ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ,

HERODIANI
HISTORIARVM LIBRI OCTO,

E RECENSIONE
HENRICI STEPHANI,

CVM
VARIETATE LECTIONIS
TRIVM CODICVM MSS.,
NOVA BERGLERI VERSIONE,
NOTIS VARIORVM
ET
INDICIBVS VERBORVM AC RERVM,

CVRANTE
THEOPHILO GVILIELMO IRMISCH,
ART. MAG. LIPS. GYMNASII PLAVIANI RECTORE.

LIPSIAE,
SVMTIBVS E. B. SCHWICKERTI,
CIƆIƆCCLXXXIX.

VIRO SVMMO,

CHRISTOPHORO HIEREMIAE

ROSTIO,

A. M. LIPS. RECTORI GYMNASII BVDISSENSIS

LONGE CELEBERRIMO,

GRAECEQVE AC LATINE

DOCTISSIMO,

PRAECEPTORI QVONDAM SVO,

EDITOR.

Νῦν μὲν δή ποτ', ἀκούω τηλοῦ, Ῥῶςε, βοήσεις,
    Ἔργον ςεῤῥὰ σκότους δέσματα ῥῆξε μακροῦ!
Ῥῆξε, καὶ ἐς κόλπον τὸν σαυτοῦ σπέρξε, νεογνὸς
    Ἧυτέ τις ἐξ ὤου μητέρα ἐς ὄρνις ἐήν.
Δέξο, κρίνων, ὃν ἔφησθα πάλαι, μῶν γνήσιος εἰμί.
    Τῶν γὰρ σῶν πάντως εὔχεται εἶναι ἀνήρ.

Tandem aliquando ergo, Rosti, clamare videris,
    Arcta tenebrarum vincula rupit opus.
Rupit, subque Tuum gremium properavit, ut ovo
    Exclusa ad matrem cortis avis iuvenis.
Prende, probans, quondam quem dixti, verus an is sim.
    Namque Tui prorsus glorior esse gregis.

PRAEFATIO.

LECTORI GRAECARVM LITTERARVM STVDIOSO.

Praefaturus Tomo huic Herodiani primo, ex illis, quae olim in Commentariis Deſſavicis de inſtituto ac conſilio editionis meae pluribus dedi, excerpo tantum quaedam, additis aliis, ut cognoſcatur, quae in lucem prodit editio, quidque in ea egerimus, et denique, quo dirigi mentes ac iudicia horum, qui operam meam recenſere inſtituant aliisque annunciare, velimus.

Igitur, cum ab initio moliti eſſemus editionem ampliorem, quae contineret Notas non modo Virorum Doctorum editorumque priorum plenas et omnes, ſed etiam libellos quosdam ſingulares, loca noſtri ſcriptoris aliquot explicantes vel illuſtrantes: tamen, ſuadentibus tum virorum nonnullorum, doctrina celebrium, vocibus, tum bibliopolarum rationibus, tum iuvenum, Graecitatis amantium, commodis, ab eo conſilio, longiorique velut itinere, revocari nos ſivimus ita, ut, praeter plane reiectos libellos iſtos ſingulares, primo Excurſus ad loca quaedam aut breviores redderemus, aut prorſus dimitteremus, deinde ſaltem Notas Boecleri et Oxonienſis editionis partim omitteremus omnino, partim contractiores daremus, tandem, quae Scheidius, ſuo tempore Graece non indoctus, attuliſſet in Indice Boeclerianae editionis, parcius attingeremus, et modo quatenus ille aut diſceſſiſſet a Politiano (quem plerumque ſequitur, etiam in locis difficilibus et male intellectis,) et Berglero, aut huic poſteriori ad vertendum dux fuiſſet aliquis, aut repugnaſſet Stephani coniecturis, aut habuiſſet aliquid ad loca Noſtri explicanda vel illuſtranda, raro denique, ubi in iis, quae non ſatis accurate ille dediſſet, nobis ad meliora praecipienda oblatam occaſionem putaremus.

Deinde a ſubſtrato textu Graeco, quem habet Henrici Stephani editio anni 1581 formaeque quaternae, non diſceſſi,

nisi interdum in ratione interpungendi, it. in parenthesis signis omittendis, vel in scripturae modo, velut in voculis iungendis πὲϱ, γὲ et τὲ, item in accentibus, aliisve rebus leviculis, vel denique, ubi in verbis ac lectione constituenda emendatio esset necessaria, certa atque perspicua.

Cumque, praeter hanc Stephani editionem, adhibuissem veteres fere omnes, quae prodierant ante, quam ad edendum tractandumque scriptorem hunc accedebam, Aldinas binas, summi moduli unam, et alteram octonis editam, Basileenses quatuor, formulae cum octavae, tum duodecimae, porro Friderici Sylburgii illam, quae habetur in tertio Tomo Romanae historiae scriptorum minorum, ac, praeter Lovaniensem, quoque Ingolstadienses duas, item Lugdunensem, tum Parei duplicem, Boecleri binas, Oxonienses totidem, Patavinam et Edinburgensem; de quibus omnibus alibi plura dicentur; nondum a me coëmta editione illa, quae Basileae anno 1782 octonis prodiit: ex his, quas tenebam, editionibus apposui in Varietate Lectionis non diversitatem in distinguendo omnem, sed modo praecipuam, et quae sensum faceret alium, ac de vitiis operarum etiam modo quaedam insignia, et tandem, si quae lectiones ibi comparerent in vocabulis aliae.

Sed contigit praeterea, ut nanciscerer ad textum Graecum constituendum et adiuvandum Codices manu scriptos tres. Primus est *Bavarus*, ex urbe Monachio missus Ratisbonam ad Martinum V. Cl., tum ibi, sed nunc Lipsiae ad scholam Nicolai Rectorem, egregie prorsus de litteris merentem, qui, cum Stephani editione illa superiori Codicem summa diligentia conferens, inde praebuit Excerpta plenissima. Alterius *Veneti* e bibliotheca St. Marci quoddam specimen, publici iuris factum a Theupolo, descriptum mecum communicavit beatus Ernesti, theologus apud Lipsicos nuper eximius. Quod specimen cum esset brevius: eius verior auctor Zanetti, bibliothecae isti tum praefectus et vivus adhuc, a me adductus est mercede haud parva, ut absolveret a se coeptam operam, atque Herodianum totum ad eandem Stephani editionem compararet, idque per operam benevolam Lochmanni, Professo-

ris Coburgi Clarissimi ac Doctissimi, cui hic propterea gratias iam praemitto, alias et acturus olim in Codicum nostrorum historia. Postremo Varietatem Lectionum tertii Codicis *Vindobonensis*, ab Illustri Locella collati ad editionem duodecimae formae, quae typis expressa est Halae Saxonum impensis orphanotrophei anno 1759, publicavit Strothus, litteris nuper ereptus maturius, in bibliothecae philologicae volumine primo, sed per pauciora adhuc, quam e Veneto data sunt, Excerpta.

Horum librorum varietatem ac novitatem in locis quibusdam Graeci textus nolui ego quidem proponere et quasi effundere nudam desertamque, sed maxime super Codicibus tribus iudicium feci in Notis, probabiles per causas ostendendo, unde lectio istorum orta, et plerumque nihil ab iis afferri aliud, quam glossas, quae, quanquam interdum blandientes specie, ut Strothum adeo decipiant occupentque, tamen reiici debent, et interdum adeo sunt manifestae, ut de manu librariorum operaque aliena dubitari prorsus nequeat, ac fides illorum Mss. et auctoritas insigniter minuatur atque debilitetur. Quae quidem opera in explorandis investigandisque Mss. nostrorum lectionibus multum laboris et temporis absumsit, et simul operis editionem tardavit progressusque citiores in tractando scriptore atque absolvendo inhibuit. Sed ita differens, volui non tantum efficere, ut iustum de nostris Codd. statueretur ab aliis pretium, (quod et longius faciemus aliquando in singulari super illis Mss. disputatione,) sed etiam illud consequi, ut tirones haberent exemplum loci alicuius tuendi defendendique. Omnino ab huius saeculi more abimus, qui nimis est pronus ad corrigendum, et ad temere excipienda, quae Mss. suppeditant, legemque sanximus nobis hanc praecipuam, ut locum adiuvaremus prius ac potius interpretando, quam emendando.

Ad quam verecundiam et modestiam interpretis ac critici editorisque cupimus tum respicere maxime hos, qui censores se editionis atque operae nostrae constituant, tum iuventutem fingere et adsuefacere, ne, properantes iudicium, probent aut improbent lectiones novas vulgatasve ac veteres.

Etſi contra etiam vulgatam lectionem interdum removimus, ſuſcepta ſtatim in textum alia, quam praebebant vel Codices, vel coniecturae Commentatorum, facientes idem eadem cum diligentia et per cauſas idoneas, v. c. 1, 6, 19. ad vulgatum ἀϱχόντων, interdum adeo contra Mss., ſi neceſſe erat; ad quam ipſam operam attentos volumus tum cenſores editionis huius, tum iuvenes, ut et hinc ſumant exemplum ac praecepta loci cuiusdam emendandi.

Sed fuit tamen etiam, ubi lectionem veterem relinqueremus intactam, nec ſtatim tolleremus, quia multiplex erat ac varia emendatio atque coniectura, dubiaque adeo et ambigua optio; quod tertium iidem cenſores ſpectabunt cum tironibus, ut momenta cauſasque in partem utramque perpendant, et ad iudicandum acuant ingenia.

Quibus Notis *criticis*, multo illis plurimis, (ubi et diligenter oſtendimus, quae vocales, ſyllabae, aut voces adeo totae, confuſae vel eſſent vel putarentur, et unde, facturi proinde olim peculiarem indicem in hanc partem criticam et confuſionem, ad exemplum v. c. Alberti in Gloſſar. N. T.) ſubinde accedere debuerunt *philologicae*, ad verba ſingula formulasque dicendi valiturae, nec modo ad ſenſum ac notionem, ſed quoque ad univerſam Herodiani Graecitatem, quae quippe ducta eſt non minus ex aliis Graecis optimae notae atque aetatis, (nominatim Xenophonte, Demoſthene et Thucydide, quem in primis imitatur Noſter, conſervata etiam obſcuritate, praeſertim per orationes inſperſas,) quam e ſcriptoribus ſerioris temporis deteriorisque conditionis, atque adeo e Latinitate, et e forma Romanae civitatis, cuius res ſcribebat, quae fecit, ut vocabula quaedam, olim iam uſurpata, tamen notionem acciperent aliam, ut βασιλεὺς, ἀϱχὴ, rel.

Atque haec quidem laboris noſtri pars, conſumta in inveſtiganda reperiendaque noſtri ſcriptoris Graecitate ſive privorum verborum, ſive iunctorum, unde hauſta eſſet, longe fuit et moleſtiſſima et in cauſa praecipua, ut in ſcriptore hoc tractando non citius longiusve progrederer, cum ſaepius Indices aliorum ſcriptorum inſpiciendi eſſent et conſulendi, at

ſaepius fruſtra tamen. Unde, quae Noſtro *peculiaria*, aut modo *ad analogiam* ſcripta, dixi per Notas, ſi quis forſan alibi meminerit atque inveniat, veniam is dare volet non incuriae noſtrae, ſed Indicum paupertati, gratiam idem a me initurus, ſi e ſuis copiis penuriam expleat meam, et, quod mihi non licuit, ſe doceat inveniſſe, in primis ex Ariſtophane. Cum enim ab initio uſus eſſem e bibliotheca Koerneri, Theologi quondam et Ephori Lipſiae Celeberrimi atque Doctiſſimi, editione Kuſteri: deinde repetito libro, non potui, ubi cuperem, Indicem hunc amplius conſulere.

Sed redeo ad laborem operamque indagandae Graecitatis Herodianae, quae utique videbatur neceſſaria. Nam in Demoſthene quidem, Xenophonte alioque veteris temporis auctore Graeco, editoribus raro incidit neceſſitas dubitandi inquirendique de bonitate orationis, ſed iam credimus ac ſcimus, verba et phraſes habere recte; quod ſecus eſt in Herodiano, quem in partibus imitatorem optimorum Graecorum agnoverunt Viri Docti, ſed nemo adhuc voluit ſubire moleſtiam hanc, ut in ſingulis locis et prope verbis inquireret, quid probum eſſet vetuſtumve, quidque minus, et unde ſingula fluerent, ceu fonte quodam, et in quo veluti fundo nata; quo in genere et videor vidiſſe quaedam ac reperiſſe, ab aliis nondum animadverſa atque deprehenſa; quae et ipſa notabunt et obſervabunt operae meae editionisque iudices atque animadverſores.

Quam inveſtigandi miſeriam mihi imponens ipſe, cum non parva temporis iactura, ubi inter quaerendum reperi de verbis, quoad vel notiones vel rectiones, quae nondum eſſent in Stephani Theſauro aut aliis in libris, ea non mihi ſoli ſervare volui, ſed ſimul in Notis attuli, grata fore arbitratus aliis, vel ad locupletandum Stephani Theſaurum, vel in uſus aliorum, novum poſtea Graeci ſermonis Lexicon parantium.

Quanquam per eandem quaerendi operam etiam licuit interdum deprehendere, Indices non tenere omnia loca, quae a nobis aliisve animadverſa eſſent atque laudata; unde tum catalogum dedimus et elenchum vocum, Lexicis ignotarum,

tum aliter non raro auximus Indices, nominatim Demosthenis, qui maxime a nobis legendus fuit in usum Nostri, (etiam Suidas, ut locis apparebit suis.) Verum, ubi sic diximus, addendum quid esse Indici alicui, id non fecimus reprehendendi causa, (quoniam in molesta Indicis cuiusdam conficiendi opera, quaedam facile possunt elabi vel diligentissimo animadversori, aut etiam omitti quaedam certo quo consilio,) sed potius ut accurationem nostram approbaremus, et auctoribus Indicum, adhuc viventibus, vel aliis faciliorem suppeditaremus supplendi occasionem; quod et maxime cupio valere, cum indicavi, me non reperisse quaedam apud Vigerum, quem Zeunii V. C. opera diligentiaque, quantumvis eximia, tamen non ita augeri ob causas aliquas potuisse scio, ut ipse Vir Doctissimus volebat. Ita que satis, confido, liberavi me ab animo nocendi carpendique, et voluntate inimicitias cum aliis mihi conflandi atque contrahendi, libentissime suum cuique tribuens honorem, et in diligentissimis utilissimisque Indicibus facile principes agnoscens illos Mori, Fischeri Lips. et Zeunii, V. V. Cl. Cl.

Interdum et philologicarum Notarum adhibitum est a me genus illud, quod pertinet ad *vertendi* artificium *severitatem* que, ubi docemus, quae versio in vocibus singulis aut phrasibus, in tropis conservandis minusve, in totoque orationis habitu et ambitu, serie atque ordine periodi et membrorum, sit vel liberior, vel diligentior propiorque Graeco textui, qualis interpretatio plerumque est Bergleri, (sedulo illa a nobis diiudicata etiam ab aliis partibus, nec semper probata,) ut contra solutior et aberrans a via Politiani, quem tamen in iudicanda constituendaque lectione Graeca haud raro oportuit respici et in consilium vocari, quoniam ille interdum est loco Codicis alicuius, et alium, praeter nostros Codices, habuisse videtur, quanquam in partibus cum aliquo Codicum nostrorum conspirans atque conveniens. Unde et versio eius, ut in Sylburgii editione est cum Stephani Memmiique animadversionibus atque emendationibus, repeti debet recudique ad finem textus Graeci totiusque operis Herodiani, cum et alii per Notas eam subinde spectent atque castigent.

Utroque autem in Notarum genere hoc ſaepenumero dedimus canones ac regulas ad iudicandum, intelligendum et vertendum pertinentes, quibus tirones maxime utantur etiam in aliis locis atque ſcriptoribus, etiam Latinis, quorum ſermonem ſaepe comparare debuimus et reſpicere, propter tum Verſionem Bergleri, tum Noſtri ſcribendi genus, ad Latinam analogiam ſaepius delectum.

Sed quae Notae ad grammatiſticen ac vulgaris grammaticae regulas cauſasque pertinent, ut cum quaeritur de rectione certarum partium, v. c. de πλεῖστος et τὶς cum genitivo, it. verborum cum certo caſu aliquo, aut de ellipſibus et omiſſis vocabulis quibusdam, (quo in genere ſaepe licuit locupletari Lamberti Boſii librum, etiam Lindneri,) aut de ratione ac genere accentuum, (quos in noſtra editione retinuimus multis gravibusque de cauſis,) huius igitur generis Notae, quas liceat appellare *grammaticas*, deprehendentur in opere noſtro ſane etiam, cum pertineant ad iuſtam Graecitatis notitiam, et quae cauſas reddere queat v. gr. conſtructionis, tolerandae illae propter tirones a provectioribus, qui prudentes propterea nec offendentur, ubi ad latus aliorum Grammaticorum, qui eximie intelliguntur et vocantur, Batavorum, Anglorum, Germanorum, incedere videant Poſſelii Calligraphiam (ubi tamen reperi ſubinde, quibus careret Stephani Theſaurus ipſe,) et Syntaxin, (qui quidem libellus diu meruit, ut auctior ederetur,) ut nec, ſi videant, conferri a nobis Gesneri Theſaurum linguae Latinae ad vel Herodiani vel Bergleri Latinitatem, etiam eo conſilio, ut huius poſterioris appareat interpretandi diligentia et prudentia, qui plerumque delegerit Latina vocabula, quae a Gesnero proferuntur e Gloſſariis vetuſtis cum Graecis vocibus illis ipſis, a ſcriptore noſtro adhibitis; unde fides interpreti Berglero accedit. Sed ubi in Gesn. Theſauro ad Lat. Bergleri erant Graeca aut nulla aut alia: de eo tacuimus, vel, ſi monuimus, certa de cauſa id factum eſt, vel denique, ſi inter contrahendum et corrigendum remanſit quid, olim inde productum, cum elapſum eſſet tollendi propoſito, id deinde tamen in Corrigendis delevimus, ut p. 543. l. 21. ſq. p. 569. l. pen. 576. i. etc.

Quod vero per ſingulas fere voces comparavimus Stephani Theſaurum Graecae linguae, et praeterea ſubinde aliorum virorum, ut Hoogeveeni ad Vigerum, ut Schwarzii e Lexico Novi Teſt., interpretationes: cum res haec riſum debuerit olim irato cuidam per ephemerides Erfurtenſium litterarias cenſori; quanquam idem et alia noſtra ſtupuit potius, quam reprehendit, mentem noſtram rationemque ne aſſecutus quidem; fecimus id non temere, nec ut lectores obrueremus verſionibus, ac iuvenes in primis perturbaremus, incertosque redderemus et dubios. Nam, etſi purgare noluimus inſtitutum noſtrum exemplo illorum, qui ad Sacrum Codicem plurium Commentatorum ſententias atque interpretationes collegerunt; quia Herodianae res non ſunt tanti: tamen, cum ſemel noſceremus illas aliorum explicationes, noluimus iis tacendis incurrere in ſuſpicionem vel negligentiae vel ignorantiae, idque hoc magis, quod ſunt, qui cupiant cognoſcere, quomodo et alii loca intellexerint quaedam atque interpretati ſint; et ſaepenumero in variis exponendi loci ſententiis iudicium fecimus, ſubinde caſtigantes et rectiora docentes. Verum in conferendo Stephani nominatim Theſauro alia etiam cauſa fuit haec, quod ille interdum alias ibi lectiones, quam in editione ſua, ſequeretur, alias item interpretationes adhiberet, quam in Notis aut in margine ad Politiani Verſionem; qualia tranſire vel neſcire mihi religio fuit, libenter aliis concedenti ſuum morem ac ſenſum. Caeterum, cum ab initio laboris Herodiani e bibliotheca beati Longolii, Rectoris Curiae Celeberrimi, editione huius Stephaniani Theſauri uſi eſſemus plena: poſt mortem iſtius debuimus contenti eſſe alia, Tomo primo imperfecta, et modo ad p. 1822. producta; deficientibus paginis usque ad 1867, ut aliquis ad calcem ibi notarat; nec adeo potuimus deinde iterum comparare, quae e prima illa quondam in noſtro Indice excerpſeramus; et ſi quid forte in Notis non tetigimus, quod aliquis ſua in editione theſauri illius reperiat: cauſam attulimus hic, ne tribuat incuriae: ſicut Scotti Supplementa eiusdem Steph. Theſ. plane non licuit comparari.

Notae vero *historicae* a nobis venerunt paucae, quoniam ab aliis res, in facto positae, quatenus Herodianus narrat aliter, quam Dio aut alii, iam fuerunt fere compositae. Tamen, si quid in eam partem nossemus, attulimus, aliorumque monita adhibuimus, in primis illa e Notis ad Dionem Cassium.

Sed historicam partem maxime iuvimus lumine isto, quod petit a *chronologia*, addentes propterea in margine capitum narrationumque partibus singulis annos tum urbis Romanae, tum Christi nati, idque partim ex historia Anglorum, quam Illustris Heynius quarto volumine edidit, partim vero ex editione tum Herodiani Patavina, tum Reimariana Dionis, quoniam res, a Nostro tractatae, non omnes simul in his laudatis libris reperiebantur, sed quaedam neglectae ac silentio praeteritae, nominatim ab Anglis, ut subinde per Notas monui. In quo cum operae interdum non posuissent veros numeros, ut in Commodo a cap. 8. inde ad c. 11.: errorem hunc, tardius a me animadversum, in calce simul emendandum indicavi, coactus quidem per librorum hic penuriam contentus esse praesentibus istis praesidiis, sed gratiam habiturus, si qui in hanc chronologicam rationem meliora subministrent.

Similiter, quia cum Fabricius Reimarusque ad Dionem, tum Leisnerus et Strothus ad Herodianum ipsum *numos* subinde comparaverant, quibus vel confirmarentur vel illustrarentur res, a Nostro commemoratae, horum secutus exemplum, adieci, quae ex hoc genere excerpseram quondam (praeter aliquem librum, cuius titulus mihi periit in Adversariis, ubi inde scripseram numismatica, unde in Notis addidi: *nescio*, *unde*,) ex Oiselii thesauro selectorum numismatum antiquorum, item e similibus operibus Spanhemii, Banduri ac Landi, e Begerique thesauro Brandenb., unde et gemmas laudavi quasdam, et id ipsum aut statim in Notis sub textu, aut in Addendis, si quid tardius cognitum esset. Sed in his olim excerpendis cum brevius versatus essem, et deinde libros non amplius habuissem ipsos: universe tantum in Notis subinde dicere debui, v. c. hunc vel illum numum ap. Begerum referri ad certum aliquem Nostri locum; quod per se sane

non ſufficiens, tamen excuſabitur neceſſitate, et ſciendi avidos adiget ad libros ipſos inſpiciendos.

Cumque res, pertinentes ad *Romanas* maxime *Antiquitates* omnis generis, in Noſtri hiſtorico opere ſaepenumero attingerentur: etiam huic proſpexi parti ſic, ut Curiam profectus vicinam in urbem, ad Longolium, tum adhuc viventem, ſedensque ibi per dies aliquot, e Theſauro Graeviano exſignarem, quae ad intelligenda Noſtri loca quaedam aut viderentur prodeſſe, aut in collectis ibi virorum doctorum opuſculis monita eſſent atque ſuppeditata, hac eadem de cauſa diligenter conſulens et inſpiciens, quae ipſe domi habebam meae, alia opera, ut Lipſii, maxime e Tomo tertio.

Omnino ad recte intelligendum explicandumque Herodianum, quoniam id non procedebat ſine iuſta librorum copia et lectione multa, nec tempori peperci nec ſumtui, neceſſarios libros tum aliis ex urbibus conquirens, tum vero etiam coëmens in bibliothecam vel meam vel Gymnaſii urbici. Sed cum in hoc rei domeſticae contemtu quodam tamen et ratio habenda eſſet vitae reliquae meorumque: ſi quos alii libros non me tenere ac laudare videant, in primis Criticos et Philologicos recentiſſimi temporis, ab his facile veniam arbitror huius parſimoniae atque inopiae me impetraturum, et, ſi quid ignoratum praeteritumque moneant alii, libenter additurum, profiteor.

Pergo ad Notas aliorum, quae in editione noſtra conſpiciuntur, hoc fere deinceps ordine, 1) Stephani, ex margine aut calce, 2) Sylburgii, ex commentario aut indice, 3) Boecleri, 4) Oxonienſis editoris, 5) Leisneri, 6) Reiskii, 7) Strothi et 8) Gedikii, quibus ipſis interdum mea inſerui quaedam, uncis diſtincta, ubi neceſſe videretur, aut brevitatis cauſa. Ac Stephani quidem Sylburgiique ſumtae ſunt ex editionibus illorum, ſimiliterque Boecleri et Oxonienſium, quarum poſteriores, cum fere hauſtae eſſent e Boeclero, tanto magis potui omittere partim, ut et Boecleri has, quae vel Stephani Sylburgiive coniecturas repeterent ſine criſi ulla, (ob quam cauſam et multa Scheidiani Indicis oppreſſi,) vel argumenta tractarent, quae *politica* vocant, nec tamen ſcriptori

noſtro multum proſunt, vel denique pertinerent contra Stephanum in reprehenſa Politiani Verſione, tum maxime, ubi Boecleri refutatio erat inanis, Politiani autem apertus error. Sed Leisneri Notas tenui triplices, *quasdam* in Programmate ſuper Herodiano et Bergleriana Verſione, (quod propterea ſeparatim fuit praemittendum,) *quasdam* porro e peculiaribus Voluminibus in ſingulos noſtri hiſtorici libros, *quasdam* denique in editione Oxonienſi ſecunda, qua per vitam uſus erat Leisnerus, ad marginem aut aliis locis exſignatas, quarum e tertio genere partem interdum dedimus ſimul in Notis noſtris, etiam illas, quas Leisnerus allineret margini Berglerianae Verſionis, aut beatus Erneſti margini editionis, quam Parei nominamus ſecundam. Reiskii autem Notas habui ab Ipſo, dum vivebat, excerptas ab uxore Iſtius doctiſſima ex adverſariis mariti, qui et dono ſimul miſerat binas editiones Baſileenſes; unde in memoriam nomen Ipſius referunt in Varietate Lectionis. Strothi praeterea Notas ſum nactus duplices, paucas quidem e Chreſtomathia eius Graeca ad loca quaedam, e Noſtro excerpta, ſed omnes illas ex libellis, quos per occaſiones ſcholaſticas in Herodianum ſcriptos, dum in vivis erat, ipſe mecum communicavit, praeter Programma in librum octavum, quod demum poſt Strothi mortem accepi benevola opera Strauſſii, apud Ricobacenſes in vicinia noſtra nuper Sacrorum Antiſtitis Litteratiſſimi, cui gratias ex merito dicendas mors interveniens praeripuit. Gedikii denique, Viri Summi ac Berolini de re ſcholaſtica eximie meriti, ſunt et ipſae Notae duplicis generis, partim e Stoſchii V. C. Muſeo Critico Vol. 2. Faſc. 1. p. 216. ſqq., partim per litteras mihi benigniſſime traditae.

Bergleri autem Notae, quas ſeparatim hic commemorare teneor, etſi ſunt rarae, tamen commendantur tum linguae Graecae peritia inſigni, tum maxime facilitate ac veritate emendationum, ad quas ſaepe etiam ducit eiusdem Verſio tunc, ubi in Notis tacuit, nec Notae futurae ſignum punctorum trium (∴) intra Verſionem poſuit, quo poſito interdum, tamen morte praeventus eſt, quo minus ipſam ſubiiceret Notam, quam ſortem alii dolebunt nobiscum, qui, poſt Leisneri

coniecturas quasdam ad Berglerianam Versionem, debuimus subinde ipsi divinare ac reperire, quid ille emendaret; sicut et in quibusdam locis, ubi scriba Bergleri (qui ipse modo aliquot paginas manu scripserat sua) omisisset quaedam, coacti sumus explere lacunas vel e Politiano, vel per interpretationem nostram. Sed de hac Bergleri Versione, post Leisneri quaedam in Programmate, tamen spicilegium nobis relictum erit, alibi proferendum.

Et hae quidem Notae sub textu Graeco et Varietate Lectionis ponuntur, super quibus iudicamus quidem simul in nostris Notis ingenue, at, qua par est modestia atque lenitate, remota omni acerbitate et inhumanitate; quo ipso exemplum praebere voluimus iuvenibus, ne, abrepti quorundam criticorum ira aestuque ad iudicia de sententiis aliorum iniquiora ac duriora, apud viros honestos, prudentes lenesque incurrerent in iusta odia, famam opinionemque de se malam, et damna fortunae futurae.

Erunt etiam in Notis nostris interposita, quae super certis scriptoris nostri locis collecta miserunt viri nonnulli, vel ad emendandum, vel ad intelligendum illustrandumque; quo nomine hic laudamus benevolentiam Mori, Theologi apud Lipsienses egregii, ibidemque Beckii, Viri Clarissimi, quem paulo post nominamus pluribus, item Zanetti quaedam et Kappii V. Cl., olim in Gymnasio Curiae, nunc Baruthi sacras profanasque litteras cum laude summa profitentis, qui per Excerpta e Bocharti Hierozoico aliisque libris bene de nobis meruit nec sine gratia.

Sed aliae Notae sequentur olim post textum, nec modo illae Voëti in librum Herodiani primum, quae et dudum separatim prodierunt forma duodecima, verum etiam aliae, ut, quas benevole misit Messerschmidt, V. Cl., Rector scholae Vitebergensis, litteratura universa perquam nobilitatus.

Quod in aliud tempus et Tomum ultimum differo censum iudiciumque editionum et Codicum: non id fit temere aut pigre, aut sine exemplo, sed duabus maxime de causis, primo, ut interea, dum finitur totum opus, impetrem editiones, quibus adhuc careo, 1) Iuntinam quidem anni 1517,

octonis excuſam, 2) Stephani illam eiusdem figurae, ſed anni 1568, quae habetur in iſtius Volumine 2 Romanorum hiſtoricorum, denique 3) Boecleri primam, anni 1644, itidem octonis vulgatam, non, quo ad textum Graecum conſtituendum iis magnopere opus ſit, ſed ut ne quid deeſſe mihi videatur ad cenſum faciendum, in quo ipſo ut recte verſari queam, accedit cauſa altera, cur nunc quidem dimittam hanc operam, ut e plane pertractatis Codicibus demum definiri poſſit colligique pretium iſtorum, quia Bavarus quidem una cum Veneto ſatis comparatus eſt mihi atque perſpectus, non item dum Vindobonenſis, ſerius hic ad me delatus, nunc que maxime in manibus et oculis mihi.

Reliquos operis Tomos, (quos duo tantum, praeter hunc, cogito forma hac octavo maiori, libenter facturus, ubi duobus modo defungi liceat,) quoad divina per ſuſtentatam animi corporisque alacritatem adiuverit benevolentia, deinceps dabo, quoad res a me pendet, ſine multo temporis intervallo, curatos illos quidem eadem cum diligentia, ſed tamen etiam ſimul conſervato brevitatis propoſito, quod hoc magis tenere potero, quia, poſt compoſitos profligatosque iam *quinque* libros, non ita ſingulis in verbis ac iunctis reliquorum librorum, fere redeuntibus, haerendum erit atque deſudandum.

Poſcit iam res et animus, ut hic quoque producam, qui profuerunt nobis in Herodiano opere variis rationibus, reliquos viros. In his primo loco ponendus eſt et collaudandus Leisneri beati, Graece quondam Latineque Doctiſſimi Viri, heres ac filius, hic Plaviae degens, inſpiciendis rebus acciſis cauſisque agendis vacans reip. cum eximia laude, ac litterarum veterum apprime intelligens, cuius quippe voluntate benigniſſima contigerunt nobis non modo Patris in Herodianum Notata, ſed etiam editiones aliquot cum libris aliis, in operam noſtram neceſſariis, cui ob haec omnia, quae beneficiorum non vulgarium loco reponimus, perpetui temporis mentem ſervabimus ad officia ſumma omnia devinctam.

Poſt hunc debeo gratias agoque plurimas duobus Viris Celeberrimis ac Doctiſſimis, Lipſicaeque cum urbis, tum academiae ornamentis ſplendidis, Martino quidem Rectori, quem ſaepe commemoro, ſed ſemper cum honore praecipuo, deinde Beckio, Graecarum litterarum Profeſſori intelligentiſſimo, ſed et mihi amiciſſimo inde a multis annis, quorum uterque operam quidem dedit, ut bibliopolae ſuſciperent ſumtus editionis futurae, ſed tantum Beckio contigit, ut redemtorem operis nanciſceretur, quem Suickertum, in ſuo genere iam celeberrimum atque egregium, hic ſtatim laudare non obliviſcar ob bene inſtitutum opus, quod nec a forma externa diſpliciturum eſt lectoribus et emtoribus, ſed et ſeſe approbaturum ita, quod in una plagula tot res accipiant, nec parſimoniam et paucitatem dolere cogantur ac queri, conſpicuam illam alias in charta quantumvis longa. In quo ſi qui ſint, qui ab elementorum brevitate formularumque typographicarum tenuitate oculorum aciei timeant: ii paulo iniquius redemtoris conſilium honeſtum contemnunt, aliorumque emtorum emolumentum maius, ac libri pretium vilius non cogitant, nec, alios etiam eſſe libros, quos emtos poſſideant, eadem ratione editos, cumque laude ac lucro divenditos, nec in hoc genere curari poſſe ac reſpici ſingulos quosque viros aut pueros, quibus providentes, ſpatiumque lucraturi, etiam contracta nomina propria virorum ac librorum, praemiſſo Indice compendiorum in ſcribendo, explicuimus. Caeterum, quoniam longinquitas locorum fecit, ut ipſe corrigere plagulas ſingulas ante, quam prela ſubirent ultima, ab initio nequirem viderer: neceſſe fuit, ut ante calcem Gr. Tomi huius ſubiicerem *Corrigenda* et *Addenda*, quibus monerem lectores, ſi quid inter edendum non recte caderet. Quod tamen pertinet maxime ad *quinque* plagulas *primas*. Cum enim a ſexta inde corrigendi moleſtiam ſimul ipſe ſuſcepiſſem, poſt emendationem primam, Lipſiae inſtitutam, miſſis huc Plaviam plagulis: rariora deinde vitia ac pauca ſemper pro mole voluminis rerumque ſpiſſa copia, offendentur typographica; quo nomine etiam praedicanda hic Suickerti eius-

dem liberalitas, cum magnifice contemferit ſumtus, faciendos illos in plagularum ſingularum miſſus; ut tamen ab hac integritate ac puritate cum redemtori accedat novus honor, tum editioni commendatio maior.

Sed redeo, unde paululum digreſſus ſum. Etenim praeterea laudandi ſunt hi etiam, qui iuverunt ſuppeditandis libris aliis. In quo genere ac beneficio reverenter habeo ac nomino tum Illum, qui praeeſt Splendidiſſimi Senatus Lipſici ornatiſſimae inſtructiſſimaeque bibliothecae, e qua Bergleri nova Herodiani Verſione, inde a Leisneri morte, utor, ſuo tempore reddenda recte ſummisque cum gratiis, tum Hos, qui curant bibliothecam ſcholae cathedralis, quae Cizae floret, Viros genere, munere meritisque Eximios, unde, per officia benevola cum beati Strauſſii, ſupra memorati, tum Milckii, V. Cl., Rectoris ibi Doctiſſimi, in manibus eſt meis editio Herodiani Aldina maior cum Sylburgiana; quibus libris cum non ſine fructu et ipſe utar, et publica litteratorum commoda multum adiuventur: habebunt beneficii huius auctores, unde gratiſſimum a me expectent animum, et vero etiam ſe non poeniteat benevolentiae, ita magnifice declaratae.

Quo eodem in genere proferimus tres ſimul, Tromlerum cum Scheelio et Nackium, quorum duo priores, ambo oratores diſerti, ambo antiſtites ſacrorum graviſſimi, iſte apud Schneebergenſes, hic Camentii in Luſatis, ambo coniunctiſſimi mecum, iſte affinitatis, hic collegii quondam, nunc amicitiae vinculo, ſed tertius apud Oelsnicenſes in vicinia noſtra non tantum artis muſicae peritia interiore clarus, verum et rei litterariae, ac de ſchola ibi per longum tempus bene meritus, qui igitur usque ad hunc diem mutuo concedentes ſinguli ſingulos libros, Eutropii cum Graeca Metaphraſi et Zoſimi editionem Cellarianam primus, alter Henrici Stephani Theſaurum, ſed tertius Suiceri Theſaurum, tantam a me inierunt gratiam, ut huius benignitatis memoriam cum ipſo Eorum cultu atque amore per omnem vitam ſim conſervaturus.

Debeo praeterea et Iuglero, apud Luneburgenſes in Academia regia, quae Equitibus patet, doctori antea omnium litterarum copia inſtructiſſimo, et per totum orbem litterarium clariſſimo, debeo igitur et huic, cuius ſenectutem, etiam noſtro cum dolore, oculorum valetudo non ita mollem reddit, ut cupimus, debeo igitur huic quoque gratias hic palam, quod editionum Herodiani apparatum cumulatiſſime auxit, ut olim agnoſcetur, ubi in hunc locum fuerit ventum.

Caeterum, ut in tractando ſcriptore noſtro hunc maximum ducimus percepimusque fructum, quod Graecitatis tum ſitim (quam debemus diſciplinae divinae Roſtii, quem hic quoque in extrema praefatione tenemur appellare cum ſummo cultu) ſedavimus plene, tum notitiam quotidie auximus atque ampliavimus, etiam ad commodum noſtrae diſciplinae alumnorum, quibus in explicatione ſcriptorum priſcorum impertire licuit aliquid e Graecis litteris, ad Herodianum tractatis: ita ſine fiducia nimia ac vana praeſcimus ac pollicemur, fore, ut alii e labore noſtro capiant emolumentum aliquod atque incrementum cognitionis litterarum Graecarum.

Qui ſi parva quaedam et tenuia inſperſiſſe videamur: reſpeximus ſane tirones, ſed et monſtrare voluimus, quid magiſtri ſubinde in tractandis ſcriptoribus animadvertere ac docere poſſint, cum nec ſine his minutis et levibus, quae videantur, rebus parari queat iuſta et ſubtilis linguarum notitia, aut conſtare interpretatio ſevera. Sed iſta minuta ſuperantur, ut ſpero, multitudine maiorum atque graviorum.

Ego vero ubi nactus fuero iudices rerum non ſolum idoneos et peritos, ſed quoque patientes laboris cogitandi que cum in locis, a me defenſis ac ſuſtentatis, tum in verbis et phraſibus ſubtilius expoſitis verſisque, tum vero etiam, ubi iudicium ſit de diverſitate interpungendi per editiones atque Codices, aut in ordine ac ſerie orationis periodique demonſtranda: facile approbaturus videor cauſam meam,

nec tam formido culpam properationis, levitatis atque incuriae, (ad quae nec in aliis rebus factum me a natura sciunt, qui me norunt,) quam praesentio severitatis, diligentiae subtilitatisque nimiae iudicium, totum crimen hoc, quod hodie est apud quosdam in accuratiore scriptoris editione atque expositione, habiturus verius pro laude, nec in maximo momento illas nonnullorum voces, qui animadversionum Notarumque copia et prolixitate gravantur, nec reputant alia multo maioris molis opera, nec quam in libris aestimandis non ita quaeratur de magnitudine ac multitudine, ut de bonitate atque gravitate, idemque acquieturus in conscientia tum recti consilii, tum utilitatis redundaturae e labore ad eos, qui discendi fuerint cupidi, nec ad legendum accesserint occupati pravis opinionibus, tum fruiturus isto saltem testimonio iudicum non corruptorum et cupidorum, qui fateantur agnoscantque, opere in nostro critices ac philologiae non tam adversarium, quam codicem quendam, inveniri, et qui videant, laborem hunc nostrum immensum, tot annorum, tam ingratum, sterilem inanemque, ut vix sumtus in libros conquisitos et coëmtos reddat, aut, ut quidam solebat dicere, ne *copiales* quidem, chartam, liquorem et calamos, si non sit leniendus aliquo plausu et compensandus, nec tamen iniquitate partiumque studio contaminari oportere atque deprimi.

Minorem Herodiani editionem, scholarumque usibus magis accommodatam, cum Graeco textu novo e vel Codicibus nostris aliisque, vel emendationibus, per Notas prolatis, parabo postea demum, ubi et aliorum, qui nunc intelligendi iudicandique laudem ac facultatem habent, collegero sententias, libenter ad veriora et meliora obsecuturus atque cessurus, qui sensum hunc animumque videor vel eo prodidisse, quod ante textum Gr. Tomi huius non tantum errata operarum quam diligentissime notata dederim, sed etiam ex iis, quae olim scripta essent, nonnulla magis perspicue pleniusve, ut ad 1, 6, 12. super καὶ γὰρ αὐτοὶ, item alia retractarim, ut ad 1, 13, 10. e. super Vers. v. λείπεσθαι e Diod.

Sic., quoniam ita fert mentis humanae ratio, ut interdum acutius videat et cogitet dilucidius, sed per illud temporis spatium, quo plagulas singulas, huc missas, percurri oportuit, quanquam fere quinque horis in eas consumtis, non tamen, propter densitatem rerum ac multitudinem, omnia diutius potuerunt perpendi. Quam quidem professionem ut aequi iudices nolent in crimen negligentiae convertere atque detorquere, sic ego hic finiens necessariam duxi, ut aliis plane de animo constaret meo et pateret, mea me non ita diligere, ut iis pertinaciter contraque aliorum monita, si recta sint, inhaesurus sim atque immoriturus, sicut contra, qui operis nostri futuri sunt censores, simul respicient ista *Addenda* et *Corrigenda*, ut super singulis locis plena sententia dicatur et integra. Scripsi Plaviae Variscorum Iunio mense A. C. N. CIƆIƆCCLXXXVIII.

INDEX
COMPENDIORVM SCRIBENDI,

quae adhibentur ad indicanda nomina tum editionum et Codicum Mss. in Varietate Lectionis, tum in Notis librorum laudatorum, item ad exprimendos terminos technicos, ad grammaticam pertinentes.

ed. editio.
ed. l. editio laudata
edd. editiones.
A. 1. } Aldina editio, formae maxi-
A. 2. } mae (in fol.) et octavae.
B. s. *Bs.* 1. } Basiliensis editio
B. s. *Bs.* 2. }
B. s. *Bs.* 1. et 2. *L.* Basil. edit. Leisneri
B. s. *Bs.* 1. et 2. *R.* Basil. edit. Reiskii
Bc. 1. et 2. Boecleri edit.
Ed. Edinburgensis edit.
In. s. *Ing.* Ingolstadiensis edit. s. Ingolstadienses editiones
In. s. *Ing.* 1. et 2. Ingolstadienses editt.
Lo. s. *Lov.* Lovaniensis edit.
Lu. s. *Lug.* s. Lugd. Lugdunensis edit.
Ox. s. *Oxon.* Oxoniensis edit. s. Oxonienses editiones
Ox. 1. et 2. Oxonienses editt.
Par. Parei editio
Par. 1. et 2. Parei editiones
Pat. Patavina editio
Sb. Sylburgii editio
Stp. Stephani editio

II.

Cod. Codex
Codd. Codices
Ms. manu scriptus liber
Mss. manu scripti libri
M. s. *Ms. Ba.* manu scr. Bavarus
M. s. *Ms. Ve.* manu scr. Venetus
M. s. *Ms. Vi.* manu scr. Vindobonensis
M. s. *Ms. Bg.* manu scr. Bergleri Versio
Excp. Excerpta e Mss.
Exc. Excursus
Loc. Locella
Mart. Martini
P. s. *Pol.* Politianus s. Politiani Versio
P. s. *Pol.* ed. Antw. Politiani Versio, edita Antwerpiae
V. s. *Vet. lex.* s. *Lex.* vetusta Lexica.

III.

abl. ablativus
abstr. abstractum
acc. accentus s. accusativus
act. activum s. active, s. activae formae
add. adde, addendus, addendum.
adi. adiectivum
adv. adverbium s. adverbialiter
analog. analogia
anteced. antecedens
antep. antepenultimus
ap. apud
art. s. *artic.* articulus
cf. confer s. conferatur
comm. communis
comp. comparativus gradus s. compositum
composs. composita, plural.
concr. concretum
conf. s. *confus.* confusio
coni. coniugatio, s. coniunctio, s. coniunctivus
consequ. s. *consq.* consequens
dat. dativus
dem. s. *demonstr.* demonstrativum pronomen
dupl. duplex
e. s. *extr.* extremus

ellipt. acc. ellipticus accuſativus, oppreſſa praepoſitione κατὰ,
expl. ſ. *explic.* explicat ſ. explicatur ſ. explicatio
fem. femininum
f. ſ. *for.* ſ. *fort.* forte ſ. fortaſſis ſ. fine
gen. genitivus
gramm. grammaticus, grammatica
Gr. Graecus
  cum Gr. n. cum Graeco noſtro
  cum Gr. al. cum Graeco alio
  ſine Gr. ſine Graeco
Grr. Graeca
  cum Grr. al. cum Graecis aliis
  ſine Grr. ſine Graecis
h. ſ. *hiſt.* hiſtoria, ſ. hiſtoricus
h. hymnus
h. l. hoc loco, hunc locum
i. ſ. *in.* ſ. *init.* initio
impr. improprius ſ. improprie
ind. index
indd. indices
int. ſ. *intp.* interpretatur, ſ. interpretatio, ſ. interpres
inttp. interpretes
l. ſ. *leg.* lege ſ. legendum, ſ. linea
lect. lectio
m. ſ. *marg.* margo
m. Ox. Margo editionis Ox.
m. P. Margo Politiani Verſionis
m. ſ. *med.* medius, medium
maſc. maſculinum
met. metaphora, ſ. metaphorice
n. ſ. *neutr.* neutrum
nom. nomen
nomin. ſ. *nominat.* nominativus
opp. opponitur ſ. oppoſitum
opt. optativus
p. ſ. *pag.* pagina
p. ſ. *pen.* penultima
p. pro
partic. particula
particip. participium
paſſ. paſſivum, ſ. paſſivè
perſ. perſona ſ. perſonalis
plur. pluralis
poſ. poſitivus
poſter. poſterior
poſtr. poſtremus
pr. principio ſ. prior ſ. praecedens
prior. prioribus etc.
pron. pronomen
propr. proprium ſ. proprie
rec. recens
recipr. reciprocus
ſeq. ſ. *ſq.* ſequens, it. ſequitur
ſeqq. ſ. *ſqq.* ſequentes ſ. ſequentia
ſimpl. ſimplex
ſing. ſingularis
ſub. ſubaudi ſ. ſubintellige
ſubi. ſubiunctivus
ſubſt. ſubſtantivum
ſup. ſ. *ſuperl.* ſuperlativus
ſup. ſupinum
ſyn. ſ. *ſynon.* ſynonymum, ſ. ſynonymia, ſ. ſynonymicus
ſync. ſ. *ſyncop.* ſyncope
ſynecd. ſynecdoche ſ. ſynecdochice
v. verbum, it. vide ſ. videatur
v. ſ. *vs.* verſus ex poëta
v. l. vetus Lexicon ſ. vetera Lexica
v. L. ſ. *Var. L.* varia lectio ſ. varietas lectionis
v. N. vide Notam
Vern. Vernaculus,
Verſ. ſ. *Vs.* verſio
vet. vetus
vett. veteres
voc. ſ. *vocab.* vocabulum
vocabb. vocabula
Vol. ſ. *V.* volumen
vulg. vulgatum
vulg. lect. vulgata lectio
utr. uterque etc.

IV.

Abr. ad Aeſch. Abreſch. Animadv. ad Aeſchylum
Abr. Dl. T. ſ. *Dil. Th.* Abreſch. Dilucidatt. Thucydid.
Abr. L. Ar. Abreſch. Lectiones Ariſtaenet.
Adv. Adverſaria Gatakeri etc.
Ae. ſ. *Aeſch. Fi.* Fiſcheri Aeſchines Socrat.
Ael. V. h. Aeliani Var. hiſt.
Aeſ. Fa. Aeſopi Fab.
Aeſ. Fa. Hſ. Aeſopi Fab. Heuſingeri edit.
Aeſch. Or. Aeſchines orator, edit. Reisk.

Aesch. Or. ep. S. s. *Samm.* Aeschinis oratoris epistolae edit. Sammet.
Aesch. Prom. s. *Pr. V.* Aeschyli Prometheus vinctus
Aesch. Th. s. *S. c. Th.* Aeschyli Septem contra Thebas
Ai. Soph. Aiax Sophoclis
Al. ab Al. Alexander ab Alexandro
Alb. Gl. N. T. Alberti Glossar. Nov. Test.
Alc. Eur. Alcestes Eurip.
Alc. ep. Alciphronis epistolae, ed. Bergler.
Almelov. Fast. Almeloveen Fastorum Rom. Consularium libri duo, ed. Amst.
Alstorphius in dissert. de lectis et lecticis veterum.
Amm. M. Ammianus Marcellinus, edit. Ernesti
Amm. s. *Ammon.* Ammonius de different. voc., edit. Valcken.
Anim. s. *An.* Animadversiones
Ann. s. *Annot.* Annotationes
Ant. Gat. Antoninus edit. Gataker.
Ant. Gr. s. *Rom.* Antiquitates Graecae et Roman.
Ant. Ind. Rs. Antiphontis Index Reisk.
Apin. L. s. *Lex.* Apini Grammaticalisches Lexicon
Ar. s. *Arist. Kust.* Aristophanes Kusteri
Arist. L. Abr. Aristaenet. Lect. v. Abr.
Aristt. s. *Aristot.* Aristoteles.
Arn. An. Gr. D'Arnaud Animadv. Gr.
Auct. s. *A.* Auctarium Dilucidatt. Thucyd. Abresch.
Auct. s. *A.* Auctor, s. Auctores
Aur. V. Aurelius Victor
B. s. *b. Ern.* beatus Ernesti
Bach. Xen. Bachii Xenoph.
Bandur. Banduri numismata imperatorum
Barn. Eur. Barnesii Euripides
Barth. Adv. Barthii Adversaria
Bas. L. Lexicon Gr., Basileae editum, idque duplex, anno 1557, sed plenius 1572.
Bauer. s. *Bau. Phil.* Baueri philologia Thucyd. Paul. etc.
Beck. Eur. H. Beckii Euripid. Hippol. etc.
Beger. s. *Beg.* thesaurus Brandenburg.
Berk. Berkelii editio Stephani Byzant.
Bg. Lat. Bergleri Latinum
Bis. ad Arist. Bisetus Schol. Aristophan.
Boch. geogr. it. *hier.* Bocharti geographia et hierozoic. ed. Francof. 1675.
Boern. Boerneri dissert. de Saturnalibus
Braun. de vest. sac. H. Braunius de vestitu sacerdot. Hebr.
Bud. C. Budaei Commentar. Graec. l. edit. 1556.
Buleng. Bulenger. de imperio Rom. it. de venatione circi.
Call. Calligraphia Possellii, it. Callimachus
Cam. Camerarius ad Sophocl. it. horae subcesivae etc.
Cap. s. *Capit.* Capitolinus in scriptoribus histor. Augustae
Car. Stp. Dict. Caroli Stephani Dictionarium historicum, geogr., poëtic.
Carpz. Par. St. Carpzovii Paradoxon Stoicor.
Carpz. Hieron. Dial. Carpzovii D. Hieronymi duo dialogi ed. Altenb. 1772. 12.
Cas. N. Casauboni Notae
Cas. Athen. s. *Ath.* Casaub. Athenaeus
Cas. Ex. Bar. Casauboni Exercitatt. Baron.
Cas. Dion. v. *Dion.*
Cell. n. o. a. Cellarii notitia orbis antiqui, edit. Schwarz.
Char. Chariton, v. D'Orv.
Chr. Gr. Chrestomathia Graeca Gesneri, Harlesii, Strothi
Cl. Cic. Clavis Ciceron. Ernesti
Claud. Claudianus
Corn. N. Cornelius Nepos edit. Staveren
Cors. diss. ag. Corsini dissertatt. agonist.

Hel. Heliodori Aethiopica ed. Schmidii Lipf.
Hell. Mor. Xenoph. Hellen. ed. Mori
Hemſt. Hemſterhus. v. *ad Lucian.*
Hen. ſ. *Henel.* Otium Vrarislav.
Herm. Hermogenes περὶ ἰδεῶν ed. Sturmii
Herodi. Herodianus hiſtoricus
Herodi. Gr. Herodianus Grammaticus poſt Moerid.
Herodt. ſ. *Herdt.* Herodotus, ed. Weſſeling.
Heſ. ſ. *Heſd.* Heſiodus
Heſ. ſ. *Heſy.* Heſychius
Heum. Heumann. ad Plutarch. de puerorum educat.
Heuſ. v. *Hſ.*
Heyn. Heynii Epictet. etc.
Hindb. Hindenburg. ad Xenoph. Memor. Socr.
Hm. v. *Heum.*
Hoog. ad Vig. Hoogeveen ad Vigerum
Hoog. Op. Hoogeveen Doctrina particularum Gr. l. edit. Batava.
Hom. Homerus
Hor. T. ſ. *Turſ.* Horatius Turſellin.
Horr. M. Cr. Horrei Miſcell. Critic.
Hſ. Heuſingeri v. c. Fab. Aeſop. it. Plutarch. de pueror. educ.
Hſth. v. *Hemſt.*
Hſy. Heſychius
Ian. L. ſ. *Lex.* Iani Philologiſches Lexicon.
Ienſ. L. L. Ienſii Lectiones Lucian.
Ind. M. Index Mori, v. c. Xen. Hell.
Iohnſ. Iohnſon. ed. Sophoclis
Ioſ. ſ. *Ioſeph.* Ioſephus ed. Havercamp.
Iſ. Gs. Iſagoge Gesneri in crudit. univerſ.
Iſ. ſ. *Iſocr.* Iſocratis orationes, edit. Wolf.
Iſ. Mor. ſ. *Iſ. Pan. Mor.* Iſocratis orat. paneg. ed. Mori
Iſ. Ev. Iſocratis Evagoras, v. *Fd.*
Iuſt. Ind. Iuſtini hiſtorici Index
K. Ariſt. v. *Kuſt.*
Klauſ. Dactyl. Klauſing Verſuch einer mytholog. Dactyliothek rel.
Koen. Koenius v. *Greg.*
Krb. Decr. Krebſii Decreta Roman. pro Iud. it. Athen. etc.
Krb. L. Krebſii Lexicon Nov. Teſt.
Krb. Pl. ſ. *Plut.* Plutarchus de audiendis poëtis.
Krg. ſ. *Krig.* Krigel Plutarch. de diſcrim. adul. et am.
Krt. ſ. *Kretſchm.* Kretſchmar Chreſtom. Gr., ubi et Iſocrat. orationes tres primae.
Kuſt. Ar. Kuſteri Ariſtophan.
Kuſt. ad Suid. Kuſteri
Kuſt. de V. med. Kuſteri libell. de Verb. med. ed. Fiſcher. it. Wollii
Kypk. Kypke Obſerv. in Nov. T.
L. Boſ. Ell. Lamb. Boſii Ellipſ. Gr.
L. Boſ. Obſ. Lamb. Boſii Obſerv. in Nov. T.
L. Grut. Lampas Gruteri
Land. Landi numismata ſelectiora
L. ſ. *Lex. Baſ.* Lexicon Graec. v. *Baſ.*
L. Ern. Lexicon Erneſti Graec.
L. myth. Schw. ſ. *Schwab.* Hederichs mythologiſches Lexicon, editum a Schwabe.
L. N. T. Lexicon ſ. Lexica Nov. Teſt., Schwarzii, Fiſcheri et Krebſii
Lampr. ſ. *Lamprid.* Lampridius, in ſcriptoribus hiſt. Aug.
Lat. Latine, it. Latinitas
Lat. Bg. cf. *Bg.*
Latt. Latina
Lect. Lectiones, v. c. Graevii Lection. Heſiod. etc.
Leisn. Leisnerus
Leisn. in m. Ox. Leisnerus in margine Oxonienſis edit.
Leisn. in Progr. Leisnerus in programmate de Herodiano
Lib. ep. Libanii epiſtolae
Lib. de V. med. Libelli de Verbis mediis Kuſteri et Dreſigii, ed. Fiſcher. et Wollii
Lindn. Lindner libellus Vernaculus de Ellipſibus Lat.
Loesn. Loesneri Obſ. ad Nov. Teſt. e Philone it. Ind. Callim.
Long. Longinus, ed. Mori

Luc. Evangel. Lucas in Nov. Teſt. it. Lucianus.
Luc. Rz. Lucianus ed. Reitzii
Lyc. ſ. *Lyco.* ſ. *Lycophr.* Lycophron
Lyc. Ind. Lycurgus Reisk. Orat. Index
Lyſ. Lyſias Orat. Reisk. it. Lyſiſtrat. Ariſtoph.
March. Gr. Marchica Grammatica Graeca, quae prodiit ſic inſcripta, Vollſtändigere Griech. Gramm., nach der Lehr-Ordnung der Lat. Märkiſchen Gramm. rel. Berolin. 1730.
Markl. Markland ad Maximum Tyrium etc.
Mauſ. ad Plut. Mauſſacus ad Plutarch. de fluv.
M. Iſ. Mori Iſocrates.
M. S. ſ. *Mem. S.* Xenophontis Memorab. Socr.
Men. ad Diog. L. Menagius ad Diogen. Laërt.
Men. Vs. Menantis Verſio Herodiani Vernacula
Met. ſ. *Metaphr.* Metaphraſis
Met. ſ. *Metaphr. Eutr.* Eutropii Graeca, ed. Cellar.
Met. R. Metaphr. Ruaei ad Terent. ſ. Virgil. etc.
M. O. / *M. O. A.* / *Miſc. O. A.* } Miſcellan. Obſervatt. Amſtelod.
Moer. Moeris Atticiſta ed. Pierſoni
Montef. Montefalconius (Montfaucon) antiquitates edit. Vernac.
Mor. Iſ. Mori Iſocr. Paneg.
Mor. Long. Mori Longinus
Mor. Xen. Mori Xenoph., ut Ἀναβ. ſ. Ἀ.β.
Munth. Munthe Obſervatt. ad Nov. Teſt. e Diod. Sic.
Muſ. Muſaei carmen de Leandro etc.
N. Nota
N. T. Novum Teſtam.
Neap. Neapolis in Notis ad Ovid.
N. ſ. *Nic. Full. v. Full.*
Nicol. Tract. de phyllob. Nicolai Tractatus de phyllobolia etc.
Nieup. Ant. Rom. Nieupoort ritus Rom. edit. 13. Berolin. 1767.
Niz. Nizolii Lexicon Ciceron.
Oiſel. Oiſelius in theſauro ſelectorum numiſmatum antiq. Amſtel. 1677.
On. ſ. *Onoſ.* Onoſander ed. Schwebelii
Or. Rs. Oratores Graeci Reisk.
Or. Eur. Oreſtes Euripidis
Orph. Orphei poëm. ed. Gesneri ſ. Hambergeri
Oud. Oudendorp. v. c. Iul. Caeſar.
Pal. ſ. *Palaeph. Fi.* cf. *Fi.*
Palm. Ex. Palmerii Exercitatt. in Graec. Auct.
Paul. L. Em. ſ. *Paul. Leop. Em.* Pauli Leopardi Emendationes apud Gruterum in Lampade
P. Fab. Petrus Faber ſemeſtrium libri
Per. ad Ael. Perizon. ad Aeliani Var. hiſt.
Per. de Pr. ſ. *Praet.* Perizon. de Praetorio
Peuceri Commentarius differentium ap. Gr. vocum rel.
Ph. ſ. *Phoen. Eur.* Phoeniſſae Eurip.
Ph. ſ. *Phaed.* Phaedo Platonis
Phil. Wernsd. Phila ed. Wernsdorfii
Phil. in Fl. ſ. *Flacc.* Philo in Flaccum
Phil. ſ. *Philol. Bau.* cf. *Bauer.*
Phoc. ſ. *Phocyl.* Phocylidis Carmina, edit. Schier.
Pierſ. Ver. Pierſoni Veriſimilia
Pl. ſ. *Plat.* Plato
Pl. Ap. S. Platonis Apolog. ed. Fiſcher.
Pl. Ph. Platonis Phaedo
Pl. Ar. Pluto Ariſtophan.
Plin. ep. ſ. *pan.* Plinii epiſt. ſ. panegyr.
Plin. h. n. Plinii hiſtor. natur.
Plut. Hſ. Plutarch. Heuſinger. de puer. educ.
Plut. Krb. Plutarch. Krebſii de audiend. poët.
Plut. Krg. Plutarch. Krigelii de diſcrim. adul. etc.
Plut. Wyttb. Plutarch. Wyttenbach. de ſera numinis vindicta
Pol. Xen. Z. Politica Xenoph. ed. Zeunii
Polb. Ind. Polybii Index ed. Erneſti

Polb. Rs. ad Polyb. Reiskii Animadv.
Poll. Pollucis Onomasticon
Poss. Call. Possellii Calligraphia
Poss. Synt. Possellii Syntaxis
Pric. Pricaeus ad Nov. Test. etc.
Progr. L. Programma Leisn. cf. *Leisn.*
Prol. Prolusio Fischer. etc.
R. ad Gem. Pl. Reichard ad Gemist. Pl. cf. *Gem.*
R. s. Rs. s. Reisk. (Reiskius) ad Polb. cf. *Polb.*
R. s. Rs. s. Reisk. (Reiskius) An. ad Gr. A. Animadv. ad Graec. Auctor.
R. s. Rs. s. Reisk. (Reiskius) Or. Oratores Gr.
R. Par. Ruaei paraphrasis Virgil. etc.
R. s. Rz. Reitzii Lucian.
Raph. Raphelii Annotationes philolog. in N. T.
Read. Reading. ed. Eusebii
rh. s. rhet. sel rhetores selecti ed. Fischeri
Rhod. s. Rhodg. L. A. Rhodigini Lectiones Antiqu.
Ricciol. Riccioli prosodia reformata Lat.
Röv. Röver ed. Musaei de Leandro etc.
Ros. Ant. Rosini Antiq. Rom. ed. Trai. ad Rhen. 1701.
Rs. s. Rsm. Dev. Reusmanni Devarius
Rut. It. Rutilii Itinerarium
S. Aesch. ep. v. *Samm.*
Sall. C. Sallustii bellum Catil. et
Sall. Iug. Sallustii Iug.
Salm. Salmasius
Samm. Sammet ed. epistolarum Aeschinis oratoris
Sb. Sylburg.
Sch. s. Sch. Ind. Scheidii Index Herodiani, it. pro Schol. ubi v.
Sch. Ms. v. *Schott.*
Schell. Scheller de stylo etc.
Schell. L. Scheller Lexic. Lat.
Schm. Schmid ed. Heliodori
Schol. Scholia s. Scholiastes
Schott. Ms. Schotti Codex Ms.
Schott. lib. Schotti Lipsiensis libellus singularis de vita et constitutionibus Pertinacis
Schurzfl. Schurzfleisch ad Longinum
Schw. L. N. T. Schwarz Lex. s. Commentarii Nov. T.
Schw. On. s. ad On. Schwebelii Onosander
Seb. Seber. v. *Theogn.*
Seld. Seldeni syntagm. de diis Syris.
Sil. Silius Italicus
Soph. Sophocles
Sp. s. Spanh. Spanhemius ad Callim. etc.
Sp. s. Spanh. de u. et pr. n. Spanhem. de usu et praest. numism.
Spec. Specimen v. c. Annotat. Critic. D'Arnaud
Spec. Specimen *Strodt.* Strodtmanni ad Ammon.
Stp. Th. Henr. Stephani Thesaurus Gr. l.
Stp. ad m. P. Stephani margo s. marginalis versio ad Politiani versionem
Str. Strothus
Strodtm. Strodtmann specimina ad Ammon.
Suic. Th. s. Suic. Suiceri Thesaurus
Suid. Suidas ed. Kusteri.
Sy. Xen. v. *Xen.*
Sy. Poss. v. *Poss.*
Tac. Tacitus
Tac. an. Taciti annales
Tayl. Taylor.
Ter. Terentius
Tert. Tertullianus
T. L. Pl. Timaei Lex. Plat. ed. Ruhnk.
Th. Stp. s. G. v. *Stp. et Gs.*
Th. s. Thi. Xenoph. Thiemii ed.
Th. Vs. Xenoph. Thiemii Versio
Th. M. s. Thom. M. Thomas Mag. ed. Bernardi
The. s. Theophr. Ch. Theophrasti characteres
The. Cas. Theophrasti ed. Casaub.
The. s. Theo. Fi. Theophrasti ed. Fisch.
Th. s. Thuc. Thucydides ed. Duker.
Theogn. Theognidis carmen, ex edit. Seberi, cum Commentar. Gr. s. scholiis Gr. Camerarii

Tim. L. Pl. v. *T.*
Tittm. Tittmanni de vestigiis Gnosticor. rel.
Trill. O. Cr. Trilleri Observ. Critic.
Turn. Adv. Turnebi Adversaria
Upt. ed. Uptoni edit. Dionys. Halicarn. rhetor. s. *περὶ συνθεσ. ὀνομ.*
V. med. v. *lib.*
Valck. Valckenaer.
Van. Cr. v. *D'Orv.*
Vern. Vernaculi Interpretes Herodiani
Vern. rec. Vernaculus recens Interpres Herodiani
Vern. vet. Vernaculus vetus Interpres Herodiani
Vig. Vigerus de idiotismis Gr. l. ed. Zeunii
Vop. Prob. Vopiscus in Probo, inter scriptores historiae Augustae T. 2. edit. Lugd. Batav.
Voss. theol. gent. Vossii theologia gentilis.
W. ed. Wolf. edit. v. *Is.*
W. de V. med. Wolle de verbis med.
Wernsd. Ph. v. *Phil.*
Wess. s. *Wessel.* Wesseling. Diod. S. etc.
Wst. s. *West.* Westerhof. ad Terent.
Woll. de v. m. v. *W.*
Wyttb. Pl. v. *Plut.*
X. s. *Xen.* Xenoph.
X. s. *Xen. Bach. Z.* Xenoph. Bachii editio, a Zeun. repetita.
X. s. *Xen. Hdb.* vid.
X. s. *Xen. M. S.* Xenoph. Memor. Socr.
X. s. *Xen. Mor.* vid.
X. s. *Xen. Pol.* vid.
X. s. *Xen. Sy.* Xenoph. Sympos.
X. s. *Xen. Z.* Xenoph. Zeunii
X. s. *Xiph. S.* Xiphilinus, edit. Sylburgii
Z. *Vig.* } Zeunii
Z. *Ind.* }
Z. *Xen* }
Zos. Zosimus, ed. Cellarii

DE

HERODIANO HERODIANIQVE VERSIONE BERGLERIANA

PROLVSIO SCHOLASTICA

ORATIVNCVLIS V

IN

SCHOLA THOMANA

A. D. X. APRILIS A. C. CIƆIƆCCLXI

RECITANDIS

PRAEMISSA

A

IO. FRIDERICO LEISNERO.

Qui de rerum ſcriptoribus iudicare conantur, nunc eorum dicendi artem, nunc rerum, quae traduntur, varietatem et magnitudinem, nunc denique fidem ſcriptorum ipſam ſibi apud animum proponunt. Herodianum etiam ab illis magni fieri facile animadvertas, qui his omnibus ſimul praeſtantiam hiſtorici metiendam ducunt. Nam nec eloquentiae caret laudibus, et, quae fuerit romani imperii per ſexaginta annorum ſpatium fortuna, ſub multis peſſimis, paucis bonis, principibus exponit: teſtimoniis autem eius fidem auctoritatemque illi ipſi adiungunt, quos in credulitatis ne ſuſpicionem quidem vocare audeas. Quidni ei fidem adiungant, qui tradit viſa ſibi et audita, nonnulla item experiendo cognita, utpote in publicis officiis principalibusque verſato: cui quaedam verum tradendi neceſſitas fuit impoſita, utpote eo tempore ſuam hiſtoriam vulganti, quum ea, quae literis tradiderat, lectorum ſenſibus adhuc memoriaeque inhaererent: qui denique libertatis retinendae ita eſt amans, ut in laudando reprehendendoque nihil neque gratiae neque odio dandum putet. Sileo reliqua, quae ei fidi hiſtorici laudem facile adſtruant, mores hominis, genus orationis aequabiliter fere profluens, moderationem in recte ac ſecus factis vel laudandis vel vituperandis, diligentiam denique certa ab incertis diſtinguendi, cuius diligentiae expreſſa veſtigia paſſim apud eum extant. Quum ſe in publicis principalibusque miniſteriis verſatum dicit, magnopere vellem, indicaſſet, quali munere, utrum aulico an militari, et ſub quibus imperatoribus, fuerit functus; nam ſub omnibus ſuae aetatis functum, rebus tam frequenter tantoque opere commutatis, vix putem; ut, momentis in omnem partem penſitatis, iudicium coniiciendo ferri poſſit, plusne ſit ei fidei habendum, quum res domi, quam quum res foris, geſtas, quum res Commodi, aut Severi, quam quum aliorum, narrat. Interim, ſi quis tendat, ei minus fidendum in his eſſe, quae de Commodo tradit, quam quae de reliquis imperatoribus, eam ipſam ob cauſſam, quod ſe publicis muneribus admiſſum dicit, quum poſt diſceſſum Commodi minimum

XLVI annis vixerit, credibile autem non ſit, cum valde iuuenem admitti illis coepiſſe; ei haud gravatim aſſenſerim.

Diximus, eum ſexaginta annorum res geſtas perſequutum: in quo Herodianum et pro nobis eſſe, et contra nos, obſerves; pro nobis, quia ipſe in praefatione diſertis verbis de ſexaginta annis teſtatur, hiſtoriaque eius reapſe tot ſpatium annorum complectitur: contra nos, quia II, 15. §. 13. ſibi ait eſſe propoſitum, ſeptuaginta annorum res, ſub diverſis principibus geſtas, in unum corpus redactas, literarum mandare monumentis. Quid ergo eſt? An pugnare ſecum ſibique ipſi contrarium Herodianum dicemus? Diceremus forte, niſi intelligeremus, poſſe utique fieri, ut propoſitum alicui ſit, ſeptuaginta annorum hiſtoriam contexere, poſtea autem eveniat aliquid, quod mutare cogat propoſitum, imponatque ſcriptori neceſſitatem abrumpendi orationem etiam ante, quam pervenire, quo tendebat, poſſet. Forte nec eorum coniectura aberrat a vero, qui dixerint, alteri Herodiani loco eſſe medicam manum admovendam, et pro ἑβδομήκοντα ſubſtituendum ἑξήκοντα. Quando enim haec vocabula non literis, ſed arithmeticorum ſignis, exprimuntur, facile poſſe alterum cum altero, qua demendo aliquid, qua addendo, permutari. Quas autem res temporis tam longi prodiderit, ſub finem libri ſecundi indicat: quo loco tacitum ſe praeteriturum negat, ſi quid modo mentione dignum memoriaque videatur. Quum dico, eum res mentione dignas prodidiſſe, nolim veterum hiſtoricorum diligentiam ad huius aetatis ſcriptorum quorundam normam exigi, quorum diligentia ſaepius ſane nimia eſt, quippe quibus religio eſt, omittere principum, quorum res narrant, coniuges liberosque peraeque omnes, etſi dici de illis nihil poſſit, quod poſteritatis interſit diſcere. Ad hanc diligentiam, ſi modo diligentia nominanda eſt, profecto non accedit Herodianus, qui tibi neutiquam ſatisfecerit, Commodi fratres cunctos cunctasque ſorores cognoſcere cupienti. Duas Septimii Severi filias ne nominat quidem. Tacet de Iulia Paula, Elagabali, de Salluſtia Barbia Orbiana, Alexandri Severi uxore, de aliis compluribus. Non tamen tegit ſilentio eas imperatorum uxores, quae vel aliquod momentum in bene aut male adminiſtranda rep. facerent, vel quae non poſſent omitti, quin ſimul omitteretur aliquid, unde intelligas, quibus ex cauſſis res fuerint ortae, quibus conſiliis geſtae, quibus auxiliis adiutae, quo denique ordine a primis initiis ad finem progreſſae. Quum enim Herodiani hiſtoria habeat τὸ πραγματικὸν, hoc eſt, quum proſpere et ſecus facta cum cauſis copulet, non potuit non earum mulierum iniicere mentionem, propter quarum vel virtutes vel vitia res romana nunc labi coepit, nunc ſurgere. Lucillam itaque Fadillamque, duas Commodi ſorores, nominat. Altera enim ſeditioſis molitionibus fratris ſaevitiam exaſperavit: altera patefacto Cleandri ſcelere eundem periculo liberavit. Ne de Marcia quidem, Commodi concubina, loqui ſuperſedet, cuius conſiliis clandeſtinis inſidiisque cognitis cognoſcere liceat, quid tyranno tandem exitium attulerit. De Iulia, praeterquam quod alia nonnulla, etiam hoc tradit, quod lectorem doceat, quidnam Severum ad ſpem imperii erexerit, quid Caracallae Getaeque conſilia de dividundo imperio diſturbarit. In rebus denique Maeſae, Soaemidisque et Mammaeae, multus eſt, quia in vita Elagabali et Alexandri nec pauca, nec parui momenti, occurrunt, quorum cauſſas non potes ignorare, ut primum muliercularum iſtarum ortum, ingenium, vitamque et mores cognoviſti.

Sunt alia, eaque graviora, quae nonnulli omiſſa ab Herodiano inique ferunt. Quo pertinet famoſa illa conſtitutio de civitate cum omnibus orbis romani ingenuis communicanda; item conſtitutio de hereditatium decima, loco viceſimae, pendenda. Pertinent eodem aliqui et iuris ſcientia et munerum amplitudine celebres viri, Herennius Modeſtinus, praeceptor Maximini iunioris: Iulius Paulus, Severi et Caracallae conſiliarius, et poſtea ſub Alexandro praefectus praetorio: Ulpianus ſub Septimio Severo ſcriniorum magiſter, ſub Alexandro praefectus praetorio: praecipue vero Aemilius Papinianus, libellorum magiſter ſub Severo, poſt praefectus praetorio, tutorque relictus Caracallae et Getae, ſed crudeliter interfectus a Caracalla, quum rogatus, ut in ſenatu fraternae caedis excuſationem ſuſciperet, libere magnoque animo reſpondiſſet, non tam facile parricidium excuſari poſſe, quam fieri: novumque parricidium committi ab eo, qui accuſaret innocenter occiſum. Tanti viri ut ne mentio quidem fieret, qui factum eſſe dicemus? Caedes eius publice facta non potuit non unicuique innoteſcere. Caedes iſta immanitatem tyranni prodit. Atque hanc demonſtrare Herodiano propoſitum erat. An hoc ſilentium invidiae et malignitati hiſtorici tribuemus, ſequuti Balduinum et Everh. Ottonem in Papiniano p. 611.

Malignitatis in Papinianum non poſſe accuſari Herodianum videmus, quin ſimul eiusdem in plures alios, quos aeque ac Papinianum omiſit, accuſetur. Si plane nobis cognitum eſſet, quonam in genere vitae, quonam munere in publico, verſatus Herodianus fuerit, id forſan facilitatis aliquid nobis adferret, ſimul ad eum excuſandum, ſimul ad cauſſas harum omiſſionum detegendas. Nunc earum ut gratiam ei faciamus, ideo inclinat animus, quia eum hoc conſilio ad conſcribendam hiſtoriam acceſſiſſe videmus, ut principum romanorum res geſtas, non ut vitam fataque doctorum virorum, recenſeret: ut res geſtas ipſas non ſingulas religioſe et ſcrupuloſa quadam diligentia explanaret, ſed ut praecipuarum delectum faceret, hasque ipſas nunc uberius et fuſius explicaret, nunc breviter ſtrictimque attingeret. Crudelitatem, quam in Papiniano Caracalla exercuit, videri queat utique tetigiſſe, quando interemtos ſcribit fuiſſe, ſenatorii ordinis quicunque aut nobilitate aut opibus excellerent, et quidem minima quaque de cauſſa, vel plane nulla, IV, 6. 5. Quum dicit ſenatorii ordinis viros interemtos, forte non excludendum duxit praefectum praetorio, huiusque ſimiles, etſi me non fugit, praefectis praetorio ſenatoriam dignitatem ab Alexandro Severo demum additam fuiſſe, teſte Lampridio in Alexandro C. XXI.

Iam neſcio, an etiam his occurrere curem, qui ab Herodiano multa praetermiſſa aegre ferunt, a Commodo, ab Elagabalo, a Caracalla flagitioſe, impure, inceſteque facta, cuius generis non pauca apud Suetonium, Hiſtoriaeque Auguſtae ſcriptores, leguntur. Nam quibus pudor et virtus cordi eſt, hi ſibi magis placere Herodiani dictitabunt verecundum ſilentium, quam aliorum ſcriptorum impudentem loquacitatem. Temperant ſibi boni hiſtorici ab exponendis hiſtoriis, quae peccare doceant, ſatis gnari, magiſtram vitae eſſe oportere hiſtoriam, non corruptricem. Sunt eadem mente, qua fuiſſe Demoſthenes videtur, qui impudicas Philippi ſaltationes deſcribere non ſuſtinet. Olynth. II. p. 7. Quid Demoſthenem dico? Sentiunt idem, quod Apoſtolus, qui

instinctu divino afflatuque concitatus talia flagitia ne nominanda quidem decernit.

An statuemus, boni historici esse, spurce obsceneque factis non modo cogitando immorari, verum etiam stilo persequi et narrare ea, quae nemini obiici ne ab inimico quidem possint verecundo? Quis igitur non laudandum potius Herodianum, quam vituperandum, ducat, quod talia aut prorsus praetermittit, aut, si praetermittere non potest, brevitatem adhibet, et verba occultandae turpitudini apta: vt, quum fuisse narrat, qui praetereuntem Iulianum maledictis insectarentur, et *turpes* ei *ambiguasque voluptates* exprobrarent. II, 7. Incestum Iuliae cum Caracalla concubitum aut ignoravit, aut non credidit, aut, si credidit, non esse suae verecundiae existimavit, tam nefandum facinus ad memoriam posteritatemque prodere. Non est religioni narrare hoc facinus Aelio Lampridio in Antonino Caracalla c. X., non Aurelio Victori de Caesaribus c. XXXI., non Eusebio denique et Eutropio. Quibus aliqui ut fidem derogent, observant, ab hisce scriptoribus omnibus male ac perperam Iuliam dici Caracallae novercam, quum fuerit mater. Quo ipso mihi Caracallae scelus non tam refellere videntur et coarguere, quam augere. Quis nescit, rebus vere factis culpa narrantium subinde admisceri quaedam a vero aliena? Aliis hic placuit argumento uti inficiali, ducto illo a scriptorum eiusdem aetatis silentio, ac praesertim Herodiani. Quo loco non repetam id, quod iam dixi, nempe non id consilii Herodiano fuisse in tradenda sui temporis historia, ut multum in recensendis principum impuris flagitiis versaretur: illud unum urgeo, non videri Herodianum incestum istum prorsus omisisse, sed leviter transiisse tantummodo et perstrinxisse. Quanta dicacitas in Caracallam fuerit Alexandrinorum, nunc ei fraternam caedem, nunc ineptum Achillis Alexandrique imitandi studium, exprobrantium, nunc matrem eius Iocastam appellantium, Herodianus IV, 9. narrat. Cur quaeso Alexandrini Iuliam Iocastam appellarunt? Iocasta, inquis, duo filios in concordiam reducere non potuit Eteoclem et Polynicen. Aeque infelix Iulia in reconciliando Caracalla cum Geta. Concedo, dicacibus et scommatum studiosis satis esse ad comparandam Iuliam cum Iocasta potuisse, quod neutra conglutinare filiorum concordiam potuerit: sed unumquemque tamen mihi etiam hoc daturum confido, Alexandrinorum dicterium multo acrius et ad exasperandum animum suapte natura saevum multo accommodatius fuisse, si Iulia non modo ob frustra tentatam filiorum reconciliationem, verum ob incestos etiam amores Iocasta appellata existimaretur. Hanc Iocastam, ut norunt omnes, Oedipus filius duxit uxorem. Si hoc sensu Iuliam Iocastam dictam sumis, tum vero intelliges, cur hoc dicterium usque adeo pupugerit tyrannum, eiusque iras stimulaverit, ut convocatam in campum universam Alexandrinorum iuventutem, exercituque circumdatam, ex improviso, horribili strage contrucidaret. Nam asperae facetiae, ubi multum ex vero traxere, acrem sui memoriam relinquunt, ut ait Tacitus A. XV, 68. Cui Herodianus consentit ipse IV, 9. 4.

Interim licet ista, licet istis similia multa, ab Herodiano omissa concedamus, neminem tamen fore credimus, qui iure queri possit, ab eius historia eam abesse iucunditatem, quae a rerum dicendarum copia, varietate et novitate, nasci solet. Quot quaeso oppida, quot regiones, quot itinera describit? Quot quamque diversas imperiorum successiones

memorat, quam varios casus eventusque bellorum cum civilium, tum externorum, quot gentes excitas sedibus suis, quot mala publica tam romanorum, quam barbarorum, quot denique vitas principum et tyrannorum, adeo novas et inauditas, ut exempla iis similia, aliis temporibus vel nulla, vel certe pauca, reperiantur. Quam prudens est in observanda imperii romani forma, huius temporis fere propria, eaque democratiae militari, quam monarchiae, similiore: quam accuratus in patefaciendis democratiae huiusce militaris initiis et progressu, item in malis inde natis, et in remediis modo prospere, modo parum prospere, adhibitis? Et quum in gratiam graecorum suorum potissimum romanorum imperatorum historiam scribat, quam apte interdum ab instituto suo digreditur, describendisque romanorum ritibus et moribus, qui exteris poterant esse incogniti, mentem cogitationemque intendit?

Quam autem dicendi artem tot rebus gestis tamque variis adhibuerit, intelligere licebit, si consideres, quanta verborum locutionumque varietate res natura sua saepe simillimas distinxerit. Verba ei facienda sunt semel iterumque de pestilentia, de fame, de vi aestus et vehementia frigoris: multo vero frequentius de seditionibus, de bellis, de urbibus obsessis, de malis denique purpuratorum, quibus principes regendos se permittunt, artibus. Id quod quoties ei faciendum est, tam vario verborum ornatu idemtidem orationem suam expolit, tam diversos, eosque suaves, graeci sermonis colores ei illinit, ut, res tot similes tam diversis modis variari posse, utique mirere. Sive igitur rerum ipsarum varietate sive verborum delectere, non poterit te non Herodiani lectio perfundere voluptate. Nihil dico de tropis et figuris, commode ab eo usurpatis, nihil de virtute illa orationis, qua res verbis tanquam coloribus ita depinguntur, ut subiectae lectorum oculis videantur. Mitto sermonis puritatem Atticam, a qua raro recedit: mitto periodorum concinnitatem, verborum ordinem, iuncturam et numerum, sententiarum gravitatem, et reliqua denique omnia, quae hoc habere creduntur, ut historiae aliquid suavitatis concilient. Haec omnia, inquam, mitto. Libet paucula duntaxat acute graviterque, sine ullo tamen fuco, dicta attingere. Cui non suave est legere, Aquileienses omni genere machinarum a Maximino oppugnatos tam fortiter restitisse, ut videretur tandem στρατὸς δοκῶν πολιορκεῖν αὐτὸς πολιορκεῖσθαι VIII, 5, 13. hoc est, ut obsidio videretur in obsidentes versa. Quum I, 4, 20. luctum ex obitu Marci Antonini narrat, omnes ait nuntium de imperatoris morte multis lacrimis excepisse, eumque omnes velut una voce, alios parentem probum, alios bonum imperatorem, quosdam fortissimum ducem, nonnullos etiam continentem moderatumque principem vocitasse. Post addit, neque sane quemquam falsum habitum fuisse. Dubites ista legens, an ulli unquam principum oratio funebris habita fuerit, aut haberi possit, cum mortuo honorificentior, tum ad gratam memoriae eius benevolentiaeque conservationem, simulque ad imitationem commendandam, aptior. Quam gravis est vox Pompeiani I, 6, 14. Ἐκεῖ τε Ῥώμη, ὅπου βασιλεύς. Ecce tibi paucula verba, sed aptissima ad magnam illam mutationem indicandam, quam imperium romanum ab eo tempore subiit, quum libertas expirare coepit, potestasque populi et senatus circumscribi, totaque res ab unius voluntate principis pendere. Olim Roma fuerat, ubi romanus populus, ubi Martius campus, ubi equester ordo, ubi rostra, ovilia, senatus, curia. Nunc incredibili

rerum converſione facta haec omnia ibi ſunt, ubi imperator eſt, etſi ſit ad ripas Iſtri, etſi ſit apud barbaras gentes, longo locorum intervallo ab urbe remotas, quarum nec nomen paullo ante auditum fuerat, nec fama Romam pervenerat. Camilli apud Liv. V, 54. opinio fuerat, virtutem Romanorum tranſire alio poſſe, Fortunam certe urbis Romae transferri non poſſe. Haec Fortuna nec tempore Camilli Veios, nec Caeſaris Troiam, aut Alexandriam, traduci videbatur poſſe: nunc in unum imperatorem traducta putatur. Quam verum ergo eſt, omnino remp. romanam omnemque eius auctoritatem ab Auguſti dominatu intercidiſſe, et in quandam regni formam tranſiiſſe, imperatoresque romanos tanta poteſtate romanum imperium rexiſſe, quanta reges ſolent, quibus infinita nulliſque limitibus circumſcripta poteſtas eſt, quacunque tandem ratione hanc tantam poteſtatem in ſe traduxerint, ſive libertate labefactata per vim, ſive per legem regiam, quam nonnulli comminiſcuntur, ſive denique per poteſtates populares ſenatoriasque ſubinde ſumtas, et per temporum vices repetitas. Ut vis, ut gravitas, vocis a Pompeiano uſurpatae melius ſentiatur, age, comparemus eam cum ſimilibus, quae aliorum ex ore exierunt, vocibus, quaeque in magna ſimilitudine diſſimilitudinis aliquid habere reperientur. Apud Alciphronem II, 4. Glycera ad Menandrum ſcribit, *ibi Athenas eſſe, ubi Menander eſt.* Habes vocem amicae amicum impenſe colentis, eiusque eruditionem elegantiamque admirantis! Martial. X, 20. ad Manium: Si tibi mens eadem, ſi noſtri mutua cura eſt, In quocunque loco Roma duobus erit. Habes vocem hominis in concordia et fide ſinceri amici ſibi placentis, et in ea omnia ponentis! Brutus ad Ciceron. ep. XVI. *mihi eſſe iudicabo Romam*, inquit, *ubicunque liberum eſſe licebit.* Habes vocem amantis remp. et libertatem! Hoc loco denique Pompeianus ad Commodum Romae deſiderio captum, *ibi Roma*, inquit, *ubi imperator.* En tibi vocem unius dominatui omnia ſubiicientis! Similiter dicta leguntur apud Cic. Phil. II, 44. apud Vellei. II, 62. apud Lucan. V, 27. denique apud Martial. XII, 21. Videor mihi hoc conſecutus, ut facile pateat, ut quisque rectiſſime iudicat, ita libentiſſime Photio ſubſcripturum, qui Herodianum ſcribit ἐν πάσαις ταῖς κατὰ τὴν ἱστορίαν ἀρεταῖς οὐ πολλῶν εἶναι δεύτερον.

Tam excellenti hiſtorico non contigit interpres latinus, qui more plerorumque eorum, qui graecos ſcriptores interpretati ſunt, verbis inhaereret, nec ab auctoris veſtigiis iuſto liberius recederet. Quum enim duo ſint interpretationum ſeu verſionum genera, quorum in altero qui ſe exercent, hi ita verbum verbo reddere curant, ut, quantum linguarum diverſitas patitur, pene verborum verſuumque ordinem ac numerum obſervent; qui alterum tentant, hi ſententiam alio ſermone liberius exponunt, et nunc quaedam mutando, nunc quaedam addendo, copioſiusque et dilucidius, quae dicta ab aliis ſunt, explicando, evagantur. Iam ſi conſideres, utri generi ſit verſio Herodiani annumeranda, quam Angeli Politiani induſtriae debemus: eam certe non eſſe primi generis reperias: Sitne generis ſecundi, pene dubites. Politianus enim etſi ſe Herodianum in latinum ſermonem vertendum ſuſcepiſſe dicit, ſeduloque curaſſe, ut omnia ex fide reſponderent; tamen fugiendo omnem peregrinitatem, fugiendo graeculas figuras, vocumque moroſitatem, et quaſi anxietatem, ut ipſe loquitur, conſectandoque latinae dictionis caſtitatem, perſpicuitatem et munditiem, effecit, ut in-

terpretatio eius paraphrasis dici vix queat, nedum metaphrasis possit. Certe IO. HENR. BOECLERVS, vir doctissimus, tertium versionum genus maluit seu excogitare, seu confingere et comminisci, idque Politiano singulare et proprium dicere, quam Herodiani interpretationem latinam inter translationes vel primi vel secundi generis referre. Nec difficile dictu est, cur Boeclerus ita senserit. Vidit nempe, unam Politiano curam fuisse, si latina elegantia posset etiam in versione cum graeca Herodiani venustate certare, atque, ut hic succederet conatus, multa utique mutasse, nunc graecismos in latinismos convertendo, nunc verba pro substantivis, substantiva pro verbis, nunc alias orationis partes pro aliis ponendo, nunc prius dicta posteriore, posterius dicta priore, loco collocando, nunc denique unam periodum in plures dissolvendo, plures vice versa in unam conflando. Sed quum has mutationes, hisque similes, facere per paraphraseos leges interpreti liceat, praesertim ei, qui elegantiae sermonis illius, in quem aliquid transfert, velit consulere, modo sensum argumentumque auctoris, quem transferendum suscipit, exprimat; per nos licebit etiam latinam Herodiani interpretationem, quam Politiani ingenium peperit, paraphraseos numero ac loco habere. Politianus scilicet voluit in utroque interpretandi genere, quid posset, experiri. Itaque in Epicteti Enchiridio, in duobus Idylliis Moschi, in hymno Callimachi, qui inscribitur lavacrum Palladis, addo in Theophrasti characteribus ethicis illud vertendi genus tentavit, quod ad verbum omnia exprimit: in Herodiano autem interpretando a graeco fere longius recedit, elegantiae et latinitatis potissimum studiosus.

Iam utra vertendi ratio maxime sit probanda, facile intelliget, qui considerabit, triplicem esse eorum, qui ad legendos graecos accedunt, differentiam: alios esse graece doctissimos, hisque nulla versione opus esse: alios graecarum literarum quidem expertes esse, sed magis de rebus graeco sermone traditis, quam de sermone ipso, laborare, hosque utracunque versione posse esse contentos: alios denique eo spectare, ut, quae sit singulorum verborum singularumque partium orationis vis et potestas, quae sermonis graeci indoles, cognoscant, hisque eas demum versiones maxime prodesse, in quibus, ut docet Petr. Nannius ad Hor. A. P. 133. et *indoles* sit, et *fides*, et *religio*: *indoles*, hoc est, tropi, figurae, adfectus moresque expressi: *fides*, quae reddat sententiae sententiam, nihilque nec addat, nec demat: denique *religio*, quae circa verba verbis reddenda versetur. Quam religionem quum ab interprete requiro, nolim quisquam existimet, mihi probari *servile illud, et interlineari simile, interpretandi genus, quod facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque, pertinere* iudicat, decus illud Germaniae, I. M. GESNERVS in Epistola ad IO. FRED. REITZIVM Luciani operibus praemissa. Est enim linguarum tanta dissimilitudo, ut in qualibet nonnulla occurrant, quae ad verbum vix liceat exprimere, nisi obscuram, invenustam, putidamque reddere orationem velis. Qui ita ad verbum graecos auctores interpretes latini exprimunt, ut hoc vitium caveant, eos doctissimorum virorum iudicio maxime video probari. Probat hoc interpretandi genus is, quem modo laudavi, Gesnerus l. c.: probat P. BVRMANNVS secundus, qui, praeterquam quod nomen magni illius P. BVRMANNI habet, etiam ingenium illius virtutemque nobis reddit, in praefatione lectu dignissima ad Aristophanis Comoedias:

probat denique STEPH. BERGLERVS in praefatione ad Homeri Iliad. pag. 11. sqq., qui etsi illud genus, uti usu facilius, ita factu operosius, facto periculo, deprehendit, ut ipsemet fatetur: tamen et in Alciphronis epistolis vertendis, et in Comoediis Aristophanis, in emendandis versionibus Homeri, et in aliis feliciter tentavit. Tentavit vero idem in Herodiano interpretando, cuius novam versionem, vestigiis auctoris presso pede propius insistentem, magisque studiosae iuventuti, quam maturioribus ingeniis, accommodatam se suscepisse et absolvisse, dum Lipsiae ageret, scribit Berglerus in epistola ad Fabricium edita a Reimaro post vitam Fabricii pag. 222. sq. Quorundam doctorum virorum favor quo magis respondet ingenio Bergleri et meritis, tanto eorum maior est dolor, versionem istam prelum non subiisse. FRID. OTTO MENKENIVS, in vita Politiani p. 158. eam diu latitasse in b. parentis sui bibliotheca scribit, seque nescire, an in dignas satis tanto munere manus pervenerit, optandumque esse commodi publici caussa, ut cum nova, si quis eam meditetur, Herodiani editione lucem aliquando videat publicam. Quae eadem repetit in praefatione ad Aristophanem P. BVRMANNVS secundus. Tantum sui fecit expectationem illa interpretatio Bergleriana! Hic nihil attinet dicere, me aut illam ipsam versionem Bergleri, quae fuerat in bibliotheca Menkeniana, aut certe exemplum illius et ἀντίγραφον ante annos fere triginta vidisse in quadam viri docti Lipsiensis bibliotheca, aliquanto post apud Dresigium V. C., qui Herodianum se aliquando edendum suscepturum mihi affirmabat. Illud silere non debeo, mihi tandem tam felici esse licuisse, ut copia huius versionis daretur. Communicavit eam mecum ex Bibliotheca Amplissimi senatus Lipsiensis Vir Illustris, IO. IAC. MASCOVIVS, quem semper aliquid agere, semper aliquid meditari, quod publice prosit, quod rem literariam iuvet, qua adhortando, qua consilium impertiendo, qua denique conatus aliorum re atque opera iuvando, neque ab hoc bene de literis merendi studio vel negotiorum multitudine, vel valetudinis infirmitate, avocari, testes sunt ii omnes, quibus adire eum, perfruique eius sermone, pleno comitatis et doctrinae, contingit.

In quas manus ista versio ex bibliotheca Menkenii pervenerit, non satis scio: sed ut nunc in tanto munere indignas pervenisse videatur, non committam. Si indignae manus sunt eius, qui eam abscondit, nec publicam rem facit, mihi propositum est, eam orbi literato diutius non invidere: sin vero eius, qui pretium quantum ei statuendum sit, non intelligit, ego cavebo, ne, quae Berglerianae interpretationis dotes sint, ignorare videar.

Mihi eam examinanti tria potissumum oblata sunt, quae commendabilem eam faciant. Prima commendatio proficiscitur ab ea interpretandi religione, quae verbum verbo reddere, quantum sermonis indoles patitur, curat. Qua religione Berglerus effecit, ut ex hac interpretatione graecae constructionis ratio, et singularum vocum vis multo facilius et melius etiam a tirone cognosci possit, quam ex illa Politiani. Altera commendatio ei accedit a fide, quae sententiam sententiae reddit, nec tribuit verbis alienas a loco significationes, nec omittit quicquam, nec addit. Superest tertia commendatio, quam habitura est haec interpretatio a conatu studioque emendandi textum graecum et quidem iis in locis, quorum corruptio est indubitata. Berglerus quidem lectorem interpretationis suae vix quater aut quinquies admonet,

ſe aliquid in textu graeco mutaſſe, aut mutandum putaſſe; ex ipſa tamen interpretatione non aegre colligas, eum quam ſaepiſſime mendas de textu exemiſſe, et quam plurimis locis manum medicam ante admoviſſe, quam ad ea interpretanda accederet. Nunc per ſingula eundo, exemplis in medium allatis, fidem his laudibus faciamus, quas in Berglerianam interpretationem contulimus.

Diximus Bergleri verſionem hoc habere, ut, quae ſit graecae conſtructionis ratio, et ſingularum vocum poteſtas, planius declaret. Ex innumeris exemplis, quae huic rei documento ſint, pauca deligamus.

1. Libro I. c. II. §. 9. Πρός τε τοὺς τὰ ἀρκτῷα τῆς γῆς, ἔθνη βάρβαρα, κατοικοῦντας etc. Politianus vertit: *adverſus barbaras nationes ſeptentrioni ſubiectas.* Recte ſine dubio. Berglerus vero: *adverſus eos, qui ſeptentrionales terrae partes incolunt, barbaros.* Aeque recte, ſed ad rationem conſtructionis pervidendam accommodatius. Patet ex hac interpretatione, τοὺς τὰ ἀρκτῷα τῆς γῆς ſc. μέρη κατοικοῦντας vocari per ἐπεξήγησιν, ἔθνη βάρβαρα. Tanaquil Faber ſi ita conſideraſſet hunc locum, temperaſſet ſibi haud dubie, quin emendaret, legeretque: ἀρκτῷα ἤθη βαρβάρους, ut ἤθη ſint *ſedes* et *patrii lares.* Mutat quidem Faber paullo poſt mentem, negatque vocem ἔθνη mutandam, quia graece dicatur populus aliquis habitare gentem. Sed vereor, ut vel hac explicatione ſibi quiſquam ſatisfactum putet. Nam apud Herodianum non dicuntur barbarae gentes habitari: dicuntur ſeptentrionales terrae partes habitari, iique, a quibus habitentur, eſſe barbari. Nec locus Arriani ex initio l. IV. Ἀναβ. quicquam viro docto prodeſt, ſi recte capiatur. Sed id quidem nunc non agimus.
2. Ὑπηρετούσης ἐξουσίας I, 4, 13. Politian. *in maxima licentia*: Bergler. *ſubſerviente licentia.* Quid ſit ὑπηρετεῖν, Politianus non docet: docet Berglerus. Licentia dicitur eleganter ſubſervire ſeu obſecundare cupiditatibus, id eſt, hoc praeſtare, ut explere cupiditates poſſis.
3. Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι I, 5, 3. Politian. *Edictum itaque omnibus, ut in campum de more adeſſent frequentes.* Berglerus: *denuntiatumque eſt, ut adeſſent in campum ipſos excipere ſolitum.* Etiam hunc locum emendandum Faber cenſuit, et pro αὐτοὺς legendum αὐτὴν, quaſi intelligeretur ἐπίδοσις. Fabri hanc emendationem probat editor Oxonienſis. Mihi plane improbatur. Verſio Bergleri, cur ſit improbanda, clare oſtendit.
4. Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα etc. I, 5, 5. *Communem eſſe mihi vobiscum huius moerorem calamitatis* etc. Bergler. *Communem eſſe mihi vobiscum ſuper praeſentibus malis dolorem.* Fac tironem aeſtuare, non intelligentem, quid ſibi velint verba ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν: aeſtum hunc non explicabit verſio Politiani. Καταλαμβάνειν hic eſt ἔρχεσθαι vel παραγίνεσθαι. Sic Herodian. I, 12, 16. I, 15, 5. Ergo ἡ ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδὼν eſt moeror ex eo, quod accidit, moeror ex praeſentibus malis, ut recte Berglerus.
5. Ὡς ἐπὶ πολὺ κειμένων τῶν πτωμάτων, δι' αὐτὸ τοῦτο, ἐπὶ σχολῆς πάντας ἀριθμῆσαι, καὶ μηδὲν ἰδεῖν περιττὸν ἀκόντιον I, 15, 13. Politian. *ita ſuo ordine iacentibus corporibus, ut numerari facillime ſingula poſſent, nullo ſcilicet ſupervacuo incidente telo.* Bergler. *ita ut, diu iacentibus cadaveribus eo fine, per otium omnes ea numerarent, nec ul-*

lum viderent superfluum iaculum. Ex qua interpretatione licet intelligere, quid sit ἐπὶ πολὺ, quid δι' αὐτὸ τοῦτο, quid ἐπὶ σχολῆς.

6. Νέου μὲν γὰρ ἔτους τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἡμέρας. I, 16, 2. Politian. *Id futurum erat anno ineunte.* Bergler. *Novi autem anni secunda die erat desiturus.* Hinc facile intelligas, quid sit τῆς ἐπιούσης ἡμέρας.

7. Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι I, 16, 7. Politian. *Summi magistratus.* Stephanus mavult *eponymi magistratus*, addita explicatione: sunt autem eponymi magistratus consules. Sed utroque melius Berglerus: *magistratus, quorum nominibus annus signatus.* Sunt enim eponymi magistratus generatim ii, a quibus anni numerantur, et in fastis notantur, hoc est, apud Athenienses princeps archon, apud Romanos consules ordinarii. v. Wesseling. Obs. II, 25. p. 255.

8. Τοιαύτης εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον II, 5, 1. *Quum in hac morum vitaeque modestia ageret.* Ita Politianus. Sed Berglerus: *Tali autem felicitate temporis ac decore tenente vitam humanam*, id est, quum genus humanum, quum homines tunc viventes hac felicitate, hac morum probitate, uterentur. Politianus dubium te relinquit, quorsum τὸ βίον sit referendum, utrum ad Pertinacem, an ad homines Pertinacis aetate viventes. Elegantiam graecae locutionis explicat Casaubonus ad Athenaeum XV, 5. Latini eodem sensu ponunt vitam humanam. v. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. pag. 70. sq.

Propter haec, et his similia longe plurima, non ausim Politianum accusare, quasi Herodianum non intellexerit. Liberiorem tantum interpretem egisse in his interpretandis dixerim, et a verbis paullo longius discessisse. Nunc veniamus ad ea, quae recte interpretatur Berglerus: secus, ut videtur, Politianus: cuius generis iam multa notavit in Politiano H. STEPHANVS, ut notum est, adversarium propterea nactus Boeclerum, aliosque, qui Politiani patrocinium susciperent. Ea cuncta iam non repetam. Quaedam sive observata a Stephano, sive non observata, proponam, in quibus interpretandis utrum Politianus an Berglerus fuerit felicior, graece docti lectoris iudicio relinquam. Ostendam tripliciter Politianum videri peccasse, nunc alienas a loco significationes graecis vocabulis tribuendo, nunc aliquid omittendo, nunc denique aliquid de suo addendo. Ut ab ultimo incipiam, consideremus locum ex IV, 4, 7. Γέτας μὲν δὴ τρωθεὶς καιρίως προσχέας τὸ αἷμα τοῖς τῆς μητρὸς στήθεσι, μετήλλαξε τὸν βίον. Polit. *Quare irrupto fratris cubiculo nihil eum tale expectantem supra matris pectus multo undantem sanguine saevus obtruncat.* In quo loco interpretando aliquid de suo addidisse Politianum nemo negabit, et quidem ea verba *irrupto fratris cubiculo.* Nihil hic de latinitate vocabuli *irruptus* dico: illud unum moneo, condonandum hoc additamentum videri Politiano posse, si caedes illa, quam historicus describit, in fratris cubiculo facta esset. Nunc quum Dio 77, pag. 1289. reclamet, qui diserte Getam in matris cubiculo necatum prodit, quis erit tam facilis, ut hoc contra fidem historiae additum Politiano remittendum putet. v. Fabric. ad locum Dionis. Rectius itaque Berglerus: *Ac Geta quidem vulneratus letaliter, effuso sanguine ad matris pectus decessit e vita.* Sed in hac culpa raro esse Politianus videtur, frequentius in illa, qua aliquid omittitur.

1. Ἀφειδῶς a Politiano I, 8, 17. non vertitur, a Berglero autem *citra delectum.* Proprie: ita ut nemini parceret.

2. Γυμνωθὲν ὤφθη τὸ τῆς Παλλάδος ἄγαλμα I, 14, 7. Berglerus: *detectum apparuit Palladium.* Illud γυμνωθὲν non expressit Politianus.
3. Οὐκ ἀναμείνας ὁ Ἀρτάβανος ὑπήντετο αὐτῷ IV, 11, 4. Politianus verba οὐκ ἀναμείνας non vertit. Berglerus: *Haud se continens Artabanus occurrit ei.* vel: nec mora: Artabanus obviam ei processit.
4. Ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ IV, 13, 8. Quae verba Berglerus recte vertit: *ne scilicet totum exercitum vexaret.* Politianus plane non vertit, cui vis verbi videtur incognita fuisse. Nam aut plane non vertit, ut h. l., aut male vertit, ut VII, 3, 10. ubi illud cum verbo σκυλᾶν vel συλᾶν videtur confundere, ut Stephanus in praefatione ad Herodianum monet. Non tamen silentio praetermiserim, ipsum Salmasium de M. V. c. 17. p. 788. verbo σκύλλειν notionem verbi σκυλᾶν, hoc est, raptandi spoliandique tribuere.
5. Εἰ γὰρ ἐκ τοῦ κρείττονος ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγεννῆσθαι οἱ βάρβαροι VI, 6, 11. Politianus: *Nam quamvis bello superiores fuisse barbari viderentur.* Illud ἐκ τοῦ κρείττονος aut vertere neglexit, aut ad comparativi vim augendam pertinere putavit: quomodo Scheidius accepit, vertendo *potiore ex parte,* vel *longe.* Rectius Berglerus: *quamvis enim divinitus superiores viderentur fuisse barbari.* Τὸ κρεῖττον est Numen, Fortuna et eius vis. Κρείττονες sunt Dii. v. Aelian. V. H. III, 1. Adde Brodaeum Miscell. V, 30. Dorville ad Chariton. pag. 265.

Ac de his satis: sequitur, ut etiam exempla adferam, quae documento sint, sensum verborum saepenumero rectius a Berglero, quam a Politiano, esse expressum.

1. Φέρων τέ με πολλάκις νήπιον ὄντα ταῖς ὑμετέραις ἐνεχείρισε πίστεσι I, 5, 9. Politianus: *quin infantem me saepe in ulnis gestans vobis dabat in manus, quasique vestrae commendabat fidei.* Ecce tibi νήπιον, qui se meminerit, a patre aliorum fidei commendatum, immo qui se meminerit, a patre in ulnis gestatum! Numquid igitur in posterum ridebimus, si quis narret aliquem, qui se in gremio matris sedentem mammam illius appetisse meminerit? Sed ut concedamus, interdum pueros iam grandiusculos, ac fere βούπαιδας a patribus in ulnis gestari, τὸ φέρειν hic non videtur idem esse, quod *in ulnis gestare.* Cautior hic Berglerus, qui vertit: *tradensque me saepe infantem adhuc vestrae commendavit fidei.* Quid si dicerem, participium hoc φέρων adnecti etiam hic, ut saepe alias, ornatus magis quam significationis caussa, verbo, quod commendandi potestatem habet, eique promtae voluntatis, adde etiam consuetudinis, vim addere, ut docent Hemsterhus. ad Lucian. I, 349. et Dorville ad Chariton. p. 520.?
2. Τὴν προϋπάρχουσαν φήμην I, 14, 12. Politianus vertit: *famam rerum.* Rectius Berglerus: *praecedens omen.* Φήμη hic non est fama, sed omen et praesagium. Dicitur quidem plerumque φήμη de omine ex verbis, sed et de omine ex rebus.
3. Περὶ τῆς συνεδρίας χαλεπῶς ἀπωδύρετο I, 8, 10. Politianus: *gravissime de accepta iniuria conquesta.* Nimis generaliter. Berglerus: *de statione graviter conquesta.* Quo loco monet, *illud συνεδρίας frustra solicitari a Stephano: ceteros non recte intelligere.* Scilicet Berglerus hoc vocabulum capere videtur de stationibus, quae in urbe fere unicuique generi hominum certae et solennes erant, quaeque loca publica erant, in quae, quibus vacabat, convenire solebant vel

confabulandi vel desidendi caussa temporisque fallendi. De quibus Brisson. Select. Antiq. II, 2. et Torrent. ad Sueton. Ner. 37. De qua tamen explicatione mihi pronuntiandum videtur: amplius.

4. Ποιεῖται τὴν ἔξοδον I, 9, 22. Politianus: *ad reditum se comparat.* Berglerus: *profectionem instituit.* Recte. Vt ποιεῖσθαι λόγους est *loqui*, ποιεῖσθαι ἁρπαγὴν *rapere*, ποιεῖσθαι ὁδοιπορίαν *iter facere*, quae locutiones omnes apud Herodianum sunt obviae: ita ποιεῖσθαι ἔξοδον est *exire* sc. provincia.

5. Ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος ὅσον οὐδέπω ἀπολλούμεθα I, 13, 3. Politianus: *nos autem sanguis tuus propemodum occidimus.* Berglerus melius: *nos autem sanguis tuus iam iam peribimus.* Sic vertendum docet Bergler. ad Alciphr. III, 30. I, 10. et Dorvillius ad Chariton. p. 658.

6. Τὰ δὲ χρήματα μὴ μελλήσειν, ἀλλ' οἴκοθεν ἤδη μεταπέμψεσθαι II, 6, 16. Politianus: *neque in dando moram futuram: nam domi eam pecuniam asservari.* Bergler. *nec moram in pecunia futuram: sed domo eam afferri curaturum.* An hic lapsum Politianum dicam, non satis scio: at lapsus est sine dubio in interpretando verbo μεταπέμπεσθαι c. VII. §. 10. τούς τε τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντας οἴκαδε μεταπεμπόμενος, ubi Polit.: *milites, qui plurimum haberent auctoritatis, diversos alium alio tempore domum dimittebat.* Nam μεταπέμπεσθαι *non est domum dimittere*, sed *domum arcessere.* Recte Berglerus: *ex militibus eminentiores domum arcessens.*

7. Αὐτῷ δὲ ἄλλως ἑστῶτι II, 9, 7. *proximeque adstanti*: vertit Politianus, quasi ἄλλως esset *proxime.* Berglerus: *sibi autem sic forte adstanti.*

8. De Elagabalo, quum duxisset Vestalem, V, 6, 3. ait Herodianus: Ἐπιστείλας τῇ συγκλήτῳ καὶ παραμυθησάμενος ἀσέβημά τε καὶ ἁμάρτημα τηλικοῦτον φήσας, ἀνθρώπινόν τι πεπονθέναι πάθος· ἔρωτι γὰρ τῆς κόρης ἑαλωκέναι. Politianus: *ita moestum tanto flagitio ac piaculo senatum per epistolam consolatus, humanum esse id peccatum: captum se illius esse amore.* Berglerus: *ac per epistolam significans senatui excusavit hanc impietatem, et delictum tam magnum dictitans, humanum quiddam se esse passum: amore enim puellae captum.* Παραμυθεῖσθαι ἀσέβημα non est *consolari aliquem moestum aliquo flagitio*, ut putavit Politianus, sed *excusare impietatem*, ut Berglerus, hoc est, *verbis elevare impietatem, delictique magnitudinem lenitate orationis mollire.* Sacrilegus nempe imperator hic fecit, quod Aristoph. Plut. 159. vocat ὀνόμασι περιπέττειν τὴν μοχθηρίαν, de quo more improborum Gronovius de P. V. III, 14. pag. 230. Ita παραμυθήσασθαι ponitur Aristoph. Vesp. 115. Hinc παραμυθία est figura orationis, molliens, quod asperius dici potest, de qua rhetores. Sic explicat παραμυθήσασθαι χρησμὸν apud Xenoph. Ephes. pag. 9. vir doctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 413.

9. Ἐπιστὰς δὲ αὐτῷ τὰς ἐσθῆτας τῶν μηρῶν καθέλκοντι ἀπεστραμμένῳ, παίει ξιφιδίῳ IV, 13, 11. Politianus: *accurrit illico, aversumque et subligacula sibi deducentem pugione traiicit.* Berglerus: *Superveniensque ipsi vestes a femoribus detrahenti, aversum ferit gladio.* Lege Casaubonum ad Sueton. Aug. 87 et intelliges, utra interpretatio sit praeferenda.

10. Καὶ οὓς μὲν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέπεμψε, τινὰς δὲ ἐπὶ προφάσει διοικήσεως ἀπεσείσατο VII, 1, 7. Politianus: *partim Romam dimisit, partim administrationem rerum caussatus, officio privavit.* Berglerus: *partim*

Romam ablegavit, partim sub praetextu rerum administrandarum a se dimovit. Rectius. Nam ἀπεσείσατο est *a se dimovit*, quomodo vertendum etiam est IV, 5, 13. ubi Politianus vertere supersedit.

11. Εἰς ὕπνον τε καθελκόμενος ὑπὸ καμάτων πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο I, 17, 20. Politianus: *atque in somnum prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit.* Haec interpretatio Commodum et dormientem facit, et non dormientem. Dicit enim Commodum in somnum prolapsum fecisse id, quod est vigilantis, hoc est, iudicasse et opinatum esse. Melius Berglerus: *Somnoque gravatus ex lassitudine id sibi accidere ratus, requievit*, id est, quum urgeretur somno, ex lassitudine etc.

Venio ad ea, quae Berglero simul rectae interpretationis, simul emendationis, laudem adferant. Is quidem quater, aut quinquies ad summum, admonuit lectorem, suam esse nunc hic, nunc illic, notabilem in graecis emendationem: quomodo tamen, quae corrupta in graecis sunt, emendanda putaret, nunquam admonuit. Interim eius versio sic comparata est, ut facile ex ea coniicias, quomodo locus aliquis ex sententia Bergleri sit emendandus.

1. Τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσι τῷ τῆς Ἰταλίας ἔθει I, 16, 5. Politian. *Dein vero initium anni more suo concelebrant.* Haec explicatio satis declarat, Politianum legisse ἔθει. At quum apud Herodianum statim sequatur: διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἵδρυται τὸ ἄγαλμα; quomodo quaeso te expedies, ubi quaesitum a te fuerit, quorsum referendum sit illud αὐτοῦ; Expedire te nullo negotio poteris, ubi pro ἔθει legas Θεῷ. Ita legit Berglerus. Vertit enim: *anni autem initium sacrum agitant Italiae Deo.* Et hanc emendationem ego quidem verissimam putem.

2. Πείθειν τε ἐπεχείρει, μὴ ἐνθουσιασμένως, καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ σχήματι etc. II, 5, 8. Politianus magis, quae scribere potuisset auctor, quam quae revera scripsit, in interpretatione exprimit: *a foedissimo illo tumultu absterret, non attonitus periculo, sed habitum oris gravem moderatumque retinens.* Berglerus ita: *et persuadere inceptabat, ne furerent, manens tunc etiam in modesto et honesto statu.* Quid multa! Apparet, Berglerum ita putasse hunc locum emendandum: μὴ ἐνθουσιᾶσαι, μένων καὶ τότε etc.

3. Τὰ μὲν οὖν πολλὰ εἰς τὸ ἐηθὲν αὐτὸς συγγράψας ἐν τῷ καθ' αὐτὸν βίῳ II, 9, 5. Politian. *Quorum pleraque ipse in libris de vita sua conscripsit.* Politianus illa verba εἰς τὸ ἐηθὲν non exprimit. Et quis exprimat tam vitiata? Berglerus ita: *pleraque quidem per historiam tradita ipse conscripsit in sua vita.* Legit ergo ἱστορηθέντα pro εἰς τὸ ἐηθέν.

4. Εἰ δὲ τήν τε Ἰλλυρικὴν δύναμιν ἅμα χειροτονήσασαν μάθοιεν, τό τε ἡμέτερον ὄνομα πύθοιεν II, 10, 16. Polit. *Quodsi ab Illyrico exercitu ducem creatum cognoverint, simulque nostrum nomen inaudierint.* Bergler. *Sed si Illyricam manum nos elegisse cognoverint, nostrumque nomen audierint.* Legit Politianus ἡγεμόνα: Berglerus ἡμᾶς pro ἅμα.

5. Τούς τε ἐλέφαντας πάντας, οὓς εἰς πομπὴν ὑπηρετῶν ἐπὶ νώτων φέρειν ἐπειρᾶτο παιδεύειν II, 11, 18. Polit. *Si quidem elephantos quoque, quos ad pompam institutos habebat, insuefacere conabatur sessorem pati.* Habes sententiam, cui graeca non respondent. Sed ea corrupta sunt. Emendat Berglerus: τούς τε ἐλέφαντας πάντας, τοὺς εἰς πομ-

πὴν, πύργους ἐπὶ νώτων φέρειν ἐπειρᾶτο παιδεύειν. Vertit enim: *elephantosque omnes pompae inservientes turres in dorso ferre conabatur docere.* Placet sibi in hac emendatione. Addit enim: *insignis hic mea in graecis emendatio.*

6. Πᾶν ὤφθη III, 10, 11. Berglerus vertit: *et patefacta est munitio.* Legit ergo: καὶ ἀνεῴχθη scil. τὸ ἔρυμα. Monet etiam hic: necessaria et notabilis hic mea emendatio in graecis.

7. Ἅπασι γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδας τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης χρηστῆς ἀπολαύειν III, 13, 3. Politianus illud ἅπασι pro παντάπασι accipit. Berglerus autem legit: ἁπάσης. Vertit: *omnem enim volebat liberos in urbe vitae honestatem gustare.*

Atque haec sunt exempla emendationum, quae Bergleri ingenio videntur deberi. Ab eodem quam plurima alia Herodiani ita transferuntur, ut appareat, eum modo probare et sequi emendationes Stephani, Sylburgii, Fabri, aliorum; modo non probare, nec sequi. Ut hoc utar, locum II, 11, 16. καὶ τοῦτο μετὰ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας παρασχούσης τῆς φύσεως Ἰταλιώταις, ἔρυμα ἄῤῥηκτόν τε καὶ αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσαν διῆκον, ita vertit Berglerus: *id etiam cum cetera felicitate indulgente natura Italis, ut munimentum inexpugnabile ipsis obiectum sit a septentrionali mari ad id, quod meridiem spectat.* Ex qua interpretatione quid aliud patet, nisi a Berglero probari Kuhnii coniecturam ad Aelian. V. H. IX, 16. qui verborum ordinem male turbatum ita restituendum putat: αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἄῤῥηκτόν τε καὶ ἀπὸ κ. τ. λ..

Hactenus de dotibus versionis Berglerianae. Satis scio, si quis, quale pretium sit rei statuendum, videt, eum et bona, quae rei insint, nosse, et mala. Itaque animus erat quaedam de ista versione addere, quae a reprehensione negligentiae minime absutura esse cogitando praesentio. Ut alias maculas praeteream, quas parum cavisse Bergleriana cura et diligentia videatur, haec versio multo plura, quae sunt in graeco, omittit, quam ut ei ultimam limam addidisse auctor videri queat. Sed de ea re alio tempore erit dicendi locus.

Corrigenda et Addenda

per singulas plagulas deinceps a nobis proposita, ut esset tum quaerendi voluntas maior, tum occasio inveniendi facilior, quam in aliorum serie continua.

A. p. 2. l. 2. lege al., — l. 34. N. 26. Bud. — p. 4. l. 42. Hoog. l. l — Z. l. l. — l. ult. Stp. l. l. sed l. pen. m. P. — p. 5. l. 21. ἀριθμούμενος — l. 24. v. v. — p. 6. l. 7. post *subst.* fac uncum (ap. — p. 7. l. 2. adde comma post ὡς, et post καὶ 2. numerum novae §. — l. 22. leg. (in m. P.) — p. 8. l. 25. pro τῶν leg. αὐτῶν — l. 39. N. 11. minutum numerum undecimum — p. 10. l. 28. Sb. 1, 1. l. 27. — sed l. 30. leg. l. l. 234, — p. 11. l. 14. C. i. e Thuc. — p. 13. l. 30. adde comma post *rel.*, — l. 37. ἤ — l. 43. fac lineolas binas alienorum verborum post *habet* „μετ' — et ib. pro *ab* leg. ap. — p. 14. l. 39. fac punctum post ἐν. — p. 15. l. 2. leg. cum iota subscripto ὀλίγῳ — l. 13. leg. modo p. *61*. m., cf. — p. 16. l. 36. adde comma post Vers., — l. 38. leg. Isocr. Ev. Latinis litteris — l. 39. Vern. Men.

B. p. 17. l. 26. sq. leg. cum lineolis iterum „pro — melius" — l. 27. leg. l. 31. — l. 29. post *Luc.* adde ib. — l. 30. lege sic cum commatibus: Lat., pro mutari, infra, — p. 18. l. 11. minutis elementis *principatum* — l. 38. *ad* s. alia — p. 20. l. 7. cum lineolis illis post ποικ." — l. 24. in τ. 3, — p. 22. l. 24. fac punctum post *lectio.* — l. 44. pro *ita* leg. illa — l. 45. dele comma post φθορ. — p. 24. l. 4. leg. μήδ' cum accentu — l. 21. cum lineolis post Sch." — l. 25. ambigitur — p. 25. l. 31. post *quibus* adde: vertissem, — p. 26. l. 2. ἤ Ρω- 8. translato numero §. novae in hunc versum e priori — l. 35. pro *ut* leg. et — p. 28. l. ult. inverte uncum post 23.) — p. 30. l. 40. leg. vero — p. 31. l. 4. leg. δ' ν 11. cum numero — l. 30. una voce ὥσπερ — l. 39. Lat. Bg. — p. 32. l. 9. Schol. Thuc. — l. 27. cum lineolis *horum*"

C. p. 33. l. 14. comma pone post *utramque*, — l. 18. Isocr. Ev. — l. 19. post Cyr. Z. adde: it. Is. Ev. v. γιγν. et ἀπό, ubi add. 13. p. 37. i., pro quo mox l. 14. per variationem ἐξ - γεν. — l. 33. post *feminis* adde haec: Caeterum Oisel. p. 342. Nr. 9. „Numus Faustinae cum Inscr. *Temp.* Felic. *Faustina* cum liberis suis. — Herodi. l. 1. in princip. τῷ βασ. λ. *imperatori* Marco *filiae* quidem *complures*, duo *vero* mares *nati sunt.*" — p. 34. l. 6. post *parenthesis* adde per uncos: a (θηρ. — αὐτῷ) — p. 35. l. 3. leg. e more Ms. Bj. brevi littera: κόμοδον — l. 10. post *exarantium* adde: Apud Beger. p. 679. in numis Commodi duo sunt cum Gr. nomine per unum μ, et quoque cum Lat. per duplex *m*. — l. 11. leg. Bg. e P. — l. 29. sq. bis uncos sic appones „ἀλλ. ἐπ. — μεγάλης;" — l. 38. pro *At* leg. Ac — p. 36. l. 37. modo comma sit post πάσης, — l. 40. pro μετ' leg. μεγ — p. 37. l. 5. leg. usu — p. 38. l. 22. leg. longo elemento p. I. i. e. pro Iud. — l. 24. pro *eius* repone Atteius — p. 39. l. 14. merum comma fiat post τ. ὑ., — l. 35. post *nostrum* insere haec: γενομένην, si cum ἐχ. regas, aut — l. 42. post *formulis* dele punctum — p. 40. l. 2. leg. 158. — l. 28. adde lineolas „puellae — l. 34. leg. duxerim — p. 42. l. 12. leg. Rz. ad — l. 29. postilla — et mox In subst. γ. — p. 43. l. 4. leg. Ms. Bg. et ed. B. — l. 6. pro ὦ. leg. ἰδ. — l. 21. pro 88. leg. 18. — l. 32. praeceptoribus — l. 44. dele comma post Bg. — p. 44. l. 43. leg. *superaret* — p. 45. l. 18. aliis litteris *sed* — p. 48. l. 4. fac puncta in apice post λόγοις· et γνώσεσι·

D. p. 49. l. 5. leg. maximo elemento *Facere* — l. 25. comma post *oratione*, — l. 41. Dev. una voce. — p. 50. l. 41. pro lineolis duabus unum comma post ἐνεγκοῦσα, — et sic quoque p. 51. l. 17. post *formarent*, — p. 45. l. 14. pro *act.* leg. acc. — l. 18. aliquid — 55. l. 5. pro *sic* leg. sit — l. 10. R. Or. — l. 14. post *verbi* add. privi — l. 39. post 36. fac lineolas duas" — l. 48. leg. 490. — et mox in abl. *eadem* — p. 56. l. 1. fac punctum in apice post συγγέγραπται —

l. 23. dele comma post *συγγ.* — l. 40. leg. Hdb. — p. 57. l. 9. post *simile* adde pron. — l. 46. leg. 7. p. — p. 58. l. 7. λαμβάνεν· cogita ει supra εν scriptum — l. 27. ἐν Π. — l. 31. De v. δ. i. e. διατριβ. — l. 33. Ind. v. Παίων — l. 43. in fine N. add. „et Hom. Ἰλ. β′, 848. — p. 59. l. 9. ut P. videtur — p. 60. l. 10. ἔχειν l. 1. — l. ult. 10, 4. — p. 61. l. 11. G. Th. — l. 40. τὸ μειρ. de mare — p. 62. l. 5. nimiam. — et mox fac punctum post *fefellit*. — l. 19. leg. 502. — l. ult. v. *disc.* — p. 63. l. 8. leg. Th. 1. — l. 10. maiusculis numeris V. II. i. e. Volum. secundo — l. 13. pro *quod* leg. quoad — l. 25. χρηστὸν καὶ πιστὸν ἦθος — l. 28. fac comma post b. m., — l. 29. leg. sine Vs. — l. 44. Amm. M. — l. 46. fac punctum post *labi*. — p. 64. l. 1. ἡδονὰς — l. 7. τὰ — l. 17. pro *de* leg. ac — l. 25. dele punctum post δὴ — l. 38. post ὥσπερ, adde καθάπερ, —

E. p. 65. l. 2. leg. Bs. 2. — l. 38. leg. 86. v. 17. — l. pen. pone lineolas post *multiscius*" it. p. 66. l. 37. post Bg.„ — p. 67. l. 45. fac comma tantum post *mutari*, it. p. 68. l. 24. post *magna*, — l. 26. leg. solenne — p. 69. l. 5. leg. pro numero 13. litteram Lat. B. — l. 16. maiusculis numeris II, 16. — l. 28. post ζητοῦντες add. captantes — l. 38. dele punctum post αὐτὸν — l. 40. leg. cum iota βία — l. 44. cum v. ἐταιρ. — p. 70. l. 12. leg. l. 1. -- l. 33. Ἐ. ν. litteram Gr. *ni* -- l. antep. fac punctum post ἀδ. -- p. 71. l. 12. fac commata post οἰκεῖον, et mox post γνήσιος, it. l. 39. post *eigene*, -- p. 72. l. 13. προεληλύθασιν -- p. 73. l. 4. N. §. i. -- l. 16. pro numero 13. leg. iterum litteram B. — l. 45. Lat. in -- p. 74. l. 6. dele comma post *intelligit* — l. antep. leg. *albo* -- p. 75. l. 8. leg. litteram sibilantem Lat. maximam (S. 428, -- l. 17. post Stp. Th. adde: Lat. Bg., ap. G. Th. „-- p. 76. l. 34. maiusculis litteris V. L. -- l. 42. ὑπόγυιος -- l. ult. δεῖ -- p. 77. l. 33. facto commate post μητρῷος, adde sic: cuius parenthesin recte deseruit Bg., quia nec in pr. Ἀντ. nec in sq. Δομετ. praedicata per uncos separata sunt, et hic pro istis particip. modo variatur per syn. pron. relat. et verbum finiti temporis. — p. 78. l. 4. B. 1. R. -- l. 18. fige uncum (accentu -- p. 97. l. 14. τοιαῦτα -- l. 19. add. uncos post *effingo*" -- l. 27. G. Th. -- p. 80. pen. leg. fuit, quam §.

F. p. 83. l. 30. lege per uncos (et hinc Bg.) — p. 85. l. 24. in fin. N. add. haec: Caeterum hinc Suic. Th. v. νεότης Nr. 2. „iuventus res est contemtui exposita. Herodi. ὑπ. — ἀ. metuebat, *ne* aetatem *eius* contemnentes, *insidias* ei *struerent*. — p. 90. l. ult. pro *tum* leg. tunc — p. 95. l. 31. post *subst.* add. haec: cf. Suid. et in plur. τὰ ἀνδρ. Loesn. Obs. Dem. Aesch. ep. S. Xen. Pol. Z. et Luc.

G. p. 98. l. 23. τὶ — l. 44. punctum post ἀμ. — p. 99. l. 31. Nostri ἀμ. — l. 38. v. Lat. — p. 100. l. 9. cognatio: quibus — l. 44. transpone versus duos sic: aeque late patentia *merken* s. *erkennen*; non me reperiente Gr. cum inf., nisi ap. Poss. Synt. p. 201. i. semel — l. ult. cf. Cl. — p. 103. l. 17. valet, ut — p. 112. l. 44. post *pen.*, adde: et Phil. de opif. m. p. 2. F. i. προσεδεῖτο χρόνων μήκους, temporis *spatio*,

I. p. 135. l. 21. post *notione* lege sic: cf. de act. physice Rs. Or. V. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 2. Luc. ubi et 1, 507. i. cum adv. ὀπίσω αὖθις, quae et ipsa pro simpl. faciant, dum huc sine Vs. spectatur ad Thom. M. p. 52. N. 6. cf. in rem — p. 137. l. 35. in fine N. adde: Caeterum huc forte refertur ap. Beg. 2. 682. Commodi numus primus, *fides exercitus*, ubi imperator stans in suggestu, ante quem tres milites. — p. 139. l. 30. transpone voces sic: atque adeo post subst. neutr. pronomen masc. — p. 142. l. 20. pone merum comma post *constructus*,

K. p. 149. l. pen. sq. §. — p. 151. l. 34. Commodus aut Marcus esse — p. 159. l. pen. leg. sic; (sic plane, pro recto nomine in N. pr. Bc. Nicetas

Choniates, quem et ad Lampr. T. 1. p. 692. laudat Caf. N. 4. cf. Salm. ib. ad T. 2. p. 303. N. 2. p. 325. N. 3.) Hift.

L. p. 161. l. 14. pone comma poft *vicinitatem*, it. p. 164. l. 7. poft *reddens*, — p. 170. l. 35. et cap. — p. 176. l. 2. πεπειραμένων."

M. p. 178. l. 39. pron. Ind. Acl. — p. 180. l. 10. Herodot. l. 1. — l. 33. τοσοῦτον — p. 182. l. 14. praeter quod, ap. Kypk. tantum — p. 184. l. 24. *affecla* — p. 189. l. 6. repetendum —

N. p. 203. l. 34. pro unco fac modo comma poft 420., — p. 206. l. 15. leg. fic deinceps: ut de Bg. ratione eft Lat. *etiam* fimpliciter, h. e. praeter te, fimul ipfi, i. nos, quo tendunt — l. 18. leg. fic: ad Bg. modum praeterea effe poteft *etiam* ipfi *adeo*, f. *etiam* nos *adeo*, noftrum *auch* wir *fogar*, dum αὐτὸς — p. 207. l. 22. Hf. cf. Thuc. — l. 25. it. Hef.

O. p. 209. l. 15. aliunde, ex analogia tantum a Noftro conflatam, cf. Rs. Or. V. 8. And. ἐ. πλ. χρόνον. — l. ult. cum unco *privant*) — p. 217. l. 31. addidit — p. 218. l. 42. ταμιεῖον — p. 220. l. 26. ἀρχοσθύων —

P. p. 225. l. 40. merum comma poft *folitudine*, — p. 226. l. 36. Zof. ubi eft cum praep. — p. 232. l. 25. fit — l. ult. in fine N. adde: Caeterum ap. Beg. 2, 682. ad numos Commodi 3 - 7. cum tropaeo de Germanis haec reperi, huc pertinentia. „Commodus Germanos fe deviciffe iactat, quod patrem ad bellum Germ. comitatus, eoque mortuo triumphans Romam regreffus effet. Etiam haec in fpeciem. Conftat enim, Pacem a Germanis eum pecunia redemiffe." — p. 233. l. 41. poft διαγγ.) adde haec: Per hoc caput 7. fervavi ex Anglis ap. Heyn. H. 4, 1012. m. et e N. Leisn. ad p. 262. in fummis paginis numeros annorum, quanquam Chronologia edit. Pat. rebus, hoc cap. narratis, praefixit A. V. C. 934. CHR. N. 181. — p. 236. l. ult. ita verba fecit, — p. 238. l. 39. pro *retinet et* leg. retinuit —

Q. p. 245. l. 16. debebant voces aliis litteris alterne fic expreffae effe: *nam* genus *quidem*, f. quoad *genus* quidem, *quod* ei *erat* a *patre* f. *a* parte *patris* — l. 46. ap. Vig. etiam, praeter L. Bof. l. l. — p. 247. l. 9. in fine N. adde: De Fauftina numi funt ap. Beg. 2, 669. ubi illa cum fceptro, ut βασίλισσα, et animam eius aquila fert in coelum, tum p. 675. ubi cum liberis, de quibus et ib. agitur e Noftro et Lamprid. — p. 248. l. 33. adde comma poft *carentibus*, — p. 250. l. ult. inf. θεῖζεσθαι — p. 252. l. 8. pone femicolon poft *fuit*; — p. 253. l. 4. merum fit comma poft *paucos*, — l. 45. dat. f. abl. — p. 256. l. 27. *Flavus*

R. p. 257. l. 10. punctum poft dat. perf. — l. ult. alia — p. 260. l. 15. in fine N. adde: Caeterum nefcio, an huc pertineat ap. Beg. 2, 679. tertium numisma Commodi caput radiatum, infcript. *Imp.* Commod. *Aug.*, in altera parte templum, infcript. *Sec. Aug.*, cum praeterea olim haec quoque adfcripferim „p. 680. propter fanitatem recuperatam infidiasque vitatas" quae referantur quoque ad 1, 10, 16. e. — p. 265. Ab hac pag. usque ad p. 328. per totum c. 8. numeri annorum in fumma pag. debebant effe A. V. C. 938. CHR. N. 185. — p. 265. l. 44. τιμ. — p. 267. l. 19. συμβούλοις — p. 268. l. p. ὧν — p. 270. l. 10. punctum fit poft προστατεῖν. —

S. p. 273. l. 40. poft 200. i. adde 347. et l. 42. poft 71. m. adde 162. et l. 44. poft Aefch. adde: it. Barn. Eur. -- p. 277. l. 12. leg. Stp. Th. ad v. σχολ. -- p. 285. l. 35. fine -- p. 286. l. 11. in fine N. adde: Huius Lucillae plures numi funt ap. Beg. 2, 678.

T. p. 290. l. 33. merum comma fiat poft *infignia*, — p. 295. l. 36. poft *reperi* adde haec per uncos: (fed modo Crifpinae huius numos ap. Beg. 2, 683. fed, nefcio, unde „Crifpina Augufta") — p. 299. l. 25. poft *fyn.* adde: ap. Iofeph. 2, 280. m. ὑπόπτευσαν αὐτῶν τῆς γν. λαβεῖν, it.

V. p. 308. l. 43. ὑφ' -- l. ult. ὑπὸ -- p. 310. l. 1. recte -- p. 311. l. 13. inverte uncum sic: Mor.) -- p. 313. l. 37. post *fine N.* adde" it. Call. Sb. et Thuc. sed nominatim cum dat. perf. de perf., extra notionem tamen hostilem, Fab. Ae. 66, 1. (ubi et cum adv. 83, 2.) et alio sensu Abr. l. l. p. 350. i. it. Geop. it. Orph. ἐλθ. ἐπ' λ. ut cum eodem dat. de re tropice Poss. Call. sec simul sequente inf. Dion. H. l. l. et Dem.

X. p. 322. l. 42. perf., melius -- p. 323. l. 36. post 6. e., adde haec per uncos: („κωλύσας καὶ ταπεινώσας τὰς ἐνίων ὑπεροχὰς — Xiph. aptiu κολούσας —. Sic ap. Herodi. —") -- p. 328. Ab hac pag. usque ad p. 379. per totum c. 9. annorum numeri in paginis summis sunto A. V. C. 939. CHR. N. 168. -- p. 334. l. 39. adde uncum post *Eum.* (18.

Aa. p. 369. l. 35. leg. γ', 374. -- p. 372. l. 2. τὶ -- p. 376. l. 21. ὅμως -- p. 380. usque ad 464 per duo capp. 10. et 11. fiant anni A. V. C. 940. CHR. N 187. -- p. 381. l. 39. leg. coll. -- p. 384. l. 1. fiat punctum in apice post ἐλήστευεν·

Bb. p. 386. l. 22. sq. leg. sic tantum: Herodi." quod tantum hic facit P., quocum Bg. -- p. 398. l. 6. ut -- l. 21. in v. σ.

Cc. p. 402. l. 8. subiecto -- l. 42. leg. sine uncis minutis πομπή -- p. 404. l. 20. in fine N. adde: Caeterum nescio, an Noster innuat simul illa πομπεῖα, vasa sacra, in pompis ostendi et circumferri solita, ut phialas malluvia, turibula, de quibus v. ad Moer. p. 332. et Thom. M. p. 729. — p. 405. l. 35. Tum, e constr. -- p. 406. l. 32. redditam -- l. ult. adde post *Bg.* haec: cf. Phil. de opif. m. p. 1. B. μυθικοῖς πλάσμασι τὴν ἀληθ. ἐπικρύψαντες -- p. 407. l. 13. dat. s. abl. -- p. 410. l. 18. fac punctum post ἑαυτ. — p. 413. l. 44. leg. 761, -- l. 46. leg. 884.

Dd. p. 418. l. 29. in fine N. adde: De re cf. e numo supra ad 1, 7, 9. e. αἰγλ. cui adiungo e Beg. 2, 679. ubi est secundus numus Αυρηλ. Κομοδος in postica επι στρα (ἐπὶ στρατηγίας) πων περγ — „Secundum numisma Pergami percussum est, sub Praetore Pollione; (unde pro illo antea πων legerim πολ.) Aesculapius, (qui est in postica) notissimum Pergamenorum numen, procul dubio pro salute Commodi vigilat." -- p. 429. l. 6. facit -- p. 426. l. 3. Πεσην. -- p. 419. l. 18. leg. 1, 825.

Ee. p. 433. l. 43. in N. -- l. 46. fac punctum post *Suicer.* -- p. 435. l. 27. a deo -- p. 436. l. ult. προσερῶ -- p. 448. l. 46. in fine N. adde: cf. Fi. Pal. 48, 2. ᾖδον θεία δυν.

Ff. p. 451. l. 43. construatur -- p. 455. l. 34. cum privo v. solenni — p. 459. l. 21. sed istos gen. cum Bg. -- p. 461. l. 3. dele comma post Πεσσινουντίας -- p. 463. l. 28. in fine N. adde: cf. Dion. H. S. T. 1, 56, 15. *καὶ περὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν ἱερῶν τοσαῦτα εἰρήσθω, et* de *sacris* (quidem) Troianis *haec* dicta *sufficiant* -- l. 42. uti —

Gg. p. 470. l. 5. dele *cf.* secundum -- p. 475. l. 3. pone comma merum post *repertam,* -- p. 477. l. 10. idem dele post *Sch.* -- p. 479. l. 39. facto commate post *diversis,* adde per uncos: (cf. Gier. ad Ovid. Met. 10, 567.) unde —

Hh. p. 484. l. ult. comma pone post *particip.,* -- p. 492. l. 1. fac punctum in apice post ἐπιθυμίαν·

Ii. p. 500. l. 21. perosi -- l. 37. ἀκρατήτῳ -- p. 501. l. pen. sumtum — p. 503. l. 32. post *pendente;* adde „quanquam reperi postea diserte cum dat. rei s. loci tantum ap. Sb. Ind. e Zos. 6, 13, 3.

Kk. p. 520. l. 46. sq. leg. sic: Stp. Th. in v. act. 3, 1613. B. εἰς φ. τρέπειν, sed in pass. 1615. —

Ll. p. 529. l. 4. adde uncum ante (quae -- l. 19. leg. minutis litteris 11, 50. s. XI, 50. -- p. 534. l. 2. ὅ, τι -- p. 542. l. 32. post *L. Bos. Ell.,* adde

haec: non item p. 140. e. ad ſyn. *παραδιδ.* dum Krb. Obſ. p. 65. m. et in L. N. T. Nr. 6. id ait eſſe „*tradere* ad ſupplicium" cum plena haec repererim, in N. T. 2. Cor. 4, 11. *εἰς θάνατον παραδιδ.* ib. ap. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 1, 16, 3. *τοὺς δέκα τιμωρίᾳ παραδιδόντες*, et ap. Dion. H. S. T. 1. 473, 38. *θεράποντα ἴδιον ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου* (quod eſt in N. T. illud Luc. 24, 20. *παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρῖμα θανάτου*, noſtratium *Todesſtrafe*) *παραδιδοὺς τοῖς ὁμοδούλοις ἄγειν*, ſervum *conſervis* tradiderat *ducendum* ad *ſupplicium*, quo de loco ob inf. adiunctum cf. infra ad 5, 8, 17., hic illi noſtro Gr. reſpondente -- p. 543. l. 1. intra Gr. et Lat. textum adde numerum §. ſeptimum 7. -- l. 21. dele haec: *al.* Grr. in v. *mox* et -- l. 22. facto commate poſt *caedes*," adde ſic: dum hic ſcribitur ad analog. in *αἰτ.* cum gen. rei, cf. L. N. T. cum Kypk. T. 2. Plut. Krg. Ael. V. h. Xen. Mem. S. Thuc. Rs. Or. V. 6. et Dem. cui add. 297, 2. 314, 24. 298, 21. 27. pro quo l. 23. *αἰτίαν*, 97, 14. etc. Iſ. Pan. Mor. p. 17. i. 19. i. 21. e.

Mm. p. 552. l. 40. Facto commate poſt *reperta*, adde: ſed ap. Thuc. 1. 107. e. pro textus *ξυνῄεσαν*, *conveniebant*, V. L. *ξυνίεσαν*, unde coniicias, modo vocales iſtas confundi, ut infra. -- p. 554. l. 38. Retracto, quod in uncis poſui (capto), cum nulla ſit ibi Var. L. nec *ληφθ.* ſed vulg. ib. a tropo ex ſtatio, proprie *relictus* a tergo, deinde in univerſum ſuperatus ſ. victus, ut ib. in certamine de cantu, i. q. *ἀπολειπ.* ſupra ap. Noſtr. 1, 2, 4. e. -- p. 558. l. 45. in fine N. adde: cf. ſyn. plenum cum opp. ap. Theogn. v. 201. *αὐτίκα μὲν* — *ὡς δὲ τελευτὴν λ.*

Nn. p. 563. l. 19. in fine N. adde: et noſtra Gr. ſic prorſus ap. Geop. 10, 4, 7. ſi *ita* dicere *liceat*, per liberam Vs. et cum V. L. *εἴπῃ* -- p. 568. l. ult. poſt *ne*, adde: (cf. N. T. Gal. 4, 11. ubi talem acc. aliter expediunt Eraſm. rel. et L. Krb. v. *φοβ.*) p. 569. l. pen. ſic leg.: cauſa" ferente G. Th. in Bg." — p. 571. l. 12. Gs. Chr. -- p. 576. l. 12. leg. ſic: propoſitum; nihil tenente G. Th., quam 1095, -- l. 39. poſt 48. adde: et per plur. ap. Phil. de opif. m. p. 26. E. i. *τὴν τῶν σωμάτων ἡδ.* corporum *volupt.*

Oo. p. 581. l. 13. leg. ſic: mitigare; cum v. *habere* tenente G. Th. nec Bg. nec Stp. -- p. 582. l. 45. poſt *loco*, adde: cf. ap. Phil. de opif. m. p. 1. C. e. *ἀξίως ἀν. laudare*, it. Exc. e. ad 1, 4, 17. e. ut quoque —

Pp. p. 596. l. pen. poſt *ponuntur*, adde per uncos: (cf. Xen. Cyr. et infra 5, 6, 20.

Qq. p. 623. l. 6. facto commate poſt *ratione*, adde: cf. inf. *κελ.* cum alio inf. per intervallum ap. Herdt. p. 44. i. -- l. 24. pro *uti* leg. ut —

Rr. p. 637. l. 23. dele comma poſt *denunciavit* —

Ss. p. 652. l. 11. commate facto poſt *copiam*, adde: ſed illud fortaſſis, ſi priora *Ἰνδ. καὶ Αἰθ.* intelligas de Aſia et oriente et orientalibus Aethiopibus, ut tres Noſter poſuerit terrarum regiones plagasque, e ſolenni diviſione limitum Rom. imperii, qua de v. 2, 2, 19. ad *τοὺς ἐπὶ ταῖς ὅρ. λ.* -- p. 654. l, 12. poſt *legendum*, adde per uncos (et ſic ſtatim profert Z. ad Xen. *Ἀνβ.* 1, 5, 2. in N. ubi in textu quoque *στρουθοὶ αἱ μεγάλαι* -- *καὶ δορκάδες*, ut ib. 5, 3, 19. copulantur *δορκάδες καὶ ἔλαφοι* alio ordine, quam ſupra ap. Noſtr. §. 6.)

Tt. p. 667. l. 10. adde comma poſt ſyn., -- rurſus id dele p. 670. l. 31. poſt Lat.

Uu. p. 674. l. 5. primo leg. *εἰώθασι* ſed deinde *εἰώθασε* -- p. 675. l. pen. leg. cf. -- 117. -- p. 676. l. 38. cum artic., *ἡ* -- p. 679. l. 14. in fine N. adde: In rem forte pertinet huc ap. Beg. 3, 60. Obſ. et Coniect. in Num. quaedam „Ianus in Italiam veniens navi." -- p. 680. l. 41. *übergetragen* -- p. 682. l. 44. Lat. „ante ſ. -- p. 685. l. 38. poſt *Luc.* adde: et ap. Beg. 2, 526. in numo Iani caput duplex, dextrorſum et ſiniſtrorſum ſe vertente facie,

ic. 3, 81. Iani caput ἡμιτομ. sed ap. Land. p. 1. et 3. ad Ianus bifrons diserte citatur Herodi.

Xx. p. 689. l. 31. fiat punctum post *praetexta*. -- p. 690. l. 33. fac comma post *incommodum*, -- p. 692. l. antep. leg. cf. Sp. ad Call. Iov. v. 32. et Cup. -- p. 694. l. 36. leg. post *copula*, per uncos: (cf. Cic. Or. p. S. R. Am. c. 10. quam -- *qua* -- in *qua* --) -- p. 702. l. 1. pone comma post ἐπειρῶντο, -- p. 703. l. ult. sol.

Yy. p. 705. l. 20. *scriptos* -- p. 706. l. 21. adde comma post *Iulianus*, -- p. 712. l. 17. idem comma deletum post *notationem* pone post *notionem*, -- p. 713. l. 40. in fine N. adde: Sed hic Ms. δὲ forsan etiam in alienum venit locum, cum, in marg. stans, pertinuisset ad pr. δή, quae duo variant saepe. -- p. 715. l. 19. post *Call.* adde: ubi et v. Loesn. cum -- p. 718. l. 13. facto commate post *iterum*, adde: cf. 1, 4, 8. 1, 8, 11. etc., quia iam praecedit fut. in μελλ. τεθν., quanquam alibi aor. pro fut. valet, cf. 1, 6, 15. etc., et occurrit simul cum fut., cf. ib. §. 21. etc.

Zz. p. 721. l. 4. post *rel.* adde: v. N. -- p. 722. l. 36. post N. 55. adde: cum Ind. v. οὐ, ad -- p. 724. l. 15. in fronte leg. ἔτι -- p. 727. l. 29. loco *pronominis* leg. participii --

Aaa. p. 738. l. 15. ἔχεσθαι -- p. 741. l. pen. sq. enim *vero* -- sit, et nostr. -- p. 742. l. 12. semicolon fac post subst.; -- l. 27. divide sic potius red- iens -- p. 746. l. 9. Ind. Hom. Ἰλ. --

Bbb. p. 754. l. 45. v. c. de sono --

Ddd. p. 791. l. 29. pauperem -- p. 797. l. 31. post *confunduntur*, adde „cf. ad Herdt. p. 324. N. 94.

Eee. p. 803. l. 31. post *itidem* add. „in γνωμ. variet -- p. 804. l. 36. leg. 14., plane -- p. 805. l. 12. τούτων ἡ -- p. 809. l. 18. post 1, 1, 9. add. „et Kühn. Spicil. p. 67. m.

Fff. p. 818. l. 29. ἀποπνέων -- p. 819. l. ult. Σικελιώταις sine Iota subscr. -- p. 822. l. 6. πάροιθε -- p. 826. l. 36. post *Versprechungen* adde „(cf. Corn. N. 1, 7, 1. sq. nonnullas *vi* expugnavit, -- cum *oratione* reconciliare non posset,) -- p. 831. l. ult. post αἰσθ. adde „it. 3, 9, 14. -- p. 832. l. 34. leg. 2, 10, 16. -- l. 43. in fine post οἷς εὐδ. adde „ s. ἐφ' οἷς εὐδ.

Ggg. p. 833. l. 8. post χρόνω, adde „cf. 3, 6, 8. -- p. 834. l. 15. leg. 2, 10, 3. -- p. 837. l. 44. turbatio, (unde -- p. 841. l. 45. post 770. add. „it. Graev. L. Hes. p. 5. vs. 19. e.

Hhh. p. 864. l. ult. *que* --

Kkk. p. 884. l. 42. post περιβ., adde: causa -- p. 887. l. 39. Eschenbach. -- p. 895. l. 40. leg. 1263, 26. 49. p. sq. l. 13. -- ib. l. 41. adde uncum post pendeat,)

Lll. p. 900. l. 5. σιωπᾶν -- p. 902. in N. ad v. 258. suggerit -- p. 904. vs. 26. media -- p. 907. l. 2. Senatusconsulto -- ib. l. 18. Iulianus -- p. 908. l. 8. dele uncum ante (*quorum* --

b Praef. p. XVII. l. 14. octava -- p. XXIII. l. 12. Basileensis -- p. XXVI. l. 3. et 5. Fabricii bibl. -- p. XXVII. l. 4. Hemsterhus. v. gr. ad Luc. -- ib. column. 2. l. 13. Kusteri Notae -- p. XXIX. col. 2. *Spec. Strodt.* Specimen Str.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν [a] βιβλία ὀκτώ. Βιβλίον πρῶτον.

Herodiani de imperio post Marcum Liber primus.

Προοίμιον [b].

Prooemium.

Οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ συγκομιδὴν ἱστορίας ἀσχοληθέντων,

Plerique eorum, qui circa compositionem historiae occu-

a) Ms. Ba. Ἡρωδιανοῦ ἱστοριῶν πρώτη, sed A. cum B. 1. Ἡρ. τ. μ. Μ. βασιλείας, β. πρ., at B. 2. Par. Ox. Pat. Ed. Ἡρ. τ. μ. Μ. βασ. ἱστοριῶν β πρ., sed, ut dedimus, Stp. Lu. In. Bc., verum Sb. inclusum uncis „[ἱστοριῶν]" v. N. b) Vox haec non compareat in A. B. 1. et Bc., sed in Mss. etiam, cum Excp. taceant. Latina quidem abfuit in Bc. et Pol. ed. Antw., it. Ms. Bg., ubi tamen adiecimus.

ἱστοριῶν) Inclusum ἱστ. cum Petrina edit. (B. 2.) agnoscit etiam Stephanea: sed ab Ald. et Walder. (B. 1.) genitivus ille abest, et rectius, meo quidem iudicio, ut βασιλείας hic sit i. q. βασιλικῆς ἱστορίας, historiae *augustae*. Caeterum inscriptionis formam, et Gr. et Lat., probant, quae auctor paulo post de se scribit. *Sylb.* Aldus tam in principio, quam in fine singulorum librorum ita titulum concepit, Ἡρ. τ. μ. Μ. βασ. β. πρ., quem alii secuti sunt: alii addiderunt Ἡρ. τ. μ. Μ. βασ. ἱστορ., praeeunte ipso Aldo in operis titulo. Ipse Herodi. in praef. (§. 4.) ἐγὼ δ' ἱστορίαν ἤθροισα ἐς συγγραφὴν et 2, 15, 12. ἐμοὶ δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις πολλῶν βασιλέων συνάξαντι γράψαι. Unde vix colligas, quem titulum ipse auctor suo libro praemiserit. Photius citat Ἡρωδιανοῦ ἱστορικοὺς λόγους. Similem varietatem in titulo operis observat Iac. Gronov. ap. Arrian. in praef. init. et Hudsonus ap. Thuc. *Leisn.* (Operis totius in fronte paginae primae titulus est A. 1. Lov. et Par. Ἡρ. τ. μ. Μ. βασ. ἱστ. β. ὀκτώ, sed Ἡρ. ἱστ. βιβλ. ή in rel. edd., praeter Pat., quae habet in prima pag. Ἡρ. ἱστορικοὶ λόγοι ὀκτώ, e Phot., (cuius inscriptione utitur quoque Fabric. bibl. Gr. L. 5. c. 38. V. 9. p. 406. n. 99., ut Bg. partim est̓ e Pol.) sed pag. sq. insuper Ἡρ. τ. μ. Μ. βασ. ἱστ. β. ὀκτώ. Quid ipse dederit Noster, sane non liquet, cum et Ms. variet, ubi desit subst. ἡ βίβλος, cf. L. Bos. Ell. p. 48., et omnino constet, paucos librorum titulos auctoribus deberi, sed librariis atque grammaticis plerosque. A. 2. quidem brevitas proxime accedit ad Ms. Sed Sb. videtur respexisse ad 1, 2, 10. ἃ δὲ μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν - εἶδον, λ., cui addas ex 2, 1, 1. ὡς ἐν τῷ πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱστορίας δεδήλωται, λ. Quod vero idem Sb exposuit de gen. βασ., id cum incertum est, an tituli auctor, quisquis esset, sic intellexerit, tum usus loquendi non videtur ferre, per quem βασ. potius est h. l. aut modus imperii administrati, aut imperatores, per abstractum pro concreto. *Irm.*) Prooemium Herodiani conferri et cum aliorum historicorum exordiis potest, et cum exordio Fl. Iosephi. In eodem quaedam desumta ex Thucydideo prooemio, quaedam etiam cum Sallustiano aliqua ex parte congruunt. Taxari autem videntur cum alii, tum Herodotus, Theopompus, Timaeus, de quibus tamen multa hic agere, non est nostri instituti, qui tantum genuinae lectionis curam nunc

ἐνίων τὲ [c], *πάλαι γεγονότων*, pati fuere, quorundamque

c) Mss. tres *ἔργων τε*, v. N., et in Ms. Ba. *τε* hic ſine accentu, ſed deinceps cum eodem, ut nos ſolemus, et hic quoque habent A. al. 1. non illac tamen conſtanter.

ſuſcepimus. *Sylb.* L. 1. c. 1. continet prooemium, in quo de hiſtoricae veritatis turbamentis agit, ſuumque conſilium exponit, et argumentum commendat, more ſcilicet plerisque hiſtoriarum ſcriptoribus recepto, cf. Tac. 1. A. 1. et 1 H. 1. praeſertim Ioſeph. prooem. in Ant. Iud. it. Dion. H. 1., qui recte obſervat (ib. init.) *τοὺς εἰωθότας ἀποδίδοσθαι τοῖς προοιμίοις τῶν ἱστοριῶν λόγους*, *rationes, in prooemiis hiſtoriarum reddi ſolitas*, pertinere partim ad argumenti, partim ad ſcriptoris commendationem, Thuc. 1. Procop. prooem., ubi eleganter ait, *πρέπειν ῥητορικῇ μὲν δεινότητα, ποιητικῇ δὲ μυθοποιΐαν, ξυγγραφῇ (δ') ἀλήθειαν*, *rhetoricae* (immo *oratoriae*) *quidem gravitatem, poëticae fictionem, at hiſtoriae* ſ. *hiſtoriarum ſcriptioni veritatem convenire*, Niceph. Greg. I. 1., ubi concio Andronici ſuper hoc argumento, Cantacuzen. init. tertii. *Boecl.*

Loca ſcriptorum iſtorum, quos habuimus, cum Livii aliorumque, ſub textu ſtatim adiecimus.

οἱ πλεῖστοι τῶν) Pro libero P. reddit Bg. adi., ſecus ac 1, 6, 24., hic e marg. Stp., qui aliunde in Th. ſeverius per *plurimi*, cf. L. N. T., G. Th. „*plerique*, *οἱ πλ.*" et L. Ern. „*πλεῖστοι*, *plurimi*, Philox. *plerique*" ſed Sch. *πλ.* „*αὐτῶν*, *plerique* ipſorum" innuens rectionem cum gen., repetitam a Poſſ. Synt. p. 45. Nr. 4. e vi partitivorum, ſed ab aliis e ſuperlativo aut ellipſi praep. *ἀπὸ* ſ. *ἐκ*, cf. L. Boſ. p. 493. i., tacens p. 472. e., it. de ſupplemento ſubſt. *ἄνθρωποι* ſ. *ἄνδρες*.

συγκομιδὴν) Sic paulo poſt (§. 4.) *ἱστορίαν ἤθροισα ἐς συγγραφήν*. *Steph.* *σ. ἱσ.* dicit, quam dicunt eadem metaphora *συναγωγὴν ἱσ.* alii, *σύνταξιν ἱστορικὴν* Dion. H. Proprie *σ.* rerum phyſica, v. g. collectio frugum et meſſis, ut v. *συγκομίζειν* Xen. M. S. 2, 9, 4. v. Waſſ. ad Thuc. 3, 15. (e.) *Leisn.*

Dion. locus eſt ed. Sb. T. 2. 126, 20., cuius et alius T. 1. 41, 12. *ἀναγραφὴ ἱστορική*, ſine tropo, per quem non amplius notaram Noſtri ſubſt., obvium phyſice etiam infra, cf. Suid., ubi reſpicitur Thuc. I, 1., Dion. H. T. 1. 255, 8. Zoſ. 1, 18, 6. Ind. Geop., Weſſ. ad Diod. S. T. 1. p. 12. N. Bud. C., ubi et noſter locus ſine Verſ., ſub „*σ.* *collectio*" unde Stp. Th. ſub „*σ. ἱστοριῶν*, rerum *geſtarum* in *unum* volumen *collectio*" prae quo breuius reddit Bg., ut prae P. fidelius, quanquam non ſevere per tropum alium, pro Stp. et Sch. „hiſtoriae *collect.*" ſed cavens fortaſſis noſtra *Sammlung* et *Zuſammentragung*, aliter fere dicta, quam *Verfertigung* et *Abfaſſung*, quae reſpexerit, aut etiam ſenſum univerſe. Caeterum in L. N. T. Krb. p. 633. i. v. *συγκομίζ.*, cum ſubſt. *σ.* in re funebri ex Herodi. profertur, error eſt forte in nomine, pro Herodoto, e compendio *Herod.*, cum ap. Noſtrum non ſit eo ſenſu, ut nihil in Ind. Herodt.

ἀσχοληθέντων) Bg., ut v. conſtructionem referret totam, dedit Lat. cum pr. *circa*, (ignorata a G. Th., cf. tamen Ind. Am. Marc. Ern.) praeeunte Stp. Th. 3, 1185. A. m. 1208. e. aliunde, cf. Ind. Luc. Diod. S. et Abr. L. Ar. p. 163. c. (ap. Dem. ſine Ind. ſyn. phraſis 143, p. *Θηβαίων ἀσχόλων γενομένων*, ubi mox opp. *ἀμελούντων*,) verbo eiusdem ſenſus ordiente Diod. S. *τοῖς τὰς κοινὰς ἱστορίας πραγματευσαμένοις*, quod ib. 1, 4. i. cum *περὶ* quoque, ſed Ioſ. Ant. Iud. prooem. i. *τοῖς τὰς ἱστορίας συγγράφειν*

μνήμην ἀνανεώσασθαι σπουδασάντων, παιδείας κλέος αἰ- | olim gestorum, memoriam renovare studuere, dum eruditio-

βουλομένοις, quae sunt Nostri extra tropum, ut mox sequitur hic syn. σπουδάζειν. Sch. „ἀσχ. *occupatorum* historiis *scribendis*."

ἐνίων) Theupolus p. 187. testatur in Cod. Ms. bibl. D. Marci legi ἔργων. Quae lectio non displicet. Herodi. in hac ipsa praef. §. 4. e.) ἔργων γενομένων et 7, 7, 8. ἔργα πολέμου ἐγίνετο. Si ἐνίων vera est lectio: loquitur de historicis, qui non omnia narrare, esse suum ducunt, sed ea tantum, quae sunt alicuius momenti, cf. Luc. T. 2. p. 8. l. 25. it. p. 35. l. 44. *Leisn.* Num ἔργων? *Reisk.* In edd. male legitur ἐνίων. Nam si Herodianus dicere voluisset, *nonnullarum rerum memoriam renovare:* scripsisset sane τινῶν, quod magis aptum fuisset. Immo alias plane non utitur voce ἔνιοι. Quare sine omni dubio Codicis Ven. lectio ἔργων pro vera iudicanda atque in textum recipienda est. Ita quoque Pol. legisse videtur. Accedit, quod ipse Herodi. paulo inferius dicit, se scripsisse ἱστορίαν μεγάλων ἔργων ὑπὸ νεαρᾷ μνήμῃ γεγονότων, quod ad haec verba referri videtur. *Strotb.*

Ut a postremo incipiam, quo et usus est Leisn., sed ille servans γενομένων, nec istos gen. copulans cum ἱστορ. superiori, quo de ibi: hoc argumentum, a parallelo, qui videatur, loco ductum, me non movet, cum elegantes scriptores soleant orationem commutare. Quaeritur, an lectio vulg. sit vitiosa quoad vel sententiam, vel ipsum vocabulum. Ac sensum non incommodum Leisn. demonstravit. Sed vox ἐνίων dupliciter reprehensa est, primo, quod potius esse deberet τινῶν, cui tamen Nostri vox est syn., ut Schol. Dem. ἐνίους explicat per τινὰς V. 10. p. 19. ad 29, 17. et Xen. sibi substituit utr. Mem. S. 1, 4, 1. (cf. Suid. Hes. cum N., Ind. Xen. Cyr. et Diod. S. 1, 17. l. 18. p. sq. l. 62. 74.) deinde quod non amplius ap. Nostrum reperiretur, propter qualia ἅπαξ λεγόμενα vero nemo tentarit scriptorem; sicut dubitatio a P. hic non est firma satis, cum eius consensus non sit manifestus in liberiore Vers. Tum etsi ἐνίων et ἔργων sunt similia valde per litteras maiusculas, quibus Codd. fere scripti, ut facilis fuerit lapsus: tamen nostrorum Mss. fides est suspecta, et Glossator aliquis, quem isti Codd. experti sunt, vel ex ipso illo Nostri altero loco, vel per se potuit ad ἐνίων supplere ἔργων in marg., unde in textum veniret, remota lectione vetusta, ut aliquoties deinde habebimus. Quare, quanquam ad partes Strothi et ad corrigendum inclinant quoque Ephemerides, nisi et alii Codd. accesserint, iique minus suspecti, nondum moverim lectionem antiquam, cum eandem et alii editores tolerarint, et ipse Bg. aperte expresserit sine ulla per Notam dubitatione; sicut Stp. ad marg. P. in *et* rerum *quarundam*, olim *gestarum*, quoque ἔργων refert, sed haud dubie modo ad sensum, cum in Notis tacuerit, in Th. v. γιν. non afferens Bg. Lat., quo de cf. ad §. 10. e.

μνήμην ἀν.) Formulam non aliunde habui, ut Stp. Th. 2, 1031. C. ad aliam Gr. profert modo e Quintil. Lat. Bg., quam G. Th. ignorat, sed ut nostrates quoque usurpent, quae, tropo remoto, hic est, res veteres iterum memorare et narrare in memoriamque reducere aliis, qui iam tenent, aut narrando facere, ut ignari adhuc easdem cognoscant et in memoriam accipiant, quod utr. forte respicitur §. 4., ducente Bg. e P., it. in v. σπ., ubi quoque Stp. Th. aliunde per Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n.

διον μνώμενοι [d], ὅπως μὴ [e], nis gloriam aeternam ambiunt,

d) μνωμ. A. 2. folenni vitio. e) Ms. Ve. ὡς ἂν fed Vi. ὡς ἂν μὴ fic fine diftinctione quadam fimul in utr. Excp., verum Ba. ὡς ἂν, μὴ σιωπήσαντες λαθ., cum pravo commate poft ἂν, ut infra iterum, fed in edd. poft σιωπ. comma tantum, v. c. A., ut poft μὴ fimul Stp. et al., v. N.

παιδείας) Tenet Stp. Th. in v. μν. fola Noftri loca alia, quibus aliquem e Plut. addens Bud. C., hinc vertit „*gloriae* et *famae* eruditionis *cupidi*" foluto tropo, quem retinuit Bg. feverius, ubi G. Th. „cupere, expetere" non vero cum Bg. fubft., ut in fyn. tantum *laudem-appetere*, et praeterea *affectare* famam *eruditionis* e Quintil., quo Pol. et Nofter refpexerit; cum Bg. reftituente etiam Sch. adi. (per Lat. aliud *fempiternus*, ap. G. Th. tamen etiam cum Gr. n.) a P. omiffum, quod et alii profaici ufurpant, cf. Ind. Thuc. Dem. Xen. Z. Bach. et Cyr., Fifch. Aefch. Diod. S. et Luc. Ad fententiam, praeter Iofeph. ad §. 3., pertinet Iuftin. praef. i. *quum* multi- *res Romanas* in *hiftoriam* contuliffent: *five* aemulatione *gloriae* rel., et Polb. Exc. Leg. prooem. T. 2. p. 512. i., repetita illa T. 3. p. 1. in argumento de virt. et vit., παιδείας ἐρασταὶ γεγονότες, σπουδαιότερόν τινα συνεγράψαντο, - τοῦτο δὲ καὶ εὔκλειαν ἀείμνηστον ἐκ τῶν ἐντυγχανόντων καρπώσασθαι μνώμενοι.

ὅπως) Recte diftinguitur poft μὴ, quia fertur ad λαθ., non ad σιωπ. *Steph.* Recte effe videtur in edd., male contra in Cod. ὡς ἂν λ. nifi forte legendum fit ὡς οὐκ ἂν, aut certe ὡς ἂν μὴ, unde facile enafci potuit lectio recepta. *Stroth.* Cod. Vind. ὡς ἂν μὴ λ. Sic etiam legendum conieceram in Specim. I. Anim. in Herodi. *Idem.*

Prima res de diftinctione fic habet, ut perfpicuitatis caufa ftent commata poft μ. et σιωπ., quae omiferunt editores quidam, nolentes folitarium particip. fic dirimere, quod tamen rurfus alii fecere, quia refolvi particip. per particulam poffet, ut cum Stp. ad m. P. fecit Bg.; unde exiftit enunciatio quaedam fingularis, quam vulgo commate feiungimus ab utroque latere. Sed altera res Cod. Ve. eft e brevitate excerpentis, qui ὡς ἂν retulit ad unum ὅπως, omiffo μὴ, quod Martini quidem diligentia dudum, fed nunc etiam Locellae fimul praebuit. Iam, cum ὅπως μὴ eadem fint ad fenfum, pertinente ἂν modo ad verbum adiunctum: quaeritur, utra lectio ex altera nata fit et quare. Hef. quidem haec 2, 1598. i. ὥς κεν, ὅπως ἄν, et mox ὥς κεν τὶς, ὅπως ἄν τις, videantur favere Strotho, qui e Mss. ὡς ἂν μὴ putat oriri potuiffe ὅπ. μ. vulg. Ac per litterarum affinitatem poffis ftatuere in partem utr.: at equidem exiftimo, Gloffatorem offenfum effe lectione vulg., quod ὅπ. hic ftaret aut fine ἂν, aut cum optat., id que aor. Et ὅπ. μὴ cum opt. non tenent quidem Hoog. in Op. p. 853. e. fqq. et Z. ad Vig. p. 423. b. c. Nr. 9., fed tamen Bud. C. 1339, 15. fqq. et Stp. Th. 3, 656. E. De ὅπ. vero fine μὴ cum opt. v. Hoog. 1. 1. p. 836. m. Nr. 7. et Z. l. 1. p. 422. b. m. Nr. c), qui uterque ne affert quidem illud Mss. ὡς ἂν μὴ, quod tamen cum coniunctivo habet Bud. l. l. 1336, 28. fqq. et hinc Stp. Th. 4, 803. G. e. Si vero Gloffator in mente habuit ὅπως cum fut., quafi praeterea nullum ei adderetur aliud tempus: lapfus eft, v. Vig. p. 421., ut ὅπ. μὴ cum aor., maxime fecundo, fuftentavit Dawes. M. Crit. p. 228. m. Forte et minus ambiguum ὡς vifum Gloffatori, quam ὅπ., quod cum μὴ per unum *ne*, non duplex Lat. *ut ne* f. *ut non*, Bg. reddit e Stp. m. p., pro μὴ fimplici, fecundum libertatem quorundam, ut Bud. et Stp. l. 1.,

σιωπήσαντες, λάθοιεν [f], εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον ἀριθμούμενοι, τῆς μὲν ἀληθείας ἐν ταῖς	ne, ſi tacuiſſent, laterent promiſcuae multitudini annumerandi, veritatis in enarrationi-

f) Hic nullibi comma fuit, v. N.

non item Hoog., cuius ſeveritatem et nos probamus, et partim Sch. in σπ. „μή, qua ratione non, (quod ambiguum et obſcurum Ms. Gloſſator vitare voluerit,) ſ. ut non, ſ ne, (cf. Ind. Xen. Z. Cyr., ſed in) σιωπ. ſi ſiluiſſent, ſ. nihil ſcripſiſſent" quam in notionem nihil ap. Th. Stp., et Gs. in Lat. Bg., ſed in Sch. (utrinque cum Gr. n.) „ſilent - Muſae Varronis, i. nihil ſcribit, nihil edit Varro" cf. Ind. Iuſt. „tacere de aliqua re, pro nihil ſcribere" ut et hic Noſtri ſit peculiare quid et Lat., niſi huc trahas Luc. 2, 51. l. 92. σιωπήσας αὐτὰ λ., tacendo illa, bene ſic per gerund., quo hic adhibito et cogitato in Gr., non opus ſit iſtis commatibus.

λάθοιεν) Si λαθ. cum ἀρ. non iungas: intelligendum erit, ne, ſi tacuiſſent, laterent, i. e. ignobiles et obſcuri eſſent, quippe qui in vulgo numerarentur, i. aliqui e vulgo haberentur. Alioqui dictum erit λαθ. ἀρ., ut infra Commodo quidam dicit, λήσεις ἀπολόμενος. Sed (ibi) ἀπολούμενος male in aliis ed. legitur. *Steph.* In Graeco ambiguitas quaedam eſt. Ego accipio, ut λάθε βιώσας. *Bergl.* i. e. ita vive, ut incognitus, ut in obſcuro maneas. Ergo λάθε ἀριθμόν τινος εἰς τ. π. ὁμ. ita te ſine annumerari vulgo, ut incognitus maneas. Hoc ergo dicit auctor, ne, ſi vitam ſilentio tranſegiſſent, (Sall. b. C. I, 1. ubi Cort. ed. tranſire, quae utr. formula par eſt privis Noſtri et Latt. antea v. V., et de ſtylo et ſcriptis accipi licet, ſed et latius, atque adeo de actionibus et vita, cf. ib. Cort.) fama ſua in magna hominum turba in obſcuro maneret, (Liv. praef. i.) Ambiguitatem in Gr. eſſe, Bg. monet, quia λαθ. ἀρ. poteſt accipi, ut λήσεις ἀπολομ. infra 1, 9, 10. te nec opinantem exitium opprimet. Sed ſic Herodi. non videtur id accipi voluiſſe. Caeterum ὁ πολὺς ὅμιλος ſunt vulgus ignobile, φορτικώτατοι homines, abiecti et ſordidi, i. q. alias πολλοὶ ſ. οἱ πολλοί, e. g. Luc. in Nigr. c. 4. (1, 42. l. 47.) Diod. S. 1, 21. (1, 24. l. 77.) Zoſ. 1, 5. e. *Leisn.*

Ap. Zoſ. l. l. nihil reperi, ſed v. ad Noſtrum 4, 2, 15. e., ut ad comparandum, praeter illa loca, ad N. Leisn. a nobis indicata, quoque Cic. p. S. Roſc. A. c. 32. i. verum ego forſitan, propter multitudinem patronorum, in grege annumerer, ad quae Hottom. „ut ſim unus e multis" cf. ib. Menard. et Exc. ad h. l., quem reddimus: ut ne, ſi tacuiſſent, laterent, et in magna turba numerarentur, tacente Sb. Ind. cum P., non item Sch. „λ. eſſent abſque nominis celebritate, εἰς - inter numerum, πολ. promiſcuam turbam, ἀρ. qui cum vulgo cenſentur" in extr. partim e Stp. ad m. P.

τῆς μ. ἀλ.) Ipſe tamen Herodi. huius vitii, quod reprehendit, reus eſſe videtur. Nam affingit Commodo orationem, quae melior eſt, quam ut ab eo eſſe poſſit. *Leisn.*

De orationibus, quas alibi conſiderabimus forte, hic non agitur, ſed de veritate in narrando, ἐν ταῖς ἀφηγ., quae Noſter prudenter adiicit, ſ. de fide hiſtorica, cuius in Noſtro patrocinium ipſe Leisn. in Progr. ſuſcepit. Similes quidem aliorum querelas deinde audiemus; non tenente Stp. Th. ſubſt. ἀλ. cum pr. ἐν, ut nec G. Th., at Niz., ubi et, ut in

ἀφηγήσεσιν ὠλιγώρησαν, οὐχ ἥκιστα g) δὲ ἐπεμελήθησαν bus securi, non in minimis habuerunt curam dictionis et di-

g) In Ms. Ba. post ὠλ. est colon, et οὐχ ἥκ. non separatim scripta. *Mart.* De posteriori v. N., sed in edd. post ὠλ. punctum in B. 1. cum B. 2. R.

Luc. Ind. L. N. T. et G. Th., est cum gen., quae formula nostrae par est, ut praep. cum subst. faciat periphrasin gen., ac severe possit statui ellipsis particip. v. subst., ἀληθ. τῆς οὔσης ἐν ταῖς ἀφ., quod subst. ap. Stp. Th. sine auctore) reperimus tantum ap. Luc. cum gen. (τῶν - πραχθέντων ἀφ., *eorum, quae* gesta sunt, *enarratio*, cum Bg., ap. G. Th. cum ἐξήγησις, sed per simpl. Lat., ut Stp., etiam L. Ern.) et ap. Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 158. e. bis, p. 160. i. semel et p. 196. e. ter, ubi diserte, ut hic, ἐν ταῖς ἀφ., opprimente P. hanc partem, non item Sch. „*narrationibus* historicis" cf. in notionem, ignoratam a Stp. et L. Ern., quae physica nominetur, pro ductu, administratione, exsecutione, it. imperio, ap. Ioseph. T. 1. p. 254. m. et T. 2. p. 79. s. 4. e., ubi et similiter ἀφήγημα T. 2. p. 514. pen., ad quam notionem venire Stp. potuit per haec Th. 1, 1425. F. e. „ἀφηγοῦμαι, pro (simpl.) ἡγοῦμαι, duco, sum dux."

· ὠλιγώρησαν) Mutatam a Bg. textus Gr. formam hactenus, ut, relativis μὲν et δὲ sublatis, v. ὠλ. transiret in adi., quasi pro particip. positum, excusabit forte indoles Lat. sermonis, cui istarum μὲν et δὲ frequentatio non est ita familiaris, ac Nostro cum Gr. aliis, iisque optimis, severius agente Stp. in m. P. at notationem in v. ὀλ. premente forsan Bg., cf. Suid. 2, 678. m. (ex Harpocr. p. 261. e.) ὀλιγωρεῖν, - τὸ ὀλίγην ὤραν ἔχειν, ἤτοι φροντίδα, et paulo ante ὀλιγωρήσας, ἀμελήσας, qui *neglexit*, unde mox Noster opponit ἐπεμελ., cf. Ind. Dem., cui add. 41, 3. 133, 16. et 23., pro quo l. 18. duo alia syn., et phrasis par ὀλιγώρως ἔχειν 106, 11. 149, 24., non nota Ind., sed ex parte Stp. Th. 4, 797. A. e., qui deinde D. v. nostrum non profert e N. T., cf. Lexx. it. Alb. Gl. N. T. p. 123. et ad Hes.

οὐχ ἥκ.) In Ms. erat fortasse οὐχήκιστα sic simul, e more librariorum quorundam, omnis generis partes orationis copulantium, cf. Praef. ad Thuc. ed. Duk. ad p. 303. sqq. D'Orv. Ch. p. 49. Wess. ad Herodt. 6, 33. i. Fisch. ad Well. p. 39. et Stp. Th. 2, 1529. C. e., in quo genere Cod. Ba. non constans est; ad negantes particulas prope accedente Bg., e Stp. m. P. fere, pro severioribus *non minimum* et *non minime*, quae deinde etiam pro contrario et aiente *maxime* valent, cf. G. Th. et Stp. Suid. 2, 744. m. et 50. m., ubi οὐχ ἥκ., ἀντὶ τοῦ πάνυ, μάλιστα, *maxime*, malim sic interiecto commate, sine quo tamen relinquuntur et ap. Moer. p. 182. cf. 281. Tim. L. p. 95. 145. cum N., Hes. 2, 811. m. 824. i. Schol. Thuc. Schw. ad Onos. p. 65. N. 2. Ind. Z. Xen. Cyr. et Mem. S., sed sine Ind. ap. Dem. v. c. 18, 3. 311, 8. 602, 22. 765, 21., et Sch. sine οὐχ „adv. superl. *minime*, nequaquam" tacens tamen cum Stp. Th. causam, unde sit adv., quale sit neutr. plur. adi., assumta pr. κατὰ, ubi deinde etiam ellipsis est subst. μέρη, unde: *non* secundum *minimas partes*, et liberius: *non* ex *minima parte*, i. maxima ex p., maxime; silentibus L. Bos. et G. Th. cum Lindn. de Lat. illo *non minimum*, ubi suppleveris similiter *secundum* s. *ad*, et *frustum* s. *negotium*.

δὲ ἐπεμ.) Negligit Herodi. apostrophum, ut 7, 1, 21. (δὲ ἦν) et 7, 11, 6. (ἀνὴρ ἀπὸ ὑπ.) qua de neglectione v. ad Luc. 1, 719. *Leisn.*

φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας [h]), sertae elocutionis, sic freti, ut si θαῤῥοῦντες, ὡς [i] εἴ τι καὶ [k] quid etiam fabulosum dicant,

h) Hic punctum in Stp. al. et Bc., quarum postr. inde novus numerus §. est, adhuc mihi servatus, sed olim tollendus, cum in serie eadem sit melius comma, sumtum nobis ex A., pro colo al. i) Nostrum hic comma, quod deinde facimus sine monito, ut et dividimus τὶ a pr. voce, repertum vicinius εἴτι in Stp. et al. k) In B. 1. καὶ deest. Male. καὶ h. l. valet *etiam*, ut 1, 3, 6. (m.) et centies. *Leisn.* in m. A. 2. et adhuc semel in Vol. aliquo, cum mihi καὶ ubique repertum sit.

Ibi N. 19. disputatur de apostropho in praepositionibus, qualia, ut in Nostri illo postr. loco, sunt alia in nostro Ind. v. ἀπὸ, sed ib., ut et in v. δὲ, alia in contrariam partem, it. in rel. praepp., de quibus cf. ad Thuc. p. 169. N. 15. 668. a. m. ad p. 143., qua ipsa pag. v. N. 61. it. p. 21. N. 17. et Fisch. ad Well. p. 40. m., variante in utr. genere deinceps Nostro, et Dem. ipso, e quo observata quaedam habemus in eandem inconstantiam, non hic proferenda, ubi Bg. illud *in minimis*, (ignoratum G. Th.) sed adiutum abl. subst. *partibus* s. *rebus* s. *negotiis*, efficiat totius sensum hunc, curam orationis non pro re minima ac levi reputarunt, sed pro maxima aliqua, i. orationem maxime curarunt, spectarunt, tractarunt, pro quibus severe daturus eram, *sed* non minimum *curarunt* rel., nobis: *aber* nicht *wenig*, s. *vorzüglich* gesorgt *für* rel.

φράσεως) Stp. εὐφ. *vocalitatem* vertit (in m. p.) quomodo ipse Fabius τὴν εὐφ. expressit 1, 5, 4. Per *vocalitatem* autem intellige eam verborum virtutem, quae efficit, vt verba bene sonent. Quo circa εὐφ. non male dixeris orationem numerosam, verbaque lecta, et ipsa sonoritate sua ad aures demulcendas apta, non vero *sonitum* ipsum, quem talia verba, rite pronunciata, excitare possunt, ut Cresollius accepit in Theatr. vet. Rhet. 3, 27. p. m. 353. sq. *Leisn.*

Idem Stp. Th. 4, 303. G. c. modo sic in εὐφ. „Herodi. de numerosa oratione usurpavit" sine loco haud dubie huc respiciens, ubi Sch. „*vocum* in scribendo *suavis compositionis*" nobis reddentibus utr. φρ. τ. κ. εὐφ. *dictionem* et *bonum sonum*, s. amoenitatem soni, *Ausdruck* und *Wohlklang*, vel libere et per hendiad. *elocutionem sonoram*, suavem, pulcram, s. dicendi et orationis suavitatem, v. Exc., nec monentibus amplius nobis, Bg. reddere τὲ ante καὶ (vel vicinum, vel remotius) aut minus, ut h. l.

θαῤῥοῦντες) Bg., praeter libere additum adv. modi, particip. reddit melius, quam P., et prorsus, ut suaserat Stp. Th. 1, 1505. C., ad m. P. non bene dissolvens periodum Nostri, ubi particip. resolvas per particulam causalem: *dum*, quia, *confidebant*, certo credebant, persuasum sibi *habebant*; Nostro ponente, quod Stp. ignorat, v. θαῤῥ., sequente ὡς, peculiari quidem ratione, sed per analogiam tamen, quia verba ex affectuum classe, inprimis syn. πιστεύειν et πεποιθέναι, hanc particulam, pro ὅτι, patiuntur, quo respexit Sch. per Lat. *quod*, faciens cum P. partim in „λεγ. *proderent* quid *falsi*" in quo v. referas huc Stp. Th. 2, 613. A. m. „λέγω, cum acc. rei aptius interdum reddi commemoro et narro" cum hic sermo sit de historicis, de quibus, quanquam G. Th. tacente, dicitur et Lat. Bg., cf. Ind. Corn. N. et Sall. Cat. 8, 5., qui locus prope classicus, ubi mox pro eo *narrare*. Caeterum peccat Bg. in consecu-

μυθῶδες λέγοιεν, τὸ μὲν ἡδὺ τῆς ἀκροάσεως αὐτοὶ καρπώ-	iucunditate quidem ex auſculta-tione hominum ipſi fruantur,

tione temporum in λεγ. et ſqq., per praeſ., pro impf., poſt perf., quo coepit, negligens in hanc partem et poſtea.

τὸ μ. ἡδὺ; Sch. cum P. „neutr. pro ſubſt.“ quod genus, Noſtro familiare, non amplius inde proferimus, notum illud etiam Stp. Th., ſed ſine auctore, quem praeterea habeo Luc., v. Ind.

τῆς ἀκροάσ.) Solebant in coetu hominum recitare, quae ſcripſiſſent. *Bergl.* Id probat exemplum Noniani ap. Plin. ep. 1, 13, (3.) De hiſtoricorum recitationibus v. Foerſter. Anim. ad Polb. p. 63. Ἀκρόασις eſt *auditio*, audiendi actio. Videtur hic tamen poni non tam pro eo, quod auditur, quam pro eo, quod audiri poteſt, pro eo, quod legitur, recitatur, narratur, pro recitatione et narratione; et τὸ ἡδ. τ. ἀ.-καρπ. eſt *ſuavitate* narrationis *fruantur*, h. e. laudem propter ſuavitatem orationis conſequantur. *Leisn.*

Sic et Sch. „ἀκρ. *recitationis* ſ. *narrationis* (hoc e P.) quae auditur“ quorum prius Lat. etiam Stp. Th. 1, 295. G. e. tenet aliunde cum L. Ern., quo et Bg. in N. ſpectat, me quidem reddente hunc locum: *voluptate* aurium *fruantur*, vel libere *delectationem* audientium *obtineant*, ſ. aures, auditores, oblectent; quia hic ἀκρ. videtur dici Lat. *auditus*, audiendi ſenſus atque inſtrumentum, ſ. auris et aures in plur., ut ap. Thuc., quem Noſter aemulatur, 1, 21. ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, ut *auditorum* aures *capiant*, immo *iucundiora* auditu, *quam vera*, ſ. iucundius auribus, quam vere, it. 1, 22. ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες τῶν (quod pron. Noſter omittebat ante) ἀτερπέστερον φανεῖται, *verum mea ſcripta*, *quia nullae in iis extant fabulae*, lectoribus *fortaſſe minus iucunda videbuntur*, immo *igitur* ad *aures quidem* ſ. *auribus forſan* illorum *inopia* fabuloſi *iniucundior* videbitur, *erit*, ſ. mea ſcripta, cum nihil fabuloſi habeant, fortaſſis iniucundiora *videbuntur*, ſ. *erunt*; quem locum poſtr. bis laudat Dion. H. ed. Sb. 2, 25, 7. et 139, 38., et ipſe vocab. hoc ſic uſurpans 8, 30. 10, 33. 45. 20, 16. 25, 28., cui ſubſtituit alibi τὴν ἀκοὴν, aut τὰς ἀκοὰς, v. c. 14, 11. 23, 16. it. τοὺς ἀκούοντας 190, 3. 175, 23. 28. it. τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων 129, 36. et τὴν διάνοιαν τῶν ἀκρ. ib. l. 41., bis autem τὴν αἴσθησιν 11, 15. 13, 41., ubi et l. p. adi. αἰσθητὸς de aurium ſenſu; ut et ed. Upt. τὴν ἀκρόασ. reddebat non modo *audientiam* p. 64. m. 196. i., ſed etiam *aures* p. 80. e. 82. e. 158. m. et 192. m. in Thuc. loco priori *auribus captandis*; et Stp. quoque in m. P. noſtrae expoſitioni favere videtur; cf. de ἀκρ. Foeſ. Oec. Epict. H. p. 134. N. II. Krb. Pl., pro auditorio Krg. Pl., pro coetu hominum audientium ſ. auditoribus Intp. ad Cic. ad Att. 15, 17. cum Cl. Ern., et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. quidem, ſed non pro ſimpl. auditione, qua de Gr. vocabulum Bg. cepiſſe in Verſ., arguit libere aſſumtus gen. *hominum*, qui cavebat, ut ne ſumeretur de ſcriptoribus ipſis, ſed de aliis; ad quam rationem vertas quoque *voluptatem* audiendi *obtineant*, i. hoc, ut alii homines cum voluptate et libenter eos auſcultent inter recitandum; qui ſenſus oritur et in Leisn. et noſtra Verſ.; ſicut liberum eſt, an quis praeterea reddat *voluptate* lectorum *fruantur*, capiens τὴν ἀκρ. cum Verſ. ad Thuc. ſupra, ut vv. *audire* ap. Gr. et Lat. ſumuntur pro legere, ſi ſermo eſt de ſcriptis libris que; cf. de v. καρπ. phyſice, aut tropice, ut hic, pro conſequi, praeter Stp.

σονται [1], τὸ δ' ἀκριβὲς τῆς quam autem accurate verum

1) Hic in Ms. Ba. eſt colon. *Mart.* ut punctum in B. 2. R. et Lov.

Th. aliunde, Valck. Eur. Hipp. p. 318. Ind. Bud. C., cui add. 55, 5., Ael. V. h. et Z. Xen., et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. Sed Sch. in „ἀ. *ipſi, ſie ſelber*" innuens, opinor, pron. hic non vacare, ſed dici cum tacita quidam oppoſitione, quae plena erat, addito vel hic ἄλλων poſt τῆς ἀκρ., (quo et Bg. redit *hom.*) vel in ſq. membro ἄλλοις ſ. ὑπ' ἄλλων, etſi pron. ſaepe adiungitur verbis, ut abeſſe poſſit. Caeterum colorem totius periodi duxerit Noſter e Xen. Symp. 8, 25. (ſine Indd.) οὐ γὰρ, ὅπως πλείονος ἄξιος γένηται, ἐπιμελεῖται, ἀλλ' ὅπως αὐτὸς ὅτι πλεῖστα ὡραῖα καρπώσηται. τὸ δ' ἀκρ.) Fortaſſe τὸ δ' οὐκ ἀκρ. *Steph.* quam autem *exacte* ſingula *examinaſſent*, non *inquiſitum iri*. Sed aliter etiam poſſe verba legi videntur, ut notavi, (ad m. P.) *Idem.* Mallet Stp. τὸ δ' οὐκ ἀκρ. Sed bene ſe habet lectio, ſive memineris, τὸ ἐλέγχειν ſaepe ſignificare i. q. τὸ ἀνακρίνειν, ſive acceperis, curam et ſtudium inquirendi veri, quatenus adhibuerit hiſtoricus, in rebus tam longinquis non poſſe usque ad ἔλεγχον diſcerni aut reprehenſioni exponi. *Boecl.* Stephani emendatione non opus, ſi cum Bg. ἐλέγχειν accipias pro inquirere ſ. examinare, ſ. diligenti examine inſtituto cognoſcere aliquid. Videtur ἐλέγχειν eſſe generatim manifeſtare et patefacere, quod oſtendit Wolf. Cur. phil. in ep. ad Eph. 5, 13. p. 127. et ad Io. 3, 20. p. 819. Manifeſtantur autem nunc vera, nunc falſa. Itaque nunc eſt demonſtrare, nunc convincere et redarguere. Iam vero multa nec demonſtrari, nec refelli, nec in univerſum in lucem proferri poſſunt, niſi examinata et diligenter expenſa. Itaque ponitur per metalepſin pro inquirere et examinare, ut ap. Ariſt. Ἐκκλ. v. 483. Sic ἔλεγχος ſaepe examen ap. Luc. et Philoſtr. et forte ap. Ariſt. Βατρ. v. 798., haud dubie autem Λυσ. v. 485. Plato Ap. S. (ed. Fiſch. c. 30. i. p. 69.) eos dicit διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου, in quorum vitam inquiritur. Si vero ἐλέγχειν pro φανεροῦν ſumas: tum emendationi Stp. locus, et noſtra verba ita ſunt interpretanda, *quam* parum *accurate* verum *examinatum ſit*, non *deprehendatur*. Scilicet elegantia orationis verborum que lenocinia hoc habent, ut quaſi oculos praeſtringant, ne, quam parum accurate aliquid vero conveniat, videas. Huiusmodi verborum praeſtigias non rhetores modo habent, ſed etiam hiſtorici aucupantur, v. Facciol. ad rhet. p. 48. ſq. et Creſoll. 1, 2. p. 78. ſq. *Leisn.* Confirmatur vulgata lectio a libro Ven., pro qua Stp. malebat τὸ δ' οὐκ ἀκρ. At ἐλέγχειν ſaepiſſime valet detegere, aperire, deprehendere, oſtendere, manifeſtum reddere. Priori ſenſu adeſt ap. Eur. Alc. v. 15., poſteriori vero ap. Ael. V. h. 12, 14. Plerumque tamen ea eſt huius v. vis, ut alteri inde erroris, aut maleficii, aut turpitudinis, ut ap. Luc. Herm. c. 34., qui locus huc pertinet, aut mendacii quaedam macula oriatur; quo ſenſu cuncta apte cohaerent. *Stroth.*

Stp., immemor tum legis, quae iubet, quod adſit, ſervare, dum ſervari commoda explicatione liceat, videtur hic a P. Verſ., ut ap. Plat. a Ficini, adductus, ut tentaret lectionem vet., ſuſtentatam ab libris omnibus, et edd., et Mss. ſaltem tacite, cum in Excp. nullibi quid eſſet, ipſe tamen ad P. m. proludens Berglero ad veram huius loci intelligentiam atque interpretationem, qua v. ἐλ. ſumatur pro inquirere, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 493. m. Ern. ad Call. 1, 162. v. 88. Suid. 2, 51. e. Heſ. 1, 1620. N. 20. Ind. Z. Xen. Cyr. et Leisn. infra 3, 12, 10. 4, 13, 3., quoad

ἐξετάσεως οὐκ ἐλεγχθήσεται [m]. εἰσὶ δ' [n]), οἱ πρὸς ἔχθραν ἢ μῖσος τυράννων, κο-

examinatum ſit, non inquiratur. 3. Sunt etiam, qui per inimicitiam aut odium tyrannorum,

m) Ms. Ba. ἐλεχθ. ſine γ, vitio recurrente infra 3, 12, 11. m. 4, 13, 3. m. nec inſolito, cf. D'Orv. Ch. p. 150. i. i) δὲ B. 1., haud dubie operarum lapſu.

id h. l. fit mente ac cogitando, ut alias corpore, tanquam ore et oculis; unde dr. pro ſciſcitari, cf. Stp. Th. 1, 1175. B. c. Neque offendar, quod ita bis occurrat v. *inquirendi*, in ἐλ. et ἐξετ., quod vitaturi Stp. et Bg., potius ſemel uſurparunt ſuum Lat. *examinare*, ad ſenſum par illi tamen; ſicut Noſter potuit ſane pro ἐξ. uti διηγήσεως nomine aliove: at vulg. eſt plenius ac fortius, nec habet modo ſimplicem narrandi vim, verum ſimul etiam narrantis officium et virtutem praecipuam, quae eſt in diligentia et accuratione veri inquirendi reperiendique; a qua cura alieni quidam hiſtoriae ſcriptores, ſuaeque ſibi negligentiae huius conſcii, auditores ac lectores rebus tenent aliis occupantque, maxime dicendi genere pulcro, ſic que confidunt, fore, ut propter orationis venuſtatem iam ſatis placeant, utque in ipſis legendis et audiendis non inquiratur diligentia et cura haec, qua indagarint res ipſas earumque veritatem ante, quam ad ſcribendum accederent. Quae ſententia videtur plana, ut illud perſpicuum, τὸ ἀκ. τ. ἐξ. eſſe i. q. ἡ ἀκρίβεια τῆς ἐξ. ſ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις, quae Bg., e Stp. m. P., in aliam traducit formam et enunciationem ſingularem, deferente P. etiam Sch. in „ἀ. *certitudo accurata* inquiſitionis, ἐξ. *inquiſitionis* accurata *veritas*, ἐλ. refelletur" aliunde tenente Stp. Th. „ἀκριβὲς, p. ἀκρίβεια" ſed me comparante §. ſq. μετὰ πάσης ἀληθοῦς ἀκριβείας, et in ſententiam Ioſ. bell. i. prooem. 2, 47. ſ. 1., ubi et τὸ δὲ ἀκρ. τῆς ἱστορίας, *exacta* hiſtoriae *fides*, p. 48. ſ. 4. i. p. ſq. ſ. 5., ubi quoque τὸ τῆς ἱστορίας ἀληθὲς, hiſtoriae veritas, it. Thuc. 1, 22. (cum Dion. H Sb. 1, 1. 1. 27. 4, 3. 5, 35. 42. et p. 6. i.) tum 1, 20. e. ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, *ipſa* veritatis *inveſtigatio*, ad quae Stp. appoſite e Dion. H. l. I. 234, 34. τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας, *perquirendae* veritati *hiſtoricae*, qui gen. oppreſſus a Noſtro, ut ib. l. 21. τὸ ῥᾴθυμον αὐτοῦ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν χρόνων ἐλέγχειν, eius *in* temporum *exquiſitione* redarguenda *indiligentia*; ut ſubſt. ἐξ. de hiſtoricis rebus videatur ſolenne.

εἰσὶ) Bg. δὲ per τὲ, in continuatione, pro praeterea ſ. porro, in quo ſeverior P. „alii *vero*" tamen ſimul liberior in εἰσὶ cum pron., ut Lat. *ſunt*, *qui* valet i. q. aliqui, cui in oppoſitione reſpondet P. *alii*; pro ſevero *ſunt* vero, *qui*, aut illo ad Luc. 3, 349. l. 4. εἰσὶ δ', οἱ λ., ſunt autem, *qui* rel.

πρὸς ἔχθρ.) quia odio habent tyrannos et adulantur regibus, ut πρὸς hic cauſam notet ac Lat. *propter*, ut ſit *propter inimicitiam* aut *odium* erga *tyrannos* etc., cf. de πρ. hoc ſenſu Aeſch. Prom. V. v. 208. ibique Stanl. *Leisn.*

Praeter Exc. ad πρ. et τυρ., Bg. cum Sch. in ſubſt. ἐ. et μ. retinet gen., etiam Lat. uſurpatum, ubi Leisn. intelligenter adhibet praep., ut pateat, gen., in regimine poſitum, non eſſe ſubiecti, ſed obiecti, ut hic, ſed alibi alius modi, qui e contextu diiudicatur, unde et pendet praep., tum aſſumenda, cf. Per. ad Ael. V. h. 2, 25. Tayl. ad Lyſ. Or. Rs. V. 5. p. 239. N. 24. Weſſ. ad Diod. S. 1, 616. b. N. 27. it. 2, 177. b.

λακείαν τὲ ἢ τιμὴν βασιλέων o πόλεώς τε p καὶ ἰδιωτῶν, εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα q, λόγων

adulationem item aut venerationem, regum civitatisque et privatorum hominum viles et

o) Hic in edd. omnibus comma fuit, v. N. p) In Ms. Ba. πόλεώς τε, ἰδιωτῶν εὐτ., ut abſit καὶ et comma poſt ἰδ. *Mart.* In Ms. Vi. καὶ deeſt. *Lec.* De καὶ v. N. Poſt τὲ comma etiam afferunt A. hic et ſemper poſtea ante καὶ, poſt ἰδ. autem nullum, ſed demum poſt εὐτ. in A. B. 1. L. et B. 2., cum poſt ἰδ. et εὐτ. nullum in B. 1. R. et Ox., denique comma modo poſt ἰδ. in Stp. cum rel., v. N. q) Mss. tres ἔργα λόγων, ἀρετῶν δόξῃ παρέδοσαν, λ., ſed in edd. poſt ἔργ. et ἀρ. comma, at poſt παρ. nullibi, v. N.

N. 90. Abr. Dil. Th. p. 119. m. Rsk. An. ad Gr. ſcr. V. 1. Caſſ. D. p. 14. m. cum Ind. p. 171. m. v. εὐν. et V. 4. p. 519. m. Krb. Decr. R. p. I. p. 270. m. cum L. N. T. p. 128. e. v. βλασφ. it. ad N. T. Munth. p. 215. m. it. Loesn. p. 176., ſed Stp. Th. 2, 948. C. i. e. Thuc. ſine Ind., tum Suid. 2, 566. e. μῖσος, ἔχθρα, odium, *inimicitia*, et I, 930. i. ἔχθος, ἔχθρα, μῖσος, inimicitia, *odium*, cf. p. pr. i. et e. it. Heſ. 1, 1561. m. N. 20.; ut hic copulentur ſyn. per copiam, quanquam per ſe diverſa pacto quodam, quatenus μ. et odium, eſt dolor ex vitiis et maleſactis aliorum univerſe, ſed ἐ. et inimicitia, dolor ex iniuria, nobis illata, ſimul cum ſtudio ulciſcendi: (G. Th. „*od.* μίσος, (hoc accentu,) ἔχθος, λ. ira inveterata, - *inim.* ἔχθος, ἔχθρα, λ. ira, ulciſcendi tempus obſervans") iſta duo ſubſt. copulante Noſtro per ſuam propriam, opinor, rationem, et ſequentes acc. κολ. regente adhuc a pr. praep. πρ., quamuis interiecto nom. τυρ., cf. 1, 4, 11., ſed Stp. Th. κολ. afferente tantum cum praep. πρὸς τὸν Δημήτριον, et illud Dem. per ſyn. dat., Ind. „κολακεία, i. e. πρὸς κολακείαν, aut ἐκ κολακείας" nec cum gen., ut hic, quocum habetur et ap. Luc. 3, 513. l. 12. κολακίᾳ τοῦ πλήθους, adulatione *plebis*, qua de ſcriptura per ſimpl. vocalem nihil ap. Stp., ſed in L. Ern., cf. D'Orv. Ch. p. 405. i. et Suid. 2, 338. m. it. 201. e. Heſ. 1, 1754. e. θωπ., ut G. Th. in Lat. Bg. cum Gr. n., ſed „*aſſentatio*, κολακία, adulatio" at nihil etiam Stp. Th. in v. τιμ. cum gen. perſ. hoc quidem ſenſu, reddente Bg. τὲ de ſuo.

πόλεως) Rectius cum P. legemus πόλεων, plur. numero, quod notavit etiam Schottus. *Sylb.* Diſplicet merito Berglero ea emendatio. *Leisn.*

De emendatione Sb., quae in P. libertate nimia non habet fundamentum ſatis firmum, ut et de interpunctione huius loci, v. Exc. Hic καὶ, omiſſum in Ms., requirat, ut et τὲ tollatur, unde aſyndeton exiſtat, quod nemo deſideret, quanquam illud alioqui et extra uſum rhetoricum occurrens. Depravatam lect. illius Ms. arguunt tacite Mss. reliqui et diſerte P., ſaltem unam exprimens copulativam, in qua duplici ſeverior hic Bg., e P. reddens per adi. et ſubſt. ἰδ., quo de v. Exc., ſed Sch. „πολ. *reip.*, opp. ἰδ. Al. πόλεων, (ſine criſi,) ἰδ., *privatam* vitam *agens*, — opp. principes et civitates" ſed in μικρ. cum Bg.

ἔργα) Rectiſſime ſeſe habet haec editorum lectio, quam non ſolum aliter diſtinguit, ſed voces quoque nonnullas mutat Cod. Ven. Sed quaenam ſunt μικρὰ ἔργα λόγων? Senſu plane carent haec verba. Quare ſi mutato opus, ac gen. ἀρ. pro vera lectione habendus, cumque δόξῃ coniungendus eſſet: hoc aliter fieri non poſſet, niſi pro λόγων legeres λόγῳ. Deinde quoque aor. 1. παρέδωκαν praeferendum puto alteri

ἀρετῇ, δόξῃ παρέδωκαν, τῆς ἀληθείας μείζονι. ἐγὼ δ' r) ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος ἄγνωστόν τε καὶ

parvas res virtute orationis cum specie, veritatem superante, tradiderint. Ego vero historiam non ab aliis acceptam

4.

r) B. 1. δὲ et mox παρὰ v. § 1. e. et 3.

lectioni, quoniam in antecedentibus hoc tempore usus est Herodi.; nihil vero ista temporum permutatione librariis solennius fuit. *Stroth.*

Etiam deinceps Mss. nostri saepe variant in temporibus, etiam in his, quae hic habemus, forte a litterarum similitudine. Sed causa illa, quare hic vulg. tempus aor. prae impf. Mss. valeat, non videtur sufficere, cum hic sit nova plane enunciatio et §., ubi diversa tempora saepe adhibentur, sicut vel in eadem periodo ac §. Equidem pro vulg. tempore potius aliquid quaererem in consecutione temporum, qua de v. Exc. Alia res est de Mss. nova et distinctione et lectione, quam utramque ut semper putavi depravatam, sicut multa Codd. istorum, ita de interpunctione quidem res ad diiudicandum est facillima, quia comma, post λόγ. positum, ut ἔργα λόγ. iungantur, plane nullam edit sententiam, ut recte etiam Str. censet; sicut omnino commatibus post ἔργ. et ἀρ. prorsus carere possis, quae et Bg. omisit in sua, unde sumsimus comma post παρ., ut μειζ. adi. pro particip. quodam tractaremus; praeter Lat. P., tenente Sch. in „ἀρ. eloquentia" cf. Exc.

δόξῃ π.) Phrasis rara, quae sonat, *in opinionem*, vero *maiorem*, adduxerunt. *Steph.* sed Sch. in „π. *tradiderunt* gloriae *opera*" v. Exc.

ἀποδεξ.) Leg. aut ὑποδ. aut παραδεξ. *Reisk.* v. Exc.

ἄγνωστον) Addendus est locus, qui fine l. 2. legitur, (2, 15, 12.) huic prorsum parallelus, ἐμοὶ — οἶδα. *Cognitissimas* (e P.) *sibi res* vocat, quippe *partim visas sibi auditasque*, *partim experiendo compertas*, *cum in publicis et principalibus ministeriis versaretur*, sicut amplius explicat 1, 2, 10. *Boecl.*

Qui videtur v. ἀγν. intellexisse de solo Herodi. scriptore; quod quanquam hactenus procedit, quia ponitur hic absolute et sine quo casu, potest que usu venire, ut, qui scribere historias et res sustinet, easdem tamen ignoret ipse, cf. Exc. ad §. pr. e Tac. Agr.: tamen nec est necesse, ut ad Herodi. unum referamus, nec etiam commodum ob alia. Equidem maxime de lectoribus cepi, de quibus mox iniicitur mentio, et affine putavi statim sequenti ἀμαρτ., illisque ὑπὸ νε. — μν. opponi. De Herodiano intellectum ipso, videtur tautologiam facere inanem cum pr. ἐγὼ — ἀποδ., de nostra quidem illorum interpretatione. Rem sic concipio, ut Noster parare sibi fidem ap. alios voluerit, haec professus, se scripsisse res, aliis quoque non ignotas, quas adeo ipsi etiam explorare possent atque diiudicare. Est hoc in artibus, quibus et oratores uti solent, atque in parte oratoriae illius *communicationis*, qua re indicatur fiducia in iis, quae sis prolaturus, fitque simul attentus, qui audit legitve, cf. Ern. rhet. §. 358. Sed illud P. ad ἀμ. *testibus* egentem *historiam*, (quod refert et L. N. T. Schw.) deseruit Bg., ut ambiguum, etiamsi credas, P. ipsum recte intellexisse et pro Bg., cum quis decipi possit eo, extra contextum reperiens, quasi sit, *opus habentem*, cum Noster velit, se non ab aliis accepisse res, quarum nulli alii, praeter

ἀμάρτυρον [s], ὑπὸ νεαρᾷ δὲ τῇ τῶν ἐντευξομένων μνήμῃ, μετὰ πάσης ἀληθοῦς ἀκρι- ignotam que et carentem testibus, verum ex recenti eorum, qui ad haec accedent, memoria,

s) In Ms. Ba. hic colon, at mox μνήμῃ μετὰ π. ἀκριβείας, ἤθρ., quod comma post μν. deest quoque in Ox. Par. 2. et Ed., ut post ἀκρ. ubique, v. N.

se, conscii sint ac testes, sed se tradere, de quibus et alii, suo tempore viventes et legentes haec, testari queant, quippe quae et ipsi norint, viderint, audierint, in recentique memoria adhuc habeant; ducente Bg. suum forte e Stp. ad m., ap. quem et recte vertitur in Th., quanquam aliunde, cf. Ind. Dem., cuius locus est potius 378, 6., et de syn. ἀμαρτύρητος (ap. Stp. Th. 4, 371. H. App. modo e Suid.) Eur. Herc. F. v. 290.; ut in rem Luc. 2, 39. i. 43. l. 72. sqq. 71. l. 28. et 73. l. 62.

ὑπὸ ν. — μν.) *in* recenti *mem.*, (ut Sch. in praep. et μν.) sc. οὖσαν. En caussam, cur Herodi. non potuerit non verum scribere! Fac enim, falsa scripsisse: tum omnes, qui tum vivebant, ei mendacia exprobraturi fuissent. *Leisn.* Dele ὑπὸ et lege νεαρὰν δ' ἐν τῇ τῶν λ. *Reisk.*

Violenta haec Rsk. iterum, nec necessaria, v. Exc., ut Leisn. firmant, quae a nobis dicta sunt in N. pr. Sed Bg., ut videtur, propius accedere voluit ad v. ἐντυγχάνεσθαι notationem et vim propriam, dum non secutus est Stp. Th. 3, 1445. C. e., vertentem plane cum P. *eorum*, qui *legent*, qua ratione, sine tropo, vicinius est Sch. „*lecturorum* librum" quo particip., etsi tacente G. Th., utuntur Lat. pro subst. *lectorum*; ut in Bg. sane opus fuit supplemento illo *ad haec*, sed in Gr. tantum repetendum pron. αὐτῇ, e pr. subst. ἱστορ., quo et Sch. respexit ante per subst. suum Lat. adiunctum, tenente Stp. Th. non dissimilem formulam Lat. ad locum ex Diosc. „τοὺς ἐντευξομένους τοῖς ὑπομνήμασι, — qui in hosce commentarios *incident*" cf. Hes. 1, 1264. i. sine N., nec coll. Suid. 1, 758. i.

μετὰ π.) Ms. omissum ἀληθοῦς, forte ob sq. vocem similis initii, agnoscunt tum Mss. rel. tacentibus Excp., tum P. in his „*summa* vel *fide*, vel *diligentia*" recte ille quidem pro subst. accipiens neutrum istud adi., quanquam (ignorante Stp. Th.) hic absque articulo positum, quocum, variandi caussa, erat §. 2. duplex aliud neutrum, sed, praeter formulam per pr. μετὰ in syn. abl. nudum mutatam, (ubi Bg. hic severus, non item postea semper, ut et in simili Lat. ad ἀλ., cf. G. Th. 986, 14. sqq. et Ind. Flor., quo variatur cum §. pr. τῆς ἀληθείας,) libertatem potius nimiam adhibens, quam lectionem aliam, πάσης ἢ ἀληθοῦς, ἢ ἀκριβείας, vel ἀληθοῦς τε καὶ ἀκρ., (ut τὲ καὶ paulo ante in ἄγνωσ. τε κ. ἀμ. per *aut — aut* verterat,) vel ἀληθ. ἢ ἀκρ., it. ἀλ. καὶ ἀκρ., (quod καὶ alibi quoque per ἢ exprimit, utque in primo prius ἢ exciderit ob sq. α litteram,) vel denique ἀλ. ἀκριβείας τ' ἤθροισα, quasi et hoc τ' vicinitas peremerit; variante rursus Nostro pro §. 2. τὸ ἀκριβ. per legitimum subst. hic, ubi Stp. Th. 1, 304. e. sine auctore habet μετ' ἀκριβείας πράττειν, et (syn.) ab Aristot. δι' ἀκριβείας λέγειν, cum *exacta* quadam *diligentia*, exquisite" in extr. per syn. rationem ex adv., ut Sch. „μ. cum gen. designans adv. qualitatis, μ. ἀ. *diligentia*, h. e. diligenter, (non vertens in f. f. gen. ἀληθοῦς, (sed in ἀκρ.) ἀλ. industria cum veritatis studio coniuncta." At in marg. Ms. Bg., quo versu incipiebat *summa* etc., erant puncta tria

βείας ἤθροισα ἐς συγγραφὴν [t], summa cum veri religione collegi ad conscribendum: non
οὐκ ἀτερπῆ τὴν γνῶσιν καὶ iniucundam cognitionem etiam
τοῖς ὕστερον ἔσεσθαι προσδοκή-

t) In Ms. Ba. hic desideratur comma, est contra post γνωσ. Mart. Post συγγ. deest quoque in B. 2. L. et Par., ut post γνωσ. ubique, sed in Ms. Bg. post συγγ. erant, quae dedi.

haec ∴, ut in aliis locis, ubi sub Vers. sequebatur Nota, quae hic nulla comparebat, tamen futura illa forte super ἀληθ., esse id neutrum pro subst., nec fem. adi., quod forte Sch. voluit per compendia sua, *fem. sing. gen.*, cum et ib. neutrum separatim sequeretur, quasi cum subst. ἀκρ. cohaereret, nec esset potius gen. per se, et adeo duplex hic gen. nominum, sese regentium; ubi de Bg. Vers. est cura et diligentia veri videndi, reperiendi et inquirendi, atque adeo i. q. §. 2. m. τὸ ἀκρ. τῆς ἐξετ. cf. Bg. ap. G. Th., bene per *diligentia* explicatum, (pro cura s. accuratione,) ubi „ἐπιμέλεια, — ἀκρίβεια, studium, cura" (cf. Hes. I, 202. m.) sed non profertur *veri* aut *cura* aut *diligentia*, et ne vulgare quidem *veri studium*, at modo gen. *veri* cum aliis subst., cf. Ind. Tac., ut peculiare hic quid Nostri deprehendam, ubi nos dixerimus per subst. cum praep., *mit aller* Sorgfalt *für* die *Wahrheit*, s. *mit der grösten* etc. quod accedit ad Bg. e P. in adi. πᾶς, quo de sensu nihil Stp. Th., sed Ind. Z. Xen. Cyr., it. R. ad Luc. 2, 420. N. 79., Rsk. Ind. Dem. et ad Polb. p. 107. c., ubi et similiter σύμπας, ut ἅπας ap. Herodt., v. Wess. p. 228. N. 71. et ad Diod. S. T. 2. p. 534. N. 20., sed L. Ern. „11) in N. T. pro summus, maximus" quo de tacent L. N. T., ut G. Th. de Lat. *omnis* eodem sensu.

ἤθροισα) Sch. in v. „ἱσ. ἤθρ. λ., congessi *historiam* in *librum*, ἐς — *in* scriptum *colligere*" desertus a Bg. e P. in notione subst. συγγ., non tenente Stp. Th. v. ἀθρ. act. sensu tropico, quo hic est partim de historia, at in σ. simile quid e Paus. sine Vers., ἡ μὲν οὖν πόλις — μέγα οὐδὲν ἐς σ. περιηχομένη, cf. Bud. C. Poss. Call. Foes. Oec. v. ξυγγρ., ib. Ind. Thuc. cum Schol., sed v. συγγρ. Ind. Sb. aliunde, R. Or. V. 4. 6. 8. And. et Dem., it. Ael. V. h. Geop. et Vig. cum Schurzfl. ad Longin. p. 48. m.

οὐκ ἀτ.) i. e. κατὰ τὴν γν., non *iniucundam* cognitu. *Leisn.* Ita adi. οὐκ ἀτ. referatur non ad sq. τὴν γν., sed ad pr. aliquod subst., ad συγγρ. propius, de Sch. ratione in N. pr. acceptum, *coëgi* in *scriptum*, librum, *non* iniucundum *cognitu*, vel ad superius ἱστορίαν §. 1., *historiam*, non iniuc. *cognitu*; quomodo et ceperit, quicunque in Ms. Ba. post γν. interpunxit; unde etiam sqq. gen. ἔργων λ. pendeant a pr. ἱστορ., ut Strothum ad §. 1. in v. ἐν regere meminimus. Mihi videtur potius, copulari istos gen. cum γν. vicino, et cum hoc simul οὐκ ἀτ. adi., non extrinsecus assumta pr. κατὰ, quod et sequitur Bg. cum P., unde et Stp. Th. 3, 1416. l. v. ἀτ., quod e Thuc. non severe attulit, v. Ind., posito hic adi. primum exquisite ante artic. et subst., ut alibi, pro alio situ vulgarique ratione sine artic., (cf. ad Luc. 3, 420. N. 48.) deinde cum neg. alia, pro uno aiente, *iucundam cognitionem*, ad variandum, cf. Ern. rhet. §. 380. c., ut Luc. 1, 5. l. 43. παιδιάν τινὰ οὐκ ἀτερπῆ, (alio ordine in adi.) *ludum quendam* non *iniucundum*, sed G. Th. in subst. et adi. cum Grr. n. modo „Cic. *minime* nobis *iucundus* labor."

σας [u] ἔργων μεγάλων τὲ καὶ πολλῶν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ γε- posteris fore sperans rerum magnarum et multarum exiguo

u) Hic comma deest modo in B. 1., v. N.

τοῖς ὑσ.) Stp. Th. 3, 1759. G. „asciscit sibi hoc adv. etiam articulum, — *οἱ ὑσ.*, *posteri*, ut ap. Herodi. in l. 1. *οὐκ — προσδ.*" cum Vers. P., nihil dicens de ellipsi in hac formula, quae duplex, ut desit primo particip. alicuius v. ad artic. *τοῖς*, v. c. *ἐσομένοις* s. *γενησομένοις*, Lat. *post* futuris, *nascituris*, quo de nihil ap. L. Bos. Ell. p. 409. e. 419. sqq., ut Ind. Dem. nescit hoc plenum 724, 9. *ἐπὶ τοῖς ὑσ. γενησομένοις λ.* et 742, 5. *ἐπὶ τοῖς ὑ. γενομένοις ἀδικήμασι*, de re adeo, ut ap. Char. pro *τὴν ταλαιπωρίαν τῶν ὑσ.* D'Orv. p. 206. m. ad v. 26. corrigit *τὴν ὑσ.*, monens tamen et de *οἱ ὑσ.*, it. de syn. *οἱ ἔπειτα*, quod nec ipsum tenet L. Bos., sed oppositum *οἱ πρότερον* etc. p. 61. m. I., cf. de pers., ut hic, Luc. 2, 902. l. 72. cum Bg. et Sch., sed p. 55. pen. *posteritati* cum P. Altera ellipsis statuatur ad *ὑσ.*, ubi deficiat subst. *καιρὸν* s. *χρόνον*, simul cum praep. quadam, *κατὰ*, *εἰς* rel., ut in Lat. *in posterum* supplemus *tempus*; quae respondent deinde adverbiis et Lat. *postea* etc. In sq v. utr. Bg. e P., sed Sch. „*ἐσ.* futurum esse" quo explicatur Bg. in G. Th. cum Gr. n., it. in altero Bg., quod let ap. Stp. Th. aliunde, ubi „*πρ.* cum fut. *confido*, (non necessario,) — pro *arbitror*, de re praeterita, — pro *reor*, de praesenti" quae Lat. tamen syn., et potius monendum, quanquam cum omni adhibeatur tempore, dubitare tamen de praeterito Thom. M. p. 167. i., cf. p. 747. i. et cum aor. 2. ap. Dem. 196, 9., ut cum fut. 70, 14. 71, 3. 11., sed absolute 293, 10. 16. sine Ind., ubi locus memorabilis non explicatur, *ἐλπίδα — προσδοκᾶσθαι*, quod pass. cum *ἐλπ.* sit *spem sperari*, ut *πόλεμον πολεμεῖν*, pro spem foveri, concipi; sicut h. l. aeque pro *putare* valere potest, et omnino vicinius mihi videtur Lat. *exspectare*, ap. G. Th. quoque cum Gr. n., et in particip. nostro aor. Lat. *ratus* ad notionem praeteriti aptius, cum et praecesserit perf. *ἤθροισα*, et Bg. suum praes. pro perf. capere potuerit, cf. L. N. T. Fisch. et Krb. cum Obs. M. Amst. Nov. T. 6. p. 499., sed Fab. Aes. 15, 3. pro Lat. *cogitare* s. *velle*, ut nobis *denken* s. *gedenken*.

ἔργων μ.) Historici fere solent eorum magnitudinem praedicare, quae describunt, quos ideo notat Liv. 31, 1. i. *Leisn.*

Nec ibi quid vituperationis equidem video, nec in genere universo, si vere dicant, cum attentiores legentium animos ea professione reddant historici, ut audientium oratores, cf. Liv. praef. i. et Dion. H. praef. tot., maxime 1, 24. et ult. 2, 10, 17. sqq. 3, 43. 4, i. 5, 4. 6, 17., Bg. hic reddente *ἔργα* e P., quam notionem tenet Stp. Th. 1, 1227. A. m. sine auctore „*μέγα ἔργον*, res *magna*" tacens in adi. *μ.*, hic pro magni momenti; qualia §. sq. breviter recenset Noster, respiciens forte simul ad §. 3. oppos. *εὐτ. καὶ μικρὰ ἔργα*. Sed in rel. Bg. a P. discedit, cuius Lat. in particip. *γεν.* ap. G. Th. 803, 78. „*geritur*, i. fit, peragitur" cf. Ind. Corn. N. Liv. Ern. et Amm. M., ut de *ἐν*, pro intra, de tempore s. cum subst. *temporis*, Stp. Th. 1, 1200. G. aliunde, L. N. T. Schw. p. 475. b. c. Krb. p. 221. c. Nr. 11), Vig. p. 588. i. Nr. 10. cum N., quae praep. a Bg. opprimitur, cum et Lat. habeant, v. Hor. Turs. p. 413. et Cort. Sall. Iug. 28, 2. p. 543. a. m., sicut silet Stp. Th. v. *χρ.* et *ὀλ.* 2, 1270. maxime E. e. G. e., nec plenam Nostri formulam hanc asse-

νομένων. εἰ γοῦν τις παρα- 5. tempore gestarum. Si enim
βάλοι πάντα τὸν [x] ἀπὸ τοῦ quis comparaverit omne ab
Σεβαστοῦ χρόνον, ἐξ οὗ περ [y] Augusto tempus, ex quo Ro-

x) B. 1. ὑπὸ *Leisn.* ad marg. A. et alibi iterum, addens „haud dubie vitio operarum“ quod tamen mihi non deprehensum, sed potius, τὸν artic. omissum esse in Par. utr. cum Ox. In sq. Σεβ. per magnam litteram hic edd. consentiunt, sed mox ῥωμ. brevi sic habent A. et al., qua de inconstantia in nom. propriis non amplius monemus. y) Una hic voce οὗπερ omnes edd. tenent, quam περ particulam nos divellimus, v. Exc.

runt ad L. Bos. Ell. p. 382. e. in manca „ἐν ὀλίγῳ, *exiguo*, tempore.“ Denique P. in his, *sperans*, *haud iniucundam fore* (*etiam* opprimens, secus ac Bg.) posteritati *earum* rerum *notitiam*, quae *multae* sane *atque* magnae — *acciderunt*, distinxit non post προσδ., sed post ἔργ., adhibita Lat. exquisita ratione, per quam a subst. separantur adi., coniecta in seq. membrum, et post pron. relativ. posita demum, quod hic venit e particip. γεν. resoluto, pro *rerum magnarum* et *multarum*, quae *acciderunt*; ubi ille tamen libere adv. *sane* adiecit, et Bg. alia eademque severiori usus est ratione, qui nec ipse post προσδ. comma posuit, sed post πολλ., non diserte quidem in Ms. suo, sed ut tamen facile appareret, sic eum voluisse, atque etiam Leisn. notaret in Vers. Bg. ibi comma; pendente re exinde, quod in Codd. ab initio nulla fuit distinctio, sed series una; rem me interea liberam relinquente, sed olim fortassis post πολλ. interpuncturo.

γοῦν) Bg. e P., quoad notionem, sed Sch. utr. Lat. ponit, ut G. Th. in Bg. solum γὰρ, quo sensu de nostra particula v. Ind. Z. Xen. Cyr. Bud. C. 1270, 14. hincque Stp. Th., Dev. p. 97. i. Vig. p. 476. Nr. 10. cum N. et Hoog. Op. p. 233. m. Nr. 2. it. 236. i. Nr. 8., unde mireris, Rsk. ad Polb. p. 199. i. pro γοῦν malle Cod. γὰρ, quod merum glossema est, tum sine Ind. ap. Dem. 159, 19., sed forte alio, quam hic, sensu, ut et alio est in Thuc. Ind., qui pendet universe a notatione et compositione ex γὲ et οὖν, quarum particularum alterutra vertitur pro contextu, et modo *certe*, modo *igitur*, quibus notionibus accedit illa causalis, per usum loquendi potius, quam e notatione.

παραβάλοι) Manca quodammodo est oratio, pro pleniori v. c. cum eo tempore, quod mihi tractandum sumsi. *Reisk.*

Aliud Memmii supplementum v. ad P. Vers. tenente nihil e Nostro Stp. Th. in v. παρ., quod hoc sensu (ap. G. Th. etiam in Bg. Nr. 4.) ap. Ael. V. h. Isocr. ἐγ. e c. 7. i. εἰ μὲν οὖν παραβάλοιμεν, Xen. Mem. S., cf. L. N. T. Suid. et Hes. cum N. Sed adi. π. hic cum Vern. Men. sane ceperis, pro totus, cf. Stp. Th. 3, 49. Hes. et G. Th. in Bg. e P. per eundem sensum, sicut in τὸν ἀ. — χρ. formula e praep. intra artic. et subst. sumetur ellipsis alicuius particip., ὄντα, γενόμενον, διαγενόμενον, διεληλυθότα, tacentibus L. Bos. et Stp. Th. 4, 642. sqq. it. G. Th. in praep. Bg., qui h. l. formulam servat, cognitam et Lat., addentibus interdum illud adv. *inde*, quo tendit et Sch. hoc in χρ. cum prava illa pr. „ὑπὸ τ. Σ., tempus *ab* Aug. *usque*, — Σεβ. *augustus*, Imp. Rom. titulus, — et (hic) nom. propr. Imp. Rom. 2. Octaviani“ cf. Bud. C. Stp. Th. et ad Dion. C. T. 1. p. 711. et Luc. 2, 288. a.

ἐξ οὗ π.) Ita Dio de Augusti principatu l. 52. i. ἐκ δὲ τούτου μοναρχεῖσθαι

ἡ Ῥωμαίων δυναςεία μετέπεσεν manorum potentia recidit ad

αὖθις ἀκριβῶς ἤρξαντο, *ex* hoc *Romani* prorſum *ſub* vnius *imperio* (iterum) *coeperunt eſſe*, qui locus cf. cum l. 50. i., add. N. Vellei. ad 2, 86, 1. *Boecl.*

Ibi nihil, huc profuturum, ſed viciniora ad Noſtrum ap. alios, Tac. h. 1, 1. i. poſtquam — *omnem* poteſtatem *ad* vnum *conferri*, pacis *interfuit*, Flor. 4, 3, 5. *ad* Octav. *ſumma* rerum *rediit*, et §. 7. *imperium* Romanum *iam* ad *Caeſares* transferente *fortuna*, it. Tac. h. 1, 25. m. *ſuſcepere duo manipulares* imperium *populi* Rom. *transferendum*, et ann. 1, 6. e. *ne* Tiberius *vim* principatus *reſolueret*, cuncta *ad* ſenatum *vocando*, cf. ſq. *ſi* vni *reddatur*, c. 9. e. et 11. m., vnde deligi poteſt formula ad libere reddenda Noſtri haec, quae improprie dicuntur; retinente Stp. Th. 3, 319. i. v. μ. hinc P. *deuolui*, quod, tropo remoto, habet ſimplicem notionem veniendi ſ. accipiendi, de quo tacet G. Th., cf. Cl. Cic. et Ind. Amm. M., vt de ſenſu nihil dicit Stp., dum ipſe ib. p. 318. e. verbum cum Bg. reddit e P. in aliis Noſtri locis, quod in iſta veniendi notione ſimpl. conueniat cum 2, 11, 9. i. Si v. Gr. et Lat. Bg. ſeuerius capiatur: praepoſitiones edant illud Lat. adv. *retro* ſ. *iterum*, et iſtud ſupra e Dion. αὖθις, cf. G. Th. cum ἀναπίπτω, vt in mentem veniat regum populi Rom. priſcorum; vnde ſit, *Romanum* imperium *rediit*, translatum eſt *iterum* ad *vnum*. Alioqui reddetur *tranſiit* ſ. *venit* ad *vnum*, cum ſaepe praep. valeat nihil, in primis alia ſimul adiuncta, cumque Bg. Lat. quoque ſtet pro ſimpl., (quanquam G. Th. non ita diſerte exponente,) ductum forſan e Sch. in „εἰς, *in* aliud *recidere*, mutari" quam poſtr. notionem, (arreptam hic a Vern. vet.) v. ap. Stp. Th. l. l. C. i. e Bud. C. 745, 17., repetitam fortaſſis a L. Ern. in Nr. 3. pro dilabor, mutor in peius ſ. melius, manifeſtam illam e Luc. 3, 31. 1. 51. ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον — μετέπεσεν, *vt* ex *muliere* in *auem* aliqua *mutata ſit*, vbi Schol. μεταβληθεῖσαι, quo ipſo Gr. explicabat Bud. l. l., ſed Luc. p. 89. l. 57. *in* volucres *abiiſſe*, quo de Lat. pro mutari infra, ſicut, cum ſupra noſtrum Gr. interpretati ſumus per Lat. *redire*, id ipſum pro mutari accipitur, cf. G. Th. 104, 88. ſq.

ἡ Ῥ. δυν.) Hic δ. de libera rep., at mox eadem vox §. 6. et 11. de ſpatio temporis, quo ſinguli imperatores gubernacula imperii tenuere. *Leisn.*

Nempe δ. omnino eſt Lat. *poteſtas* ſ. *potentia*, quae latiſſime patet, ad omnes homines, omnesque reip. et imperii formas, per notationem valens i. q. δύναμις, ſed h. l. ἡ Ῥ. δ. i. q. §. 8. ἡ Ῥ. ἀρχή, quod, cum Lat. *imperio*, aeque latum eſt, cf. Suid. 1, 632. c., non coll. ad Heſ. 1, 1041. i., it. Ind. Thuc. et Dem., cuius locus extr. eſt 1467, 12., nec habet 1396, 21. αἱ διὰ τῶν ὀλίγων δυναςεῖαι, quibus opp. l. pen. αἱ δημοκρατίαι, quod i. q. ap. Stp. e Thuc. 3, 62. m. δυναςεία ὀλίγων ἀνδρῶν, vbi praec. ὀλιγαρχία et ſq. δημοκρατία, vt ap. Dem. copulantur τυραννίδων καὶ δυναςειῶν 132, 19. τῶν βασιλειῶν καὶ πασῶν τῶν δυν. 156, 3. ἀρχῆς καὶ δυναςείας 247, 10. cf. 1370, 12. et Polb. T. 1. p. 2. ſ. 2. i. it. p. 3. m. et paulo inferius, it. T. 2. p. 102. i., vbi componitur cum ἀρχή, vt ap. Noſtrum §. 6., reddente hic Bg. e P., non ſatis accurate, ſi diſcrimen eſt inter *potentiam* et *poteſtatem*, v. Ern. ad Tac. h. 1, 1. i., non memoratum a G. Th., vbi illa Lat. cum Grr. al., ſed cum noſtro v. *potentatus*, quod et ap. Stp., vt ap. Tac. ann., praeter illum ſupra laud. locum ex 1, 6. e.,

εἰς μοναρχίαν, οὐκ ἂν [z] *εὕροι* vnius dominatum, non repe-
ἐν ἔτεσι περί που [a] *διακοσίοις* riet annis circiter ducentis vs-
μέχρι [b] *τῶν Μάρκου καιρῶν* que ad Marci tempora, aut

z) In Ms. Ba. hic iterum comma, vt §. I. m. a) περίπ. vna voce in B. 2. tantum, vt poſt διακ. comma in edd., it. poſt καιρ., vbi et in Ms. Bg., ſed vt tum quoque poſt εὕροι comma ponendum fuiſſet. b) Ms. Vi. μέχρις τ. Sic ſolet fere ſemper ſcribere librarius noſter, etiam ſequente conſona, eodemque modo οὕτως pro οὕτω. *Loc.* v. N.

quoque I, 13. i. *potentia* principatus *diuiſa* in — *conſulem* et *praetorii praefectum*, quae proſint noſtro loco, vbi cum δ. coniungitur etiam μον., quem principatum leniori vocabulo dixere, cum *principis* nomen Auguſto placuiſſet, loco *domini* inuidioſi, cf. ib. I, I. m., tenente Stp. Th. aliunde ſimiles periphraſes in μ., cum ſeuero *monarchia*, ap. G. Th. ſine Gr. „vnius principatus" e ſolo Tertull., vnde vitarit Bg., fere e P., (cf. Iſocr. ed. W. 21, 41. Suid. et Heſ.) hic vt potentia ad aliquem recidat, i. redeat ſ. veniat, tropo remoto, cum datur aut iterum datur, ſed, de Sch. ratione, in v. μ. pro mutari, debeat δ. ſumi anguſtiori ſenſu, pro modo ac forma reip., imperii poteſtatisque adminiſtrandae atque vſurpandae; ſicut ſubſt. μον. abſtractum etiam pro concreto ſumi poterit, quo reſpexi in N. pr.

οὐκ ἂν) Optatiuum, ab aliis redditum per Lat. coniunctiuum temporis praeſ. aut impf., exprimit hic Bg. e P. per fut. indicat., ſed priorem εἰ παραβάλοι (vbi P. adhibet coniunct. praeſ.) forte per fut. exactum, vt hic Sch. „*repererit* exempla in hiſtoriis" in quo fut. eſt illud incerti et infiniti ap. Vern. vet., *wenn man* durchgehen *ſollte*: ſo *würde* man *finden*; vt optatiuus Gr. adiuuetur illis v. v. *debere* ſ. *velle*, quae vulgo adhibentur etiam in particula ἄν, a Bg. hic non reddita, ſed in pr. εἰ παραβ. a Noſtro oppreſſa, vt ſaepe, cf. Hoog. Op. p. 93. m. Nr. 8. „aor. opt. et ſubi. pro fut. indic. poſitus — ἐμπέσοι, *incidet*" Vig. p. 196. m. Nr. 9. cum N. 86. p. 471. b. m. Nr. 5. cum Ind. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. ap. Dem. 772, 12. ὧν οὐκ ἂν εὕροι τὶς, λ. it. 726, 18. 724, 22. tum Luc. I, 579. l. 93. ποῦ δὲ τὴν φιλοσοφίαν εὕροι τὶς ἄν; *vbi vero philoſophiam* inueniat *aliquis?* ſed 2, 240. l. 72. εἴ τι ἕ. ἐπισφαλὲς, *ſi quid* inueniret *audax*.

ἐν ἔτ.) Sch. in ſubſt. „intra *annos* (cf. §. pr. e. et de περ. π. infra 7, 5, 3.) deſertus a Bg. ad μ. Lat. *ad*; quod, quamuis blandiens, non eſt tamen verum; ſed hoc ap. G. Th. „*a Romulo* vsque *Auguſtum*, Flor. Neſcio, an veterum quisquam dixerit ſimile illi" ſine praep. quidem *ad* S. alia, quam Bg. adeo addiderit, cf. Stp. Th., vbi et plenum μ. πρὸς e Bud. C. 1362, 25. (quod et in Luc. Ind.) ſed tacetur ſyn. ἐς — μ. ap. Call. Di. v. 11., it. v. καιρ. cum gen. perſ., quod frequens ap. Lat. Sed Ms. μέχρις non tetigit Stp., nec affine ἄχρις, nec L. Ern. et N. T. nec eſt quid in rem ad Thuc., v. Ind. Var. L., ad Thom. M. p. 135. ſq. Moer. p. 34. cum Herodi. p. 451. m., qui ſcripturam cum ſibilante tribuunt vulgaribus Graecis aut Ionibus, nec ad Suid. I, 405. e. ſq. 2, 547. i. nec Heſ. I, 664. i., nec per Indd. v. μ. Herodt. Thuc. cum Bauer. Or., Xen. Mor. et Z., Diod. S. Polb. Ael. V. h. Plut. Hſ., Charit. Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. et Dem. it. Fiſch. Aeſch. et v. ἄχρ. Theophr., it. v. vtr. Dion. H. S. T. I., Luc. Palaeph. Fab. Aeſ., Call. et Phocyll., nec per Obſ. Vig. p. 408. ſq. Dev.

οὔτε βασιλειῶν οὕτως ἐπαλλήλους [c] διαδοχάς, οὔτε πολέ-

imperiorum tam crebras ſucceſſiones, aut bellorum ciui-

c) B. 2. ἐπ' ἀλλ. ſic diuidunt, quo de alibi.

p. 82. ſq. L. Boſ. Ell. p. 379. i. 382. i. 535. m., ad Luc. 2, 520. b. N. 14. p. 772. a. N. 56. Abr. ad Aeſch. 1, 549. m. et Dil. Thuc. p. 60. 274. 804. it. N. T. Kypk. 2, 142. e. ſq. et Loesn. p. 174. e., ſed modo in Krb. p. 173. m. „ap. Ioſeph. — ηὔχετο μέχρις τῆς λ." quod ſine Var. L. eſt T. 1. p. 515. l. 6., cui addere potui tantum e Call. Fragm. 209. Φωκείων μέχρις κὲ μένῃ λ., ob metrum forſan, vt ſine Ind. ap. Dem. ἄχρι 109, 11.

βασιλειῶν) Plur. ne nouit quidem Stp. Th., nec ſing. alio ſenſu, quam „regnum, regia poteſtas" quam poſtr. notionem L. Ern. non repetit, reddente hic Bg. e P. bene accommodateque ad rem et hiſtoriam Rom., vbi, ſicut βασιλεύς pro imperatore, ita affine βασιλεία pro imperatoris Rom. poteſtate ſ. regimine dr., etiam adeo pro imperatoribus ipſis, cf. ſupra ad titulum.

οὕτως ἐπ. δ.) Subaudi, *quam acciderunt intra breue illud temporis ſpatium*, quo hiſtoriam ſuam Herodianus concluſit. *Reisk.*

Secundum ea, quae diſputauit ad Polb. p. 188. m. ſqq., vt doceret, in partibus orationis, comparationem continentibus, ita ſimpliciter poſitis, alteram comparationis partem et ad rem praeſentem accommodationem mente premi, lectoribusque ſupplendam relinqui; quod fieri in adi., v. c. τοιοῦτος, τοσοῦτος, tum in adv. p. 192. i., in quibus eſt quoque οὕτω, noſtro affine; vt de οὕτως ſimilia v. ap. Abr. Dil. Th. p. 77. i., quam rem nos in Ind. nominauimus *tacitam relationem*, e Lat. in memoria tenentes tale quid e Cic. p. S. R. Am. c. 26. i. non *ſic* nudos *in flumen deiicere*, ſc. vt fieri ſolet; cf. de *tam* ſyn. Bg., e P., Hor. Turſ. p. 1025. m. Nr. 1. et de *adeo* G. Th. 97, 61. it. de *tantum* ad Virg. Aen. 5, 21., noſcente Stp. Th. aliunde ſeuerius Lat. *ita*, ap. G. Th. cum Gr. n., it. ad adi. ἐπ. Lat. Bg., (Sch., praeter P., etiam *frequentes*,) ſed in ſubſt. δ. ne ſemel quidem ad Noſtrum reſpiciente, vbi G. Th. cum Gr. n. et cum gen rerum ſimili. Sed ſubita imperii velut conuerſio et mutatio facta eſt haec, vt intra annos fere LX ſibi ſuccedant XI aut XII imperatores, Commodo quidem, XIII annorum imperium tenenti e Noſtro 1, 17, 26., ſed XII ex aliis, Pertinax, non plenorum menſium duorum 2, 4, 11., ſed ſecundum alios paulo vlterius, Iulianus, cuius imperii tempus, Noſtro non definitum 2, 12, 12., aliis eſt duorum menſium, cum Nigro, nec ipſo tempus id finitum habente ap. Noſtrum 3, 4, 15., nec ap. alios, Seuerus, XVIII annos imperans 3, 15, 7. 4, 1, 1. 4, 4, 18. e., aliis XVII modo, cum Albino, in hanc partem ignoto, Caracalla VI annos 4, 13, 19., ſecundum alios nonnihil vltra, cum Geta fratre ſine annis, Macrinus, vnum annum 5, 3, 1., de aliis amplius adhuc, Heliogabalus VI annos 5, 8, 19., verum ex aliis tres tantum, aut ſupra, Alexander XIV annos 6, 1, 15. 6, 9, 13. et 7, 1, 1., aliis autem XIII modo, Maximinus, per annos ſemel non deſignatus 8, 5, 26., ſed tamen 7, 4, 2. per tres annos, vt aliis, cum Gordianis, patre ac filio, temporis infiniti 7, 9, 22., ſed breuiſſimi ap. alios, Maximus et Balbinus, ſimiliter Noſtro ad annos non memorati, ſed aliis vnius anni, et quod excurrit.

μων ἐμφυλίων τὲ καὶ ξένων τύχας ποικίλας, ἐθνῶν τε κινήσεις καὶ πόλεων ἁλώσεις,

lium atque externorum caſus varios, gentiumque motus et vrbium expugnationes, tam in

πολ. ἐμφ.) E P. *ἐμφ.* Bg. reddit, non *inteſtinus*, cf. Mauſſac. ad Plut. de fluv. p. 293. e. it. Stp. Th. aliunde, qui, tacens v. *πολ.*, tamen 2, 1116. G. e. „*ξένοι* vt reddi poteſt *externi* in locis pr., ſic etiam, quum dr. *ξένοι πόλεμοι*, quibus opp. *ἐμφύλιοι*, vt in iſto Herodi. loco, *οὔτε - ποικ.*, ſine Verſ. alia, cf. Exc.

τύχ. ποικ.) Cum *ποικ.* ſubaudi *οὕτω* ex pr. (Mox) fortaſſe *ἁλώσεις τοσαύτας*, quod ſubaudiatur et cum *φθορὰς*, at *τοσούτους* cum *σεισμούς*. *Steph.* Ad *ποικ.* ex pr. *οὕτω* repete, et poſt *ἁλ.* ſubaudi *τοσαύτας*, at poſt *σεισμ.* intellige *τοσούτους*. *Leisn.*

Qui ſane ſic Stephano melius ſtatuit leniusque. In primo quidem *οὕτω* repetendo *ἀπὸ κοινοῦ* non eſt difficultas; nec dubito, quin et ap. alios ſint loca ſimilia, quanquam mihi non notata, vbi *οὕτω*, praemiſſum iam cum adi. quodam, deinde in aliis ſqq. adi. omittatur. Sed altera forma, cum *οὕτω* ponitur cum ſubſt. ita, vt in eo ſimul lateat adi. aliquod debeatque ſubintelligi, vel cum adi. ſic, vt adv. extrinſecus ſit aſſumendum, tractata iam eſt Abr. Dil. Th. p. 167. i. 220. e. 426. e. it. Auct. p. 265. m., e qua ratione in *οὕτω* pr., relato illo ſimul ad ſqq. ſubſt., intelligemus adi. ſimilis notionis, atque adeo e genere comparatiuo ſ. intenſiuo *τοσοῦτος*, quod et in *ποικ.* adi. contineri poteſt; de quibus generibus omnibus nihil ap. L. Boſ. Ell., vt nihil ap. Stp. Th. hinc in v. *ποικ.* (Bg. e P. ap. G. Th. cum Gr. n.) et in T. 3, 1450. ſq. modo „fortuna, caſus ſ. euentus fortuitus, ſ. proſper, ſ. aduerſus — Herodi. l. 3. (3, 7, 4. m.) *ἡ ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου*" e P., quibuscum conuenit G. Th. in v. *fort.* cum Gr. n., vt ſint h. l. *πολ. τ.* res, quae eueniunt in bello, cum bello coniunctae, cuius generis videntur mox ſubiici quaedam, ſecundae, aduerſae, victoribus et victis, quae fortuito fiunt, vt non praeſciantur ab hominibus, nec earum cauſae ſemper, niſi communis illa in dei voluntate ac prouidentia, nec pendeant ab hominum voluntate, arbitrio, regimine; quae hic *ποικίλαι* vocantur vel a numero et multitudine, vel a diuerſitate, magnitudine aut parvitate, vel denique ab effectu et ſenſu, quoad ſunt illae ſecundae ac bonae, aut aduerſae et malae, cf. Lat. *belli* iſtam *fortunam*, tacente G. Th., explicatam a Cort. Sall. Cat. 57, 5. p. 367. a. e., vt aduerſam nominatim ib. 51, 9. p. 302. a. e., cf. Suid. 3, 521. e. et Luc. 1, 714. l. 45. *διὰ ποικίλας τινὰς τύχας*, per *quandam* fortunae *varietatem*, neſciente me, qui cum Noſtro alius dixerit Gr. *πολέμου* ſ. *πολέμων τύχας*, nec, an e Lat. fluxerit. De ſq. *ἐθν. κιν.* v. Exc.

πόλ. ἁλ.) Ap. Noſtrum expugnata quidem diſerte narratur tantum vna vrbs Byzantium 3, 6, 18. ſq., cf. 3, 1, 10. 3, 2, 1., ſed aliae vrbes modo oppugnatae, Atrae 3, 9, 6. ſqq. et 12., Aquileia 8, 2, 6. ſqq. 8, 4, 17. ſqq. 8, 5. ſqq., quorſum forte pertinent etiam, quae memorantur 3, 2, 17. ſqq., it. quas Noſter dicit direptas et incenſas 1, 10, 4. 3, 3, 5. ſq., quas deinde Seuerus reſtaurauit 3, 6, 20., cf. de Lugduno 3, 7, 5. e. 16., de Cteſiphonte 3, 9, 18. ſq., de aliis 4, 11, 11. m. 7, 2, 6. ſqq. et de Carthagine aliiſque 7, 9, 23. ſqq. Per tot bella huius temporis ſi quae vrbium aliae oppugnationes atque occupationes contigerunt; vt eſt

τῶν τε ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐν πολλοῖς βαρβάροις [d], γῆς τε	noſtra ditione, quam apud pleroſque barbaros, terraeque

d) Βαρβ. ſic grandi elemento in B. 1. R., et ſic quoque deinceps, tum hic in A. al. comma, quod rectum dedimus cum Ms. Bg., pro colo Stp. et rel.

veroſimile: Noſter non tanti putauerit eas commemorari. An ap. alios ſcriptores talium rerum quid allatum eſſet, inquirendi ac congerendi tempus non fuit. Stp. Th. modo in ἁλ. Lat. Bg. (e Sch.) habet, nec loca Thuc., v. Ind. Tolerem hic quoque notionem pro deuaſtatione, cf. Heſ. 1, 256. e. ἅλωσιν, — πόρθησιν.

ἐν τ. ἡμ.) Sub. γῇ. *Oxon.* quod et Sb. Ind. ex h. l. ſupplet, vt Sch. „ſubaudi γῇ, *noſtrate* regione" pro quo et procedit χώρα, aeque in talibus adi. fem. oppreſſum, v. L. Boſ. Ell. p. 63. e. 358. cum Krb. Decr. Rom. p. 32., et in Lat., v. c. *in ſicco*, Loesn. Obſ. p. 51. m., *ex hoſtico*, Plin. Pan. 29, 3., cf. G. Th., it. 61, 3. *in edito*, et §. 7. m. *in proximo*, ſc. ſolo, agro, loco, cf. Lindn. Vern. ſuper Lat. Ell. p. 85. e. 131. m., in Noſtri adi. non tenentibus ſimilem ellipſin Lat. et Vern., vnde ſubſt. ſtatim explet Men. et Bg., cuius Lat. ad ſubſt. non agnoſcit G. Th. de terra ſ. regione, ſed modo de poteſtate atque imperio, cf. Dem. ſine Ind. plane ſic ἐν τ. ἡμ. 629, 21. 631, 9. 11. 634, 15., at plene Noſter per ſyn. formulam ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γῇ 2, 11, 16., quibus augendus L. Boſ. l. l., tum Heſ. 1, 1630. i. ἡμεδαπῆς γῆς, ἡμετέρας γ., ſine N.

ἐν πολ. β.) Deſerto P., reddit Bg. perite praep. aliter, ad ſenſum, quam in pr., vt ſaepe eadem praep. in vicinia cum diuerſis ſubſt. diuerſo modo intelligi debet ac reddi, v. exempla in Ind. noſtro per ſingulas praep., vt ἐν pro Lat. Bg. vſurpatur non tantum iſtis modis ap. Stp. Th. 1, 1200. D. m., ſed etiam aliis, vt cum nom. locorum, quo de alibi, et hic cum nom. perſ. ac populorum, vbi quoque valet Lat. *inter*, cf. L. N. T., nominatim Krb. p. 221. Nr. 5. 10. Indd. Fiſch. Th. Aeſch. et Pal., it. Iſ. Ev. et Z. Xen. Cyr. Bach. Mem. S., vbi diſerte quoque ἐν β. cum Bg., it. in Ael. V. h., at Verſ. ad textus οὐδὲ ἐν β. καλὰ, *ne* in *Barbaris* quidem *decora*, ſeuerius, e Lat. que vſu etiam, vt *in Batauis*, cf. G. Th. 1021, 76. 1028, 89. ſqq. Hor. Turſ. p. 419. Nr. 27., opprimente P. adi. πολλ., ſed Bg. ſine neceſſitate ibi liberiore, cf. Ind. Fiſch. Pal. cum Ael. V. h. et Stp. Th. 3, 480. i., qui 1, 720. D. e., poſt notationem, modo ſic „caeterum βάρβαροι opp. Graecis" cum de eo vocabulo non liceat vniuerſe dici, ſed ſemper e contextu, vt, cum opp. Graecis, ſint, quicunque non Graeci natione, v. Krb. Obſ. p. 268. i., et, cum ſermo, vt hic, de Romanis, qui non ſunt Romani, idque ſine vlla contumelia, cf. Krb. l. l. et Indd. Corn. N. Flor. et Liv. Ern., it. G. Th., vt h. l. de bellis externis intelligas Britannos, Germanos, Parthos ac Perſas, v. Exc. ad 1, 1, 5. m., verum ex his tamen non certo definire auſim, qui potiſſimum innuantur, quorumque vrbes expugnatae ſint. De Atrenis et Parthis forte quid colligatur ex 3, 9., maxime §. 6. ſqq. et 18. ſq. it. 4, 11, 11., de Perſis ex 6, 5, 17. et de Germ. ex 7, 2, 6. ſqu. De Britannorum vrbibus nihil ap. Noſtrum 3, 14. ſq., vt nec de Romanorum, niſi quae ad πολ. ἁλ. ante protuli.

γῆς τ. σ.) Frequentes admodum hoc tempore fuerunt terrae motus, ita quidem, vt multis in locis homines, quaſi portentum eos exiſtimantes, haud mediocriter perturbarentur; vt patet ex verbis, in ep. Anto-

σεισμοὺς καὶ ἀέρων Φθορὰς [e], motus et aëris corruptiones,

e) Αἱ φθορὰς *Leisn.* ad m. A. 2., quae cum 1. habuit φορὰς, sed post φθ. in Bc. colon, quo et tendunt Ms. Bg. duo puncta, pro quibus ibi statuimus comma rectius.

nini ad commune Asiae obuiis, περὶ δὲ τῶν σεισμῶν τῶν γεγονότων, οὐκ ἄτοπον ὑμᾶς ὑπομνῆσαι ἀθυμοῦντας μὲν, ὅταν περ ὦσι. — ὑμεῖς δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀμελεῖτε. Quanquam enim vix genuina haberi possit haec epistola: satis tamen antiqua est, quippe quae iam extat ap. Eus. H. eccl. l. 4. c. 13. ac in hac quidem parte a vero non aliena. Idem enim testantur Dio atque alii huius temporis scriptores. *Stroth.*

Quos consulere non licuit nunc, praeter Aur. Vict. in epit. 16, 5. *terrae* motus *non sine* interitu *ciuitatum* —, lues *crebrae*, rel. et de Caes. 16, 13., Nostro semel tantum 1, 14, 4. i. memorante aliquem terrae motum, vbi iterum cum σ. est gen. γῆς, mox variandi causa omissus, cuius generis posterioris modo sunt loca ap. Stp. Th. Suid. 3, 305. m. Hes. 2, 1165. e. Dem. 899, 2. et Diod. S. T. 1. p. 518. l. 83 , cf. Loesn. Obs. p. 54. e. it. Thuc. 3, 89. p. 222. l. 10. 12. 23. 25., sed 3, 87. p. 221. l. 87. σεισμοὶ τῆς γ., cum artic., sine discrimine, quorum vtrumque genus et ap. Lat. solenne, et a Sch. recte comparatum „σ. — et addito γῆς" cum Bg. e P.

ἀέρ. φθορὰς) Ald. habet ἀ. φορὰς, quasi sermo esset de ventis vehementibus et immoderata tempestate. Sed ἀ. φθορὰς haud dubie vera lectio, ἀ. φθοραὶ sunt vapores auraeque vitiatae, quas veteres in causis pestilentiae ponebant, v. c. Diod. S. 5, 83. (immo 82. T. 1. p. 398. l. 64. λοιμικὴ κατάστασις ἐπεῖχε τὰς πόλεις διὰ τὴν τοῦ ἀέρος φθοράν.) Amm. Marc. 19, 4. (m. p. 164. m. auras *aquasque vitiatas.*) *Leisn.* Paulo insolentior mihi videtur haec locutio: recte tamen vertit P. *pestilentias.* Varii generis morbi his temporibus per orbem Rom. grassati sunt, quorum passim mentionem facit Herodi., vt infra c. 12., maxime vero per XV annos inde a Decio vsque ad Gallienum, quo regnante Alexandriae praesertim morbi vis maxime inualuit, vt testatur Dionys. M. in ep. pasch. ap. Eus. H. E. 7, 22. At de eo Herodi. h. l. non loqui videtur, quanquam eum haec tempora attigisse, ex postremis l. 2. verbis concludi potest. *Stroth.*

Lectionem Aldd. statuerim esse merum operarum errorem, non, quod adiunctum ἀέρ. id φορὰς vocabulum non ferat, (quanquam de ventis eam formulam non memini, quos tamen in aëris motu vulgo ponimus,) sed quia ventorum vehementium mentio non videatur satis digna historico nostro, qui nec postea de iis monet; cum contra in peste maius sit momentum et damnum ad res humanas hominumque interitum; vnde et alii historici eius mala grauiter pingunt, Thuc. et Liv., quos, vt in aliis, Noster secutus, 1, 12, 1. — 6. sui temporis pestilentiam describit. Variant autem ita subst. etiam alias, v. Diod. S. T. 2. p. 192. l. 22. et D'Orv. Ch. p. 305. m. Denique vsus loquendi firmat φθορ., cum ἀέρ., vt patet e Diod. in Leisn. N., ap. quem et l. 508. l. 25, de prima Attica peste, εἰς νόσους ἔπιπτον, ἕλκοντες ἀέρα διεφθαρμένον, et de alia p. 518. l. 51. διαφθείρειν τὸν ἀέρα, cf. Hes. 2, 495. m., hunc locum proferente Stp. Th. 1, 129. e. cum Bg. e P. et exemplo alio plur. ἀέρων, quem numerum amat Noster etiam in aliis subst. pro sing., qui et in

τυράννων τὲ καὶ βασιλέων βίους παραδόξους, πρότερον ἢ σπα- tyrannorum item et regum vitas mirabiles, antea aut raro

Diod. loco erat, vbi praeterea ib. l. 76. ἀέρων κράσει, *falubri* aëris *temperie*, vt Sch. in „ἀ. *aëris halituum corruptiones*, h. e. peſtilentias" quod P. ſolum ponit in φϑ. Caeterum ap. Noſtrum cum hic morbus peſtilens narratur vnus modo, quo dixi loco, tum non alius quis morbus, niſi Marci 1, 3, 1. 1, 4, 15. ſq., exercitus Seueriani 3, 9, 11., ipſiusque Seueri 2, 15, 7. m. 3, 11, 1. m. 3, 14, 4. e. 3, 15, 1. 3., Caracallae 4, 8, 8. e. eiusque liberti §. 11. e., Alexandri et exercitus eius 6, 6, 1. ſqq. et Maximiniani exercitus 8, 5, 18. e.

τυρ. τ. κ. β.) Vtramque vocem refer ad Romanos imperatores, quorum alii tyranni, vt Commodus et Elagabalus, alii βασιλεῖς dicuntur more Graecorum, qui et imperatores ipſos βασιλεῖς, et imperium Rom. βασιλείαν vocare ſolent, v. Spanh. de Pr. et V. N. p. 686. Hinc κοινωνὸς βασιλείας de conſorte imperii ap. Noſtrum 1, 8, 6., cf. Wolf. ad Theoph. p. 49. Inde Rom. imperatores poëtis ſunt ἄνακτες, v. c. Dion. Perieg. 355. *Leisn.*

Ibi Euſt. explicat τῶν αὐτοκρατόρων, cf. noſtra ante §. m. ad βασιλειῶν et Exc. ad 1, 1, 3. vbi et placuit βασιλεῖς interpretari imperatores bonos, quod neceſſarium eſt, ſi cum Leisn. tyranni malo ſenſu capiantur, quibus et annumerandi Caracalla et Maximinus, cf. de diſcrimine vtrorumque Per. ad Ael. V. h. 2, 20. p. 118. N. 9. et Dion. H. ed. Rsk. V. 2. p. 824. i. 828. l. 2. 1023. l. 6. ſqq.

βίους π.) Stp. Th. 1, 1035. F. e. „π. *admirabilis*, it. *incredibilis* ex conſequente redditur, — et παράδοξοι βίοι τυρ. κ. β. Herodi." ſic modo huc reſpiciens, nec per Lat. Bg. (ap. G. Th. Nr. 2, cum Gr. n.) cui reſpondet noſtrum *wunderbar*, non in bonam partem, pro admiratione digno, ſed in deteriorem, pro eo, quod quis miretur tanquam incognitum, nouum, inſolitum, tanquam raro eueniens, contra opinionem ac cogitationem, vt cauſam et modum ignoret, inquirat, vix credat et ſibi perſuadeat, tale quid eſſe fierique poſſe, et h. l. in primis tam malas vitas. In quo conuenit Lat. *mirus*, quo et Gr. noſtrum vertitur, v. c. Ind. Theophr. Fiſch., in quo v. e. G. Th. „pro nouo, — gradum indicat ſingulariter magnum „in vtramque partem, et h. l. valde malus, vt v. c. in Commodo fuit magna et inſolita peruerſitas, vt mireris ac neſcias, qui euenerit ea in filio tanti tamque egregii patris, et tam praeclara vſo inſtitutione, cf. L. N. T. Munth. p. 145. e. Loesn. p. 104. m. Cup. Obſ. 1, 4. p. 25. e. D'Orv. Ch. p. 206. i. Carpz. Par. St. p. 173. m. Indd. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. Dem., cui add. 184, 21. Heſ. Suid. π., ἀπροσδόκητον, θαυμαστὸν, *inopinatum*, inſperatum, *mirabile*.

πρότερον) Sch. „neutr. pro adu., prius, *antea*" innuens ſic ellipſes praep. κατὰ et ſubſt. μέρος τοῦ χρόνου, de quibus tacent L. Boſ. Ell. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Fiſch., non item Schw. et Krb., quorum Lat. *prius* ſeuerius, ap. G. Th. cum Gr. n., (nec tamen de ſimili ellipſi *quoad* et *tempus*, vt nec ap. Lindn.) it. *ante*, et Bg., vbi et προτοῦ, quod diuiſum in πρὸ τοῦ, i. e. πρὸ τούτου, ſc. χρόνου, referat illud Bg., diuulſum in *ante ea*, cf. Stp. Th. 3, 556. e., qui in ſq. σπ. cum Bg., (ex Sch., ap. G. Th. cum Gr. n.) ſine auctoritate, quam modo habui ex Alciphr. cf. 1, 3, 4. i. N. Leisn., vt σπάνιον, pro adu., ignoratum a Stp., nec contra Thom. M. p. 803. prolatum, v. Ind. Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 2.

νίας [f], ἢ μήθ' ὅλως [g] μνημονευθέντας [h]. ὧν οἱ μὲν [i] ἐπιμηκέστερον [k] ἔσχον τὴν ἀρχὴν,

aut omnino non memoratas, quorum alii longius 6. habuerunt imperium, alii bre-

f) Comma hic fuit in Ms. Ba. et ed. A. al. g) Bc. 2. ſola μηδ' v. Exc. h) Par. et B. 1. μνημονευθέντα. *Leisn.* ad m. A. 2. et alibi, ſed mihi modo in B. 2. notatum, vt poſt μν. in Lu. al. colon, quod et procedit aeque, ac comma Ms. Bg., v. N. i) Comma hic et mox poſt δὲ in Ms. Ba. cum A. k) In Ms. Ba. ſic plane eſt. *Mart.* etiam in edd. omnibus et Mss. rel., tacentibus Excp., v. N. Mox poſt δυν. colon in Stp. et al., quo et Ms. Bg. reſpexerint duo puncta, a nobis potius in vnum ſtatim mutata.

μνημονευθέντας) B. 1. μνημονευθέντα, vt neutrum genus iungatur pluribus ſimul maſculinis, ſimul femininis. *Leisn.*

Hanc formam exquiſitam, ſ. ſyneſin ſ. ſyntheſin, qua poſt ſubſt. diuerſi ſexus ſubiicitur neutro e genere pars orationis aliqua, v. Abr. Dil. Th. p. 58. m. et in Lat. Cort. ad Sall. C. 57, 5. et Exc. p. 929. b. e. it. ad ep. Cic. 7, 19, 4., hic quidem ſuſpectam faciunt Baſ. illae ſolae, vt pro mero typorum errore habeam, cum et alibi confuſae ſint finitiones ας et α, cf. ad Luc. 1, 382. l. 95. et p. 761. l. 31. V. L. a) et h), et P. quoque, quantumuis liber per hanc regionem, modo ad proximum acc. β. retulerit hoc v. μν., cuius hoc paſſ. tempus et particip. non eſt ap. Stp., ſed Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) it. Sch. »commemoratas vit.« cf. Ind. Dem., cui add. 58, 2. 343, 26. 761, 1. 304, 20. De diſtinctione poſt hoc v., pendet omnis res ab artic. ſ. pron. relat., ante quod ſolent ponere comma, qui ſeueri ſunt, ſed punctum, vbi periodus et §. noua incipit, quod quando faciat id pron., de hoc fere ambiguitur, non item de illo, eius pron. vſum eſſe frequentem in oratione ſecum copulanda, vt veluti vnum corpus fiat e multis membris, ponique vel pro ſimpl. aliquo pron. demonſtrat., *is* ſ. *hic*, vel cum copula qualicunque ſimul, v. c. et hic, ſed hic, nam hic, igitur hic, cf. Ern. rhet. §. 302. et Schell. de ſtylo p. 289. 312. m. Nr. 5. 459. 772. e., quo in poſtr. genere punctum ſane requiritur, quod qui h. l. inſtituebant, an eo reſpexerint, neſcio. Quidquid placeat: iſtud neceſſe eſt, vt ὧν non referatur ad propius βίους, ſed ad remotiora τυρ. τ. κ. β., quae et ipſa fuerit cauſa, quare punctum hic quibusdam potius viſum.

ἐπιμηκέσ.) Scribo ἐπιμηκεστέραν. *Steph.* ἐπιμηκέστερον cum Schotto vel adverbialiter accipiendum pro *diutius*, vel in fem. ἐπιμηκεστέραν transformandum. *Sylb.* Scribo cum Stp. ἐπιμηκεστέραν. *Oxon.* ἐπιμηκέστερον aut adu. accipiendum, pro κατ' ἐπ. χρόνον, (ſ. μέρος χρόνου,) aut ἐπιμ. in femin. ſcribendum Stp. et Sb. ſtatuunt. Recte. Etſi enim compoſita et deriuata in ος generis ſunt communis: id tamen non valet de comparatiuis eorum et ſuperlatiuis. Itaque ad legem Grammaticam ſcribit Noſter 3, 15, (1.) νόσος ἐπιμηκεστέρα et 7, 8, (24.) σχολαιτέραν τὴν ὁδοιπορίαν, it. Xen. Mem. S. 2, 1, 22. (m. λευκοτέραν) et ib. 27. e. ἐντιμοτέραν.) Nihilo minus ap. Thuc. 5, 110. (p. 373. l. 95. ſine V. L.) ἀπορώτερος ἡ λῆψις et ap. Diod. S. 12, 67. (T. 1. p. 525. l. 74.) ἀξιολογώτερον δύναμιν, niſi ibi cum Docto Viro ſcribas ἀξιόλογον, v. Obſ. M. V. 3. p. 303. *Leisn.*

Ap. Diod. quidem poſitiuus ille ſane eſt in V. L., ſed e gloſſa, quod [illegible] iſtius adi. poſitiuus magis frequentatur, et in vniuerſum pro poſitiuo interdum ponitur comparatiuus. Sed quanquam vel Thuc. locus ſatis

οἱ δὲ πρόσκαιρον τὴν δυναστείαν. 7. vis temporis. Sunt etiam, εἰσὶ δ᾽, οἳ, μέχρι προσηγορίας qui appellationem et honorem καὶ τιμῆς ἐφημέρου μόνης ad diem tantum conſecuti,

loquitur pro communi ſexu comparatiuorum: tamen in Exc. alia in hanc rem dedimus exempla, hic quidem vt, cum Mss. quoque tueantur lectionem vulg., videamus, quid ſit ἐπιμηκέστερον, adi. an adu. Pro adi. agnoſcit P. etiam cum R. ad Luc. 2, 428. N. 57., vbi, cum dixiſſet de adi. talibus in ος communis generis in poſitiuo, pergit „quin et comparatiuo gradu ἐπιμ. ἀρχὴν inueni ap. Herodi. 1. p. 2., quod Stp. tamen ſuſpectum“ pro quo adi. forte et Bg. cepit, quanquam in Lat. eius aliquis adu. quoque reperiat. Enimuero, quo minus pro adu. capiam, impedit illa, quae ſic oritur, inconſtantia orationis atque conſtructionis, per quam vnum v. ἔσχον habeat primo adu. cum acc. ἐπιμ. τ. ἀρχ., deinde, in tam breui interuallo et enunciatione, ſimul nudum acc. πρ. τ. δυν. Eo praeterea adu. ſumto, violatur concinnitas Noſtri, quae, ſi ἐπ. adi. ſtatuitur, ſalua eſt et haec, vt ſubſt. quodque teneat adi. ſuum, ſed ſic, vt v. ἔσχ. ſtet medium, nec in fine enunciationis poſt δυν., idque propterea, credo, ne concinnitas nimis appareat. Quare cum genus illud comparatiui commune, atque adeo hic femininum, ſatis ſit confectum: propter illam conſtantiam et concinnitatem equidem maneo in hoc, vt ἐπιμηκέστερον pro adi. ſeruetur; in quo (praeter illam iterum exquiſitam rationem in adi. poſito ante artic. et ſubſt.) animaduertamus et copulatos diuerſos adiectiuorum gradus, comparat. cum poſit., verum hic tamen cum ſubſt. dupl., (quo de genere ſimul dicemus, vbi inferius habebimus diuerſos gradus adi. cum ſubſt. vno eodemque,) vtque hic comparat. poſſit valere aut vi ſua, aut pro poſit., vt diſerte P. accepit, dux idem Bg. ad opprimendum non modo μὲν et δὲ, ſed et vnum de ſubſt. Gr., praeterea vero ſeuerior, quam Bg., in adi. vtr., dum in πρ. tenuit eundem cum Gr. caſum, a Bg. mutatum in gen. ſyn., quae ratio per ſe procedit, habetque hoc, vt ſubſt. iungatur cum adi., ſed ſimul cum adi. et ſubſt. in gen.; pro quibus, Noſtri copiam non aſpernatus, quod et Vernacula aſſequatur lingua, *quorum* alii *quidem* longius *habuerunt* imperium, *alii* vero *breuis* temporis *regimen*, principatum, dominatum; vſurus idem Lat. *temporarius*, vt propiori, etiam ap. G. Th. cum Gr. n., vt δυν. hic accipio pro ſyn. pr. ἀρχ., cf. §. pr. i., Sch. in „ἐπ. diutius *regere*, (phraſin Gr. reſoluente bene in v. priuum, ad ſenſum, retentam in) ἔσχ. obtinuerunt *imperium*“ e P. partim, vti Sb. Ind. v. ἐπ. reddit eodem Lat., quo in N. ante, inclinans adeo in adu., ne noſcente quidem Stp. Th. gradum hunc ādi. comparat., (cf. Ind. Luc. Geop. et Gs. Chr. Gr., vbi Lat. *longus*, atque adeo pro ſimpl. cum Bg.) et tantum in δυν. tenente formulam eandem ex Iſocr. τοὺς τὰς δυν. ἔχοντας, ſed πρ. „temporarius, ad tempus durans „modo e N. T. et Naz., quo de cf. ad Thom. M. p. 728. N. 8. et Luc. 3, 513. i. ſine Ind. Mox in εἰσ. δ᾽ Bg. cum P., vt §. 3. i.

ἐφημέρου μ.) Caue haec declamatorie et ita dicta eſſe putes, quaſi haec eorum vis eſſet, (vt P. verterat,) nonnulli *autem* vixdum *inito* honore, *imperatoresque duntaxat* appellati, *eodem* illo, *quo* ſuſceperant *die*, imperium *amiſerunt*. Nam ex Herodi. ipſo ſatis intelligitur, ex omnibus imperatoribus, de quorum vita exponit, nullum fuiſſe, quin certe ali-

ἐλθόντες, εὐθέως κατελύθησαν. μερισθεῖσα γὰρ ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ἐν ἔτεσιν ἑξήκοντα εἰς πλείους δυναςείας[l], ἢ[m] ὁ

8. ſtatim euerſi ſunt. Nam cum participes ſui habuerit Romanum imperium annis ſexaginta plurium principatus,

l) Ms. Ba. et Vi. εἰς πλ. δυνάςας λ. v. N. m) Ms. Ba. ἢ ὁ χρ. mendoſe.

quot menſibus regnarit, veluti Iulianum, Albinum, Nigrum. ἐφ. τιμὴ non eſt *diei* vnius *honor*, ſed τ. ὀλιγοχρόνιος, τ. πρόσκαιρος. De v. it. ἐφημέριος v. Inttp. Thuc. 2, 53. Hom. Od. δ, 223. Eur. Phoen. 561. Auct. l. de mundo III. ἐφημέρων ζώων, *animalium* breuis *vitae*, Plut. de aud. p. c. 4. (in. p. 24. m. Krb. ed. 1.) Ael. V. h. 8, 11. Per. ad eundem 14, 6. et Dio 38, 27. p. 171. l. 74. Hinc ipſi homines interdum dr. ἐφήμεροι et ἐφημέριοι, non alia de cauſa, quam quod vita eorum eſt breuis, v. Ariſt. Nub. 223. Pind. Pyth. 8. ἐπ. ἑ. (v. 135. ἐπάμεροι.) Caeterum neſcio, an Berglerum melius cepiſſe dicam. Illa enim verba *ad diem tantum* ita poſſunt accipi, vt ſignificent, ad breue tempus tantum. *Leisn.*

Sch. „μ. *vix* appellati *imperatores*, (e P. partim, ſed) πρ. *ſimulac* appellati eſſent *imper.* — τιμ. qui *vno* tantum *die* honore *functi ſunt*, — ἐφ. *vnum diem* durante *honore*, — ἐλ. quum *perueniſſent* ad *ſolam* appellationem *imperatoris*" v. Exc.

εὐθ. κατ.) Verterim *ſtatim* ſublati *de* medio *ſunt.* Thuc. 1, 18. μετὰ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν, *tyrannis* ſublatis. *Leisn.* v. Exc.

μερισθ.) i. e. breuiſſimum fuit plurimorum imperatorum inde ab Antonino vsque ad Maximinum imperium; quo factum eſt, vt intra hos ſexaginta annos tot imperatores exiſterent, quum alias duo aut certe tres illud annorum ſpatium imperio implere potuiſſent. *Stroth.*

Sch. „μ. *imperium* diuiſum *in* plures *principatus*" ſed in v. ἔτ., ut §. 5. m. Noſtra v. paulo poſt.

ἑξήκ.) De h. l., comparato cum alio 2, 15, 12., vbi Noſter dicit, ſe tradere ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις λ., v. Leisn. Progr. Mihi, cum ad hanc rem diiudicandam deeſſent libri, ad temporum rationem pertinentes, hoc ſolum conſtitit, litteras ξ et ο, quibus numeri iſti expreſſi videntur, confuſas eſſe potuiſſe, ſi fingas, ό ſic cum virgula, vt alibi, ſcriptum fuiſſe, ſicut variant iſti numeri et confunduntur alibi, v. Caſ. ad Polb. T. 1. p. 782. m. et Fiſch. Plat. Ap. S. p. 40. N. 11., vt ἑβδομ. aliter, v. eundem ad Theophr. p. 6. b., hic quidem et infra vulgatos numeros tenente P.

δυναςείας) Cum Mss. δυνάςας conuenire videtur P., et per ſe librarii lapſus in extr. finibus incidiſſe fingi poteſt, ſed vt aeque, praeter P. libertatem et Mss. fidem paruam, pro vulg. eſſe poſſunt non modo conſenſus Ms. Ve., et Eg. Verſ., ſed etiam hoc, quod alibi abſtracta ponuntur pro concretis, nec tantum Lat. ſyn. *dominatus*, pro domino ſ. principe, v. Tac. ann. 13, 1. i., cf. Ind. Ern., it. *principatus*, ib. 1, 5. e., nobisque *Regierungen*, pro *Regenten*, ſed etiam Gr. noſtrum, vt ap. Dem. 145, 13. εἰς τοσαῦτα μέρη καὶ τοσαύτας δυναςείας διῃρημένων τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, quae abſtracta expreſſerat vss. pr. per concreta Ἀργεῖοι, Θηβαῖοι λ., cf. p. pr. l. 26. εἰς δύο ταῦτα διῄρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων, Λακεδαιμονίους καὶ ὑμᾶς, in qua vulg. lect. etiam eſt exquiſitius quid ab illo ipſo tropo et abſtracto, quod probabilius per gloſſam eſt mutatum

χρόνος ἀπῄτει, πολλὰ καὶ ποικίλα ἤνεγκε καὶ θαύματος ἄξια.	quam tempus exigebat: multa et varia protulit atque admira-

in concretum, quam contra; etsi alterum quoque in vsu est, vt ap. Dion. H. S. T. 1. p. 2. l. 39. ἡ Μακεδονικὴ δυναστεία — διασπασθεῖσα — εἰς πολλοὺς ἡγεμόνας. Quare cum lectio vulg. sententiam edat eandem, neque videatur orta e noua Mss., sed haec potius e vetusta, vt e difficiliori facilior: manebimus in edd., maxime, quod et alibi Mss. nostri exquisita tentant, quanquam contra interdum vel eadem relinquentes, vel pro vulgaribus exquisitiora praebentes. Hic ἡ Ῥ. ἀ. melius a Bg., quam P., redditur, cf. §. 5., estque perinde, siue capiatur pro potestas s. dignitas, s. etiam terrae; vt quae cadunt omnia in adiunctum δυν., nihil tenente Stp. Th. de v. pass. cum pr. εἰς, pro *inter*, vt Lat. *in*, v. Tac. Ind., sed Bg. liberius abeunte, forte quod tota formula, seuere conuersa, ambigua videretur, cum *diuisum* Rom. imper. *in* plures *principatus* posset etiam hoc significare, vt principes s. imperatores plures diuiserint inter se terras Rom.; quanquam ambiguitatem non nihil tollit adiectum illud *intra* sexag. *annos*; vbi sane potius est sensus, Rom. imperium habuisse plures dominos, principes, imperatores, s. Rom. imperium partitos esse quasi inter se plures dominos etc.

ἣ ὁ χρ. ἀπ.) In hac formula, omnibus linguis communi, alias est quaedam necessitatis notio, tropoque remoto *tempus* dr. *quid exigere* s. postulare, rel., cum significamus, tempore aliquo fieri quid vel debere, vel expedire: verum hic videtur esse pro eo, quod intra aliquod tempus fieri solet, s. quod ordinarie, communiter et plerumque fit, vt sit sensus, intra sexag. annos et tam breue temporis interuallum plures fuisse imperatores, quam alias esse soleant, quam plerumque sint, et communiter fieri soleat. Forte tamen et vulgaris notio sic procedit, intra tempus istud imperasse plures, quam deberent, deceret, par esset, plures, quam breui ita temporis interuallo conueniret; quae non semper accipiuntur necessitate illa philosophica, sed populari quadam, quae est in eo etiam, quod fieri solet, quod fit vt plurimum, ordinarie ac communiter; nihil tale habente Stp. Th., sed modo Bg. Lat., praeter quod L. Ern. etiam ponit Lat. *postulo*, vt pro simpl. sumatur, vt nostrum *erfordern*, inclinante Z. ad Vig. p. 566. b. c. ad emphasin, quasi ἀπὸ in compos. „8) augeat, — ἀπαιτ. — crebro —" cf. Ind. Dem. Ael. V. h. Luc. Fisch. Th. et Pal. „petere, flagitare" Suid. 1, 250. c., G. Th. 497, 25. „*exig.*, quocunque modo petere" nec de *temp.*, nec in v. *postul.* et *requir.*, sed in v. *flagit.*, 680, 22. et v. *postulo*, cum Gr. n., 978, 22. cf. l. 14. sqq., sed sine explic.

πολλ. κ. π.) Formulam, qua post adi. πολ. sequitur aliud adi., interiecta καὶ, Bg. hic plene exprimit, sed alibi καὶ omissa, forte redundare putans, quod recte refellit Abr. Dil. Th. p. 358. m., vbi καὶ vertit per καὶ ταῦτα, Lat. *eaque*, s. *et ea*, cf. p. 836. m. et Auct. p. 327. c., vbi censet, πολλὰ interdum in tali causa reddendum *difficilia* et *grauia*; quod raro procedat, nec tum, cum diserte seq. χαλεπὰ s. δεινὰ, caet., cf. infra ap. Nostrum 1, 10, 2., vt potior sit ratio illa in κ., pro κ. ταῦτα, probata etiam in Vers. Thuc. 3, 82. p. 217. l. 32. contra Stp. in V. L. p.), quanquam et seuera ab aliis, cf. Ael. V. h. 2, 25. i., negligente formulam Stp. Th. in κ. et πολ., quae frequens etiam ap. Dem. sine Ind., vno sq. adi. 170, 3. 172, 10. 253, 15. 255, 24. 261, 21. it. 13, 23. 58, 8. 257,

οὕτω [n] γὰρ οἱ μὲν τὴν ἡλικίαν 9. tione digna. Hoc enim

n) Mss. tres τούτων γὰρ λ., v. N.

13. 258, 27. 343, 18. 352, 2. 569, 14. 17., ſed ſq. dupliciadi., vt h. l., 38, 26. 130, 9. 168, pen. 320, 22., it. ſq. triplici adi. 35, 9, it. cum alio ante adi. ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια παθὼν 514, 8., cf. de καὶ pro κ. ταῦτα Fiſch. Aeſch. Ind. it. Z. Xen. Cyr. et Bach., it. ad Vig. p. 509. Nr. 10. e. Dem. 1247, 14. et infra 1, 11, 6. e., it. Lat. *et* ſimiliter Hor. Turſ. p. 283. Nr. 25. Tum in ἡ ἀ. — πολ. ἦν. formula, infra etiam 1, 2, 7. redeunte, ſi tropus tollitur, ſenſus exiſtit, in Rom. ciuitate ſ. terris, ſ. ſub imperatoribus, it. ab imperatoribus, intra annos illos facta eſſe ſ. eueniſſe multa etc., quo et tendit P. et Sch. „ἦν. *Rom.* imperium *res* admir. *dignas* tulit *multas*, h. e. exortae ſunt e Rom. imperio" ſeuerior, pro Bg. Lat. comp., (ap. G. Th. cum Gr. al., nec de re per ſimile quid) quod tamen i. q. ſimplex; vt contra Gr., pro compoſ. Bg. ſ. producere, Stp. Th. 4, 81. D. e Noſtro 4, 2, 16. profert modo, (vbi tamen phyſice dr.) ſed ib. A. m. vicinius quid ex Ariſt., at in ſubſt. 9. cum Lat. Bg. (e P.) aliunde; vt tamen eo ſenſu, et pro animi illa affectione, videatur iam eſſe ap. Thuc. 8, 14. p. 514. l. 98. et Ael. V. h. 2, 10. i., cf. Heſ. Tum Stp. Th. ad neutr. v. ἄξ. non ſupplet ſubſt. aliquod, πράγματα ſ. χρήματα, (quanquam in Verſ. 1, 475. F. e. exprimens,) ſed P. et aliunde L. Boſ. Ell. p. 287. e.

οὕτω) Melius Cod. Ven. τούτων γ. οἱ: ſed non ſatis conſtat, vtrum particula μὲν ibi non legatur, quae abeſſe non poteſt. *Stroth.*

Per breuitatem excerpentis, cf. §. 1. m. ad ὅπ. μὴ, omiſſa μὲν, vt a P. per libertatem, recte contra a Bg. ſeruatur, quanquam alio loco, e Lat. ratione et penuria articulorum. Sed ipſa noua τούτων lectio congruit cum Mss. pr. δυνάστας, e quo concreto orta fuerit per Gloſſatoris ingenium, nec tamen eadem abhorrens a vulg. δυναστείας, quo in abſtracto latent ſimul concreta et perſonae; et per ſyneſin, vbi oratio refertur non ad τὴν σύνταξιν, ſed ad τὸ νοούμενον ſ. σημαινόμενον, hic pronominis demonſtr., eiusque maſcul., pertinere poteſt ad ſubſt. δυν. fem., cuius generis affinia exempla modo tenui, cf. ad Luc. 2, 133. N. 97. e. 146. N. 43. τὸ ξίφος —, ὁ δὲ, et ad Hom. 'Οδ. μ, 75. νεφέλη —, τὸ μὲν λ., in quibus ſimiliter alia ſubſt. reſpiciuntur mente, quanquam rei, non perſonae, vt h. l., vbi praeterea forma τούτων οἱ μὲν — οἱ δὲ ex illa ſimili 2, 2, 17. ὧν οἱ μ. — οἱ δὲ Gloſſatori ducta fuerit, cum et ibi adiunctum ſit πρεσβύτεροι, aut ex §. 6. ſupra. Nam, vt pro gloſſemate nouitatem habeam, faciunt duo, primum, quod nondum ſatis intelligo, quomodo e τούτων oriri potuerit vulg. οὕτω, cum in fine ſane ν omiſſum ob ſq. γ ſimile queat eſſe, ſed in fronte τ acceſſerit nulla de cauſa probabili, vel, ſi tamen α maiuſculum dicas ſimilius, nimis multa ſic fingi debeant. Deinde vulg. οὕτω difficilius eſt nec minus rectum; ſiue copuletur cum pr. μεγ. ἀ. eo ſenſu, quo Bg. libere expreſſit, per ſyn. formulam abl., cui par adu. Gr. et Lat. *ita*, etc., modum ſ. ſtatum continens; ſiue referatur ad proxima illa et varia, quae per illud tempus euenere; qua ratione ſemper procedet vel pro *ſic*, et noſtro *ſo*, in exemplis ſubiiciendis, vel in notione illatiua alia, pro igitur, proinde, hinc, quo de nihil ap. Stp. Th., ſed Abr. Dil. Th. p. 77., vt Lat. *ita*, p. itaque, v. Ind. Tac. Hor. Turſ. p. 467. i. et G. Th. 430, 68. v. *ſic*, vbi Bg. ſine Gr. v. *pact.* e. „eo modo" (cf. Niz. et Dan. ad Ter. Andr. 1, 1, 23.(cui par Sch. „hunc

πρεσβύτεροι τῇ ἐμπειρίᾳ ° τῶν pacto aetate quidem prouectio-

o) Mss. tres διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πρ. v. N.

in modum, fic" vt nondum tentanda fit lectio vulg., cum nec P. in novas partes decernat.

οἱ μὲν) Caufas diuerfae Rom. imperii fortunae repetit a diuerfa aetate imperatorum. De fenectutis prudentia quaedam collegit Pric. ad Apul. Mil. V. p. 283. Caufam, cur fenectus prudentia excellat, inquirit Ariftot. Probl. f. 30. n. 5. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „Cic. de fen. c. 6." vbi fane quaedam funt de fenibus et iuuenibus huc pertinentia, vt alibi alia, cf. ad adi. πρ. cum acc. rei, oppreffa κατὰ, fimile ap. Dem. fine Ind. 586, 1. τὴν ἡλ.— νεώτατοι, quem acc. non bene tentat Tayl. ad Lyc. Or. R. V. 4. p. 166. N. 76, hoc genere vt augeatur L. Bof. Ell. p. 512. e. it. Stp. Th. 1, 1451. G. e. 3, 545, C. e., vbi tantum „Aefch. πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις, aetate *maiores*" R. Or. V. 3. p. 210. e., qui eft abl. fyn. Bg. e P., vbi et 231. e. τὴν ὄψιν λαμπρὸς, 314. m. καθαρὸς τὰς χεῖρας et 316. m. τὰ σώματα οὕτω διακειμένους, καὶ τὴν ψυχὴν οὕτω σώφρονας, adiecto hic fubft. ἡλ., in notione vniuerfa, magis ex libertate, quam ob ambiguitatem et aliam vim adi. πρ. tropicamque, cf. Stp. l. l., fed ad Hef. 2, 1018. i. non coll. Suid. 3, 171. m.

τῇ ἐμπειρ.) Cod. perperam διὰ τὴν ἐμπ. Datiuum potius amat Herodi. *Stroth.* In hac quidem formula et fubft. ἐμπ. femel modo vfurpat Nofter adhuc dat. f. abl. potius 7, 9, 7. e., fed Mss. formam quater 6, 8, 4. 9. 7, 1, 14. 7, 2, 11. Ergo defendet numerus? Immo mera gloffa eft, ducta illa vel e locis monftratis, vel e fapientia librarii, volentis adiuuare lectorum intelligentiam, ex arte refoluendo abl. per praep. aliquam, non tenente Stp. Th. totam formulam, fed Zof. 4, 42, 5. πρ. ἐ. προέχειν τῶν ἄλλων, *vfu* rerum *praeftare caeteris*, fine artic. τῶν, vt ap. Noftrum 8, 8, 8. e., fine difcrimine hic adiecto, vt ap. Luc. 1, 710. l. 53. ἐ. τῶν πρ., rerum *peritia*, vbi alter artic. defit, a Noftro expreffus, cf. Ind. Thuc. et Geop., abfolute, fed cum cafu aliquo in Dem., vbi et per periphrafin „τὴν ἐκ τῶν πρ. γιγνομένην ἐμπ." pro textus ipfius ἐκ τ. πράξεων, Bg. prae P. diligentius feruante fubft. in τ. ἐμπ., fed libere tamen duo fubft. adhibente pro Gr. vno, magis ex vfu, opinor, Lat., quam quod difpliceret *experientiae* folum, cf. G. Th. cum Gr. n., et Niz., quod vnum fufficiebat, aut iftud Gs. ante, quod et ap. Sch. „*rerum* negotiorumque *peritia*" et forte refpondens Gr. exactius, ab eoque factum, et aliis vfurpatum Intep., cf. Suid. Ind. Thuc. et Ael. V. h., duplicante contra P. cum Sch. alterum fubft. πρ., ad notionem forte definiendam magis aut liberam relinquendam, cum, vt Lat. *res*, dicatur vel vniuerfe de iis, quae fiunt et geruntur ab hominibus et inter homines, vel peculiari ratione de rebus publ. ac reip. negotiis, omnibusque, quae pace f. bello aguntur, cf. Stp. Th. 3, 529. e. Caf. ad Polb. T. 1. p. 472. m. et Rsk. p. 4. Ind. Dem. p. 621. i., cf. 309, 9. Thuc. ex 3, 28. i. cum Schol., Cl. Cic et G. Th. v. res Nr. 4., vbi et „*exper.* — prudentia, experiendo collecta" fed in *perit.* et *vfus* nihil, quod iuuet, et Ind. Corn. N. „vfu — *praeftans*, i. experientia" cf. Cort. ad Sall. Cat. 7, 4. et Exc. p. 398. b. m., vt fenfus videatur, feniores bene et vixiffe et imperaffe, quia, melius id effe et vtilius ad iucundiorem vitam feliciusque et tutius imperium, cognofcerent e notitia rerum humanarum et hiftoria, vel ex ad-

πραγμάτων ἐπιμελέστερον ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ὑπηκόων ἦρξαν p), οἱ δὲ κομιδῇ νέοι q), ῥαθυμότερον βιώσαντες, πολλὰ ἐκαι-

res vſu et experientia rerum diligentius ſibi et ſubiectis praefuerunt: qui autem admodum eſſent adoleſcentuli, diſſolutius

p) Al. ἦξαν *Leisn.* B. 2. et Par. 1. mendoſe, et hic, pro puncto rel., colon in Stp. et al., quo et tendat Ms. Bg., nobis placente potius commate, quia pr. οὕτω videbatur ad omnia ſqq., vſque ad ἐκαιν., pertinere; vnde et §. nouae numerum ed. Bc. poſt ἦρξ. ſuſtulimus. q) In Ms. Ba. κόμηδῆνέοι bina vocabula ſunt temere coniuncta. *Mart.* de ſetie vet. Codd. vna, cum vitioſo η medio, at extr. ſine Iota ſubſcr., vt in Stp. et al., quo de, vt et de ῥαϑ. omnium ſic ſine Iota, v. Exc.

miniſtratione negotiorum publ. ipſa, quae recta et iuſta, vt animum explet ſolida laetitia e conſcientia rectorum conſiliorum factorumque, ita, tutum praeſtando, laetum et glorioſum imperium, facit, vt porro bene viuas atque imperes.

ἐπιμελ.) Non poterat Noſter breuius omnem bonorum complecti principum laudem bonique imperii formam; quae breuitas, quaſi loquax et ampla tamen, hic eſt in eo, quod ingenioſe (ex Iſocr. forſan ad Nicocl. 9, 1. ed. Kretſchmar.) v. ἦρξ. adhibuit dupl. ſenſu, proprio quidem, cum τῶν ὑπ. conſtructum, ſed tropico, ad ἑαυτ. ſimul relatum; in quo miror Bg. Lat. inſolens et poëticum magis v. *praeeſſe*, pro planiori et vſitatiori aut P. *ſe regere*, aut etiam *ſibi imperare*, quibus formulis vſus Cic. ep. ad diu. 4, 14. i. et Qu. Tuſc. 2, 20. e., vbi et quodammodo explicantur, ſed accommodate magis ad praeſentem ibi rem de dolore moderando ſedandoque; cum hic per tropum *regere* dicantur *ſe*, qui non modo in poteſtate habent animum, i. cogitationes, cupiditates et motus eius ſ. affectus, ſed et corpus cum membris, oculos, aures, manus, linguam, et actiones externas, vt recta ſint omnia in ſe et legibus conſentanca, quod quis facere diligenter et omni modo poteſt tum pro ſe, tum, qui imperat, etiam ad commodum ciuium felicitatemque, et diligentius, maiori ſtudio et modo, quam alii imperantes ante ſe; cuius generis viros Noſter cogitare hic et deinde pro exemplo et imagine proponere potuit, praeter Marcum, paucos admodum, ex iis, qui Romae erant, Pertinacem 2, 2, 8. ſqq. 2, 3, 4. 2, 4. 2, 10, 7. 2, 13, 12. it. partim Seuerum 2, 14, 6. ſqq. 3, 8, 14. ſqq. 3, 10, 3. e. 3, 11, 15. 3, 13, 1. ſqq. 3, 14, 4. e. ſqq. 3, 15, 1. 5. et Maximum cum Balbino 7, 10, 7. 8, 8, 1. 19., ſed ex his, qui extra vrbem degebant, modo Gordianum patrem 7, 5, 12. 7, 6, 7. ſq., quorum de ſenectute habui haec, Pertinacem Noſtro eſſe vniuerſe ſenem 2, 1, 8. 10. 20. 2, 2, 16, 2, 5, 9. 16, ap. alios vere dici annorum LXVIII ſ. LXIX, it. Seuerum ap. Noſtrum tradi modo ſenem 3, 11, 15. 3, 14, 4. e. 3, 15, 1., et 7. tantum, quoad annos imperii, ſed ab aliis LXV annorum, et quod excurrit, v. Exc. ad 2, 9, 2., tum Max. cum Balb. iterum ſimpliciter vocari ſenes 7, 10, 6. 8, 8, 19, nec ab aliis certius definiri, ſed Gord. illum deſcribi fere octogenarium 7, 1, 3. et deinde ſenem ſ. valde ſenem ib. §. 8. 18. 7, 7, 9. 7, 9, 9. 20., contra ab aliis prouectiorem aetate, cf. de imperio ſui, formulisque Gr. ac Lat., Gat. ad Ant. p. 19. a. A. e. ſqq. 26. b. F. Plin. Pan. 56, 3., tenente Stp. Th. ἐπιμ. ſine auctore, at plane non οἱ ὑπηκ.

νοτόμησαν [r]. διό περ [s] εἰκότως ἐν ἡλικίαις τὲ καὶ ἐξουσίαις διαφόροις οὐχ ὅμοια [t] γέγονε τὰ ἐπιτηδεύματα. ὡς δ' [v]

10. viuentes multa noua moliti sunt. Quapropter merito in aetate [s] ac licentia dispari disparia extiterunt studia.

r) Lu. ἐκαινοτόμισαν vitio solenni. s) Vna Stp. sic nobiscum diuidere videtur, cf. ad §. 5. i. t) Ms. Ba. οὐχ' ὅμ. ita vicine iterum, cf. §. pr. m., sed hic etiam A. v) δὲ B. 1., cf. §. 4.

in plur. et sic absolute positum, (cf. tamen Thuc. 482, 28.) tum 2, 322. G. ad κομ. νέοι eadem Lat. Bg., haud dubie e P. ad 1, 2, 2. aut 5, 8, 20., quippe qui h. l. aliter vertit; vt tamen ista Lat. subst. sint syn., et diminutiuum Bg. i. q. primitiuum, aetasque eorum latissime patens, et vltra XXX annos, etiam ad eos, qui vxores habuere, cf. 1, 2, 3. G. Th. et Exc. super aetate Commodi, Caracallae et Heliogabali, qui h. l. innuuntur; libertatem P. deserente etiam Sch. in, „ῥαϑ. *socordius* quum *vixissent*, β. *vita* acta *negligentius*, (quod ap. G. Th. habet Gr. ἀμελῶς, bene respondens nostro pr. ἐπιμελ.) ἐκαιν. *designarunt* multa *noua*" recte omisso etiam illius adu. *scilicet*.

διό περ) Pro liberrimis P. et remotiori Sch. *vnde*, vicinius est Bg., quo mutatur tantum numerus pron. et ordo praep., cum sit pro δι' ὃ, reddente me πὲρ, iterum neglectum, vt 1, 1, 5. *propter* quod *quidem*, cf. Hoog. Op. p. 1044. N. 9. sq., sed in Bg. ad sq. εἰκ. (forsan e Sch. „iure, *merito*, vt par est") Stp. Th. 1, 1117. E. m. Obs. M. Amst. V. 5. T. 2. p. 233. Ind. Fi. Aesch., Luc. in N. ex 3, 382. l. 71. *verisimiliter*, et Ael. V. h. 13, 32. *probabiliter*, cf. ib. 3, 1. 3, 9. et G. Th. in Bg. cum Gr. n., quod aeque reddetur per Lat. *sane*, (nobis *daher* nun *freylich*,) habens cum vi asseuerandi etiam aliam connectendi et colligendi e pr. (referendo διὸ non ad proximum πολ. ἐκαιν., sed ad superiora ἐπιμ. ἦρξ. et ῥαϑ. β.) vt, quae res deinde proferuntur, e prioribus nexae putentur, consentaneae cum iis, probabiles, credibiles; sicut nostrum adu. Gr. par est tum formulae ὡς s. ὥς περ εἰκὸς, (quo spectat Sch., cf. Hes. 1, 1104. e. per εὐλόγως, et ib. paulo superius εἰκὸς, it. Suid. 2, 22. m.) tum voculis δὴ et δῆϑεν, quod ap. Hes. 1, 925. i. ὡς δῆλον.

ἐξουσίαις) Hoc non videtur nunc esse nostrum *Macht*, (quo respexit Sch. „*potestatibus* differentibus" cum eandem potestatem, non circumscriptam puta, habuerint imperatores tum iuuenes, tum senes, cf. 1, 3, 3. 6, 1, 11., nisi quod aliqui adolescentes obnoxii essent aliis, vt Commodus ministris Perenni ac Cleandro 1, 8, 2. sq. 1, 12, 8. sqq., aut matri Alexander, 5, 8. 20. e. 6, 1, 2. 10. 18. sqq., maxime §. 23. sq. 6, 5, 18. sq.) sed Lat. Bg. e P., idque in malam partem, pro libertate, voluntate audaciaque faciendi, quidquid libeat, (quomodo et nostratium *Freyheit* capitur,) vt sit h. l., in diuersa aetate, quam habuerint, et in diuersa libertate, quam sumserint sibi in cogitando, agendo viuendoque, cum senes ea vsi moderate ac recte, sed secus iuuenes, verosimile fuisse, vt existerent diuersa *studia*, i. non tam propensiones animi, cupiditates, motus, quam agendi rationes, viuendi genera, actiones, instituta; cf. de ἐξ. in partem deteriorem Stp. Th. 1, 1133. D. sq. Bud. C. 1462, 36. Ind. Dem. cum Tayl. R. Or. V. 9. p. 434. i. et de ἐπιτ. (vbi e duobus P. modo vnum deligit Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., sed Sch. „*studium*,

ἕκαστα τούτων πέπρακται [x],	11. Quomodo autem ſingula
κατὰ χρόνους καὶ δυναστείας	geſta ſint, ſecundum tempora
διηγήσομαι [y].	et principatus enarrabo.

x) Mss. ἑκ. τ. γέγονε, κατὰ λ., v. N. Poſt πεπρ. autem nullum comma, ſed demum poſt δυν. in A. al., ſed in Sb. comma vtrinque, v. N. y) In Ms. Ba. hic non eſt noua ſectio. *Mart.* nec in A. cum B. 1., qua de re non monemus deinceps.

inſtitutum") Stp. Th. Foeſ. Oec. Ind. Xen. 'Αvβ. Mem. S. et Cyr., Polb. Dem. it. Heſ. et Suid., qui cum Schol. Th. 119, 11. cf. 89, 68, P. deſerente etiam Sch. in „γεγ. facta ſunt, *fuerunt*" quod ſignificat quoque Bg. aut *orta ſunt*, quam notionem agnoſcit Stp. Th. 1, 826. B., non item G. Th. in v. *exſiſtere* et *extare*, ſed Ind. Corn. N. Liu. Ern. et Iuſt. Sed in adi. vtr. (vbi Sch. „δ. diuerſis, *variis*, aetatibus, ὁμ. *paria*") admiſit Bg., e P. fere, polyptoton, vbi Graeca ap. G. Th. ἄνισος et ἀνόμοιος arctius tenent negatiuam, a Noſtro ſeparatim poſitam, per ingenium, copiam et variationem, vt luſus ne appareret, qui, vt in Bg., ſic in Gr. manifeſtus erat, repetito ἀδιάφορα, pro quo adeo delegit Noſter ſyn. οὐχ ὁμ., fortaſſis e Cic. Cat. 2, 5. vt *eius* diuerſa *ſtudia* in *diſſimili* ratione *perſpicere poſſitis*.

πέπρακται) Rectius ſic legitur in edd., pro quo exhibet C. Ven. γέγονε. Illud πεπρ. iterum adeſt c. 2. *Stroth*.

Praeter 1, 2, 9. i., etiam 3, 7, 18., vt γεγ. 8, 8, 9. e., et vtr. ap. Dem., v. Ind. Sed hic mera gloſſa eſt Mss. lectio e §. pr. et marg., vbi quis notarat, quid paulo ante adeſſet et tanquam ſyn., quo ſane variat Noſter, retinente Bg. Lat. e P., (cf. Stp. Th. 3, 525. B. m. et §. 4. e. γεν.) et cum eo etiam omittente pron. τουτ., non item Sch. „ἑκ. ſingula *horum*, ſicut ſine illo quoque Dem. 1257, 2. ἐξ ἀρχῆς δ' ὡς ἕκαστα πέπρακται, διηγήσομαι πρὸς ὑμᾶς, proceditque vel ſic ſenſus. Verum, vbi placuerat Noſtro: non liberum erat Interpreti, an vellet reddere, cf. ἑκ. cum gen., praeter Stp. Th. 1, 1163. A. m., etiam Xen. M. Socr. 1, 1, 15. m. et e. it. Poſſ. ſynt. p. 43. e., ad Gr. ὡς liberius reddente Bg., fere e P., ſeuerum contra referente Sch. Lat. *ut*, forte deriuatum inde, mutatis cum tempore elementis.

κ. χρον.) Formulam hanc, niſi e Thuc. ſine Ind., non tenet Stp. Th. 4, 643. D. e., vbi tamen adhibetur alio ſenſu, quam hoc hiſtorico, quo et ap. Zoſ. 3, 2, 9. ſyn. εἰρήσεται καὶ ἡμῖν συντόμως ἕκαστα κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς, *a* nobis *quoque* ſingula — *ſuis* temporibus *exponentur*, pro quo abl. ſyn. ſeuerius Bg. per praep., cuius Lat. ad v. διηγ., ignoratum a Stp. Th., adhibet Gs. ſimiliter ad Luc. 1, 387. l. 66. p. 537. l. 41. p. 775. l. 38., ſed p. 274. l. 13. *narrabo*, quo in ſimpl. et Gs. Th. habet Gr. n., vt, vim tribuens praep., dicas augere et valere pro plene ſ. accurate, quaſi narrare per omnia, deinceps, totum, vt noſtrum *erzählen*, (ortum fortaſſis ex *herzählen*, i. *nach einander*,) cf. Z. ad Vig. p. 572. a. e. N. 84. e., liberius agente P. per regionem hanc, in primis in δυν., cf. §. 8., ſed trahente, vt Bg., ad v. διηγ. illa κατ. χρ. κ. δυν., vt forte Sb., quanquam in dupl. commate, dum ad ſenſum tandem redit eundem, ſi ad pr. v. πεπρ. referantur.

Τῷ βασιλεύοντι Μάρκῳ θυγατέρες μὲν ἐγένοντο πλείους [z], ἄρρενες δὲ δύο. τῶν δὲ ἀρρένων τούτων [a] ὁ μὲν ἕτερος κομιδῇ [b]

Imperatori Marco filiae quidem natae fuerunt plures, mares autem duo. Marium autem iſtorum alter admodum

z) Ms. Ba. πλείους· ἄρ. λ. a) In Ms. Ba. hic comma, quod contra poſt ἕτ. nullum eſt. *Mart.* vt in B. 1. et al., v. N. b) Hic ſine iota modo in Stp. Sb. In., cf. 1, 1, 9.

τῷ βασ. M.) Bg. e P. participium in ſubſt. mutat, quod genus, Noſtro cum aliis familiare, non amplius per Notas tangimus, in Ind. v. *particip.* dantes reliqua, vt in Exc., quae ad Marcum eiusque familiam pertinent.

ἐγένοντο) Liberum eſt, vtrum reddas hoc v. per *fuerunt*, (quod deinde, iunctum cum dat. perſ., valet i. q. Lat. *habere*,) an cum Bg., cui conuenit ad ſenſum P. liberius, vim vtramque ſed, vano cum diſcrimine, aſſerente Suida 1, 482. m., at ignorante Stp. Th. v. cum dat. perſ., et ſine cauſa dubitante 1, 825. D. i. de Iſocr. ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγονώς, vbi cum gen. perſ., vt ap. Xen. Cyr. 1, 2, 1., ſicut ſyn γεννᾶσθαι ap. Iſocr. ἐν F. p. 11. l. 4., ſed p. 281. l. 4. W., qui cum Guar. non bene reddit, vbi ellipſis ſumetur praep., ἀπὸ, ἐκ ſ. ὑπὸ, cf. Xen. Ind. Cyr. Z. et Ioſeph. T. 1. p. 9. i. γίνονται δὲ αὐτοῖς παῖδες ἄῤῥενες δύο, *nati* ſunt *autem* eis *filii* mares *duo*, qui locus cum aliis his Dem. 1028, 3. et 20. it Xen. M. Socr. 1, 5, 2. i. ed. Thiem. V. 4. p. 52. i. liberos *mares*, eſt in iis, vbi ἄρρ. cum alio ſubſt. valet pro adi., (cf. Eur. Phoen. v. 55. παῖδας — ἄρσενας, quae ſcriptura in N. veteris Atticae dialecti cenſetur, vt noſtra per ῤῥ recentioris, contra Moer. p. 26., cf. N. et Greg. p. 67. i. cum N. Koen. 14.) ſicut h. l., abſolute poſitum, pro ſubſt. eſt, qua duplici ratione, a Stp. Th. non obſeruata, occurrit in N. T., cf. L. Fiſch., vt abſoluta frequenter ap Luc., v. Ind., ſed Sch. „mares *filii*“ (fere cum Verſ. ante ad locum Ioſeph., ſumto ſubſt. *mar.* e P. pro adi, opinor, quomodo eſt ap. G. Th., cum Gr. n., quanquam ibi nihil diſerte de ſubſt. ſ. adi.) qui debuit potius reddere cum Verſ. ad Xen. l. l., cf. Plin. ep. 1, 10, 8., vbi deinde *mares*, pro ſubſt. per appoſitionem iunctum, mutari licet in adi. *maſculinus*, vel in formulam gen. *liberi* maſculini *ſexus*, Vernaculae rationi commodiſſimam; quae et valent in Gr. noſtro cum ſubſt. παῖς aut alio, vt L. Boſ. Ell. p. 63. i. ἄρσενος καὶ θήλεος γόνου ex Herodt. 3, 66. p. 230. l 41, vbi proprie ἄπαιδα δὲ τὸ παράπαν ἐόντα ἔρσενος κ. θ. γ., *nulla* prorſus *prole* ſuſcepta *virili* feminea*ve*, quo adi. et ipſo reddetur, ſed ſeuere ibi, *cumque* prorſus *ſine* liberis *eſſet* virilis *aut* feminei *ſexus*, ſ. *maribus* et *feminis*.

κομ. νέος) Si vera ſunt, quae in Exc. de Veri aetate *ſeptem* modo *annorum* proferuntur: hic illa formula multo anguſtius ſumitur, quam c. pr. §. 9., vbi de adoleſcentibus adhibita, vt h. l. de puero, vbi Sch. cum Bg. e P. fere, ſed ἕτ. „τουτ., *horum*, duorum, *alter*“ innuens rectionem pron. cum gen., quam, tacente Stp. Th. in hac quidem notione, non item in alia 1, 1288 B. e., repetit a partitione Poſſ. Synt. p 45. i Nr. 4., cauſam in Lat. Bg. non prodentibus Hor. Turſ. p. 122. i. Nr. 13. et G. Th. 270, 34. 40., at aſſerentibus quoque, *alter* ex *Coſſ.*, cum praep., quam et in Gr. pro cauſa gen. habeas per ellipſin, cf. L. Boſ. p. 472. e.

νέος τὸν βίον μετήλλαξε [c]. Βηρίσσιμος [d] δ' ἦν [e] ὄνομα αὐτῷ. τὸν δὲ περιόντα, Κόμ-

adoleſcentulus vitam commutauit cum morte. Veriſſimus autem ei erat nomen: ſuperſti-

c) Ms. Vi. μετήλλαξεν λ. Iſtud ν ἐφελκ. plane ſine cauſa inueni adiunctum perſaepe: ſed ſemel tantum de eo monuiſſe ſufficiat. *Loc.* v. N. d) Vbi ( ) ap. Stp. ſunt: ibi in Ms. Ba. cola ſtant. *Mart.* Signa parentheſis tantum in Stp. Sb. Lu. et In., quibus hic facile caremus cum Ms. Bg., ſed colon ante Βηρ. in iisdem, at poſt αὐτ. nihil, vt in fine parentheſis plerumque deinceps, qua de interpunctione non amplius monemus. e) Ms. Vi. δὲ ἦν λ. Apoſtrophum vt plurimum ponit librarius, vbi in edd. non adhibetur, et contra, quod non ſemper adſcripſi. *Loc.* Plenum δὲ hic etiam in Ms. Ba. et B. 1., cf. 1, 1, 11. i.

in ἀπὸ, tacens p. 492. m. in ἐκ, quae iſti Lat. praep. magis reſpondet; vtrinque vt comma Ms. et edd. poſt τουτ. alienum agnoſcatur, cum gen. arcte cohaereat cum ἑτ., ab eoque pendeat.

τ. β. μετ.) De ν ἐφ., ſeq. conſona, v. alibi, ducente Bg. plena ſua fortaſſis e Stp. Th. 1, 355. D. „μ. τ. β. dicunt, vt Lat. *vitam* cum morte *commutare*, pro mori, (vt hic Sch., aliorſum abeunte P.) relinquentes tamen ſubaudienda illa *cum morte*" quae nihilo ſecius Bg. expreſſit, forte quod nec ipſi, vt nec mihi, exemplum notum, vbi in Lat. deeſſent iſta, cum, quod G. Th. v. e. affert, ſit diſſimile, Gr. omittentibus non tantum σὺν τῷ θανάτῳ, ſed etiam interdum acc. τ. β., cf. Stp. l. l. Bud. C. 628, 41. 849, 20. ſqq. Ind. Aeſch. Fiſch. et Dion. Caſ. cum L. Boſ. Ell. p. 51. m. Suid. 1, 582. i., quem locum Stp. Th. in v. διήλλαξεν ignorabat, cf. tamen Harpocrat. et L. Boſ. l. l., tenentibus et noſtratibus *das Leben* mit *dem* Tode *verwechſeln*, ſ. *das zeitliche* mit *dem ewigen.*

Βηρίσσ.) De nomine hoc v. Exc., tenente Stp. Th. v. ὀν. nihil e Noſtri tot locis, ſed ne formulas quidem, quas Gr. ὀν., vt Lat. vocabulum, cum proprio nom. parit, quarum, praeter allatas in Ind., hic modo afferemus illas, pertinentes ad caſum, quo ſtat nom. proprium tum, cum adeſt ſ. abeſt v. ſubſt. ἦν cum nom. ὀν. et dat. perſ. aliquo. Hic comparet eius nom. proprii nominatiuus Βηρ., vt alibi infra et ap. Dem. 666, pen. 885, 9. 1052, 9. Ael. V. h. 1, 32. i. Aeſch. Fiſch. 1, 10. m. et Ind. Pal. v. ὀν. it. Luc. 1, 558. i. et p. 748. l. 11. Δίων αὐτῷ τοὔνομα, Dioni *nomen* eſt (*ipſi*), exquiſite conuerſum, cum Sch. in ὄν. „nomen *ei* fuit *Veriſſimo*" e P. partim, vt, qui alter eſt caſus, nom. proprium teneat datiuum, vt ap. Dem. 1083, 12. ᾗ ὄνομα Κλειτομάχῃ, it. Call. Del. v. 36., qua de formula v. Fiſch. ad Pal. 20, 2. et de vtr. ad 21, 2., non memorata tertia ratione, vbi nom. proprium effertur per gen., cuius generis exemplum nec mihi notatum, etſi ap. Lat. fuiſſe traditur in Grammat. lib. vulgaribus, quo de vniuerſo genere nihil G. Th. v. *nom.*, niſi 456, 43. ſq. de dat. nom. proprii, cuius caſus accommodatur ad dat. pronominis, a v. ſubſt. pendentem; vt illa N. T. ratio Luc. 1, 63. Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὀν. αὐτοῦ affinis quidem eſt et ſyn., ſed conſtructionis tamen alius, cum nom. proprium pendet a v. ſubſt., quod ante et poſt ſe nominatiuum habet, ſed deinde pron. perſonae non ſtat in dat., verum in gen., qui regitur a ſubſt. ὀν., proprieque hoc ordine, τὸ ὀν. αὐτοῦ ἐστιν Ἰωάννης.

τὸν δὲ περ.) De v. περ., a P. neglecto, v. 1, 5, 6. Sed Mss. in ſcripturam proprii nominis Ind. Sb. „duplici μμ etiam C. Pal. 636, 25. (e Zoſ.

μοδον [f] καλούμενον, ὁ πατὴρ μετὰ τῆς ἄλλης [g] ἐπιμελείας | tem autem, Commodum nomine, pater reliqua adhibita di-

f) Ms. Vi. Κόμοδόν τε καλ., sed Ms. Ba. modo Κόμοδον, vno μ etiam, vt deinde semper, post πα. idem negligens comma cum B. 1. al., v. N. g) Ms. Ba. μ. τῆς πάσης ἐπ., sed Ox. cum Ed. μετὰ πολλῆς ἐπ. e Stp., v. N.

1, 7, 3. i.) Caeteris in locis idem Pal. Κόμοδον vno μ scriptum habet, itidemque Fasti Gr. p. 38. Eutr. Met. (8, 7, 2. m.) nec non et Zon. (v. alibi, ac Suid. (2, 343. m) quasi Graecam habeat originem." Sed cum et Graeci in aliis vocabulis duplex μμ vsurpent: res forte melius repetetur e more librariorum, duplices olim fere simplici littera exarantium. Tum Bg. e B. particip. καλ. commutat cum affini subst., ad sensum bene, quanquam et Lat. tenent formam Gr. participii, v. G Th., *Paganium* vocitatus *est*, et Bg. proprie alius dicendi modus est per abl. ὀνόματι, quo de infra. Displicuerint hic Berglero casus iidem, a Gr. constructione Latine orituri, accusatiui illi, v. c. *Commodum vocatum*, pro qua ratione seuera, vbi est appositio, resoluetur particip. per pron., *qui est vocatus*, vt et facimus in ipsa illa appositione, cf. Schell Gramm. Lat. p. 293. m. Quam rationem non perceperit Ms. Vi. librarius, inserens, vt Ms. Ba. alias, τὲ in participp. simul duobus; nisi et respexerit similem Nostri formulam alibi in v. καλ. cum τὲ hoc ipso, s cum δὲ affini, quorum τὲ etsi per se excidere potuit ob sq. κα syllabam similem, tamen cum Mss. rel. hic nihil P. prodit.

μ. τ. ἄλλ. ἐπ.) Fort. μετὰ μεγάλης ἐπ., licet frequentius sit μετὰ πολλῆς ἐπ. *Steph.* Pro μετὰ τῆς ἄλλης alibi dicitur μετὰ πάσης, vt idem Schottus adnotauit. Magistrorum nomina Lamprid. exprimit init. Commodi (c. 1. m. T. 1. p. 472.) *Sylb.* reliqua *adhib. diligentia*, hoc est μ. τ. ἄλλης. Nam eam curam, quae Verissimo debebatur, Commodo iam impendit. Frustra ergo hic alia obtrudunt Stp μ. μεγ. aut μ. πολ., Schott. et Sb. μ. πάσης. *Bergl.* Scheid. in Ind. (v. ἀλλ.) ἀλλ. ἐπ. *alia*, h. e. magna, *dilig.*, vt non opus sit correctione Stp. in μεγάλης. Τὸ ἄλλο interdum, vbi scil. series orationis poscit, exponi potest per κακὸν, v. D Orv. Ch. p. 402. (m. ad p. 71. v. 17.) Quidni et exponamus per ἀγαθὸν, vbi itidem contextus patitur? Vt h. l. sit, cum egregia, cum laudabili dilig. *Leisn.* F. μετὰ πολλῆς ἐπ. *Reisk.*

Vanae sunt emendationes et lectiones aliae, si ostendi potest, vulgatam edere sententiam bonam. Tum interpretatio et notio adi. ἀλλ. quaeri debet non modo, quam contextus vtcunque patiatur, sed et quae facillima sit ac nixa linguarum analogia et vsu scriptorum aliorum. At Leisn. quidem ratio mihi videtur longius petita: sed Scheid, siue P. potius, non illa firmata vel causa, vel exemplo, sic adiuuetur, quod ἄλλος dr. interdum pro πᾶς, v. Rsk. An. ad Gr. Auct. V. 1. ad Cass. D. p. 25. m. l. 26. et V. 4. p. 116. e. cum Z Ind. Xen. Cyr., et hoc πᾶς, vt Lat. *omnis*, pro magnus et summus, cf. supra; quo redeunt etiam Schotti ac Sb. cogitata, dum, vt credo, non tam corrigunt, quam comparant Nostri locum aliquem, etsi non diserte nominatum, cum sane ap. Nostrum saepe sit μετὰ πάσης cum aliquo subst., e quibus maxime huc pertinet 6, 8, 5. μετὰ πάσης ἐπιμελείας disertum; vnde tamen nihil conficitur, cum ambigatur, an μ. πασ. tum ibi, tum alias, sit i. q. μ. τ. ἄλλης, nec sequatur necessario, vt Noster hic etiam, vt ibi, scripserit; quo

ἀνεθρέψατο [h], *πάντοθεν τοὺς* ligentia educauit, vndique gen-

h) Ms. Ba. ἐθρέψατο, tamen ἂν adhuc ſupra ſcriptum eſt a manu prima, et pro ſq. commate ſit colon. *Mart.* In commate hic omnes edd. conſentiunt, v. N.

forte reſpiciens Ms. Ba. Gloſſator, nec ipſe ad tentandam lect. vulg. auctor eſſe poteſt. Iam Stp. coniectura prima tacite iterum eſt ducta e P., qui habuerit in ſuo Cod. lectionem Ms. Ba., vt alibi, cum ita ſaltem intelligas cauſam, vnde verterit *magna*, quia πᾶς ſic dici monſtrauimus. Sed vulgatam non modo Mss. reliqui tuentur, verum et Bg., vnus eandem recte interpretatus, vt ἀλ. ſit h. l. *reliquus*; quod nititur primo analogia Lat. voc. *alius*, Gr. prorſus reſpondentis, eoque ſenſu noti, v. G. Th. 252, 38. ſqq. cum Ind. Ern. Tac. et Liv., deinde etiam vſu loquendi Gr., h. e. exemplis locisque ſcriptorum Gr. aliis, ſic ἀλ. adhibentium quoque, cf. Stp. Th. 1, 341. E. e. Foeſ. Oec. p. 20. m. Rs. Or. V. 3. p. 192. N. 19. Ind. Xen. Cyr. Z. it. Hom. Οδ. β'. 239. Praeterea tota formula μ. τ. ἀλλ. cum ſubſt. quodam reperitur alibi, tum ap. Noſtrum ipſum 2, 11, 16. μ. τ. ἄλλης εὐδαιμονίας, vbi et P. *reliquus*, tum ap. alios, in primis eos, quos Noſter in deliciis habet, aliasque imitatur etiam, vt Dem. 1044, 21. μ. τ. ἄλλης οὐσίας et Thuc. 3, 5. m. μετ' ἄλλης παρασκευῆς, *cum* reliquo *apparatu*, modo ſine art. τῆς, absque diſcrimine; cui formulae per gen. cum praep. ſimilis eſt haec ſyn. in dat. ſine praep. ap. Thuc. 2, 100. i. τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ, *reliquo* belli *apparatu*, 2, 97. e. τῇ ἀλ. εὐδαιμονίᾳ, *caeterarum* rerum *copia*, et 2, 94. e. τῇ ἀλ. ἐπιμελείᾳ, aliis *accuratae* cuſtodiae *generibus*, quae ap. Suid. 1, 58. i. l. 6. de Adriano ſeuerius redditur, *caetera diligentia*; ſeruante vulg. etiam Sebero ad Poll. 1, 2. N. 12., ſed Bg. ſtabiliente eandem, vt videtur, ex hiſtoria coque, quod Marcus eam curam, quam in Veriſſimo alias et ante adhibuiſſet educando, nunc etiam Commodo impenderit; pro quo dicturus eram, Marcum curaſſe, vt Commodus educaretur ea diligentia, quam et in aliis rebus ac caeteris omnibus adhiberet, ſ. pro ſolita ſua diligentia et cura in aliis caeterisque rebus; qui ſenſus eſt noſtrae formulae Gr., ſi quis eam longius eloquatur; vt in iſtam Marci curam diligentiamque in aliis quoque rebus teſtimonia extant tum Dion. Caſ. T. 2. p. 1181. l. 19. in cauſis recognoſcendis et iure dicundo, it. l. 23. et p. 1173. l. 46. ſqq. in aliis, tum Capit. in Marco c. 10. T. 1. p. 330. i. et c. 11. m. p. 332. Ita emendationes ſunt inutiles, ſed etiam duriores atque audaciores, cum a litteris lectionis vulg. abhorreant, praeter illam πάσης; quae in maiuſculis elementis ἄλλης referat. In Stp. maior eſſet veriſimilitudo, ſi adeſſet μετ. ἄλλης, vt ap. Thuc. ſupra; vnde μετὰ μεγάλης ſingeres, quaſi μετα aut μετ' interiiſſet ob ſimilitudinem. Mirum eſt, nemini in mentem veniſſe ὅλης, pro ἄλλης, ad litteras propioris, et habentis etiam ſpeciem inde, quod λλ et λ, vt duplices cum ſimplicibus, confunduntur in Mss., diſerteque ἄλλος et ὅλος alibi variat, v. c. v. Fiſch. Plat. Phil. p. 203. N. 9. Sic ſaltem aliquid ſingebatur commodius, vt a Tayl. ad Aeſch. l. l., quanquam nihil hic opus eſt correctione, ſed tantum interpretatione, quam inſtituit Bg. porro in pr. μετὰ ſic, vt eam mutaret in particip. Lat. *adhibita*, paulo quidem liberius, ſed ad ſenſum perinde tamen, per legem, qua participia poni poſſunt pro praep. cum ſubſt., vt *ex* amore *virtutis* mutes cum *adductus* amore *virtutis*, cf. Schell. de ſtylo p. 344. m. 388. e. 455. e. et Apin. Lex. Gramm. diſerte p. 25. b. m.

ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ λόγοις δοκι- tium in litteris probatiſſimos

„*adhibitus* vſurpatur loco praep. *cum*" afferente G. Th. formulam ſine lege atque explic. 101, 76. 79. p. ſq. l. 8., ſed in v. *dilig.* et *ſtudium* nihil de formula per pr. *cum*, at in ſyn., cum Gr. n., 1321, 24. ſq. „cum *cura* Sall. — Tacito ſimiliter in frequenti vſus eſt" cuius Ind. tacet, vt ad Sall. Iug. 66, 1. *cum* magna *cura* Cort., qui ad Cat. 51, 38. *cum* ſummo *ſtudio* in N. modo comparat *cum cura* e Liv. et Tac., ſed ad Cat. 59. e. *cum* magna *gloria* „*cum* abundat" et ad Iug. 54. i. *cum cura*, comparato *magna* cum *cura*, addit, „id aliis dici *accurate*" ſ. *curate* et *curioſe*, it. p. 1010. i. ad *cum cura* affert modo „Vell. *neque* dicendus *ſine cura*" quod *non ſine* eſt i. q. *cum*, cf. Ind. Corn. N. v. *ſine* et *cura*, ſed Ind. Iuſt. v. *cum*, et Flor. „cum *fide*, h. e. ſumma fide, (immo tantum pro adv.) fideliter, rel." Liv. v. *cum* m. „cum *cura*, p. diligenter, caet., (it. Amm. M.) cum *exitio*, i. exitialiter" recte, quod praep. cum ſubſt. par eſt adv., vt et nudo abl. ſubſt., qua ratione ſyn. hic P. vſus, hincque Sch. „*in. diligentia* educare *filium*" qui tamen bene modo per vnum ſubſt. cum Bg., pro duobus P., in pr. μ. noſtrum locum non iterum vertens, tamen tacite per adv. explicans, cum ſubiecerit illi 1, 1, 4. m. μετὰ πάσης ἀκριβείας, e quo et ipſo Ms. auctor hauſerit, vbi Bg. ſeuerior, it. 6, 8, 5. i., quanquam et adv. adhibens, cf. 1, 9, 6. e., hic vt reddiderim *mit ſeiner übrigen Sorgfalt*, quod pron. addimus, ſaepe in ſubſt. Gr. et Lat. oppreſſum.

ἀνεθρεψ.) Ambiguas lect. tales in Ms. et infra accipiemus, vt et ſimplicia, pro compoſitis data, et contra, quae ſemper de gloſſa nobis ſuſpicionem commouent, vt Stp. Th. „ἀν. i. q. ſimpl. τρ. alo, — educo, ſ. alendo et nutriendo facio, vt augeſcat, et in maiorem molem aſſurgat, ſi vim praepoſitionis exprimere velimus" cuius tamen potius nulla vis eſt hic, vt in aliis v. v., cf. med., quo Stp. caret, in Luc. Ind. et L. N. T., vt paſſ. Ind. Geop., vbi Verſ. *enutrire*, quod, vt Bg. e P., ap. G. Th. cum ſimpl. „τρέφω, — nutrire, ſ. potius nutriendo augere et prouehere, et quaſi in altum et ad ſtaturam iuſtam ducere, (quorſum tendant et noſtra *aufziehen* et *auferziehen*.) — Sed etiam per alios educant parentes, et educat, quicunque curat paruos, vt adoleſcant" quomodo et h. l. Vern. vet. *lieſs — erziehen*, i. curare et ſinere ſibi educare, pro vi verborum med., in quibus libelli Kuſt. et rel. noſtrum non tangunt, rem ipſam confirmante Dion. Caſ. 2, 1200. l. 20. ſq. τὸν υἱὸν καὶ θρέψας καὶ παιδεύσας, ὡς οἷόν τε ἦν ἄριστα, vbi diſerte ſimplex, pro Noſtri compoſ., et Lampr. in Comm. c. 1. T. 1. 472. m. *mortuo* fratre, *Commodum* Marcus *et* ſuis *praeceptis*, et *etiam* magnorum *atque* optimorum *virorum* erudire *conatus eſt*.

πανταχ.) P. plane opprimente τ. ἐθν., Bg. copulat ſtatim cum adv. παντ., vt Lat. formula exiſtat, quae aduerbio loci addit illum gen., quomodo tamen, opinor, non dicunt Gr., ſed per gen. quoque, v. c. πάντοθεν ἐθνῶν, vt ὅπου γῆς, ſenſu quidem in Bg. ratione nihil perdente, cum idem ſit ſeuerius hoc, *vndique* doctiſſimos *in* gentibus *arceſſens*, ſ. inter gentes ſ. ap. gentes alias et externas, quae adi. ſimul cogites in ſubſt. ἐθν., ſi ſumatur, vt vulgo; quanquam et hic peculiari ſumetur ſenſu, de prouinciis quidem Rom., vbi non opus iſtis adi., quomodo ἐν τ. ἐθν. manifeſto eſt 3, 10, 2.; vbi tamen ex hiſtoria docendum, an magiſtri illi et docti e prouinc. R. arceſſiti; in quam rem modo poſſum

μετάτους[i] ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν, ὅπως[k], συνόντες ἀεὶ, παιδεύοιεν αὐτῷ conditionibus haud contemnendis euocans, vt perpetua consuetudine erudirent ipsi fi-

i) In Ms Ba. hic comma, (vt in B. 1) et mox post καλ. colon. k) In Ms. Ba. hic comma, sed contra post ἀεὶ nullum. *Mart.* Post ἀεὶ comma modo in A. Stp. rel., sed nullum vtrinque in al.

commemorare Graeciam, e qua diserte magistrum Commodi aliquem narrat Lampr. p. 472. e., vt ipsius Marci plures Capit. p. 290. e. cf. Heyn. Hist. T. 4. p. 939. m., tum ap. Capit. p. 271. e. ibique N. 4. inter Marci doctores etiam aliquem Chalcide, Syriae ex vrbe, accitum, quo de tamen v. Salm. p. 295. N. 1. et Cas. N. 2., e quibus terris adeo et filio pater magistros quaesierit, cf. de adv. Stp. Th. ex Hom. 'Οδ. ξ', 270, Hes. sine N., Ind. Xen. Cyr. Z. Dem. 219, 25., vbi Rs. V. 10. p. 450. Codd. παντάχοθεν glossema est.

ἐπὶ λ.) Sb. Ind. v. λ. formulam ἐ. λ. aliunde interpretatus „in dicendo et litteris" subiicit sine Vers. nostrum locum, vbi videtur subst. λ. sumsisse dupliciter, proprio sensu atque impropr., quo postr. tantum Bg. cepit, vt et P. per syn. cum Stp. Th. 2, 624. C. e. „οἱ ἐ. λ. εὐδόκιμοι, ex Herodi., homines *insigni* doctrina *praediti*" e Bud. C. 238, 45. cf. l. 37. et p. pr. l. 42. it. 241, 29. sqq., quo sensu et λόγος in sing. dicitur, Stp. ignorante, v. ad N. T. Munth. p. 265. m. Loesn. p. 164. Krb. Decr. R. p. 1. p. 290. m. Obs. M. Amst. V. 2. p. 152. et Vig. p. 101. sq., vt ap. Lampr. in Comm. p. 472. e., praeter *litteratorem* Graecum, Onesicritum, etiam *orator* ei eius Sanctus fuit; vnde Sb. defendatur, in adi. δ. reddente Bg. forte e Stp. Th. 1, 1031. E. e. aliunde, deserto P., cuius *clari* aliud Gr. est infra 6, 1, 8. τοῖς ἐ. λ. εὐδοκιμωτάτοις, ad quem locum pertinebant proprie illa Stp., tenente G. Th. sub't. Bg. sine Gr. 107, 58. „pro scientiis et disciplinis, — *probatus*, δεδοκιμασμένος, (sine explic.) — *probo*, δοκιμάζω, εὐδοκέω, rel." Suid. 1, 614. i. δοκιμώταται τῶν πόλεων, *omnium* vrbium *laudatissimae* et *praestantissimae*, cf. Hes., vnde se tueatur P., quem partim repetit Sch. in „δ. *claros* doctrina *viros* ap. *nationes*," in λ. omittens suppletum ab eo non male subst. ἄνδρας.

ἐπὶ συντ.) non contemnendis *cond.* Praep. ἐπὶ, cum tertio casu iuncta, ad conditiones pactorum declarandas adhibetur. Sic Rom. 8, 21. sic Gr. ἐφ' οἷς, quibus *conditionibus*, v. Blackw. Crit. s. p. 316. *Leisn.*

Obseruationem hanc melius constituimus in Exc., etiam quaedam Sch. „ἐ cum dat. ad descriptionem instrumenti s. causae, ἐ. λ. doctrina, — ἐ. praemiis. Sic μισθοῖς 1, 3, 5. (male ad vnam referentis notionem haec loca, et, post P. in; συντ. *conditionibus* non *aspernandis* (e Sb. Ind.) *accire* aliquem" pro quo Lat. ad v. καλ. e P., vicinius est Bg., ignotum Stp. Th., ap. G Th. tantum „extra vocare" sed Cl. Cic. „*euocare* dr. aliquem magistratus —, cum eum iubet ad se venire" cf. Ind. Corn. N. it. Caes. b. G. 4, 20, 4. *euocatis ad se* vndique *mercatoribus*, quae *ad se* et h. l. suppleas, cf. Capit. in Anton. P. c. 10. i. T. 1. p. 271. e. *quum* Apollonium, *quem* Chalcide *acciuerat*, ad *Tiberianam* domum — *vocasset*, quod simpl. et hic sufficiebat.

συνοντ.) Multa hic Bg. libertas, sed illa inseruiens perspicuitati, mutato particip. in subst. et adv. in adi. affine, excusabitur cum agnita caussa mutatae orationis, si quis experiatur seueriorem Vers., v. c. *praesentes*

τὸν υἱόν. τάς τε θυγατέρας, 3. lium. Filias etiam matu-
ἐν ὥρᾳ γενομένας, ἐξέδοτο ras nuptum dedit viris senato-

ei *semper*, s. cum Sch. *versantes cum* eo *semper*, vbi exprimendum pron. molestum sit, cum mox redeat, ob hanc caussam oppressum in hoc v., vt alibi, cf. Xen. M. Socr. 1, 4, 1. e. 1, 6, 3. e. Ind. Ael. V. h. cum Luc. 2, 877. i. 3, 24. l. 79., quanquam, cum Nostro licuerit opprimere pron., etiam interpreti seuero licebit per illud *praesentes semper*, quod et nostrates imitabuntur, *damit sie*, stets *gegenwärtig*, rel., in toto h. l. aliud agente P., cf. Stp. Th. cum Ind. Dem. et Thuc.

αὐτῷ) Sch. „*ä. ipsi* s. *sibi* „dux Bg. forte in expresso leni pron. spiritu, qui est Herodiani, narrantis haec, et iudicium suum velut interponentis, cum alioqui, ob superiora ἀνεθρ. et καλ., ad Marcum relata, αὐτῷ per asperum quoque valeat; vt tamen, quia nulla hic V. L. est, potior sit lenis, et pron. copuletur vel cum subst. τ. υ.; sumto dat. pro gen., quo de infra, vel, de Bg. ratione, cum v. π., vbi erit dat. commodi s. simplicis obiecti eiusque, cuius in gratiam, quo auctore s. volente, aliquid fit, cf. ad Luc. 1, 168. N. 53. it. 2, 268. N. 70. et p. 572. N. 97. Ael. V. h. 2, 20. i. 7, 8. i. Thuc. 3, 98. i. it. Vig. p. 160. e. Nr. 2. cum N., Fisch. ad Well. p. 170. m. Bg. ad Alc. p. 107. e., it. ad Xen. M. Socr. 3, 1, 5. i. 3, 6, 2. i. et Oec. 3, 16., Hs. ad Aes. Fa. 82, 3., ignorante Stp. Th. rectionem hanc v. et Lat. Bg. in act., ap. G. Th. cum Gr. n.

τάς τε θ.) Pro τὲ P. δὲ legit. *Sylb.* non satis certo, cum reddiderit *porro*, quod aeque τὲ vulg. exprimere potest, vt ille per syn. *praeterea* τὲ vertit 1, 1, 5. e. it. 1, 14, 2. i. cum Bg., qui et ipse h. liberior, etsi ad sensum dans quoque copulam aliquam, ignoratam Stp. Th. In rem de collocatis a Marco filiabus cf. Exc. ad §. 1.

ἐν ὥρ. γ.) ἐν ὥρᾳ, sc. γάμων, *quum primum* nubendo *maturuissent*, vt Apul. Mil. p. 153. *Leisn.* Sed ad hunc Nostri locum ap. L. Bos. Ell. p. 60. m. suppletur γάμου, conuersum „filias, *quae* nubiles *erant*“ pro quo malim, *quae* aetate nubili *erant*, s. *aetate*, annis, *nubiles*, vt ad Schol. Theocr. ibi, αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, possum addere ex Ind. Geop. παρθένος, ὥρ. ἔχουσα γάμου, virgo *nubilis*, Dem. 402, 1. ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου, it. Alc. ep. 3, 41. p. 364. i. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς ἣν ἔχομεν ἐν ὥ. γάμου, *et virgo autem filia*, *quam* habemus *nubilem*, vbi deest particip. nostrum, γενομένη, si cum prr. subst, commate post παῖς et ἐχ. facto, cf. Gat. ad Ant. p. 31. b. C. et Iens. ad Luc. 1, 656. b. e., vbi „hic ἀκμὴ est *maturum* nubendo *tempus*, quod et ὥρα γάμου appellatur. — Istiusmodi nubilis virgo Gr. quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit Dion. H. 1.“ Sb. T. 1. p. 62. l. 21., vt plur. γάμων gen. exempla, praeter vnum ap. L. Bos. l. l., sunt alia ap. Suid. 2, 759. m. ὥρα γάμων, ἡ ἀκμή, καιρὸς γάμων, *aetas*, nuptiis *apta*, Hes. 2, 1593. m. cum N. et ad Moer. p. 426., vt de Lat. formulis. Stp. Th. 4, 792. C. m., qui p. 787. G. sq. modo „ὥρα ἡλικίας, flore *aetatis*“ quod angustius non huc valet, estque ὥρα simul cum istis gen. γαμ. vel simpl. tempus, aetas coniugii, vt Suid., vel aetas, coniugio et nuptiis apta et matura, tempus legitimum s. consuetum ineundis nuptiis matrimoniisque, cf. Palmer. Ex. in A. Gr. p. 811. m. Gat. l. l. Ind. Xen. M. Socr. et Bach. it. Zeun. ad Theocr. An. p. 11. m. et ad Vig. p. 159. b. e., vbi et huius loci meminit, Suid. 2, 759. e., quanquam forte et Stp. Th. 4, 787. B. sqq. eam notionem agnoscit, vbi proprie illam pro tem-

ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς rii ordinis optimis, non eos,

pore generaliter tractat, qua de v. Bud. C. 236, 51. L. N.T. Vig. p. 158. e. Nr. 11. Ind. R. Or. V. 4. 7. And. Arist. Kust., Aes. Fab. Hs. Call. h. Ap. v. 87. Theogn. v. 724. Hes. 2, 1593. i.; praeeunte iam in nostram rem Hom. Ὀδ. ϛ, 126. δῶρόν τοι — τοῦτο δίδωμι — ἐς γάμου ὥρην, *in* nuptiarum *tempus*, sed in Plat. illo ad Vig. p. 159. N. 32 „ἤδη δ' εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης, iam *ad* nubilem *aetatem* prouecta *puella*" cum alio gen., aeque subintelligendo in superioribus, ac γάμου et γάμων, sicut nulla plane ellipsi opus videtur, si ὥ. sumatur pro aetate adulta et matura, quae deinde est illa aetas, nubendo apta, cf. Stp. Th. 4, 792. C. e. 787. G. et Z. ad Vig. l. l., quae ratio in primis commoda nostratibus h. l., *da sie* bey *reiferm* Alter *waren*, s. *zu* einem *reif.* Alter *gelanget*, gekommen *waren*, quo Bg. respexerit, sed liberior, pro *quum* aetate matura *essent*, s. *in* aetate *matura* constitutae, *versatae*, cf. Stp. Th. 1, 825. e. „γενόμενος cum ἐν interdum vertitur *constitutus*" sine loco aliquo, at per *versatus* ap. Bg. §. 10. e., vt pro *veniens* alibi, faciente Sch. cum P. partim in „ἐν cum v. subst. adhibetur variis qualitatibus animi s. corporis describendis, vt εἶναι s. γενέσθαι ἐν ὥρᾳ, *adolescere*" cf. 1, 8, 17. m.

ἐξεδ.) Hoc med. ap. Dem. 1036, 8. de patre similiter, pro quo 1028, pen. simpl. δίδωσι, it. p. sq. l. 22. ἐνεγγύα, cf. D'Orv. Ch. p. 245. m. et Abr. Dil. Th. p. 314. e., vbi de femina, quae se ipsa desponsat, vt pass. de patre rursus ap. Dem. 1369, vlt., praec. l. 21. iterum δίδωσι, sed de fratre 1014, 5., et act. sine Ind. 835, 17. 842, 13. 1009, 27. 1010, 4. 1118, 5. 12., vbi sq. adeo γυναῖκα ἔχειν, omisso sc. ὥστε, it. Z. Ind. Xen. Cyr., ignorante med. et pass. Stp. Th., vbi „pro loco, i. do nuptui" cui phrasi similis Bg., pro vno Lat. *elocare* Ind. Dem., quoad praep. Gr. viciniore, quanquam ap. G. Th. non de filiabus, at in illo P. cum Ind. Fisch. Theophr. puellae *collocari* dr., cum nubunt, — alii *collocatam*, i. nuptui datam" vt Ind. Dion. Cas. adeo „nuptum collocare" at ap. G. Th. cum adiunctis syn. *nuptui* et *in matrimonium*; in quibus omnibus v., siue priuis, siue iunctis, tamen nihil inest, quam dare vxorem, quae notio et in Gr. ἐκδιδόναι, pro tradere, a qua potestate potius, quam ab illa, pro locare, (nostratium *ausstatten*, e Lat. *elocare*,) tropum ego quidem dixerim; cumque nec Lat. illud *tradere*, nec aliud *edere*, quod plane nostrum Gr. exprimit, in hac causa sit in vsu, sed compositum pro simpl. ponatur saepe: non verear nostrum reddere per solum Lat. *dare*, solenne etiam in hoc genere, vt nostrum *geben* et *vergeben*. Caeterum ap. Suid 1, 746. i. ἐξέδοτο, ἐξέδωκε, edidit, *tradidit*, glossa solitaria, et quasi collocanda filia, nescio cui et an Nostro; vt de Leisn. ad m. Ox. „Val. ad Harpocr. p. 347." paginis discrepantibus cum ed. mea, nihil proferre licuit.

ἀνδράσ.) Aemulatus hoc nomine veteres. Cic. de off. 2. Apud veteres in eligendis maritis non genus et pulcritudo tantum, sed et virtus spectabatur, v. Pric. ad Apul. p. 396. *Leisn.*

In Cic. respicitur, credo, c. 20. e. *Themistocles — cum consuleretur*, vtrum *bono* viro *pauperi*, an *minus* probato *diuiti* filiam *collocaret*, rel., sed in rem ipsam cf. Capit. in Marco c. 20. e. p. 365. *filiam suam* — grandaeuo *equitis Rom.* filio *Claudio Pompeiano* dedit, *genere* Antiochensi, *nec* satis *nobili*, rel., vt ἀρ. hic, qui Cic. ante *bonus*, moraliter, h. e. honestissimus, virtuti deditissimus, laudanturque isti ἀρ. h. l. vniuerse,

ἀρίστοις [m], οὐ τοὺς γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας [n], οὐδὲ [o] τοὺς πλούτου περιβολαῖς	qui longa generis serie patricii, nec qui opum affluentia splendidi, sed qui modesti moribus

m) Ms. Ba. hic colon, vt punctum in A. cum B. 1., pro quibus comma rel. rectius, cohaerente extr. διλ. cum ἐξεδ. arctius. n) Ms. Ba. colon hic et mox post λαμπρ. o) οὐ δὲ sic diuisum in A. cum B. 1., quo de post tacemus, nisi vbi necesse est monere.

sed mox per explic. et per partes in κοσμ. τ. τρ. et σωφρ. τ. β., e P. reddente Bg., it. in σ. β., quo de v. Exc., at seuerius in ἀνδρ. cum gen., pro P., assumente pr. ἐκ, vt facimus in τὶς, similis rectionis et syn., cf. L. Bos. Ell. p. 329. i. 488. e.

διαδοχ.) Bg. e P. non tantum alius ordo est, sed et numerus in δ., cuius Latino augendus Stp. Th., in m. ad P. praelucens, sed subst. γεν. non diserte asserens, quo sensu hic est, vt Lat., de pers., pertinentibus ad familiam, et nominatim h. l. in partem anteriorem, de maioribus, vbi et fit aliquod abstractum pro concreto, cf. Exc. de εὐπ., a P. oppresso.

τ. πλ. περ.) L. 3. singulari vtitur πλ. περιβολή. *Steph.* 3, 11, 2., vt sine gen. πλ. 1, 6, 8., vbi et in sing., pro quo est pluralis h. l. sine discrimine, vtcunque seruatus a P. „qui *opes* nimias *ostentarent*" resolutis, puto, duobus subst. in adi. et subst.; huc respiciente Bud. C. 648, 7. „οὔτε τοῦ γεν. μ. δ. ἢ. οὔτε ταῖς πλ. π. λ." memoriter, nec vertente simul adi. λ., sed subst. περ. dubitanter „*cultum* et *gestamen*, — nisi pro *copia* accipiamus" vnde Stp Th. 1, 696. i. repetit, etiam per alia Gr. illa „vt significet *opulento amictu* s. *gestaminibus sumtuosis*, sed in Comm. pro *copia*, — quam poster. interpr. malim" sequente Sch. in περ. Sb. Ind. „*opum* copiis *claros*" pro quo, ambiguo in subst. copulatis fere syn., facilius est Bg., intelligentis diuitias magnas, s. facultates et fortunas, (cf. G. Th. cum Gr. n. in *op.*, quo sensu et P. *nimius* ceperit, tacente G. Th., non item Cort. ad Plin. ep.) idque recte, cum vestes sumtuosae, i. diuites, auro argentoque distinctae, multos sumtus, multam pecuniam requirentes et ostentantes, ab h. l. sint alienae, vbi de matrimoniis agitur, in quibus incundis quanquam olim fuerint, vt semper, qui cultu tali aucuparentur deciperentque feminas, patres, matres, tamen hic, de rhetorum et philosophorum disciplina, (cf. Ern. init. eth. c. 7. §. 193. c. 12. §. 201. sqq. it. rhet. §. 268. sq.) spectantur potius tria haec, genus, diuitiae et virtus, quorum et Noster meminit in pr. et sqq., prorsus nobiscum duo subst. in adi. cum subst. resoluente Sch. in „λ. *splendidos* amplis *diuitiis*" quod adi. Lat. Bg. non est ap. G. Th. cum Gr. n., sed Sb. supra, vt et hoc tantum ib. cum abl. subst., resoluendo illo per praep. aliquam, v. c. ob s. per, it. quoad; hic vt capiam Bg. pro conspicui, insignes, notabiles prae aliis ob diuitias; quo et redit P. particip., pro adi. positum, et tandem etiam Sb., pro celebres et nobilitati propterea, quia eas ostentant vbique, et eae in istis conspiciuntur, cf., praeter Ind., ap. Dem. de perf. absolute 414, 13., cum adv. 174, vlt. et cum praep. 331, 19. ἔχοντες ἐν τάξει — λαμπρὸς ἱπποτρόφος, sed, vt hic, cum abl. 149, vlt. τῇ μὲν κατὰ τὴν ἀγορὰν εὐετηρίᾳ λαμπροί, et ap. Luc. 3, 501. l. 23. de Dem. λαμπρὸς — τῷ μεγέθει, magnitudine *splendidus*. Denique ad assumtum a Bg. in accus. adi. participium ὄν-

λαμπροὺς, κοσμίους δὲ τὸν τρόπον καὶ σώφρονας τὸν βίον, γαμβροὺς αὐτῷ p) γενέσθαι θέλων. ταῦτα γὰρ μόνα ψυχῆς ἴδια καὶ

et vitae ſobriae eſſent, generos ſibi fieri cupiens. Haec enim ſola animi propria, quae-4. ve auferri non poſſent,

p) In Ms. Ba. eſt quidem αὐτῷ etiam: ſed forte debeat eſſe αὑτῷ. *Mart.* Hoc per aſperum eſt in B. 1. R. al. v. N.

τας, reſolutum per pron. et verſum per praeter. tempus, praeiuerat partim P.

κοσμ.) Sic iungit κοσμίως καὶ σωφρόνως Noſter 5, 8, 3. et Luc. 2, 813. (l. 93.) κόσμιον ἄνδρα κ. σώφρονα, (virum *honeſtum* et *ſobrium*.) It. 1 Tim. 3, 6. Κόσμιος eſt homo probatis et compoſitis moribus, v. Elsn. ad l. c. et Re. ad Luc. l. l. *Leisn.*

Sch. in „σ. ſynecd. (i. omiſſa pr. κατὰ) modeſtos *vita*" in β., praeter P. repetita, comparans 6, 1, 3. βίῳ σωφρονεστάτους, non male, quia abl. ibi par eſt noſtro acc. elliptico, vt alibi praepoſitioni cum ſubſt., cf. Exc.

αὐτῷ) Praeter edd. illas quasdam, ἁ. per aſperum ſequuntur quoque hic Latt. Intrp., ob v. θελ., quod indicat, ipſum agere Marcum, non autem Noſtrum narrare; vt tamen vulg. lenem excuſent haec, primo analogia Lat., vbi pron. demonſtr. etiam interdum pro recipr. *ſui* ponitur in ſimilibus v. v., cf. Hor. Turſ. p. 444. Nr. 6. et G. Th. 1223, 52., deinde quod alii editores et critici nihil in talibus mutant, ſed, quae repererint, intacta relinquunt, v. ad Luc. 1, 46. l. 34. it. p. 523. l. 31., denique quia alii obſeruarunt, αὐτὸς ſic loco iſtius reciproci ſaepe poſitum, cf. Vig. p. 162. m. Nr. 6. D'Orv. Ch. p. 483. e., ad Luc. 2, 41. N. 97. it. p. 74. N. 90., vbi tamen venia datur, ſi quis pro loci neceſſitate corrigat, quae venia ſere iterum adimitur p. 81. N. 82., tum Pal. Fiſch. et Schw. ad Onoſ. p. 52. N. 4., vbi adeo Atticum dr. περὶ αὑτὸν p. αὐτὸν, vt in hoc genere poſt illa expreſſuri ſimus ed. Stp. In γ. h. l. notio manifeſta, v. Heſ., quod ad Noſtri vocab. poëtica pertineat ſecundum Thom. M. p. 177., ad quae in N. tantum Liban. profertur, vt a Stp. Th. e proſaicis modo Herodt., cuius Ind. tacet, non item Luc., praeeunte Sch. in v. γεν. Bg., ſed in „θ. putans" P. illa ſpectante, *ſibi generos* deligendos *putabat*, quae non modo ſunt liberiora, ſed ne recta quidem, cum illa formula Lat., vt ſimiles, *deligendum* cenſeo, *videtur*, potius ad intelligentiam pertineant, accipiendis illis v. pro iudicare, nec pro velle.

ταῦτα) Haec quodammodo ipſe Antoninus expreſſit 5, 33. Itaque recte, hoc poſito, argumentatur Martial. (5, 42, 8.) *Extra fortunam eſt, quidquid donatur amicis. Quas dederis, ſolas ſemper habebis opes.* Ap. inferos Diogenes interrogat Alexandrum lacrimantem, τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τύχης; ap. Luc. 1, 393. (l. 64.) cf. plura in hanc ſententiam ap. Voſſ. Inſt. Or. 1. p. 59. ſq. *Leisn.*

Antonini forte ſunt ibi, ὅσα — ἐκτὸς ὅρων τοῦ κρεαδίου καὶ τοῦ πνευματίου, ταῦτα μεμνῆσθαι μήτε σὰ ὄντα, μήτε ἐπί σοι, ad quae v. Gat. copiam. Idem Leisn. in m. Ox. „Cic. Phil. 4, 5." extr. *alia* omnia *incerta ſunt, caduca, mobilia*: virtus *eſt vna altiſſimis defixa radicibus,*

ἀναφαίρετα ἡγεῖτο κτήματα. ἀρετῆς δὲ πάσης ἔμελεν[q] αὐτῷ[r]· λόγων τὲ ἀρχαιότητος ἦν ἐρα-

ducebat bona. Omnis virtus ei curae cordique erat, litterarumque antiquitatis adeo

q) ἔμελλεν A. 2. cum B. 1., v. N. r) Hic comma in Ms. Bg. B. 1. Bc. 2.

quae nunquam vlla vi labefactari potest, nunquam demoueri loco. Sch. partim e P. in „ὠ. propria *bona* hominis virtutes, ἀν. *possessiones* ſtabiles, *quae* auferri *non possunt*, ἡγ. putabat" v. Exc.

ἀρ. δὲ) E P. δὲ omiſit Bg., in reddendo per phraſin ἐμ. vſus duplici ſubſt., quorum alterutrum ſufficiebat, vt *cordi erat* ad Plut. Hſ. c. 17. e. et Ern. Call. Di. v. 2., aut *curae erat*, cf. Stp. Th. 2, 858. e. Barn. Eur. Bacch. v. 450. Ern. Call. Di. v. 137. it. Del. v. 90. et Ind. Ael. V. h., vbi tamen et priuo redditur *curare* cum Gſ. ad Luc., quod et ſeuerius, vt quoque *ſtudere*; quanquam Bg., addito ſecundo ſubſt., videtur ſenſum voluiſſe adiuuare, cum Lat. *cordi eſſe*, quanquam interdum per *curae eſſe* reddi licet, v. G. Th. 1244, 22., tamen melius, vt ib. l. 26., explicetur per *amare*, proprieque in animo eſſe, mente, cogitatione, et hinc etiam in amore; nec in Gr. et Lat. *virtutem* nominatim *curare* eſt aliud, quam amare, obſeruare, exercere, quod poſtr. hic liberius eſt P., cf. Suid. 2, 524. m. 528. i. 527. m. ſqq., non coll. ad Heſ. 2, 564. i., vt nec ad 1, 1192. m. N. 24. haec Suid. 1, 723. i., tum Schol. Soph. Antig. v. 1340. Dem. Ind., cui add. 526, 3. 665, 1. 725, 88. 937, 18., ad Luc. 1, 425. N. 78. Bud. C. 1492, 4., vt de V. L. per vitium ſolenne, praeter Hom. 'Οδ. ε. 6., v. ad Luc. 1, 448. 2, 40. l. 31. Fiſch. ad Plat. Phaed. p. 80. N. 8. Schw. ad Onoſ. p. 33. N. 10. et ad Heſ. 2, 568. N. 18., ad quam cauendam confuſionem forte pertinuit cura diſtinguendorum iſtorum v. v. ap. Grammat. vet., v. c. Suid. l. l.

πασ. ἐμ.) Leisn. ad m. Ox. „v. Iul. Poll. in dedic." quem non licuit inſpicere. Recens Vern. *omne* genus *virtutis*, vt πᾶς ſaepe, v. Obſ. M. Amſt. V. 10. p. 356., it. Bg. et P. ſyn., ſicut ſing. valet i. q. plur., omnes, quotquot ſunt, virtutes, cf. G. Th. in Bg. v. i. et de re ipſa Exc. ad §. 1.

λογ. τ. ἀρχ.) De ſtudiis Marci et praeceptionibus magnifica Capit. in M. 2. ſq. Xiph. fine M. Suid. v. Μαρκ. aliique. *Boecl.*

Ipſe etiam Antoninus per totum lib. 1., cf. Exc. ad §. 1. et de λογ. §. 2. e., vbi Bg. e P., et λ. ἀρχ. litterae antiquae, antiquis temporibus et viris cultae, maxime Graecis, vt ἀρχ. intelligatur non de omni antiquitate, ſed de certa eius tantum aliqua parte, nec cum Vern. vet. de ſolis philoſophiae ſtudiis, multo minus cum Vern. rec. de antiquitatibus, forte e Sch. „Ἑλλ. Graecorum *antiquitates*" tenente Stp. Th. v. ἀρχ. ſine auctoritate, quae nec mihi quaerenti ſe obtulit, vt forte ſit in Noſtri peculiaribus, eque Lat., vbi ſecundum G. Th. *multae* antiquitatis *peritus*, it. *antiquitatis* omnis *peritiſſimus*, et adeo ap. Quint. *antiquitatis admirator*, quo Lat. hic exprimi potuit ἐρ., ſed et ſeuero Cic. *amator*, pro quo Bg., particip. ſyn., fere e P., vt et ſuppletum adv. οὕτως ante ὡς, quod ſic nude et pro duplici Bg. *adeo vt* ſaepe in omnibus linguis, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. et Mc. Soc., poſt Stp. Th. 4, 804. i.

στῆς[s], ὡς μηδενὸς μήτε Ῥωμαίων, μήτε[t] Ἑλλήνων ἀπολείπεσθαι. δηλοῖ δὲ, ὅσα καὶ εἰς ἡμᾶς 5.

erat amans, vt nemini Romanorum Graecorumque esset secundus. Argumento

s) Ms. Ba. colon hic. t) Ms. Ba. μὴ δὲ ἑλλ. v. N.

μηδενὸς μήτε — μήτε) Ms. μὴ δὲ habet neg. non modo diuisam, de more vet., sed etiam cum alia littera; vnde copulentur μήτε — μηδὲ, librarii vel lapsu, vel ingenio ex aliorum vsu, cf. Hoog. Op. p. 754. Nr. 10., et affine contra μηδὲ — μήτε p. 751. Nr. 6. sq., quo de connubio (negatiuarum nihil Stp. Th., at de diuisa neg. 2, 911. F. „scriptum inuenitur etiam μὴ δὲ, idque plerisque in locis" scil. Mss. et edd. primarum, inde ductarum, cf. §. 3. m., Hemst. Ar. Pl. p. 23. a. i. 169. a. i. et Ind. Luc. ad V. L. et Thuc. cum Praef. ad p. 256, 36., etiam cum discrimine interdum, quo de infra, vt de μηδ. cum gen. ad 1, 13, 4. m., Bg. retinente P. in neg. duabus per vnam modo copulam aientem exprimendis.

ἀπολειπ.) Vt *a* nemine *neque* Graeco, *neque* Romano *relinqueretur*, i. superaretur. V. *relinquere* eodem sensu Hor. A. P. 417. (mihi *turpe* relinqui *est*,) Sen. ep. 109. *nisi* properamus: *relinquimur*. Propric λείπεσθαι et ἀπολ. dr. athletae, qui in stadio vincuntur. Transfertur deinde vox et ad alios quoscunque, qui inferiores discedunt, v. Eust. ad Hom. f. 1314. ap. Fabr. Agon. 3, 19. p. 304. In primis autem τὸ λείπεσθαι est cursorum, (quos alii praecurrunt et relinquunt pone se,) Fab. l. l. p. 305., vt de errantibus in vertenda hac v. cf. Per. ad Ael. V. h. 1, 23. et infra ad 2, 3, 4. *Leisn.*

Qui et ad in. Ox. „Aristot. Quaest. p. 12. 110. et O. M. V. 4. p. 784." et de eodem v. ad 1, 3, 10. e., cf. Bud. C. 1059, 35. Stp. Th. 2, 665. e. Krb. Obs. ad N. T. p. 394., Vig. p. 346. Ind. Dem. Isocr. Pan. et Ev., it. alio sensu de athleta quoque Fisch. Aesch., Suid. 1, 279. m. Harpocr. p. 53. e. Hes. 1, 469. m. ἀπολείπεται, ἀπομένει. i. *remanet*,, nobis *er* bleibt *zurück*, vt in N. laudata N. T. loca quaedam postulant potius nostrum *übrig bleiben* s. *seyn*, cf. Lexx. Sed tropus v. a Leisn. melius ab init. explicatus est per Lat. *superari*, quam deinde per tropicam quoque formulam *inferiorem discedere*; quod et valet de aliorum Verss., it. de Bg. e P. formula, quae ap. G. Th. 360, 54. sqq. tantum e poëtis et sine explic., vbi haud dubie est i. q. deterior, vt h. l. impar doctrina, et totum, *vt* nemini *neque* Romanorum, *neque* Gr. *relinqueretur*, (severe redditum, praeter μηδεν. alio casu,) vt a nemine superaretur doctrina, nemo eum superaret doctrina, nemo doctior esset eo, cf. de gen. cum hoc v. 1, 3, 10. e., vt ad Bg. Lat., infra 1, 17, 27. m. quoque adhibitum in Gr. οὐδενὸς ἥττων, meminerimus propriae formulae ap. Herodt. 1, 23. Ἀρίονα, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, Arionem, *qui* erat *citharoedorum* sui *saeculi* nulli *secundus*; quae adiuncta et h. l. suppleas, *sui saeculi* s. *ea aetate*, s. *eius* aetatis *nemo* eum *superabat*, potius, quam Politiana, ne elogium hoc videatur nimium Nostri, cuius locus effugit Anglos, non item Heynium hist. T. 4. p. 1010. e., moderatius agente Aur. Vict. ep. 16, 11. philosophiae *studens*; litterarumque Graecarum *peritissimus*.

δηλοῖ) In omnibus Bg. e P. sine causa, δηλ. per phrasin, ἠλθ. per compos. et omissis δὲ et καὶ, quorum primam formulam, G. Th. non expli-

ἦλθεν [u], ἢ λεχθέντα πρὸς αὐτοῦ, sunt, quae ad nos peruene-

u) Comma hoc in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss., v. N.

catam, capimus pro argumentum esse et arguere, et cum Sch. „ea *declarant*“ innuente aliquam casus ellipsin, quae h. l. tamen est duplex, omisso bis pron. demonstr. neutr., at diuersi numeri, v. c. τοῦτο δὲ δηλοῖ ταῦτα, quorum primum suppleuere Vern., sed pro secundo P. substituit *permulta*, πάμπολλα, quod nimium est contraque legem Grammaticorum, ante pron. rel., quale hic est ὅσα (vt Bg. e P.) iubentium expleri tantum pron. dem., cf. Dem. sine Ind. δηλοῖς δὲ καὶ ἐξ ὧν ζῇς λ. de pers. quidem, sed de re, vt hic, 84, 27. 293, 21. 402, 19., nihil tale tenente Stp. Th., nec in sq. formulam, vbi Sch. cum Bg. in v. ἔρχ, sed in „εἰς — ad *aliquorum* (nostra) tempora *venire*“ nec G. Th., nisi 842, 93. „*peruenit* ad *me* haec *res*, i. resciui, dictum est mihi“ cf. Corn. N. Ind., sed h. l. innotuerunt nobis, seruata sunt nobis, scimus s. legimus nos nunc. Sed in δὲ Vern. vet. per τὲ non male quidem, nec tamen necessario, cum et δὲ saepe simpliciter orationem continuet, vt nostrum *aber*, et Lat. *autem* s. *sed*, cf. G. Th. v. vtr. Hor. Turs. p. 166. e. Ind. Corn. N., Cort. ad Sall. Cat. 43, 2. et Iug. 42, 3. cum disertis his „sed saepe continuatiua, vt Gr. δὲ“ quod alioqui et h. l. pro γὰρ valeat; in καὶ Sch. reddente *etiam*, quod verum est vniuerse, sed vt transpositum videri queat, in altero membro stans, quanquam proprie pertineat ad prius membrum et v., pro δηλ. δὲ καὶ, vt ap. Dem. ante, cf. 1, 9, 1. et Bauer. Philol. Paul. p. 285. m., vel suo seruetur loco, quod mihi potius est et sine difficultate, si referas non ad pr. pron. ὅσ., sed ad sq. εἰς ἡμ., proprieque per quandam in dicendo breuitatem, pro plenis, quae, praeter reliquos, etiam ad nos venere, s. quae non solum in manus et aures tum viuentium hominum venerunt, sed etiam ad nos; aliis super καὶ post pron. diffidentibus, dum vertunt nobiscum, cf. Koen. ad Gr. p. 45. N. 57. Stp. ad Thuc. p. 437. N. 51. b. (qui tamen inconstans ib. p. 160. N. 41. a.) Abr. Dil. p. 359. m., qui tamen dicit redundare p. pr. e., nihil definiens p. 423. m., sed p. 18. m. sqq. rursus reddit, vt a Dev. p. 180. m. in eo pleonasmus statuitur, sed in N. disputatur in vtr. partem, et ad Luc. 2, 875. N. 60. nihil definitur, sed 3, 246. N. 7. redundare censetur, cf. Bud. C. 550, 19. 1290, 16. Vig. p. 506. i., Nr. 6. Bg. ad Alc. p. 83. e. Bauer. Phil. P. p. 208. m. et Ind. Polb. Ern., pro vi quadam eius pugnante etiam Hoog. Op. p. 544. m. Nr. 8. sq. 548. in Nr. 4. sqq. it. Z. ad Vig. p. 509. i., vnde credas, Latinos Inttp. hic fuisse in iis, qui καὶ in ea caussa otiosum putarent.

ἢ λεχθ.) Scripta ab Anton. sunt τῶν εἰς ἑαυτὸν βιβλία ιβ΄, quae Suid. in Μαρκ. (2, 501. m.) τοῦ ἰδίου βίου διαγωγὴν vocare videtur, (cf. ib. N. Kust.) Niceph. 3, 31. h. eccl. memorat etiam βιβλίον παιδείας, dicatum filio M. Commodo, πάσης κοσμικῆς ἐμπειρίας καὶ παιδείας μεστόν. Ipse Anton. 1, 6. *dialogorum* meminit, quos puer, suasore Diogneto, scripserit. Inde *dialogista* dr. ap. Vulc. Gallic. in Auid. Caff. c. 3. Libris ex his, quem primum nominauimus, solus superest. *Leisn.*

Cf. in hanc rem Gat. ad Ant. l. l. p. 5. a. D. m. Fabr. Bibl. Gr. V. 4, p. 22. e. p. sq. N. e) et p. 32. it. nostrum Exc. ad §. 1. Tum πρὸς intra duo v. v. λ. et γρ., cum ad vtr. pertineat, vbi in notione Bg. e P. aut Sb. Ind., cf. cum v. pass., vt hic, vel cum act., it. cum gen. pers., vt h. l., aut cum gen. rei, p. ὑπὸ s. ἀπὸ, Stp. Th. 3, 568. G. i. „in soluta

ἢ γραφέντα. παρεῖχε δὲ καὶ τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν[x] ἐπιεικῆ runt, vel dicta ab ipso, vel scripta. Praebebat autem et

x) Ms. Ba. hic comma, sed mox post βασ. colon, quod et in Ox.

oratione quoque, sed rarius" Gat. ad Ant. 2, 15. p. 54. b. A. e., praeter Nostri locum, e prosaicis nullum, nisi Cl. Strom., sed Vig. p. 639 m. „saepissime" quinque exempla ferens sine auctoribus, quales damus Dion. H. S. Ind. T. 1., Luc., cf. 2, 777. N. 58. p. 812. N. 88. p. 890. N. 44. it. 3, 507. N. 42., praeter Ind. loca, cum Bg. ex 1, 196. l. 20. p. 239. l. 48. it. 2, 486. l. 44. p. 748. l. 89. cum Gs., vt et 2, 890. l. 44., qui tamen aliter in locis eiusdem sensus 1, 109. l. 80. et 3, 184. l. 21., tum Fab. A. Hs., Xen. Bach. Fisch. Pal. et Aesch., cuius et alia duo loca sic capio, cf. eundem ad Well. p. 390. e., vbi et hic Nostri locus, Dion. Cas. et Exc. ad 1, 1, 1. m. e Luc., it. Hes. 2, 1042. m. πρ. αὐτοῦ, παρ' αὐτοῦ, quod tamen et e poëta sit, vt p. sq. i. ex Hom., in cuius loco simili 'Οδ. ζ', 207., a Stp. Th. l. l. disceptato, Schol. ὑπὸ, hic vt non improbem mutatam e verbis in subst. orationem in nostrate sermone, *dieses* zeigen *die Reden* und *Schriften* desselben, *welche* auch *auf* uns *gekommen sind*, s. *dieses zeiget*, was *von* seinen *Reden u. Schr.* rel., vt durioribus ap. nos seueris particip., *was* von ihm *geredet* oder *geschrieben*, auch *auf uns gek. ist*; sicut liberum relinquo de distinctione, an comma post ἠλθ. omittas, vbi cohaerent ὅσ. — ἠλθ. λ. ἢ γρ. per exquisitiorem rationem, vt participia, quemadmodum alias subst. aut adi., ponantur post pron. relativ., ante id locanda seuere, pro δηλ. δὲ ἢ λ. π. α. ἢ γρ., ὅσ. κ. εἰς ἡμ. ἠλθ., cum in Stp. ratione, et post ἠλθ. sumto commate, copulentur quoque δηλ. δὲ ἢ λ. π. α. ἢ γρ., sed interiecto membro ὅσ. κ. εἰς ἡμ. ἠλθ., quod in pr. stat in extremo.

παρεῖχε — ἑαυτ.) Pro medio παρείχετο, quae forma per act. cum pron. recipr. frequens Nostro, tum in nostro v. cum adiuncto adi., cf. Bud. C. 406, 41. Stp. Th. 1, 1349. D. e. (cuius loca e Xen. Cyr. non sunt in Ind., vbi modo cum inf., cui add. 1, 2, 9. et 13.) Kypk. 2. 380. i. Dem. μέτριον παρ. ἑ. 442, 10. alio ordine, quam hic, cf. 109, 7. 466, 18. 556, 19. 575, 27. 684, 14. (qui et 300, 15. σώφρονας παρέσχεσθε ὑμᾶς αὐτοὺς, med. cum pron. illo simul,) tum et in aliis v. v., praeter Ind. nostrum v. ἑαυτὸν, cf. ad Diod. S. 1, 378. N. 64. it. T. 2. p. 292. N. 2. it Woll. de v. med. p. 61. N. et 339. m., vbi Lat. *se exhibere* vicinius est, quam Bg. et P., sed omnia, tropo remoto, pro *esse* lenem *erga aliquem*, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. 985, 40. 52, in v. *praest.*, etiam cum Gr. n., 1029, 56., in *exhib.* 495, 44., et in v. *ger.* 803, 57. „*se ita gessit*, i. se ita habuit" respiciens ad nostrum *sich verhalten*, quod et ipsum maxime vicinum nostro Gr., saepe quippe pro tenere posito, dum Bg. deserit P. casum tertium, in praep. mutatum, sine causa, cf. G. Th. 985, 42., ap. quem in Bg. sq. *subiect.* non est Gr. n., nec in hoc Bg. Lat. ap. Stp. Th. 1, 561. e., vbi recte „ἀρχομένους esse, qui alio nomine ὑπήκοοι" pro quo 1, 1, 9 m. Noster hic variat; liberius P. substituente πᾶσιν, pro quo Sch. in v. παρειχ. „subditis" quod, a Stp. l. l. improbatum, sumserat e Sb. Ind. aliunde, cf. Ind. Dem. v. e. Xen. 'Ανβ. Mor. cum N., Cyr. Z. et M. Socr. 2, 1, 10. i., vbi extr. syn. οἱ κρατούμενοι, Isocr. Ev. „*οἱ ἀ. ciues*" vt Gs. ad Luc. 1, 722. l. 81., quod Lat. in prosa quidem maxime probatur, (vt Bg. in poëtis solenne, vt

καὶ μέτριον βασιλέα, τούς τε [y] προσιόντας δεξιούμενος, κωλύων τὲ τοὺς περὶ αὐτὸν δο-	erga subiectos se clementem et moderatum principem, adeuntes benigne excipiens, et inter-

y) Lu. ὡς τε πρ. v. N.

Virg. in illo, *parcere subiectis* rel.) praeter istud *parentes* Ind. Thuc., recte hic Vern. dantibus *die Unterthanen*, cum non liceat propius ad Gr. accedere.

ἐπιεικ. κ. μ.) Duo ista ἐπιεικὴς κ. μετρ. saepe iuncta reperias. Alc. 3, 50. (e. p. 390. m.) πρὸς ἡμᾶς — ἐπιεικὴς κ. μετρ. τὸν τρόπον, mitibus *et* commodis *moribus* vtens, (e Bg., vt et sq. l.) 3, 53. (e. p. 400. i.) ἐπιεικής τις κ. μ. λ. bonus *homo* et *commod.* Vnde apparet, in his τὸ μέτριος esse i. q. πρᾶος. Vnde Ael. V. h. 13, 2. coniungit ista duo πρᾶος ἦν κ. ἐπιεικ. *Leisn.*

Cf. Exc., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. ad Βασ., frequens v. c. ap. Plin. Pan. pro imperatore Rom., cf. 1, 1, 5., sed et vniuerse pro domino terrae, nobis *Fürst* s. *Regent.*

τούς τε πρ.) Inter consilia parandae beneuolentiae est facilitas aditus, alloquii consuetudo, respondendi comitas, v. Lips. mon. pol. 2, 7. Hac nonnulli vtuntur ex instituto naturae, i. e. ex aequanimitate et ciuilitate indolis, sicut hic de Marco praedicatur, nonnulli simulatione naturae hac in re defectum supplent. Pessima eorum est facilitas, qui ex hypothesi tyrannica insidiose ciuiles sunt, v. quid Iustiniano tribuat Procop. in Arc. hist. p. 59. *Boecl.*

Praeter Exc., hic V. L. Lugd. minus fuerit editoris ingenium, quam operarum error, non ille infelix, quod ὡς cum particip. stat pro Lat. *vt*, vtpote, quippe; quod patitur contextus per se.

κωλύων) Liberius agente P., ad sensum Bg. bene, cum κωλ. sit impedire quouis modo, et factis, et verbis, quo minus quid fiat, reddentibus sic et L. N. T. Schw. et Fisch., sed per syn. *dissuadere* Krb., vt Ern. per *vetare* cum Stp. Th. 2, 528. D. e. aliunde, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 14., praeced. ἀπαγορεύειν, et G. Th. v. *prohibere* cum Gr. n. „impedire vetando rel."

τοὺς περὶ) Hi sunt satellites, insigne regium. Satellitium illud a corpore regio non discedebat, quod eleganter describit Coripp. 3. v. Barth. ad Stat. 2. Theb. 385. p. 482. *Leisn.*

Pro αὐτ., in quo leni hic edd. non variant, Latt. Intrp. videntur αὑτ. per asperum legisse, aut ex indole Lat. sermonis vertisse, cf. §. 3. e., vt Sch. in „π. — αὐτ. qui *circa* se *erant*" recte suppleto particip. v. subst. ὄντας et per impf. reddito, dum Bg. e P. formulam sic tractabat, vt praep. cum pron. fieret pronomen merum in gen., τοῦ αὑτοῦ δορ., quod deinde in Lat. per adi. expressit eodem casu cum subst., vbi Sch. „stipator, praetorianus, custos corporis" quod extr. partim e P., quem et Bg. deseruit, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Suid., non coll. ad Hes., qui homines deinde a Nostro varie nominantur, cf. 5, 4, 16. m. 2, 12, 9. i. 1, 4, 10. m. et Ind. v. δορυφορεῖν, πραιτωριανοὶ et στρατιώτης, ad Dion. C. T. 1. p. 702. l. 57. p. 709. e. Stp. Th. Suic. Th. Indd. Xen. Mor. et Z. it. Periz. de Praet. p. 123. sq. 142. 245. p. sq. m. 494. 604. i., vbi et vsus est hoc loco Nostri, ap. quem et semel occurrunt de rege

ρυφόρους, ἀποσοβεῖν τοὺς ἐν-
τυγχάνοντας[z]. μόνος τὲ βα-
σιλέων φιλοσοφίαν[a] οὐ λόγοις,

dicens suis satellitibus, abige-
6. re accedentes. Solusque
regum suum sapientiae stu-

z) Colon hic in Stp. et al. a) Ms. Ba. φιλοσοφίαν, οὐ λόγοις —— γνώσεσι λ.

Parthorum 4, 11, 9. e., vt Hes. δορυφοροῦντες, προβαδίζοντες, huc profit, cum δορυφοροῦντες sint i. q. δορυφόροι, et προβ. i. q. 3, 11, 5. οἱ προϊόντες τινὸς, Lat. *anteambulones*, qui h. l., comitantes imperatorem, in publicum prodeuntem e palatio, prohibiti sint, ne homines remouerent, si qui starent in via, spectaturi imperatorem, aut omnino obuiam occurrerent, cf. 3, 11, 5. et Plin. Pan. 23, 2., non vero, si qui in aulam et ad imperatorem, ibi praesentem, accedere vellent, cum hoc postr. iam aliquo pacto iniit in pr. τοὺς πρ. δεξ., videaturque Noster in Marco laudare duo genera lenitatis ac benignitatis, vnum, quod domi declarauit, alterum, quod egressus palatio in via, quorum illud ad paucos pertineret, hoc vero ad plures, ad vniuersum populum, in primis ad plebeculae turbam, nec Bg. bene expresserit τ. ἐντ., nisi adiuues supplemento, v. c. in via s. in publico; quibus et opus in Sch. v. „ἀπ. *probibere aditu compellaturos*" praeter praes., per fut. redditum, v. ἐντ. sumto pro alloqui, quo de, vt et de Bg. s. pro conuenire, v. Stp. Th. 3, 1444. B. e. sq. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. et Dem. Ael. V. h. Luc. Fisch. Theophr. et Plut. Krg., sed, quo sensu nos hic accipimus, de iis, qui in publico sunt obuii, et ap. Nostrum vsurpatur tantum deinceps, v. Stp. l. l. 1443. G. m., Ind. Luc. cum 1, 59. l. 53. et Dem. 922, 9. 1407, 19., et h. l. supplentes casus tertii pron. αὐτοῖς, nostrum locum adiuuantes simili de Pertinace, qui et ipse satellites vetuit 2, 4, 2. μήτε παίειν τινὰ τῶν παριόντων, et Xen. Cyr. 2, 4, 23. εἴ τισιν ἐντυγχάνοιεν —, ἀποσοβοῦντες, quo de cf. Stp. Th. Plut. Krg. §. 271. Arist. Equ. v. 60. cum Schol., Hes. cum N., Suid., ad quem Kust. 1, 294. N. 1. errat in tropico v. vsu, cf. ad Thom. M. p. 101. Moer. p. 341. Luc. 2, 506. N. 47. et 3, 250. N. 74.

μόνος) Sch. „vnus, — cum gen" quam rectionem Stp. Th. aliunde memorat, sed sine causa, at G. Th. in Bg. „more superlatiuorum genitiuum regit, sed etiam cum pr. *ex* iungitur" qualem et hic suppleas, cf. L. Bos. Ell. 473. m. 492 e. Poss. Synt. p. 41. e. Ind. Luc. et Ael. V. h. alia notione, cf. Stp. Th. 2, 966. B. ad Soph. Ai. v. 511., in βασ. P. deserente Bg., sed retenta forte notione pro imperatore Rom., cf. 1, 10, 15. et G. Th. 127, 20. sqq., sed vt Marci laus existat maior, si solus id fecit ex omnibus, qui regnum tenerent vnquam in ciuitate Romana aut externa; quo de nec contendam, nec purgem, si ita late ceperit βασ. vulgarique notione, Nostrum, nisi hactenus, vt forte suum μον. sumserit improprie, vtque adv. μόνως infra, pro maxime s. praecipue.

φιλοσ.) h. e. se esse philosophum, non disserendo aut disputando, sed sancte et sobrie viuendo, probauit. Non modo fuit philosopha sententia, sed et, quae sentiret, quae diceret, agendo confirmauit. Totius eius vitae ratio in publicis priuatisque negotiis cum Stoicae seueritate doctrinae consensit. Non solum eam philosophiam exercuit, quae in contemplandis rebus versatur, sed et quae ad actionem transit. Philosophiam, quae aliis otii est ac desidiae, in forum et in remp. et in ipsam aciem paene deduxit. Talis ergo fuit philosophus, qualem Seneca

οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ'[b] ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι[c] ἐπιςώσατο. πολύ τε πλῆθος

dium non verbis, nec decretorum notitia, sed gravitate morum et sobria vita probavit. 7.

b) δὲ B. 1., cf. §. 2. c) Ms. Ba. σώφρονι βίῳ ἐπις., v. N.

delineat ep. 20. facere docet philosophia, non dicere, et hoc exigit, vt ad legem suam quisque vivat, ne orationi vita dissentiat, ut ipsa inter se vita unius sine actionum dissensione coloris sit. φιλοσοφία ergo hic propriam habet signif. et est studium sapientiae. Sed πιςώσασθαι est rem confirmare, certam minimeque dubiam reddere, rei fidem facere. Hinc ἐπιςώθη in pass. est ἐπείσθη, ἐπληροφορήθη, fides ei facta est, certus factus est. Sic explica 2 Tim. 3, 14. *Leisn.*

In rem ipsam deque Marco v. Exc. ad §. 1., sed ad sententiam comparandam Luc. 3, 66. i. ἔργοις — τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιςώσαντο, *firmarunt*, Xen. Ages. 11, 10. et Dion. H. S. T. 1. 685, 20., sed de v. πις. ad Leisn. cf. Suic. Th. p. 743. m. Hes. 1, 1392. i. cum N. et L. N. T., ut de med. Hes. 2, 966. i. Stp. Th. 3, 146. A. e., ubi e Bud. C. 159, 37. sqq. nostra reddita „philosophiam — se colere prae se tulit, fidemque fecit, s. philosophiae studii fidem fecit" qua extr. formula reddunt v. etiam ad Luc. 3, 33. l. 7. et Ind. Ael. V. h., sed v. privo cum Bg. Ind. Dion. H. S. T. 2., ubi est, ut hic, cum acc. rei, cf. Dion. Cas. et Stp. Th. l. l. D. i., qui φ. reddit aliunde, vt Bg. e P., sed et „amor sapientiae" quomodo capio Bg., tribuente Nostro infra etiam Marco φιλοσοφίαν 4, 5, 13., cui forte hinc datus ab aliis titulus ille vulgaris *philosophi*, addente Bg. de suo pron., sed faciente cum P. in λογ., vbi et procedit dictis, sermonibus, oratione hic oppositis λ. animi sensibus et propensionibus, it. actionibus, factis ac vitae, ut alibi ἔργῳ, ἔργοις, πράγμασι, rel., cf., praeter Ind. nostrum, quoque Dem. 268, 11. Bg. ad Alc. p. 36. m. Duk. ad Thuc. p. 139. N. 10. Krb. ad Plut. p. 109. e. Kypk. T. 2. p. 332., sed v. δογμ., ap. philosophos, ut hic, pro decreto s. placito, productum a Stp. Th. tantum e Plut., cf. Fabr. ad S. Emp. p. 200. Luc. 1, 556. l. 3. it. 2, 820. l. 99. Suid. Hes. cum N., ut in astrologia D'Orv. Ch. p. 757. m., in theologia L. N. T. cum Suic. Th., aliorum omnium docentium, medicorum item, Schw. L. N. T., etiam aliorum extra scholas, privatorum Luc. 1, 61. l. 92. cum Loesn. ad N. T. p. 95. e., ut de magistratuum infra, ap. G. Th. cum Grr. n. hic et sq. subst. Bg. e P., non bene deserto plur., quanquam Noster ponere potuit ad orationem commutandam ob sqq. singg., non reperiente me ap. rel. Graecos plur. γν. ea notione, sed de decretis et edictis regum, populi, iudicum, v. Ind. Luc. Rs. Or. V. 4. 8. p. 655. m. coll. V. 4. p. 234. l. 7. it. Dem., vt δὲ post οὐ, in media positum enunciatione ac membro, pro ἀλλὰ in fronte, Stp. Th. 1, 913. m. e Bud. C. 1298, 5. seqq. De v. p. 101. e. Hoog. Op. p. 245. e. cum Ind. Fab. Aes. Hs.

βίῳ σ.) Ms. ordo alius, transposito adi., infra recurrens, hic ab ingenio est librarii, ut hoc membrum sit priori similius, cum Noster variet et Mss. rel. cum P. maneant in vulg. ordine, non item Bg., cf. Exc.

πολύ τε) Quorum nomina partim referuntur a Lamprid. Constituerat autem Marcus etiam Athenis omnis generis auctores, ad communem utilitatem, teste Xiph. Factum etiam est, ut multi, favoris ap. impera-

<table><tr><td>ἀνδρῶν σοφῶν ἤνεγκεν [d] ἡ τῶν ἐκείνου καιρῶν φορά. φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπή-</td><td>Magnumque numerum virorum ſapientum tulit illius tem-
8. porum proventus. Solent</td></tr></table>

d) Ms. Vi. ἤνεγκε τῶν ἐκ. κ. ἡ φορὰ. Similes verborum traiectiones non raro occurrunt, ſed aliquoties inſuper habui, de hac varietate monere. *Loc.* Etiam Ms. Ba. hic conſentit in novitate, e quo talia diligentiſſime Martinus dedit, v. N. Sed accentus idem in φορὰ. hic in edd. A al., ante punctum quidem non reclinatus, quo de poſtea non amplius monetur.

torem obtinendi cauſa ſimularent ſtudia ſapientiae. *Boecl.* Quinam philoſophi hi ſunt? Forte Arrianus, Athenaeus, Vlpianus Tyrius, Maſurius Ictus, Cynulcus Cynicus, Galenus medicus, Daphnus Epheſius, Rufinus Nicaeus, etc. v. Obſ. Hal. T. 7. Obſ. 13. §. 2. ſqq. *Leisn.*

De Bc. rebus v. ad Capit. in Marc. c. 23. e. p. 380. b. N. 1. Caſ., vt ab Anglis ap. Heyn. Hiſt. T. 4. p. 1011. e. et in N. producuntur non modo philoſophi, ſed docti etiam aliarum artium; quo ſenſu latiori capi licet hic Gr. σοφ., etiam Bg. Lat. e P. et ex Stp. Th. aliunde, ap. G. Th. cum Gr. n., ſed non ad ſententiam noſtram, in v. πλ. Bg. bene quidem diſcedente a P., non item a Verſ. vulg., quanquam et alii ſic reddunt, v. c. Stp. Th. 3, 379. A. m., cum, quando adi. πολὺ cum Gr. ſubſt. πλ. componitur, modo aliud Lat. adi. deligendum ſyn., ut *magna multitudo*, quod et noſtrates habent, *eine* groſse *Menge*, it. *abundans mult.* ap. Liv. 2, 47. i., cf. ad 3, 4, 2. quo de nihil ap. Stp. Th., ſed tota formula, Noſtro familiaris, quoque ap. Luc. 1, 559. l. 47. πολύ τι πλ. *multi*, at p. 709. pen. ἐν πολλῷ πλ. *in* magna *concione*, ſed πολὺς, pro magnus, Stp. Th. 3, 480. G. modo phyſice de re, et tropice de perſ., cum latius multo pateat, v. Ind. Ael. V. h. et noſtrum. Caeterum ap. Creſol. theatr. rhet. p. 3. e. cum Vs. P. affertur πολὺ τὸ πληθ. λ. memoriter.

ἤνεγκεν) Mss. forma dicendi alia, praepoſito gen. et ἡ articulo ad φ. ſuum ſubſt. propius locato, alibi Noſtro etiam uſurpata, librario debetur ob vim manifeſtam, non ſolum in traiecto artic., ſed etiam in ἐφελκ. ademto; quales formularum mutationes infra in Mss. redeunt, ſtante hic pro vulg. etiam Ms. Ve., cf. in rem Aur. V. de Caeſ. 16, 11. *tantum* illo *imperante* floruere *artes bonae*, ut *illam* gloriam *etiam* temporum *putem*, ſed in v. ἠν. ſupra 1, 1, 8. e., hic Bg. ſeveriore, cf. Virg Aen. 11, 285. Cic. Qu. Tuſc. 1, 42. m. ſ. 101. i. et Plin. ep. 1, 13, 1 magnum *proventum* poëtarum *annus* hic *attulit*, quod ignorat G. Th. ir v., ſed in „fero, φέρω, ἐνέγκω, — *aetas* parentum, *peior* avis, *tuli* nos *nequiores*, Hor. i. progenuit" ubi et pro themate ſecundum Gr. de noſtra ratione, ut diverſa v. v. ſiant, et duplex adeo, alterum ἐνέγκω alterum contractum ἐνεγκέω ſ. ἐνεγκάω, cf. Suid. 1, 740. e. 2, 62. e., no coll. ad Heſ. 1, 1226. m. 1639. e. it. L. Ern. v ἐνεγκοῦσα „vulgaribus li bellis Grammaticis facientibus cum Stp. Th. T. 4. Inu. p. 870. A. e., v Sch. ſub φέρω" aor. 1. vel 2. (hinc, cum P. *efferre*, in quo Lat., a Suid. l. l. in Gr. n. adhibito, ap. G. Th. nihil ſimile, quam „*efferr* dr. *ager*, i. producere,) φορ. proventus *temporum*, — κ. *eius* aetatis *proventus*" v. Exc.

φιλεῖ) Ad gnomen de principum ſtudiis faciunt haec, a Schotto ad notata, Claud. *Regis ad exemplum totus componitur orbis*, Cic. 3. de leg (c. 14. i.) *Licet videre, ſi velis replicare memoriam* temporum, *quales*

κοον [e] ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα καὶ σώφρονα, στρατηγικὴν ἢ πολιτικὴν ἀρετὴν ἔχοντα, πρός τε τοὺς τὰ ἀρκτῷα

enim plerumque subiecti ad aemulandum principis sententiam vitam componere. 9. Quaecunque equidem eius extiterunt facta fortia et moderata, imperatoriam aut civilem vir-

e) Comma hic in Ms. Ba. cum edd. A. al.

cunque summi *civitatis* (viri) fuerint, *talem* civitatem *fuisse*, Martial. (8, 55, 5.) Sint *Maecenates*: non *deerunt*, Flacce, *Marones*, et Solin. c. 2. Augusti tempore multos claros atque eloquentes fuisse viros, prodit. *Sylb.*

Claud. proprie haec sunt de IV Conf. Hon. v. 299. sqq. — *componitur* orbis *Regis* ad *exemplum*, nec *sic inflectere sensus Humanos* edicta *valent*, *ut* vita *regentis*, quae adhibet quoque Gs. ad Plin. Pan. 45, 6. sententiam, cui modo addamus Isocr. ad Nic. 9, 6. ed. Kretschm. et Liv. 1, 21. i. *quum* ipsi *se* homines *in* regis, *velut* unici *exempli*, mores *formarent* „tractaturi hanc §. in Exc. cum quibusdam Sch." ὑπ. *subditum* genus *hominum*, f. *subditi*, (et post P.) qualis rex, talis grex, φ. *amat*, solet, — π. part. encl., eadem cum πω, et tum fere usurpari solita, cum sq. dictio, incipiens a vocali, *quodammodo*, aliquomodo, — γν animi *aemulatione*, (quasi voluisset addere *vivere*) ζ. γ. τινὸς β., imitari *vitam* alicuius."

ὅσα μ.) Praeter Exc. super μ. οὖν, hic formulam ὅσα ἐκ. πεπρ. ἀνδρ. seruauit Bg., quoad adi. duo, quae et hic credas pronomini ὅσ. postposita, resolvente Stp. in m. ad P. dativum pers. cum pass. per praep., ex arte quidem, nec tamen necessario, cum et Lat. habeant, cf. Schell. de stylo p. 593. i., religiosior forte in hanc partem, ad cuius haec „poëtae ita solent loqui" addidissem saltem *et historici*, ut h. l. vertissem, *quaecunque* illi *gesta* sunt *fortia* etc., cum P. iterum resolvente Bg. §. hac extr. et 3, 7, 18. e., sed retinente ipso 1, 3, 9. i., et contra 6, 9, 2. m. in sua Vers. exprimente Gr. formulam nostram pro syn. εὐεργεσίας κατατεθείσης πρὸς αὐτοῦ, ubi praep. illa est pro ὑπὸ, qua solet resolvi ille dat., cf. Fisch. ad Well. p. 318. e. it. Rz. ad Luc. 2, 607. N. 21. et p. 879. N. 66. e., ubi et noster locus producitur, ut v. πεπρ. cum eodem casu v. ap. Dem. 26, 4. 62, 13. 176, 17. 244, 26. 297, 20., ubi P. ratio vicinior est ad Gr., cum modo adi. mutet in adv., sed Bg. plura, assumtoque verbo Lat. alio, verbum Gr. in affine subst. et dativum in gen., pendentem ab isto subst., servatis tamen sic Gr. utr. adi., quorum ἀνδρ. refertur ad sq. στρ., et σωφρ. ad sq. πολ., si non cum Bg. accipias σωφρ., sed pro Lat. *sapientia*, et de Marci sapientibus in rep. institutis; P. sequente Bg. per syn., ut Sch. partim „*modeste* res *gestae*" non male suppleto subst. ἔργα s. πράγματα.

ἔχοντα) Nove dictum. Vetustiores dixissent στρατηγικῆς ἢ πολιτικῆς ἀρετῆς ἐχόμενα. *Reisk.* Immo satis antiquum ac probum v. ἐχ. de re cum acc. rei, pro habere secum s. in se, continere, atque adeo pro comp. κατέχειν, quo sensu interdum regit simul dat. pers., ubi solent commodius ad Lat. linguam explicare per παρέχειν et per Latt. praebere, as-

τῆς γῆς ἔθνη [f] βάρβαρα κατοικοῦντας, πρός τε τοὺς | tutem prae se ferentia, tam adversus eos, qui septentrionales

f) Sic cum Mss. et edd. omnes, praeter Ing. τ. γῆς μέρη βαρβάρους κατοικ., et sub ἀρκτ. penultima nullibi Iota, v. N.

ferre, creare, facere, cum Lat. non dicant sic suum *habere*, sed nostrates vicinius, v. c. *es* hat *für* mich *etwas* trauriges, *angenehmes*, illum dat. modo in praep. resolventes, cf. Kypk. 2, 450. e. Ind. R. Or. V. 7. Ant. p. 911. i. et Dem. p. 394. e. Nr. 8. 10. Luc. 2, 178. l. 29. et p. 803. i. cum Ind., Bauer. Phil. Thuc. p. 248. i. ad Thuc. p. 135. l. 50. Schol. et Abr. Dil. p. 246. c. Stp. Th. 1, 1316. A. e. it. ad Thuc. p. 323. l. 87. Schol. cum Duk. Vers. Abr. Auct. p. 273. i. L. Ern. v. Nr. 15. et Schw. N. T. p. 622. a. Nr. 3., in qua dicendi ratione, ubi abest ille dat. pers., licet etiam verti per Lat. *declarare*, indicare, *prodere*, rel., quibuscum hic convenit Bg. phrasis; quae notio, cum priori coniuncta, saepe est aptissima ad locum intelligendum, maximeque Vernaculis reddendum; ubi et procedat Lat. syn. *testari*; cf. Foes. Oec. p. 157. a. i. Ind. Fisch. Aesch. et Dem. l. l., cui add. 142, 28. 143, 21. 229, 8. 319, 8. 367, 8. 27. 378, 10. 1485, 21., retinente bene Sch. „habentia *virtutem*" etsi G. Th. non explicat per Lat. nostra supra, sed semel modo per *afferre* 862, 7., ubi Bg. formula 636, 38. sqq. it. in praep. 984, 10. sqq. sine exemplo de re, quale tamen mox in syn. *prae* se *gerere*, quae valent i. q. privum v. ostendere et rel. supra, cf. ib. v. *praefero* 1003, 32. Cort. ep. Cic. 2, 1, 1. Ind. Iust. et Schell. de stylo p. 326. Nr. 38. et p. 352. e. Nr. 2. b., longius abeunte P. in hac regione, dum Sch. ad „στρ. foris *gestam* imperatoriam *virtutem*, opp. *domi* gestam *ap. cives*" debuit potius adhibere Lat. aliud, v. c. *declaratam* s. *exercitam*; reddente me *was* von *dessen* Geschicklichkeit *in* Kriegs *und* Staatssachen *zeuget*, s. *als Held* und *Staatsmann* s. *Regent*, sumto subst. ἀρ. universe, de omni perfectione ac praestantia cum intelligentiae, tum animi voluntatisque.

πρός τε) *tam* aduersus *eos*, qui *septentrionales* terrae *partes* incolunt, *quam* eos, *qui* sub *oriente* degunt, *barbaros*, — ut videlicet legatur τὰ ἀρκτῶα τῆς γῆς μέρη βαρβάρους κατοικ. Sed Pol. illas res gestas ab his separat, quasi legeretur καὶ ὅσα πρός τε τοὺς τὰ ἀρκτ. *Steph.* (ad marg. P., qui sane per sua „qualemque porro *se* gesserit *adversus* barbaras *nationes*" non animadvertit, πρός τε — πρός τε pendere a pr. v. πεπρ., et illa στρατ. — ἐχ. esse quasi in parenthesi. *Irm.*) Scio equidem, posse corruptum videri hunc locum. Quis enim putet, aiunt, recte dici, *illi habitant* gentes *barbaras*, τοὺς κατοικ. ἔθνη βάρβαρα. Itaque suspicetur aliquis ἀρκτῶα ἤθη βαρβάρους, barbaros, *qui* septentrionales *orbis* partes *habitabant*. Nam τὰ ἤθη sedes ac patrios lares significant. Exempla passim ap. Herodt. Ael. etc. Sed in re clara iis afferendis abstinere satius est. Tamen scio, nil esse mutandum circa voc. ἔθνη, cui asteriscum praefixit Steph. Nam Graece dr. *populus aliquis* habitare *gentem*. Arrian. in 4 ἀναβ. sic scribit plane et diserte, οἳ δὴ τὸ μέγιστον ἔθνος Σκυθικὸν ἐποικοῦσιν. *T. Fab.* Apparet, ni fallor, e Bg. Vers., cum legisse, aut legendum putasse τὰ ἀρκτῷα τῆς γῆς μέρη. Sic Herodi. 4, 7, 2. τὰ ἀρκτ. τῆς ἀρχῆς μέρη. Fabri emendatio Berglerianae postponenda, etsi verum est, τὰ ἤθη sedes ac patr. lares notare. Mox idem Faber putat, nihil esse mutandum. Nam, Graece, inquit, dr. *populus aliquis*

ὑπὸ g) ταῖς ἀνατολαῖς ποιου- terrae partes incolunt, barba-

g) Ms. Ba. τοὺς ἀπὸ τῶν ταῖς ἀνατολαῖς μερῶν ποιουμ., M. Ve. τοὺς ἐπὶ ταῖς ἀν. ποιουμ., ſed M. Vi. modo ἀπὸ pro ὑπὸ affert, v. N.

habitare *gentem*. Itaque, quemadmodum nomina multarum gentium pro regionibus, quas illae gentes incolunt, paſſim ponuntur, ut docet Burm. ad Ouid. Met. 4, 668. ad Vell. 2, 15. et 40. et Obſ. Miſc. V. 1. p. 96. ita generale nomen, quo *gentes* Graece vocantur, ſc. τὰ ἔθνη, videntur Fabro dici pro ſedibus gentium et regionibus. Sic igitur Faber. Nec mihi videtur quicquam eſſe mutandum, ſed ob aliam rationem. Τὸ ἔθνη βάρβαρα adiicitur per appoſitionem. Verto igitur, *adverſus* eos, *qui* incolunt *ſeptentrionales* terrae *partes*, qui *ſunt* gentes *barbarae*. Τὰ ἀρκτῷα τ. γῆς, omiſſa voce μέρη, ſunt ſeptentrionales terrae partes. *Leisn.* (quem cf. in Progr.) ἔθνη βάρβαρα dele, ut ſenſum turbantia. Eſt ſcholium. *Reisk.*

„Sb. Ind. v. ἔθν. „γῆς ἔθνη βάρβαρα κατοικοῦντας, pro μέρη" obſcurum, utrum pro ἔθνη correxerit μέρη cum Stp., an ἔθνη modo pro μέρη acceperit, qui ſaltem non ſimul probavit Stp. alterum βαρβάρους, pro vulg. βάρβαρα, ut tamen ſubito Ing. fecerunt. De Bg. aeque incerta res videtur, qui e Stp. ad m. P. nihil mutavit, niſi quod *barbaros* alio poneret loco et vicinius ad Gr. ordinem, remotos a Stp. ad extrema. Nam, quod in Bg. comparet quoque vocab. *partes*: in eo poteſt recepiſſe Stp. μέρη, ſed et libere id ſuppleviſſe ſubſt. ad adi. τὰ ἀρκτ., ut facit alibi, cf. 1, 1, 5. e. v. ἡμεδ., et ἔθνη βάρβαρα ſervaſſe, breviter ad ſenſumque per *barbaros* convertens. Sic Sch. modo haec praebuit in pr. πρ. „ἐχθροὺς, adverſus *hoſtes*, — ἀρκτ. τ. γῆς, ſeptentrionales *terras*" quem ſuſpicor τὰ τ. γῆς exquiſite cepiſſe pro τὴν γῆν, et τὰ ἀ. τ. γῆς pro τὴν ἀρκτώαν γῆν, in quibus tamen aſſumſerit ſubſt. μέρη, ut τὰ articulus neutr. generis haberet, quo referretur. Iam, ſi quid tentandum hic eſſet: ſufficeret, cum Fabro pro ἔθνη ſubſtituere ἤθη, ſumtum de ſedibus, locis, terris, in quibus quis verſari ſolet, v. Exc. ad 1, 2, 6., quia duo iſta et alibi confunduntur, cf. Koen. ad Greg. p. 236. N. 96., ubi affertur valde blandiens locus Eur. Hel. v. 280. ἔπειτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς εἰς βάρβαρ' ἤθη, deinde *eduxerunt* me *dii* ex *patria*, et *collocarunt* inter *homines*, qui *mores* habent *barbaros*, pro breviori, *deinde* patria *e* terra *dii* me *collocarunt* in *barbara*, peregrina, *loca*; vbi adeo occurrit cum ſubſt. ἤθη ipſum adi. βαρβ., ut ap. Noſtrum de Fabri coniectura; qua tamen ne opus quidem, ſi vulg. interpretemur, ſicut alibi, de provinciis, ut et in Arriani loco forte capiendum; unde ſit, *adverſus* eos, *qui* ſeptentrionales *terrae*, orbis, imperii Romani, *provincias* barbaras *incolunt*; ubi primo gen. τ. γῆς conſiſtet ſimul cum ſubſt. ἔθν., ut ap. Lat. copulantur *terrae loca*, deinde τῆς γῆς notio erit aut latior, ut vulgo, aut anguſtior, vt τῆς οἰκουμένης, pro certa tantum terrae parte, atque adeo terra et orbe imperii Rom., denique intelligentur Romanorum provinciae, ad ſeptentrionem ſitae, Germania et Britannia, quarum cum incolis bellum geſſiſſe Marcum fortiter ac feliciter, vel e Capit. conſtat, cum Germanis quidem T. 1. p. 321. e. 339. i. 343. ſqq., ubi Marcomanni diſerte vocantur *barbari*, p. 352. 355. m. 365. m. 369. e. 372. e. p. ſq. e. 384. 387. et 394. e., ſed cum Britannis p. 321. e. et 372., ſicut Noſtro mox memorati οἱ ὑπὸ ταῖς ἀν. λ., *orien-*

μένους τὸν βίον, πολλοῖς [h] ros, quam qui sub oriente sole

h) Ms. Ba. *πολλοῖς τε καὶ σ.* v. N.

tales, videntur esse Parthi ap. Capit. p. 321. e. 325. 339., it. Syri p. 336. m. 372. et 392. Cumque dicitur a nobis Marcus bellum intulisse provinciis Romanorum barbaris: id sic intelligimus, quod Germania et Britannia ex parte tantum subiectae tum fuerunt Romanorum ditioni, et hanc Romanorum partem vicini barbari, nondum subacti, saepe infestarunt, contra quos adeo Marcus belligerarit, cf. 1, 3, 12. sq. 3, 14, 1. sqq. it. Exc. ad 1, 1, 5. et ad Capit. p. 321. N. 7. Cas. Sic quidem interpretando tantum succurrerim huic loco; in v. *κατοικ.* tenente aliunde Stp. Th. cum L. Ern., praeter simpl. Lat. *habitare*, etiam Bg. cum altero *inhabitare*, quae compp. ap. G. Th. per simpl. illud explicata, ubi et nostrum Gr. comp., cuius praep., ut illa Lat. *in*, regat adiunctum act., respondente forte nostro *bewohnen*, sed me super Iota in *ἀρκτ.* nihil regulae tenente, sed variantes tantum in eo editores cum Stp. Th. ipso, cum retinuerit L. Ern., non item Hes. 1, 538. e., sed iterum Suid. 1, 331. e. *ἀρκτῷος, ὁ ἀνατολικὸς*, miro glossemate, quod et Vers. servavit, nec Kust. aut Toup. castigarunt, cum videatur excidisse aliquod, v. c. *ᾧ ἀντίκειται*, *cui opponitur*, s. *ᾧ ἐναντιοῦται*, s. *οὗ τοὐναντίον*, nisi fuerit, *καὶ ἀρκτῷος, ὡς ὁ ἀνατολικὸς*, ut exciderit modo *ὡς* ob pr. similem syllabam.

τοὺς ὑπὸ) Cod. perperam *ἐπὶ ταῖς ἀν. Stroth.* Haec mutatio praepositionis in eodem Ms. Ve. redit 2, 9, 17., vt Var. eadem alibi, v. Luc. Ind. N. v. *ἐπὶ* et Fisch. Plat. Ap. 5. p. 57. N. 3., hic ut sit librarii lapsus aut glossa, cum per se utr. recte habeat, quanquam neutra in voce tenente Stp. Th. exempla regionum talium, quales hic sunt et alibi, sed modo locorum universe, et Nostro in talibus non *ἐπὶ*, sed *ὑπὸ* adhibente; ut, si quis subtiliter versetur, discrimen aliquod reperire poterit, quasi *ἐπὶ τ. ἀν.* sit in oriente, quoad *ἀν.* sumitur de terrae regione ac parte, sed *ὑπὸ τ. ἀν.* sub oriente, quoad *ἀν.* de coeli plaga et parte valet; quanquam, si *ἐπὶ* pro *παρὰ* accipias, et totum *ἐπὶ τ. ἀ.* ad orientem, cum *ὑπὸ* conueniet; ut Sb. Ind. *ὑ.* „*ταῖς ἀν.* sub *oriente*, i. in oriente" et 3, 7, 16. e. *ἤγειραν τρόπαια, τὸ μὲν ἐν ἀνατολῇ, τὸ δ' ὑπ' ἄρκτῳ*, sibi substituuntur *ἐν* et *ὑ.*, quae praep. et pro *ἐν* saepe ponitur, ut Lat. *sub* pro *in* simpliciter, sine illa subtilitate physica; unde lectio Ms. Ve. manet glossema apertius. Sed illa Ms. Ba., ut nunc habet, corrupta videtur, et aliquando fuisse in marg. *ὑπὸ τῶν τῆς ἀνατολῆς μερῶν*, aut *ἐπὶ τῶν τῆς ἀν. μερῶν*, quia *ἀπὸ*, quod ille Ms. tenet, cum *ὑπὸ* et *ἐπὶ* etiam alias variat confunditurque, ut in Ms. Vi. hic accidit, vulgatam in reliquis tenente, cf. Fisch. l. l., nec facit sensum in vicinia illorum *ποιουμ. τ. β*, contra, substitutis *ὑπὸ* aut *ἐπὶ*, tenes sententiam, sed et glossam manifestam iterum, in qua *αἱ ἀνατολαὶ* explicantur per *τὰ τῆς ἀνατολῆς μέρη*, quod procedit, quanquam non est necessarium, ut vides in Bg., qui e P. de coeli plaga intellexerit, et *orientem solem* de loco coeli, ubi sol oritur; quo sensu istam Lat. formulam saepe licet accipere, cum absolute ponitur, etsi aliter quoque, cum aliquid est adiunctum, ut ap. Cic. Somn. Sc. c. 6. e. in *reliquis* orientis *aut* obeuntis *solis* ultimis, *aut* aquilonis *austrive partibus*; hic e P. servante Bg. additum subst. *ἡλίου*, qui gen. alias cum *ἀνατολὴ* et *δυσμὴ* solet adesse ac suppleri, v. Stp. Th. 3, 1366. F. i. et 4, 788. i. L. Bos. Ell. p. 133. i. et L. N. T. Schw. p. 104. b. i.

καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγ- agunt vitam, ea sunt a multis et

385. N. 1., ap. quos et alia sunt exempla plur., quem pro sing. simpliciter accipiunt bene Stp. l. l. F. e. et L. N. T. Krb. p. 182. e., argutante in causa eius Schw. l. l., et Stp. Th. non ita bene, ac L. N. T., versante in constituenda notione, quae sic physice et proprie Lat. *exortus* s. *ortus*, v. c. solis, et primo quidem de oriendi actu s. tempore, deinde, ut Lat. ista, de loco, ubi sol exoritur, eoque duplici, vel in coelo, vel in terra, sed porro improprie id, quod est in L. N. T. et Stp. Th.

ποιουμ. τ. β.) Dicitur potius δίαιταν ποιεῖσθαι. *Steph.* forte tum immemor loci in Th. 1, 735. F. e. ex Aesch. A. Or. V. 3. p. 637. l. 89. ἐὰν ἐπερωτῶσιν ὑμᾶς οἱ νεώτεροι, πρὸς ποῖον παράδειγμα χρὴ αὐτοὺς τὸν βίον ποιεῖσθαι, ubi, moraliter sumtum, reddi poterit *vitam instituere*, s. cum Stp. *vitam* fingere, *formare*, sed et simpl. *vivere*, de solenni ratione, qua v. med. ποιεῖσθαι cum acc. rei facit periphrasin verbi in act. eius, quod in subst. adiuncto latet, ut in βίον continetur v βιοῦν, unde Dres. de V. med. p. 417. e. nostrum locum explicat diserte „βιῶσαι, *vivere*" et Sch. in β. „π. degere" eodem sensu, in v. π. faciens cum P., quem recte Bg. deserit, cuius Lat. formula bene delecta est, cum a Gr. tantum abhorreat in act., si *agere* sumitur pro facere, non vero ab alio tropo, pro pellere, movere, promovere, qui est in syn. *vitam* transigere, *traducere* s. *ducere*, non exponente G. Th. 218, 76., nisi 213, 66., „agere *aevum*, i. vivere" sed quae, quod meminerim, fere modo capitur physice, ut h. l. Nostri Gr., quae adeo late patet, ut in ea cogites universum illud *vivere*, quod sub se comprehendit deinde formas illas duas vitae, s. physicae, s. moralis; sicut nihil est vitii in subst. τ. β. cum v. ποιεῖσθαι, cum definiri nequeat, quo usus quis substantivo faciat cum v. illo Gr. formulam, ut in qua cautio non est in subst., sed in verbo, ut, ad exemplum bonae Graecitatis, ne sit act., sed med., cui legi satisfecit Noster. In subst. quidem nullum est discrimen, numerus nullus, lex nulla; nec recte Rsk. dubitabat de νίκην ποιεῖσθαι, pro νικᾶν, ad And. Or. V. 4. p. 97. e. et Ind. V. 8. p. 514. v. π. e., cf. in formulam universam Ind. Xen. Cyr. Z. v. e. Bud. C. 413, 42. Stp. Th. 3, 425. C. m. Vig. p. 278. cum N., Krb. Decr. R. p. I. p. 269. sq. 288. e. Kypk. 1, 42. e. 154. m. et 2, 77. m., non severe talia medii v. exempla comparans cum act. N. T., lib. de V. med. Kust. 1, 32. 58. sqq., ubi s. 62. legem scribit forte angustiorem, Dres. p. 391. e. sqq., ubi p. 426. m. „ζωὴν ποιεῖσθαι, i. ζῆν vivere" ex Herodt. 8, 105. p. 668. l. 66. ἅτε ποιεύμενος ἐκ τουτέων τὴν ζόην, *ut* qui *ex* hac *re* vitam *toleraret*, ubi in N. affertur „diversiore in re ποιεύμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζόην 2, 36., qui locus est classicus, ubi p. 120. l. 97. sqq. illa phrasis et hae aliae inter se componuntur, Αἰγυπτίοισι — ἡ δίαιτά ἐστι, — ἀπὸ πυρέων — ἄλλοι ζώουσι, ut omnes sint i. q. unum Lat. privum v. *vivere*, sed diverso sensu, quanquam uno tantum physico, et quidem Αἰγ. ἡ δ. ἐστι pro inter feras vivere, i. versari, sed reliquae duae pro vitam sustinere, i. victum et vivendi praesidia sibi parare. In quo et patet, δίαιταν sane diversam esse quodammodo a ζωῇ et a nostro syn. βίῳ, pro loco vivendi sumtam, ut tamen interdum significet idem cum iisdem, cf. Thuc. 1, 6. i. 7, 69. p. 400. l. 53. sicut ex Herodt. syn. π. τὴν ζ. et Aesch. formula eadem ethici sensus analogiam habet Nostri haec physicae notionis, per quam formulam variatur hic aliqua ratione pro pr. privo v. κατοικ.

γέγραπται [i]. ἃ δὲ μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν παρὰ πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, ἔστι δ' ὧν [k] καὶ πείρᾳ μετέσχον, ἐν βασιλικαῖς ἢ δημοσίαις ὑπηρεσίαις γενόμενος, ταῦτα συνέγραψα.

10. sapientibus viris conscripta; quae vero post Marci obitum per omnem meam vitam vidi et audivi, nonnulla etiam, quorum experimento particeps fui, in principalibus et publicis officiis versatus, ea ipse conscripsi.

i) Pro puncto hic al., servavimus colon Stp. et rel., ut ἃ δὲ ad pr. ὅσα μὲν magis aperte referretur; quorsum et Ms. Bg. distinctio pertineat. k) Mss. Ba. et Vi. ἔστι δὲ ὧν λ., pleno δὲ cum B. 1., cf. §. 2. i., sed ἐστὶ hoc accentu in B. 1. cum Ox., (cf. Fisch. ad Well. p. 101. m.) et post δ' nullibi comma, v. Exc.

πολλοῖς) Ms. idem deinceps τὲ ante καὶ proximum inserit, ut τὲ καὶ, Lat. *que et*, nihil sit, quam simpl. καὶ et copulativum, cum in vulg. lectione illud καὶ, ut 1, 1, 8. m., esse possit explicativum, pro *idque* s. *et quidem*, quod diserte hic Vern. vetus sequitur, ut P., *ea* sunt *multorum* doctissimorumque hominum *comprehensa monimentis*, a Ms. abhorrentia, similiter tamen accipias, cum, tacentibus G. Th. Hor. Turs. et Indd., (nisi quod Ern. Liv. et Tac. ei *que* tribuunt explicandi vim aliquam aliter,) in loco hoc Lex. Apin. Gramm. „*filium* habeo *eumque unicum*" manifesto sic valeat; ex eodem P. explente Bg. pron. ταῦτα, ad pr. ὅσα referendum, (ut §. sq. ἃ et ταῦτα apparent,) sed sine necessitate, cum et solitarium pron. relativ. sine demonstrat. Lat. habeant; ad σοφ. §. 7. favente nobis P. hic, ubi Bg. ad v. συγγ., retinet dat. pers., cf. §. i., sed Stp. Th. ignorat pass., etiam Nostri sensu historico, v. 1, 1, 4. et Ind. Luc.

μετὰ τ.) cf. dicta ad titulum huius operis. *Steph.* qui in Th. aliunde non tacet de absoluta in subst. τελ. forma et ellipsi gen. βίου s. ζωῆς, (qua de nihil ap. L. Bos.) sed caret Lat. Bg., (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.), non item L. Ern. et N. T. Schw. et Krb., cf. Ind. Dem. Luc. Fisch. Aesch. et Pal., ubi *mors*, ut Sch. hic, qui in „ἐμ. mei *ipsius*" ubi omissum a P. pron. mutat perite Bg. in unum affine ἐμὸν et gen. in acc. eundem cum subst., v. Poss. Synt. p. 15. m. R. 9. et p. 206. m., sed sine causa, quae fuerit haec, quod omnia, posita intra artic. et subst., possunt accipere naturam adiectivorum, ut alias fit in adv., formulam aliter explicante Stp. Th. 1, 1076. i., cf. Ind. Hs. Plut. et Fab. Aes. et similia παρὰ π. τὸν β. ap. Ael. V. h. 11, 9. i. cum 14, 10. N. 3. it. Dem. 228, 24. π. π. τὸν χρόνον cum Ind., ubi et liberius illud hic Vern. vet. „*durante* toto *tempore* rel." cf. Bud. C. 330, 22. Stp. Th. 3, 37. F. m. Rz. ad Luc. 2, 929. N. 89. Abr. Dil. Th. p. 379. i. Fisch. ad Well. p. 396. i. Hdl. ad Xen. p. 53. m. et Z. ad Vig. p. 625. N. 22. et ad sqq. Exc., ubi Sch. in ἐσ. „δ' ὧν, sunt *autem* nonnulla, *quorum* particeps *factus sum*, (in artic.) ἔστιν ὧν, *quorundam*" in καὶ, pro *etiam*, hunc quoque subiiciens locum.

ταῦτα σ.) Hic debebat operis praefatio claudi. *Reisk.* Duo haec priora capita complectuntur quasi prooemium totius operis. *Stroth.*

Praefationem quidem sentiat quivis: at, qui primi olim operis Herod. instituerunt divisionem in partes minores, videntur capita duo

Γηραιὸν ὄντα Μάρκον, καὶ μὴ μόνον ὑφ' ἡλικίας, ἀλλὰ	Senem iam Marcum, et non solum aetate, sed laboribus

haec seiunxisse propterea, quod in secundo quaedam Marci historia deprehenderetur, non illa proprie ad Nostri consilium pertinens, quam adeo segregatam voluerunt a praef., quae propria est capiti primo. Hic Noster iterum fidem ap. legentes sibi conciliare studet, cf. c. pr. §. 4. et 11. it. 2, 15, 13. sq., additum a P. adv. *nunc* deferente Eg., qui contra liberior in suppleto pron. *ipse*, haud dubie pro ego, nec quo legere voluerit ταῦτα αὐτὸς συνεγρ., quasi excideret αὐτὸς ob simile, sed potius perspicuitatis causa, utque magis apparerent opposita §. pr. e. πολλοῖς σ. et ταῦτα ἐγὼ σ., ut tamen in oppositis non sint semper severi scriptores, aliquam interdum opprimentes partem, ut in pr. πολλοῖς oppressum ἄλλοις, de Lat. *ipse* illo sensu cum v. primae pers., ut pro rel. casibus cum aliis persf., nihil tenente G. Th., sed, quod eodem redit, pro ego ipse, v. i., Hor. Turs. p. 444. i. Nr. 5. Ind. Liv. Ern. Cort. ad Sall. Cat. 58, 4. p. 369. a. e.

γηραιὸν) E P. servat Eg. libere adv. temporis, et particip. ὄ. opprimit, aut de Lat. ratione ac penuria, aut cum aliis, redundare id putantibus, et exquisite tantum ad subst. s. adi. adiici, cf. Ind. Fisch. Theophr. et Pal. v. e. it. Z. ad Vig. p. 234. a. i., vertentibus tamen aliis et resolventibus ex arte, v. Ind. Hs. Plut. et Fab. Aes. et semel ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 708. i., non item in rel. Ind. locis, quod resolutum hic, *Marcum*, qui *senex erat*, s. *cum* senex *esset*, ostendit apertius praesens in Gr. pro impf. s. perf., cf. Abr. Dil. Th. p. 415. e. 531. i. et ad Luc. 3, 403. N. 42., in γηρ. breviori Stp. Th., cf. Suid. 1, 480. e., in cuius ῥήσει est illud P. adv., γηραιὸς — ἂν ἤδη, ap. G. Th. cum Gr. n. „quot annis opus sit ad hoc, ut aliquis *senex* dicatur, non facile est dicere" Anglis ap. Heyn. H. T. 4. p. 1010. i. tenentibus haec „*er starb entweder zu* Sirmium, *ietzt* Sirmich, *in Sclavonien*, *oder zu* Vindobona, *ietzt* Wien *in Oesterreich*, — *nachdem er* LVIII *Iahre*, X *Mon.*, XXII *Tage*, *gelebt*" sed Capit. in Marc. T. 1. p. 358. i. e. 18. *octavo decimo* anni imperii sui, *sexagesimo* et *primo* vitae, *diem ultimum clausit*, et Aur. Vict. de Caes. 16, 15. *anno imperii* octavo decimoque, aevi *validior*, Vendobonae *interiit*, *maximo gemitu mortalium omnium*, sed in Epit. 16, 15. *vitae anno* quinquagesimo *nono* ap. *Vindobonam* morbo *consumtus est*.

μὴ μ. — ἀλ. καμ.) Lege ἀλλὰ καὶ καματ. *Reisk.* Etsi potest sane videri ob sq. similem κα syllabam excidisse καὶ, quod et per suum *etiam* Eg. addit: tamen nec P. id exprimit, nec opus est medicina, ac ne supplemento quidem, cum linguae utr. notum sit ἀλλὰ, pro ἀλλὰ καὶ, et *sed*, pro sed etiam. post negativas, et post μὴ s. οὐ μόν., cf. Dem. 156, 16. Isocr. Ev. Wolf. 277, 10. 280, 4. p. sq. l. 9. Hdb. ad Xen. p. 40. e. et Z. ad Vig. p. 506. a., it. post οὐχ ὅπως s. simile Bud. C. 1267, 9. L. Bos. Ell. p. 561. e., it. post οὐ simplex Dev. p. 5., cf. Stp. Th. 1, 334. F. m. 336. A. m., qui et ipse comparat Lat. *sed*, quo de, tacente G. Th., cf. Hor. Turs. p. 291. Nr. 9. e. 1093. i. Nr. 3., coll. N., it. Cort. ad Sall. Cat. 18, 9. p. 120. a. m. Burm. ad Suet. Caes. c. 14. e. p. 34. a. m. cum Ind. Ern. Liv. et Amm. M. v. *non*.

ὑφ' ἡλ.) *Laborum* et *curarum* magnitudinem in caussis morbi fuisse, ait. De *laboribus* satis constat. *Curas* intendit filii iam tum degenerantis pravitas, sicut Capit. 27. sq. (p. 396. sq. et 400.) refert, et Dio in Exc.

καμάτοις τὲ καὶ Φροντίσι τε- τρυχωμένον, διατρίβοντά τε ἐν [l] Παίοσι, νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει [m]. ἐπεὶ δὲ 2.	etiam ac curis afflictum, in Pannoniis commorantem morbus gravis occupat. Cum autem sibi spem ad salu-

l) Bc. 2. ἐκ mendose, tum παίοσι A. B. 1. L. Pat., Παίωσι Lu., παιόσι B. 2. et hinc Παιόσι Ox. et Ed. cum Par. 2., sed rel. edd. nobiscum. m) In Ms. Ba. κατ' ἐ λάμβάνέν· ita scriptum quidem, sed veram lect. suppeditare videtur, nimirum κατελάμβανεν, quod tempus et seq. constructio postulare videtur. *Mart.* v. N.

Peir. omnia Commodi flagitia praevidisse, putat, καί μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο ὁ Μάρκος σαφῶς προγνῶναι. Quare et auxit morbum inedia, (Capit. p. 399. i.) mortemque optavit pariter et accivit. Xiph. peremtum a medicis in Commodi gratiam, auctor est. *Boecl.* cf. Exc.

τετρυχωμ.) Observa variationem constructionis. Primo cum τετρ. coniungit praep. cum gen. ὑφ' ἡλ., mox dat. καμ. λ., de qua verborum duplici rectione v. Cort. ad Sall. Cat. 52, 2. In Gloss. *carpitur*, τρύχεται, δρέπεται, κακοπαθεῖ. Auctor Sapientiae 14, 15. ἀώρῳ πένθει τρυχόμενος πατὴρ λ. Ap. Arist. Pac. v. 989. ita aliqui Pacem alloquuntur, ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη Τρία καὶ δέκ' ἔτη, i. e. *qui* tui *desiderio* iam *tres* decemve annos *conficimur*. Bis ibi τρ., κακοπαθοῦμεν, καταπονούμεθα, ταλαιπωρούμεθα. De signif. vocis ἡλ. v. Wolf. ad Liban. ep. 4. p. 8. *Leisn.*

Ad Comici locum Vers. Vulg. videtur rectior „*tres* atque *decem*" pro tredecim. cf. Exc.

διατρίβ.) Copulam τὲ Latt. Inttpp. negligunt in participp. pluribus, ut nesciam, an Bg. putarit, P. τὲ non habuisse in suo textu, ac potuisse ortum esse e pr. τα syllaba. Si abesset: sane vel sic series constaret, et totum δ. ἐν π. membrum quasi in parenthesi foret, tumque resolvendum per Lat. particulam *dum* cum P. Est et, ubi τὲ et γὲ confunduntur, quod γὲ restringendi sensu, pro Lat. *quidem*, uterque Lat. Intp. fere omittunt, et usum habet quoque post particip. v. ad Vig. p. 475. b. N. 99. e. Tamen et vulg. τὲ sensu suo me quidem non offendit. De v. c. v. 1, 11, 15. e., et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „simul morari" sed et simpl., cf. Niz., ut Sb. Ind. v. Παίιον „in *Pannonia*" ad sententiam, cum in Gr. sint populi, pro terra eorum, quod et Lat. habent, hinc a Bg. severe expressum e P., qui et dux in nomine propr., quod duplex est, Nostro Παίονες, aliis Παιόνιοι, ut et terrae Παιονία et Παννονία, cf. vel Cell. Not. orb. 1, 437., ap. G. Th. „*Paeonia*, Παιονία, regio, — a qua *Paeones* populi, (sine Gr. et e poëtis tantum, cf. tamen Liv. 42, 51. m., unde servassem *in Paeonibus*,) — *Pannonia*, Παννονία, regio ingens, quae Hungariae hodiernae utcunque respondet. — *Pannonius*" iterum sine Gr. et modo e poëtis, sed Sch. „Παίων, *Pannonius*, — Παιονία, *Pannonia*, regio Europae, cuius hodie pars Hungaria" cf. Suid. 3, 68. m.

καταλ.) Subito opprimit. Sic 1 Thess. 5, 4. Considera loca Herodi., ubi ponitur absolute 7, 2, 18. 1, 12, 16. 1, 15, 5. 6, 4, 3. 1, 17, 22. 1, 5, 5. *Leisn.*

Quem cf. in Progr. it. ad 2, 3, 5. et Exc., reddente Sch. cum Bg., ubi Ms. lectio, ambigua iterum, praef. simul et impf., oriri potuit ex

αὐτῷ [n] τὰς πρὸς σωτηρίαν [o] tem male comparatam suspi-

n) Ms. Ba. αὐτῷ per lenem cum A. al. v. N. o) Ms. Vi. σωτηρίας v. N.

ultimo ι elemento, cum υ confuso, cf. ad Thuc. p. 301. b. N. 10. e. cum Abr. Dil. p. 473. i., ut videtur favere tempori impf., qui tamen et libere egerit; ut vulg. praesens in historico aeque valet, et in primis in §§. et periodis diversis; de morbi quidem genere nihil me tenente, nisi quod Salm. ad Capit. in M. c. 28. p. 399. b. N. 6. ad *filium-statim* dimisit, *ne* in *eum* morbus *transiret* „peste igitur videtur absumtus Marcus, — etsi non id aperte tradant auctores, et Dio scribat etiam, non vi morbi, quo tunc laborabat, extinctum esse, sed opera et ope medicorum, τῷ Κομόδῳ χαριζομένων" unde Bc. duxit supra ad ὑφ' ἡλ.

ἐπεὶ] *Cum* suspicaretur, *spem* sibi *salutis* male *habere*; cum putaret, sibi nullam spem salutis esse. Insolens locutio. Perinde est, ac si quis diceret, quum putaret, se putare. Nam ὑποπτεύειν est opinari et ἐλπὶς est opinio. Si auctor dixisset, ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς σωτηρίαν φαύλως ἔχειν ὑπώπτευεν, insolentia loquendi nemo offenderetur. Nunc aut δεῖν post ἐχ. supplendum exponendumque, *quum* sibi *de* salute *esse* desperandum *opinaretur*, (ut in marg. Ms. Bg. iterum, et simul „sibi spem salutis esse abiiciendam") aut legendum ἐπεὶ δὲ ἰατρῷ τὰς πρ. λ. *Leisn.*

Praeter Exc., ad ἐπεὶ pertinentem, hic primo de spiritu pron. valent alibi dicta, asperum reddente Bg. clarius, quam P. oblique in „salutem *suam*" et Sch. nostrum locum subiiciente sine Vers. post „ἑαυτῷ, *sibi.*" Cum in caeteris, praeter Ms. Vi., quo de post, nihil nec P., nec libri novent: locum interpretando sic iuverim, ut sensus sit, quum intelligeret, spes ad salutem sibi esse tenues, habere se spem salutis exiguam; ubi cum subst. ἐλπ. consistere videtur v. ὑπ., quod et alibi copulatur cum affinibus adiunctis, ut ap. Thuc. 6, 83. c. ἀποφαίνομεν δὲ ἐξ ὧν — ὑμεῖς μάλιστα ἐπὶ τὸ φοβερώτερον ὑπονοεῖτε, εἰδότες τοὺς περιδεῶς ὑποπτεύοντάς τι λ., *demonstramus* autem *haec* ipsa *ex* iis, *quae* vos *ipsi* potissimum *cum* vehementiore *metu* suspicamini, *quia compertum habemus, eos*, qui *cum* vehementi *metu* aliquid *suspicantur*, rel.; in quibus adiunctis, s. adv. ἐπὶ τ. φ. et περιδ., cum insit eadem, quae in v. utr. ὑπον. et ὑποπτ., cogitatio quaedam mali, propria illa metui: verborum notio ex illo contextu debet constitui, atque adeo minui et angustior fieri, ut sint nihil, quam simpl. cogitare, opinari, sibi repraesentare et fingere; ut nostro in loco, ob adiectum affine ἐλπ. et φαυλ. ἔχειν, non licet v. ὑπ. capere pro male cogitare et opinari, sed universe pro illis ante positis; quae notio, quanquam tacente Stp. Th. cum L. Ern., conficitur per analogiam primo Gr. v. ὑπονοεῖν et ὑπολαμβάνειν, quae sumuntur pro simpl. νοεῖν, et pro Lat. *opinari*, arbitrari, *intelligere*, cf. Hes. 2, 1474. m. p. pr. m. it. 1472. m. Suid. 3, 557. i. et paulo post ὑπολ. it. p. 536. c. Stp. Th. 4, 148. c. cum L. Ern., (quod et, Stp. Th. ignorante, habet „ὑποψία, suspicio, *opinio*") deinde Lat. v. *suspicari*, quod ap. Niz. „opinari, putare" non item ap. G. Th., quanquam cum Gr. n. (et in subst. „ap. Cic. *suspicio* simpliciter opinionem significat" et deinde „pro coniectura simpliciter") tum syn. Cl. Cic. „*suspicere*, cogitare" porro per illam v. nostri ὑπ. notionem, cum ponitur pro Lat. *observare* et *animadvertere*, quamvis physice ac de oculis, ap. Call. Del. v. 62. φρουροὶ Γαῖαν ὑποπτεύοντες, *qui* terram *circumspicerent*, ubi v. N. Ern. et Ind. Loesn., redundante sic praep., ut in aliis v., et manente tantum no-

ἐλπίδας φαύλως ἔχειν ὑπώ- caretur, videretque filium

tione hac, ut ſit i. q. ὄπτεσθαι, a quo et derivatum, denique per auctoritatem, cum habeat Verſ. ad Ael. V. h. 3, 20. p. 256. m. ὑπώπτευε γὰρ, αὐτὸν μαλακίζεσθαι, exiſtimabat *enim*, *eum infirma uti valetudine*; ad quam notionem ſimpl. reſpicit quoque P. *ſentire*, vel proprie acceptum et de corpore, ut Marcus e viribus corporis, etiam animi, valde minutis, collegerit parvam ſalutis ſpem, vel improprie ac de mente, pro intelligere, iudicare, exiſtimare, cogitare, qua de vi utr. cf. G. Th. et Sch. de Stylo p. 328. i. Sed in rel. Latt. Inttp. ſunt liberiores, tenente haec Stp. Th. 4, 50. D. „ap. Herodi. dicuntur etiam ἐλπίδες φ. ἔχειν l. l. (ex h. l.) ubi fortaſſe reddere poſſumus, *quum tenuem* ſ. *exiguam ſibi* ſpem *ſalutis* ſupereſſe *ſuſpicaretur*, (qui ita ſententiam utcunque aſſequitur, ſilens hinc v. ἐλπ. et 1, 1316. E. ſqq. v. ἐχ. cum adv., ubi modo p. ſq. D. m.) ſed et *res* dr. ἔχειν εὖ ſ. καλῶς et κακῶς, quae *bene* ſe *habet* ſ. *male*" quod et ipſum bene ſe habet, ut tamen ne ſic quidem apertum ſit, quid h. l. ſignificetur, cum ἐλπίδες dr. φ. ἔχειν, ſi vel maxime Stp. κακῶς ſubſtituas. Res ac ſenſus pendet a formula v. ἐχ. cum adv., quae reſolvitur per v. ſubſt. εἶναι et adi. affine, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. m., ut h. l. fiat, ἐπεὶ ὑπώπτευε, τὰς ἐλπίδας — φαύλας εἶναι, quo de adi. φ. cum ſubſt. ἐλπ. bene Stp. Th. 4, 49. B. e. „ap. Herodi. φαύλας ἐλπίδας poſſumus reddere *tenues ſpes*, ſ. per ſing. *tenuem ſpem*, aut certe *exiguam*" ſine loco reſpiciens ad 2, 8, 6. ſ. 2, 10, 13., cuius ſing. etiam Bg. hic ſequitur ſine neceſſitate, cum et Lat. ſubſt. in plur. uſurpetur per caſus quoſdam, maxime acc.; ut in adi. ſimiliter noſtrates, v. c. *es iſt* ſchlechte *Hoffnung*, pro non magna ſ. parva, non multa, incerta, infirma. Tum dat. pron. αὐτῷ cum v. illo ſubſtituto εἶναι mutari poteſt ſic, ut dicimus, *nobis* eſſe *ſpem*, pro nos habere ſpem; cuius dat. perſ. cum v. ἐχ. et adv. exemplum videtur eſſe ap. Stp. Th. 1, 1317. F. „ἔχει μοι ἀπόρως τόδε, ap. Eur., pro ἄπορόν μοι ἐστὶ τόδε" ubi adeo reſolvit plane nobiſcum; cui add. Iſocr. Ev. 288, 35. Find. p. 22. l. 3. et Ind. Luc. v. ἐχ. p. 178. i., nihil ferente G. Th. in v. *bab.*, ſed in adv. 632, 80. ſine explic. e Ter. habent *bene* tibi *principia*, Phorm. 2, 3, 82., ubi N. tacent, nec feliciter ed. Delph. metaphr. „haec initia feliciter ſuccedunt tibi" pro principia, quae in hac re facis ſ. feciſti, bona ſunt; ſicut licet dat. pron. mutare cum pron. alio poſſeſſ., ad ſubſt. relato, v. c. *quum* intelligeret, *ſuas* ſpes *ſalutis* eſſe *tenues*; quod accedit ad Gr. aliud, τὰς αὐτοῦ ἐλπίδας, pro quo non opus eſt accipere vulg. αὐτῷ τὰς ἐλπ., cum per demonſtrata dat. ά. cum v. ἐχ. bene habeat. Praeterea exquiſite Noſter dedit ſubſt. ἐλπ. cum praep. pro gen. τὰς τῆς σωτηρίας ἐλπίδας, ut Ind. Polb. Ern. „ἐλπὶς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, pro τῆς ἐλευθερίας" quo forte pertinet Ms. Vi., ubi aliquis in marg. per gloſſam poſuerat gen. illum, quod alius non intelligens, recepto gen., etiam πρὸς ſervavit; quanquam et lapſus inciderit in ν et ς, ut alibi, et h. l. etiam a ſq. ας finitione; Stp. Th. neſciente exemplum ſubſt. ἐλπ. cum praep. aliqua, (cf. tamen cum ἀπὸ, εἰς et ἐπὶ Ind. Luc. v. c. it. R. Or. V. 8. And. p. 487. m.) ſed tenente ἐλπ. cum nudo gen. σωτηρ. aliunde 3, 1221. H., cf. L. N. T. Schw. p. 466. e. Dem. 1198, 3. 1322, 4. Luc. 2, 185. l. 33., ut ap. G. Th. v. *ſpes* ſimiliter nihil cum praep., cf. tamen cum *in* et acc. rei ſ. perſ. Ind. Ern. Tac. ex Ann. 1, 33. m. et Liv. ex 35, 26. e., it. ap. Caeſ. b. G. 2, 10, 3. cum *de*, qua praep. Schw. L. l. l. reſolvebat gen.

πτευεν, ἑώρα τε τὸν παῖδα τῆς μειρακίων ἡλικίας ἀρχόμενον ἐπιβαίνειν p· δεδιώς, μὴ νεότης q ἀκμάζουσα καὶ ἐν ὀρφανίᾳ ἐξουσίαν αὐτοκρά-

adoleſcentium aetatem incipere ingredi: anxius agebat, 3. ne adoleſcentia, in flore conſtituta, atque in orbitate poteſtatem imperatoriam ac

p) Ms. Ba. ἐπιβαίνειν, δεδιώς; μὴ λ., quod comma et in edd., praeter colon Stp. al., at Bc. 2. poſt δεδ. comma tenuit, nobis dudum probatum, v. N.
q) Hic comma tantum in Ms. Bg.

vulgarem „ſpes *ſalutis*, i. de ſalute" ſevere hic ſervatum a Bg., qui liberior in v. ἐχ., act. mutato in paſſ., et per particip. ſolum, ſine inf. v. ſubſt., nihil ſimile habente H. Th., nec formulam exponente 1072, 73. ſqq., hic ut *ſpes* comparata *eſſe* dicatur pro ſimpl. eſſe, ſ. habere, ſ. ſe habere, cf. totam dicendi Gr. rationem v. ἐχ. cum adv. φ. de re, ſine Ind., ap. Dem. 26, 17. 21. 36, 15. 40, 12., ubi l. 16. pro eo κακῶς, 111, 21. et pen. 131, 5. 151, 12. et pen., at cum dat. perſ. et rei ſimul 132, 2. ἆρ' οὖν διὰ ταῦτ' ἐκείνῳ φ. ἔχει τὰ πράγματα, ἢ τῇ πόλει καλῶς; ſed ſine caſu Iſocr. Pan. Mor. p. 6. l. 3. W. 60, 39. At Sch. in πρ. „σ. *ſalutem* recuperandi *ſpes*, (ad ſenſum, et vel ſic per phraſin rediens ad gen. quendam in gerund.) φ. ἔχουσιν ἐλπίδες π. σ. *male* habet *ſpes* ad *ſal.* (fere cum Stp. Th.) ἐχ. cum adv. — φ. τ. ἐλπ., deſperare, (quod procedit, ſi formula adhibetur de perſ., non item in noſtro contextu de re cum v. ὑπ., ubi) *ſuſpicabatur.*"

ἑώρα) In v. ἐπιβ., tropico ſenſu, de aetate, Stp. Th. reddit aliunde etiam cum Bg., quo de nihil ap. G. Th., ſicut frequentius tum eſt P. *inire*, quod utr., tropo remoto, nihil fuerit, quam incipere; ut adeo tota ſententia ſit, cum videret, filium incipere adoleſcentiam, quia v. ἀρχ. med. cum inf. alius v., ut Lat. *incipere*, rel., facit modo periphraſin verbi in tempore finito eius, quod adiunctum eſt in inf., cf. L. N.T. Schw. et Krb. Loesn. p. 42. e. 70. Abr. Dil. Th. p. 614. m. Z. Ind. Xen. Cyr. Dem. 202, pen. et G. Th. 1114, 56. quod *iter* incipiam *ingredi?* cf. 1, 4, 8., pendente gen. ἡλ. a v. ἐπ. pro acc., in v. motus, ſed Stp. Th. in v. μειρ. cum Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Grr. al. et μείραξ, ſed cum Gr. n. in *adoleſcentulus*,) aliunde monente quidem, non habere diminutivi notionem, ſed nihil definiente in ſpatium, quo de cf. Poll. 2, 4. ἀπὸ τεσσαρεσκαιδεκάτου ἕως εἰκοστοῦ πρώτου, (cum Bg., ſed 2, 19. *iuvenis*, ſed *adoleſcentulus* Ind. Aeſch. etiam, it. ad Luc. 1, 231. l. 34. etc. *puer* ib. p. 191. l. 23.) ſed ap. Caſ. Exerc. Bar. 1. p. 113. ſq. natus annos XV, XVIII et ultra XXV, (cf. 1, 1, 9. ut de ipſa Commodi nunc aetate 1, 5, 1.) Heſ. 2, 560. m. Thom. M. p. 604. Moer. p. 261. Ammon. p. 93., quorum e decretis Noſter Attice neutr. *το μειρ.* de mari dixit.

δεδιὼς) Sch. in hoc v. fere cum P., niſi quod omittit eius adv., cf. Exc., ſed in „ἀκμ. *adoleſcentia*, in *fervore* aetatis *conſtituta.*"

ἐξουσίαν) Licentia quidvis agendi in maxima fortuna quidem minima debet eſſe, ut Caeſar ap. Sall. Cat. 53. (51, 13.) dixit: vere tamen immodica plerumque evadit, in iuvene praeſertim. Hinc moriturus Marcus nil magis timet filio adoleſcenti, quam ἐξ. αὐτ. κ. ἀκ., h. e. licen-

τορα καὶ ἀκώλυτον προσλαβοῦσα [r], μαθημάτων μὲν καλῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων liberam insuper adepta, disciplinam quidem et studia honesta detrectaret, ebrietati

r) Ms. Ba. colon.

tiam nimium. Nec augurium patris sceleratissimus Commodus fefellit. — A §. 3. — 7. Herodianus ita cogitantem facit Marcum, quasi praesagiisset non solum sceleratam filii vitam generatim, sed et in specie illius vinolentiam, crudelitatem in cives, constuprationem sororum, ridiculam imitationem Herculis, sororum caedem, etc. Scilicet similis Dionysio (§. 5.) novarum voluptatum inventores praemiis afficienti, Commodus, qui sceleratissimos quosque, qui sibi voluptati essent, ditavit, similis Alexandri successoribus (§. 6.) propterea, quod violentissimus et crudelissimus in cives, etiam in consanguineos, fuit, similis Ptolemaeo Philadelpho (§. 6. m.) ob constupratas sorores, similis Antigono, (§. 7.) Liberum Patrem repraesentanti, quia Commodus modo Mercurium, modo Herculem et habitu repraesentare voluit et moribus. *Leisn.*

An Marcus ipse cogitarit ista omnia, nec finxerit Noster probabiliter, ambigi potest. De ditatis a Comm. voluptatum ministris aut carissimis v. Lampr. in Comm. c. 10. T. 1. p. 501., de crudelitate eiusdem in cives ib. c. 1. p. 474. c. 3. e. p. 482. c. 8. i. p. 495. i., sed in consanguineos c. 5. p. 489. i., ubi et de sororibus constupratis, ut de Mercurio nihil, at de Hercule c. 8. p. 495. e. c. 11. e. p. 508. m. c. 17. e. p. 522. 524. i. Tum Sch. in ἐξ. „αὐτ. κ. ἀκ. λαμβάνειν, *licentiam* summam *accipere*, (e P. fere in adi. tantum uno, sed omisso illius pron.) — αὐτ. adiective, ἀ. ἐξ. imperatoriam *potestatem*, s. quae *summa* est *licentia*, — ἀκ. *a nemine* cohibitam *licentiam*“ v. Exc.

προσλαβοῦσα) Sic una voce hic sine Var. L. repertum v., a Bg. tamen, separata praepositione mutataque in adv., redditur cum aliis, qui et per syn. adv. Lat. *praeterea* vertunt, πρὸς explicantes per ἐπὶ, s. per formulam πρὸς τούτοις, cf. Hes. 2, 1040. m., ap. quem deinceps semper πρὸς verbis adhaeret, ut et ap. Suid. 3, 194. m. προσαλισκ. cf. Schol. Arist. Ach. v. 701. it. sq. et p. 199. m. 204. Bud. C. 86, 36. 1388, 42. Dev. p. 327. m. cum N. 54. Vig. p. 643. i. Abr. ad Aesch. 1, 429. e., qui vult dividi, ad Luc. 1, 801. N. 79. Kypk. 2, 269. i. Ind. Dem. v. πρὸς e. Nr. 9. et Stp. Th. 3, 572. F. m. 574. e. Sed Sch. in „πρ. *adolescentia*, adepta *licentiam*“ dux Bg. in Lat., quod Stp. Th. ignorat, cf. ad §. 13. ὁρ. ἐπ. similem phrasin e Luc.

μαθημάτων) Inttp. Lat. recte viderunt, adi. κ., positum intra duo subst., pertinere ad utr., diversi quanquam in eo collocando, quod e Lat. ratione sane liberum erat, utrum postponeretur, an praemitteretur cum P., qui ad μαθ. severior in numero servato, quem plur. Stp. Th. aliunde profert, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. et simile quid Plat. Symp. p. 180. e. ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδ. ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα λ., hic ut καλὰ μ. sint fere i. q. σώφρονα μ. 5, 7, 9., quae ib. in pr. πάσῃ παιδείᾳ, et i. q. hic §. sq. τὰ παιδείας καλὰ, Cic. de Off. 1, 42. *doctrina* rerum *honestarum*, it. *bonarum* rerum *disciplinae*, artes et scientiae liberales, honestae, homini libero ac liberali decorae atque etiam utiles, quo sensu utr., ut Lat. *bonus*, Gr. καλὸς etiam Stp. Th. agnoscit, at G. Th. v. *dioc.* tantum in sing.

ἀφηνιάσῃ, μέθαις δὲ καὶ κραιπάλαις ἐπιδῷ ἑαυτήν. ῥᾷςα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαί, 4.

autem et crapulae dederet ſe. Facillime enim adoleſcentium animi, ad vo-

ἀφηνιάσῃ) Propr. honeſtas diſciplinas, ut equus frenum, reiiceret. *Steph.* ne *reiiceret*, ut ſolent equi duri oris frena excutere *Oxon.* Ἀφηνιάζειν fere eodem modo uſurpatur, quo ἀπαυχενίζειν, i. e. contumaciter reluctari, ap. Phil. de Mundo (p. 896. E. e. cf. Bud. C. 667, 43, et Stp. Th. 7, 608. D. m.) Euſt. ad Hom. Ἰλ. π. p. 1093. l. 42. et Schult. ad Prov. 4, 15. 7, 25. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „O. M. V. 11. p. 127. et Valeſ. ad Harpocr. in εὔην. p. 81.“ cf. Stp. Th., qui in exemplis cum rei gen., pendente a praep., 1, 1470. D. m. affert et locum noſtrum, ſic redditum „bonarum artium ſtudiorumque quaſi frenos excutiat“ e P., quod reliqua, ut varie Gs. ad Luc. 1, 278. l. 88. aſpernari *habenas*, ubi de equis propr., cf. Schol., ſed 2, 815. l. 35. habenas *excutere*, ubi impropr., cf. Ind. Ael. V. h. Suid. 1, 395. m. et Heſ. 1, 642. i., mihi ut videatur eſſe, excuſſis frenis ſe ſeparare, abire, relinquere aliquem ſ. aliquid, et hinc ſimpl. deſciſcere, deficere, relinquere, ſed tropice aſpernari, contemnere, averſari, (ut Lat. Bg. ap. G. Th. explicatur,) negligere, non amplius curare, tractare et amare; prima notione etiam aliis v. v. ſeparandi regentibus gen., cf. Poſſ. Synt. p. 93. m. Mox ad μεθ. λ. Bg. per numerum alium in utr. ſubſt. e P., cf. Exc.

ῥᾷςα) Supra 1, 1, 9. οἱ δὲ κομιδῇ νέοι, ῥᾳθυμότερον βιώσαντες, πολλὰ ἐκαινοτόμησαν. De vitiis adoleſcentiae multi multa Alciphr. 3, 52. (p. 396. i.) φύεται — σπανίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηςὸν ἦθος καὶ ὑγιές. Eleganter deſcribit *lubricum aetatis*, ut vocat Plin. ep. 3, 3, (4.) Lact. 1, 20. v. Cort. ad Sall. Cat. 14, 5. *Leisn.*

Ibi a Cort. et noſter excitatur locus, ſed ſine Gr., p. 98. b. m. abeunte P. ad copiam liberam, ſed ſub Lat. eius et Bg. ſine Vs. huc ſpectante Stp. Th. 4, 894. e. cum libero ἐξολισθαίνουσι, quo in tropo, a pedum lapſu et offenſione ducto, cum transfertur ad res alias, ſicut hic ad voluptates, nihil eſt, quam deditum eſſe, amare res ſuaves gratasque ſenſibus atque animo, ſ. ſenſus motusque animi gratos ac iucundos, qua vi utr. ἡδοναὶ capiuntur et alibi; tenentibus et noſtris tropicum ſimile *verfallen* auf, *in*, cf. de Gr. (quod et hic pro ſimpl.) cum pr. εἰς ap. Long. Mor. p. 18. l. 4. cum Bg., pro quo paulo poſt ἐποκέλλειν εἰς λ., ut ap. Noſtrum alibi ἐξοκέλλειν εἰς λ., v. ſimilium troporum alia v. v. ap. Ruhnk. ad Xen. Mem. S. 1, 2, 22. p. 219. e., ad quem locum etiam Noſtri haec comparat Hdb. p. 14. m., Suid. 1, 778. m. 774. e., partim ex Ariſt. Eccl. v. 286., ubi v. Biſ. et cum acc. rei iterum ib. Equ. v. 489., non ut in Kuſt. Ind., tum Heſ. 1, 1301. i. N. 1. it. 2, 886. e., qui et ipſe compoſita ſimplicibus explicat; quomodo et ſuum Bg. ceperit, etſi ap. G. Th. „auget ſignificationem ſimplicis v. (ſine explicat., huc profutura, ut ſine ulla in Cl. Cic. Ind. Corn. N. Liv. Tac. et Ammon. M., et Niz. modo „*prolabor*, delabor, evagor“) *delabor*, κατολισθαίνω, καταπίπτω, deorſum labi — metaph. — in *vitium*“ ſine expl., ſed Niz. cum „labor, — deflecto“ et Cl. Cic. cum „inclino in —“ Bg. ad ἡδ. mutante numerum forte, ut vitaretur ambiguitas et ὁμοιοτέλευτον a particip. plur. *voluptates prolabentes.* Sed Sch. dux partim Bg. in „καλ. *honeſtatibus*

εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται [f]. οἷα δὴ ἄν-

luptatem prolabentes, a diſciplinae honeſtate traducuntur. 5. Nimirum vt hominem mul-

f) Ms. Ba. μετεχεύονται, οἷα δὴ λ., praeter verbum depravatum, comma habens cum A. al.

diſciplinae, h. e. honeſta diſciplina" ſic e P. reſolutis ſubſt. duobus in ſubſt. et adi., cum per variationem τὰ π. καλὰ ſint pro ἡ παιδεία καλὴ, et i. q. §. pr. μαθ. κ., cf. de παιδ. pro diſciplinis, artibus, doctrina, et harum rerum ſtudiis ad Dion. C. 2, 939. l. 32. Diod. S. 2, 551. N. 51. Ind. Ael. V. h. et Stp. Th. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ut de neutr. καλ. Z. Ind. Xen. Cyr., praeeunte Sch. in „μετ. *animae* iuvenum *traducuntur* averſae *ab* honeſtis *diſciplinis*" ut Stp. Th. 2, 1572. B. m. ſub Lat. eodem tenet locum hunc ſine Vs. alia, cf. act. phyſice Ind. Geop., ſed tropice etiam Dion. H. S. T. 2., ut ad Heſ. 2, 588. N. 26. et Suid. 2, 544. m., tropo remoto, ut ſit h. l. in paſſ. doctrinam odiſſe, aſpernari, rel., quae §. pr. ad ἀφην., et, per tropum alium conſuetum magis, abduci, abſtrahi; ſtante hic iterum compoſ. pro ſimpl., de Noſtro ex arte rhetorum (cf. Ern. rh. §. 321. e.) verſante in uſu metaphorarum, ubi ſubiecto, per proprium vocabulum expreſſo, αἱ τῶν ν. ψ., tribuuntur diverſae metaphorae, a variisque rebus ductae, ἐξολ. et μετοχ., ubi facile comparationem adiuves, ſi voluptates fingas aquam, fluvium, torrentem rapidum, in quem lapſa iuventus abripiatur et alio abducatur; rem ipſam nimis docente experientia, quam facile adoleſcentes per voluptates avocentur a litterarum ſtudiis.

οἷα) F. οἷα δὲ λ. ſ. καὶ, οἷα δὴ λ. ſ. καὶ μὴν καὶ οἷ. δὴ. λ. *Steph.* Aut οἷα eſt cauſalis, et exponendum, *eum* utpote *virum doctum*, maxime *terrebat*, aut οἷα μάλιστα eſt pro ὡς μάλιστα. — οἷα δὴ valet hic utpote ſ. quippe, v. Vig. p. 96. *Leisn.* Malim καὶ, οἷα δὴ λ. *Reisk.*

Hoc Stp. medium cum tertio violentum eſt, cum Vig. p. 121. e. Zeunio explicante ſimiliter οἷα δὴ per *utpote* ex Hoog. Op. p. 1272. i. Nr. 7., ubi deinde Nr. 10. etiam per ſimpl. *ut* redditur, etiam in Vs. Barn., ut ap. Schol. per ὥσπερ, it. ὅσον et ὡς, ut Hoog. l. l. p. 1271. Nr. 4. ſolum οἷα per *ut*; plane non producente Stp. Th. οἷα δὴ, ſed modo 3, 454. D. „οἷα, utpote, — (et 1, 966. D.) δὴ eſt expletiva cum οἷος et adv. οἷον" e Bud. C. 1293, 10. ſed L. Ern. v. c. „οἷα, οἷά γε, οἷα δὴ, utpote, quippe" me non negligente δὴ, nec οἷα δὴ modo per illud Lat. alterutrum reddente, cum ſit merum οἷα, ſed vertente δὴ ſeparatim, ut nec Heſ. 2, 721. i. enecat, οἷα, ὥσπερ, — οἷα δὴ, ἅτε δὴ, ὥσπερ δὴ, quanquam ſic nec interpretatur; pendente re omni ac verſione a loco, quem οἷα δὴ habeat, ut, ſi ſtat poſt comma et in media periodo, liceat reddi *utpote ſcilicet*, ſ. *ut ſcilicet*, ſ. *tanquam ſcilicet*, ſicut in Plat. οἷα δὴ θεός, *ut* ſcilicet *Deus*, ſ. dividendo *ut* deus *ſcilicet*, cum noſtratibus, *als* Gott *nämlich*; in quo de δὴ, pro ſcilicet ſ. nempe, nemo ambigit, ut ad Plat. Ph. p. 150. i. τοιαῦτα ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, diſerte Fiſch. p. ſq. b. e. exponit, quanquam ibi οἷα, (cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. δὴ) etiam proprie ſumi poteſt pro pron. *qualia* ſ. *quae*, e pr. εἶπεν repetendo inf. εἰπεῖν, talia *quaedam* dixit, *qualia* ſcilicet *dicere* ſolent *mulieres*, cum et τοιαῦτα, ad οἷα relativum, praecedat, quo ſine vulgo οἷα

δρα πολυΐςορα [t], μάλιςα tiscium, maxime perturbabat

t) Nullum comma hic in Bs. I. al., v. N.

capimus pro adv., ubi proprie ellipsis est pr. κατὰ, ut sit καθ' οἷα, quod deinde valet pro adv., e lege praepositionis cum nomine quocunque, ut καθ' ἃ, s. καθὰ, it. καθάπερ, ab Hes. opportune comparatum antea, cf. L. Bos. Ell. p. 513. in syn. „ἃ, — καθ' ἃ, λ." Iam porro οἷα δὴ post punctum et ab init. enunciationis periodique novae, ut hic, similiter Bg. cepit in suo. ordinem modo invertens, pro *ut nimirum*, forte quod Latt. elegantiores illud adv. cum rel. syn., *scilicet* et *nempe*, libentius in fronte ponunt, quam in media oratione cum more Vern. linguae, idque tum, ubi praecedentia explicare solent ac demonstrare, nec illa semper proxima, sed et interdum paulo remotiora; quo sensu δὴ cum Bg. sumtum referas non ad sententiam explicandam atque demonstrandam §. pr., sed ad illud §. 3. i. δεδιὼς λ. remotius. Enimvero cum δὴ, ut alibi docebimus, saepe ponatur pro Lat. *igitur*, in primis post punctum et ab init. periodorum atque enunciationum, idque etiam post parenthesin, aut post interiecta, in reditu ad rem priorem et propositam, ut ipsum illud Lat. *igitur*: equidem δὴ h. l. sic accipio, reddoque οἷα δὴ *ut igitur*, vel, de Bg. ordine, *igitur ut*. Scilicet Noster, post sententiam §. pr., a se insperfam de more bonorum scriptorum atque historicorum, qui ubique causas rerum adiungunt, lectorem nunc revocat ad superius δεδιὼς, et ad ipsum Marcum, quo de et de cuius solicitudine dicere coeperat. Sive igitur sic nobiscum, sive cum Bg. δὴ sumatur: cum interpretando locus hic iuvari queat, quid opus est correctionibus? Quarum Stp. prima οἷα δὲ lenior quidem est caeteris, habens speciem aliquam inde, quod δὲ et δὴ saepe confusa aut sunt, aut certe creduntur, sed non est necessaria, quia δὴ vulg. edit sensum commodum aliquem. Debuit vero Stp. explicare, quomodo δὲ suum hic caperet. Si sumebat, ut Lat. *sed*, non sensu proprio, quo adversatur, sed in nova re qualicunque, ut continuet orationem: quanquam per se procedebat, tamen, invitis libris, non licebat tentare. Sin capiebat, ut idem Lat *sed*, in reditu ad superiora: cum δὴ vulg. idem significaret, vel sic emendatio erat inanis. At Stp. videtur ad suam coniecturam venisse, ut alias, per P. hic *insuper*, quod ceperit pro praeterea, porro, etiam; quo sensu δὲ pane adhibetur alias, nec est ab h. l. alienum: ut tamen ad emendandum non sufficiat auctoritas solius P., libere versantis tum alibi, tum hic, οἷα oppresso; sicut Stp. omnino inconstans est, volens contra alibi δὴ pro δὲ, v. ad Char. p. 461. s. p. 459. m. ad p. 86. 17. D'Orv., qui et ipse inter οἷα δὲ et οἷα δὴ non videtur statuere discrimen, quia δὲ pro δὴ Attice possit accipi, quo de infra 1, 9, 14. Hic Sch. „δὴ, coniungitur et cum aliis particulis, οἷα δὴ, *insuper*, (male e P.) utpote, *veluti*, οἷ. δὴ, veluti, *tanquam*."

πολυΐςορα) multarum rerum peritum, s. multarum historiarum peritum, s. multum in historia versatum. *Steph.* in m. P., sed in Th. 1, 113. E. e. modo „*multiscius*, multiplici doctrina praeditus. Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, teste Plin." sine auctoritate adeo, quam nec ego reperi de pers. quidem, sed de re ap. Orph. h. 6, 12., cf. super illo Stp. cognomine Fabr. B. Gr. loca V. 14. Ind. v. Alex. Corn. et G. Th. cum Gr. n. „*polyhistor*, — multiscius, et Suet Gramm. c. 20. Corn. Alexandrum, *Gramm.* Graecum, *quem*, propter *antiquitatis* noti-

ἐτάραττε μνήμη τῶν ἐν νεότητι βασιλείαν παραλαβόντων [u], ipsum memoria eorum, qui in adolescentia imperium susce-

u) Comma hoc in B. 2. L. al., colon in Stp. rel. et punctum in A. al.

tiam, *Polyhistorem* multi, *quidam* Historiam *vocabant*; quam ob causam et hic Noster Marcum ita nominarit, ut qui λόγων ἀρχαιότητος ἦν ἐραστής 1, 2, 4., vel etiam propter historiae notitiam, cum et §§. sqq. pertineant ad historica facta; ut tamen in re ambigua sufficiat Bg. severum, et amplissimae cum Gr. notionis, ut sit valde peritus historiarum non modo, sed et aliarum rerum philosophicarumque, in primis morum et animorum humanorum atque iuvenilium, quos aperuit Noster §. 3. sq., ubi πολὺ per adv. illud *valde* cum adi. Lat. procedet, sed et liberius hoc per adi. et subst., *vir* multae *scientiae*, multarum litterarum, maxime ad nostratium morem, *ihn nun*, als *einen* Mann *von* vieler *Wissenschaft*, beunruhigte *vorzüglich*, rel., sed Sch. „*virum*, multarum *rerum* cognitione *praeditum*" dum Bg. e P. servat Lat. ad ἄνδρ., post v. ἐταρ. demum supplens pron. *ipsum*, credo, e ratione Vernacula, quae, membro aliquo praemisso, quale illud Gr. οἱ. ἄ. π., deinde pronomen demonstr. subiicit verbo; quae formula an Latinorum quoque sit, non memini, sed hoc, alteram rationem, qua ante usus sum, ut pron. tale, v. c. *ihn*, collocarem in fronte, esse et ipsam nostratibus frequentem, et severiorem, cum e dialectica subtilitate enunciatio tota debuerit haec esse, ἡ δὴ μνήμη τῶν — παραλ. μαλ. ἐτάραττεν αὐτὸν, οἷα ἄνδρα πολ., quae si convertitur: adhibito pron. isto, existit alia haec, αὐτὸν δὴ, οἱ. ἀ. πολ., μαλ. ἐτ., sed, oppresso rursus pron., Nostri illud, οἱ. δὴ ἀ. πολ. λ., cum δὴ in prosa quidem non occupet locum primum: e quibus et pendet huius loci distinctio. Nam Bg. debuit comma post πολ. assumere, ob pron. demum post ἐταρ. adiectum; ut pariter comma post πολ. valebit, ubi αὐτὸν vel absens, vel praesens finxeris, cum οἱ. ἀ. πολ. membrum sit peculiare quanquam mancum, oppresso particip. ὄντα. Denique prae P. in v. ταρ. Bg. melius versatur, etsi per comp. pro simpl. sine necessitate, cf. §. 12. aliunde adhibente Stp. Th. ista Latt., etiam in notionem hanc 3, 1244. e., ut *res* aliqua *turbare* dicatur *aliquem*, cum animum eius perturbat i. reddit tristem, solicitum, non tranquillum, et implet curis, cogitationibus tristibus, tristitia, metu futuri; pro quo haud dubie Noster ad variandum usurpat §. 8. ἐλύπει, cf. Dem. 15, 13. (quod et Stp. l. l. norat τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, seq. quasi explicat., καὶ πολλὴν ἀθυμίαν αὐτῷ παρέχει, sed G. Th. in Bg. διαταράττω, valde turbo" et i. q. simpl. ut Bg ceperit ob adiectum adv., cf. Niz. „*pert.*, turbo" Cl. Cic. cur. Ind. Corr. Sall.

βασιλ. παραλ.) Stp. Th. 2, 578. E „παραλαμβάνειν ἀρχὴν, accipere *imperium*, pro succedere imperio, s. cum aliis huiusmodi acc., frequens est ap. historicos" subiecto tantum uno loco Nostri 7, 1, 2., neque ex alio scriptore, cf. N. T. Ebr. 12, 28. βασ. ἀσάλευτον παραλ., ubi v. Intpp. nominatim L. Bos. p. 236., qui ait „παρ. frequenter Graecis esse accipere a maioribus, ut liberi a parentibus relicta bona accipiunt" L. N. T. quorum Schw. locum Plat. similiter explicat, Abr. Dil. Th. p. 691. Munth. p. 454. e. Bud. C. 785, 44. et Ind. Fisch. Pal., ubi et in malam partem, de iis, qui imperium occupant violento modo, ut ap. Isocr. E. Ind., cuius locus e p. 19. l. 15. insignis, παρὰ τῶν προγόνων τὴν ἀρχὴν ·

τοῦτο μὲν x) Διονυσίου τοῦ pissent: cum Dionysii Siciliae

x) Nihil hic in B. 1. B. 2. L. et Pat., pro commate rel.; etiam post δὲ, v. N.

παραλαβεῖν λ., ubi disertum π. τῶν πρ., quod alii in ipso v. iam contineri volunt, cui par in pr. τῶν — τὰς πατρικὰς βασιλείας παραλαβόντων, per aliud iterum adiunctum; ut π. in tali contextu nihil sit, quam Lat. *accipere*, pro adipisci, s. consequi, aut interdum i. q. simpl. capere et capessere, cf. Ind. Thuc. et Dem., quo et spectet Bg., cuius formulam G. Th. 678, 66. affert sine explic., quam comparo cum illis, *laborem*, negotium, *suscipere*, quae sunt proprie pro in se recipere, cf. Ind. Iust., ut ad Sall. Iug. 14, 12. laborem *suscipere* Cort. p. 477. a. m. bene comparat Caes. b. G. 3, 14, 1. frustra *tantum* laborem *capi*; unde Bg. iterum comp. usurpet pro simpl., cf. G. Th. v. *capessere*" fere i. q. capere, — *solennia regni*, i. imperium solenni ritu suscipere" Cort. Sall. Cat. 52, 5. e. 5, 6., sumendo hic vocab. βασ. amplo sensu, ob sqq. reges, non imperatores, tropoque, cum regum iuvenum memoria dr. perturbare animum Marci, s. cogitatio eorum, quam memoria suggerebat, resolvendo in haec, ut Marcus fieret tristis, quoties recordaretur ac cogitaret reges istos iuvenes, tam male agentes, quia metuebat, ne filius eos imitaretur; quae causa hic supplenda est, et demum §. 11. leviter attingitur.

τοῦτο) Sch. post liberiora P. „hinc *quidem* —, illinc *autem*, s. *ex* parte *hac*, — *ex* parte *illa*, (sed in δὲ) *partim* — *partim*. Sic Dem. aliique Gr. loquuntur, cf. et Hebr. 10, 33." ad quem locum v. Intp., L. N. T. Schw. p. 1334. a. e. Kypk. 2, 400. e. Munth. p. 441. c., cuius e Diod. S. est 2, 536. l. 22., Stp. Th. 4, 121. C. it. 2, 1557. E. e., qui comparat τὸ μὲν —, τὸ δὲ e Bud. C. 1356, e., ut Dev. p. 349., ad quem v. p. 350. N. 3., Vig. p. 12. Nr. 16. cum N. Hoog., qui reddit *tum* —, *tum*, ut Stp. l. l. et fere hic Bg., it. ad Luc. 1, 67. N. 67. et 3, 623. N. 41., tum, quoad ellipsin, L. Bos. p. 200. e. „deest μέρος cum κατὰ, — ut sit κατὰ τοῦτο μὲν μέρος —, κατὰ τοῦτο δὲ μέρος" sine exemplo, Mor. ad Isocr. Pan. p. 16. N. d., cf. Ind. Luc. v. οὗτ. i., Isocr. 3. ad Nic. p. 44. l. 33. 37. 43., ubi τοῦτο μὲν —, τοῦτο δὲ —, ἔτι δὲ, ad quem locum W. in Annot. p. 278. l. 16. modo „observentur particulae connectentes orationem, (unde in Vs. *et* — *et* — *etiam*, sed Pan. 64, 32 40 *sive* — *sive*, et Annot. p. 310. l. 18.) observa particulas hasce, divisioni servientes, longius a se invicem distractas" ap. Dem. sine Ind. 113, 11. 17. 781, 23. 25. 1414, 23. 27. p. sq. l. 6. 9., tum τοῦτο μὲν, sq. εἶτα 903, 3., ut interdum τοῦτο μὲν, non sq. aliqua relativa, v. ad Herodt. p. 315. N. 85. et 521. N. 23. e. et forte sic quoque ap. Thuc. p. 146. l. 82., cf. Abr. Dil. p. 256. m., denique Hes. 2, 1404. c. τοῦτο μὲν, ποτὲ μὲν, sine N., quod est illud quorundam Lat. *modo*, cf. Stp. Th. 2, 1511 G. e.

Διονυσ.) Considerat hic Marcus licentiae principalis illecebras, quibus plerique in deteriora abripiuntur. Id Curtio est 3, 2, 18. *licentia* regni *mutari*. Tac. acuta dictione, *vi* dominationis *convelli* et *mutari*, extulit Ann. 6, 46, 3. De Dionysio v. Plut. in Dione et Diod. S. 16, (5.) Iust. 21, 2, 1. *Boecl.*

Sch. in Διον. et Σικ. „*Dion.* Siculus *tyrannus*, summe intemperans" etiam tantum infinite, v. Exc.

Σικελιώτου τυράννου [y], ὃς ἀπὸ τῆς ἄγαν [z] ἀκρασίας καινὰς [a] ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς tyranni, qui prae nimia intemperantia novas voluptates proposita maxima mercede

y) Ms. Ba. punctum hic cum Ing. 2. z) In Ms. Vi. ἄγαν deest. *Loc.* etiam in rel. Mss., v. N. a) Ms. Ba. καινὰς ἡδ. etiam habet. *Mart.* Nec in Excp. rel. Mss. notatum quid, ut ibi etiam adi. καιν. esset, quo carent tamen edd. A. B. Par. Ox. et Pat., v. N.

ἀπὸ) Hyphen, v. 1, 8, 4. Adv. pro adi., v. Rz. ad Luc. pro lapsu p. 737. Ael. V. h. 13, 15. *Leisn.* Crederes forte legendum esse ὑπὸ; sed omnia sana videntur. Utitur sic Herodi. praep. l. 2. c. 3. Vox ἄγαν abest a Cod. Ven. Male. Nam licet salvo fere sensu abesse possit, dum cuilibet ἀκρασίᾳ iam inest τὸ ἄγαν, tamen patet, sequentem vocem, ab eadem littera incipientem, decepisse librarium, ita, ut excideret ἄγαν. *Stroth.*

Primo in rem Leisn., ap. Luc. 1, 737. N. 28. laudatur cum Ael. etiam hic locus sine Vs., ubi Sch. in praep. tantum cum Bg. adi., sed in „ἄγ. adv. *supra modum*, cum art. et nom. *nimius*, immodicus, ἡ ἄγ. ἀκρ. *summa*, nimia *intemp.*" cf. Exc., qui et ad 2, 1, 3. praebet exempla utriusque pr. ὑπὸ et ἀπὸ, de causa, sine discrimine, ut ap. Ael. l. l. ὑπὸ τῆς ἄγ. μανίας, *prae* nimia *stoliditate*. Super Ms. autem rectum est Strothi iudicium, cum rel. Mss. tenente adv. etiam P., quanquam oblique, *cuius* tanta *fuit* intemperantia *victus*, mutato adv. in adi., sed hoc praeterea liberius in pron. ex genere augendi, quod demum confit ex adi. *magna* syn. illi Bg., cf. §. 3. m.

καινὰς) Ex vet. addidi καινάς. *Steph.* Illud *vet.* nimis vagum est, sed Stp. solenni, qui forte iterum sapuit e P., ap. quem cum Mss. nostris compareт id adi., prope necessarium ad sententiam, saltem hominis intemperantiam augens, qui non contentus fuerit rebus iucundis prioribus, iisdem, quotidianis, sed opus habuerit aliis semper, nondum ante perceptis, insolitis, recens repertis, quae sunt καιναὶ ἡδοναὶ, quorsum pertinet Luc. 2, 861. l. 32. sqq., ubi dr. Dionysius coquos ad Aristippum quotidie misisse, ut ab eo discerent nova ciborum ac deliciarum ingenia, cf. Cic. Tusc. 5, 20. s. c. 7. e. Xerxes — *praemium* proposuit *ei*, qui *invenisset* novam *voluptatem*, et ad sententiam simile quid per periphrasin infra 3, 13, 14. sq. ἀεί τι καινὸν ἐξευρίσκοντες, δι' οὗ εὐφρανοῦσι λ., it. Phil. in Flacc. p. 755. C. e. ὁ καινῶν ἀδικημάτων εὑρετὴς, it. 758. F. m. 760. i. p. sq. F. e. 766. E. i. 756. F. m.

ἐπὶ) cf. 1, 2, 2. e., ubi P., ut hic Bg., qui eiusdem plur. deserit, ut Vs. Arist. Ran. v. 370. et Gs. ad Luc. 2, 402. l. 5., cf. de ἐ. μισθῷ 1, 86. N. 99 et ἐ. μ. μεγάλῳ 3. 44. l. 88. it. Dem. 668, 13., ap. quem et syn. μισθοῦ 399, 3., et ap. alios μισθῷ solum, v. Fisch. Ind. Pal. et Luc. 2, 73. l. 80., qua de ellipsi nihil L. Bos. p. 509. e., sed ap. Stp. Th. 1, 1212. C. e. hinc sine Vs. et aliunde per Bg. particip., ut ad Vig. p. 601. N. 69. i. nostra redduntur fere cum P. „cuius *tanta* fuit *intemperantia*, ut *nova* luxuriae *instrumenta*, maximis *praemiis* positis, *venaretur*" ut partim Sch. in μισθ. „*summis* praem. *sectari*."

ἐθηρᾶτο [b]. τοῦτο δὲ αἱ τῶν 6. captabat: tum Alexandri

b) Hic comma in Ms. Ba. cum B. 2. L., ſed punctum in A. etc., v. N.

ἐθηρᾶτο) Eur. in Aeol. v. 13. p. 444. (ed. Barn. P. 2.) τρυφῇ γέ τοι Ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν, (quippe) luxu *incitati* ciborum *nova* inventa *ſectamur*, Plut. Symp. 1, 4. p. 622. 13. ὁ μὲν οὖν τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ἆθλον ὑπὸ κήρυκος κατήγγειλε τῷ καινὴν ἡδονὴν ἐξευρόντι, Athen. 12. p. 545. D. καὶ ἆθρα παρὰ τοῖς Πέρσαις προκεῖσθαι λέγεται τοῖς δυναμένοις ἐξευρίσκειν καινὴν ἡδονήν. καὶ μάλα ὀρθῶς. ταχὺ γὰρ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐμπίπλαται τῶν χρονιζουσῶν ἡδονῶν, κἂν ἄσι σφόδρα διηκριβωμέναι, v. Abr. ad Ariſt. p. 142. (m. in Add.) Val. Max. 9, 1, 3. Xerxes — *eo usque* luxuria *gaudebat*, ut *edicto* praemium *ei* proponeret, *qui* novum *voluptatis* genus *repeririſſet*. Gravitas Romanorum eos poena dignos iudicabat, qui novis guloſae libidinis inventis inclareſcere ſtuderent, ut patet ex Sempron. Ruſi exemplo in Burm. Anthol. 2, 126. p. 305. *Leisn.*

Cuius haec collecta loca ad καιν. ἡδ. et ipſa lectionem vulg. firmabunt ab uſu loquendi, qui praeterea in m. Ox. „Fabri Sem. 11, 16. p. 270.“ quem non potui inſpicere, praeeunte Sch. in „θηρ. *capt.*, ſectabatur *voluptates*“ quod Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „ſtudioſe capere et capere conari“ et cum phraſi Bg. e Plin. ep. 8, 8, 7., ubi in ed. Gs. et Cort. ſine Var. L. *capias voluptatem*, ſed Niz. „*capto*, aucupor, conſector, peto“ et Cl. Cic. modo per „quaero, aucupor“ ſine emphaſi adeo illa Gs., cum et alibi Bg. frequentativa adhibeat pro primitivis et ſimpl., quo ſenſu occurrit vel ap. G. Th. 748, 85. propter adiunctum adv. *magnopere*, cf. Ind. Liv. Ern. Suet. Iuſt. Plin. Gs., ſed cum emphaſi iterum Ind. Flor., h. l. velle frui, cf. de Gr. Stp. Th. aliunde cum Bg., Bud. C., Weſſ. ad Diod. S. 20, 63. N. 3. it. Ind. et Dem. Xen. M. S. Cyr. Mor. et Z. Pol. cum Luc. et Suid. 2, 195. e. θηρώμενοι, ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, *quaerentes*, et Hſ. 1, 1713. i. ſine N. 1. ſervaturo me propius Lat., ap. G. Th. cum Gr. n. „*venari*, — per transl. pro artificio quodam et ſolertia quaerere“ ſed et ſimpliciter, quanquam ib. non eſt cum ſubſt. Bg.

τοῦτο δὲ) Conſtans ſibi atque conſentanea orationis conſecutio ſuadebat ſic verba ſtruere, τοῦτο δὲ τῶν Ἀλ. διαδόχων, ſc. ἡ μνήμη αὐτὸν ἐτάραττεν, ὧν περιβόητοί εἰσιν αἱ εἰς τ. ὑπ. λ. *Reisk.*

Et ſic ſane P. orationem conformavit, ut tamen ob pr. ſubſt. μνήμη requiratur potius hic quoque gen. τῶν ὕβρεών τε καὶ βιῶν τῶν Ἀλεξ. διαδόχων εἰς τ. ὑπ., ubi plures gen. continui, et pr. εἰς a ſuis ſubſt. remotior, quae vicinior in alio ordine hoc, τοῦτο δὲ (ἐτάραττεν αὐτὸν ἡ μνήμη) τῶν τῶν Ἀλ. διαδ. εἰς τ. ὑπ. ὕβρεών τε κ. βιῶν, ubi concurrebant iidem artic. τῶν τῶν λ., ut ap. Ariſt. Eud. 2, 8. p. 265. D. m. βία — ἀφέλκει αὐτὸν ἀπὸ τῶν τῶν ἡδέων ἐπιθυμιῶν, niſi quod τῶν ἐπιθ. non ita multis divellebantur interiectis, ut ap. Noſtrum, qui, quacunque tandem de cauſa, ſeriem deſerens ſeveram, haec ſua non conſtruxit cum ſubſt. μνήμη, ſed cum ἐταρ. ſic, opinor, ut αἱ — ὕβρ. τ. κ. β. in plur. poneret, repetens e ſing. iſto pluralem ἐτάραττον, quem tranſitum a numero uno ad alium, ſ. hanc numerorum dicas enallagen, non equidem culparim, etſi non in promtu habens tale quod exemplum; faciente Sch. per haec cum P. aut Bg., nominatim in „β. *viol.* erga *ſubditos*“ pro qua praep. procedit et ſevera *in*, cf. G. Th. v. *contum.* et de Gr. praep. hoc ſenſu, praeter Stp. Th. pauperem, L. N. T., nominatim Krb. p. 197. m.

Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους ὕβρεις τὲ καὶ βίαι, δι᾽ ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατῄσχυναν [c], Πτολεμαῖος μὲν, καὶ μέχρις ἀδελφῆς ἰδίας [d]

successorum erga subiectos contumeliae et violentiae, quibus illius imperium dehonestarunt, Ptolemaeus quidem, etiam usque ad amores sororis suae

c) Comma hoc in Ms. Ba. et Bg. cum ed. Pat., melius, quam punctum rel. edd. ob nominativos Πτ. et Ἀντ., adhuc a v. κατ. pendentes; unde et numerum novae §. hinc ad pr. translulimus post v. ἔθηρ. d) Mss. tres ἀδ. γνησίας ἐρ., v. N.

Nr. 8. et 11., Ind. Ael. V. h. b. m. Fisch. Pal., Hſ. Fab. A., Thuc. v. ἐς et ad Schol., Abr. ad Aesch. 1, 290. m., tum Stp. Th. 3, 1714. D. e. „ἡ εἰς s. πρός τινα ὕβρις, pro ἡ εἴς τινα γενομένη. Herodi. l. l. αἱ — κατ., (cum P., sed G. m.) αἱ τῶν Ἀ. — β., *contumeliosa* et *violenta* dominatio" ut Sch. in ὕβ. „*contumeliose* et *violenter* gesta *imperia*" sed ut de ellipsi Stp. participii dubites, an necessaria sit, cum et alia subst. retineant praep. suorum verb., qualem rectionem in subst. β. cum Stp. Th. ignorabam tamen.

δι᾽ ὧν) In pr. δ. Sch. modo Lat. *per* praemittebat nostro loco sine Vs. alia, ubi Bg. pro ea in syn. abl., quam rectionem solam in v. κατῃσχ. novit Stp. Th., nec Lat. Bg., quo vertunt etiam L. Ern. et N. T. Krb. cum Gs. ad Luc., cf. Ind. Dem. et 479, ult. 482, 10. 763, 26. 1416, 27., de pr. κ. in compos. pro *de* s. *con* nihil ut dicatur ad Vig. p. 618. e., ut in L. Ern. modo physice *de*, pro deorsum, at „δ) retinere signif. simplicis, ut καταθνήσκω, morior" i. e. redundare, ut iisdem Lat. compositis simplex reddit Stp. Th. „αἰσχ. *dehonesto*, rel." suggerente Bg. nostratibus facile illud *entehren*, ubi, tropo remoto, alterius imperium, i. imperandi modum, dehonestare dicuntur, qui post alterum successores turpius imperant et se gerunt, infamiamque sibi contrahunt, et aliorum de se iudicium ac sermonem iniquum.

Πτολεμ.) Hic est ille Ptol., qui ab incesto sororis Arsinoës amore, quem Aegyptiorum mos non damnabat, *Philadelphus* dictus est, Paus. Att. (1, 7.) Iust. 17, 2, 7. Dicit autem hic Herod., s. Marcus, tale matrimonium esse παρά τ. τ. Μ. κ. Ἑ. v. Diod. S. l. 1, (27. 1.) νομοθετῆσαι δέ φασι τοὺς Αἰγυπτίους παρὰ τὸ κοινὸν ἔθος τῶν ἀνθρώπων γαμεῖν ἀδελφὰς λ. *Boecl.*

Praeter Iust. locum l., cf. 24, 2, 2., ut de cognominis alia causa secundum alios, per ironiam, a fratribus interemtis duobus, Heyn. H. 3, 884., Nostri haec adhibente Fabr. ad S. Emp. p. 178. N. t. sqq., ubi de coniugio tali, ap. Rom. et Gr. illicito, non item ap. Persas, et inter eos potissimum ap. Magos, et praeterea ap. Aegypt., de quibus cf. Wess. ad Diod. l. l.

μέχρις) F. μέχρι τοῦ τῆς ἰδίας ἀδ. ἐρ. *Steph.* Quomodo Noster cum scribere sane posset, noluit tamen, quia res et sine articulis procedebat, etiamque hoc suo verborum ordine. Mirum, non et istos gen. duplices fuisse molestos.

ἀδ. ἰδ.) Cod. ἀδ. γνησίας. Haud facile definiri posse videtur, utra ex his verior sit lectio. Tamen, si dicendum est, quod sentio, receptam lect. praeferendam puto, quoniam neminem facile γνησ. explicatum

ἔρωτος προκεχωρήκατας, παρά τε progreſſus, contra Macedo-

iviſſe per ἰδ., ſed contra potius exiſtimo. Alterutram enim lect. ingenio librarii deberi, dubio caret. *Stroth.*

Mss. lectio eſt gloſſa ex eo genere, cum magis ſolenne vocab. minus frequenti ſubſtituitur, ut de propinquis et genere γνήσιος; potius frequentatum oſtendunt Indd., v. c. Luc. 1, 127. l. 91. παίδων γνησίων, cf. N., Ael. V. h. 13, 24. p. 890. m., ubi oppon. νόθος, ut ap. Ariſt. Av. v. 1649., it. Dem., cui add. 1082, 6. υἱὸς γν., ut contra ἴδιος eodem ſenſu, ignotum Stp. Th., equidem, praeter N. T. Rom. 8, 32., tantum cognovi in L. Schw. p. 687. N., et ap. Fiſch. Pal. 31, 5. ἰδίας θυγατρὸς, cf. Loesn. p. 132. et Krb. p. 140. m., quorſum pertinent Heſ. 2, 20. ἴδιον, οἰκεῖον et p. 723. e., ſed noſtram in rem 1, 842. m. γνήσιος — ἴδιος, οἰκεῖος, e quo contra Strothum pateat, tamen eſſe, qui γν. explicet per ἴδιος, idque propterea, quod ſunt ſyn., quanquam aliqua ratione per ſe diverſa, cum in γν. ſpectetur proprie natura, ſed in ἰδ. poſſeſſio, ius, dominium, hominesque dr. γν., qui veram aliquam naturam, in aliquo rerum genere quaeſitam, habent, ſed ἰδ., qui non ſunt alius iuris atque poteſtatis, ſed ad aliquem ſolum pertinent; qui generis poſterioris homines cum fere ſint etiam veri ac legitimi: hinc ἰδ. univerſe pro γν. dr., liberum P. deſerente etiam Sch. „propriae *ſororis*, — ἐρ. *amoris* impudici" quod e contextu procedit, cf. Z. Ind. Xen. Cyr., tacente in notionem illam Stp. Th., ſed cum Gr. n. bene G. Th. in ſubſt. Bg. 306, 89. „mediae ſignificationis eſt, prout res, quae amatur, aut finis, aut modus etc."

ἐρ. προκεχωρ.) Stp. Th. 4, 679. F. m. „προκεχωρήκας ἔρωτος v. l. afferunt ex Herodi. pro *implicatus amoribus*, et quidem, tanquam Pol. ita interpretante. Sed ego Pol. illis verbis alia, quam illa interpretari voluiſſe ſuſpicor, quippe quae manifeſtum ſit eam ſignificationem non admittere. Ut omittam, ne hanc quidem conſtructionem verbi προχ. ferri poſſe, niſi cum aliqua adiectione, veluti, ſi ita dicatur, εἰς τοῦτο προχ. ἔρωτος, ſ. εἰς τοσοῦτον πρ. ἐρ., et tunc reddendum fuerit non ſimpl. *implicatus amoribus*, ſed *adeo* implicatus *amor*. Ego tamen alia potius interpretatione uterer." Quae dum ille ſcribebat: non habuit in mente ac manibus ipſum Noſtri locum hunc, viſurus alias, hic non eſſe ſimpl. ἐρ. προχ., ſed cum illa ſua adiectione aliqua, atque adeo cum μέχρις, ut de P. dubitari nequit, quin libere hic reddiderit, etiam cum Bg. in ἐρ. numero mutato, non item a Sch. in „μ. intenſionis — *usque* ad *amorem* etiam *ſororis*" formulam tenentibus quoque noſtratibus, *der* auch *bis* zur *Liebe* gegen *ſeine*, ſeine *eigene* Schweſter *gieng*, quae ſine tropo ſit, etiam adeo ſororem amans, amore complexus; ut notio exceſſus, magnitudinis, gravitatis et vitii ineſſe videatur in v. πρ. cum καὶ μεχρ. maxime in καὶ, quod, ut Lat. Bg., pro etiam adeo, habet vim intendendi ſ. augendi, ſed alibi in εἰς τοῦτο ſ. εἰς τοσοῦτον cum eodem v., et in Lat. *eo*; utque iſti v. πρ. ſubſtitui liceat unum de his Lat., eſſe, uti, adhibere, habere, exercere, et, cum de re uſurpatur, v. c. *ira* proceſſit *eo*, valeat i. q. ira fuit tanta, ſed, cum de perſ., v. c. *eo* inſaniae *progreditur*, i. q. adeo eſt inſanus, ſ. tanta utitur inſania; nimium tenente P., dum in ſuis „*eo* turpitudinis *prolapſus* eſt, *ut* — etiam *ſororiis* amoribus *implicaretur*" praeter illud *etiam*, adiecit aliam diſertam formulam *turpitudinis*, quae iam inerat in illa Lat. particula *etiam*; recte vero edicente

τοὺς Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων num et Graecorum leges,

Find. Ind. If. Ev. v. ἔρχ. „εἰς τοσοῦτο μεγαλοφροσύνης ἦλθεν, i. q. οὕτω μέγα ἐφρόνησε. Nam ἔρχεσθαι, fq. particula εἰς et acc. nominis, ponitur fere ita, ut fit i. q. verbum, unde nomen, particulae εἰς iunctum, petitum eft" atque adeo h. l. fyn. πρ. μ. ἔρ. i. q. ἐρᾶν, cum in v. compof. et eius praep. nihil fit fignificationis, pro eoque Nofter deinde §. 9. manifefto ufurpet fimpl. χωρεῖν μέχρι λ., quod et ipfum eft in Fab. Acf. 38, 6., tenente Stp. Th. l. l. p. 678. F. e. πρ. cum μεχ. modo e Noftro 1, 15, 16., quod cum fq. §. πρ. εἰς τοσοῦτον λ. non male comparat, ut p. 670. A. e. tantum profe:t ἡ εὔνοια εἰς τοῦτο ἐχώρησε, cf. fyn. Dem. μέχρι τοῦ προβήσεται τὰ πράγματα; 1434, 5. εἰς τοῦτο προβεβήκαμεν ἔχθρας 163, 2. οἳ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος 42, 25. ἐφ᾽ ὅσον φρονήματος — προελήλυθε 557, 24. εἰς τοῦτο ἀναισθησίας προεληλύθησαν 616, 25. 757, 6. εἰς τοσοῦτον ἀναισθησίας προήκουσιν 1233, 26., pro quo fimpl. εἰς τοῦτο τόλμης ἥκουσιν 164, 15. 214, pen. etc. εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας 124, 24. 160, 7. etc. εἰς τοῦθ᾽ ὕβρεως ἐλήλυθεν 51, 1. 159, 13. etc., porro de rebus, τὰ πραγμ. εἰς τοῦτο προήκοντα, ὥστε λ. 28, 5. εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πραγμ. 29, 17. εἰς τοῦθ᾽ ἥκει τὰ πραγμ. αἰσχύνης 53, 25., cf. R. Or. V. 4. p. 1160. i. v. προβαιν. it. Ind. Ael. V. h. v. προερχ. et Xen. Bach., fed G. Th. in Bg. 1103, 100. „progreffus *eo*, i. pervenit, decidit" fed fine explic. in fyn. *proced.* 1079, 22. it. v. *eo* 371, 46., tacens in v. *huc* et *venire*, cf. Cort. ad Sall. Iug. 1, 5. p. 412. b. e. Ind. Flor. et Iuft., ubi „eo *usque* defperationis *Spartanos* adduxit, *ut* — pro in tantam defperationem" ut Stp. Th. 3, 499. e. „Arift. εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, *eousque* infaniae *deveniſti*; pro quo dicere etiam queas εἰς τοσαύτην μανίαν" f. potius εἰς τοσαύτας μανίας, in plur., e Nub. v. 830., ut folemus fane et alias gen. fubft. poft pron. aliquod refolvere in cafum eundem, v. c. *hoc rei*, pro haec res; in quo forte fubeft ellipfis fubft. Lat. *genus*, ut in Gr. illis γένος, μέρος, μέτρον, μέγεθος, ὕψος, cf. L. Bof. p. 208. fq., nifi facias cum Poff. Sync. p. 26. e., fumente, per Atticismum, adi. neutr. pro fubft. poni.

παρά τε) Briffon. in l. de iure connub. Herodiani loco huic opponit locum Dion. e l. 42., in quo Ptol. et Cleopatra ex teftamento patris συνοικῆσαι ἀλλήλοις κατὰ τῶν Αἰγυπτίων τὰ πάτρια καὶ βασιλεύειν iubentur; quafi videlicet Herodianus aut ignorantia, aut incogitantia, f. oblivione hic fit lapfus. Sed nihil hic fortaffe aut lapfus eft, aut difcrepantiae, cum Herodianus hoc contra Maced. et Gr. leges admiffum fcribat, Dio autem ex Aegyptiorum confuetudine factum referat. Alii enim aliis populis mores funt et leges, v. Pauf. Att. 6, 30. et Ant. Muret. V. L. 7, 1. *Sylb.* Haec (Herodiani) tamen omnino vera non funt, nifi diftinctius rem perpendamus. Contrarium enim colligi videtur e Corn. N. praef. *Neque enim*, inquit ille, *Cimoni fuit turpe*, Athenienfium *summo viro*, fororem *germanam* habere *in matrimonio*. Quod ut cum Herodiano confentiat: fororem ibi intelligit ὁμοπάτριον duntaxat, non vero, ut fit hic loci, ὁμομητρίαν. Quam coniecturam fatis confirmat Arift. Schol. in Nub. Παρὰ Ἀθηναίοις, inquit, ἔξεστι γαμεῖν τὰς ἐκ τῶν πατέρων ἀδελφάς. *Oxon.* Fecit quidem hoc nomine Ptolemaeus contra Maced. et Gr. quodammodo leges, at non contra confuetudinem Aegyptiorum, in quorum mores fe iis imperaturus non inconfulte formabat. Expendit moralitatem huiusmodi coniugiorum Witf. Aegypt. p. 77. *Leisn.*

νόμενος, Ἀντίγονος δὲ, Διόνυ- Antigonus autem, Bacchum σον πάντα μιμούμενος, καὶ per omnia imitans, atque he-

De Aegyptiorum quidem more non fane hic quaeritur, quo de ante ad Bc. N. 5. i., fed de Macedonum atque Gr., de quibus v. Leisn. lib. fingularis de fratrum cum fororibus ap. Gr. coniugio, ubi et de loco Corn. N., ad quem v. et Intp., ubi Staver. etiam noftrum locum adhibet fine Gr. „Herodianus l. 1. c. 3. dicit, Ptolemaeum Philadelphum contra Maced. et Gr. leges fororem fuam duxiffe" ut Leisn. praeterea in m. Ox. „Minuc. Fel. p. 324." forte refpiciens 31, 2. ed. Cell. p. 118. *ius eft* ap. *Perfas* mifceri *cum* matribus; *Aegyptiis* et *Athenis* cum *fororibus* legitima *connubia*; tenente Stp. Th. formulam cum Bg. tantum e Plut. 2, 1022. E. e. it. 3, 38. D., cf. Ind. Dem. v. π. p. 556. e. Nr. 4. Luc. v. utr. Abr. Dil. Th. p. 365. m.

Ἀντιγ.) v. N. ad Vell. 2, 82, 4. *Boecl.* De Antonio hoc tradunt Athen. 4, 12. p. 148. C. et Plut. in Anton. p. 927. C. et 944. A., de Caio Caligula idem Athen. l. l., cf. Phil. Leg. ad Cai. p. 1003. 13. Itaque in hac re pro Antigono male citari videtur Athenaeus a Bc. ad Vell. l. l. Freinsh. ad Curt. 9, 10, 24. ex Schott. Obf. Hum. 3, 3. qui p. 225. eos enumerat, qui Liberum, Herculem, Apollinem, Dianam, fuerint imitati. Inter eos, qui Dionyfum imitari voluere, ponit Antigonum. Sed ad folius Herodiani teftimonium ea in re provocat, non ad Athenaeum. Diodorus S. 20, (53. T. 2. p. 445. l. 28.) diadema fibi Antigonum impofuiffe dicit, de Bacchi habitu tacet. De hac infania deos fub eorum habitu et fpecie aemulandi v. Burm. ad Petr. c. 41. p. 248. Mithridatem fuiffe Bacchi imitatorem, docet Cic. p. Flac. c. 25. (e., ubi v. N.) Et hic videtur, ventri et epulis deditus, per luxuriam Bacchi nomen et fimul habitum, vites, hederas et fimilia induiffe. *Leisn.*

Ap. Vell. l. l. *bellum patriae inferre conftituit, cum ante,* novum *fe* Liberum Patrem *appellari*, iuffiffet, *cum* redimitus *hedera*, corona *que* velatus *aurea*, et *thyrfum* tenens, *cothurnis* que *fuccinctus*, curru, velut Liber Pater, *vectus* effet *Alexandriae*, Antonius, ut ap. Phil. l. l. p. m. 776. F. ἔςι δὲ ὅτε κιττῷ καὶ θύρσῳ καὶ νεβρίσιν εἰς Διόνυσον ἠσκεῖτο λ. et p. fq. E. e. ἐμιμήσω Διόνυσον λ. Spanh. de Pr. et U. N. T. 1. p. 438. m. „eodem Bacchi hederati cultu infignitus etiam legitur ap. Herodi. Antigonus, quem egregie illuftrat numus huius primi Afiae inter Alexandri fucceffores regis Mediceus, in quo caput eius barbatum ac hedera revinctum vifitur. Similem huius Antigoni numum hic damus e cimeliis — Reginae Gallorum gazae, etc." quae fatis, opinor, defendunt Noftrum, undecunque fua de Antigono habeat.

πάντα) pro ἐς πάντα, adverbialiter; quanquam hoc mallem, aut denique Διονύσου πάντα. *Reisk.*

Supplenda modo eft illa pr. ἐς f. εἰς, qua de ellipfi nihil L. Bof. p. 479. fqq., fed Fifch. Praef. ad Well. ed. noviff. p. 12. i., vel etiam κατὰ, qua de v. L. Bof. l. l. p. 512. e. 515. e., ut Nofter in fyn. adi. opprimit aliquam praep. 4, 2, 3. εἰκόνα, πάντα ὁμοίαν τῷ λ., ficut Latin. *os* fimilis *deo*, i. quoad, Virg. Aen. 1, 589., cf. Stp. Th. 2, 938. H. i. ex Arift. Nub. v. 1432. τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, gallos *imitare* per *omnia*, cum Bg., pro quo Sch. „π. fynecd. *fecundum* omnia, (quod redit ad illud noftrum κατὰ,) μ. π. αὐτὸν, repraefentans *eum* in *omnibus*" quod eft e Sb. Ind. ex h. l., ad Vernac. rationem accommodatius, cf.

κισσὸν μὲν περιτιθεὶς τῇ κε-
φαλῇ [e] ἀντὶ καυσίας καὶ δια-

deram quidem circumdans ca-
piti pro causia et diademate

e) Ms. Ba. comma hic, nec tamen simul mox post δὲ ante ἀντὶ aliquod.

Vers. ad Arist. Plut. v. 306. τὴν Κίρκην — μιμήσομαι πάντα τρόπον, omnibus *modis*, nec sic male per Lat. abl. nudum, nisi quod liberius per plur., pro sing. *omni modo*, ubi nemo non subintelligit, pr. κατὰ, interdum diserte additam, cf. Polb. T. 1. p. 435. l. 5., quali pleno loco caret L. Bos. Ell. p. 513., ap. quem p. 515. e. „π., pro κατὰ π., *in* omnibus *rebus*" recte in Lat. expleto subst: πράγματα, quae hic est altera ellipsis, cf. ib. 284. i., nisi et suppleas illud Arist. subst. τρόπον.

κισσὸν) Leisn. in m. Ox. „Anacr. 26, 5." ubi poëta de se, κισσοστεφὴς κεῖμαι, hic Vern. vet. reddente ad sensum *coronam hederaceam*, sed Bg. e P. severe, quia sic intelligunt Gr. ac Lat. de frondibus istius plantae quibusdam, in orbem et coronae speciem complicatis, cf. Hes. 2, 268. et Stp. Th. 4, 1225. E. „κισσοφορέω, hederam gero, hederae frondem gesto, — ut Antigonus ap. Herodi. τὸν Δ. π. μιμούμενος, κισσὸν μ. περιετίθει — καυσίας, θυρσ. δὲ ἀ. σ. ἔφερε" sic libere, Antigonum et ipse retinens cum Hs. ad Plut. p. 55. i. „notum est, Bacchi eiusque cultui deditorum gestamen thyrsum, s. hederam fuisse. — Quod ad hederae gestationem attinet, Antigonum etiam κιττοφοροῦντα habes ap. Herodi. 1, 3, 7." cf. ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. e Plin. *Alexander* Bacchi *imitator* rel., in v. περ. (ubi Bg. e P. cum Gr. n. ap. G. Th.) non tenente Stp. Th. exemplum nostrum aut simile, ubi physice de pers. cum rei acc. et dat., s. dat. loci, cf. L. N. T., ubi et cum dat. pers., ut alibi cum acc. pers., v. Ind. Ael. V. h. Luc. Fab. Aes., sed tropice ap. Foes. Oec. Plut. Krg. §. 146. et Xen. Pol. Z., forte et hic casu subst. pendente a praep. in v., ut dissolvas, hederam ponens circa caput, pro quo unum v. *circumponens* severum cum dat. simili usus ferebat, v. G. Th., ut et saltem affine *imponens*, cf. ib. 1010, 45. 47.

καυσίας) καυσίαν Iul. Poll. πῖλον Μακεδονικὸν appellat, derivatum a καίω, *uro*, eo, quod aestum solis arceat. *Oxon.* (ad cuius m. Leisn. „Vorst. ad Val. M. p. 224." quem non licuit comparare.) καυσία est pileus Macedonicus, ita dictus, quod aestum solis arceat, v. Poll. Διάδημα differt a tiara. Tiara in capite gestabatur: diadema vero praetendebatur fronti tantum. Erat diadema fascia quaedam, non tam toti comendo capiti, quam cingendae regiae fronti destinata. Probat Cerda ex Sen. in Thyeste, qui diadema dixit *regiae* frontis *notam*, et iterum *donat* diadema *fronti*, it. e Plut. in Coriol. Stat. 2. Th. *Accipe* et *hoc* regimen *dextrae*, frontis *que* superbae *Vincula.* Loquitur de sceptro et diademate. Huius fasciae color ut plurimum fuit albus. Lips. ad Tac. Ann. 6, (37. N. 2.) v. Claud. IV. Cons. Hon. (v. 192.) *ventura potestas Claruit Ascanio, subita cum luce comarum Innocuus flagraret apex, Phrygioque volutus Vertice, fatalis redimiret tempora candor. At tua coelestes illustrant omnia flammae.* Ubi *flammis* iste *candor* tribuitur, ut signatius ad modum diadematis describantur. Nihilo minus ap. Persas et Assyrios color iste candidus variabat. Curt. 6, (6, 4. purpureum *diadema* distinctum *alba*.) Haec fascia odoribus fragrans et unguento delibuta ap. Persas, Athen. 1, 3. Hinc explica Esther. 14, 16. 2, 17. Val. M. 7, 2. Plut. in Mithrid. *Leisn.* Causia erat insigne capitis ap. Macedonas; quare

ήματος Μακεδονικοῦ, θύρσον Macedonico, thyrſum autem
ἐ ἀντὶ σκήπτρου φέρων. ἔτι 8. pro ſceptro geſtans. Ad-
ἐ καὶ μᾶλλον αὐτὸν ἐλύπει [f] huc autem magis eum ſolici-

f) Ms. Ba. comma hic, quaſi ante relata μὴ — ἀλλὰ, cf. 1, 2, 6.

uoque infra l. 4. c. 8. (§. 5.) de Ant. Caracalla, Alexandrum imitante,
icitur, ὅτι καυσίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἔφερεν. Nominis ratio iam ſatis ſigni-
care videtur, Macedonas ea ad arcendum aeſtum uſos fuiſſe. Xiph.
ſ. 428. 37.) κράνος ὠμοβόειον appellat. Caeterum de ea habentur verba
ıntipatri Theſſal. καυσίη ἣν τὸ πάροιθε Μακεδόσιν εὔκολον ὅπλον, καὶ σκέπας
ı νεφετῷ. *Stroth.*

Locum Polluc., quem et Sch. mancum protulerat, damus in Exc.
otum, ſed hic modo ſimile quid e Phil. in Flacc. p. 751. E. βύβλον μὲν
ὑρύναντες ἀντὶ διαδήματος ἐπιτιθέασιν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, χαμαιστρώτῳ δὲ τὸ
λλο σῶμα περιβάλλουσιν ἀντὶ χλαμύδος, ἀντὶ δὲ σκήπτρου βραχύ τι παπύρου
μῆμά τις ἀναδίδωσιν. Mox Sch. „θ. *thyrſ.*, h. e. haſtulam, veſtitam
rondibus pampineis, more Bacchi" etiam hedera, cf. Fiſch. ad Anacr.
, 6. p. 19. N. 6., in v. φ. ignorante Stp. Th. „frequ. crebro ſ. conſue-
udine gerere" etiam ſimpl., ut Niz. per „fero, porto."

ἔτι) Hic comparativus, praecedente ſuperlativo, plus ſignificat. Prae-
cedit enim §. 5. μάλιστα ἑταῖρ. *Leiſn.*

Ibi μάλιστα poteſt accipi pro praecipue, in primis, praeſertim, cf.
Stp. Th. 2, 776. E. i. Sb. Ind. ex 5, 3, 15. et ib. P., ut Lat. *maxime* ca-
pitur, v. G. Th. 174, 76. Niz. et Ind. Corn. N., ut ſit, turbabant eum
:um alia, tum in primis memoria etc., aut pro valde, cf. Heſ. 2, 533. i.
:., λίαν, πάνυ, πλέον, σφόδρα, μᾶλλον, in quibus Latt. cum ſit mera po-
itivi notio: bene hic ſequetur et opponetur μᾶλλον comparativi; quod
pſum eſt quidem interdum pro μάλιστα, in quo propterea erat ante ap.
Heſ., qui et contra diſerte p. 534. i. μᾶλλον, — μάλιστα, cf. Ind. Dem. et
Polb. Ern. et ad hunc Rsk. p. 109. c., unde et, ut μάλιστα, Lat. *potiſſi-
mum* vertitur ap. Thuc. p. 181. l. 88. Verum h. l. id non procedit ob
dictum ἔτι, quod in comparativis ſemper adhibetur, ut Lat. *adhuc*,
cf. inverſo ordine Dem. 31, 26. μ. ἔτι, ſed 1403, 3. 1406, 27. καὶ μ.,
quam particulam, pro *etiam*, Bg. iterum perimit, aliis rectius ſervanti-
bus, v. c. ap. Hſ. Plut. 14, 8. et Luc. 1, 217. l. 71., ubi Gs. invertit or-
dinem, *magis etiam*; hic me reddituro, *adhuc vero* etiam *magis*, ſ. *ſed
etiam* adhuc *magis*, nec tamen repugnante, ſi quis ἔτι non cum μαλ.
copulet, ſed per ſe capiat, ut ἔτ. δὲ κ. ſecum cohaereant, pro *praeterea
vero etiam*, ſ. *ſed* praeterea *etiam*; ubi μαλ. fuerit ſolum illud Lat. *ad-
huc magis*, Stp. Th. 1, 1291. C., ubi in ἐ. valde fluctuaſſet, addente
Adr. ἔτι δὲ, pro *quin etiam*, ſ. *inſuper*. — At ex Plut. affertur ἐ. δὲ μᾶλ-
λον, pro *ſed* magis *etiam*" quae qualia ſint, vel ex h. l. Noſtri pateat.
Quid enim tum illo καὶ addito facias? Redundabit, ſcilicet, quod et
de ἔτι ſtatuunt, cf. L. Ern. Suid. 1, 878. c. it. Heſ. ſine N., ut Sch.
„ἐ. *adhuc*, — ſaepe poſt ſe habet δὲ καὶ, *praeterea*, inſuper, *item*" in μ.
cum Bg., ſed in κ. ad *etiam* referens noſtrum locum ſine Vs., tum in v.
λ. Stp. Th. ignorat Lat. Bg. e P., ap. G. Th. „inquietare et curam in-
iicere" cf. §. 5. i. ad ἑταῖρ.

τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυονς ἔχοντα τὴν μνήμην [h],	tabant ea, quorum non antiqua, sed recens memoria:

g) ὑπόγυιον B. 1. L. et Pat., v. N. h) Comma hoc in B. 1. et al., pro puncto A. rel., at Stp. et al. colo, quo et respicit Ms. Bg., v. N.

τὰ μ.) Vel deest, vel relictum fuit subaudiendum particip. γενόμενα s. γεγονότα, s. συμβάντα, s. aliud huiusmodi. *Steph.*

Sane tantum ellipsis statuenda est participii alicuius, cum πρ. π. non cum sq. phrasi consistere queant, etsi Bg. illuc accommodet, mutando Gr. duas formulas in adi. sic, ut ad τὰ πρ. π. mente assumsisse videatur part. ὄντα, sed tamen nec hoc expresserit, nec alterum part. ἐχ., res ut facilis sit subaudientibus subst. τὰ πράγματα et part. γενόμενα s. γιν., quod v. et alibi incedit cum πρ. π., cf. Luc. 1, 110. l. 88. et 2, 518. l. 79. *non* ita *pridem*, sed cum v. alio 1, 268. l. 14. *non* ita *diu*; ignorante Stp. Th. formulam, ubi Sch. in praep. „iam *pridem*, (in adi.) recentia facta" fere cum P., cf. de ellipsi v. γιν., non tamen in Nostri formula, L. Bos. p. 409. e., et de alia simul subst. χρόνου ad adi. π. p. 277. 378. m., ubi „πρὸ π. multo *ante*" sine auctore, ut redditur quoque ad Suid. 3, 193. i. sine explic. et χρήσει, sed Sb. Ind. v. πρ. hinc *pridem*, cf. plenum πρ. π. τοῦ χρόνου, sine Vs. ap. Abr. Dil. Th. p. 278. e. 833. i., totam hanc partem negantem negligente P., nobis, *nicht* lang *zuvor*, s. *vor* nicht *vieler* s. *langer Zeit*, sumto adi. πολ., ut Lat. *multus*, pro longus, de tempore; ut in Lat. severa sunt *non* multo *ante*, sc. tempore, quanquam in ordine a Gr. discedentia; nihil tenentibus G. Th. et Hor. Turs. p. 527. e., ad quem modo p. 141. in N. suppletur nostrum illud subst., ut Ind. Corn. N. in adi. „neque *ita* multo *post*, (quod Lat. *ita*, exprimens Vern. vet. istud *gar*, s. nostrum *eben*, non severe in nostra formula a Gs. ad Luc. additum erat,) — *post* non *multo*" ad quam rationem et hic dicas, *ante* non *multo*, s. *non* ante *multo*, cf. Ind. Liv. Ern. v. *ante* et Hor. Turs. p. 142. m., ut nostrates per similem ellipsin habent, *vor kurzem*, sc. *Raume* s. *Theile* der *Zeit*, de Gr. μὴ πρ. π. μέρους τοῦ χρόνου.

ὑπόγυον) Sch. „ὑπόγυιον, ex γυῖον, membrum, — *habentia memoriam* q. d. *sub* manibus *versantem*, h. e. recentia exempla, (haec extr. e P., ut iterum in ἐχ. post) *hab.* memoriam *recentem*" cf. Exc., sed hic modo de Var. L. cum Iota, v. Luc. 2, 402. l. 97., ubi pro textus ὑπογυίου v. L. „ὑπογύου, male" et contra Diod. S. 2, 263. l. 3. ὑπογύων V. L. „ὑπογυίων, quod frequentius" quo cum Iota iterum, sine V. L., ib. p. 391. l. 30. et ap. Long. Mor., tum scriptura duplici (quae utraque recta) ap. Hes. 1, 458. N. 14. 1299. N. 15. it. 2, 1468. m. et e., sed sine Iota ap. Suid. 1, 780. m. 3, 553. m. Ind. Dem. et Dion. Cas., it. Thom. M. p. 872., sed ap. Moer. p. 377. iterum cum Iota, ubi et in N. 2. depravatum ὑπόγηον, ut ap. Aristaen. p. 68. N. 10. ὑπόγειον, cf. Foes. Oec. p. 384. a. i., L. Ern. et Stp. Th. 1, 880. e. ὑπόγυιος, p. sq. i. „pro quo et ὑπόγυος scribitur, omisso Iota" post quae A. e. noster locus subiicitur cum ὑπόγυιον, adeoque aliter, quam hic in ed., ut rursus Sb. Ind. primo ὑπόγυιος, deinde tamen in nostro loco ὑπόγυον, cum V. L. eadem aliunde, quae diversitas est e primitivo γυῖον, pro quo et γύον occurrit, cf. Stp. Th. et Foes. Oec. p. 89. a. m., ut in Dem. Ind. omnia loca habentur per υ simpl., sed in textu ipso per υι tria 161, ult. 1391, 20. 1415, 5., ubi quaedam etiam, ut h. l., opposita, εἰ δὲ δεῖ μὴ παλαιὰ λέγοντας διατρίβειν, ἔχοντας

ά τε Νέρωνι πεπραγμένα [i], ; ἐχώρησε μέχρι μητρῴου ϕόνου, παρεῖχέ τε [k] τοῖς δή-ιοις ἑαυτὸν καταγέλαστον θέα-

9. quae Neroni patrata, qui processit usque ad maternam caedem, praebuitque populo se ipsum ridiculum spectacu-

i) Ms. Ba. colon, ut punctum in Bc. 2., sed parenthesis signa ab ὃς — ίαμα in Stp. rel., v. N. k) Ms. Ba. π. τὲ sic accentu non reclinato, ut dein-e saepe, nec tamen constanter.

πογυιοτέροις παραδείγμασι χρῆσθαι, it. ap. Isocr. Ev. e. 300, 45. γεγονὼς — ὁ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διὸς, τὸ δ' ὑπογυιώτατον ἐξ ἀνδρὸς, cf. et in Plataic. 40, 26.

τά τε Νέρ.) Hoc τὲ refertur ad sq. §. τὲ vel ob eandem constructionem et simile particip. τετολμ., quae utr. a pr. v. ἐλύπει pendent; unde post ιημ. et θεαμ. modo comma locum obtinet, nec bene a Bc. numerus novae §. hic nonae inductus est, nec sq. decimae, nec Bg. commode τὲ primum oppressit, melius redditurus utr. τὲ — τὲ per *tum* — *tum*, s. *et* — *et*, subintellecto in τὲ primo Lat. *scilicet* et Gr. δὴ, ostendente P. aliquam saltem relationem in *ut* — *ut* particula adhibenda eadem, qui tamen hic et sq. §. non cum Bg. servavit (nec Sch. „π. res gestae Neronis") constructionem illam Νερ. πεπρ. cum dat. pers. in v. pass., cf. 1, 2, 9. i. et e., at Stp. Th. Lat. Bg. tenet modo per affine 3, 525. B. e. „πεπραγμένον, de caede *perpetrata*" ut Gr. dicatur in malam partem et pro male agere, delinquere, peccare, at G. Th. in Bg. modo per *perficere*, et pass. per *confici*, sed „*perpetrare*, — perficere, et plerumque in malam partem sumitur."

ὃς ἐχωρ.) Hic locus adhibetur ad Vig. p. 409. N. 97. 2. i. sic conversus „qui *progressus* est *eo* impietatis, *ut* matrem *occiderit*" atque adeo χωρ. μεχ. cum notione disertae *impietatis*, servatis simul particulis *eo*, *ut*, per se iam augentibus, cf. §. 6. m., ut per compos. Lat. Bg. etiam Sch. „*proc.* usque *ad* maternam *caedem*, μεχρ. *usque ad* caedem *matris*" per syn. formulam duorum subst., deligente Bg. suum v. comp. forte propterea, quod simpl. *cedere* in tali contextu non est solenne, quanquam valens i. q. ire et venire, quorum alterutri hic locum dedissem, cf. §. 6. m., edente Stp. Th. aliunde etiam cum Iota μητρῷος.

παρεῖχε) Proprie videtur uti v. θέαμα, et respicere Neronis infames in scena histrionum more induti saltationes, et foedum studium, cithara ludicrum in modum canere Tac. Ann. 14, 14. Iuv. Sat. 8, 223. sq. Suet. Ner. 21. et 40. Huc pertinet Zonarae locus ex Ann. 2. ap. H. C. Hennin. ad Iuv. l. l. p. 961. Haec et alia flagitia, ea etiam, quae ridendum Neronem populo dabant, Neroni Subrius Flavius paucis obiicit Tac. Ann. 15, 67. (m.) *odisse te coepi*, postquam *parricida* matris *et* uxoris, *auriga* et *histrio* et *incendiarius* extitisti. *Leisn.*

E Suet. locis rel. c. 20. 22. sqq. illud etiam apparet, Neronem talia ostentasse non modo Romae, sed et extra urbem, Neapoli, in Achaia et Olympiae; unde dubites, an recte hic Bg. e P. pro plur. τοῖς δημ. adhibuerit sing.; quanquam per se procedit, ut ap. Dem. 490, 1. pro τῶν δημ. mox est τοῦ δ., cf. 489, 22. 1316, 12. 21., tametsi ibi quoque ambigi potest, ut et de Nostri 1, 11, 15., cum liceat cogitare cives diversarum urbium. Ex phrasi παρ. ἑ. θ. κ. (dare se conspiciendum ita, ut

μα [l], τά τε Δομετιανῷ τετολμημένα [m], τῆς ἐσχάτης ὠμό- | 10. lum: tum quae Domitiano ausa, ab extrema crudelitate

l) Comma hoc in Ms. Ba. cum B. 1. L. al., pro puncto aut colo al., sed nihil in Stp. rel. m) In Ms. Ba. hic comma deest. *Mart.* etiam in B. 2. R.

risus aliis commoveatur, s. conspici cum risu aliorum) non reperias ap. Stp. Th. v. θεαμ. de pers., sed v. c. ap. Xen. Cyr. Z. et Luc. 1, 110. l. 88. et 138. i. 61., ut Lat. Bg. sic ap. Plin. Pan. 33, 3., dum Vern. lingua in hac formula assumit ad subst. θ. particulam ὡς, pro Lat. *tanquam*, v. c. *er zeigte* sich *dem Volke*, s. *stellte* sich *den* Unterthanen *dar*, als *ein* lächerliches *Schauspiel*, in adi. s. verbali κ. tenente Stp. Th. Bg. aliunde, cf. Ind. Dem., cui add. 149, ult. et Luc., ut L. Ern. *derisus* add. *deridendus*; cum verbalia eiusmodi habeant notionem non modo praeteriti, a quo ducta sunt, sed et participii illius fut., quod deinde resolvi potest vel aliquo v., ut *debet*, decet, *licet*, vel adi. *dignus*; unde Stp. illa; at Gs. ad Luc. 2, 11. l. 99. *ridendus*, per simpl., pro aliorum compos. aliquo ex pr. *de* s. *in*, ut κατὰ sit i. q. contra, v. ad Vig. p. 619. a. i. et L. Ern., ubi *irridere*, ap. G. Th. cum Gr. al., sed „*derideo*, καταγελῶ, — *deridiculus*, καταγελαστὸς, accentu hoc, at) *ridiculus*, — καταγέλαστος, quidquid vel dignum est, quod rideatur, vel re ipsa et actu, ut aiunt, ridetur" cf. Suid. 2, 252. i.

τά τε Δομ.) Pro §. pr. πεπρ. hic variatur per τολμᾶν, cf. Stp. Th. 3, 1585. B. sqq. L. N. T. Krb. et Ind. Ael. V. h. „ὅσα αὐτῷ τετόλμηται, *quaecunque* ab *illo* perpetrata *essent*, (Vers. ad 1, 34. p. 66. i. quae *ab* illo *audacius* erant *patrata*,) τολμηθέντα, ausa *impia*" Vs. ex 13, 2. p. 853. m. haec *facinora*, mox sq. ὅσα ἐδρασεν, quae *perpetrarat*, sed Sch. „Δομ. *Domitianum Tito fratri insidiari non destitisse*, scribit Suet. in Tit." c. 2. e., quo Noster non respexerit, sed potius ad istius crudelitatem reliquam, ut adiuncta hic monstrant, cf. ib. in Dom. c. 9. sqq. et maxime c. 10. m. *complures* senatores — *interemit*, — caeteros *levissima* quemque *de causa*, it. Plin. Pan. subinde et 48, 3. sqq. 52, 6. e.

τῆς ἐσχατ.) i. e. ab ultima crudelitate nihil procul linquentia. Ita 1, 2, 4. ὡς μηδ. ἀπολειπ., *ut* a *nemine* procul *relinqueretur*, i. e. ut omnibus par esset, cf. ad 2, 3, 4. *Leisn.* Loquendi forma, Herodiano admodum familiaris. Sic supra c. 2. dixerat ὡς μ. ἀπ. cf. l. 7. c. 6. *Stroth.*

Qui locus 7, 6, 2. de Carthagine, ἡ πόλις ἐκείνη — μόνης Ῥώμης ἀπολείπεται, ut et ille 1, 2, 4. e., proprie huc non pertinet, ut in quibus v. in pass. adhibetur, aptiora monstrante Ind., ut tamen ad sensum, tropo remoto, act. et pass. conveniant, nominatimque res, ut hic, dicatur ἀπολείπειν τινὸς, quae ab altera distat, abest, remota est, et id physice quidem, sed improprie ac moraliter, quae non accedit ad eius magnitudinem, quae ab ea superatur, et contra h. l. *Domitiani ausa* dicantur τῆς ἐσχ. ὠ. οὐδ. ἀπολείπειν, quae non s. nullo modo differant a summa crudelitate, paria sint summae crudelitati, a summa crudel. quasi non superentur; cum illud οὐδὲν intelligas aut pro simpl. οὐ, quo de alibi, aut pro κατ' οὐδὲν, sc. πρᾶγμα s. μέρος, i. nulla re, nulla ex parte, nullo modo, s. plane non; qua de ellipsi dupl., praep. et subst., nihil L. Bos. p. 194. sqq. 283. sqq. et 510. e. sqq., at de ἐσχ. tropice, sicut Lat. Bg. et Leisn., pro maximus et summus, Stp. Th. aliunde, Suid. 1, 874. e. Hes. 1, 1474. sq. Foes. Oec. p. 150. a. m., ad Thom. M. p. 372.

τητος οὐδὲν ἀπολείποντα. τοι- 11. nihil diſtantia. Talia
αύτας δὴ τυραννίδος εἰκόνας nempe tyrannidis imagines ſibi
ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τὲ καὶ repraeſentans, in metu et ſpe

Ind. Luc. et ap. Dem., ſine Ind., 159, 15. 342, 3. 119, 10., cf. Rs. Ind. v. ἀπολ. i. b), ubi praep. regat gen. adiunctum, tacente id Stp. Th., qui ne habet quidem act. cum gen. rei, de re quidem, niſi 2, 665. B. m. ſq. ex Iſocr., nec per Lat. Bg., nec Bud. C. 1060, 20. ſqq., qui tamen bene comparat ἀποδέω, Noſtro uſurpatum ſimili et ſenſu et rectione; in ſuo Bg. ſeparante praep. a v., de Lat. ratione uſitatiori, quanquam et cum ſolo abl. occurrit ap. G. Th.

τοιαύτας) ſibi repraeſentans, ſ. ſibi ante oculos ponens, quaſi dicas animo figurans. *Steph.* qui in Th. e Bud. C. 1056, 21. (v. ὑποτυποῦμαι, animo verſo et imaginor. Herodi. (ex h. l. ſine Vs. alia.) Ponitur et pro repraeſento, et ſpeciem rei informo, ut ὑποτυπῶ. Idem τοιαῦτα — τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, huiusmodi deliciarum ſpeciem animo eius informantes „ex 1, 6, 6., cf. 1052, 49. 1111, 35.) omnia repetit, ſed alio tantum ordine, quem et L. Ern. fere ſequitur" ὑπ. informo, delineo, 2) oculis ſubiicio, repraeſento. Med. ſpeciem rei vel alteri propono, vel animo verſo et effingo, ſc. ego ipſe mihi, pro ſignif. med., quae hic valet, ſervata et a Bg. e Stp. ad m. P., hic ut, ob diſerte adiunctum ſubſt. εἰκ., debeat omitti illud Lat. *ſpeciem*, quod Bud. et Ern. addebant, remaneatque ſimplex tantum notio, pro ſibi formare, fingere, facere, et, tropo remoto, totum ſit, *tyrannidis*, ſ. tyrannorum (abſtracto pro concreto ſumto cum Vern. utr.) *imagines* (i., extra tropum, genera et exempla,) in mente habere, reputare, cogitare; quod philoſophi recentiores dixerunt *ſibi repraeſentare* et *imaginari*, non praeſtem, an et Bg., qui forte ad veterem Lat. reſpexit, v. G. T., ubi v. c. *veſtis illa* Caeſaris, *ſanguine* madens, *ita* repraeſentavit *imaginem* ſceleris, *ut* rel., non tamen de perſ. cum pron. *ſibi*, nec per Ind. Cic. ep. Cort. Iul. C. Oud. et Liv. Ern., ſed Plin. Gs., ubi tamen V. L. ſine pron. iſto, cf. Niz. et Cl. Cic. it. Suic. Th. p. 1399. e Chryſ. καθάπερ ἐπὶ τῶν ζωγράφων, ἐνετυπωσάμην εἰκόνα σοὶ τῆς ἀρετῆς, *pictorum more* imaginem *tibi* virtutis *impreſſi*, pro quo ib. Theophyl. ὥσπερ ζωγράφος, ἔγραψά σοι καὶ ὑπετυπωσάμην εἰκόνα καὶ ἀρχέτυπον, *pictoris* inſtar, *depinxi* atque *expreſſi* tibi *imaginem* et *primigeniam formam*, ſed in Ind. Dion. H. Sb. T. 1. ſuſpectum, cf. ed. Rsk. V. 1. p. 211. l. 13., denique paſſ. Ind. Polb. Ern., ſed ap. G Th. „*informo*, ὑποτυπόω" etiam cum ſubſt. *effigiem*, ut hoc v. non plane contemſerim, δὴ capiens cum P., ut §. 5., ſecus ac Bg.

ἐδεδίει) Unde hic plusqpf. et imperf. copulantur? Forte hic δεδιέναι et ἐλπίζειν ſunt λέξεις ἰσοδυναμοῦσαι per σχῆμα παραλλήλου παρέλκον, v. Vechn. Hellen. p. 510. Alias Herodi. τὸ ἐλπίζειν generice ſumit pro opinari et fere pro timere, ut 8, 1, 15. (ἐλπίζοντες, τὰς ἄκρας κατειλῆφθαι,) quo loco (§. ſq.) etiam eodem fere ſenſu coniungit haec duo v. v., alterum in plusqpf., alterum in impf., ἤλπιζον καὶ ἐδεδοίκεσαν εἰκότα, ut ſit δέδοικα fere tale verbum, quale Lat. *memini*, novi, *odi*. Suid. (1, 717. c) in ἐλπίσας Attice dici notat de cuiusque eventus expectatione. Sic Herod. Erat. 109. ἢν μὲν νῦν μὴ συμβάλωμεν, ἔλπομαί τινα στάσιν μεγάλην ἐμπεσοῦσαν, cf. Oppi. Hal. 1, 88. Hom. Ιλ. ν, in. (v. 8.) et Tenn. ad Front. Strat. 1, 4, 4. p. 36 Sic ap. Lat. *ſperare* ponitur, de quo Quintil. 8, 2, (3.)

ἤλπιζεν. οὐ μετρίως δ' αὐτὸν 12. erat. Non mediocriter

Cic. ad div. (5, 1. e.) Virg. Aen. 1, 547. et alibi. Servius: *sperare* est futurum opinari, timere. (Unde haec Servii, nescio. Ad l. l. v. 543. *at* sperate *deos* etc. Servius „abusive, timete, ut alibi Aen. 4, 419." v. ib. ed. Heyn.) cf. Voss. I. Or. P. 2. l. 4. p. 222. sq. it. Schott. Obs. H. 2, 36. p. 82. — Vel h. l. timebat, et, quid futurum esset, cogitabat, v. Cort. ad Sall. Cat. 20, 12. (p. 139. e.) Herodi. 2, 1, 16. ἔχειν δι' ἐλπίδος est, futurum praesentire, praesagire. Nam sermo ibi de caede. Sic praesumtio futuri mali dr. ab eodem (ib. §. sq.) πονηρὰ ἐλπίς. *Leisn.*

Qui de nostro loco v. etiam ad 8, 1, 16., e cuius propositis quaestionibus prima, pertinens ad tempora verborum diversa inter se copulata, non habet difficultatem, sed altera de sensu est verborum, utrum synonymice stent, an proprie ac diversa notione; quorum posterius amplexi sunt Inttp. Lat. et Vern. cum Sch. in ἐλπ., qui in „ἐδ. plusq. signif. imperf. *metuebat*" quod tempus Stp. Th. habet sine auctore, nec locum, ubi copuletur cum ἐλπ., cuius notiones 1, 1198. C. sq. scit modo has, pro existimare, expectare, timere et suspicari, ubi loca sunt e Soph. Ai. v. 810. et Virg. Aen. 4, 419. E propria quidem vi, pro Bg. formulis per v. subst. cum affini nomine et praep., valebant etiam priva v. v., *timebat* et *sperabat*, nobis *so fürchtete* und *hoffte* er *zugleich*, qua adiuncta Lat. *simul* particula perspicuitati consulatur; ut tamen non tenuerim simillimum nostro aliquem aliunde locum tali in contextu iunctorum secum verborum istorum, quanquam alio ap. Luc. 2, 383. l. 35., cf. l. 39. et p. 215. l. 67. et 70., sed proximum illi Pol. hunc Liv. 8, 13. e. *tot* populos *inter* spem *metum*que *suspensos* animi *habetis.* Contra, tanquam synonyma, per copiam elegantem coniuncta ista v. v., non videntur ita accipienda, ut alterutrum redundet, verum ut rem eandem ostendant a diversis partibus, sitque ἐδ. *metuebat*, sed ἠλπ. *suspicabatur*, expectabat nil boni, cogitabat mala, tristia expectabat et cogitabat, nobis *er fürchtete* und *erwartete* nichts *gutes*, *s. war* in *Furcht* und *traurigen Gedanken*, *s. war* voller *Furcht* und *trauriger Vorstellung*, *s. Furcht* und *Sorgen*; quorum neutrum prorsus idem est, sed alterum altero definitur ac declaratur, alterum altero magis est perspicuum, copulatis insuper, in Gr. et Lat. *metuebat* et *sperabat*, verbo et vulgari et exquisito, it. proprio et improprio, ut in Nostri illo 8, 1, 16., ubi ἤλπιζον plane non possis proprie accipere. Quae quidem explicatio etiam cum fide historica magis convenit, cum nec Noster aliquid dixerit in superioribus de bona spe, quam Marcus de Commodo haberet, sed timentem solicitumque §. 3. demonstrarit Marcum, et Capit. tradiderit quoque talia, unde Marco potius esset timendum, quam sperandum de filio c. 27. e. p. 394. 396. sq. et c. 28. e. p. 400., nisi pro spe bona quaeras quid ex his p. 399. m. *quum ab eo quaereretur*, *cui filium commendaret*: *ille respondit*, *vobis*, si *dignus* fuerit, *et diis immortalibus*; ad quae tamen iam Cas. N. 4. suasit „legendum esse potius Herodianum, cuius narratio constans et gravis plus fidei mereatur, quam isti ex diversis scriptoribus consuti centunculi." Caeterum de Bg. Lat. *spes* ambiguum est, utrum proprie ceperit, an improprie, cf. Exc.

οὐ μετρ.) Haec negligente P. cum καὶ, sed δὲ reddente *praeterea*, cf. §. 5. i., severior hic Bg. per omnia fuit §. 5. i. et §. 8., cumque Sch. in adv., (qui et in v. „ἐτ. Germani *terrebant* eum *non med.*") et Stp. Th.

ἐτάραττον καὶ οἱ Γερμανοὶ autem ipſum turbabant et
γειτνιῶντες [n], οὓς οὐδέπω [o] Germani vicini, quos non-
πάντας ἐκεχείρωτο [p], ἀλλὰ dum omnes ſubegerat, ſed

n) Colon Ms. Ba., cf. §. 9. i. o) A. οὐ δέ πω ſic diviſum. p) Colon Ms. Ba., ut punctum A. al.

liunde 2, 907. B. e., ubi tamen et in pr. „ſummopere, maximopere" d ſenſum quidem recte, (cum negativa, iuncta adverbio e genere minuendi, faciat contrariam ſententiam aientemque,) ſed nimium in gradu, cum in μ. tantum ſit poſitivus, pro Lat. *magnopere* ſ. *valde*; niſi Stp. fuit in iis, qui in tali neg. emphaſin quaerunt, cf. 1, 2, 2, e. οὐκ ὀλιγοκαταφρον., nobiscum ſtante Heſ. 2, 815. m. οὐ μ., μεγάλως, ſine N., ſed G. Th. tenente formulam ſine explic., cf. de Gr., alio ſenſu, opinor, t moraliter, pro non moderate, non decenter, Dem. 117, 1. coll. l. 6. 31, 4. 318, 24. 534, 10., ſed, quo hic, in N. T., quo forte Heſ. reſpexit, ubi cum Bg. quoque Vatabl. et L. Schw. cum Fiſch., ſed Krb. „non parum" quod h. l. Vern. vet. *nicht wenig*; e noſtra Verſ. ante variante Noſtro cum §. 5. μάλιστα, cf. §. 8. i.

οἱ Γερμ. γ.) Intelligitur Germaniae gens, quae vicina erat. *Steph.* Non mediocriter *illum* terrebant *Germani* etiam *vicini*. Sunt, qui M. Antoninum Sirmii eſſe exſtinctum ſcribant, ſi quid credendum Fabr. B. Gr. 4, 23. p. 21. aut Wollio in vita Ant. p. 162. Exſtinctum Sirmii ſcribit Tert. in Apol. c. 25., ſed Euſ. in Chr. mortuum eſſe in Pannonia teſtatur. At uterque Victor auctor eſt, eum deceſſiſſe Vendobonae. Pro Vict. utr. hic locus Herodiani eſt. Nam Vendobona veteri Germaniae vicina, minime autem Sirmium. Haec urbs Pannoniae inferioris longe maiori intervallo a Germaniae veteris finibus ſeiuncta, quam ut poſſit ei *vicina* dici. *Leisn.*

Stp. res pertinet ad P. ambiguum „*Germaniae* vicina *gens*" quod Intp. exit, credo, ſic, *Germaniae* gens *vicina*, i. Germani, qui habitabant in vicinia: quanquam poteſt ſane et intelligi, gens, quae vicina eſt Germaniae; quod cadit in populos alios aeque, non in ipſos Germanos, Romanorum terris vicinos; vitante ambiguitatem illam Bg. ſeveritate in Γερμ., ſed reddente cum Sch., partim e P., particip. γ. per adi., ut Heſ. 1, 09. i. γ., πλησιόχωροι. tenente Stp. Th. v. tantum e Noſtro aliunde et Luc. ex 2, 64. l. 38., cf. Ind. et Dem. Sed Leisn. diſputabat recte, ſecundum Geographiam et locorum ſitum, quem oſtendunt tabulae Koeler. XX et ap. Cell. Not. O. A. T. 1. p. 437., ubi reperias Vindobonam quidem ad Danubium ſupra, ſed Sirmium multo inferius, qua parte idem fluvius miſcetur cum Tibiſco ac Savo. Tamen ſupra ap. Noſtrum 1. c. dicebatur, Μάρκον, — διατρίβοντα ἐν Παίοσι νόσος — καταλαμβάνειν, ubi ad §. 1. γηρ. ex Anglis protulimus oppidum utr., quod cum Pannoniae regionis eſſet, huic autem Germania vicina ab una parte: neque Noſter repugnare ſibi videbatur nobis, neque hinc pro Vindobona certi quid ſtatui, cf. ad Capit. in Marco p. 358. a. N. 1. Caſ.

ἐκεχείρωτο) Hic Sch. cum Bg. tantum alio ordine *ſub. omn.*, praemittens „ſignif. active" ut pluſq. paſſ. ponatur pro med., quo de genere cf. ud. C. 406, 45. ad Luc. 2, 98. N. 50. 149. N. 24. 310. N. 8., ubi et perf. κεχείρηται eodem ſenſu, cf. Munth. p. 274. m., ſicut h. l. augmen-

F

τοὺς μὲν[q] πειθοῖ ἐς συμμαχίαν προσηγάγετο, τῶν δὲ[r] καὶ κρα-

partim ſuadendo in ſocietatem adſciverat, partim armis

q) In Ms. Ba. hic eſt comma. *Mart.* ut in A. r) Ms. Ba. τοὺς δὲ, κρατήσας ἦν λ. Forte Ms. τοὺς δὲ pendet a προσηγ., et debuit deinde eſſe κρατήσας ſolum, vel κρατήσας ἂν λ. *Mart.* Novitatem etiam Mss. rel. habent, ſed ſine commate poſt δὲ, v. N.

tum eſt duplex legitime, ſed ſimplex infra 7, 8, 23. οὓς τοῖς ὅπλοις κεχείρωτο, ἢ πείσας ἐς φιλίαν καὶ συμμαχίαν ἐπῆκτο, ubi Bg. adhibet P. Lat. huius loci *ſubiecerat*, cui addendo pron. *ſibi*, aſſequaris vim med., deſertam a Bg. cum aliis aliunde, v. Bud. C. 433, 5. Stp. Th. 4, 459. E. et Sb. Ind., ubi ad alterum Noſtri locum adhibetur Lat. *ſubiugare*, quod eſt h. l. Vern. vet. *unter das Ioch bringen*, ſed recentiorum *unteriochen*, neque hoc, neque alio noſtrate aut Lat. (cum nec ſeverum *mancipare* ap. G. Th. ita late pateat) accedente ad Gr., quod h. l. generali notione ſumendum, pro redigere in poteſtatem ſuam, ſuaeque ditionis facere et ſibi conciliare, quia ſequuntur modi duo, amicus et violentus, cf. Abr. Dil. Th. p. 616. m. Heſ. 2, 1547. e. Suid. 2, 305. e. Ind. Thuc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Polb. Ern. Ael. V. h. Luc. Xen. Cyr. et Bach., ſed ſine Ind. Dem. 153, 24. et Bg. ap. G. Th. „ſub ſuam poteſtatem agere, cogere" cf. Cort. ad Sall. Cat. 10, 1. et Ind. Liv. Ern. ex 30, 9. i. *ipſe cum robore* exercitus *urbes* circa — *partim* ſpe, *partim* metu, *partim* vi *ſubegit*, bene adeo delectum, cum latiſſime pateat.

τοὺς μὲν) ſq. τῶν δὲ Bg. ex parte cum P. *partim — alios*, quae erat conſecutio non ſolius Sall. inconſtantis, cf. Cort. ad Cat. 2, 1. 61, 8. et Jug. 83, 3., ſed et Cic., cf. Cl., G. Th. v. *partim* e. Hor. Turſ. p. 687. ſqq. cum Ind. Corn. N., omittente Bg. μὲν et δὲ cum aliis, cf. 1, 1, 6. Stp. Th. 2, 1151. C. et Vig. p. 3. N. 4., tenentibus Lat. pron. *hic* et *ille*, ſed et eadem bis, *hic—hic*, ſ. *ille—ille*, cf. Hor. Turſ. p. 340. m. ſqq. 390. e. Praef. ad Thuc. Duk. ad p. 124., ad Luc. 1, 539. N. 66. et Ind. Ael. V. h. v. ὁ i., praeter quam rationem eſt et altera, cum artic. poſtpoſitivus ad ſe refertur, quo de alibi, et tertia, quae componit artic. utr., v. Ienſ. L. Luc. p. 406. m. ad Ael. V. h. 6, 1. p. 442. N. 10. it. 13, 46. p. 926. N. 6. et ad Vig. p. 25. b., ubi et tangitur quarta, cum articulis reſpondent ſyn. pron. quaedam, ut τινὲς, ἄλλοι, ἕτεροι, vel ne haec quidem, ſed quaecunque alia vocab., ut πολλοὶ, etiam nomina propria, v. c. populorum, cf. ib. p. 3. b. m. et e., unde quintam et ſextam conſtituas, cf. Hom. Ὀδ. γ´, 421. 423. 425. 427. ὁ μὲν — εἷς δ᾽ — εἷς δ᾽ αὖ — οἱ δ᾽ ἄλλοι. In ſq. Sch. „πειθῷ, dat. πειθοῖ (a P. omiſſus) προσάγειν (ſic, non med.) εἴς τι, *vi* perſuadendi *adſciſcere* in aliquid, ut ſponte id faciant, opp. vi armorum, — ἐς, in *ſoc.*, amicitiam *adiungere*" cf. Exc.

τῶν δὲ) Rectius, quam in Cod. τοὺς δὲ κρ., licet κρατεῖν ita quoque accuſativo iunctum inveniatur. Porro καὶ excidit ob ſq. κρατ., quod ab eadem litera incipit. Caeterum de Quadis, Marcomannis, Hermunduris, Suevis aliiſque loqui videtur Herodi., de quibus v. Capit. et Xiph. *Stroth.*

Ab extremis ut initium fiat: cf. Xiph. 366, 20., ſed Cap. in M. c. 21. e. p. 370. Gat. ad Ant. 1, 17. e. p. 34. b. D. et Heyn. H. 4, 1009. e. Tum recte iudicatum de καὶ, quod, pro *etiam* iterum omiſſum ab Inttp. Lat., non item a Sch., poſt δὲ in formula illa diſtributiva articulorum

τήσας ἦν τοῖς ὅπλοις. ἦσαν δέ 13. vicerat. Erant etiam non τινες, οἱ διαδράντες [f] πρὸς τὸ nulli, qui elapsi in praesens

f) In Ms. Ba deest οἱ διαδρ. et deinceps est πρὸς τε τὸ παρ. *Mart.* In Excp. Ms. Vi. modo sic „πρὸς τὸ — πρός τε τὸ" atque adeo tantum alio accentu, et in edd. post διαδρ. comma aliquod, vel nullum, v. N.

adiicitur tum ap. Nostrum 7, 11, 7. m., tum ap. alios, cf. Exc. ad hunc locum e Diod. et ad Vig. p. 4. a., nostris Mss. perimentibus id καὶ deinceps saepe post δὲ et τὲ, eodem sensu aut alio, et alibi quoque dantibus verbo casum alium, qui h. l., quanquam cum v. κρ. consistens, v. Exc., tamen et scribae lapsus sic in finitionibus αν et ους, variantibus infra etiam, et in litteris ω et ου, it. ν et ς, saepe confusis. In Martini autem ratione, cum bene habeant posteriora, tamen non intelligo prius, quomodo τοὺς δὲ pendeat a pr. v. προσηγ., ut sensus exiftat commodus, cum lectio vulg. sit commendabilior a concinnitate membrorumque aequalitate, respondentibus sibi τοὺς μὲν — τῶν δὲ, ante verba sua positis, it. dat. πειθοῖ — τοῖς ὅπλ., quod subst. hic cum artic. effertur, sed 1, 6, 24. sine eo ac discrimine ὅπλ. ἐχειρώσαντο, cf. Dem. ὃν κρατήσαντας τοῖς ὅπλ. 98, 1. 290, 25., qui et eodem sensu κρατεῖν τῷ πολέμῳ 145, 1. 387, 7. 19., ut πολέμῳ χειρώσασθαι Dion. H. S. T. 1. 113, 8., non tenente Stp. Th. formulam nostram, sed in v. Lat Bg. tamen, ap. G. Th. cum Gr. n., ubi tantum 1026, 19. „bello *vincere* Lucan." cf. Caes. b. G. 1, 34. e. 1, 45. e., quod est illud Gr. ante, par ad sensum, cum *arma* ponantur pro bello, v. G. Th. 453, 64. sqq. et p. sq. l. 32. sqq. it. Ind. Tac., sicut non modo *armis* reperitur cum v. aliquo syn., cf. Ind. Flor. et Iust., sed etiam cum Bg. v., cf. Ind. Corn. N. *armis* „alicuius *vinci*, i. potentia, robore bellico" ex veris numeris 2, 4, 5. e., retinente Sch. e P. duo subst. in ὅπλ., sed in „ἦν cum particip. aor. significat plusq." cf. Exc.

ἦσαν) F. ἦσαν δὲ καί τινες λ. *Reisk.* quomodo sane Noster scribit in transitu ad alia, sed et sine καὶ, cf. 2, 14, 9. i., nihil iuvante P. et hinc Bg. *etiam*, cum uterque δὲ, pro τὲ acceptum, sic reddant alibi, in τιν. Bg. retinente P. syn., cf. Stp. Th. 3, 1548. A.

οἱ διαδρ.) Ms. Ba. lectio duplex est, in omissis οἱ διαδρ., deinde in τὲ post πρ. addito, stulta illa, et forte sic orta, ut, cum aliquis ista omisisset, alius, videns, seriem non constare sine copula, τὲ adderet, sed ut, quare omissa sint illa, non dixerim, nec appareat causa, nisi exciderint ob pr. τινὲς, simile verbo δ. in extremis, aut librarius non componere potuerit διαδρ. cum ἀναχ., quae etiam male habuerunt P., qui in illo τὲ non faveat Codici, si reputes, a P. particip. διαδρ. resolutum esse in tempus finitum, et formulam ἦσ. τ. οἱ mutatam in privum pron. τινὲς, cf. 1, 1, 3. et 7., libere praeterea addito pron. αὐτῶν, quod τινὲς αὐτῶν per syn. τινὲς ἐξ αὐτῶν explicavit, praeclare sensum dante Bg. in recte verso v. διαδρᾶν, quod h. l. non stare, non expectare hostem et impetum, non congredi velle cum Rom. exercitu, aut non manere suis in sedibus, eas relinquere, Lat. *diffugere*, aufugere, *effugere*, it. simpl. *fugere*, cf. Stp. Th. aliunde pauperem, Suid. 1, 552. m. Hes. 1, 941. m. e. 980. i. Thom. M. p. 229., cuius discrimen, quanquam a Stp. Th. 1, 1051. F. repetitum, non est perpetuum; ponente nostrum Sch. sub „διαδράω, quum effugissent" (quo Lat. explicatur Bg. ap. G. Th.) at nobis dantibus in Ind. sta-

παρὸν ἀνακεχωρήκεσαν [t] *δέει* recesserant metu praesentiae

t) Comma hic in edd., praeter B. 1. et Ms. Bg.

tim sub *διαδράναι*, cum L. Ern. „ab inusitato *διαδίδρημι*, pro quo usitatum *διαδιδράσκω*" a quo quae ducuntur manifesto, nos etiam separavimus, aliis miscentibus, ut Ind. Luc. sub *διαδιδράσκω* habetur 2, 123. l. 75. *διαδράναι*, *aufugere*, ubi bene comparatur 1, 625. l. 98. *διαφυγεῖν*, ut 2, 911. l. 3. *effugere*, sq. mox *ἐκφεύγειν*, add. 1, 775. l. 19. *fugere*, Thuc. 503, 66. *διαδιδράσκοντες*, fuga *elapsi*, ubi praeced. *διέφυγον*, ap. Dion. H. S. T. 1. *διαδρᾶναι*, hoc accentu, *evadere*, ut Polb. Ern. sub *διατρέχω*, ubi in textu *διαδραίη* T. 2. p. 121. i., cf. Arist. Kust. sub *διαδιδράσκω*, — *διαδεδρακότας*, *tergum* dare *hostibus*, ad ditandos etiam libellos Grammat. Tum *πρ. τὸ π.* quorsum referatur, ad pr., an ad sq. v., perinde est ad sensum: ut tamen potius trahatur ad sq. cum P., e quo Bg. exprimit proprie illud aliud Dem. *εἰς τὸ π.*, ut Stp. Th. quoque in *πρ.* 2, 572. e. sine auctore, sed 1, 1134. G. i. „quum dicunt *εἰς* s. *πρὸς τ. π.*, non potest subaudiri subst. *χρόνος*, (nec tamen allato alio subst.) — ex tempore, it. ex praesenti rerum conditione" cf. Thuc. sine Ind. 2, 59. m. ob *praesentem* rerum *statum*, 3, 40. e., sed 2, 6. i. *πρὸς τὰ παρόντα*, pro *praesenti* rerum *statu*; in quibus suppleas potius *πρᾶγμα* s. *πράγματα*, Lat. *in* rem *praesentem*, s. ob s. secundum; ut contra, cum de tempore, quod proprie dicitur, valet, ut in loco Isocr. ap. Stp. et h. l., supplebimus cum L. N. T. Krb. in v. p. 483. m. „*π. τ. π.*, sc. *μέρος τοῦ χρόνου*, *ad* praesens *tempus*" sed Fisch. modo „ad *praesens*" cf. Herodt. p. 10. l. 92. cum Bg., pro quo p. 45. l. 29. *ἐν τῷ παρεόντι χρόνῳ*, hoc *tempore*, et per ellipsin subst. rursus *ἐν τῷ παρόντι* Luc. 1, 750. l. 40. it. 857. l. 29. it. 227. l. 37. cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. *ἐν* in. et Thuc. 2, 41. i. 2, 63. m. etc. sed 6, 82. m. tunc *temporis*, ut 1, 95. e. *ἐν τῷ τότε παρόντι*, cf. Abr. Dil. p. 99. i. et *ἐν τῷ παρόντι νῦν* Ind. Xen. Cyr. Z. v. *π.*, tacente prorsus in hanc partem L. Bos. Ell., sed G. Th. tenente Bg. formulam modo in praep. 1026, 5. sqq., non item alteram illam *ad praesens*, qua de cf. Ind. Amm. M. Ern. „i. q. in praesenti" Suet. Burm. v. *ad* et Corn. N. cum explic. Ern. ante et „Tac. in *praesens*" sine Ind., in quibus est similis ellipsis subst., expressi in Iust. Ind. „*ad* praes. *tempus*, pro iam, — in *praesenti*, quod itidem est pro tunc temporis."

ἀνακεχ.) Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., praeter Ind. Xen. Cyr. Z., tenuit etiam aliunde Stp. Th., cuius locus e Dem. sine Ind. est 123, 19., cf. Thuc. Ind., negligente P. hic, ubi, ut et 7, 2, 6. et 10. de iisdem Germanis significat, recessisse in terras suas interiores, et maxime in sylvas, tum ibi commodius pugnaturos, tum salutis causa, ut tutius laterent; ut *ἀναχ.* dr. proprie de iis, qui secedunt securitatis et incolumitatis ergo, cf. Loesn. p. 4. i. et de Germanorum isto more etiam Caes. b. G. 6, 10, 4. sq. 6, 29, 1. 6, 31, 2. 6, 34, 1. 4. 6. et 6, 43, 5., in sq. non tenente Stp. Th. subst. *δ.* cum gen., cf. Ind. Thuc. et Ael. V. h., qui, ut Lat. *metus* et *timor*, (ap. G. Th. cum Gr. n.) resolvitur per praep. aliquam, prae, de, erga; ut dat. s. potius abl. par est illi formulae 7, 5, 9. *ὑπὸ δέους*, opprimente P. pron., non item Sch. „*τ.* tanti *princ.* —, ut non opus sit cum Stp. 2, 9, 14. putare, P. legisse *τοσ.*" quae et hic valent contra ed. Edb., si qua correctio incidit, nec potius operarum error, variantibus istis voc. infra etiam, reddente Bg. per syn. formulam, cum Stp. Th. aliunde, qui et severum tenet *talis*, pro tan-

τῆς παρουσίας τοιούτου[u] βασιλέως. ὑπώπτευεν οὖν, μὴ, τῆς ἡλικίας τοῦ μειρακίου καταφρονήσαντες[x], ἐπιθῶνται αὐτῷ. ἐρᾷ γὰρ[y] τὸ βάρβαρον	14. 15.	eiusmodi principis. Verebatur itaque, ne, aetate adolescentis despecta eum aggrederentur. Solent enim

u) τοσούτου Edb., v. N. x) In Ms. Ba. hic desideratur comma. *Mart.* ut in Ox. cum Par. 2. y) In Ms. Ba. ἐρᾷ δὲ τὸ λ. et post βαρβ. comma est. *Mart.* De nova lect., quae habetur et in Ms. Vi., v. N., sed comma istud quoque in B. 2. al.

tus, et in laude positum, h. l. pro tam fortis, cf. G. Th. cum Gr. n., etiam in Bg., Cort. Cic. ep. 3, 13, 5. Ind. Corn. N. et infra 1, 17, 13., it. de Gr. Ind. Ael. V. h., Fisch. Pal., Is. Ev. Fd. et Xen. Cyr. Z.

ὑπωπτ.) Bene hic Bg. aliter, quam §. 2., cum sequatur μὴ, pro timere, nesciente rectionem hanc Stp. Th., cf. Xen. Cyr. Z. ex 5, 2, 9., ut Vern. hic quoque, *er besorgte*, sed in P. cf. G. Th. 274, 41. „*dubitat* dicere? i. timet?“ ubi tamen et sit pro vereri et nostratium *ein* Bedenken *tragen*, cf. Ind. Corn. N. Flor. et Iust., non tenente G. Th. severum *suspicabatur — ne*, etsi forte procedens et ipsum, sed me capiente subst. sq. ἡλ. cum adiuncto τοῦ μειρ. non tam universe cum Bg. e P., quam praecipuo sensu, de aetate tenera et parva, habente Stp. Th. aliunde in v. κ. etiam Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n. De re, quum Marcus mortuus est, traditur Commodus natus fuisse annos XVIII, menses VI et dies XVIII, cf. Dio C. 2, 1203. cum N., quod et prodest ad notionem τοῦ μειρ., qua de v. §. 2.

ἐπιθ. α.) arma in eum sumerent, s. eum invaderent. P. vertit (arma *resumerent*,) quasi legerit πάλιν ἐπιθ. *Steph.*

Potest ille et ad sensum qualemcunque modo reddidisse, ut libere addidit adv. *mox*, prudentius versante Bg. in v. med., pro aliquem bello invadere, (cf. G. Th. 207, 76. et planius Ind. Corn. N.) nobis *angreifen*, s. *anfallen*, quam notionem hostilis aggressionis tenet cum hoc dat. pers., tum in eodem rei, quo de infra, v. Bud. C. 710, 22. Stp. Th. aliunde, L. N. T., (quorum Schw. statuit ellipsin subst., v. c. χεῖρα, tacente L. Bos.) Kypk. 2, 92. Krb. p. 234. m. Loesn. p. 216. m. Indd. Ael. V. h., Fisch. omnes, it. Xen., ap. Dem. sine Ind. 140, 5. 188, 18., Hes. 1, 1319. e. cum N. et Suid. 1, 792. i., Sch. „resum. *arma* adversus *eum*“ innuente forte constructionem, quam facit praep. in casu adiuncto, per enallagen, credo, dat. pro acc., sed Bud. C. 1329, 8. hoc loco sine Vs. utente ad rationem consecutionis temporis, ut opinor, quo de alibi.

ἐρᾷ) Hoc non videtur *barbarorum* esse proprium. Etiam alii, quos inter barbaros ne ipse quidem Herodi. numeraverit, temporibus serviunt, et ex ancipiti mutatione rerum pendent. κινεῖσθαι ἐπὶ ἀφ. etiam sapientes solent, at non ἐ. ταῖς τυχ. Nihilo minus in rebus humanis nihil tam leve est, quod non magnum interdum rei momentum faciat, cf. Liv. 27, 9. i. et 45. i. Forte κινεῖσθαι est seditionem excitare, desciscere, i. e., ut cum Tac. loquar Ann. 14, 23. m., barbari esse infidi solent ad occasiones, s. barbari solent in tempore deficere. Crediderim,

καὶ ἐπὶ ταῖς τυχούσαις ἀφορ- barbari quibusvis de caufis fa-

eandem rem barbaris a Liv. exprobrari 28, 17. i. *fedus ea tempestate regi cum Carthagin. erat, quod haud gravius ei fanctiusque, quam* vulgo *barbaris*, quibus *ex* fortuna *pendet* fides. *Leisn.*

De re quidem, acquiefco Noftri auctoritate, univerfe pronunciatum intelligens cum adiunctione quadam, extrinfecus aflumendo adv. aliquod, in primis, maxime, praecipue, et capiens artic. τὸ pro pron. demonftr. τοῦτο, et pro ἐκεῖνο, ad fuperiora relato, ut innuantur Germani, qu §. 12. nominati funt, et alibi etiam a Noftro eminenter *barbari*, qui quam difficulter victi fint a Romanis, et quam faepe ab his per opportunas occafiones iterum defecerint, v. Tac. de mor. G. c. 37., reddente Sch. in „ἐ. αὐτὸς, *mos* eft *illi*, (e P. partim, fed in) τ. β. *barbara* natio" innuente ellipfin fubft. ἔθνος f. γένος, qua de nihil ap. L. Bof., nifi in affini βαρβαρικὸν p. 105. m., qualem etiam in Lat. ftatuas, fuppleto fubft. *populi*, tacente G. Th., cf. 1, 2, 8., proferente Stp. Th. fine auctore „τὸ β. pro barbaris" et de perff. tantum, ubi abftractum pro concreto, cum dicatur quoque de re et animi affectione barbara f. fera, pro βαρβαρότης, ap. Eur. Hec. v. 1129., cf. Schol., ut idem Stp. Th. v. ἐρᾶν tropico hoc fenfu ignorat, tenens modo 1, 1225. C. e. pro cupere f. appetere, quo de v. Bud. C. 1202, 21. Valck. Eur. Ph. p. 201. b. Abr. ad Aefch. 1, 300., cuius e Soph. eft Philoct. v. 660., Ind. Arift. K., Hef. 1, 1414. m. Suid. 1, 849. i. 2, 67. m., pro folere, ut hic, nec me reperiente, nec aliud exemplum, praeter hoc Noftri, afferente Gat. ad Ant. 10, 21. p. 303. b. D. m., ut tamen iuvent notionem iftam tum analogia, ficut Sb. Ind. ex h. l. „ἐρᾷ, ut φιλεῖ, *folet*" tum illa ipfa vis, pro cupere, et propria, pro amare, quod in iis, quae amamus et appetimus, fere coniuncta eft confuetudo quaedam, cf. Exc. ad 1, 2, 8., ut cum φιλεῖ ibi Nofter hic modo variarit.

καὶ) Hoc Bg. iterum negligit, quod ad notionem pro *etiam*, f. etiam adeo et *vel* refert quoque Sch., qua de notione intenfiva nihil eft ap. Stp. Th. 2, 7. E. fqq. et Bud. C. 1298, 41., fed ad Dev. p. 178. b. N. 43, ad Vig. p. 508. m. et Hoog. Op. p. 543. i. Nr. 3. fq. et 549. e. Nr. 7., it. Ind. Xen. Cyr. Z., quo et P. tendat *quamlibet*, pro quamvis f. etfi; ufuro me ifto affini *vel*, cum de fevero *et* hoc fenfu nihil obfervarim, Sch. in pr. ἐπὶ „ἀφ. *occafionibus*, (referente hunc locum ad notionem praep., ubi) defcribitur cafus caufae" cf. 1, 2, 2. m., in quo Bg. feverior, v. N. fq., at in τυχ. (ubi P. *levibus*) fententiam modo tenet, non verfionem. Scilicet τυχὼν, propr. obvius, de perff. et rebus reddi folet ac poteft per Lat. pron. *quilibet* et *quivis*, pro omnis, quae deinde, pro contextu, amplius definiri poffunt atque explicari, et, de rebus quidem, per magnus f. parvus, ut h. l. αἱ τ. ἀφ. funt parvae, leves, non fatis iuftae, idoneae, dignae caufae f. occafiones, (dicturis forte noftratibus *in*, bey *vorkommenden*, aufftofsenden *Gelegenheiten*,) cf. Stp. Th. 3, 1440. G. e. aliunde, L. Ern. et N. T. Krb. cum Schw. p. 1340. b. m. 1344. e. Ind. Ael. V. h. ex 6, 12. e. Luc. Xen. Mem. S., Polb., Hf. Plut., Long. Mor., R. Or. V. 4. 8. Lyc. et Dem., tum Vig. p. 355. i. cum N. et 296., ad Luc. 1, 588. N. 30. 2, 358. N. 80. it. p. 771. N. 21., Hf. ad Plut. p. 87. e. R. Or. V. 9. p. 255. i. V. 10. p. 503. e. Harl. Dem. p. C. p. 309., Mor. ad Long. p. 51. Loesn. ad N. T. p. 219. i., tum ap. Dem., fine Ind., 807, 5. 154, 12. μικρὰ πρόφασις καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα, ubi copulan-

μαῖς ῥᾶϛα κινεῖσθαι [z]. cile impelli.

z) Ms. Vi. κινούμενος. Credo equidem cum Strotho, latere hic κινούμενον. Nam bis terve male posuit librarius noster ος pro ον in fine vocum. Lec. Ms. Ve. ῥᾶϛα κινούμενος, sed Ms. Ba. ῥᾶϛα κινούμενον λ., v. N.

tur syn., sed sine subst. 289, 17. 634, 8. 288, 17. 374, 14., et cum gen. aliquo τὸν τυχόνθ' ὑμῶν λ. 516, 20. 566, 5. et τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν 328, 14., ut ap. Diod. S. 1, 359. l. 50. οἱ τυχόντες τῶν ἰδιωτῶν, *quilibet* e *vulgo*, pro *quilibet civium*; ut nec omnino probo, cum solum ὁ τυχὼν redditur *quilibet* e *vulgo*, cf. Ind. Luc. et ad Thuc. p. 648. a. e. ad p. 316, 8., pro quo forte rectius *unus* e *vulgo* s. *populo*, v. Vig. p. 296. Nr. 17. Tum subst. ἀφ. P. exprimit duplici subst., ut alii aliis, v. Foes. Oec. p. 70. b. m. Ind. Polb., Pric. ad 1 Tim. 5, 14. Suic. Th. p. 604. e. Munth. p. 360. e., forte e L. Schw., tum Heyn. Epict. p. 119. e., qui tamen p. 121. i. 181. i. tantum reddit uno *occasiones*, ut alii, v. Kypk. 2, 170. e. L. N. T. Krb. et Fisch. et huius Ind. Theophr., sed *ansa* Dion. H. S. T. 1., hic ut sufficiat alterutrum, occasio s. causa, cf. Gs. ad Luc., Bud. C. 1004. e., Stp. Th. aliunde, L. Ern., it. Ind. R. Or. V. 6. 7. Is. et Dem., Xen. Mem. S. et Bach., it. Gat. ad Ant. 9, 1. p. 262. b. D. m., Cas. ad Athen. 2, 175. et ad Theophr. p. 129. e., ed. Fisch. p. 44. i., Fabr. ad S. Emp. p. 196. N. g., Hdb. ad Xen. p. 104. e. Suid. 1, 397. m. Hes. 1, 647. i. cum N. Kust., cuius si vera sunt: forte non audiendus Abr. Dil. Th. p. 649. m., hauriente Nostro in usu huius subst. maxime e Dem., ap. quem est solum 451, 4., sed cum adi. μικρὰν ἀφ. 48, 6., it. πλείϛας 128, 27. cum adiuncto ἀφορμὴν — καὶ τοὔνομα 171, 22. τὰς ἀφ. ταύτας καὶ τὰς προφάσεις 279, 25., it. cum gen. ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν λ. 16, 1., it. cum praep. πολὺ γὰρ πλείους ἀφ. εἰς τὸ λ. 24, 18. ἀφ. πρὸς τὴν λ. 156, 20. ἀφ. ἐπὶ τὰ λ. 37, 21. 546, 18.

ῥ. κιν.) Inepte Cod. Ve. ῥ. κινούμενος, nisi lateat κινούμενον, quod eleganter dictum foret, atque vera lectio esse videtur. Notus est hic participiorum usus vel tironibus; quare exemplis non opus erit. Neque quenquam librariorum participium pro infinitivo substituisse puto, cum altera lectio sit multo facilior. *Stroth.*

Codd. Ve. et Vi. vitium sane vel sine Cod. Ba. detegi potest, ostenditque Var. L. ea, quod ad §. 12. e. τῶν dicebam, ν et ς confundi, ut et factum 1, 5, 2. m. v. δωρης. An vero lectio Ms. Ba. vera sit, equidem non ausim affirmare, cum primo Mss. nostri de correctionibus sint suspecti, etiam in bonam partem, exquisita ut substituantur vulgaribus, deinde participium ortum esse potuerit e compendio in syllabis extremis, denique, quod Strothus pro certo sumsit, v. ἐρᾶν habere post se participium, mihi non innotuerit eius rectionis exemplum, quale nec Strothus produxit, nec in syn. φιλεῖν, in primis in notione huius loci, pro solere. Unum illud memini, v. ἀγαπᾶν, pro contentum esse, etiam adsciscere participium pro inf., v. Poss. Synt. p. 200. e. Sic capio illud Ael. V. h. 13, 41. p. 916. εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, — μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκων; non *ergo* amas *cum* Ph. *mortem oppetere?* sed Ind. „non facis hoc libenter?" pro *at* non *contentus es*, cum Ph. *mori?* at non satis est tibi, quod cum Ph. moreris? at nonne libenter cum Ph. moreris? at nonne et tu libenter moreris, cum Phocioni moriendum sit? In quo Lat. adv. sane latet simul verbum et notio delectandi se, laetandi, cupiendi ac desiderandi; unde ad sensum recte Ind. per illud adv. vertit; cumque v.

Κυμαίνουσαν οὖν [a] ἔχων το- | Fluctuantem igitur habens

a) Ms. Ba. κυμαίνουσαν μὲν οὖν λ., v. N.

ἐρᾷν, ut ἀγαπᾷν, interdum ſit i. q. cupere, cf. N. ad §. 1.: ut reliqua affectuum verba, poteſt regere particip. loco inf., qui et in Ael. loco variat, recte reiectus, ut gloſſema; qua criſi non nocemus nobis ipſi, h. l. tuentes inf. contra Mss. particip., cum res ſit alia, et notio verborum diverſa; hacque aliqua analogia nondum contenti, requirimus uſum et auctoritatem ſcriptorum aliorum. Tum in v. κιν. Stp. Th. 2, 214. e. hinc reddit e P. cum Bg., comparans 4, 8, 18. ἐπὶ τοῖς βραχυτάτοις ῥᾷστα κινουμένῳ, (e quo ipſo loco Gloſſator Ms. participium duxerit,) referensque ad κινῶ „metaph. pro moveo, commoveo, permoveo" ſed Sb. Ind. e Xiph. „κινηθέντες, motu facto rebellantes" et Dion. Caſ. „paſſ. tumultuor, ἡ Ἰβηρία, καίπερ εἰρηνεύσασα, ἐκινήθη" tum Abr. Dil. Th. p. 445. m. „Ariſtid. ἐκινήθησαν οἱ Λίβυες, ubi Schol. explicat ἀπέστησαν" et Schol. Thuc. p. 102. l. 80. ad ἥ τε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων, *et tota reliqua* Graecia *animis* erat *erecta*, quod *primae* civitates *concurrerent*, habet ſic, οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, οἱ μηδετέροις βοηθοὶ, ἐκεκίνηντο, καὶ οὐχ ἡσύχαζον. Nempe κινεῖσθαι in paſſ., quod et pro med. accipias, potiſſimum duas habet ſignificationes, primo phyſicam, qua dr. de corporibus, cum locum mutant priorem, nec manent in quiete ac ſede, quam tenuere prius; unde uſurpatur de hominibus, v. c. οἴκοθεν κινεῖσθαι, *a* domo *moveri*, ſe *movere*, i. venire, it. de feris, cum e luſtris moventur, excitantur, coguntur ſurgere, prodeunt et currunt, it. de aliis rebus. Deinde vero etiam adhibetur improprie de animo, qui dr. moveri ſ. commoveri, cum non manet idem, qui fuit, cum in eo fit, quod ante non fiebat, cum ſentit aliquid, cum exiſtunt in eo, (maximeque parte eius altera, quam voluntatem vulgo vocamus,) cupiditates et perturbationes, quae non patiuntur, ut ſibi par ſit ac tranquillus. Hoc ſenſu utr. opponitur ἡσυχάζειν et ἡσυχίαν ἔχειν ſ. ἄγειν, cf., praeter laudatos, Foeſ. Oec. p. 205. e. Ind. Thuc. cum Schol., Luc., Fiſch. Pal., Dem. Xen. Cyr. Z. et Abr. l. l. it. p. 156. e. 825. m. et Auct. p. 269. m. Heyn. Epict. p. 7. Cum igitur κινεῖσθαι dr., ut hic, ſenſu velut hoſtili: metaphora ducta eſſe poteſt ab alterutra vi illa, ut homines dr. moveri tum, cum in animo eorum excitantur ſenſus et affectus ingrati, ira, dolor, indignatio, quae impellunt faciuntque, ut homines arma capiant contra aliquem, bellum gerant et deficiant ab aliquo, vel cum, e domibus ſuis ac ſedibus abeuntes, alio concurrunt, ad arma, ad vexilla, ad ducem, in terrasque alienas, ut bellum inferant et ab alicuius imperio deſciſcant. E N. T. huc comparaverim Act. 21, 30. ἐκινήθη ἡ πόλις ὅλη, καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ λαοῦ, Lexicis verſum, non item explicatum, niſi Schw. forte, ubi haud dubie eſt de animo civium, impleri ira, etc., ob adiunctum συνδρ., quanquam hoc admittit quoque illud, abire e domibus; ſicut iſtud Schol. Thuc. eſt etiam ap. Suid. 2, 543. m. v. μετεωρ. e., cum Vs., Graeci *bellum* iam *ſpectabant*, et paulo ante „τὰς πόλεις μετεώρους, — πρὸς ἀπόστασιν οὔσας, urbes, *defectionem* iam *ſpectantes*" quod eſt proprie, *propinquae* cum eſſent *defectioni*, i. de ea cogitarent, in eam inclinarent, eam clam molirentur; noſtro in loco ſenſum exhibente Vern. utr. per phraſes remotiores, pro vicinioribus *erreget werden*, ſich *erregen* ſ. *bewegen*, ſ. *eine* Bewegung *machen*, ſ. *in* Bewegung *gerathen* ſ. *geſetzt werden*, it. liberioribus *ſich* empören, *auflehnen*; in

ταύταις φροντίσι τὴν ψυχὴν, tantis curis animum, convo-

Lat. *movere* nihil iuvantibus Ind., ſed G. Th., cum Gr. n. „— ſignificat etiam, in mente efficere mutationem, — *moveri*, ire, ferre" 344, 93., ſed in Stp. Lat. *commovere* Cl. Cic. „c. *ſe* dr., qui aliquid moliuntur" cf. Ind. Corn. N., et Amm. M. „*ex* commotione *priſtina* ſaevientem *plebem*, de ſeditione" ſed in Bg. ap. G. Th. modo per incitare, nec per locum, ubi quis abſolute *impelli* dicatur, pro impelli ad tumultum, ſeditionem, bellum, (quae ſunt cum v. alias, v. Ind. Iuſt.) neque ib. aut per Indd. abſolute, cum tropice de animo et affectibus dr., ſed ſemper cum adiuncto, v. c. *impelli* in *ſpem*, ad *iram*; ut equidem potius uſurus eſſem hic Lat. *commoveri*, cf. ap. Phil. in Flacc. p. 749. D. e. *ὅταν ἄρχων ἀπογνῷ τὸ δύνασθαι κρατεῖν, ἀνάγκη, τοὺς ὑπηκόους εὐθὺς ἀφηνιάζειν, καὶ μάλιστα τοὺς ἐκ μικρῶν καὶ τῶν τυχόντων πεφυκότας ἀνερεθίζεσθαι· ἐν οἷς τὸ Αἰγυπτικὸν τὰ πρωτεῖα φέρεται, διὰ βραχυτάτου σπινθῆρος εἰωθὸς ἐκφυσᾷν στάσεις μεγάλας*, *cum* magiſtratus *impos* regendi *fit*, neceſſum eſt, *contumaces* reddi *ſubditos*, praeſertim, *qui* ſunt *natura* irritabiles, (*qui* a *parvis* et *quibusvis* rebus *ſolent* irritari,) *quo in genere* primas *ferunt* Aegyptii, *e* minima *ſcintilla* ſucti *magnas* ſeditiones *accendere*; quorum verborum praepoſitiones poſſunt noſtrae *ἐπὶ* ſubſtitui, ut Bg. ſuam ceperit pro ex ſ. ob, cf. Stp. Th. 1, 1211. F. e. „*ἐπὶ*, propter, — *ἐ. μεγάλαις αἰτίαις*, *magnis* de *cauſis*, i. e. magnas ob cauſas" Vig. p. 603. m. Nr. 14. Abr. ad Aeſch. 1, 148. e. et Fiſch. ad Well. p. 385. e., qua notione convenit bene cum ſubſt. *ἀφ.* e Lat. Bg., ut prae Sch. *occaſionibus* vicinius eſt illud Tac. in N. Leiſn. *ad occaſiones*; quod tamen et ipſum ſit i. q. ob, cf. Ind. Iuſt. v. e. it. Cort. ad Sall. Iug. 19, 8., vel i. q. apud ſ. in, ut h. l. Vern. vet. *bey*, cf. Hor. Turſ. p. 46. Poſtremo adv. *ῥ.*, a P. oppreſſum, Bg. libere dedit, ut alibi, gradu alio, ſed Sch. ſevere.

Κυμαίνουσ.) Verbo *fluctuare* etiam ap. Lat. locus eſt, ubi de dubio et incerto curisque anxio animo verba faciunt. Virg. Aen. 8, 19. *cuncta videns* magno *curarum* fluctuat *aeſtu*, Apul. Mil. IV. *cum in* iſto *cogitationum* ſalo *fluctuarem*, id. de deo Socr. *motu cordis* et *ſalo* mentis *ad* omnes *cogitationum* aeſtus *fluctuare*, v. Pric. p. 183. *Leiſn.*

Primo Ms. Ba. *μὲν* inſertum, forte ex aliis Noſtri locis, ubi *μὲν οὖν* ſimul eſt, quod h. l. ſit pro ſimpl. *οὖν*, quia nihil ſq., quod ad *μὲν* referatur, fortaſſis ab ingenio librarii, cum taceant Mss. rel. et P., quanquam hic cum Bg. ſolet *μὲν* tum opprimere, ut h. l. per ſe excidere potuit ob pr. *σαν* ſimilem ſyllabam. In v. *κυμ.* Stp. Th. noſtrum locum ſine Vs. alia ponit ſub „metaph." cum Lat. Bg. et *aeſtuare* et Virg. illo Leiſn., nihil explicans, ut nec Bud. C. 470, 30., niſi quod Luc. 1, 306. i. *ἡμῖν προσέταξε, μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν*, dicit eſſe l. 40. „*ἀντὶ τοῦ ταράττειν*" ubi Gs., *nobis*, ventis, Iupiter *praecepit*, ne *fluctibus* agitaremus *mare*, qui locus non erat in Ind., ſed alius ex 2, 404. l. 40., ubi, ſicut ap. Lyc. v. 1018., ponitur active, pro movere, commovere, concitare, ſ. fluctus excitare, ut ib. v. 696., ubi tamen et valere poteſt paſſive, pro concitatum eſſe, concitari, agitari, quomodo capietur et hoc Noſtri loco, cui ſimillimus Muſ. v. 332. *ἡ δ᾽, ἔτι δυθήνοντος, αὐτοῦ, ἐπ᾽ ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς Ἵστατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις*, *illa autem*, *morante adhuc* (eo, Leandro,) *vigilibus oculis* ſtabat, *fluctuans* luctuoſis *curis*; ubi quoque cum abl. rei; nihil huc profuturis Suid. 2, 395. i. et Heſ. 2, 375. m., ubi N. laudat Miſc. Obſ. N., unde, cum in manibus

συγκαλέσας[b] τοὺς φίλους, ὅσοι catis amicis, et quotquot ade-

b) Ms. Ba. συγκαλέσας τὲ τοὺς φ., etiam Ms. Vi., sed τε sine accentu, v. N.

erant, nihil notavi, ignarus adeo nunc, an ibi memoratus cum loco Orph. h. 21, 2. etiam noster, ubi *animus* dicetur *fluctuare* curis *tam magnis* s. *tam multis*, cum in mente fuerint multae variaeque rerum tristium cogitationes, sed in voluntate tristitia magna et multiplex e rebus variis, cum mens et cogitatio modo huc, modo illuc tracta, nec in una re defixa, sed varias res viderit ac cogitarit, nec in voluntate fuerit sensus unus et constans, sed diversus, tropoque remoto, cum Marcus habuerit animum valde inquietum, plenumque solicitudinibus; quem tropum et nostrates servent, *gleichsam* bewegt, *erregt*, s. *wie* von Woogen *bewegt*, s. *hin und her getrieben*, cf. G. Th. in Bg., cum Gr. n. „interdum commodius passive capitur, pro fluctibus agitari et iactari, — marinorum fluctuum ritu, huc atque illuc ventorum impetu commoveri" deferente P. etiam Sch. „κ. *animam* fluctuantem *curis*" sed tota Nostri formula pertinente ad eius poëtica, et tenente in v. ἐχ. cum acc. rei ac particip. s. adi. fortassis aliquid coloris Lat., cf. G. Th. v. *hab.* 855, 43. sqq. „— animum *quietum*" it. v. *animus* 350, 100. sqq., ubi et formula est alio sensu morali, quem novit Stp. Th. v. ψυχ. 4, 750. D. E. e. G. e., cf. Ind. Dem. et Luc. v. ἐχ. Denique particip. hic est ante subst. cum artic. κυμ. — τὴν ψ. exquisite, ut alias adi., cui par est, qua de re postea monemus tantum in Ind.

συγκαλ.) Purpurati et aulici et consiliarii, qui hic φίλοι vocantur, etiam Lat. *amici* dr. Tac. Ann. 2, 12. e. Val. Flacc. 3, 205. Iuv. Sat. 4, 75. Nep. 18, 2, 4. 21, 3, 1. et 1, 3, 2. v. ib. Ind. Bos. et quos hic laudat, et Freinsh. ad Curt. 3, 3, 14. *Leisn.*

Add. G. Th. ibique laudatos, et de Gr. Misc. Obs. Nov. T. 3. p. 74. it. Krb. Decr. R. p. I. p. 216. m. ut ap. Ioseph. T. 1. p. 443. s. 2. i. σ. τ. πατρῴους φ., *conv.* paternis *amicis*, cum Bg. per aliam pass. particip. formam, sed Sch. „cum *convocari* iussisset *amicos*" e P. partim, per v. auxiliare, cf. Suid. 3, 389. i., non coll. ad Hes. 2, 1286. e. Tum a Mss. insertum τὲ, ut saepe deinde, maxime in pluribus particip., ut hic, periodi rationem mutat, ut apodosis fiat in particip. κουφ., praemisso ἐπειδὴ — συνῆλθον membro; nisi dicas, τὲ Mss. referri ad sq. καὶ sic, ut τὲ redundet; cum in lectione vulg. apodosis fieri debeat statim post ψυχ., ut in protasi sit unum modo membrum, sed plura in apodosi, cuius principalis enunciatio sit illa ultima τοι· λογ. ἤρξατο, reliquae vero secundariae, varias res ac περιστάσεις complexae. In quo licebit deprehendere duo haec, primum, illam καὶ copulam cohaerere cum inferiori κουφ., alterum vero, enunciationem istam, ἐπειδὴ — συνῆλθον, poni pro genitivis consequ., πάντων συνελθόντων, more etiam Lat., maxime Livii, participiis abl. consequ. similiter interferentis aliquam enunciationem per particulas quasdam, *postquam*, s. *quum*, etc.; unde sane hic reliqua participp. concurrant sine copula aliqua, cf. Vig. p. 339. b. m. Nr. 17. it. Ind. Z. Xen. Pol. et Cyr. v. *asyndeton*, qualis copula nec compareret ap. P., qui libere periodum dissolvit, mutato etiam enunciationum ordine.

ὅσοι) Ad v. παρησ. intelligemus adv. ἐκεῖ, ibi, extra Romam, in castris s. urbe, ubi Marcus aegrotus fuit ac mortuus; non me reperiente diserte, quinam fuerint isti συγγενεῖς, cum Capit. memoret solos amicos, tum praesentes, in M. c. 27. e. p. 396. c. 28. m. p. 399. i., tamen ut

τὲ παρῆσαν τῶν συγγενῶν, καὶ τὸν παῖδα παραστησάμενος, ἐπειδὴ πάντες συνῆλθον, ἡσυχῆ [c] τοῦ σκίμποδος κουφίσας

rant propinquorum, filio in eorum conſpectu conſtituto, poſtquam omnes conveniſſent, paululum e grabato ſublevans

c) Sine Iota ſubſcr. ἡσ. in Stp. al., v. N.

unum ex illis nominare queam Pompeianum, cf. 1, 6, 11. 20. et plur. συγγ. valeat de uno tantum; ibi Stp. Th. nihil ferente e Noſtro, nec Lat. Bg. e P., ut nec L. Ern., at N. T. Krb.; ut et ap. G. Th. eſt Gr. n. modo in v. *cognatus*, quod iſti tenent omnes, ut magis reſpondens Gr., cum Bg. reddente et Sch., qui partim ex eodem P. in „ὅσ. *quotquot*, qui, *quicunque*" tacens de rectione cum gen., qui eſt vel a notione partitionis, cf. Poſſ. Synt. p. 45. i., vel ab ellipſi pr. ἐκ etc., qua de nihil ap. L. Boſ. et G. Th., ſed Ind. Fiſch. Aeſch. exempla genitivi, poſt ὅσ. ſtantis, ſed contra praemiſſi Fab. Aeſ. ex 121, 3. et Plut. Hſ. ex 4, 5. e. it. Poſſ. Call. p. 652. e.

παραστησ.) Sch. „π. med. cum *conſtituiſſet* in *eorum* conſpectum *filium*" partim e P., unde plenius per ordinem modo alium Bg., ſed per omnia Stp. Th. 1, 1777. F. e., revocans hunc locum ad notionem in act. et med. „pro in medium producere, etc." pro quo melius ad vim med. prope ſe ſiſtere, ſ. ſibi adſtare iubere, nobis *neben ſich ſtellen* ſ. *ſtehen heiſsen* ſ. *laſſen*, ut h. l. propius ſe ad lectulum, ubi decumbebat, cf. Dion. H. Rs. V. 2. p. 865. l. 9., ad Vig. p. 269. b. m. cum Ind. Rs. Or. V. 7. Iſ., e cuius p. 207. l. 3. producitur ib. cum dat. perſ. diſerto τόνδ' ἂν αὐτῷ παρίστατο, unde manet in med. ſimplex notio, prope ſiſtere, ſ. iubere et ſinere ſtare; recte quidem ib. edicente Vig. „in med. ſic ſumi tam in iudicio, quam extra iudicium" ſed ad genus poſtr. nullo loco ſubiecto, qualis, praeter noſtrum et illum Dion., etiam eſt ib. in Ind. Sb. T. 1., Ael. V. h., Polb. Luc., ubi et ſenſu forenſi ex 3, 33. l. 8. cum N., it. R. Or. V. 4. 6. 8. Din. et Dem., cui add. 575, 11. 860, 17., ſed exime de med. illa Ind. V. 7. Ant., cf. negligenter verſa ap. Dion. H. Rs. V. 2. p. 822. l. 9. et Sb. 270, 20., tum Heſ. 2, 870. in., π., μετακαλεσάμενος, ſine N. nec coll. Suid. 3, 39. i. π., παραλαβὼν, ἑλὼν, καταστρεψάμενος, *qui* in *poteſtatem* ſuam *redegit*, qui *cepit*, qui *ſubegit*, ſic ad notiones extremas de hoſtibus, qua de alibi, non bene referente Vs. etiam primum interpretamentum, quod pertineat potius ad notionem noſtram et univerſam, cum frequens ſit παραλαμβάνειν τινὰ pro ſecum aliquem ſumere, ut comitem et ſocium ac quovis modo, v. L. N. T., Kypk. 1, 159. et Abr. Dil. Th. p. 679. i. Mox πάντες eſt ſenſu reſtrictivo, omnes, quibus opus erat ad rem praeſentem, quibusque licebat ei rei intereſſe.

ἡσυχῆ λ.) Hic habitus loqui incipientium paſſim ap. ſcriptores obvius, e. g. Hom. Ἰλ. κ', 80. ſqq. (ὀρθωθεὶς — ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, Ἀτρείδην προσέειπε, Neſtor, quo de v. 74. τὸν δ' εὗρεν — Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ,) v. plura ap. Pric. ad Apul. Mil. 2. p. 110. ſq. In ſcimpodio Spanh. ad Ariſt. Nub. v. 253. putat veteres ſediſſe, non cubuiſſe. Ex h. l. autem videtur patere, eos etiam in eo procubuiſſe ſ. iacuiſſe, v. Chiment. de hon. Biſell. p. 135. Alſtorph. de lectis p. 258. Ipſe vero Marcus περὶ ἑ. εἰς ἑ. 1, 6. ſe Diogneto debere dicit, καὶ τὸ σκίμποδος καὶ δορᾶς ἐπιθυμῆσαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα, τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἐχόμενα, *quod* pro *ſtratis* grabatulum *et* pelles *expetiiſſet*, caetera*que*, *quae pertinent ad Graecanicam*

ἑαυτὸν, τοιούτων λόγων ἦρξα- ſe ipſum huiusmodi orationem

inſtitutionem, ad quem loc. v. Gat. et Salm. ad Cap. (in M. c. 2. e. p. 293. N. 4. ad *quum ſtuderet* in *pallio*, et *humi* cubaret, *vix autem*, *matre agente*, inſtrato *pellibus* lectulo *accubaret.*) Caeterum *ſcimpodium*, (quo voc. uſus inter Lat. Gell. 19, 10.) eſt lectus humilis et parvus, grabatulus, *lit de répos*, *canapé*, v. Schol. Ariſt. Nub. l. l. (Vs. *lecto diſcubitorio*) et v. 633. (τὸν ἀσκάντην, *grabatum*.) Lectulorum eiusmodi formas v. ap. Ant. Boſ. in Roma ſubterr. p. 83. 91. et 101. *Leisn.* σκίμπους erat humilis lectus ſ. grabatum, *eine* Ruhe — *Bettſtelle*, (Vern. vet. *ein Rubebette*, aliis *ein Faulbette*,) aegrotis maxime, et in xenodochiis hoſpitibus deſtinatum, ut patet ex Themiſt. et Euſ. h. eccl. l. 6. c. 40., ubi in itinere Dionyſius ac comites eius ἐπὶ τῶν ἀστρώτων σκιμπόδων κατακείμενοι erant. Meminit horum quoque Liban. in or. de vita ſua, οἴκοι τὰ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ δὲ τοῦ σκίμπ. ἐν τῷ διδασκαλείῳ. *Stroth.*

Leisn. ad m. Ox. „Ariſtaen. p. 6." ed. Pav. med. σειόμενον ἡσυχῆ, *agitatae* modico *flamine*, immo *leniter*, ſed ed. Abr. p. 3. e. ἡσ. ſine lota; Bg. reddente per omnia e P., ſed Sch. in „κ. quum *ſublevaſſet* ſe *paul.* e *grabb.*" cf. Exc.

τοιουτ. λ.) Cygnea haec Marci cantio valde iucunda et memorabilis intervenit hiſtoriae. Annotarunt et alii ſimiles principum morientium conciones poſtremasque de imperio curas. Ap. Xen. 8 Cyr. (8, 7, 3.) legimus Cyri orationem ad filios, ap. Theophyl. Simoc. hiſt. Mauric. l. 1. c. 1. Tiberii imperatoris, ap. Io. Cantac. Andronici imp. 2, 14. Leonis imp. moribundi orationem, a Conſtantino, ut putatur, filio verſibus politicis contextam, edidit nobis in Not. ad Conſtant. Porphyr. 1. de them. Bon. Vulcanius. Quae magis obviae ſunt, annotatione non indigent. *Boecl.*

Formula τ. λ. ἤρξ. capi poſſit ſic, ut Marcus orationem inceperit quidem, ſed non abſolverit, forte plura additurus, quia §. 15. ſcribitur, τοσαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασεν. Alioqui ſumetur pro ſimpl. ἔλεξε τοιαῦτα, ut ἀρχ. ſit iterum in periphraſi, cf. 1, 3, 2. e. et L. N. T. Krb., quo reſpexerit P. cum Sch. in λ., qui in „ἤρξ. *incepit* ſermonem *habere*" ſeverius verſante Bg., dum nec hoc act., nec ſyn. *coepit*, ſed deponens illud adhibuit, reſpondens Gr. medio, cf. Phil. p. 668. B. e. λ. ἤ. τοιῶνδε, ſic exorſa *eſt*, Xen. Cyr. Z Ind., ed. Th. p. 541. β', e. ἐκάλεσε τοὺς παῖδας —. ἐκάλεσε δὲ καὶ τοὺς φίλους —. παρόντων δὲ πάντων, ἤρχετο τοιοῦδε λόγου, *huiusmodi* orationem *exorſus eſt*, ſed p. 56. β', i. huiusmodi *verbis* alloqui *coepit*, p. 130. i. hoc *uti* ſermone *coepit*, p. 171. m. ἤρξατο λόγου τοιοῦδε, ſic *orſus eſt*, ſed p. 179. i. plane cum Bg., ut p. 368. e. ἤρχετο λ. τ. *hui.* orationem *eſt orſus*, pro quibus p. 92. m. συγκαλέσας πάντας, — ἔλεξε τοιάδε, *omnibus* convocatis, *hui.* orationem *habuit*, cum P. hic, tum Ἀνβ. 2, 2, 2. i. Th. V. 2. p. 84. convocatis — *huiusmodi* quaedam *locutus eſt*, at per alias formulas Thuc. p. 60. l. 55. 144, 18. 25, 63. etc. 57, 27. et 271, 55. τοιούτους λογ. εἶπεν, *hui.* verba *fecit*, it. Dion. H. Rs. V. 2. p. 654. e. λόγον διεξῆλθε τοιοῦτον, *talem* habuit *orationem*, p. 1173. l. 12. τοιούτοις ἐχρήσατο λογ., *in hunc modum* verba *fecit*, V. 3. 1512, 16. τοιούτους διέθετο λ., *hanc* habuit *orat.*, it. Ioſeph. T. 1. p. 50. m. ποιήσασθαι τ. λ., *huiusmodi* verba *feciſſe*, p. 219. m. ſ. 7. e. ἤρξαντο πρὸς αὐτοὺς λέγειν, hui. *ad* illos *verba* facere *coeperunt*, ſed p. 399. m. ſ. 8. i. ἤρξατο λέγειν, dicere *exorſa eſt*, p. 417. m. ſ. 2. i.

το[d]. „Ἄχθεσθαι[e] μὲν ὑμᾶς[f] 2. orſus eſt. *Dolere quidem*
„ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, *vos, cum ita videtis me affectum,*

d) In Ms. Ba. hic non eſt ſectio nova, ſed poſt ἤρξ. colon. *Mart.* Orationem ſq. ſeparant edd. omnes alio verſu, practer Bc. et Pat., ſed non eadem diſtinctione, ut A. et al. cum inſcriptione inſuper: Δημηγορία τοῦ βασιλέως Μάρκου.
e) Ms. Ba. ἄχεσθαι λ., v. N. f) Poſt ὑμ. et διακ. comma in B. 2. al., ſed tantum poſt διακ. in Stp. et rel., et utrinque nullum in A. cum B. 1., v. N.

dicere *orſa eſt*, p. 452. i. *orſus eſt* dicere *in haec verba*; in quibus Intep. ſubſt. λόγοι varie expreſſerunt, ſed quidam cum Bg. libere in ſing., nihil proferente Stp. Th. e Noſtro, ſed tantum 2, 621. D. „Xen. Hell. 4. ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος. καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος, inchoavit *ſermonem*" ed. Th. V. 3. p. 199. i. *ita* loqui *coepit*, ſed ut Stp. Vs. potior ſit praebeatque aliam, quam ante, formulae notionem, qua adhibetur de eo, qui prior altero dicit, et initium facit colloquii, cf. Xen. Cyr. Th. p. 144. e. ἤρχετο τοῦ λ., *dicendi* principium *fecit*, et p. 282. m. it. Stp. Th. 1, 557. D. „Hom. Od. ό, (166. exordiebatur *ſermonem*,) et aliis locis, ἤρχετο μύθων, quod alibi ἦρχε μ." qua de forma per act. cf. Stp. p. 553. F. m. ex Ὀδ. γ', 417. ſermones *exordiebatur*, ſed Ἰλ. ι', 203. loqui *coepit*; quibus comparatis, etiam in hoc v. ponatur med. pro act. De Bg. e P. in τοιοῦτ. cf. 1, 5, 4. e. it. 1, 17, 13.

ἄχθ. μ.) Poſt μὲν hic non ſequitur δὲ, v. Ael. V. h. 4, 10. *Leisn.* in m. Ox. Sic ſane μὲν alibi quoque ſolitarium ponitur, idque ſimiliter ab init. orationis, ut Sch. „μ. non ſequente δὲ, in primis initio orationis" ubi vulgo putatur redundare, cf. Stp. Th. 2, 1616. C. ſq. Vig. p. 515. e. 520. N. 75. et Ind. Xen. Cyr. Z., D'Orv. Ch. p. 560. e. Abr. ad Aeſch. 1, 246. m. et Dil. Th. p. 591. Fiſch. ad Theophr. p. 126. a. e. Harl. Chr. p. C. Ind. Hdb. ad Xen. p. 11. e. Kypk. 2, 1. et Krb. L. N. T. v. e. An vero hic ita ſtet, ut diſerte cenſetur ad Luc. 3, 92. N. 9., de eo adhuc ambigi queat, cum §. 5. ἐμοὶ δὲ ſequatur, nec ſit inſolens, iſtas particulas relativas e longo demum intervallo ſibi reſpondere. E Noſtro quidem aptiora fuerint loca 2, 1, 16. et 4, 8, 16., ubi v. Rsk., ſed ap. Ael. l. l. p. 352. poſt ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ſane δὲ non ſequitur, verum alia ratio eſt, cum ibi μὲν poſt pron., ut γὲ et Lat. *quidem*, non redundet, ſed reſtringat, ſitque Lat. *certe* ſ. *ſaltem*, ſ. *quod attinet ad*, quem eius μὲν uſum nominat περιγραφικὸν Hoog. in Op. p. 665. Nr. 22., ubi tamen eidem eadem in cauſa tribuit uſum βεβαιωτικὸν, vertens „ἐμοὶ μ., mihi *quidem*, h. e. mihi profecto" quae melius a Z. non ſunt repetita ad Vig. p. 515. ſq., etſi iam ad Luc. l. l. eodem inclinabatur, et in Ael. V. h. Ind. „μ. pro adſeverationis nota ponitur" cf. G. Th. p. 39. i. „*quid.* – interdum non ſequitur particula diſtinguens" et Ind. Liv. Ern. Altera res in Ms. lectione videtur librarii vitium, cum ἄχεσθαι, quo ſenſu habet Stp. Th. et Heſ. 1, 658. i., ſit ab h. l. alienum, et ἀχεῖσθαι, ab ἀχέω, i. q. noſtrum, non repererim, ſed modo act., cf. Suid. 1, 402. m. cum Stp. Th., qui 1, 616. E. ſqq. noſtrum aliunde recte interpretatur „paſſ. Lat. *gravor* – metaph. gravate fero, rel." non tamen cum Bg. e P., unde partim Sch. „*dolere*, ſ. *angi* ſuper aliqua re" cf. Suid. 1, 404. i. ſq., non coll. ad Heſ. 1, 659. i. et e., Ind. Luc. et Xen. Z., Thuc. Dem., cui add. 97, 21. 145, 24. cum dat. perſ., ſed abſolute 98, 2.

ἐφ' οἷς) F. οὕτω διακείμενον. Eſt autem ἐφ' οἷς ὁρ. με i. q. ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με,

„θαυμαςὸν οὐδέν ἐ.' Φύσει τὲ 3. *mirum non est. Nam et na-*

g) Ms. Ba. οὐδὲν φύσει δὲ γὰρ λ., v. N.

Steph. Sed huius coniecturae nil ap. me fidei est, primum, quia eo confugere nihil necesse est. Dein illa locutio insolentior est paulo; et haud scio, an ap. probum scriptorem reperiatur ἐφ' οἷς ὀρ. με pro ἐπὶ τῷ ὀρ. με. Nempe haud vidit Stp., sic brevitatis causa locutum esse Herodi., ut infra quinque, sex, septem locis locutus est. Nam ἄχθομαι ἐφ' — διακ. positum est pro ἄχθομαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς λ. Sic, ut dicebam modo, inferius paulo (§. 6.) scripsit, ἐκ γὰρ ὧν αὐτὸς διάκειμαι λ., pro ἐξ ἐκείνων γὰρ, ἐν οἷς διάκειμαι λ. *T. Fab.* Bene habere hunc locum, docet alter §. 6. Ut enim ibi dictio ἐκ γ. ὧν ἀ. δ. πρὸς ὑμᾶς idem vult, atque ἐκ γὰρ τούτων, ἃ διάκειμαι, i. e. ἐκ τῆς ἐμῆς πρὸς ὑμᾶς διανοίας, ita hic quoque ἐφ' — διακ. idem est, atque ἐπὶ τούτοις, ἃ διακείμενον ὀρ. με. Suffice in locum vocabuli διακεῖσθαι, mente saltim, vocabulum πάσχειν, et erunt omnia plana. *Reisk.*

Sch. in „δ. in statu morbi desperati versantem, (in art.) in *quibus* (in praep.) *super* ea, *quae*" cf. Exc. Hic de distinctione, saltem post διακ. requiritur comma, sed post ὑμ. et ante praep. in tali oratione contracta editores hodie variant, ut comma ponant, vel minus, ubi nos Stp. rationem non mutavimus.

θαυμας.) In hoc adi. affert Stp. Th. tantum plenam formulam cum v. ἐςὶ, hic oppresso, ut alibi, v. Fisch. ad Well. p. 339. m. D'Orv. Ch. p. 49. i. 520. i. Abr. ad Aesch. 1, 451. Dil. Th. p. 746. et L. Arist. p. 114., ad Luc. 3, 541. N. 66. Ind. Ael. V. h. L. N. T. Krb. p. 194. e. Vig. p. 231. Nr. 3. sq. cum N., ubi simile οὐδ. θ. e Theogn. v. 25., capiente Bg. pron. οὐδ. pro simpl. neg. οὐ, cf., ut et de syn. μηδὲν, Bud. C. 1317, 30. Stp. Th. 1, 1159. B. et 4, 1563. D., ad Orph. p. 282. e., ad Dev. p. 281. N. 32. 288. N. 52. Ind. Plut. Hf. Xen. Cyr. Z., Thuc. et ad N. v. οὐδ., Fisch. Aesch. et v. μηδ., et in hoc Ael. V. h., cf. Hes. 2, 804. i., non coll. Suid. 2, 729. i. (ex Arist. Ran. v. 437.) 728. e. p. sq. i. (e Schol. Arist. Nub. v. 538.) 729. e. 731. m. e Schol. Arist. Plut. v. 884., cf. in affini ap. Eur. Iph. in T. v. 1220. P. 2. p. 100. θαυμάσῃς μηθὲν, nihil *mireris*, severe, cum et sic Lat. habeant, pro non, cf. G. Th. 438, 55. sqq., ubi tamen non est cum adi. *mirum* 294, 2. sq., sed modo *nec* s. *non*, et P. *minime* e Cic. 293, 102., ausuro me illud, ut simili ellipsi v. subst. ponam *non mirum*, alio quanquam ordine, quam in Gr.

φύσει) In Ms. Ba. lectione primo comparet series una, de more veterum Codd., cum post οὐδ. nihil sit distinctionis, deinde potest vitium esse scribae, τὲ et δὲ confusis saepe ac variantibus, sed et Glossatoris opera, nescientis, quid hic velit τὲ, etiam a P. neglectum, sed a Bg. severe servatum, qui, bene γὰρ praeponens, τὲ refert ad sq. τὲ §. proximae, ut duplex appareat causa, ad pr. enunciationem firmandam subiecta; istud τὲ γὰρ usurpantibus et aliis, Xen. Mem. S., seq. καὶ 1, 1, 10. 1, 2, 54. m. 1, 6, 13. m., sed sq. τὲ iterum 2, 1, 9. et longiori intervallo 1, 1, 14., it. Dem., sq. καὶ 1050, 7. b. 1418, 4., at sq. τὲ 461, 22. 25. 933, 20. 24. 1093, 5. sq., it. absolute 1096, 13., nisi l. 18. referatur ἀλλὰ μὴν, qui locus adiuvet Xen. Mem. S. 1, 1, 3., ubi §. prox. ἀλλ' seq., possuntque τὲ — ἀλλὰ ad se relata esse, ut τὲ — δὲ, quo de alibi; sed Ind. Plut. Hf. in τὲ e. „παρέλκει 5, 3." in τὲ γὰρ — καὶ, ubi et Vs. negligit; tum If. Ev. „τὲ γὰρ, *etenim*" cum W. 283, 41., qui in Ann. 590,

„γὰρ τὸ ἀνθρώπινον h ἐλεεινὸν *tura homines misericordes sunt*
„ἐν ταῖς τῶν ὁμοφύλων συμ- *in propinquorum calamitatibus,*

h) In Ms. Ba. τὸ ανίνον sic per compendium est, et post ἐλ. comma. *Mart.* Compendium quidem illud an in eodem adi. sit ap. alios, qui talia collecta dederunt, nescio, non item simile in subst. affini ανος, pro ἄνθρωπος, v. Fisch. ad Weil. p. 91. e. cum Alb. Gloss. N. T. p. 1., sed comma idem in B. 2. al.

12. in hanc rem tacet cum Stp. Th. et Hoog. in Op., non item Z. Ind. Xen. Pol., cf. p. 190. N. §. 3., ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 20. tolerarim τὸ γὰρ sq. ἔπειτα. Tum, P. tacente ad φ., Sch. „natura *homines* humanis casibus *ingemiscunt*" cum Bg. per severum Lat. abl., cui par adv. *naturaliter*, it. syn. formula *naturali modo*, quae h. l. valent, convenienter hominum naturae, animo, sensibus, motibus, secundum naturalem, innatam, insitam, solitam animi institutionem, sensum, inclinationem, cum homines nati sint cum sensu miseriae alienae, cf. Ind. Ael. V. h. Stp. Th. 4, 277. D. L. N. T. Schw. p. 1401. a. i. b. e., ad Dion. Cas. 1, 78. l. 13., sed pro adv. valde Abr. L. Arist. p. 64. e., pro re vera et plane Fabr. ad S. Emp. p. 9. N. 1., cf. L. N. T. Krb. Ind. Luc. Thuc. Dem., cui add. 15, 16. 57, 7. etc. it. Xen. Ἑλλ. Th. V. 3. p. 92. m.

τὸ ἀνθρ.) Sch. „*humanitas*, humanum *genus*" respiciens in extr. ad ellipsin subst., cf. L. Bos. p. 63. i. „deest τὸ γένος in τὸ ἀνθρώπινον, hum. *genus*" sine exemplo, conversum sic et a Sb. Ind. cum simili loco e Xiph. 222, 8., ubi non bene Vs. *hominum natura* et *conditio*, ut ap. Stp. Th. 1, 455. F. e. modo „τὸ ἀ. pro eo, quod est conditio humanae naturae, s. res humanae" e Plat. et Thuc., ubi sane dr. de re s. abstracto, ut de pers. et concreto ap. Xiph. l. l. et hic ap. Nostrum, ubi Bg. statim sic exprimit ad sensum necessarioque, cum Lat. ignorent parem ellipsin, cf. Ind. Dion. Cas., ubi eodem sensu τὸ ἀνθρώπειον, quo adi. non est deterius nostrum, v. Thom. M. p. 74. N. 1. et Moer. p. 26., ubi p. sq. m. N. 4. e. simile Herodt. 1, 86. p. 44. l. 89. λέγων — ἐς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, *de* omni *hominum* genere *locutus*, redditum per syn. formulam duorum subst. Sed Sch. porro „ἐλ. *ad* misericordiam *proclive* est *hum.* genus *in hum. casibus*" praeter recte expletum ἐστὶ, sensum adi. dans longius, quam Bg. cum Sb. Ind., quod, hic dictum active, de animo et affectu, et eo, qui miseriam alterius ac mala sentit doletque propterea, non alibi sic cognovi, sed passive, pro miserabilis, miserandus, miseratione s. misericordia dignus, cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Hes. Suid., Ind. Luc. Arist. Kust., R. Or. V. 8. Din. Dem. et V. 6., ubi e V. 5. p. 812. e. ἐν μὲν τοῖς ἰδίοις ἀδικούμενοι δακρύουσι καὶ ἐλεεινοί εἰσι, ad speciem quid simile, ob adi. cum pr. ἐν etiam, quae et h. l. pro nostratium *bey*, per loquendi quandam brevitatem, pro cum adsunt s. incidunt calamitates, cum alii versantur in calamitatibus; ut Lat. Bg. ap. G. Th. etiam activae tantum notionis, pro eo „qui ex alicuius calamitate dolorem animo suscipit" cuius Graeca alia partim non sunt ap. Hes. et Suid., partim per explicat., non profuturam huc; ut, nisi aliis similia innotuerint loca, hanc adi notionem in Nostri peculiaribus posuerim.

ὁμοφ.) Ad hanc voc. Leisn. in m. Ox. „O. M. V. 4. p. 449." quem locum non potui consulere, nec, cum in manibus erant, hinc observavi quid, discedente hic Sch. a P. „eiusdem *gentis* s. *nationis* hominum" et ab utr. Bg., qui forte sumit non de iis, qui genere ac sanguine sese attin-

„φοραῖς [i], τά τε δεινὰ, ὑπ' „ὄψιν πεσόντα, οἶκτον προκα-„λεῖται [k] μείζονα. ἐμοὶ δέ τι

4. *et mala oculis ſubiecta miſerationem provocant maiorem.* 5. *In me autem etiam aliquid*

i) Hic punctum in A. al., colon in Stp. et rel., ſed comma in B. 1. cum Ms. Bg., v. N. k) Ms. Ba. προσκαλ. v. N.

gunt, ſ. de affinibus et cognatis, ſed de iis, qui alio modo ſibi ſunt ſimiles, vicini coniunctique, cf. G. Th., et, ut Lat. *proximi*, de iis, qui ſunt ſimilis nobiscum naturae eiusdemque conditionis, qui ſunt homines, ut nos, ſocii generis humani, nobis *unſre Nächſten*, et bene Vern. vet. *Nebenmenſchen*, ut et recent. *des andern*, Lat. *alii*, pro homines alii ſ. reliqui, praeter nos; quo et tendat P. libere obliquum, *humanis caſib. ingemiſcere;* qua de notione latiori v. Stp. Th. aliunde, Foeſ. Oec. p. 275. a. m., Ind. Dem. Diod. S. Xen. Cyr., non me improbante, cum in pr. §. 1. m. memoret Noſter praeſentes non modo propinquos ſanguine ac genere, filium Marci Commodum et συγγενεῖς, ſed et φίλους, quibus tamen etiam conveniat notio illa de iis, qui ſunt eiusdem civitatis et imperii, cives ſ. concives; ut in συμφ. cogitamus e contextu i. q. ſq. τὰ δ., et adeo vocabulum in malam partem, cf. Suid. et Heſ. cum 2, 1297. N. 8., ad Luc. 2, 624. N. 98. ſq. Abr. ad Aeſch. 1, 316. e. cum Stp. Th. aliunde, ſine P., at cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „de infortunio et caſu adverſo" quibus aequalia noſtratium *Ereigniſſe*, ſ. *Zufälle* et *Unfälle*, quo hic utar. Quoad diſtinctionem poſt συμφ., res pendet hinc, utrum φύσει referatur tantum ad §. 3., an ſimul ad §. 4., quorum prius Bg. videtur ſequi, dum φ. in ſua Vs. poſt *et* particulam demum exprimit, cum de Noſtri ordine, in fronte ſtans, ad utr. trahi liceat; ad quam rationem nobiscum comma placebit, ut colon iis, qui φ. modo enunciationi pr. adſtringunt; unde numerus novae §. fluxerit, nobis adhuc relictus ad τά τε λ., ſed olim forte alio removendus. In ſqq. Sch., deſerto etiam P. „δ. mala, *calamitas*, (bene ſic cum Bg. ad pr. συμφ., ut tantum variationem innuat,) ὑ. *ſub* oculos *cadentia*, πεσ. mala, quae in oculos incurrunt" recte in v. aor. per praeſ. reddens, cf. Exc., ut de τὰ δ., quae Stp. Th. ne ſemel quidem attulit, Ind. Dem. Thuc. Iſ. Ev., Xen. Bach., Αγβ. et Cyr. Z. cum Fiſch. Aeſch. et Pal. it. Abr. Dil. Th. p. 323. i.

προκαλ.) Pro hoc legitur et προσκ., qua voce ſimiliter utitur auctor 6, 9, 5. *Leisn.* qui et in m. A. utr. „B. 1. προσκ." quod mihi non repertum, ſed in ſolo Ms. Ba., de ſolenni varietate in pr. πρὸ et πρὸς, cf. Abr. Dil. Th. p. 314. 736. e. Beck. Spec. ad Eur. Hipp. p. 11. e. Ind. Dion. Caſ. it. Luc. Var. L., ſed etiam infra in Ms. Ba. ipſo, ſic, ut, ubi in textu πρὸ, ille habeat πρὸς, et contra πρὸ loco πρὸς, et ſic quoque in loco Noſtri parallelo, a Leisn. prolato; ut vel ſic propter inconſtantiam talem nulla ſit Cod. iſtius fides; qui ſi ibi vulg. προσκ. ſervaſſet: putaret quis, cum illo loco hunc noſtrum comparatum in marg., occaſionem fuiſſe hic ad varietatem; quanquam et gloſſema poteſt ſubeſſe. In univerſum προκαλ. et προσκ. ſaepiſſime variant, ſed ſic, ut ſenſu eo, quo eſt provocare in partem utr., in foro et extra, ſi in textu ſit προκ., ſervari ſoleat, contra προσκ. aut in prius mutetur, aut vituperetur, cf. ad Thuc. p. 342. N. 3., ad Luc. 1, 220. N. 68. 2, 619. l. 54. V. L. κ., ad

„καὶ πλέον ὑπάρχειν παρ' *amplius extare a vobis arbi-*

Diod. S. 1, 52. N. 74. 2, 336. N. 95., R. Or. V. 6. Ind. p. 881. m. V. 9. p. 262. m. V. 10. p. 508. e. Harl. Dem. p. Cor. p. 340. e., Sb. ad Dion. H. 2, 109. l. 9. N. et Ind., Schw. ad Onof. p. 26. N. 5. Stp. Th. 2, 28. D. L. Ern. et Ind. Polb. cum Xen. Mor. Ἑλλ. Tum, ut med. προκ. eo ſenſu frequentiſſimum eſt, v. ad Thuc. p. 340. N. 14. Ind. R. Or. V. 6. 7. Iſ. et Dem., Ariſt. Kuſt. Dion. H. S. Xen. Cyr. Z. Luc. Ael. V. h. ex 1, 24. e. cum N. 9. et L. N. T. Krb., ſic reperi nominatim ap. Diod. S. 2, 344. l. 3. αὕτη — προεκαλέσατο τῶν ὁρώντων τοὺς μὲν εἰς ἔλεον, τοὺς δ' εἰς ὑπερβολὴν ἐπαίνων, *illa* — ita, *ut* ſpectatorum *alios* ad *miſerationem*, alios *ad* incredibilem *ſui* laudem *commoveret*, quo loco adiuvetur Xen. Cyr. 1, 4, 4. m., cf. Z. Ind. et Suid. 3, 184. e. cum Heſ. 2, 1032. i., ſed ad v. προσκ. modo deprehendi Phil. p. 750. e. τὸν Φλάκκον εἰς τὸν αὐτὸν ἐνάγοντες καὶ προσκαλούμενοι φθόνον, *Flaccum* incitando *ad* eandem *invidiam*, Luc. 3, 411. l. 77. ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμὸν, *ad* diviſionem *ſe* provocaturos *minantes*, ſine V. L. et N., et R. Or. V. 3. p. 167. e. τὸ μειράκιον εἰς τὴν φιλίαν ταύτην προσκαλεσάμενος, ubi nihil V. L. et in N. modo Vs. „in *illam* pellexit *amicitiam*“ quae vereor, ut ſatis tueantur formulam Noſtri 6, 9, 5. προσκαλούμενος πάντας εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον, ubi, praeter Ms. Ba., variat quoque ed. Lugd., ut Sb. Ind., hic tenens vulg., habet προσκ., ſed προκ. in v. οἶκτ., ubi Stp. Th. 2, 1234. F. e. in altero Noſtri προσκ. ſervat, ſed ſine alio exemplo ſimili, quale nec eſt p. 29. C. ſqq. v. προσκ., ubi ne locus quidem Noſtri exhibetur ille alter, ut nec hic noſter p. 27. D. ſqq. v. προκ., nec ſimilis, ut nec in lib. de V. med. ed. F. p. 441.; ut tutiſſimum ſit, manere hic in vulg.. ubi Populares nec Gr. textum, nec P. ſequuntur, cum nec noſtrates habeant eundem tropum, ſed modo ſimiles *ablocken* ſ. *entlecken*, ſ. *erwecken* et *erregen*, ſitque Lat. Bg. extra tropum nihil, quam excitare, commovere, movere, ap. G. Th. cum „παρακαλέω, προκαλίζω“ ſine loco in Bg. rationem, qualis tamen in Iuſt. Ind. ex his numeris veris 18, 6, 12. impuberes, *quae* actas *etiam* hoſtium *miſericordiam* provocat, *aris admovebant*, rel., quod Lat., reſpondens Gr. vulg. exacte, teneat analogiam quandam, ut vel hinc ſalvum ſit vulg., oſtenſum item a P., unde Bg. et Sch. adeo, in „προσκαλεῖται ταῦτα κλ.“ una cum altero Noſtri loco, idque in Bc. ed. utr. Ind.

ἐμοὶ) Sed, me aliquid etiam amplius a vobis habere, exiſtimo. *Steph.* Sed ego amplius quiddam a vobis expecto. *Memm.* Potius, a vobis plus expecto. *Leisn.* Pro δέ τι malet fortaſſe aliquis δ' ἔτι. Sed τὶ et retineri, et cum πλέον coniungi debere, dictat ipſa ſententia. *Sylb.*

De emendatione hic forte nemo cogitet, ſed potius de ſenſu, quem iſti ſane melius expreſſerunt, quam P., ſed ſeveritate victi omnes a Bg., omnia Gr. reddente, praeter dat. pron. ἐμ., commutatum cum praep. aliqua e Cic. p. Planc. c. 1. m., *cuius* non *exſtet* in *me* ſuum *meritum*, qui tamen et ipſe ad Att. 2, 4. m., non ut eſt in G. Th. v. 546, 92. *curabo*, *ut* huius *peregrinationis* aliquod *tibi* opus *exſtet*, cum dat. perſ. adeo, ut ſervari a Bg. potuerit in formula, ubi v. ὑπ. de re, cum dat. perſ., optime, credo, intelligetur, ſi Lat. reddatur aliquo paſſ., fieri, declarari, tribui, praeſtari, ſ. etiam act. contingere, obtingere, evenire, v. c. *mihi* vero *aliquid* etiam *amplius* declarari *a* vobis *arbitror*, nobis, *daſs mir* von *euch* werde *auch* noch *etwas* mehr *erwieſen*, erzeiget *werden*,

„ὑμῶν[1] οἴομαι. ἐκ γὰρ ὧν 6. *tror.* *Pro meo enim af-*

1) ἡμῶν B. 1. R. vitio solenni.

it. *mihi* — obtingere *a vobis*, de nostratium ratione, *dass* ich *von* euch *erlangen*, erhalten *werde* rel., quanquam hoc est proprie Lat. *me vero* quid *et* amplius *consequi*, impetrare *a* vobis *arbitror*; formulam non intelligente P. cum Vern., sed Sch. in „ὑπ. *habere* me *a* vobis *plus*" synonymice, ab ὑπ. cum dat., pro εἶναι cum dat., reddente fere cum Stp. ante, ap. quem reperi totam Th. 1, 556. B. e. in hoc „ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμὴν, *divinitus* delatum *honorem*, (qui et ipse adeo v. reddit per pass. Lat., ut, praeter Luc. 2, 824. i., cf. Exc. ad 1, 4, 12. m., idem sine praep. habet B. m.) ὑπάρχει σοὶ ταῦτα, *haec* tibi *obtingunt* et *obveniunt*" iterum per Lat. act. nostrum supra, it. C. i., et simul cum inf. A. i., e Bud. C. 180, 26. sqq., ubi l. 51. Aristidi tribuitur illud nostro ap. Stp. simillimum, non repetitum a Vig. p. 298. m., cf. Ind. R. Or. V. 4. p. 1199. i. V. 8. And. p. 525. m. et cum pr. εἰς V. 7. Ant. p. 945. e. Dem. p. 758. e Nr. 2., Luc. ex 1, 676. l. 45. ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς — μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς τύχης, cui *primum* hoc *contigerit*, quod *multis* vix *a* fortuna *obtingat*; ubi postr. v. est syn., a Gs. praeclare expressum; quibus tertium addi potest v. affine τυγχάνειν, et ipsum habens eandem praep., cf. Stp. Th. 3, 1442. C. i. et Dem. Ind. v. e. Quod vero Bg. καὶ dedit alio loco, quasi esset transpositum: id non videtur hic opus. Tum τὶ πλ. eodem ordine iterum 2, 3, 20., sed alio ac pron. praeposito πλ. τὶ ap. Thuc. p. 105. l. 70., qui et alibi πλέον, pro πλεῖον, v. Ind. et Dem., cui add. 459, 9. 488, 19., respiciente Nostro ad §. 2., ut Marcus expectarit amplius quid, quam dolorem et miserationem illam communem atque inanem, etiam officium, commodum maius ac singulare; ut non dicam, an Noster spectarit formulas πλέον εἶναι et πλέον ἔχειν, quarum certe prior eundem dat. pers. habet, it. πλ. γίνεσθαι, cf. Diod. S. 2, 530 N. 10. Kust. ad Arist. Plut. v. 531. D'Orv. Ch. p. 98. m. Valck. Eur. Hipp. Diatr. p. 150. i. Mor. ad Is. Pan. p. 4. N. c), in quibus πλ. fere pro subst. fructus, commodum, utilitas, proprieque magis praestantia; ut tamen h. l. sufficiat illud *aliquid amplius*, i. res maior, praestantior, melior, utilior, cf. L. N. T. Krb. v. πλείων e. Caeterum, quod supra in Vs. ὑπ. praes. per fut. expressi, non propterea malo ὑπάρξειν, quasi confusis litteris, sed perspicuitatem specto maiorem in fut., pro quo saepe praes. est, nominatim cum nostro v. οἴεσθαι, ut et perf. et fut., cf. Thom. M. p. 167. e.

ἐκ γὰρ) Illustrat phrasin et explicat Kz. ad Luc. b. acc. c. 17. T. 2. p. 812. sqq. *Leisn.* sed tantum διακεῖσθαι πρός τινα „*affectum esse* erga *aliquem*" nec hinc, nec simul cum ἐξ ὧν, quo de v. §. 2., nostra sic reddente Bud. C. 1346, i „etenim, ut ipse eram erga vos animo bene cupiente, ita par erat, ut a vobis quoque vices expectarem benevolentiae" qui ἐξ ὧν resolvit in comparandi particulas, ὡς γὰρ ἐ. δ. πρ. ὑμᾶς, οὕτως ἀμ. λ., ut Bg. e P. fere reddit quidem praep. per syn. Lat., sed non artic. s. pron., et contra pron. pers. ἐ. mutat cum possess. et v. δ. cum subst. affini, cum sane hic non possit severe agi, sed saltem aliquid servari, v. c. *pro* eo *enim*, *ut* s. *quam* ipse *affectus sum* in *vos*, s. animatus sum, s. ex eo enim modo, quo ego aff. sum erga vos, s. ex animo enim, quo affectus sum, s. quem habeo rel., nobis *nach* der Gesinnung, *die* ich *gegen* euch *hege* s. *habe*; cf. G. Th. v. *affect.* 190, 13. sqq.

„αὐτὸς διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς, *fectu erga vos mutuam benevo-*
„ἀμοιβαίαν εὔνοιαν εἰκότως ἤλ- *lentiam merito spero. Nunc*
„πικα. νῦν δὲ καιρὸς εὔκαιρος 7. *autem tempus opportunum,*

et 34., quod et Sch. „*affect. sum* erga *vos*“ et aliunde Stp. Th. 2, 163. G., ubi reiicit formulam „*hoc* affectu *praeditus sum*“ ut non Lat., non obsequente Bg., cuius subst. sane ap. bonos scriptores non sic absolute ponitur, sed cum adiuncto gen., v. c. *animi* s. *mentis*, aut certe alio sensu et potius pro amore, cf. G. Th., ubi nec cum praep., quae tamen se tueatur ex syn., amor erga s. in aliquem, pro quo et Bg. ceperit ipse, cum formula Gr. h. l. sit, bene sentire, iudicare, cogitare de iis, bene iis velle ac cupere, eos amare et curare atque facere, quae sint amoris et benevolentiae; unde mox sequuntur per explicat. εὔνοια — τιμὴ et σπουδὴ, non exponente G. Th. formulam nostram primam, sed ferente „*animatus*, διακείμενος“ quod cum pr. *erga* s. *circa* v. in Ind. Corn. N. et Iust., ut pron. αὐτὸς cum verbis eiusdem pers. aut redundat, cf. Fisch. Ind. Pal., aut potius hic videtur relatum ad ὑμᾶς et oppositum, estque pro ἐγὼ s. αὐτὸς ἐγὼ, ut Sch. „ἀ. in 1 pers. *ego ipse*“ ut Lat. *ipse*, cf. 1, 2, 10. c. ad ταῦτα, Bach. ad Xen. Oec. 7, 8 Hdb. p. 80. e. et Luc. 3, 385. N. 16., ad quem 1, 827. a. N. 54., allato etiam hoc Nostri loco, traditur „πρὸς cum acc. significare *adfectum* esse *erga* s. *adversus* aliquem“ quod nimium est, cum hic diserte adiiciatur v. διακεῖσθαι, quod nihil valet, si per se iam id significat πρὸς, quod sufficiebat esse i. q. erga s. adversus, quo de nihil Stp. Th., sed L. Ern. et N. T., Vig. p 645. i. et Ind. Xen. Cyr. Z., quo sensu dicunt Lat. etiam vicinum *ad*, cf. Cl. Cic. et Hor. Turs. p. 40. i., at non in formulis, quibus hic utimur, ubi potius adhibetur Lat. *in*, Gr. εἰς, cui tamen πρὸς interdum par est.

ἀμοιβ.) Hoc adi. mihi repertum ap. nullum veteris aetatis scriptorem, nec hinc tenet Stp. Th. et modo sine auctoribus et e Dion Areop. et Nonno cum Lat. Bg. e P., cf. ad Dion. H. Sb. 2. 156, 19. Suid. 1, 145. m. et Schol. Arist. Plut. v. 178. ed. Hemst. p. 55. l. 4. διὰ σίτου ἀποπομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτοῦντες, ubi neutr. pro subst. capias et pro Nostr. ἀμ. εὐν., suppleto etiam pron. τὶ, *mutuam* quam *gratiam et benevol.*, sed adv. ἀμοιβαίως, ap. Stp. tantum e Bud. C. 337, 43., v. in Luc. Ind., tacente Stp. plane e Nostro in subst. εὐν., ubi Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n. Sic sq. adv. εἰκ. qui Graecorum dixerit cum v. ἐλπ., non habeo, ut nec, qui Bg. Lat. *merito* cum v. *sperare*, quocum reperi potius *recte* ap. Ter. Heaut. 1, 1, 107. et Ad. 3, 1, 2., quod sit nostratium *mit* gutem *Grunde*, cui oppon. *temere*, i. sine causa, quod et ipsum adiungitur illi v. Lat., cf. G. Th. 521, 19., ut h. l. εἰκ. fuerit *non temere*, i. ex causis quibusdam bonis, iustis, idoneis, adeoque certo ac plane s. probabiliter, cf. 1, 1, 10. i.

ἤλπικα) Recte P. vertit *spero*. Nam praesentis temp. significationem huic praeterito dare solet Herodi., ut, qui dicit, se spem concepisse, hoc praeterito spem tamen praesentem significat. *Steph.*

Etiam Leisn. in m. Ox. „recte *spero*. Sic δέδοικα Arist. Plut v. 354.“ ut Sch. „ἤ. P. *spero*; quod ex usu huius scriptoris laudant Stp. et Sb. Sic 1, 5, 10.“ cf. 1, 3, 11. e. De causa, si Stp. in suis extremis addidisset adv. aliquod, v. c. *spem tamen* praesentem *adhuc* s. *etiam adhuc*: lectoribus forte in mentem revocasset illam aor. Gr. vim, qua habet actionem prae-

„ἐμοί τε, αἰσθέσθαι [m], μὴ μά- *ut et ego sentiam, non frustra*

m) Hic comma in Ms. Ba. *Mart.* Per totam §. cum in edd. variet distinctio: per partes modo praecipuas praebebitur, ut post τὲ nos fecimus comma, nullibi repertum, it. nullum post αἰσθ. in Stp. al. v. N.

teritam non modo, sed et adhuc durantem, s. tempus duplex, praeter. et praes., ut v. c. ἐθαύμακα, *miratus* sum *ante*, et *etiam* adhuc *miror*, cf. Ern. Xen. Mem. S. ed. vet. 1, 4, 2. e., quae quidem vis duplex tributa esse etiam potest perfecto, quod ei atque aor. intercederet quaedam cognatio; quibus vero philosopha haec ratio displiceat, ii tenebunt simpliciter hoc, perfectum pro praes. usurpari.

καιρ. εὐκ.) Sic infra καιρὸν εὐκ. ἔχοντες, alibi vero καιρὸν ἐπιτήδειον dicit. *Steph.* qui et in Th. 2, 12. B. e. „ap. Herodi. saepe καιρὸς εὐκ. tempus *opport.*, s. ut alii, *hora* opportuna" it. Abr. L. Arist. p. 17. e. „καιρὸν εὐκ. aliquoties habes in Herodi., unde quoque laudant Lexx. et ap. Nostrum ep. 2. v. 23." p. 6. m. ubi καιρὸν ἐ. εὑρεῦσαι, ed. Pav. p. 14. m. *occasionem* commodam *nactae*, sed ap. Nostr. ter modo κ. εὐκ., et adi. εὐκ. cum subst. κ. non praeterea reperi, cf. Exc., ubi et de lusu in his iunctis, qui in Lat. Bg. cum Sch. perit, nec omnino in Lat. et Vern. potest exprimi, nisi forte vicinius per *hora tempestiva*, cum non dicatur *tempus tempestivum*, quod adi. ap. G. Th. cum Gr. n., ut „*occasio*, καιρός, — tempus actionis opportunum, Gr. εὐκαιρία" quod unum Noster periphrasi elocutus fuerit, ponente Bg. post εὐκ. comma necessario, quia expressit sqq. inf. per syn. formulam ex particula *ut*, fere cum P., unde et bene τὲ — τὲ, non aeque recte collocans pron. ἐμοὶ post suum *ut*, quia credat aliquis, eum legisse ἐμὲ in acc., cum dat. ἐμοί τε et ὑμῖν τε potius cohaereant vel cum adi. εὐκ., cf. Exc., vel cum v. subst. ἐςὶ oppresso, quod cum subst. καιρ. alibi diserte 1, 9, 8. 3, 11, 10., ubi etiam post id subst. iterum sunt inf., ut post Lat. *tempus*, cf. Ind. Ern. Liv. et Amm. M., quos adeo Bg. hic poterat servare, ut constantiam in altero ὑμῖν τε, ubi, cum coepisset per *et ego*, respondebat potius *et vos*, ac vel sine *ut* repetito; quanquam per se etiam ap. Lat. ad se referuntur *et — que*, v. G. Th. v. *et* 415, 96. et Hor. Turs. p. 279. Nr. 12. Equidem post ἐμοί τε comma posui, (quanquam et ibi poterat abesse,) ut magis appareret, non illa pertinere ad sq. αἰσθ., versurus idem, *nunc* autem *tempus* opportunum *est* et *mihi*, ut *sentiam* —, et *vobis*, ut *referatis* rel., in quibus datt. nihil difficultatis est nostratibus, per praep. eos adiuvantibus, *nun aber ist es* bequeme *Zeit* und *Gelegenheit*, so *wohl* für *mich* etc. Ad sq. v. αἰσθ. severum est Bg., cumque Gr. aeque late patens, ad sensum et internum et externum, de mente, pro cognoscere et intelligere, de corpore autem, ut auribus oculisque percipere voluerit Marcus, quid facerent pollicerenturque amici pro filio; sicut priori sensu, de animo, pertineat simul ad Marci sensum ac notitiam rerum humanarum post mortem, quo de etiam §. 14. m. it. c. sq. §. 20. e., tenente Sch., praeter libera P., etiam *experiri*, profuturum nostratibus, qui tamen habemus aeque late patentia *merken* s. *erkennen*; non me reperiente Gr. cum inf., nisi ap. Poss. Synt. p. 201. i., semel e Plut., cf. eiusdem Call., Stp. Th. Ind. Luc. Ael. V. h. Xen. Thuc. Dem., cui add. 126, 12. 22. 241, 10. 271, 15. coll. 21., Abr. ad Aesch. 1, 64. et Dil. p. 392. e., sed G. Th. cum Gr. n. „sensu percipere" nec diserte, quoad mentem, sed tamen per loca subiecta, s. Cl. Cic. Ind. Corr. Sall. et ep. Cic. it. supra 1, 3, 2. ὑπωπτ.

„την πρὸς [n] ὑμᾶς τοσούτου *vobis tamdiu honorem et stu-*
„χρόνου τιμήν τε καὶ σπουδὴν *dium me detulisse, vosque ut*

n) Mss. tres εἰς ὑμ., v. N.

πρὸς ὑμ.) Verior haec lectio videtur, quam Cod. εἰς ὑμ., licet haec, si grammaticam spectes, melior sit. *Stroth.*

Mss. alia praep. est e glossa, quae comparat loca alia aliorum, vel Nostri, qui v. κατ. bis etiam cum εἰς habet, quae nota sunt Stp. Th. 3, 1501. E., non item exemplum cum πρὸς, quam praep., ut et παρὰ, it. aliam rectionem v. ap. Bud. C. 712, 35. Vig. p. 293. Nr. 14. Wess. ad Diod. S. 1, 247. N. 47. D'Orv. Ch. p. 409. R. Or. V. 3. p. 432. N. 73. sq. et V. 5. p. 84. N. 67. Kypk. 2, 126. Krb. p. 256. m. Loesn. p. 232. e. Kust. de V. med. p. 60. m. L. N. T., nominatim Schw. p. 756. e. 1414. sq. Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. If. et Ant. it. Dem. Xen. 'Αλβ. Mor. cum Cyr. Z. Diod. S. et Luc., quibus in locis varie redditur; ut tamen tropus videatur ductus a rebus, v. c. pecuniis, quae *deponuntur* ap. *aliquem*, ubi bene πρὸς convenit, ut etiam, cum εἰς ei v. additur, quae saepe pro illa ponitur, ut Lat. *ad* pro apud, qui et ipsi tropum habent, ut ap. D'Orv. Ch. p. 438. m. e Vop. *tantum sibi* ap. *milites* amoris *locavit*; ut servare pro P. potuerit Bg., forte et hic capiens pass. pro med. cum Bud. l. l., ubi „κατατίθεμαι τιμὴν ἢ σπουδὴν —, *colloco* et *defero* honorem s. studium in aliquo ornando, (subiecto Nostri loco memoriter,) νῦν οὖν καιρ. εὔκαιρος ἐμοὶ αἰσθέσθαι, μὴ μ. π. ὑμ. κατ. σπουδὴν" quo sensu med. Kust. l. l. reddit *sibi deponere*, ut Vop. ante, quasi in usum suum ac commodum, cf. D'Orv. l. l., hic, ob adiunctum μὴ μάτην, simpliciter accipiendum, et, *honorem* ac *curam* ap. aliquem *deponere*, tropo remoto, pro alicui ista tribuere, praestare, declarare, i. aliquem honorare s. colere et curare, amare, benefacere; nobis etiam tropum imitaturis, bey euch *gleichsam* niedergelegt, *euch* gleichsam *anvertrauet habe*; Sch. in „πρὸς — ap. *aliquem* honorem *deponere*, (at in v. κ.) pass. praet. *depositum esse* ap. vos studium *non frustra*" sic de verbo κ. haesitante, nec temere, cum sane hic liceat supplere aut ὑπ' ἐμοῦ in pass., aut cum Bg. ἐμὲ in med., per contextum, et quod forma pass. capitur alibi pro med., cf. 1, 3, 12., in Lat. adv. faciente Bg. cum P., ap. G. Th. cum Gr. n. „sine ullo rei effectu" h. l. cum Niz. inutiliter, sine grato vestro animo et amore mutuo, cf. Stp. Th. aliunde, nec e N. T., v. Lexx., Ind. Ael. V. h. Luc. Dion. Cass. Xen. Bach. et Cyr. Z. cum Suid.

τοσ. χρ.) Primum subst. τιμ., hic active et de superiore erga inferiores valens, pertinet eo, ut Marcus cognorit, cogitarit, magni fecerit, verbis laudarit, factis, praemiis et reip. muneribus compensarit aliorum dotes animi egregias et virtutes, prudentiam, sapientiam, fidem, integritatem, obsequium operasque utiles, sed alterum σπουδ. ambiguum est, ut Lat. Bg. e P., et vel cura, opera, labor pro aliorum commodis et felicitate, vel amor, favor, benevolentia, (*syn.* pr. §. εὐνοίας,) voluntas iuvandi, bene faciendi et merendi de aliis, cf. G. Th., cum Gr. n., Stp. Th. aliunde, Foes. Oec. p. 350. a. m. Kypk. 2, 258. m. et Krb. Decr. Ath. p. H. p. 434. m. Tum formula gen. τοσ. χρ. et ipsa est ambigua, cum possit gen. esse regiminis, pendens a sqq. subst., pro Lat. *tam* longi temporis *honor* et *amor*, ut alias v. c. *perpetui* temporis *amor*, vel, quod tandem redit eodem, possit per se capi et trahi ad v. sq. κατ., tan

„καταϛεθεῖσθαι [o], ὑμῖν τε [p], *referatis gratiam*, *ostendendo*,
„ἀποδοῦναι χάριν, δείξασιν, *eorum*, *quae accepistis*, *non*

o) Pro colo Ox. et al., rectius comma in rel., cum sqq. pendeant adhuc a pr. καιρός ἐστι. p) Ms. Ba. ὑμῖν τὲ ἀπ., primo τὲ cum accentu, ut alibi, secus ac 1, 2, 9. e., deinde nullum comma post τὲ, ut in edd. quibusdam.

quam adv., cum Bg. e P., dum Stp. Th. fert modo in adi. 3, 498. e. syn. quarti casus τοσοῦτον χρ cum Lat. eodem, cf. Fisch. Ind. Pal., sed in subst. 4, 641. e affine „πολλοῦ χρ. *a* longo *tempore*; cui loquendi generi adhibetur interdum pr. διὰ, ut δ. π. χρ." quae praep. proprie in talibus formulis deest, cf. L. Bos. Ell. p. 475., it. ἐκ, quae cum Stp. illis Lat. convenit; quanquam et severum Lat. habent, *ex* infinito *tempore*, cf. G. Th. v. *temp.* 739, 11., at in aliis abl. nudum, ut in illo Gs. ad Bg. „tanto tempore" quo hic forte usurus eram; ubi demum, assumta illa praep., fit adv., ut alias per praep. et nomen.

ἀποδ. χ.) Formulam, a Bg. e P. sumtam, affert Stp. Th. 1, 991. G. e. 4, 349. E. m. e Xen. et Isocr., quibus add. Dem., praeter Ind., 267, 19. 299, 9. 478, 14. et Thuc. 3, 63. e. p. 207. l. 53., pro quo l. 48. et 52. ἀντιδιδόναι, cum Bg.; improbante Stp. l. l., non item p. 350. E. plane, Lat. *gratiam reddere*, quod tamen reperias ap. G. Th. in v. 102, 50. et in subst. 834, 33., cui paria *retribuere* et *rependere*, ut Gr. subst. par Lat. *gratia*, primo res grata, iucunda, venusta, s. suavitas et venustas, quae sit conspicua in re s. pers., deinde beneficium, quatenus res grata tribuitur, ut, quatenus percipitur, sensus gratus, voluptas, laetitia ex re bona, s. gratus animus, et, quatenus res grata redditur, etiam benevolentia, favor, amicitia, cf. Stp. Th. L. Ern. et N. Γ., Ind. Plut. Krg., Fab. Aes. Hs., Ael. V. h. Xen. Cyr. Z., tum Mor. Is. Pan. p. 44. N. h), Krb. Decr. Ath. p. H. p. 432. et ad N. T. p. 117. m. Kypk 2, 238. 298. e. Munth. p. 336. m. Loesn. p. 106. e. it. Hes. 2, 1543. m. Suid. 3, 657. i. et Schol. Soph. ad El. v. 823., ut χάριν ἀποδ. possit esse, rem gratam reddere et contra dare ac facere, s. beneficium reddere, s. benevolentiam reddere et contra declarare, et (quum haec sint animi grati) testificari gratum animum, gratum esse, grati animi officia partesque implere, nobis forte *Dank* erwiedern, *abstatten*, cf. Hoog. ad Vig. p. 151. N. 18., reddens, *referre* s. *agere gratias*, qui plur. est proprie eius ἀποδ. χάριτας, quod et ap. Nostrum et alibi, cf. ad Thom. M. p. 912. p. sq. N. 12. et Moer. p. 414., e quibus patet, illum acc. χάριτα, qui vulgaris putatur, nec Atticis displicuisse, quos Noster in altera hic forma χάριν sequitur, cf. ap. G. Th. 113, 81. „gratiam *referre* est reddere beneficium" et 834, 42.

δείξασιν) Bg. ratio in hoc particip. reddendo per gerund., ob mutatum casum et inf. in pr. ὑμῖν λ., ducta est e P. quodammodo, conveniens ad sensum cum his, si resolvitur vel per particulam *dum*, vel per *et* copulam: tenente Stp. Th. aliunde notionem tropicam hanc, cum Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) non item rectionem cum ὅτι, quam v. in Ind. Ael. V. h., ut in Dem. cum syn. ὡς, quomodo alibi ap Nostrum.

ὅτι ὑπ.) Pro ὅτι ὑπ. scribo ὅτιπερ. *Steph.* Nihil mendi habet vulgata lectio, sed tantum brachylogia quadam Attica figurata est, ut in illo Xenar. μάχεται πρὸ ὧν ἂν τέκῃ, et isto Aristot. ἀντικαταλλαττόμενός τι ἀνθ' οὗ προΐεται. Simplex enim structura et sententia est, ὅτι οὐκ ἀμν. ὑπὲρ τούτων,

„ὅτι ὑπὲρ ὧν ἐτύχετε q, οὐκ *immemores vos esse. Videtis,*
„ἀμνημονεῖτε. ὁρᾶτε δή μοι τὸν 8. *hunc filium meum, quem*

q) Hic comma in Ms. Ba. requiritur. *Mart.* ut in B. 1.

ὧν ἐτυχ. Sic paulo ante (§. 2.) ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρ. μ. δ., pro ἐπὶ τούτοις, ἃ διακ. μ. ὁρ, itemque rursum §. 6. Caeterum ὑπ. pro περὶ alibi quoque usurpari, tum alii ostendunt Indd. nostri, tum Dionys. *Sylb.*

Formam contractam, qua de v. ad §. 2., recte intellexit Sb., cuius de ὑπ. pro περὶ per se verum est, cf. ad Luc. 3, 74. N 9., sed ut hic maxime quaeratur de ὑπ. cum v. ἀμν., quod Stp. Th. habet modo cum gen. rei „e Thuc. 3. ὧν οὐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν, (c. 54. e. *quarum* rerum *memoriam* vos *deponere* non *decet*, pro *quorum* non *fas est* immemores *esse*, ap. Poss. Call. p. 582. i. „*quae* nos *non* decet *oblivisci*" et absolute) e Luc. in Tim. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες „sine Ind. 1, 165. l. 38. nos *autem* plane *ingrati* haberemur, *nisi* memores *essemus*, pro *nos* vero *ingrati* simus, *si* simus *immemores*, cf. Thuc. 5. 18. e. R. Or. V. 3. p. 94. ult. 614. l. 27. Xen. Symp. 8, 1. e. Ind. „oblivisci, silentio praeterire" per aliam adeo notionem, quam hic, ubi modo de animo valet; ut ibi de ore, tum per lect. dubiam R. Or. V. 4. p. 151. l. 3., sed cum gen. rei etiam ap. Thuc. 3, 40. e. et Dem. 320, 24. ὧν οὐκ ἠμνημόνησε, cum negat., ut h. l. (cf. Poss. Call. p. 429. m.) it. simul cum acc. pers. aut rei, v. Ind. „ingratus, immemor esse" cum gen. pers. R. Or. V. 5. p. 886. i. et Ael. V. h. 6, 4. e. it. Poss. Synt. p. 102. i., denique cum praep. R. Or. V. 7. p 65. ult. περὶ τῆς — γαμηλίας μὴ ἀμνημονεῖτε, unde, adhibita Sb. observatione, Nostri usus cum ὑπ. excusatur, sed magis tamen ex affini μνησθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ap. Dem. 232, 8., ad quem v. N. V. 9. p. 192. i. et V. 11. p. 554. i., cf. Suid. 1, 141. i. Hes. 1, 280. m. D'Orv. Ch. p. 679. e. (ut de adi. affini R. Or. V. 7. Ant. p. 875. et Mus. v. 322.) vertente Bg. e P. in v. utr. Cum praecedat ἀποδ. χαρ., quod esse diximus ad sensum i. q. gratum esse, gratum se praestare ac declarare: hic οὐκ ἀμν., quod per se quoque sic reddi potest cum Rsk. ante in Dem. Ind., tamen potius proprie capio, non immemorem esse, i. recordari, in mente tenere, nec pro syn., ut interdum Lat. *gratum* esse *memoremque* copulantur.

ὧν ἐτυχ.) Subaudi καλῶν καὶ ἡδέων παρ' ἐμοῦ. *Reisk.* Aliquid et Vern. supplent, ut Sch. in v. „quae beneficia accepistis" proprie ut neutrum plur. ὧν pertineat ad pr. duo subst. fem. τιμ. et στ., per synesin quandam, etiam a Latt. Intrp. servatam, pro eius honoris et amoris, quem accepistis a me; quod ultimum supplementum Rsk. per se et e contextu intelligitur; reddente Bg. e P. v. ἐτ., non item sic Stp. Th. aliunde, sed syn. aliis 3, 1441. D. sqq., ut assequi, consequi, adipisci et potiri, quae ap. G. Th. de honore et amore reperias, ut de honore etiam Bg. 50, 41. et 912, 52., quod et sufficiat nostratibus, aut *geniessen.*

ὁρᾶτε) Accipio illud ὁρ. pro imperativo, non indicativo, ut P. et Bg. (it. Sch.) et verto, *intuemini quaeso* etc. Nam haec vis particulae δή. Paulo post §. sq. γεν. δὴ οὖν λ. *esto* igitur *quaeso* etc. Hanc vim videtur τὸ δὴ habere 1) in interrogationibus, 2) ante (vel post) imperativum, 3) ante coniunctivum. *Leisn.*

Res in verbo quidem est ambigua, et forte etiam manebit, discrepantibus quoque Vern., quale quid, praeter Xen. Cyr. Z. 4, 5, 46., est

„υἱὸν[r], ὃν αὐτοὶ ἀνεθρέψασθε[ſ], *ipſimet educaſtis, iam ado-*
„ἄρτι[t] τῆς μειρακίων ἡλικίας *leſcentium aetatem ingredi, et*

r) In Ms. Ba. hic iterum comma deſideratur. *Mart.* ſ) In Ms. Ba. ἀνεθρέψατε, et comma ſequens pariter deeſt. *Mart.* v. N., ut in B. I. ἀνεθρέψασθαι, quae infinitivi terminatio cum altera ϲθε et infra variat. t) In Ms. Ba. deeſt ἄρτι. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

et ap. Thuc. 7, 77. i. ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ, ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, *vos* enim *ipſi* iam *videtis*, ut *morbo* ſim *affectus*, ſed Rz. ad Luc. 2, 813. N. 88. „videte — *in quem* ſtatum *a* morbo *redactus ſim*" tacente Stp. Th., non tamen rectionem cum particip. 2, 1417. B. e. Quod deinde cenſetur de δὴ cum imperat., habere vim obſecrandi ſ. incitandi, verum id eſt in plerisque locis, cf. Graev. L. Heſ. p. 2. m. Vig. p. 485. Nr. 9. cum N. Z. ad p. ſq. e., ad Dev. p. 108. N. 28. Hoog. Op. p. 282. Nr. 2. ſq. Atque ut δὴ libenter ſtat poſt imperat., v. Stp. Th. 1, 965. F. e. Ern. ad Hom. 'Οδ. ρ', 508. Fiſch. ad Plat. Ph. p. 62. b. N. 1.: ita licet tum etiam reddi per Lat. *igitur*, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Nr. 6), quocunque tandem modo placeat illud ὁρ. accipere; quanquam mihi quidem potior Bg. ratio per indicat. praeſ. temporis videtur, et Marcus hac §. monſtrare filium ſuum, qui ſit, in qua conditione et in quo periculo propter adoleſcentiam atque imperitiam; quo declarato et quaſi picto, melius §. ſq. adiungitur imperativus modus, quo leniter monet hortaturque Marcus, ut propter illam iſtius conditionem ambiguam et periculoſam ei ſint patres atque adiutores; reddente Sch. „δὴ ſane, *nimirum*" e P. omiſſum a Bg., qui et cepit non modo artic. τὸν pro pron. demonſtr., ſed etiam dat. pron. μοὶ exquiſite, pro gen. μοῦ τὸν υἱ., ſ. τὸν υἱ. μου, quod pron. perſ ſolemus mutare in poſſeſſ. eiusdem caſus, τὸν υἱ. ἐμὸν, quod et facimus, ſi dat. illum pron. trahimus ad pr. v. ὁρ., qua in cauſa et rectione is dat. quibusdam redundat; unde forte a P. omiſſus, cf. 1, 2, 2. e. αὐτῷ λ.

ἀνεθρεψ.) Ms. lectio poteſt eſſe vitium ſcribae, vel gloſſa, ut docuerit, med. pro act. ſtare, quae ſapientia poſt ſaepe redit; tenente Stp. Th. hoc act. ſine exemplo, quod v. in Ind. Xen. Cyr. et Geop., it. ap. Intpp. Cic. ad Att. 6, 1. i. e Plat. et Ariſt. Ran. v. 975. ſine Ind., ſed med. ſ. paſſ. ap. Foeſ. O. p. 34. b. m., alio tamen ſenſu, quam 1, 2, 2. m. et hic, ubi, de imperatoris patrisque affinibus et amicis adhibitum, pertinet non tam ad nutritionem, quam ad inſtitutionem per occaſiones, et ad conſilia ac monita fidelia; reddente Sch. „α. vos *ipſi*" cf. §. 6., ſed Bg. e P. ap. G. Th. v. *ipſe* 1223, 70. „ipſe *egomet* ſolvi *argentum*, maiorem quandam vim habet, quam *ego ipſe*, (quae vis docenda erat clarius, ut iterum adimitur in v.) *met*, ſyllaba, ornatus cauſa adiungitur, rel." tacentibus Hor. Turſ. et Lex. Apin., ſed Niz. non explicante.

ἄρτι) Illud ἄρτι perperam abeſt a Ven. *Stroth.* Omiſſum adv., ut iam aliud 1, 3, 5. e. ἄγαν, hic forte ob pr. ασθε ſimile, vel de gloſſa per comparationem cum 1, 3, 2. e., quocum Noſter variarit in ſimpl. ἐπιβ., pro ἀρχομ. ἐπιβ. ibi; niſi iſtud ἀρχ. explicetur et reſpiciatur hic per adv., quod et P. fulcit ſuo *nunc*, e quo etiam vertit Stp. Th. 1, 549. E. m. ſqq., ſed quoque cum Bg., at Sb. Ind. „*iam nunc*" (cui Sch. addit „*modo*") neſcio, an pro privo Bg., cf. Cl. Cic. Schell. de ſtylo p. 50. i., Weſt. ad Ter. Andr. 1, 1, 144., obſcurius exponentem, G. Th. 492,

„ἐπιβαίνοντα, καὶ δεόμενον [u], *indigere tanquam in tempesta-*
„ὥσπερ ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ, *te et salo gubernatoribus, ne*

u) In Ms. Ba. hic comma deest, ut post ζ. etiam. *Mart.* Utrinque etiam in edd. quibusdam comma deest, ut in Ms. Bg., sed ut severius comparatio ab utr. latere muniatur commate.

82. sqq. in P., at in Bg. cum Gr. al., tum „*modo*, ἀρτίως, tempus signif. praesens, s. mox praeteritum, s. nondum praeter., s. statim futurum" quorum secundum hic cogitaverit Vern. vet. per *kaum*, Lat. *vix*, non explicatum ab Hor. Turs. p. 1097. e., sed non satis a G. Th. et Don. ad Ter. Hec. 3, 1, 17., quod, adhibitum de tempore, interdum dr. pro. paulo ante et ante breve tempus, quorum prius et ap. Stp. erat in v. nostro, quo de cf. Suid. Hes. Tim. Gl. p. 37. Moer. p. 68. Thom. M. p. 112. cum L. N. T., quae cum Bg., ut et ad Luc. 3, 553. N. 12. e. Pric. et Grot. ad Matth. 9, 18. et ad Vig. p. 376. m. Z., qui et bene mutavit notionum ordinem, servatum in L. Ern. e Stp., ut sensus sit h. l., videtis, filium nondum diu esse adolescentem, sed inde a pauco tempore.

ὥσπερ) indigentem *quasi* in *salo* et *fluctu* vitae *gubernatoribus*. Liv. 24, 8. (m.) *quilibet nautarum vectorumque tranquillo mari gubernare potest. Ubi saeva orta tempestas est, ac turbato mari rapitur vento navis: tum viro et gubernatore opus est. Non tranquillo navigamus*, navigant adolescentes, *sed iam aliquot procellis submersi paene sumus*, sed multis procellis facile submerguntur. *Itaque, quis ad gubernacula sedeat, summa cura providendum ac praecavendum est.* Hic *fluctus* s. χειμὼν denotat pericula, quibus aliquis in iuventute expositus est. Metaph. χειμ. notat etiam calamitatem, v. Arist. Ran. v. 364. et Spanh. ad h. l. Alias *veri* potius assimilatur iuventus, quam *hiemi*: sed prouti vel florem aetatis ipsum, vel vehementiam affectuum huius aetatis respicias, poteris eam aeque hiemi, ac veri similem dicere. *Leisn.*

Praeter Exc., Sch. in „κυβ. gubernaturis *navem*, s. mores hominum" sed Bg. e P, per subst., qua mutatione perit externa futuri temp. species, non tamen et notio. Omnino Noster futuri temp. participium, cum aut sine artic., ponit dupliciter, ut valeat primo sua vi futurum, sed deinde ut stet pro alio tempore, aut in id saltem resolvi queat, atque adeo per impf. aut praes., quando haec aut affinia tempora praecedunt, ut 3, 1, 10. προϋπεμψέ τε καὶ στρατιὰν προκαταληψομένην τὸ Βυζάντιον, *praemisit* exercitum, *qui* occuparet *Byz.*, it. 5, 4, 20. m. πέμπει τοὺς διώξοντας λ., *mittit*, qui *persequantur*; ubi tamen et resolvas per particul. Lat. *ut* caussalem. Praeterea futurum ap. Nostrum usurpatur ita, ut sit pro simpl. praes. tempore; quod fit ipsum duobus modis, primum, ut hic, ubi solitarium adest fut., sed deinde, ut alibi, ubi fut. copulatur cum praes. aut aor., qui et ipse, ut fut. quoque, pro praes. est interdum, cf. §. 5. et 1, 3, 11. e.; ut ista tempora tria, praes., aor. et fut., pro uno liceat habere atque eodem, et Var. L. hic aor. pro fut. per se tolerare. Iam in subst. est tempus infinitum, et v. c. *gubernator* complectitur eum, qui ante gubernavit, et qui gubernat nunc aut postea et aliquando; quo Bg. ratio salva est. Caeterum et hic proprie suppleas pron. pers. αὐτὸν, indigentem *iis*, qui *sint gubernaturi*, gubernent *eum*; ubi v. utr., Gr. ac Lat., proprie physiceque de navi usurpatum, deinde de aliis rebus et corporibus, ut equis, moraliter hic de pers. est, sua-

„τῶν κυβερνησόντων[x], μή ποι[y]
„φερόμενος ὑπ'[z] ἀτελοῦς τῆς

quo actus prae imperfecta officiorum peritia, ad malas artes

x) Ox. κυβερνησάντων, non tam per ſe vitioſe, ſed quia eſt e Par. mendoſa nulliusque fidei, v. N. y) Ms. Ba. μή που φ., v. N. z) ὑπὸ Pat.

dendo, monendo, conſulendo ad aliquid adducere, atque efficere, ut quis quid faciat, vel minus; unde explicatio mox ſq. §. 9. et 14., cf. G. Th. cum Gr. n., Stp. Th. et Ind. Dem., ſed Geop. alio ſenſu tropico.

μή π. φ.) Ms. μή που eſt de ſolenni varietate, cf. Z. ad Xen. Cyr. 2, 4. 17. e. 5, 1, 11. e. D'Orv. Ch. p. 119. m. et Ern. Call. p. 168. v. 117., ubi, quod dr., in ποὶ et πῆ nihil diſcriminis definiri poſſe, niſi hoc, Atticis crebriorem eſſe per οι formam, id forte valet etiam de ποῖ et ποῦ, it. ποὶ et ποὺ, quorum ποῦ ac ποῖ motum in locum ſignificat, (v. Abr. ad Aeſch. 1, 151. m. et Loesn. p. 115. m.) ut Noſtri vulg., et Lat. *quorſum* ſ. *quo*, etiam extra interrogationem, ut h. l., ubi Sch. „ne *aliquo*" peremtum a P., quod iſto ſenſu referendum ad inferiora εἰς φ. ἐπ., ut adv. loci concurrat cum ſubſt. e notione ſimplici rei ſ. ſubiecti, ubi tamen cogites tibi aliquem locum, ut accedat propius ad exempla G. Th. „*aliquo*, adv. ποῖ, ad ſ. in locum, Ter. Ad. 3, 3, 5. *credo* abductum *in* ganeum *aliquo*, pro in aliquod ganeum, ib. 5, 2, 11. in *angulum* aliquo *abeam*" ad quae N. tacent, et modo Met. Delph. „in lupanar quoddam, — *in* ang. *aliquem*" cum Gs., ubi adv. loci poſtponitur ſubſt., hic praemiſſum, quale quid non aliunde noram, ſed modo in affinibus *quoad* et *eo*, cf. G. Th. v. e. 371, 96. ſqq. et Hom. 'Οδ. δ', 302. ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο, *in* veſtibulo *domus* illic *cubarunt*, et v. 312. ſq. δεῦρ' ἤγαγε — Ἐς Λακεδαίμονα, *huc* duxit ad *Lacedaemona*; ut ſic forte non opus ſit, quod olim placebat mihi, ποὶ h. l. credere i. q. πὼς ſ. πῶ, pro Lat. *forte* ſ. *fortaſſe*, cum πῇ et ποῖ affinia ponantur pro πῶς, v. Thom. M. p. 652. v. ὅποι, Bud. C. 1353, 14. Dev. p. 317. et Ind. Dem. v. ποῦ, it. πὴ pro πὼς, cf. Hoog. Op. p. 1056. ſq., tum Heſ. 2, 1585. m. ὧδέ ποι, ὧδέ πως, Lat. *ſic fere* ſ. *quodammodo*, ut ποὶ redditur Stp. Th. 2, 1507. B. e. et L. Ern., in qua notione ſimul ineſt altera pro *fortaſſe*, quomodo ποὺ diſerte vertunt Bud. C. 1300, 36. Stp. Th. 2, 1507. E. e. Hoog. l. l. p. 1085. ſqq. Z. ad Vig. p. 433. b. m. Nr. 2) et μή που, ne *fortaſſe* Ind. Xen. 'Αvβ. Mor. v. π., it. *ne forte* ſ. *an forte* Fab. Aeſ. Hſ. v. μ. e., ut ib v. εἴ „που, ſi *forte*" unde, ut ποὺ et ποὶ ſunt ſyn., ita et μή που et μή ποι, nobis *damit* nicht *etwa*; e quibus ſaltem hoc apparet, Ms. lectionem nondum eſſe amplectendam, cum et habeat ſenſum eundem, et ſit facilior, gloſſaeque adeo ſimilior. Tum Sch. „φ. *ablatus* rerum *imperitia*" fere e P., etiam ſic cum φ. copulans adiuncta in pr. ὑ., quam partem Bg. ceperit per ſe, ſed ſine magno ad ſententiam diſcrimine, ſeverum Lat. in particip. commutans cum ſyn., pro impulſus, incitatus, adductus, ſ. abreptus, qua notione Gr. et Lat. *ferri* ſumitur, ſed Gr., ut volunt, cum vi et impetu, et de vento proprie, a quo navis in mari fertur; quam in rem bene delectum ſit a Noſtro, cuius tota ſimilitudo repetita e mari et re navali, cf. Stp. Th. 4, 82. F. e. aliunde, Ind. H. Epict., D'Orv. Ch. p. 273. e. Loesn. p. 238. m. et L. N. T. Krb. p. 713. Nr. 3., poſt Bg. ad Alc. p. 39. e., ubi ſimilis noſtro locus, εἰσὶ δὲ οἱ, παραδόντες ἑαυτοὺς ἅπαξ τῷ πελάγει, ὑπ' ἀμηχανίας τῇ τύχῃ τοὺς οἴακας ἐπιτρέψαντες φέρεσθαι, et p. 40. i. ἄλλους δὲ, εἰς τὸ — πέλαγος ῥύμῃ

„τῶν δεόντων ἐμπειρίας [a], εἰς
„φαῦλα ἐπιτηδεύματα προσ-
„αῤῥαχθῇ [b]. γένεσθε [c] δὴ οὖν

allidatur. Este igitur vos illi 9. *pro me uno parentes mul-*

a) Comma hoc omnium edd., atque etiam Mss., tacentibus Excp., interea reliquimus, v. N. b) Ms. Ba. προσαραχθῇ, quod Stp. malebat. *Mart.* Hoc habuere solae Bc. e Stp. monito, ut vulg. sine Iota subscr. A. al., tum semicolon (;) s. potius punctum interrog. A. cum B. 2., v. N. c) B. 1. γίνεσθαι mendose, cf. §. pr. i.

φερομένους, ἐποκέλλειν λ. alios, *in pelago* cum *impetu* actos, *impingere*, ubi Bg. similiter reddit, sed diserte est cum ῥύμῃ, ut non per se in v. insit, sicut cum syn. ap. Aes. Fab. 30, 1. i. θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, Ind. „*dum* fertur *impetu*" cf. 120, 1. m. et 110, 2. m. ἐπεὶ — ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα (mari iam innatantia) ἐγγυτέρω ἐγένετο, ubi iterum cum diserto ὑ. ἀν., et cum pr. ὑπὸ, quale exemplum Stp. Th. l. l. nescit.

ἀτελ.) Adi. hoc, a P. neglectum, sed versum a Sch. cum Bg., qua notione hic est, pro οὐ τέλειος, mancus, non plenus, parvus, reperi modo ap. Plut. Hf. 4, 3. e. ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπὲς, ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελὲς, sc. τὶ χρῆμά ἐστι, *disciplina, si a natura destituatur, mutila est, exercitatio, cui et natura et disciplina deest, imperfecta est*, pro *disciplina* vero *sine* natura *mutila est*, sed *exercitatio* absque utroque *imperfecta*, ubi pr. est syn., copulatum cum altero etiam ap. Plut. Krg. §. 6., unde Hes. 1, 598. i. ἀτελεῖς, ἐλλιπεῖς, cf. Stp. Th. e Luc. 1, 228. l. 67. et 3, 467. l. 76., it. Thom. M. p. 119. cum Ind. Geop., sed, quo sensu Stp. caret, pro fine carens et perpetuus, Fisch. Aesch. Ind. et p. 134. a. i., reddente Sch. „ἐμπ. peritia *imperfecta* rerum *necessariarum*, δ. *rerum*, quae *fieri* oportet, *peritia*" ubi e P. supplet subst. πραγμάτων, cf. L. Bos. Ell. p. 289. e., sed sine exemplo, ut Bg. melius in δ., quam P., cf. Exc., sed in sq. ἐπ. cum eodem aliter, ac 1, 3, 3. e. it. 1, 1, 10., sed per syn. exquisitum, quocum adi. φ. potest explicari vel cum Bg. e P., pro inhonestus s. vitiosus, vel, e principe notione, pro levis, vilis, parvus, non magni pretii, ut sint hic studia rerum levium, actiones principe indignae, non magnae et publicae utilitatis, cf. Thom. M. p. 889 Moer. p. 385. Hes. Suid. Ind. Fisch. Aesch. Xen. Cyr. Z. et Dem., sed G. Th. „*ars*, agendi rationem, exercitatione, s. praeceptis firmatam, (aut universam,) notat. — τῶν μέσων est" cf. Cort. ep. Cic. 5, 16, 5. et ad Sall. Cat. 2, 4. p. 14. a. m. „*artes* sunt mores, studia, et modo virtutes, modo vitia" et Ind. Flor. „pro institutis, moribus, — genere et modo vivendi."

προσαρρ.) Scribo προσαραχθῇ. *Steph.* Sch. in ἐπιτ. per unum ῥ et in v. „προσαράττω, ex ἀράττω, pulso. Pass. προσαραχθῇ — ita enim scribi mavult Stp., quod et formatio Grammat. requirit" cf. Exc. Hic punctum illud interrog. edd. quarundam ferat quidem pr. ὁρᾶτε, pro indicat. acceptum, sed non aeque, opinor, Marci dicentis conditio, qui, aegrotans nunc, debiliorem habuerit animum nec commotum, cui interrogatio illa potius convenit, nec tantum spiritum, ut per longiorem periodum, e natura interrogationis, intenderit illum et quasi suspenderit ad extremam periodi vocem πρ.

δὴ) Bg. e P. in δὴ οὖν per privum Lat. *igitur*, cf. Exc. ad 1, 2, 9., ut

„αὐτῷ ὑμεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἐμοῦ [d]
„πατέρες πολλοὶ, περιέποντές
„τε καὶ τὰ ἄριστα συμβουλεύον-

ti excolendo et optima sua-dendo. Neque enim pecuniae

d) Ms. Ba. ὑμ. ἀνθ' ἑνὸς πατ. Deest itaque ἐμοῦ, quod et deesse potest. *Mart.* v. N.

de Leisn. ad δὴ supra §. pr. i. Mox in Ms. potest pron. ἐμοῦ omissum esse vitio scribae, ob pr. vocem, ab eodem elemento incipientem; ut sane per se idem pron. deesse potest. Sed cum Mss. rel. agnoscit etiam P., unde Bg. servat, et, per legem elegantiae, v. Ern. rhet. §. 301., in opponendo et distinguendo, quia ἐμοῦ refertur ad pr. ὑμεῖς, ut πολλοὶ ad ἑνὸς, requiritur idem, saltem non est tentandum; ut et Vern. vet. studuit retinere, *dass* er, *Statt* meiner, *als* eines *einzigen*, viele *Väter* an *euch* finden *möge*, assumens ὡς, pro tanquam, cum molesta sint nostratibus adi. duo illa in vicinia, nisi adi. ἑν. muteiur in adv. *unice* s. *solum*, ut *Statt* meiner *allein*, cf. Dem. 142, 4. ὥσπερ ἑνὸς ἡμῶν ἑκάστου εἷς τίς ἐστι γονεὺς, οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς πένητας ἡγεῖσθαι, et 1451, 21. μᾶλλον ἂν ἡγησάμην ἕνα ὄντα ἐμαυτὸν ἀγνοεῖν τὰ κράτιστα, ἢ πάντας ὑμᾶς.

πατερ.) Ut hic patres dicuntur ob educationem: ita Menelaus et Agamemnon Atrei filii dicuntur, quia, Plisthene, eorum patre, defuncto, educationis curam gesserat (Atreus, Plisthenis frater,) v. Liber. de S. Am. ep. theol. p. 299. *Leisn.*

Stp. Th. plane tacuit de hoc sensu subst. πατ. tropico, cum *pater* dr., qui agit, quae pater verus propriusque, et patris animum habet ac declarat, ne memor quidem locorum N. T. in hanc notionem, v. Lexx., in primis Krb. p. 492. e. Nr. 4. „qui adfectu paterno praeditus est, 1 Cor. 4, 15. (ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ,) ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατ." et G. Th. 724, 102. „gerere *patrem*, pro paterno affectu esse. — Sic *induere* patrem *mente*, pro sumere animum et affectum patris," a quo omnis cura et actio, patribus similis ac conveniens, pendet, sed Sch. „*parentes* bonae educationis et consilii" in Lat. quidem cum Bg. e P., sed, quoad sensum et supplementum cum Leisn. fere, sed vel sic angustior; Nostro ipso subiiciente mox explicationem paulo latiorem et duplicis generis officiique.

περιέπ.) περιέπειν τινὰ, curam alicuius habere. Sic 5, 1, 14. et Xen. Mem. S. 2, 9, 5. *Leisn.*

Cf. Exc., sed Sch. „adolescentem *excolentes*, (e P. partim, quem Bg. pressius sequitur, non supplens pron. omissum αὐτὸν, quod ille innuit isto subst. addito, sed diserte ponit in) σ. *suggerentes* ei *optima*" ut adeo bis h. l. pron. opprimatur, idque diversi casus, vertente Bg. in συμβ. forsan e Stp. Th. 1, 772. C. m. aliunde, ubi nec cum acc. rei, (quem tamen et Lat. norunt, v. c. Cic. ad Att. 11, 14.) nec cum τὰ ἀρ., pro quo 1, 6, 1. τὰ βέλτιστα συμβ. et nostrum τὰ ἀρ. cum syn. 2, 2, 13. συμβ. — τὰ ἀρ. καὶ σωτήρια, cf. Thuc. 4, 74. m. βουλεύσειν τῇ πόλει τὰ ἀρ., *optima consilia* reip. *daturos*, ut Dem. 108, 21. ὁ μὲν εἶπεν ὡς οἴοντε τὰ ἀρ., praebente G. Th. nihil, sed Cort. ad Sall. Iug. 85, 33. „*optima*, pro utilissima" in quo adi. suppleveris subst. *negotia*, ut in Gr. πράγματα, tacente L. Bos. Ell., sed Lindn. p. 49. m. et Ind. inclinante ad *con-*

„τες. οὔτε γὰρ χρημάτων „πλῆθος οὐδὲν αὔταρκες[c] πρὸς „τυραννίδος ἀκρασίαν, οὔτε	10. *vis ulla sufficit tyrannidis incontinentiae, neque satelli-*

e) αὐταρκὲς hoc alio accentu in B. 2. L. al. v. N.

silia; ad quam ellipsin redeas etiam, si adi. neutr. plur. exponas per ellipsin pr. κατὰ (iterum silente L. Bos.) pro adv. *optime*, quod et Lat. habent in v. severo *consulere*, v. G. Th., quo utitur, una cum Bg., etiam Ind. Z. Xen. Cyr.

οὔτε χρημ.) Sch. „πλ. multitudo *pecuniae*" sed in χρ. cum Bg. e P., per numerum in uno alium, et in altero exquisite, sed tropo sat noto, cf. G. Th. 1050, 43. „*vis*, πλῆθος, multitudo et copiae" in v. *pec.* cum Gr. n. plur., non male Vern. vet. solvente subst. duo in adi. cum subst, *grosse Schätze.* Tum οὐδὲν, etsi pro simpl. οὐ potest iterum accipi, ut §. 2. e. (ubi et de ἐστὶ, iterum hic oppresso,) tamen h. l. cum Bg. per pron. reddiderim, non negligens id cum P., proboque, cum idem pron. neg. cum particulis eiusdem notionis, οὔτε — οὐδὲν — οὔτε, (cf. 1, 2, 4. e., ubi pron. idem praecedit, hic medium,) non dedit severe, *neque* — nulla — *neque*, ob ambiguitatem in *neque nulla*, (quod fuisset pro aiente *ulla* s. aliqua,) sed per neg et affirmativam, nobis, *denn weder irgend* eine *Menge* von *Geld* s. *Schätzen*, ubi *non ulla* s. *nulla* infinitum est pro que superlat., nec maxima pecuniae multitudo, s., in contracto illo Vern. vet. modo, nec summae divitiae.

· αὔταρκες) Accentu hoc e regulis Grammat. (Well. p. 91. i. s. 67. m.) ap. Stp. Th. est aliunde, etiam in eius e Luc. 1, 675. i., sed τὸ αὐταρκὲς, altero edd. accentu, rursus ap. Anton. Phil. 1, 16. p. 24. m. et in N. Gat. b. B. m., ut cum pr. πρὸς etiam aliunde ap. Stp., in quibus Thuc. 2, 51. i. de peste illa, σῶμα αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, *nullum* corpus *tanti* mali *violentiae* resistere *potuit*, ubi cum Bg. (et partim Sch. „quod *sufficit* ad aliquid" deserto P.) mutatur rectio Gr. et formula in syn. dat., pro quibus malim phrasin, in qua adi. retinetur, *sufficientem*, parem, *esse*, h. l. i. q. sq. ἱκανὸς, quocum et inf. regit, cf. Ind. Xen. Cyr. et Polb. Ern., it. Hes. 1, 621. e. ἀ., ἱκανὸς, sed 2, 35. m. ἱκανὴν, ἀρκοῦσαν, et mox ἱκανὸν, διαρκὲς, cf. p. 963. e. 1276. m. ἐξαρκὴς, unde fortassis ille accentus alius in nostro adi.

ἀκρασ.) Mallem ἀσφάλειαν. Nam ἀκρασία non bene convenit sequentibus. Marcus enim docere vult, quomodo princeps tutus vivere possit, ἀκινδύνως. Ad hanc vero rem non sufficere ostendit nec pecuniam, nec satellitum agmina. *Gedik.*

Cuius argumentum, e contextu ductum, adiuvare possis altero hoc a litterarum similitudine quadam, unde κρ et σφ, it. σ et λ, tum ι et ει confusa; ut tamen non tutum sit tentare quid hic contra libros omnes et P. ipsum, perstantes in lectione vulg., quam sic tuear atque explicem, ut τυρ. cum Vern. sumatur de concreto ac pers., et subst. utr. pro adi. cum subst., intemperanti s. profuso tyranno, in malam partem, vel etiam universe regi, principi, ut mox sequatur τὸν ἀρχ. per variationem; qui cum sit impotens sui, cupiditatum, gulae, ventrisque, ac profundat vel maximas divitias, ab iis nihil praesidii habet ad se tuendum, quia, intemperanter ante iam absumtae, tum, cum usus earum sit ad

„δορυφόρων φρουρὰ ἱκανὴ ῥύε- *tum custodia idonea tuendo*

periculum depellendum, non amplius adsunt et adhiberi possunt. In quo sane lectores expectabant potius hanc a Nostro sententiam, pecunias nullas tyrannidi ac tyranno sufficere et prodesse ad securitatem et se tuendum defendendumque; quod et Vern. vet. exprimit, et Severus infra filiis adhibet 3, 13, 9. sqq. Verum Noster videtur decipere lectorum expectationem, alio conversa mente ac sententia, modum potius innuens, quo nihil sufficiant tyrannis opes pecuniariae, cum per intemperantiam inaniter absumantur et pereant; estque in hoc etiam genus elegantiae, cf. Ern. rhet. §. 300., quod pro solo concreto personae, aut h. l. abstracto τυραννίδος, adiungit aliquid, caussam s. modum continens, lectorisque cogitationi subiiciens; unde pecuniae nulla multitudo sufficere alicuius intemperantiae dicitur, cum pecunia non est ita magna, quin ab aliquo consumatur per intemperantiam, ex intemperantia, s. intemperanter; quae omnes sunt formulae caussae s. modi. In qua exponendi loci ratione manent hic et sq. membro diversae quodammodo enunciationes, quarum una exprimitur oblique ac tecte et per modum caussamve, sed altera simpliciter, directe et plane; ut in Gedikii coniectura sunt enunciationes syn., non tamen illae per se absurdae, sed rem eandem per copiam proponentes. Ad sententiam autem vulgarem, nullas pecunias tueri tyrannum ac principem, modo proferimus Sall. Iug. 10, 4. non *exercitus*, neque *thesauri* praesidia *regni sunt*, verum *amici*, quos *neque* armis *cogere*, neque *auro* parare *queas*. Officio *et* fide *pariuntur*; ad quae Cort. „ab Xen. l. 8. locum esse expressum, notavit *Manutius*. Nostrum aemulatur Herodi." hinc sine Gr., in *Manut.* errans, pro Abramo, qui ad Cic. Phil. 2, 44. i. *nullum est* istuc — *praesidium*. Caritate *et* benevolentia *civium* septum *oportet esse*, non *armis*, e Xen. tantum Latina comparat, quorum Graeca sunt Cyr. 8, 7, 3. ed. Th. V. 1. p. 545. i., sed Z. 8, 7, 13. cf. Isocr. Or. ad Nic. 6, 3. ed. Kretschmar.

δορυφ. φρ.) Bg. reddit φρ. severius, quam P., sed aeque ambigue, de pers., an re, ubi sit custodiendi actus s. studium et cura; quam postr. notionem habet Stp. Th. 2, 1500. C. m. sine exemplo, ut priorem „pro ipsis militibus praesidiariis et custodibus" aliunde tantum, cum gen. pers. simili τὴν Σπαρτιατῶν φρ., ut G. Th. paedagogorum *custodia*, e Quint., relatum a Gs. ad notionem non pers., sed rei, quae et h. l. potior ob adiunctum gen. δορ. nominis appellativi, in quo et ipso iam est notio *custodum*, quod secus in Stp. Σπαρτ. nominis proprii gen., cf. Aesch. Or. R. V. 3. p. 30. εὖ δ' ἴστε, — ὅτι τὰ μὲν τῶν δημοκρατουμένων σώματα καὶ τὴν πολιτείαν οἱ νόμοι σώζουσι, τὰ δὲ τῶν τυράννων καὶ τῶν ὀλιγαρχιῶν ἀπιστία καὶ ἡ μετὰ τῶν ὅπλων φρουρά, per periphrasin e praep., pro gen. concreti, vel pro adi., *armatorum*, militum *custodiam*, s. *armatam custodiam*, ubi ad v. σωζ. suppleas haec, scil. ad tempus aliquod; pro quo Noster dicit, quid requiratur ad tempus omne et diuturnius; unde mox ἀρχῆς μῆκος, et sensus h. l., vim armorum satellitumque tutelam et vigilantiam tueri quidem imperantem ad tempus aliquod; sed non sufficere in omne tempus, neque eum perpetuo tutum praestare, dum vel ipsi custodes sunt perfidi, et, quem servare debebant, eum necant, ut Pertinacem Praetoriani, vel saltem non possunt ubique arcere ac cavere insidias, sicas, venena, cf. Plin. Pan. c. 49. i., sumendo hic subst. δορ. non sensu angu-

„*σθαι τὸν ἄρχοντα, εἰ μὴ προϋπ-* *principi, nisi prius adsit sub-*
„*άρχοι*[f] *ἡ τῶν ὑπηκόων εὔνοια.* *iectorum benevolentia. Potis-*

f) Ms. Vi. προυπάρχει λ., v. N.

stiori, de satellitio Praetorio imperatoris Rom., sed latiori, de quibusvis principum satellitibus, cf. 1, 2, 5. e., reddente Sch. in „*ix. potest* tueri" fere cum P., per privum v. δύναται, quo redeas, assumto, quod iterum oppressum, v. ἐστὶ, cf. G. Th. 960, 40. „*idonei*, i. e. qui possunt" cuius adi. inf. mutat Bg. in syn. dat. participii s. gerund., ut Stp. Th. aliunde rursus in aliam formulam per praep. cum particip., unde hic dicas, *idonea* ad *tuendum principem*, quae non modo propior ingenio nostratis linguae, sed et par illi Bg., vulgo resolvendae in istam Stp., qui in v. med. ῥ. (ubi Bg. e P. „servare, defendere") cum acc. pers., post exempla e poët., (quibus add. Call. L. P. v. 112. et Ind. Orph.) unum modo tenet e pros. aliunde, cf. L. N. T. et Ind. Ael. V. h., cum acc. rei R. Or. V. 8. Lyc., cum praep. simul Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., cum acc. pers. et praep. Krb. ad N. T. p. 99. et Ind. Fisch. Pal., sed simul cum gen. rei Loesn. p. 93. e. Foes. O. p. 335. b. m. Ind. Ael. V. h. et Fab. Aes. Hs. cum Arist. Lys. v. 342., ubi v. Schol. et Suid. 3, 271. m., contra quae frustra distinguit Ammon. p. 123., cf. Hes. 2, 1126. e. p. sq. e. 1, 1445. e. 1448. e. 1450. Nr. 27. sqq. p. sq. i. et Nr. 3. 10. 13. it. 2, 1129. e. Nr. 8., et ad ἀρχ. Bg. e P. 1, 2, 8.

προϋπαρχ.) Legebam προσυπάρχοι, *accedat*, adiungatur. T. *Fab.* Sic et ego malim. *Reisk.*

Leisn in m. Ox. „F. προσυπάρχοι, *accedat*" innuens per compendium illud et litteram simpl. praefixam aut *forte* suamque coniecturam, aut potius, ob Lat. idem subiectum, *Fabri* nomen ac rem, quae per se non est improbabilis a litteris et usu, cum πρὸ et πρὸς saepe confundantur, ut tamen, nihil definiente P., aliudque agente hic, cum Ms. Vi. quoque rel. Mss. tacite consentiant in vulg. lectione, quam et Bg. tolerat cum Sch. „ante *existat*" illam praep., a v. separatam, reddentes per adv., qui sensus est commodus, principem non satis tueri posse satellites, nisi prius reliqui cives faveant simul, nec vitae insidientur, cf. Stp. Th. aliunde, L. N. T. Ind. Dem. Diod. S. et Fisch. Aesch. ex 2, 37. p. 31. i., ubi deinde substituitur πρότερον ὑπάρξαι, ut quoque interpretatur Bud. C. 183, 44. p. sq. l. 8., sed et „i. q. ὑπάρχειν" quasi praep. redundet, et sit modo h. l. *adsit*; ubi adiuves per suppletum adv. *simul* s. *praeterea*; ut ne sic quidem opus sit alia lectione, quam vulg., de cuius scriptura in Ms sine punctis nihil habui, ut eius modus alius, indicat. pro optat., haud dubie est e confusis ε et ο s. οι et ει, ut infra, cum post εἰ μὴ rectus sit per se modus uterque, in quam rem nihil diserte est, sed tantum per exempla ap. Hoog. Op. et Vig. it. L. N. T., at tamen ap. Stp. Th.

ἡ τῶν ὑπ.) Non cumulabo hic, quae magno numero philosophantur et inculcant prudentes, quorum in his locis campus est. Scite et ad Marci nostri sententiam apposite Dion ad Dionys. Sic. iuniorem ap. Plut. in Dion. τοὺς ἀδαμαντίνους δεσμοὺς οὐχ, ὥσπερ ὁ πατὴρ ἔλεγεν αὐτοῦ, φόβον καὶ βίαν καὶ νεῶν πλῆθος εἶναι καὶ βαρβάρων μυρίανδρον φυλακὴν, (Nostri prius φρουρὰν) εὔνοιαν δὲ καὶ προθυμίαν καὶ χάριν ἐγγενομένην ὑπ' ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, *adamantina* illa *vincula* non *esse* metum *et* vim *et* navium

„μάλιστα δὲ ἐκεῖνοι εἰς ἀρχῆς „μῆκος ἀκινδύνως ἤλασαν, ὅσοι

11. *fimum vero illi in imperio longe fine periculo provehun-*

multitudinem et *decem millium* barbarorum *cuftodiam*, ficut *pater eius dixerit*, qui iactaverat, fe adamantinis vinculis firmitatem fuae potentiae vinxiffe, *fed* benevolentiam, *ftudium*, favorem, *ex* virtute *et* iuftitia *hominibus impreffum*. Quare et poftea, cum perculfus a Dione effet Dionyfius, plerique fcriptores cum nota memorabilis exempli obfervant, *nullum* effe *imperium* tutum, *nifi* benevolentia *munitum*, ut plurium fententiam unius Corn. N. verbis nunc efferamus ex Dion. 5, 3. Proxime ad ipfam formam fententiae Herodi congruit illud Claud. Pan. in Conf. Hon. (de IV Conf. Hon. v. 281.) Non *fic* excubiae, *non* circumftantia *tela* (pila), *Quam* turatur *amor*. Ap. Sen. in Theb., memorabili dialogo, difceptatur id argumentum inter Polynicen et Iocaftam, quorum ille *metum*, ex hypothefi tyrannica, haec *benevolentiam*, accommodato ad formam iufti imperii fermone, extollit. *Boecl.* Sall. Cat. 9, (5.) *in pace remp. curabant*, quod *beneficiis*, quam *metu*, imperium *agitabant*, etc. cf. Ter. Ad. 1, 1, 32. ap. Sall. ep. 2. de rep. ord. c. 4. (§. 1.) et quid Iocafta dicat ap. Sen. Theb. et Cort. ad loca Sall. it. Cic. Phil. 1, 14. et 2, 44. *Leisn.*

Finimus cum Iocafta ap. Sen. Th. Act. 4. v. 113. *Qui* vult *amari*, languida *regnet* manu. *Invifa* nunquam *imperia* retinentur *diu*. Noftri fententiam libere efferente Sch. fere per fingulas voces, nec e P., qui, liberrimus in rel., etiam periphrafi utitur ad ὑπηκ., ap. Sch. ubique per *fubditorum*, cf. 1, 1, 9.

ἤλασαν) provehuntur f. provehi folent. *Leisn.* vertens recte aor. per praef., tum univerfe, ut Bg., tum per auxiliare v. Lat. *folere*, quod et in aliis tempp. procedit, ut impf., perf. et fut., cf. Graev. L. Hef. p. 24. ad eumque Krb. ἐργ. v. 497. Ern. Xen. Mem. S. 1, 4, 2. e. 2, 4, 7. Bach. Oec. 1, 23. 5, 18. e. Fifch. Aefch. p. 117. b. N. 74. Vig. p. 204. Nr. 11. fq. Abr. ad Aefch. 2, 106. e. Per. ad Ael. V. h. 1, 4. e. cum Ind. v. *aor.* tum v. ἐλαύνειν, pro neutro et paff. cum Bg. redditum, Ind. Dion. Caf., fed per alia Latt. ap. Bud. C. 1240, 42. Stp. Th. aliunde et L. Ern. Nr. 13., ubi et additur *pervenire*, ut diferte Sch. in v. „pervenerunt *ad* diuturnitatem *imperii*" cui et ipfi tropico addas et alia, hic commoda, ut adipifci f. confequi, nobis *zu* einer *langen* Regierung *gelangen*; cum et hic duo fubft. fint pro adi. cum fubft., ad diuturnum imperium; tropum recte intelligente P. in *diu imperare*, fed non fevere in Verf. ipfam ingerente, quanquam et Bg. feveritatem fummam deferit, (delecta formula et rectione alia, ubi fumitur praep. cum alio cafu et fubft. fecundum mutatur in adv.) quae maior fuerit in hoc, *ad imperii* longinquitatem *provehuntur*, quo in v. G. Th. „metaph. adhibetur, ut *progredi*, — longius *in* amicitia *provecti*, (e Bg. rectione,) — procedere, (ut Sch. in εἰς „ad aliquid *procedere*,) provehi *ad* optatos *exitus*" ut hic toleres Lat. paff. et compof., cum vix ad Gr. tropum accedas alio act. et fimpl., cf. de fubft. μ. Dem. Ind. et 131, 15. τῷ μήκει τοῦ πολέμου, it. 158, pen., ut de adv. ἀκ. (ubi Bg., deferto P., per formulam fyn. e praep. cum fubft., ut Sch.) Ind. Thuc. et Dem., cui add. 154, 26. 473, 5. et R. Or. V. 5. p. 107. N. 34., abeunte P. a Gr. per additum adv. „*demum* — diu *tuto* que *imperant*" et quoque per adiunctam copulam, ob duo adv. concurrentia, fed praeterea δὲ pro γὰρ exprimente in *quippe*, fed ut hic etiam procedat vulgari fenfu cum Bg., relatum ad οὕτω §. pr., e quo Bg. in fqq.

„μὴ φόβον ἐξ ὠμότητος, πόθον *tur, qui non metum ex crude-*

ubi ad φ. suppleas vel gen. pron. *αὐτῶν*, *metum sui*, (a Nostro forte omissum ob sq. eundem et magis ibi necessarium,) vel syn. formulam per praep., v. c. *metum* erga *se*, cf. ap. Dem. 341, ult. τῷ καθ' ἑαυτὸν φόβῳ, aut cum praep. alia, ut ἀπὸ, (quam solam Stp. Th. novit,) Ind. Diod. S. et Xen. Cyr. et Bach. Z., it. ἐπὶ Phil. Flacc. p. 749. A. m. 756. ult., it. παρὰ Luc. 1, 116. l. 54., περὶ Polb. Ind. Ern. cum Rs. p. 436. e., it. πρὸς Ind. Dem., cf. ib. 204, 18. et supra 1, 3, 11. e. 13. e. cum Rs. ad Polb. p. 400. m. et de sq. ἐξ ὠμ. Exc.

πόθον) Ut ποθ. hic vertit P. *amorem:* sic infra (1, 7, 5.) ἐπόθουν *amabant* de Commodo. Utrobique autem ab illo dissentio. Sed idem (h. l.) legit ἐκ τῆς αὐτ. χρης., in quo illi assentior. *Steph.*

Qui tamen in Th. 3, 422. e. „ποθέω, — *amo*, sicut πόθος pro *amor*" aliunde, A. m. nostrum locum sine Vs. subiiciens notioni pro *desiderium*, nec deinde afferens alium pro *amor*, nisi de deo illo et Cupidine, dum contra L. Ern. recte tenet in v. utr. alteram vim quoque, cf. de verbo Per. ad Ael. V. h. 3, 42. p. 311. N. 8. cum Ind., Mus. Vers. Röv. v. 201. 233., sed de subst. Ind. Arist. Kust., Ern. Hom. v. ὑγρὸς, Plut. Krg., Mus. ed. l., Orph. λιθ. 11, 95., ut ap. Lycophr. v. 110. et 156. de amore illicito ac venere, v. Schol., it. Hes. 2, 988. m. ποθεινή, ἀγαπητή, et e. πόθημα, ἀγάπη, sed vulgari sensu, de desiderio cum rei, tum pers. absentis in universum, Gs. Chr. et Suid. 3, 137. m. ex Arist. Plut. v. 1128., vel etiam mortui, Lycophr. v. 67., quo modo hic ceperit Stp., sed nec Bg. cepit, nec capi patitur contextus, primo, quia oppon. φόβος, quocum non desiderium, sed amor componitur ex usu perpetuo, ubi sermo est de officio aut animo erga aliquem, etiam in N. T., deinde, quia h. l. agitur de imperatoribus neque absentibus, neque mortuis, sed de iis, qui ad imperium longius provecti sunt, ad quam rem atque diuturnitatem imperii non sane prodest civium desiderium, sed amor et benevolentia, quae non modo principum vitae non nocent, sed et cavent ac provident; omninoque ποθ. hic est i. q. §. pr. e. εὔνοια per variationem, neque adeo perpetuum discrimen Ammon. p. 59. inter ἔρως et πόθος, it. ἐρᾶν et ποθεῖν, quanquam per se verum; fluctuante Sch in „π. *amorem* s. *desiderium* instillare *animis*, αὐτῶν, ipsorum, *eorum*" quod pron. Bg. e P. negligit, melius per asperum edendum, ob v. ἐνεσ., contra addente P. aliud pron. ad τῶν ἀρχ. (per quod variatur cum τῶν ὑπηκ. §. pr., cf. 1, 2, 5.) de cuius lectione nova e Stp. indicio v Exc. Hic Sch. in „ἐνεσ. instillarunt *animis* illorum *amorem*" per perf., sed supra per praes. cum Bg. e P., noscente Stp. Th. tantum pass. impropriecum dat. pers. ex Hom. 'Οδ. β', 271. (Cl. Vs. cum Bg.) et ex Herodt. 9, 3. sine Ind. p. 692. l. 29. οἱ δεινὸς ἐνέστακτο ἵμερος, melius a Stp. conversum, quam in Vs. ad latus, ubi Wess. profert nostro simillimum ex Oppi. πόθος τὶς ἐνέστακται φρεσὶ θηρῶν, ut physice est in Geop. Ind., it. ap. Arist. Vesp. v. 700., sed ap. Luc 2, 545. l. 13. in Var. L. ἐνστάξωμεν e glossa pro ἐνσταλάξωμεν rariori, (quod ap. Stp. Th. est sine auctore,) tum Hes. 1, 1233. m cum N., ad Hom. l. l. pertinens, ut nostrum est i. q. 6, 4, 4. πόθον ἑαυτοῦ τῷ πλήθει ἐμπεποιήκει, tropoque remoto, excitare amorem, metum in animis, et efficere, ut amor, timor, existat in civium animis, sed ut proprie de φοβ. non usurpetur, ut nec Lat. de metu ap. G. Th. cum Gr. n. „per translationem in animum immittere (veluti) et leniter infundere" procedens

„δὲ τῆς αὐτῶν ἐ χρηστότητος [h]
„ταῖς τῶν ἀρχομένων ψυχαῖς
„ἐνέσταξαν. οὐ γὰρ οἱ ἐξ
„ἀνάγκης [i] δουλεύοντες, ἀλλ', οἱ

litate, sed amorem ex bonitate, subiectorum animis in- 12. *stillant. Non enim qui necessitate serviunt, sed qui*

g) αὐτ. per lenem Ms. Ba. cum A. al., v. N. h) Comma hic in A. al. cum Ms. Bg. i) Ms. Ba. ἐξανάγκης quasi adverbialiter. *Mart.* v. 1, 1, 1. e. οὐχ ἡκ. et N.

tamen, quia tum saepe duobus subst. adiungitur verbum, uni eorum modo per se conveniens, tum h. l. utrumque subst. est e classe affectuum, et, si de uno affectu, amore quidem, valeat tropus, aeque valere potest de altero et timore.

οἱ ἐξ ἀν. δουλ.) Xen. Mem. S. 1, 2, 10. (*ἐγὼ δ' οἶμαι, τοὺς φρόνησιν ἀσκοῦντας — ἥκιστα γίγνεσθαι βιαίους, εἰδότας, ὅτι*) *τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι καὶ κίνδυνοι, διὰ δὲ τοῦ πείθειν ἀκινδύνως τὲ καὶ μετὰ φιλίας ταῦτα (ταυτὰ) γίγνεται. οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσιν, οἱ δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν. Leisn.*

Liberum P. deserit quoque Sch., formulam praep. cum subst. ἐξ ἀν., reddens per adv. „*necessario*, coacte" sed ap. Suid. 3, 687. e. χρηστὸς ἐξ ἀγάπης, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀν., ex *amore*, non *necessitate* bonus *erat*, ubi nescias, utrum vertatur cum Bg. per nudum abl., an is abl. pendeat a pr. *ex* adhuc, suum casum regente, quamvis interiecta negativa; ut tamen haec severa Vs. non sit ap. G. Th., sed, praeter Sch. et Bg., etiam abl. ille cum particip. aliquo, *necessitate coactus*, adstrictus, *impulsus*; nostratibus tenentibus omnes istas rationes, et praeterea aliam compositam ex abl. cum adi., *nothwendiger Weise*, cf. v. ἐκ Bud. C. 1011, 36. Stp. Th. aliunde 1, 1161. E. m., Ind. Dion. H. S. T. 1. „ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, *necessario*" (quibus addas Lat. *modo*, et Gr. τρόπου, etc., ut Vernac. postremum illud accipias; de quibus ellipsibus nihil Lindn. L. Bos. et G. Th., ubi tantum „*necessario*, ὑπ' ἀνάγκης, i. coactim") Is. Pan. Mor. et Ev., Xen. Z. Cyr. et Bach., etiam v. ἐξ, Plut. Hs., Fisch. Theophr. et ad Well. p. 357. i. Vig. p. 579. sq., ubi et alia vertendi genera, sed liberiora, Suid. 1, 701. i. ἐκ προνοίας, — ἑκουσίως, 707. m. 759. e. 776. i. ἐξ ἐναντίας, ἐπίῤῥημα, 768. e. 780. m., sed 761. i. ἐξ ἀναγκαίας τύχης, οἷον (*hoc est*, e more scholiastarum,) ἀναγκαστῷ μόρῳ, per syn. dat. s. abl. nudum, e Soph. El. v. 48., ubi Schol. per syn. adv. βιαίως, etc., qua in ratione, cum formula illa per adv. reddi potest, in Ms. hic scribitur quidem una voce simul, de serie Codd. eadem omnium, sed, si verum quaeras, aeque male, ac si quis simul scribat edatve sq. ap. Nostrum μεταπειθοῦς, quod Sch. subiicit in pr. μ. sine Vs. legi ad 1, 1, 4. m. μετὰ πασ. λ., sed reddit per ambages cum P. in π., quo de v. 1, 3, 12. e., non obsequente Bg. voluntati Stp., qui in Th. negat vertendum per Lat. Bg. 3, 134. G i. „πειθώ, obedientia, *obsequela*. — At *obsequium* latius patere videtur. quam πειθώ" in quo ille nimius est et inconstans, cum verterit quoque *obsequela*, quod i. q. Bg. ut tota formula μ. π. non aliunde mihi cognita est, sumenda, sicut πειθοῖ 1, 3, 12., activa notione, de imperantibus, qui verbis, rationibus usi, aliis aliquid suadent: quanquam passive videtur cepisse Vern. vet. *aus* freyem *Triebe*, et ipse Bg., cuius Lat. vix adhibiturus eram ob vicinum *obtemperant*; Nostro, concinnita-

„μετὰ πειθοῦς ὑπακούοντες, „ἀνύποπτοι [k], καὶ ἔξω κολα„κείας προσποιήτου δρῶντές τε „καὶ πάσχοντες διατελοῦσιν [l],

obſequio obtemperant, ſuſpecti non ſunt, atque citra adulationem affectatam et agere et pati ſolent, nunquam-

k) Ms. Ba. ἀνύποπτα, et antecedens comma ib. deſideratur. *Mart.* Ms. Vi. ἀνύποπτα. Mendas huiusmodi manifeſtas notavi quidem et deinceps, ſed rarius. Certe ex ipſo depravationis modo, ſive is conſuetus ſit librario, ſive a ſcriptionis compendio oriatur, vel a barbara pronunciatione, non nunquam iuvante analogia, in aliis dubiis locis vera lectio coniici poteſt. *Loc.* Novitatem et Ms. Ve. habet, ut poſt ὑπακ. comma deeſt in B. 1., ſed poſt ἀνυπ. punctum eſt in A. cum B. 2. R., ſed nihil in Lu., v. N. l) Ms. Ba. διατελοῦσι· καὶ οὐδέ ποτε λ., ſed Mss. rel. καὶ οὐδέποτε λ., at in edd. poſt διατ. punctum habuere A. cum B. 2. R., colon Stp. et rel., ſed comma Bss. rel. et al., quod cum Ms. Bg. nos quoque ſecuti ſumus in eadem orationis conſtructione, tum οὐ δέ ποτε A. 2., ſed οὐδέποτε A. 1. al., verum nobiscum Stp. et rel., v. N.

tis ſtudio, cumulante v. v. δουλ. et ὑπ., cum alterutrum ſufficeret, et utrumque capiente eadem notione, ut tamen quis putet, cum delectu cuique ſubſt. ſuum appoſitum eſſe verbum, quia δουλ. fere dr. in malam partem, ac de iis, qui duram habent conditionem, cum vi, inviti, neceſſario agunt parentque, et, ut Tac. loquitur, *in* modum *ſervorum* alicui *obediunt*, ut Lat. Bg., e P. bene ſervatum, pro quorum altero tamen poſuiſſem potius illud Tac. *obedire*, ut magis reſpondens Gr. noſtro, quocum ap. G. Th. „Feſtus *obedio*, obaudio" qui Gs. non edicit, an Latini in ſuo *obtemperare*, (ib. etiam cum Gr. n.) lenius quid ac mitius cogitarint, quam in pr. *obedire*, ut fuerit cum voluntate, libenter promteque agere, interpretatus modo „morem gerere" et afferens copulata, — *ut* obtemperent *obediant* que *magiſtratibus*, — ut [illegible] *ius ſemper voluntatibus* cives *aſſenſerint*, ſocii *obtemperarint*, hoſtes *obedierint*; qui poſtr. locus monſtret illud diſcrimen, ut prior tantum ſyn. duo, e tropo diverſo; ſicut ap. Dem. 132, 14. μήτε δουλ. ἄλλῳ ſubſtituitur l. 17. ἑτέρῳ ὑπακ., pro manifeſto ſyn. (cf. 84, 25. ſine Ind. v. δ.) Et in ὑπ. nihil per ſe ineſſe, quam ſimpl. notionem *parendi*, arguunt adiuncta haec ap. Noſtr. 3, 12, 15. e. ὡς ἂν — ἑκόντες τὲ καὶ ἄκοντες — ὑπακούσιεν, cf. Horr. Miſc. Cr. p. 141., Z. ad Vig. 653. a. m. Nr. 7. e. et Ind. Xen. Cyr. et Bach. cum Stp. Th., e Dem. ditiore, quam Ind. Rs.

ἀνύποπτοι) C. Ven. male ἀνύποπτα. *Stroth.* potius e lapſu ſcribae in οι et α, per ſimilitudinem, (quo Loc. in V. L. reſpexit,) quam Gloſſatoris ex opera, ponentis neutr. plur. pro adv., quomodo adi. vulgatum maſc. generis ceperit, ut ſaepe ponitur, in primis ap. poëtas, ut [illegible] adv., ubi adiectivum commodius ſit ad ſenſum et verſionem, cf. ad Luc. 3, 35. N. 49. et p. 82. N. 15. it. Bach. ad Xen. Oec. 4, 14. et Fiſch. ad Well. p. 303. e. 352. i., quod adv. per ſe fert contextus, tum ſq. ἔξω κολ., quae formula per praep. cum ſubſt. par eſt adv.) tum illud, ſi ἀνυπ. ad ſq. διατελ. ſimul trahatur; ſequente lectionem vulg. cum P. quoque Bg., qui et ſubintellecto expreſſoque v. ſubſt. εἰσὶ, vulgatum adi. refert ad priora, non ad ſqq., ſed Sch., deſerto P., „ἔξω — extra *aſſentationem*, κολ aſſentatione *ſimulata*, πρ. ſimulatrice *aſſent.* διατ. permanent *a* ſuſpicione *vacui*" cf. Exc.

διατελ.) Malim διὰ τέλους, οὐδέποτε una voce κ. λ. *Reisk.* οὐδέ ποτε, ne-

„οὐδέ ποτε ἀφηνιάζουσιν, ἢν μὴ que imperia detrectant, nisi
„βίᾳ καὶ [m] ὕβρει ἐπὶ τούτῳ [n] vi et contumelia eo adacti

m) Ms. Ve. et Vi. βίᾳ κἂν ὕβ. v. N. n) Ms. Ba. ἐπὶ τοῦτο, quod Stp. malebat, et poſt ἀχϑ. ibi eſt colon. *Mart.* quod colon etiam eſt in ed. Ing. cum Pat., ut vitioſum comma in B. 1. et nihil in Stp., v. N.

que *unquam*, recte disiuncte. *Steph.* Rectius vero C. Ven. addit καὶ ante οὐδέ π. *Stroth.*

Cum Rsk. quidem non ſecabimus, ſi pes ille verbi ſervari poteſt, ut docebit Exc. Sed Mss. additum καὶ, pro mera copula, procedit, ſi οὐδέποτε pro ſimpl. Lat. *nunquam* capiatur, cum Stp. Th. 2, 1512. A. e. „οὔποτε, haud unquam, *nunquam*, pro quo frequentius οὐδέποτε et μηδέποτε" e Xen., quem non licuit conſulere, an et ibi eſſet editum una voce, ut duabus ex Heſ. ἔργ. v. 638. ſ. 640., ubi dividunt quoque ed. Cler. et Krb., non item Heinſ. an. 1603., quarum ed. verſiones tamen omnes reddunt per *nunquam*, ut L. N. T., ſed L. Ern. voce una „*nunquam*, neque *unquam*" quae alio dediſſem ordine, cum proprie et per notationem ſignificet *neque unquam*, ſed deinde *nunquam*, quia οὐδὲ, ut Lat. *neque* et *nec*, pro ſimpl. neg. οὐ et *non* adhibetur; unde eſt i. q. illud οὔποτε, Lat. *non unquam*, ex eoque contractum *nunquam*, aut ex *nec* ſ. *neque unquam*; quod et veteres Grammatici ſtatuere videntur, v. c. Heſ. 2, 817. m. οὔπω ποτὲ, οὐδέ ποτε, ubi N. ex „Hom. — οὐ πώποτε, Schol. οὐδέ ποτε" ubi videas, οὐ et οὐδὲ ſibi ſubſtitui. Cumque adeo per ſe una voce aut duplici ſcribatur eodem ſenſu: tamen commodum ſit et facilius ad intelligendum, ſi poſtea docti viri conveniant in hoc, ut una voce pro *nunquam*, ſed duabus pro *neque unquam* ſcribant edantque; cum illa adhuc libertas ſ. negligentia in ſcribendo non tantum Rsk. ante deceperit ad corrigendum, ſed et auctores noſtrorum Mss., quorum unus habuit in ſuo οὐδέποτε una voce, de ſerie omnium eadem vetuſta, intelligens pro *nunquam*: quo ſenſu cum laboraret orationis ſeries inter vicina eiusdem modi temporisque verba: addita eſt ab eo καὶ copula. Ex altera parte, quod καὶ in Mss. rel. eſt ſimul cum οὐδέ ποτε diviſo, id arguit, horum ſcribas vel ſic pro *nunquam* accepiſſe, et diſcrimen illud ignoraſſe. Cum autem Codd. iſti ſuſpecti ſint: etiam hic cum Stp. leviſſima ratione ſanare loci ſenſum ac ſeriem dividenda voce placuit; quod et Bg. fecerit, e P. ſervans ſyn., ſed Sch. una voce editum reddit tamen „neque *unquam*" cf. Exc.

ἀφην.) imperium *detrectant*, (ſere cum Bg. e P.) Placet ſibi in hoc v. Herodi. Utitur eo 1, 3, 3. (e., ubi v. N.) 2, 4, 5. 5, 3, 14. (immo 5, 2, 12. et 3, 13, 14.) Philo de Flacco οἱ δὲ, percuſſores Flacci, πρὸς βίαν εἷλκον ἀφηνιάζοντα, *renitentem*, καὶ κεκραγότα καὶ διαπαλαίοντα. *Leisn.*

Phil. l. l. p. 767. B. Vs. clamantem *reluctantem* que *trahunt*, omiſſo, opinor, ἀφ. ob ſq. διαπ., cf. ib. p. 748. E. m. τοῖς ἀφηνιάζουσιν, *contumacibus*, et p. ſq. D. e., cf. ſupra 1, 3, 15. κιν.

βίᾳ) In C. Ven. facili librarii errore ſcriptum eſt κἂν ὕβ. pro καὶ ὕ. *Stroth.* Poteſt ſane, ut alibi, ν et ι confuſum eſſe, ex κἂν vetere ſcriptura ſine Iota, quod deinde alius librarius demum addiderit; quanquam tacentibus Indd. de iſtis vocibus duabus confuſis variantibusque; nec crediderim, librarium in mente habuiſſe loca, ubi ſimilis conſtructio duplex unius verbi ſimul cum dat. ſ. abl. et nudo et praepoſitione ali-

„ἀχθῶσι. χαλεπὸν δὲ°, μετρῆ- 13. *fuerint. Difficile est autem,*

c) Comma hoc erat modo in Ms. Bg., recte, post oppressum v. ἦν, sequente inf. cum acc.

qua munito, ut infra 2, 10, 9. 17. e. 3, 15, 19., ad quam rationem ἐν ὕβρει fuerit pro σὺν ὕ., etiam extra Hebraismum, ut v. c. ἐν σπουδῇ et ἐν δίκῃ proprie est *cum studio*, cum *iustitia*, deinde, ut vulgo reddimus, pro adv., e formula illa, qua praep. cum subst. facit adv., it. ἐν ῥυθμῷ, Ind. Xen. 'Αναβ. Mor. „ad *numerum*" vertas etiam *cum numero*, et ἐν ὑρεμαίῳ βαδίσματι Fisch. Pal. „suspenso *gradu*" nobis est *mit* leisem *Schritte*; quomodo verteris et in aliis talibus, cf. Exc. ad 1, 2, 6., et de β. cum ὕβ. 1, 3, 6., quocum variatur hic, praeter casum, etiam in ordine ac numero, ut cum εἰ μὴ §. 10., liberiorem P. deferente etiam Sch. in ὕβ. „κ. β. ἐ. τ. ἄγεσθαι, contum. *et* vi *ad* hoc *perduci*."

ἐ. τούτῳ ἀ.) Lego ἐ. τοῦτο, videlicet τὸ ἀφηνιάζειν. *Nisi*, inquit, *violentia et* iniuria *ad* hoc *adducantur*. Nimirum patientia, saepius laesa, in furorem tandem conversa. *Steph.* Melius quidem fuisset ἐ. τοῦτο, uti Stp. emendare voluit: tamen non necessaria est huius viri emendatio. Sic legitur ad hunc modum ap. Theophr. Char. 16, (3. ubi v. Fi.) ἐλθεῖν ἐπὶ λέχει, et ap. Ael. V. h. 1, 30. ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ. *Stroth.*

Eadem varietas dat et acc. post pr. ἐπὶ aut aliam cum verbis, motum in locum significantibus, deprehensa est saepe aliis in libris, v. Ern. Xen. Mem. S. 1, 7, 1. 3, 2, 3. e., ubi Stp. similiter tentabat, Graev. L. Hes. p. 40. v. 361. Hemst. Arist. Pl. v. 1009. Rz. ad Luc. 3, 859. a. m. 270. l. 96. Mor. ad Is. Pan. p. 53. N. g., ubi censetur, dativum nonnisi casuum confusione defendi posse, et p. 112. N. o). Verum in talibus v. v. casum illum utr. valere, etiam gen., ut nihil novandum sit critico et editori in hoc genere, per praecepta et exempla e scriptoribus, praeter iam laudatos, videas etiam ap. Stp. Th. 1, 1210. D. m. sqq., ubi Eust. ad Hom. vocat antiptosin, L. N. T. Schw. p. 526. N. ex Apollod., Indd. Dion. H. S. T. utr. Plut. Hs. Xen. Ern. Mem. S. Bach. in N., Mor. 'Αναβ. v. e. cum Z. Cyr., Fisch. Theophr. v. cum dat. e., tum ad Well. p. 382. e. 384. e. Per. ad Ael. V. h. 3, 37. p. 294. N. 2. D'Orv. Ch. p. 172. v. 7. Abr. ad Aesch. 1, 68. 594. 645. e. 2, 157. e. it. Dil. Th. p. 197. e. 397. sqq. 473. 554. e. et L. Arist. p. 97. e. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 3, 5. e. Hdb. p. 26. m. 48. e. Bach. Oec. 20, 18. m. Krb. Decr. R. p. I. p. 25. e., ut et in v. v., ex ἐπὶ compositis, Duk. ad Thuc. p. 272. N. 87. Abr. ad Aesch. 1, 646. Valck. Eur. Ph. v. 292. et Hipp. p. 224. 2. D. sq., ut ap. Nostrum iterum 2, 9, 7. 6, 7, 16. it. ap. Is. Pan. Mor. c. 25. e. p. 64. e. προσαγαγέσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τῷ διανaυμαχεῖν, ut mireris Stp. inconstantiam, qui, in Th. l. l. ab Eust. admonitus de ista antiptosi, tamen postea in scriptoribus ipsis subinde loca eiusmodi tentet; reddente Sch. in ἐ. „τ. ad *hanc* rem *agi*, (dum innuit ellipsin subst. πράγματι, qua de nihil ap. L. Bos., in) ἀχθ. *perducantur*, commoveantur" quo postr. Lat. exponit tropum tropico forte faciliori, quale sit quoque aliud hoc Lat. *impellere* quo respexerit Bg., ap. G. Th. „*adegit*, impulit, coegit, — *adactus*, impulsus" tenentibus et nostratibus vicinius suum *bringen zu*, s. *dazu*, cf. Stp. Th. aliunde 1, 60. C. m. L. N. T. Ind. Dem. cum Plut. Hs., sed in eadem Var. L. ap. Luc. 1, 327. l. 12., ignorante Stp. Th. Lat. Bg, qui, quanquam mutans praep. cum adi. s. pron. in syn. adv., (ap. G. Th. sine Gr. „ad id, in illud") tamen simul in v. restituerit ademtam praep.

„σαί τε καὶ ὅρον ἐπιθεῖναι ἐπι- *modum et fines ponere cupi-*

χαλεπόν) Hinc illi omnes, quorum in alterius manu vita posita est, saepius illud cogitant, quid possit is, cuius in ditione et potestate sunt, quam quid debeat facere, Cic. p. Quinct. c. 2. *Leisn.*

Comparassem potius Sall. Iug. 85, 9. *illis* difficile est, *in* potestatibus *temperare*, ubi expressum v. subst. cum Bg. (e P.) qui ad v. μετρ. videtur e sq. assumsisse casum et subst. ἐπιθυμίας, quem acc. habet sane v. μ. physica notione, non mihi praeterea repertum tropice ac moraliter, pro P. *moderari sibi*, s. cupiditates suas regere, continere, opprimere, sed frequentius, et a Nostro etiam infra adhibitum, μετριάζειν, cuius aor. μετριάσαι quis in vulg. lectione inveniat per η et ια confusum; quo modo tamen nondum correxerim, cum e Nostri peculiaribus esse possit, ductum e Lat. illo Sall. aut e P., cuius act. saltem ap. G. Th. „*modero*, μετρέω, — Gloss. — modum ponere" non tamen sic tropice et aeque cum dat. pers ac pron. *sibi*, at e „Sall. Cat. 51, (36.) — *quis* illi *finem* statuet, *aut* quis *moderabit*" cum Var. L. *moderabitur*, quod et Cort. edidit; ubi saltem videas quoque copulatum, etsi alio ordine, *finem statuere*, quod hic ap. Nostrum est postpositum in ὅρον ἐπιθεῖναι, tenente hic Vern. vet. illam Bg. hendiadyn in inf. *Mass* und *Ziel setzen*, mutato v. primo in subst. affine, et sic una facta phrasi per verbum cum duobus subst.; ubi Gr. formula et ipsa potest favere vulgato v. privo μ., si sumatur ea formula pro illius explicatione, quae solet a Nostro poni post verbum exquisitius atque difficilius, hic quidem addita per tropicam formulam, at illam tamen ad intelligendum planam; quanquam per me capias utrumque per se, ut per copiam iungantur v. privum et phrasis, et duo syn., (cum *cupiditatibus* ponere *fines*, terminos, limites, ducta metaph. ab agris, nihil sit, quam cupiditatibus imperare et moderari, et i. q. pr. μ.) sed e tropo diverso, quatenus in μ. proprie cogitamus mensuram et modum, quem teneas, ut cupiditates ne fiant maiores ac vehementiores, sed in ὅρ. ἐπ. res eadem ab alia declaratur parte hac, qua cupiditates, veluti personam indutae, agunt et progrediuntur ad certam quasi metam et terminum, quem homines, lex, virtus ponunt; ut de Lat. rectione v. *moderari* cum dat. rei, v. c. *irae*, ap. Hor. et G. Th., credam, Nostrum posuisse v. μετρ. cum simili dat. ἐπιθυμίαις, e ratione, quam dixi, Bg., mutantis hic praeterea in ὅρ. numerum, et in ἐπ. deserentis compos., secus ac Sch., partim e P. libero „ὅρ. concupiscentiis *terminum*, quasi frenos, *imponere*" quanquam et nostrates habent modo per simplex, quo Bg. respexerit, ut saepe, *Gränzen*, Schranken, *setzen*; fingente sibi P. tropum, alienum a Gr. textu, qui ferat alium adhuc, quo ὅρος est regula et norma; ut sit *cupiditatibus* imponere *normam* s. legem praescribere, ductum a magistratibus; sicut de lege v. ἐπιτ. alibi, cf. Stp. Th. 3, 1496. D. e. sq., et Ind. Dem. p. 524. i. „ὅρον τοῦτον τεθείκατε τῇ βουλῇ, regulam, normam, praescriptum" et copulata ὅρος et κανών ap. Dion. H. S. T. 2., cf. Stp. Th. 2, 1405. B. m. cum Ind. Dem., et vicina nostro Luc. 1, 126. l. 76. μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, qui *moderationem* adhibeant (*in* hac *re*,) 2, 144. l. 87. ὅταν αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων, cum *cupiditates* animi *ab* imperio *nanciscuntur* insuper *potentiam: modum nullum* iniuriarum *faciunt*, et ad Sall. Cat. 11, 8. *ne illi corruptis moribus* victoriae *temperarent*, Cort. „temperare

„θυμίαις p), ὑπηρετούσης ἐξου- *ditatibus subserviente licen-*
„σίας. τοιαῦτα δὲ q) συμβου- 14. *tia. Talia suadentes ei,*

p) In Ms. Ba. comma hic desideratur. *Mart.* ut in B. 1. cum Pat., v. N.
q) Ms. Ba. δὴ v. N.

victoriae, i. q. moderari, modum imponere illi, ut ne insolenter illa utaris. Sic extulit Liv. 41. *modum* imponere *secundis rebus* rel." qui locus, etiam ap. G. Th. v. *serenitas* per numeros depravatus, habetur 42, 62. i., non item in Ind. Ern., ubi tamen in v. *impon.* et *modus* duo alia 21, 24. m. 31, 38. m., quem postr. tenet quoque G. Th. v. *impon.* 1010, 88. cum alio ex 4, 24. m., etiam alio e Plin. ep., ad quam formulam adeo Noster simul spectarit, cum et Stp. Th. l. l. v. ὅρ. per Lat. *modus* exponat; quibuscum conferam etiam Lat. *ponere* finem, *modum*, ap. G. Th. in v. fine explic.

ἐπιθυμ.) Potest etiam, transposita distinctione, ἐπιθυμ. coniungi cum sqq. hoc sensu, *difficile autem* est, *modum* fines *que* ponere, *ubi* potestas *cupiditatibus* ministrat. *Sylb.*

Cum post ἐπιθεῖναι nihil sit distinctionis ubique, nec in Ms. Bg.: sane possit aliquis cum Sb. ibi interpungere, et putare, saltem auctorem Ms. Ba. ita voluisse, ut ἐπιθυμ. cum sqq. cohaereret, cum omiserit comma post id subst. Tamen nihil certi est; omninoque sic interdum ponuntur a Nostro partes quaedam orationis in medio, ut liberum sit nesciasque, quo trahas, ad pr., an posteriora. Sed mihi post ἐπιθυμ. comma videtur potius, non modo propter similem locum 6, 1, 11., ubi ὑπηρ. — ἐξουσ. quoque stat absolute, sed etiam, quia priora μετρ. et ὅρ. ἐπιθ., sic nude posita ac sine casu, duriora sunt meo quidem sensu; quemadmodum et P. ἐπιθυμ. ad pr. retulit; e quo subst. commode repetas pron. αὐταῖς ad ὑπηρ., quo de v. Exc., ubi Stp. Th. non tenet Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., sed Sch. „*ministrante* s. *obsecundante* licentia" cum P. ἐξ. reddente Leisn. in Progr. et Bg., secus ac Sb., cf. 1, 3, 3., ut tamen res tandem eodem redeat, ac, resolvendo particip. per particulam Sb. aut syn. *si*, sententia sit, difficile esse, moderari suis cupiditatibus, si potentia sit ministra ad eam rem et adiutrix, et per potentiam tibi possis comparare, quae velis, propter quam nemo repugnat, sed quivis gratificatur, cf. Exc. ad §. pr. ex Aesch. Socr.; pro qua sententia brevior erat ac nuda illa ap. Sall. in N. pr. l., et haec, difficile esse, cupiditates continere in magna potentia: quam Noster illustravit, metaphora adhibenda, ut ἐξουσία, facta persona, agat, ministret, adiuvet cum servis et ministris; quo remoto tropo, relinquitur hoc, ut *potentia*, quam reges, imperatores, habent, facultatem copiamque faciat cupiditatum explendarum, et, ex altera expositione, ut *licentia*, h. e. libertas, quae in agendo vivendoque sumitur, opinio illa, cum credas, te esse liberum, supra leges omnes, tibi licere quidvis, faciat, ut cupiditatibus indulgeas, tuque ipse, propter illam libertatem, quam tibi sumis et concessam putas, facias, quae lubet; cf., praeter Luc. locum, ad ὅρ. pr N. prolatum, etiam Diod. S. T. 1. p. 81. i. οὐδεὶς γὰρ ἐπὶ πλεῖον κακίας προβαίνει δυνάστης, ἐὰν μὴ τοὺς ὑπηρετήσοντας ἔχῃ ταῖς ἐπιθυμίαις, *nullus enim princeps* ad *nimium* improbitatis *procedit*, nisi *praesto sint*, qui *cupiditatibus* eius *subserviant.*

τοιαῦτα) qualia haec sunt, quae ego nunc disputo de noxiis *licentiae*

„λεύοντες αὐτῷ, καὶ, ὧν ἀκούει *et illorum, quae coram au-*

effrenis. *Reisk.* supplens totam enunciationem de more suo, cf. 1, 1, 5. m. ad οὕτως, respiciente Marco se ac sua inde a §. 10., et utentibus Gr. Lat. que Bg. pron. hoc, cum vel eadem, nec alia volunt intelligi, vel tantum similia, quae, nisi in verbis, tamen in sententia conveniant cum iis, quae dicta sunt et praecedunt; unde interdum copulantur *haec* et *talia*, v. Ind. Tac. Ern. et Luc. 2, 928. l. 49. ταῦτα δὲ καὶ τοιαῦτα φήσει, haec *autem* atque *his* similia *dicet*, sed Ind. Xen. Cyr. Z. „haec *et* alia *huiusmodi*" tacente Stp. et G. Th.; sicut procedit, ut alibi, τοιαῦτα pro ταῦτα s. ἐκεῖνα, ad priora relatum, quia h. l. solitarium est et sine ταῦτα illo.

δὲ) Ms. Ba. deinceps etiam hoc δὲ mutat in δή, pro Lat. *igitur*; quae varietas et in aliis est libris, v. Ind. Thuc. cum Luc. ad Var. L. it. Fisch. Plat. Symp. p. 141. N. 2., ut sunt, qui δὲ in δή corrigant, ad Thuc. p. 96. l. 27. Luc. 3, 123. N. 49. et Fisch. Plat. Apol. S. p. 62. N. 1., ubi sane post imperat. solennius δή, cf. supra §. 8., nec litterae, in primis maiusculae, utriusque vocis sunt diversae satis, ut non secum esse confusae possint, et denique ap. Nostrum δή frequentissimum post pron., quale hic et τοιαυτ., ut tamen propterea h. l. nihil moveam, sed δή pro glossa habeam, quae vel alia Nostri loca comparaverit, vel sensum docuerit; sicut alii Codd. pro δὲ praebent οὖν, simili glossemate, v. Abr. Dil. Th. p. 40. m. et Fisch. Pal. p. 105. N. f. e., sed δὲ, sensu illativo, pro Lat. *igitur*, etc., cf. in L. Ern. et N. T., Kypk. 2, 450. m. Munth. p. 33. i. Bauer. Phil. p. 155. i. et Ind. Xen. Cyr. Z., forte et, ubi δὲ pro δή valere dr. sine Vers., Greg. de dial. §. 30. e. 34. i. cum N., Schol. Thuc. p. 539. l. 91. 659. e. ad p. 86. l. 17. Abr. ad Aesch. 1, 231. m. 386. i. et Dil. Th. p. 780. m. cum Ern. Hom. Ind. ad N., tacente de δὲ hoc sensu Hoog. Op., etiam dubitante, an pro δή in universum aliaque notione sumatur, p. 253. m. sqq., cf. Bud. C. 1300, 38. Stp. Th. 1, 913. D. m. Dev. p. 100. m. et Vig. p. 527. Nr. 25. sq., reliquis Intrp. hic aut negligentibus hanc particulam, ut Bg., qui et sic facit alibi, aut clam ostendentibus, ut P. in suo *quodsi*, resoluto particip. in particulam *si*, et δὲ in pron. relat. implicato, cf. 1, 9, 11. e. 2, 5, 11., aut denique reddentibus, ut Vern. rec. per *demnach*, atque adeo cum Ms. notione illativa, quae et procedit in clausula priorum, et cum superiora accommodamus ad rem praesentem, eorumque usum declaramus ac definimus; quanquam hic δὲ quoque, ut Lat. *sed*, potest esse in continuatione et transitu ad alia, cf. 1, 2, 5., ut de Bg. in v. σ. hoc cap. §. 9. e., deserto P. liberrimo.

ὧν) Contractam orationem bene hic Bg. explicat, cf. §. 2., partim e P., inde etiam reddens particip. π. per syn. praep., aut potius adv., quale est *coram*, sine casu positum, cf. G. Th., significans sane *praesens*, quod, ut severius, servaturus eram; ut a Bg. etiam e P. v. ὑπ. conversum, non simpliciter, ut alibi a P. ipso, v. c. 1, 6, 3. 2, 4, 3., sed cum vi aliqua praep., eaque per adv. separatim expressa, quo Lat. adv. eodem vertitur simul e Nostri aliquo loco in Dref. l. de V. med. p. 484. e. it. aliunde in L. N. T. Schw., sed per *quotidie* ad Ael. V. h. 8, 15. p. 557. i., ubi Ind. non reddit, sed ex 4, 17. p. 365. simpliciter, ubi Vs. *admonere*, cf. Stp. Th. L. Ern. et Fab. Aes. Hs., varie reddente Gs. ad Luc. 1, 482. l. 57. εὖγε ὑπέμνησας, *bene* vero *submonuisti*, sed eadem

„παρὼν [r], ὑπομιμνήσκοντες,	*dit, identidem admonentes, vo-*
„ὑμῖν τε [s] αὐτοῖς καὶ πᾶσιν ἄρι-	*bis et omnibus optimum red-*
„στον ἀποδείξετε βασιλέα [t], τῇ	*detis principem, meaeque me-*
„τε ἐμῇ μνήμῃ χαριεῖσθε [u] τὰ	*moriae gratissimum facietis,*

r) Ms. Ba. παρ' ἂν ὑπ. vitiose separans particip., forte ab initio ex diviso παρ ὢν, ut in Pat., unde deinde spiritus accesserint utrinque, ut mendose quoque παρῶν in B. 1. et ἀπομ. in Bc. 1., tum post καὶ et παρ. nullibi erant commata. s) In Ms. Ba. ὑμῖν τὲ, caeterum post πασ. ibi comma est. *Mart.* De τὲ v. §. 7., sed post πασ. comma etiam in A. al. t) In Ms. Ba. hic colon est. *Mart.* ut punctum in A. et B. 2. R. u) B. 1. χαριεῖσθαι — δυνήσεσθαι v. §. 9. i.

p. 224. l. 94. *recte* sane *admonuisti*, quod et Ind. repetit, sed p. 21. l. 48. ὑπέμνησεν, *submonefecit*, quod non extat in G. Th., at „*submoneo*, ὑπαναμιμνήσκω, latenter s. leniter monere, — *admoneo*, ἀναμιμνήσκω, — *commoneo*, ὑπομιμνήσκω, monere pluribus s. diligenter" ad quam vim redeat et Z. ad Vig. p. 653. a. e. de ὑπὸ in comp. „vis augendi eidem est tributa, ut ὑποσπείρειν γέλωτα, *subinde* risum *interponere*, Ael. V. h. 2, 13." p. 99. sq., ubi Vs. et Ind. aliter, sed G. Th. „*subinde*, συχνῶς, frequenter s. identidem, h. e. crebro, sed tamen cum quodam intervallo. — *identidem*, ἑκάστοτε, (quod est Lat. illud antea ad Ael.) ὡσαύτως, frequenter, cum quodam intervallo" ut tamen et h. l. compos. pro privo v. esse queat, redundante praep., cuius de potestate in compos. cf. L. Ern. Abr. ad Aesch. T. utr. et L. Arist. cum Plut. Hs. p. 164. e. Thuc. Add. p. 666. b. i. ad p. 45. et Ind. in N.

ὑμῖν) Alterum pron. αὐτ. omittit Bg. e P., non item Sch. „vobis *ipsis*" et Vern. utr. *euch selbst*, quod cum aliis linguis et Lat. habet, credo, per emphasin, h. e. notionem et cogitationem, qua aliquid magis declaretur definiaturque, in primis in distinguendo et opponendo, ut hic cum πᾶσιν comparatur; quo de pron. αὐτ. cum pron. pers. v. Abr. ad Aesch. 1, 414. m. et Dil. Th. p. 361. m. 403. m. 714. m. Ind. Thuc. Ael. V. h. v. e. cum Fisch. Aesch. sed G. Th. v. *ipse* 1223, 63. Flor. Ind. et Hor. Turs. p. 443. e. agnitam emphasin non clarius exponunt.

ἀποδείξ.) E P. hoc v. bene Bg. reddit tropico sensu, pro facere, cf. Bud. C. 960, 38. Stp. Th. 1, 927. B. sq. aliunde, L. Ern. et N. T. Schw. cum Krb. maxime, Ind. Kust. Arist. Polb. Ern., Xen. Bach. cum Cyr. Mor. et Z., ad Luc. 1, 460. N. 93. p. 565. N. 66. Schol. Arist. Ran. v. 1043. Xen. Mem. S. 1, 6, 3. e., tum in pass. Xen. Ἀνβ. Mor. cum Ind. Dem. (ubi et aliter 161, 2., pro quo p. pr. l. 28. ἀποφαίνειν.) in med. D'Orv. Ch. p. 467. i., sed act. forte Dem. 53, 21., ut hic, ubi cum dat. pers. reddatur cum Vern. rec. *verschaffen*, vel per praep., *ihn* fur *euch selbst* und *alle* andre, *übrige* Unterthanen *zu* dem *besten* Kaiser *machen*, s. *bilden*, s. *aus ihm* für *euch* etc., cum et h. l. πᾶσιν restrictive intelligatur, de civibus modo Rom., cf. simile quid de πάντα in L. N. T. Krb. v. e., ut de Lat. Gron. ad Liv. 9, 8. cum Ind. Ern., ut de Gr. πᾶς pro omnes reliqui 1, 8, 15.

τῇ τ. ἐμ. μν.) Elegantia sunt in hanc sententiam verba in orat. Tib. Aug. ad Mauric. successorem antea (ad §. 1. c.) laudata, σὺ δέ μοι, Μαυρίκιε, κάλλιστον ἡμῖν ἐπιτάφιον τὴν σὴν βασιλείαν πεποίησο. κόσμει τὸν ἐμὸν τάφον ταῖς σαῖς ἀρεταῖς, μήτε τὰς τῶν πεπιστευκότων καταισχύνων ἐλπίδας,

„μέγιστα x), οὕτω τε μόνως ἀΐδιον hocque ſolo modo eam aeter-
„αὐτὴν ποιῆσαι δυνήσεσθε y)." nam efficere poteritis. Tantum
Τοσαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον 15. locuto Marco ſuperve-

x) Hic colon in Stp. rel., punctum in A. al., ſed comma in rel. cum Ms. Bg. rectius, ob ſeriem orationis conſtructionemque eandem, in primis in τε — τε relatis. y) In Ms. Ba. hic non eſt nova linea. *Mart.* nec in edd. omnibus, ſed in Stp. rel.

μήτε τὰς σὰς ἀγνωμονῶν ἀρετὰς, τήν τε τῆς ψυχῆς δραπετεύων εὐγένειαν, tu vero, Maurici, pulcerrimum nobis epitaphium imperium tuum fac efficias. Exorna meum tumulum tuis virtutibus, ut nec eorum ſpes, qui ſe tibi permiſerunt, fruſtreris, neque, tuarum virtutum immemor, ab ingenita nobilitate animi degeneres. Quippe *in principe, qui fato conceſſit, una itemque certiſſima divinitatis fides eſt bonus ſucceſſor,* ut illud Plin. ex Pan. c. 11. (§. 3.) huc accommodemus. *Boecl.*

Ad m. Ms. Bg. *gratiſſ. fac.* Leisn. „conſuletis" ſed Sch. in „μεγ." abſolute, *maxima* gratificari *alicui*" v. Exc., ut in ſqq. Bg. e P. ratio non tantum pro adv. οὕτ. habet ſyn. formulam abl., v. 1, 1, 9. i., verum et hoc, ut alterum adv. μον. mutetur in adi. affine, caſui accommodatum formulae reliquae, a G. Th. non explicatae v. *mod.* 307, 46., ſed tamen ut oſtenderet, eſſe ſyn., v. *hic* 896, 3. „*hac re*, pro ſic, ſ. hoc modo" cf. Exc.

ποιῆσαι) Leisn. in m. Ox. „Kuſt. p. 94." quem locum in Kuſt. l. de V. med. ed. W. p. 89. m. et F. p. 66. e. ipſe notaram „ποιεῖν μνήμην αἰώνιον, memoriam *alicuius* immortalem *reddere*, qua phraſi uſus eſt Herodi. 1, 4, 15." memoriter, ob αἰων., pro ἀϊδ., quod ſervat Dreſ. l. l. p. 398. m. „μν. ποιεῖν — cum act. ſignificat *famam comparare.* Herodi. 1, 4, 15. οὕτ. τε μ. ἀϊδ. αὐτὴν, μνήμην, ποιῆσαι δ., *quam* ſcil. memoriam *immortalem hac* una *ratione* poteritis *efficere*, (quae reperiuntur p. 517. i. ſic,) Herodi. 1, 4, 15. ὁ. τε μ. ἀϊδ. μνήμην π. δ., memoriam *immort.* h. *una rat. p. eff.*" ut recte uſurpatus ſit Noſtri locus ad vim med. diſcrimenque ab act., quod hic Marcus cum Noſtro adhibet, dum eſt ſermo de eo, quod amici faciunt non ſibi ipſi, ſed alteri ac Marco. Verum illud dubito, an Dreſ. recte noſtram formulam reddiderit *famam comparare;* quod vix ſine dat. perſ. aliquo procedit; unde melius ib. e P. cum Bg., quanquam ſimpl. *facere* potuit ſufficere.

τοσαῦτα) *Non plura* locutum *Marcum* etc. At P. vertit, quaſi eſſet τοιαῦτα. *Steph.*

P. in his „*talia* dicentem *Marcum*" modo liberius reddidit, et ut ipſe Stp. Th. 3, 499. E. i. cenſuit „τοσοῦτον pro *id* accipi poteſt, (et F. i. et e.) τοσαῦτ' εἰπὼν, haec *locutus*, ſ. quae locutus," ut hoc pron. conveniat cum §. pr. i. τοιαῦτα, pro ſimpl. poſitum pron. demonſtr. ταῦτα, quoad priora reſpicit, ut Vern. vet. *dieſs*, pro quo ſeverius habemus *ſo viel*, in ſimili cauſa et fine dictorum, exacte, etiam in numero, reſpondens illi Bg., qui et hic ad Vern. linguam deſcenderit, cum ſimili ſenſu poſt aliorum orationes ignorent G. Th. Hor. Turſ. et Indd., praeter Ruae. Virg. v. c. Aen. 10, 256. 877. et 12, 885. tantum *effatus*; ut Gr. noſtrum habui modo in fine narrationis ex Ael. V. h. 13, 1. e. cum Bg., etiam Ind., cf. infra ad 1, 11, 14. i., ſed ap. Xen. Cyr. ταῦτ' εἰπὼν, it.

ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατε- niens animi defectio vocem σίγασεν [z]. ὑπὸ δὲ ἀσθενείας [a] 16. inhibuit. Prae infirmita-

z) Comma hic in B. 2. L., sed cum Ms. Bg. punctum in A. et al. a) Ma. Ba. ἀσθενίας τὲ καὶ ἀσ., sed Ms. Vi. ἀσθενείας τε καὶ ἀσ., ut post hoc ἀσ. nullum comma modo in B. 1. al., v. N.

ταῦτα εἰπών, et εἰπὼν ταῦτα, it. ὁ μὲν τοιαῦτα ἔλεξεν, ed. Th. V. 1. p. 42. i. 85. i. 114. e. 202. i. 218. m. 294. i. etc., sed Sch. „τ. *talia* cum *dixisset*, s. ut Stp. *huc* usque *locutum*" quae unde habeat, nescio.

ἐπιπεσ.) Sch. in v. h. „*incidens* animi *deliquium*, λ. *an. deliquium* repente *superveniens*" quod adv. retinuit e P. breviori, in v. hic Lat. cum Bg. faciens, quo de cf. 1, 9, 20. m. ad ἐπις., pro Vern. utr. *überfallen* ut habeant nostrates *befallen* simili tropo de morbo, et Lat. illud *incidere* etiam, v. G. Th. 1043, 34. sq., sed forte alio sensu, pro accidere s. evenire, it. oriri, nec pro invadere; ut Bg. alio Lat. uti maluerit, incertum, utrum pro simpl. advenire, an cum Sch., quae secundaria notio non est per se in v. Gr., cum ei alibi adiungatur diserte adv. eius potestatis αἰφνιδίως, cf. Ind. nostrum, ubi et cum dat. pers., hic oppresso, pro ἐπιπ. αὐτῷ, qui pendeat e praep. in v., per antiptosin iterum, pro acc., cf. 1, 17, 20., tenente Stp. Th. tantum e Thuc., sine Ind., de peste 2, 48. 3, 87., non item, de aliis rebus, ut ap. Ael. V. h. σεισμὸς τῇ πόλει, (ubi Ind. quoque „notat *improvisum* malum") cf. ap. Herodt. 8, 38., ut de λειπ. Foes. O., Suid. cum Lat. Sch. (ap. G. Th. cum Gr. n., sed sine auctoritate idonea, ut per periphrasin potius reddiderit Bg.) Stp. Th. 1, 1604. F. m. 2, 362. i. 4, 756. i. cum Sch. et Bg. aliunde, (cui add. v. λειποθυμεῖν ex Ind. Fisch. Pal. et Geop., et syn. λειποψυχία Diod. S.) hic populariter Vern. *Ohnmacht*, hominis conditio, qua eum videatur animus quasi deserere, i. vis mentis et cogitandi, rerumque omnium conscientia, sed et sensus corporis s. vis sentiendi, ad tempus, et simul invadat corpus languor, torpor, debilitas; unde mox per explicationem sequuntur duae veluti partes illius, ἀσθ. et ἀθυμ., quae sic sumta, ut h. l., physice, non moraliter, aliunde ignota mihi, nec hinc Stp. Th. tradita, nec versa a P. et Vern., sed, quam a Sch. „*languoris* s. deliquii animi, (qui ἀσθ. „languor morbi") melius a Bg., pro debilitate et tarditate in cogitando ac volendo, et absentia virium ad cogitandum et volendum, nobis *Betäubung* s. *Sinnlosigkeit*, et utr. breviter *Schwachheit* des *Leibes* und *der Seele*. Tum in v. κατεσ. ap. Stp. Th. noster locus sine Vs., nec cum Bg. formula, cf. proprie de pers. ap. Ael. V. h. et Luc. 2, 656. l. 48., (ubi pro κατασιώπησον αὐτούς est Var. L. κατασίγησεν, mendose, pro κατασίγασον, e glossemate, pro quo l. 55. τῇ χειρὶ σημαίνειν καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν,) Suid. 2, 266. i. v. κατασ., cum ἔχεσι forte e Ioseph., cf. Kypk. 2, 102. c., sed h. l. de re ac morbo improprie, pro cogere silere et tacere, ut loqui desinas.

ὑπὸ δὲ) Paulo aliter haec et fortasse verius a Capit. narrari, Schottus adnotat. *Sylb.*

Forte in M. c. 28. e. p. 399. e. *dimisso filio, caput operuit, quasi volens dormire, sed* nocte *animam efflavit.* Mss. τὲ, ante vicinum καὶ additum, v. 1, 2, 9. e., hic forte ortum, quod aliquis ad δὲ, post ὑπὸ in marg. notasset τὲ, explicandi causa, sed hoc non capiens alius, in textum alieno reciperet loco; ut Ms. ἀσθ. per ι simplex est e varietate solenni, cf. D'Orv. Ch. p. 404. e. 524. m. et Fisch. ad Well. p. 104. e.,

καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτίαζεν. οἶκτος δὲ πάντας ἐλάμβανε 17. τοὺς παρόντας, ὡς μηδὲ [b] κα-	te autem et animi languore recidebat ſupinus. Miſeratio vero omnes occupabat, qui ade-

b) Ms. Ba. μὴ δὲ cum A. al., cf. 1, 2, 4. e.

hic forte e ſq. ſubſt. ἀθυμ., quae ſcriptura tamen in noſtro quidem ſubſt. ib. non affertur, nec in L. Ern. et Stp. Th., ubi modo 3, 778. F. m. Ionicum ἀσθενίῃ et 3, 1765. G. i. e P. v. ὑπτ. ſub phraſi ſimili huic Sb. Ind. „ſupinus recumbebat" ſed in phyſica notione ſolum hinc, qua habui modo ex R. Or. V. 4., cf. Suid. ſine ῥήσει, Bud. C. 886, 38., et Gr. n. ap. G. Th. in Latt. Stp. privis v. v., ubi tantum in v. Bg. „*rec.* — retro ſ. iterum cadere. — Prop. *recidit* in *que* ſuos *menſa* ſupina *pedes*" ſine explic., cum P. omittente Bg. adv. αὖ. (non item Sch. „*iterum*, rurſus") forte quod in pr. *re* Lat. iam ineſſet; ut tamen Latinis, e *re* compoſitis, ſolum Gr. v. ſine adv. noſtro reddant Stp., ad Suid. et L. Ern.

οἶκτος) Bg. melius, quam P., nec tamen prorſus ſevere, cum et Lat. habeant ſimpl. *capere*, et Bg. ſit potius illud Noſtri 4, 3, 21. πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος, ut tamen, tropo remoto, valeant idem et in animo excitari, oriri, ſentiri; Noſtri formulam, de indicio Abr. Dil. Th. Auct. p. 312. e., uſurpante iam Herodt. 1, 165. e. ὑπὲρ ἡμίσεας τῶν ἀστῶν ἔλαβε πόθος τε καὶ οἶκτος τῆς πόλιος, *plus quam* dimidiam *illorum* (civium) partem *deſiderium* cepit *et* miſeratio *urbis*, pro quo οἶκτος εἰσῄει Dion. H. S. T. 1. 427, 37. miſeratio *ſubiit*, cf. Valck. Eur. Ph. p. 464., ſed Hom. Ὀδ. β', 81. et ω', 437. per v. affine οἶκτος δ' ἕλε λαὸν, *commiſeratio* cepit *populum*, ut de aliis affectibus et rebus noſtrum v. cum acc. perſ. cf. Thuc. 2, 92. i. Luc. 3, 670. l. 109. L. N. T. Schw. p. 830. N. et Krb. p. 363. m. Nr. 6. Ind. Dem. cum Fiſch. Theophr. et Stp. Th. 2, 554. D. ſqq. „ἔλαβέ με δέος, *cepit* me *metus*, inceſſit, i. animum meum" bene ſic reſolvens acc. illum perſ. in animum alicuius perſ., oblitus tamen alterius formulae, qua noſtra convertitur tota, ut perſona et aliquis dicatur λαμβάνειν οἶκτον, qua de cf. Abr. l. l. et Phil. in Flacc. p. 758. E. m. 760. E. i., cui finitima et quaſi dux eſt illa Or. R. V. 8. Ind. Din. p. 631. m. „λ. ad ſe admittere, μηδεμίαν δέησιν καὶ ἔλεον εἰς ἑαυτὸν, nullum commiſerationi locum dare, neque precibus" proprie Lat. *in ſe* recipere, *ſuſcipere*, ſ. *ad ſe* accipere, *excipere*, e qua prior, v. c. Phil. l. l. λαβὼν οἶκτον ἡμῶν, miſertus *noſtri*, orta fuerit, omiſſis εἰς ἑαυτὸν, quae adeo ſuppleas; tenente G. Th. in v. Bg. 546, 59. ſine explic. Caeſ. b. G. 1, 39, 1. tantus *ſubito* timor *omnem* exercitum *occupavit*, it. l. 46. *occupari — miſeratione*, it. 743, 68. *admiratio* cepit *eum*, cf. 745, 6. 24. 92. pen. et p. ſq. l. 52. miſericordia *captus*, cf. Ind. Corn. N. cum Iuſt. et Cort. Sall., ſed Tac. Ern. „*cepit* ea *ſpecies*, ſc. animum, animo obvenit" et Cl. Cic. „capere *miſericordiam*, i. miſereri." Caeterum, ut ante cum ſubſt. οἰκτ. erat aliquis gen.: ſic et h. l. ſuppleveris gen. perſ. pron. αὐτοῦ, adiuvandum per praep., v. c. in, erga eum; in πάντ. τοὺς παρ. P. adhibente orationem contractam, dum e particip. reſoluto retinet pron. relat., ſed adi. παντ. mutat in Lat. *cunque*, voculam infinitae notionis; ut G. Th. 1311, 74. „univerſalitatem inducit, ut *quicunque*, (quod ſuo loco diſerte interpretatur per) omnis, qui" e P. ſervante Bg. tantum ad παρ. impf. pro praeſ. e contextu.

ὡς μ. κατ.) Ms. κατ. αὐτῶν τινὰς tranſpoſiti caſus pron. utriusque vi-

ταςχόντας τινάς αὐτῶν [c] εἰς οἰμωγὴν ἀναβοῆσαι. ὁ μὲν οὖν, νυκτός τε καὶ ἡμέρας | rant, ut neque continere se valentes quidam eorum cum eiulatu exclamarent. Ille qui- 18.

c) Ms. Ba. αὐτῶν τινὰς εἰς λ., v. N.

dentur esse e glossa, qua rectio adiuvatur, ut v. κατ. non stet absolute, subaudiendo pron. αὐτῶν s. αὐτοὺς, sed habeat gen. pers. αὐτῶν, haud dubie pro αὐτ. per aspeium, e legitima ratione in v., agendi vim tenente; sed ut illa Ms. lectio primo non sit ita elegans, ut vulgata, quae laevior, deinde, si quis v. nolit absolutum, reperiat vel in vulg. illum casum, referens mente αὐτῶν ad v. κατ., et capiens pro αὐτῶν, de solenni varietate; tacente P., sed Bg. regente vulg. αὐτ. non ad v. κατ., sed ad vicinum pron. τιν., praeterea ad v. κατ. exprimente suppletum casum verbi alterutrum pers. αὐτῶν s. αὐτοὺς, denique adiuvante v. Gr. per Lat. *valere*, pro posse, ut Vern. vet., unde Gr. particip. in inf. mutandum erat, ut μ. haud dubie, cum solum stet, sumtum pro ne quidem, cum Sch., qui sine Vs. in „τιν. cum gen. (quem casum, hic a Bg. severe conservatum, a partitione repetit Poss. Synt. p. 43. c., sed alii ab ellipsi pr. ἐκ, rel., quo de infra, tacentibus G. Th. et Hor. Turs. p. 896. Nr. 4., sed tenentibus *quidam* cum pr. *de* et *ex*, quod et ap. Gr., sed in) ἀναβ. *cohibitos* s. *cohibentes se exclamare*" cum Bg. supplens casum illum aliquem pron. recipr., et hoc cum act. mutans in pass., ut Leisn. ad m. Ms. Bg. resolvit inf. in particulam neg. „ut *neque* temperare *sibi* possent, *quin* lamentantes *exclamarent*" cf. v. κ. absolute, ut hic, positum ap. Luc. 2, 619. l. 57. ὡς εἶδεν οὐ κατέχοντα, cum *videret*, me *non* iam *continere*, sed ap. Stp. Th. 1, 1345. A. e. sub Bg. Lat. cum acc. rei „Thuc. l. 1. (1, 130. p. 84. l. 81. sine Ind.) κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο. — Sed Herodianus non solum κατέχειν ἑαυτὸν, verum etiam κ. ἑαυτοῦ dicit, pro se continere, sibi temperare" sine ullo loco Nostri, ap. quem sane sic haberi, docet Ind., ut praeterea cum acc. pers. pron. ap. Luc. 2, 312. l. 52. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, tunc *enim* ne *continere* quidem *se* possunt *prae* gaudio *homines*, etiam cum neg., nostrae syn., ad sensum statim a Gs. conversa, denique cum gen. rei, pendente fortassis e praep. in v., ap. Suid. 2, 266. m. καὶ οὐ κατασχὼν τῆς χαρᾶς, cum *autem* gaudium *continere* non *possem*, iterum assumto v. Bg. auxiliari, quod nec summe necessarium, nec commodum tunc, ubi diserte, ut supra ap. Thuc., ἠδύνατο adiunctum, ut contra, ubi absolute ponitur, nec addito, ut ap. Luc. et Suid. ante, affectus genere, semper e contextu definiendum, quo de animi motu valeat, ut h. l. *se* non *continere* est, dolorem suum non continere et opprimere, ut P. recte intellexit, non item recte in Vs. intulit statim; formulam Bg. tenente G. Th. cum Gr. n. sine explic.

εἰς οἰμ.) Pro μέχρις εἰς οἰμ., nisi ita scripsit. *Steph.* Neque corrigendum esse, neque sic intelligendum, (quanquam sic et intellexerit Sch. in „εἰς, *ad* usque *eiulatum*") sed cum Bg., docebit Exc., ut de Bg. in sq. μὲν οὖν cf. 1, 2, 9., non e P., tamen in ὁ, pro οὗτος s. αὐτὸς, ubi Sch. „saepe cum participiis et coniunctionibus μὲν et δὲ, et signif. *ille quidem*, — at *ille*" quorum illud de *particip.* est angustius, pro cum *verbis* universe, cf. Z. ad Vig. p. 10. i. et Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. v. c. Fisch. Aesch. et Pal. cum L. N. T. Krb. p. 425. c.

ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο [d], dem, cum noctem et diem su-

d) In Ms. Ba. hic colon est. *Mart.* solenne ei ante participia, ut punctum in Par. et Bc. multo stultius.

ἐπιβ. μ.) Subaudi χρόνον. *Reisk.* monens, opinor, ne quis v. ἐπ. putet, propter praep. suam, adsciscere gen. adiunctum, sed in eo deesse subst. χρόνον, quod procedit; quanquam tacente de hac ellipsi L. Bos.; ut tamen causa et peti possit hinc, quod Gr. habent triplicem temporis casum, gen., dat. et acc., cf. §. 7. m. τοσ. χρ. et Poss. Synt. p. 108. e. sqq., qui p. 110. e. recte exemplum affert, ubi etiam gen., nec modo reliqui casus duo, in duratione s. continuo tempore adhibeatur, quale et hoc Nostri est; e quibus casibus ut, qui placet scriptoribus, adiungitur alicui verbo: sic h. l. Noster cum v. ἐπ. dedit secundum, aliorumne exemplo, ignoro; ut ex Ind. Dion. Cas. ad v. nostrum modo notaram, exempla ibi esse alia, et ap. Stp. Th. paucissima haec sub Lat. Bg. et „ultra vivo, superstes sum, Plat. αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ, (cum dat. quidem igitur, sed incertum, rei, an pers., libro absente,) et ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει" qui locus, ibi sine auctore, est ap. Luc. 1, 629. e. *superstes* tibi *erit* annis *quadraginta*; ubi, (ut et 2, 154. l. 54.) praeter dat. pers., etiam casus temporis quartus, qui solus cum v. habetur, (praeter Ind. Ioseph.) ib. p. 631. l. 7. ἐπιβιοὺς πέντε μόνας ἡμέρας, si *vel* quinque *ipsos* dies *vivere* adhuc *licuisset*, 2, 532. l. 70. ὁ μὲν οὖν Χαρίξεινος, πέντε μόνας ἡμ. ἐπιβιοὺς, ἀπέθανεν, ac *Charixenus* quidem, *quinque* solis *diebus* superstes, *moritur*, qui locus nostro similis, nisi quod proprio v. ἀπεθ. tropicum v. ἀνεπαυσ., et quarto casui temporis substituitur hic secundus, tum absolute 1, 623. e., sed ap. Dem. 1280, 27. ὑπὲρ ὧν ὁ πατὴρ πλέον, ἢ πεντεκαίδεκα ἔτη φράξας ἐπεβίω, δικάζονται, dubius est casus quartus, pertineatne ad v. nostrum, an ad φρ., qui casus tamen cum v. reperitur in locis rel. Ind., e quibus eminet hic 1033, 15. ἐπιβιοῦντος μετὰ ταῦτα τοῦ Πολυεύκτου πλεῖον, ἢ πένθ' ἡμέρας, propter adv. μ. τ. simul additum, ut alia praep. ap. Thuc. 5, 26. e. ἐπεβίων δὲ διὰ παντὸς αὐτοῦ, (τοῦ πολέμου,) αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ, λ. *quamdiu* autem *hoc* (bellum) *duravit*, *ego* sensibus *integris* perpetuo *vixi*; ob quae adiuncta reddiderim v. potius Lat. *adhuc vivere*, (in adv. mutata pr. ἐπὶ, cuius vis hic est proprie Lat. *insuper*,) ut Vern. utr. nostro loco, ubi libere P. addidit adv. *duntaxat*, pro Gr. μόνον, quale quid antea ap. Luc. in μόνας ἡμέρας, e P. servante Bg. v. Lat., (ap. G. Th. sequioris aevi,) sed me reddente illa Thuc. sic, *superstes fui* s. *adhuc* vixi *autem* per *omne*, totum, *illud* bellum, *valens sensibus*, facultate sentiendi, cognoscendi, iudicandi, *propter aetatem*, sc. optimam, in qua adhuc eram, cf. Schol. et Abr. Dil. p. 515. m., seu melius, *propter* iuventutem *meam*, quia adhuc iuvenis eram; quo sensu ἡλικ. v. ad Luc. 2, 154. N. 4. et p. 920. N. 75. Ind. Fisch. Ind., et de Lat. *aetas* eadem notione Cl. Cic. et G. Th. 178, 98. Caeterum Bg. e P. retinuit casum temporis quartum, pro quo Gs. ad Luc. l. l. aeque recte sextum adhibuit, in quibus casibus Gr. assumenda est praep., in gen. quidem διὰ, cf. §. 7. m., sed in acc. eadem, aut ἀνὰ et κατὰ, ut ἐν in dat.

ἀνεπαυσ.) Tropum verbi Gr. severe Bg. expressit, quanquam sine optima Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. „frequenter i. q. dormire, — metaph. pro mori. *Nunciavi*, *quod* S. Pelagius — *requievisset*, Eustoch. in Vita

πόθον τε [e] τοῖς καθ' αὐτὸν [f] pervixiſſet unum, requievit, ſic,

e) B. 2. ποτ'' τε, quod compendium eſt ποτὲ, ab h. l. alienum. f) Mſ. Ba. κατ' αὐτ. λ., v. N.

Pelag." hoc ſolo ſubiecto loco, qualem nullus Ind. bonae Lat. praeterea praebuit, ſed duo adhuc, a Gs. praeterita, Cort. Sall. in aliam notionem; hic ut ſimile ſit noſtrum *entſchlafen*, cui proximum Vern. rec. *ſanft einſchlafen*, quae in Gr. cadunt pro dormire, quae notio ducta eſt ab illa pro quieſcere, unde pendet etiam alia pro ceſſare ab aliqua re, deſiſtere, deſinere, in qua hic a Noſtro in med. ponitur abſolute, ut alibi cum gen. βίου, qui et in h. l. ſupplebitur; tacente L. Boſ. de hac ellipſi; ut ſit ſevere, quieſcere a vita, i. deſiſtere et deſciſcere a vita, quam poſtr. formulam habent Lat., et ſic deſinere vivere, linquere, finire vitam, atque adeo mori; quae notio et rectio eſt quoque in aliis huius v. formulis, cum in act., tum in med., cf. Stp. Th. 3, 106. G. ſq. Ind. Dem. (cui add. in med. 783, 7.) et Luc. 1, 663. l. 70., it. cum pr. ἐκ, praeter unum Stp. exemplum, Abr. Dil. Th. p. 627. m., et, quoad de mortuo dr., Stp. l. l. p. 107. B. breviſſime „ἀναπαύεσθαι, mori, Herodi. (ex h. l. ſine Vs.) Sic uſurpatur et a Theodorito, (ſine loco) Dr. et ἀν. τοῦ βίου, (ſine auctoritate.) Itidem ſuum *quieſcere* de morte dicunt Lat., ut Ovid. (Am. 2, 9, 42.) *Stulte, quid eſt ſomnus, gelidae niſi mortis imago?* Longa *quieſcendi* tempora *fata dabunt*" qui locus, a Gr. formula alienus, pertinet potius ad mortuos, quatenus a laboribus quieſcunt et liberati ſunt, et a moleſtiis calamitatibusque huius vitae, cf. ad N. T. Apoc. 14, 13. ἵνα ἀναπαύσονται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, Lexx. Inttp. et L. Boſ. Ell. p. 491. i., ut e Lat. Sall. Cat. 4, 1. *ubi animus* ex *multis* miſeriis *atque* periculis *requievit*, ad quae Cort. „poſt miſerias et pericula" cum procedat et Lat. pr. *a*, proprio ſenſu, ut Gr. ἐκ ſaepe pro ἀπὸ, nec me reperiente, ubi v. ἀν. ponatur cum gen. βίου, ſed abſolute, ut ap. Ael. V. h. 4, 7. 1. οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀναπαύονται, *malis ſane ne* mors *quidem prodeſt*, quoniam *neque* tunc *quieſcunt*, it. ap. Callim. epigr. 14, 1. ἦ ῥ' ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; *anne* cubat *ſub* te *Charidas?* quaerente poëta e tumulo, ſub quo cadavera iacent et quieſcunt, quod et hodie habemus in ſtelis ac cippis, *hier ruhet* rel., ſed reddente Noſtri locum Schw. L. N. T. p. 97. N. „*ille* igitur *cum* diem *et* noctem *unam* reliquiſſet, *expiravit*" cf. lib. de V. med. ed. F. p. 18. m. aliunde cum Bg., it. p. 167. m., non tamen eo ſenſu, quo hic eſt, pro mori, at ed. W. p. 102. m. Nr. 74." med. ἀν. — de mortuo quoque κατ' εὐφημισμὸν dr. ἀνεπ. ap. Herodi. 1, 4, 18. nec non 3, 15, 7. Idem auctor τοῦ βίου addit 3, 15, 7 (immo 5.) et 7, 9, 21. (de Gordiano ſene, qui ἐν βρόχῳ) τ. β. ἀνάπαυσιν ἀνεπ., deceſſit, *expiravit*" quo ſupplemento ſubſt. ἀν., a Woll. uncis incluſo, facile careas, memor regulae vulgaris Gramm., qua verba deſinendi adſciſcunt gen., cf. Poſſ. Synt. p. 80. e., tum Sb. Ind. v. cum gen. β. bis e Noſtro reddit *mori*; ut ad Ind. Vig. cum eodem Lat. p. 604. i. modo reperi locum e Noſtro 3, 15, 7., ſed in L. Ern. „4) morior, excedo e vita" haud dubie ad ſenſum modo, nec ut ſimul ſignificaretur tropi in verbo cauſa et fons quidam, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

πόθον) Tacuit Stp. hic, ſecus ac §. 11. c., quomodo caperet π., ubi, cum de mortuo ſermo ſit, capio cum Inttp. Lat., i. e. de cupiditate

ἀνθρώποις ἐγκαταλιπὼν g ut desiderium eius aetatis homi-

g) Ms. Ba. ἀπολιπὼν, ἀρετῆς τι ἀιδ., sed Ms. Vi. modo ἀρετῆς τι ἀιδ., v. N.

personae recuperandae cum dolore ob iacturam eius; in quo subst. iterum opprimitur pron. αὐτοῦ, *sui*, (cf. Sch. ad sq. v. ἐγκ.) ob mox magis necessarium idem pron., qua de ellipsi nihil ap. L. Bos. p. 101. sqq. et per Indd. Gr. et Lat., libere addente P. adi. aliquod.

τοῖς κ. ἀ.) Ms. lectionem, facile ortam e litteris Codd. maiusculis, hic refert etiam P., e quo miror Bg. servasse eandem in v. ἐγκ. agendi, requirente potius asperatam, quam et Sch. monstrarat in „τ. suae *aetatis*" et illi ambo adhibuerant ad 1, 3, 2. i., sed Bg. quoque 1, 8, 16. e. 1, 17, 26. e., ubi contra P. per lenem, ut hic Bg., quanquam ibi similiter in Gr. est asper, ut Ms. forma est 5, 3, 13. Ad Luc. 2, 374. N. 1. e Nostro laudatur modo 1, 17, 26. sine Vs., quae pendet inde, ut pr. κατὰ sumatur in notione temporis, et cum adi. suo, quale et hic est pron., intra artic. et subst. faciat periphrasin adi. et subst. e notione temporis eadem, et Latine quidem aut genitivi, aut abl., ut sint οἱ καθ' αὐτὸν ἄνθρωποι *suae* aetatis *homines*, s. *sui* temporis *homines*, s. *sua* aetate *homines*, it. οἱ κατ' αὐτὸν ἄνθρ. *eius* aetatis *hom.*, s. *ea* aetate *hom.*; cui similis formula καθ' ἡμᾶς ap. Nostrum et Diod. S. T. 1. p. 95. l. 52. καὶ καθ' ἡμ. δέ τινες, nostra *quoque* memoria *quidam*, sed Ind. in κ. „*quidam* nostrae *aetatis*" ubi non modo deest artic., sed et pro subst. videas pron. s. adi. τιν., quae adeo istam Vs. non mutant, ut nec alia, v. c. praemissum subst., ut Luc. 3, 68. l. 42. Ἱππίου τουτουὶ τοῦ καθ' ἡμ. *Hippiae huius*, qui *nostra* aetate *fuit*; ubi Gs. supplevit particip. ὄντος, (resolutum deinde per pron.; pro quo et hic ap. Nostrum sumas οὖσι, ut diserte Vig. p. 2. Nr. 3. „οἱ κ. ἡμ., subauditur ὄντες, *nostri* temporis *homines*") sed Ind. Luc. in κ. „qui *nostra* aetate *vixit*" explevit ζῶντος, sicut et subintelligetur γενομένου s. γεγονότος, (quibus de ellipsibus nihil ap. L. Bos. p. 419. sq. 430. sq.) sed, ubi diserte tale quod particip. adest, ut ap. Luc. 2, 879. l. 59. ἀδικήματα τοιαῦτα — οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κ. ἡμ. Gs. cum Ind. in κ., *scelera talia* non *nostra* modo *aetate* patrata *ab* illis *novimus*: ibi absque subst. formula pendet a isto v. γεγ. Sed p. 374. l. 1. ὁ κ. ἡμ. βίος, nostrum *saeculum*, et N. 1. e Nostro 1, 14, 7. „οἱ κ. ἡμ. ἄνθρωποι, homines *nostri*" redditur pr. κατὰ cum pron. tantum per pron. possess.; quod hactenus concedo, quod et in aliis formulis eadem praep. extra temporis notionem cum subst. post artic. est in mera periphrasi adi., sicut et tum, ubi iam adest disertum subst. temporis, ut ap. Diod. S. T. 1. p. 14. l. 7. ἐν τοῖς κ. ἡμ. ἔτι χρόνοις, *nostra* quoque *aetate*, pro severiori, *nostris* adhuc *temporibus*. Sed ap. Luc. 2, 887. l. 92. ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, *qui* vicerit, *ille* praestantissimus *inter* suos *videtur*, sine subst. aliquo pers. iterum, a Gs. sumitur pr. κ. extra notionem temporis, quae tamen et ibi valuerit, *qui* vicerit, *ille* optimus *esse* videtur *omnium* sui *temporis*; cf. pro Gs. ratione Z. Ind. Xen. Cyr. in κ. b. m., ubi p. pr. 2) i. de nostra ratione, it. Fisch. ad Well. p. 371. m. Hoog. ad Vig. p. 618. a. m., sed p. 6. Nr. 5. „τὰ καθ' ἡμᾶς, *res* nostri *temporis*" et Z. Ind. l. l. „τὰ καθ' αὐτὸν, h. e. τὰ αὐτοῦ, *sua*, — τὰ καθ' ἡμ., h. e. τὰ ἡμέτερα, res *nostrae*" quo in neutr. artic. sane deest subst. πράγματα s. χρήματα et particip. ὄντα, γεγονότα, etc., cf. Z. ad Vig. p. 23. b. m. et L. Bos. Ell. p. 289. e., tum nostrae formulae exempla ap. Dem. sine Ind. 1414, 24. 325, 16.

ἀρετῆς ἀΐδιον μνήμην εἰς τὸν nibus reliquerit, et virtutis ae-

561, ult., ubi textus „εἰ κατ᾽ ἐκεῖνον [τὸν χρόνον] ὑμέτεροι πρόγονοι" e glossa habet illa inclusa uncis, cum κ. ἐκ. potius pertineat ad pers., de qua ib. sermo, et ad Alcibiadem, cf. V. 11. p. 988. e., nostrates ubi dicunt e Lat. ratione, *den Menschen* seiner *Zeit*, s. *seines Zeitalters*; in quibus omnibus formula sumitur lato sensu et de tempore universo, sed angustius ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 14. e., ubi Cyrus τοὺς κατ᾽ ἐμὲ πάντας intelligit *aequales* aetate *annorum*, qui in pr. τοῖς ἡλικιώταις §. 10. e. nobis *von* gleichem *Lebensalter* s. *Alter*.

ἐγκαταλ) Ms. aliud v. compositum haud dubie glossema est, cum primo nulla adsit suspicio confusarum per litterarum similitudinem praepositionum, quod est fere ubique clarissimum glossae indicium, in verbis quidem compos., ut et illud, quod deinde oritur ex utr. lect. sententia eadem, cum dicatur utr. v. de mortuis, pro relinquere, cf. de ἀπ. Stp. 2, 664. E. m., etiam per eandem constructionem, ib. e Suid. 1, 253. i., cui add. Ael. V. h. 8, 16. e. 2, 23. 3, 25. e. δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον καὶ φήμην ἀγαθὴν δι᾽ αἰῶνος, *perpetuam* sibi *gloriam* et *nomen* optimum *in* sempiternum *reliquerunt*, cf. 10, 13. e., et Ind. Diod. S., e quorum comparatione Ms. auctor hauserit; ut tamen nostrum v., quo de cf. Exc., videatur aptius priori subst. πόθ., cui Noster cum aliis scriptoribus solet adiungere verbum, ex pr. ἐν compositum, ut ἐμποιεῖν et ἐνστάζειν, cf. §. 11., resolvente Bg. participium e P. per particulas illas modi, quod hic et licuit fieri per *et* copulam, it. cum Sch. „quum *reliquisset* magnum *sui* desiderium *hominibus*."

ἀρετῆς) Scribo καὶ ἀρετ. *Steph.* Certe particula τὲ, quae praecedebat, illud requirere videtur. *Stroth.*

Istud pr. τὲ, in πόθον τὲ, saltem copulam post ἐγκ. aliquam requirit, quanquam non necessario illam Stp., in qua suscipienda ei hic nemo editorum obnoxius fuit. Nescio, an quis sustentet asyndeton, mutando τὲ istud in γὲ, Lat. *quidem*, quae saepe confusa sunt. Mihi semper post ἀρετ. deesse visa est quaedam copula, vel propria, vel adversativa; quarum utra desit exciderit que, ac reddi adeo Nostro debeat, id vero reperiendum est aut per Mss., aut per P., aut per ingenium, sed non illud violentum. Igitur primo Stp. καὶ inseri, quod et Bg. probaverit, mihi est audacius, cum non appareat per litteras, quomodo exciderit. Tum P. „*posteris* vero *etiam* virtutis *memoriam reliquerit sempiternam*" me quondam ducebant ad ἀρετῆς δ᾽ ἔτι ἀιδ. λ., aut saltem ἀρετῆς δ᾽ ἀιδ., quod δ᾽ excideret ob similem sq. α litteram, maxime in Codd maiusculam, cum istud P. *etiam* posset libere accessisse. Nunc vero Mss. ἀρετῆς τε ἀιδ. non displicet, cum τὲ elapsum esse potuerit ob αι sq. haud dissimile; ut tamen pro eo cogitarim aliquando τ᾽, illi pr. δ᾽ simile, et in his lectionibus, quae omnes procedunt, difficilis mihi sit optio, πόθον τὲ — ἀρετῆς τε, s. πόθον τὲ — ἀρετῆς τ᾽, s. πόθον τὲ — ἀρετῆς δ᾽, quarum postrema in τὲ — δὲ ad se relatis Nostro non est ignota. De lege critica, quum reliquae debeantur ingenio, valebit illa Mss., aut P. posterior, cumque hic reddat interdum liberius, illa Mss. potius tamen, olim a me forte recipienda; faciente Vern. vet. cum Bg., sed rec. cum P., e cuius *posteris* praeterea aliquando eliciebam τοῖς εἰς τ. ἐσ. αἰ., quod i. q. Nostri alibi τοῖς ὕστερον et τοῖς εἰς ὕστερον, quorum ille τοῖς artic. expelleretur facile ab εἰς simili, sed susceptus redderet clariorem oppositionem, con-

ἐσόμενον αἰῶνα. τελευτήσαντος δὲ Μάρκου, ἐπειδὴ διεφοί- | 19. ternam memoriam in futurum aevum. Mortuo autem

cinnitatemque maiorem, relatis ad ſe τοῖς κ. αὐτ. ἀνθρ. et τοῖς εἰς τ. ἐσ. αἰ., *hominibus* ſuae *aetatis* et *futuri aevi*, ſ. *iis*, qui *futuro* tempore *erunt* ſ. *vivent*, ſubintellecto particip. γενησομένοις, ζησομένοις, etc. Et quanquam de concinnitate non ubique laborandum: tamen hic aliqua expectatur quodammodo, cum Noſter verſetur in encomio Marci, quod talem ornatum habet fere, cumque ſic certe intelligas, unde P. venerit ad ſuum *poſteris*; quae concinnitas nec noſtratibus diſplicitura, *und* hinterlieſs *bey* den Menſchen *ſeines* Zeitalters *Sehnſucht* nach *ihm*, ſich, *und*, aber, *immer währendes* Andenken *ſeiner* Tugend *bey* denen *in* der *folgenden*, zukünftigen *Zeit*; tenente me, praeter Dem. 295, 2. τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, (quod et in N. T.) etiam ex Ael. V. h. 13, 37. e. ἦν τοῦτο τῆς δημαγωγίας αὐτοῦ ὑπόμνημα, καὶ τοῖς εἰς τὸν μετὰ ταῦτα αἰῶνα μέλλουσιν ἄρχειν δίδαγμα, fuit *ea* popularitatis *eius* monumentum, *et* in *poſterum* tempus *regnantibus* (regnaturis) *documentum*, et, praeter huius in N. pr. δόξαν — ἀθάνατον ἀπέλιπον — δι᾽ αἰῶνος, quoque ap. Lyc. R. Or. V. 4. p. 140. l. 8. ὁ δὲ νῦν ἐνεστηκὼς ἀγὼν — οὐδὲ ἐπ᾽ ὀλίγον χρόνον, ἀλλὰ — κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον καταλείψει τοῖς ἐπιγινομένοις τὴν κρίσιν, in quibus locis non modo comparet cum ſyn. adiunctis δι᾽ αἰῶνος et κατὰ παντὸς τ. αἰ. affine adi. ἀθάνατον et ἀείμνηστον, ut in noſtro loco ἀΐδιον cum εἰς τὸν ἐσ. αἰ., ſed et pro mea coniectura τοῖς ἐπιγιν. et multo magis blandiens τοῖς εἰς τὸν μ. ταῦτα αἰ. λ., cui formulae e praep. intra art. et ſubſt., ſ. adv intra eadem, par eſt prorſus participium ſ. adi. τὸν ἐσομ. Noſtri, qui hic repetit adi. ἀΐδ., paulo ante §. 14. e. uſurpatum, forte ut quaſi reſpondeat Marco, ſpemque eius impletam oſtendat; ne proferente quidem Stp. Th. particip. ἐσομ., praeter 4, 965. C. m., nec me aliunde habente totam Noſtri formulam τὸν ἐσ αἰ., quod ſubſt. valde ſevere Bg. reddit cum Stp. Th. aliunde et Ind. Xen. Cyr. Z., a quo Lat. id haud dubie factum, cf. G. Th. cum Gr. n., ubi Sch. „*in* aevum *poſterum*, (ſimul cum P. illo, quod ille ſuis his oſtendit quaſi, quomodo ortum ſit, ſed aliter, quam nos ſupra, at in) ἐσ. futurum *ſaeculum* in hoc mundo“ quo adiuncto, non ſatis illo Lat., pro *in* his *terris*, non male diſtinguit formulam Noſtri ab illa N. T., v. Lexx. v. αἰ., quorum Krb. p. 25. e. habet ſyn., „ἐν τῷ αἰ. τῷ ἐρχομένῳ, *in* mundo *venturo*, h. e. futuro. (it. p. ſq. i. per v. compoſ. pro ſimpl.) ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις“ ut Schw. p. 37. e. „τοῖς μεταγενεστέροις εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα, poſteris *in* omnem *aeternitatem*“ e Diod. S., quod Ind. prodit per numeros pravos, ubi tamen aliud ſupplementum videas, quam noſtrum ſupra, cf. Iſocr. Pan. Mor. c. 23. e. τῆς δ᾽ ἀρετῆς ἀθάνατον τὴν μνήμην κατέλιπον, et c. 50. e. τῆς ἐκείνων ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν.

τελευτησ.) Variante hic Noſtro cum §. pr. ἀνεπ., cf. 1, 8, 7., libertatem P et brevitatem reiicit etiam Sch., cum Bg. reddens, etiam in ſq. formula, ubi equidem non aliunde tenui v. δ. cum ſubſt. φ., et Sb. Ind. aliunde adhibet quoque Bg. Lat., ſed Stp. Th. in φ. tantum unum e Noſtro locum, ſed nullum cum v. δ., ubi 4, 747. e. „divagor, pervagor, ſ. pervado, i. e. percrebreſco. Herodi. 7, (7, 1.) — et alibi ſaepe ἐπ. δ. ἡ φ. (e noſtro loco ſine numeris et Vſ., tum e Plut. cum praep. et adv. ταχὺ δὲ τοῦ ἔργου λόγος μείζων δ. εἰς Ῥώμην, cf. Sb. Ind. et iterum e Plut.) ταῦτα ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς

τησεν ἡ Φήμη, πᾶν τε [h] τὸ παρὸν ϛρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος ὁμοίως πένθει	Marco, poſtquam ea fama percrebuiſſet, quaeve aderat militaris et plebeia multitudo pari-

h) Ms. Ba. πᾶν τὲ λ. cf. §. 14. m.

φιλοσοφίας, vagantur *per*, ſ. crebra ſunt in „qui gen. rei, non aliunde mihi cognitus cum v., pendeat ab eius praep., cf. abſolute ap. Ael. V. h. cum libera Vs., etiam in Ind., ut iterum cum praep eadem ap. Luc. 3, 429. e. cum Bg., et ſimul cum adv. alio 2, 217. e. αὗται αἱ δέλτοι — διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν — ἐποίησαν, *hae* tabulae *facile* hunc *ſermonem* per *univerſam* Bithyniam *diſtulere*, pro *fecere*, ut *hic* ſermo — *pervagaretur*; tenente G. Th. formulam Bg. in v. poſt explic. per *divulgari*, ſed et Stp illud vicinius *pervadere* de rumore; habentibus noſtratibus, e vetuſta tamen potius linguae ratione, iſta propinqua *ausgeben* et *auskommen*, ſed Bg. hic de ſuo exprimente artic. per pron.

πᾶν τε) Hoc τὲ, a Bg. per Lat. *ve* etiam alibi redditum, an hic, ſequente *et* copula procedat, neſcio, tacentibus G. Th., Hor. Turſ. et Indd. Lat., ut particip. παρ., a P. oppreſſum, ille videtur retuliſſe ſimul ad ſq. membrum τὸ δημ. πλ., non ad ſolum τὸ ϛρ., ad quod proprie pertinet pro et rectione et ordine Noſtri, cum alioqui eſſe debuerit πᾶν τε τὸ ϛρ. καὶ τὸ δημ. πλ. παρὸν, quanquam et alias verbum interiectum eſt medium, quod pertinet ad utr. ſubſt.; quod h. l. fiat, etiam repetito τὸ artic. Ubi ad τὸ ϛρ. refertur tantum: Noſter reſtringit ad exercitum, qui cum Marco erat in Pannonia, cf. 1, 3, 1. e., ſicut et τὸ δημ. πλ. forte intelligit anguſte et de populo ac civibus eius regionis locique, ubi Marcus mortuus; ut melius diſtinguamus reliquos Romanos §. ſq. Copulat vero et alibi πᾶς ὁ δῆμος καὶ τὸ ϛρ. 2, 2, 23. e., it. τὸ ϛρ. πᾶν καὶ τὸ συνειλεγμένον πλῆθος 2, 8, 9., quod ſubſt. ibi, ut hic Bg. facit, trahi poteſt ad τὸ ϛρ., in altero loco abſolute ſtans, ubi ſupplent tunc τάγμα, ut Stp. Th. 3, 1077. A. m., ſed diſerte πλῆθος aliunde L. Boſ. Ell. p. 268. e., ubi et e Dion. τὸ δημοτικὸν πλῆθος, ſyn. noſtro, quod i. q. ſimpl. ὁ δῆμος in altero loco, (ut ſtatim P. reddit, ſed Sch. „popularis *multitudo*") a Stp. Th. 1, 976. E. m. ſine Vs. hinc tantum allatum, nec a me repertum alibi, nec ſimile quid in G. Th. et Indd. Lat., niſi Amm. M., *convocatis* armatis *ſimul* atque *plebeiis*, cf. ad Luc. 1, 248. N. 6. a. i. „τὸ ϛρ. pro militibus ſ. exercitu ap. Thuc. Diod. quorum Indd ſilent tamen) Pauſ. Herodi. ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν λ." ubi Sch. „neutr. pro ſubſt. *militum copiae*, opp. δῆμος, *plebs*" ad ſenſum quidem hoc loco ſubiecto.

ὁμοίως) Leisn. ad m. Ms. Bg. „peraeque, uno tenore" quorum prius ap. G. Th. „admodum iuſte, (accipientem *per*, ut in aliis, pro valde, ſed pro redundante in additis) aeque, aequaliter, — (in ſubſt.) *quinque* conſulatus *eodem* tenore *geſti*, i. eodem modo" ſed, P. tacente, Sch. „ſimiliter" et ſimul cum Bg., quod G. Th. „κατὰ ταὐτὰ, ſimul, et eodem tempore, eodem modo, — ἐπίσης, ex aequo, aequaliter, — ὁμοίως, ſimiliter, (in quo, cum Gr. n, cui exacte reſpondet, contra habet Bg. et) eodem modo" ut adeo h. l. ſit vel aeque vehementer, nobis *gleich ſehr*, gl. *ſtark*, ſi referatur ad ſq. π. κ., vel, ſi ad pr. perſſ., exercitum et populum, pro ſimul, de ſocietate in agendo et lugendo; ut doluerint

κατείχετο· οὐδέ τις ἦν ἀνθρώ- 20. ter luctu distinebatur: ne-

utrique illi simul; quasi respexerit Noster Lat. *pariter* cum duabus copulativis — *que — que*, s. *et — et*, s. *et — que*, cf. Hor. Turs. p. 685. m. Nr. 4. sq., tacente G. Th., sed ut hic inverso sit ordine τὲ — καὶ — ὁμ., malimque propterea priorem notionem de modo graduque doloris aequali; sicut omnino Gr. adv. non est facillimum ad vertendum loco cuique accommodate ac perspicue; ut tamen Latina sufficiant ap. Stp. Th. et L. Ern. auctius, cf. L. N. T. Schw. Ind. Dem. (cui add. 160, 10. 145, 1. et infra,) huc. Xen. Cyr. Z. cum Luc., ut Exc. ad 1, 4, 17. e. de subst. πενθ., ubi Bg. e P., h. l. animi dolor, sensus ingratus internus, ob adiunctum v. κ., cuius act. cum eodem subst. etiam est 2, 6, 1., ut alibi cum aliis animi motibus, quod ap. Stp. Th. 1, 1344. E. et H. in act. cum Lat. *teneo* et *occupo* tantum, et de uno affectu hoc „ut Lat. dr. *metus* aliquem *tenere*, et *aliquis* teneri *metu*, ita et Gr. κατέχει τινὰ φόβος, — et δέει κατέχεσθαι" ubi Lat. eius *occupari*, (ut hic Sch. partim e P. „occupabatur *luctu*") et *teneri*, comparata inter se, ut antecedens et consequens, de affectu aliquo nihil sint, quam aut suscipere in animo et sentire, aut, in primis quoad v. *teneri*, diu et ad tempus aliquod, et ut vix inde liberes te, eumque opprimas difficulter, tarde, nunquam, et adeo h. l. πένθει κατέχεσθαι dolore affici diuturno, dolorem sentire aliquamdiu, vel simpl. dolore affici, dolorem sentire, dolere; ad quod postr. potius inclino equidem, ut Lat. *tenet me*, quod par est pass. *teneor*, simpl. redditur, v. c. Ind. Iust. „*tenet me* miseratio *alterius*, h. e. misereor ipsius" et Cort. Cic. ep. 5, 13, 6. spe *ulla* (te) *teneri* „aliquid sperare posse" ad Sall. Cat. 58, 18. de lect. magis laborans, quam de sensu, comparans tamen Lat. *invadere* et *incessere*, quae i. q. Stp. *occupare*, et ad 51, 3. *si* lubido *possidet*" occupavit, tenet animum" quo in v. postr. cf. G. Th. 747, 86. 749, 35., sed in Bg. non de affectu, (nec mihi per Indd. reperto,) nisi 220, 16. „Cic. p. Planc. 79. distineri *occupationibus* et *dolore*" sine explic., ubi proprie, *distineor* tamen *et* divellor *dolore*, et *in causa dispari* offendi *te* a me, *doleo*, N. tacentibus, nec illuc profuturo Niz., nec huc Ind. Amm. M. At G. Th. in „*distentus*, i. occupatus, curis distractus" quod tamen subst. est diserte ap. Plin. Pan. 68, 2. 86, 2. e., cum Bg. v., in quo v. etiam Ind. Corn. N. it. in v. *vexare*, ubi et cf. G. Th., ut *distineri* sit i. q. huc, illuc teneri, i. trahi, et in partes resque diversas, ac de mente i. q. cogitare modo hoc, modo aliud, sed de animo et affectu i. q. §. 1. κυμαιν., et *distineri* adeo *dolore* vel turbari, inquietari, angi, cruciari diverso ac multo dolore, vel simpl., ut G. Th. in syn. *detinere* cum Gr. n., nec tamen de affectu, (ut nec per Indd.) „occupare — Virg. per (simplex) verbum *teneo* idem dixit" ut et capio h. l. pro simpl. nostrum Gr., quod cum Lat. *detineri* v. in L. N. T. Krb., cf. rel. et Ind. Dion. Cas. cum Abr. Dil. Th. p. 460. m. et Hes. Theog. v. 700.

οὐδέ τις) Deserto P., reddit Bg. pron. τὶς cum neg. hac, ut cum syn. μηδὲ alibi, quod, de nostratium ratione, vertimus per *et nullus* s. *et nemo*, tacente G. Th., sed Hor. Turs. p. 914. m. et p. sq. m. argutante in *quisquam*, quod est vel simpl. aliquis s. ullus, vel aliquis, quicunque sit, s. unus quilibet, ut G. Th., et adeo *non quisquam* i. q. non ullus s. nullus et nemo, vel cum illa notione secundaria, ut particula illa *quam* valeat pro Lat. *cunque*. Tum Hor. T. p. 916. m. „*quisquam* cum

πων τῶν [i] ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὃς ἀδακρυτὶ τοιαύτην que quisquam erat hominum sub Romano imperio, qui sine

i) In Ms. Vi. τῶν deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ba., v. N.

gen." ſine cauſa, ut et ap. G. Th., quae patet, ſi ſumitur pro indefin. *quis* ſ. *aliquis*, ut in Gr. τὶς, quo de ſupra.

τῶν ὑπὸ) In Mss. artic. omiſſus magis eſt e lapſu librarii, ob pr. ſimilem πων ſyllabam, cum in Ms. Ve. tacite adhuc ſalvus ſit, quam ex ingenio Gloſſatoris, etiam alibi tentantis articulum, qui Lat. quidem abeſſe poteſt, ſed in Gr. paene ſtat neceſſario et exquiſite poſt ſubſt., idque oppreſſo aliquo particip., ut ὄντων, et in primis, cum ſequitur praep. quaedam cum ſuo caſu, cf. Vig. p. 2. Nr. 2. cum N., Indd. Fiſch. Th. Aeſch. Pal. et Ael. V. h. v. ὁ e., ubi tamen articulo videtur tribui emphaſis, quae nulla eſt, at melius ſuppletur part. γενόμενος, et h. l. procedens, cf. L. N. T. Krb. p. 424. e. 426. i. Nr. 8., ubi „articulus facit elegantem periphraſin (ſubſt.) per ellipſin verbi ſubſt." ſi quidem non adſit iam ſubſt.; ut οἱ ὑ. τ. Ῥ. ἀρχ. fuerint *Romani cives*, niſi iam praemiſſum ſubſt. ἀνθρωπ.; quanquam totum ἀνθρ. τῶν — ἀρχ. in periphraſi libere ſumas, pro *Romanorum civium*; ut Fiſch. ad Well. p. 399. m. de ὑπὸ „ſaepe inſervit periphraſi, ut οἱ ὑ. τ Ῥ. ἀ. Romanis *parentes*" ex hoc ipſo loco, quae interpretatio admittit a Noſtro adiunctum ſubſt. ἀνθρ., etiam ſuppletum part. ὄντες, unde habeas, *homines*, qui *ſub* Romanorum, *Romano* imperio *ſunt* ſ. *erant*, pro quo toto deinde dicas, *qui* Romanis *parent* ſ. *parebant*, et hinc cum Fiſch., ut Sch. in , ὁ cum praep. τῶν — ἀ. *eorum*, qui *ſubiecti* erant *imperio*, (ſed in praep.) ſub *imperio*, h. e. ſubditus" quod eſt particip., aeque ac Fiſch., ut et Bg. alibi *ſubiectus*, monentia illa, ut credat aliquis, hic Noſtrum per formulam variare pro ſuperioribus τῶν ὑπηκόων et ἀρχομένων, liberius hic verſante P., praeter additum adv., ſed tamen accepto ſubſt. ἀ. etiam cum Bg. pro poteſtate, quod malim, quam Vern. de terris, quibus tamen convenit pr. ὑπὸ, pro ἐν, poſita h. l. cum caſu quarto, pro tertio, non per lapſum librarii in ν et Iota ſubſcripto, ſed exquiſite, quanquam per caſuum aliquam enallagen, ut in notione loci ſ. rei, ubi quies eſt, cf. Stp. Th. 3, 1757. C. m. Ind. R. Or. V. 4. p. 1201. e. τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀνθρώπων, hoc ſubſt. non praemiſſo, ut hic, ſed poſtpoſito, Ael. V. h. Fiſch. Th. Aeſch. et Pal., ubi et „μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὄντα, *neminem* ſuorum *civium*" plene cum particip., ut in N. T. Io. 1, 49., cf. L. eius N. T. cum Schw. it. Zoſ. 3, 3, 1. 4, 20, 10. 4, 46, 4. 4, 31, 2. 4, 9, 2., et in uſum criticum de variantibus poſt ὑπὸ caſibus ad Thuc. p. 71. l. 15. et N. 11. Fiſch. Plat. Ap. p. 41. b. N. 1. p. 55. a. N. 3. et Find. Iſ. Ev. p. 28. N. 22. a. e.

ἀδακρ.) Hoc adv. Noſtri laudatur ad Vig. p. 361. N. 33., converſum cum Bg., etiam ap. Stp. Th. ſemel modo ex Iſocr., it. ad Luc., ſed Sch. „absque *lacr.*" modo per aliam praep. ſyn., abeunte iterum P., cf. Suid. (ad cuius p. pr. ἄδακρυς πόλεμος v. Diod. S. T. 2. p. 59. l. 92.) ſed e P. in rel. Bg., ubi pron. τ. iterum pro affini ταύτην, ſ. pro tam triſtem, ſed ἀγγ. etiam ap. G. Th. in Bg., pro re, quae nunciatur, ſed v. δεχ., tropico ſenſu, pro audire, (quo hic Vern. utuntur, pro ſeveriori *vernehmen*,) ſ. cognoſcere, cum, tropo remoto, *aliquis* dicatur *nuncium* excipere, *accipere*, dum res venit ad eius notitiam, ei innoteſcit, nuncia-

ἀγγελίαν ἐδέχετο. πάντες δ', ὥσπερ ἐκ μιᾶς φωνῆς, οἱ μὲν πατέρα χρηστὸν [k], οἱ δ' ἀγα-	21. lacrymis eiusmodi nuncium exciperet: omnesque eum velut una voce, alii parentem

k) Ubi in Stp. post χρ. — βασ. — στρατ. commata saltem sunt, Ms. Ba. cola habet. *Mart.* de more suo, sed non hic probabili in membris orationis imperfectae, et ad v. ἀνεκ. suspensae.

tur, narratur ore, scriptis, litteris; cf. de nuncio Lat. *accip.* et *percipere* ap. G. Th. in subst. 496, 60., ubi mox per *audire* exponitur, et Bg. 464, 80. cum Gr. al. ἐκδεχ. compos., cf. v. ἀγγ. Ind. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. et Stp. Th., qui nec in v. profert quid simile, nec haec, nobis sola reperta, R. Or. Lys. V. 6. p. 776. m. ἡ βουλὴ ἡ βουλεύουσα, — ὅταν εἰς ἀπορίαν καταστῇ, ἀναγκάζεται εἰσαγγελίας δέχεσθαι, quod sit Lat. *accipere*, pro *annehmen*, oblatum quiddam usurpare nec repudiare, unde in Vs. p. 458. m. *admittere*, vel, ad summum, audire s. auscultare, pro *anhören*, et N. T. 2 Cor. 11, 4. εὐαγγέλιον ἕτερον, ὃ οὐκ ἐδέξασθε, L. Schw. *discere*; quod sit i. q. audire ac cognoscere, sed quoque probare, approbare assensu, credere, cf. p. 319. in N., ut illa N. T. ἐπιστολὰς et γράμματα δέχεσθαι videntur potius pertinere ad physicam v. notionem, cf. L. Krb., sed Sch. „*exceperit* nuncium" cum Bg. quoque per coniunctivum, e Lat. consecutione temporum, post v. subst. cum pron., qualem Gr. non observant ubique, cf. alibi et Aur. Vict. in epit. 16, 16. de *eius* morte *nuncio* Romam pervecto, *confusa luctu publico urbe*, *senatus in curia veste tetra amictus*, lacrymans *convenit*, rel.

ἐκ μ. φ.) Sch. „ἐκ — *ex* una *voce*, h. e. una voce, (quod postr. et in φ. una cum) uno *ore*, (cf. Exc., sed in) π. patrem *bonum*" ubi Bg. e P., ut et in παντ. δ', pro τὸ, it. in expleto pron. pers. αὐτὸν, qui alter acc. in v. ἀνεκ. sane non bene a Nostro oppressus, (in primis, cum §. pr. de re narretur, at §. 19. i. modo praecedat Marci persona,) nec tamen sine exemplo, cf. Exc. In sqq. adi. χρ. et ἀγ., (ubi Bg. e P.) nulla hic fuerit differentia, ut forte nec alibi, sed modo syn. copia et variatio, cf. Suid. 3, 685. e. χρ., ὁ ἀγαθὸς, *bonus*, quo Lat. uno L. N. T. Schw. reddit Nostri Gr. utr., sed iisdem Lat. Bg. alterutrum Stp. Th. 4, 597. A. E. e. F. m. 1, 10. B. e. cum L. Ern., quod reliquis Stp. notionibus in χρ., pro mitis, clemens, benignus, addit in ἀγ. Nr. 9. benevolus; quae omnia cadunt in patres familias et civitatis, sed tenentur una omnia bonitate; cf. N. sq., nobis hic sufficiente *gut* et *gütig*.

οἱ μὲν πατ. χρ.) Capit. c. 18. (i. T. 1. p. 358.) *cum igitur in* amore *omnium imperasset*, atque *ab* aliis *modo* frater, *modo* pater, *modo* filius, *ut cuiusque aetas sinebat*, *et* diceretur *et amaretur*: *octavodecimo anno imperii sui*, (*sexagesimo et primo vitae*,) *diem ultimum* clausit. *Boecl.* Has principis laudes omnes comprehendit illud brevius Iuliani epitaphium, ex Hom. Ἰλ. γ', 179. desumtum, ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. Quinam autem has laudes mereantur, exponit Socr. ap. Xen. M. 3, 2, 1—4. *Leisn.*

Quem et cf. in Progr. In Socr. ibi §. 2. c. boni principis definitione ἀγαθὸς fuerit ea notione, quae est, cum *monetam bonam* intelligimus nominamusque, pro verus et legitimus, it. perfectus, qui habeat in se ac faciat omnia, quae habere et facere debet pro notione, nomi-

θὸν βασιλέα, γενναῖον δὲ ἕτεροι στρατηγὸν, οἱ δὲ σώφρονα καὶ κόσμιον ἄρχοντα ἀνεκάλουν [1]· καὶ οὐδεὶς ἐψεύδετο.

Ὀλίγων δὲ διελθουσῶν ἡμε-

probum, alii bonum imperatorem, fortem alii ducem, alii sobrium et moderatum principem vocitabant, et nemo mentiebatur.

Paucis autem elapsis diebus,

1) Comma hic in B. 1. cum Ms. Bg., sed punctum in rel. edd.

ne, officio, lege, cf. ib. §. 3. et G. Th. v. *probus*, it. Hom. Ὀδ. β', 47. 234. cum N. In sq. v. ἀνεκ. Bg. e P. frequentativum haud dubie pro primitivo, ap. G. Th. sine explic., sed Niz. per *vocor*, ut Stp. Th. „pro simpl. καλεῖν“ dubitanter tamen in uno loco subiecto Thuc. p. 4. l. 61., ubi bene Vs. *nominare*, et paulo ante l. 59. ὠνόμασεν, et l. 62. εἴρηκε, it. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. *adpellare*, it. Cyr. cum Vs. Th. V. 1. p. 174., quo utr. loco etiam oppressum pron. αὐτὸν, super posteriore loco autem argutatur Stp. Th. e Bud. C. 368. c., ut sit „ἀν. *alta* voce *vocare*“ quod et repetitum in L. Ern., ut contra e praep. aliam vim elicit R. Or. Ind. V. 6., quasi sit „ἀν. λ. saepius ingeminantes, commemorantes“ quae fuerit illa vis Bg. frequentativi, nec improbata Z. Ind. Xen. Cyr. „subinde appellare“ qui et ad Vig. p. 559. a. e. Nr. 2. tribuit praep. ἀνὰ in compos. „repetitionem actionis“ sed mecum Schw. L. N. T. ex h. l. etiam modo reddit per simpl. *vocabant*, cf. Exc., ubi et ἀποκαλεῖν in simili causa et notione, cf. in rem et laudis partes extremas Marci 1, 2, 5. m. 9. et Exc. ad 1, 2, 1., ut super σωφρ. et κοσμ. ib. §. 3. e.

καὶ οὐδ.) *Dederunt ei* quidem nonnulli *vitio*, quod *et* fictus *fuisset*, nec *tam* simplex, *quam* videretur, *aut quam vel Pius, vel Verus fuisset*, Capit. c. 29. (p. 402.) Unde infra ap. Nostrum Antonino φιλοσοφίαν καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος, philosophiae *simulator* et *mansuetudinis* Marcus dicitur 4, 5, (13.) Sed refellit invidiam eius rumoris Xiph., qui, ostensa aequalitate officii et virtutis per omnes vitae partes, addit denique, οὕτως ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦν, καὶ οὐδὲν προσποιητὸν εἶχεν, itaque *ergo* revera *vir bonus* fuit, *neque* fictum *quicquam* aut *simulatum* habuit. *Boecl.*

Xiph. sunt S. 373, 21., quae et partim ap. Suid. v. Ἀντων. c., cf. de re ad Nostri l. l. infra et 1, 2, 6., ut de v. ψευδ. notione Bg. et Lat., (ap. G. Th. cum Gr. n. et „falsum dicere“ ut nostris *redete unwahr*,) praeter Stp. Th. 4, 713., etiam lib. de V. med. p. 574. m. ed. Fi., Nostro variante per καὶ οὐδ. cum οὐδέ τις §. pr. i.

διελθουσ.) P. deserit etiam Sch. „*praeteritis* s. *interiectis* dieb.“ quae Nostri formula est alio ordine ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 723. i. τριῶν δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, tribus *vero* diebus *elapsis*, ut similis ordine Nostri ap. Zos. 5, 32, 4. τετάρτης δὲ μόνης ἡμέρας διελθούσης, *ubi dies* duntaxat *praeteriisset*, ut v. δ. de tempore alio saepe ap. Dem., praeter Ind., 25, 14. 18. 58, 10. 483, 12. etc., cf. Ind. Thuc. Xen. Mem. S. cum Lat. illo ad Zos., it. Ael. V. h. Fisch. Pal. L. Bos. Ell. p. 82. i. 88. i. ex Herodt. sine Ind. bis, quibus add. ex 2, 152. p. 179. l. 26. cum Lat. Sch. secundo; tacente Stp. Th. plane in hunc v. usum, ubi pr. διὰ habet vim suam pro Lat. *trans* s. *per*, cf. Z. ad Vig. p. 571. a. m. Nr. 1., ut severum sit Stp. et L. Ern. *transire*, it. Sch. primum, ut Bg. ap. G. Th. modo cum Gr.

ρῶν, ἐν ὅσαις περὶ τὴν κηδείαν τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν ἀπησχόλουν, ἔδοξε τοῖς φίλοις προσαγαγεῖν τὸ μειράκιον εἰς [m]

in quibus circa curandum funus patris filium occupatum tenebant, visum est amicis, adducere adolescentem ad exerci-

m) ἐς Ms. Ba., v. N. Mox post στρ. colon in Stp. al. et Bc. 1., cuius novae §. numerus, adhuc toleratus, olim removebitur.

similis praep. „διεκπίπτω, effugere" nec de tempore productum, (ut nec per Indd. Lat.) nec in subst. Bg., ubi tantum Sch. *interi.* et 159, 20. *lapsis* paucis *diebus*, quo in v. non explicatur, nec illud 4, 53. tempora *labuntur*, quod nostrum *verfliessen* et *verlaufen*, et aliud Lat. *effluere*, (ubi cf. G. Th. et v. *dies*,) qui hic habemus similiter *vergehen*.

ἐν ὅσαις) Iterum libero P. hic, reddit cum Sch. in ὅσ. Bg., (quae notio pro mero pron. hic manifesta,) sed in v. ἀπ. cum pr. περὶ, ut 1, 1, 1. i., pro cuius simpl. per compos. variatur hic, ubi Sch. in „κηδ. in funere paterno celebrando filium distinere" cf. Stp. Th. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Hes. et Suid., quod h. l., ut ταφὴ et ταφιασμὸς, de universa cura funeris s. funerandi sepeliendique corporis; ut retinuerim *in* funere *patris* s. *sepultura*, quae subst. mutavit Bg. fere cum Sch. in Lat. syn. formulam per particip., nec tamen plene, *in* sepeliendo *patre*, s. *circa* sepeliendum *patrem*, cum servarit gen., secus ac Sch. in „ἀπ. distinebant filium funere patris, s. negotium facessebant filio, funerando patre" quae, ut Sb. Ind. „occupare in" redeunt ad Bg. phrasin in pass. cum alio v. Lat., pro dare alicui quid negotii, s. aliquid, quod agat, cogitet, curet, ac facere, ut quis quid agat; tenente Stp. tantum Nostri locum alius notionis, sed pass. cum eadem praep. e Luc. sine Ind., ubi aliud exemplum pro Lat. *impedire*, quam potestatem Stp. sine auctore protulit.

ἔδοξε) Hoc v. (ubi Bg. e P.) cum dat. pers., sequente inf., habet Stp. Th. cum Bg. aliunde sine auctore, cf. tamen Ind. Thuc. Xen. Cyr. Z. v. e. Dem. 1173, 15. et L. N. T., in quo non caveris Lat. pass., nisi libere adhibito syn. *placuit*, cf. G. Th. „*videtur*, pro placet, cum inf. (902, 28.) *placet*, — pro videtur, cum de senatoriis, aut philosophorum adeo sententiis sermo est" etiam aliorum quorumcunque deliberantium atque decernentium, v. Ind. Iust. et Corn. N., it. hunc cum Tac. v. *vid.*, ut sit utr. i. q. putare, constituere animo, sed et verbis proponere, suadere tanquam utile ac necessarium, etc.

προσαγ.) Aut προαγ. lege aut πρὸς τὸ στρ. *Reisk.* Neutrum est necessarium. Cum eadem praep. εἰς, quanquam in med., habetur v. iterum ap. Nostr., nec ap. alios, quod repererim, nisi ap. Aes. Fab. 131, 2. e. ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν, sed alio sensu, opinor, sc. *pro* victima, *loco* victimae, s. pro inf. et particip. *ad mactandum*, s. victimae *causa*, quo Ind. v. εἰς tendit obscure, sed ap. alios sane potius cum pr. ἐπὶ aut πρὸς per Indd., pro qua posteriore tamen h. l. εἰς posita videtur, ut alibi, quocunque modo accipias τὸ στρ., pro loco et castris, ut Vern. rec., aut, cum rel. Intp., pro hominibus eius loci; quorum prius melius fuerit ob mox sq. τοῖς στρ., ne bis dicatur idem in tanta vicinia; ut sunt alia quoque v. v., e πρὸς composita, quae cum εἰς simul construuntur, ut alia praep. sit in v., alia ad latus, cuius generis locum non tenet Stp.

τὸ ϛρατόπεδον, ὡς [n] διαλεχθείη τέ τοῖς ϛρατιώταις, καὶ, χρήματα δωρησάμενον [o], ὡς ἔθος

2. tum, ut et alloqueretur milites, et pecunias largitus, ut mos est imperio succedentibus,

n) Ms. Vi. ὡς ἂν δ., omisso τε. *Loc.* ut Ms. Ba. ὡς ἂν, διαλ. τοῖς ϛρ., sed Ms. Ve. ὡς ἂν δ. τὲ τοῖς λ., v. N. o) Ms. Ba. δωρησάμενος. Quae sequuntur () signa ab ὡς — διαδεχ. plane desunt in Cod. Ms., neque etiam cola ibi sunt, ut alias. *Mart.* In Ms. Vi. erat δωρησάμενος, v. N., ut signa parenthesis modo in Stp. rel.

Th. in v., quod vulg. P. cum Mss. et edd. tuetur; ut audacissimum sit, tentare locum; sicut Ms. lectio ducta est ex aliis Nostri locis, ubi v. est cum ἐς, ex marg. veniens in textum; quae mutatio illarum praep. deinceps redit, sed et in contrariam partem et εἰς pro ἐς, cuius caussa alia cogitari poterit praeterea in confusione litterarum ab similitudine s. compendio scribendi, sive etiam in sapientia Glossatoris, ἐς magis Atticum putantis, cf. Greg. de dial. p. 32. §. 32. cum N. et ad Thom. M. p. 370., ut de variante ἐς cum εἰς Ind. Luc. in V. L.

τὸ μειράκ.) Anno aetatis XIX Dio. *Leisn.* Erat Commodus XIX annos natus, quum ad imperium accederet, ut Dio ap. Xiph. testatur. *Stroth.* Cf. Xiph. S. 374, 22. et Exc. ad 1, 1, 9. 1, 3, 3, i. it. ad textum 1, 3, 2. e. 14., sed Angli ap. Heyn. Hist. 4, 1012. m. non satis finite, *als er nicht viel* mehr, *als* XIX *Iahre*, *alt war.*

ὡς διαλ.) Codex non male addit ἂν post ὡς. *Stroth.* In ἂν addito, etiam cum commate, eandem rem v. 1, 1, 1. m., hic praeterea delentibus Mss. duobus τὲ ante καὶ remotius, ut deinceps aliquoties, intruso contra eodem 1, 4, 16., quod h. l. cum Ms. Ve. tuetur etiam P., hincque Bg., ut forte exciderit ibi ob vicinitatem utrinque non dissimilem, ut ἂν accesserit, ne bis ὡς sequeretur idem; in v. δ. non habente Stp. Th. Lat. Bg., neque de imperatore, ad milites verba faciente, tamen notionem 2, 618. B. m., quo hic locus referatur „δ. (in med.) orationem publice habeo, ex Isocr. ap. Bud.“ C. 347, 19. sqq., ubi tamen alia rectio cum pr. περὶ αὐτῶν, nihil huc quoque afferentibus lib. de V. med., sed G. Th. „*alloqui* milites *oratione* Curt. 3, 10, 4.“ sed et sine abl. isto Suet. Galb. c. 18. e., it. sine ullo casu Tac. Agr. c. 35. i., recte reddente Vern. ver. *anreden*, sed Sch., cum Bg. e P. „aor. 1. pass. opt.“ bene per se, sed hic pro med.

δωρησάμ.) Praeter Ms. Ba. in δωρησάμενος vitium in fronte, e solenni litterarum illarum confusione, a Ms. Vi. correctum, alius participii sexus faciat figuram illam κατὰ τὴν διάνοιαν, s. κατὰ τὸ σημαινόμενον et σιωπώμενον, cum in τὸ μειρακ., ad quod vulg. neutr. δωρ. respicit, latenter cogitatur αὐτὸς pron. sexus masc., relatum ad pr. τὸν υἱὸν, aut ad extrinsecus assumendum nomen proprium ὁ Κόμμοδος, quam et generis enallagen, etiam synesin, dicunt, atque adeo figuram Atticam, cf. Greg. de dial. §. 27. p. 29., hic ut coëat neutrum subst. cum particip. mascul., qua de forma non habui, qui scriberent, sed tamen affinia, v. Abr. L. Arist. p. 213. e. ad Thuc. p. 127. N. 53. p. 152. N. 21., et per plural. p. 158. sq. N. 85. it. ad Luc. 2, 132. e. 488. N. 15. p. 595. N. 84. e. Si Noster dedit illud Mss. genus: postea aliquis, eius figurae immemor, textum mutavit. Sin neutrum a Nostro est: Glossator, ut alibi, exquisitius quid induxit; quanquam et lapsus librarii in ς et ν iterum in-

ἐςὶ τοῖς βασιλείαν διαδεχομέ- magnifico donativo concilia-
νοις, μεγαλόφρονι ἐπιδόσει ret ſibi exercitum; denun-
οἰκειώσηται τὸ ςράτευμα. πα- 3. ciatumque eſt omnibus,
ρηγγέλθη τὲ δὴ p πᾶσιν, ut adeſſent in campum, ipſos

p) Ms. Ba. παρηγγέλθη τὲ πασ. v. N.

ciderit. E P. nihil definias, quo ſeverius Bg. participium Gr. reddit, ubi deeſt pron. perſ. αὐτοῖς, quem dat. perſ. cum acc. rei Stp. Th. protulit ſemel modo e Xen., nec tamen cum Lat. Bg., quod cum ſevero *donare* tenet Ind. Xen. Cyr. Z. et G. Th. cum Gr. n. et per „abunde donare" etiam ſimpliciter, cf. ib. 32, 41. et Exc. ad ſq.

ὡς ἔθ.) v. Annot. 5. ad c. 2, l. 1. Ann. Tac. *Boecl.* Ut Suet. refert in Claud. c. 10. (e.) Claudius *primus* Caeſarum *fidem* militis *etiam* praemio *pigneratus eſt*, v. Intrp. ad Tac. H. 1, 18. *Leisn.*

Formulam ὡς ἔθ., ubi Sch. partim cum Bg. e P. (libero illo in adv. commutato cum pron. relat.) „*mos* eſt *aliquibus*, ſolent" ignoratam a Stp. Th., v. in Luc. Ind. et N. T. Ebr. 10, 25., ubi et ſyn. κατὰ τὸ ἔθος, cf. Lexx., ut ſq. formulam in v. διαδεχ. Stp. tantum ex altero Noſtri loco profert ſine Vs. e Bud. C. 786, 24., ubi per Lat. Bg. et *excipere* v. noſtrum eſt cum aliis ſyn. acc. rei, ſed cum Noſtri ſubſt. β in lib. de V. med. Dreſ. Fiſch. p. 547. i. ſuſcipere *imperium*, et *in* regnum *ſuccedere*, ad L. Boſ. Ell. p. 46. e. ſine Vs. ex Herodt. 1, 26. p. 12. l. 74. ἐξεδέξατο, V. L. διεδ. e gloſſa, τὴν βασιληίην, ſucceſſit *imperio*, quod cum illo *excipere* Ind. Ael. V. h. e 3, 26. i. et Xen. Cyr. Z. ſeverius, quam *ſuſcipere*, cf. Kypk. 2, 39. m. Krb. Decr. A. p. I. p. 64. m., ubi et cum praep. „διεδέξατο τὴν βασ. παρ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ſucceſſit *ei* in *regno* filius *eius*" ubi malim, *accepit* regnum *ab* eo *filius ipſius*, et eſt fere i. q. ſimpl. δεχ., cf. 1, 3, 5. m., non tenente G. Th. formulam Bg., ſed tamen rectionem in v. cum Gr. n. 624, 32. honori *alicuius*, pro quo vicinius Ind. Iuſt., *in* cuius *locum* filia *eius* regno *ſuccedit*; P. deferente etiam Sch. in „β. in *imperio* alteri *ſuccedere*, δ. ſuccedentibus *alteri* in *regno*."

μεγαλ. ἐπ.) Sic infra §. 27. μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενος, ubi v. Annot. *Steph.*

Cuius haec pertineant maxime ad v. οἰκ., cum in Th. 2, 1233. D. e. eadem Noſtri loca cum aliis compararet, cf. Exc., reddente Sch. partim e P. in „ἐπ. largitione *magnifica* animum *alicuius* ſibi *adiungere*, ςρ. militum *animos*."

τὲ δὴ) In omiſſo a Ms. δὴ poteſt lapſus eſſe librarii ob vicinitatem utramque, aut Gloſſatoris opera, neſcientis, quid ſibi velit hic δὴ, quo de v. Exc., ut et de P.; opprimente Bg. non modo δὴ, ut alibi, ſed et adi. πασ., ſecus ac P., (unde et ſtatim reſtituimus,) at ſervante τὲ, quod quia alias orationem cum pr. nectit arctius: poteſt Bg. et hanc §. cum pr. per ſuum ſemicolon ita copulaſſe, tamen et alibi ante τὲ tolerans punctum, quod hic quoque praeſtat, non tantum ob δὴ, ſic in fronte novae enunciationis ſolenne, verum etiam, quia ad ἐδοξ. usque, quo παρ. τὲ reſpicit, nimis multa ſunt interiecta.

ἐλθεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον ſolitum excipere. Progreſ-

ἐλθεῖν λ.) Pro *αὐτοὺς* neceſſario reponendum *αὐτήν*. Intelligit enim *τὴν ἐπίδοσιν*. *Fab.* Intelligendum eſt *πάντας*, ſc. *στρατιώτας*. Verte, omnibus denunciatum eſt, ut in locum venirent, qui eos ſoleret capere, ſ. in quo ſolerent congregari, v. Buleng. de Imp. Rom. 2, 2. p. 176. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Faber hoc ad Gun. Male. Intelligit *πάντας*." Contra F. etiam diſputat Hoog. ad Vig. p. 482. N. 6. a., ubi, praeter caetera, ſic legimus. „Sed nihil omnino mutandum; et manifeſtus patebit error, ſi modo verborum ſtructura inſtituatur, quae haec eſt, *ἐλθεῖν εἰς τὸ πεδίον εἰωθὸς ὑποδ. αὐτοὺς*, verbatim, *ut* venirent *in* campum, *ſolitum* recipere *eos*, ſ. in quem convenire ſolebant. *αὐτοὺς* itaque referendum eſt ad pr. *πᾶσιν*. Nihil planius." Omnis turba in h. l. veniſſe duabus e cauſis videtur, primum e conſtructione verborum turbata, et locato ſubſt. *πεδ.* non ante, ſed poſt particip. *εἰωθ.*, cuius ſitus ratio hic non eſt ab orationis laevitate, quae maior ſit, ſi *πεδ.* poſt artic. *τὸ* ſtatim colloces, ſed a libertate ac voluntate ſcribentis; ut tamen rectio verborum impedita potuerit facile reperiri, quam recte Hoog. indicavit, etiam Bg. in Vs. Sed praeterea obſtitit maxime pron. *αὐτοὺς*, quia hic abſolute ſtabat, nullo praemiſſo in vicinia ſubſt. maſcul. ſexus, ad quod referretur, quam difficultatem non tollas plane, cum Hoog. referens *αὐτ.* ad pr. *πᾶσ.*, (quanquam hoc non prorſus reiiciendum, cf. 1, 14, 9. m.) ſed multo minus, ſupplens cum Leisn., quia illud ſubſt. *τοῖς στρατ.* adfuit §. pr. remotius, et contra vicinius adeſt *τὸ στράτευμα* aliud ſubſt., idque alius ſexus et neutrius, quocum *αὐτοὺς* non congruit, ut nec *πᾶσιν* numero; in quo poſtremo ut eſt ſyneſis numeri, aliis ſyntheſis potius, veniens hic e ſubſt. illo collectivo: ſic ad illud *τὸ στρ.* pertinet *αὐτοὺς* primo per ſyneſin generis, qua de aliquid ad §. pr. i., ſed ut hic ſit alia eius forma haec, quod poſt ſubſt. collectivum ponitur pron. demonſtr. alius ſexus, atque adeo poſt maſc. ſubſt. pronomen neutr.; quo de genere univerſo, (ad quod et pertinent, loco pronominis hic, numeri plurales aliarum orationis partium, ut participiorum,) v. Greg. de dial. §. 27. p. 29., ad Thuc. p. 5. N. 53. e. ad Diod. S. T. 2. p. 69. N. 33. p. 341. N. 43. T. 1. p. 133. N. 34. p. 333. N. 35. e. ad Luc. 2, 488. N. 15. p. 595. N. 84. T. 3. p. 75. N. 19. D'Orv. Ch. p. 353. e. Krb. ad N. T. p. 410. m. Hdb. ad Xen. p. 72. m.; ſicut hic etiam adhibeas aliam iſtius ſyneſis rationem, qua *αὐτοὺς* ad *τὸ στρ.* refertur ita, ut in illo ſubſt. cogitemus aliud *τοὺς στρατιώτας* ſyn. et ſexus diverſi, quo de v. ad Thuc. p. 127. N. 53. ad Luc. 3, 75. N. 19. Ern. ad Hom. 'Οδ. γ', 184. Z. Ind. Xen. Cyr. v. *ſyneſis*, Koen. ad Greg. l. l. Abr. Dil. Th. p. 662. e. cum Auct. p. 382. m. Hdb. ad Xen. p. 25. m. 31. e. et ad L. Boſ. Ell. Leisn. Praef. fere extr. plag. C. b. e., quae fuerint remedia huic loco leniſſima, et tantum ab interpretandi arte legibusque repetita; ubi Bg. in v. *ἐλθ.* e P. per ſyn., cf. G. Th. Nr. 5. ſine Gr., ſed in v. *ὑπ.*, a P. omiſſo, Sch. „med. vel de campo, *ſolito* recipere *eos*, vel de novo Imperatore, volente *benevole* excipere *eos*" quae extr. expoſitio non tam dubitationem habet contra notionem v. *ὑπ.* illam, (quam a Stp. Th. poſitam ſine auctore 1, 958. e. „excip. familiariter" L. Ern. non repetit, at L. N. T. Fiſch. „ſuſcipio — humaniter, amanter" cum alibi talia adv. diſerte addantur, v. Ind. Ael. V. h.) quam repugnat generi neutr. particip. *εἰωθ.*, quod

αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι. προελ- 4. ſus autem Commodus, et

non convenit cum perſ., ſed cum re; ut potior eſt v. ὑπ. vis phyſica, qua Stp. Th. cum Lat. Bg. et illis pr. tenet quidem de perſſ., non item de re, et loco nominatim, qui tropice *aliquem* dr. *ſuſcipere* etc., etiam *accipere*, ut nobis *aufnehmen*, cum quis in locum venit; ut ſit hic, tropo remoto, ut venirent in campum, quorſum alias venire ſolerent; cf. Ael. V. h. 8, 7. p. 539. i. ὁ ἀνδρὼν ὁ ὑποδεχόμενος — αὐτοὺς, *locus convivii*, quo *recipiebantur*, Ind. „conclave, *quod* excipiebat *eos*" ut Gs. ad Luc. 2, 136. l. 12., ſed *ſuſcipere* p. 924. l. 57. it. Iuv. Sat. 8, 88., pro quo Noſter ſine tropo 6, 3, 4. συνελθεῖν πάντας ἐς τὸ σύνηθες πεδίον, ut Dion. H. Rs. V. 2. p. 840. l. 3. ἐκέλευσεν, ἅπαντας ἥκειν εἰς τὸ πεδίον, ἔνθα σύνηθες ἦν αὐτοῖς ἀρχαιρεσιάζειν, cf. p. 873. l. 5., ſed Zoſ. 5, 24, 8. εἰς τὸν εἰωθότα δέχεσθαι τὴν γερουσίαν οἶκον, *in* domum, *in* qua *ſenatus* haberi *ſolebat*, per ſimpl., pro compoſ. Noſtri; qui ſi dediſſet eundem ordinem, remoto πεδ. ad extrema, εἰς τὸ εἰωθὸς αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι πεδ., et oratio laevior erat, et nemo fortaſſis hic haeſitaturus. Venit mihi aliquando in mentem, putare, πεδ. per gloſſam acceſſiſſe e marg., cum et Plato ſic abſolute diceret in Phaed. Fiſch. p. 149. m. παρηγγείλαμεν σὺν ἀλλήλοις, ἥκειν — εἰς τὸ εἰωθὸς, ubi ſane e pr. intelligas δεσμωτήριον, (quo auxeris L. Boſ. Ell. p. 81. i.) ſed et οἴκημα, it. χωρίον, cf. ib. p. 261. i. 388. e. ſqq.

πεδίον) P. non ſine ambiguitate quadam, *ut in* campum — *adeſſent*. Quid enim intelligas per *campum*? An campum Martium? At Commodus hoc tempore eſt ad Iſtrum. Itaque verte, *ut in* locum *venirent*, qui *eos* ſoleret *capere*, ſ. in quo ſolerent congregari. Interim mihi credibile eſt, P. eodem modo hunc locum intellexiſſe, ſed ambiguitate hac in errorem lectores incautos inducere potuiſſe. Bulengerum certe induxit l. l. *Leisn.*

Si ſumitur, id vocabuli ab Herodi. ipſo eſſe: vix aliter in Vs. exprimi poteſt ſevere, quam cum Bg. e P., cuius auctoritas demonſtrat, eum habuiſſe πεδ. in ſuo exemplo; quod tamen non impedit, quo minus id ſubſt. a Gloſſatore venerit, cum diu ante noſtri Codd. potuerint eſſe interpolati. Tamen illa eſt modo coniectura; et ambiguitas tota cadit in lectores, non adſuetos reſpicere orationis contextum, qui hic clamat, de militibus ſermonem eſſe, ac de Commodo, extra Romam urbem verſato; ad quam cum fuerit ante Caſtra Praetoriana campus, in quo interdum convenirent milites, et ſimul etiam e populo ac plebe quidam, cf. Per. de Praet. p. 267. e. 424. 438.: talis etiam campus in Pannonia hic cogitari poſſet, niſi §. ſq. diſerte diceretur, βήματος αὐτῷ εἰς ὕψος ἀρθέντος ἐν μέσῳ τῷ στρατοπέδῳ, unde patet, potius intra caſtra, quam extra, fuiſſe campum, quicunque eſſet; quanquam debuit certus eſſe ac peculiaris notusque, propter adiunctum iſtud εἰωθὸς, etiam intra tabernacula, certe intra vallum, poſt quod iam eſt μέσον τὸ στρατόπεδον, ſenſu populari nec mathematico; etſi fortaſſis fuit propius et circa Praetorium in caſtris, circa quod ſatis amplum ſpatium, cf. Lipſ. de mil. Rom. 5, 2. Op. T. 3. p. 215. ſq., ubi et diſerte „ecce Allocutio — circa Praetorium — ipſum facta."

προελθ.) Non abſurda quidem eſt Ms. lectio, et ſaepe πρὸ et πρὸς variant cum vitio etiam in v. ἐλθ., v. ad Polb. T. 1. p. 905. m. R. Or. V. 3. p. 513. N. 82. p. 575. N. 8. et ap. Luc. 2, 615. l. 21. V. L. h., cumque

θὼν [q] δὲ ὁ Κόμμοδος, τάς τε βασιλείους [r] θυσίας ἐπετέλει,	imperatoria sacrificia celebrabat, et, cum tribunal ipsi in

q) Ms. Ba. προσελθὼν δὲ ὁ κομοδ., v. N., ut de nomine proprio 1, 2, 2. m., quod tamen hic per litteram maiusculam. r) Ms. Ba. βασιλείας θυσ., v. N.

praecipiatur ad Polb. l. l. „pro sensu (cuiusque loci) a lectore (et critico) discernenda haec esse:" tamen hic sensus non sufficit solus, qui et aliquis hic est in Ms. lect., dum per se dici potest Commodus accessisse ad castra et locum indictum, quod et diserte exprimit Vern. vet., *machte sich* Kommodus *herbey*, sed h. l. de lege criticorum alia stabitur in vulg., ob numerum librorum pluriumque sententias, cum, praeter Mss. rel. ac edd. vet., quoque P., quasi instar Codicis, teneat, et vulg. lectio praebeat sensum commodum, quia προελθεῖν dicuntur cum alii, tum imperatores ac reges nominatim, quando e domo, aula locoque, ubi habitant ac versantur, prodeunt in publicum, cf. Stp. Th. 1, 1272. e. et ad Luc. 1, 32. e., ubi et de iis, qui in concionem prodeunt, ad orationem habendam, cum formulis προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, et ἀναβὰς ἐπὶ τ. β. καὶ προελθὼν, ubi ὕστερον πρότερον, pro Nostri recto ordine, προελθὼν — καὶ βημ. ἀρθ. — ἀνελθὼν ἐπ' αὐτὸ, ap. quem et, (quod praeterea pro vulg. est,) perpetuo v. προελθ. adhibetur de imperatoribus sic in simili causa, in primis 6, 9, 4. προελθὼν ἐς τὸ πεδίον λ., quod loci vocabulum hic commode suppleas, vel modo pron. cum praep. ἐς αὐτὸ, e pr. πεδίον, quem ad modum Ms. lectio per glossam sit e marg. per comparationem loci 7, 8, 5. m., cf. 1, 2, 5. c. 1, 7, 9. m. de Lat. Bg., it. de P., qui h. l. iterum δὲ per δὴ reddit.

τάς τε β. θ.) De sacris, sub initio suscepti imperii factis, varie loquitur Herodi., de Severo 2, 14, 4. et §. 10. *Leisn.* Novus quisque imperator primum Iovis, deinde reliquorum deorum templa adire, eosque salutare ac iis sacrificare solebat, priusquam domum imperatoriam ingrederetur. Narrat hoc de Pertinace noster infra et de Severo. Idem passim de aliis affert. *Stroth.*

Leisn locus postr. est ambiguus: sed e serie imperatorum et librorum ap. Nostrum haec reperiuntur, de Commodo 1, 7, 12. ὡς δ' εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν, εἴς τε τοῦ Διὸς τὸ τέμενος, καὶ τοὺς ἄλλους νεὼς ἀνελθὼν, de Pertinace 2, 3, 25. c. εἰς τὸν τοῦ Διὸς νεὼν καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ πεμφθεὶς, τάς τε ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας, de Iuliano 2, 6, 18. θύσας — τὰς νενομισμένας καὶ βασιλείους ἐν τῷ στρατοπέδῳ θυσίας, de Severo 2, 14, 4. ἀνελθὼν εἰς τὸ τοῦ Διὸς τέμενος, καὶ θύσας, ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἱεροῖς νόμῳ βασιλικῷ καλλιερήσας, et de filiis eius 4, 1, 8. ἐπιτελέσαντες τὰς νενομ. ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις, sed de reliquorum imperatorum sacris similibus nihil postea, quorum de loco, ubi fecerint ea, duo patent, reliquos fecisse vel in templis intra Romam, vel extra in templo castrensi, quo de alibi: verum, ubi Commodus fecerit, hic in Pannonia degens, utrum in urbe, an in castris, non liquet, sed ex illis locis illud etiam, hic v. ἐπ. esse i. q. simpl. ibi, tenente id cum subst. θυσίαν e Plut. etiam Stp. Th. 3, 1383. C. e., sub Lat. Bg., et 1, 1620. B., praeter θυσίαν ποιεῖσθαι s. ποιεῖν, Lat. *facere sacrificium*, pro quo Plato dicat θῦσαι θυσίαν „sic Herodi. l. 2. θυσίας τελέσας, et ap. Luc. θυσίαι τῷ θεῷ ἐπετελοῦντο" sine Ind., ubi in v. θυσ. tamen alius est locus v. in pass.,

καὶ, βήματος αὐτῷ εἰς ὕψος ἀρθέντος ἐν μέσῳ τῷ στρατοπέ- | mediis castris erectum fuisset, conscenso eo, circa

cf. Dres. de V. med. p. 279. m. ex aliis Nostri locis, in quibus unus e P. per *sacra facere*, Diod. S. T. 2. p. 151. l. 47. sacrificium *instituens*, Munth. p. 438. m. sacrificia *facere*, ut Luc. 3, 452. l. 11., sed ἐπ. eodem sensu absolute Ind. Ael. V. h. „sc. ἑορτὴν s. θυσίαν" cf. L. Bos. Ell. p. 150. m. et L. N. T. Krb. p. 253. e. In adi. autem Ms. non tam est lapsus librarii in α et ου, quam glossema, quo adi. sexus mutatur, et communis quidem cum subst. fem. in femininum, ut deinceps aliquoties, cf. Exc. ad 1, 1, 6., ignorante Stp. Th. adi. hoc cum subst. θυσ., sed Bg. cum Vern. vet. ducente id a subst. βασιλεὺς, pro eo, quod est imperatoris, imperatori convenit, quod imperator facit; quanquam et derives a subst. βασιλεία, pro eo, quod ad imperium pertinet, imperii caussa fit, ad imperium auspicandum, feliciter suscipiendum atque administrandum; unde supra τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας, cf. 2, 3, 25. e.

βηματ.) Sch. „β. tribunali *erecto*, ὑψ. tribunal *erigi*, s. *in* altum *erigi*" partim e P., ut Bg., et nominatim ad subst. β. in Lat. veteris rationis, ap. G. Th. cum Gr. n. „erat *tribunal* — et imperatoris in castris, quod cespiticium fieri solebat. — Castrense *tribunal* suggestus editior, ex cespite constructus" in quo sella curuli posita imperator aut ius dicebat, aut exercitum alloquebatur" Sb. Ind. *suggestum*, quod ap. G. Th. etiam cum Gr. n., cf. eiusdem Chr. Gr. Ind. Bud. C. 122, 6. Stp. Th., Ind. Dem., (cui add. 11, 12. 285, 15.) Fisch. Aesch. Krb. ad N. T. p. 216. m. R. Or. V. 8. p. 597. e. Heyn. ad Virg. Aen. 5, 44. Dion. H. R. V. 2. p. 1129. cum Hes., nobis *Bühne*, fortassis e Gr. v. βαίνειν, unde subst. nostrum Sch. cum L. Ern. et N. T. rectius derivat, quam aliunde Bud. l. l. Apud Spanh. de Pr. et u. n. 2, 628. i. tres sunt numi, ubi in uno inscript. *Adlocutio*, sed in rel. *Adlocutio Augusti*, et tribunal quadratum, in quo stat imperator cum uno s. duobus aliis, et in terra milites armati cum signis, sed ib. nulla sella, nec gradus. In sq. dat. αὐτῷ, quem dat. in usum hic dicemus, unus Bg. severus cum Vern vet *für ihn*, (per praep. recte explicato,) sed formulum εἰς ὑψ. αἰρ. omnes Inttp. hic privo v. eloquuntur, ubi pro *aufrichten*, habemus et *errichten*, de quibus valent G. Th. „*erigo*, regere in sublime. Praep. enim eam vim habet, quam in *eminere*, etc. (ubi habet,) *e* praep. hic etiam altitudinis notionem verbo addit" ut Gr. εἰς ὑψ. in Latt. istis iam contineatur, sed tamen in quibusdam simile quod adiunctum reperiatur, v. c. *tolluntur* in *altum*, it. *editus* in *altum*, et adeo *cacumen editum* in *altitudinem*, ad quam formam et hic severius reddas, *suggestu*, tribunali *in* altitudinem *edito*; afferente Stp. Th. 3, 1769. G. m. formulam tantum tropico sensu, sed 1, 209. i. „αἴρομαι, tollor, attollor, — erigor. — Luc. ἀρθεὶς — εἰς ὑψ. λ., ubi notandum est, εἰς ὑψ. additum, quum ἀρθ. per se significare posset *alte sublatus* s. *in altum*" 1, 20. l. 33. *in* altum *evectus*; ut ap. Nostr. 2, 10, 2. e. in simili caussa illud εἰς ὑψ. sane abest, βημ. αὐτῷ ἀρθέντος λ., cf. plene iterum εἰς ὑ. αἰρ., quanquam tropice, ap. Luc. Ind. v. αἰρ. i. et Aes. Fab. Hf. pro eoque adi. aliquod syn., μετέωρον αἴρεσθαι Plut. Hf. it. poëticum ap. Eur. Hec. v. 499. μετάρσιον πλευρὰν ἔπαιρε, et ὑψηλὸν αἴρειν, cf. R. Or. V. 4. p. 949. e. V. 8. p. 464. m. 526. m., et εἰς ὑψ. cum alio v. Diod. S.

δῳ, ἀνελθὼν ἐπ᾽ αὐτὸ, καὶ περιστησάμενος τοὺς πατρῴους φίλους [f], (πολλοὶ [t] δὲ καὶ λό-

que se constitutos habens paternos amicos, multi autem et eruditi erant cum

f) φιλ. deest in Par. *Leisn.* in marg. A. 2., quae cum rel. edd. φ. habet, praeter B. 2., unde Par. 1. duxit id vitii. t) Quae inclusa () sunt verba, nonnisi commatibus in Ms. Ba. distinguuntur. *Mart.* Ob aliam verborum rectionem toleravimus hic signa parenthesis, quae sunt per edd., praeter A. cum B. 1. et Ms. Bg.

ἀνελθ.) In v. hoc ap. Stp. Th. 1, 1267. e. „invenitur etiam ἀνελθὼν ἐπιβήματος, *quum* tribunal *conscendisset*" sic mendose, pro ἐπὶ βημ., e Nostro 6, 3, 4., cf. L. Ern., ubi et simpl. Lat. *scando*, it. L. N. T., ubi etiam cum εἰς, ut ap. Nostr. alibi, et R. Or. V. 8. Ind. Din., cum ἐκ ap. Hom. Ὀδ. ζ', 167., cf. v. 163., sed absolute Orph. λιθ. 18, 64., *adscendentem*, ubi valeat illa Stp. notio pro *sursum scandere*, a L. Ern. non repetita, cum adv. ap. Arist. Av. v. 1561., etiam Orph. l. l. 15, 97., ubi pro *redire*, cf. Stp. Th. modo ex Hes. 1, 368. Abr. ad Aesch. 1, 196. i. et Dil. Th. p. 475. e., etiam L. N. T. Schw. sine loco, sed Ind. Luc. e loco primo, et G. Th. in Bg. e P. „auget et velut complet simpl. *scando*, (e notatione, sed et per usum i. q. simpl. et *adscendo*, ut Niz. bene, ubi cum Gr. n. etiam,) ad aliquid scandere" habetque utr. etiam secum pr. *ad* et *in*, cf. Ind. Amm. M. cum Iul. Caes.

περιστησ.) Bg. melius, quam P., expressa med. notione, tamen ut iterum induceret formam pass. cum v. auxiliari, ad nostratium rationem, *um* sich *her* stehen *haben*, sed Sch. „quum *circa* se *stitisset*" cf. 1, 4, 1. m. παραστησ., a quo nostrum v. propter praep. differt tantum in modo notionis, cum sit, iubere quem circa se stare, ab utroque latere, a dextra et sinistra, et a tergo, ut circulus fiat a circumstantibus, intra quem stet aliquis velut medius; quo de sensu in med. nihil in lib. de V. med. Fisch. p. 374. c. sqq. ad Thom. M. p. 708. et Luc. 3, 566. N. 98., nec ap. Stp. Th. 1, 1783., nisi C. m. e Bud. C. 590, 4. cum praep. eadem „φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, custodes sibi apponere et corpori circumdare" pro *circa corpus* sibi *locare*, sibi stare iubere, s. circa corpus suum, sed Ael. V. h. 3, 19. p. 255. i. ἐπέθετο τῷ Πλάτωνι Ἀριστοτέλης, χορόν τινα τῶν ὁμιλητῶν ἑαυτοῦ περιστησάμενος, *aggressus est Platonem* Aristoteles, *circumdans* cum *suorum* discipulorum *caterva*, Ind. „*circumdans* ipsi *coetum suorum disc.*" immo *iubens* s. *postquam iussisset* catervam *suorum* disc. *consistere* circa *se*, non *circa eum*, Platonem, tum Hemst. ad Arist. Plut. p. 333. a. m. „dicuntur plures περιΐστασθαί τινα s. περί τινα, aut unus etiam, quanquam rarius, περ. τὸν ὄχλον, multitudinem hominum circa se colligere" quae videntur respicere Theophr. Char. 6, 3. i. τῶν περιϊσταμένων τοὺς ὄχλους καὶ προσκαλούντων, ubi v. Vs. Cas. et N. it. Ind. Fisch., pro *iubere* circa *se* stare *turbam*, et Xen. Cyr. 7, 5, 16. i. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ὁ μὲν Κῦρος παρῆν εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον. — ὁ οὖν Κ. περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν, Th. V. 1. p. 444. *Cyrus igitur*, Persis, *hastas* gestantibus, *ambitu* magno *circum* se *collocatis*, pro quo malim, *igitur* Cyrus, *cum* iussisset *circa* se *stare* hastatorum *Persarum* coronam *magnam*, notabili loco, ob acc. adiunctum rei s. modi ac formae, cf. Ind. Mor., sed Z. de alio alius notionis, quo forte respicit Hes. 2, 926. i., cf. L. N. T. Schw.

γιοι παρῆσαν αὐτῷ,) ἔλεξε ipso, dixit huiuscemodi quae-
τοιάδε. u Κοινὴν εἶναί μοι 5. dam. *Communem esse*

u) In Ms. Ba. hic non est nova sectio, sed punctum. *Mart.* In edd. res est fere eadem cum 1, 4, 2.

τοὺς πατρ. φ.) In adi. Noster sequitur primo Atticismum in contracta forma, pro πατρώιος, unde et toleramus cum aliis Iota subscr., cf. Greg. de dial. §. 99. p. 75., quo de nihil Stp. Th., sed tamen aliquid super vario usu ac dissensu in adi. nostro et πατρικὸς, it. πάτριος, cf. Praef. ad Thuc. p. 551. 49. it. ad eundem p. 510. N. 50. e. Luc. 3, 561. N. 76. Diod. S. 1, 241. N. 81. R. Or. V. 4. p. 46. N. 60. p. 165. N. 73. Krb. Decr. R. p. I. p. 218. e., cumque de perss., nominatim de φίλοις, quidam Grammatici statuerent πατρικὸς dicendum, ut Suid. 3, 60. e. et Ammon. p. 111. i.: Noster contra accessit ad partes aliorum, ut Thom. M. p. 695., quibus πατρῷος de iisdem placuit, cf. Hes. 2, 894. i.

πολλοὶ) P. liberior in δὲ, parenthesis indice, potuit tamen monere Bg. de severiori Vs. in v. παρ. aderant *ipsi*, ubi divellit praep. iterum, in animo habens syn. συνῆσαν, cf. 1, 2, 2. e., recedens idem tum a P. rectius in gradu adi. λογ. tum in sensu a Sb. Ind. „clari, spectati" quo postr. Lat. non alibi Gr. nostr. vidi conversum, ubi G. Th., cum alio, habet εὐδόκιμος, quod in L. Ern. redditur *laudatus*; ut Sb. postr. possit esse i. q. eius primum, pro celebres s. nobiles, ut λογ. vertunt ap. Dion. H. S. T. 1. 291, 13. Stp. Th. 2, 642. B. m. et L. Ern., forte pro λόγου ἄξιος, a λόγος adeo, qua est sermo, oratio, narratio; a qua notione ducatur χαρακτὴρ rhetorum λόγιος, (v. rhet. sel. ed. Fisch. p. 26. e., pro magnificus; quia magna et praestantia solent memorari, narrari, oratione celebrari,) item aliae potestates hae, cum λόγιος est disertus, dicendi scribendique peritus, it. fatidicus s. vates; ut ab alia vi λόγου et λόγων, pro historia et litteris, est pro peritus historiae antiquitatisque, et pro simpl. doctus et syn. illo Bg., quocum et h. l. capio, cf. Stp. Th. Bud. C. 246, 12. L. Ern. et N. T., it. ad Herodt. p. 1. N. 8. 104. N. 51. et Gron. N. p. 88. m., ad Diod. S. 1, 116. N. 35. Luc. 1, 709. N. 37. Heyn. ad Epict. p. 168. e., Krb. ad N. T. p. 235. m. Loesn. p. 217. e. Munth. p. 265. Kypk. 2, 94. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Polb. Ern., ubi per superlat. P. hic, Thom. M. p. 579. Moer. p. 249. et Hes. 2, 493. m. cum N. 8., variante fortassis Nostro pro σοφοὶ 1, 2, 7.

ἔλ. τ.) De clausula hac ante orationem alterius cf. 1, 4, 1. e., ubi Bg. similis Vs. in alia quamvis Gr. formula, quacum hic variat Noster, cui pron. τοιάδε commune cum Thuc., v. p. 382. N. 14., ubi Vs. per simpl. *haec*, pro *haec fere*, s. melius *haecce*, ut G. Th. „*ce*, syllabica adiectio est, similis Gr. δε, (idem tamen) *hicce*, οὑτοσὶ, est i. q. hic, (non curata illa particula, quae cum Gr. magis definit, nobis *dieser da* s. *dieser hier*, sed in v.) *fere*, — Cic. *scripsit* igitur *his* fere *verbis*, — indicat, se non adnumerare verba" atque adeo, sententiam dictorum ab aliquo exprimi, non verba omnino ipsa, eadem atque omnia subiici; quomodo P. ceperit suam particulam, illi syn. „*ad hunc* ferme *modum*" nobis *ungefähr* s. *etwa*, et i. q. Lat. *prope* s. propemodum; quo sensu infinito et dr. Bg. pron. *quaedam*; ut nescias, utro Lat. expresserit Gr. δὲ, nisi, per *ce* reddens δὲ, sua pron. duo cepit pro uno talia s. haec; quia *quaedam* huius *modi* sunt proprie i. q. quaedam haec, et severe alia Gr. ταῦτά τινα,

„πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς κατα- *mihi vobiscum super praesen-*

ubi deinde tamen redeamus ad *quaedam* in notione illa infinita; quo pron. si contra Bg. δὲ eloquitur: illud *ce* redundanter posuit, ut G. Th. „*huiusmodi*, τοιοῦτος, — *huiuscemodi*, idem" tacente etiam Cort. ad Sall. Cat. 15, 1. 20, 1., sed Ern. ad Xen. Mem. S. init. ad τοιάδε „neque δε plane abundat, *huiuscemodi*" et Bach. Oec. init. „τ. haecce, *huiuscemodi*" ut alii δὲ non curant, Stp. Th. 3, 455. D. „τοιόσδε, talis, eiusmodi, f. τοιάδε, n. τοιόδε" Ind. Aes. Fab. Hs. „τοιόσδε, adi. cum partic. encl., *talis*" Fisch. Theophr. τοῖος δε, talis, *is*" et sic divisum in textu 17, 1. i., sed duobus locis rel. τοιόσδε, sic simul et uno tantum accentu, ut alio in eiusdem Ind. Aesch. „τοιόσδε, talis, hic" it. 2, 24. i. τοιῷδε, 2, 29. i. τοιάδε, it. 2, 40. et τοιόνδε 3, 5. i., ut in Pal. eiusdem textu et Ind. τοιόσδε et τοιόνδε, cf. Stp. Th. l. l. E. e. „in vulg. Lex. scribitur τοῖοσδε et τοῖόδε, ac τοῖαίδε, nec non τοῖάνδε, quod fieri non posset, etiamsi caetera illa ferre quis vellet. Sed Bud quoque alteram scripturam sequitur" forte in C. 1355, 4., sua illa ratione uso Fisch. etiam in L. N. T., sed Schw. cum Krb. „τοιόσδε, *talis*, ex τοῖος et δε" quae derivatio non procedit, cum τοῖος non possit progignere subiectum τοιᾶσδε, sed potius τοίασδε, s. τοῖαςδε, si τοῖος habet in fem. τοῖα, non τοία, quod contra L. Ern. quoque tenet; sicut ex τοιόσδε tantum oriri possunt illa τοιῷδε, τοιάνδε, τοιαίδε, τοιάδε, me quidem, vel contra Vig. p. 670. sq., sumente duo adi. pro themate cum L. Ern., τοῖος et τοιὸς, unde et diversi valent accentus illi antea in rel. casibus, sic, ut suadeam, ne postea edatur δὲ vicinius istis pron., sed separatim, ut hodie facimus etiam in aliis enclit., deferentes illam Codd. vetustam scribendi rationem, e serie omnium una, ne circumflexus veniat in locum ineptum; quod Stp. tacite respiciebat supra, cuius edita in hoc quidem genere deinceps retinemus per reperta, olim adhibituri severitatem; sequente Sch. partim P. „ἐλ. *orationem* habuit *ad* hunc *modum*, τοῖος, *talis*. Hinc τοιόσδε, idem. τοιάδε ἐλ. ita s. *in* hunc *mod.* verba *fecit*" qui illi δὲ nec in his, nec in δὲ advers. (ubi simul ponit, ut alii Ind., v. c. Z. Xen. Bach.) aliquam vim tribuit, ut forte nec Hoog. Op. p. 262. Nr. 32. sq., cf. Hes. 2, 1397. e. τοῖα, τοιαῦτα, τοιάδε, ut δὲ enclit. plane non comparet in Stp. Th. et L. Ern., sed sine N. ap. Vig. p. 526. Nr. 22.

Κοινὴν) Est egregia haec oratio, et ad benevolentiam pariter auctoritatemque conciliandam valde opportuna. Nam, quod de castrensi contubernio et commilitio civiliter disserit, efficacissimum sane erat εἰς τὸ οἰκειώσασθαι τὸ στράτευμα, ut Noster loquitur, (§. 2. e.) Ita Caligula, quod esset in castris inter milites educatus, plurimum *per hanc nutrimentorum consuetudinem amore et gratia valuit* ap. eos, Suet. Cal. 9. et 13. Quod autem de successionis dignitate et maiestate tam splendide loquitur, argumentis a nativitatis nobilitate, ab imperii maiestate et parentis divinitate, graviter petitis, in eo μεγαληγορεῖ τῆς βασιλικῆς μεγαλοφροσύνης ἐπάξια, quem characterem principum orationibus Simocatta designat. *Boecl.*

Adi. κοινὸς cum pr. πρὸς, Lat. *inter* s. Bg. *cum*, e P. et Sch. („cum aliquo commune habere, εἶν. habere me") praeter G. Th., semel modo Stp. Th. 2, 295. A. e. ex Anthol. prolatum, v. ap. Ael. V. h. 10, 15. p. 667. e. cum Abr. Dil. Th. p. 708. e., ut de πρὸς ista notione Bud. C. 1385, 34. Vig. p. 645. Nr. 12. m. p. sq. N. 77. e. Fisch. ad Well. p. 392. e.

„λαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν *tibus malis dolorem, et non*

Stp. Th. 3, 573. C. m. ſqq. L. Ern. et N. T. Schw. cum Krb. p. 561. e. Nr. 9. p. ſq. Nr. 15., Ind. R. Or. V. 4. p. 1163. e. Dem. p. 651. i. Nr. 3. ſq. Fiſch. Th. Ae. et Pal. cum Ael. V. h. Luc. i., Fab. Aeſ. Hſ., in cuius Ind Plut. ſub Lat. *adverſus* etiam aliquot loca eo pertinent; in ſubſt. ἀλγ. Stp. Th. tenente tantum abſolute e Plut. et Xen., qui locus eſt in Ind. Mem. S., cf. Herodt. Fiſch. Aeſch. Dion. H. S. T. 1. et Geop., it. cum gen. rei Plut. Hſ. cum Fiſch. Pal., ſed nullibi, ut hic, cum pr. ἐπὶ, quae tamen habeat analogiam, quia ſubſt. ſequuntur rectionem et praep. ſuorum v. v., cf. Heſ. Suid. ἀλγηδόνες, λῦπαι, *dolores*, e quo Stp. laudat ἄλγησις, quod mox ibi ſq. ex Ariſt. Theſm. v. 154., ut de ἄλγημα cf. Foeſ. Oec. cum Ind. Luc., ſed ſuper τοῖς κατ. Leisn. in Progr. et ad 1, 15, 5., quae, hic ſine ſubſt. aliquo poſita, (ut τὰ κατειληφότα 1, 14, 11.) Stp Th. 2, 571. F. m. profert modo ex Herodt. ſine Ind., quibus illud Noſtri 1, 12, 16. τὸ κατειληφὸς πάθος prodit tum ad ellipſin ſubſt. πάθη, (quanquam et procedit ſuppletum ſubſt. πράγματα, tacente de utr. L. Boſ. Ell.) tum ad notionem, cum v. κατ. utrinque debeas accipere cum Stp l. l. pro „accidere, contingere, evenire"; et τὰ καταλαβόντα, *ea*, quae *acciderunt* ſ. evenerunt, late per ſe patentia, h. l. ſane mors Marci et calamitas quaedam, inde ad filium civesque redundans, et hic porro e contextu in malam partem, ut ſtatim exprimit P., quanquam non ſevere, cum alias addatur ſubſt. eius notionis, v. c., praeter πάθος, etiam συμφορὰ, ubi ſingula ſingulis reddenda et particip. reſolvendum ex arte; ut Bg. dux fuit Sch. in v. „ſuper *praeſentibus* malis *doleo*" ubi forte extrinſecus aſſumtum ſubſt., quia et Sb. Ind. illud τὸ κατειληφὸς πάθος reddit „praeſens *calamitas*" quae notio fuerit e Gr. pro venire ſ. advenire, redeatque eodem, cum, quae venerunt, eadem adſint ſ. praeſentia ſint, evenerint atque acciderint; ad Luc. 1, 827. N. 54. e., ubi proprie de πρὸς, pro cum, ſermo, reddente Rz. noſtrum locum „*communem* eſſe *mihi* vobiscum *ſuper* his *calamitatibus* moerorem, *et* vos *non* minus, *quam* me, *graviter ferre*" ubi, niſi quod numerus plural. Gr. ſervatur, cum P. particip. redditur per merum ſubſt. malae notionis, et praeterea artic. per pron. demonſtr., hic ante particip. iterum.

καὶ μ.) Bg. μ. τι manifeſto ſic reddit, ut μηδ. accipiat pro ſimpl. μὴ, cf. 1, 4, 2. e., ſed τὶ (cf. Exc. ad 1, 2, 8.) putet redundare cum Rz. in N. pr., qui tamen id τὶ poſt negat. recte tuetur ad Luc. 3, 665. e., ubi eſt Lat. *plane* ſ. *prorſus*, et μ. τι nihil *prorſus*, ſed μ. τι ἧττον *plane* non *minus*, nobis *gar* nicht *weniger*, als *ich*, ſ. *im* geringſten *nicht* rel., cum proprie ellipſis ſit pr. κατὰ, cenſente Sb. Ind. v. τὶ" eſſe pleonaſticum poſt πολὺ, μηδὲν, πάνυ, (ſed v. μηδ., laudato cum aliis Noſtri etiam h. l., addente,) in quibus fortaſſe rectius diviſe ſcripſeris μηδ' ἕν τι λ." qua de ſcriptura cf. Praef. ad Thuc. ad p. 106 Hemſt. Ariſt. Plut. p. 23. et Luc. 1, 525. N. 76. e. p. 569. e., qua ſenſus quidem nihil patitur, ſed e ſeveritatis lege tamen non uti liceat contra libros ac Codd., vertente Sch. in μ. „τι, *nihil*, τὶ, nihil *quidquam* 1, 9, 19. 3, 1, 2. ſed 1, 5, 5. Stp. putat redundare τὶ, minus recte, mea opinione, (quae Stp. potius reperiuntur ad 1, 9, 19. i., tum in ἧτ.) nihil *minus*, non aliter, *quam* ego" ubi recte ſolvitur ἧτ. cum gen. in ἢ ἐμὲ, cf. Stp. Th. 1, 1477. B., quae Noſter diſtraxit, non poſito pron. ὑμ. ſtatim poſt καὶ, tum laeviorem ob orationem, ne bis hiatus eſſet in καὶ ὑμ. et τὶ ἧτ., tum per ele-

„τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *minus vobis, quam mihi, ae-*
„ἐμαυτὸν ἀκριβῶς πέπεικα. *gre esse, plane persuasus sum.*
„οὐδὲ γὰρ, περιόντος μοὶ τοῦ 6. *Neque enim, superstite mihi*

gantiam, quae ad se relata pron. ὑμ. ἐμ. sibique opposita libenter copulat vicino situ; sicut per horum pron. ordinem Nostri vitatus ἐμοῦ ὑμ. hiatus, sed per totam hanc §. suavissima levitas observata, cf. Dem. 771, 9. ἕκαστον ὑμῶν — τὰ δίκαια εἰδέναι — οὐδὲν ἧτ. ἐμοῦ, it. 1035, 10. 268, 24. 749, pen. 1032, 12. 347, 24. 218. i., mutante Bg. in sq. v. δυσφ. constructionem Gr. sine necessitate, et deserente etiam affinitatem Lat., quam Rz. in N. pr. servat, etiam Sch. „aegre *fero*, indignor" ut Stp. Th. aliunde, cf. Bud. C 485, e. 498, 21. Foes. Oec. p. 107. a. i. Ind. Luc. Diod. S. Ael. V. h. Fab. Aes. Hs. it. ap. Arist. Ran. v. 953. et Thesm. v. 79., ubi v. Schol., it. Hes. cum 2, 1013. i., Thom. M. p. 731. N 6. Moer. p. 327. Suid. 3, 162. i., quorum ex interpretatione et comparatione cum v. πενθεῖσθαι, pro μετ' οἰμωγῆς παρακαλεῖν, hic forte nostrum v. intelligas de dolore externo, pro lugere, nobis *beklagen* s. *beweinen*, quia in pr. iam mentio facta illius ἀλγ., qui sit dolor ac moeror animi et internus; quanquam capientibus utr. de una animi tristitia non existit tautologia inanis, cum prior formula, *mecum doletis*, sit infinita, sed posterior, *aequali modo* s. *aeque* vehementer *doletis*, atque *ego*, habeat adiunctum aliquod a gradu s. mensura; etsi Noster, si noluisset copiam sequi, quae tamen orationi propria est, atque etiam tristi animo ac gravi iactura vulnerato, poterat uno defungi verbo, *doletis* mecum, idque *pari modo*; sicut in Gr. v. deesse queat e pr. ἐπὶ τούτοις, quacum praep. et alibi ponitur, cf. Ind. Diod. S. cum Fab. Aes. Hs.

ἐμ. ἀκρ. π.) P. formulam compositam deserit Bg., interpretatus act. cum pron. pers. per syn. pass. ad sensum, pro severis, *mihi* plane *persuadeo*, pro praes. sumendo perf., quod forte Bg. servare voluerit, at Sb. Ind. in v. „*certo* mihi *persuadeo*" quod adv. non reperi cum Lat. Bg., cui potius datur illud Bg. et *prorsus*; reddente Stp. Th. 3, 127. E. m. „accusativo ἐμαυτὸν πείθω, — mihi *persuadeo*, s. persuasus sum, s. persuasum mihi est" quibus addas P. *persuasum habeo*, aeque liberius; quorum medium Bg. proprie est Gr. πέπεισμαι, resolvendum deinde in Nostri ἐμ. πέπεικα, cum adv. nostro formulas illas non tenente Stp. nec Indd., ubi tamen Nostri ἐμ. πεπ. ap. Ael. V. h., bene conversa, sed ap. Thuc cum P., ut sine Ind. ex Dem. v. ap. Valck. Eur. Hipp. v. 1062., ubi cum v. πειθ. iungitur πάντως, sed σφόδρα ap. Soph. Ai. v. 150. et βεβαίως ap. Luc., cf. Plut. Hs. ὅπως ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτὸν πέπεικεν, ubi Vs. libere, sed Ind. bene; ut tamen Nostri adv. cum v. πειθ. defenderim ex analogia et aliis v. v., ad animum pertinentibus, eiusque facultatem utr., v. c. cum id adv. additur ad v. εἰδέναι, cf. Stp. Th. Ind. Dem. (add. 28, 11. 45, 3. 57, 22. 99, 28. etc. it. 60, ult.) R. Or. V. 4. Dion. H. S. Γ. 2. Xen. Z. Cyr. et Bach. cum Fisch. Aesch., ubi, ut et in L. N. T., modo simile 1 Thess. 5, 2., cui εἰδέναι respondet ad sententiam ἑαυτὸν πείθειν, ut diserte Ind. Thuc. Or. Bauer. „πείθω ἐμαυτὸν, scio" tum Ind. Dion. Cas. „ἀκρ. omnino, penitus, — ἐπίστευον αὐτῷ" cui v. et ipsi par Nostri formula, nec ap. Vig. p. 367. memorata.

οὐδὲ γ.) Bg. e P., non reddente Sch., nec praecipiente quid de negat. illa ante γὰρ causalem, ubi eadem res, quae in Lat., cf. Hor. Turs.

„πατρὸς, πλεονεκτεῖν ὑμῶν patre, praerogativam habere

p. 564. i. „nec *enim* et *neque enim* — pro non enim" i. e. pro fimpl. negat., G. Th. v. *neque* 428, 70. et Schell. de ftylo p. 291. e. ut Hoog. Op. p. 988. e. Nr. 26. fine praecepto vertit „οὐδὲ γ., non *enim*" quo et tendat Stp. Th. 2, 1537. E. e., qui in fq. formula, (ubi Sch. cum Bg. alio tantum ordine, *p. fup. m.*, quoad pron., feverius, quam P., fed ex eodem, quoad Lat. in v.) 1, 1135. F. i. per idem Lat. e folo Noftri alio loco, τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος, abfolute tantum, nec fimul, ut hic, cum dat. perf., cf. modo utr. R. Or. Ind. V. 4. 6. 7. Il. Dem. v. e., Thuc. Dion. H. S. T. 1. Luc. Ael. V. h. 4, 27. i. τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περ., fuperftite *adhuc* ipfius *patre*, addito libere adv. ἔτι, quod, ut infra ap. Noftrum, additur ib. 10, 15. i. et Zof. 3, 4, 7., cf. Thom. M. p. 308. i. περίεστιν — καὶ ἀντὶ τοῦ ζῇ, Suid. 3, 87. i. cum p. pr. m. Hef. 2, 925. m. cum N. 8. it. p. pr. m., quod profit ad p. 923. e. it. 941. m. cum N., cf. ad Bg. Ind. Liv. Suet. Corn. N. et Iuft., at de fevero Lat. *fupereffe* cum eodem dat. Tac. Iuft. et Corn. N., eodemque fenfu, pro vivere, adhuc effe in vivis f. in vita.

πλεονεκτ.) *Neque enim* ego — *fuperiorem* me *vobis* unquam *geffi*. Ita non male P. vertit. Poffis et hoc modo, *neque enim* — vobis *praeferri*, meliori conditione, *quam vos*, effe *volui*. πλεονεκτεῖν τινος, fe cui praeferre, fe aliquo fuperiorem gerere. Hoc v. eodem modo accipiendum eft ap. Plut. in Apophth. Lac. f. 224. E., ubi peffime vertit Xyl. per *fraudem facere*. Ita πλεονεξία accipienda eft 1 Theff. 2, 5., ubi male redditur *avaritia*. πλεονεξία etiam vocatur ap. Gr., quum quis in pugna utitur meliori conditione. Xen. Cyr. 1., ubi μετὰ πλεονεξίας ἀγωνίζεσθαι πρός τινα, mit *Vortheil gegen einen fechten*, v. Voff. ad Caef. b. G. 3, 17. Caeterum, qualem fe fuiffe, fuperftite patre, Commodus h. l. gloriatur, talis Pertinax fuit, Imperator etiam factus, nempe μέτριος et ἰσότιμος 2, 4, 18. *Leisn.*

A P. difcedit Bg. per non optimam Lat., pro *praecipuum quod habere prae vobis volui*; comparante me v. hoc privum cum formula πλέον ἔχειν tum univerfe, tum maxime, quum habet gen. perf., a πλέον pendentem, ubi πλεονεκτεῖν τινος eft i. q. πλέον ἔχειν, ἢ ἄλλος τὶς, cf. Bud. C. 1203. e. Stp. Th., qui 1, 1325. D. e. noftrum locum e P. profert, et componuntur etiam ap. Thuc. p. 274. l. 45. fq., cf. Xen. Ἀπ. Mor., et ap. Thuc. p. 467. l. 78. τὸ πλέον — σχήσοντες non modo in Vs. fimiliter, *fe fore* meliore *conditione*, fed etiam a Schol. explicatur πλεονεκτήσοντες, ut πλέον ἔχειν etiam dr. de hofte, v. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Xen. Cyr. Z. 1, 6, 26., etiam in malam partem, cf. Abr. Dil. Th. p. 45. m., fed de noftro v. ad N. T. locum Inttp. et Lexx. it. L. Ern. cum Suic. Th. Ind. Xen. Cyr. et Bach. Dion. Caf. Suid. 3, 128. m. et v. πλεονεξία fecundum, a Sch. in „ἠξ. petebam, *putabam*" difcedentibus partim Leisn. et Bg., cf. de principe vi huius v., pro dignari, f. dignum putare, L. Ern. et N. T. Ind. Gs. Chr. Gr. cum R. Or. V. 7. If., de univerfis pluribusque fimul notionibus Bud. C. 191, 40. 193. Stp. Th. Ind. Thuc. Xen. Cyr. Z. Dion. H. S. T. 1. Ael. V. h. Ifocr. Mor. Plut. Hf. et Krg., pro poftulare Plut. Hf. p. 133. e. Toup. ep. crit. poft Em. ad Suid. p. 28. e., pro velle, quanquam dubitanter, Stp. Th. 1, 451. i. Lexx. laud. et Indd. quosdam, tum Fifch. Theophr. et Xen. Bach. Z., fed Mem. S. 2, 1, 28. m. per locum claffícum, ob comparata et fyn. βούλει, ἐθέλεις, ἐπιθυμεῖς,

„ἠξίουν. ἐκεῖνος γὰρ πάντας	7. *prae vobis postulavi. Ille enim*
„ἡμᾶς [x] ὡς ἕνα ἠγάπα. ἔχαιρεν	8. *omnes nos ut unum diligebat.*
„οὖν μᾶλλον [y] συστρατιώτην με,	*Libentius itaque commilitonem*
„ἢ υἱὸν, καλῶν. τὴν μὲν γὰρ [z]	*me, quam filium, vocabat. Hanc*
„προσηγορίαν ἡγεῖτο Φύσεως,	*enim appellationem existimabat*
„τὴν δ' ἀρετῆς [a] κοινωνίαν.	*naturae, illam vero virtutis com-*

x) ὑμᾶς Ms. Ba. et Vi. cum edd. B. 1. al., v. N., ut post ἡμ. comma in A. cum B., quod procedit, ut et aliud post ἕνα, ubi tamen nullibi erat. y) In Ms. Ba. hic comma cum edd. Bs. L. utr., sed mox post καλ. colon in Stp. al., nobis ante causalem particulam semper statuentibus punctum. z) In Ms. Ba. hic comma abest. *Mart.* quod ibi erat in Stp. al., contra erat mox post πρ. in A. 1. al., v. N. a) Ms. Ba. τῆς δ' ἀρετῆς κ., quod est haud dubie falsum. *Mart.* v. N., ut in edd. mendosa τήν δ' B. 1., unde τήνδ' una voce B. 2., ut post δ' comma in Stp. al.

rel., Krb. ad N. T. p. 230. m. Loesn. p. 208. Kypk. 2, 148., Gs. ad Luc. saepe, qui et semel per *solere* 2, 385. l. 82., cf. Abr. Dil. Th. p. 713. m. D'Orv. Ch. p. 706. e. Arist. Plut. v. 932. 1081. 1085. 1178. Isocr. Pan. Mor. p. 21. e. 41. i. 48 §. 18. e. p. 56. e. 90. i., ut p. 16. e. pro putare componitur cum νομίζειν, cf. Arist. l. l. v. 271., sed v. 259. ambigue, pro velle, an postulare, ut ap. Dem. 164, 23. pro velle, an putare, quod nec ab h. l. alienum, cf. Suid. 1, 239. m., cuius 2, 64. m. potest referri ad aliquam superiorum notionum, vel cum Gs. illa pro solere ad istam L. Ern. pro statuere s. instituere. Sensus hic, nolui plus esse, nec maior meliorque vobis; et dolemus pariter, quia pares fuimus.

πάντ. ἡμ.) Mss. cum edd. ὑμ. potest esse a librarii lapsu, ut alibi duo pron. ista variant et confusa sunt, sed et e marg. venerit in textum, e §. 12. notatum, exprimente P. utrinque ἡμ. cum Vern. et Bg., quod hic suadet §. sq., ubi Commodus se diserte complectitur; unde et h. l. cogitari debet, *me et vos omnes*, i. *nos omnes*, ita amavit, quasi essemus tantum *una persona*; et suadet quoque series, *nolui* plus esse, quam vos, quia nec pater plus me aestimavit, verum aeque nos, me et vos, amavit, et me pro commilitone vestro habuit potius, *quam pro filio.* Patet etiam e §. 20. τὴν τοῦ κοινοῦ πατρὸς μνήμην, communis *patris*, i. mei ac vestri, i. nostri. In v. ἀγ. Bg. Lat., e P., habet aliunde Stp. Th., at G. Th. cum solo Gr. n.

ἔχαιρεν) *Commilitones* blande appellati milites ab imperatoribus, cuius rei multa in historia Rom. exempla prostant, ut Caesaris, Suet. 67., Augusti ib. 25., Pisonis Tac. H. 1, 29., Othonis ib. 37., Agricolae ib. 33. in vita, adeo, ut Marcus Commodum saepius commilitonem in exercitus gratiam, quam filium, appellarit, Herodi. 1, 5. et Anton. Caracalla se commilitonem, quam principem, a militibus dici maluerit, vel simulaverit malle, idem 4, 7. (11.) Haec Cell. ad Curt. 9, 2, 28. *Leisn.*

Igitur, inde s. propterea igitur, quia vos milites amavit et vitam militarem, cf. Exc., etiam ad s. §., (ubi ad v. ἡγ. Bg. e P. non ita severe, ut 1, 2, 4. i.) etiam ad §. 9. φερ., quo de Leisn. in Progr.

„Φέρων τέ με πολλάκις [b], νή-
„πιον ὄντα, ταῖς ὑμετέραις ἐν-
„εχείρισε πίστεσι. διό περ καὶ
„ῥᾶστα πάσης εὐνοίας μεθέξειν

9. *munionem. Tradensque me saepe infantem adhuc vestrae*
10. *commendavit fidei. Quapropter etiam facillime omnem*

b) Mss. tres πολλάκις ἔτι νήπ., v. N.

πολλάκις) Cod. addit ἔτι. Plenior ita quidem fit locutio: at tamen ἔτι, quod commode intelligi poteſt atque intelligi debet, a librario additum puto. *Stroth.*

Adv. illud Mss. hic non P. refert, et tamen Bg., ut 1, 1, 4. m. libere P. addebat, ſed Mss. deinde aliquoties addunt, quorum auctor id e marg. duxit per comparationem locorum, ubi cum formula νήπ. ὄντα incedit, cf. Ind. Plut. Hſ. v. εἰμὶ cum Acl. V. h., forte et cavens, eo intruſo, ne πολλ. ad ὄντα traheretur. Debere autem intelligi, equidem non dixerim, cum ſenſus vel ſine eo conſtet, cumque in eadem formula interdum abſit, v. c. N. T. 1 Cor. 13, 11.

ταῖς ὑμ.) Obſerva plur. πις. hac notione. Ap. rhetoras πίστεις ſunt probationes, v. Quintil. *Leisn.* Inſt. Or. 5, 10, 8. Numeri plur. cauſam hic facile reperias in oratione, ad plures habita, ſed mutati a Bg. e P. in penuria Lat., qui Bg. in v. ἐνεχ. partim e Sch. „*in* manum *dedit* infantem, *fidei* alicuius *commendatum*" cf. Exc.

καὶ ῥ.) Vocem hanc utr., a P. omiſſam, recte Bg. ſervat, ubi liberum ſit, adv. iungere cum v. proximo μεθ., aut cum remoto ἠλπ., h. l. ſine argumentis et rebus aliis, donis, precibus, pollicitationibus, ſed maxime ſine aliis cauſis, et iam propterea, quod pater iſta fecit, ſi copuletur cum v. ἠλπ, ut ap. Dem. 276, 17. ῥᾷον ἤλπιζε, Thuc. p. 283. l. 96. ῥαδίως (ſic ſine Iota ſubſcr.) ἤλπιζον, facile *ſperabant*, ſed ambigue ap. Diod. S. T. 1. p. 634. l. 17. ἤλπιζε ῥαδίως κρατήσειν τῆς ἐπιβολῆς, *propoſitum* ſibi *facile* ſucceſſurum *arbitrabatur*, quae Vs. iungit cum ſq. v. κρ., cf. Lat. aeque ambigue ſtans ap. Corn. N. 1, 3, 2. et Liv. 2, 35. e., liberum in ſqq. P. deferente quoque Sch. in „πρὸς — ab *aliquo* participem *fieri* rei alicuius" ſed in rel. cum Bg., niſi quod non aſſumit extra ſimul acc. pron. perſ., quo ſenſu, ut ſit non de pluribus communiter, ſed de uno tantum, et pro ſimpl. conſequi, adipiſci, accipere, Lat. quidem *participem fieri* ſ. *eſſe*, it. *participare* cum Gr. n. tenet G. Th., ſed Stp. Th. 1, 1348. D. m. dubitanter „ap. Dem. exponitur etiam *non conſequi*, (ſine Ind. 1367, 17. ubi vero et vulgari notione de pluribus valere poteſt, cum tamen eodem tendant haec porro ib. F. e.) μ. alicubi *compos ſum*, μετέχουσα λογισμοῦ ψυχὴ, compos et particeps" adeptus, *praeditus* ratione animus; ad quam ſimpl. notionem referas etiam, de re quidem Diod. S. 1, 9. l. 32., ubi ſyn. additur τυγχάνειν, ſed de perſ. Luc. 1, 663. l. 39., ubi ſeq. iterum ἐπιτυγχάνειν, quod Gs. *potiri*, it. 3, 626. l. 81. τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκὼς, quis *fuerit* ita *diſertus*, pro *quis* tantam *eloquentiam* adeptus ſit, *poſſideat*, it. R. Or. V. 3. p. 509. l. 12. et Dem. 1418, 18., ubi l. ult. τοῖς ἔχουσιν, cf. p. ſq. l. 5. 1414, 11. 27., ut pr. μετὰ nec hic vim habeat, ut nec in aliis v. v., inde compoſitis, aut certe non illam ſocietatis, v. μεταλαβεῖν et μετεῖναι Ind. Epict. H. et Fiſch. Aeſch. it. μεταποιεῖσθαι, ſimiliter de artibus ſcientiisque uſurpatum, ut noſtrum ap. Fiſch. Plat. Pol. p. 164. e., ſicut, e vulgari ſenſu, hic Com-

„πρὸς ὑμῶν ἤλπικα [c], τῶν μὲν *benevolentiam me consecuturum*
„πρεσβυτέρων [d] τροφεῖά μοι *a vobis spero, senioribus ut*

c) Hoc comma placuit nobis cum Ox. al. et Ms. Bg., pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N. d) In Ms. Ba. hic est comma, ac post ἐφ. itidem nonnisi comma. *Mart.* Prius comma est quoque in A., sed post ἐφ. comma in Bs. 1. al., pro puncto A. et Pat., sed colo Stp. rel., v. N.

modus speret, fore, ut exercitus et militum benevolentiam consequatur cum patre, s. aeque et similiter, ac pater.

τῶν μὲν τρ.) Pol. *quum pro* alumno *me* natu *maiores* habere *debeant.* Recte, si sensum spectes. Recte etiam Bg.; ex quo simul patet, *τροφεῖα* hic esse non praemium, ab alumno pro educatione nutritio datum, sed officia, alumno debita. Ergo *τροφεῖον* 1) officium, quod pro educatione debemus nutritiis, 2) officium, quod nutritius debet alumno. Eadem vis vocis esse videtur ap. Aeschyl. in Sept. c. Th. v. 483. et Eur. Ion. v. 852. *Leisn.* *τροφ. μοι*, qui in locum patris successerim, eiusque personam repraesentem, qui pater meus vos seniores, veluti pater liberos, aluit. Quapropter hanc mihi debetis mercedem nutritionis, ut me diligatis. *Reisk.*

Illis Leisn. locis utitur etiam Valck. ad Eur. Ph. p. 18. a. e., sed notione vulgari, qua et capiunt ibi Aesch. Schol. β', *τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τρεφεῦσι γέρα*, et Barn. ad Eur. „*τροφεῖα, — ποινὴν τῆς τροφῆς ἕνεκα.* Hom. vocat *θρέπτρα* et *θρεπτήρια*" nec mihi alia illa Bg. et Leisn. reperta est per Indd., sed tantum de praemiis, officiis et gratiis pro nutritione et educatione, praestita illa aut a parentibus, ut Dion. H. S. T. 1. 721, 14., aut ab aliis hominibus, ut Diod. S. T. 2. 552, 93. *nutrimenta*, cf. Eur. Ph. l. l. b. i., tum ab urbe Dion. H. l. l. 348, 16. it. a patria R. Or. Ind. V. 6. et 8. Lyc., semel vero cum gen. diserto *τῆς παιδεύσεως* Luc. 3, 491. l. 15. *ista* educationis *nutritionis*que *praemia*, nec alia ap. Stp. Th. L. Ern. Suid. 3, 509. m., fere cum Schol. Aesch., nec per analogiam alia procedat, cum similis formationis subst., ut *ἰατρεῖον, διδασκαλεῖον, κηρυκεῖον, πρεσβεῖον, πορεῖον*, non aliter dicantur, nisi sic, ut sint ea, quae accipit aliquis, v. c. medicus, non quae ipse dat aliis. Unde hic *τρ.* non sunt, quae nutritius dat et facit alumno, sed quae accipit ab alumno; debetque Commodus esse nutritor, et senes milites esse debent alumni. Sed quomodo Commodus iuvenis senum nutritor possit esse ac dici? Non quidem, ut imperator novus et huius temporis; qua ratione iis nondum aliquid praestiterat, quod rependerent amore. An igitur, tanquam regni socius et patris? Verum sic Commodus etiam tironibus et iuvenibus militum aliquid tribuerat, pro quo grati esse benevolique deberent. Hinc non Commodus erit ille nutritor, sed potius Marcus, a quo seniores quidem inde a multo tempore, sed recens conscripti milites tantum a paucis aliquot annis, stipendia et alia beneficia acceperant, ob quae utrique obstricti essent ad gratiam et benevolentiam ipsi Marco, et cum vivebat, et post mortem, ubi pietatem illam solvere aliter non poterant, nisi amore atque benevolentia in filium, eius nunc successorem; cui dum faciebant id: simul in patrem grati videbantur, eique mercedem pristinae nutritionis beneficentiaeque exsolvere. Ut adeo sensus hic sit, quem Rsk. dedit, vos seniores debetis mihi benevolentiam patris mortui causa, ut gratum sic animum ostendatis propter eius

„ταῦτα ὀφειλόντων. τοὺς δ' „ἡλικιώτας [e] εἰκότως ἂν καὶ | 11. *alumno mihi officia haec debentibus. Ipsos autem aequales*

e) Comma hic in A. Stp. et al. v. N.

priſtina beneficia, et quia ego ſum tanti benefactoris veſtri ſucceſſor et filius. Ita conſtabit, opinor, non modo ſeries orationis, ſed et notio vulgaris in τρ., ubi Sch. partim cum P. et Bg. „quum *pro* alumno *me* habere *debeant*, ſ. quum *haec*, ut *alumno*, officia *debeant*. Alias notat praemium, quod alumnus ſuo nutritio pro educatione debet, — ὀφ. debentibus *mihi* praemia *nutritionis*.“ Eſt praeterea elegantia hic duplex, una in privo vocab., quod Noſter Atticorum τροφ. adhibet pro θρεπτήρια vulgaris Graecitatis, ſi fides habenda Valckenario l. l. a. m., (quanquam Grammatici promiſcue ponunt, Suid. 2, 205. i. θρέπτρα, τροφεῖα, et Heſ. 1, 1729. e., pro quo Eur. Iph. in A. v. 1230. periphraſi utitur, πάτερ, πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς; pater, *reddens tibi gratiam* laborioſae *nutricationis*?) altera in verbis iunctis et tota orationis forma, cum Noſter potuerit dicere τῶν μ. πρ. ὡς τροφεῖα ταύτην ὀφ., ſc. τὴν εὔνοιαν, tanquam *nutritia*, ſ. mercedem nutritionis; pro quo pronomen ſtatim relatum eſt ad τρ. ſubſt. proximum, omiſſa partic ὡς, quam omnes Intrp. expreſſerunt, quanquam aliam in partem oratione converſa, et delecto concreto pro abſtracto; quae res deducat aliquem eo, ut credat, Bg. cum P. legiſſe τροφεῖ ἐμοὶ, ſ. τροφῷ ἐμοὶ, ut quoque Leisn. in m. Ox. „ſ. τροφεῖ“ ſed non ſimul ἐμοὶ corrigens, quod tamen in vulg. lect. lateat, ε in α facile mutato, et ad pr. ſubſt. tracto, in primis a ſerie Codd. una; quanquam de τροφεὺς, pro alumno, nihil reperi, ſed de τροφὸς Stp. Th. ex Heſ. 2, 1426. m. τροφοὶ, ἀντὶ τοῦ θρέμματα, ubi tamen nihil N. iuvat, ſed L. Ern. „τροφὸς, *alumna*, ſ. *alumnus*, θρέμμα.“ Unde P. habuerit illud τροφῷ ἐμοὶ, aut τροφῷι μοι, Iota poſtſcripto de vetuſto more, (unde vulg. facile ortum,) aut τροφίμῳ μοὶ, quibuscum ταῦτα conſiſtit, ut in vulg. cum pr. εὐν., quia poſt ſubſt. maſc. l. fem. ſexus ſtat ſaepe neutrum, et hic plur. poſt ſing., cf. 1, 1, 5. e. et ibi laud. Abr. Dil. Th. p. 58. m., qui plur. deinde pro ſing. capietur, ut ſit, *ſenioribus* id *debentibus* mihi, *ut* ſuo *alumno*; ſed ut P. quoque libere ſenſum dare potuerit qualemcunque, cum Mss. hic taceant, et lectio vulg. difficilior ſit et exquiſitior quam pro librarii ingenio; ducente Bg. partim e Stp. m. ad P., e quorum ſententia Commodus ſe nominat *alumnum* ſeniorum *militum* non proprie, quaſi nutritus ſit ab iis educatusque, ſed improprie, ut inter eos et in caſtris cum patre ſaepe verſatus ſit et adoleverit, cf. 1, 4, 8. i. et Suet. in N. Bc. ad §. 5., it. G. Th. 266, 86. „*alumnus* et *commilito* ſuorum *militum* vocatur Alexander, quod adultus eſſet inter illos; ut Caligula Tac. A. 1, 44. i. *legionum* dr. *alumnus*“ ubi et quaerit, *alumnus* an dicatur active, pro eo, qui nutrit; quo ſenſu ſi forte Lat. Intp. ceperunt: a noſtra expoſitione non diſcedunt; cf. de τρόφιμος ſenſu utr. Ind. Xen. Hell. Mor.

τοὺς δ' ἡλ.) Hic variat Noſter; cumque §. 8. i. συντρ. dixiſſet: nunc tantum ſimplici utitur pro compoſ. συνηλικιώτας, quam vocem, ignoratam a Stp. Th., non item a L. Ern. „coaetaneus, *aequalis*“ veteres quidam Grammatici repudiant, Herodi. p. 475. et Thom. M. p. 203., quanquam fruſtra, v. N. ib., recte noſtrum interpretante Stp. Th. aliunde, praeter Lat. compoſ. *coaevus*, etiam cum Sch. hic per Lat. illa L.

„συμφοιτητὰς τῶν ἐν ὅπλοις *merito etiam condiscipulos ar-*

Ern., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Luc. Dion. Caſ. R. Or. V. 4., ubi ἡλ. ἐμὸς καὶ συνέφηβος, ſimpl. adeo cum compoſ. ſimul, V. 6. 8. Lyc. et Dem., cui add. 1247, 14. 18., cumque ἡλικία, unde noſtrum vocab. derivatur, ſit univerſae notionis, de omni ſumtum aetate: ἡλικιώτης qui ſit, ſemper e contextu definiendum eſt; unde Ind. Ael. V. h. „aequales *aetate*, de ſenibus" ſed h. l., ubi Commodus loquitur adoleſcentulus, ἡλ. ſunt *aequales aetate* de adoleſcentibus, quique eandem habent adoleſcentiam, cf. Heſ. ſine N. 1, 1624. m., ſed Suid. 2, 54. m. ἡλ., τῆς αὐτῆς μετεσχηκὼς ἡλικίας. — Ἰσιδώρῳ — ἡλ., ἔτη ιή γεγονὼς, *aequalis* — Iſidoro —, *annos* XVIII *natus*, quae aetas parum abeſt ab illa Commodi, cf. §. 1. e., iſto Lat. ſimpl. uſis hic quoque Intp., cum Stp. compoſita non eſſent ſatis Lat., addentibus iisdem libere pron. αὐτοὺς, ut ſufficiat h. l. noſtratium *Zeitgenoſſen*, pro periphraſi Vern., quorum vetus ſeriem orationis adiuvare ſtuduit, expletis quibusdam, ſentiens ille, hic eſſe anantapodoton, cum Noſter ſane debuerit aequales Commodi non ſic nude ponere, ſed dicere, v. c. etiam hos debere ei benevolentiam, et quare eam deberent, idque debuerit fieri eadem conſtructione, qua ante, per gen. conſeq., in hunc fere modum, τῶν μὲν πρ. τρ. μ. τ. ὀφ., τῶν δ' ἡλικιωτῶν μοι ταῦτα ὀφειλόντων, ὡς ὄντων συμφοιτητῶν ἐμοὶ τῶν ἐν ὅπλοις ἔργων, *cum* ſeniores *quidem* mihi *id* debeant, *ut* nutritori *quodammodo* ſuo, *ſed* aequales *etiam*, ut *qui* ſint *condiſcipuli* mihi *in* rebus *bellicis*; quae ad Vern. vet. mentem redeunt; ut, ſi quis ad corrigendum inclinet, poteſt e vulg lect. hanc exprimere aliam, τῶν δ' ἡλικιωτῶν, οὓς εἰχ. λ., *cum ſeniores quidem id mihi debeant* —, ſed *(et)* aequales, *quos* rel., quaſi finitiones ους et ων ſint confuſae, et οὓς perierit a pr. ας ſimili; ut tamen et P. maneat in vulg. hic, ubi Noſter de induſtria forte deſeruit vulgarem orationis ſeriem, et de *aequalibus* ita ſimpliciter dixit, quia iam in pr. τρ. aliqua ad amandum cauſa latebat, ad aequales ſimul pertinens, ut qui et ipſi, quanquam ad breve tempus, adhuc nutriti eſſent a Marco, tum quia alia, non minor cauſa amandi erat in illa commilitonum ac condiſcipulorum compellatione et neceſſitudine, qua illi ſubito occupantur, eoque fortius irretiuntur. De diſtinctione, poſt ἡλπ. tantum comma eſt ponendum, quia ſqq. genitivi conſeq. arcte cum pr. cohaerent, a P. bene per cauſalem particulam reſoluti, ſed poſt ὀφ. punctum, ut in nova plene re ac rectione, cf. 1, 3, 5. ſq. in μὲν et δὲ ſimiliter; ut poſt ἡλ. comma non fecimus, quod is accuſ. commode referri poteſt ad ſq. v. ἀπεχ., nec opus eſt ſtatuere accuſ. abſolutos cum Vern. vet. et iis, qui ibi diſtinxerunt. Sed numerum novae §. rectius locavi,

συμφοιτ.) Rurſus variat Noſter, poſt ſimpl. ἡλ. adhibens compoſ. σ., ſuper quo nihil ap. veteres Grammat., ſed ap. Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg., e P., cf. Ind. Dem. Abr. Dil. Th. p. 92. e. R. Or. V. 4. Plut. Hſ. et D'Orv. Ch. p. 67. l. 22. Vs. p. 79. l. 17. *ſodalis*, et p. 382. m., ſed ut Noſter, ſecus ac illi, rexerit cum gen. rei, quem Lat. Intp. imitati ſine exemplo ap. G. Th., (pro quo noſtrates potius adhibeant praep., *Mitſchüler* in *der Sache*,) ubi nec Rsk. illud *ſodalis* cum illo gen., ſed *ſocius*, v. c. *belli*; cui par Bg., e P., *armorum*, cf. ib. 454, 32. et p. pr. l. 84., pro quo malim *condiſcipulos* bellicorum *ſtudiorum*, negotiorum, *operum*, nobis *Kriegskünſte*, Kriegsdienſte, *Kriegsgeſchäfte*, cum Gr. formula, e praep. cum ſubſt. intra artic. et ſubſt. aliud, faciat peri-

„ἔργων ἀποκαλοίην [f]. πάντας 12. *morum appellaverim. O-*
„γὰρ ἡμᾶς [g] ὡς ἕνα ὁ πατὴρ *mnes enim nos ut unum pater*

f) Ms. Ba. ἀποκαλοίμην, fed Ms. Vi. ἀποκαλοῖμεν, v. N. g) ὑμᾶς edd. omnes, etiam Mss., tacentibus Excp., v. N., et poft ὑμ. comma in B. 2. L., cf. §. 7.

phrafin adiectivi, pro τῶν πολεμικῶν ἔργων, quod diferte eft ap. Noftrum alibi, vertique (ut noftrum hic quoque) poteft *bellicarum rerum*, nobis *Kriegsfachen*; in noftra formula ut defit proprie aliquod particip., v. c. τῶν ἐν ὅπλ. γινομένων ἔργ., operum, *quae* in *armis*, fub armis, cum armis, *fiunt*, cum homines funt induti armis, quae a militibus fiunt, adeoque operum militarium, it. rerum militarium, it., alio numero, rei militaris, it. operum, quae in bello fiunt, hinceque operum bellicorum, ut ab initio; nihil tale proferente Stp. Th., cf. tamen Luc. 2, 906. l. 83. τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις, ifta *difciplina* in *armis*, l. 89. τὸν ἀγῶνα — τὸν ἐν ὅ., illud *in* armis *certamen*, p. 913. l. 75. ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν ὅ. exercitatione *vera*, quae *fit* fub *armis*, fuppleto illo particip. noftro, et ἐν nobiscum expofito, p. 914. l. 17. τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅ., armatorum *gymnafium*, formula mutata cum fyn. gen. fubft., it. Ind. Dem. v. ὅπ. „ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγὸς, praetor *militaris*" per adi., tum R. Or. V. 4. in ἐν, — τῆς ἐν τοῖς πόνοις ἐπιδεξιότητος, etc., Plut. Hf. ib. „eleganter haec praep. cum fuo cafu pro gen. ponitur, e. g. περὶ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ διαθέσεως, h. e. περὶ τῆς διαθ. τῆς ψυχῆς" quod et ipfum rectum, factumque etiam ante a Gs. ad Luc., cum ἐν et praep. alia quaevis cum fubft. intra artic. et fubft. aliud fit non modo pro adi., quod fupra monitum, fed etiam interdum pro fubft., quod deinde, praefente fubft. alio, ftat in gen., unde e Noftri formula oritur τῶν τῶν ὅπλων ἔργων, noftris fupra Vern. fimilis, Lat. *belli operum*, ut Sch. in „ἔργ. *rerum* geftarum *belli*" qui et ipfe fuppleverit particip. fuperius.

ἀποκαλ.) Ms. Vi. lectio videtur potius vitium e Ms. Ba., confufis ε et η, quam pluralis ille perfonarum magnarum, cum de pluribus loquuntur per fpeciem, quanquam de fe unis re vera; ut Ms. Ba. lectio poteft effe lapfus in finitionibus; ac med. pro act., ut deinceps aliquoties, habet quidem analogiam aliorum, e καλεῖν compofitorum, fed mihi non eft repertum, nifi in Ind. Polb. Ern. loco dubio, ut nec act., quo fenfu eft hic, nifi R. Or. V. 4. 8. And. Dem. Plut. et Aef. Fab. Hf. cum Xen. Mem. S. „pro καλέω" ut h. l., cf. Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg., qui a Sch. *appellarem* tempore (cf. 1, 1, 5. i.) e P. difcedit, tenax fui Lat. in adv., hic i. q. recte, vere, fine errore ac mendacio, nec ἂν reddens, ubi Sch. „coniunct. ut plurimum potentialis, interdum et expletiva. Poftponitur variis vocibus, — εἰκ. ἂν" non recte fitum poft *voces* fpectans in hac particula, quae tantum ad verba, five praeced., five feqq., pertinet, nec ad rel. partes orationis, quas ille *voces* appellabat, ut hic adv.

πάντ. γ. ὑμᾶς) Hanc omnium edd. ac Codd. adeo lectionem tamen fuftinui mutare ob caufas easdem ad §. 7. cum Latt. Intrp., repetente Noftro eandem fententiam, quia maxime blanditur, fed variante in v. ἐφ., et, fecus ac P., quoque Bg. per Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) fine difcrimine tamen hic, quale nec in Grr. v. v., cf. Stp. Th. 1, 4. i. Mox πατ. ἡρ. intelligas, ut de ipfo Marco 1, 2, 4., communem omnium

„ἐφίλει τὲ, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν	*amabat, et omnem virtutem do-*
„ἐπαίδευεν. ἔδωκε δὲ μετ' 13.	*cebat. Dedit autem post*
„ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη,	*illum me principem fortuna, non*
„οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ	*adscititium, neque, ut qui ante*

virtutem, vel etiam bellicam militumque, cf. §. 8., vere quidem Commodo hic patrem laudante de se, sic ad omnem virtutem educato atque instituto, v. 1, 2, 2., quod et de militibus credibile, cf. ad Capit. p. 388. N. 5. Caf. alia quanquam in caussa de Marco „cum ad virtutum amorem et sapientiae studium omnes hortaretur, et exemplo suo stimularet" ut adeo omnem milites virtutem ille docuerit tum praeceptis monitisque, tum exemplo, cf. Exc. ad 1, 2, 1., spectante alio P. in ἐπ. „*curabat* eos *instituendos* virtutum *studio*" quod et ipsum verum sit, ut vulgares milites docuerit per alios et duces, non tamen hic necessarium.

ἔδωκε) Additum a P. pron. ὑμῖν recte Bg. deserit, etsi in simili loco 2, 2, 18. placuit Nostro exprimere; nihil tenente simile Stp. Th., sed locum Nostri utr. proferente L. N. T. Schw. in v. p. 351. N. e P., cum similibus e Latt., non dante G. Th. formulam Bg., ubi, tropo remoto, insunt haec, aliquem imperatorem constituere, facere, esse sinere s. iubere, idque de τ., pro providentia divina et deo ipso, cf. Gat. ad Ant. 1, 17. c. p. 34. b. i. Suid. 3, 522. m. et ad Luc. 1, 58. N. 41., ut nobis sufficiat *die Schickung*, quod et ipsum usurpamus pro dei decreto, consilio, voluntate, qua quid mittit, permittit, facit, fieri sinit.

οὐκ ἐπείσ.) Quid sit ἐπ., disce ex Eur. Ion. v. 590. (οὐκ ἐπείσακτον γένος, nec *aliunde* adductum *genus*, sq. πατρὸς ἐπακτοῦ, *patre* inquilino *natus*.) ἐπ. est alienus, peregrinus, extraneus. Hes. (v. post,) Dem. ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα, *frumento* peregrino *utimur*, (Ind. „aliunde importato.") Ap. Schol. Arist. ad Plut. v. 271. τὸ ἐπείσακτον τῆς κόμης est ἡ προσθετὴ κόμη. Hinc *feminae* συνείσακτοι, feminae, nulla quidem cognatione viris coniunctae, quas interim viri tanquam socias adsciscunt, et satis familiariter cum illis agunt. Intp. vocant *introductas* et *adscititias* feminas. Hinc Chrysost. duae oratt., una πρὸς τοὺς ἔχοντας παρθένους συνεισάκτους, altera ad feminas τὰς ἐχούσας ἄνδρας συνεισάκτους, cf. Hieron. in ep. ad Eust. et 4 lex Honor. in Cod. Theod. de Episc. et Cler. Nov. 133. c. 29. Ruffino *extraneae*; v. Henel Ot. Wrat. c. 33. p. 260. *Leisn.*

Hes. sunt 1, 1322. m., ubi in N. comparantur γυναῖκες ἐπείσακτοι et συνείσακτοι, cf. Suic. Th. Hes. 1, 1382. i. cum N., non coll. Suid. 1, 798. i. (cum Lat. Bg. e P.) qui et Schol. Arist. l. l. excerpsit 2, 275. i.. sed 3, 591. m. φερ. secundum eo tantum respicit, ut Stp. Th. 1, 74. C. m. sq. sub Bg. Lat. „Herodi. l. 1. ἐπείσακτον et πρόσκτητον pro eodem usurpasse videtur, ἐδ. — πρὸ ἐμοῦ πρ. σεμνυνόμενοι ἄ." qua de eius lect. alia post: hic vero quod comparat πρ., plane id deinde non tenet, sed L. Ern. „πρ. *adquisitus*" nec mihi praeterea repertum, sed, quo de alibi, v. προσκτᾶσθαι, quod Stp. Th. comparat cum ἐπικτᾶσθαι, ubi et „ἐπίκτητος, adscititius, adventitius" per quam analogiam sane πρ. possit esse syn cum ἐπείσ., quod physica potestate etiam ap. Nostrum est, ut et in Ind. Dion. Caf., Poll. 9, 21. c. et sq. it. ad 21. N. 4. Ms. ἐπίσακτος, cf. Hes. l. l., sed tropice, ut hic, ap. Lycophr. v. 60. Ios. Ant. l. 8, 7, 5. T. 1. p. 441.

„ἐμοῦ, προσκτήτῳ [h] σεμνυνό- *me fuere, acquisito glorian-*
„μενον [i] ἀρχῇ· ἀλλὰ μόνος τὲ 14. *tem imperio: sed solus*

h) Ms. Vi. προσκτήκτῳ mendose. i) Ms. Ba. οἱ πρὸ ἐμοῦ πρ. σεμνυνόμενοι ἀρχῇ· ut adeo participium non ad Commodum, sed ad imperatores superiores pertineat; unde et comma post ἐμοῦ desideratur. *Mart.* Mss. Ve. et Vi. etiam σεμνυνόμενοι habent, sed Ms. Ve. solus comma post ἐμοῦ et punctum post ἀρχ., pro quo in edd. omnibus comma fit, sed in Ms. Bg. illa duo puncta, respondentia isti Ms. Ba. colo, quod et ipsi interea delegimus, ut in nova constructione, quanquam in relatis ad se οὐκ et ἀλλὰ, olim fortasse punctum daturi, ut membra sqq. duo, per τὲ — καὶ copulata, et ad se relata, magis cohaereant, v. N.

l. 9. Diod. S. T. 1. p. 186, 47. 487, 3. Luc. 3, 509. l. 7. Plut. de discr. ad. §. 325., cf. Ind. Krg., de rebus, sed, ut nostro loco, de pers. forte ap. Polb. Ern. 4, 20. T. 1. p. 461. m. cum Bg. Lat., sed alio Ind., hic ut sit imperator non peregrinus, non externus, non ex alia domo, terra, alioque populo petitus, sed ex imperatoria familia; comparante me illud Eur. ἐπακτὸς, cf. Suid. Hes. cum N. et Stp. Th., cuius e Soph. est Ai. v. 1313., ubi Schol. diserte per nostrum exponit, in quo adeo alterutra praep. redundat, sed ad ἐπεισάγειν Ind. R. Or. V. 4. Polb. Ern., Luc. Ind. in N., ut de med. Longin. 11, 1. e., ad quem prosit Suid. 1, 818. m. ἐπικλυσ., et de ἐπεισαγωγὴ Krb. ad N. T. p. 378. e.

προσκτήτῳ) Deesse puto οὐδὲ s. καὶ ante προσκτ. *Steph.* quem ad primam coniecturam iterum ducere potuit P., (unde Sch. in πρ. „Pol. legit, quasi adscriptum esset οὐδὲ") diserte *neque* inserens ea in regione, ut tamen nemo editorum probarit Stp., nec ipse Bg., qui potius inserit negat. statim ante ὥσπ. Quanquam post ἐπεισ. aut post ἐμοῦ excidere οὐδ' potuit, ob ον et ου syllabas similes: tamen nondum est summa necessitas eius negat. intrudendae, cum solenne sit, post vocab. exquisitum, nec satis vulgatum addere expositionem, idque interdum interiecta quadam copula, (vel negante, vel alia, qualis et ἢ, quae et ipsa alterutro loco per se potuit excidisse,) sed interdum sine ulla copula, quod hic statuo, assumta appositione, resolutoque particip. σεμν. per pron. relat., quod et ipsum explicandi sensu adhibetur; servante Bg. e P. Lat. ad πρ., quae h. l. dignitas s. potestas imperatoris accepta fortuito, artibus quibuscunque, dolo, vi, bello, electione, non autem necessario nec iure hereditario.

σεμνυν.) Ven. σεμνυνόμενοι. Vix dici potest, utra lectio verior sit: receptam tamen praeferendam puto, tum quia orationis gravitas maior existit, cum illud σεμνύνεσθαι ad ipsum Commodum refertur, in eo gloriam quaerentem, quod se non iactet acquisito tantum imperio, tum quia participium praesentis temporis ad vivum et loquentem Commodum potius pertinet, quam ad dudum defunctos imperatores. Eandem lectionem secutus est etiam Pol. *Stroth.*

Sch. in Lat. „*iactitantem se imperio*" deserit P., quem Bg. sequitur, etiam in vulg. lect., quam credo suspectam fuisse alicui librario propter interiectum plur., ὥσπ. οἱ π. ἐ., cui sane melius conveniebat idem plur. σεμνυνόμενοι, ap. Stp. Th. adeo supra allatus, (etiam sine commate post ἐμοῦ,) memoriter haud dubie, aut e vet. Lex., sicut in Mss. potest intervenisse lapsus iterum in ν et ι. Et quanquam plur. σ. est ad seriem

„ὑμῖν ἐγὼ ἐν τοῖς βασιλείοις *ego vobis in aula natus*
„ἀπεκυήθην[k]. καὶ μὴ πειρα- *sum; et non expertum me*

k) In Ms. Ba. post ἀπεκ. saltem comma est. *Mart.* sed in Ms. Ve. ἐπεκυήθην· pro quo colo, etiam in edd. rel., punctum habent A. al., sed comma B. 1., v. N.

facilior: tamen sing. vulgatus habet orationem laeviorem a nullo hiatu, et suaviorem a sono non simili in οι et η sequentis vocis, cohaerens idem bene cum pr. ἐπεισ., si in parenthesi sumas illa ὥσπ. οἱ π. ἐ., in primis, cum ea habeant plane nullam rectionem cum pr., quae flagitabant acc., ὥσπερ τοὺς π. ἐ., qui acc. et in Lat. supplendus, *ut* eos, *qui ante* me *fuerunt*, ubi Sch. in „ὁ cum praep. — *antecessores* mei" sed in πρὸ cum P., unde Bg. quoque supplet particip. aliquod, ὄντες, γεγονότες, γενόμενοι, γινόμενοι, quale omittitur in hac formula etiam ab aliis, ut Plut. Krg. §. 232. εὖ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ὑμῶν, immo ἡμῶν, cf. Plut. Hs. 3, 1., ubi cf. Ind. v. ὁ Nr. 5., quanquam alias illud ὑμῶν adhibetur, pro contextu, ut in N. T. Matth. 5, 12., v. L. Krb. v. πρὸ i., cf. e Diod. S. 1, 75. l. 27. supra 1, 4, 11. m. ad προθ., ut contra infra 1, 17, 26. m. τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων, addito particip., quod hic Noster oppresserit de industria ob proximum aliud σεμν., (a me non sustentandum per illam caussam, quia est in praes. tempore, cum hoc saepe ponatur pro perf.) h. l. in med. et in malam partem, pro efferre se, superbire, arrogantem esse ob aliquid, et magnum quid putare seque ipsum propterea cum contemtu aliorum, maxime civium, cf. absolute s. cum pr. ἐν, it. ἐπὶ Bud. C. 1127, 3. Stp. Th. cum Bg. Lat. aliunde, L. N. T. Schw. Ind. R. Or. V. 4 Dem. (cui add. 312, 18. 313, 20.) Is. Ev., Ael. V. h. Epict. H. Fab. Aes. Hs. Diod. S. (cui add. 2, 28. l. 91.) Gs. Chr., cum dat. rei solo, ut hic, Xen. Bach. Z. cum Dem. 262, 12. 313, 7., in quo forte ellipsis est alicuius praep. de supra adiunctis, Suid. 3, 299. m. Hes. 2, 1170. i. cum N. et Ind. Kust. Arist. De re ipsa, cum arroganter hic et sqq. Commodus iactat genus suum et nativitatem, quam inaniter, non tangam, cf. 5, 1, 11. sq., ubi ipse cum sua nobilitate ridetur. Sed hoc potius quaeratur forte, quos proprie nominatimque principes ante se contemserit h. l. prae se. Equidem nescio sane, in quos conveniat hoc, quod dicit, gloriatos esse ac superbiisse dignitate imperatoris peregrina, nec per hereditatem accepta. Illud modo memini, qui non nati imperatores Rom. ante eum fuerint, et imperium tenuerint, non a patre imperatore sibi traditum. Nam patrem, imperatoria in dignitate versatum, inde ab Augusto secuti sunt tantum Titus et Domitianus, cf. Heyn. Hist. 4, 1012. m., quanquam illi iam antea nati, quam Vespasianus pater imperator factus esset; ut magna sit Commodi in hoc contemtu impudentia atque impietas, patrem adeo ipsum, Antoninum item Pium et Traianum simul carpentis ac deridentis, quos et ipsos constat imperium adeptos πρόσκτητον, et modo per adoptionem.

ἀπεκ.) Pessime Cod. ἐπεκ. *Stroth.* Etiam alibi pr. ἀπὸ et ἐπὶ variant ac permiscentur, v. Ind. Herodt. v. ἀ. c. Fisch. ad Well. p. 355. m. Krb. Decr. Ath. p. II. p. 324. m., et interdum sine discrimine, ut difficilis optio sit ac censura, v. Fisch. Plat. Phaed. p. 57. N. 3., hic tamen ut fuerit librarii lapsus, cum et rel. Mss. teneant vulg., et pro eo non repererim ἐπικ., sed tantum suo sensu, v. Stp. Th. Bud. C. 474, 17. et

„θέντα μὲ ἰδιωτικῶν σπαργά- „νων, ἅμα τῷ τῆς γαςρὸς privata cunabula, simul ac

Foes. Occ. p. 140. a. m., ubi legi vult ἐπικ. pro ἀπ., cuius act. est ap. Bud. l. l. l. 31. Stp. Th. L. N. T. Ind. Dion. H. S. T. 1. Ael. V. h. et Luc., ubi improprie, sed pass. ap. Stp. aliunde et Suid. 1, 278. m. ἀποκυηθὲν, τεχθὲν, partu *in* lucem *editum*, fere ut Vern. vet. et Sch. „natus sum, *in* lucem *hanc* editus *sum* ex utero materno, (partim e P. cum Bg.) μ. solus, *unus*" quod extr. e P., hic liberiore in ἀλ. et cum Bg. in ordine pronominum, iunctorum iterum e diverso genere, ut §. 5. m., quorum dat. pers., commodi ille, similis est isti in sacris litteris Es. 9, 6. et Luc. 2, 11. *nobis* — vobis — *natus est*. In sq. Sch. „substantive τὰ β., regia, palatium imperat." deferens P., unde Bg. (ap. G. Th. „— βασίλειον, — ad ipsa palatia — refertur") ap. Nostrum sane imperatoris Rom. aula et palatium, sed ap. alios scriptores, ut et sing. τὸ β., proprie regum, v. Bud. C. 175, 23. Per. de Praet. p. 260. m. Palm. Ex. in Aut. Gr. p. 365. i. Valck. Eur. Ph. p. 618. a. N. 89. cum Ind., it. Arist. Ach. v. 80. Ind. Diod. S. ex 1, 55, 80. (add. 215, 4.) Ael. V. h. Luc. it. Is. Pan. Mor. ex 25. i. 40. e. (add. 41. p. 110. i.) Ind. Eutr. Metaphr., ubi redditur *palatium*, ut Sb. Ind. τὸ β., una cum Sch. *regia*, cf. Indd. Xen. 'Ανβ. et Cyr., variantibus, cum proprie adi. sit, viris doctis in supplendo subst., δῶμα s. δώματα, it. οἴκημα s. οἰκήματα, cf. Stp. Th. cum L. N. T. Loesn. p. 110. m. L. Bos. Ell. p. 23. m. 98. e. Ind. Fisch. Aesch., ubi cum gen. pers. et sine artic. etiam, (cf. Ind. Luc.) Plut. Krg. e §. 60. de Dionys. Syrac., et Hes. 1, 328. cum N. 14., tum de plur. pro sing. Fisch. de Vit. L. N. T. Prol. 6. p. 5. e., at de censura Grammat. Thom. M. p. 145.

πειραθ.) Alciphr. 2, 3. (p. 224. m. e Vs. Bg.) πειράσεται ἀγαθῶν, experietur *bona*. Ap. Aristaen. 1, 10. (p. 23. l. 8.) frustra Merc. πειραθῆναι tentat, (legi volens πειρασθ.) v. D'Orv. Ch. p. 403. (i.) Sic Herodi. habet semper κεκλεισμένον 2, 1, 13. et alibi, (v. Ind.) Sed scriptores amant etiam κεκλειμ., elisa σ littera sibilante, v. D'Orv. ib. *Leisn.*

Ap. Alc. mox sq. πειραθῆναι, ad Arist. non mutatum in Abr. L. p. 44. i., ubi p. 100. l. 9. in textu πειρασθεῖσα sine ulla V. L. et N., et tamen in Lect. p. 289. m. πειραθ., tum p. 18. i. ex Heliod. ἀποπειραθῆς, sed ex Ach. Tat. ἀποπειρασθῆναι, cf. ad Thuc. p. 411. N. 99., quorum prior sine ς forma semper in v. πειρ. ap. Nostr., ut et ap. Dem. et Luc., faciente Sch. in v. cum Bg., it. in σπ., cf. Exc.

ἅμα) De hoc cum inf., praemisso artic. dat., v. Vig. p. 370. i. Stp. Th., ad Luc. 2, 853. N. 36. Ind. Polb. Ern. cum L. Bos. Ell. p. 537. e., (ubi non male pr. σὺν supplent, ut, quando est cum dat. subst.) sed cum nudo inf. Ind. Fisch. Theophr., sed forte alio sensu, pro simpl. temporis adv., v. c. una, s. eodem tempore, s. simul, cf. Hom. 'Οδ. δ', 123., cum h. l. sit coniunctio temporis, pro ἐπειδὴ τάχιστα, cuius per Lat. *quum primum* s. *ut primum* redditur quoque ap. Stp. et Vig. l. l., cui par P., it. Bg. cum Sch., cf. Suid. 1, 129. e. cum exemplo, ἅ. τῷ γενέσθαι, *simul ac* nascuntur *homines*, quae est Nostri formula ad sensum et extra tropum, ut Sch. „γ. *ex* alvo *prodire*, (cum Bg. e P.) nasci" ut variet modo Noster pro pr. v. privo ἀπεκ. per phrasin, tenente Stp. Th. nihil, quam rectionem v. πρ. cum gen., a praep. pendente, et in γ. modo notionem, pro utero, non item hoc Lat. ipsum nec Bg. e P., cf. tamen L. Ern. et N. T. cum Diod. S. 1, 278, 19. Luc. 1, 228. i. 221. l. 64. 274. i. 693. i.

„προελθεῖν, ἡ βασίλειος ὑπε- ey alvo prodii, imperatoria

Call. Del. v. 189. Muf. v. 139., qui locus fimilis eft illi N. T. Luc. 11, 27., ut noftro hic Luc. 3, 644. v. 2. de podagra, ἣν — Μέγαιρ' ἐριννὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο, quam *Megaera* Erinnys *utero* fudit *fuo*, et in L. N. T. Schw. p. 271. N. e Theogn. v. 300. οὐδ' ἦν ἐκ γ. — μιᾶς γεγόνει, *neque fi* ex *eodem* utero *natus*, tum Call. Del. v. 215. ἔξιθι κόλπου, exi *utero*; tenentibus noftratibus fimile *aus* Mutterleibe *kommen*, fed G. Th. modo 280. i. e Lucr. „ex *alvo* matris *natura* profudit *in* oras *luminis*" qui gen. perf., etiam in Vern. pr. confpicuus, Gr. μητρὸς, hic fit oppreffus; tacente de ellipfi hac L. Bof., meque imitaturo, *fobald* ich *aus* Mutterl. *getreten*, f. *hervor* gegangen *bin*.

ἡ βασ.) Alludit ad morem, quem Nic. Ghoniat. l. 5. imperii Man. Comn. tangit, τῆς δὲ δεσποίνης πρὸς τὸ τεκεῖν ἐλθούσης, ᾠκονομήθη μὲν ἡ πορφύρα καὶ κατρεπίσθη πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς γεννήσεως. ὡς δὲ κατέπειγον αἱ ὠδῖνες, καὶ ἐντὸς τῆς πορφύρας ἡ δέσποινα ἦν, παρῆν καὶ ὁ βασιλεὺς, λ. *cum autem Imperatrix* partui *propinqua* effet, *depromta* et *adornata* eft *purpura* ad *partum* fufcipiendum: *doloribus vero urgentibus*, ea *in* purpura *collocata*, adeft *et Imperator*. Ad illud, quod praeceffit in Herodi., cum fe μὴ πειρ. ἰδ. σπ., *privatis* intactum (e P.) *incunabulis* Commodus iactat, congruit Themift. locus Or. 6. pr. πρῶτος γὰρ δὴ τέως τῆς εὐδαίμονος οἰκίας ἐσπαργανώθης ἐν ἁλουργίδι, καὶ νίκη μέν σε ὑπεδέξατο ἐκ τῶν ὠδίνων, νίκη δὲ εὐθὺς τιθηνεῖται, primus *enim* tu *quidem* familiae *auguftae* in *cunis* purpura *involutus*, et *victoria* tibi *obftetrix* et *nutrix* fimul *fuit*, interprete G. Remo. Hinc πορφυρογεννήτης et πορφυρογέννητος, *in* purpura *genitus*, patre fc. iam imperatore, v. Meurf. Gloff. G. B. *Boec.* v. Buleng. de imp. R. 2, 8. Claud. in III C. Hon. v. 14. fq. Ardua *privatos* nefcit *fortuna* penates; *Et* regnum *cum* luce *dedit* cognata *poteftas*. Excepit *Tyrio* venerabile *pignus* in *oftro*, et in IV. C. Hon. v. 121. fqq. *Hec nobilis ortu* Nafceris, *aequaeva cum maieftate* creatus, *Nulla* que *privatae* paffus *contagia* fortis. *Omnibus acceptis* ultro *te* regia *folum* Protulit, *et* patrio *felix* adolefcis *in* oftro, *Membra* que *veftitu* nunquam *temerata* profano *In facros cecidere* finus. *Leisn.*

Quorum poetae illa *nefcit* et *paffus* confirmant dicta in Exc. ad v. πειρ., ut de re ac nomine πορφυρογ. cf. Cup. Obf. 4, 1. i., unde huc pertinent. „Tranflato Conftantinopolin imperio, πορφυρογεννήτου imperatoribus nonnullis cognomen dari coepit. — Uter autem hoc nomen primus tulerit, incertum eft, (Conftantinus Leonis fapientis filius, an Conftantinus Copronymus, filiusque eius Leo ac nepos Conftantinus.) Ut ut fit: fi Zonarae fententia vera, fplendidum illud nomen iure merito omnium imperatorum primus Commodus ufurpare potuit. Reliqui enim ante ipfum omnes patribus *privatis*, i. e. non imperatoribus, nati funt Primus ille in regno et purpura eft fufceptus. Hoc eft, quod fe tam magnifice effert ap. Herodi. l. 1." cum Gr noftris e P., tum Per. de Praet. p. 710. i. „pofteriores inter reliqua fuae maieftatis infignia habuerunt — et *purpuram*, unde eorum filii, ipfis iam Principibus nati, *Porphyrogeniti* dicebantur" fed Io. Chriftoph. Becmann. in Notitia dignitat. p. 55. m. „πορφυρογεννήτης originem habet non a purpura, f. purpureo veftimento, fed ἀπὸ τῆς Πορφύρας, loco, ubi Auguftae pariebant. Ita Nic. Acominat. (fic plane) Hift. V. it. Anna Comn. Alex. l. VI." non ufus Noftri loco, quo forte tota explicatio haec refellatur, cf. N. fq.

„δέξατο[l] πορφυρίς[m]· ὁμοῦ δέ 15. *suscepit purpura; simul-*
„με εἶδεν ἥλιος ἄνθρωπον καὶ *que me vidit sol hominem et*

l) Mss. Ve. et Vi. ἐδέξατο, sed ὑπεδεξ. Ox. 2., v. N. m) Ms. Ba. πορφύρ^α i. e. πορφύρα. *Mart.* et sic diserte πορφύρα in Mss. rel., v. N.

ὑπεδ π.) Non contemnenda est Cod. lectio paulo obscurior ἐδέξ. πορφύρα. Alteram faciliorem esse statim patet. Mos erat, imperatorum infantes purpura induere; unde *porphyrogennetae* dicebantur. *Stroth.*

Equidem in his Mss. nihil agnosco, nisi glossemata, quorum prius simpl. v. pro compos., ut alibi, v. §. 3., sed de poster. subst. syn. Stp. Th. „π. purpurea *vestis*, ubi subaudiri potest ἐσθής. — Sic et πορφύρα usurpatur; ac sicut πορφύρα βασίλειος dicit Herodi. l. 1., sic idem eodem libro ἡ βασ. ὑπ. πορφυρὶς, *imperatoria* purpura *suscepit*, Commodum videlicet, in lucem editum" in primo errans, cum non hoc libro πορφύρα βασ. occurrat, sed alibi, ut πορφυρὶς ap. alios, v. D'Orv. Ch. p. 248. e. Ind. Xen. Bach. et Cyr. Z., ubi „stola *purpurea*" Polb. Ern. Ael. V. h. et Luc., ut de ellipsi subst. Stp. v. L. Bos. p. 124. m. it. Foll., cf. Arn. An. Crit. p. 235. m., pro quo supra ἁλουργὶς Themist.; ut intelligam pallii genus, purpura infecti, quod, pro aetatula infantis, recens nati, fortasse brevius fuit, quam in imperatoribus iustae aetatis, quanquam vel in his non longissimum cogitabitur, sed quale hodie in principibus et magistratu academico, cf. 5, 4, 13., ubi χλαμύδιον, etsi in illa diminutivi forma non argutandum; et per tropum purpurea vestis, s. etiam adeo pannus talis et stragula s. fascia dr. excepisse Commodum fere ut §. 3. e., dum in eo vestimento est collocatus, s. eo involutus; ubi ad v. ὑπ. Bg. Lat., e P., haud dubie pro accipere s. excipere, (nihil tale tenente G. Th., sed Gr. n. tamen,) cum nec Gr. pr. ὑπὸ, nec Lat. *sub*, proprie hic valere queat, sed aut pro *ad*, ex, *in* se, veluti in dorsum et superficiem, aut redundare debeat iterum; quo pertinet Mss. res per glossam; ut in Ox. sine augmento operarum modo vitium est, cf. Casp. Barth. Adv. l. 23. c. 2. p. 1174. „purpuram imperatorium Romanis insigne docet Herodi. l. 1. et l. 6., adeo quidem, ut et in acie purpureo paludamento uterentur" principes et duces belli imperatores, ut infra videbimus.

ὁμοῦ) Praeter Bg. e P. δὲ per τὲ iterum, et ad ὁμ. Lat. ex eodem, (ubi Sch. addit et cum Stp. Th. aliunde „eodem tempore") de formula, cum sol videre *aliquid* dr., ignorabam, an agerent Misc. Obs. Nov. Amst. 3, 22. et Harles. in lib. de *oculo* simul ex h. l., nihil tenente Stp. Th., nec me, nisi Luc. 1, 245. l. 75. Thuc. p. 167. l. 97. et Call. Di. v. 249. it. Eur. Hec. v. 636. Ἑλένας, τὰν καλλίσταν ὁ χρυσοφαὴς ἅλιος αὐγάζει, Lat. v. c. Plaut. Stich. 1, 2, 53. *meliorem* neque *tu* reperies, *neque* sol *videt*, tacente G. Th., ut, tropo remoto, *sol* aliquem *videat*, qui ipse solem videt, solis lucem, cf. Luc. 3, 231. l. 61. p. 629. l. 85., qui versatur sub sole ac coelo, qui est in terra, in vita, qui natus est, et totum h. l. i. q. simulque homo natus sum et imperator, s. simul ac natus sum, ut homo: etiam imperator fui, ut Sch. in „ἥλ. sol *vid.* me *hom.*, h. e. ex alvo prodii, (recte comparans pr. τῆς γ. πρ., pro qua formula et hic variet Noster per aliam tropicam,) α. *hominem* recens natum, β. *regem* natum „ad quod postr. subst. Leisn. in calce Ing. „nota hic β. positum pro

„βασιλέα. εἰκότως ἂν [n] οὖν,
„ταῦτα λογιζόμενοι, στέργοιτε
„οὐ δοθέντα ὑμῖν, ἀλλὰ γεν-

16. *principem. Merito igitur, haec reputantes, diligere poteritis non datum vobis, sed*

n) In Ms. Vi. ἂν deest. *Loc.* etiam in Ms. Ba. cum edd. A. Bs. et Pat. v. N.

βασιλέως υἱὸν" ut G. Th. v. *rex* 126, 83. „quin etiam liberi et affines (dicuntur *reges*,) quo tempore nullam adhuc partem habent imperii" sed tamen spem eius et ius, dignitatem, honores, quae omnia iis vindicant et nomen istud, et L. Ern. „βασιλεῖς, regia domus" cf. color quidam ap. Xen. Cyr. Z. 7, 2, 24. τὸν πρῶτον βασιλεύσαντα ἅμα τὲ βασιλέα καὶ ἐλεύθερον γενέσθαι.

εἰκ. ἂν) Hoc ἂν, a Stp. inductum sine N. ulla, sustentatumque a Ms. Ve. tacite, in optat. saepe omittitur, v. L. Bos. Ell. p. 544. Hoog. Op. p. 90. sqq. Vig. p. 196. Nr. 9. e. 421. b. e. p. sq. b. m. c), 424. e. 427. e. Dev. p. 50. i., at h. l. excidere in Mss. potuit ob vicinitatem, a Bg. quidem redditum sensu δυνητικῷ et per Lat. v. *posse*, ut solet ab aliis cum optat., v. Dev. p. 47. e. Vig. p. 465. Nr. 8. 470. b. m. 2) a), Hoog. Op. p. 70. Nr. 8., quem optat. hic P. exprimit per imperativum, aeque recte, ad sensum quidem, cf. Dev. p. 50. i. cum N. 36., Vig. p. 465. N. 80. 471. N. a. e. Hoog. Op. p. 73. Nr. 5., ut et licet eloqui futuro, et hic eius pers. secunda, cf. Vig. p. 465. Nr. 8. Hoog. Op. p. 93. Nr. 8., it. per Lat. v. *debere*, cf. ib. p. 76. et ad Vig. p. 471. N. b. m. 4), ut omnino interdum est aut dubium, aut liberum, quomodo ἂν explices, cf. Hoog. Op. p. 87. sqq. et Dev. p. 50. m., Graecique suo optat., ut Lat. conjunct., videntur uti per humanitatem, modestiam et indulgentiam, ut non videare facere coactus, sed libere ac sponte; quanquam per se aliquid fiat iure ac merito; unde hic adiunctum adv. εἰκ., quo sensu dictum ad §. 11.; hic ut per fut. reddiderim, *billig also, wenn ihr dieses bedenket*, werdet *ihr* mich *lieben*, s. *lieben wollen*, addito sic μὲ pron. pers. cum Vern., quo sine tamen procedit etiam; in sq. v. λογ. vim med negligente Bg., secus ac P. *cum animis* vestris *rep.*, (omisso hoc pron contra a Sch.) pro breviori *vobiscum*, ut med. vim per pron. cum praep. in hoc v. solent exprimere, v. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Schw. cum lib. de V. med. p. 48. Nr. 37. m. 322. e., simpliciter id aliis quoque vertentibus, cf. L. N. T. rel., it. ad Luc. 1, 248. l. 29. Gs., qui tamen ib. et severe 268, 21. ταῦτα λογιζομένῳ μοὶ, *ista* mecum *perpendens*, cf. Ind. Fab. Ael. Hs. Thuc. Xen. Cyr. Z. Diod. S. Dem. 68, 10. Suid. 2, 454. λογίζω, σκέπτομαι, considero, *reputo*, (quo act. carent Lexx. et Indd. mei,) Hes. 2. 493. et cum pr. εἰς s. πρὸς R. Or. V. 4. Xen. Cyr. Mor. et Fisch. Theophr., sed Sch. in „στεργ. *ametis* principem *natum*" deserto etiam P., quae Lat. nudae notionis aliunde affert Stp. Th., cf. Soph. Ai. v. 212. 1058. Ind. R. Or. V. 4. Xen. Pol. Cyr. (ubi est i. q. pr. φιλεῖσθαι,) Bach. Z. Char. 96, 21. cum μᾶλλον, v. D'Orv. p. 499. m. Fab. Ael. Hs. Epict. H. c. 3. p. 16. bis, Diod. S. 1, 331, 67. p. sq. l. 92., ut L. Ern. „σ. amo" sic statim, ne commemorata quidem notione, quam propriam volunt, de parentibus ac liberis, quam tamen post Stp. afferunt Hoer. ad Soph. l. l. Ind. Plut. Hs., Bach. Xen. cum Dem., sed Hes. 2, 1264. e. στέργει, φιλεῖ, ἀγαπᾷ, cf. p. sq. i., ut Noster variet modo cum §. 12. φιλ. et §. 7. ἀγ., sed ad sq. sententiam forte in animo habuerit

„νηθέντα αὐτοκράτορα. ὁ μὲν „γὰρ πατὴρ, εἰς οὐρανὸν [o] | *17. natum imperatorem. Nam pater quidem; in coelum sub-*

o) Ms. Ba., et Vi. εἰς τὸν οὐρ., v. N.

illud Cic. p. Mil. c. 4. m. *eſt* haec *non* ſcripta, *ſed* nata *lex*, ubi, per brevitatem aliquam in dicendo, intelligitur imperator non datus a ſenatu, populo aut exercitu, extra familiam, ex privato loco, populoque ac ſolo peregrino, et a nemine, niſi a fortuna §. 13., providentia et patre; ut variatur iterum in ſubſt. αὐτ. pro §. pr. βασ., et in v. γενν. cum §§. prr. ἀπεκ et τῆς γ. πρ., cf. de ὑμῖν §. 14. i.

ὁ μ. γ.) Particulam γὰρ, a Vern. hic neglectam, ut ab aliis ſubinde, redundare eam putantibus, (v. Bud. C. 1309, 12. L. Ern. Ind. Dion. H. S. T. 1. Ariſt Kuſt. Vig. p. 479. Nr. 4. e. R. Or. V. 3. p. 211. N. 15. et dudum Schol. Aeſch. et Thuc., cf. Abr. Dil. p. 36. m.) hic tamen cum Latt. Intp. propria vi capias in hanc ſententiam ac ſeriem, *cum* enim pater mortuus ſit, in coelumque evectus: iam ad me venit imperium et cura eius rerumque publ. hereditatis iure, et ad me, qui iam per nativitatem vobis ſum *imperator*; quae, periodo a me comprehenſa, Noſter eloqutus eſt per enunciationes ſingulares, per μὲν et δὲ copulatas; utque γὰρ a Latt. Intp. non male in fronte locatur: ita ὁ. μ. π. et ἡμ. δὲ ſeſe reſpiciunt, nec γὰρ pertinet ad μὲν, ſed per ſe ſtat, cf. Exc. ad 1, 2, 9. i.; ut tamen praeterea γὰρ h. l. explicari poſſit Lat. *ſcilicet* ſ. *nempe*, cum priora exponit et confirmat, v. L. Ern. et N. T. Schw. cum Fiſch. Ind. Ern. Hom. in N., Ariſt. Kuſt., Fiſch. Aeſch. Xen. Cyr. Z., Rſk. Dem. et ad Or. V. 3. p. 208. N. 6. 325. N. 37. Mor. Iſ. Pan. p. 43. N. c., Rſm. ad Dev. p. 92. N. 72. e. Abr. Dil. Th. p. 36. e. 682. m. Krb. ad N. T. p. 2. m. Hoog. Op. p. 187. m., aut Lat. *igitur*, pro Gr. οὖν, v. L. N. T. Ind. Ael. V. h. Ariſt. Kuſt., R. Or. V. 6. et Dem. it. ad Polb. p. 313. m., Abr. Dil. Th. p. 427. i., ad N. T. Krb. p. 73. i. Kypk. 1, 138. Bauer. Phil. P. p. 158. Hoog. Op. p. 187. m. 194. ſqq., quo ſenſu ὁ. μ. γ. i. q. ὁ. μ. οὖν, in tranſitu ad aliam rem, quam notionem γὰρ et habet pro δὲ, Lat. *ſed*, dubitantibus de ea Stp. ad Schol. Thuc. p. 594. b. e. et Hoog. Op. p. 203. ſqq., non item aliis, cf. L. N. T. Ind. Ael. V. h., Ariſt. Kuſt., Ern. Hom. in N., Fiſch. Aeſch. cum Dem., it. Graev. L. Heſ. p. 101. m. v. 420. Abr. ad Aeſch. 1, 311. e. 2, 106., ad Luc. 2, 439. N. 23. 703. N. 17. Bauer. Phil. P. p. 157. e. Dev. p. 91. m. p. ſq. N. 72. Kypk. l. l. it. Rſk. ad Polb. l. l. cum Krb. Decr. Ath. p. H. p. 353. m., quae notiones ſunt et omnes fere in Lat. *enim* et *nam*, cf. G. Th. Hor. Turſ. p. 257. ſq. 533. et Cl. Cic.

εἰς οὐρ.) Mss. adiunctus artic. a Gloſſatore eſt, hic immemori, ap. Noſtr. ſemper ſic ſine artic. eſſe, ut quoque ap. Luc. bis, v. Ind., ubi tamen et altera forma Mss., v. c. 1, 151. l. 59. ἐς τὸν οὐρ. ἀναπτήσομαι, de Mercurio, *in coelum* denuo *volabo*, cum ipſo adeo v. noſtro, cf. Stp. Th., cuius e Luc. ſine Ind. eſt 1, 213. l. 98. *evolaſti*, ut vertitur etiam Ind. Fab. Ael. Hſ., phyſice etiam, ſed tropice ap. Char. 8, 2. e. p. 131. l. 11. Vs. p. 153. l. 6. ſubvolare *in coelum*, ad quae D'Orv. p. 665. m. alia exempla cum εἰς τὸν οὐρ., ſed v. in med. cf. Ind. Ariſt. Kuſt. cum Herodt. in v. ἀνάπτομαι, qui locus eſt contra Stp., cuius e Soph. habes in Ai. v. 702., ubi Schol. ined. ὁ δεύτερος ἀόριστος τῶν ἐνεργητικῶν (immo τοῦ ἐνεργητικοῦ) ἔπτην, — καὶ λαμβάνεται ἐπὶ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ, ut noſtrum compoſ

„ἀναπτὰς, ὀπαδὸς p ἤδη καὶ	*vectus, consors iam et confessor*
„σύνεδρός ἐστι θεῶν· ἡμῖν δὲ χρὴ 18.	*est deorum: nos autem opor-*
„μέλειν τῶν ἐν ἀνθρώποις, καὶ	*tet curare humana, et res orbis*

p) ὀπ. per aſperum A. B. Par. 1. et Pat., v. N.

per paſſ. reddit Bg. e P., ſed forte etiam, ut tempus praeter. aſſequatur, quale in particip. non habet v. ſeverum *evolare*; unde reſolvit Sch. in „οὐρ. quum *in* coelum *evolaſſet*, (ſed in v.) ἀνίπταμαι — *ſurſum* volans, *evectus* per mortem *in coel.*" in themate faciens cum Stp. Th., ubi tamen et ἀναπτάω et ἀνάπτημι, forte rectius, etſi quoque L. Ern. repetit „ἀνίπταμαι et ἀνάπτημι, ſurſum *volo*" hanc vim pr. ἀνὰ ſequentibus etiam P. et Bg., cf. Z. ad Vig. p. 559. a. m. Nr. 1., ſed G. Th. in Bg. tenente modo rectionem „ſurſum vehere, — *in* altitudinem" it. in *ſubvol.* et *evol.*, ubi tamen de animis et manibus Cic. Somn. c. 3. i. *qui* ex *corporum* vinculis *evolarunt*, et Tuſc. Qu. 1, 17. e. in *coeleſtem* locum *ſubvolare*, ut P. ſimile Claud. Ep. Carm. Paſch. v. 18. de Chriſto, *mox* aetherias *evectus* in *auras*; noſtratibus hic tropum non tenentibus, ſed *hinauf* in *den* Himmel *kommen*, ſ. *ſich ſchwingen* ſ. *erheben.*

ὀπαδ.) v. D'Arnaud de diis Paredr. paſſim et p. 6. 14. de ὀπ. p. 203. Hunc locum tangit et explicat p. 206. Quanto veriſimilius pariter et modeſtius fuit, pios et bene meritos poſt mortem non συνθρόνους τοῦ θεοῦ facere, ſed συμπολίτας τῶν ἁγίων καὶ οἰκείους τοῦ θεοῦ Eph. 2, 19. Porphyr. de abſt. 4, 10., ubi libitinarius pro mortuo orationem habet ad deos, *et me accipite*, inquit, *et* diis *contubernalem* futurum *tradite*, προσδέξασθέ με καὶ παράδοτε τοῖς ἀϊδίοις θεοῖς σύνοικον, v. Irhof. p. 191. *Leisn.*

Nihil horum cum inſpicere licuiſſet: manſimus in his, Sch. „ὀπ. deorum *conſors*, ſ. *aſſecla* et *conſeſſor*" quod poſtr. repetit in rel. cum Bg. e P., ſed medium e Sb. Ind., ubi et per aſperum aliunde, ut ad Cic. Att. 4, 6. in. *ergo erimus* ὀπαδοὶ, *qui* ταγοὶ *eſſe noluimus*, Victor. bis candem ſcripturam adhibuit, ſed Ern. Cl. Ind. Gr. „ὀπαδοὶ, aſſeclae *aliorum* in *militia*" quo leni praeterea ubique deprehendimus, v. Exc.

τῶν ἐν ἀ.) In hac formula, ut et ſq. τὰ ἐ. γ., articulus requirit ſupplendum aliquod ſubſt., ut praep. aliquod particip., tanquam τῶν ἐν ἀ. ὄντων πραγμάτων, ut in his ἐν eſt pro Lat. *inter*, ſ. *apud*, et τὰ ἐν ἀ. proprie, *res*, *quae* ſunt *et* fiunt *inter*, ap. *homines*, quod deinde, e lege formulae vertendae, v. §. 11. e., res humanae, negotia humana; unde denique per ellipſin oritur adi. Bg., prae P. ſeverius, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἐν e., „τὰ ἐν ἀ., h. e. τὰ ἀνθρώπινα" ap. Ael. V. h. 14, 32. e. τοῦτο τῶν ἐν ἀ. ἐστὶν αἴσχιστον, *id* turpiſſimum *inter* hom. *eſt*, immo *hoc* rerum, *actionum* humanarum *eſt turp.*, quo tendit Ind. v. ὁ. m. „τὰ ἐν ἀ. res *humanae*" ſed ἐν ἀ., ſimpl. pro *inter hom.*, v. Theogn. Ind., ut poëticum ap. Eur. Hec. v. 491. πάντα τὰν βροτοῖς, ubi Schol. τὰ ἀνθρώπεια, ſed Sch. in „μελ. curare, *quae* ſunt *hominum*, διοικ. τ. ἐ. γ. *gubernare* res *hum.* γ. *terreſtria*, (in τῶν) ἐν ἀ. rerum *hum.* (in praep. τὰ ἐν ἀ. cum Bg. et in) ἐ. cum art. facit adi. — *terrena*" cum P. adiungit ſubſt. πραγμ., quod et noſtratibus neceſſarium, in primo *die* menſchlichen *Geſchäfte*, ſ. *die* Geſch. *unter* den *Menſchen*, et in altero *die Sachen* auf *Erden*, ſ. Vern. *die* irdiſchen *Dinge*; membrum utr. miſcente P., unde Bg. modo

„τὰ ἐπὶ γῆς διοικεῖν. κατορθοῦν 19. *terrarum administrare. Ut* „δὲ αὐτὰ καὶ βεβαιοῦν q, ὑμέτε- *autem bene gerantur et stabilian-* „ρον ἔργον, εἰ τά τε τοῦ πολέμου *tur, vestrae operae est, si et* „λείψανα μετὰ πάσης ἀν- *belli reliquias summa fortitu-*

q) Hic in Ms. Ba. comma desideratur. *Mart.* etiam in B. 1.

retinet ad γῆς liberam periphrasin, supplens hic subst. πράγματα, sed formulam aliter, ac in pr. membro, reddens non per adi. merum, sed per duo subst. in regimine, pro τὰ τῆς γ., in quem gen. resolvas et pr. membrum, τὰ ἀνθρώπων, ut Sch. fecit, et ipse Noster 4, 12, 5., cui par quoque τὰ ἀνθρώπεια 5, 7, 3., quod est Bg. et illi Zeun. affine et syn., ut hic utrumque idem, ac per copiam variationemque copulatum, sed ut τὰ ἐν ἀ. respiciant pr. θεῶν, et τὰ ἐ. γ. pr. εἰς οὐρ., sicut sunt v. v. syn. μελ. et διοικ. per eandem varietatem et copiam; tacente Stp. Th. ubique, ac nemine forte haesitaturo in constructione, ut v. χρ. cum dat. pers., sicut Sch. e P., regat „χρ ἡμ., incumbit *nobis*" quo de casu verbi Gr. nihil cognovi, cf. Poss. Synt.; quanquam Lat. *decet* dr. cum utr., acc. et dat., cum ἡμ. (ubi recte Sch. „de una pers." pro ἐμοὶ, quo de hic constat ex oppos. sq. ὑμετ., ut ne capiatur, ut §. 12. et 7.) melius regatur ad v. μελ., ex ordine severo, χρὴ δὲ, μέλειν ἡμῖν τῶν λ., a Nostro praemissum, opinor, ut magis appareret oppositum relatumque ad ὁ. μ. κατ., unde nec decipiat quem severitas Bg. in servato Gr. ordine, quasi voluerit legere aliter, cum istius Lat. *oport.* requirat acc., nec nostrates aliter queant reddere, quam quasi sit ἡμᾶς δὲ χρ. λ., in v. Bg. non tenente G. Th. illud syn. Niz. „*admin.*, procuro" cf. Cort. Cic. ep. 15, 5, 1. et ad Sall. Iug. 29, 1. it. Ind. Corn. N. v. *curare.*

κατορθ.) P. libertatem deserit quoque Sch. in κ. „τινὰ, cum *felici* successu *componere* aliqua, β. τινὰ, *stabilire* res aliquas regni," ut Stp. Th. 2, 1442. i. „κ. feliciter conficio, ad felicem exitum rem aliquam perduco, — Herodi. l. 1." hinc sine Vs. alia, ubi sane potest pr. κατὰ valere in partem bonam et pro Lat. *bene* f. *feliciter*, quo et Bg. spectat; ut sit, ea, quae mihi in imperio sunt curanda vobiscum et per vos, quae a me praescribuntur et imperantur, debetis vos exsequi rite, decenter, strenue, promte, sed debetis etiam facere, ut ea ne sint irrita, nec impediantur; nobis *glücklich ausführen* und *unterstützen* f. *befördern*; quanquam procedit et simpl. notio, qua de alibi, pro perficere et exsequi, cuius alterum v. βεβ. aliquod velut syn., cum imperata stabiliantur, firma et rata reddantur, dum fiunt et observantur; tenente Stp. Th. nihil in hoc v., quam Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., sed Bg. praeterea sumente formulam syn. per *ut* particulam pro inf., qui pendet a sq. ὑμ. ἐργ., ubi Sch. in subst, praeter libera P. „vestri muneris est" similiter et supplet v. subst., et casum mutat, posito gen. pro nominativo, cum severa Latina, *vestrum* est *opus* f. *negotium*, aut, assumto pron. demonstr., quod proprie hic deest, *hoc* est *vestrum opus* f. *negotium*, magis e Vern. ratione forte dicantur, *das ist* euer *Geschäfte*, eure *Sache*, ut Gr. ἐργ. pro Lat *res* sit, cf. §. 11. e., sicut poterit quoque explicari *cura*, it. cum Sch. munus f. officium, quomodo valent Lat. *opus* et *negotium* etiam, cf. G. Th. 420, 45. 606, 62., sed de Gr. formula tota aut nostra aut affini Bud. C. 237, 26. 375, 9. Stp. Th. 1, 1227. E. e. Ind. Xen. Cyr. Z. Valck.

„δεξίας ἀπαλείψοιτε[r], καὶ τὴν dine deleveritis, et Romanum

r) Ms. Ba. ἀπολήψετε, quod quidem nescio an alteri anteferendum esset, si temporum ratio constaret. *Mart.* Consentiunt in novitate Mss. rel., v. N., sed in edd. nil, nisi vitia, v. c. ἐπαλείψοι.τε B. 1.

Eur. Ph. p. 165. a. Vig. p. 86. Nr. 11. m., ubi inf. sequitur, hic praemissus, et censetur „elegantius sine v. ἐστὶν usurpari" ut tamen et cum eo v. sit ap. Aesch. R. Or. V. 4. p. 1059. e. Is. Pan. Moř. p. 70. e. Dem. 1417, 26., ut sine eodem 1443, 6., quod supplet Schol. Arist. Lys. v. 381., ubi est sine inf., ut cum gen. pron. demonstr. αὐτῶν, aut alius pers. in Ind. Thuc. Xen. Bach. Dem. 202, 7. 297, 19., quocum casu interdum alia in sententia dr., v. Fisch. Ind. Aesch., Beck. ad Eur Hipp. p. 12. m. v. 911. Hoog. ad Vig. l. l. Dem. 25, 26., ubi intra v. δεῖ et δεῖν non sit *officium*, sed negotium, i. cura; sicut cum inf., (ut Lat. *opus est*,) sumetur interdum pro Lat. *necesse est*, v. Soph. Ai. v. 11. cum Schol. et Wyttb. ad Plut. p. 11 i., it. pro Lat. *decet*, cf. Hoog. l. l., (in quo tamen latet illud Lat. *officium est*,) it. pro Lat. *difficile est*, cf. Stp. Th. I. l. G. e. Ind. Xen. Mem. S. et Cyr. Z., Fisch. Theophr. Dem. 200, 24., (pro quo l. 22. χαλεπὸν εὑρεῖν,) Suid. 1, 851. i., et Ind. Ael. V. h. ἔ. ἐστὶ cum dat. pers. et inf. pro moris s. mos est, cf. Hoog. l. l., in qua diversa formulae notione sensus reperietur e contextu et adiuncto, ut h. l., ubi adest pron. pers. ὑμ., ut alibi ἡμέτερον, ἐμὸν, σὸν, cum subst. ἐργ. in eodem casu ac genere; quae declarant, ἐργ. esse pro Latt. illis, quae ab initio proposita; ut omnino ἔργον ἡμέτερον εἶναι, s. nostrum opus negotiumque esse dicetur, quod nobis est faciendum, curandum, impositum, tributum, proprium, ac proinde quod necesse, decens ac solitum et in more; quae est series et quasi genealogia notionum in formula nostra, quatenus subst. ἐργ. simpliciter accipitur; a quo, cum est pro re atque opere gravi, difficili et molestiori, adeoque pro difficultate, (per emphasin, et adiuncta notione secundaria, qualis et in Lat. *labor*, negotium, *opus*,) sane pro difficile esse usurpamus.

ἀπαλειψ.) Male in Cod. exstat ἀπολήψετε, cuius permutationis, ex itacismo ortae, exemplorum omnia plena sunt. *Stroth.*

Martini quidem dubitatio contra Mss., ducta a temporum diversitate, per enallagen illam temporum s. potius modorum removeri queat; etsi est mihi maior suspicio de lapsu librarii, non tantum ob itacismum istum, sed etiam, quod crebro confunduntur α et ο, ac denique de Glossatoris opera a sensu, cum λειψ. τοῦ π. ἀπολαμβάνειν debeat esse *belli* reliquias *intercipere*, intercludere, impedire, tollere, finire, quod et lectio vulg. significat, sed simul cum tropo alio, qui aptior est illi subst. λειψ., cum ἀπαλείφειν, ut et longe frequentius ἐξαλείφειν, recte explicante Stp. Th. aliunde, sit proprie quasi *deungere*, et hinc physice spongia s. stylo abstergere, delere, obliterare, sed tropice in universum tollere, removere, rel., quanquam ille non affert exemplum physicae notionis, qualia sunt in Ind. R. Or. V. 4. et Dem., (cui add. 391, 6.) Dion. Cas. et Sb., cf. ad Thom. M. p. 211. Gl. Tim. R. p. 60. Hes. 1, 940. m. διαγρ. Suid. 1, 566. e. διασμηθ., praeter quos nec v. reperi, nec alibi totam Nostri formulam, nec simile quid ap. Stp. in παλ. et λειψ., quod v. in Ind. Orph. et Luc., reddente Bg. cum P., sed tenente G. Th. in v. *obliterare* Gr. n. et illud ἐξαλ., at hoc solum in v. *delere*,

„Ῥωμαίων ἀρχὴν μέχρις Ὠκεα- *imperium usque ad Oceanum*

ubi ſine explic. eſt formula ſyn. *bellum delere*, (cf. Cic. de amic. c. 3. m. cum Corn. N. 7, 8, 6. e., ubi Boſ. in N. exponit *conficere*,) ſed in v. *bell.* 599, 29. „reliquiae *belli*, quidquid poſt bellum peractum ſupereſt et non totum periit, Sil. 15, 541. *miſeras* quaerentem *exurere* belli *reliquias*" ubi ſit. fortunas et urbes, quae adhuc reliquae ſunt, incendio vaſtare et abſumere, aliter, quam hic, ubi eſt, ipſum bellum, quod adhuc reliquum eſt, i. e. hoſtiles impetus, incurſiones, rapinas, rel., opprimere ac finire, it. hoſtes, qui nondum victi, adhuc vincere, eosque aut necare, aut ſibi ſubiicere, aut fugare et repellere in ſedes ſuas, aut facere, ut quieſcant et a bello deſiſtant; quo ſenſu Iuſt. 22, 8, 6. dum *belli* reliquiae *peraguntur*, ubi male Scheff. „nimis mihi inſolens haec locutio videtur. Mallem *belli* reliqua *perag.*" quod ſane etiam dr. (et ſyn. eſt noſtris ſubſt. duobus, pro adi. et ſubſt.) per ellipſin ſubſt. *negotia*, et pro bellum reliquum, ſ. reliqua belli pars, (nobis, manſuris in tropo, *den* Reſt *des* Krieges *tilgen*, ſ. *vertilgen*,) cf. Ind. Liv. Ern., (ubi 26, 1. m. V. L. *reliquias* contra, pro textus *reliqua* belli *perficere*, e gloſſa,) it. 9, 29. i. Iuſt. 22, 8, 15., ubi Scheff. nihil movet, G. Th. v. *reliq.*, ſine Gr. et explic., 140, 53. e Vell. P. 2, 17. i., et ipſe Capit. in Marco c. 28. p. 397. *quum aegrotare coepiſſet, filium advocavit, atque ab eo primum petiit*, ut *belli* reliquias *non* contemneret, *ne videretur remp. prodere*, rel., ad ſq. μ. π. ἀνδρ. nihil praebente G. Th., nec ſeverum *cum* ſumma *fortitudine* ſ. *virtute*, nec illud Bg. per abl. nudum, quod propius, quam adv. P., quo reſpicit Sch. in praep., ſine Vs., per legem ad 1, 1, 4. m.

τὴν Ῥωμ.) *Oceanus* h. l. ſine dubio Oc. ſeptentrionalis, quem et Tac. in Germ. c. 1. ſimpliciter *Oceanum* vocavit. Hic dr. et *Germaniae ſinus* c. 37. (i., ubi tamen V. L. *ſitum*) ab eodem Tac. et *Suevicum mare* c. 45. et *Germanicum mare* et *Codanus ſinus* Plin. 4, 13. *Germanicus Oc.* Ptolem. 2, 11. *Venedicus ſinus* eidem l. 8. Quum vetuſtiſſimis Rom. Grque ſcriptoribus hic Oc. plane ignotus eſſet: factum eſt, ut nomine *Oceani* mare Atlanticum fere deſignaretur. — Hoc patet etiam ex Herodi. 1, 6, 16. καὶ τὴν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ ἀρχὴν Ὠκεανῷ ὁρίσαντι. Caeterum hic Commodus multo modeſtior reliquis Rom. ſcriptoribus. Fatetur enim his verbis, nondum eſſe totum orbem Romanorum, ut multi per adulationem ſcripſere, e. g. Rutil. 1, 55. Ariſtid. Or. in Rom. Petron. *Orbem iam totum victor Romanus habebat, Qua mare, qua tellus, qua ſidus currit utrumque*, v. Inttp. ad Rut. l. l. *Leisn.*

De re ac finibus ſ. limitibus imperii Romani v. Exc., ut 1, 1, 8. τὴν Ῥ. ἀ., quam capias hic de poteſtate (*Herrſchaft*,) aut finibus et terris cum P., praeter cuius Lat. ad v. πρ., habet Sch. „*produxeritis*, ſ. *extenderitis* terminos imperii *ad* Oc. *usque*" at Stp. nihil ſimile, ſed Ind. Thuc. „προαγαγεῖν τὴν πόλιν, remp. *amplificare*" cum Vs. ad latus, it. Dem. p. 627. e. Nr. 2) „*producere*, ut maceriam, ulterius in viam publ." quod Lat. ſeverum quidem, at non ita ſolenne, quam rel. Lat. Inttp., cf. G. Th. v. *promovere* 1114, 92. et v. *imper.* 1000, e. it. *proferre* Nr. 4. cum Ind. Iuſt. et Plin. Pan. 54, 4. m., tropum noſtratibus non tenentibus, niſi forte in *hinaus* ſ. *verrücken*, pro ſolenni *erweitern*.

„νοῦ προαγάγοιτε[f]. ὑμῖν τε[t] „γὰρ ταῦτα δόξαν οἴσει[u] καὶ „τὴν τοῦ κοινοῦ πατρὸς μνήμην „χάρισιν ἀξίαις οὕτως ἀμεί- „ψεσθε[x]. ὃν ἐπακούειν τὲ[y] τῶν „λεγομένων, καὶ τὰ πραττόμε-

20. *protuleritis. Tum vobis enim ea res gloriam feret, tum communis parentis memoriae gratiam hoc pacto dignam re-* 21. *feretis, quem et exaudire, quae dicuntur, et, quae gerun-*

f) Ms. Vi. προσαγ. Crebro folet nofter, five in compofitis, five etiam fimplicem praep. πρὸ nafute mutare in πρὸς, et vice verfa, quod non femper adnotavi. Subinde tamen recte, ut videbitur, differt Cod. ab edd. *Loc.* Hic quidem vitium eft manifeftum. t) Ms. Ba. ὑμῖν τὲ cf. 1, 4, 14. m. 19. m., fed ὑμῖν τι B. 2. cum Lov. mendofe. u) Comma hic in Stp. al., et tacite in Mss., fed in Ms. Bg. clare, ut punctum in A. cum B. 2., pro quo colon dedimus, ut in re continua, fed tamen alia conftructione. x) Bs. 1. ἀμείψεσθαι — ἡγεῖσθαι, cf. 1, 4, 14. e., fed hic Stp. et rel. colon, pro al. puncto aut commate, quod in Vs. Bg. dedimus pro nihilo, cf. 1, 1, 5. e. y) Ms. Ba. ἐπακούειν τῶν λεγ. v. N.

ὑμῖν) P. effingente periodum, ut haec §. cum pr. arctius coëat, Bg. inde fervat modo Latt. ad τὲ — καὶ, cf. 1, 4, 3., liberius reddens pron. ταῦτα per fyn. formulam, cum *ea res*, proprie pro fing. pron. *id*, fed deinde etiam pro plur. *ea* dici queat, ut promifcue ταῦτα et τοῦτο ap. Grr. ufurpantur; quanquam per fe plur. non de una tantum re valet, nifi quoad et ipfa eft multarum partium; cf. Schell. de ftylo p. 580. m. cum Cort. ad Cic. ep. 1, 8, 2. et ad Sall. Cat. 40, 4. Iug. 41, 1. 84, 3., in fq. traducente P. orationem alio, ubi Sch. „δ. gloriam *ferent* haec *vobis*, οἰσ. afferent *haec gl. vob.*" habente et noftrate lingua tropum in *bringen*, pro parare, conciliare, fed Stp. Th. cum Lat. illo Sch. utr. aliunde 4, 81. E., cf. Ind. Hom. Ern. v. κλέος, Dem. v. δοξ. et Thuc. v. φερ. it. Ael. V. h. „*affert*, gignit" et Il. Pan. Mor. p. 127. i., quae per tropum de re dicuntur, cum ex ea oriuntur alicui gloria, fermo bonus ac laus, cum quis gloriam, rel., fibi acquirit, cum alii talia cuidam tribuunt, de aliquo bene fentiunt ac loquuntur.

τὴν τοῦ κ.) Praeter dicta ad §. 7. et Exc. ad 1, 4, 14. e., hic addendum de conftructione v. ἀμ., quod med. cum rei dat. et acc., ignorante Stp. Th., v. ap. Xen. Mem. S. 4, 3, 15. e. *μοὶ δοκεῖ τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας οὐδ' ἂν εἷς ποτε ἀνθρώπων ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι*, ed. Th. V. 4. p. 231. *nemo mihi hominum beneficia div.* gratiis *rependere* meritis *videatur*, pro quo Bg. feverior in adi. ἀξ., Ind. Thuc., fed cum acc. perf. Diod. S. 1, 389, 22. *ἀμ. ταῖς προσηκούσαις χ. τοὺς εὐποιήσαντας*, *quam decet*, gratiam *referre*, immo *convenientes gratias* referre *beneficis*, f. *benefactoribus*, 2, 223, 6. *τούτους ταῖς πρεπούσαις χ. ἠμ.*, *meritam* (decentem) *his* gratiam *retulit*, quae funt fyn. noftro adi. ἀξ., cf. ib. 263, 17. *remunerabantur*, Dion. H. S. T. 1. 47, 24. *penfabimus*, Luc. 3, 231. l. 83. *rependere*, ubi i. q. pr. ἀπονέμειν χάριν, gratiam *referre*, ut Nofter hic modo variat cum ἀποδοῦναι χάριν 1, 4, 7., cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Dem. Ael. V. h. Fifch. Pal., Fab. Aef. Hf., Gs. Chr. et Abr. Dil. Th., ut de Bg., praeter ordinem alium, 1, 1, 9. in αὐτ., a P. omiffo.

ὃν ἐπακ.) Haec ne de diis quidem omnibus femper credebantur, v. Obf. Mifc. T. 1. p. 1. p. 5. Haec igitur documento funt, gentiles He-

„να ἐφορᾷν[z] ἡγεῖσθε. εὐδαιμο- 22. *tur, intueri exiſtimate. Fe-*
„νοίημεν δ' ἂν[a], τὰ δέοντα πράτ- *lices autem nos, quae opor-*

z) ἐφορᾶν ſic ſine Iota ſubſcr. A. cum B. 2. R., v. N. a) Hic noſtrum eſt comma, v. N.

rodiani tempore rectius, quam olim, ſenſiſſe de deo, ſed male, quae dei propria ſunt, accommodaſſe ad imperatores divos. *Leisn.*

Cuius diſputata pertinent ad Noſtri dogmata ſuper rebus div., quo de alibi, faciente hic Sch. cum Bg. in reſoluto particip., at in Lat. ad v. v. cum eodem e P., qui libere murat pron. ὃν in *καὶ αὐτὸν*, cf. 1, 1, 5. e., (hinc forte τὲ omittens, cum Ms. ante καὶ, intervallo ſequens, v. §. 2. i.) quae ratio reſolvendi cum imperativo ἡγ., a Latt. Inttp. recte expreſſo, ſane commodior et magis perſpicua eſt ad noſtratium morem, *und* glaubet, *daſs* er *ſo* wohl *höret* —, als *ſiehet*; vertente Sb. Ind. hinc v. ἐπ. per ſimpl. Lat. *audire*, cf. Gs. ad Luc. 3, 56. l. 11. Harl. Chr. P. p. 105. v. 95., et iam Stp. Th. diſerte „pro ſimpl. ἀκ. *audio*“ qui commode affert deinde Hom. nobiliſſimum, ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, ut habet memoriter ex 'Ιλ. γ', 277. et 'Οδ. λ', 108. (Cl. Vs. *adſpicis — audis*, — et — *videt — audit*,) quo Noſter reſpexerit, etſi mutato caſu, qui gen. pendeat a praep., cf. L. N. T. cum ind. Luc., Orph., ubi h. 60, 8. ſimilis Hom. imitatio de Nemeſi, πάντ' ἐσορᾷς, καὶ π. ἐπ., cuncta *tueris*, cuncta *audis*, Heſ. Muſ. Ael. V. h. R. Or. V. 4. et Dem. ἐπακούοντες τῶν λεγομ., ſed abſolute Fab. Aeſ. Hſ., ut non pro ſimpl. in L. Ern. et Vig. p. 610. b. e. Nr. 16. „attente *audire*“ ut praep. augeat, cui repugnat adv. diſerte adiunctum ap. Luc. 3, 400. l. 83. οἰνοχόος ὀξὺ δεδορκέτω, — καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω, *pincerna* acutum *cernito*, et *acutius* etiam *audito*, G. Th. in Lat. Bg. „perfecte, nec ſine difficultate plerumque audire“ ſed et ſimpliciter, ut Niz. „*exaud.*, audio.“ Sed in ἐφ. Bg. recte omittit adiunctum illud P. *praeſentem*, quale quid et in Bg. ap. G. Th. „videre et *cominus* inſpicere“ ſed bene iterum pro ſimpl. Niz. „video, tueor, adſpicio“ it. Stp. Th., poſt Bg. aliunde „Hom. 'Οδ. μ', (323. de ſole iterum, Cl. Vs. — *inſpicit — audit*,) ſed et ſimpl. pro videre et cernere“ ſine exemplo, cf. Bud. C. 464, 20. Orph. h. 68, 15. de Eumenidis, libere in Vs., pro *ſpectatis* ſ. *obſervatis*, Theogn. v. 1234. *adſpiciunt*, it. Char. p. 99. l. 7. de ſole, Rsk. Vs. p. 115. l. 16., ſed Xen. Oec. 4, 6. e. Th. V. 4. p. 293. *inſpicit*, ut Ind. Z., (cum Bach., ubi et *viſere*,) qui in Cyr. et *conſpicere*, ut Fab. Aeſ. Hſ. *ſuſpicere*, cf. Dem., (cuius locus aliquis videtur reſpicere Orph. h. 61, 1. ſqq.) et e Zoſ. v. Exc. ad 1, 4, 9. e., ſed Ind. Luc. male, cum in textu ſit ἀφορ., denique tropice Krb. ad N. T. p. 98. i., ut de Bg. ad v. πρατ. alibi, (pro quo ſervarim, *quae aguntur*, cum Lat. magis opponantur *dici* et *agi*,) ſed ad v. ἡγ. §. 8. e., deſerto P., ubi etiam Sch. ſine Vs. ſtatuit imperativum, qui in oratore fortior ſit; etſi non omnino repugno de praeſ. et Indicativo modo, ubi pron. ὃν reſolvetur per cauſalem, *quia* cum rel., cf. 1, 1, 5. e. ac de dubio tali modo 1, 4, 8. i., ut ad ἐφ. de Iota ſubſcr. in inf. habeo haec, in edd. etiam deinceps per Noſtrum variari, et ipſos Grammat. in hoc genere diſſidere, cf. ad Luc. 1, 778. b. N. 23. 2, 929. b. e. N. 93. Vig. p. 216. i. et Fiſch. ad Well. p. 31. m.

εὐδαιμ.) Neglectum a P. τὰ δ. reſolvit Bg., cf. 1, 4, 8. e., ut Sch. per ſyn. „honeſta, bona, quae gerere decet, agere, πρ. *agentes*, quae decet“

„τοντες ὑπὸ τοιούτῳ μάρτυρι. tet, *facientes sub tali teste.*

dum Bg. illi ἂν nullam iterum vim tribuit, et ipse retinens particip. post v. εὐδ. (ubi Sch. sine Vs. sub „feliciter ago"), quod cum P. mutat in adi. cum pron. perf., (deserto istius gradu superlat.) f. potius in formulam ellipticam, oppresso v. subst., pro *nos* felices *simus*, tenente Stp. Th. tantum simile hoc 1, 897. B. i. e Xen. Oec. (tacentibus Indd.) „ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς, virtuti tuae fortuna coniuncta est" pro qua Cic. interpretatione liberrima, praemissum ibi particip. potius resolves per conditionalem, *si* enim *honestus* es: *felix es*, ut et h. l., *felices* autem *simus*, si *facimus*, aut per fut., cf. §. 16., *felices* erimus, *si facimus*, it. per fut. exactum, *felices* fuerimus, *si* rel., aut per impf. coniunct., *felices* essemus, *si* rel., per quod et alii ἂν cum optat. reddunt, cf. Dev. p. 49. e. cum Hoog. Op. p. 66. i. 71. e. p. sq. i. etc. et nostrum v. cum particip. ap. Eur. El. v. 1291. πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου, Εὐδαιμονήσεις, τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνων, *fatalem* enim *caedis* sortem *cum* expleveris: *felix* eris, *bis* liberatus *laboribus*, ubi, propter iam praec. *cum*, syn. illi *si*, resolverim particip. per *postquam* aut *dum* modi f. caussae, Luc. 1, 139. l. 40. ὥστε — τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας, *ut*, si *potiri te licuerit*, beatos *se* existiment, *sin* minus, *vitam* sibi *abiudicent*, ubi participio, a Gs. nobiscum resoluto, substituitur enunciatio ipsa conditionalis, ut N. T. illud Act. 15, 29. ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς, εὖ πράξετε, quidquid contra dicat Kypk. 2, 76. m., similiter capimus cum aliis, v. L. Fisch. v. πρ. et Krb., huiusque Obs. p. 229. m., et dudum Pric., qui non modo v. εὐδ. cum particip. e Plat. affert, sed et alteram rationem cum diserta particula εἰ ex Aristoph., cui add. Fisch. Aesch. 3, 12. i. Eur. Or. v. 1172. ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν, *essemus* enim *felices*, si *unum* possemus *adipisci*, optat. adeo per impf. converso, ut adi. εὐδαίμων quoque cum εἰ ap. Plut. Hs. 4, 6. εὐδαίμων — καὶ θεοφιλὴς, εἴ τῳ ταῦτα θεῶν τις ἀπέδωκεν, *beatus* diis *que* carus *est*, cui *d us aliquis ista tribuit*, ubi εἴ τῳ, si *cui*, per syn. pron. relat. redditur, quod et ipsum est cum v. nostro ap. Luc. 1, 611. l. 48. ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι, εὐδαιμονήσουσιν, etiam in adi. ap. Hes. ἔργ. v. 826. et Theogn. v. 1007., quocum et ὅτι ap. Call. ep. 63, 1., quo sensu et P. hic ceperit suum *qui*, pro quia nos; sequente Vern. rec., sed vet. nobiscum faciente, cf. de v. nostro Ind. Luc. Fisch. Aesch., Arist. Kust. cum Hes. 1, 1493., quo utaris ad N. T. superius, ut in N. 9. „Cyr. L. εὖ γνοίην, καλῶς ἐπιγνώσομαι" optat. per fut. etiam explicatur, sed phrasis syn. nostro v. ap. Theogn. v. 653. εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι, cum syn. adiuncto, ut ante ap. Plut., et εὐτυχέστερος cum θεοφιλέστατος ap. Is. Ev. e. W. ed. 297, 8., sicut Lat. copulantur *felix* et *beatus* f. *fortunatus*, cf. G. Th. v. *fel.* 626, 9., qui in v. *test.* 770, 6. modo, *nullum* teste *me* fiat *nefas*, per abl. nudum, cf. tamen cum praep. etiam ap. Claud. de laud. Stil. 2, 124. sub *teste* benigno *vivitur*, it. Iuv. Sat. 15, 26., ignorante Stp. Th. hunc locum cum affini 7, 10, 6. et similibus Call. Di. v. 176. *sub*, sed Luc. 1, 836. l. 6. ὑ. νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, conciliatore — *sponsae* ipso *rege*, et 2, 204. l. 89. ὑ. γεωργῷ τῷ θεῷ, *agrum nostrum* colente *deo*, per syn. particip., at Sch. cum Bg. in μ., et in „ὑ. sub *teste*, h. e. teste co" quod sit i. q. quia is est testis nobis, f. quia cum habemus testem; quo P. respexit: sed ut

„καὶ τὰ μὲν πρότερον ὑμῖν ἀν-
„δρείως κατορθωθέντα [b] εἰς
„τὴν ἐκείνου σοφίαν τὲ καὶ στρα-

23. *Equidem, quae prius a vobis fortiter gesta sunt, ad illius sapientiam et impe-*

b) Hic comma sine necessitate fuit in edd. omnibus, et tacite etiam in Mss.

proprie ὑπὸ cum rei casu adhibeatur in exprimenda propinquitate locorum ac temporum, aliarumque rerum, cf. Exc. ad 1, 1, 4. et Ern. ad Call. Di. v. 239., et cum casu pers., ut hic, de propinquitate ac praesentia alicuius pers., ubi potest ad sensum exprimi per Lat. particulam *coram*, ut diserte facit ex h. l. Fisch. ad Well. p. 398. m., vel per syn. particip. *praesente*, s. per syn. formulam subst. cum praep., in praesentia, it. sub oculis et sub adspectu, quod fere sequitur Vern. vet., respiciente Nostro ad pr. §. ἐπαπ. et ἔφορ., cum sit testis, qui aliquid scit, vidit, audivit, et videt auditque; et id de homine; ut contra de deo teste, praeter notitiam rerum, intelligimus adiunctam ei voluntatem iuvandi aut nocendi, praemiisque afficiendi aut poenis; unde et τοιοῦτος cum subst. μαρτ., universe tam magnus ac praestans, de homine quidem est pro intelligens ac verus, sed de deo non tantum tam sciens et omniscius, sed et tam bonus et benignus, ut ap. Claud. supra adiunctum; sensusque totius, erimus felices, si fecerimus officium quisque suum, quia facimus illud sub oculis et conscientia tam benigni numinis, quod nos et in terris amavit ante, et nunc in coelo amabit propter necessitudinem nobiscum pristinam.

καὶ τὰ μ.) Sch. modo in adv. ἀνδρ. cum Bg., qui per Lat. *equidem* reddit aut καὶ μὲν aut μὲν solum, sumens suum pro *et quidem* s. pro simpl. *quidem*, cf. G. Th. et Schell. de stylo p. 193. m., P. abeunte a pass., et v. κ. sumente in sensu vulgari, et propterea copulam intrudente, dum contra versatur Bg. in dat. cum pass., ut 1, 2, 9. e., capiens v. simpliciter pro gerere s. facere, nec modo propter adiunctum hic adv., sed et ex usu aliorum, quanquam non vetustorum, scriptorum, cf. Ind. Dion. Cas. „1) rem bene gerere in bello, 2) generatim, perficere“ (tacente hanc notionem Stp. Th. et L. Ern.) it. Zos. 2, 31, 5. διετέλεσε πόλεμον οὐδένα κατορθωκώς, nec *iam* bellum *ullum* amplius *gerebat*, proprie, perseveravit *bellum* nullum *gerere*, s. *deinde* bellum nullum *unquam* s. *amplius gessit*, cum et sequatur, ἐπελθόντων δὲ Θαϊφάλων, — οὐ μόνον οὐκ ἀντετάξατο τούτοις, ἀλλὰ καὶ — ἀγαπητῶς ἀποδρὰς διεσώθη, e cap sq. i. μείνας δὲ ἀπόλεμος λ., ut hic ap. Nostrum mox sq. syn. προθύμως ἐπιδείξασθαι, cf. §. 19. i.

σοφ.) Ad laudes Marci binas respicit Noster, de quibus 1, 4, 21. γενναῖον — στρατηγὸν — πατέρα χρηστὸν, — ἀγαθὸν βασιλέα, — σώφρονα καὶ κόσμιον ἄρχοντα et 1, 2, 9. i. ὅσα — ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα καὶ σώφρονα, στρατηγικὴν ἢ πολιτικὴν ἀρετὴν ἔχοντα, si σοφίαν h. l. sumas pro peritia administrandorum domi negotiorum publicorum, ut varietur cum illo πολιτικὴν ἀρετὴν, et cum istis σώφρονα et κόσμιον λ., si pro sapientia in reliqua vivendi ratione. Tamen, quoniam pr. τὰ πρ. ὑμ. ἀνδρ. κ. pertinent ad solos milites, possis etiam σοφ. intelligere peritiam militarem, s. Cic. p. leg. Man. c. 10. m. *scientiam* rei *militaris* in universum, nobis *Kriegswissenschaft*, cum eo sensu etiam Lat. *sapientia* usurpetur, v. Ind. Ern. Amm. M. et Tac., nihil in hanc notionem tenente Stp. Th., qui

,τηγίαν τὴν ἀναφορὰν ἔχει [c] *rium militare referuntur:*
„ὅσα δ' ἂν σὺν ἐμοὶ, βασιλεῖ 24. *quaecunque autem mecum,*

c) Ms. Ba. ἔχει, quod rectius eſſe mihi quidem videtur. *Mart.* vere, cum inf. ἔχειν ſit in Stp. cum Ox. Par. 2. et Ed. modo vitium operarum, a nobis dudum remotum ob ſeriem orationis et edd. rel. conſenſum.

in ϛρ., praeter notionem pro imperatorio munere, exercitusque praefectura, ſ. munere ac dignitate ducis exercitus, (cf. Ind. R. Or. V. 4. et Dem., Xen. Cyr. Z. Ariſt. Kuſt. Ael. V. h. Luc. Diod. S. 2, 23, 87. 28, 88. et Suid. 3, 380. e.) „pro peritia τοῦ ϛρατηγεῖν accipi poteſt in loco Luc." ſine Ind. 1, 735. i., ubi Gs. reddit cum Bg. per ſubſt. et adi., fere ut Ind. Xen. Cyr. Z. (cui add. 1, 6, 14.) ad ſenſum cum P., unde partim Sch. „*gubernationem*, quae ducis bellici eſt" et nititur ſcientia et arte exercitus in primis ducendi, regendi, locandi, quam Stp. cogitabat et ego h. l. quoque commodam duco, qua de v. pulcram Socratis diſputationem ap. Xen. Mem. 3, 1., ubi §. 5. ſq. τὴν ϛρατηγίαν διδάσκειν, (pro quo Cyr. 1, 6, 14. ϛρατηγίαν διδάσκειν, ſine artic.) Ind. Z. „ars imperatoria" (unde dixerim *Feldherrenkunſt*,) ad Diod. S. 2, 57. N. a. e. 30. e. ſq. 36. l. 79. p. 46. l. 54. cum Ind. Dion. H. S. T. 1., ſicut non impedio, ſi quis noſtra per hendiad. explicet *ſapientem* eius *ductum*, nobis *Anführung*; in hac regione particulam *ſcilicet* libere intrudente P., e quo partim formulam ſq. Sch. in „ἔχ. *tribuitur* illi" per privum v. reddit, cui par Lat. *adſcribi*, hic Vern., quorum vetus, *habt ihr* mehrentheils — *zuzuſchreiben*, adiuncto adv. *maiorem partem*, ſ. maiori ex parte, Noſtri univerſe pronunciatum mollire voluit; cum ſane imperatoribus in bello pugnisque non omnia tribui queant, ſed aliquid etiam exercitui ac militibus; qualia poëtarum oratorumque in univerſum pronunciata ſane non debemus nimis amplecti, ac ſubtiliter capere, ſed fere cum adiunctione quadam; ſicut hic quoque ſuppleveris alias eiusdem generis particulas, v. g. aliquo pacto, in primis, ſimul; quemadmodum nec illud male fit a Vern., quod in formula noſtra aſſumunt v. auxiliare, Lat. *debere*; cum et uſus ferat, ut, quae verba ſimpliciter ponuntur et indicativo modo, ea egeant auxilio iſtorum, quae adhibentur in coniunctivo reſolvendo, ut, praeter pr. *debere*, etiam *velle*, it. *poſſe*; unde h. l. pro adſcribi, referri debent, ſ. adſcribenda, referenda ſunt; quo v. privo Bg. hic utitur forte ex Sb. Ind. hinc, ut ſine auctore Stp. Th. 4, 92. C. c. „ἀν. ἔχει πρὸς τοῦτο, *refertur* ad *hoc*, ad hoc pertinet ſ. ſpectat" Heyn. Epict. p. 118. e. ſq. „ἀν. ἔχει εἰς, pro ἀναφέρεται εἰς, ſpectat, pertinet ad" ſed in textu p. 121. i. cum Bg., ubi et aliud formulae exemplum aſſertur; quale et ap. Stp. l. l. e Bud. C. 555. i., ubi l. 5. aliud, non praeterea mihi repertum, ſed ſubſt. ἀν. ſenſu phyſico in Ind. Geop., at cum v. v. aliis in Ind. Polb. Ern. Plut. Krg. et Gs. Chr. eodem ſenſu tropico, pro *relatione*, quem e ſcholis philoſophorum populares duxerint ſcriptores, ut et e cathedris noſtris vulgo dicunt *eine* Beziehung *haben*, et *ſich* beziehen *auf*, de re quidem, cum de perſ. aliter poſtremum uſurpetur, ſed in Bg. G. Th. cum Gr. ἀναφέρω 112, 93. „*ad* Antipatrum *refertur*, i. ei adſcribitur" in quo univerſa lex ineſt haec, ut v. ἔχ. cum ſubſt. aliquo ſit in periphraſi verbi propinqui, in ſubſt. latentis.

ὅσα) Variat Noſter primo hic pro pr. §. participii cum artic. enuncia-

„νέῳ, προθύμως ἐπιδείξησθε [d],
„τούτων τὴν δόξαν πίστεώς τε
„ἀγαθῆς καὶ ἀνδρείας ἀποι-

imperatore iuvene, alacriter feceritis, istorum gloriam, fideique bonae et fortitudinis

d) ἐπιδείξησθαι — ἀποίσεσθαι B. 1., cf. §. 20. sq.

tione per syn. aliam e verbi tempore finito cum pron. relat., dum Bg. ad ὅσ., ut 1, 2, 9. i., ubi tamen non simul aderat ἂν, quod quia cum pron. isto per Lat. *cunque* reddere solent, incertum sit, utrum ille similiter hic fecerit, an neglexerit, ubi e P. cum Bg. etiam Vern. vet. in adi. νέῳ, de aetate, sed Vern. rec. de successione, pro novus, *mit mir*, als *einem* neuen *Kaiser*, non male assumto ὡς, rationem Bg. (quae potior ob §. sq., aliaque de causa, v. N. ad sq. τούτων) sequente etiam Spanh. de Pr. et u. n. 2, 374. e. „inde factum, ut cum *aetatis* intuitu, tum ad aliquod cum Marco parente adhuc superstite discrimen, *Augustus Iun.* s. *Iunior*, dictus legatur idem (Commodus) in singulari numo, — quomodo se ipsum Commodus ap. Herodi. 1. c. 11. in concione ad milites post parentis obitum vocat, σὺν ἐ. β. ν., *mecum* imperatore *Iuniore*" pro quo nunc post obitum parentis, cum comparatio et comparativus gradus non amplius valeat, recte positivum gradum premit Bg. Deinde vero Noster variat maxime cum §. pr. ἀνδρ. κατορθ. per syn. formulam act. in πρ. ἐπιδ., quia adv. πρ. de militibus est i. q animose, nostrum *muthig*, i. cum animo, voluntate, cupiditateque pugnandi; in quo censetur pars fortitudinis militaris, ut et in hoc, si quis sine metu, dolore atque aegritudine pericula subeat, sed contra hilariter et laeto lubentique animo; quod significat etiam adv. Gr. et Bg.; ut pro pr. ἀνδρείως, totam universamque virtutem continente, hic in πρ. pars eius ponatur; quod pertinet ad artem variandae orationis ac commutandae, ut pars pro toto, s. forma pro genere, adhibeatur, et contra, qua de ratione utr. nihil est in Ern. rhet. §. 378. sqq., nec ap. Schell. de stylo p. 297. sqq., nisi p. 368. e. Nr. 9., cf. G. Th. „*alacer*, φαιδρὸς, πρόθυμος, γενναῖος, (quod proprie est Lat. *fortis*, ut γενναίως, *fortiter*, v. L. Ern.) *alacriter*, φαιδρῶς, — *alacre*, προθύμως, pro alacriter" Hes. 2, 1030. m. ad nostrum adv. πρ., ἱλαρῶς, ubi Sch. reddit cum P. et simul cum Bg., cuius Lat. habet et Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et Bach., cum Arist. Kust. L. N. T. et Dem. 10, 26. 11, 20. etc. it. 182, 3. Diod. S. 2, 15, 94. cum Bg., cf. 24, 33. Tum v. ἐπιδ. med. aperte Bg. e P. reddit per syn. cum illo Lat. ad pr. κατορθ., quo sensu compares primo per analogiam Gr. cum ἀποδείκνυσθαι, v. 1, 4, 14., deinde, ne quis confusa putet, (cf. Fisch. Plat. Ap. 5. p. 57. N. 3.) descendas ad auctoritatem, ut diserte Bach. Xen. Ind. „ἐπιδείκνυμι, *facio*" ex Oec. 10, 1. bis, quae tamen loca sunt ambigua, ut vulgari notione conversa tum in ed. Th., tum ab Ind. Z., sed Xen. 'Ανβ. Mor. Ind. „ἐπέδειξεν, *effecit*" e rep. Lac. 1, 2. e., ubi sic quoque Vs. Th. V. 2. p. 526., sed et Z. Ind. „facere, *reddere*" unde et ad med. haec vis traducatur, cuius generis locus, praeter Nostri hunc, fuerit Luc. 3, 316. l. 54. οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; nonne *magnifica* tum *quoque* opera *edidisti?* pro *non* magnas res *fecisti* et *tunc?* sq. ἐκείνης τῆς πράξεως, it. Xen. Ages. 1, 37. i. πῶς οὐκ ἀξιεπαίνου βασιλέως καὶ τοῦτ' ἔργον ἐπεδείξατο; ad quem et Ind. Z. „*regis* facinus *edo*" per idem cum Gs. v. Lat., quod est par illi *facere*, etsi G. Th.

„σεσθε· e τό τε f ἐν ἡμῖν νέον „σεμνότητος πληρώσετε τῇ τῶν „ὑμετέρων ἔργων ἀνδραγαθίᾳ· g	25.	*auferetis; quodque in nobis iuvenile est, supplebitis rebus strenue gerendis;*

e) Hic, pro al. edd. commate, aut puncto, ut Stp., potius colon Ox. I. cum Ms. Bg. est, in eadem per fut. serie. f) τό,τε sic commate interposito edd. omnes hic, et tacite Mss., sed §. sq. solae B. I. et Ox. 2. nobiscum sine commate et divisum, quo intervallo satis cavemus, ut cum adv. τότε ne confundatur cum Vern. vet. §. utr., non amplius de varietate hac edd. monentes. g) Hic punctum in Stp. et al., sed colon nobiscum et Ms. Bg., v. N.

formulam non ita exponit 307, 95. p. sq. l. 38. 72., qui tamen et ipse p. pr. l. 60. per *agit* explicat; utente loco Luc. isto D'Orv. ad Ch. p. 595. i., ubi comparat Herodoti μεγάλα ποιεῖσθαι, et paulo post μέγα τὶ κατορθῶσαι, prorsus in rem nostram; tacentibus Stp. Th. et L. Err. hanc pro simpl. *facere* notionem, quae tamen, ut tertium argumentum pro ea accedat, idque philosophum, e principe elicitur facile, cum, quae *ostenduntur*, indicantur, produntur in vulgus et publicum, fiant etiam et gerantur, ut, qui *declarantur*, v. c. reges, et nominantur, quoque fiunt plerumque deinde; et, quod quarto veniat loco per analogiam Lat, quanquam G. Th. non eo sensu protulit v. *declarare*, tamen id fecit de *ostendere* v. e., etsi ex auctoribus sequioris aetatis, qui e Gr. hauserint, v. Lamprid. T. I. p. 474. a. N. I. Salm. (non Cas.) et Capit. T. 2. p. 30. N. 2., pro quibus adhibuerim Lat. *designare*, ap. G. Th. cum Gr ἀποδεικνύειν et acc. rei ista notione per meliores auctoritates. Caeterum hic Bg. e P. aor. coniunctivum reddit per fut. exactum, cum et in sq. habeant Gr. ipsum fut., cf. §. 22., ut de sq. membro Exc., ubi libertatem P. etiam Sch. deserit, faciens cum Bg. in ἀγ., sed in δοξ. „τινῶν ἀπ., *gloriam* ex aliquibus *referre*, ἀπ. *reportabitis* glor. *horum*."

τό τε ἐν) Bg. non habet rationem vocis σεμν. Hic Politianum praetulerim Berglero. Sensus omnino hic, auctoritatem mihi addetis, qua, utpote iuvenis, careo, virtute vestra. Virtus ministrorum saepe principibus conciliat auctoritatem, quae ipsis vel ob iuventutem eorum, vel alia de causa deest. *Leisn.*

De ministris quidem principum non hic sermo est, sed de militibus et exercitu. Tum non dixerim, scribae culpa, an Bg ipsius desit casus ad Gr. σεμν., qui si in Ms. Bg. ab initio exstitit, fuerit abl., quem Lat. *supplere* habet, ut Liv. *remigio* naves *supplevit*, cf. G. Th., et, pro reliqua Bg. severitate, non tam P. *auctoritate*, quam *gravitate*, quanquam sunt ad sensum eadem, h. e. opinio de alterius praestantia et magnitudine, nominatim de sapientia, honestate, potentia et fortitudine, hincque orta reverentia ac timor, cumque videmur tanti, ut nemo audeat nos laedere, bello aggredi et lacessere; quod et nos cum Vern. vet. *Ansehen* dicimus. Sed forte Bg. ipse de industria, cum se hinc expedire aliter nequiret, casum illum omisit; quod et prodat eius Lat. *supplebitis*, non satis bene hic adhibitum, ut in Exc. apparebit, dum Sch. tenet in praep. „τὸ ἐν ἡμ. *nostrum* (sine aliquo subst., quod pron. de una pers. valet iterum, cf §. 18., sed in πλ. *conciliabitis* auctoritatem *iuvenili* aetati *rebus* strenue *gestis*" addito adi. ad Lat. P., mutat istius postrema, v. Exc.

„τό τε βάρβαρον[h], ἐν ἀρχῇ νέας „ἡγεμονίας κωλυθὲν[i], οὔτε εἰς „τὸ παρὸν καταθαρσήσει, τῆς

26. *tum barbara gens, initio novi principatus repressa, neque in praesens praeconfidentem se*

h) Ms. Ba. et Vi. τὸ βάρβαρον δὲ ἐν λ. v. N. i) Ms. Ba. κολασθὲν, quod equidem alteri anteferrem. *Mart.* offerunt idem et Mss. rel., v. N.

τό τε βαρβ.) In lect. Mss. primo commune eſt hoc, quod τὲ mutatur in δὲ, ut alibi, in primis in §. et ſententia nova, qualis hic cum nova conſtructione in verborum aliis perſonis, tranſitu facto a ſecunda ad tertiam, ſed proprium hic eſt illud δὲ ſimul loco motum ſuo, quod iam ipſum Gloſſatoris operam arguit, cum a vulg. ordine nimis diſcedat lectio, haud dubie orta e marg., ubi quis pro τὲ poſuerat δὲ, ut melius in nova re perſonarumque mutatione; quod δὲ recipiens alter, alio poſuit loco; niſi et hoc fingas, τὲ aliquando ob pr. τὸ ſimile excidiſſe, et propter ſeriem δὲ ab aliquo adiectum eſſe, per ſe quidem conſiſtens cum pr. τὲ, ut τὲ — δὲ ad ſeſe referantur, ſed ut tamen vulg. τὲ — τὲ tueantur Ms. Ve. et P., unde Bg. in ἐν ἀ. opprimit praep., quae eſt potius altera ratio 1, 10, 11. (cf. G. Th. 1122, 16. 21.) etiam ap. Sch. in ἀ., qui in praep. „ab *initio*, (tertiam affert ſyn. Gr. ἀπ᾽ ἀρχῆς, ſed) ἡγ. principatus *novi*, de imperio Rom." partim cum Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, h. l. pro imperio civili ſ. in cives, cf. Ind. Xen. Pol. Z., nobis *Regiment* ſ. *Regierung*, variante Noſtro pro βασιλεία §. 2., it. ἀρχὴ §. 19. e. (cf. 1, 4, 20. etc.) et quia hoc ipſum vocabulum hic alio ſenſu poſuerat iam. Caeterum Bg. ad τὲ Lat. *tum*, pro copulativa et *porro*, vix uſurus eram hic, ne cui in mentem veniret *tum*, pro conſecutiva et temporis *tunc*, et in Gr. alia τότε lectio cum Vern. vet.

κωλυθ.) Melior videtur Codicis lectio κολασθὲν ob id, quod ſequitur δέει τῶν πεπ. Nam κωλύειν iuſto lenius, neque δέος efficere videtur, quod melius in κολάζειν conveniret. Caeterum Herodiano ſolennis loquendi forma eſt τὸ βαρβ. pro οἱ βάρβαροι, quae quoque ſupra in fine c. 3. ac infra in fine c. 6. occurrit. *Stroth.*

In τὸ βαρβ Bg. e P., ut partim Sch. in v. „κωλ. *repreſſa* barbarorum *natio*" quo in v. ſane lapſus incidere librarii potuit, ut in affinibus ſubſt. κόλασις et κώλυσις ap. Dion. H. S. T. 1. 719, 8., ut tamen in lect. vulg., etiam P. cognita forte, ſenſus inſit aut idem, aut commodus, cum κολάζειν ſumatur pro coërcere, cohibere, reprimere, (v. Stp. Th. L. Ern. Ind. Mem. S. v. κολαστήρ. et Kypk. 2, 450.) aeque ac vulg. κωλ. cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Schw., ut Lat. Bg. ap. G. Th. „retro premere conantem progredi ſ. erumpere" quod in hoſtibus etiam fit cladibus noxisque inferendis, noſtro *zurück treiben*. Sin κολαζ. dicas eſſe punire ſ. caſtigare, noſtrum *züchtigen*, ſimiliter de hoſtibus valens, pro malis afficere propter iniurias atque irruptiones: id ſane per ſe non eſt vulg. κωλ., ſed tamen per adiunctum. Per Indd. quidem neutrum v. ſic de hoſtibus comparuit, potuitque Mss. lectio a Gloſſatore eſſe ad ſenſum iuvandum. Stp. Th. 2, 529. B. „κωλ. inhibeo, *reprimo*, Herodi. (3, 11, 6. c.) ubi exponi etiam poſſet κολάζειν ſ. κολούειν" quo de ſuo loco.

καταθαρσ.) Cum P. conſentiens Bg. in formula εἰς τ. π., diſcedit ab eodem in v. κατ., ubi Stp. Th. ſub aliis phraſibus e P. hinc, ut et Lex. Baſ., quod monet de rectione cum „gen., ut κατατολμῶ, (a praep. pendente, cui et tribuit) *contrarietatem*" ut alii, cf. Fab. Aeſ. Hſ., ubi

„ἡλικίας καταφρονῆσαν, τά τε *praebebit, aetatem nostram asper-*

monetur de hac forma Attica, pro vulg. per ρρ, Wess. ad Diod. S. 2, 28. 1. et N. 22., ubi τῆς τῶν Σπαρτιατῶν δυνάμεως pro copiis militaribus et exercitu capias, et adeo v. cum gen. pers., qualis casus et ibi affertur, it. gen. rei, qui etiam ap. Nostr. 6, 3, 10. τῶν ὑμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, καὶ τῆς Ῥωμαίων δόξης καταφρονήσας, sed Luc. 2, 243. l. 47. καταθαῤῥοῦντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν λ., *fiducia* versiculi, *negligentius agebant*, per subst. syn. abl. nudum converso particip., pro Lat. *confisi* s. *freti*, ubi v. in bonam partem et cum dat. rei, et ipso pendente a praep., ut rursus cum dat. pers., sed acc. rei ap. Zos. 4, 51. 2. τούτῳ γὰρ πάντα ὁ βασιλεὺς κατεθάῤῥει, τῶν ἄλλων ὀλιγωρῶν, huic *enim* princeps *omnia* credere, *nec* reliquos *magni aestimare*, immo *omnia credebat*, concredebat, *reliquos* parum *curans* s. aestimans, *alios*, aliorum *negligens*, iterum in partem meliorem, pro Lat. *committere*; qua notione non habet G. Th. Lat. *fidere* ac *confidere*, sed tamen nostra lingua *vertrauen* et *anvertrauen*, it. *betrauen*, peculiare hoc titulis principum virorum; ut ibi §. pr. diserte, τῶν τὰς ἀρχὰς ἐπιτετραμμένων, *ex iis autem*, quibus *erant* commissi *magistratus*; tenente G. Th. non Bg., sed sine Gr. „*praefidens*, — valde fidens" ap. Niz. modo per *confidens* explicatum, ut nescias, quam vim suo tribuerit Bg., aliis quoque in Gr. praep. aliquid quaerentibus, ut L. Ern. „κ. in compos. notat — γ) valde, s. intendit significationem" et Z. ad Vig. p. 619. b. m. „6) augendi vim habet, κατελπίζειν, omnino *sperare*, — καταπιστεύειν ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, *confidere*, Polyb." ex Ind. Ern., forte pro simpl. sumentis, cum omiserit adv. augendi aliquod, ut Z. ipse; hic ut sit v. nostrum in deteriorem partem adhibitum, et aut, pro simpl., audacter facere, audacem esse, animum et spiritus sumere atque ostendere, aut, cum vi illa intendendi, nimis audacem esse, (nobis *Muth* s. *Kühnheit* genug *haben*,) contra *nos*, suppleto pron. ἡμῶν, e pr. §. casu alio ἡμῖν, aut ad redeundum in terras nostras, ad bellum repetendum, ad iterum lacessendum, per Vs hanc, *barbara* gens *illa* (Germanorum etc. cf. 1, 3, 15., articulo pro pron. et hic sumto,) *in* initio *novi* principatus *repressa*, repulsa cum clade ac iactura, *neque* in *praesens* audax *erit*, rel., etiam Bg. e P. ad se relata οὔτε — τὲ servante.

τῆς ἡλικ.) Deest, vel relictum est subaudiendum ἡμετέρας. *Steph.* Relative dictum. Refertur enim ad gen. illos νέας ἡγ., atque idem est, ac si demonstrative dixisset, τῆσδε τῆς ἡλ. s. τῆς ἡμετέρας ἡλ. *Sylb.* Longe melius Sylb. *Boecl.* Facile me adduxit Stp., ut cum eo excidisse ἡμετέρας vel ante, vel post ἡλικ. crederem, quod ob litterarum similitudinem facile fieri potuit. *Stroth.*

A P. (unde et Bg. pron. retinet,) venit Stp., ut alias, ad emendationem aut supplementum, quod sane tutius, cum et Mss. taceant, et alibi Noster opprimat pron. possess., etiam proxime in pr. νέας ἡγ., ubi id quoque supplet Vern. rec., ignorante Stp. Th. neutrum hoc participii, (in quo hic est caussae notio, prodita etiam a P. per liberum abl. subst. syn.) it. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. simile illud 1 Tim. 4, 12. et supra 1, 4, 18. i. ad ἐπιβ.

τά τε) Pro his alius scriptor dixisset forte, „et futuro tempore verebitur nos bello iterum aggredi, ex recordatione eorum, quae olim experta est incommoda in bello, nobiscum gesto" sed Noster brevius, *futura* formidabit, *mala* scil. et incommoda, e bello novo sibi eventura; subintellecto subst. πράγματα, futuras *res*, quae deinde definiuntur

„μέλλοντα φοβήσεται, δέει τῶν „πεπειραμένων.“ [k] Τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν, καὶ μεγαλόφροσι [l] δωρεαῖς χρημάτων

nata et futura formidabit, metu 27. *experientia cognitorum.* Haec Commodus locutus, cum magnificis elargitioni-

k) In Ms. Ba. post *πεπ.* non clauditur versus. *Mart.* quo de postea non amplius monemus. b) Ms. Ba. *μεγαλφόν δωρ. χρ.* (ρς) quod lego *μεγαλοφρόνων δ. χ.* tum propter accentum, tum propter abbreviaturam. *Mart.* Ms. Vi. *μεγαλοφρόνοις δωρ. χ.* v. N.

ex orationis ferie, ut h. l. in partem malam; aut fupplendo etiam hic Gr. illa *μέρη τοῦ χρόνου* f. *καιροῦ*, ut L. N. T. Krb. p. 386. e. „*εἰς τὸ μέλλον*, pro *ἐν τῷ μέλλοντι μέρει τοῦ χρόνου*, in *futurum*“ ut in Lat. hoc et Bg. cadet quoque fupplementum utriusque fubft., *tempus* et *tempora*, it. *negotium* et *negotia*; tacentibus, ut de Gr. utr. Stp. Th., ita de ellipfi L. Bof. Lindn. G. Th. Ind. Corn. N., Tac. et Suet., fed de re potius formulam utr. me reperiente ap. alios, cf. Ind. Xen. Pol. Z. *τὰ μ.* cum Bg., it. Dem. *τὸ μ.* fine Vs., cui add. 506, ult., et *τὰ μ.* 292, 5. 293, 26. 506, 10., fed in periphrafi folenni cum inf. 294, 27. *εἰ γὰρ ἦν ἅπασι πρόδηλα τὰ μ. γενήσεσθαι*, quod v. et fuppleri licet in abfoluto illo fing. ac plur., eftque iterum ap. Thuc. fimul, v. Ind. v. *μ.*, ubi *τὰ μ.* redduntur *res futurae*, cf. L. N. T. Schw. p. 888. N., libertatem P. hic et in fq. deferente etiam Sch. „*φ.* metuet *futura*, — paff. *πεπ* *tentatorum*, f. *experientia* cognitorum *metu*“ e Sb. Ind., ut Bg. forte „*τὰ π.*, *experientia* nobis *cognita*“ ubi expleas aeque iftud *πραγμάτων* iterum, ac *συμφορῶν*, *δεινῶν*, *κακῶν*, et in v. *φ.* cum dat. *δ.* agnofcas non modo lufum verborum, cf. Exc. ad 1, 4, 7. i., fed et gratam negligentiam; pro quo fane popularius erat illud fupra Lat. expreffum, *μνήμῃ τῶν π.*, fed ut leniatur res aliquo pacto, fi *δέει*, ut *φόβος* et *ἐλπὶς* alibi, fumas univerfe, pro cogitatione; quo et pr. *μνήμῃ* redit; non cognito mihi fimili quo, quanquam v. *πειρ.* paff. forma ac notione, cf. Stp. Th. Ind. Thuc. Ael. V. h. Luc. et Abr. L. Arift. p. 289. m., fed tamen de perff. tantum, nec de rebus, ut hic, ubi et valeant Latt. paff. viciniora Gr., quam Sch., ad quae Nofter refpexerit, *metu* expertorum, *compertorum*, i. metu eorum, quae funt experta iis, idque in malam partem, nobis *aus Furcht* vor *dem*, was *empfunden*, erlitten *worden*; in quo particip. fupplebitur non modo cum Sb. dat. pron. perf. *αὐτοῖς* f. *αὐτοῖς*, folennis in paff., fed quoque adv. aliquod temporis, *ἤδη*, *πάλαι*, *πρότερον*, quale quid et a P. hic affutum.

τοσαῦτα) Bg. e P. hic aliter, quam 1, 4, 15., pro fimpl. *ταῦτα*, cf. ib. cum Ind. Xen. Cyr. Z., ad Luc. 3, 355. N. 7. Suid. 3, 489. m., cuius locus eft e Soph. Ai. v. 441., ubi Schol. eadem habet, cf. v. 791., ubi *τοσαῦθ᾽ ὁ μάντις εἶφ᾽*, Iohnf. *talia* dixit *vates*, Scal. *haec*, ut iterum v. 842., at Prof. Vs. *tantum*, ut Iohnf. etiam v. 759., qui eft Suidae locus alter.

μεγαλοφρ.) Sic fupra §. 2. (e., ubi v. Exc.) *μεγαλόφρονι ἐπιδόσει*, pro *magnifica*, quafi videlicet haec magnificentia a magnanimitate proficifcatur, aut eius fit comes. *Steph.* Thuc. 2, 40. (122, 1.) *οὐ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες κτώμεθα τοὺς φίλους*, cf. Ovid. A. A. 3, 653. fq. *munera*, cre-

οἰκειωσάμενος τὸ στρατιωτικὸν, bus adiunxiſſet ſibi animos

de *mihi* placant *homines* rel. Huius liberalitatis Commodi memoria in nummo ap. Choul. de relig. Rom. p. 27. *Leisn.*

Lectio Ms. Ba., de Martini ſententia, adi. μεγαλοφρόνων cum ſubſt. χρημ. copulans, per ſe procedit, pro largis ſ. multis pecuniis, ſed dubito, an ſimul cum altero ſubſt. δωρ., pro *donis* ſ. *muneribus* largae *pecuniae*, quale quid modo memini in noſtrate lingua, *ein* Geſchenk *von vielem Gelde*, non vero in Lat. et Gr., ubi nil reperi, niſi adi. aliquod e copiae genere cum ſubſt. δωρ., ut deinde cognoſcetur; nec unquam ap. Noſtr. adi. μ. cum ſubſt. χρημ. aut ſimilis notionis occurrit. Quod autem Ms. Vi. praebet, videtur prodere idem Ms. Ba. compendium, quod aliquis expedierit, ſed contra uſum loquendi, qui non fert adi. talc ſecundae declin., ſed tertiae, quod repererim. E Noſtri 8, 7, 19. δωρεὰς χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας forte in Ms. Ba. lectione latet iſtud adv., confuſis facile, ut alibi, ως et οις ſ. ω et οι, ut tamen nihil praeſtem ob adiunctum v. οἰκ., quod cum iſto adv. non ſatis bene convenit; ut nec e P. aliquid decerni licet. In vulg. lect., quam Ms. Ve. cum edd. tuetur, bona eſt ſententia: ubi mireris, Bg non reddidiſſe ſeverius, *magnificis* ſ. *magnis* donis *pecuniae*, cuius ſubſt. ne Latinitatem quidem idoneam habet, v. G. Th., pro quo licuit *magnis* erogationibus *pecuniarum*, ex parte Cic., cf. ib., deferente P. etiam Sch., praeterquam in v. οἰκ. formula „δωρ. *donis* magnificis *ſibi* adiungere *aliquem*, χρ. *pecuniae* largis *don.* animos *ſui* fidos *facere*, οἰκ. cuum *fidos ſibi feciſſet an.* eorum *pecunia*" quo de v. cf. ad 1, 5, 2. e., ubi et tetiginus δωρ. χρημάτων, hic abſolvendo addentes, δωρ. cum gen. iſto aut alio non eſſe ap. Stp. Th., ſed per Indd. abſolute R. Or. V. 4. 6. 7. Dem. Iſ. Pan. Mor. (cui add. p. 20. e. 23. m.) Ael. V. h. Diod. S. et Polb. Ern., tum per notiones exquiſitiores, pro gratia Thuc. cum Heſych., pro laudis, ut Lat. *munus*, Rsk. ad Polb., tum in malam partem Abr. ad Aeſch. T. 1., ſed rurſus vulgari notione cum pr. παρὰ Dem. (cui add. 461, 22. 462, 3. 595, 6.) cum gen. perſ., et quidem auctoris Soph. Ai. v. 1051. cum L. N. T., it. obiecti R. Or. V. 6. 7. Iſ. et Dem., ubi unus eſt locus cum gen. rei, ſed ſpecie tantum externa, cum in textu ipſo 264. 17. poſt δωρ. recte comma edatur, ut ambiguus Diod. S. 2, 112, 35., cf. Weſſ., recte δωρεὰν tuentem, qualis locus iam ap. Stp. Th. 1, 1002. G. e., ſed R. Or. V. 8. p. 483. i. „δωρεὰς εἰς χρήματα, am *Gelde*, μεγάλας" e V. 4. p. 86. e. εἰς χρ. μ. δ., qui locus Ind. V. 8. p. 528. v. χρ. repetitus vertitur „*Geſchenke* an *Gelde*" ſed Ind. v. εἰς p. 484. e. per Grr. modo, nec animadverſa illa praep. notione, niſi quod ib. „ἄτιμοι εἰς τὰ χρήματα, quoad *fortunas*, et εἰς τὸ σῶμα, *ratione* perſonae *ſuae*" unde δωρεαὶ εἰς χρ. *munera* per *pecuniam*, quoad *pecuniam*, per periphraſin et formulam ex praep. cum ſubſt. valere poſſunt et reddi aut Noſtri illo gen. δωρ. χρημάτων, aut adiectivo *munera pecuniaria*, quorum tamen ap. G. Th. nihil, nec in v. *donum*. Equidem ſuſpicor, Noſtrum hic ad orationem variandam ita per ambages elocutum eſſe Lat. *donativum* et Gr. ἐπίδοσιν §. 2. e., cum haec huius loci cum illius definitione, ib. praebita, conveniant, in eiusque notione inſit tum δωρεὰ, tam χρημάτων, ut de militibus e contextu patet, cf. Suid. 1, 623. m., et ad penuriam Stp. Th. de δωρεὰν, pro adv., L. N. T. cum Ind. R. Or. V. 6. 8. Ind. Dem. Dion. H. S. T. 1.

εἰς τὴν βασίλειον ἐπανῆλθεν αὐλήν.	militum, in aulam reversus est.
Ὀλίγου μὲν οὖν τινος [m]	Equidem ad breve tem-

m) Stp. Sb. Lugd. et Br. *οὖν τινὸς*, unde Ed. *τίνος* mendose, cf. Poss. Synt. p. 346. 1., quo de accentu non amplius monemus.

εἰς τὴν β.) De v. *ἐπ.* cf. 1, 6, 16. m., ubi Bg. e P., ut et in subst., ubi Stp. Th. 1, 624. D. „*αὐλὴ* ap. Homeri posteros *aula*, domus regia, s. regia, sine adiectione, domus principis. Herodianum observavi non *αὐλὴν* simpl., sed *βασίλειον αὐλὴν* passim dicere" v. Ind., ubi et syn. formula e gen. pers. *εἰς τὴν τοῦ βασιλέως α.*, quo loco et aliis intelligitur imperatoris aula et sedes, quae fuit Romae, sed hic, quae extra Romam, ut sit omnino domus ubique terrarum, ubi imperator habitat, etiam ad tempus modo aliquod; variante Nostro pro §. 14. *τοῖς βασιλείοις*, quod adi *imperatoriam* e P. non severe Bg. omittit, cf. Luc. 2, 7. l. 5. *ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς*, *in aulas regias*, et cum syn. adi. Eutr. Met. 9, 2, 3. *Βαλβῖνος μὲν καὶ Πουπίηνος ἐν ταῖς αὐλαῖς ἀνῃρέθησαν ταῖς βασιλικαῖς*, (pro quibus Noster in eadem re 8, 8, 6. m. 13. e. *τὰ βασίλεια*, sed §. 15., ut hic, at *α.* sine epitheto Fisch. Aesch. 3, 19 m. p. 44. e. *ἐν ᾧ βασίλεια Πλούτωνος οὐχ ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς*, utr. subst. copulato, ut syn., et nostro subst. posito cum gen. pers., ut ap. Hom. Ὀδ. δ', 74. *Ζηνὸς — αὐλή*, Vs. Cl. *Iovis aula*, sed in N. *Iovis palatium*, cf. Ind. Luc. et Ioseph., ubi et de domo Abrahami, ut pro villa Ind. Dion. H. S. T. 1., sed sensu antiquo Orph. Arist. Kust. et Dem., in universum autem Stp. Th. L. Ern. cum N. T., in primis Krb., quem et v. ad Hes. *ἔργ.* v. 730. s. 732. cum Graev. L. ad h. l., post Cas. ad Ath. 2, 335. Per. ad Ael. V. h. 3, 4. p. 205. N. 3. et 8, 7. p. 538. N. 5., Cam. ad Soph. p. 221. i. Ern. ad Hom. Ἰλ. ω', 161. Ὀδ. υ', 355. et Cl. ad Ὀδ. χ', 376. N. ad Hes. it. Suid. 1, 379. e., quo loco usus et Vales. ad Harpocr. p. 59. a. e., sed Suid. ib *καὶ αὐλὴ ἡ τοῦ βασιλέως οἰκία*, domus *regia*, tum de caussis notionis pro domo Stp. Th. Graev. ad Call. Di. v. 87. Krb. ad Hes. et L. N. T.

ὀλιγ.) In hoc adi. Sch. „breui tempore" per syn. abl., cui par formula e praep. illa P. cum Bg., qui ex eodem opprimit pron. *τιν.*, forte de ratione horum, qui putant redundare *τὶς* post et ante adi., cf. Bud. C. 77, 14. Stp. Th. 3, 1547. B., L. Ern., ubi adeo dr. „eleganter redundare" ut Ind. Arist. Kust. „ap. Atticos aliquando redundare" Vig. p. 147. Nr. 11., ad Luc. 1, 2. N. 8. 744. N. 9., nominatim vero post adi. e notione numeri s. multitudinis Ind. Thuc. Lat. v. *pleonasm.* et ad eundem p. 516. N. 10. 569. N. 28. cum Abr. Dil. p. 343. e. it. Fab. Aes. Hs., quo contra vim tribuunt aliquam isti pron. Ael. V. h. Fisch. Aesch., Z. a Vig. p. 148. N. a. m. et Ind. Xen. Cyr. „*τὶς* additum adiectivis, in primis multitudinem significantibus, habet vim augendi, — *ὀλίγοι τινὲς* perpauci" i. valde pauci, et sic iterum ib. ad 1, 4. 27. p. 77. b. e. e Xen. Ἀνβ., ubi et sic in Vs. Th., it. Is. Ev. „*τ.* habet vim augendi, — *ὀλ. τινὲς*, perpauci, admodum pauci" quod postr. repetitur ib. v. *ὀλ.* quae vis tamen adimitur in Thuc. Ind. l. l. et in Add. p. 670. b. m. p. 266. „*τὶς* cum *ὀλίγος* saepissime ex supervacuo ponitur ab Atticis" sub iectis locis tribus, ubi *τὶς* est ante id adi., ut *ἄνδρες τέ τινες ἀπέθανον αὐτῶν ὀλίγοι*, quem situm utr. et Lat. habent in suo, cf. G. Th. 249, 1

χρόνου πάντα ἐπράττετο τῇ γνώμῃ τῶν πατρῴων φίλων [n], pus omnia gerebantur consilio paternorum amicorum, qui

n) Ms. Ba. φίλων· οἱ λ. Ita et colon est ib. mox post συμβ. *Murt.* Prius colon erat etiam in Ox.

sqq. „*tres* aliqui *aut quatuor*, (quo loco utuntur ad Thuc. p. 569. N. 28.) *aliqua* quinque *folia*, — eximant *unum* aliquem *diem*" in quibus, ut et reliquis cum adi. numeralibus non profecto obtinet illa augendi vis, sed simplex illa nostratium vocum *etliche*, einige, *ein*, quam et in nostro adi. ὀλ. statuo, ut Vern. rec. *eine* kurze *Zeit*, qui et habemus *einige* wenige *Zeit*; rem sic me cogitante, ut copulentur duo adi., quorum τὶς teneat notionem universam, sed ὀλ. magis definitam, unde Vern. vet. „einige, *wiewohl* kurze, *Zeit*" pro qua Lat. *etsi* etc. restringendi s. excipiendi particula sumas etiam Lat. *sed*, eiusdem notionis, *aliquo*, sed *brevi*, *tempore*, aut illa definientia magis Lat., *aliquo*, et *quidem* brevi, *tempore*; e qua notione proprie praemitti debet τὶς, ut ante vidimus, quod deinde negligentia quaedam ac libertas in scribendo postposuit; quod et cadit in ultimum exemplum G. Th., ubi *aliquem* cogitabimus *diem* universe, sed *unum* pro unicum, s. tantum unum, non plures, cum exceptione adeo aliqua, quae et ipsa definit magis; nihil de syn. Lat. *quidam* et *aliquot* cum adi. aliquo tali praebentibus Indd. et G. Th., sed fluctuante Hor. Turs. p. 88. i. et p. sq. m. de *aliquis* cum *certus*, etc. it. de *quidam* cum eodem aliisque adi. p. 895. e. 898. e. et p. sq. m., quanquam magis inclinat in emphasin, v. p. 88. m. Nr. 6. sq 898. m. cum Ind. Corn. N., sed G. Th. in eodem 38, 81. sqq. cum Schell. de stylo p. 56. i., (quem et cf. in Lex. v. *aliquis* g.) sq., sicut e P. „*igitur* breve *sane* ad *tempus*" pro vi pron. nihil duxerim, cum ille aut libere addiderit adv., cf. 1, 1, 4. e. alibique, aut in eo respexerit ad Gr. μὲν, ut G. Th. in illo v. i. comparat Lat. *quidem*; in sqq. etiam abeunte P., unde Bg. iterum in v. ἐπρ., (ubi Stp. Th. ignorat rectionem cum rei dat. s. abl., quae analogiam saltem Lat. habet,) dum Sch. in γν. „τινὸς, *auctoritate*, s. iuxta mentem alicuius" bene quidem in abl. per praep. resoluto, in primis ad nostratium rationem, a Vern. hic quoque adhibitam, sed ut in Gr. γν., hic pro Lat. *sententia*, recte Bg. dederit popularius, cf. 1, 2, 8. cum Ind. Xen. Pol. Z., ubi et alio sensu γνώμῃ cum ποιεῖν τι, syn. nostro v. πρ.

τῶν π. φιλ.) Inter hos fuit Pompeianus, Lucillae sororis maritus §. 11. et Pertinax 2, 1, 10. Dicendum autem erat πατρῴων, si Grammaticos audias, s. potius πατρικῶν, v. Ammon. et Intp. ad Luc. 3, 561. sq. *Leisn.*

Ibi p. 562. N. 76. e. noster locus etiam affertur, cf. 1, 5, 4. e. Mox pro P. liberis, Sch. in παν. „ἀ. παρῆσαν, (sic in ed. Bc. utr. Ind. per affine v., cf. 1, 5, 4. e.) *amici* assidui, *toto die* ei *aderant*, συν. erant *cum* ipso *toto die*" vincente et hunc Bg. severitate per propius Lat. in adi. π., quod pro adv. ponitur, ut Lat. alia, *nocturnus* et *pernox*, Gr. παννύχιος, nostro simile, quoad compositionem, in quibus e πᾶν conflatis valet libera Vs. Sch., per adi. et subst. in abl., vel cum praep. *per* totum *diem*, (quam postr. formulam, parem illi pr. abl. nudo et adv., respicit et G. Th. cum Gr. n. „*perdius*, qui per diem (totum) aliquid agit, (s. est alicubi et cum aliquo,) ut *pernox*, qui per noctem (*totam*, quod rectius

οἱ παννημέριοι συνῆσαν αὐτῷ, τὰ βέλτιστα συμβουλεύοντες, καὶ τοσοῦτον ἐνδιδόντες χρόνον [o],	perdii erant cum ipſo, optima conſilia ſuggerentes, ac tantum indulgentes temporis,

o) Comma hoc in Ms. Ba., ut in edd. quibusdam, non item in Stp. etc.

ſimul exprimit in) *pernox*, παννύχιος, totam noctem durans" ſic afferens adeo tertium vertendi modum, per ſimpl. acc. temporis, ubi proprie ellipſis eſt prioris praep., ut noſtrum reddas etiam *totum diem*; quos omnes modos adhibent Stp. Th. ſub Lat. Bg. in Hom. Ἰλ. τ΄, 168. et Cl. Vs., it. in Heſ. ἀσπ. v. 396. Vs. et Ind., poſt quae Stp. „utitur et Herodot. l. l. οἱ π. σ. ἀ. Polluci (1, 64.) eſt παννημέριον ſ. παννήμερον τὸ δι' ὅλης ἡμέρας πραττόμενον" ubi Poll. per praep. quoque reſolvit, et ap. Stp. eſt iterum depravatum Noſtri nomen, etiam in Lex. Baſ., ubi et „Hom. Ὀδ. ό, 184. (Cl. V. toto *die*) i. e. διὰ πάσης ἡμ. ſ. δι' ὅλης ἡμ." cf. Ind. Ern. it. Orph. et Gs. ad hunc Arg. v. 1005., Call. Luc., praeter quem in nullo proſaico noſtrum reperi, Heſ. 2, 851. m. Fiſch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviſſ. p. 11. m. et Palm. Ex. in A. Gr. p. 479. m. „*per* totam *diem*, ſine ulla noctis parte intelligi debet, (die populariter ſumto nec mathematice, ſed ib. Ind.) π. πλοῦς, diurna *navigatio*" per ſimpl., ſine πᾶν, aut hoc comprehenſo iam in Lat. illo, cf. infra 1, 17, 13. παννυχ.

τὰ β. συμβ.) P. deſerit etiam Sch. in β. „*optima* conſ. *dare*" cum Bg. per phraſin, ubi, v. Lat. aſſumto alio, Gr. v. mutatur in ſubſt. affine, cui adi. Gr. accommodatum eodem caſu, hic variante Noſtro cum 1, 4, 9. per ſyn. adi., ſed cum §. 14. ib. ſine pron. caſu αὐτῷ, quia hic iam expreſſus erat in membro priori, e quo repetendus, cf. totum ap. Dem. 136, 3. τὸν τὰ β. — συμβουλεύοντα, ſine Ind., cui add. 108, 4. 8. 26. 110, 18.

τοσοῦτον) Ad τοσ. ſubaudi μόνον. *Reisk.* idem monens ad Polb. p. 329. m. cum in aliis, tum in τοῦτο, ſed in noſtro adi. ſimiliter Abr. ad Aeſch. 2, 23. i. „τοσοῦτο eſt τοσ. μόνον" quomodo capias et τοσαύτην infra 6, 4, 11., qua de ellipſi nihil ap. L. Bos. p. 559., ut hic diſerte etiam Vern. rec., *nur* ſo *viele Zeit*, cf. Abr. Dil. Th. p. 661. m., ut Bg. ratio, partim e P., in adi. cum gen., etiam ad Luc. 1, 204. ult. a Gs. adhibita, proprie alia Gr. eſt, v. c. ap. Ael. V. h. 12, 44 p. 800. i. τοῦ χρ. τοσοῦτον, tantum *temporis*, ubi ſuppleas μέρος ſ. διάστημα, tacente L. Bos. Ell. in utr. hoc ſubit, ut de Lat. *ſpatium* ſ. *intervallum* explendo ad Bg. etiam Lindn. Hor. Turſ. et G. Th., qui ne habent quidem Bg. formulam, ſed rectionem modo Hor. p. 1028. i. et Gs. v. *tant.* 718, e. p. ſq. i. et l. 73. it. v. *temp.* 739, 45., cf. de noſtra formula L. N. T. cum Ind. Ael. V. h.

ἐνδιδόντ.) Alciphr. 3, 3. de foeneratore οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδούς. *Leisn.* p. 280. i., ubi Bg. Vs. *neque* in horam *concedens*, ſc. ταῦτα, ſortem et uſuram, ſed ut hic potius quaeratur, quis v. ἐνδ. uſurparit cum ſubſt. χρ., quod non deprehendi, nec ap. Stp. Th. (ubi nec Lat. Bg.) ſed 1, 995. e. modo contrariam formulam tropicam „ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, *ſi* tempus *dederit* ſ. permiſerit" et aliam cum acc. rei Ind. Thuc Dem. Xen. Mor. Ἑλλ. et Cyr. it. Z., ubi pro ſimpl. δοῦναι, quod et ib. noſtro v. ſubſtituitur, Ariſt. Kuſt. Dion. Caſ. Abr. Auct. Dil. Th. p. 297. e. Tim. L. R. p. 74. N. 23., ut alio ſenſu Z. Xen. Bach. et Suid. 1, 739. m. ἐνδώσειν, ἐρεῖσαι,

ὅσον ἐνόμιζον αὐτάρκη πρὸς σώφρονα τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν P. παρεισδύντες δέ τινες | quantum putabant sufficiens ad sobriam corporis curam. 2. Sed, cum irrepsissent non

p) In Ms. Ba. hic punctum est. *Mart.* quod et nos selegimus cum edd. quibusdam et Ms. Bg., pro colo Stp. etc., e μὲν et δὲ, opinor, his §. §. inter se relatis, cf. 1, 2, 9. sq.

προστάξαι, *definire*, praescribere, *imperare*, καιρὸν δὲ τῆς διαβάσεως καὶ τόπον αὐτὸς ἐνδώσειν ἔφη, traiectus *vero* tempus *et* locum *se* ipsis *praescripturam* esse *dixit*, quod est nostrum *angeben*, i. indicare, definire, et simpl. Lat. *dare*, pro constituere, v. G. Th. 239, 35., sed h. l. *dare*, pro concedere, permittere, nobis *verstatten* et *vergönnen*, it. *geben*; Sch. faciente in ἐνδ. „χρ. πρός τι, indulgentes *tempus* ad aliquid" fere cum Bg., ut aliunde Bud. C. 1229, i., quo in Lat. saltem servatur praep. Gr., ubi G. Th., praeter Gr. n. „συγχωρέω, χαρίζομαι, — donare concedere, permittere" et dare simpl., unde et L. Ern. reddit *praebere*, quod est idem cum *dare*, monens in pr. ἐν nihil de vi in compos., quam Z. ad Vig. p. 593. b. m. Nr. 7. nec in nostro v. praeterit, sed alio in loco ac contextu, qui hic requirit supplementum aliquod, v. c. extra societatem et institutionem suam, (quod latet in pr. ὅ. π. σ. ἐ.,) aut etiam aliud, e. g. ad alias res, praeter cogitationes et deliberationes de imperio et rebus publ., quod est simul in pr. τὰ β. σ.

ὅσ. ἐνομ. αὐτ.) sc. εἶναι, cf. 1, 5, 19., P. deserente tum Bg., nominatim in Lat. ad v. ἐνομ., (quod et ap. G. Th.) tum Sch., qui cum Bg. in αὐτ., sed in „σωφρ. *moderatam* curam *corporis*" hic de re, pro non nimius, sed iustus, legitimus, decens, consentaneus non tantum valetudini servandae, viribus corporis firmandis animoque reficiendo, sed etiam dignitati personae atque imperio, ut ne graviores curae ac res negligerentur prae cura ea corporis; quomodo iterum Sch. reddit cum Bg. in ἐπ., sed in „σωμ. *corporis* valetudini *tuendae* cura *moderata*" fere cum P. liberius, tenente Stp. Th. tantum in ἐπ. „σώματος e Gal. *curatio* corporis" qui sensus est medicus, (qualis et in v. ἐπιμελεῖσθαι, pro θεραπεύειν s. sanare, cf. ad Luc. 3, 368. N. 74.) ut h. l. popularis, dum curatur, ut corpus sanum sit ac firmum robustumque per honestas ac liberales exercitationes atque oblectationes; quam corporis curam cum inde a Socrate ap. Xen. Mem. 3, 12. commendassent philosophi omnes, nunc Commodi amici sapientem volebant moderatamque, parvo tantum ad eam concesso tempore, forte quod iam tunc in Commodo emineret studium nimium oblectationum, ab imperatoris persona alienarum.

παρεισδ.) *quidam*, qui *irrepserant*. Sic hoc v. utitur Apostolus ep. Iud. v. 4. παρεισέδυσαν — τινὲς λ. *Leisn.*

Ibi utitur h. l. etiam Pric. post tria Plut., quorum unus habet act. cum εἰς τὴν πόλιν, de re improprieque, ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ζῆλος παρεισέδυ λ., sed duo med, similiter tropice ac de re, sed absolute, ut reperitur physice cum praep. ap. Luc. 3, 96. l. 96., ubi musca ἐλέφαντα λυπεῖ, ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, *elephantem dolore* afficit, *intra* rugas *illius* dum *repit*, tum de pers. in act. ap. Ioseph., v. Kypk. 2, 453. i., et ap. Call. ep. 46, 5. *subrepens*, it. de re Geop. *subire*, quibus ditandi Bud. C. 212, 41. et Stp. Th., qui non tenet med., sed act. tantum hinc sine

τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν, ὁια- nulli ex aulico famulitio: cor-

Vs., ubi abſolute ponitur, nec tamen phyſice, (quaſi deſit εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, ob mox ſq. τινὲς τῶν ἐπὶ τ. αὐλ. οἰκ., qui adeo iam in aula erant,) ſed tropice, pro, quum quidam ex aulae famulis ſeſe inſinuaſſent in familiaritatem et animum eius, i. amorem eius et benevolentiam adepti eſſent, cf. Krb. ad N. T. p. 409. e., reddente Sch. „*quum* irrepſiſſent *paulatim* corruptores iuventutis, cf. Iud. v. 4." ubi, ſecus ac Bg. et Leisn., retinet P. adv., cui ſyn. illud Krb. l. l. „*ſenſim* ſeſe *inſinuabant*, (praemiſſo etiam) clam *irrepſerunt*" qualem notionem ſecundariam neſcio an Bg. cogitarit in ſuo, ap. G. Th. „παρεισπίπτω, εἰσδύομαι, παρεισέρχομαι, latenter, more reptilium, ingredi" cum adv. *clam* et v. Bg. fere omnibus Intp. ad N. T. exponentibus noſtrum v., non item omnibus L. N. T., quorum Fiſch. *ſubirrepſerunt*, ignotum G. Th., ut Schw. etiam modo per *ſubrepere*; praeter quod ap. Kypk., tantum *irrepere*, ut in L. Ern., ſicut ap. Bud. C. Stp. Th. et Lex. Baſ. per alia Lat. ſine aliquo adv.; illam tropicam formulam, quae eſt in Krb. „fallo introeundo et me inſinuando" e Bud. et Stp. ductam, recte removente L. Ern., cum in v. *fallere* nihil ſit, quam adv. illud clam ſ. ſubdole, callide, qualia videas et a G. Th. adhibita in explicatis v. *obrepere* et *ſubrep.*, et in Cl. Cic. v. *irrep.*, unde h. l. famuli paraverint ſibi amorem Commodi *clam*, i. ut ipſe non id ſentiret, aut amici eius non animadverterent, quum famuli non id prae ſe ferrent, aut *callide*, arte aliqua uſi, ſimulando, blandiendo, ad gratiam voluntatemque agendo ac loquendo; quales artes a Noſtro deinde narrantur; me putante contra, verbum hic eſſe i. q. εἰσδύναι improprio ſenſu, ut Lat. *irrepere* et *inſinuare*, pro amorem alterius ſibi parare ac conſequi, ſed pr. παρὰ nec neceſſario, nec ſemper vim aliquam habere, cum 1) diſerte cum eo v. ſit adv. iſtius notionis ſecundariae, ut ap. Kypk. l. l. e Diog. L. λαθραίως παρεισδὺς εἰς τὴν πατρίδα, quod recte vertit „*in patriam* clanculum *ingreſſus*" cum ed. Menag. et adeo per ſimpl. 2) alia ſint v. v., ſimiliter compoſita, ubi eadem pr. παρὰ nec reddatur, nec quid ſignificare putetur, ut in L. Ern. v. παρεισάγω, παρεισβάλλω, παρεισέρχομαι, et Loesn. p. 252. m. „pro *intrare* ſimpliciter παρεισελθεῖν uſurpatur" ad quem locum N. T. pertinent Suidae 3, 48. e., cf. de pr. παρὰ, pro clam, (quae notio non obvia in Lexx., niſi in v. v. quibusdam, inde compoſitis, ut L. Ern. v. παρακούω,) ſeparatim agentem Z. ad Vig. p. 632. b. c. Nr. 12. cum Ind. Dem. v. παραδηλοῦν et παραδῦναι, ubi „irrepere, clam, callide inſinuare" quae notio poſtr. adv. pendeat ab illa, cum παρὰ in compoſ. valet depravationem et peccatum, v. L. Ern. et Z. l. l. p. 631. b. Nr. 2), p. ſq. Nr. 3).

τινες τῶν) i. quidam aulicorum. Gr. etiam dr. ὁ ἐπὶ τῇ αὐλῇ οἰκέτης. Sic ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος, ap. Lyc. adv. Leocr. §. 237. p. 197. (R. Or. V. 8. p. 672. carnifex,) ὁ ἐ. τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως, cubicularius Act. 12, 20. v. et Act. 8, 27. (et L. N. T., nominatim Krb. v. ἐπὶ Nr. 11.) it. Ach. Tat. 6. p. 391. ὁ ἐ. τῶν δεσμῶν. *Leisn.*

Sch. „ἐπὶ officii ſ. dignitatis, οἱ ἐ. τ. α. aulici" male ſine ex., ſed peius h. l. per notionem iſtam, ubi modo eſt ſimplicis loci. In vel. Bg. e P., ſupplendo iterum particip. ὄντων, *quidam* famulorum, *in* aula *verſantium*, ſ. quidam famulorum, qui in aula erant, vivebant, habitabant, hinc quidam aulae famulorum, quidam aulicorum famulorum, quos

φθείρειν ἐπειρῶντο νέον ἦθος rumpere conabantur teneram

quidem (non vero amicos imperatoris §. pr., forte et ipſos Lat. *aulicos* appellandos, nobis *Hofleute*,) hic intelligo, res domi viliores, veſtes, cubicula, rel. curantes, (qui, cum ſaepius eſſent ap. imperatorem, interdum et ſoli, facultatem ſane habuerunt idoneam ad animum eius corrumpendum,) cum is uſus τοῦ οἰκέτης ſit ap Noſtr perpetuus, nec alter, pro amico regio, aliunde mihi notus; quanquam ſcio, eſſe interdum honeſtius leniorisque conditionis nomen ac latius, quam ſervi et δούλου, cf. Stp. Th., qui et iam habet Suid. 2, 663. m., non coll. ad Heſ. 2, 724. i. 726. i., Ind. Xen. Cyr. Z., par ut ſit Lat. *domeſticus*, v. G. Th., ap. quem ſine Gr. „famulit. — *aulicum* Spart. appellat famulos omnes Imperatoris" a cuius conſiliariis intra §. 22. clare diſtinguuntur οἱ περὶ αὐτὸν θεράποντες, qui idem cum noſtris, per variationem, ut et Suid. noſtrum οἰκ. explicabat l. l., cf. Heſ. 1, 1699. m. θέραψ, θεράπων, οἰκέτης, δοῦλος, ſed L. N. T. Schw. p. 528. N. 1. ex h. l. „irrepſerunt *autem* ſervi *aliqui*, aulae *praepoſiti*" nec recte vertens, nec recte comparans ad locum N. T., ut et dubitari poteſt, quod ad L. Boſ. Ell. p.92 e. cenſetur „in οἰκέτης ſaepe δοῦλος ſubaudiri" cum per ſe ſit ſubſt. διαφθειρ.) Sch. in „νε. iuvenilem *indolem*" adi. hoc ducens e ſubſt. P., *iuvenis* imperatoris *indolem*, quod aliquem deducat eo, ut putet, illum habuiſſe potius νέου, in gen., ad βασ. relatum; niſi memor ſit libertatis iſtius Intp., qui forte neſcivit, quomodo conciliaret νέον cum ἦθ., quomodo eadem res impedivit Vern., ut ſimpl redderent, *den* jungen *Herrn*, cum tamen haberemus ſimiliter *das* zarte *Gemüth* ſ. *Herz*, quod eſſe ἦθ., dictum in Exc. ad 1, 2, 6., ut adi. νέος cum Bg. Lat etiam ap. Stp. Th. 2, 1028. G. c. aliunde, nihil ſimile aſſerentem ib. aut in ἦθ., quale quid tamen Ind. R. Or. V. 6. p. 849. i. τοὺς ἔτι νέους καὶ νέαις ταῖς διανοίαις χρωμένους, ed. Marb. Lyſ. p. 380. e. *iuvenibus* et *iuvenili* animo *obſecundantibus*, hac de vi v. χρ. tacente Rsk. Ind., qua nec opus, cum aeque procedat vulgari ſenſu, pro habere; ut tamen et h. l. reddas, *iuvenilem* animum *imperatoris*, i. non tam rudem, ignarum et rerum uſu carentem, quam credulum et cereum, flexilem, mollem in omnes partes ac formas, it. proclivem ad vitia resque ſuaves, quae et deinceps memorantur; quibus in animum Commodo revocandis pingendisque cupiditatem ei commovebant, ut a rebus ſeriis, gravioribus et moleſtioribus avocaretur ad voluptates et vitia; quod hic dr. *animum* eius *corrumpere*, i. depravare, vitioſum reddere, malis implere et cogitationibus, ſententiis, iudiciis, et cupiditatibus motibusque; ut G. Th. „teneriore — *animo*, i. molliori, — anni *teneri*, i. puериles, (quod par illi pr. *iuvenilis*, nec tamen cum ſubſt. Bg., quod ibi non eſt diſerte pro animo, ut nec per Indd., pro quo tamen ſaepe ponitur, et hic a Bg. haud dubie, ſed) *corrumpo*, φθείρω, διαφθ.. — totum rumpere, vitiare" quae vis Latinae praep. et in Gr. per ſe cadit, pro totum, plene perdere ac pravum reddere, ſed h. l. redundat, cf. 1, 4, 12. m. διαπ., in primis ob 1, 8, 5. c., ſicut et Lat. illud pro ſimpl. depravare ponitur, ſufficiens in Gr. noſtro vertendo, quanquam ex alia praep. compoſitum, cum Lat. propius *diſperdere*, ab ipſo Bg. in Gr. noſtro 1, 17, 8. c. adhibitum, non ſic de animo uſurpetur, quanquam eodem ferens et ad notionem ſimpl., (cf. G. Th.) ut diſerte Thom. M. p. 230. ſqq. διέφθορεν, ἀντὶ τοῦ ἔφθαρε, cf. Ind. Z. Xen. Cyr. et Bach. cum ſyn. ψυχήν.

βασιλέως q, ὅσοι τε κόλακες indolem imperatoris, quotquot

q) Hic in Ms. Ba. colon, ut punctum in edd. A. et B., v. N.

ὅσοι) Uno hi verbo *parasiti* dr. ab hoc ipso etiam 2, 6, 10. τὸ τῶν παρασίτων πλῆθος, de iis, quos circa se habebat Iulianus. *Steph.* Aliis dr οἱ ἀμφὶ τὴν τράπεζαν, et τραπέζης φίλοι, et sic potius dicendi sunt. *Stroth.*

Stp. Th. 3, 118. F. i. „Philostr. κόλακα καὶ παράσιτον, καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης. At Herodi. l. 1. ὅσ. — τρ. (e P., ut Bg.) Cic. dicit, *omnium* mensarum *assecla.* (2, 312. C.) ap. Plut. sunt αὐλικοὶ κόλακες, assentatores *aulici.* — Veteres autem poëtae τοὺς παρασίτους vocabant κόλακας" qui recte ib. τρ. tropice capit, pro cibo ac potu, in mensa positis, epulis, coena, cf. Suic. Th. L. Ern. et N, T., Ind. Polb. Ern., Xen. Z. Cyr. et Bach., Ael. V. h., Plut. Krg., Rsk. ad Auct. Gr. V. 1, et ib. Diod. S. p. 89. m., reddente Sch. in „τρ. mensae *adulatores*, (sed in κ. post P.) Tales Phocyl. v. 88. vocat τραπεζοκόρους" v. 86. ed. Schier. μηδὲ τρ. κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους, *neque* mensipetas *adulatores* fac *sodales*, mutante etiam Bg. formulam Gr. iterum in syn. ex adi. et subst., sed in adi. non optimae Lat. eo sensu, quo Lat. tamen utuntur et in Hom. Ἰλ. ψ΄, 173. τραπεζῆες κύνες, mensarii *canes*, sed χ΄, 69. τραπεζῆας πυλαωρούς, *mensae* assectas *ianitores*, quae Lat. sunt prioris explicatio, cf. Gat. Adv. Misc. Posth. p. 876. e. Hes. 2, 1407. i. cum N. 4. „Hom. Ὀδ. ρ΄, 309. (sine Ind. Ern.) τρ. κύνες, (Cl. mensales *canes*,) Schol. οἱ περὶ τὰς τραπέζας ὄντες;" mox ib. τραπεζεύς, παράσιτος λ. it. 1, 1397. i. ἐπιτραπεζίδιος, ὁ παράσιτος, cum N. 2. „mensarum *assecla*, — Belg. *een* tafel-*broeder*" nobis *ein Tafelbruder*, quo tamen hic non utar, Suid. 3, 497. i. et 1, 757. m., unde forte ap. Gat. l. l. pro ἐντραπεζέται leg. ἐντραπεζῖται, quod saltem analogiam cum τραπεζίτης habet, tum Ind. Plut. Krg. „τραπεζεύς, sectator coenae" sed Gs. Chr. „mensae *assecla*, ab Hom. sumtum, qui *canis* nomen (adi. s. epitheton) fecit" quod forte et Nostro in mente fuit in formula sua, (non sic alibi tota reperta mihi,) furtum tamen tegenti arte aliqua, dum pro τραπεζεὺς sumsit affine subst. τράπεζα, et, pro illius casu recto, obliquum τραπέζης, cumque τραπεζῆες, pro τραπεζεῖς, subst. ibi pro adi. sit, ut in Lat. v. c. *canis venator*: videas, Nostri κολ. τρ. convenire, ac per syn. formulam mutari posse in κολ. τραπεζεῖς s. τραπεζῆες, et, quia vocab. κολ. esset universum, significans interdum simpl. adulatorem, addito subst. τρ. Nostrum voluisse sensum illius magis desinire, et forte simul innuisse eius notionem pro parasita; unde, opinor, tum salva erit dicendi ratio Nostri, tum nemini veniet in mentem correctionis in κολ. τραπεζεῖς, cum, etsi lapsu in η et ει facili, lectio vulg. ad sententiam conveniat tamen. A Luc. quidem 1, 120. l. 6. componuntur, ut supra ap. Philostr. παρασίτοις καὶ κόλαξι — παραδοθησόμενος, *parasitis*, assentatoribus — *obiiciendus.* Nobis suffecerint hic *Schmarotzer*, s. nova quodammodo *Tischschmeichler* et *Tafelschmeichler*, i. assentatores coenae causa, et qui propterea assentantur, ut ad coenam vocentur, assentando et adulando mensam coenamque petunt; ferente G. Th. in Bg. *adul.* Gr. n., sed in adi. modo τραπεζίτης. De distinctione, P. iterum dissolvit Nostri periodum ac seriem, post βασ. instituens novam rem, puncto assumto, et *quippe*, pro nam, praemisso; ut Bg. quoque videtur novare quid, dum τε post ὅσοι omittit, referens ille id forte non ad pr. τινὲς τῶν — οἰκ., sed ad sq. καί, ubi τε

τραπέζης, καὶ τὸ εὔδαιμον mensarii adulatores erant, et

redundare sane potest, quia τὲ — καὶ ponitur pro uno καὶ, unde Bg. sumserit modo unum subiectum, unos illos servos, ante s. post ὅσοι intelligens voculam *nempe*, quasi famuli isti, ut genus aliquod, per seqq. tantum definiantur magis et per species aliquot. Mihi quidem ab illis famulis diversi videntur, qui hoc membro pinguntur, et ὅσοι τὲ, ut 1, 4, 1. m., adhiberi iterum in re alia et nova, series ut sit tota haec, ut Noster illa διαφθ. — ἦσαν., quae sunt proprie copula et praedicatum, posuerit in medio, utrinque autem subiecta, pro, *sed* corrumpere *conabantur*, s. corrumpebant *tenerum* animum *imperatoris* quidam *insinuantes* se *aulicorum* famulorum, *qui* que *mensarii* adulatores *erant*, quod v. subst. ἦσαν, hic oppressum, Bg. statim explevit, copulans ita impf. cum sq. praes. μετρ., ut in Gr. iunguntur sqq. particip. temporis praes. cum pr. impf. ἐπειρ.

τὸ εὐδ.) Observat A. Schottus Obs. h. 3, 12., Herodianum Demosthenis valde studiosum fuisse, et inter alia etiam hunc locum adducit, in quo sit eum imitatus. Nam Dem. in orat. illa, adeo a Cic. celebrata, π. στεφ. ita loqui, τὴν εὐδαιμονίαν τῇ γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετρεῖν. Talibus scil. hominibus iam ante deditus Commodus, nunc ad consuetudinem redit, v. Lampr. Comm. 1. et 2. *et patris* ministeria *senior a* submovit, *amicos* senes *abiecit*, ut paulo post sequitur, ταῖς ὑποθήκαις καὶ συμβουλίαις αὐτῶν χαίρειν εἰπὼν, *valere iussis admonitionibus eorum et consiliis*, Xiph. Comm. pr. *Beecl.* Haec phrasis, a multis usurpata, a Dem. sumta videtur Schotto Obs. h. 3, 12. p. 142. Nam Dem. π. σ. (R. Or. V. 1. p. 324. l. 24. τῇ γ. μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχ. τὴν εὐδ. Sic Ach. Tat. 1. τῇ γ. μετρεῖν τὴν ἡδονήν. Aliter hanc phrasin effert Alciphr. 2, 4. p. 258. (e.) ἐν τινι πράγματι (ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι) τὴν εὐδαιμ. κατατίθεσθαι, (Bg. V. *ut qui* in *me* et *comoediis* felicitatem *ponas*.) Hi sunt, qui se somno, et conviviis, et delectationi natos arbitrantur, non laudi atque gloriae, ut Cic. p. Sext. c. 66. ait. *Leisn.* Falsam esse Cod. lectionem γάστριον iam ex loco Dem. Or. p. Cor. a Schotto allato patet. Certe imitatus est Herodi. illum, iisdem verbis dicentem τὴν εὐδ. τῇ γ. κ. τ. αἰσχ. μετρεῖν. *Stroth.*

Codd. lectio, quorum illa Ms. Ba. vetustam seriem ostendit iterum omnium unam, merum est scribae vitium, e prioris vocab. ον syllaba, quae adhuc in mente haerebat, manu scribente vel invito atque inscio domino, qualia quotidie scribentibus eveniunt, quam rem, veluti sacram aliquam, stultitia severa ac fidelis reliquorum librariorum conservavit. Et quanquam est vocab. tale γάστριον, (v. Hes. 1, 804. i., suspectum illud Stp. Th., nec L. Frn. memoratum,) ac sensum habet aliquem forte *felicitas gulosa*, i. felicitas ventris gulaeque, edendi ac bibendi, s. in his quaesita: tamen hic orationis series et constructio non id fert, cum τὸ εὐδ. unum subst. hic non habeat locum, quia καὶ τοῖς αἰσχ. solitarium tunc stet, ac καὶ, pro *etiam*, i. etiam adeo, non sensum edat, sed contra requiratur adhuc alius dat., et adeo γαστρὶ, qui casus et firmatur loco Dem., quem Noster imitatus est cum arte iterum, ut primo alium verborum ordinem institueret, deinde subst. τὴν εὐδ. commutaret cum syn. neutr. adi., quod, ignotum Stp. Th., usurpat Thuc. p. 125. l. 87., ubi Schol. ἡ εὐδαιμονία, tum Luc. 1, 460. l. 96. et 54. l. 67. καὶ πορφύρα καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδ., purpura *que* et *potentia* felicitatem *metitur*,

γαστρὶ [r] καὶ τοῖς αἰσχίστοις qui felicitatem ventre ac ob-

r) τὸ εὐδαιμονγάστριον ſic eſt in Mſ. Ba. *Mart.* ſed in Mſ. Ve. τὸ εὐδαιμον γάστριον diviſa, ut in Excp. Ms. Vi. γάστριον modo, v. N.

ubi N. profert locum Dem., noſtrum et alia ſimilia, ac ſimul cum v. noſtro μ., quod pro aeſtimare, diiudicare, exiſtimare tenet Stp. Th. 2, 902. F. e. aliunde et e Dem. l. l., addens „ut Cic. *omnia, quae ad beatam* vitam *pertineant*, (quae eſt modo periphraſis ſubſt. *beatitatem* ſ. *felicitatem*) ventre *metiri*" cf. Bud. C. 358, 38. L. Ern. et N. T. Rs. ad Polb. p. 160. m. Abr. L. Ariſt. p 97. i., Poll. 6, 191. τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖ κέρδει et 3, 112. — μετρῶν χρήμασι, imitantibus et noſtratibus tropum in *meſſen*, abmeſſen *nach* rel., cf. ſine tropo Xen. Mem. S. 1, 6, 10. ἔοικας — τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι, ubi ſubſt. τὸ εὐδ. et τὴν εὐδ. ceperim non tam philoſophorum more, cf. Suid. 1, 883. e. it. p. ſq., quam pro fine bonorum, ſummo bono, maxima voluptate ac ſuavitate; reddente Sch. „γαστ. *ventre*, voluptate gulae, *felicitatem* metiri" quo Lat. *gulae*, it. ſevero Bg. (e P.) reddit aliunde Stp Th. 1, 818. C. e., non tamen interpretatus, quid ita improprie γαστ. ſignificaret, quod, cum κοιλία ſumtum proprie, vel de ventre ac parte corporis inferiori, vel de ventriculo, cf. ib. et Ind. Xen. Cyr. Z., ut de ventriculi cupiditate, v. Ern. Call. Cer. v. 89., ſignificat deinde vel res, cibum et potum, quae in partes illas corporis deſcendunt, vel cupiditatem edendi bibendique, vel voluptatem e cibo ac potu, perceptam iſtis partibus cum gula et palato, v. Fiſch. de vit L. N. T. Prol. 12. p. 7. ſq. Ind. Ern. Hom. et Xen. cum Cyr. Mor. et Z., Ael. V. h. Plut. Hſ. et Luc., e quo et illud huc pertinet 3, 233. l. 26. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι, menſuram *felicitatis* (non *voluptatis*) in *ventris* voluptatibus *collocent*, cf. Ovid. Met. 15, 173. ne *pietas* ſit *victa* cupidine *ventris*, ubi noſtrates, ex conſuetudine Verſ. N. T. Phil. 3, 19. it. ſcriptorum Lat., ferunt ſeverum vocab.; Noſtro hic quoque per periphraſin innuente, quos Gr. uno v. appellant γαστέρας, cf. L. N. T. Ind. Heſi. Xen. Z. Bach. Heſy. Cup. Obſ. 3, 10. i., ſ. γαστριδούλους, v. Munth. Ind., it. γαστριμάργους, cf. Stp. Th. Ind. Fiſch. Aeſch. cum Suid. et Heſ. Sed gravior eſt res in τοῖς αἰσχ., ubi, tacente Stp. Th., ſubintelliguntur ſubſt. πράγματα ſ. ἔργα, ut diſerte R. Or. V. 8. Ind. And., it. ſimul cum τὰ κάλλιστα V. 4. p. 950. m., ut ſint, de vulgari notione, res turpiſſimae, turpiſſima facinora, ut Dem. locus aliquis redditur a Kuſt. ad Heſ. 1, 1200. N. 21., quae univerſa notio hic non ſatis commoda videtur, (quia Noſter tum dicturus erat καὶ τοῖς αἰσχροῖς ἄλλοις, aut ſaltem καὶ τοῖς αἰσχίστοις ἄλλοις,) ſed potior Bg. vis atque interpretatio, partim e P. ducta, ut τὰ αἰσχ. anguſtiori ſenſu ſint res ac voluptates obſcenae venereaeque, ſermones, ioci, geſtus obſceni et illiberales, utque tangantur h. l., qui 1, 13, 16. e. dr. γελωτοποιοὶ καὶ τῶν αἰσχίστων ὑποκριταὶ, i. hiſtriones ac mimi. De impuritate quidem et hominibus impuris in univerſum Dem. illud ſupra accepit Kypk. 2, 318. m. „eiusmodi homines, voluptatibus mancipati, dicuntur — *felicitatem* ex *ventre* et *rebus* turpiſſimis *metientes*" ſubiecto etiam e Dion. H. S. T. 1. 332, 11. οὓς — ὁρῶσι τῇ γαστρὶ (hic cum artic. ſine diſcrimine) καὶ ταῖς αἰσχίσταις ἐξηκότας ἡδοναῖς, qui *ventri* et *turpiſſimis* volupt. *vixerunt*; in quibus locis, ubi γαστὴρ praecedat, ſubiectas deinde voluptates cupiditatesque non intelligi univerſas, ſed praecipue illas impuras, ſatis effeciſſe videtur Kypk.

μετροῦσιν, ὑπομιμνήσκοντες [f] 3. scenis metiuntur, admonen-

f) Ms. Ba. ὑπεμίμνησκον, quod Stp. rectius putabat. *Mart.* Sic et in Mss. el. cum edd. Ing., v. N.

ter loca, ibi prolata antea, quorum et est Luc. 3, 675. l. 3., ut de histrionum mimorumque obscenitate v. Carpz. Parad. St. p. 155. Stp. Th. 2, 941. B. i. ex Ovid. Trist. 2, 497. *quid? si* scripsissem *mimos*, obscena *iocantes*, et v. 515. *scribere si fas* est *imitantes* turpia *mimos*; ubi *turpia* et *obscena* inter se permutantur, ut et alibi *turpis* et *obscena* fames, v. Ind. Flor. Utque Noster l. l. diserte dixit, in aula Commodi invaluisse hos homines, quod et de Heliogab. 5, 7, 14. memorat: sic quoque de Commodi turpi voluptate habet 1, 13, 15., sed multo plura Lampr. p. 473. 478. e. 480. e. *appellatus est a* mimis *quasi obstupratus*, 487. 489. e. 501. sq. 504. Hic interea cum Nostro ut dicturus universe sim in nostrate lingua *die* schändlichsten *Sachen*: sic e mea ratione quatuor Commodi corruptelae existent, famuli, tum adulatores mensarii, suam illi cuticulam bene in mensa curantes, domino ac regi tantum sermonibus blandis noxii, porro gulosi, voraces, potores, denique lascivi, obsceni, impudici, qualis et ipse Commodus, Lampr. l. l. p. 500. i. *etiam* puer *et* gulosus *et* impudicus *fuit*. Adolescens *omne genus infamavit hominum, quod erat secum, et ab omnibus est infamatus*; quanquam et haec iniri potest ratio, ut duo tantum ponantur genera corruptelarum summa, primum famulorum, alterum parasitorum, qui deinde duplicis et ipsi fuerint formae, inservientes gulae, et obscenis rebus dictisque eximii; in quo comparari possunt ad 1, 13, 16. m. dicta de parasitis pro ridiculorum genere, qui etiam e turpibus rebus captare risum solent; ut potest in Gr. subst. τέρας. haec notio fuisse; quanquam Lat. G. Th. modo sic profert „*parasitus*, παράσιτος, ἐπιτραπεζίδιος, qui aliorum mensas et cibaria sequitur, quique ad voluntatem eius, in cuius contubernio sit, omnia loquitur et facit, nihil repugnans, cibi et ventris gratia" quod Lat. *omnia* etiam ad obscena vagari potest.

ὑπομιμν.) Rectius ὑπεμίμνησκον, ut in vet. *Steph.* Perperam in Cod. legitur ὑπεμίμνησκεν. Tota enim oratio pendet ab illo διαφθείρειν ἐπειρῶντο. *Stroth.*

In Mss. nostris recurrit postea quoque mutatio particip. in tempus finitum, plerumque in pluribus particip., qualis causa hic est, ubi si fingas, olim ὑπεμιμνήσκοντο in med. fuisse: de more Mss. nostrorum act. ὑπεμίμνησκον sit glossema, mutans med. in act., ex illo το med. formae facile τες orto, ut τε alibi; unde lectio nova cohaereat cum pr. ὅσοι τε et ἐπειρῶντο, sicut et quis, ad corrigendum inclinatior, propius veniat ad vestigia lectionis vulg. per ὑπεμίμνησκόν τε, divisis vocibus, quae coaluerint e serie Codd. una, accedente ς littera forte ab aliquo librario, qui reperisset simul scripta ὑπεμιμνήσκοντε, quod ita ineptum inferioribus nominativis participp. aptaret per lectionem vulg., quam deseruit et P., dux ille fortassis iterum Stp. ad corrigendum. Cum Mss. nostri de manu infida suspecti sint: videtur manendum in vulg. lect., cuius rectionem Stroth. recte demonstravit, cum et Bg. manserit in eadem, et libertas reliqua in hac regione fidem adimat P., e quo v. reddit Sch. partim „*admonentes* illum *deliciarum*" non quidem adv. istius e vi secundaria retinens, ut nec Bg. hic, cf. 1, 4, 14. i., at e Gr. servans particip., et sine crisi repetens coniecturam Stp., qui, in Th. brevior, non nisi

αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς [t], tes cum urbis deliciarum, tum

t) Ms. Ba. hic colon, ut iterum mox post δίαιν.

ex Hom. habet constructionem cum acc. pers. et gen. rei, qualis iterum ap. Luc. 1, 736. l. 98. et Ind. Fab. Aes. Hs., ubi tamen Var. L. per acc. rei, cf. cum gen. pers. Ind. Diod. S., cum dupl. acc. et rei et pers. Dem. cum Xen. Cyr. Z., sed med. semel modo ap. Stp. Th., non item pass., quod cum praep. et adv. ap. Ael. V. h. 8, 15. p. 557. i. in nobili illo de Philippi modestia, δεῖν αὐτὸν ὑπομιμνήσκεσθαι ὑπό τινος τῶν παίδων ἕωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐστιν, *a quodam* ex *servis* quotidie *hoc* sibi *mane* in *memoriam* revocari, *quod* esset *homo*, vel idem pass. in sensu med., in primis in aor. 1., Ind. ib., Luc. et Fab. Aes. Hs., (quae prosint ad N. T.) R. Or. V. 4. 7. Is. et Ant 8. And. Dem. Thuc. Theophr. Fisch.

τῆς ἐν Ῥ. τρ.) Formula est eadem cum illa §. pr. i. 1, 5, 11. e. it. 25., nisi quod hic cum praep. est nomen loci proprium, qualia exempla praebent Indd. ad superiorem locum v. ἐν, ubi plerumque procedit ratio vertendi illa, quae mutat praep. cum subst. in adi., ut Sch. in τρ. „ἐν Ῥ., deliciis *Romanis*" quo tamen vix h. l. utar propter ambiguitatem, cum latius id Lat. adi. sumi queat de orbe imperioque Romanorum toto, nec anguste de Roma urbe; unde fortassis Bg. e P. alteram delegit rationem per subst. duo in regimine, ut tamen substitueret nomini proprio aliud nomen appellativum; ubi severior equidem fuissem per *Romae deliciarum*; prae qua Lat. sermonis paupertate in talibus urbium nominibus felicior est noster, rationem Gr. assecuturus alio ordine, dum postponat alteri subst. praepositionem cum subst., *die Annehmlichkeiten in Rom*; tenente subst. τρ. Stp. Th. 1, 1594. F. e. pro deliciis, i. mollitie, luxu et delicata vita, sed H. i. „pro ipsis deliciis, (i. delicatis et suavibus rebus,) quae ad vitam illam pertinent" ex h. l. sine Vs., hanc notionem non repetente L. Ern., sed modo primam, quae et h. l. sufficiat pro vita suavi, nobis *das Wolleben*; ut tamen Stephano favere videatur analogia tum Lat. in vocab. Bg., (quod per se dr. de animi, corporis ac sensuum suavitate, sed deinde etiam de grata re s. pers.) tum Gr. in voce ἡδονή, qua de supra; ut per Lat. *voluptas* etiam nostrum Gr. τρ. reddit Gs. ad Luc. 1, 551. l. 3. it. 2, 807. l. 60., quanquam alibi ab ea distinguitur diserte ib. 2, 421. l. 13., ut contra copulatur cum syn. ἡδυπαθείᾳ ap. Plut. Hs. 9, 6., quod vocab. et ipsum tamen a L. Ern. *vita voluptaria* redditur, ut nostrum Gr. per Lat. Bg. alibi, etiam per *luxum* et *luxuriam*, v. Ind. Plut. laud. it. Krg. Ael. V. h. Luc. cum L. N. T., sicut de rebus iucundis capi poterit commode iterum ap. Luc. 1, 337. l. 6. (ubi Gs. *luxuria*,) Diod. S. 1, 129. l. 76. (ubi est cum πλοῦτος, it. ap. Is. Ev. c.) Eur. Cycl. v. 584., e quo poëta laudantur alia ad Moer. p. 407., qui male censet, χλιδή, Ἀττικῶς, τρυφὴ Ἕλληνες, cf. N. et Thom. M. p. 915. m., ut patet omnino latius, ad venerem etiam vestitumque, v. ad Ael. V. h. p. 574. N. 3. et ad Philam p. 62. e., etiam ad victum utriusque generis, et res universas, unde suaviter affici potest animus et corpus, cf. Hes. et Suid., ut ap. Nostr. certe suavitatum talium quaedam partes mox sequuntur, cf. ad externam speciem simile N. T. 2 Petr. 2, 13. ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν, in L. Fisch. et Krb. recte conversum „voluptatem *putantes* quotidianum *luxum*" ubi ἡδονή i. q. supra τὸ εὔδαιμον, summa voluptas et unica.

-εάματά τε καὶ ἀκούσματα quae visu ac auditu iucunda ibi
ἐρπνὰ διηγούμενοι, τήν τε essent, enarrantes, tum co-

θεαμ.) A P. discedit ad v. διηγ., praeter Bg., cf. 1, 1, 11., etiam Sch. *recensentes*, θ. iucundos scenicos ludos, ἀκ. auditu *visu* que *iucundum*, praesertim in ludis scenicis" Bg. e P. inserente adv. loci ἐκεῖ, quod re-icit pr. ἐν Ῥώμῃ, unde proprie reperendum erat pron. cum praep. ἐν αὐτῇ, cui par illud adv., utrinque ut requiratur particip. aliquod, v. c. -ντα, quod et resolutum ap. Bg. videas, e P., sed ut istorum Inttp. rationem quoque hinc arcessas, quod subst. duo periphrasi per pron. re-at. cum v. subst. et per supinum verbi, in subst. latentis, exprimant, ibi tamen procedebant forte Lat. priva *spectacula* et *auditiones*, ut Stp. Th. 1, 486. D. i. „ἀκ. τερπνά, auditiones *delectabiles*" sine auctore, forte ex h. l., it. ap. Plut. Hs. 9, 28. ἀκούσμασιν ἢ θεάμασιν, sive *auditionibus*, sive *spectaculis*; quanquam tenente G. Th. tantum „*auditio*, ἀκρόασις, ἀκρόαμα, actus audiendi" qui tamen et ipse ap. Luc. 3, 604. l. 62. τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ᾄδειν, *mirabilem* illam *auditiunculam* mihi *ccine*, et in Chr. Gr Ind. „ἀκ. *auditio*, ut acroama" quo postr. Lat. et hic quis utatur, ut ap. Ael. V. h. 2, 13. p. 101. e. ἄκουσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἱ Νεφέλαι, *hae* itaque *Nebulae* visae *illis* acroama *suavissimum*; quibus in locis ἀκ. sumitur de re similiter, ut hic, it. alterum θ., quae copulantur eodem sensu ap. Xen. Mem. S. 2, 1, 31. et cum adi. iterum ἥδιστος, quem locum Ern. Cl. Cic. Ind. Gr. L. v. ἀκ. etiam de re adhibet, explicans" quidquid ad aures suaviter deliniendas aut oblectandas comparatum est" quod procedit, ubi ἀκ. solum stat, non item, ubi cum adi. Nostri aut syn. illo est Ael. et Xen., quod et cum ἀκρόαμα ap. Xen. Hier. 1, 14., ubi opp. quoque θ., cf. ib. Bach. Ern. Exc. 8. ad Suet. Aug. c. 65. Hdb. ad Xen. p. 70. i. et Ind. Plut. Hs. v. ἀκ. nostro, quod sensu universo, de omni re, quae auditur, fama, rumore, strepitu v. Ind. Fisch. Aesch. Xen. Pol. Z., ap. Luc. 1, 91. e. 2, 710. l. 43. Dion. H. S. T. 1. 470, 46. 654, 23. 635, 26. Hes. 1, 198. e. ἀκ., φήμη, sine N., et Ael. V. h. 4, 15. p. 359. ἀκ. πεπαιδευμένα, *doctis* sermonibus *audiendis*, ubi i. q. ἀκροάσεις alias, sed de pers. ap. Nostr. 4, 6, 4. e. et Luc. 3, 2. l. 8., ad quem forte respicit Cas. ad Suet. Aug. c. 74. e., ut de bonitate vocab. Moer. p. 6 . et Thom. M. p 29., ut ἀκρόαμα cum θ. infra ap. Nostr., sed de re R. Or. V. 3. 634, 5. V. 4. p. 953. e., at de pers. Ioseph. T. 1. p. 924. fere e., cf. Stp. Th., sed θ. de re quoque ap. Luc. 1, 437. l. 52., cf. p. 325. l. 58.

τήν τε τ.) Pro P. duobus subst. in δαψ. utitur Bg. tantum uno, sed illo ne Lat. quidem secundum G. Th., ut ap. Stp. Th. modo „δ. copia, abundantia, (subiecto tantum h. l., sic verso.) *re rum* omnium *copiam* atque *abundantiam*" fere cum P., quem referent Lat. Vss. omnium edd., praeter Ing., quae suscepere Lat. Stp. e marg., in 1 .. praeterea tenentis „δαψιλής, — dapsilis, largus. (et syn. alia,) Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius et magis opiparum. Sed et homo *lautus* appellatur δαψιλής, — δαψιλῶς, large, — it. laute, opipare" cum Xen. loco, quem Ind. Ern. Mem. S. similiter per postrema Lat. reddit, ut L. Ern quoque per illud *dapsilis* in adi., quod ap. Lycophr. v. 779. et 957. pro magnus, ut ap. D'Arn. An. Cr. p. 55. pro multus, quae ad Call. Del. v. 125. pro vulg. lectione non usurpabat Ern., ubi adeo in malam partem, cf. Ind. Loesn., Dion. H. S. T. utr. Ioseph., Geop., Abr. L. Arist. p. 137. m.,

τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν κα- piarum dapſilitatem enume-

pro ſplendidus ac liberalis ad Luc. 1, 452. b. m., ut adv. pro largiter Xen. Cyr. Diod. S. et Abr. l. l., ſed ſubſt. noſtrum pro copia, ac tali praecipue „quae prolixa largitate ad utilitates aliorum diffundatur" ad Luc. l. l. a. m., ubi e Diod. S. modo laudatur 1, 140, 62. *τῶν δ' ἐπιτηδείων ἁπάντων — πολλὴν εἶχον δαψ.*, omnium *praeterea* rerum *copia* — affatim *ſuppetebat*, cui add. ib. 43, 73. 324, 80. et T. 2. 5, 89., tum ap. Thom. M. p. 601. *μεγαλοψυχία, — ἡ ἐν ταῖς μεταδιδόσεσιν ἕτοιμος δαψ.*, ubi haud dubie pro animi affectione et Lat. *liberalitas*, ut vertitur ad Poll. 3, 118., ſed Suid. 1, 514. i. *δαψιλέστατος, πολυτελέστατος*, ſumtuoſiſſimus, *ſplendidiſſimus*, rel. et *δαψίλεια, ἡ πολυτέλεια*, *magnificentia*, λ., at Heſ. 1, 895. e. cum p. ſq. i. modo in vulgari notione, pro *πολὺς* etc., ut, quod D'Arn. l. l. ex Alciphr. 3, 55. p. 410. m. *ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ* vertit *ciborum* varietatem *multam*, id ipſe Bg. *varietatem* opſoniorum *dapſilem*, ſervata ſic iterum Gr. voce, quae et ap. G. Th per „abundans, largus, — *δαψίλεια* Graece id valet, quod Lat. largitas, affluentia, — liberalitas, — *lectus dapſilis*, excellens et ſumtuoſus, *dapſile*, *δαψιλῶς*, abundanter, Suet. Veſp. c. 9. (immo 19. m., ubi N. tacent,) *dapſiliter*, i. opipare, large, magnifice, ſplendide, — laute. — *lautus*, *λαμπρὸς*, *πολυτελής*, ſplendidus, nitidus, delicatus, — *laute*, *λαμπρῶς*, eleganter, — *lautitia*, *πολυτέλεια*, munditia eſt, quae in veſtitu et cibo ſit, (etiam in omni ſupellectili,) — *opipare*, *πολυτελῶς*, abundanter." Ex quibus omnibus, et quia Bg. adiunctum *τῶν ἐπιτ.* vertit, ut alias *δαψίλεια* vertitur, prope adducor, ut credam, eum h. l. *δαψ.* aliter, quam vulgo et a P. capitur, intellexiſſe, ac vel de lautitia, i. elegantia et pulcritudine, vel de praeſtantia et excellentia; quae notiones continentur in illa Suidae, pro magnificentia, quae forte eſt princeps vis, utpote notationi proxima, cum videatur proprie eſſe, ubi quis *δαπανᾷ*, ſumtus facit, multumque conſumit, in quo eſt magnificentia, quae et coniuncta cum copia et ſtudio rerum pulcrarum atque excellentium, it. cum liberalitate ſ. beneficentia magna; ut tamen de Bg. nihil praeſtem, cum poſſit peregrinam vocem *δαψ.* ſervaſſe vulgari ſenſu ob ſemel delectum Lat. ad *τῶν ἐπιτ.*, ne concurreret *copiarum abundantia*, ut ſyn. alias; quae ambiguitas tamen facile vitari poterat alio Lat. ad *τῶν ἐπ.*, v. c. *neceſſariorum* ſ. *neceſſitatum*, ut Sch. „*ἐπ. εἰς τροφὰς (καὶ ποτὰ)* *neceſſaria* ad cibum (et potum) 8, 5, 7. et abſolute (hinc) *neceſſariarum* rerum" immemor quidem illius ex 8, 5, 7. *ἐπιτηδείων ἀφθονίαν*, (quod cum noſtro compares pro vulgari *τῆς δαψ.* notione, maxime ex Heſ. l. l.) at bene reſpiciens ad ellipſin ſubſt. *χρημάτων*, tacente L. Boſ., ut ſint *τὰ ἐπ* res aptae, commodae, utiles et neceſſariae, vitae neceſſitates omnes omnis generis, omniumque hominum, nec modo victus et amictus, ſed et cultus ac quaecunque ſupellex, interdum tamen in primis victus, in eoque interdum modo cibus, cibaria cuiuslibet generis, cf. Stp. Th. aliunde, L. Ern. et N. T. Fiſch. ac Krb., cum Kypk. 2, 422., ubi cum gen. rei, *τὰ ἐπ. τοῦ σώματος*, ſed abſolute, cum ſ. ſine Vs., Indd. R. Or. V. 4. 6. 7. Iſ. 8. And. Dem. Xen. omnes, Diod. S. Gs. Chr. Fiſch. Theophr., ubi ſemel ſine artic. et cum adi. *ἐλάχιστα ἐπ.*, it. Aeſch., ubi comparantur plena haec et adiuncta per praep., *τὰ ἐπ. τὰ πρὸς τὴν δίαιταν*, it. *τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν ἐπ.*, it. cum adi. et ſine artic. iterum, *εἰ ὡς πλείστων δέοιτο πρὸς τὸ σῶμά τε καὶ τὴν δίαιταν ἐπιτηδείων*, cf. eiusdem de

ταριθμοῦντες[u], διαβάλλοντές rantes, atque vituperantes

u) Hoc comma erat in Ms. Ba. cum edd. A. al. et Ms. Bg., pro colo Stp. rel. it. puncto al.

vit. L. N. T. Prol. 12. p. 12. sq., quibus add. per aliam praep. Ind. Xen. Cyr. Z. τὰ ἐπ. εἰς τὴν δίαιταν, it. Thuc. 495, 36. ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς δίαιταν ὑπῆρχεν ἐπ., *rebus*, quotquot *ad* corporis *victum* ac *vestitum* essent *necessariae*, pro *quae corpori* ad *victum* essent *necessaria*, et pro ἐς δίαιταν τοῦ σώματος, per periphrasin gen. aut dat. σώματι, ubi de militibus, ut duobus locis aliis Ind., ubi reddunt *commeatum*, cf. Z. Xen. Pol. et Cyr. cum Dion. H. S. T. 1. et Suid. 1, 836. m. ἐπ., τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόδια, ut G. Th. 1239, 69. „speciatim *copia*, τροφὴ, pro commeatu f. annona" subiectis locis omnibus in plur., et de militibus maximam partem; quas res dum hic enumerant homines, gulae ventrique dediti, τὰ ἐπ. accipiam potissimum de victu, ubi iidem homines quaerere potuerunt vel abundantiam in penuria quadam, vel lautitiam in cibo ac potu viliori nec ita iucundo; ut vel sic res de τ. ἐπ. maneat incerta e contextu, possintque hic quoque esse subst. duo pro subst. cum adi., necessitates copiosae f. lautae, it copiae multae f. lautae; faciente Sch. in „κ. enumerantes, *laudibus* ferentes *abundantiam*" partim cum Bg. et P., quod v. ap. Stp. Th. in act. tantum e Plut., alia quidem notione, sed tamen et cum Lat. Bg., ap. G. Th. „ἐξαριθμέω, numero ab initio ad finem, recensere" quo postr. Lat. et Stp. deinde utitur, sed L. Ern. quoque simpl. Lat. *numero*, ut hic quoque capias, pro commemorare; quanquam et alii inclinant ad notionem secundariam illam Gs., pro commemorare ex ordine, deinceps, per partes eundo, nobis *hererzählen*, e praep., cf. Z. ad Vig. p. 619. b. m. Nr. 6) „κατὰ augendi vim habet, — καταλογίζεσθαι, enumerare, accurate recensere" quorum primum modo est in R. Or. Ind. V. 4., ut non aliunde novi, ut hic, cum acc. rei, sed cum pr. ἐν Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Diod. S., tum pass. in L. N. T., quod Stp. modo tenet sensu med., quo de v. Ind. Or. R. V. 4. cum Bg., sed ad Luc. 1, 394. i. *dinumerare*, quod G. Th. „διαριθμοῦμαι, numerare."

διαβάλλ. Lego δέ. *Reisk.* Tum sane oppositio est magis manifesta, ut, servata vulg. τὲ copula, licet subaudire particulam aliquam adversantem, v. c. contra, pro *et contra vituperantes*, quo venias eodem sine vi; sicut ne opus quidem est isto supplemento, quia vetus est mos nectendi enunciationes qualibet, etiam contrarias, per copulativas meras propriasque; et τὲ pro δὲ saepe post μὲν ponitur, cf. 3, 13, 9. Z. ad Vig. p. 520. b. c. Nr. i.) et Hoog. Op. p. 654. c. Nr. 29, quod μὲν saepe opprimitur, ut h. l. in pr. particip. ὑπομιμν., manente tum τὲ pro δὲ tamen; ut quoque P. *ad haec* nihil innuit, quam meram copulam, cf. 1, 2, 3, quem Vern. hic non sequuntur, inclinantes ad Rsk., at cum P. tamen periodum Nostri ac seriem distrahunt, novam rem incipientes post καταρ., ubi et eid. Bc. numerum novae §. habuere, a nobis paulo superius ad ὑπομιμν. locatum; errante Sch. in „δ. *vituperantes* locum" adiuncto hoc, sed reddente cum Bg. fere e P., quod Lat. (nobis *schelten* f. *tadeln*,) ap. G. Th. cum Grr. al., at cum Gr. n. in v. „*culpo* —, reprehendere, contrarium est verbo *laudare*" nec Lat. Bg. tenente Stp.

τε πᾶσαν τὴν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις omnem in ripis Iſtri tem-

Th., ſed tamen notionem in his 1, 675. B. e. pro „generaliter criminari, inculpare, rel.“ qui et, ut hic, cum acc. rei ſemel profert e Plut. D. e. ſine Vs., cf. tamen Ind. R. Or. V. 4. cum Luc., ubi Gr. 1, 680. l. 38. τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, *in* laude *libertatis*, et *ſervilis* humilitatis *vituperatione*, Ael. V. h., ubi 2, 18. p. 114. e. διέβαλε τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, *vituperavit*; ut reſpondeat proprie Lat. *traiicere* et *traducere*, (noſtrum *durchziehen* et *durchhecheln*,) male ſ. malum quid dicere de aliqua re ſ. perſ., (unde copulatur ap. Dem. 1023, 3. κακῶς γέ με ἐπιχειρήσειν λέγειν καὶ διαβάλλειν πειρᾶσεσθαι,) atque adeo, ut h. l. Vern., male pingere ac deſcribere, ſive falſo, ſ. vere, cuius generis quaedam ſequuntur; ad perſpicuitatem addente Bg. e P. in adi. particulam *ut*, pro tanquam, Gr. ὡς, quae particula et alibi ap. Noſtr. in hoc v. diſerte adiuncta eſt.

τὴν ἐπὶ) Quod de Iſtri ripis dicitur, idem de patria ſua praedicat Heſiodus. *Sylb.* Videtur Commodus tunc fuiſſe in Pannonia ſuperiore. Ergo Iſtri appellatio in Danubium etiam ibi competit. Nullae autem hoc tempore in Pannonia vineae. Has enim Probus demum Gallos et Pannonios habere permiſit Eutr. 9, 11, (4.) Quid? ſi hic κρυερὰν accipias pro illaetabilem, horrendam? v. Graev. ad Heſ. p. 21. (m. v. 153. e.) *Leisn.*

Videtur Sb. illud Heſ. ἔργ. v. 640. Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ huc traxiſſe violenter, cum nulla ſimilitudo appareat: ſed Leisn. diſputat ſua de Pannonia ſecundum dicta ad 1, 3, 12. i., ut de Danubii Iſtrique finibus qui diſſenſus ſit, v. ap. Cell. in Not. Orb. A. T. 1. p. 376. e. ſq., ubi Agathem. ὁ Ἴστρος, ὃν μέχρις Οὐινδοβώνης πόλεως Δανούβιον καλοῦσιν adiuverit Leisn., ut omnino verum videatur, quod ib. p. 368. §. 25. ſcribitur, Iſtrum interdum latius acceptum nominatumque pro Danubio, quod in Noſtrum etiam cadat, cuius ibi Cell. iniecit nullam plane mentionem, cum tamen Noſter memoret Iſtrum non modo ſimpliciter, hic et §. 23. m. 4, 7, 2. 6, 7, 6., verum etiam ſic, ut indicet eius aliquem ſitum, curſum ac regiones, 2, 9, 1. m. et maxime 6, 7, 14., unde fortaſſis et argumentum aliquod duci queat pro eo, quod h. l. dr. in ripis eius fluvii, i. terris, ad ripas ſitis, tempeſtas κρυερὰ, cum ibi §. 15. ſit τοῦ δὲ χειμῶνος παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους, ſc. Ῥῆνός τε καὶ Ἴστρος, qua de natura harum riparum etiam nihil ap. Cell., ſed Sch. „*Iſter*, ita dici coeptus Danubius ad Savi confluentem, (cf. G. Th. ſine Gr.) ὥρ. qualitatem *temporis*, quod agitur ad ripas Iſtri“ obſcure, ut P. libere, prae quibus Bg. et ſevere et perſpicue magis, pro coeli aërisque conſtitutione, cf. G. Th., in quantum eſt utilis ſ. noxia ad terrae proventum ac fructus, aut calida ſ. frigida, it. ſerena ſ. pluvia et nebuloſa; quo ſenſu non tenet Stp. Th., niſi forte 4, 786. G., ubi in plur. profertur; quanquam ibi ὧραι videntur potius eſſe anni tempeſtates ſ. tempora, (cf. D'Arn. An. Cr. p. 43. e. Abr. ad Aeſch. 1, 109. Vig. p. 159. Nr. 12. Ind. Fiſch. Aeſch. cum Xen. 'Απ. Mor.) quam noſtrum, quo hic utar, *Witterung* ſ. *Luft*, Lat. *coeli temperies*, quomodo in ſing. redditur Gr. etiam Ind. Xen. Pol. Z. et in plur. Herodt. e p. 70. l. 80., ubi v. N., atque etiam in Vs. 73, 91., ut et capio Ael. V. h. 2, 17. p. 123. 9, 16. p. 603. i., cf. p. ſq. N. 7.

τοῦ Ἴστρου[x] ὥραν, μήτε ὀπώρας εὔφορον, κρυεράν τε ἀεὶ καὶ συννεφῆ [y]. „Οὐ παύσῃ δὲ, 4.

pestatem, ut neque pomorum feracem, frigidamque semper et nubilam. *Non desi-*

x) Ms. Ba. ὄχθαις Ἴστρου λ., sine artic., quem tamen infra §. 23. in eodem nomine conservat, cuius inconstantiae plura sunt exempla deinceps in eodem Ms.
y) συνεφῆ una ν littera in A. B. 1. L. B. 2. R., v. N., et colon hic in Stp. rel.

μήτε) Hoc μ., sequente τὲ, (ubi Bg. e P. severe,) i. q. simpl. μὴ, ut Lat. Bg. pro non, quo de sensu tacent G. Th. 428, 72. sqq. et Hor. Turs. p. 559. Nr. 11. Ern. Cl. et Cic. Or. p. Quint. i. et Tusc. 1, 4. s. 7. N. 17., nisi quod Ern. resolvit in *et non* cum Cort. ad Sall. Iug. c. 1. e. Tum Sch., deserto P. „ὀπ. locus, autumni fructibus ferax, εὐφ. tempus ferax pomorum, κρ. frigoribus obnoxium tempus" at L. N. T. Schw. v. ὀπ. „*calumniantes* omne *tempus* anni *circa* ripas *Istri*, quippe *nec* fructuum *ferax*" illud ὡς suppletum exprimens per syn. cum Bg., et ὀπ. quoque capiens universe, ut ad Luc. 2, 395. l. 99. Gs., qui et in Th. affert Bg. cum Gr. n. „generale est nomen omnium fructuum, qui ex arboribus esui apti proveniunt, s. mollium, s. durorum" quae definitio est quoque ap. Stp. Th. aliunde et Foes. Oec. p. 277. b. e., nec tamen ap. hos aliquid pro uvis, cf. tamen Xen. Bach. cum Fisch. Anacr. p. 122. N. 8. 144. b. N. 10., ad quas uvas respexerit Leisn. supra per suas *vineas*; etsi mihi ignotum, quid hic querantur homines delicatuli, pomorum universorum, an uvarum praecipue ac vini penuriam, cf. Luc. 2, 298. e. τὸν φρουρὸν τῆς χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, custodem *aurei* auctumni *draconem*, per Lat. severum, sed poëticum, (cf. G. Th. 569, 83. „*autumnus*, pro eius proventu, Mart. — senibus *autumnis*, i. vino veteri") L. N. T. Munth. p. 488. m. Loesn. p. 508. Cas. ad Ath. 1, 795. Ind. R. Or. V. 7. If. Dem. Geop. cum N. Suid. et Hes. κυρίως δὲ ἡ σταφυλὴ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων. Sed Stp. Th. „εὐφ. exponitur etiam *ferax*, fertilis; qua in signif. adiunctum alicubi habet casum, videlicet gen., ut illa Lat. interdum. Herodi. l. 1. (hinc sine Vs.) Sic et alibi cum aliis gen." quos tamen nec subiicit, nec nos cum eo subst. alium, quam qui §. sq. e. exstat, invenimus, sed absolute in Ind. Geop. et ap. Plut. Krg. §. 177. τὸν ἀγρὸν εὔφ. καὶ εὔκαρπον, it. cum pr. πρὸς Dion. H. S. T. 2. et Longin. Mor., sed Bg. ap. G. Th. cum Gr. al. „quod abundantem ex se producit fructum, (at cum Gr. n.) *fertilis*, — i. q. ferax" quarum explicationum prior ducat ad Gr. εὖ, pro valde, ut sit εὔφ. quasi valde ferens, proferens, i. abunde; quanquam L. Ern. ab alia τοῦ εὖ notione ducit „*qui* facile fert." Denique Stp. Th. „κρ. frigidus, algidus. Herodi. l. 1." sine Vs., addens deinde et Leisn. notionem ex Hom. Ὀδ. δ', 103. Hes. Theog. v. 657. et ἔργ. v. 152., ut nec ego praeterea novi, nisi ex poëtis Orph. Arist. Kust. Theogn. v. 708., sicut et Luc. locus est in carmine; ut pertineat ad Nostri poëtica; tenente Suida 2, 383. i. modo affine κρυόεσσα, non coll. ad Hes., ubi et κρυερὴν, ψυχρὰν, it. κρυερὸν Leisn. sensu, sed Bg. ap. G. Th. cum Gr. al., at „*algidus*, κρυμῶν, κρυόεις, frigidus."

συννεφ.) De vitiosa Var. L. cf. Valck. Eur. Ph. v. 1319. e., ubi de pers. et improprie, cf. Stp. Th., ubi et de re ac physice „collectas nubes habens, s. coactas et congregatas. Herodi. l. 1. ὥρα κρυερὰ κ. συννεφής"

„ἔλεγον z, ὦ δέσποτα, πηγνύ- *nes, dicebant, domine, conge-*

z) In Ms. Ba. παύσῃ δὲ ἔλεγον ὦ δ. desunt commata. *Mart.* similiter post δὲ et ἐλ. nihil in A cum B. 1.

memoriter atque e P., cf. Poll. 1, 113. σ. ἀὴρ, nubibus *obductus*, ad quae N. 21. noster locus laudatur et νεφελώδης, *nubilus*, it. συννέφελος, *obnubilus*, quod et 6, 110., tum Diod S T. 1. 349, 47. de Gallia ἐν ταῖς συννεφέσιν ἡμέραις, — κατὰ δὲ τὰς αἰθρίας λ., die *nubilo*, sereno *autem* rel., et per Lat. idem ad loca Ind. Geop., Hes 2, 1309. e. συννεφὲς, σκοτεινὸν, cf. N. et Bg. ap. G. Th „νεφελώδης, nubibus tectum, caliginosum, (nobis hic *wolkigt*, neblicht, *trüb*, de simplicium genere, ut Bg., quod et in L. Ern., ut tamen severius sit illud ad Poll. compositum,) *obnubilus*, ἐπινέφιος“ sine explic., sed Sch. fere cum P. „σ. anni tempus, quod perpetuis nubibus obtineretur.“

οὐ π.) Sch. in π cum Bg., qui e P. omittit δὲ, solenne in orationum initiis, quo de R. Ind. Dem. p. 192. i. „δὲ eleganter redundat in oratione stomachantis, rem mirantis una atque indignantis, τὸν δὲ βάσκανον! τὸν δὲ ὄλεθρον!“ quae Gr., non item illam opinionem redundantiae, repetit Z. ad Vig. p. 528. m. „exquisitus usus particulae δὲ esse videtur, ubi ad indignationem significandam adhibetur“ sed Hoog. Op. p. 248. e. Nr. 15. „ubi vero plane in orationum principiis adhibetur: infert abruptam orationis formam, indicatque iram et indignationem dicentis, vehementiorque deprehenditur affectus, quando interrogationibus additur“ denique Z. Ind. Xen. Cyr. Nr. 6. „servit interrogationi 5, 1, 3.“ ubi ἑώρακας δ', ἔφη, τὴν γυναῖκα, ὦ Κῦρε, ἥν με κελεύεις φυλάττειν; et Th. Vs. V. 1. p. 263. l. 6. *vidisti* ne, *inquit*, rel. ipsa etiam non exprimit δὲ particulam, quam et in tali causa equidem credo vim habere suam propriam, ut sit adversantis, obiicientis, vituperantis aliquid, sed leniter, quae fiunt sane plerumque cum ira et indignatione quadam; tenentibus quoque nostratibus sic *aber* et *und*, ut Hoog. l. l. adhibet tum *et*, tum *at* s. *vero*, quod postr. comparat solum Zeun. l. l., hic ut reddatur *non* vero *desines*, s. *non* desines *vero*, eodem tertio loco, sed illa Vs. per *et* sit potius e Gr. καὶ, similiter usurpato, cf. Xen. Mem. S. 1, 3, 11., et de v. παυ. med. cum particip. pro inf. Stp Th. Spanh. ad Arist. Plut. v. 360., ad Luc. 3, 853. b. m. in Add. ad p. 861., ubi et cum inf., contra Thom. M. p. 696. Loesn. p. 111. i. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Poss. Synt. et Dem. 43, 25. 49, 19. 82, 14 99, 17. 109, 9. 218, 2. etc. Sed maius est illud ap. Vig. p. 195. i. „secunda pers. fut. indic. saepe pro imperativo usurpatur“ ad quae Hoog. N. 82. b. e. „habet hoc idioma magnam emphasin, si id fiat cum interrogatione. Ita Herodi. l. 2. c. 1. (§. 18.) οὐ παύσῃ — λέγων; non desines? i. e. quin desine dicere“ sed iterum Vig. p. 459. Nr. 3. „notandum est — tertio, negationem, etiam cum interrogatione, ut plurimum affirmare“ ubi Hoog. N. „negativam quoque vim amittit adv. οὐ, cum sit constructum interrogative, redditurque vel *quin*, vel per imperativum“ ubi modo e Plut. aliquid subiicitur. In quo de alio imperat. modo, in quem fut. possit mutari, nos quidem concedimus; estque illud *non* s. *nonne* desines *bibere?* i. q. debes desinere bibere, s. non amplius debes bibere, it. desine bibere, ne amplius bibe, it. desines sane s. profecto, quia sunt, qui negativam cum interrogatione explicent per enunciationem contrariam, i. affirmantem, idque vel simpliciter, vel cum aliquo eiusmodi adv. e genere aiente; quan-

„μενόν τε καὶ ὀρυττόμενον πίνων *latam et effoſſam bibere aquam?*
„ὕδωρ[a]; ἄλλοι δὲ ἀπολαύσου- 5. *At alii fruentur calidis*

a) In Ms. Ba. hic non eſt interrogandi ſignum. *Mart.* Sed quid aliud? Modo in Par. duo puncta, et in B. 1. comma, v. N.

quam hoc facile careas; in quibus nihil eſt, quam vis leniter imperandi, monendi, ſuadendi, cohortandi ac corripiendi; nec in negativa cum interrogatione per ſe eſt emphaſis, ſed alius eloquendi modus, quam oratione recta et aiente, interdum ille tantum ad variandum pertinens: niſi emphaſis illa quaeratur in eo, quod interrogatio aliquando adhibetur ad affectum indicandum, cf. Ern. rhet. §. 359., eſtque tum animi commoti, i. iraſcentis, dolentis, indignantis; quod et h. l. procedat, ubi aſſentatores et delicatuli homines non tam Commodi, quam ſua cauſa, fuerint in dolore, ira et indignatione ob miſeram huius regionis conditionem omniumque ſuavitatum penuriam. Similis ratio eſt in Lat. *quin* cum imperat. ſ. finito modo, quod reſolvi licet in principem notionem ſuam, pro qui non, i. quare non, cf. G. Th. 42, 59., ubi deinde l. 64. „cum imperat. corripiendi ſ. imperandi vim habet“ cf. Hor. Turſ. p. 906., quanquam de poſtr. dubitari poteſt, cum ea vis iam ſit in ipſo imperativo.

ὦ δεσπ.) *domine*, qua voce Plin. iunior et Martial. honorant itidem imperatores. Sic autem et paulo poſt (§. 12.) τέκνον καὶ δεσπ. *Steph.* Non modo hic adulatores dicunt Commodum δεσπότην, ſed mox §. 12. Pompeianus eundem his verbis compellat, τ. κ. δ. Vulgo negant auctores, hanc compellationem eſſe tantae antiquitatis, v. Wolf. Cur. Phil. ad Actor. 25, 26. Niger infra 2, 8, 6. ait, deos populo Rom. τὴν δεσποτείαν ἁπάντων tribuiſſe. Plinius in ep. omnibus Traianum *dominum* vocat. *Leisn.*

De hoc ſubſt., cum honoris cauſa adhibetur, nihil Stp. Th., ut tamen notio iſta inſit in iſtius illa, cum „δ. dr., cuius dominio homines aliqui, ſ. populus, ſ. regio parent“ quo et referuntur loca N. T. v. c. Luc. 2, 29. et Act. 4, 24., ubi idem vocativus, ſed ſine ὦ exclamandi, et de deo non eſt merum honoris nomen, ſed ſimul declarati in homines imperii ſummi, quo redit et ratio L. Schw., ubi e Ioſeph. „ἀλλὰ σὺ, δ. λ., *ſed* tu, *deus*“ bene fortaſſis, ſi compares cum affini κύριε, cf. L. Krb. p. 361. m., ut de titulo *domini* in numis imperatorum Spanh. de Pr. et u. n. 2, 482. it. G. Th. cum Gr. n. in Bg., qui e P. opprimit voculam illam exclamationis.

ὀρυττομ.) quid ſit, ſatis clare intelligere ab ipſo Herodi. licet, qui 6, 7, (16. e.) Rheni (et Iſtri) aquam congelatam effodi ſcribit ſecuribus etc. *Leisn.*

Tenet hinc utr. particip. Stp. Th. 2, 1479. F. m. et 3, 261. A. m. e P., at Sch. in ὀρ. etiam Bg. ad πηγν., quod et ap. G. Th., ut alterum ad ὀρ. cum Grr. al., e quibus ſimul definiatur anni tempus, quo Commodus cum exercitu in his terris verſatus ſit, ut de hieme intelligatur.

ἄλλοι) Intelliguntur omnes, qui non in Pannonia erant ſimul in bello, ſed manſerant domi in Italia et Romae; ubi libere quidem Bg., per ordinem alium, ſed rectius, quam P., qui δὲ oppreſſit, deſertus a Sch. in „ψ. fluento *frigido*, v. ψ. latice *frigido*“ tacente hinc Stp. Th., ubi Noſter videtur loqui de calidis fontibus ad uſum balneorum, et de fri-

„σι[b] πηγῶν τε θερμῶν καὶ *fontibus et frigidis laticibus,*
„ψυχροῦ νάματος, ἀτμίδων τὲ *aurisque et coelo, quae o-*

b) In Ms. Ba. per errorem eſt ἀπολαύουσι, ac poſt hoc v. ſimul comma. *Mart.* In edd. alii hic errores, ἄλλοι καὶ Ing., τέθερμῶν Stp., pro quo Mart. in ſuo exemplo habuerit τεθερμῶν uno accentu tantum, ſed iunctis vocibus tamen, quas proinde e Ms. Ba. diviſas nobiscum dedit.

gidis ad potum, ut νᾶμα ſit ſyn. pr. πηγῶν, pro fonte et fontis aqua, quo ſenſu et Stp. affert e Plut. ναμάτων θερμῶν ἐκλείψεις, et quod e Plat. tropice „νᾶμα τῶν λόγων, fluxus *verborum*" id Moro ad Longin. p. 249. N. b. et p. ſq. m. „νᾶμα λ. fons *eloquentiae*" cf. Luc. 1, 801. l. 70., ſed 2, 792. l. 27. *liquor*, pro quo ſ. aqua ſumſerim et Bg., in numero diſcedentis, cf. cum eodem Lat. Ind. Xen. Pol. Z. et Geop. it. Fiſch. ad Anacr. p. 144. a. N. 10., ſed Dion. H. S. T. 1. 29, 37. ἔχει δὲ ἡ γῆ καὶ νάματα θερμῶν ὑδάτων, *eadem terra* habet *aquarum* calidarum *ſcaturigines*, ubi dr. de loco, unde aqua et fontes ſcatent, ut Suid. 2, 595. m. νᾶμα, ὕδωρ ποτὸν, (καὶ ſ. ἢ, quorum alterutrum explendum, niſi et excidit,) τόπος κατάῤῥυτος ναματιαίοις ὕδασι, *latex*, aqua, quae potari poteſt, *locus*, laticibus *irriguus*, non coll. ad Heſ. 2, 652. cum N., utque Lat. dixerunt *aquae* dulcis *fons*, cf. G. Th. in hoc ſubſt., cum Gr. n., etiam in *lat.*, (quo fere poëtico uſus Bg. ad variandum forte, nobis *warme* Quellen *und* friſches *Brunnwaſſer*, ſ. *friſche Brunnen*,) it. in v. *fruor*, e P. „uti aliqua re, cum voluptate" ſed et ſimpliciter, cf. Niz. cum Indd. Corn. N., Iuſt. Suet. Plin. Gs. et Amm. Marc.

ἀτμιδ.) Sch. „ἀτμ. P. *auris*, quibus *ſola* Italia *ferax eſt*. Forte notantur vapores balneorum, quibus frigora hyemis levantur, ut et ἀέρων, flatus *aëris*, quibus aeſtus levantur, ἀὴρ — *ſola Italia* dr. eſſe *ferax* ἀέρων, flatibus *aëris*, h. e. auris temperatioribus. Niſi forte ibi loquatur auctor de arte factis aëris commotionibus, quibus in Italia aeſtum ſolis levare ſolent" ſed Stp. Th. „ἀτμὸς, flatus, halitus, vapor, fumus, — et ἀτμὴ ſ. ἀτμὶς, idem „nihil amplius, niſi quaedam ex Heſ., quae plena ſunt 1, 603. m., non coll. Suid. 1, 372. m., nec me reperiente, praeter Heſ. Theog. v. 862. ἀτμῇ, haud dubie pro igne, ſed Ind. Geop. cum Lat. *halitus* et *vapor*, in cuius loco primo eſt i. q. pr. ἀτμὸς, tum ap. Diod. S. T. 1. 518, 50. παχείας καὶ δυσώδεις ἀτμίδας, craſſae *aurae* tetri *que* odoris *nebulae*, ſed L. N. T. Schw. in N. „ἀτμὶς reſpondet Lat. *vapor*, — interdum non eſt humor, caloris vehementia evectus, Germ. *Dampf*, ſed ipſe ardor et aeſtus, identidem per ſe ipſe repercuſſus. — Belle Curtius —. Hinc igitur intelliges Herodi. 4, 8, 19. ἀτμίδας, opp. νάμασι ψυχροῖς, et τῇ ὥρᾳ κρυερᾷ καὶ συννεφεῖ, it. eiusdem ἀτμίδας θυμιαμάτων 1, 6, 4." ubi bene habet de Lat. *vapore*, pro calore, cf. G. Th., cum Gr. n., ſed, praeter confuſa Noſtri loca, male opponit ἀτμ. hic illi ψ. ναμ., quod potius ad pr. πηγ. θ. refertur; ſicut, ſi ἀτμίδες h. l. ſint *calores*, tamen opponuntur modo τῇ ὥρᾳ κρ., nec ſimul τῇ συννεφεῖ, tenente L. Ern. tantum Latt. Stp., ſed hic non valente ſenſu vulgari pro particulis aqueis et humidis, in altum ſublatis, cum Italia eas non habeat ſola, ſed communes cum aliis terris; ut cogitem potius de vaporibus alius generis, v. c., qui exhalantur a plantis, arboribus, floribus, pomis, rel., qui ſane Italiae ſunt ſi non proprii, tamen plures, et ob ſuavitatem ſanitatemque ab hominibus illis delicatis potuerunt deſiderari;

„καὶ ἀέρων, ὧν Ἰταλία μόνη mnia Italia ſola praebet ſa-

quanquam non videtur Noſter ita abſolute ἀτμίδας poſiturus fuiſſe, ſed adiecturus epitheton aliquod, ut εὐώδεις. Itaque accipio ἀτμ. cum Bg. e P. (ut iam verſum eſt ſupra ap. Diod., et quoque Heſ. explicuit l. l. πνοὴ,) exiſtimans, copulari a Noſtro per copiam ſyn. ἀτμ. cum ἀερ., *auras* cum *aëre*, (quod poſtr. hic iterum, ut alibi, per plur. exprimitur,) ſic tamen, ut proprie ἀέρες latius quid ſint, et ἀτμίδες anguſtius, h. e. ἀὴρ i. q. pr. §. ὧρα, aëris totius conſtitutio, ſed ἀτμὶς aëris pars quaedam, quoad movetur, quem *ventum* dicimus, et in communi vita etiam ſimpl. aërem, et utr. nobis *Luft* und *Witterung*, quae et coniunguntur ap. geographos hodie in parte terrae alicuius regionisque phyſica et naturali deſcribenda; ſicut haec expoſitio quoque cadit in Lat. Bg. *coelo*, quod hic non utique ſit corpus illud, ſtellis aptum, ſed aut aër, aut tempeſtas, quo de utr. cf. G. Th., et, de aëre ſumtum, debeat eſſe ampliori ſenſu adhibitum, et i. q. tempeſtas, ut diſtinguatur a ſimul poſitis *auris*, qua in voce G. Th. ſic habet „*aura*, αὖρα, πνοὴ, (en ſyn. iſtius ἀτμὶς!) lenis quidam aëris motus et ſpiritus dulcior, ut Zephyri. — Interdum tamen vehementiorem motum, quem ventum vocamus, ſignificat, — 4) *aëra* notat“ prorſus ut volumus, cf. Heſ. 1, 619. m. αὖραν, πνοὴν λεπτήν, et αὖραι, πνοαὶ, et Suid., non ib. coll., 1, 382. m. αὖραν, πνοὴν, auram, *ventum*, quo poſtr. Gr. iidem exponunt l. l. ſupra noſtrum ἀτμὶς, ut Lat. illud Bg. e Gr. ortum apparet per ſe. Caeterum ſi tamen quis hic cum Schw. capiat ἀτμ. de caloribus: debeat is in ἀτμ. τ. κ. ἀερ. ſtatuere hendiad., ut ſit *calido* aëre, *coelo*, nobis *warme* Luft, *Witterung*, ac referatur ad pr. ὡρ. κρυερ., quanquam ad hanc figuram non deſcendo, dum ſingula verba licet interpretari.

ὧν Ἰταλ.) Hic Bg. paulo liberius recedit a verbis. *Leisn.* Sane ſecutus eſt Bg. nec P. nec Sch. in „εὐφ. *Italia* ferax *vaporum*“ cuius adi. particulam εὖ expreſſit per adi. *ſalubris*, ſed reliquam partem φορ. per verbum ſyn. illi *ferre*, quod latet in illa terminatione adi., aſſumens praeterea adi. πάντων, ut oſtenderet, ſe articulum ſ. pron. ὧν non referre ad ſolum proximum ἀερ., ſed ad reliqua praemiſſa πηγῶν — ἀέρων, ubi, quoad illud adi., aſſumto v. ſubſt., reddam, *quibus* abundans *eſt*, quibus abundat, quae abunde habet, cf. §. 3. e., vel, neglecto εὖ, *quae* praebet, *fert*, habet Italia *ſola*, i. ſolum, praecipue, cf. 1, 4, 14. e., cum et h. l. iſti homines dicant cum animi motu aliquo, et cupidi patriaeque nimis faventes; quo Noſtri encomio de Italiae bonitate etiam utuntur ad Ael. V. h. p. 605. i. a., ubi et Plin. locus eſt, huc commodius, *tota* ea *vitalis* ac *perennis* ſalubritatis *coeli temperies* (ἀέρων) *eſt*, — *tot* montium *afflatus*, (πνοῶν, ἀτμίδων, i. venti, aurae, e montibus flantes, cf. G. Th. v. *afflat.*, quae duo ſupra quaerebamus,) — *tot* amnium *fontium* que *ubertas*; e quo extr. ſubſt. maneat tamen hic ap. Noſtrum vis propria adi. εὐφ., ut aurae illae, coelumque illud, quod Italia habet ſola et praecipue, intelligetur ſic, auras eſſe mitiores, ac coelum lenius calidiusque, nec ita immite et frigidum, ut in ripis Iſtri; ad laudem forte Italiae etiam pertinentibus, quae inſpicere non licuit, his Leisn. in m. Ox. „v. Strab. VI. et Cluv. G. A. l. 1. c. 5. p. 33. ſq.“ Reſtat de interpunctione, ut pro puncto mero poſt εὐφ. ſit melius punctum ſ. ſignum exclamandi, ſi ſumatur ab ἄλλοι — εὐφ. enunciatio ironica, aut, quod malim, non modo poſt εὐφ. punctum interrogandi cum Ms. Ba.

„εὔφορος[c]." Τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς τὴν

6. *lubria.* Talia nempe adolescenti adumbrantes, excitabant eius appetitus ad volupta-

c) In Ms. Ba. hic eſt interrogandi ſignum, at verſus non abruptus, ſed continuatus. *Mart.* Punctum interr. erat tantum in edd. Par. et Ox., v. N.

(quia orationis hanc partem facit ſimiliorem priori, retinetque animi motum eundem,) ſed etiam poſt ὕδωρ colon ſ. punctum in apice, quod cavebit, ut in altero ἀλ. δὲ — membro ne repetatur e pr. negativa οὐ, ſed faciet quoque, ut ſimplex enunciatio interrogativa e genere aiente cogitetur, aſſumta ad ſummum particula Lat. illa *num*, quae deinde et ipſa, e ſuperiori lege, mutabitur ad ſenſum in negantem, v. c. tu debes deſinere bibere aquam rel., ſed alii non debent frui rel., ſcil. non ita praeſtantes ac digni, ut tu; quae comparatio iſtorum oratorum ſane excitare in Commodo tumido et arroganti aeque, ac molli delicatoque, debuit invidiam atque appetitionem rerum iſtarum praedicatarum, ut ſequitur.

τοιαῦτα — ὑπ.) ita deſcribentes, ut propemodum oculis ſubiicerent. *Steph.* quae repetit fere Sch. poſt „praefigurantes animo eius talia" cf. 1, 3, 11., Noſtro forte utente τῷ μειρ. hic potius pro nomine Commodi proprio ſ. pro pron. αὐτῷ, variandi cauſa, cf. 1, 5, 1. e. it. infra §. 10., quam ut reſpiciat animum ingeniumque adoleſcentium, in cupiditatibus fervidius, et ad flectendum mollius, cf. §. 2. m.

ἤγειρ.) Hinc Dio 72, 2. inter cauſas, cur Commodus, pace cum barbaris facta, redierit Romam, etiam hanc fuiſſe ſcribit, μισόπονος δὴ ἦν, καὶ πρὸς τὰς ἀστικὰς ῥαστώνας ἠπείγετο. *Leisn.*

Sch., praeter „εἰς, *ad* aliquid *movere*, incitare" cum Bg. in ὀρ. modo ordine alio; nihil ſimile ferente Stp. Th. in v. ἐπιθ., nec Noſtri 6, 1, 12. e., ſed in v. ὀρ. utr. locum, illum quidem e P., ſed hunc ſine Vs., ut nec prodeſt illius diſcrimen inter ὀρ. et ἐπιθ., ſed Kypk. 2, 187. m: poſt Rom. 13, 14. „*cupiditates* non tantum vitia animi, ſed et ipſa facta externa, qualia κῶμοι, κοῖται, μέθαι" alterum Noſtri ſic reddit „*quum adulatores* cupiditates *eius* iam *vigentes* ad *turpes* incitarent *libidines*" hoc poſtr. Lat. non bene delecto, cum dicatur tantum de animo, nec de factis et ſceleribus, quae oriuntur e libidine ac cupiditate; rem me hic concipiente ſic. Cum vulgari ratione dici potuiſſet, ἤγειρον αὐτοῦ τὴν ἡδονῶν ἐπιθυμίαν, ſ. ἐν αὐτῷ ſ. ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἤγειρον τὴν ἡδ. ἐπιθ., ſ. ἤγειραν αὐτὸν εἰς τὴν ἡδ. ἐπιθ., Noſter τὰς ὀρέξεις αὐτοῦ ſimul expreſſit pro animo ſ. voluptate, ubi eſt appetendi vis et appetitio; unde ortum illud P., *adoleſcentis* animum *voluptatum* libidinibus *incenderunt*, cui par hoc, animum eius excitabant ad voluptatum cupiditatem, et hoc illi poſtr. Gr. noſtro, excitabant eum ad voluptatum cupiditatem, cui proximum illud antea Gr., excitabant in animo eius ſ. in eo cupiditatem voluptatum; ut adeo αἱ ὀρέξεις latius ſumantur ac tanquam prius quid et totum, ſed ἡ ἐπιθ. anguſtius, et ut poſterius aliquid et pars quaedam animi voluntatisque. In quo non dicam, an Noſter reſpexerit decreta philoſophorum veterum, quorum aliqui ὁρμὴν et ὄρεξιν diſtinguebant, nominatimque Academici ac Peripatetici ὄρεξιν priorem ſumebant, pro primo animi motu, ſed ὁρμὴν poſteriorem, ſecus ſtatuentibus

ἡδονῶν ἐπιθυμίαν. αἰφνιδίως δὲ[d] καλέσας τοὺς φίλους, ποθεῖν ἔλεγε τὴν πατρίδα[e]. ὁμολογεῖν δὲ τὰς αἰτίας τῆς αἰφνιδίου ὁρμῆς αἰδούμενος, δεδιέναι

7. tum concupiscentiam. Repente itaque vocatis amicis desi-
8. derio se teneri dicebat patriae; fateri tamen causas tam repentini impetus veritus, so-

d) B. 1. δὲ καὶ καλ., inserto καὶ, forte e sq. syllaba simili. e) Comma hic in B. 2. L., sed colon in Ox. 2., quo pertineat Ms. Bg., v. N.

Stoicis, cf. Heyn. Epict. i. et Gs. Isag. in erudit. univ. 2, 197. sq., cum in populari oratione, in primis ap. historicos, ista, ut et ἐπιθυμία, promiscue ponantur, et ipse Noster 3, 13, 14. νεανίας, — εἰς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήστως ὡρμημένους habeat, pro quo hic est εἰς τὴν ἡδονῶν ἐπιθ., cf. Luc. 2, 143. l. 56. sqq. et Cic. p. leg. Man. c. 14. i. *illum* — non *ab* instituto *cursu* devocavit *libido* ad *voluptatem*; tenente G. Th. Lat. Bg. *excit.* et *concup.* cum Gr. n., at postr. sine optimis auctoribus, sed *appetit.* sine Gr., verum „*appetentia*, ὄρεξις, actus s. habitus appetendi."

αἰφνιδ.) In Ms. Bg. post *itaque* et *amicis* a Leisn. additum erat comma, quod potius omisi, cum in Gr. edd. ac P. Vss. nullum esset post δὲ, ut adv. αἰφν. etiam trahi posset ad proximum v. καλ., cum alioqui, commate post δὲ facto, solum pertineret ad remotum v. ἐλ., sicut pertinebit tantum ad v. καλ. e Stp. distinctione, resoluto particip. per cum s. posteaquam, sed ad v. utr., resoluto eodem particip. per *et* copulam; ferente G. Th. adv. Bg. cum Gr. n., quod ap. Stp. Th. sine auctore, cf. Ind. Thuc. Hes. et Suid.; reddente Sch. cum P. simul et cum Bg., sed cum P. partim in „καλ. *quum* convocasset *eos*" quod est potius illud συγκαλέσας 1, 4, 1., pro quo compos. tamen hic per simpl. varietur; tenente Stp. Th. saltem notionem, cum explicet per arcessere, atque adeo pro vocare per alios, cf. 1, 2, 2. m., ducente Bg. e P. pass. et in sq. ποθ. (proprie hic sumto) formulam pass., simul suppleto pron. ἑαυτὸν, it. δὲ per δὴ, cf. 1, 4, 14., ut post τὴν πατρ. in Ms. Bg. repertum semicolon, si ab ipso est, respondeat colo Ox., quod feras in oppositis δὲ ac μὲν, quod hic in pr. ἐλ. deest; quanquam et edd. Bas. comma placebit forte aliis hic in uno eodemque subiecto et eadem verborum rectione per nominativos particip., quorum masc. per synesin cohaeret cum §. pr. neutr. τῷ μειρ.

ὁμολ. δὲ) Bg. e P. primum in δὲ, ap. G. Th. cum Grr. al., sed cum Gr. n. ὁμ. in Lat. v., ex eodem, ut et in adi. αἰφν. assumto adv. οὕτως, pro quo sufficiebat capere artic. τῆς pro pron. ταύτης, ut nec opus supplemento Sch. in „ὁρμ. *impetus* redeundi *repentini*" si hoc subst. referas ad pr. §. v. ποθ., in quo latet subst. πόθος, isti syn., cum et desiderium sit genus cupiditatis, pro qua est ap. Stp. Th. aliunde, ut et v. αἰδ. pro non audere s. nolle, quomodo hic ceperim, (ut nostratium *sich schämen* s. *scheuen*,) et Bg. etiam, ob sq. δεδ., e P., ap. G. Th. cum Gr. n., praeter quod Sch. etiam „*erubescens* fateri" syn., proprie prae cogitatione iniqui aliorum iudicii nolle aliquid fateri, it. cum rubore, in genis oborto.

προσεποιεῖτο [f], *μή τις ἐκεῖσε*	licitum se simulabat, ne
προκαταλάβοι τὴν βασίλειον	quis illic occuparet prin-
ἑστίαν τῶν εὐπατριδῶν πλου-	cipis domum ex patriciis

f) Hoc comma fuit in Ms. Ba. cum edd. A. et al., sed nihil in Stp. rel.

δεδ. πρ.) Cogitabat Commodus, ut Hiero ap. Xen. in Hier. 1, 12. *οὔτε (οἱ τύραννοι) τὰ οἴκοι κέκτηνται ἐχυρὰ, ὥστε ἄλλοις παρακαταθεμένους ἀποδημεῖν. φοβερὸν γὰρ, μὴ ἅμα τε στερηθῶσι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀδύνατοι γένωνται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας. Leisn.*

Nesciente Stp. Th. int. *δεδ.*, cf. Ind. Luc., P. partim Bg. deserit, v. primum reddens per phrasin, oppresso v. subst. *esse*, et assumto iterum pron. *ἑαυτὸν*, ap. G. Th. „inquietus et curis affectus" nec cum *ne* coni., cf. tamen Iust. Ind. et ad *πρ.* 1, 9, 13. de Bg., quod quia cum Gr. late patet, nec modo ad omnes corporis partes et actiones, ad vultum, oculos, frontem, sed quoque ad linguam orationemque, hic ceperim de extremis potissimum, ut sit, significare ore ac verbis, dicere, fingere, nobis *vorgeben*; quo de nihil ap. G. Th., cum Gr. n., sed Ind. Tac. „simulare *meritum*, i. iactare" s. profiteri, Corn. N. „*sim.* i. caussam interponere" i. proferre ore ac dictis, ut Cl. Cic. „*simulatio*, nomen, praetextus" et Amm. M. Ind. „pro accusatione." In sq. apparet, *τὶς* cohaerere cum remotiore gen. *τῶν εὐπ.*, quem ita longe Noster distraxerit ob orationem laeviorem, sequente Bg. ordinem hunc, non item P., unde tamen sumsit pr. *ex* iterum, cf. §. 2. i., suppletam et ab aliis in tali gen. cum *τὶς* s. *εἷς*, cf. L. Bos. Ell. p. 488. e. 492. m. cum Fisch. ad Well. p. 309.; neglectum a P. adv. *ἐκ.* servante Sch. per Lat. *ibi*, syn. Bg., quod aliunde ap. Stp. Th. semel, cf. L. N. T. cum Ind. Fisch. Aesch., liberum relinquente me, quorsum trahas adv., ad sq. v. *πρ.*, an ad pr. *τὶς* et simul ad sq. subst. *τῶν εὐπ.*, pro *τὶς ἐκ. τῶν εὐπ.*, ut simile sit isti 2, 9, 15. *οἱ ἐκεῖσε ἄνθρωποι*, suppleto particip. *ὄντων*, quomodo suum exemplum quoque explicat Stp. Th., in v. *προκ.* subiiciens locum hunc sine alia Vs. post Lat. Bg., qui hic cum P. reddit, ut simpl. *καταλ.* 1, 3, 1. e., tenente G. Th. cum Gr. n. „*praeoccupare*, — ante occupare" ex optima auctoritate, etiam physice, ut h. l., ubi vim habeat praep. suam.

τὴν βασ. ἑσ.) Uti alii scriptores, ita saepissime Eurip. hac v. utitur pro *οἴκου* voce, v. e. c. Alc. A. 3. sc. 2. *Stroth.*

Qui respicit forte v. 589., servante Bg. e P. omnia, (per syn. subst. duo,) sed Nostro variante cum *ἡ βασίλειος αὐλὴ* s. *οἰκία*, qua in notione tenet Stp. Th., sed non cum epitheto Nostro, nisi in adi. *β.* ex h. l. solo, ut et ego habui modo ex Ind. Polb. Ern. „*ἑστία τῆς δυναστείας*, sedes *imperii*" cf. Hes. et Suid.

τῶν εὐπ. πλουσ.) Forte *καὶ πλουσ. Reisk.* Pro quo lenius erat *ἢ πλ.*, cum haec syllaba facilius a sq. littera *π* periisse posset, et ipse Noster 2, 6, 8. diserte haberet, *ὅσοι εὐπατρίδαι, ἢ ἔτι πλούσιοι*, etiam syn. *εὐγενὴς* et *εὖ γεγονὼς* cum *πλουσίοις* semper distincte poneret. Tum ipsi Vern. hic copulam *und* interiiciunt, nescio unde, cum et P. cum Mss. maneant in vulg., per se sensum aliquem edente, v. 1, 2, 3. m., sed G. Th. ferente cum Gr. n. Bg. „*op.*, dives, rel." at cum Gr. al. in Lat. ad adv. *εἰτ.*, e P., cuius gradum deserit modo Bg. in *ὀχ.*, quo sine adi. Noster

σίων, εἶθ' ὃ, ὥσπερ ἐξ ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως, δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας, ἐπιθῆται [h] τῇ ἀρχῇ. αὐτάρκης δὲ ὁ δῆμος,	opulentis, dein quasi ex munita arce conflatis copiis invaderet imperium. Suppetit 9. autem populo facultas submi-

g) Hic nullum comma in edd. et Ms. Bg. h) Ms. Vi. ἐπιθῆ τε mendose, sed ἐπιθεῖται in edd. A. B. cum Par. I., v. N.

7, 1, 9. iterum utitur hac formula et similitudine, (ignota Stp., etiam nobis aliunde,) ibique improprie, puto, pro adv. aliquo s. syn. ei formula aliqua, v. c. tuto, libere, sine impedimento, via ac ratione tutissima, quae hic, ubi de hostibus quibusdam sermo est, etiam valere potest proprio sensu, e re bellica ducto, ubi, arcibus occupatis, reliqua urbs eo citius faciliusque expugnatur, et caeterae regiones occupantur tenenturque; unde et exponi licet pro cito ac facile, cf. de ἀκρ. Hes. et Suid., *arx urbis*, sed per Bg. simpl. etiam L. Ern., ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in particip. *mun.*, pro adi., quo de Gr. v. Hes. cum Suid. (ubi et Bg.) Ind. Xen. Z. Cyr. ac Bach.

δύν. κ. περ.) Forte καὶ πλοῦτον περ., ut aliis loquitur locis. *Steph.* cuius medicina, durior nec necessaria, v. ad 1, 2, 3. m., reddente Sch. in „δ. κ. π. σ. exercitum *colligere*" partim e P., unde Bg. modo conservat Lat. ad v. σ., contrahens et ipse duo subst. in unum, sed ut forte ceperit suum de copiis utr., militaribus ac pecuniariis, pro severo, *exercitum* et *pecuniam*.

ἐπιθῆτ.) Alii ἐπιθεῖται, ex quo factum ἐπιθεῖτο conveniret cum προκαταλάβοι. *Steph.*

Mihi edd. indicativus videtur potius operarum vitium, quam ut excusem per enallagen modorum, quae et est in vulg. coniunctivo cum optat. προκ., servante Sb. Ind. vulg. coniunct., ac laudante simile Nostri §. 18. δεδιέναι, μή τις ἐκεῖ τοῖς πράγμασιν ἐπιθῆται, quae formula est syn. nostrae, qua de, praeter illa ad 1, 3, 14. e., add. Stp. Th. 3, 1498. C. i., servante P. aliquam vim med., ut Gs. ad Luc. 2, 189. i. ἐπιθέμενος τῇ ἀ., *vindicato* mihi *imperio*, ubi, ut hic, ἀ. imperantis potestas s. dignitas.

αὐτ. δὲ) Particula δὲ hic et alibi pro γάρ. *Steph.* Hic δὲ est causalis. Sic ap. Hom. eadem vox ponitur Ἰλ. π, 105. et v. 56. (forte 57.) v. Walther. An. hist. p. 25. Sic Marc. 16, 8. Luc. 4, 38. Matth. 23, 5. 2 Cor. 1, 21. Thuc. 1. p. 23. Elsn. Obs. p. 200. Kuhn. ad Ael. V. h. 12, 8. (p. 730. N. 5.) Raphel. ad Xen. p. 273., add. Luc. 12, 2. coll. Matth. 10, 26. et Marc. 4, 22. L. Bos. Exerc. p. 43. *Leisn.*

De δὲ ap. Thuc. l. l. dubites, utrum Leisn. respiciat l. 93. πρότερον δὲ, nam *ante*, an l. 96., cf. N. et in Schol. p. 600. ad p. 2. v. 3., Bg. servante vim propriam, quae et h. l. obtineat hactenus, ut tota enunciatio et §. haec sumatur pro iudicio historici, quod et a Latinis fit per adversativam, sed sic, ut extrinsecus fere assumatur asseverandi vocula, v. c. sane s. vere, nobis *in der That* s. *wirklich*; ut tamen historicum iudicium illud maneat quoque in altera τοῦ δὲ notione Stp., qui in Th. tenet eam 1, 913. D. e. tantum ex Hom., cf. Suid. 1, 517. i. Schol. Thuc. L. Ern. cum N. T. Fisch. et Kbs. Bud. C. 1298, 51. Vig. p. 527. Nr. 24. Dev. p. 105. N. 19. a. i. Bauer. Phil. p. 156. m. Hoog. Op. p.

χορηγῆσαι[i] πλῆθος ἐπιλέκτων νεανιῶν. τοιαῦτά τινα προφασιζομένου τοῦ μειρακίου, οἱ μὲν ἄλλοι συνεστάλησάν τε τὴν

nistrandi magnum numerum 10. delectorum iuvenum. Talia causante adolescente, caeteri quidem contracto ac demisso

i) Ms. Ba. ἐπιχορηγῆσαι λ., v. N. –

250. sqq. Kypk. 2, 195. D'Arn. An. Cr. Ind., Abr. ad Aesch. T. utr., ad Thuc. Ind. in N. cum Or. Bauer. p. 46. e. et Ind., ad Luc. 2, 703. N. 17. Fisch. ad Plat. Euthyphr. p. 12. N. 4. et ad Pal. p. 5. N. c; e., ubi et laud. Schol. Eur., it. Indd. Herodt. R. Or. V. 8. And. Arist. Kust. cum Schol., Is. Ev., Xen. Cyr. et Pol. Z. cum N. p. 136. a. i. 206. a. §. 2., sine necessitate ut tribuat Vern. vet. haec Commodo ipsi, qui modo oblique hic loquitur. Tum Sch. in „δημ. *populus*, ut plurimum de Romano, (hic certe, ubi suppleas ὁ ἐκεῖ e pr. ἐκεῖσε,) a senatu distincto, αὐτ. suppetit *populo*" dux Bg., qui tamen addit subst. *facultas* ad v. illud, ubi G. Th. „in promtu est, sufficit et abundat" sed et pro *est* s. adest; unde formula Bg., pro Gr. adv. et v. ἐστὶ oppresso, fuerit i. q. potestas est populo, s. populus potest, quod postr. P. oblique tenet, nobis *vermögend* s. *im* Stande *seyn*.

χορηγ.) Ms. compos. pro simpl., deinceps etiam obvium, e glossa est mera, ne quis h. l. de vi propria cogitet, sed de impropria, pro praebere, suppeditare, nobis *hergeben* s. *liefern*, simpliciter ac sine notione copiae hic vel ob adiunctum subst. πληθ., cf. Stp. Th. aliunde, sed et cum Bg. compos., Xen. Mem. S. 3, 4, 3. N., Krb Decr. R. p. I. p. 22., ut de Ms. compos. idem ad N. T. p. 305. m. Loesn. p. 330 m. Tittm. de Vest. Gn. p. 133. sqq. Bud. C. 1417., sed de simpl. nostro etiam Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. 8. Lyc. Dem. (cui add. 153, 26.) Xen. 'Αγβ. Mor. cum Diod. S., ubi cum adv. ἀφθόνως, quo et ipso concidit illa emphasis, Luc. Ael. V. h. Plut. Hs. Gs. Chr., Geop. et Arist. Kust., ut compos. modo in Ind. Dion. H. S. T. utr. et in L. N. T. Schw. N. vidimus, sed, praeter N. T., neminem, qui utr. simul usurparet, cf. Hes. 2, 1561. χορηγεῖ, παρέχει, δίδωσιν, sine auctore, ap. Sch. „*suppeditare copiam iuvenum*, sufficiens *est* populus" sed G. Th. in Bg. „ὑποχορηγέω, subinde dare s. procurare, quod opus est, (sed et simpl. dare) *suppedito*, χορηγέω, subministrare, suggerere" e P. fere Bg. reddente subst. πλ. per adi. et subst., ad sensum, cf. Stp. Th. 3, 378. G. c., ut de ἐπιλ. νεαν., e P., alibi.

τοιαῦτα) E P. per omnia Bg., ut Stp. Th. sub Bg. in v. πρ. hinc sine alia Vs., cf. Ind. Thuc. Dem. (cui add. 277, 12. 379, 15. 541, 11. 898, 6. 1177, ult.) Xen. Cyr. et Bach., sed Thuc. 59, 32. προυφασίζετο, *speciosas* causas *fingebat*, ut Schol. αἰτίας προέτεινεν, quod procedit ibi, ubi absolute ponitur, non item, ubi cum acc. rei, ut hic, qua in causa iam Stp. l. l. suasit privum aliquod v. Lat., quorum Bg. (ap. G. Th. sine Gr. et explic., huc profutura) valet h. l. proferre, afferre, praetexere, nobis *vorgeben*, vorbringen, *vorschützen* s. *vorwenden*, i. talia quaedam pro causa et per praetextum proferente adolescente s. eo, cf. §. 6.

συνεσταλ.) Naturalis disciplina docet, contracto pectori tristitiam, lato et amplo laetitiam inesse, v. Cort. ad Sall. p. 251. (b. i.) *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Salm. ad Simplic. p. 68." Sch. reddente in „σ.

ψυχὴν, καὶ σκυθρωπαῖς ταῖς animo erant, moeſtoque vultu

contracti fuerunt pavore animi, ſ. defixi fuerunt metu, ψ. metu animi contrahi" partim e P., quem et Bg. deſerit, dupliciter reddendo, ſevere ac cum explic., nec tamen ſervata conſtructione in paſſ. cum acc., ubi deeſt pr. κατὰ, quae formula eſt et Lat. in multis v., aut ſaltem per ſyn. abl., ut verterim *perculſi* ſunt *animum*, cf. G. Th. 777, 87. 94. it. *perculſi*, conturbati, *turbati* ſunt *animo*, v. ib. *turb.* 893, 54., quomodo capio Gr. paſſ. extra tropum, pro triſtem reddi, triſtitia affici et impleri, nec aliud putans Bg. cogitaſſe in ſua formula *demiſſo* animo *eſſe*, v. G. Th. in Bg. et v. *demitto* p. 77., ubi l. 33. e Cic., *eſt igitur* aegritudo *opinio recens mali praeſentis*, *in* quo *demitti* contrahi *que* animo *rectum eſſe videatur*; unde et hic imiteris, *contracti* ſunt *ac* demiſſi *animo*, ut Stp. Th. 3, 1008. C. poſt eundem Cic. locum cenſet „σ. quoque poſſe reddi *demitti* contrahi *que* animo (non legitimo ordine,) ut in rebus adverſis, dolore, triſtitia, metu, (nec tamen cum exemplo aliquo, nec p. pr., niſi H. e.) συςέλλονται οὗτοι τὰς φύσεις, natura *animis* ſunt *dejectis*" cf. ap. Longum τὰς ψυχὰς συνεςάλησαν ὑπὸ λύπης, ex indicio Abr. Dil. Thuc. p. 723. e., ubi non tantum cum praep., quae alias eſt cum paſſ. v. v. (ut plane conſtare debeat de ſenſu paſſ., quod alii cum acc. rei pro med. ſ. act. accipiunt, dicentes, paſſ. ſequi caſum ſui act.) ſed et cum diſerto adiuncto e genere affectuum, ut cum ſimili adiuncto per ſyn. abl. φόβῳ πολλῷ συνεςέλλοντο ap. Wyttb. ad Plut. de ſer. v. n. p. 103. i. et cum adv. praeterea ap. Zoſ. 3, 8, 6. m. δεινῶς ὁ Κωνςάντιος συνεςάλη τῷ φθόνῳ, gravi *quadam* invidia *correptus* eſt *Conſtantius*, ſed cum mero abl. rei alius generis ib. 4, 50, 2. e. τοῖς γεγονόσι συνεςαλμένος, ob *ea* moeſtior *factus*, qui locus memoriter modo, opinor, ſic affertur" τοῖς γενομένοις σ., illis *caſibus* moeſtior *factus*" a Wernsd. ad Philam p. 77., ubi tamen de act. bene, ad poëtae, ἐγὼ δὲ φρίττω συςαλεὶς ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, ego *vero* moeſtus *in* tanti *negotii* diſcrimine *contremiſco*, pro *ego* vero *horreo*, contractus *demiſſus* que *animo* prae *angore*, cf. cum abl. aliquo ſ. abſolute Ind. Dion. H. S. T. 1. animo *contrahi*, Polb. Ern. Diod. S. Plut. Krg. Bud. C. 196, 15., ſed per notiones alias Dion. H. l. l. Luc. Geop. Ariſt. Kuſt. Dem. Gem. Pleth. (cuius locum poſter. explicaſſem, ut prior.) Xen. Pol. Z. Abr. Dil. Th. p. 742. e. cum Auct. p. 420.) tum nominatim de mortuis, L. Ern. et N. T. cum Alb. Gloſſ. p. 65. e. Krb. p. 176. e. Loesn. p. 177. m. Heſ. 2, 1305. m., Pollux, inter v. v. timendi, 5, 122. συνέςαλμαι, *correptus ſum*, 3, 136. e. συνεςαλμένος, *inanimatus*; immo *exanimatus*, ut noſtro loco ſufficiat noſtratibus *niedergeſchlagen* ſ. *beſtürzt* werden *in* der *Seele*, im *Gemüthe*, im *Herzen*.

σκυθρωπ.) Demittere in terram vultum, ſ. capite demiſſo terram intueri, non modo ſignum pudoris, modeſtiae et verecundiae, ſed etiam terroris ac triſtitiae, Curt. 6, 9, 1. (ſq.) Caeſ. b. G. 1, 32, (2.) Tac. H. 4, 74. (ubi nihil reperi,) Sen. ep. XI. (etiam cogitabundorum, v. Heyn. ad Virg. Aen. 7, 249.) Heſ. σκυθρωπὸς, συννὸς τὰς ὄψεις. Ei cognatus βλοσυρὸς, qui πᾶν ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων, totum ſupercilium deorſum trahit, oculos operiens Ἰλ. ρ', 136., ubi v. Schol. et Theocr. Id. 24, 116. *Leiſn.*

Ap. Heſ. potius eſt 2, 1222. e. σκυθρὸς, συννὸς τὰς ὄψ. — σκυθρωπὸς, ut ap. Suid. 3, 339. e. modo v. σκυθρωπάζω, cf. Biſ. ad Ariſt. Lyſ. v. 7. et Schol. ad Ran. v. 842., coll. Suid. l. l. i. et Heſ. 2, 1221. i. cum Hom.

ὄψεσιν εἰς γῆν ἔνευσαν. Πομπηϊανὸς δὲ, ὃς πρεσβύτατός τε[k] ἦν ἁπάντων, καὶ κατ᾽ ἐπιγαμίαν προσήκων αὐτῷ[l], (συνῴκει

11. in terram nutabant. Pompeianus autem, qui et aetate reliquos anteibat, et affinitate ei erat iunctus, nam in matrimo-

k) In Ms. Ba. ὃς πρ. abeſt, et poteſt abeſſe, ſi ab ipſo vocab. πρ. parentheſis incipiat. *Mart.* v. N. l) Signa parentheſis in Ms. Ba. deſunt, ut in edd. A. cum B. 1. et Ms. Bg., neceſſaria tamen ob γὰρ interiectum, cumque oratio ſuperior Πομπ. λ. ſuſpendatur ad inferius v. ἔφη.

Ἰλ. ώ, 113., ſed Sch. in „σκ. *moeſto* vultu *terram* intuiti *ſunt*" partim cum P. libere copioſo, ubi adiunctum ſubſt. ὀψ. facit, ut adi. σκ., in quo ipſo id iam ineſt, ſumatur pro ſimpl. σκυθρὸς ac pro Lat. Bg., dum Stp. Th. profert nec Bg. in ὀψ., et in σκ. tantum ſimile Noſtri, fere cum P., 4, 3, 16. σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γ. ἐν., ubi variat Noſter in praep. et ſine artic. poſt adi., (absque diſcrimine hic addito,) it. per ſubſt. ſyn., cf. Poll. 4, 137 σκυθρωποὶ ὀφθαλμοὶ et Alciphr. p. 152. i. οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὄμμασι, *non decet* triſtis *et* tetricus *adſpectus* tales *oculos*, pro *non* decet *truces* ſ. *tetricos* eſſe *tales oculos*, (quod poſtr. Lat. adi. ap. G. Th. cum Gr. n.) ubi v. N. cum Ind. Xen. Cyr. Z. Fiſch. Theophr., Thom. M. p. 143. N. 1. ſq. Foeſ. Oec. L. Ern. et N. T., it. Krb. ad id p. 23. e. Loesn. p. 21. e. Kypk. 1, 34. Hdb. ad Xen. p. 105. m. Abr. L. Ar. p. 140. m. 100., ubi ſimilia, v. c. φαίνῃ γὰ ἐσκυθρωπακέναι τὲ καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τις συννοούμενος, (pro quo forte leg. τὶ, ut ante ib. ὥσπερ τὶ συννοουμένῳ, cum ς e ſq. adhaerere potuerit,) it. ἔνευσεν εἰς τὴν γῆν, cf. Stp. Th. 2, 1040. G. m. hinc mendoſe συνεσ. τε εἰς τὴν ψυχ. λ. e P., ut Bg. frequent. iterum pro primitivo ap. G. Th. cum Gr. al. nec de perſ., cf. Sall. Cat. 31, 7. demiſſo *vultu* N. Cort. et Curt. 6, 9, 1. *rex*, vultu *praeferens* dolorem, *diu* dimiſſo *in* terram *vultu*, et ad Suet. Tib. c. 68. e. incedebat — *adducto* fere *vultu*, Caſ. N. „σκυθρωπὸς ὡς πλήθει" ſed de *vult.* in aliam notionem, quam pro oculis, ut hic, Cl. Cic. et Cort. ep. Cic. 12, 30, 8., at de v. *nutare* per Indd. nihil, quam pro inclinare ſ. propendere, ſive phyſice, ſ. tropice, nec de tota Bg. formula.

ὃς πρεσβ.) Ms. et Martini rem non capio, cum non conſtet, quid omiſſum ſit, pron. ὃς, an τὲ, quam copulam cum relato καὶ Bg. bene ſervat e P., ut et πρ., pro propiori, *et* aetate *maximus* erat *omnium*, ſ. reliquorum omnium, ſc. amicorum, φίλων, quod ſubſt., explendum iam in pr. §. ἄλλοι, repeti decet e §. 7. i., aut eorum, qui aderant tum et ibi; quo finito ſenſu compoſ. ἁπ. convenit cum ſimpl. πᾶς, ut et in illo pro reliqui omnes, v. Miſc. Obſ. Amſt. V. 10. p. 355. cum Valck. Eur. Ph. Schol. p. 765. N. b., ſed Sch. in „Π. Pomp. affinis Commodi Imper. „ut Sb. Ind. Lat." fuit hic Claudius Pomp. Antiochenſis, genere non ſatis nobili, a Marco bis conſul factus et filiae connubio honoratus, ut Schott. adnotat" fere e Capit. in Marco c. 20. e. p. 365., cuius et mentio ſit alibi per iſtum Tomum, v. Ind., cum nomine *grandaevi* et *ſenioris*, cf. ad §. 1. i. et ad Dion. Caſ. 2, 1179. N. §. 23. 1204. N. §. 11. et 19. it. 1227.

κατ᾽ ἐπιγ.) Sch. in ἐπ. et πρ. cum Bg., qui deficiens hoc in P. membrum e Stp. ed. emendata Vs. recepit, ordine tantum mutato, ut Sb.

γὰρ τῇ πρεσβυτάτῃ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κομμόδου,) „Ποθεῖν „μέν σε, ἔφη [m], τέκνον καὶ „δέσποτα, τὴν πατρίδα, εἰκός.

nio habebat natu maximam so-12. rorum Commodi, *Desiderio te quidem*, inquit, *o fili et domine, teneri patriae, minime mirandum. Nam et ipsi rerum*

m) In Ms. Ba. ἔφη nec commatibus, nec () inclusum est, uti nec vocativi consequentes. *Mart.* Parenthesis signa sunt in Stp. rel., sed post σὲ et ἔφη nihil in A. al., quo de tacemus post.

Ind. v. κ. hinc „affinitate *propinquus*" itidem formulam Gr. e praep. cum subst. vertens per abl. syn. nudum, cum et in Lat. Bg. *iunctus* usitata sit praep. *a*, v. G. Th. 1257, 77. 83., nihil ferente tale Stp. Th., cf. de subst. ἐπ. Ind. Xen. Cyr., R. Or. V. 6. Dem. Dion. H. S. T. 1. Diod. S., Abr. Dil. Th. p. 100. m. 819. e. Suid. 1, 1345. m., sed Nostri formula sine Vs. p. 876. i. v. ἔτοι, et 3, 111. m. πηὸς, ὁ κ. ἐ. συγγενὴς, cf. Hes. 2, 957. m. et Ind. Dion. Cas. ἐν γένει αὐτοῖς κ. ἐ. πολλοὶ ἦσαν, ut de πρ. Hes. 2, 1045. m. προσήκοντες, συγγενεῖς, sine N. nec coll. Suid. 3, 199. i. προσήκων, δοτικῇ, κατὰ γένος ἀγχιστεύων, *genere* propinquus, *cognatus*, ἦν δὲ ὁ παῖς πρ. κατὰ γένος, *puer* autem *genere* propinquus *erat*, rel. Bud. C. 769, 32. et Stp. Th. aliunde et 1, 1692. C. „Τηρεῖ — προσῆκεν ὁ Τήρης —, οὐδὲν —, sed additur frequenter dat. γένει, s. (acc.) γένος, praecedente κατὰ" quorum prior casus dat. par nostrae formulae et Bg. abl., pro quo et potius censeri potest, tum Dion. H. S. T. 1, 693, 12. ὀλίγοι μέν τινες κατὰ συγγένειαν ἢ φιλίαν προσήκοντες ὑμῖν, *pauci*, qui *scilicet* genere *aut* amicitia *coniuncti* vobis *sunt*, it. Ioseph. 2, 199. ς. i. l. 5. τῷ βασιλεῖ προσήκοντα κατὰ γένος, cuidam, *regi* genere *propinquo*, cf. cum solo dat. pers. Ind. Luc. et Dem. 119, 6., ap. quem et cum abl. γένει 814, 17. 870, 8. 1017, 2. it. absolute 118, ult. cum Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., ubi et cum abl. φιλίᾳ, proferente L. Bos. Ell. p. 63. m. tantum haec „deest γένος in προσήκοντες, sc. γένει, propinqui, cognati" sine illis ἐν γένει et κατὰ γένος, aeque explendis; comparante me Lat. *attingere*, quod ap. G. Th. cum simili abl., v. c. *sanguine* et *affinitate*, ut verterim hic κ. ἐ. πρ. ἀ., sc. ἦν, e pr. repetendum, *affinitate* eum *attingebat*, et hinc libere, affinis ei erat; ut e prioribus patet, v. προσήκειν late patere, et ad omnes rationes, quibus ad aliquem quasi accedas, pertineasque, ei par sis habendus, socius ac similis.

συνῴκ.) Stp. Th. „συνοικεῖν dicuntur, qui connubio iuncti sunt, ac de uxore usitatius, pro nubere" post quae unum exemplum Nostri aliunde de muliere, sed de viro add. Bud. C. 208, 42. Ind. Dem. (cui add. 827, 25. 831, 7. 858, 2. 26. 871, 6. 17.) Xen. Cyr. et Pol. Z., Ael. V. h. Luc. Plut. Hs. cum Eutrop. et Zos. 4, 57, 3., sed de muliere ib. 1, 39, 5. 4, 41, 1. e., ducente e P. partim Bg., pro cuius phrasi malim v. privum Stp. ante, nobis *sich vermählen*, qui non habemus, ut nec Lat., tropum Gr. honeste. In sq. τῇ πρ. Bg. e P. severius, quam ante, et de Lucilla, quae hic innuitur, cf. Exc. ad 1, 2, 1.

ποθεῖν) Respicit §. 7. e., ubi eadem Vs. Bg., quae hic, ut pro §. 4. i. ὦ δεσπ. variat Noster sine exclam particula, a Bg. e P. addita, non item a Sch., qui in „τ. vocat. pro blanda compellatione, qua senex iunio-

„*καὶ γὰρ αὐτοὶ τῶν οἴκοι ὁμοίᾳ* *domesticarum simili desiderio*
„*ἐπιθυμίᾳ ἑαλώκαμεν. ἀλλὰ* 13. *capti sumus. Sed, quae*

rem Imper. alloquitur" quo de nomine amoris ac blandimento senis erga iuniorem nihil ap. Stp. Th. in π., sed obiter modo 3, 34. E. m. v. *ἄππα* „iuvenes a senibus vocantur *παῖδες* et *τέκνα*" sine auctoritate, cf. Hom. Ὀδ. ν', 254. et L. N. T. Tum Sch. „*ἔφη*, aor. 2., vel, secundum aliquos, impf. *inquit*, dixit, *aiebat*, plerumque parenthesi inclusum, (ap. Stp. Th. 4, 51. F. tantum aor., sed Bg. e P. ap. G. Th. cum Gr. n.) *εἰκ.* verisimile" ubi Bg. e P. sed sine oppresso v. *ἐστὶ* non habet Stp. Th., at Dem. 153, 2., ut cum eo 1016, 8. 919, 2., cf. Suid. 2, 22. m. inter alia per *εὔλογον*, *rationi conveniens*, non coll. ad Hes. 1, 1104. m. (v. supra ad 1, 1, 10.) Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach.

καὶ γὰρ) Bg. *καὶ* retulit ad remotum pron. *αὐτοὶ*, non ad vicinius *γὰρ*, quocum iunctum efficit Lat. *etenim*, quod diserte hinc tenet Sch. in *καὶ*, pro simpl. *γὰρ*, cf. 1, 8, 8. m., ut de Bg. ratione est Lat. *etiam* s. etiam adeo, quo tendunt P., *quippe* — nos *quoque*, recte intelligentis *αὐτ.* pro *ἡμεῖς*, ut pro *ἡμεῖς αὐτοὶ* Sch. in „*ἀ.* nos *ipsi*" sensu eodem, quia ad Bg. modum *αὐτὸς* quoque significat illud Lat. *etiam*, s. adeo, s. etiam adeo, cf. Cl. Cic. cum Schell. de stylo p. 314. i., quae est illa emphasis, obscure tributa a quibusdam isti pron.; v. G. Th. 1223, 63. cum Ind. Corn. N. et Flor. it. Stp. Th. 1, 603. A. sqq., qui tamen habet modo cum pron. alio, ubi v. c. *ἐκεῖνος αὐτὸς*, ut Lat. ille *ipse* s. is *ipse*, nihil est, quam *ille etiam*, aut *αὐτ.* Lat. *prorsus*, nostrum *eben*, magis declarantia; cf. Hor. Turs. p. 445. Nr. 7. sqq. Tum Sch. in „*τῶν* cum adv." e P. cum Bg., in formula ex artic. cum adv. per adi., suppleto subst., cui et addendum particip., *τῶν οἴκοι ὄντων πραγμάτων*, cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Luc., in primis 2, 216. e. *τὰ οἰ.* suam *patriam*, bene ad sensum, ut et capio hic pro patria, i. solo, personis et rebus, ibi praesentibus, Xen. Z. Cyr. et Pol.; sed Ἀνβ. 1, 7, 4. e. bis in vicinia diverso sensu, *τοῖς οἰ.* de personis, i. iis, qui in patria sunt, cf. Ind. Mor., sed et de rebus, quae in patria sunt, *τῶν οἰ.* ed. Th. V. 2. p. 47. rebus *patriis*; unde suppleas potius subst. *χρήματα*, ad personas etiam patens quodam modo; nisi tum statim explere malis *ἀνθρώπους* s. *ἄνδρας*, tacente L. Bos. Ell.

ὁμ. ἐπ. ἑ.) tenemur *cupidine*. Sic 2, 13, 10. 5, 6, 4. Hoc praeteritum act. passive capiendum; ut proinde male Vechn. hellen. 1, 1, 6. p. 79. significationem pass. huius v. act. ad plusqpf. restringat. *Leisn.*

Praeter notionem praesentis, quam in hoc perf. exprimit Leisn., cum Sch. „ten. *cupiditate*" (liberius versante P.) non item Bg., de pass. significatione huius act., maxime in perf. et aor., cf. Bud. C. 5, 45. Stp. Th., ad Luc. 3, 30. N. 33. Abr. Dil. Th. p. 691. e. it. ad Aesch. 2, 17. i. Vig. p. 176., exemplum formulae *ἐπιθ. ἑ.* non habente Stp., quanquam aliorum animi motuum, ut *ἔρωτι*, qua analogia sustineat se Nostri haec, ut et Lat. Bg., qui et bene *ἐπιθ.* de *πόθῳ* intellexit, cum respiciatur pr. *ποθεῖν*, cf. §. 7. e. it. Stp. Th. 1, 1610. D. et E. m., tropoque remoto, *desiderio* captum *esse* s. *teneri*, est i. q. desiderium sentire, et i. q. pr. v. privum *ποθεῖν*, pro quo hic per phrasin variatur; non tenentibus Bg. illam G. Th. et Indd., sed servante Sch. e P. adi. *ὁμ.*, quod, a Bg. omissum, severius statim restitui.

„τὰ ἐνταῦθα, προὐργιαίτερα *hic expedienda sunt, cum potio-*
„ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα, *ra sint magisque urgeant, ar-*

τὰ ἐντ.) Sch. utrinque cum Bg., partim e P. in supplento particip., non solenni illo ὄντα, sed alio, v. c. πραττόμενα s. πρακτέα, quod, cum supplendo insuper subst. πράγματα, facit *res*, quae *hic* agendae *sunt*, et deinde liberum Bg., ab ellipsi subst., v. c. *negotia*, quae *hic exp. s.*, ni fallor, pro nostro *agenda*, aut exsequenda, s. absolvenda; nil profuturo G. Th., cum ἀνύττω, κατανύω, rel., nobis *betreiben* s. *beendigen*; etsi procedit quoque expletum γινόμενα, *res*, quae *hic* geruntur, *fiunt*, it., e vulgari ὄντα, *res*, quae *hic* sunt *nobis*, nostratium *die Sachen* s. Geschäfte, *die* wir *hier* vor *uns haben*, breviusque, *die* hiesigen *Angelegenheiten*, s. *die* Geschäfte *hier*, opprimente Nostro illud postr. particip. ob mox sq. ὄντα, sed Stp. Th. tacente formulam, ut L. Bos. ellipsin, cf. tamen Ind. Is. Ev. περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων, ubi et mancum „ὁ ἐντ. βίος, haec *vita*," Ael. V. h. οἱ ἐντ., sed Luc. πατρὶς ἡ ἐντ.

προὐργ.) Sch. „προὔργου, quod operae pretium est, — quae priores partes agunt, s. magis e re sunt" prius partim e P., unde Bg. nihil, quam particip. resolvit per syn. causalem, noscente Stp. Th. nostrum comparativ. gradum modo in sing. et sub προὔργου, cum spiritu simul, ut Ind. Polb. Ern. et Is. Pan. Mor. sed sub προυργιαῖος Dem., etiam sine leni, ut ap. Stp., separatim edentibus comparat. hunc, cum s. sine spir., L. Ern. R. Or. V. 7. Is Plut. Hs et Thuc., ubi sine leni, at cum eo in textu 234, 76. τὸ ἑαυτῶν πρ. ἐποιήσαντο, suae *privatae* potius, *quam* communi *sociorum* saluti *consuluissent*, pro *suam rem* s. *utilitatem* potiorem *habuissent* s. *duxissent*, Schol. προτιμότερον, cf. Hes. sine leni, sed cum eo Suid. (e quo corrigendus Bis. ad Arist. Lys. v. 20.) Bud. C. 1000. Ind. R. Or. V. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 1. Luc. Arist. Kust. it. Bg. ad eiusdem Plut. v. 623. in Harl. Chr. Gr. P., ad quem locum in ed. Hemst. p. 203. Schol. C. D'Orv. explicat τῶν ἀναγκαίων, ut ad Thuc. 248, 60. τὸ τῶν προὔργου Schol. τῶν σπουδαίων, cf. Barn. ad Eur. Hel. v. 1395., quorum prius τῶν ἀναγκ. hic ap. Nostr. non procedat ob mox sq. μαλλ. ἐπειγ., copulante etiam Luc. 1, 823. l. 85. ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, *necessarium* quid, *et* quod *ad* rem *faciat*, ubi τὸ πρ. capio, ut hic Lat. Bg., pro graviora, maioris momenti, quae non adhibet G. Th. in *v. potis*; me quidem putante, τὸ προὔργου et προὐργιαῖον esse proprie, cum vett. Grammaticis, id, quod ante aliam rem sit agendum, s. ante alia omnia, quod prius, quam aliud, agendum; quod est deinde 1) necessarium, 2) grave, momenti alicuius, 3) utile, bonum, commodum, in quo est simul 4) operae pretium, i. habens laboris, studii, curae mercedem, praemium, fructum, utilitatem, dignumque opera et labore; ut ne opus quidem putem hac notione, sed ei potius substituam 5) carum, gratum, optabile; cum videam aliquos, v. c. Stp. et Ern. L., exponere Lat. *antiquius*; quod est tamen et ipsum illud *prius*, s. carius, s. maius, i. maioris momenti, praestantiae atque utilitatis, cf. G. Th. 376, 102. Niz. Cl. Cic. Indd. Cort. Cic. et Plin. ep. Liv. Flor. et Iust. v. *antiqu.*

μαλλ. ἐπειγ.) ἐπικείμενα, ap. Luc. 11, 53. δεινῶς ἐνέχοντα. *Leisn.* Quae tantum huc accommodantur, cum ibi sit, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς — δεινῶς ἐνέχειν αὐτῷ, urgere verbis ac quaestionibus, i. quaestiones cumulare, cumulate proponere ei, unam ex altera, cf. Hes. 1, 1235. m. ἐνέχει, —

„ἀπέχει[n] τὴν ἐπιθυμίαν. τῶν 14. *cent cupiditatem. Illis*
„μὲν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ὕστερον ἐπὶ *quidem vel postmodum lon-*

n) Ms. Ba. ἐπέχει λ., quod Stp. malebat. *Mart.* etiam ſic in Ms. Ve. cum edd. A. 1. et B. 1., v. N.

ἔγκειται, ſed 1069. m. ἔγκειται, ἐπίκειται, quod ducat ad Leisn. primum, quo tamen non explicarim noſtrum, a Stp. Th. 1, 1207. F. m. ſine alia Vs. additum ſub „ἐπ. pro urgeo, impello“ quae ſunt noſtratium *dringend*, quod, cum Bg. *urgens* et ſyn. *premens*, tropo remoto, valet i. q. neceſſarium, cogens, ſuadens, faciens, ut id exſequamur et abſolvamus, ut Ind. Ael. V. h. „ὑπὲρ τῶν ἐπειγόντων, *de* rebus *urgentibus*, maxime neceſſariis“ G. Th. in Bg. cum Gr. n. tenente „cogere, premere, impellere, (nec tamen deinde aliquid in rem noſtram, nec) *urgens*, — ἐπείγων“ nobiscum explicante, quibus tamen faveat illud ib. deterioris ſaeculi, *urgentiori* actioni *non eſt* prandium *praeferendum*; faciente mecum hic Vern. vet., ſed Sch. fere cum P. „ἐ. *incumbentia.*“

ἀπέχει) Malim ἐπέχει. Sic infra (1, 8, 5.) *μέχρι μὲν οὖν τινὸς ἐπεῖχε τὸν νεανίσκον ἥ τε τοῦ πατρὸς μνήμη, λ.* Verum et ἀνέχει ſcribi poteſt, ut dicit paulo poſt (hoc c. §. 23. m.) *ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς. Steph.* Intelligis e Bg. interpretatione, quid ſibi velit illud ἀπεχ., niſi cum Stp. legendum putavit ἐπεχ. *Leisn.* Melior videtur Cod. lectio ἐπεχ. *Stroth.*

Sch. in „ἀπ. *abſtinent*, prohibent, *retrahunt* haec *cupiditatem*“ Stp. tenente in Th. nec hunc locum in vulg. ἀπεχ., nec ſimilem, at Sb. Ind. poſt vulg. lect. hinc „aptius ἐπ. *inhibet*“ ſed Dreſ. de V. med. p. 193. i., etiam e vulg. lect. „cupiditati *reſiſtimus*“ fere cum P., quem neſcias, quid in ſuo habuerit, quanquam ſententiam, huic loco convenientem, expreſſit, remota metaphora et proſopopoeia, qua *res*, hic tranſigendae, faciunt, ut *deſiderium* hoc *patriae*, (τὴν pro ταύτην et ἐπιθ. accipiendo iterum, ut §. pr. e.) in animo iam ortum ac praeſens, ob §. pr. ἐκλ., opprimatur plane, aut certe contineatur coërceaturque, ne nimium fiat, et cupiditatem alteram hic manendi expellat; quae ſententia cadit non modo in Gr. ἐπεχ. et Lat. Sb., ſed etiam forte in Lat. Bg. et Sch. atque in Gr. vulg., quo de nihil reperi, huc profuturum, v. Ind. Hom. Heſ. Ariſt. Kuſt. Dion. H. S. T. 1. Kypk. 1, 193. Harl. Chr. Gr. P. p. 60. v. 33., niſi quod ſubinde vertitur Lat. *impedire*, ubi G. Th. 994, 86. „religione *impediri*, i. detineri, arceri, (ſed in hoc Bg. ipſo — συνέχειν, — proprie continere, (ne quid dilabatur ac ſeſe dividat, phyſice quidem, nobis *zuſammen halten*, aut ne quid e ſuo erumpat loco,) *cohibeo*, ἐπέχω, κατέχω, συνείργω, fere i. q. contineo, coërceo, — cavere, ne praeter ius et rationem creſcat“ in *inhib.* et *prohib.* cum Grr. al., ſed in v. *contineo* iterum cum iſtis ἐπεχ. et κατεχ., ut in Sch. ſevero *abſtin.* cum Gr. noſtro, at in med.; ut et per hanc Lat. analogiam magis firmetur Stp. ἐπεχ., ſicut quoque per crebram confuſionem pr. ἀπὸ et ἐπὶ, ſ. litterarum α et ε, ut tamen me adhuc continuerim a Mss. novitate ob fidem eorum dubiam, quae novitas vero reiiciat per ſe alteram Stp. coniecturam in ἀνεχ.

τῶν μὲν) Bg. e P. ſervavit non γὰρ, cf. tamen 1, 5, 17., ſed formulam τῶν ἐκ., converſam aliter, quam §. pr., per ſolum pron., pro *rebus*, bonis iſtius regionis, urbis, patriae, domi, *quae* illic *ſunt*, patriis, urbanis deliciis, cf. §. 3. i., Sch. in „τῶν cum adv. — *eius* loci *rebus*“ bene

„πλεῖστον αἰῶνα ἀπολαύσεις· *gissimo tempore perfrueris:*
„ἐκεῖ τε o) ἡ Ῥώμη, ὅπου ποτ᾽ ἂν *ibique Roma est, ubicunque im-*

o) Quae verba in () sunt, exhibet Ms. Ba. inter duplex colon, ac simul commata post ῥώμη et ἂν. *Mart.* Parenthesin ab ἐκεῖ — ἡ habebant Stp. rel. sine necessitate, ut πότ᾽ sic cum accentu A. al., v. N.

innuente ellipsin subst. πραγμάτων s. χρημάτων. Tum Bg. e P. quoque καὶ per syn., pro et s. etiam, sed severius, quam P., in ὕσ., quod Lat., ignorante Stp. Th., fert G. Th. cum Gr. al., sed severum Lat. *posterius* cum Gr. n., at sine explic., cf. tamen Ind. Corn. N. et Amm. M., qui exponunt per postea et post, quod et Sch. habet cum P. *imposterum*, respondente potius illi Gr. εἰς ὕστερον 1, 1, 4. e., sed in ἐ. „πλ. ἀ. diutissime, *al. in* diuturnum *tempus*" pro quibus Bg. vicinius per formulam syn. abl., (etiam in duratione temporis solennem,) pro severis *ad* s. *in* plurimum *tempus*, quae et Lat. usurpant; totam Gr. formulam nec Stp. Th. tenente, nec me aliunde.

ἀπολ.) Forte ἀπολαύσεις, καὶ νῦν ἤδη ἀπολαύεις. ἐκεῖσε γὰρ ἡ Ῥ. *Reisk.* Supplementum quidem prius non ferunt superiora §. 3. sq., sed de correctione altera paulo post, ut de Lat. Bg. ad ἀπ. e P. cf. 1, 7, 1. e.

ἐκεῖ τε) Ita Mamertinus Genethl. Max. c. 12. ut *ibi* tunc *sedes* imperii *videretur*, quo *uterque* venerat *imperator*. Et ap. Lucan. Lentulus l. 5. (v. 23. sqq.) *Nam vel Hyperboreae plaustrum glaciale sub ursae, Vel plaga qua torrens, claususque vaporibus axis Nec patitur noctes, nec iniquos crescere soles, Si fortuna ferat*, rerum: *nos* summa *sequetur* Imperium *que* comes. *Tarpeia sede perusta Gallorum facibus*, Veios *que* habitante *Camillo* Illic *Roma* fuit. *Boecl.*

In sententiam hanc, praeter Leisn. in Progr., add. Thuc. 498, 31. λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐστὲ, ὅποι ἂν καθέζοισθε, *quin etiam* illud *cogitate*, vos *ipsos*, ubicunque *consederetis*, ibi *protinus* vobis *ipsis* esse *civitatem*, et l. 37. μὴ ἄλλο τὶ ἡγησάμενος ἕκαστος, ἢ, ἐν ᾧ ἀναγκασθῇ χωρίῳ μάχεσθαι, τοῦτο δὲ πατρίδα καὶ τεῖχος κρατήσας ἕξειν, *nihil* aliud *unusquisque* secum *ipse* reputans, *nisi*, quocunque *in* loco *pugnare* coactus *fuerit*, hunc, *si victoria potiatur*, et *patriam* et *urbem* sibi *futurum*, et Liv. 31, 24. e. *quod ubi Philippus vidit*, — *cohortatus milites, ut, se intuentes, pugnarent, scirent* que, *ibi* signa, *ibi* aciem *esse* debere, *ubi* rex *esset.* Tum parenthesin quidam editores hic fecerunt fortasse, quod putarent, ad se referri, ut alibi, τῶν μὲν et τὸν δὲ, quod non est necessarium, cum μὲν saepe stet solitarium, ut modo restringat. Illud P. *autem* potest liberum esse, ut parenthesis adiuvetur, cuius index δὲ solennis est, aut, si in suo habuit, potest fuisse ortum e solita varietate, et aeque pro τὲ, ut alias, quae copula procedit quoque ex hac serie. Commodus desiderabat patriam, h. e. Italiam et Romam cum deliciis utriusque. De deliciis quidem actum in pr. τῶν — ἀπολ. membro. Nunc ergo nominatim etiam de Roma, de sede imperatoris, quae non est in urbe illa, sed ubicunque imperator sit atque commoretur. Sic enim Roma h. l. capienda, non de bonis ac deliciis eius; ubi e P. supplet Bg. v. subst., sed Sch. cum Bg. in ὅπ. „π. ἂν cum subiunct. *ubicunque*, π. ubicunque *tandem*" ut Ind. Ael. V. h. „ὅποι ποτὲ, ubi *tandem*" quam voculam, (a nobis editam sine accentu, cum illis, qui vocem inflexibilem, ubi apostrophus sit, accentu privant, Bg. potius reddens per

„ὁ βασιλεὺς ᾖ. τὸν δὲ πόλεμον 15. *perator fuerit. Sed bellum*
„ἀτελῆ καταλιπεῖν, μετὰ τοῦ *inchoatum relinquere, simul in-*

Lat. *cunque*, retulerit ἂν, ab aliis alias isto Lat. redditum, sine vi aliqua ad v. ᾖ, de suo coniunctivum exprimens per fut. exactum, cf. 1, 1, 5. i. et 1, 5, 24.

τὸν δὲ πολ.) Sch. in „ἀτ. *imperfectum* vel. *relinquere*" in aor. per praes. ex P. cum Bg., qui et inde in adi. (ap. G. Th. per Gr. n. et Lat. Sch.) hic aliter, quam 1, 4, 8. et pro non finitum, cf. 1, 9, 22. i. Stp. Th. aliunde, Ind. Thuc. cum Abr. Dil. p. 527. m. et Auct. p. 363. e. R. Or. V. 8. And. Xen. Hell. Mor., sed de pers. et cum gen. rei Dion. H. S. T. 1. it. Hes. 1, 598. i., non coll. Suid. 1, 368. m.

μετὰ Leisn. in m. Ox. „Aristaen. p. 14." ubi nec in ed. Pav. aliquid huc profuturum et ad formulam e pr. μ. cum gen., sequente tum καὶ, pro *etiam* copulativo, tum adi. s. subst., qua de universe et obscure Sch. in „μ interdum connectit unum argumentum alteri" cum P. hinc, sed aliis Nostri locis sine Vs., quae est multiplex, prima quidem severa, praepositione adhibita quadam et καὶ illo sensu, *cum* indecoro *etiam* periculosum *est*, quod v. subst. expletum e P. servat Bg., nobis *nebst* dem *Unanständigen* ist *es* auch *gefährlich*, s., ex ordine huius loci, ubi inf. praemittitur, *ist* nebst *d. Un.* auch *gef.*, cui par altera per praep. aliam, *praeter* indecorum *etiam* peric. *est*, nobis *ausser* dem *Unanst.* rel., ubi apparet, prius adi. neutr. cum artic. facere subst., quod secus est in ratione Latt hic Inttp., qui, convenientes in hoc, ut ponant adi. utrinque, discedunt deinde a se, resolvente Bg. μ. et καὶ in *simul — et*, atque adeo in duas copulativas, (quod sane procedit, sed planius etiam per alias, v. c. *et — et* s. *tum — tum*; quanquam Bg. proprie sunt Gr. ἅμα — καὶ, quae et ap. Nostr. pro τὲ — καὶ usurpantur) sed P. in suis, *praeterquam* quod *indecorum* videtur, *etiam* periculosum *est*, praeter copulativas aliquas, assumente liberius v. Lat. *videtur* in primo membro, ut tamen istius *praeterquam quod — etiam* accedat ad nostram illam ante rationem in sola pr. *praeter*, sicut ad Bg. accedit alia haec, cum μ. — καὶ reddunt per Lat. *non solum — sed etiam*, ut, praeter Vern. hic, ap. Thuc. 108, 86. γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, *cum* esset *vir* non solum *prudens*, sed etiam *potens*, it. 193, 21. δόξας εἶναι — μ. ἀξυνεσίας καὶ ἄδικος, *non solum* imperitus, *sed etiam* iniustus *existimatur*; ubi in membro primo subst. disertum, sed ap. Dem. sine Ind. 166, 16. εἰ μὲν οὖν μετὰ τοῦ πράττειν, ἃ προσήκει, καὶ τὸ λαμβάνειν κατασκευάσεσθε, ubi inf. non tractabuntur, ut alibi, pro subst., sed aut sic servantur, *igitur si* quidem *non* modo *facere*, *quae decet*, sed *etiam* accipere *instituetis*, sc. pecuniam illam, τὸ θεωρικὸν ἀργύριον, ut recte supplet R. Ind. v. λαμβ.) aut per P. formulam unus inf. perit, *si quidem* igitur *praeterquam*, *quod* facitis, *quae* decet, *etiam* accipere *instituetis*; quae postr. ratio ibi melior, cum mox sequatur οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ, quanquam ib. procedit quoque per *et — et* s. *tum — tum*, cf. ap. Nostr. 2, 10, 9. et ad 1, 8, 12. e. v. ὑπερχ. e Dem μετὰ cum gen. subst., sed non sequente καὶ, it. ap. Stp. Th. 2, 893. B. „Thuc. γενομ. μ. τ. ξ. κ. δ., ubi μ. existimatur reddi etiam posse *praeter*, ut sit, *qui*, praeter *eam*, *qua* praeditus *fuit*, prudentiam, *fuit* etiam *potens*. Ego non puto aptius reddi posse Lat., quam *vir* prudens *iuxta* et *potens*; quod interpretationis genus omnibus aliis eiusmodi locis adhibendum censeo" sed est modo affine

„ἀπρεποῦς καὶ p ἐπισφαλές. *decorum et periculosum est.*
„θάρσος γὰρ ἐμβαλοῦμεν τοῖς *Audaciam enim iniiciemus bar-*

p) καὶ abest in Par. (ad m. A. 2.) *Leisn.* sane mendose tantum in Par. 1.

illi Bg., nec novum, ut G. Th. 1270, 90. „iuxta *boni* mali *que* —, h. e. aeque boni ac mali" e Sall. Iug., ubi Cort. tacet, sed *iuxta* — *et* est i. q. nostrum *et* — *et* s. *tum* — *tum*, et i. q. privum *boni* mali *que*, ut mox ib. sequitur syn. *strenui* et *imbelles*; potestque in formula nostra procedere tum illud Gs. *aeque* — *ac*, tum, quod postea adhibet, cum *iuxta* semel explicat per *non minus* — *quam*; ut omnino omnia hic obtinebunt, quae sunt e genere copulativo, sive illo aiente, s. negante, it. solum *praeterquam*, (sine coniunctione *quod*,) quia est par illi nostro *praeter*, ut G. Th. v. extr. „*aqua* vero *frigida* infusa, *praeterquam* capiti, *etiam* stomacho *prodest*, i. non tantum capiti, sed etiam, s. praeterquam, quod capiti prodest, caet." in adi. ἀπρ. Stp. Th. non respiciente hunc locum, (cf. Ind. Ael. V. h.) at in adi. ἐπισφ. reddente „*praeterquam*, quod *indecorum* est, *est* etiam *periculosum*" fere cum P., nisi quod, pro illius v. Lat. *videtur*, assumit v. subst., cuius paupertati ibi add. Ind. Dem. et Geop. cum Hes. 1, 1392. i. ἐπισφαλὴς, βλαβερὸς, ἐπικίνδυνος, sine N., nec coll. Suid 1, 834. e. cum Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. illo Hes. postr., sed Bg. alterum *indec.* cum Gr. al., at „*indecoris*, ἀπρεπὴς" quod h. l. non conveniens cum nomine, fama ac virtute Rom., it. afferens turpitudinem, infamiam, iudicium sermonemque iniquum, in quam partem v. aliquid in sqq., ubi et in partem secundam de periculo ac damno; ut argumento utr., cum rhetoribus ducto ab inhonesto s. turpi et noxio, Noster utitur quoque 2, 5, 10. ὁρᾶτε, μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον καὶ ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ λ., varians non modo in adi., sed etiam in formula nostra, per πρὸς — καὶ expressa, v. ib.

θάρσ.) Formulam tenet Stp. Th. tantum in subst. „ex Hom. Ἰλ. φ', 547. ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, (Cl. *eius* quidem *cordi* audaciam *immisit*,) — et alibi θ. ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν, (quod est proprie Lat. illud prius Cl.) in metaph. loquendi generibus, pro iniicio animo, immitto in animum, inspiro" s. instillo, ut nobis hic *Muth* — *einflößen*; variante Nostro cum 1, 4, 11. e. ταῖς — ψυχ. ἐνέσταξεν, ut syn. sunt θ. ἐμποιεῖν Dion. H. S. T. 1. et θ. παρέχεσθαι Diod. S., reddente Bg. e P. Lat., sed severius in tempore verbi cum Sch., qui in „θάῤῥος, θάρσος et θράσος, — audaciorem aliquem reddere" 1., tropo remoto severius, audaciam excitare in animis barbarorum, facere ita, ut in animis eorum existat audacia, et barbari sint audaces, belligerandique cupidi, cf. 1, 4, 11. e. it. 1, 5, 26. m., quo respicitur hic, ut θ. sumitur bonam in partem, pro animo militum ac cupiditate pugnandi et belli gerendi, in qua notione, ut et alibi in ρσ, non ῤῥ, adhibendis sequitur Noster Atticismum, ut putant, cf. Valck. ad Eur. Ph. p. 22. b., ad Moer. p. 189. N. 1. Thom. M. p. 434. sq. Fisch. Plat. Phaed. p. 248. N. 4., sed de notione ac differentia a θράσος Poll. 3, 134. Ammon. p. 71. cum N. 34. Schol. Eur. Med. v. 470. Barn. ad Eur. Alc. v. 604. Valck. ad Eur. Hipp. Diatr. p. 99. e. cum Ind., it. ad Diod. S. 1, 352. N. 76. 2, 35. N. 43., ad Luc. 3, 94. N. 77. Paull. Leop. Em. ap. Grut. Lamp. 3, 169. m. Praef. ad Thuc. Duk. p. 2. m. Abr. ad Aesch. 2, 174. e. cum Ind. Fisch. Aesch. et Z. Xen. Cyr. et Bach. v. θαρσ. et θρ., Poll. 5, 125. θάρσος, θάῤῥος, Hes. 1, 1681. m. θάρσους, ἢ

„βαρβάροις, οὐκ ἐπανόδου πό- „θον, ἀλλὰ φυγὴν καὶ δέος *baris, non remeandi desiderium, sed fugam et metum nobis illis*

θάῤῥος, — ἀνδρεία, λ. it. ante θάῤῥος, θάρσος, sc. l 1728. m.; et G. Th. in Bg. subst. „in bonam partem sumitur" sine explic., nec cum v. Bg. *iniic.*, ubi cum Gr. n. et modo cum similibus subst. affectuum, cf. 1191, 101. et pen., Ind. Corn. N. „*iniic.* admirationem *sui*, eleganter, (nempe per tropum) pro excitare" Iust., ad Caes. b. G. 1, 46, 4. e. *studium* pugnandi *maius* exercitui *iniectum est*, et 7, 55, 9., ubi V. L. *immittendi* glossema est.

τοῖς βαρβ.) Ut Dio tradit 72, 2. sq., barbari illi fuere Marcomanni, Quadi, Burri, Dacae. *Leisn.*

Cf. 1, 3, 12. e., et ad ποθ. hoc cap. §. 12., reddente Sch. severe „ἐπ. reditus" (cf. Stp. Th. aliunde et Ind. Luc.) sed cum P. per gerund. Bg., qui deinde de suo addit pron. αὐτοῖς, ad cavendam ambiguitatem, ne *imput.* referatur ad *nobis*, ita adiuvans simul intelligentiam participii, cum Latini ponant pron. istud cum particip. aliquo pro enunciatione s. verbo finiti temporis cum pron. relat. privo aut instructo particula caussali, *qui* s. *quippe qui* nobis *sint imputaturi*, i. quia illi; laudante Stp. Th. in v. κ., quae Nostri sunt, e Synes., sic versa „fugisse nos et perterritos fuisse arbitrabantur, s. fugisse nos metu perculsos arbitrabantur" in postr. fere cum P., sed Sch. in „φ. *fugam* alicui *imputare*, κ. aor. 2. *iis*, qui *nos* arguerunt *timiditatis*" quod tempus etiam ante ap. Stp., nisi est ibi operarum vitium pro fut., quod est in P., et hic valere potest in aor., pro infinita eius vi, aeque ac Bg. praes., qui cum Sch. manifesto accipit v. κ. pro simpl. et melioris Lat. *tribuere* et *adscribere*, quae vertendi ratio, non iterum mihi reperta, latet tamen in principe notione eius v. pro cogitare ac iudicare, sic, ut praep. regat casum adiunctum, valeatque severe Lat. *de*, s. *contra* et *adversus*, in quibus et tenetur potestas illa pr. κατὰ in malam partem, pro adv. Lat. *male* s. *inique*; unde v. est pro Lat. *suspicari*, nobis *argwöhnen*; ut, in primis ubi absolute ponitur, iterum pereunte praep., valet i. q. simpl. γιν., cf. Ind. If. Ev. v. e. c. 15. i., et de v. extra usum fori, ut h. l., cum acc. rei et gen. pers. (praeter Stp. Th. et L. Ern.) Bud. C. 7, 49., ad Luc. 3, 36. N. 84., cum solo acc. rei Fisch. Plat. Euthy. p. 4. N. 3. Ind. Xen. Z. Cyr., (ubi et cum acc. particip., pro inf. et simpl. cognoscere,) cum gen. pers. tantum ib. Bach. et Fisch. The., cum gen. rei Diod. S. Luc. 3, 610. l. 18. Zos. 5, 48, 6., sed sensu forensi, absolute Xen. Bach., cum gen. pers. et acc. rei, it. contra cum gen. rei et acc. pers. Bud. C. 7, 37., ad Luc. 2, 851. N. 6., R. ad Lys. Or. V. 5. p. 33. N. 78., ubi non bene dubitatur, V. 6. 7. Ant. 8. And. et Din. it. Thuc., simulque cum pr. κατὰ Diod. S., cum dat. pers. Abr. Dil. Th. p. 559., de utr. sensu simul Vig. p. 265. Sb. ad Dion. H. 1, 78. b. e. 703. v. 34., ad Luc. 3, 117. N. 57 314. N. 12. Ind. R. Or. V 4. 6. 7 If. 8. Lyc. Dem. Dion. H. S. T. 1. Luc., et ad supplendum Ind. Dem. extra forum 312, 15. 473, 24. 845, 22. 888, 8., sed in foro 427, ult. 430, 3. 740, 16. 746, 26., cf. 753, 16., it. cum pr. ἐπὶ 430, 13. et cum ἐν 793, 8., sed Bg. ap. G. Th. non cum acc. rei simili, sed cum explic. ad Plin. ep. 6, 20. e.; ob sq. gen. alium omittente forte Nostro ad subst. δέος illa ἀφ' ἑαυτῶν, metum *sui*, cf. 1, 4, 11.

„ἡμῶν καταγνοῦσι. καλὸν δὲ 16. *imputantibus. Pulcrum*
„σοι, χειρωσαμένῳ πάντας *autem tibi fuerit, ubi omnes*
„αὐτοὺς, καὶ τὴν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ *illos viceris, et sub septen-*

καλὸν) Bg. e P. omnia, etiam in tempore v. ſuppleti, fut. exacto, pro erit, quaſi deſit εἴη, qualis ellipſis v. ſubſt. in hac formula cum dat. perſ. habetur etiam ap. Xen. Cyr. Z. 5, 5, 26. e. (ubi opp. ἐςὶ ταῦτα ἀτιμίαν φέροντα,) it. ap. Dem., ubi et cum v. ſubſt. 189, 5. 478, 17. 501, 22. 582, 25., ut ſimul οὔτε — καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν 459, 18. et καλ. ἢ πρ. ὑμ. 666, 1., cf. Ind. Thuc. et N. T. Matth. 18, 8. ſq., ſed hic non tam honeſtum, decorum, decens, dignum te tuaque perſona, quam honorificum, glorioſum, laudabile, v. Stp. Th. aliunde 2, 32. F. ſqq. Ind. Xen. Cyr. Z. L. N. T. et L. Boſ. ad Gal. 4, 18. Kypk. 1, 77. e. Suid. 2, 233. e., G. Th. in Bg. cum Gr. n. „— quod placet“ huic notioni ſubiiciente loca cum dat. perſ., ſed e noſtra mente etiam uſurpante Sall. Cat. 3, 1., ubi et, ut hic, ſeq. inf., tacente Cort., ut cum dat. perſ. Iuſt. 14, 4, 19., ubi Graev. N. *glorioſior*, cf. Hor. od. 3, 2, 13. *dulce* et *decorum* eſt, *pro* patria *mori*, ubi non modo metaphr. ed. Delph. *iucundum atque* glorioſum *eſt*, ſed et in N. comparant Gr. noſtrum e Tyrt., ubi v. Klotz. p. 7. e., ut omnino vocab. ſermonis utr. eſt per ſe bonum, i. vel honeſtum, legique conveniens ac decens, vel utile et afferens bona omnis generis, atque adeo et fortunae illa externaque, honorem, gloriam, laudem, et denique ob utr. notionem hanc etiam placens, hic quidem oppoſitum quodammodo illi pr. §. ἀπρεπ., unde et δὲ h. l. pro contra ſ. contra autem, ut ſaepe Lat. Bg. et ſyn. *ſed*, quanquam in hanc notionem tacentibus G. Th. et Hor. Turſ. cum Grr. Lex. et Ind., ſed in v. χειρ. Bg., fere cum P., cf. 1, 3, 12., qui liberior ad pron. αὐτ., ubi Bg. vicinior, pro pron. demonſtr. ἐκείνους ſ. τούτους, cf. Stp. Th. aliunde 1, 602. e. Rs. ad Polb. p. 216. i. cum Ind. Xen. Cyr. Z.

τὴν ὑπὸ) Haec tanquam ex vulgari veterum Geographiae inſcitia dicta intelligenda ſunt, adeoque nihil de mari Balthico ſ. Septentrionali h. l. cogitandum. *Stroth.*

Cf. Leisn. ad 1, 5, 19. e., ubi et comparabat hunc locum per lectionem ὁρίσαντι, hauddubie ex Ox. 2., pendente dat. pr. χειρ. a praec σοὶ, ſed hoc a pr. καλὸν, aut potius ab oppreſſo v. ſubſt. εἴη, ſicut vulg. acc. ὁρ., quem et Ms. Ve. tenere videtur, poteſt regi ab inf. ἐπαν, et a Noſtro poſitus eſſe de induſtria, ne Ὠκεανῷ ὁρίσαντι duo dat. ambigue concurrerent; unde cum inf. ſint caſus duo diverſi ſimul, dat. et acc., copulati illi per καὶ, ſed ut deinde ſequatur iterum, non participium in acc. vicino ac poſteriore, ſed in dat. remotiori et priori, nemoque ut offendatur, ſi oratio ſic a Noſtro conſtructa ſit, καλὸν — σοὶ, χειρωσάμενον — καὶ ὁρίσαντα, ἐπαν. — θριαμβεύοντά τε καὶ — ἀπάγοντα λ., cum talis dat. et acc. quoque alibi ſimul occurrat, cf. Fiſch. ad Well. p. 331. e. Bach. ad Xen. Oec. 1, 4. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 409. m. ſqq. et ap. Eur. Hec. v. 540. ſq., ubi v. Schol., ut rurſus procedunt omnes illi dat. cum inf. χειρωσαμένῳ — ὁρίσαντι — θρ. — ἀπαγ., cf. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 1, 9. Fiſch. et Bach. l. l. it. Krb. l. l. p. 412. m., ap. quos non eſt ſimile quid noſtro, niſi fortaſſis ap. Krb. ad N. T. p. 308. e. Ioſeph. T. 1. p. 900. i. Γάιος ἐκπέμπει Πετρώνιον, — κελεύων χειρὶ πολλῇ εἰσβάλλοντι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰ μὲν ἑκόντες δέχονται, ἱστᾶν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ ναῷ

„ἀρχὴν Ὠκεανῷ ὁρίσαντα [q],
„ἐπανελθεῖν οἴκαδε [r] θριαμ-
„βεύοντί τε, καὶ δεσμίους ἀπά-

trione imperium Oceano terminaveris, redire in urbem triumphanti, vinctosque ab-

q) Ms. Ba. ἀκ. ὁρίσαντι, ut cum χειρωσαμένῳ conspiret, et itidem ex καλῶν pendeat, uti conseqq. θρ. et ἀπαγ. *Mart.* Ox. ὁρίσαντι. *Leisn.* ad m. A. 2., quae cum edd. rel. habet ὁρίσαντα, ut Ox. 2., sine omni N. sub textu, illum dat., quem et praebet Ms. Vi., v. N. r) Ms. Ba. οἴκαδε, θρ. — αἰχμαλώτους, β. λ., quorum prius comma post οἰκ. quoque est in edd. A. B. 2. al., ut alterum post αἰχμ. modo in A., v. N.

τοῦ θεοῦ, εἰ δ᾽ ἀγνωμοσύνῃ χρῶντο, πολέμῳ κρατήσαντα τοῦτο ποιεῖν, ubi ab eodem v. κελεύων pendentia particip. diversi casus εἰσβάλλοντι — κρατήσαντα copulantur per δὲ, affinem nostrae καὶ voculam. Hic quanquam omnino lapsus in finitione τι et τα facilis fuit: tamen, cum lectio vulg. sit doctior difficiliorque quam pro Glossatore, seque isto Iosephi loco sustinere possit per antiptosin et casuum enallagen, s. transitum ab uno casu ad alterum, s. anacoluthon, nondum equidem reliquerim vulgatum acc., quem nec ibi, nec h. l. tentatum ab aliis vidi, nominatim a Sb., qui tacet in Ind., ut nostrum locum non memorant Bud. C. 982, 5. et Stp. Th. v. ὁρ., nec simile tenentes, quale tamen ap. Lat., ut Virg. Aen. 5, 287. *nascetur pulcra Troianus origine Caesar*, Imperium *Oceano*, famam *qui* terminet *astris*, quo utitur etiam Abr. ad Aesch. 2, 154. i., ubi et e Plat. τὴν ἀρχὴν ὡρίσατο μέχρις Σκυθῶν, ad quod accedit h. l. P., et ex Aristid. „Λιβύης κολωνοῖς ταῦτα ὁρίζεται, i. e. περατοῦται καὶ τέλος ἔχει" ut hic sensus sit, proferre imperium, potentiam s. imperii fines usque ad Oc., et i. q. 1, 5, 19. e. τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μέχρις Ὠκεανοῦ προάγειν, et i. q. 7, 2, 20. de Maximino, ὑποτάξειν τὰ μέχρι Ὠκ. Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, G. Th. in Bg. cum Gr. n. „terminum s. finem imponere, finire" ferente etiam illud Virg. 762, 16., sed Sch. in „ἀ. ad septentriones" ubi, subaudito particip. οὖσαν, intelligemus dominium in terris septentrionalibus, s. in terras sub coeli regione septentrionali, cf. 1, 2, 9. e. 1, 4, 20. m.

ἐπαν. οἰκ.) Sch. in „οἰκ. domum s. in patriam redire" recte hoc postr. ad sensum, cf. §. 12., quocum hic variatur, ubi Bg. cum P., tenente Stp. Th. aliunde in v. Lat. Bg. 4, 905. E. m. 1, 1268. i. e Dem., sine Ind., cf. Abr. Dil. Th. p. 679. e. Ind. Ael. V. h., (ubi aor. redditur etiam per praes., ut hic a Latt. Intp.) Luc. cum L. N. T., in tropica quidem v. notione ut argutetur Stp. l. l. (cf. Ind. Dem. Xen. Bach., ad Hes. 1, 1312. Nr. 23. sqq.) tacente eodem super pr. ἐπὶ, quae et hic redundat, cum ἀνερχ. quoque vertatur per Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut Stp. v. οἰκ. inter prosaicos nec Nostrum habet, nec Dem. (cuius Ind. add. 98, 25., ubi prorsus, ut hic, ἐπ. οἰκ.) sed tacite e Suid. 2, 663. m., non coll. ad Hes. 2, 723. m. cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

θριαμβ.) Quam esset magnificum triumphare, experiundo didicerat Commodus. Nam antea cum patre M. Aurel. in eodem curru triumpharat, ut Capit. in M. Ant. (c. 16. i. p. 349. et c. 17. i. p. 354. m.) et Lampr. in Comm. (c. 3. m. p. 481. c. 12. p. 508. e.) et Eutr. 8, 6, 10. testantur. Testis eiusdem rei numus Monterchii 1, 20. Ex quo ritu triumphantium, liberos suos currui suo imponendi, egregie illustratur locus 2 Cor. 2, 14. Ibi enim θρ. non est victoriam largiri, sed in trium-

„γοντι καὶ αἰχμαλώτους βασι- ducenti captivos reges et
„λεῖς τε καὶ f σατράπας βαρ- satrapas barbaros. Per haec

f) Hec καὶ abest mendose in Lugd.

pho ducere, v. Zeib. specim. Obs. in N. T. ex num. n. XII. p. 35. *Leisn.*

Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, cf. Eutr. Met. it. ad Hes. 1, 1732. N. 19., non coll. Suid. 2, 206. m., ap. G. Th cum Gr. n. in Bg., cuius Ms. post *triumph.* tenebat comma, ut edd., recte opinor, ut sine commate post οἰκ copulentur tria haec ἐπ. οἰκ. θρ., sed cum sq. ἀπαγ. reliqua, ubi in δεσμ. pauper Stp. Th., quod sic passivo sensu iterum ap. Soph. Ai. v. 299. de tauris, ubi i. q. pr. v. 296. συνδέτους — ταύρους, ad ad quod Schol. δεδεσμευμένους, it. de hominibus ap. Dion. H. S. F. 1 et Fisch. Pal., quo loco et usus Abr. ad Aesch. 2. 45 e., ubi et sensu act., quale quid in affini δεσμώτης ap. Suid. 1, 527. i. δ., καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, — καὶ ὁ δεσμῶν, λ. Sed v. ἀπαγ., solenne de praeda ac captivis in bello, non ita notatum a Stp. Th., cf. Ind. Diod. S., hic est a Nostro collocatum intra duo adi. ad vinciendam orationem, ubi Bg. καὶ, secus ac P., opprimit ante αἰχμ., quod forte per se cepit, assumto ὡς, pro *tanquam captivos*, quo de Stp. Th. magis philosophatur, quam narrat e scriptoribus, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Dem. (cui add. 86, 4., ubi sq. explic., τοὺς αἰχ. ὑμῶν, ὅσοι ἐν τῷ πολέμῳ ἑάλωσαν, Hes. 1, 178. i. fine N., Hel. 6, 8. p. 336. i. Θεαγένης δὲ ἀλητεύει, καὶ ταῦτα αἰχμάλωτος, ἢ τάχα καὶ δέσμιος, tenente G. Th. v. *abduc.* cum Gr. n., sed non cum „*vinctus*, δεδεμένος, (et tantum haec cum Gr. n. et δορύληπτος in) *captivus*, — captus, — saepe substantive ponitur. — *captivum* ducere *aliquem* in *triumpho*" nihil huc edicentibus Indd., caeterum hic concurrentibus temporibus variis, aor. utr. χειρ. — ὁρ. — ἐπαν. cum praes. θρ. — ἀπαγ., verum ut, praeter illum inf., quo de in N. pr., sua cuique tempori vis maneat.

σατρ. β.) Sch. „σ. satrapa, provinciae Persicae s. Parthicae praefectus, q. d. שער אבא, apparitor faciei regiae" sed L. Ern., brevius, quam Stp. Th. „praefectus provinciae, proprie Persicae" ut G. Th. cum Gr. n., recte universe, cf. Stp. locum ex Aristot., Suid cum Hes. et Ind. Xen. Cyr. Z. it. Bach., cum ap. Nostr. sit non modo de Persis Parthisque, sed hic etiam de Germanis, quos saepe βαρβάρους dicit praecipue, v. §. pr. et 1, 1, 5. e., at hic maxime e contextu definias et adiuncto illo ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ, quorum reges (cf. Tac. de mor. G. c. 7. i. 11. m. 43. e.) potuerunt habere sub se, quos praeficerent terris remotioribus, si non per Nostri nomen, quod non reperi, tamen per *principes*, v. Tac. l. l. c. 11. i. c. sq. e. 14. sq. m. it. principes *regionum* atque *pagorum* Caes. b G. 6, 23, 5., qui iidem cum satrapis Nostri fuerint, cf. ind. Corn. N. „*satrapae*, — quos alibi *principes* provinciarum, *praefectos*, *praetores* vocari constat" G. Th. tacente in v. *princ.*, ac modo cum Gr. al. afferente hoc ἀρχηγὸς, quo Hes. et Lex. Mss. 2, 1158. i. explicat Gr. nostrum, quod praeterea ap. Diod. S. 1, 141. l. 85. de Arbace, σατράπας ἐθνῶν καθιστάντος, suos *provinciis* satrapas *designaret*, cum gen. loci, quo de nihil ap. Stp. Th., sed aliunde βαρβ. pro adi., ut hic, quorsum prosit forte hoc Cell. Not. O. a. 1, 359. l. a. de Germania Transrhenana „*barbara* vero vel eadem magna, vel maxima eius pars est dicta,

„βάρους. τούτοις γὰρ καὶ οἱ πρὸ 17. *enim et qui ante te vixe-*
„σοῦ Ῥωμαῖοι μεγάλοι τε καὶ *runt Romani, magni atque il-*
„ἔνδοξοι γεγόνασι[t]. δεδιέναι δέ 18. *lustres evasere. Vereri au-*

t) Ms. Ba. γεγόνασιν λ. v. N.

quae nondum Romanae ditionis erat, neque Romanorum commercio exculta" cf. 1, 2, 9. m.

τούτοις) Ms. καὶ, pro etiam, hic ob pr. vocem similem omissum, ut 1, 3, 12., quo loco, ut hic, P. eo caruit quoque, non item h. l. Mss. rel. ac Bg., qui pron. τ. reddit syn. formula, cf. 1, 5, 24., hic forte e Sch., cf. N. sq., ut de expleto οἱ π. σ. 1, 5, 13. m., longe abeunte P., sed Sch. fere, ut ib. in „οἱ tui antecessores" pro *his enim* et *Romani* ante *te*, s. *ante* te *Rom.*; post quod nomen proprium in Ms. Bg. repertum comma procedit ex istius formula Lat., ubi subst. ponitur post pron. relat., pro *Romani*, *qui* rel., cf. 1, 2, 5. i.

γεγόνασι) Ms. ν ἐφελκ., sequente consona, quale quid ibi iam 1, 2, 7., ut in Ms. Vi. 1, 2, 2. i. fuit, occurrit mox §. 19. e., ut in edd. 2, 15, 3. e., quo de cf. Fisch. ad Well. p. 64. m. Hs. ad Plut. p. 31. e., ubi dicit, id sic adhiberi *in* fine *sententiarum*, Schurzfl. ad Long. p. 5. 15. e. 65. i. 67. e. Rs. ad Polb. p. 169. e., reddente Sch. in „γ. evaserant *per* haec *magni*" cum Bg. partim e P. per syn. v., cf. G. Th. 420, 92. „etiam personae *evadunt*, i. fiunt tales s. tales" carente hoc Lat. Stp. Th., ubi tamen 2, 833. e. „aliquis dr. γίνεσθαι μέγας ab Aristot., i. e. evadere *magnus*, qui sibi magnam acquirit potentiam" cui comparanti deinde alia Dem. non succurrebat eiusdem hoc in Ind. „τὸν τρόπον, δι' οὗ μέγας γέγονεν, ubi signif. ἰσχυρὸς" nec illud e N. T. Matth. 20, 26., pro quo v. 9. πρῶτος, cf. Marc. 10, 43. Luc. 1, 15. 32. 9, 48., cui par Matth. 5, 19. μέγας κληθήσεται, in his ut tamen dissentiant Lexx., specie saltem, reddentia, praeter clarus, celeber, nobilis, etiam cum Bg. ad sq. ἐνδ., unde hic iungantur syn., quorum prius explicetur a posteriore; cum omnino ista formula sit ambigua lateque patens in utr. sermone, ut *magnus* quis *sit* s. *fiat* aut physice, pro longus, procerus, adultus, aut tropice, qui habet magnas res ac multas, in se, vel extra, magnas dotes animi, mentis, ingenii, notitias, cogitationes, sensus, cupiditates, motus, virtutes, vitia, qui facit magnas res, magni momenti, magnae utilitatis s. noxae, quae requirunt magnas caussas multasque, vires ingenii, corporis, fortunae, qui possidet bona magna et multa externa ac fortunae, robur corporis, potentiam per se s. alios, opes, asseclas, amicos, milites, nobilitatem generis et maiorum, honorem, locum, dignitatem, famam, nomen, gloriam et divitias, it. terras magnas multasque, cf. Ern. rhet. §. 22. sqq. 26. 68. G. Th. in Bg. adi et v. *magnitudo*, et v. utr. Ind. Iust. et Caes. cum Xen. Cyr. Z., sed ad ἐνδ., praeter Stp. Th. aliunde cum Bg., et Suid. 1, 738. m. sensu philosophico, ap. Dem. sine Ind. 106, 5. τούτων — ἔνιοι — γεγόνασι — ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι, λ. cf. l. 12. 149, 18. cum L. N. T., ap. G. Th. in Bg. „— clarus, nobilis et magni nominis, — *gloriosus*, ἔνδοξος, — praeclarus, excellens, rel." cf. 1, 2, 3. m. λαμπρ. Niz. Ind. Liv. Corn. N. cum Cort. ad Sall. Iug 5, 3., quod Bg. valde severum est ac vicinum Gr., cum habeat eandem praep., et δόξα, *splendor*, parum absit a *luci*,

„σε οὐ χρὴ, μή τις ἐκεῖ ταῖς tem te non oportet, ne quis illic
„πράγμασιν ἐπιθῆται. οἵ τε rerum adminiſtrationem inva-
„γὰρ ἄριςοι τῆς βουλῆς [u] ἐν- dat. Nam et optimi quique ex
„ταῦθα σύν σοι ἥ τε ςρατιω- ſenatu hic tecum ſunt, et mi-

u) Ms. Bs. βουλῆς, ἐντ. σὺν σοί· ἥ τε λ., quorum prius comma poſt β. etiam eſt in edd. A. et al., ſed poſt σοὶ punctum in A. cum B. 2., pro rel. commate cum Ms. Bg., ut σὺν σοὶ, accentu non reclinato, etiam in A. cum B.

ut ſit proprie, quod eſt in luce, loco lucido ac claro, cf. Liv. praef. e. cum Cort. Cic. ep. 1, 9, 2.

δεῦ. — οὐ χρ.) Bg. in δεῦ. fere cum P., ſed Sch., ut §. 8. i., quo ſane haec reſpiciunt, at in „χ. opus eſt" pro P. formula ſyn., cf. Bg. 1, 5, 18., ap. G. Th., cum Gr. n. „fere i. q. opus ſ. opera eſt" cf. Schell. de ſtylo.

τοῖς πρ. ἐπιθ.) Ante ἐπιθέσθαι τῇ ἀρχῇ. Plato in Alc. 1. ἐπιθέσθαι τοῖς ἐκεῖ πράγμασιν, invadere imperium, imponere ſe ipſum imperio, v. Ind. Ael. V. h. *Leisn.*

Reſpicitur §. 8. e., ad quem locum iam a nobis eſt comparatus hic, a Bg. e Stp. m. ad P. redditus, ut partim a Sch. „πρ. remp. *occupare* ſ. *invadere*, ἐπ. poſceret ſibi ſummam rerum" formulam uſurpatam me reperiente dupliciter, primo univerſe, pro res aggredi, ſuſcipere, moliri, cf. Miſc. Obſ. Nov. Amſt. T. 6. p. 499. et ad Herodi. Gram. p. 236. N. 45. cum Ind., deinde etiam peculiari ſenſu, e notione τῶν πρ. (cum, ut Lat. *res*, ſunt i. q. res publicae, i. negotia publ. ſ. imperium, cf. 1, 1, 9.) Ind. Polb. Ern. Stp. Th. 3, 529. e., ubi et cum Bg. reddit duobus ſubſt., ſed non in formula noſtra; reddente Bg. cum P. in adv., ap. G. Th. cum Gr. n., quo variatur pro ἐκεῖσε §. 8., unde et ad μή τις ſupplenda, quae ibi expreſſa.

οἵ τε) Bg. fere omnia e P., cf. alibi de τὲ γὰρ, cui h. l. ſubiicitur τὲ triplex aliud; ut οἱ ἄ. τ. β. ſunt i. q. 1, 2, 3. ἄνδρες τῆς συγκλ. β. οἱ ἀρ., ubi ad adi. ἀρ. expreſſum eſt ſubſt. ἄνδρες, hic deficiens, ubi contra Bg. e P. addit pron. *quique*, incertum, quo conſilio, utrum ut par eſſet magis oratio, quia et in ſq. ἐνν. — πᾶσα, an liberius, de Lat. ratione, quae pron. illud addit tum noſtro ſuperlat., tum aliis, pro *omnis* cum poſitivo, h. l. omnes boni, cf. G. Th. et Schell. de ſtylo, abeunte P. in adiuncto gen., ubi Sch. „ἀρ. optimi *ſenatus*, β. optimi e ſenatu, (per praep. reſolvens ſuperlat. cum gen., ut Bg., qui praeterea fere e P. ſupplet v. ſubſt.) σὺν, *cum*, ſimul *cum*, aſſiſtentiae" quaſi reſpiciens uſum ſacrorum librorum, ubi *deus* dr. *cum* aliquo *eſſe*, cui praeſto eſt et auxiliatur, quod, qui praeſentes ſunt ac prope, poſſunt ac ſolent adiuvare; cum h. l. in σὺν ſit nihil, quam notio praeſentiae et ſocietatis, et ut ſenatores non ſint Romae, ſed hic ap. Commodum in caſtris, eique potius faveant, quam alii, Romam invaſuro atque imperium.

ἥ τε ςρ. δ.) Noſter reſpicit ad §. 8. e., ubi nudum ſubſt. δυν., hic per variationem adiunctum habens adi. ςρ., quod aeque in illo ſubſt. ſuppleri poterat, ac πολεμοῦσα ap. L. Boſ. Ell. p. 274. e., tacente Stp. Th. formulam hanc, quae adhuc ſemel ap. Noſtr., non vero alibi reperta mihi, ubi Noſter in animo habuerit Bg. phraſin, cognitam G. Th. v. utr., ſ. Lat. *militares copias*, quod, tacente G. Th., v. ap. Amm. M.,

„τικὴ δύναμις παροῦσα [x] πᾶ-	litaris manus praesens univer-
„σα [y], τῆς σῆς ἀρχῆς προασπί-	sa tuum imperium propugnat:
„ζει· ταμιεῖά τε χρημάτων βα-	19. aerariumque pecuniae prin-

x) Ms. Ve. et Vi. δύναμις παρά σου πᾶσα λ., v. N., tum τῆς ἀρχ. sine σῆς in Par. 1. mendose. y) Ms. Ba. ταμιεῖά τε — πάντα, ἥ τε λ., cuius de lectione nova v. N., sed post π. comma etiam in B. 1. R. est.

nobis *die Kriegsmacht* cum Vern. vet., mutato adi. cum subst. in syn. formulam e gen. duorum subst., sed contractorum in subst. unum, cf. 1, 5, 11. e., quae sufficiant, cum non invenerim severum *militaris vis*, et G. Th. 1050, 48. „vis *militum*" notionem habeat aliam, nec Lat. plur. *vires*, quanquam pro copiis exercituque usurpatus, (cf. P. Vs. §. 8. e. ad δυναμ.) ponatur cum epitheto Bg., cf. Ind. Tac. et Iust. cum Virg. Aen. 8, 687., ut nec affine *militares opes*, quo utitur Ern. rhet. §. 69. m., tenent G. Th. et Ind. Cort. Sall. Corn. N., Tac. et Cl. Cic.

παροῦσα) Recte sic legitur in edd., pro quo transpositis literis C. Ve. exhibet παρά σου. Eiusdem transpositionis plurima adsunt exempla. Sic v. c. infra c. 12. pro ἀπεχθῶς in Cod. est ἐπαχθ., c. 14. παροινία pro παρανοία, c. 17. δράσαι τι φθάσαντες pro φθάσαι τι δράσαντες, l. 2. c. 10. ἀνανδρίαν pro ἀδρανίαν, et in Theocr. Id. 21, 39. in nonnullis exstat κατέδραθον pro κατέδαρθον, ac pari modo forsan v. 16. eiusdem Id scriptum est ἄγρα pro ἀ γὰρ. Ita quoque et LXX. Gen. 24, 59. legerunt מקנתה pro מנקתה, vertentes τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς. Plura congerere non opus est. *Stroth.*

Ut in quibusdam horum ap. Nostr. infra aliud quid, quam meram transpositionem, esse apparebit suo loco: sic h. l. mendosa est sane Mss. lectio, facile illa reperienda in litteris vulgatae maiusculis, quam tuetur et Ms. Ba. tacite, et P. oblique in suo *coram*, syn. illi Bg., cf. 1, 4, 14. i., ubi in eodem particip. aliter deliquit Ms., ut hic quidem debuisset saltem esse παρά σοι, subintellecto particip. οὖσα, Bg. Lat. ad πασ e P. etiam tenente Stp. Th. aliunde 3, 49. i. cum L. Ern. Nr. 3., (ap. G. Th. „ἅπας, σύμπας, ἀπαξάπας, ὅλος, — in sing i. q. totus, ut — *univ. exercitus*, — in plur. — omnes coniunctim") sed in v. πρ. Stp. nil, quam Bud. propriam vim et alium locum Nostri, ap. quem id semel ponitur absolute, deinde cum rei aut pers. gen., pendente e praep., ut sit ἀσπ. πρὸ τ. σ. α., per Indd. modo cum acc. pers., cf. Dion. H. S. T. 1. et Luc., sed ap. Suid. 3, 175. e. nude προασπίζομαι, γενικῇ, defendo, *protego*, quo med. carent Lexx., ut Bg., e P., ap. G. Th. „ὑπερασπίζω" cum acc. rei dubium est, pro quo affertur cum praep., v. c. *pro* salute alicuius *propugnare*, ubi alterutra praep. redundat, sed h. l. pugnare pro Commodi imperio i. q. potestatem et dignitatem imperatoriam pugnando et armis tueri ac conservare, cum infra aliter sumatur cum eodem gen. ἀρχ.

ταμιεῖα) Stp. Th. 3, 124. F. m. „ταμιεῖον dr. locus, in quo pecuniarum thesauri reponuntur, s. aerarium, in quo quaestor recondit accepta. — Herodi. l. 1. ταμιεῖα χρ. β. (e P., habens adeo, secus ac in ed., lectionem aliam illam Ms., ignorans idem scripturam alteram in nostro quidem subst., quanquam ad ταμιεῖον addit E. i.) sed puto, perperam h omitti" quae tamen varietas alibi quoque occurrit, v. ad Thuc. p. 63. N. 64., ad Diod. S. 2, 449. b. e. N. 23. et Ind. Dion. Cas. Fisch. Thc. cum Xen. Pol.

„σιλικῶν ἐνταῦθα πάντα· ἥ τε „τοῦ πατρὸς μνήμη [z] αἰώνιόν σοι „πίστιν καὶ εὔνοιαν παρὰ τῶν „ἀρχομένων [a] ἐβεβαίωσε.“	*cipalis hic est omne. Patris etiam memoria aeternam tibi fidem atque benevolentiam apud subiectos omnes stabilivit.*

z) Hic comma erat inutile in A. Stp. et al., it. tacite in Ms. Ba. a) In Ms. Ba. π. τῶν ἀρχομένων ἐβεβαίωσεν. nec sequitur nova sectio. *Mart.* Pro ἀρχόντων edd. omnium, in ἀρχομένων consentiunt etiam Mss. rel., v. N., ut de Ms. Ba. v. ἐφιλκ. iterum §. 17. e., sed pro παρὰ B. 1. περὶ mendosum.

Z., ap. Poll. 9, 44. ταμιεῖα, ἵνα τὰ χρήματα, sed 1, 245. pro ταμιεῖον N. 37. Ms. profert ταμεῖον, et utr. ap. Suid. 3, 427. m. p. sq. i. et Hes. 2, 1343. m. e. p. sq. i. cum N. 14., sicut, quod N. 18. requiritur, ταμίον, per simpl. vocalem, habet Sb. Ind., ubi et „ὁ τοῦ ταμιείου προεστηκὼς, fisci *praef.* — τῶν βασιλικῶν ταμιείων φροντίδι ἐφεστὼς 743, 17. (e Zos. 4, 14, 1. *imperatorio* fisco *praefectus*,) contracte per syncop. ταμεία, *quaestura*, — sic ταμεῖα βασ. χρ., fiscus *pr.*“ hinc cum alio adhuc loco Zos. 1, 13, 6. e. ὀφείλοντάς τι τοῖς βασιλικοῖς ταμείοις, *imperatorii* fisci *debitores*, cum eodem, ut hic, epitheto, etiam per numerum plur., non vero cum gen. χρημ., qualis nec mihi praeterea repertus, nec ap. G. Th., ubi nec Lat. Bg. in plur., sed modo ap. Sch. „*aeraria* principalis *pecuniae*, fiscus *principalis*“ in extr. e Sb. Ind., at in χρ. Bg. e P., ubi reddidissem, servato plur., *fisci* que *pecuniae* principalis *hic* sunt *omnes*, ταμεῖον h. l. non intelligens de cella et camera, quam vocant, s. aedificio ac cubiculo, ubi pecunia reponitur servaturque, sed universe de loco ac re qualicunque, pecuniae asservandae apta, ut arca, capsa, vidulo, sacculo lineo, nominatim de *fisco*, sensu antiquo ac Rom., ubi G. Th. „κύρτος ἀλιευτικὸς, saccus plexilis. — In primis pecuniae servandae, ferendae etc. adhibebantur fisci. — *Libet* intueri *fiscos*, in *angulo* iacentes, — *positis* ante *se* cum *pecunia* fiscis, — *reperiebam*, *fiscos* complures *cum* pecunia *Siciliensi* etc. — *Fiscus* saccus est publicus. — Hunc habent exactores, et in eo mittunt debitum publicum, quod redditur regibus“ ut adeo hic sint fisci pecuniae imperatoriae s. cum pecunia imp. *omnes*, i. ex tota Italia et provinciis omnibus ad imperatorem s. quaestorem missi sacci cum pecunia, imperatori debita, nobis *alle* Kassen *Kaiserlicher Gelder*, utque Noster per periphrasin innuat Lat. illum *fiscum*, et quod alii, v. c. ap. Stp. l. l. Plut. τὸ Καίσαρος ταμιεῖον, et Amm. M. 28, 1. p. 418. i. principis *aerarium*, quod ap. G. Th. „δημόσιον, ταμεῖον, q. d. aerarium *penu*, pecunia publ., uno in loco condita, — pro loco et repositorio publicae pecuniae. De *triplici* Romanorum *aerario* v. Man. ad Cic. Att. 7, 15.“ quod nihil huc prodest, cum pertineat ad tempora civitatis adhuc liberae, ut haec Nostri ad tempora imperatorum, unde adiiciuntur χρ. βασ., et simul intelligitur, curam aerarii et pecuniae publ. ap. imperatorem potius fuisse, quam ap. pristini temporis magistratus, ut quaestores et praetores, quos constat, sub Caesaribus aerarii curam amisisse, qui, si adhuc essent tamen, imperatori erant toti addicti eiusque fisco, cf. 7, 4, 4., ut in argumento oratoris insit hoc, Commodo nihil timendum esse ab adversario aliquo, cum pecunia omnis in potestate et manibus sit, unde adversario nihil reliquum ad belli usus.

παρ. τ. ἀρχόντων) Bg. legit ἀρχομένων, P. ἀρχόντων, quia vertit *pote-*

Τοιαῦτά τινα [b] εἰς προτροπὴν 20. Talia hortandi causa, et

b) Ms. Ba. τοιαῦτ' ἄττα εἰς πρ. v. N.

ſtates. Caeterum homines aliquando patrum memoriae aliquid dant, aliquando nihil. Ap. Liv. 2, 52. T. Menenius, filius, minus punitur, quia patris Agrippae ſavor haud dum exoleverat, et 4, 41. (e.) *T. Quinctium omnes tribus* abſolvunt, *profuiſſe* que *ei* Cincinnati *patris* memoria *dicitur*, et 25, 31. (m.) Marcellus hoc tribuit nomini ac memoriae Archimedis, ut propinquos eius inquirat, et honorem iis auxiliumque praeſtet. Quum Alexander M. Thebas expugnaſſet, et in reliquos Thebanos ſine diſcrimine ſaeviret: ſolis Pindari penatibus eiusque familiae parci iuſſit. Sic Caeſar, quum ei ſe ad nuncium Pompeiarae cladis Athenienſes dedidiſſent, pro ſolita ſua generoſitate in gratiam eos recepit, quippe proavorum ipſorum gloriam virtutemque in mentem revocans, *viventibus* ob *mortuos* ſe *parcere* praedicabat, Dio XLII. Contra ap. Liv. 31, 4. (21, 4, i.) *pater* in Annibale *minimum* quidem, ſed tamen aliquod *momentum* ad *favorem* conciliandum *eſt*, et ap. Iuſt. 38, 6, (6.) Romani cum Maſiniſſae *nepote* bellum *gerunt* adeo *inexpiabile*, ut *ne* victum *quidem* memoriae *patris* donarent, *quin* etc. *Leisn.* C. Ven. ἀρχομένων. Definire vix audeo, utra ſit verior lectio. Verum, ſi quaeratur, quaenam ex altera enata ſit, ἀρχομένων, utpote primo intuitu faciliorem lectionem, iuniorem habendam eſſe cenſeo. Accedit ad confirmandum ἀρχόντων tum quod et alibi hac voce de *magiſtratibus* et *primoribus* utitur Herodi. l. 4. c. 2. tum quod antea Commodus dixerat, δεδιέναι, μή τις — τῶν εὐπατριδῶν πλουσίων. *Stroth.*

Bg. ad Lat. ſuum *ſubiectos* cum feciſſet tria illa puncta ∴, ſigna Notae: ſub textum Vs. ſuae ſcripſerat ſic „lego ἀρχοθ΄νων pro ἀρχόντων" volens, opinor, iſta figura oſtendere rationem modumque lectionis et emendationis, cum in θ΄ facile με reperias; unde Leisn. ſcripſit ſub illa ibi figura diſertum ἀρχομένων, ut in m. Ox. „f. ἀρχομένων" quam quidem coniecturam Bg., firmatam a Ms., non dubitavi ſtatim recipere, his adductus caufis, primo, quod de optimatibus illis et patriciis, quos Strothus reſpicit, iam dixerat orator §. pr.; ut non videatur nunc eodem redire, ſed ad aliud quid, atque adeo ad cives, parentes, ſubiectos, qui uni adhuc reliqui erant in praeſidiis et veluti fulcris imperii, Commodo aſſerendi; pertinetque, opinor, quod h. l. dicitur, potius ad §. 9. αὐτάρκης δὲ ὁ δῆμος λ, ad populum Rom., i. cives Romae potiſſimum, deinde etiam ad reliquos per Italiam et provincias, in quo populo univerſo, nominatimque Romae urbis, ſemper fuit ad imperium novandum aut firmandum aliquod momentum, cf. 1, 14, 13. 2, 2, 5. ſqq. 21. ſqq. 2, 6, 1. ſq. 18. e. 2, 7, 3. ſqq. 2, 8, 9. ſqq. Cui argumento, e re ac ſerie petito, accedit alterum graviſſimum ab uſu loquendi, quod voces τῶν ἀρχομένων et τῶν ἀρχόντων non ſunt ſyn., ut gloſſam hic ſuſpiceris; nec οἱ ἄρχοντες dicuntur unquam, quod meminerim, pro οἱ ἀρχόμενοι, neque hi pro illis, ſed ſemper οἱ ἀρχομ. paſſ., ut οἱ ἄρχοντες act., recteque Stp. Th. 1, 561. D. m. „ἄρχομαι, pro ἄρχω, i. e. impero, imperium obtineo, in vulg. Lexx. perperam ponitur" ut et I. Ern. iſtam notionem omiſit. Tum auctoritas P., (quem Sch. refert partim modo in πις. „fidem *aet.* tibi *roboravit* ap. *duces*") nihil arguit, quam vetuſtum iam et in eius etiam Gr. Cod. praeſens vitium, quod, ex iſtius aut Sch. Lat., ne ſenſum quidem commodum praebet, cum *poteſtates* ſ. ma-

καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα[c] ὁρ- ut ad meliora impelleret,

c) Ms. Ba. κρείττω λ. τ. N.

giſtratus civiles ſ. militares contineantur iam in ſuperioribus οἱ ἄριστοι τ. β. et ἡ στρατ. δυν. π., qua tautologia quid opus, ſi res expediri poteſt aliter? quod hic quidem ſit corrigendo ſane, ſed tum leni ratione probabilique a ductu litterarum, tum idoneis de cauſis, ac denique cum auctoritate et conſenſu Mss., ut confidam, me et alios habiturum in recepta novitate conſentientes. In reliquis Bg. e P., tum τὲ reddendo ſyn., cf. §. 3. e., tum addendo adi. πάντων per ſyn., quaſi intra παρὰ τῶν exciderit, cum et in pr. membris fuerit — πάντα — πᾶσα, ut tamen et P. addiderit iterum id adi. libere, et Noſter de induſtria omittere potuerit, ut non plane neceſſarium, cum et alias ab eo ponantur nude οἱ ἀρχόμενοι, ubi ſimiliter omnes cives intelliguntur, quod fert quoque aliarum linguarum uſus; ſicut etiam ſaepe in ſqq. omittitur aliquid e prius poſitis. Tum v. βεβ., ubi Bg., ut 1, 5, 19., hic, ob adiunctum αἰων. vertas ſimpl. facere ſ. reddere, et ſumas propria vi aor., aut pro praeſ., inter caetera hic eadem tempora, ſed πιστ., ut 1, 5, 24. e., et αἰων. ſenſu ſacrorum librorum, de certo tantum temporis ſpatio, dum vivat Commodus, qui ut patris memoriam ipſe depoſuit brevi poſt, cf. 1, 8, 5., ſic ab ea non multum adiutus eſt, patri diſſimillimus et peſſimus ſucceſſor, quanquam turgidus ac vanus, et propter patrem aeque, ac nobilitatem expectans civium militumque fidem atque benevolentiam, cf. 1, 5, 16. et 20., ob quae argumentum oratoris hoc vim habere potuit in Commodi animo et iuvenili, nec acute ſubtiliterque vidente ac cogitante.

τοιαῦτα τ.) Ms. lectio τοιαῦτ' ἄττα minus vera ſit et antiqua, quam gloſſema, ubi exquiſitius vulgari ſubſtituitur, idque forte ad variandum, ne vulgata formula toties redeat, cf. §. 6., quanquam lectionem vulg. facile per lapſum librarii etiam reperiri liceat in plene ſcripta Ms. τοιαῦτα ἄττα, quo de, pro τινὰ, v. Heſ. Suid. ex Harpocr. p. 84. e. Thom M. p. 123. l. 3. Ammon. p. 26. e. Bud. C. 1351, 9. 1358, 13. Stp. Th. Hoog. Op. p. 151., ad Dev. p. 74. N. 18., ad Vig. p. 36. b. e., ad Luc. 2, 337. N. 52. 346. N. 70. 418. N. 23. 3, 17. N. 31. et Ind. Xen. Cyr., tum Ms. formulam per apoſtrophum v. ap. Bud. C. 1358, 28. Hoog. Op. p. 151. Nr. 2. m., ſed plenam ad Thom. M. p. 123. N. 3. Luc. 2, 327. l. 99. it. 1, 771. l. 41., ubi, puncto facto poſt δικαστήριον, legimus τοιαῦτα ἄττα cum Gs. talia *fere*, hic Bg. iterum negligente τινὰ, cf. §. 6. et 10., ſed Stp. Th. in ſq. πρ „exhortatio, incitatio, impulſus, monitis mixtus, Herodi. l 1. τοσαῦτά τινα — εἰπ., *ad* exhortandum *adoleſcentem*“ praeter lectionem aliam e memoria in τοσ. pro τοι., vertente εἰς cum ſubſt., ut 1, 1, 4. m. Bg., cuius hic reddendi ratio eſt quidem ſyn. per particip., ſed liberior cum Lat. ſubſt. *cauſa*, ut Stp. ſubſt. *adoleſc.* venit e ſubintellecto pron. αὐτοῦ, quod hic et in ſq. ὁρμ. ſane aſſumas, relinquente P. etiam Sch. in „πρ. *ad* adhortationem *dicens*“ quod ſubſt. videtur mox a Noſtro explicari et magis definiri, ſecundum quidem Stp. explicationem et Vs. ante, cf. L. Ern. et Ind. Polb. it. G. Th. „*hortor*, — verbis et oratione, ac ſuadendo ad agendum impellere“ unde et P. contraxerit omnia in unum v., h. l. argumentis ſupra propoſitis efficere, ut ageret rem praeſentem, belluinque perſequeretur atque componeret hic manendo, nec domum redeundo, cf. Heſ., unde taci.

μὴν ὁ Πομπηϊανὸς εἰπὼν, διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον.	Pompeianus locutus avertit parumper adolescentem.

Retus hausit Stp. Th., reddente Vern. vet., quasi sit πρὸς ἐντροπὴν, ad eum pudore afficiendum.

ὁρμὴν) De voce ὁρμὴ multa Salm. ad Simplic. *Leisn.* Alia Ms. forma in τὰ κρ. contracta, in hoc adi. sane ap. Nostr. frequentior est, sed tamen et vulgata bis ap. eundem; unde meram hic glossam agnosco per comparationem librarii, et infra inclinantis in syncopen illam, cf. 1, 10, 10. i., paupere Stp. Th. et in hanc rem tacente, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. et Luc., ut L. Bos. silente de ellipsi τὰ πράγματα, ut *res meliores* sint i. q. §. 13. res potiores, utiliores, bellum finiendum, hostes vincendi, repellendi, subiiciendi, s. mansio hic, ut Sch. in „ὁρ. *motum* ad *meliora*" deserto P. ad κρ., ubi vix placeat nostratibus *aufs beſsre*, sed Vern. vet., aut *auf eine* beſsre *Seite* zu *lenken*; aliunde afferente Stp. Th. ὁρ. cum pr. πρὸς, sed agente Bg. hic in εἰς cum subst. ὁρ aliter, quam ante, et ut facimus in εἰς cum inf. aliquo, ut per ὥστε resolvamus; ubi pro severioribus, *talia* quaedam *ad* hortationem *et* in *meliora* s. *meliorum studium*, (cf. G. Th. v. *stud.* 579, 75. sqq.) saltem pari rectione dedissem, *ad* hortandum *eum* et *in* meliora *impellendum*, cf. ib. 995, 48. „*impell.* — incitare, — ad consilia saepe refertur, — *impellere* atque *hortari*" quae et hic coniuncta videas, ut syn.

διετρεψ.) In hoc v. Sb. Ind. *divertit*, tum Bud. C. 945, 22. „δ. etiam dissuadeo, ut ἀποτρέπω, s. potius ad erubescendum deduco, erubescere cogo. Herodi. τοιαῦτα — καὶ τὴν εἰς (e memoria) τὰ κρ. — διετρ. τὸ μειρ., i. e. conatus eius repressit prae pudore et impetus ad voluptates consectandas alio deflexit" hincque Stp. Th. 3, 1623. E. „δ. propemodum i. q. ἀπ., averto, s. dissuadendo averto, dehortando avoco et abstraho, nec non pudore iniecto deterreo, ut ap. Herodi. l. 1. δ. τ. μ., *conatus* adolescentis *repressit* iniecto pudore, nimirum εἰπών τινα εἰς — ὁρμ., quare subiungit, αἰδ. λ." e P., praeter notionem illam secundariam, quam et omittunt Sb. et Bg., (ubi *avertit eum* explebitur his, *ab eo*, quod cupiebat, a cupiditate domum redeundi, nobis *davon abwenden*, abbringen, *abziehen*,) sed repetit tamen L. Ern. cum alia „3) persuadeo" quae redit eodem et tropum modo removet, cum persuadeamus alteri aliquid, dum argumentis, menti admotis, avertimus a re quadam cogitationem et voluntatem ad rem aliam, efficimusque, ut aliquis nolit et agat, quod prius volebat; et contra velit agatque aliud, et quod nos volumus ac suademus, cf. G. Th. in v. Ern., ubi in Bg. est syn. ἀποτρέπω, sed al. Gr. in Sb., quod similius Graeco, quoad praep., at non frequens in significatione act., et modo per unum exemplum 228, 58. „divertit *acies*, i. avertit, abducit, (sed 130, 39.) *arduum*, fatalia *devertere*, i. impedire" quo postr. redditur locus Polb. Ern, 5, 4. T. 1. p. 563. e. οἱ δὲ — νεανίσκους — διέτρεψαν, τοῦ μὴ λ., ubi physice, Ind. „*avertere*, quo *minus*" cf. Ind. Xen. Bach. Z. Ael V. h., et de med. Diod. S., ut de pass. Dem., sed Hes. 1, 988. e. διέτρεψεν, κατέσχεν, pro quo, e serie litterarum, etiam legi potest διέτρεψεν, cui soli, opinor, congruit explicatio illa, Lat. *cohibuit*, s. *detinuit*, a re aliqua, nobis *abhalten* s. *zurück halten*, cf. Kust. de V. med. p. 54. i- cum Rs. Ann. ad Gr. A. V. 1. ad Cas. D. p. 54. m., quae notio latet in Bg., ut in eadem etiam alia pro deterrere s. absterrere, qua de v. Rs. ad Polb. p. 363. i., ut de sq.

αἰδεσθεὶς γὰρ [d] *ὁ Κόμμοδος τὰ* 21. veritus enim Commo-
λεχθέντα, οὐδέν τε [e] *οἷόστε* [f] dus ſenis dicta, nihilque ha-

d) δὲ Mss. tres, v. N. e) οὐδέντι B. 2. L. Ox. et Pat., operarum errore potius, credo, quam per correctionem. f) οἷος τε diviſum in rel. edd. praeter Stp. cum Sb., quibuscum edimus ſemper iunctim, ne τὲ videatur copula.

formula *πρ. ὀλ.*, ſc. *χρόνον* ſ. *μέρος τοῦ χρόνου*, nihil ap. L. Boſ. Ell., ſed breviter modo ap. Stp. Th. 2, 1270. D. m. „*ad* breve *tempus*, Herodi. l. 3. (3, 7, 20.) *brevi* temporis *ſpatio*“ cf. Abr. Dil. Th. p. 60. i. cum L. N. T., ſed Gs. ad Luc. 1, 61. l. 92. *tantisper*, per ſyn. adv. Bg., tenentibus et Lat. ſimilem ellipſin *ad breve* ap. Suet. Tib. c. 68. ſed tamen alio ſenſu, cf. G. Th. 648, 94. it. Exc. ad 1, 1, 5. i. et de *τὸ μειρ.* §. 6. et 10.

αἰδ. γὰρ) Non plane contemnenda eſt Cod. lectio *δὲ*; recepta vero paulo facilior. *Stroth.*

Cf. eandem Var. 1, 3, 15., ſed hic P. rectius „qui *reveritus* ſenis *dicta*“ pro quippe qui, quia is, nam is; unde Bg. ſervat gen. ſubſt., e ſubintellecto pron. *αὐτοῦ*, ſ. h. l. *αὐτῷ*, ad paſſ. *τὰ λεχθ.* relato, pro *ὑπ' αὐτοῦ* ſ. *πρὸς α.*, cf. 1, 2, 5. i., ſed Sch. in „*αἰδ.* aor. 1. paſſ., ſed ſignif. activae“ cum Bg. e P., ut cum acc. rei Stp. Th. 1, 146. C. m. tantum ex Hom. 'Ιλ. ί, 636. et χ', 82., ubi Cl. cum Bg., ſed ad Luc. 1, 680. i. *οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθείς*, *nihil* veritus *multas* illas *diſputationes*, ubi poteſt eſſe i. q. curans, aeſtimans, reputans, reſpiciens, (quomodo et redditur cum acc. perſ. ap. Hom. 'Οδ. χ', 312. et 344), ſed etiam magni faciens, approbans, reputans pro veris, bonis, utilibus, prae pudore ac reverentia erga aliquem, ut hic, ut adeo dictis alterius non repugnes verbis factisque, ſed iis obſequare, quod et nos habemus, ut in Gellerti illo, *verehre* ſeine *Befehle*; ſicut omnino aliquis dr. *αἰδεῖσθαί τι*, cum ob rem quandam aliquis facit ſ. omittit aliquid, prae reverentia, propter cogitationem de rei alicuius praeſtantia atque utilitate, inde perceptae ſ. percipiendae, et ſic quoque *αἰδεῖσθαί τινα*, aliquem virum, i. ob illum facere quid ſ. minus, prae reverentia, et cogitata illius ſapientia, virtute, potentia, bonitate, cf. Cal. ad Capit. T. 1. p. 336. b. m. N. 3. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. Bud. C. 946, 50. p. ſq. l. 39. Stp. Th. l. l. c. it. Luc. 1, 318. l. 21. *οὐκ αἰδεσθείς, ὅτι λ.*, non *veritus*, nec *cogitans*, dum hic Vern. vet. ſumit paſſ., forte pro Lat. *convinci*, i. argui erroris, pro quo melius ſit paſſ. alio ſenſu, pro pudore affici ob errorem malaeque rei conſcientiam ac molitionem, hic adeo, pudore affectus, coactus pudeſieri ob dicta eius, *beſchämt durch*, quorſum redeunt diſputata ap. Stp. Th. l. l. D. c. it. Ind. Luc. „*αἰδεῖσθαι τὰ τοιαῦτα*, pudore affici *in* talibus *rebus*“ quaſi omiſſa pr. *κατὰ*, etſi Gs. aliter 1, 254. l. 21., mihi ut ſufficiat Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et acc. rei, ſed non ſimili, nec per Indd.

οὐδέν τε) Bg. fere cum P., pro quo dediſſem ſaltem, *nihil* que *valens* probabiliter *reſpondere*, cum ipſe Bg. alibi adhibeat *valere*, pro poſſe, cf. de *οἷόστε ἂν* cum inf. pro illo Lat. ſ. potis eſſe, nobis *vermögend*, im Stande *ſeyn*, Bud. C. 1373, 38. Stp. Th. Vig. p. 119. 504. i. Dev. p. 247. 244. Hoog. Op. p. 1142. 1149. Nr. 13. L. N. T. Schw. p. 971. N. Ind. Xen. Ael. V. h. Fiſch. Aeſch. et Pal., ll. Ev. Thuc. Dem., cui add. 869, 5. 870, 19. 933, 4. etc. it. 980, 27. *καὶ οὐχ οἷόστε ἂν διαλῦσαι*, noſtro par,

ὢν εὐλόγως ἀποκρίνασθαι, τοὺς φίλους ἀπεπέμψατο [g], φήσας, ἀκριβέστερον καθ' αὐτὸν [h] ἐπισκέψεσθαι [i] τὸ

bens, quod rationi conſentaneum reſponderet, amicos dimiſit, dicens, diligentius ſecum conſideraturum, quid facto

g) Ms. Ba. ἀπεπέμψατο· φήσας. ἀκρ. h) Par. 1. καθ' αὐτ., unde Par. 2. cum Ox. κατ' αὐτ., quaſi correcturae in melius. i) ἐπισκέψασθαι Ms. Ba. et Vi. cum edd. A. B. Par. Ox. et Pat., v. N.

Suid. 2, 671. i., partim ex Harpocrat. p. 260. e. Heſ. 2, 732. i. N. 17., ſed Sch. „οἱ. cum τὲ et εἰμὶ ſign. *poſſum* etc. — quum non poſſet“ οὐδὲν pro οὐ ſumto, et praeſ. pro impf., non tenente Stp. Th. v. ἀπ. cum aliquo adv., ſed in εὐλ. „cum ratione, ita, ut rationi conſentaneum eſt, Herodi. l. 1. οὐδ. — οἷός τε (ſic aliter, quam hic in ed.) ὢν λ.“ e P., cf. Thuc. 274, 28. Fiſch. Pal. Iſ. Pan. Mor. p. 18. e., ubi ſq. δικαίως, cum Ind., ubi recte comparatur μετὰ λόγου, quod eſt illud Stp. primum, nobis *mit Grunde*, ſ. *mit Grund* der *Wahrheit*, ut Ern. L. Latinis add. *commode*, nobis *füglich*, Ern. Polb. Ind. „ἐκ τῶν εὐλόγων, *probabiliter*“ quo ab init. utebar; non ferente G. Th. adi. Bg. cum ſubſt. *rationi*, quae hic non tam eſt facultas illa mentis, quam placita, per eam cognita atque probata, cf. Ern. Init. Metaph. §. 50. m. et ſupra 1, 1, 10. i. ad εἰκότως ſyn.

τοὺς φιλ.) φίλοι h. l. conſiliarii ſunt. *Stroth.* cf. 1, 4, 1., ut Sch., deſerto P. abſtracto, pro concreto, in „ἀπ. med. dimiſit *conſiliarios*“ cum Bg. e P. in v., ubi Stp. Th. „paſſ. voce (immo med.) aliquando capitur pro *dimitto* a *me*, — Xen. Paed.“ qui locus unus Stp. eſt ib. 1, 4, 27. i., ubi mox §. ſq. habetur act., quod et pro med. in V. L. per gloſſam ib. 1, 3. e., quibus in locis vertitur in ed. Th. et Ind. Z. cum Stp. per *ab ſe*, ad vim med. exprimendam, cf. Kuſt. de V. med. 1, 44. i. Bud. C. 360, 37., de perſ. iterum Ind. Dion. H. S. T. 2., ſed de navibus Thuc., ut act., quoque cum *ab ſe*, in Vs. ad Ariſt. Plut. v. 12., ſed in Bg. G. Th. „permittere abire“ nobis *entlaſſen*, ſ. potius *von* ſich *laſſen*.

φήσ. — ἐπισκεψ.) Hoc fut. primus induxit Stp. ſine ulla N., forſan e P., quo de genere habui haec, I) poſt verba quaedam etiam alibi variare iſtos inf. aor. et fut., idque a) per ſe, ut Hom. Ἰλ. χ', 235. Call. Di. v. 222. Thuc. 252, 11. Krb. Decr. R. p. I. p. 120. m. 122. e. 139. b) ita, ut aor. ſit ſimul cum fut. Hom. Ἰλ. χ', 118. R. Or. V. 3. p. 501. N. 34. Luc. 2, 628. ſq. N. 61., porro II) ſine varietate omni poni aor. pro fut. a) abſolute, v. Abr. ad Aeſch. 1, 177. e. cum Krb. l. l. p. 123. m. b) cum verbis quibusdam, idque ipſum dupliciter, A) ſic, ut unus modo aor. inf. adſit, praeter ἀξιοῦν Luc. 1, 596. N. 32. et μέλλειν D'Orv. Ch. p. 38. m., de quibus alibi, etiam cum ἀπειλεῖν Luc. 1, 243. N. 11. Onoſ. p. 53. N. 2., cum δοκεῖν Krb. l. l. p. 122. m. e., cum ἐλπίζειν ad Diod. S. 2, 294. ſq. N. 6., cum νομίζειν ib. 1, 650. N. 28., cum οἴεσθαι Bud. C. 1323, 16. 32. R. Or. 5, 477. N. 96. 818. N. 7. Krb. l. l. p. 121. e., it. cum aliis Miſc. Obſ. Amſt. 4, 286. ſq. et Nov. 3, 1. e. ſqq. it. p. 55. Markl. ad Max. Tyr. p. 686. Valck. ad Eur. Hipp. v. 1010. Loesn. p. 162. ſq., nominatim vero poſt φημὶ Diod. S. 1, 725. N. 20. 2, 9. N. 92. R. Or. V. 5, 454. N. 19. Thuc. 332, 37. Krb. l. l. p. 120. e. ſq. 122. e. Miſc. Obſ. A. Nov. 3, 3. B) ſic, ut aor. ſit ſimul cum fut. Bud. C. 1325, 24. ſqq.

πρακτέον. ἐγκειμένων δὲ τῶν 22. opus ſit. Inſtantibus au-

M. Obſ. A. Nov. 3, 1. e. ſqq. Abr. Dil. Th. p. 590. e. Krb. l. l. p. 119. e. ſq. 121. m. Hdb. ad Xen. p. 126. §. 4. m. Z. ad Vig. p. 203. b. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 712. N. 11. 2, 12. N. 55. 350. N. 32. Luc. 2, 628. b. e. N. 61. 917. N. 87. Ern. ad Xen. Mem. S. 3, 5, 1. it. ad Hom. Ἰλ. δ', 161. χ', 120. et Schw. ad Onoſ. p. 53. N. 2., in quibus Viri Docti varie ſe geſſerunt, aliis aor. eos reiicientibus ac tentantibus, nominatim Tayl ad R. Or. 9, 641. ad 580, 12., aliis tuentibus, it. praeferentibus, atque ſuadentibus, ut recipiantur pro fut., ubi fuerint in edd. primis ac Mss., quibus et nos accedentes, in futura Herodiani ed. minore ſtatim aor. recipiemus, cum, quanquam facili lapſu in ε et α litteris, tamen in tot locis tanto conſenſu aberratum non videatur, et aor. ſit doctior quam pro librariorum omnium ingenio, fiatque veroſimilius, fut. ſubſtitutum eſſe pro aor. ex indole linguarum recentium; neque obſtat mihi hic unus Ms. Ve., qui, Excpt. tacentibus, cum Stp. in fut. conſentiat; ſicut aor., per ſuam naturam, cum ſit tempus infinitum, valere poteſt etiam pro fut., in primis, cum pro praeſ. ſumatur, ſed hoc ſaepe pro fut.; poſt P. Lat. tenente Sch. „φησ. fatus" quem aor. ignorat Stp. Th., non item Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

ἀκρ.) Sch. in „ἑαυτ. ap. ſe *conſiderare*, ἐπ. *conſideraturum* eſſe *ſe* diligentius, *quid* factu *opus*, πρ. quid *agendum* ſit, *conſiderare*" ubi P. negligentior, ſed Bg. etiam ſequitur aſperum in pron., poſt v. φησ. neceſſarium e Lat. ratione, ubi Stp. Th. ignorat ἀκρ., cf. tamen L. N. T. Iſ. Ev. 297, 38. et Ael. V. h. 2, 4. p. 75. e. ἠξίου δὲ τὸν Μελάνιππον, εἰ συγχωρήσῃ, ὑπὲρ τούτων ἀκρ. διασκέψασθαι, *orabat* Melanippum, *ut* ſibi *de* his *rebus* penitius *deliberandi* copiam *daret*, ubi, (praeter melius Bg. e P., pro accuratius, i. diutius, non breviter ac leviter, ſed maiori cogitationum intentione, rem in omnes partes quaſi vertendo et conſiderando, argumentaque in utr. partem ponderando,) ſyn. v. διασκ., Lat. *diſpicere*, ap. G. Th. cum Gr. al., ut et Bg. hic, quod et Sb. Ind. e P. tenet, cf. Luc. 1, 221. l. 61. ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς, inſpice *diligenter*, ubi phyſice, ut Ind. Dem. Fiſch. The. Xen. Z. Cyr. et Bach., ſed tropice, pro reſpicere, ſpectare, cogitare, atque adeo appetere ac ſtudere Thuc. cum Schol. et R. Or. V. 6., ſed, ut h. l., pro inquirere, cogitando cognoſcere, diiudicare, perpendere Fiſch. Aeſch. 2, 24. e. p. 24. i., redundante et hic praep., ſed Stp. Th. non tenente formulam κ. ἑ., niſi 4, 1111. G. i. „per ſe (p. ſq. D. e.) καθ' αὑτὸν, pro κ. ἑ. per ſe, ſua ſponte ſ. ſeorſum" quae formula, ſane late patens, e contextu locorum ſingulorum definienda eſt, ut h. l. ſit ſevere *apud ſe*, i. ap. animum ſuum, mente, aut etiam ſolum, in ſolitudine, ſeorſim ab aliis, i. *remotis arbitris*, ut Leisn. in m. Ox., cf. Ind. Fiſch. Aeſch. cum Xen. Cyr. Z. κ. e. Vig. p. 614. m. cum N., L. Boſ. ad Act. 28, 16. p. 91. Per. ad Ael. V. h. 3, 20. p. 256. b. N. 13. cum Ind. v. κ. et Heſ. 2, 102. i., ſed alio ſenſu, pro domi ſuae Fiſch. The., quod non procedit hic, niſi ſumas pro in diaeta interiore; ut ad primam notionem, de mente, etiam Bg. referri videtur ap. G. Th. v. *ſui* 634, 35. ſqq. it. v. *mecum* 232, 49. ſqq., ſed noſtrum illud *apud ſe* varie explicatum in v. *ap.* 409, 52. Nr. 3. ſq. it. p. ſq. l. 13., cf. Cort. ad Sall. p. 1037. a. i. Cic. ep. 4, 5, 13. Ind. Suet. Tac. Iuſt. et Corn. N. v. *ap.*, tacente hic P., ſed ad ſq. τὸ πρ. nihil tenente Stp. Th., niſi 4, 1698. C. e. „πρακτέος, agendus, facien-

περὶ αὐτὸν θεραπόντων, οὐκ-έτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο· ἐκπέμψας δὲ 23.

tem, qui circa ipſum erant, miniſtris, haud amplius cum amicis quidem quidquam com-

dus" et Sb. Ind. tantum e Suid. et in v. ἀνασκοπεῖν „τὸ πρ." e Zoſ., ubi 4, 53. e. conſideranti, *quid* agendum *eſſet*, cui add. 4, 13. e. περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, *cum eis*, quod *agendum* erat, *communicat*, quomodo et redditur cum v. διασκέπτεσθαι, *deliberare*, ib. 1, 60, 2. 4, 21, 6., ſed per Lat. ſubſt. *conſilium* 3, 16, 2. e., cf. Ael. V. h. 10, 11. e. Luc. 1, 307. l. 97. 451. l. 93. 869. l. 22. Suid. 3, 167. m. Dem. 130, 7. Ind. Fiſch. Aeſch., ſed Luc. 1, 212. l. 81. εἰσόμεθα τότε, τί πρακτέον, *ſciemus tum*, quid *factu* opus *ſit*, quae vertendi ratio accedit ad Bg. (noſtratium linguae commodam) e Sall. Cat. 1, 6., ut in Gr. ibi eſt formula Lat. Bg. et aliorum ſupra per pron. interrog., pro quo Noſter iunxit modo articulum cum verbali, cf. affine Thuc. 296, 3. αὐτοὺς γιγνώσκειν τὸ ποιητέον, *ſe* ſcire, *quid* faciendum *eſſet*.

ἐγκειμ.) Aliunde Stp. Th. habet Bg. e P., pro inſtanter, crebro, ſemper inſtigare ad reditum in patriam, ſuadendo, commendando, calumniando, cf. §. 3. ſqq. et §. 13. ad ἐπειγ., Miſc. Obſ. A. Nov. 3, 3. Ind. Dem. et Thuc. Heſ. 1, 1069. m., non coll. Suid. 1, 670. m. 741. m., ap. G. Th. cum Grr. al., ſed cum Gr. n. in v. *incumbere*, quo, noſtratium *anliegen einem*, potius uſurus eram, cf. Niz. Cl. Cic. et Ind. Flor., tractante P. formulam ſq. pro οἱ θερ. αὐτοῦ, ſed Bg. ſupplente ὄντων, cf. §. 2., quanquam Lat. norunt quoque ellipticam Gr. rationem, v. ad Suet. Caeſ. c. 27. Burm. T. 1. p. 66. a. m. et G. Th. v. *circa* 910, 42. ſqq., unde h. l. ſervetur, *inſtantibus* autem *miniſtris* circa *cum*, proferente Stp. Th. 3, 247. B. e. locum hunc ſine Vs. (ubi expreſſum ſubſt. θεραπ., alibi abſens, cf. 1, 2, 5. e. Dem. 521, 11. 998, 13. Suid. 2, 186. e. Heſ. 1, 1699. m. et ſupra hoc cap. §. 2. i.) ſed e Vs. P. in v. ſq. 2, 297. F., quod hic eſt, tropo remoto, non amplius aliquid amicis indicare, quod cogitarit, cupiverit, decreverit, et cum iis, ad ſe vocatis, communiter de rebus deliberare, ap. G. Th. ſine explic., cf. Niz. Cl. Cic. Cort. ep. Cic. 1, 7, 6. Ind. Sall. et Suet. it. Heſ. 2, 295. e. cum N. et 1, 1143. e., rectionem Noſtri in med. cum dat. perſ. et acc. rei Stp. l. l. tenente tantum e Chryſ., nec me aliunde, ſed cum ſolo acc. rei ex Ind. R. Or. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Pol. Z. Luc. et Eurip., ad Moer. p. 20. b. N. 1. e., it. cum gen. rei ex R. Or. V. 6., cf. N. pr. ad πρακτ. e Zoſ.

ἐκπεμψ.) Notabilis eſt huius loci explicatus ap. Caſ. ad Suet. Claud. c. 29. p. 782. (ed. Burm. T. 1.) v. infra 3, 5, (8.) ubi βασιλικὰ γρ. *Leisn.*

Ad Suet. *palam* immutatos *datorum* officiorum *codicillos* Caſ. haec. „Principes enim officia deferebant, miſſis traditisve codicillis. — Graeci interdum Lat. voce utuntur, et κωδικέλλους vocant, — interdum πινακίδας. — Sozom. δέλτους vocat, — Caſſiod. non ſemel *chartas*, Suet. *litteras*, Symm. *ſacras litteras*. Ita accipienda vox γράμματα ap. Herodi. l. 1. c. 6. ἐγκ. — θερ., οὐκ ἔτι (ſic diviſum) μὲν — ἐκοινώσατο, (ſic per comma,) ἐκπ. — ἔξοδον. Doctiſſimus Pol. interpretatur, *litteras* Romam *miſſas* (datas) a Commodo: nos putamus, codicillos intelligi, quibus varia variis officia mandavit Commodus, cum exercitus ſuos ordinaret, quos erat mox relicturus" quod ſane rectius, quam P., datas *Romam* litteras, quibus ibi tum nullus uſus, et oſtendunt mox ſqq. hic τῆς ἐχθ.

γράμματα, καὶ διανείμας, οἷς ἐδοκίμασε, τῆς ὄχθης τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν, προστάξας

municavit; ſed emiſſis litteris, ac diſtributa, in quos viſum, orae Iſtri cura, datisque man-

τ. Ἴστρ. πρόν., cf. G. Th. „*codicilli* — extemporales tabellae, — verum etiam operoſiores principum literae, ac diplomata adeo, quibus imperarent aliquid, ſ. conferrent officia" quo ſenſu dr. Lat. etiam *epiſtola*, it. *litterae*, cf. ib. 383, 30. 107, 34. et ad Suet. Dom. c. 13 m. formalem *epiſtolam*; rem hic ſentiente etiam Vern. Vet. in *Manifeſte*, pro quo ſufficit *Befehle*, ſ. barbarum *Ordre*; nihil tenente Stp. Th. de hoc peculiari γραμμάτων genere, quod tamen referas ad eius notionem ſecundam 1, 861. D. e. et ad Ern. L. tertiam; ut nihil mihi liquet de materia, in qua ſcripta fuerint iſta imperata, cera, an charta, ſed poſterioris generis aliquid v. infra 1, 17, 1. m., ut v. ἐκπ., Noſtro familiare et in talibus ſolenne, hinc ignotum Stp. Th. cum Bg. tamen, ap. G. Th. cum Gr. n., non vero cum ſubſt. Bg., qui in ſq. de ſuo imitatur rationem contractam, pro τούτοις, οὓς ἐδ., aſſumta pr. *in*, pro inter, ſed ſervata etiam altera in v., quae hic non redundat, ſed valet de diverſitate, pro tradere diverſis ac pluribus, cf. G. Th. cum Gr. n. Z. ad Vig. p. 511. b. m., ſine exemplo, ut nec Stp. Th. tenet v. cum ſubſt. τὴν πρ., ubi 2, 1080. D. e. „dr. etiam paſſive πρόνοια τινὸς, cura, qua rei alicui providetur, ſ. quae de re aliqua geritur, ut Herodi. l. 1. καὶ δ. — πρ." ut ſit h. l. cura ſ. adminiſtratio rerum, quae in ripa illa gerendae erant, imperium in exercitum eius loci, et tutela eius ripae adverſus hoſtes, animadverſioque, ne inviderent rurſus, ut a Noſtro mox explicatur, nobis *die* Beſorgung *des Ufers*, ſ. *die* Aufſicht *über* das *Ufer*, cf. §. 3. e., pro Bg. e P. in ſq. v. me potius daturo, propius ad Gr. rectionem, *quibus* viſum *eſſet*, i. placuiſſet, cf. 1, 5, 1. m., quae redeunt ad ſevera, *iis*, quos *probaſſet*, dignos, idoneos, peritos, iudicaſſet, exploraſſet, noſſet ad eam rem; cf. N. T. 1 Cor. 16, 3. cum L. Kib., Ind. Xen. Ἀπ. Mor. et Z. Pol. Cyr. Bach., Suid. 1, 562. i. 613. m. 679. e. ſq., non coll. ad Heſ. 1, 956. e. 1018. i.

προστάξ.) Sch. „*quum* praecepiſſet *illis*" negligente haec P., ut Bg. pron., ob abl. iam ſumtum in particip., qui in formula ſua haud dubie ſequitur bonam Lat.; non intelligens imperata ſ. iuſſa, ſed commiſſa negotia, nobis *Auftrag*, v. G. Th., non tenente Stp. Th. v. cum dat. perſ., cf. tamen Luc. 2, 487. l. 74. Ind. Xen. Ἀπ. Mor. et Z. Cyr. ex 2, 3, 4. i. cum Bach., Dem. Fiſch. The. et Pal. it L. N. T., ſervante me *emittens* — *diſtribuens* — *iniungens* que *ipſis*, ſed re redeunte eodem, ſi ſumatur pro iubere ſ. imperare. Mox Sch. „β. Iſtri accolarum, cf. §. 16. e.) ἐπ. incurſus, *excurſus*, populandi cauſa, ἀν. *coërcere*, inhibere, *inſultus*" in v. cum Sb. Ind. *inh.* (quod tenet Stp. Th. aliunde.) ſed Dreſig. de V. med. p. 171. i. „coërcere, *continere*, Herodi. — praecepit *ipſis*, ut *barbarorum* inſultus *coërcerent*" ſed Bg. ut 1, 5, 26. ad κωλ., cf. Dem. Ind. „cohibere, *arcere*, τοὺς ἐχθρούς," Suid. 1, 202. m. ἀν., ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, κωλύειν, inhibere, *impedire*, ἀνέχειν αὐτοῖς τὰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁρμὰς καὶ ἐκδρομάς, *reprimere* ipſorum *impetum* et *excurſiones*, (quae reſpicit Abr. Dil. Th. p. 644. m.) 205. i. ἀνεῖργε, ἐκώλυε, non coll. ad Heſ. 1, 373. i., ſicut ipſe Noſter 6, 4, 14. e. κωλύειν τὰς τῶν β. ἐπιδρ., ad variandum; quanquam proprie tropus eſt hic alius, ut in Lat. *ſiſti*[illegible]

τέ αὐτοῖς, ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, ἐπαγγέλλει τὴν ἔξοδον. οἱ μὲν οὖν διώκουν τὰ ἐγκεχειρισμένα· οἳ καὶ οὐ πολλῷ χρόνῳ πλείστους τῶν βαρβάρων ὅπλοις [k] ἐχειρώσαντο, τοὺς δὲ [l] ἐπὶ μεγάλαις

datis, ut reprimerent barbarorum incurſus, edicit pro-24. fectionem. Illi equidem adminiſtrabant iniuncta: qui etiam haud longo tempore plurimos barbarorum armis ſubegerunt, quosdam magnis con-

k) Deeſt ὅπλ. in Ox. et Par. *Leisn.* ad m. A. 2., vere ſane in Ox. utr. e Par. utr., mendoſa illa et alias. l) Ms. Ba. τοὺς δὲ, — συντάξεσιν, ἐς φ. quae commata ſunt et in A.

neve, cum, aliis incurrentibus, durant milites, manent, nec fugiunt, quo fit ſimul, ut hoſtes impediant et repellant; tenente in ἐπιδρ. Stp. Th. 3, 1661. i. cum illo Noſtri loco et hunc ſine Vs., ſed tamen cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Abr. Dil. Th. p. 826. i. et Heſ. 1, 1350. m.

ἐπαγγ.) Sch. hic *indicit* ex Ind. Sb. at Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, ſed hinc quoque Dreſig. de V. med. p. 272. i., etiam cum iſtius adv., a Bg. recte neglecto, cf. Abr. Dil. Th. p. 531. i. 815. m. L. N. T. Bud. C. 827, 25. Ind. Thuc. Dem. Xen. Cyr. et Hell. Mor., Luc. (cui add. 3, 401. l. 9. *denunciare*,) Suid. 1, 783. i. ἐπ. τὴν ἐπὶ Ἰταλίαν ἐξ., expeditionem *in* Ital. *indicit*, 799. i. ſqq., non coll. ad Heſ. 1, 1304. i., ap. G. Th. „publice declarare, iubere, rel." cf. 1, 5, 3. i., ut tamen dubites, quid h. l. praep. valeat, ſeveriusque ſit Lat. illud Gs. ad Luc., in ſubſt. ἐξ. reddente aliunde Stp. Th. et Sb. Ind. cum Bg., ad quam notionem et referas locum Ind. Dion. H. S. T. 1. primum et Luc. 2, 224. l. 61. 3, 21. l. 6., quanquam hic quoque reddetur exitus, diſceſſus, abitus, nobis *Abzug*, ſc. ex h. l. in patriam, ap. G. Th. Bg. cum Gr. al., ſed cum n. Gr. in *exit*.

διωκ.) Hic pro curare, exſequi, facere, ut ipſe Noſter variando explicat 6, 8, 5. ὁ δὲ — ποιούμενος τὰ ἐγκεχ., quo in loco contra Stp. Th. 4, 451. i. „obiens ſ. *adminiſtrans* cum omni diligentia negotia ſibi commiſſa, ſ. demandata ſibi munia" Ind. Sb. „τὰ ἐγκ. commiſſa" ut Luc. 1, 723. l. 3. εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκ., *amore* quodam *eorum*, quae *commiſſa* ipſi *ſunt*, qualem dat. hic αὐτοῖς ſupplebat Stp. et P., quocum Bg. in ſq. adi. πολ., v. 1, 3, 8. m. et Stp. Th. 4, 632. A. e., ubi etiam „*non* multo *poſt*, it. paulo poſt" ſc. tempore, aſſumtaque pr. ἐν, pro intra; tacente L. Boſ. Ell. p. 494. ſqq., ubi potius p. 507. i. dr. ἐπὶ deeſſe „in πολ. χρόνῳ, Eur. in Iph. A. v. 640." ſine Vs., quae ap. Barn. *poſt* longum *tempus*, ponente Sch. hunc locum ſine Vs. poſt 1, 1, 4. e. ἐν ὀλίγῳ χρ., pro quo, ad ſenſum pari, variatur hic per negat., ut adiuncto abl. ὅπλ. cum §. 16. privo χειρ., cf. 1, 3, 12. m et e., ſeverius, quam P., reddente Bg. in πλειστ. τῶν λ., et quam 1, 1, 1. i.

τοὺς δὲ) Secus, ac P., opprimit Bg. δὲ, ut alii, v. c. Gs. ad Luc. 1, 437. l. 53., cf. 1, 3, 12. e., ut de ἐπὶ μ. σ. 1, 2, 2. e., tacente Stp. Th. ſuper ἐς φ. ἐπαγ., quale quid iterum 7, 8, 23. m. οὓς τοῖς ὅπλ. κεχείρωτο, ἢ πείσας ἐς φ. καὶ συμμαχίαν ἐπῆκτο, ut ſyn. 1, 3, 12. e. τοὺς μὲν πειθοῖ ἐς

συντάξεσιν ἐς φιλίαν ἐπηγάγοντο, ῥᾶϛα πείσαντες. φύσει γὰρ τὸ βάρβαρον φιλοχρήματον· καὶ, κινδύνων καταφρονήσαντες, ἢ δι' ἐπιδρο-

ditionibus in amicitiam allexerunt, facillime persuadentes. 25. Natura enim barbari avidi sunt pecuniae: et pericula despicientes, aut per incursionem

συμμ. προσηγάγετο, faciente Sch. in adv. ῥ. cum Bg., non cum P., cui haec enunciatio molesta fuit, ut dissolveret seriem Nostri, pro quo particip. resolvas per *dum* s. copulam *et*, v. c. *et* ita, per magnas illas conditiones, magnamque pecuniae vim, *iis* facillime *id persuaserunt*, s. eos facillime eo *perduxerunt*, supplendo adeo adv. οὕτω, ita s. ea ratione; cum per se Nostro sufficere potuisset adv. ῥ., nisi pr. ἐπηγ. sumas pro studuerunt s. tentarunt adducere, et facillime etiam eo induxerunt; quod ferat Lat. Bg. *all.*, etsi ap. G. Th., cum Gr. n., simpliciter explicatum „blanditiis attrahere s. potius adducere atque invitare“ cf. Stp. Th. 1, 77. F. sq., ubi, praeter *pellicere* syn. Bg., etiam „ἐπῆγον, solicitabant“ quod est studere s. conari aliquem ad aliquid commovere, cf. Exc. ad 1, 1, 5. m., cui Stp. ad v. πειθ. adde Luc. 2, 73. l. 81.

φύσει) Non soli barbari pecuniarum avidi, vel ipso Herodiano teste, qui 4, 7, 8. ἔχαιρον δὲ αὐτῷ, Caracallo, καὶ οἱ Ῥωμαίων ϛρατιῶται, μάλιϛα μὲν διὰ τὰς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεις, λ. Neque idem ignorabat, Praetorianos, tum temporis Romanos, Iuliano vendidisse imperium, et hanc eorum sorditiem ab Illyricis militibus, h. e. barbaris, castigatam fuisse (2, 6, 6. sqq. 2, 13.) Livius, qui et ipse Gallis auri aviditatem exprobrat 21, 20. (e.) in Praef. (e. lib. 1.) de avaritia Romanorum suae aetatis queritur. Praeterea quis nescit, Romanos fere totum terrarum orbem expilasse? De avaritia Romanorum v. Sall. Cat. 10, (3. sq.) Flor. 3, 12, 11. et Ovid. Fast. 1, 19, 5. Quum Livio narranda sunt, quae avaritiam militum Rom. arguunt, ea aviditati ingenii humani tribuit 28, 23. (m.) *Leisn.*

Res eadem est, quae 1, 3, 15., pecuniae avidos esse barbaros in primis, let nominatim Germanos, v. 6, 7, 21. et Tac. de Mor. Germ. c. 15. e. c. 21. e., ut φυσ. (cf. 1, 4, 3.,) h. l. valde, s. pro ratione animi naturali, non satis culti artibus ac sapientia, ut pecuniae vanitatem ignoret, nec ei iustum statuere pretium queat, eamque magno contemnere animo; non autem, ut Vern. vet., de *innata* quasi Germanis opum aviditate; ubi Sch. „β. barbara *natio*, — natura *avara*“ et in φιλ. cum Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, cf. Hes. cum Suid., sed cum Gr. n. G. Th. „*avarus*, — qui *nimium* cupidus est pecuniae“ quod adv. sane in compositis e φίλος saepe assumas, cf. Stp. et Ern. L. v. c. in φίλαυτος et φιλοτοιοῦτος, quanquam interdum modo simpliciter valent, ut sine eo adv. nostrum vocab. redditur Ind. Xen. *Bach.*

καταφρον.) Supra c. 5. in fine (§. 26.) dixerat τὸ βάρβαρον καταφρονῆσαν. Sed cave h. l. mutes. Namque est enallage quaedam, in qua τὸ σημαινόμενον, ut aiunt, non τὸ ῥητὸν attenditur. Caeterum, quod ad rem, ab Herodi. h. l. narratam, attinet, confirmatur ea ab Ael. Lampr. in Comm. c. 3. *Stroth.*

Ibi p. 481. *bellum* etiam, *quod* pater *paene* confecerat, *regibus* (legibus) hostium *addictus*, remisit, *ac Romam reversus est*, ut de Germano

μῆς [m] *καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες* ac invasionem necessaria ad *πρὸς τὸν βίον πορίζονται*, *ἢ* vitam acquirunt, aut magnis

m) A. δ' ἐπ., sed δι' ἐπὶ δρομῆς Pat. e Par. 1., quae et omittit sq. πρὸς e B. 2.

rum magnanimitate in contemnendis periculis v. Tac. de Mor. G. c. 14., ubi et c. e., *nec arare aut expectare annum, tam facile persuaseris, quam vocare hostes, et vulnera mereri.* pigrum, *quinimmo* et *iners* videtur, *sudore* acquirere, *quod possis* sanguine *parare*, cf. simile quid de Mauris infra 3, 3, 6., et de illa enallage generis s. synesi 1, 5, 2. i. sq., quanquam h. l. simul est enallage numeri s. synthesis in collativo *τὸ β.*, pro *οἱ βαρ.*, pro quo §. pr. variatur hic, v. 1, 3, 15. Sed ad sq. *δι' ἐπιδρ.* de re ap. Tac. l. l. nihil diserte, quae tamen in laudatis potest latere, v. c. in illo *vocare hostes*, quae Nostri formula cum affinibus *ἐξ ἐπιδρ.*, it. *ἐξ ἐφ.*, dupliciter sumitur, proprie quidem de militibus et hostibus, idque ipsum triplici modo, vel in pugna, vel extra eam, ut hic, cum incursio fit et invasio in terras, agros, vicos, atque adeo urbes, vel denique in oppugnandis locis munitis, ut castris, it. oppidis, quod postr. genus maxime cadit in formulam *ἐξ ἐφ.*, sed deinde tropice, quod in primis valet de *ἐξ ἐπιδρ.*, quo de cf. Stp. Th. 3, 1661. B., ubi p. pr. G. m. syn. dat. s. abl. Pol. e Thuc. 270, 7. „*ἐπιδρομῇ*, subita *incursione*, — ubi Schol. *ἐξ ἐπιδρ.*, *δι' αἰφνιδίας ἐφόδου.* Sunt enim *ἐπ.* et *ἐφ.* affinis significationis, ideoque copulata (per copiam) ab Herodi. l. 1. „hinc cum P., quae repetit 2, 1172. D. m. v. *ἐφ.*, quo de cf. B. m. e Bud. C. 1062, 15. et Schol. Thuc. 449, 35. 213, 87. Abr. Dil. p. 348. e., ut simile *δι' ἐπ.* Stp. l. l. e Dem. v. Ind. sine Vs., cf. Zos. 1, 29, 3. *Μαρκομαννῶν — ἐξ ἐφ. τὰ — χωρία λεηλατούντων*, *Marcomannis* per *irruptiones* — loca *populantibus*, sed 2, 49, 2. e. *Σισκίαν ἑλὼν ἐξ ἐφ. κατέσκαψεν*, *Siciam* primo *captam* impetu *delevit*, cf. Stp. l. l. Bud. C. 1062, 24. Ind. Dion. S. T. 1. Suid. 1, 768. e., sed Bg. Lat. ad *ἐφ.* ap. G. Th. modo per auctoritatem „Symm. ep.“ quam aliam nec Indd. praebuere.

τὸ χρειῶδ.) Alii dicunt simpliciter *βίος*, aut *τὰ ἐπιτήδεια*, it. *ἀφορμὴ*, it. *τὰ πρὸς τὸν βίον χρήσιμα*, ut Xen. Mem. S. 4, 3, 7. id quod ad Herodiani phrasin proxime accedit. *Leisn.*

Stp. Th. v. *χρ.* non tenet cum pr. *πρὸς*, nec ego aliunde, ut Noster scripserit modo ex analogia vel Gr. illa Xen., vel Lat. in Bg., cf. Luc. 2, 439. l. 27. *εἰκέτω τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρ.*, *cedat* necessitati *utilitas*, Bg. omittente e P. ad v. *πορ.* Lat. pron. *sibi*, vim med. expressurum, cf. Bud. C. 448, 5. Stp. Th. L. Ern. Kust. de V. med. p. 35. m. „ap. Herodi. — *parant* s. *quaerunt* sibi *victum*“ hinc e P. fere, ut pron. istud recipr., interdum v. nostro diserte additum, facit sane tum act. simpliciter, cf. Kust. l. l. p. 71. e. Dem. 95, 9. 21. (ubi tamen et sine isto 399, 20.) Ind. Thuc. Ael. V. h. Xen. Z., Fisch. Th. et Aesch., Luc., ubi Gs. varie reddit, qui in Th. Bg. tenet cum *προσπορίζω*, cui proprie respondet ob praep., faciente Sch. in *πρὸς* cum Bg. „*necessarium* ad *victum*“ pro quo Lat. e P. ad *β.* retinet Bg. vulgare, nescio, an eodem sensu, qui h. l. sane liber et ambiguus, cf. Stp. Th. 1, 736. B. e Dem., ubi v. Ind., it. Ael. V. h. v. e. Fisch. Pal. Xen. Mor. 'Ανβ. et Hell., Suid. 1, 433. e. Grut. Lamp. V. 5. p. 488. c. 3. Graev. L. Hes. p. 9. Cup. Obs. p. 124. Luc. 2, 710. N. 40. et Cas. ad Ath. 2, 954.

μεγάλων μισθῶν τὴν εἰρήνην ἀντικαταλλάσσονται. ἅπερ 26. ὁ Κόμμοδος εἰδὼς, καὶ τὸ ἀμέριμνον ὠνούμενος[n], ἀφειδῶς τε

mercedibus pacem nundinantur. Quod Commodus ſciens, et ſecuritatem emens, nulliſque parcens opi-

n) ἀνομ. Ms. Ba. mendoſe.

μεγ. μισθ.) Hoc nomini Germanorum ſemel iterumque tanquam dedecus exprobratur, ut 6, 7, 21. Quaſi vero non turpius eſſet, bellum aut pacem redimere, quam pacem vendere. *Leisn.*

De re quidem ap. Tac. l. l. nihil, cum Bg. agente Sch. in μεγ., ſed in „ἀντ. med. *commutant*" ubi Stp. Th. modo haec 1, 355. i. „iungitur et gen. (rei, modi, pretii, ut h. l.) ſine praep., pro mercari, ap. Herodi." 2, 6, 20. e Bud. C. 834, 36., cf. Ind. Dem., ad Diod. 1, 5. N. 76. Loesn. p. 43. Poll. 3, 114. οὐκ ἀντικαταλλαττόμενος χρήματα τοῦ καλοῦ, honeſtum *auro* non *permutans*, ſed 4, 43. τὰ μαθήματα ἀντ. πρὸς ἀργύριον, quam praep. cum ſyn. διαμείβεσθαι affert Poſſ. Synt. p. 115. i., ubi et noſtrum v. cum pr. ὑπὲρ, ut cum ἀντὶ Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed ap. Noſtr. 2, 13, 12. ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάττεσθαι et 6, 7, 21. τὴν εἰρήνην ἀεὶ πρὸς Ῥωμαίους χρυσίου καπηλεύοντες, tum noſtrum v. proprie de pecunia et menſariis ap. Suid. 1, 223. i. e Dem., ubi ſine Ind. eſt 376, 3. cf. Toup. ad Suid. P. 1. p. 45., Lat. *permutare* ac *commutare*, nobis *vertauſchen* et *verwechſeln*, rel., ſed tropice h. l. vendere, dare, concedere, non vero emere ſ. ſibi parare, ob adiunctum μ. μισθ. gen., in plur. a Bg. ſeverius, quam 1, 3, 5. e., retentum, quem caſum, ut ibi ἐπὶ cum dat., tractat per abl., qui et valet in Lat. nomine pretii, de quo Gr. v. Fiſch. ad Well. p. 313. et Poſſ. Synt. p. 112. e., ut tamen hic pendeat vel a praep. in v., vel ab ellipſi cuiusdam praep., alias adiunctae diſerte, v. Poſſ. l. l. p. 114. e. cum L. Boſ. Ell. p. 466., ubi tamen ſiletur in v. ὑπὲρ p. 540. et in v. ἐπὶ p. 504. e., quo de oppreſſo ante dat. ſ. abl. pretii p. 509. e., ad v. ἀντ. ambiguum deligente Bg. caute Lat. ſimile, quanquam liberius et exquiſitius, ap. G. Th. „2) emtionem, venditionem, quaeſtumque adeo — notat, (i. emere, vendere, lucrari, acquirere ſibi,) Capitol. — *nundinatus eſt*, i. venditus, (Cl. Cic. tantum per emere, at Niz. per" mercor, emo, cauponor" ſed cum Gr. n. in) *mercor*, — modo emere, modo emendi ſ. vendendi cauſa mercaturam exercere, (ſed nihil ſimile in) *permuto*, ἀνταλλάττω, ἀμείβω, (ſed 1068, 36.) *commuto*, — *fidem ſuam* et *religionem* pecunia *commutarit*, i. vendiderit" ut huic Sch. Lat. fuerit hic locus.

ἅ π.) E P. omnia Bg., tum π. iterum negligens, tum pron. numerum mutans, denique particip. per praeſ., ut aliunde pauper Stp. Th., cf. L. N. T. Ind. Thuc. et Sb., ap. Dem. ſine Ind. per ſyn. pron. 268, 24. ταῦτα τοίνυν εἰδὼς, et Luc. 1, 552. i. λέγε, ἅ περ εἰδὼς τυγχάνεις, *dic*, quae *noſti*.

τὸ ἀμ. ὠν.) Initium huius ignaviae, an dedecoris, a Domitiano factum, quem perſtringit eo nomine panegyriſta Traiani 12, (2., quem locum et Leisn. in m. Ox. ſignarat,) *accipimus ergo obſides*, *non* emimus, *nec* ingentibus *damnis* immenſis*que* muneribus *paciſcimur*, ut *vicerimus*, ubi v. Lipſ. N. Legenda eſt egregia annotatio Caſ. ad Hadr. Spart. p. 12., in qua oſtendit, quam ſaepe et late nocuerit imperio Rom. imitatio tam

ἔχων χρημάτων, πάντα ἐδίδου τὰ αἰτούμενα. bus, omnia dabat, quae petebantur.

perniciosi exempli. Iustiniano hanc unam denique rationem fuisse hostium repellendorum, adeoque non sine dedecore Persis imperium tributarium factum, Procopius passim queritur. *Boecl.* Dicitur hic Commodus τὸ ἀμ. ὠνεῖσθαι. Hoc, praeterquam, quod indecorum est, etiam periculosum, nec satis tutum est, (§. 15.) Recte igitur Iustinus imperator ad Sebochtem Persarum legatum ap. Menandr. in Exc. de legat. p. 116. ἡ φιλότης, χρήμασι βεβαιουμένη, οὐκ ἀγαθή. αἰσχρὰ γὰρ καὶ ἀνδραποδώδης, ὠνητή τε ἡ τοιάδε, *amicitia*, pecuniis *contracta*, (firmata,) *haud* probatur. *Turpis enim* et *servilis* est, *quippe* quae *pretio emta est.* Ap. eundem l. 2. p. 121. B. Romani nolunt ὥσπερ ἀμέλει ὠνιόν τι χρῆμα πρίασθαι τὴν εἰρήνην. De pace, tributo a barbaris redemta, v. Henel. Ot. Vrat. c. 25. p. 201. sqq. *Leisn.*

Ad Spart. T. 1. p. 56. *cum rege* Roxolanorum, *qui* de *imminutis* stipendiis *querebatur*, cognito *negotio* pacem *composuit*, a. e. N. 1. Cas. „vetus malum in Rom. imperio, *annuis muneribus* gentium *barbararum* pacem *redimere.* — Perniciosissimum exemplum retinuere omnes deinceps principes in utroque imperio. Sed consuluerunt existimationi suae Rom. imperatores, cum *pensionem* hanc *annuam*, quae verum erat tributum, honestiore vocabulo *stipendium* nominarunt, aut *munus*, Herodi. συντάξεις" quibus respicit Nostri §. 24. e. ἐπὶ μεγάλαις συντάξεσιν, ut tamen dubites, utrum ibi et hic sermo sit de *annuis* illis pensionibus ac muneribus, an de simplicibus, et semel tantum nunc solutis pecuniis, quarum nec mentio fit iterum deinceps per reliquos ap. Nostr. imperatores, nisi 6, 7, 21. sub Alexandro, sed rursus, ut h. l., demum ad belli finem; ut intelligas utrobique etiam modo pecuniae summam certam, qualis hodie fere datur, cum bella finiuntur, ad sumtus compensandos, in bello factos, quae summa in pacis adeo conditionibus scribi solet ac definiri, pactoque firmatur, et vel statim solvitur, vel, si maior sit, per certa tempora; quae quidem pecunia σύνταξις dicetur, non, quia singulis annis ex pacto datur, sed iam propterea, quia ab initio utraeque partes de ea paciscebantur, etiamsi semel datur; e Nostri formula tenente Stp. Th. 2, 856. A. m. tantum „neutro genere τὸ ἀμ. pro ἀμεριμνία capitur, i. e. animus, curis solicitudinibusque liber, curis vacuus, s. securitas, Herodi. l. 1. — securitatem *redimens*" fere cum P., manente Bg. in simpl. v., ut, tropo remoto, sit, pecunia sibi parans s. impetrans, (ut Stp. v. ὠν. quibusdam locis reddendum suadet,) sed τὸ ἀμ. proprie sane in primisque valeat de animi tranquillitate, cum nihil mali timeas ab hoste, sed deinde fortassis, ut Lat. Bg., etiam de tranquillitate externa et pace adeo, cum hostem habeas nullum, ut sit syn. pr. εἰρήνης, quae et ipsa sic dupliciter usurpatur, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., quanquam sufficere potest notio prior; nihil edentibus Indd., nisi adi. ἀμ., cognitum quoque Stp. e Soph. Ai. v. 1225, sed usurpatum in L. N. T. de pers., tum subst. ἀμεριμνία ap. Ioseph. 2, 136. f. 2. e. cum Suid. 1, 137. m., at verbum et adv. ap. Moer. p. 85. et Thom. M. p. 133. cum N. 6., ut omnis haec vocum familia videatur aetatis esse recentioris; cf. G. Th. in Bg. v. „Lucan. — *emitur* que *metus*, — spem *pretio* non *emo*, (sed cum Grr. al.) *redimo*, — pro simpl. positum, — Cic. pacem *sibi* sempiternam *redimat* atque *otium*" cf. Suid. 2, 757. e., non coll. ad Hes. 2, 1592. 1.

Τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθεί- Profectione autem divul-

ἀφειδ.) Sic iterum 2, 6, 10. *Steph.* Graeca fonant potius *pecunia*, cui *non parcebat*, fecuritatem *redimeret*, pro P. *pecunia*, *qua* maxime *abundabat*. Fuiffe autem Commodum in donando liberalem ac largum, teftatur, praeter Herodi., etiam Dio, ἦν — καὶ φιλόδωρος λ. *Sylb.* Attende ad ἀφ. ἐχ. χρ. Quid hoc fit, folus Bg. docet, *pecuniis abundans*, nec *iis parcens*. ἀφειδὴς notat vel liberaliffimum, vel feveriffimum. Severum notat ap. Ael. V. h. 14, 34., v. Periz. ad h. l. (p. 977. N. 5.) et Herodi. pluribus locis, quae Index dabit. *Leisn.*

Sch. in v. ἀφ. plane cum Leisn. dupliciter, at Sb. Ind. v. ἀφ. „ἐχ. χρ. *nulli* pecuniae *parcens*, — ἡλικίας, *nulli* aetati *parcens*" hoc e 7, 3, 7. e., quae vertendi ratio per adi. *nullus*, etiam a Bg. adhibita, non eft ita fevera, ut Sb. ante in N., per fimpl. neg., qua ufus et Stp. Th. 4, 77. C. e. a. l. Noftri locum alterum, ante laud., deceptus idem a P. ib. D. e. ad haec „ἀφ. χρ. ἔχειν Herodi. et Synef. *magnam pecuniarum* copiam *habere*, pecunia *abundare*. Nimirum q. d. habere tantum pecuniarum, ut nulla earum parfimonia fit aut effe debeat" prae qua philofopha ratione verior eft haec grammatica, quod adv. cum v. ἐχ. (cf. 1, 3, 2.) ponitur pro adi. cum v. fubft. f. pro privo v. et adeo ἀφ. ἐχ. cum gen. rei f. perf. i. q. ἀφειδῆ εἶναι f. ἀφειδεῖν, f. οὐ φείδεσθαί τινος, et libere φείδεσθαι μηδενὸς, non me reperiente iterum adv. ἀφ. cum v. ἐχ., fed modo cum aliis v., cf. Ind. Dem. Dion. H. Diod. S. Ael. V. h. Xen. Mor. cum Z. Cyr. et Pol., Plut. Krg., Gs. Chr., Abr. L. Arift. p. 136. fq. Suid. 1, 394. m., non coll. ad 1, 637. e., tum feparatim de adi. cf. Ind. Call. Thuc. cum Abr. Dil. Auct. p. 336. i., fed de v. ἀφειδεῖν R. Or V. 6. cum Luc., et ad G. Th. v. *parc.* cum neg. Ind. Suet. Corn. N. Cort. ad Sall. Cat. 14, 6. et 25, 3., hic, tropo remoto, *pecuniae* non *parcere* f. *nulli* ut fit i. q. pecuniam plurimam impendere; in fqq. εὐ. et αἰτ., deferto P., reddente Bg. cum Sch., ubi ad αἰτ. fuppleas fubft. χρήματα, pecunias, quae poftulabantur f. praefcribebantur, fc. ab iis, barbaris; abeunte P. per totam § a Gr., in primis, quoad participia, quae poffunt accipi omnia una eademque caufae notione, ac refolvi per quia f. cum, hoc ordine, ut tres caufae praemittantur enunciationi principali huic, πάντα ἐδιδ. τὰ αἰτ., nifi hanc copules cum ἅ περ ὁ K. εἰδ., pro partibus principalibus, deinde in medio interiicias reliqua duo participia, quod P. fecerit, capiens idem particip. ὠν. pro fut. ac fupino, cui deinde formulam fyn. per *ut* fubftituit, quod nec ipfum infolens eft, ut iungantur participia diverfae notionis ac temporis, *tum* emturus *fecuritatem*, f. *ut* emeret *fecuritatem*, tum *quia* non *parcebat pecuniae*; ubi femper καὶ — τὲ pro τὲ καὶ erit, ut alibi.

τῆς δ. ἐξ. διαγγ.) In v. δ. Bud. C. 848, 18. „δ. etiam eft denuncio et effero prodoque et edico, ut ap. Herodot. τῆς ἐξ. δ." quem errorem in Noftri nomine corrigens Stp Th. 1, 19. A. m. „Bud. δ. exponit etiam denuncio, effero, prodo. — δ., ut ἐπαγγέλλω, pro edico f. indico, Herodi. l. 1." notiones feparat, in poftr. forte refpiciens illa Noftri 1, 6, 23. ἐπαγγέλλει τὴν ἔξοδον, quod vertebant iisdem Lat., quorum iftud *denunciare* vidimus ad 1, 5, 3. παραγγέλλων, ut hic noftrum fit, profectione indicata, imperata, fc. ab eo. Commodo; quam notionem firmes ex Hef. 1, 939. i. διαγγέλλει, ἀπαγγέλλει, fine auctore, cf. fq. et 419. m. ἀπαγγέλλω, φανερὸν ποιῶ, nudum ferente Suida 1, 549. c. διαγγέλλων,

στῆς, κίνησις δὴ μεγίστη καταλαμβάνει τὸ στρατόπεδον· καὶ πάντες αὐτῷ συναπελθεῖν ἤθελον, ὡς ἀπαλλαγεῖεν μὲν τῆς ἐν

gata, motus ſane maximus inceſſit exercitum: ac omnes cum ipſo proficiſci volebant, ut, ſoluti commoratione in

denuncians, *divulgans*, et L. Ern. „annuncio, 2) divulgo" quod Lat. Bg. ap. G. Th. „in vulgus efferre, plus etiam, quam *vulgare*" ſc. ad diverſos ſ. omnes homines, h. l. milites, it. in omnes partes diverſasque, ut hic a Commodo indicatam imperatamque profectionem milites, alter alteri, notam fecerint, poſtquam a ducibus et centurionibus accepiſſent; quam notionem, a Stp. l. l. pro prima ſumtam, ſed e ſolo Plut. firmatam, (ut illam, cui noſtrum locum ſubiecerat, tantum e Liban.) non iterum edidere Indd., ſed aliam R. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 1. Xen. Ἀνβ. Mor. Ael. V. h. cum L. N. T., ut ambiguus locus etiam eſt Dem. „τοῦ στρατηγοῦ — διαγγέλλοντος πρὸς ἅπαντας, ὅτι, λ. in omnes partes didere nuncios" pro quo Lat., etiam hic a P. uſurpato, Z. ad Vig. p. 571. b. m. Nr. 4. „nuncios in omnes partes mittere" hanc notionem, tributam illi praep., dubiam faciente adiuncto ib. diſerte πρ. ἅπ., ubi ſufficiat Lat. *denunciare*.

κίνησ.) Sch. in „μ. commotio" ſed Bg. e P., ut Stp. Th. 2, 216. B. in κιν., cum dr. „ſicut κίνημα, de tumultu reip. ſ. plebis, ſ. exercitus" hic ut ſit, de animo quidem, cupiditas cum laetitia, (in quam partem mox aliquid ſequitur explicandi ergo,) ſed, extra animum, diſcurſus militum per caſtra ac concurſus hilaris, ut rem ſibi invicem narrarent gratulabundi, cf. Exc. ad 1, 1, 5. m., hic e ſenſu τοῦ στρατ., prout capias cum P. aut Bg., (cf. 1, 5, 1. e.) pendente etiam notione v. κατ., pro occupare, i. venire, aut pro oriri, cf. 1, 3, 1. e., tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., quocum particulam δὴ ſenſu affirmandi verterat quoque Leisn. ad m. Bc. 2., ubi fuerit i. q. ὡς εἰκὸς ſ. εἰκότως, cf. Stp. Th. 1, 965. E. m. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 1, 2. 1, 5, 1. R. ad Dev. p. 108. N. 27. Z. ad Vig. p. 487. b. i. cum Ind. Xen. Cyr. it. Hoog. Op. p. 296., ut tamen hic in apodoſi etiam valeat eius alia notio, qua innuit conſecutionem et tempus, eſtque Lat. *ibi tum* ſ. tum vero, ſ. tum quidem, et Gr. ἤδη ſ. τότε δή, cf. Stp. Th. 1, 965. e. Abr. ad Aeſch. 1, 187. m. Dev. l. l. et p. ſq. N. 34. Hoog. Op. p. 294. m. Nr. 8. Z. ad Vig. p. 483. a. i. cum Ind. Xen. Cyr., ut Lat. *iam* in apodoſi, pro tunc ſ. tum, v. Hor. Turſ. p. 365. e. ſq. Nr. IV. 1., in qua notione Gr. vocis pro *iam* latet etiam haec.

αὐτῷ σ.) Sch. deſerit negligentiorem P. in „σ. una cum aliquo abire" quod v., a Stp. Th. ignoratum, mihi innotuit tantum ap. Ioſeph. 2, 272., ubi, pro textus αὐτῷ συναπολεῖν, *cum eo perderet*, in V. L. 2) συναπελθεῖν, et in L. Ern. „συναπέρχομαι, una abeo" habens certe analogiam cum ſyn. συνάπειμι, συναποβαίνω, συναπαίρω, cf. Ael. V. h. 12, 1. p. 713. i. 3, 26. p. 277. e cum Ind., ut ad Bg. cf. Corn. N., relato πάντ. reſtrictive de militibus et exercitu omni ad pr. τὸ στρατ. per ſyneſin.

ὡς ἀπαλλ.) Liberiorem P. deſerit Sch. in ὡ. et ἀπ. „*liberarentur* a *commoratione*" ut Bg. ipſe liberius abit, non modo in μὲν cum δὲ mutato iterum in participium, ſed etiam in Lat. ad v. ἀπ., ubi praeiverit Stp. Th. aliunde „liberor, ſolvor" quo in v. praep. regat caſum adiunctum, quam alii in v. v. liberandi ſupplent, cf. L. Boſ. Ell. p. 468. e., cum alii dent iisdem v. v. genitivum ſimpliciter, v. Poſſ. Synt. p. 81. i. 103. e.

τῇ πολεμίᾳ διατριβῆς, ἀπολαύσειαν δὲ τῆς o) ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς. ἐπειδὴ δὲ διεφοίτησεν ἡ φήμη, ἄγγελοί τε ἧκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν p), ὑπερήσθη τε ὁ Ῥωμαίων δῆμος, καὶ

hoſtili ſolo, perfruerentur ur- 2. banis deliciis. Poſtquam vero fama percrebuit, nuncii que venerunt, annunciantes principis adventum: valde laetatus eſt populus Romanus, bo-

o) B. 2. δὲ ἐν ῥ. ſine artic., mendoſe. p) Pro nihilo hic in Mſ. Bg. dedimus duo puncta, nobis ſolennia in fine protaſis, in Gr. etiam facturi olim colon, pro commate edd. omnium et tacite quoque Mſs.

Ind. Xen. 'Αγ. Mor. cum Cyr. et Z. it. Pol. et Bach., ap. G. Th. cum Gr. n. in Lat. Sch., qui porro „abſolute πολ., ſubaud. γῇ ſ. χώρᾳ“ ubi. Bg. e P. ſtatim addit ſubſt., ſeverior idem in ſervata praep., cf. Stp. Th. 4, 1683. D. m. et 3, 459. C. e. (aliunde cum ſolo χώρα, ſed Lat. P., it. *hoſticum*, quod Z. Ind. Xen. Cyr. adhibet, ubi G. Th. ſine ſupplemento ſubſt. *ſolum*, it. in Bg., cf. 1, 1, 5. e. ἡμεδ. et L. Boſ. Ell. p. 386. i. 65. e.) ſed in ſubſt. δ. hinc ſine Vs. ſub Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quod h. l. habet praep. et rectionem ſui v., cf. Ind. Luc., ad membrum ſq. iterum libere agente P., ubi Sch. „fruerentur deliciis“ ſed Bg. iterum, ut 1, 6, 14., quo non vidi ab aliis redditum, ap. G. Th. „κατατολαύω, (ubi L. Ern. etiam cum Bg.) in totum frui, ſ. omnem fructum percipere“ ſed melius Niz. „utor, potior“ cf. Z. Ind. Xen. Cyr. et Bach., ut de Bg. e P. in formula τῆς ἐν Ῥ. τρ. ad 1, 6, 3.

διεφοίτ. ἡ φ.) ſc. ultra exercitum et Pannoniam, atque etiam per Italiam, ipſamque adeo in urbem Romam, forte per litteras, a militibus aliisque ſcriptas; quomodo capiendum h. l. ob §. 1. i. διαγγ., cf. 1, 4, 19., in v. ἧκ. reddente Sch. cum Bg., ſed ἀγγ. de perſ. (cf. Ind. Z. Xen. Cyr. et Bach.) cum v. eodem tenente Stp. Th. e Xen. „ἧκουσί μοι ἄγγελοι, (ubi ſaltem ſupplendum aliquid, v. c. εἰς τὴν Ῥώμην, etiam ob ſq. ὁ Ῥ. δ. ſed in v. κηρ., ubi Sch. „*praedicantes* rem hanc nuncii“ 2, 199. G. m.) met. etiam pro vulgo et divulgo, ut Herodi. 1.“ e P. libero conſtituta notione iterum, cuius locus ex Ariſtoph. non eſt in Kuſt. Ind., ſed Lat. illud, it. denunciare, etiam ap. alios, cf. Ael. V. h., Kypk. 1, 224. e. Loesn. p. 4. cum L. N. T. et Ern., ſed Bg. ap. G. Th. „προσαγγέλλω, nuncio.“ Denique Sch. in „ἀφ. *reditum*“ e P. fere, cf. ap. Dem., cum gen. perſ. etiam, 1160, 6. τὴν ἀφ. τὴν τούτων ſine Ind., ubi „ἀφ. οἴκαδε, domum *reditus*“ Phil. in Flacc. p. 750. F. i. et ult. τῆς οἴκαδε ἀφ., *ad ſuos reditum*, — τὴν ἐνθάδε ἀφ., hanc *profectionem*, ſed ſeverius ad Luc. 1, 56. l. 96. τῆς δεῦρο ἀφ., *mei* huc *adventus*, cum Ind. Ael. V. h., et Bg. ap. G. Th. cum Gr. n.

ὑπερήσθη) Pro P. liberiore, et longiori Stp. Th. „paſſ. *ſupra* modum *exhilaror*“ etc. aliunde, brevius L. Ern. cum Bg. „admodum *laetor*“ mutata praep. in adv. cf. Luc. 2, 93. l. 5. et Ind. Ael. V. h., ubi 14, 14. i. ὁ δὲ ὑ. τῇ κλήσει, ille *vero* valde *gaviſus* eſt *invitatione*, unde ſimilem caſum rei dat. ſ. abl. hic quoque ſuppleas, ταύτῃ, cf. 1, 17, 6. i., abeunte P. in formula ὁ Ῥ. δ. ad notionem anguſtam, (cf. paulo poſt ad v. πατρῷος.) ſed reddente Bg. e Lat. more, ubi cum ſubſt. *pop.* non valet gen. ſeverus *Romanorum*, cf. 1, 1, 8. i.

χρηςὰς εἶχεν ἐλπίδας [q] νέου αὐτοκράτορος ἐπιδημίᾳ, πατρῴζειν [r] τὸ μειράκιον ἡγούμενοι.

namque habebat ſpem de iuvenis imperatoris praeſentia, patriſſare adoleſcentem arbitran-

q) Hic comma fuit in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss., v. N.
r) Sine iota ſubſcr. fuit in ed. Stp. rel.

χρης. εἶχ. ἐλπ.) Pro P. libertate, Sch. in v. *εἶχ.* cum Bg., ut Stp. Th. 4, 596. G. m. „*χρηςὴ ἐλπὶς*, bona *ſpes*, Ariſtoph. et per plur. *χρηςαὶ ἐλπίδες* ap. Herodi." ſine loco per librum, cf. Luc. 2, 127. l. 81. cum P. gradu ſummo in adi., ſed 1, 4. l. 36. *χρ. εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπ.*, *bona* tenebantur *de* me *ſpe*, et 3, 119. l. 78. *τὰς ἀγαθὰς ἐλπ.*, bonas *ſpes*, per numerum plur. etiam, cf. 1, 3, 2., quod adi. *ἀγ.* cum ſubſt. noſtro ap. Dem. Ind. ſine Vs., ſed Z. Xen. Cyr. *ἐλπ.* „*ἀγαθὰς ἐμποιεῖν τινι*, ſpem *boni* excitare *in* alicuius *animo*" non explicante formulam G. Th. in Bg. adi. 626, 88. et in ſubſt. 517, 62., nec Cort. ad Sall. Iug. 44, 2., ubi et comparat Gr. *χρ. ἐλπ.*, ſed Gs. modo 519, 9. „habere *ſpem*, i. ſperare" cf. Cort. ep. Cic. 8, 11, 3., unde adi. mutandum ſit in adv. Lat. *bene*, quae formula, nec ipſa expoſita a Gs., Ind. Corn. N. et Cort. ep. C. 13, 16, 1., fuerit, valde, certo, firmiter ſperare, ſi *χρ. ἐλπ.* i. q. aliorum *πολλὴ* et *μεγάλη*, cf. Stp. Th. cum Ind. Luc., et *χρ.* i. q. *ἀγαθὸς*, pro certus ſ. firmus, v. 1, 5, 24. e., aut potius, bene opinari ac cogitare de aliquo, et fore aliquem bonum, bonaque facturum, quod cum ſq. *πατρῴζ.* magis convenit.

ν. α. ἐπιδ.) Fort. *ἐπὶ τῇ νέου α. ἐπ.* Alioqui erit dictum pro *διὰ τὴν ἐπιδημίαν*. *Steph.*

Cuius correctio eſt iterum e P., probata fortaſſis et a Bg., niſi hic addidit praep. e Lat. more, quae diſerte adiuncta erat ap. Luc. pr. N., ſed h. l. vix excidit a vicinitate; unde, tacentibus libris omnibus, malim iſtam Stp. alteram ſequi rationem in explicato dat. ſ. abl. per praep., quo et forte pertinuit hic comma edd., cf. 1, 1, 9. i., ubi tamen potius ſubintelligam pr. *ἐν*, nobis *bεy*, quae probabilius elapſa poſt *ἐλπ.* ob *ας* ſyllabam ſimiliorem; niſi quis, interiecto per parentheſin membro *καὶ χρ. εἶχ. ἐλπ.*, pendere a pr. v. *ὑπ.* velit *νε. αὐτ. ἐπιδ.*, quae rectio fuit ſupra ap. Ael.; haeſitante Sch. in adi. „*νε. iuvenis* ſ. *novi* imper." quorum prius e P. amplectitur Bg., ut alterum Vern. vet., cf. 1, 5, 24., variante Noſtro cum pr. *βασ.* in *αὐτ.* et cum *ἀφιξ.* in *ἐπιδ.*, pro adventu ſi ſumatur, cf. Ind. Z. Xen. Pol. Suic. Th. e Patr. modo, Stp. Th. aliunde, qui ignorat Bg. e P. notionem, qua de cf. Caſ. Exerc. Bar. p. 142. b. Ind. Dem. Kypk. 2, 88. i. Heſ. 1, 1348. m. *ἐ.*, *παρουσία*, (pro quo varietur cum 1, 3, 13.) et ſenſu utr. Miſc. Obſ. A. N. 3, 23.

πατρῴζειν) Pro *πατρώζειν*, quod quidam *patriſſare* interpretantur, P. *paternis* veſtigiis *inſiſtere* dicit. *Steph.* Lat. *patriſſare* dicimus. *Oxon.* Qui credere potuere, *paternis* eum *veſt. perrecturum*, (ſic in P. edd. eſt, non ut Stp.) ſi verum eſt, quod Lampr. in Comm. c. 1. (p. 474.) ſcribit, eum *auſpicium crudelitatis ap. Centumcellas dediſſe anno aetatis* XII? — ſi verum eſt, quod idem paulo ante (p. pr.) ſcribit, *a prima ſtatim pueritia turpis*, *improbus*, *crudelis*, *libidinoſus* etc.? cf. quae idem ſcriptor c. 2. (p. 478. m.) teſtatur. Etiam Dio initio vitae Commodi de eius indole ta verba fecit, ut ne patri quidem ipſi ſpes eſſe potuerit, filium patris

ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοπορίαν ὁ 3. tes. Cum autem confecisset

similem fore. Sed haec forte nec Herodiano nota fuere, nec iis, quos *tam bene* de *Commodo* ait sperasse. Caeterum Marklando Coniect. in Lys. p. 607. offensioni est infinitivus praesentis cum ἡγέομαι. Putat dicendum, πατρῴζειν ἂν τὸ μ. ἡγ. pro πατρώσειν. Sed et Herodianus sic 2, 6, (4. τούτῳ) χαίρειν τοὺς στρατιώτας ἤλπιζον, et alii, ut Luc. de Longaevis init. (3, 208. l. 10.) τοῦτο συμφέρειν νομίζων. In his illud ἂν, vim δυνητικὴν habens, omissum videtur. *Leisn.*

De re et obiectione conferri possunt, quae in Commodum adhibuimus supra 1, 3, 11. e., ubi sufficit, credo, Nostrum diserte nominasse antea τὸν Ῥωμ. δῆμον, quo nomine tenentur omnes cives, sed et interdum plebs modo ac pars populi civiumque vilior et inferioris sortis, inscia, indocta, ad quos adeo notitia scelerum Commodi pueri nondum venerat, ac forte etiam de industria, ne veniret, provisum. Tum de inf. praes. pro fut. v. 1, 4, 5. 1, 6, 21. e., sed Bg. ad ἡγ. ap. G. Th. cum Gr. n., ut Sch. in v. πατρ. plane cum Stp. in N., qui in Th. 3, 95. B. „redditur πατρῴζω *patrisso*, ex Plaut. et Ter. Herodi. l. 1." e P. Vs. non alia, quam in N. Leisn., sine alia auctoritate, praeter Hes. et Suid. comparansque aliud illud πατριάζω, quo de p. sq. F. amplius, sed Sb. Ind. ex h. l. „pro πατριάζειν" de more, cum aut suspectum habet aliquod vocab., aut etiam explicat, cuius Gr. illud ignorat Stp. cum L. Ern., ubi modo πατριάζω et πατρῴζω, cum iota et Bg. Lat. it. „mores paternos imitor" me repetiente praeterea ap. Suic. Th. ex Cyr. Alex. πατριάζω, et ap. Hes. 2, 894. i. πατρῴζουσαι, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσαι, sine N. nec coll. Suid. 3, 60. e. πατρῴζοντα, λ. et ap. G. Th. in Bg. πατριάζω, quod quis in vulg. nostro deprehendat, nisi contentus sit auctoritate Hes. ac Suid.

ἀνυσ.) Stp. Th. 1, 470. E. modo haec „ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν, quum *viam longam confecisset*" sine auctore, sed 2, 1163. D. e. v. ὁδοιπ. similem e Nostro locum unum affert cum Lat. eodem compos., quocum subst. non iterum inveni v. nostrum et affine ἀνύτειν, sed cum syn. subst. ap. Aes. Fab. 47, 1. ὁδοιπόρος, πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, cf. Luc. 2, 603. l. 96., tum Greg. de dial. §. 26. p. 29. i. μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν, quod et ap. Xen. Cyr. Ind. Z. et cum τὴν πορείαν „iter *perficere*" quo Lat. utuntur et alii in v. eodem, v. Fisch. Aesch. et L. Bos. Ell. p. 229. m., ut sint ista Lat. it. *superare* Gs. ad Luc. l. l., i. q. fi[illegible]e, absolvere, quo Lat. reddit Z. Ind. Xen. Bach. in ἀνυτ. — πλοῦν, nobis *vollenden*, cf. Exc. ad 1, 4, 12. m., s. i. q. Lat. *iter facere*, quod et nostrates habent, *Reise*, *Weg*, *machen* s. *thun*, i. proficisci, cf. Suid. 1, 236. m. Hes. 1, 409. e. sq. 1643. e. ἤνυσα, (sc. ὁδὸν) πεπόρευμαι, sed ad Arist. Plut. v. 607. Schol. ἀνύει τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπουδαίως βαδίζει, et Schol. C. D'Orv. σπεύδειν τὴν πορείαν, quae notio secundaria non est per se in v. illo, (nec in altero ἀνύω per asperum, quanquam in hoc praecipue istam quaerunt nonnulli, cf. Stp. Th. l. l. 471. C. cum Suid. 1, 237. m.) sed simplex absolvendi, ob adiuncta interdum, quae celeritatem et festinationem habent, ut h. l. μετὰ πάσ. σπ., cf. 6, 7, 12., it. πολλῷ τάχει 3, 8, 5. et τάχιστα ap. Hom., v. Stp. Th. l. l., cuius sine auctore iterum ὀρθίαν ἀνύειν v. ap. Aes. Fab. 127, 1., ut ignotum isti παννυχίδας ἀνύειν ap. Mus. v. 225., tum ἀν., ut Lat. *conficere*, pro perimere, praeter Stp., etiam ap. Suid. 2, 64. i. Hes. 1, 1643. e. N. 14., ut Stp. 472. B. e. „ἀνύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν" sine

Κόμμοδος μετὰ νεανικῆς σπουδῆς, καὶ διαδραμὼν τὰς ἐν	iter Commodus iuvenili quodam fervore, et curriculo per-

auctore, ap. Hom. h. in Merc. v. 337. *πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας*, *multum ſpatium emenſus*, it. Heſ. *ἔργ.* v. 635. *πολὺν διὰ πόντον ἀν.*, tum Z. Ind. Xen. Cyr. „*διανύτειν ὁδὸν*, conficere *iter*" cf. ib. N. ad 1, 4, 28., quae monſtrant, v. noſtrum ſimplex etiam modo per ſimpl. Lat. *facere* ſeverius reddi, quod et P. habuit, ſed cum adv. *feſtinato*, e quorundam illa emphaſi; praeterea me comparante cum formula noſtra illam Noſtri *ποιεῖσθαι τὴν πορείαν*, cf. N. ſq., et Suid. 2, 657. m. *ὁδ.* nudum cum Bg., pro actu proficiſcentis, ſ. loco terraque, quae tranſitur.

μ. νεαν. σπ.) magna *celeritate*. *Τὸ νεανικὸν* Gr. dicunt *magnum*, v. Gevart. ad Stat. Silv. 1, 4. p. 98. Forte ipſe Herodi. ita explicandus 6, 8, 7. *Leisn.*

Quo de ibi: ſed hic Sch. partim e P. „iuvenili *ſtudio*" unde Bg. non tantum in adi., ſed et in addito pron. *τινὸς*, et abl. ſyn., cf. 1, 1, 4. m., modo diſcedens in Lat. ad *σπ.*, quod ceperit pro Sch. et cupiditate, v. 1, 4, 7. m., nec adeo Gr. pro celeritate ac feſtinatione, qua de vi cf. Stp. Th. 3, 945. D. ſqq. 947. B. m. L. N. T., Loesn. p. 92. m. (cui ad *μ. σπ.* add. Phil. in Flacc. p. 758. D. i. 760. D. i., ubi coniuncta *ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τάχει συντόνῳ μ. σπ. ἀντεξελαυνόντων*,) Ind. Xen. *Ἀνβ.* Mor et Z. Cyr., it. alio ſenſu Bach., capiente Bg. adi. *νεαν.* forte ſic e pr. *τὸ μειρ.*, ſed ut praeſtet altera Leisn. notio, qua de v. Stp. Th. 2, 1036. B. ſqq. Caſ. ad Ath. 2, 303. e., ad Ariſt. Plut. v. 1138. Kuſt. Hemſt. et Harl. Chr. P. p. 301. e., ad Diod. S. 1, 119. a. N. 55., ad Luc. 3, 342. a. N. 54. 419. b. e. N. 35. Miſc. Obſ. A. N. 6, 494. Vig. p. 113. e., ubi ad „*νεανικὴ σπουδὴ*, acre *ſtudium*" Z. addit per uncos „Herodi. 1, 7, 3." Loesn. p. 417. m. Ind. Dem. Polb. Ern. Plut. Hſ Fiſch. Pal. et ad eundem Prol. p. 47. Ael. V. h. Suid. 2, 603. m., quo in adi. vertendo ſaepe peccatum, ut ap. Poll. 3, 120. (ubi eſt inter alia adi. notionis pro laborioſo et ſtrenuo,) etiam in adv. affini ap. Ioſeph. v. Ind. et Ael. V. h. 14, 37. e., quod rectius vertit Zeun. l. l., cf. Fiſch. Prol. l. l. p. 48. i. et Foeſ. Oec. p. 257. b. m., ubi et de adi., quod de fluvio adeo, ignotum Stp., ap. Poll. 3, 103. recte explicatur in Ind. Ael. V. h. et a Fiſch. Prol. l. l. p. 47. e., cf. ap. G. Th. Bg. cum Gr. n., cui ſyn. haec 6, 4, 5. *μετὰ πολλῆς σπουδῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν*, et 6, 7, 12. *ἀνύσας τὴν ὁδὸν μετὰ πολλ. σπ.*, cf. Loesn. l. l.

διαδραμ.) Sch. „quum *curric.* pertranſiſſet *urbes*, *μ.* intermedias" mutans formulam e praep. cum adi. in merum adi. *διάμεσος*, *interiacens*, dum Bg. e P. retinet et aſſumtum adi. *omnes*, forte ut melius ſervari poſſet formulae Gr. ordo, ubi proprie deſit particip. *οὔσας*, interdum additum, ut 4, 15, 14. *μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μ.*, it. ap. Dem. 41, 24. *ἆθλα τοῦ πολέμου, κείμενα ἐν μ.*, cf. 84, 14. et ap. Noſtr. 3, 6, 10., afferente Stp. Th. aliunde *ἐν μ.* 2, 887. G. ſqq., ſed v. *δ.* reddente, ut Bg. e P., aliunde, cum ſimili loco Thuc. 114, 2. *διαδρ. δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον*, cum *que* per *medias* Athenienſium *copias* curſu *tranſiſſet*, ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ, διὰ μέσου αὐτῶν δραμὼν*, hic ut intelligantur urbes, quae ſitae intra Pannoniam et Romam, per quas cito et properanter tranſiit, ſine commoratione ibi diuturniori, niſi forte, ubi cum exercitu eſſet requieſcendum; ſimilia habente G. Th. 238, 61. ſqq., quanquam tropice „*in* medio *eſſe*, ſ. *ſitum* et *poſitum eſſe*" (cf. Ind. Sall. Suet. Tac. Liv.

μέσῳ πόλεις, ὑποδεχθείς τε πανταχοῦ βασιλικῶς, καὶ δήμοις ἑορτάζουσιν [r] ἐπιφανεὶς, ἀσπαστός τε καὶ ποθεινὸς πᾶσιν ὤφθη. ὡς δὲ πλησίον	transiſſet omnes in medio urbes, exceptusque ubique regaliter, et populis, feſtum diem agentibus, oblatus, gratus et 4. optatus omnibus in conſpe-

r) Mendoſa haec in Lu. ἑοϱτάσουσ. ἑοϱτάσουσ. it. cum Par. et Ox. ἄσπαστός τε.

Plin. Gs. et Amm. M.) tacente tamen de ellipſi ſubſt., v. c. *loco*, quam ad Gr. non neglexerunt ap. L. Boſ. Ell. p. 334. i. „ἐν μ., ſc. τόπῳ" cui tamen ſaepe ſubſtituas melius ſyn. χωρίον, quo de ſiletur ib. p. 388. e., quod convenit magis in neutr. τὸ μέσον, cf. L. N. T. Krb., aut etiam διάστημα, quo reſpiciunt ap. L. Boſ. p. 85. m., ſed ad nullam iterum ellipſin ap. Vig. p. 107. a. m. ſqq., tenente G. Th. in Stp. Lat. *percurro* Gr. n. „διατρέχω, — currendo pervenire ſ. tranſire adeo, — *curriculo*, quod volunt eſſe adv., δρομαίως, curſim. — Sed apparet, poſſe in his omnibus ablativum a *curriculus* ſ. *curriculum* intelligi, (pro quo dixiſſem, proprie eſſe abl., ſed deinde poni pro adv., pro cito, properanter,) *curſim*, δρομάδην, currendo, ſ. curſu." Quae ducunt ad intelligendam Bg. rationem in vertendo v. compoſ., quae eſt in hoc, quod exprimit praep. per v. compoſ., in quo vis praep. ineſt, ſed ipſum verbum per adv. notionis eiusdem cum verbo; ut tamen mihi ſuffecerit ſeverum illud *percurrere*.

ὑποδεχθ.) Adv. β. aliter, quam P., reddit quoque Sch. *regie*, cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Ael. V. h. Luc. Xen. Cyr., hic i. q. infra 4, 8, 16. ἐκεῖ ὑποδ. πολυτελῶς, et dr. *aliquis* excipi *ab aliquo*, cum venienti ei ſ. in adventu eius aliquid ſit ab altero, hic, quod decet imperatorem, praebendis aedibus, ſupellectili, victu pretioſo, faciendisque aliis, quibus declaratur ſummus honor, imperium atque obſequium; tacente P. in altero adv. π., ubi Sch. cum Bg., quod h. l. capitur reſtrictive ac relative ad pr. πόλεις, pro in omnibus urbibus, cf. Suid. cum Phot. Lex. ap. Fiſch. in L. N. T., mihi ut videatur conflatum e πάντα οὗ, pro κατὰ πάντα τόπον ſ. χωρία, οὗ, in *omni* loco *ubi*, inſerta littera χ, ut in aliis adv., aut otioſe, aut e partic. καὶ, quae, ut Lat. *que*, (cf. Hor. Turſ. p. 353. Nr. 8.) valeat pro vel ſ. etiam, ſenſu infinito, quaſi *in* quocunque *loco*, *ubi*, et pro uno Lat. *ubicunque*. Ad ſqq. cf. Exc., hic ut iam reſtituerim e P. adi. πᾶσιν, in Ms. Bg. omiſſum, ſed a Sch. allatum quoque in „ποθ. optatus omnibus" ad rectionem adiuvandam, ne traheretur ad v. ὤφθ., ob quod omiſerit P. alterum v. ἐπιφ., addens idem libere adv. *nimirum* poſt ἀσπ. potius, quam ut δὴ pro τε habuerit.

ὡς δὲ) Narrat hic et §. 10. auctor, quanto occurſu civium, et quanta laetitia ac florum ſparſione in urbem deductus Commodus fuerit. Sed omittit narrare, quod triumphans urbem intrarit. Id teſtantur Lampr. c. 3. (in Comm., v. 1, 6, 16.) Euſeb. ad annum primum, it. nummus ap. Mediob. p. 245. v. Fabr. ad Dion. p. 1204. Talis nummus eſt ap. Begcr. in Comm. p. 682. *Leisn.*

Triumphi mentio fit etiam ap. Heyn. Hiſt. 4, 1013. i., quo Noſter reſpexerit illo ſq. δαφνηφόροι τε καὶ π. ἐπ. ἄνθη, ſed ſane brevius, cf. 4,

ἐγένετο τῆς Ῥώμης, πᾶσά τε [t] ἡ σύγκλητος βουλὴ καὶ πανδημεὶ, ὅσοι τὴν Ῥώμην κατῴκουν ἄνθρωποι, μὴ κατασχόντες αὑτῶν [u], ἀλλ' ἕκαστος φθάσαι θέλων, δαφνηφόροι

ctam venit. Cum autem prope Romam esset, totus senatus et universus populus, quotquot Romam incolebant homines, non continentes sese, verum quisque antevertere cupiens,

t) Ms. Ba. πᾶσα τὲ ut 1, 3, 9. m., cf. contra 1, 6, 19. i. u) αὐτ. per lenem A. al. v. N.

1, 5., ubi et salutatio senatus, quae ipsa quoque hic tacetur, quanquam facta hauddubie, cum et mox senatus narretur obviam venisse. Tum, P. deserto, Sch. in „πλησ. adv. gradus compar., a posit. πέλας, *prope*, cum gen. Ῥ. ἐγ., *propius* Romam *venit*" in quo non praeivit Stp. Th. „πλ. *prope*, idem cum πέλας, a quo et originem traxit" nec habens quid e Nostro, nec de rectione cum dat., v. Misc. Obs. A. N. 3, 5. et Luc. 1, 304. l. 54., sed tantum cum gen., cf. Dem. 117, ult. 293, 15. Ind. Ael. V. h. Xen. Cyr. Z. et Luc., ubi et cum nostro v. γ. 1, 56. l. 95. πλ. που γενόμενος, *iam* propius *accessissem*, 820. l. 30. κἂν πλ. γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, *si* vel *prope* felicitatem *venias*, cf. 3, 571. l. 81., ubi compar. πλησιαίτερον, refutans illum Sch., prae quo rectius Bg. per posit., cf. L. N. T., sed in vim illam v. ἐγεν. ap. Sch. et Gs. ad Luc., delectam etiam h. l. a Vern. vet., nihil ap. Vig., ampliter quanquam de v. agentem, sed ap. Stp. Th. 1, 826. C., ad N. T. Obs. Krb. p. 147. m. Loesn. p. 114. e. 146. Ind. Fi. Aesch. et The. cum Z. Xen. Cyr., post Cas. ad Suet. Aug. c. 16., ubi et Lat. *fuisse*, pro venisse; quo an Bg. spectarit, nescio, discedens a P. in sq. adi. πασ., ob sq. adv. πανδ., ubi Sch. „cum totius populi s. militum frequentia" fere cum Stp. Th., qui e Nostro plane tacet, etiam de Bg. ratione, quae fere cum P. facit adi. et subst. ex adv., composito e talibus, prorsus ut in Vs. ad Zos. 3, 12, 4., cf. Ind. Xen. Hell. Mor. cum Z. Bach. Ael. V. h. Luc. Dion. Cas. Suid. Hes. et Dem., cui add. 1346, 14. 1379, 22., omittente P. totum membrum sq. ὅσ. — ἄνθρ.

μὴ κατ.) Bg. in aspero pron. facit partim cum P. libero, h. l. cum non continerent gaudium suum ac desiderium videndi Commodi, nec cupiditatem hanc possent opprimere usque ad eius in urbem adventum, cf. 1, 4, 17. Mox in v. φθ. Bg. sumsit Lat. e P., h. l. physice, pro prius, quam alter, venire ad locum certum, ubi Commodum spectaret, cf. Luc. 1, 129. i. φθ. βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, *veluti* praevenire *studens*, (ut Sch. hic ad θελ.) Stp. Th. aliunde, cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., Ind. Xen. Cyr. Z. v. e. Suid. 3, 615. c. cum p. sq., cuius loco e Ioseph. non usi sunt ad Thom. M. p. 895., nec coll. ad Hes. 2, 1503. e.

δαφνηφόροι) Hic Sch., praeter Lat. P., quoque cum altero Bg., ut ap. Stp. Th. „*lauriger*, qui laurum, s. coronam e lauro gestat, *laureatus*, Herodi. l. 1." hinc sine Vs. alia, et tantum ex alio Nostri loco et Plut., de pers. quidem, non praeterea me id vocab. reperiente, et nesciente, utrum cum Stp. intelligas de corollis e laureis ramis circa caput aut manus, an de meris lauri ramis, manu gestatis, de quibus principi, peregre redeunti, praelatis, ad gaudium declarandum, quod fere efficiunt in animis res virides, cf. Boden. de ramo gentium religioso p. 40., ubi et

τὲ καὶ πάντα ἐπιφερόμενοι ἄνθη, τότε ἀκμάζοντα, ὡς ἕκαστος οἷόστε [x] ἦν, πόῤῥω τῆς

laurigeri et omnia fecum ferentes florum genera, tum vigentia, ut quisque poterat procul

x) οἷός τε fic divifum cum omnibus edd. in Stp., fecus ac 1, 6, 21. m.

hunc Noftri locum et alterum 8, 6, 10. e. laudat, ap. G. Th. cum Gr. n. „*laurifer*, — laurum ferens, — *lauriger*, — idem, (et v. *laurus* 48, 3.) hac victores Delphis coronari, et triumphantes Romae" nihil de populi lauro, nec v. *laureatus*, nec ap. Spanh. ad Call., v. Ind.

πάντα) Ad hoc adi. ufurpatum a P. adv. deferens Bg., affumfit fubft. γένη, mutato Gr. fubft. ἀνθ. in gen., quae ratio convenit ad fenfum cum hac, *omnis* generis *flores*, cafu Gr. fubft. fervato, fed, praeter adfcitum quoque Bg. fubft., expreffo adi. π. una cum fubft. per gen., ficut his par eft, fed poëticus magis, modus per adi. et fubft. *omnigenos — flores*, quod ap. G. Th. „παντοῖος, omnis generis" me fervaturo feverum *omnes — flores*, cf. 1, 2, 4., addente autem Sch. aliquid ad P. in v. „ἐπ. conferentes *flores* honoris caufa" quo compof. Lat. caret Stp. Th., fuper eo differens ad m. P., ut malit *afferre*, hoc etiam aliunde tenens in Th. 4, 105. F. e., qua pr. Lat. *ad* redditur ἐπὶ quoque in aliis v. v., cf. Z. ad Vig. p. 609. e. Nr. 4., fed et per *con* p. fq. a. m. Nr. 6., noftrum Gr. tenente G. Th. tantum in Stp., fed Grr. al. in Bg. fimpl., qui h. l. vim med. bene reddit, ut alii, nominatim Sb. inferius, cf. Ind. Dion. Caf., rurfus abeunte P. in fq., ubi Sch. „ἀκμ. maturos *flores*" at Stp. Th. aliunde cum Bg., cf. Exc. ad 1, 3, 3., ap. G. Th. cum Gr. n, et „viridem effe, (fed in hoc adi.) *plantas* dicimus *virides*, quae nondum aruerunt, et in vigore fuo funt" i. conditione optima adhuc, colore ac pulcritudine naturali; nobis ut et hic fufficiat illud *blühen*. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Voff. ad Caef. b. G. 8, 51." quem Caef. locum dabimus totum. „*Exceptus eft* Caefaris *adventus* ab omnibus municipiis et coloniis incredibili honore atque amore. — Nihil relinquebatur, quod ad ornatum portarum, itinerum, locorum omnium, qua Caefar iturus erat, excogitari poffet. Cum liberis *omnis multitudo* obviam *procedebat*; hoftiae omnibus locis immolabantur; tricliniis ftratis fora templaque occupabantur, ut vel *expectatiffimi* triumphi *laetitia* praecipi poffet. *Tanta* erat *magnificentia* ap. opulentiores, *cupiditas* ap. *humiliores*" ad cuius *itinerum* Voff. N. „vult, *floribus* et *coronis* confperfa effe; quod olim populus folebat, cum gaudio aliquem excepturus. — Et de Curione Tr. pl. ait Plut., eum, fuperato in fuffragiis Pompeio, florum coniectu plaufuque a plebe exceptum effe, κἀκεῖνος μὲν ὡς νενικηκὼς — εἰς τὸν δῆμον ἐξήλατο, κρότῳ καὶ βολαῖς στεφάνων καὶ ἀνθῶν δεξάμενον αὐτόν. Addit autem ὡς νεν., ut oftendat, folitos *victores* eo honore affici. Nam nemo ignorat, folitos in Graecia athletas et olympionicas florum iactu coli; unde notae illae ἀνθοβολίας et φυλλοβολίας voces. Non folis tamen athletis, fed et maximo cuique duci id honoris habitum." E quibus non tantum firmantur aliquo pacto, quae fupra diximus ineffe quaedam triumphi veftigia in verbis Noftri, qui et hic modo fimpliciter rem eloquitur in π. ἐπιφ. ἄ., fine caufa aliqua, deinde §. 11. dicturus, populum non ornatus ergo fecum attuliffe ac geftaffe coronas et ferta e variis floribus, fed honoris gratia, ut ifta fpargerent per vias, fed et in ipfum Commodum, ut in victorem ac ducem, e bello ad triumphum nunc redeuntem.

πόλεως ὑπήντων, θεασόμενοι ab urbe occurrebant, visuri

ὡς ἑκας.) Malim πορρωτάτω, ob praemissum ὡς ἑκ. οἱ. ἦν, quod superlativum postulat. *Reisk.*

Qui gradus tamen hic est contra libros omnes, et per litteras vix exprimendus e lect. vulg., si extrema dicas excidisse; sicut libere iterum versatus fuerit P., eundem referens gradum cum Sch., qui tamen et cum Bg., inprimis in v. ἦν, nihil afferente Stp. Th., quam 3, 561. C. m. e Plut. „ῥίψας ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πόῤῥω τῆς ὁλκάδος, *quoad* eius *fieri* potuit *longissime* a *navi*“ ubi quoque ὡς δυν. ἦν, (par nostro ὡς οἱ. ἦν,) cum μ. π., periphrastico superlat., pari Rs. nudo; cui addere possum R. Or. V. 5. p. 27. e. παραλαβὼν δ' ὡς οἷόν τε ἦν πλείστους, cf. Ind. Z. Xen. Cyr. v. ὡς c. m., sicut cum affini ὡς ἔνι, it. cum ὡς ᾤετο ap. Nostr. simul est adv. in superlat., ad quorum rationem liceat hic mente supplere adv. μάλιστα, quod certe in aliis desit, cf. ad Luc. 2, 861. l. 30., quae tamen ellipsis ne ipsa quidem necessaria fuerit, cum et Noster in ὡς ᾤετο adiungat positivum, et illud praemissum membrum ὡς ἑκ. οἱ. ἦν possit superlativi locum obtinere, ut ὡς ἔνι, interdum solum stat ap. Nostr., cumque positivus habeat sensum commodum, dividendis enunciationibus invertendisque, et οὕτω addito, altera comparationis parte, in hanc rationem, ὑπήντων οὕτω πόῤῥω τῆς πολ., ὡς ἑκ. οἱ. ἦν, denique cum et Lat. habeant adv. positivi in syn. formula, h. e. in particula *quam* et v. *posse*, quibus respondent ὡς et οἷόστε εἶναι, cf. G. Th. 18, 13. sq., *reliquum cursum* vitae, *quam* quidem *possum* celeriter, *perstringam*, it. *dixi de philosophia* ipsa, *quam* breviter *potui;* quorum in postr. non bene neglexerat Gs. comma post *ipsa*, cum, ut in Gr. nostro dixi, esset in utr. enunciatio plena; supplentibus quibusdam in Gr. adv. π. cum gen. praepositionem ἀπὸ, etiam expressam hic a Bg. e Stp. l. l. C. i., cf. L. Bos. Ell. p. 474. m., sine exemplo tamen, ubi diserte alias adiiciatur, quod v. sine Ind. ap. Lys. Rs. Or. V. 5. p. 124. l. 10. it., ap. Poss. Call. p. 755. m., qui repetit gen. hinc, quod adverbia induant naturam praepositionis, in Synt. p. 278. i. 280. e. 286. i., ubi tamen redire possis ad ellipsin illam, ut Gs. Th. in Lat. Bg. cum Gr. n. statuit etiam talem, cum sine praep. cum abl. subst. ponitur; recte Sch. sumente „πολ. in specie, Romae, (qua de notione, tacente Stp. Th., v. infra, sed in v. ὑπ.) *occurrebant* longissime *ab* urbe *principi* honoris causa *morigeri*“ mendose sic edente ultimam vocem, pro *laurigeri*, tum in adiunctis sequente opinionem quorundam, qui intelligunt nostrum v. cum notione secundaria illa *honoris causa*, nec simplici, quam tamen potiorem ducit Stp. Th., non huc spectans, et solam ponunt Bud. C. 964, 40. et L. Ern. cum Lat. Bg., hic ut stet absolute et alibi ap. Nostr. it. Ind. Z. Xen. Cyr. loco primo et Bach., ubi tamen facile suppleveris pron. dat. αὐτῷ, quo et Sch. spectabat in adiuncto subst. *principi*, totum hoc v. in act. et med. tantum e Nostro proferentibus Stp. et Bud., quo de Rs. censet in An. ad Gr. A. V. 1. ad Cas. D. p. 58. m. esse „verbum usu tritum“ mihi cognitum modo sic, improprie de re cum dat. pers. ap. Long. Mor. 16, 4. i. p. 114. e. κἄπειδήπερ ὑπήντα τῷ ῥήτορι, *sed* quoniam *ei* illud *occurrebat*, ut Lat. hoc, pro succurrebat, in mentem veniebat ac memoriam, Ind. „obiicere“ forte *se* addendo, tum proprie et physice de pers. cum dat. pers. L. N. T. Ind. Z. Xen. Cyr., Fisch. Pal. 38, 6., ubi variat cum ὑπαντιάζειν, (quo de v. Ind. Xen. Z. Cyr., Luc. Ioseph. Hom. et Orph.)

τὸν νέον καὶ εὐγενῆ βασιλέα. ἐπόθουν γὰρ αὐτὸν ἀληθεῖ ψυχῆς διαθέσει y), ἅτε παρ'

iuvenem et generosum princi- 5. pem. Desiderabant enim eum vera animi affectione, ut-

y) Hic et post τρχθ. colon in Ms. Ba., ut in αὐτοῖς leni consentiunt edd., tanquam in oratione historici.

it. Theophr., ubi variat cum ἀπαντᾷν, ut ap. Xen. Z. Cyr. 4, 2, 17., it. cum praep. ap. Schol. Thuc. 127, 52., cf. ib. Ann. in Schol. p. 631. a. e. it. Schol. Hom. 'Οδ. γ', 184. μ', 74., quo de sensu grammatico v. Gs. Ind. Chr., cf. Hes. 2, 1451. m. 1446. i. sine N. nec coll. Suid. 3, 532. m. 550. m., redundante et hic praep., ut in affini ἀπαντ., cf. Fisch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviss. p. 13. m., tacente Z. ad Vig. p. 652. sq., sed in sq. haesitante Sch. ad adi. „ν. *iuvenem* s. *novum* imperat." quorum prius sequitur Bg. fere e P., cf. §. 2. e., non tenente hoc particip. θ. Stp. Th., quod ap. G. Th. in Bg., cf. Ind. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z.

ἐποθ.) Sch. in „*ἐπ. amabant* (e P.) s. *desider.* illum, — *ἀλ.* vero *affectu*" in postr. e Sb. Ind., dum P. deserit Bg., fere cum Stp. ad m. P., reddente in Th. 3, 1491. C. per Lat. Bg., additis his „ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις aliquando specialiter accipitur pro γνώμη s. διάνοια" ut h. l. pro amore, favore, benevolentia; unde v. ἐποθ. hic proprie sumendum cum Bg., et totum, desiderabant eum, cupiebant, ut ap. se esset, ex vero animi amore, ex vero amore, s. quia eum vere atque ex animo amabant nec simulate, *aus wahrer Neigung* s. *Zuneigung* der *Seele* s. *des Herzens*, cf. composita secum, ut syn., 8, 7, 5. οὐκ ἐξ ἀληθοῦς μὲν διαθέσεως, προσποιήτῳ δὲ εὐνοίᾳ καὶ τιμῇ, Rs. ad Gr. A. V. 4. p. 173. m., ubi similiter est sine subst. ψ., quod hic adiectum non modo e Lat. usu, sed et Gr., cf. Diod. S. 1, 57. l. 10. animi *habitum*, pro quo e Plut. habuimus supra ad 1, 5, 11. e. syn. τῆς ἐν τῇ ψυχῇ διαθέσεως, cum Lat. Bg., ap. G. Th. „pro amore, bonaque adeo et propitia affectione" sed sine subst. et gen. Bg., quem modo reperi in syn. *affectus* ib., nec alibi in ipso Bg. subst. *affect.*, nisi huc referas locum in Cl. Cic., cf. Ind. Amm. M., at sine Ind. ap. Iust. 24, 3, 6. *quos Ptolemaeus — ultra* modum *verae* affectionis *amplexus*, et Hes. 1, 942. m. διάθεσις, σχῆμα, ἀγάπη, in postr. sine N. et exemplo.

ἅτε π.) Sch. in ἅ. cum Bg., quo Lat. et alii reddunt, it. illo *quippe*, (a P. adhibito hic ad pr. γὰρ,) quod praefero, quia saltem aliquod pron. continet, et ap. G. Th. exhibetur cum Gr. nostro, et cum aliquo participio frequentius est, quam *quatenus*, quo alii rarius reddunt particulam Gr., cf. Hoog. Op. p. 144. sqq. et Z. ad Vig. p. 33. b. m., qui et in Xen. Cyr. Ind. cum particip. resolvit nobiscum per causalem *quia*, tenente Stp. Th. in γενν. similiter iuncta, etsi metaph. 1, 838. C. m. ex Isocr. πόλεις, τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας, cf. 3, 1642. C. m. D. m., ut de re ac causa amandi propterea 1, 4, 8. i., respiciente Nostro forte superius οὐκ ἐπείσακτον 1, 5, 13. m., verum sequentia reddentibus Sb. Ind. in ἀν. „*iam* inde *a* maioribus *usque*, τρ. *inde* a *tertio* generis *gradu*" sed Sch. v. „ἐκ *a* tert. *gen. gr.*, τρ. *tertio* gradu *stirpis*, (partim e P., per syn. abl. nudum,) ἀν. *retro* ex *tertio* generationis *gradu*. Sic ἀπὸ προγόνων (ἄνωθεν), *retro* a *maioribus*" non male sic comparato illo Nostri 2, 8, 3., ubi tamen non modo alia est praep. affinis, illi

αὐτοῖς γεννηθέντα τε καὶ τραφέντα, καὶ ἄνωθεν ἐκ τριγονίας [z] βασιλέα τε καὶ εὐπατρίδην ὄντα Ῥωμαίων. τὸ μὲν	pote apud ipſos natum et educatum, et qui a tertia iam ſtirpe imperator ac patricius erat Ro- 6. manorum. Nam paternum

z) Ms. Ba. τριγενείας, tamen ſuper ει a ſcriba Iota notatum eſt, et ſuper ε extat figura, ſimilis ei, cum hodie ω facimus, quod utrumque arguit, ſcribam fuiſſe incertum ac dubium. *Mart.* De ambiguitate tali cf. 1, 3, 1. e., ut de duplici vocali 1, 4, 16. i.

Lat. Bg. magis reſpondens, ſed etiam adv. ἄν. poſtpoſitum, quod contra hic praemittitur, ubi Bg. e P. reddit per Lat. *iam*, alio ordine poſitum; pro quo malim vicinius Sb. *inde a*, it. Sch. *retro ex* ſ. *a*, i. ſi retro eas ad priorem aetatem; ubi Lat. *inde* reddo noſtrate *her*; nihil ſimile in ἄν. tenente Stp. Th., ſed tamen Ind. Dem. „πονηρὸς οὗτος ἄν. ἐκ ἀναπαύου, *a* vetuſto *inde*, a prima aetate" inverſo quidem ordine, ſed ad modum noſtrum tamen, cf. Suid. 1, 217. e. ἄν., ἐκ τόπου, ἢ χρόνου, tam ſignif. *ex* loco *ſuperiore*, quam *a longo* retro *tempore*, at Stp. in τρ. hinc e P. poſt haec" τρ. tertium *genus*, ut nepos, Bud. ex Dem. (Ind. „τρ. *das* dritte *Glied*, πονηρὸς ἐκ τρ. ἐστιν, nepos improbitate patremque avumque refert" cum ſyn. ex) Strab. „διὰ τριγονίας ἐκ πολιτῶν γεγονώς, *pronepos* hominis civis" pro *per* ſtirpem tertiam *e* civibus *natus*, Poll. 8, 85. Ἀθηναῖοι ἑκατέρωθεν ἐκ τρ., a *tertia* usque *generatione*, ut redditur aliud ſyn. ἐπὶ τριγονίαν, *ad* tertiam *generationem* ap. Ael. V. h. 6, 13. i. cum Ind. v. ἄγω b. i. et τρ., ubi et hic Noſtri locus laudatur, ut Ael. ille etiam a Leisn. ad m. Ox., cf. Suid. 3, 502. i. τρ., ἡ τρίτη γενεά, tertia *generatio* ſ. *progenies*, cum ſyn. formula alia, i. per aliam praep., διαδεξάμενος ὥσπερ ἄλλο τι τοῦ πατρὸς, ἐς τρ. παρέπεμπε τὸ ἔχθος, *illud* autem *odium*, tanquam iure hereditario *a patre* acceptum, *ad* tertiam *usque* progeniem *propagavit*; e quo loco Procop. et pr. Ael. agnoſcas, vocabulum eſſe univerſum, et pertinere ad lineam, quam dicunt, utramque, adſcendentem ac deſcendentem, ad maiores et minores ſ. poſteros, ut Lat. hic Bg., ap. G. Th. etiam, non vero cum Bg. formula; rem ipſam exponente Noſtro in ſqq., ubi memorantur tres ſtirpes, pater Antoninus philoſophus cum matre Fauſtina, tum Antoninus pius cum Hadriano et denique Traianus; e quibus et ipſis Commodus hoc habuit, ut eſſet εὐπατρίδης, cf. 1, 2, 3. m., quocum vocab. hic eſt gen. perſ. Ῥωμ., a Bg. ſervatus, ſed nec Stp. Th. cognitus, nec mihi aliunde.

τὸ μὲν) Paternum ei genus erat, ſ. genus ei a parte patris erat, i. πατρῷον γένος, ſ. τὸ μὲν ἀπὸ πατρὸς γένος. Nam πρὸς hic eſt *a* ſ. *ab*. Sic 3, 10, 11. ὄντα δὲ πολίτην ἑαυτοῦ, ὡς μέν τινες ἔλεγον, πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα, *quum* eſſet *Severi* municeps *et* conſanguinitate *propinquus*. Ibi Sb. ſuſpicatur, legendum πρὸς γένους. Vulgo ergo Herodi. dicit ὁ πρὸς γένος ἐμοὶ ὑπάρχων, conſanguineus *meus*. Sb. putat, dicendum eſſe, ὁ πρὸς γένους ἐμοὶ ὑπ., v. Vig. p. 477. *Leisn.*

De illo loco ibi. Hic primum in Ms. lect. αὐτοῦ, pro αὐτῷ, poteſt eſſe librarii lapſus, variantibus et alibi ω et ου, et diſerte iſtis pron. ap. Luc. 1, 207. l. 70., etiam ap. Noſtr. infra in Ms. eodem 1, 14, 19. et in edd. 3, 15, 18. m. in non diſſimili cauſa, οἱ παῖδες αὐτῷ, ubi eſt, ut h. l., dat. cum ſubſt. propinquorum, exquiſite pro gen., quem et ſcriba per

γὰρ πρὸς πατρὸς αὐτῷ [a] γένος ἐκ τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς	quidem ei genus a ſenatorii or-

a) Ms. Ba. αὐτοῦ v. N. ut et de commate poſt γένος in A. al.

gloſſam ſubſtituerit; tenentibus Mss. rel. cum P. dat. vulg., qua de caſuum enallage cum ſubſt. propinquitatis, it. alius cuiuscunque neceſſitudinis, etiam modi univerſi, v. Lesbon. lib. poſt Ammon. Valck. p. 181., ubi audit Κολοφώνιον σχῆμα, A. Fabri ad Call. L. Pall. v. 136., ubi dr. eſſe maioris emphaſeos, quae nulla eſt, Per. cum Gron. ad Ael. V. h. 3, 3. i. 3, 7. p. 482. N. 2. cum Ind. v. *dat.*, Heuſing. diſſ. ſuper Cod. Soph. Ms. p. 18. b. m. Abr. ad Aeſch. 1, 231. i. 656. i. cum Dil. Th. p. 354. i. 495. e 649. e. et Auct. p. 240. i. Krb. ad N. T. p. 79. e. it. in Lex. v. μονογενὴς, qui ſtatuit ellipſin participii alicuius, R. Or. V. 8. p. 419. et Ind. Dem. p. 308. i. Cyr. Xen. Z. v. *dat.*, cf. 1, 2, 2. e. 1, 4, 8. i., qua in cauſa cum ſupplere particip. v. ſubſt. ſoleant: etiam hic facias id per ὂν, ut plene ſit, τὸ μ. γ. πρ. π. αὐτῷ γένος ὂν, ſ. τὸ μ. γὰρ γένος πρ. π. αὐτῷ ὂν, nam genus quidem, ſ. quoad genus quidem, quod ei erat a patre, ſ. a parte *patris*, prout τὸ γεν. eſt aut nominativus, cohaerens cum inferiori ἦν, (quomodo accipiunt Bg. e P., et Hoog. ad Vig. p. 641. N. 62., ſic reddens „*nam* paternum *ei* genus *ex* nobilibus *ſenatorii* ordinis *erat*") aut acc., per ellipſin pr. κατὰ, cf. L. Boſ. p. 512. e., pro κατὰ γὰρ τὸ μὲν λ., ut τὸ γ. non pertineat ad v. ἦν, ſed hoc v. deſtituatur legitimo ſuo nominativo αὐτὸς, hic repetendo e pr. §. i. αὐτὸν, rectio que fiat tota haec, αὐτὸς γὰρ, κατὰ τὸ μὲν πρὸς π. α. γένος, ἦν ἐκ τῶν λ., ad quam rationem reſpicientes forte editores quidam comma poſt γεν. locarunt; ubi ἦν αὐτὸς ἐκ τῶν λ. capiatur pro αὐτὸς ἦν εἷς ſ. τὶς ἐκ τ., qua de ellipſi τοῦ εἷς ſ. τὶς ante gen. nudum ſ. inſtructum aliqua praepoſitione, ut hic ἐκ, cf. L. Boſ. p. 108. m. 327. m. Krb. L. N. T. p. 199. e. Ind. Ael. V. h. v. *genit.* e., poſt Stp. Th. 1, 1158. B., quae expoſitio utr. ad ſenſum eundem fere redit, cf. Bud. C. 127, 24. 1384, 46. et inde Stp. Th. 3, 87. G. m. 569. i. per ſimile ex Aeſch. Or. ſine Ind. Rs. ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὢν, Bg. ad Alciphr. 1, 19. e. p. 75. i. Vig. p. 641. m. L. Boſ. Ell. p. 62. e. Fiſch. ad Well. p. 391. i. Ind. Dem. p. 648. e., cui add. 561, 15. 19. 1002, 19. 1063, 23., pro quibus l. 20. κατὰ τὸν πατέρα, — κατὰ τὴν μητέρα, 1066, 15. p. ſq. l. 10. 12., ſed μητρόθεν 1068, 15. 22. 1070, 21. p. ſq. l. 18., tum 1084, 11. componuntur πρὸς ἀνδρῶν, — ἐκ γυναικῶν, ut l. 17. πρὸς ἀνδρῶν, — πρ. γυναικῶν, cf. l. 20. et pen. it. Stp. Th. l. l. p. 35. i. et Phil. in Flacc. p. 750. C. i.; huius formulae verſione pendente ex his 1) quod praep. πρ. hic eſt pro ἀπὸ in gen. ſubſt., ut alias cum v. aliquo, ſeverius reddenda *a patre*, nobis *vom* Vater *her*, cf. Fiſch. ad Well. l. l., deinde liberius, *quoad patrem*, (quod tamen eſt potius illud Dem. κατὰ τ. π.) it. reſpectu patris, ſ. a parte patris, 2) quod totum τὸ πρ. π. γένος continet formulam illam e praep. cum ſubſt. intra articulum et aliud ſubſt., quae redditur vel per duo ſubſt. in regimine, vel per adi. cum ſubſt., quae poſtr. ratio hic valet; unde illud *paternum genus*, et, intellecta pr. κατὰ, (qua de recte monitum ap. Vig. et L. Boſ. l. l.) *quoad* paternum *genus*; cui deinde reſpondet formula ſyn. abl. *paterno genere*; quanquam id ſevere eſt Gr. γένει, cf. 1, 6, 11. m. 25. e.; quorum illud per adi. ſervat Bg. e P., cuius utriusque ſententiam in tota Noſtri enunciatione, cum τὸ γεν. accipiunt

ἐπισήμων ἦν. Φαυςῖνα δὲ [b] diinis primoribus erat: Fausti-

b) Ms. Ba. φ. δ' ἡ μ. et post γεγέννητο colon est, uti post αὐτὰ comma. *Mart.* De δ' cf. 1, 2, 2. 10. m., et de γεγενν. per dupl. v. N.

in nominativo, forte sustineas per Lat. hanc analogiam ap. G. Th. in subst. 795, 44. sqq. „ducere *genus* ab *aliquo* Virg. Aen. 6, 835. (ubi tamen modo *genus qui* ducis *olympo*, sine praep.) *ducere* primordia *generis* ex *aliquo*, (quem locum non reperi, tum l. 54.) *oriundus* ab *Hercule* genere *paterno*" quod est ad rationem nostram, qui vertimus nostra, *nam*, *paterno* quidem *eius* genere, *ex* senatus *primoribus* ipse *erat*, s. *nam* paterno *quidem* ei *genere*, rel., servato pron. dat., quem et Lat. habent pro gen. in similibus caussis, sed ut commata ista in Lat. nostris post *nam* ac *genere* fiant tum ad rectionem iuvandam, ut appareat, membrum esse per se, *pat. quid. ei gen.*, (quo et pertinuerit comma post γεν. in edd. quibusdam,) tum ob adiunctum a nobis expressumque simul aliud pron. *ipse*, quod Noster noluerit bis ponere in vicinia, hic quidem, pro libertate, quanquam alibi sic scribens, cf. 1, 8, 3. m., utque praeterea, quamcunque loci huius explicandi rationem amplectaris, sive Bg., sive nostram, semper τὸ γ. intelligendum videatur de pers., ac *paternum genus* s. paterna familia de iis, unde pater Commodi progenitus per seriem s. lineam illam adscendentem, atque adeo de maioribus, qui ap. Capit. in Marco i. p. 287. sq. sic ponuntur, *M. Antonino* — pater *Annius Verus*, qui in *praetura* decessit, *avus* Annius *Verus*, item *consul* et praefectus urbi, (ubi forte potius comma post *item* collocandum, ut cohaereant *Annius* Verus *item*, quia nempe et *pater* antea eodem nomine expressus est, quo et difficultas tollitur de *consule*, quoties fuerit, v. N. Cas.) adscitus in *patricios* a principibus Vesp. et Tito censoribus, *patruus* Annius *Libo* consul, *mater* Domitia Calvilla, Calvisii Tulli bis *consulis* filia, *proavus* paternus *Annius* Verus *praetorius* ex Succubitano municipio ex Hispania factus *senator*, proavus *maternus* Catilius *Severus*, bis *consul* et praef. urbi, *avia paterna* Rupilia *Faustina*, Rupilii *Boni* consularis *filia*, *fuere*; e quibus simul intelligas Nostri haec, ἐκ τῶν τῆς σ. β. ἐπισήμων, ut sint viri illi *praetorii* et *consulares*, nobis *die vornehmen* des *Rathes*, qui inter senatores gesserunt magistratus ac dignitates superiores; Bg. sequente P., sed Sch. in „ἐπ. primoribus *senatus*" ap. G. Th. „*primores* non multum a *primis* distant, — ἄριςοι, pro optimatibus" cf. 1, 6, 18. m. et 1, 2, 3. i., ubi et expressum subst. ἀνδράσι, quod et h. l. suppleas, cf. Diod. S. 1, 398. l. 87. ἀνὴρ — ἐπίσημος δι' ἀρετὴν, *vir* illustris *virtute*, cum praep. adeo, quam, aut etiam κατὰ, suppleri licet in Herodt. 2, 20. i. τινὲς ἐπίσημοι βούλεσθαι γενέσθαι σοφίην, quidam — *quum* insignes *vellent* haberi *sapientia*, qui Vs. abl. respondet illi elliptico acc. Gr., ne quis corrigat per abl. σοφίῃ, quasi confuso Iota postscr. et ν littera, ut cum alia praep. in N. T. Rom 16, 7. οἵ τινές εἰσιν ἐπ. ἐν τοῖς ἀποςόλοις, ut absolute in malamque partem ib. Matth. 27, 6., cf. Lexx., quorum Schw. comparat quoque nostrum locum e P., cf. adi. de re Ind. Geop. it. Hes. 1, 1383. i. Suid. 3, 414. i. v. συχνόν m., sine auctore, ὁ δὲ συχνοὺς τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐφόνευσε *ille* vero *multos* ex *illustribus* senatoribus *interfecit*; quod Lat. novit et Stp. Th., ut et *insignis*, omnium proxime accedens ad nostrum Gr., quod ap. G. Th. modo in v. *clarus* Nr. 4.

Φαυς.) De hac cf. Capit. in Ant. Pio c. 10. i. p. 271. m., in Marc. p.

ἡ μήτηρ βασίλισσα γεγένητο, θυγάτηρ τὲ οὖσα Ἀντωνίνου[c], τοῦ Εὐσεβοῦς ἐπικληθέντος, καὶ Ἀδριανοῦ[d] ἔκγονος κα-

na autem mater imperatrix fuit, cum filia esset Antonini, Pii cognominati, et Adriani neptis

c) Ms. Ba. ἀντωνίνου mendose, ut et A. cum B. d) Una Ed. Ἁδρ. per asperum, qui per se non pravus, cf. Cas. ad Spart. Adr. T. 1. p. 5. b. e.

289. 303. i. 310. 312. e. 360. Faustinam, *quondam* Pii *filiam*, Marci *uxorem*, 366. 385. 389. sq. 404., sed nihil ib. ad reliquam genealogiam eius ap. Nostr., quam nescio, an iuvet stemma, ex ed. Pat. subiectum.

βασιλ.) Moeris improbat hanc vocem, ut minus Atticam, Atticosque dixisse βασίλειαν affirmat. Sed et Dem. habet βασίλισσα adv. Neaer. p. 737. (Rs. 1370, 16.) Itaque Herodi. et infra 6, 1, 20. usurpat. *Leisn.*

Contra Moer. p. 96. v. N. et ad Thom. M. p. 144. Poll. 8, 90. e. D'Orv. Ch. p. 445. m. v. 17. Abr. ad Aesch. 1, 217. m. Valck. ad Amm. p. 20. N. 40., ad Luc. 1, 92. l. 95. Kib. ad N. T. p. 34. i. Fisch. ad Well. p. 139. m. et Ind. Pal., tacente Ind. Xen. Oec. 9, 15. e., ac Stp. Th. tenente modo „β. regina" ut Sch. una cum „regis uxor" fere cum P., sed Sb. Ind. cum Bg., accommodate ad rem Rom., quo sensu G. Th. non affert illa Stp. et Bg., sed tamen cum Gr. n.

γεγένητο) Ms. Ba. duplex νν potest librarii lapsus esse, ut alibi variat pro ν uno, cf. ap. Fisch. Pal. 50, 2. e. p. 129. et Luc. 2, 223. l. 29., quanquam fuerit quoque aut lectio vera, (si confusio inciderit, cf. Luc. l. l., in primis per veterem Mss. scripturam in simpl. pro dupl.) aut glossa, cum et Mss. rel. teneant lect. vulg., et v. γίνεσθαι vulgo reddamus Lat. *nasci*, possitque a Glossatore substitutum esse v. magis perspicuum, P. nihil edicente, sed Bg. in vulg. manente, ut Sch. severius etiam in tempore „fuerat s. *facta erat*" quod plusqpf., Stp. Th. ignotum, hic sine augmento syllab. positum, plene habetur ἐγεγ. in Thuc. Ind. a v. γίνεσθαι, quo de pro nasci cf. Ind. Xen. Z. Cyr. ac Bach. cum Stp. Th., qui cum aliis assumere videtur thema γενάομαι, a quo deriventur nostrum tempus et alia, quae tamen et alii habent sub γίνεσθαι s. γίγνεσθαι, cf. L. N. T. Ind. Thuc. Is. Ev. cum Fisch. ad Well. p. 252., Suida per se recte praecipiente 1, 474. m. et 667. m., nobis quidem manentibus in vulg., sed per hanc Vs., *Faustina* vero *mater* eius (gen. αὐτοῦ explendo e pr.) et ipsa *nata erat* tanquam *imperatrix* (ὡς assumto, quanquam et carebimus,) i. persona imperatoria s. imperatoriae familiae, s. ex imperatoria familia, et in qua parens maioresque habuissent dignitatem imperatoriam; quo tendunt et Vern. vet., et redit tandem Bg., qui bene quoque particip. οὖσα per causalem resolvit, cum videatur Noster causam reddere, quomodo Faustina fuerit generis imperatorii, idque dupliciter, et per τὲ — καὶ, quas utr. particulas servassem hic ad perspicuitatem maiorem in reddenda causa dupl., in sq. v. ἐπ. vertente Stp. Th. aliunde cum Bg., it. L. N. T., ut hic praep. habeat vim suam augendi s. addendi, pro Lat. *insuper*, praeterea *vocari*, praeter aliud nomen, q. d. *adnominari*, quale quid in nobis in *Zunamen*, sed G. Th. in Bg. cum Gr. al., at „*cognomen*, ἐπίκλησις, nomen, alteri nomini gentis s. familiae adiunctum" cf. de *Pii* titulo Spanh. de Pr. et u. n. 2, 434.

ἔκγον.) Stp. Th. „ἔ. ὁ, i. q. ἀπόγονος" nec nostrum locum subiiciens,

τὰ θηλυγονίαν. ἀνήνεγκε δὲ τὸ γένος αὕτη [e] ἐπὶ Τραϊανὸν πρόπαππον. γένους [f] μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε.	7. feminini generis serie. Referebat autem genus haec ad Traianum proavum. Genere quidem Commodus talis erat.

e) Ms. Ba. αὐτῇ λ. v. N. f) Leisn. ad m. Ox. 2. „Ald. γένους" nempe cum mendose habuissent Ox. et Pat. γένος e Par. utr., et hae e B. 2. L.

nec alium, ubi proprie sit et de pers. ac fem. sexu, quem tamen simul tenet L. Ern., nec vero cum Lat. Bg., quod cum Sch. e P. aeque ambiguum, cum dicatur, ut Gr., non modo proprie de nepotibus, pro natis e filio filiave, sed et impropr., pro natis e fratre s. sorore, cf. G. Th. (cum Gr. n. tantum in v. *nepos*,) et Cas. ad Spart. Adrian. p. 23. a. N. 1., quam ambiguitatem nescio, an tollat P. „per *matrem*" quo reddit κ. θ., ut Sb. Ind. v. „θ. *per* maternam *generationem*" sed Sch. „κ. *secundum* stirpem *maternam*, θ. *materna* generatio *stirpis*" et Stp. Th. „θ. cognatio, i. propinquitas a matre. Herodi. 2. Ἀδρ. ἐ. κ. θ. Bud." e quo forte numerum duxit pravum, nihil praeterea addens, sed dux L. Ern. „θ. 2) cognatio a matre" quos omnes deserit Bg., vertendo universe, ad notationemque severius, sed pr. κ. per syn. abl.; de θ. nihil amplius me noscente per Indd., sed de ἐκγ. masc. D'Orv. Ch. p. 209. Oud. ad Thom. M. p. 849. N. 6. Ern. ad Call. p. 337. c. it. ad Hom. Ὀδ. γ', 123. et V. 5. p. 81. N. 285., Gs. ad Orph. p. 358. N. 2. Fisch. ad Pl. Soph. p. 52. N. 7. Mor. ad Is. Pan. p. 43. N. e)., tum absolute Ind. Xen. Z. Cyr., cum gen. pers. R. Or. V. 7. p. 214. e., qui est locus classicus et pro definitione, cf. Gs. Chr., Is. Ev. Hom. Lyc., ap. quem et est pro adi. v. 1067., ut cum pr. ἐκ v. 899., cf. Schol. et ad v. 580., cum ἀπὸ ap. Met. Eutr. 1, 4, 1., cum gen. rei Lyc. v. 480. it. Long. Mor. 44, 6. e. p. 258. i., de femina, ubi cum Lat. Bg., porro cum gen. pers. Lyc. v. 580. Plut. Hs., ad Dion. Cas. 2, 993., denique neutr. genere in sing. Dion. H. S. T. 1. 59, 20. ἔκγονον ἄῤῥεν, in plur. Stp. Th., Hes. 1, 1129. i. 1065. c. N. 17. sq., de hominibus, absolute Xen. Z. Pol. et L. N. T., cum gen. pers. Dion. H. S., T. 1. Orph. fragm. 1. v. 8. p. 357., it. de brutis Ael. V. h. 13, 1. p. 838. e. Xen. Ἀνβ. Mor., et de rebus, vita carentibus Call. L. Pall. v. 26.

ἀνηνεγ.) In Ms. αὐτῇ, e solenni varietate, v. Luc. Ind. T. 3. in V. L., nihil definias e P. ac contextu, Sch. faciente in rel. cum Bg., partim e P., sed in „γ. ab aliquo, ceu stirpe, descendere" e 5, 6, 5., tropo remoto, pro ab aliquo esse ortum per parentes ac maiores, tacentibus hinc Bud. C. 553, 34. et Stp. Th., sed me formulam aliunde tenente tantum ad Herodt. p. 173. b. N. 38. prolatam sine auctore, ac simile quid ap. Isocr. Nic. Or. 3. 10, 12. m. ed. Krt. τὴν φύσιν (i. q. Nostri τὸ γεν. ut bene Wolf. in Vs.) καὶ πρὸς πατρὸς, καὶ πρὸς μητρὸς ἀνενεγκεῖν — εἰς Εὐαγόραν λ., it. ap. Iust. 38, 7, 1. *qui* paternos *maiores* suos *a* Cyro —, *maternos* a *Magno* Alexandro — *referat*, qui sunt τὸ γεν., ut §. pr. dictum; ut subst. προπ., cum Lat. Bg. e P. prolatum a Stp. Th. modo e Poll., reiectum ab Eust., non item a Thom. M. p. 849. e., deprehendimus praeterea in Ind. R. Or. V. 6. „pater avi" quod et in L. Ern. cum Bg. et „Gl. V. etiam *atavus*" sed G. Th. in Bg. cum Gr. n. „avi paterni s. materni pater."

γένους — εἶχε) Praeter Nostri polyptoton in subst. γεν., fortuito, cre-

πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, 8. Ad aetatis autem florem id

do, elapfum, cf. Exc. ad 1, 2, 9. i. de μὲν οὖν formula, cum eſt in clauſula rei prioris ac tranſitu ad aliam, ubi, propter μὲν et δὲ relata, in primis in enunciatione prima breviori, ſeverius poſt εἶχ. colon ſtat, ut numerus novae §. potius ad γένους locabitur aliquando; tenente Stp. Th. 1, 1316. e. „οὕτως εἶχε τοῦ γεν. Herodi., tale *erat* eius *genus*" memoriter hinc, ob artic. adiunctum et ordinem alium; in qua formula habemus non modo, ut alibi, adv. cum v. ἐχ., ſed etiam gen. rei, qui cum Bg. exprimi poteſt per abl., manentibus rel., ut in v. ἐχ. cum adv., mutando adv. οὕτ. in adi. affine et v. ἐχ. in v. ſubſt., γένους — ὁ K. οὗτος ἦν, ubi praeterea ſtatuo ellipſin in gen., ſupplens ἕνεκα ſ. χάριν, quod reddo h. l. per Lat. *quoad*, ut ſit i. q. ſupra πρὸς ſ. κατὰ, e quibus deinde facile fit abl. Bg., ſicut ad v. ἐχ. aſſumas quoque pron. recipr. ἑαυτὸν, cf. L. Boſ. Ell. p. 102. e. 370. m. et Krb. L. N. T. p. 273. m. Nr. 2. i., ut plenum fiat, γένους μὲν οὖν χάριν ὁ Κομμ. οὕτως εἶχεν ἑαυτὸν, igitur, *quoad* genus *quidem*, Commodus *ita* habuit *ſe*; quod et ipſum *habere* ſ. *habere ſe* cum adv. aliquo valet pro Lat. v. *eſſe*, cf. Ind. Flor. et Cort. ad Sall. Cat. 51, 20. Iug. 54, 4. ad Cic. ep. 9, 9, 1. it. ad Suet. Caeſ. c. 34. i. ed. Burm. 1, 78. a. e., qui nominativus noſter ὁ K. adiunctus vetat, quo minus probetur ratio expediendae formulae ap. L. Boſ. Ell. p. 370. m., cum in gen. ſuppletur ſubſt. χρῆμα, quod ad ſummum procedit, ubi abeſt nominativus perſ., cum noſtra ratio patere videatur ad omnia exempla, cf. ad Luc. 2, 552. N. 80. cum noſtro loco ſine Vs., 650. N. 43. 3, 424. N. 20. Abr. L. Ar. p. 142. m. 338. m., et cum Vs. aliqua Markl. ad Lyſ. R. Or. 5, 665. m. Heum. ad Plut. de p. educ. p. 80. N. 27. Vig. p. 242. e. Ind. Thuc. Ael. V. h. Fab. Aeſ. Xen. Hell. Mor. it. Cyr. Z., ſed ſine Ind. Dem. 178, 22. 1396, 4., ubi Bg. Vs. ſeverior, quam Stp., quae tamen commodior rationi Vern., v. c. *das* war *das* Geſchlecht *des Komm.*; quo formula Gr. ſic convertitur, ut e v. ἐχ. fiat quoque v. ſubſt., ſed e gen. γεν. nominativus, et ex adv. quoque adiectivum, ſed accommodatum ſexui huius nominativi, ac denique ex nominativo ὁ K. genitivus, γένος — τοῦ Κομμόδου τοῦτο ἦν, ubi ſubſt. γεν. iterum capiemus de maioribus, ſed utriusque partis, paternae ac maternae; unde ſententia ſit liberior, tales maiores Commodus habuit, ſ. tales parentes cum maioribus; ſicut eadem varietas in ſubſt. γ. caſu quarto pro ſecundo comparet ap. Xen. Cyr. 7, 5, 56., ubi Z. recte tuetur gen., quem locum ceperim ex illa ratione propoſita, *cum* ſis *moribus*, ſenſibus *talibus*, animo tali, etc.

πρὸς δὲ) P. ſervat Bg. modo in ſubſt. utr. ἡλ. et ἀ., ſeverior in praep., eodem tamen ſenſu, ubi Stp. Th. 3, 572. F. m. tantum ſic „πρ. praeter, *ultra*. Theophr. πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος" quorum primum Lat. hic eſt ap. P., ut ap. Theophr. ſimul quoque καὶ, pro etiam, neglectum a Bg., non item a P., pro quo ἔτι καὶ ap. Dem. 232, 17., ut et privum καὶ, v. Ind., it. Ael. V. h., ut in ratione inverſa ap. Xen. Cyr. Z. 2, 3, 10. e. ἀλλὰ καὶ ἤδη, πρὸς τῷ πεφυκέναι, ſicut formula tota in πρὸς cum dat. rei, ſequente καὶ, ſimilis eſt illi in μετὰ 1, 6, 15., ubi ſeveritas in praep. induxerit Bg. ad diſcedendum, verbo adhibito ac pron. et particula *ut*, cum tamen (quanquam G. Th. v. *ad* modo cum pron. aſſerente iſta notione 88, 27. „ad *hoc*, i. praeter hoc") eadem formula uſi ſint Lat., v. c. Amm. M. Ind. v. *ad* c. ad *legatorum* preces *negotiorum* quoque — *cura*

καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος, accedebat, ut esset specie egre-

praesidi *delata*, — i. q. praeter" ubi videas *quoque*, Gr. καὶ, quo sine Liv. dixit Ind. Ern. v. *ad* a. m. „*ad* Faleriorum — *proditorem* tertium *transfugis* documentum *esset*, (at b. i.) *bello* quoque *bonus* ad *caetera*, i. super" in quo nihil est, quam Amm. et Gr. ordo inversus, *ad* cum acc. post, sed *quoque* prius positum. In sq. τῇ τ. ἡλ. ἀ. bene Bg. ad nostratium rationem, *die Blüthe* des *Alters*; tangente formulam tantum Stp. Th. 1, 274. B. e. sine Vs. et auctoritate, nec docente, quid sit ἀκμὴ cum diserto gen. ἡλ., cum iam p. pr. e. per se verterit „ἀκμὴ, vigor *aetatis*, etc." ut L. Ern. „ἀ. — flos *aetatis*" quae sane valebunt, cum ἀ. ponitur absolute, non item cum illo gen. simul, ubi ἀ. modo fuerit Lat. *vigor* s. *flos*, i. optimum, optima pars et conditio, et ἡλ. vel universe Lat. *aetas*, i. tempus hominis, vel praecipue *iuventus* s. *adolescentia*, ut alibi, quae h. l. satis definiri potest de Commodo, novendecim annos nato, aut non multum ulterius, cf. 1, 5, 1. e., cum alioqui ἀκμὴ, de aetate adhibita, etiam latius pateat, ultra iuventutem, ad virilem aetatem, cf. Aristot. τεχν. ῥητ. 2, 14. ed. Cantabr. p. 294. ult. et ed. Sturm. p. 222. m. 232. m., ubi diserte „dicitur etiam ἡ ἀ. τῆς ἡλ. flos *aetatis*" sed sine auctore, cf. Gs. Chr., Is. Ev. it. Ioseph. 1, 372. s. 2. i. τοὺς ἐν ἀ. τῆς ἡλ., quotquot *integra* erant *aetate*, Xen. Z. Cyr. et Pol. „ἀ. τοῦ βίου, *flos* aetatis, *adolescentia*, ἀ. τοῦ σώματος, vigor *corporis*, aetatis flos" quod et huc convenit, ubi sane de corpore Commodi ac corporis viribus optimis integrisque sermo est, cf. Orph. h. 86, 7. et Arist. Eccl. v. 715., ut et ap. G. Th. varie dr. formula Bg. v. utr., sed ut maneat princeps notio, supra proposita, v. *fl.* 690, 93. cum Gr. al., sed cum Gr. n. 179, 43. „Lucr. summum *florem* aetatis *pervadere*, i. ad summum vigorem et ἀκμὴν pervenire" cf. ib. 1, 556. ed. Creech. N. „flos *aetatis*, ἀκμὴ, iustus perfectusque vigor" et v. *fl.* Ind. Flor. Iust. et Suet. Caeterum comma post ἀκμῇ potest abesse, si res aestimatur e Lat. illa formula simili et Gr. per μετὰ l. l., quanquam Lat. *praeter*, ad sensum Gr. πρ. par, habere comma solet.

τὴν ὄψ.) Sch. „ἀξ. τ. ὄ. spectatu *dignus*, ὄψ. synecd. ἀξ. *facie* s. *forma* spectatu *dignus*" innuens oppressam pr. κατὰ, quam formulam Bg. hic iterum per abl. exprimens, capit suum Lat. *species* haud dubie, ut G. Th., de forma externa corporis, eaque tota, quatenus potest spectari oculisque aliorum obiicitur; unde separatim h. l. subiiciuntur *corpus* ac *facies*; nobis *Gestalt* s. *Ansehen*; tenente Stp. Th. Lat. Bg. aliunde v. ὄψ., sed 1, 476. G. i. „ἀξ. spectatu dignus, visendus, ap. Luc. Herodi. l. 1. πρὸς — ἀκμῇ καὶ τ. ὄ. ἦν ἀξ. Herodt. Ionice usurpat ἀξιοθέητος" hinc adeo sine commate post ἀκμ., secus ac in ed., nec simile quid praeterea, (quale nec mihi repertum,) ubi simul cum subst. ὄψ. fuerit adi. ἀξ., habens in se et extrema sua parte, in θεατ., affine quid illi subst. ὄψ., cum et hoc derivetur ab ὄπτεσθαι, syn. cum themate θεᾶσθαι, ubi Bg. non simpliciter ἀξ. reddit cum Lat. Stp participio, sed et primam eius partem, at sic, ut separatum adi. ἄξιος accommodet ad pr. subst. τ. ὄψ., quasi fuerit θεατὸς τὴν ὄψ. ἀξίαν s. τῇ ὄψει ἀξία, ubi ἄξιος, pro egregius s. excellens, praestans, procedit, ut Lat. *dignus*, sed proprie composita ab ἄξιος vertuntur dupliciter, 1) severe, ut id adi. separatum accommodetur ad praesentem pers. s. rem, sed verbale, si quod adsit, ut fiat 1) inf. vel supinum, (et adeo hic θεατὸς in θεᾶσθαι s. τοῦ θεαθῆναι, dignus

ώματός τε συμμετρία καὶ gia visendus, cum in corporis

ɔectari, f. qui spectetur f. spectatu) aut b) ablativus alicuius subst. affi-is, (v. c. dignus contemplatione.) aut c) participium fut. in *dus*, (ut p. Stp. *visendus*) aut d) adi. f. verbale Lat., quod, per suam finitionem t usum loquendi, in se, aeque ac fut. in *dus*, habet notionem illam di. Lat. *dignus* et Gr. ἄξιος, ut L. Ern. „ἀξιοθ. *spectabilis*" quod ap. G. h. „θεατός, ἀξιοθέατος, spectatione dignum et admiratione" cf. ἀξιοφίλητος, *amabilis*, Xen. Z. Bach., sed in Gr. nostro ib. et Cyr. cum P. Vs.; on me reperiente illa Stp. in Ind. Luc. et Herodt. — 2) libere, per ndd. quidem, et sic, ut sola notio adi. ἄξιος exprimatur, neglecta reliqua ocabuli parte, ut Fisch. Aesch. „ὁ ἀξιολογώτατος, omnium princeps et maimus" Gem. Pl. „ἀξιόλογος, magnus, ingens" Xen. Ἀπ. Mor. „praelarus" Xen. Z. Pol. „ἀξιόλογα τέκνα, bonae indolis liberi" sed Bach. „ἀξιοπρεπέστατον σῶμα ἰδεῖν, maxime pulcrum et decorum corpus aspectu" inde h. l. reddatur totum τὴν ὄψ. ἀξ. dignus, qui spectaretur, quoad f. ob speciem, assumta pr. κατὰ, (et quia hoc fit ob speciem egregiam, forte Bg. libere simul expresserit suum *egregius* ad sensumque,) aut, sumto ἀξ.οθ. pro simpl. egregius, eximius, praestans, praeclarus, it. pulcer et decorus, *erat* specie *egregius*, f. *erat* forma *eximius* f. *pulcer*, quae posterior ratio per nominativum adi. cum abl. subst., solennis illa maxime poëtis, et adiuvanda in abl. per aliquam praep. e genere causae f. modi, v. c. *per*, *quoad*, commutabitur cum syn. abl. subst. et adi., *erat* specie *egregia* f. *pulcra*, nostratibus maxime commoda, *war* er *an* f. *von* Gestalt *sehenswürdig*, f. *von* sehenswürdiger *Gestalt*, f. *schön* von *Ansehen*, f. *von* schönem *Ansehen*, it. ap. Lat. maxime cum syn. gen. adi. et subst., *erat* formae *praestantis*, f. *speciei*; in quo respiciendum hic in Vs. simul ad sq. subst. κάλλει, et propterea optima erunt illa, *erat* praestans *specie*, f. *erat* praestanti *specie* f. *praestantis speciei*, nobisque *ansehnlich* f. *vortrefflich* von *Gestalt*, f. *von* vortrefflichem *Ansehen*, sowohl *durch* f. *wegen* — *als* rel., quia ἀξιοθ. τὴν ὄψ. regit etiam membra sqq., sic, ut causa, quare fuerit egregius forma, reddatur duplex, idque per duos dat. f. abl. e notione causae f. modi, qui casus et ipsi resolvuntur per illas antea praep., aut servatur abl. nudus, aut idem instruitur praepositione cum Bg., nobis *an*; unde simul intelligitur, post ἀξ. abesse posse distinctionem, cum inde pendeant membra seqq.

σώματος) Haec συμμετρία in formosis corporibus passim laudatur. Nic. Gregor. l. 10. de Logotheta Metochita, πάντα τοῦ σωμ. σύμμετρα κεκτημένος, ὥσπερ κανόνι καὶ στάθμῃ τῆς φύσεως τελεσιουργησάσης αὐτῷ τήν τε ἡλικίαν ὁμοῦ πᾶσαν, καὶ αὖ καὶ ἕκαστα τῶν μελῶν καὶ μερῶν, (omnia *corporis* congruentia *habens*, quasi *per* regulam *ac* normam *natura* fabricata *ipsi* simul *et* staturam *totam*, et *etiam* singula *membrorum* ac *partium*.) In Iuliano imper. laudat Ammian. (25, 4. e. p. 343. i.) *ab* ipso *capite* usque *unguium* summitates *lineamentorum* rectam *compagem*. Suet. (Tib. c. 68. i.) Tiberium fuisse praedicat *omnibus* (caeteris quoque) membris *usque* ad *imos* pedes *aequalem* et *congruentem*. Haec Pric. ad Apul. Mil. 2. p. 69. *Leisn.* Hoc quidem ἀξ. σωμ. συμμ. confirmat Lamprid., sed de eo, quod addit Herodi. καὶ κ. πρ., plane contrarium testatur. En eius verba ex c. 17. *fuit* forma *quidem* corporis *iusta*, vultu *insubido*, ut *ebriosi* solent. *Stroth.*

Ad quem locum p. 521. a. N. 1. Cas. „*v. insub.*) contrarium Herodi.,

κάλλει προσώπου μετ' ἀν- congruo modo, tum pulcritu-

qui tribuit *κάλλος πρ. μ. ἀνδρ.*" quibus respondebimus, scriptores huius temporis sibi saepe repugnare, sed Nostri fidem maiorem esse, aut componemus utrosque, tempora distinguendo, ut Noster loquatur de Commodi iuventute adhuc prima, ubi vultus nondum depravatus fuerit ebrietate, qua deinde, sicut et aliis vitiis, faciem Commodus corruperit, ab initio pulcram, cf. c. 1. p. 473. *a* prima *statim* pueritia *turpis*, *improbus*, *crudelis*, *libidinosus*, ore *quoque* pollutus *et construpatus fuit*, quoad vocabula hic, e P. reddente in *συμμ.* Bg. partim modo per syn. phrasin, qualis et in L. Ern., sed ad Poll. 4, 167. *proportio*, tum ab Ind. Geop. et Vs. ad Suid. 3, 396. m. in subst. et adi. servatis *symmetria* et *symmetra*, quae ap. G. Th. cum Gr. n. debentur auctoribus non plane reiiciendis in arte, ut et severum „*commensus*, *συμμετρία*, symmetriam significat, i. respondentes sibi partium mensuras" ubi nostratibus quoque artis quaedam sunt *Ebenmaaß* et *Verhältniß*, et popularia *Regelmäßigkeit* s. *regelmäßiger* Bau, *Bildung*, in *μ.* Sch. comparante tantum 1, 6, 14. e., ubi totum *καλλ. πρ. μ. ἀνδρ.* nihil videtur, quam *virilis* pulcritudo *faciei*, quae formula, plane Vernacula, tamen popularibus hic non in mentem venit, sed forte Berglero, qui voluerit tamen severius reddere, usus periphrasi ad subst. *ἀνδρ.*, cum non auderet uno vocab. Lat. *virilitatis*, quod adhiberi potuit ob aliquam saltem auctoritatem ap. G. Th.; quanquam nec ab h. l. alienum Lat. *dignitas*; quod etsi per se iam videtur esse i. q. virilis pulcritudo, cf. ib. v. Nr. 1. c. Cl. Cic. et Ind. Xen. Bach. v. *ἀξιοπρεπὴς*, tamen et universe potest capi de decore, maiestate, gravitate ac severitate, quibus rebus aestimatur fere illa virilis in facie iuvenili pulcritudo; quo et tendit P. „pulcra *virilis* que *facies*" ostendentis vel sic per duo adi., se intellexisse Gr. formulam, qua *καλ. μ. ἀ.* est pro *κάλλος ἀνδρεῖον*, et praep. cum subst. pro adi., cf. §. 6., modo ut hic sit praep. cum subst. post aliud subst. *καλλ.*, nec, ut in superioribus, intra artic. et subst.; ubi tamen est eadem vertendi ratio, per adi., ut ante dabam, vel severa, *cum* virilitate, *dignitate*; quae quidem formula rem non enunciat simpliciter, sed cum adiunctione quadam, vulgo limitatione et restrictione, ut in Commodo fuerit pulcritudo quidem, sed non illa summa, qualis fere feminarum, at virilis tamen, quam in viris natis plerumque animadvertas; nihil tenente Stp. Th., nisi 2, 893. i. *σώφρονες μετὰ ἀνδρείας*, quod ille recte explicat, ubi formula nostra post adi. est, reddenda vel severe, vel etiam per adv., similiterque intelligenda, ut sint quidem moderati, sed tamen etiam simul fortes atque intrepidi; quia ibi subst. *ἀνδρ.* est sensu morali s. militari, sed h. l. physico; cui similior est Theophr. Ch. 13, 1. i. *περιεργία δόξειεν εἶναι προσποίησίς τις λόγων καὶ πράξεων μετ' εὐνοίας*, quod verterim, — *simulatio* cum *benevolentia*, i. benevola s. *amica*, sed deinde libere cum Cas. ad latus, aut Fisch. Ind., cf. ap. G. Th. in Bg. subst. ex Ovid. in *ore* gratus *vigor*; de Var. L. in *ἀνδρ.* aliunde iam monente Stp. Th. 1. 439. F. m., ita ut inclinarit in simpl. *ι* cum Suid. 1, 189. i., inconstans tamen, cf. Z. ad Xen. Pol. p. 177. a. i., etiam hic per *ει* edens, ubi Mss. tacite in hanc scripturam consentiunt, quam et tuetur Kust. adversus Suidae observatiunculam, aliis eandem non improbantibus; quanquam patroni illius simpl. *ι* sibi etiam timere debent ab *ἀνδριὰς*, quoad litteras simili gen. *ἀνδρίας*, et, si de more novorum hoc tempore editorum, sine accentu

ρείας 8. ὀφθαλμῶν τε γὰρ 9. dine faciei cum vigore virili:

g) ἀνδρίας edd. A. B. Par. Ox. et Pat., v. N.

cribatur, non difcernendo, nifi per contextum; variantibus etiam editoribus ac libris, quos paucos; brevitatis caufa, infpexi, praeter L. Ern. „ἀνδρεία, — ἀνδρία, i. q. ἀνδρεία“ ap. Hef. 1, 351. e. per ει fine Var., it. ap. Suid. 1, 188. e. Harpocr. p. 39. m. Ael. V. h. 8, 16. e., fed ut ε et ει variet in Ind. Thuc. Dion. Caf., ubi bis per ει, fed faepius per ι, R. Or. V. 8. And. per ι, fed ib. Lyc. per ει, tum Ind. Dem. femper per ι, etiam in textu 106, 28. 1403, 26. 1407, 25., contra per ει 1398, 7. 1408, 15. 1409, 14. cf. Ammon. p. 15. e. in textu et N. 77. it. Abr. Dil. Th. Auct. p. 289. m. fq., fed cum crifi quadam Weff. ad Diod. S. 1, 506. b. N. 63., ubi pro ι fubftituitur ει, Rz. ad Luc. 2, 274. b. N. 28. (ubi contra ι praefertur e Stp. et Suid.) 3, 94. a. N. 71., ubi dicitur, ἀνδρείαν in edd. libris inveniri multo frequentius, et ap. Herodi. ubique, p. 232. a. N. 1., ap. Herodi. plurimis locis, p. 504. a. N. 94., ἀνδρίαν frequentius ap. Luc., p. 634. a. N. 30., ubi in textu ει fervatur, it. Fifch. ad Plat. Phaed. p. 174. N. 4. 176. b. e. N. 20., Mor. ad If. Pan. p. 105. N. e) p. fq. N. g), ubi in textu ι editur, Find. Ev. p. 14. N. 21. 34. N. 1., ubi, pro textus ει, probatur ι, etiam in Ind. editum, fed a Schurzfl. ad Long. p. 14. e. toleratur utrumque, cf. D'Orv. Ch. p. 405. e. 524. m.

ὀφθαλμ.) cf. *tranquillum ferenumque vultum* Augufti ap. Suet. 79. *Boecl.* Euft. ad illud Hom. 'Οδ. π', (427.) οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, ἄρθμιοι, inquit, ἦγουν φίλοι. Ergo h. l. *oculorum* amicae *et* micantes *faces*. Alciphr. 3, 67. (i. p. 440.) puella dicitur ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθ. ἀστράπτουσα, *acie* oculorum *corufcans*, et 3, 1. (m. p. 274. in.) ephebus quidam τὰς βολὰς τῶν ὀφθ. κυανανγής, acie *oculorum* caerulea *corufcans*. Ariftaen. 1, 1. (i. l. 6.) dicit, fuam amicam εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, iaculari *telis* oculorum *felicibus*. Poll. 2, 4. ὀφθαλμοὶ λάμποντες, φωσφόροι, — μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, αἴγλην, αὐγὴν, (et ad m. Ox. „O. M. V. 284. fq.“ innuens forte Obf. Mifc. A. V. 5. T. 2. p. 1. e., ubi loca Alc. vertunt quoque *oculorum aciem*, et ex Hom. 'Οδ. δ', 150. afferuntur ὀφθαλμῶν βολαί, ubi Schol. βολαὶ, τὰ βλέμματα.) *Leisn.* ἀρθμίαι βολαὶ bene fi habent, funt oculorum motus f. coniectus *volubiles*, verfatiles. *Reisk.* ὀφ. ἀ. β. oculi, ipfo motu quafi, benevolentiam portendebant. Sunt enim ἀ. β. ὀ. quod nos dicimus *wohlwollende*, liebreiche *Blicke*: Male in Ven. legitur αἰθμίαι. Sed faepius permutatae funt litterae ι et ρ. Sic ap. Euf. hift. eccl. l. 3. c. 8. in verbis Iofephi, ex huius l. 7. c. 31. de b. Iud. allegatis, legitur παρόντας pro παίοντας, quod eft ap. Iof. *Stroth.*

In hoc loco ut procedamus ex ordine: primo obfervamus, Noftrum, quod praemiferat καλ. πρ. μ. ἀ., videri nunc explicare ac demonftrare; quapropter hic fequitur illud τε γὰρ, adhibitum iam fupra aliquoties in fimili caufa et prioribus exponendis comprobandisque, quod Bg. omittens e P., factis modo duobus punctis, hanc Noftri partem cum praeced. nectit aliquo pacto; cum tamen hanc §. a pr. feparandam fuadeat vel γὰρ, et alia verborum rectio, tranfitusque a dat. συμμ. et καλλ. ad nominativum βολ. et κομ., in quibus deeft v. fubft. ἦσαν cum pron. αὐτῷ f. αὐτοῦ, latens in §. pr. ἦν, repetendo verbo plur. e pr. verbo fing. numeri; quod genus addendum obfervatis a Krb. Decr. R. p. I. p. 20. i.; utque γὰρ per fe capitur, primo loco cogitandum in rectione: fic τὸ

ἀρθμίαι [h] καὶ πυρώδεις βο- oculorum concordes ac mi-

h) Ms. Ve. αἰθμίαι λ., ſed Ms. Ba. ὀφ. τε γὰρ γλυκύτητες καὶ πυρ., v. N.

refertur iterum ad ſq. τὲ aliud, etiam forte ad remotiſſimum τὲ §. ſq. i., ſeriesque videtur haec, ut ad *pulcritudinem faciei*, late ſumtae, et ſimul pro toto capite et iis, quae ibi ſunt, i. e. ad ſpeciem, oculis animoque gratam, pertineant in univerſum oculi blandi, crinesque tum criſpi, tum flavi, ſed ad *virilem* maxime pulcritudinem oculi ignei, tum crines flavi, quatenus in ſole lucebant ad opinionem maieſtatis divinae, ac denique lanugo, quia *barba* viros *hirtaeque decent in corpore ſetae* Ovid. Met. 13, 850., ſed ignei oculi, quanquam non ſunt viris proprii, tamen auguſti quid, virilis ac magni putantur habere, cf. Lamprid. in Alex. Sev. T. 1. p. 900. e. *fuerunt* multa *alia* ſigna, *quibus* principem *humani* generis *eſſe* conſtaret, *nimius* ardor *oculorum*, et *diutius* intuentibus *gravis*, etc., ad quae Caſ. N. 4. commendat Suet. Aug. c. 79. m. *oculos* habuit *claros* ac *nitidos*, quibus *etiam* exiſtimari *volebat*, ineſſe *quiddam* divini *vigoris*, rel., ubi Torrent. bene comparat Virg. Aen. 1, 589. *namque* ipſa *decoram* Caeſariem *nato genitrix* — *et* laetos *oculis* afflarat *honores*, ubi v. Heyn., it. 5, 648. *divini* ſigna *decoris*, Ardentes*que* notate *oculos* rel. Tum de Ms. Ven. vitio res eſt aperta et Strothi iudicium rectum; ut Ms. Ba. lectio habet gloſſam, quae vulg. cepit pro ſubſt., non repertum mihi hoc ſenſu, ſed vulgari, pro amicitia et concordia, cf. Stp. Th. ſine auctore, L. Ern. et ad Heſ. 1, 527. N. 6., unde conſtituendus augendusque Stp. in adi., afferens cum L. Ern. modo ſexum max., ſaltem communem, nec fem., qualis hic, cf. ad Herodt. p. 550. N. 4. cum Lex. Voc. Ion. p. 723. et Ind., tum de perſ. abſolute ib. p. 550. l. 84. cum dat. perſ. p. 695. l. 30. Hom. Ὀδ. π΄, 427. Theogn. v. 326. οὔ ποτ᾽ ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι, οὐδὲ φίλοι εἶεν, *concordes*, neque *amici*, (ubi iuncta adi., ut ſubſt. ἀρθμὸς cum φιλία ſ. φιλότης ap. Hom. h. in Merc. v. 521. V. 5. p. 62., Aeſch. Prom. V. v. 191., ubi cf. Schol. utr., Fragm. Call. 199. p. 514. e.) de re cum dat. perſ. Lex. Herodt. l. l. „ἀρθμίη, concors, amica, 9, 36. (immo 37. e. p. 710. l. 80. *pacata*,) ἄρθμια, (neutr. plur.) ſubſt. vice fungitur 6, 83. σφὶ ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους, concordia *inter* eos *erat*" p. 475. l. 67. cum praep. adeo, qualis et eſt in affini ſubſt. φιλία, cf. Suid. 1, 330. i. ἄρθμια, φίλια, λ. *amica*, Heſ. 1, 527. m. cf. N. 6., videturque hoc vocab. annumerandum poëticis Noſtri, et eſſe in hiſtorico — poëticis, ac ſumendum h. l. ſane pro adi. cum P. et Bg., non tamen ſenſu iſtorum, ſed quem Stroth. vidit poſt Leisn. et Sch. „ἀ. apti, blandi, amicabiles oculorum iactus" a qua notione gloſſa Ms. Ba. non longe abit; interpretationem Rsk. iſtis forte non ferentibus, quae ſuper notatione diſputantur ad Heſ. l. l. N. 5. et p. 338. N. 26., tenente autem Sb. Ind. lectionem vulg. ſine dubitatione ac Vs. in v. et in v. β., ubi et βολαὶ τῶν ὀμμάτων e Iul. Caeſſ., ſed Sch. „ὀφθ. oculorum *iactus* ſ. ictus, β *ictus*, radii *oculorum*, π. *ignei* oc. *iactus*" Stp. Th. 1, 666. e. poſt Noſtri locum e P. „β. ὀ. ſine adiectione, poſſumus reddere ad verbum *coniectus* oculorum. — Bud. autem ap. Hom. Ὀδ. δ΄, 150. ὀ β. interpr. oculorum *fulgorem* et *vegetam aciem*" ubi Cl. Vs. ocul. *iactus*, cum Sch. bene per ſimpl., non compoſ. Stp., quod tamen ap. Gs. ad Luc. 2, 400. e. ἱλαραὶ — τῶν ὀμμ. αἱ β. 414. l. 52. ὀρθὰς — τὰς τ. ὀμμ. β. et 448. l. 75. τυφλαὶ — αἱ τ. ὀμ. β., ubi p. ſq. a. e.

λαὶ, κόμη τὲ φύσει ξανθὴ cantes faces, comaque natura

N. 75., praeter Alc. 3, 1., etiam noster locus affertur sine Vs. it. in Harl. Chr. Gr. P. p. 110. N. ad v. 8. Mosch. ὄμματα — φλεγόεντα, cf. ib. p. 58. ad v. 18. sqq. „in oculis praecipua pulcritudinis sedes habebatur" denique Heliod. 7, 6. p. 362. e. ταῖς β. τῶν ὀφθ., pro quibus h. l. nulli artic., ubi Bg. e P., tacente G. Th. ubique, sed in v. „*coni.* βολὴ, ῥιπὴ, coniiciendi actus" cf. Hes. 2, 1116. e. ῥιπὴ, — βολὴ, λ., non coll. Suid. 3, 261. m., silente Stp. Th. in adi. π. de Bg. e P., etiam L. Ern., cum augmento tamen „π. λίθος, silex" quod est, ignem continens mittens que, ut h. l., sed Ind. Luc. πυρώδὴς, hoc accentu, forte per typorum errorem, Gs. *fervidissima pars astri* et *fulmen* magis *ignitum*, Arist. Av. v. 1744. *ignea* Iovis *fulgura*, Diod. S. 1, 10. l. 62. de aëre, τὸ μὲν πυρῶδες αὐτοῦ λ., *cuius* pars *ignea*, sed Gs. Th. in Bg. „*mico*, — de motu quovis celeri, tum ignis, tum aliarum rerum, — *oculi* micant *igne*, (deinde Bg. particip. per se sine Gr., nec de oculis, cf. tamen Ind. Liv. et Amm. M. nobis *funkelnd* it. *schimmernd*,) *igneus*, πυρινὸς, — *ignitus*, πυρώδης, λ. candens et admodum calidus, (nec tamen de oculis, sed in hoc subst. 552, 36. *oculi* ignei *serpentium*, e Sen. Herc. f., quod et nos habemus in *feurig*, ut Latini praeterea ib. 435, 68.) *ardere* est fulgorem et splendorem emittere, (cf. l. 76. p. sq. l. 35.) ardentes *oculi*, i. fulgentes, (in hoc) *oculi* lucidum *fulgentes*" nobis *blitzend*, it. oculi *nitentes*, cf. ib. in hoc, sed nullibi de oculis v. *nitidus* et *clarus*, quae supra ap. Suet., cf. Casp. Barth. Adv. l. 19. c. 14. p. 989. „oculi *ardentes* — signum aliquod divinitatis faciunt. Sic Tiberium statim a somno vidisse etiam in tenebris oculis praegravantibus, notat Suet. l. 3. c. 68. Sic *claros* Commodi *oculos* pro indolis et formae decore summo notat Herodi. l. 1. Ammian. l. 26. de Gratiano: *consurrectum est* dehinc *in* laudes *maioris* principis *et* novelli *maxime* que *pueri*, quem *oculorum* flagrantior *lux* commendabat" ed. Ern. 27, 6. e. p. 400. m.

κόμη) Hoc idem utrumque laudat in Atalanta Ael. (V. h. 13, 1. p. 845. i.) ξανθὴ δὲ ἦν αὐτῆς ἡ κόμη, οὐ (τι πού) πολυπραγμοσύνῃ (γυναικείᾳ,) καὶ βαφαῖς (ἅμα) καὶ φαρμάκοις, ἀλλ᾽ ἦν φύσεως ἔργον ἡ χροιά. Erant igitur Commodo crines *suo* ingenio *flexi*, ut loquitur Petron., et, ut Apul. in Apol. *capillitium ad lenocinium decoris minime* compositum. *Leisn.*

Ex ipso Ael. loco discimus quidem, hic quid sit φύσει, h. e. per se, nec arte, sed per naturalem rationem, statim cum nativitate acceptam. Sed cum ibi sit non de utroque crinis genere, verum de unis capillis flavis: nescio, an Leisn. in animo habuerit eiusdem hoc de Aspasia 12, 1. p. 709. e. ἦν δὲ καὶ τὴν κόμην ξανθὴ καὶ οὔλη τὰς τρίχας ἠρέμα, *coma* vero *erat* illi *flava* capilli *que* paululum *crispi*. Casp. Barth. Adv. l. 58. c. 17. p. 2759. sq. inter alia laudans *flavum* colorem *capillorum*, i. qui aurum referat, ac rationem eius rei in *optima* temperie *corporis* ponens, quam arguat color talis, addit p. 2760. „*crispitiem* illam *flavam* in Comm. commendat Herodi. l. 1. (sed ib. e.) Illud autem notandum, Romanis moribus matronis flavum capillum dedecori fuisse, meretricibus aptum" sed vel sic maribus tamen decorum; reddente Sch. in φ. cum Bg., quod P. neglexerat, sed Stp. Th. tantum e Luc. 1, 333. e. in κ. cum Bg., (cf. Suid. 2, 342. m., non coll. ad Hes. 2, 308. i.,) at 2, 1114. F. sub Bg. „sic ξανθαὶ κόμαι ap. Herodi. (sine loco.) Caeterum — ξ. κόμη ad pulcritudinem multum facere existimata" cf. Suid. 2, 641. e. Hes. 2, 699. m. Abr.

καὶ οὔλη [i], *ὡς, εἴ ποτε φοιτῴη δι' ἡλίου, τοσοῦτον ἐκλάμπειν αὐτῷ πυροειδές τι, ὡς*	flava et crispa, ut, si quando incederet in sole, emicaret ei ignea quaedam species, ut

i) Hoc comma in A. et al., ut colon in Stp. rel.

L. Ar. p. 38. sq. Luc. 1, 748. l. 10., h. l. non rufus s. ruber, ob sq. *ξιν, χρ.*, sed Bg., quod G. Th. cum Gr. n. „*flav.* — color, qualis auri, (goldgelb.) Hunc colorem capillorum laudabant amatores" in primis, sed et alii, it. in sq. Bg. *crisp.* cum Gr. n., cf. Suid. cum Hes. et Ind. Geop. it. Salm. ad Capit. Pertin. T. 1. p. 563. N. 1., ubi, inter alia „*flexus* capillus est *οὖλος* s. *οὐλωθεὶς*, — unde *flexi* ingenio suo *capilli* Petronio, qui natura tales, non arte."

εἴ π. φ.) Sch. in *εἰ* et *π.* cum Bg., abeunte P., sed nihil tenente Stp. Th., quam „*φ.* simpl. pro ire, (et 1, 978. F. e. in praep.) *διὰ σκότους*, per tenebras, in tenebris" hic cum gen. in v. motus ad locum, (sumto *sole* pro lumine eius ac radiis, per terram diffusis, per quos adeo incedas, cf. Schell. Lex. *sol* „*ambulare* in *sole* Cic." Obs. Misc. A. N. T. 6. p. 509., ad Hes. 1, 941. N. 14. cum L. N. T., tacente Vig. p. 566. e.) aut etiam de quiete in loco, cum Bg., sensu eodem fere, h. e. in locis, sole collustratis; in quam notionem comparaverim v. *ἔχειν* cum *διὰ μνήμης*, it. *δ. χειρὸς*, v. L. N. T. Schw. p. 322. N. 1. et Ind. Ael. V. h. 7, 1. e., quod melius conversum, quam ad Luc. 3, 103. l. 92., cf. Ind. Z. Xen. Cyr. v. *διὰ* cum *σώματος*, non reperiente me alibi *δι' ἡλ.* et totam formulam *φ. δ. ἡλ.*, et ap. G. Th. in Bg. subst. modo 472, 88. 95. *fricare* in *sole*, it. *processerat* — in *solem*, cf. v. *in* 1027, 37. et v. *apricari* init.

τ. ἐκλ.) Hic comae igneam quandam speciem emicuisse, ait auctor. Sic in Veterum Catalectis *capillulis Flavus*, lucentes, *ut* aurum *nitidum*. Simillimus locus Ioseph. Ant. 8, (7, 3. e. T. 1. p. 440.) de iuvenibus, qui Salomonis currus conscenderunt, *μηκίστας μὲν καθειμένοι χαίτας*, — *ψῆγμα δὲ χρυσίου καθ' ἡμέραν αὐτῶν ἐπέσηθον ταῖς κόμαις, ὡς στίλβειν αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τῆς αὐγῆς τοῦ χρυσίου πρὸς τὸν ἥλιον ἀντανακλωμένης*, (*promissa* caesarie *comti*, — Ad *haec* scobem *auream* capillis *quotidie* inspergebant, *ita*, *ut* capita *ipsis* radiarent, *fulgore* auri *ad solem repercusso*,) v. plura ap. Pric. ad Apul. Mil. 2. p. 83. Caussam, cur coma Commodi, *in* sole *ambulantis*, (e P.) tantopere renideret et rutilaret, habes ap. Plin. (hist. n. 10, 20.) de pavone, *gemmantes* expandit *colores*, adverso *maxime* sole, *quia sic* fulgentius *radiant*. Anacreon laudat in ode ad pictorem (29, 3. 5.) in deliciis suis *λιπαρὰς κόμας* — *ἐς ἄκρον ἡλιώσας*. *Leisn.*

Ad quem locum v. Fisch. p. 72., ubi N. 4. „*κόμαι ἡλιῶσαι* sunt comae aureae, flaventes, — flavae, — quae etiam *ξανθαὶ* dr." deferente Sch. liberum P. in „*ἐκλ.* *effulgere* ei *aliquid* igneae *formae*, *πυρ.* ignea *species* quaedam *ex* eo *splendescit*" unde Bg. forte, qui e P. omittit pron. *τοσ.*, credo, ob simul adiunctum *τὶ*, quod cum *τοσ.* et subst. iterum est 7, 3, 7., ut cum aliis pron. s. adi. alibi; habentibus et nostratibus *etwas so feuriges* s. *dem* Feuer *ähnliches*, quo quippe utr. modo vertas Gr. *πυρ.*, cf. Stp. Th. et supra *πυρωδ.* e Diod., qui Stp. non tenet v. *ἐκλ.* cum dat. pers., sed sub Lat. Bg. e Plat. „*τρίβοντες, ὥσπερ ἂν ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην*" cum praep. adeo *ἐκ* eadem, pro quo et v. habeat

τοὺς μὲν οἴεσθαι, ῥίνημα χρυ- quidam putarent, scobem auri

nudum gen., e praep. in v. pendentem, ut quis credat, hic pro vulg. dat. legendum αὐτοῦ, ut sit pro λάμπειν ἐξ αὐτοῦ, cum et in ω et ου lapsus fuerit facilis, nec Latt. Bg. et Sch. it. Stp. *elucere*, ap. G. Th. habeant talem dat. perf., nisi excusetur aliis Lat., ab *ex* compositis, cf. ib. 460, 46. *huic* excidit *lingua*, quod i. q. excidit ex f. ab eo, it. *eximere* alicui, *quod eum angit* 501, 15., cf. l. 90. sqq., cum ambiguus sit locus Ael. V. h. 12, 1. p. 723. e. καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ τῆς ὥρας αὐτῇ πρὸς τὸν ἐραστὴν ἐξέλαμψεν, *magisque etiam* venustas *ipsius* effulgebat *amatori*, quae V.. capit dat. exquisite pro gen. αὐτῆς, ut πρὸς τ. ἐρ. prodat perf. f. obiecti, reperiente me tantum id v. neutraliter, de perf. absolute ib. 13, 1. p. 846., cum adv. et pr. ἐν cum dat. loci in N. T. Matth. 13, 43., sed de re ap. Arist. Av. v. 1709., ubi i. q. pr. simpl., Diod. S. 1, 67. l. 45. post incensum tabernaculum, ἄφνω — τοῦ πυρὸς ἐκλάμψαντος, igne subito *insl immucescente*, pro quo, non Lat. secundum G. Th., malim *elucente*, collucente, *conspicuo*, et Ind. Xen. Hell. Mor., sed Abr. Dil. Th. p. 59. e. e Phil. p. 480. F. m. νεφέλη — προῆει τῆς πληθύος, ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές, *praecedebat populum* nubes, — *solari* splendore *lucens* interdiu, *nocta* vero *flammeo*, immo *solarem* splendorem *effundens*, emittens, edens, atque adeo act. sensu cum acc. rei et adv., quam rectionem, cognitam Stp. Th. 2, 589. E m., nec ab h. l. alienam putes, si v. ἐκλ. referatur ad κόμη, non ad πυρ. τι, hoc sensu, *coma* erat *ei flava* —, ut *ea* tantam *effunderet* ipsi *igneam* quandam *speciem*, etc., ut pron. αὐτὴν repetatur e pr. κόμη, omissum ob aliud αὐτῷ, qui tum sit dat. ille obiecti ap. Ael., ut contra, e vulgari notione huius v. ἐκλ., in αὐτῷ expleas pr. ἐν, saepe omissam, ne absorptam putes a pr. εν syllaba simili; unde plenum existat Lat., v. c. ingenium *in* eo *elucet*, cf. G. Th. 344, 44. 39. 46. sqq. it. v. *eminere* et *enitere*; tumque αὐτῷ erit pro *in* capite *eius*, posita persona tota, pro parte istius quadam modo; ut τοσ. est, pro τοσοῦτο, cf. Hf. ad Plut. p. 47. e. cum Stp. Th. 3, 498. F. e., liberumque, velisne pro adi. capere, an pro adv., per ellipsin pr. κατά.

ὡς τοὺς μ.) Pro Pol. *sic*, *ut* euntem *quidam* scobe *aurea* putarent *conspergi*, Gr. sonant, *sic*, ut *quidam* ei *produnti* auri *scobem* inspergi *putarent*; quemadmodum Lamprid. quoque tradit, Commodum fuisse *capillo semper* fucato, *et* auri *ramentis* illuminato. *Syll.* Lampr. diserte asserit *capillum semp. fuc. et a. r. illuminatum*, in Comm. c. 17. Ita Verus *tantum* dicitur *habuisse* curam *flaventium* capillorum, *ut e viri* auri *ramenta* respargeret, *quo* magis *coma* illuminata *flavesceret* Capit. Ver. 10. *Sorel.* Gl. *ramentum*, ῥίνημα. Aliae Gl. *detrimentum*, ῥίνημα, v. Pric. ad Apul. Mil. 6. p. 299. Apud Diod. S. 2, 93. (ed. Wess. 2, 50. T. 1. p. 161. l. 45.) ὁ χρυσὸς ἐκ ψηγμάτων καθεψόμενος, aurum, *ex ramentis excoctum*, et χρυσὸς ἄπυρος, aurum *apyrum*, opponuntur. Aurum autem apyrum est, quod statim erutum deprehenditur. Ap. eundem 3, 125. (3, 45. e. T. 1. p. 213. l. 27.) ἄπ. χρυσὸς est αὐτοφυής. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Strab. l. 3. p. 153. vocat ψῆγμα τοῦ χρυσοῦ, v. Reinei. V. L. p. 184. Hard. ad Plin. 33, 4. 1618. Zeib. Athlet. παραδ. p. 79." ad Lampr. p. 521. dicente Cas. N. 3. „hoc falsum, si Herodiano fides, qui ut temere iactatum refellit" sed ad Capit. p. 436. N. 1. inter lia „*ramentum* — dixerunt et *scobem*, quod humi cadit, cum lima f.

σοῦ προϊόντι[k] ἐπιπάσσεσθαι, prodeunti inſpergi, quidam

k) Mss. tres προσιόντι v. N., tum poſt ἐπιπ. comma in una B. 2. L. cum Ms. Bg. recte, cum et ſq. inf. ἐκθ. a pr. ὡς pendeat, pro colo Stp. rel., it. puncto A. et al.

ſcobina, ſimilive inſtrumento aliquid atteritur. — Huiusmodi ramenta Gr. appellant ψήγματα, ξέσματα, πρίσματα ſ. ῥινήματα. Herodi. de Comm. ὡς προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, λ. Porro veteres cum magnam haberent curam *flaventium* capillorum, uſi in eam rem medicamentis variis, caet.“ cum Ioſeph. loco illo etiam. In pugna quidem de re cum Lampr., plus Noſtro tribuendum fidei, aut componendus uterque ſic, ut Noſter dixerit modo, quid tum Commodus non faceret, iuvenis ac novus imperator, Romamque reverſus, ſed Lampr. de tempp. et annis inſecutis, ubi Commodus, quanquam ab initio abſtinens ab illo fuco, tamen deinde eum adamaret; quanquam ex opinione quorundam et vulgi, et ex rumore falſo potuit oriri illa Lampridii narratio, tanquam de re vere facta; contra liberum P. hic faciente Sch. cum Bg. fere ubique, cf. Exc.

προϊόντι) Rectius ita videtur, quam in Cod. προσιόντι. Caeterum Lampr., qui inter omnes, qui res Commodi ſcripſerunt, ipſi maxime infenſus videtur, de eo ſcribit c. 17., eum fuiſſe *capillo — illuminato*; quod iam Bc. ex illo notavit. *Stroth.*

Series requirit *ei*, cum *prodiret* in *publicum*, (quo iam Sb. in N. pr. reſpexit,) cum Noſter non loquatur amplius de Commodi acceſſu ad urbem et ad populum, ſed in univerſum de iis, quae commendarint eum ad populi amorem, in eoque placuerint, aut commoverint admirationem; illudque εἰ π. φ. ὀ. ἠλ. latius profecto patet, et ad alia tempora etiam, nec ad ſolum in urbem ingreſſum; unde nihil eſt hic, quam ſollennis confuſio et Var. praep. πρὸ et πρὸς, qualis in ſyn. v. προελθ. 1, 5, 4., ſed in noſtro v. alibi, cf. Obſ. Miſc. A. V. 5. T. 3. p. 62. et Nov. T. 3. p. 24. e., ad Thuc. p. 266. N. 58., ad Polb. Ern. T. 1. p. 905. i., ad Luc. 3, 284. ult. et Abr. L. Ar. p. 24. m., ut ad ſenſum hic eſt eadem res, quae in προελθ. l. l., cum προϊέναι phyſice dicuntur perſonae magnae ex aedibus aulaque in publicum, plateam, templa, rel., quo de nihil ap. Stp. Th., quam Noſtri alius locus, eo pertinens, nec ad Luc. 1, 33. N., niſi a. i. „προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον“ quod adiunctum, ut et alia, v. c. εἰς τὸν δῆμον, it. εἰς τὰ πλήθη, per ellipſin expleveris in noſtro v., quo de ad Vig. p. 639. b. m. Nr. 4. de πρὸ in compoſ. „publice, palam, in publico loco, in publicum, in vulgus, — προϊέναι, *in* publicum *prodire*“ quam notionem impediat illud antea εἰς τὸ δημ. diſerte adiunctum; ut putem potius, πρὸ, ut et Lat. reſpondens, in talibus valere *foras* ſ. *extra*, noſtrum *hinaus*, praetereaque ſtatuam hic brevitatem et ellipſin, v. c. τῆς αὐλῆς ſ. τοῦ οἴκου, etc., de quibus nihil ad L. Boſ. Ell., ut ap. G. Th. in Bg. „foras ire, in publicum, (ſed nihil in rem noſtram, ut in v.) *procedo*, προβαίνω, προίημι (leg. πρόειμι) progredi, in publicum ire. — *procedere* propr. dr., qui pompa quapiam, (ſ. cum comitatu) prodit in publicum, (quod adiunctum cum et ipſum reperias ap. Lat., ut ib. l. 83. e Liv. *procedere* in *publicum*, ſufficiat quoque Gs. prius *foras ire*, cf. Ind. Suet. Burm. it. v. *prodire*, et in hoc Gs. l. 93., ut in) *progredior*, προίημι, (iterum mendoſe,) in publicum prodire, — *progredi*, ſ. domo exire ad obeunda negotia“ quo ſenſu et noſtrates dicunt *aus-*

τοὺς δὲ ἐκθειάζειν, λέγοντας, αἴγλην τινὰ οὐράνιον

pro divinitate haberent, dicentes, iubar quoddam coe-

geben, it. *ausfahren*, cf. de Lat. *procedere* et *proceſſiones facere* Salm ad Vulc. Gall. T. 1. p. 456. b. N. 7., ubi de imperatoribus explicat „quum irent aliquo" ſc. ex aedibus ſuis.

τοὺς δὲ ἐκθ.) Hoc loco fuere, qui formam Commodi pro divinitate ſ. argumento divinitatis haberent. Tolerabilius quidem, non tamen vere omnino, iudicant, qui pulcritudinem corporis pro generoſae ſtirpis et generis nobilis indicio accipiunt, v. Theocr. idyll. 25, 38 ſqq., Eur. Ion. (v. 237. ſqq.) De Moſe Philo, (cf. Loesn. ad N. T. p. 187.) Heliod. 2, (34. m. p. 164. e) it. 5, (18. e. p. 296. m.) et 7, (12. m. p. 373. i.) v. Pric. ad Apul. p. 56. ſq. *Leisn.*

Divinitatem Commodi hic quidem plebs ponebant in capillis iſtis rutilantibus et in ſq. αἴγλη, cf. Exc. ex Hadrian. Iun., ut de v. ἐκθ. ſenſu recte Stp. ad m. P., e quibus patet, huc reſpicere eum in Th., cum Bud. C. 390, 12., qui etiam univerſe „divinum eſſe exiſtimare" ut L. Ern. „3) divinum habeo, valde admiror" ubi deſit caſus perſ. ſ. rei, et pron. *aliquem* ſ. *aliquid*; unde Sb. Ind. hinc „ἐκθ. ſc. αὐτὸν, divinum *praedicare*. Sic 2, 4, 4. 1, 14, 10. 1, 11, 6" in quibus locis tamen eſt cum acc rei, quomodo et hic capi poteſt, ſuppiendo αὐτὸ, ſc. τοιοῦτόν τι, ut hoc habuerint pro divina re quadam, pro indicio et ſigno divinitatis, unde appareret, Commodum eſſe perſonam divinam aut certe praeſtantiorem caeteris hominibus, ut quocum eſſet communicatum aliquid divini, ſplendor ille circa caput; ut redeat eodem; neutrum αὐτὸ manifeſto reſpiciente P., ut Sch. fere cum Sb. „*divin.* praed. *aliquid*" cum Bg. phraſis aeque, ac Gr., ſit ambigua, et *divinitas* dicatur propr. de re, ſed impropr., ut abſtractum pro concreto, de perſ. ac deo, cf. Plin. Pan. 32, 3., tenente G. Th. Gr. n. in v. *conſecrare*, ſed Bud. ac Stp. tantum ex Appian. et Plut., nec mihi praeterea cognitum, niſi ex Heſ. 1, 1133. i., ubi in N. ex Clem. Al., 1562. i. Nr. 17. 1319. e. it. ex Suid. 1, 692. m. 792. m. 809. i. et m., tum e patribus ap. Suic. Th., denique per Indd. de perſ. cum acc. perſ. ap. Luc. 2, 510. l. 40. ἄνδρας ἐκθειάσετε, viros *conſecrabitis*, et ap. Ioſeph. 1, 899. ſ. 7. e de Caio, ἐκθειάζων αὐτόν, *ſemet* deum *faciens*, it. de perſ. cum acc. rei ap Long. Mor. 44, 7. i. πλοῦτον — ἐκθειάσαντες, *opes* in *deorum* numero *habent*, cf. Ind.

αἴγλην) Sic ignis Aſcanio, Laviniae, Servio Tullio, L. Marcio, Maſiniſſae, *circum* tempora *fundi*, et *crinem* creditus *lambere*, futuram eorum gloriam praecinuiſſe narratur, ut ait Gronov. Obſ. 4, 3. p. 37. ed. noſtrae p. 542. e.) *Leisn.* Hinc divorum ſtatuae radiis caput circumdatum habebant; quo pertinet iſtud Luc. in Tim. χρυσοῦν ἀναστήσω τὸν Τίμωνα, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. *Stroth.*

P. negligentem adi. οὐρ. deſeruit Sch in „αἴγλ. fulgorem *coeleſtem*, radios, alicuius divinitatis indices, οὐρ. *coeleſtem* radium" memorante Stp. Th. in αἴγ. nihil ſimile, nec Bg. aut P. Lat., ſed monente tantum „eſſe poët. vocab., uſurpatum tamen et in proſa, ut ab Ariſtide" et ab Ael. V. h. 13, 1. p. 845. e. de Atalanta, *fulgor*, Ind. *ſplendor*, quae ſunt Latt. Stp., (repetita in L. Ern.) una cum *nitor* et *lumen*, cf. Suid. et Heſ. ſine auctoritate, ut nec aliunde habui cum epitheto οὐρ., ſed cum aliis ap. Hom. 'Οδ. ζ', 45., (cf. N. ad v. 42.) et h. in Lun. v. 3. T. 5. p. 107. ἧς ἄπο αἴγλη γαῖαν ἑλίσσεται οὐρανόδεικτος, ex *quo* (ſ. qua) ſplendor *terram*

περὶ τὴν κεφαλὴν [l] συγγεγενῆσθαι αὐτῷ [m]. ἴουλοί τε 10. αὐτοῦ κατιόντες [n] ταῖς παρειαῖς

lesse circa verticem ei congenitum: lanugo etiam eius demissa genis eas quasi flo-

l) Mss. tres π. τῇ κεφαλῇ συγγ. v. N. m) Hic comma in solis B. 1., ut in Ms. Bg. data, v. N. n) Comma hic in A. B. Par. et Ox. v. N.

ambit *a* coelo *fusus*; non tenente G. Th. Lat. Bg. subst. de capite hominum deorumve diserte, sed tamen „*iubar* non tantum de solis s. stellae, sed etiam de cuiuscunque rei splendore, (at v. *nimbus* 441, 7.) lumen illud, quod deorum capita tingit, (f. cingit,) Gr. μηνίσκος“ cf. Fabr. Bibliogr. Ant. p. 354. e. cum Cup. Obs. 2, 16. i. „*nimbus* — deorum s. imperantium“ pro his tamen nullo exemplo subiecto, quale ap. Plin. Pan. 52, 1. radiatum *caput*, (ad quae cf. Gs. N. et Th., ubi „divinitatem — indicat“ it. ad Treb. Poll. in Gall. c. 16. i. T. 2. p. 232. Cas. N. 1.) cui hoc Commodi exemplum accedat, saltem de plebis Rom. opinione, ubi adeo αἴγλ. οὐρ. de lumine illo ac nimbo ceperim.

περὶ τὴν Loco quarti casus in Cod. extat π. τῇ κ. Nihil hac casuum permutatione frequentius; ubi tamen raro definiri potest, quaenam lectio ab ipso scriptore profecta sit. *Stroth.*

De pr. περὶ cum subst. rei, ut loci, in verbis, motum s. quietem significantibus, per dat. rei v. Well. Gramm. ed. Fisch. noviss. p. 250. m. cum Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1., per acc. rei Fisch. ad Well. p. 379. e. Poss. Synt. p. 259. e. Abr. Dil. Th. p. 621. e. L. N. T. Schw. p. 1074. b. i. et Krb. p. 500. e. Nr. 9., Ind. R. Or. V. 4. Thuc. Xen. Cyr. Z., II. Ev., Ael. V. h., Fisch. Pal. et Fab. Aes. Tis., sed per casum utr. Vig. p. 635. Stp. Th., ubi et per gen. 3, 246. A. e. it. Abr. Dil. Th. Auct. p. 389. i. e.; hic ut in Mss. esse posuit glossema, quia Noster et alibi cum dat. adhibet, aut quia v. συγγ. non est v. motus, sed quietis, cui melius convenire videatur dat., ut tamen et lapsus inciderit iterum in ν et Iora postscripto, ubi Sch. delerit P. „π. circa *caput*, σ. congenitum *ei* esse *radium* circa *verticem*“ quod Lat. subst. e P. tenet Bg., fere poëticum; ubi G. Th., pro capite, tacet, ut Stp. Th. de v. συγγενέσθαι sensu Bg., e P. aliquo pacto, cf. tamen L. Lin. „5) simul gignor, congignor“ it. adeo L. Bas. v. e. „simul nascor“ sed sine auctore, quem teneo Luc. 1, 91. l. 88., ubi σύμμα et ταῦ queritur, ἀποστερεῖν με τῶν συγγεγενημένων μοι, privans *me* cognatis *meis*, ut hic, ac te cum dat. pers., quam rectionem novit quoque Stp., non item notionem pro comedere, v. D'Arn. An. ad Gr. Scr. p. 150. m., in qua compararim Lat. *comesse*, quasi pro *cum esse*, cf. aliorum Ind. Xen Z. Bach. et Geop. it. Hes. 2, 1286. m. et Suid. 3, 383. i., hic ut vertas. cum eo natum, genitum esse, s una cum eo; non tenente G. Th. Lat. Bg. cum dat., sed „*cognatus*, συγγενής, — συμφυής, quasi una natus, — *cognatum* coelum *telluri* Ovid. i. una natum (cum tellure) in chao“ unde excuies, cf. 992, 5. sqq., ut, qui de nimbo scriptores egerunt laudati supra ap. Fabric., non eos potui inspicere, an haberent, quibus ille nimbus diceretur tributus cum nativitate; ut tamen Graeca hic vix aliter patiantur; nisi pr. σὺν tractes, ut in συνεῖναι 1, 2, 2. e., et v. accipias nostrum pro illo, *nimbum* circa *caput* adfuisse *ei*. Ad sq. §. cf. Exc.

ἐπήνθουν. τοιοῦτον δὴ θεασάμενοι τὸν βασιλέα οἱ Ῥωμαῖοι, εὐφημίαις τὲ παντοδαπαῖς καὶ ςεφάνων καὶ ἀνθέων

11. ribus vestiebat. Talem nempe conspicati imperatorem faustis acclamationibus omnigenis et coronarum florumque

τοιοῦτον) Bg. in τ. cum P. (h. l. pro *tantum*, i. tam praestantem generis antiquitate ac nobilitate et corporis forma, §. 4. e. — 9.) non item in δὴ, (quod iterum cum P. capimus potius,) sed cum eodem omittit οἱ Ῥ., olim nobis restituendum, ignorante Stp. Th. particip. sq. θεασ. et Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. al. compos. προσοράω, quo tamen deponenti assequitur tempus verbi Gr.

εὐφημ.) Sch. in „ἐπ. *faustis* omnibus *acclamationibus*“ deserit duo subst. P., cum Bg. inde dissolvens subst. hic, ut εὖ fiat adi., cuius adv. reddendi rationem in compos. non tangit Stp. Th., sed L. Ern., ut tamen non sufficiat, nec v. c. cadat in substantiva, inde composita, ubi rectior est Vs. per adi. aliquod, ut tamen e contextu semper et adiuncto subst. iudicandum sit, quale adi. deligi oporteat e notionibus istius εὖ, utque in universum tunc sufficiat Lat. *bonus*, latissime et ipsum patens, etiam hic ad Lat. Bg., pro felix s. prosper; reddente Sb. Ind. aliunde simpl. per Lat. „ε. acclamationes“ L. Ern. ad nostrum modum ex parte „bonum omen, — honorifica appellatio“ sed Stp. Th. „fausta *acclamatio*, passim ap. Herodi. l. 1. ε. π. ὑ. omnibus *faustis* accl. *excipiebant*. — Sed et hisce in locis quaedam ei εὐλογίας significatio inest. Qui enim faustis accl. aliquem excipit prosequiturque, eidem et bene precatur“ cf. Cas. ad Vulc. Gall. T. 1. p. 465. b. e. N. 5. sqq., ubi p. 468. a. i. „hae acclamationes nihil aliud, nisi vota et laudationes erant. Fere autem a votis incipiebant“ et ad Suet. Aug. c. 57. e. revertentem *ex* provincia *non solum faustis* ominibus, *sed et* modulatis *carminibus prosequebantur*, idem „εὐφημίας, quam vocem h. l. per *fausta nomina* s. *omina* vertere possis eodem sensu“ ut et h. l. fuerint clamores ac voces, quibus optarent vitam, adventum et imperii susceptionem administrationemque felicem ac diuturnam, sed et laudarent nominarentque Commodi quaedam bona ac dotes, in superioribus a Nostro memoratas, cf. ad Capit. Max. et Balb. T. 2. p. 155. m. Cas. N. 3. a. „*fausta*, εὔφημα“ quo spectat G. Th. v. c., ubi et Bg. formula ex Suet. Othon. c. 6. e., sed in subst. Bg. ἐπιφώνημα, cf. de ritu hoc acclamandi ap. veteres Fabr. Bibliogr. Ant. p. 542. e. sq., qui laudati ibi an Nostri loca tetigerint, nescio.

παντοδαπ.) Leisn. in m. Ox. „alibi πάσαις εὐφ., i. omnis generis. Sic *vir bellorum* omnium *peritissimus* Cic. p. l. Man. 23.“ e., cf. infra 2, 2, 21., 1, 13, 12., ad quam notionem sane explicari debet in N. pr. *omnibus* Sch. et Stp., qui in Th. v. παντοδ. quoque cum Bg. aliunde, ap. G. Th. cum παντοῖος, cf. §. 4. m. ad πάντα ἐπ' ἄνθη, pro quo hic variatur, ponente Sch. ad omnia Nostri „omnifarius, *omnis generis*“ cf. Suid. 3, 21. m. παντοδαπὰ, παντοῖα, *omnigena*, p. sq. i. παντοίας, — ποικίλης καὶ παντοδαπῆς, non coll. ad Hes. 2, 855. in. cum N. 6. ind. Xen. Z. Pol. et ap. Dem. sine Ind. 71, 19. 378, 24.

ςεφαν.) Sparsio florum et coronarum solennis Romanis in honore et benevolentia testanda, add. 4, 8, (19. e.) et 8, 7, (4. e.) it. Tac. 14. A. 61, 1. *Octaviae* imagines *gestant* humeris, *spargunt* floribus, *foreque*

βολαῖς ὑπεδέχοντο. ὡς δ' εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν, εἰς

12. sparsionibus excipiebant. Ut autem Romam ingressus

ac templo statuunt, ubi v. Lipf. N. Apud Capit. in Marco (c. 4. p. 304.) Salii *coronas* iaciunt *in pulvinar* dei *sui*, ubi v. Salm. *Boecl.*

Leisn. non modo in m. Ox. laudarat quoque locum Tac. (ubi N. e. excitatur Nostri hic sine Vs., sed cum τοιοῦτον δὲ — ὑπεδ., pro δή, per mendum haud dubie,) sed etiam in m. Ing. signarat „Paschal.“ innuens Paschalii lib. de Coronis, quem et laudat Fabr. Bibliogr. Ant. p. 717. i., sed p. 715. m. alios de ritu spargendi flores, in quibus non inveni Tractatum de phyllobolia s. florum et ramorum sparsione cum Dissert. Dieterici de spars. florum, opera Io. Nicolai editum duoden. Francof. 1698., quem in manibus habui, ubi, agens c. 6. de distinctione phyllobolіae in publicam et privatam, dicit p. 40., priorem esse, qua viae, per quas honorandus ingressurus erat, floribus conspergebantur, usus p. 42. e. Nostri testimoniis, etiam h. l. „ubi refert, Populum Rom. Commodi adventum in urbem Romam εὐφ. — ὑπ. *faustis* omnimodis *accl.*, nec non *coronarum* florum *que* sparsionibus *excepisse*“ ubi tamen angustius est illud de *viis* modo conspersis, cum et sparserint in personas ipsas in earumque currus, quale quid et hodie fit, et ipse tangit p. 64. m. in phyllob. privata; ut omnino ille non est severus scriptor, etiam c. 10. de eius rei causa p. 69. sqq., sed diligentior subiecta Dieterici opella, ubi p. 128. distinguit flores sertos ac solutos, quod et h. l. animadvertitur, ubi στέφανοι sunt coronae e floribus, s. flores, in coronam coacti, sed ἄνθη flores soluti, non nexi; non me capiente nostra per hendiad., pro στεφάνων ἀνθεινῶν, coronarum *florearum*, quanquam similia ib. affert p. 130. e., cum res utr. vera sit, cf. p. 132. sqq. 154. i. ex h. l., tacens de causa in hac quidem parte atque occasione, qua hic utimur, in principum adventu; quorsum Casp. Barth. Adv. l. 34. c. 9. e. p. 1562. „floribus ab antiquis spargebatur, qui honore aliquo insigni mactari commeruerat, qua sparsione favor insignis declarabatur“ subiiciens locum e Floro et Nostro, sed Stp. Th. 1, 666. e. cum h. l. e P. p. 443. D. e. et 3, 1025. G. etiam tantum honoris causa factum ait, sed ut causa, quare floribus istis duplicis generis fecerint olim et adhuc faciant, mihi videatur non tam in odore faciendo et re suavi obiicienda, quam quia in floribus est aliquid laeti ac boni; ut adeo floribus ferendis spargendisque non modo significetur animi quaedam laetitia ob alicuius praesentiam et felicem adventum, sed et illud, ut laeta omnia, bona ac fausta in aliquem velut coniiciantur eique tribuantur; in quo tribuendorum bonorum studio inest benevolentia, ut honor in eo, quod id fit ex opinione ac cogitatione dignitatis, praestantiae et virtutis alienae; in v. ὑπ. ut suppleatur pron. αὐτὸν, e pr. τὸν β., quod med. cum pass. §. 3. convenit in sensu, extra tropum, ut sit, in venientem aliquem adhibere acclamationes et sparsiones florum.

εἰς τ. Ῥ.) h. e. vel curru, vel equo ingressus est, v. Per. ad Ael. V. h. 12, 58. (i.) Sic Herodi. 4, 8, 20. Rediit Commodus Romam illo ipso anno U. C. 933., quo pater obierat. Lampr. c. 12. (in Comm. p. 508. e.) Memoria huius adventus numo celebris est ap. Mediob. p. 245. ADVENTVS AVG. it. ap. Haverc. in Numophyl. Christinae p. 124. *Leisn.*

Cf. ad Lampr. l. l. Cas. N. 10. et p. 481. *Romam ut rediit, subactore suo Antero post se in curru locato, ita triumphavit*, rel. it. Spanh. de Pr.

τε τοῦ Διὸς τὸ τέμενος καὶ est, Iovis templo ac caeteris

et u. n. 2, 621. i., ubi agitur de adventu imperatorum in eorum numis „id nempe iuxta consuetum imperatorum morem factum est, ut e profectione in Italiam s. provincias reduces, aut in primo etiam eorum post susceptum imperium in urbem Romam adventu, non cum rheda s. vehiculo, sed equo vecti, interdum etiam pedibus, eam ingrederentur. Prius illud abunde evincunt — id genus equestris in urbem ingressus, toties consignata in numis aliisque monumentis memoria, (ubi et exhibetur numus, in quo imperator, equitans cum hasta, et mulier, praecedens cum lauri ramusculo et cornu copiae, quae isti *felicitas* est, et sequuntur tres milites) — Alterum vero, ut nempe usque ad portas urbis equo vecti, pedibus tum eam introirent, sicut eos pedibus interdum ab urbe Roma profectos, modo de Caracalla diximus, illustre in Severo — exemplum narrat Dio l. 74. p. 839. πράξας δὲ ὁ Σεβῆρος ταῦτα, ἐς τὴν Ῥώμην ἐσῄει, (quod hic est Bg. e P. Lat. severum,) καὶ μέχρι μὲν τῶν πυλῶν ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐσθῆτι ἱππικῇ ἐλθὼν, ἐντεῦθεν δὲ τὴν πολιτικὴν ἀλλαξάμενος καὶ βαδίσας, *his rebus confectis* Severus *Romam* venit, *equo* quidem *insidens* usque *ad urbis portas*, veste *equestri* amictus, *inde* urbana *indutus* s. togatus *pedibus introiit.* Cuius equidem postremi facti ea ratio fuisse videtur, quod, ut de primo Severi in urbem adventu tradit Herodi. 2, 14, (4.), senatus universus, ipsique proinde Coss., ad portas urbis eum consalutarent" quod et cadit in Nostri supra §. 4. i.; hic reddente Sch. v. „εἰσηλ. intravit *Romam*" sed Sb. Ind. „equo invectus" ut Stp. Th. 1, 1169. e. „invehor, ingredior equo s. curru" e Bud. C. 1244, 45. aliunde, mihi ut videatur in hoc v. deesse subst. aliquod, ἅρμα s. ἵππον, qualem ellipsin statuunt in simpl. ἐλαύνειν, v. L. Bos. p. 36. e. 156. m. 219. m., cum repererim plena haec ap. Dion. H. S. T. 1. 350, 17. κἀπειδὴ πλησίον τῶν πολεμίων ἐγένετο, πρῶτος εἰσελαύνει τὸν ἵππον, *primus* equum *in* adversos — *concitat*, et Fab. Aes. 58, 2. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλος ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, quo in v. In l. „pro εἰς μεσ. (recte, non item) in *medios* hostes *invectus est*" cum in hoc v. εἰσηλ. repeti debeat e pr. τοῦτον, sc. τὸν ἵππον, *quoquo* versum *eum* agens, *tandem* et *medios* in *hostes* eundem *egit* s. *adegit*, sed ap. Wess. Obs. Var. 2, 4. p. 152. m. e Dion. Cas. ἐφ' ἵππους ἐσελάσαι, pro quo recte ille legit ἐφ' ἵππου, ut p. sq. e. ἐπὶ κέλητος ἐς τὴν πόλιν ἐσήλασε, equo *in* urbem *invectus est*, ob quod adiunctum hic saltem assumas pron. ἑαυτὸν, cf. Abr. Dil. Th. p. 673. e. cum L. Bos. Ell. p. 102. i. 104. i. in affinibus ἄγειν et βάλλειν, cf. Hes. 1, 1118. m., quod non videtur pertinere ad Hom. in N. 'Οδ. κ', 83., ubi potius (cf. Obs. Misc. A. V. 10. p. 306.) εἰσελῶν et ἐξελῶν capiendum act., ex ovili pecus ad pascua agere, et iterum ex pascuis in stabulum cogere, de pastoribus; ubi etiam subst. et casus pecoris deest, it. ib. p. sq. m. εἰσήλασεν, εἰσῆλθεν, it. εἰσελθεῖν, εἰσάγειν, εἰσελαύνειν, non coll. Suid. 2, 32. e., sufficiente nobis h. l. *einziehen.*

τὸ τεμ.) Bg. e P., tenente Stp. Th. saltem notionem universam pro „delubro, fano, — Luc. νεώς τε ἀνέστησαν, καὶ τεμένη καθιδρύετο, *et* delubra *statuebantur*" Gs. 3, 148. l. 22. *templa* excitare *et* loca *consecrari*; ubi similiter νεὼς cum τεμ., sed ut hoc ibi aliter capi queat, quam hic, ubi i. q. sq. νεὼς, cf. ad Ael. V. h. 6, 1. p. 439. b. e. N. 3. cum Ind., ad Poll. 1, 6. N. 38., Cas. ad Ath. 2, 776. e., Duk. ad Thuc. p. 291. N. 77.

τοὺς ἄλλους νεὼς ἀνελθὼν, εὐθὺς τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τοῖς ἐν Ῥώμῃ καταλειφθεῖσι [o] στρα-

fanis ſalutatis, ſtatimque Senatui et iis, qui Romae relicti fuerant, militibus gra-

o) Ms. Schott. καταυλισθεῖσι. *Sylb.* v. N.

Rſk. ad Polb. p. 712. e. Ind. Dion. H. S. T. 1. Fiſch. Aeſch. Xen. Hell. Mor. it. Cyr. cum Z. et Pol., ſed Ind. Sb. „fanum cum area" ap. G. Th. in Lat. Bg. *templ.* cum Grr. al., ſed „*fanum*, τέμενος, ναὸς" ut Suid. 3, 445. e. τεμένη, ναοὶ, ἱερὰ, templa, *delubra*, it. Heſ. 2, 1363. m. cum Ind. Dem., de acc. plur. νεὼς non bene, opinor, dubitantibus ad Luc. 3, 263. N. 3. p. ſq. N. 35., ignorante quidem eum Stp. Th., non tamen univerſam formam Atticam, cf. Moer. p. 265. Herodi. Gramm. p. 439. Ariſt. Av. v. 613. ſ. 611. *fana*, ut de ſing. Ind. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Fiſch. Pal. et Aeſch., ubi ſyn. νεὼς τῆς Ἥρας, Ἡραῖον et τὸ Ἡραῖον τέμενος, Heſ. 2, 674. i. Suid. 2, 611. m., ut de Bg. ad v. ἀν. fere e P. tropico Exc. ad 1, 2, 5. m., h. l. ob adiunctam pr. εἰς pro ſimpl. Lat. *ire*, cf. 1, 5, 4. m. aut adire, venire, convenire; ut capiendum quoque ap. Ael. V. h. 3, 37. p. 294. l. 4., ubi gloſſema eſt V. L. συνελθόντες, quanquam per me licet, ſi quis cogitet vim praep. vulgarem de templis, edito loco ſitis et de ſcalis ante fores; tacente hic Noſtro cauſam, cur adierit Commodus templa, ut faceret vel ad repetendum ſacrificium ſub initium imperii, iam in Pannonia ſactum, vel ob reditum in urbem ſalvum, v. 1, 5, 4.

τοῖς ἐν Ῥ.) Lectio Ms. Sch. καταυλισθεῖσι, quanquam in litteris vulgatae reperienda, tamen videtur orta e gloſſa, nec e P. aliquid definiendum, nullum in hac regione participium proferente, ubi ex utr. lectione pr. ἐν ſtat pro εἰς, Lat. *ad*, prope, *iuxta*, cum caſtra *Praetorianorum*, quos hic P. recte intelligit, a Noſtro per periphraſin indicatos, conſtet extra Romam fuiſſe; quanquam ἐν proprie etiam valebit de ea Praetorianorum parte, quae excubias egit in aula imperatoris, in urbe adeo degens; a quibus abit Vern. vet., intelligens urbis praeſidium, quo de, diverſo illo a Praetorianis, cf. Lipſ. de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 27. e., quibus militibus urbanis per ſe non repugnat contextus, et quod agitur hic de fide in imperatorem, ad quam hi aeque, ac Praetoriani univerſi, haud dubie adſtricti, nunc eandem ſervarant, cf. ad v. Schott. Diod. S. 1, 579. l. 42. et Xen. Ἀνβ. Mor. 7, 5, 9. e. et ap. Noſtr. 8, 5, 20. ſimilem Praetorianorum periphraſin τοῖς στρατιώταις, οἳ πρὸς τῇ Ῥωμαίων πόλει στρατόπεδον εἶχον ὑπὸ τὸ καλούμενον ὄρος Ἀλβανὸν, e quo loco et ipſo Ms. Sch. auctor hauſerit, cum taceant Mss. rel., omiſſum a P. adv. εὐθ. reddente Sch. cum Bg., ſed „κ. relictis Romae militibus, *ὁμ. quum gratias egiſſet*" quam formulam et Bg. ſervat, e P., it. Stp. Th. 4, 361. i. hinc, aut ex 4, 4, 12. e., quem locum poſtr. profert ſolum v. ὁμ. 2, 635. G. e Bud. C. 1122, 49., etiam Abr. Dil. Th. p. 507. m., rem ſic me concipiente, ut ὁμολογεῖν χάρ. ſit propr., profiteri donum aliquod, i. fateri, ſe accepiſſe donum, aut daturum eſſe id, ex animo grato ac memori beneficiorum acceptorum, et in χ., propr. adi., deſit ſubſt., v. c. δῶρα, in primis, ſi formula adhibetur de hominibus erga homines, ſed quoque θύματα ſ. ἱερεῖα, ſi erga deos, v. Ind. Gs. Chr. et L. Boſ. Ell. p. 145. e. 150. m., ſed, quoniam cum donis, quae aut pollicemur, aut exhi-

τιύταις χαριστήρια ὁμολογήσας τῆς φυλαχθείσης πίστεως, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνεχώρησε p).	tiis actis servatae fidei, in aulam Palatinam recessit.
Χρόνου μὲν οὖν τινος ὀλίγου	Tempore equidem pauco-

p) Ms. Ba. ἀνεχώρησεν cum ν ἐφελκ. ante consonam, v. 1, 6, 19.

hemus ex grato animo, fere coniuncta sunt verba, quibus testificamur obstringimusque gratum animum, qui sentiat ac intelligat, sibi bene factum esse, et eo laetetur, atque beneficiorum auctori bene cupiat, inde factum esse, ut χαρ. simpliciter essent i. q. χάριτες s. χάρις, et hinc ὁμ. χ. fateri *gratias*, s. dicere, atque adeo i. q. Bg., et infra 2, 2, 6. e. θεοῖς χάριτας ὁμολογεῖν, cf. Schol. ad Arist. Plut. v. 1055. e. 1198. et ad v. so. Hemsth. p. 475. b. Ind. Xen. Cyr. Luc. 3, 231. e., qui fuerit locus Stp. (χαρ. τροφῶν ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι, *reddere* gratias *patriae*, nomine *educationis*,) cum ibi de patria sermo sit, sed proprie tantum χαρ. τρ. ἀπ., sc. αὐτῇ, τῇ πατρίδι, praemia *pro* alimentis *rependere*, ubi pr. l. 81. ἀποτίνειν χάριν, tum Ind. Ael. V. h. χ. θύειν, ubi potiora sunt subst. illa θύματα s. ἱερεῖα, cf. Vig. p. 50. a. e. Hes. 2, 1543. m. Suid. 3, 657. m., etiam hic Nostro brevius versante, nec dicente, ubi gratias egerit Commodus vel militibus, s. senatui, ut Xiph. Sb. 374, 36. modo ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ πρὸς τὴν γερουσίαν διαλεχθεὶς, ἄλλα τέ τινα ἀπελήρησε, καί τι καὶ τοιοῦτον, postquam *Romam* venit, *orationem habuit* in *senatu*, in *ea* que *meras* nugas *dixit*, sed nihil deinceps de gratiis diserte.

τῆς φυλ.) Ea vis hic v. φυλάττειν, quae 8, 7. 8. φυλάσσοντες ὅρκους (τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον,) et ap. Eur. Ion. v. 735. ἀξίων γεννητόρων ἄξια ἤθη φυλάσσειν, dignos *claris* maioribus *mores* servare. *Leisn.*

Etiam Sb. Ind. ex h. l. cum Bg. e P. reddit v. utr., non tenente Stp. Th. v. cum subst. πισ., at notionem illam pro Lat. *servare*, h. l. pro conservare, retinere, non opprimere, si πισ. de animo sumitur, sed pro non violare, nec contra facere, si de verbis et sacramento militari, cf. 1, 5, 24. e., G. Th. in v. Bg. 415, 57. „fidem *servare*, i. praestare promissum" Dion. H. S. T. 1. Ind. „τὴν πίστιν φ. τοῖς δανείσασι, *fidem* serv. *cred.*, φ. τὰς ὑποσχέσεις" et syn. infra ap. Nostr. 7, 9, 7. Μαξιμίνῳ τηρεῖν τὴν πίστιν καὶ τὸν ὅρκον, ubi πισ. maxime ad animum refertur, sed ὁρκ. ad corpus et verba et ritum externum, illud Eur. quidem etiam adhibente Kypk. 2, 94. e., sed non loco iusto, cf. Krb. L. N. T. et Decr. Ath. p. H. p. 430. sq.

εἰς τ. β.) Bg. in β. α. e P., cf. 1, 5, 27. e., sed in v. ἀν. severius proprieque, pro redit, vim retinente praep. suam, cum et ante ibidem fuerit, cf. 1, 5, 14., e Nostri tot locis similis notionis nullum tenente Stp. Th., sed tamen notionem, pro „redire, *se recipere*, (ut P. hic) reverti" variante Nostro pro 1, 5, 27. e. εἰς τ. β. ἐπανῆλθεν αὐλὴν in v. syn., sed in rel. alio ordine.

χρόνου — τινος) Subaudi ἐπίς, aut hic gen. cum τιμ. erit construendus, ut τιμὴ χρόνου idem valeat, atque τιμὴ, ἐπὶ χρόνον τινὰ διατείνουσα. *Reisk.*

Prior ratio est potior, quam et Lat. Intp. uterque sequitur, ex-

ἐτῶν [q] τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε [r]	rum annorum honorem o-
τοῖς πατρῴοις φίλοις [ſ], πάν-	mnem tribuebat paternis ami-
τα τε [t] ἔπραττεν, ἐκείνοις [u]	cis, omniaque agebat, illis con-

q) Comma hic A. al. cum Ms. Bg., ne ad ſq. τιμ. trahatur, v. N. r) al. ἀπεν. *Leisn.* in m. Ox. 2., quae cum ſocia habuit ἐπεν. e Par. mendoſe. ſ) Hic colon in Ms. Ba. cum A. 1., ut punctum in A. 2. t) δὲ B. 1. R. mendoſe, quanquam non per ſe. u) B. 1. L. cum Par. 1. ἐκείνος, unde B. 1. R. ἐκεῖνος, quaſi emendatiori accentu.

preſſo gen. Gr. per abl., quem caſum utrumque temporis, in notione durationis, adiuvamus vulgo aliqua praep., Lat. *in*, ſed pro intra, et Gr. ἐπὶ, cf. L. Boſ. Ell. p. 505. e., ſed ſine Vs., (ubi Luc. ſunt 1, 382. l. 99. et 386. l. 60. Gr. etiam per abl., ſed 2, 532. l. 77. ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, *in* eundem *diem*, pro quo et valet Lat. *ad*, noſtrum *auf*, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) aut διὰ, cf. 1, 4, 7. 18. et L. Boſ. Ell. p. 475., ap. quem ne habetur quidem illud Rsk., quanquam de tempore diſerte adhibitum, cf. Ind. Xen. Pol. Z. et Stp. Th. 1, 1201. G. m. qui et 4, 642. i. v. χρ. ipſe talem gen. temporis reddit, ut volumus „Xen. ὀλίγου χρ. παρέσται, intra *breve* tempus *aderit*" non habens ib. ſimile quid noſtro, ubi ſubſt. χρ. ſit ſimul cum alio ſubſt. temporis, ut h. l. ἐτῶν, (ubi Sch. cum P. ſed in χρ. noſtrum locum ſine Vs. ſubiicit illi 1, 6, 1. ὀλίγου μ. ὁ. τινος χρ., quocum Noſter variat non tantum ordine ſubſt. et pron., ſed et addito gen. ἐτ., huicque accommodato adi. ὀλ., forte ut pr. formulam temporis magis definiret,) nec in v. ἐτ., nec 2, 11. B. m., niſi „καιρῷ χειμῶνος" ut alio ſenſu ap. Xen. Mem. S. 1, 4, 12. e. περιγράψαντες τοῦ ἔτους χρόνον, Th. V. 4. p. 48. *ut* certum *anni* tempus *eis praeſcripſerint*, per Indd. nihil me reperiente, quam τριετῆ, τετραετῆ etc. χρόνον, v. Dion. H. S. T. 1. v. ἐτ., neque in G. Th. et Lat. Indd., ſed ap. Corn. N. 2, 9. e. inverſam rationem, *annum* mihi *temporis* des, rel., ubi nec in N. aliquid, niſi V. Lect., cf. de Bg. in τινὸς 1, 6, 24. i., ubi et §. m. de Lat. temporis abl., per *intra* explicando in οὐ πολλῷ χρ.

τιμὴν) Leisn. in m. Ox. „1 Petr. 3, 7." ubi ſane eadem formula, ad quam v. Kypk. 2, 434. e., nec tamen e Noſtro, cuius unum modo locum in v. tenuit Bud. C. 1023, 33., unde Stp. Th., qui phraſin cum Lat. Bg. novit e Luc. (ubi eſt 1, 200. l. 86. ſine Ind., niſi v. τιμ. e., ubi et alius adhuc,) it. ex Iſ. Pan., ubi bis i. et e. fere, ed. Mor. p. 3. e. 128. i., pro quo Dem. cum aliis Noſtroque alibi νέμειν τιμὰς, per ſimpl., quomodo reddunt Gr. compoſ. cum Bg. etiam alii, quia Lat. non dicunt *attribuere* alicui *honorem*, ſed tamen per alia compoſ., ut *impertire* et *exhibere*, ad ſenſum paria, quorum prius adhibet Bud. l. l. et poſterius hic P., cf. ſubſt. τιμ. de principe erga cives etiam 1, 4, 7., hic mox ſequente eius parte aliqua, dum Commodus amicorum ſequitur conſilia, quia approbat et pro bonis ac ſalubribus ea habet, in qua opinione ac cogitatione boni, amicorumque ſapientiae et prudentiae honorem ponimus, cf. Suid. 1, 287. e. ἀπένεμε, ἀπόδος, redde, *tribue*, ſed Heſ. 1, 474. i. ἀπονέμει, παρέχει, δίδωσιν, ſine N.

πάντα) Sch. in v. „ἐπρ. gerebat *omnia*" in σ. cum Bg. faciens, ubi, contrahente P. duas enunciationes in unam, ſed ad adi. π. explente ſubſt. πράγματα, explicabimus particip. per Lat. *ita*, ut *uteretur*, ad omnia, illis conſiliariis, illorumque conſilio, ſ. per *dum* cauſae modive, it. per

συμβούλοις χρώμενος. ἐπεὶ 2. filiariis utens. Poſtquam δὲ τὴν πρόνοιαν ἐνεχείριςε τῆς vero imperii curam aſſum-

copulam *et*, cf. ad v. χρ. cum dat. perſ. duplici Stp. Th. 4, 587. G. e. p. ſq. C. et Dem. ſine Ind. 209, ult. et diſerte 659, 14. ἂν ἐμοὶ χρῆσθε συμβούλῳ, 1330, 15. τούτῳ χρώμενος σ., cf. 617, 25. 81, 6., qua in formula licet ſupplere ὡς ante ſubſt. perſ. aeque, ac facimus in v. hoc ante ſubſt. rei, cf. Fiſch. The. p. 8. a. e., tacente L. Boſ. Ell. p. 565. ſq., cum P. liberius agente Vs. ad Ael. V. h. 12, 1. p. 712. l. 4., cf. Ind., ſed cum Bg. ſevere Gs. ad Luc. 2, 189. l. 43., in quibus aliisque locis v. χρ. retinet propriam notionem quodammodo, pro Lat. *adhibere*, non item alibi in eadem conſtructione, ut in Stp. χρ. τινὶ φίλῳ ſ. ἐχθρῷ, ubi ſane ad ſenſum ſubſtituas Lat. *habere* ſ. *experiri*, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., at rurſus alia notione ap. Luc. 2, 511. l. 68. ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα. pro *heroibus* illos *tractamus*, i. reputamus, ſ. gerimus nos erga eos, agimus cum illis, ut cum her., cf. Ind. Xen. Cyr., quas tres notiones non habet Vig. p. 315. ſqq., ſed modo p. 317. a. m. aliam quartam, quae ib. ſexto propoſita eſt loco „χρ. τινὶ λέγοντι, *aliquem* inducere *loquentem*" propr. adhibere, cf. Horr. Miſc. Cr. p. 10. m., hic quidem, dum cum συμβούλοις copulantur φίλοι, qui et ipſi ſunt alias *conſiliarii*, moleſtius negotium habentibus noſtratibus, quam Gr. et Lat., qui in ſubſt. φ. reſpiciunt ſimul vim eius propriam, ſed cum adiuncto ſ. notione quadam ſecundaria, ut ſint amici, qui proprie dicuntur, h. e. amantes principis commodorumque eius, ſed illi circa principem, a latere eius, et in miniſterium, auxilium ac conſilium comparati, et tituli honeſtioris rerumque maiorum miniſtri; unde nos facile hinc expediemus, ſi ſubſtituamus illud adiunctum, quod et uſus iam ſuſcepit, vertendo τοὺς φ. *die Miniſter*, quos ſaeculum vetus minus barbare appellabat *die Diener*; quae quidem pertinent potiſſimum ad ſeveram vertendi rationem, quae retineat Gr. συμβ., ut concretum; quo mutato liberius in abſtractum, ut fiat ſuperius, *illorum* conſilio *utens*: etiam φίλοις, pro *conſiliariis*, locus in noſtra lingua fuerit, ſine tautologia inani.

τὴν προν. ἐνεχ.) Exp. *poſtquam* imperii *curam* ſibi *commiſit*. Nam hic P. nimis ſibi indulſit. *Oxon.* Ven. ἑαυτοῦ ſine ſenſu; niſi excidiſſe credamus ἑτέροις poſt ἑαυτοῦ. Tribus autem potiſſimum rationibus adducor, ut id ad veritatem proxime accedere putem. Primum quia tota orationis ſeries id requirere videtur. Namque πατρῴοις φίλοις, quorum antea conſilio utebatur, opponuntur οἱ ἕτεροι, quibus poſtea imperium tradidit. Forſan dices, *ipſe* iis opponitur. At ſtatim narratur, *ipſi* imperium curae non fuiſſe, ſed potius illud Perennio filiisque eius tradidiſſe, quod aperte noſtram ſententiam confirmat. Deinde quia verbum activum ἐγχειρίζειν melius convenit ad ἑτέροις, quam ad ἑαυτῷ, quod poſterius valde inuſitatum foret: immo affirmare auſim, id nullibi obvium eſſe; neque Herodianus, qui ſaepiſſime hoc verbo utitur, alias ſic dixit. Contra iisdem fere verbis utitur infra c. 9. (§. 2.) τοῖς υἱοῖς ἑαυτοῦ — ἐγχειρίσαι πρόνοιαν τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων, et 3, 2, (2.) Αἰμιλιανὸς, ᾧ τὴν προν. ἐγκεχειρίκει, et paſſim in aliis locis, quibus addo locum Ael. V. h. 6, 1. ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν αὐτῷ, in quibus omnibus ſervatur tranſitiva verbi activi ſignificatio. Si illud dicere voluiſſet Herodianus, Commodum non amplius paternis amicis obſecutum, ſuo arbitrio imperaſſe: dicendum illi fuiſſet, τὴν πρ. τῆς ἀρχῆς ἐδέξατο vel ἀνεδέξατο

ἀρχῆς ἑαυτῷ x), ἐπιστήσας sit sibi ipsi, praefecto Prae-

x) Ms. Ba. τ. ἀρχ. αὐτοῦ, Ms. Ve. τ. ἀ. ἑαυτοῦ, at Ms. Vi. modo „ἑαυτῷ — ἑαυτοῦ" v. N.

αὐτὸς, ut infra 2, 3, (12.) δέξασθαι τὰ ἐγκεχειρισμένα. Denique quoque Pol. sic legit, uti ex illius vers. patet, cura dein totius imperii aliis demandata. Quare non dubito, quin ἑτέροις in textum recipiendum sit. At hoc non satis constat, utrum loco eius tam ἑαυτῷ, quam ἑαυτοῦ eiiciendum, an ἑτέροις huic superaddendum sit. Stroth.

Ad tuendam lect. vetustam haec videntur prodesse. Primo sane dicetur, ἑαυτῷ opponi illis pr. πατρ. φίλοις, ut series sit, non amplius Commodum adhibuisse consilia veterum illorum patris amicorum, sed sine iis solum reip. curam gessisse, ab initio quidem: Sed cum Perennius venisset in eius familiaritatem: ille Commodum non modo deduxit ab omni cura negotiorum publ. ad mollitiem et delicias, sed etiam adduxisse potuit, ut paternos amicos sperneret, sibique vindicaret soli rerum administrationem, spe fretus, fore, ut ita per Commodi stultitiam ignaviamque ad se denique devolveret omnia, cum et §. 4. Noster narret Perennii artes eiusmodi, quibus amicos illos Commodo reddiderit odiosos ad necem usque. Sed de v. ἐγχ., praeter dicta ad 1, 5, 9. e., haec modo cognovi, non habere Stp. Th. exemplum cum acc. rei et dat. pers., nisi physico et proprio sensu, non autem improprio, ut hic, quanquam hoc improprio quaedam cum acc. rei solo, sine illo dat. pers., quibus add. Ind. R. Or. V. 7. Is. cum Dem. Ael. V. h. 86. e Zos. 1, 40, 5. et Rs. ad Polb., tum haec scribere D'Orv. ad Char. p. 246. e. „ἐγχειρίζειν et ἐγχειρισθῆναι, pro πιστεύειν et πιστευθῆναι, de rebus, ut ita dicam, non corporalibus, uti πρόνοιαν, ἐπιμέλειαν, puto priscis purioris Atticismi Auctoribus rarius usurpari, ap. alios passim" recte, cum illos rerum acc. reperierim modo in Ind. Dion. Cas., et praeterea v. ἐγχ. cum acc. pers. in Ind. Xen. Cyr. et Ioseph., cum dupl. casu pers., et dat. et acc., in Ind. R. Or. V. 4. Xen. Bach. Z. ex Agel., Ael. V. h. Plut. Hs. Gem. Pleth., cum acc. pers. et dat. rei R. Or. V. 7. Ant., ubi et simul cum adv., quale etiam de re, sed sine omni casu ap. Xen. Oec. 8, 10. e., ubi Vs. ed. Th. V. 4. p. 328. explet casus rei ac pers. Iam, de quo Strothius quaerebat, quanquam non extat ap. alios v. ἐγχ. cum acc. rei et dat. pers. isto pron. ἑαυτῷ, et solus Noster hoc v. ita rexit, et tantum hic, nec alibi iterum: tamen propter id solum lectio quaedam et rectio nondum videtur esse tentanda, sed quaeritur hoc, an talis constructio vitiosa sit, quoad vel sensum, vel usum loquendi et analogiam. Igitur, ut vidimus, ap. alios esse cum nostro v. dat. pers. aliquem: ita et Noster ei tribuit eiusmodi quendam dat., pron. recipr. ἑαυτῷ, qui primo vitii nihil habet a sensu, quia, sive Nostri formulam reddas cum Ox. e Stp. ad m. P., sive cum Bg., semper existit sensus commodus, quique nitatur analogia linguarum et similibus formulis scriptorum Lat., in quibus nemo quid vitiosi quaerit, ut recte dicatur *aliquis* committere sibi *aliquid*, s. *assumere* sibi *aliquid*, quia dicitur *aliquis* quid *sibi* vindicare, *arrogare*, tribuere, *iniungere*. Atqui haec paria sunt nostro Gr. ἐγχ. τὶ ἑαυτῷ. Deinde solenne est Nostro, activa verba cum pron. recipr. ponere pro med., cf. 1, 2, 5. m. Sed Thuc. in his 373, 80. ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτοὺς, med. sensu adhibet v. ἐγχειρίζεσθαι, h. e. pro ἐγχειρίζειν ἑαυτοῖς, ut sit, *pericula*

τοῖς στρατοπέδοις Περέννιον, ἄν- torianis Perennio, homine

ſibi *demandare*, imponere, iniungere, capere, i. e. tropo alio, pericula adire, obire, ſuſcipere; unde bene non modo Schol. ad v. 79. i. τοὺς κινδύνους αὐτοὺς τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀναδέξασθαι ἡγούμεθα, ſed et Vs. ed. Duck., *imo vero* exiſtimamus, *ipſos* noſtri *cauſa* eo *facilius* pericula *ſuſcepturos*, bene etiam aor. reddens per fut., ubi etiam procedit praeſ. Sic, quod Strothus ad extremum requirebat, noſtra formula, τὴν πρ. τῆς ἀ. ἐνεχ. ἑαυτῷ, (quem ordinem legitimum Noſter laevitatis ergo mutarit,) eadem erit cum illa, τὴν πρ. τῆς ἀ. ἀνεδέξατο ſ. ἐδέξατο, quemadmodum ἐγχειρίζεσθαι τοὺς κινδ. eſt i. q. ἀναδέχεσθαι τοὺς κινδ. Proinde Noſtri dicendi ratio ad ſententiam valebit pro his, imperii curam ſuſcipere ipſum, imperium ſuſcipere ipſum, imperare ipſum ac ſolum et ſine paternis amicis. Quod quidem feciſſe vere Commodum, ſaltem ab initio, ut ſupra dicebam, et per tempus aliquod, oſtendit illud, quod ſtatim ſequitur, ἐπιστήσας τ. στ. Περέννιον, cum, praeficere aliquem alicui rei ac muneri, ſit in partibus imperii exercendi reique publ. adminiſtrandae. Ita quidem remotis, opinor, dubitationibus ſuper h. l., petitis cum e re ipſa, tum e verbis ac phraſi, quae reliquae ſunt duae, a P. et Mss. obiectae, videntur huiusmodi. Primo quidem P., nec Graece doctiſſimus, nec ſeverus in vertendo, ſed liberrimus ſaepe, ac ſenſum exprimens utcunque, non ſibi vindicet multum fidei auctoritatisque. Libertatem quidem eiusdem etiam hoc in loco arguat illud adi. *totius*. An et hoc in Gr. olim fuiſſe dicemus, aut Noſtro deinde obtrudemus? Accedit, per vicinitatem litterarum non videri ſimile vero, ἑτέροις excidiſſe; unde et ipſe Strothus fatebatur, locum ſe neſcire, ubi reponendum. Quo autem P. *aliis* ducere quem poſſit, paulo poſt dicetur. Omitto praeterea legem illam criticam, quae iubet, ut locum aliquem prius interpretando, quam corrigendo, adiuvemus, utque intactus relinquatur, ubi ſententia ſit non abſurda, ſed commoda. Quam cum effecerimus explicando: nec opus erit ἑτέροις addito. Altera dubitatio a Mss. noſtris ſane leviſſima omnium eſt. Nam primo varietas eorum in ἑαυτοῦ et αὐτοῦ, (ſolennis illa, v. e. g. Luc. Ind. in V. L. v. ἑ., ubi et illa in ἑαυτῷ et ἑαυτοῦ, qualis in hoc ipſo Noſtri loco,) orta eſt e confuſis ſibi ſimilibus litteris ac vocalibus ω et ου, in primis ſine Iota, quod deeſſe conſtat in Mss. antiquioribus, cf. 1, 7, 6. 9. m. Porro illo Mss. lectio, quod et Strothus cenſuit, plane abſurda eſt, cum v. ἐγχ., etſi alias, ut ſupra monſtravimus, ſine dat. perſ. aliquo poſitum, etiam alibi ap. Noſtr., ubi dat. ille facile adiici mente queat, e prioribusque repeti, tamen h. l. requirat talem dat. perſ., ut quisque ſentit, nec Strothus negat, quod, eo dat. omiſſo, ambiguitas oritur, ut neſcias, ſitne ſupplendum ἑαυτῷ, an ἄλλοις ſ. ἄλλῳ, quae ſit ſcribentis negligentia ſupina, cum ad ſenſum in ſupplemento utr. multum interſit: ut adeo hic profecto opus habeamus quodam dat. perſ., non gen. Mss., in quo tamen, maxime in Ms. Ea. αὐτοῦ, quaerere aliquis ſuſtineat illa, iam ante poſita, ἄλλῳ ſ. ἄλλοις, quod poſtr. P. *aliis* prorſus reſpondet, ut credas, eum id in ſuo habuiſſe exemplo. Sed vel in hac iam blandiente coniectura, et a litterarum ductu parum modo abeunte, tamen nihil eſt veri ſaniqu̲e, ſed non tantum violatio eadem legis ſuperioris criticae, verum et hoc incommodi, primo, quod a Noſtro deinceps non memorantur *alii*, iique plures, ſed modo unus ille Perennius, ſecundo, quod

δρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, quidem Italo, sed qui mili-

illud ἐπιστήσας ipsi tribuitur Commodo, adeoque dicuntur duo, a se diversa, Commodum imperii curam et simul habuisse et tradidisse alteri; quae repugnant; nisi quis dicat, Commodum praefecisse per alios, ut Lampr. in Comm. p. 491. i. graviora *per* Cleandrum *faciens*, quam *fecerat* per *Perennem*, et p. 512. i. agebantur *quae* omnia *per* alios. — *Per* hanc *autem negligentiam*, *quum et annonam* vastarent *ii*, qui *tunc* remp. *gerebant*. Verum, ut haec possunt ac debent intelligi de tempore insecuto, cum, semel a Perennio et Cleandro corruptus Commodus, sese ignaviae dedisset, cf. infra 1, 11, 15. e.: sic semper res redit ad hoc, qui fuerint illi alii, quos tacet et Xiph., narrans, post mortem Paterni, praefecti praetorio, statim Perennium successisse 377, 20 sqq. in iisque haec, τοῦ Κομμόδου ἁρματηλασίαις καὶ ἀσελγείαις ἐκδεδωκότος ἑαυτὸν, καὶ τῶν τῇ ἀρχῇ προσηκόντων οὐδὲν, ὡς εἰπεῖν, πράττοντος, ὁ Περέννιος ἠναγκάζετο οὐχ ὅτι τὰ στρατιωτικὰ, ἀλλὰ καὶ τἄλλα διὰ χειρὸς ἔχειν, καὶ τοῦ κοινοῦ προστατεῖν. Istae vero difficultates non sunt in lect. vulg., quam adeo ipsa illa commendat facilitas, ut interpretationem nostram similis locus ap. Lampr. p. 488. *tunc* Perennis *cuncta* sibimet *vindicavit*. Addo hoc, etiam in depravata Mss. lectione vulgatam elucere ac deprehendi tamen, legemque Grammaticorum esse, ut vulgata servetur tum, ubi Mss. lectio sit corrupta, quod facile ostendit hic illius sensus absurdus. Caeterum et ipse Vern. vet. deserit P., propior nostrae expositioni, pro cuius Vs. dixerimus potius, *die* Besorgung *der* Regierungsgeschäfte *sich* selbst *anmassen* s. *zueignen*, it. *die* Verwaltung *des* Reiches s. *Staates*, cf. 1, 6, 23. m., ut tamen τῆς ἀρχ. maneat hic pro negotiis et rebus gerendis in imperio ac dignitate imperatoris; tacente G. Th. de Bg. formula, sed Sch. sequente partim P. in „πρ. imperii *curam* et *moderationem* demandare *alicui*, ἐγχ. *commendavit* curam *imperii*, ἑ. *sibi*."

ἐπιστήσας) E P. in Latt. etiam Bg., nominatim in v., ut alii, cf. Ind. Xen Z Pol. et Cyr., it. Sb e Zos. 1, 11, 3., quod Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., aliunde etiam agnoscit Stp. Th, sed τὰ στρ. modo pro exercitibus s. militibus, non autem peculiari sensu, de militibus Praetorianis, quo de tacet quoque L. Ern., non item Per. de Praetor. p. 661. i. 144. i. 233. m. 73. m. „quoniam hi milites, minimum novem millia numero, in una castra extra portam Viminalem sub Tiberio fuerant coniuncti: inde factum, ut *in* urbe *Romana*, (ἐν Ῥώμῃ supra 1, 7, 12. m.) quando simpliciter *castra* memorantur, intelligantur *castra Praetoria*" et, cum castra locusque dicantur pro hominibus, ibi versantibus, hinc *castra Praetoria* s. *castra* simpl. i. q. exercitus s. milites Praetoriani; ubi plur. Gr. τὰ στρ. vel universe pro sing. capietur, vel ob amplitudinem; sicut Lat. *castra* dicuntur pro uno tantum, et aeque *castra Praetoria*, ac *castrum Praetorium*, cf. Per. l. l. p. 143. m. 543. i. 244. m. p sq. e. 549., monens, in his subst. Lat. ac Gr. proprie esse ellipsin vel adi. *Praetorium* s. *Praetoria*, vel *Praetorii* s. *Praetoriorum*, cf. p. 547. sqq. cum Krb. ad N. T. p. 266. m., variante Bg. in nomine hominis, qui hic a Nostro producitur, dum id exprimit nunc in declinatione secunda, ut hic, nunc in tertia, rationem priorem sequente P. perpetuo, ut posteriorem Lampr. in Comm. p. 486. sqq., it. Sb. Ind. Lat., in Gr. autem cum Nostro faciente Xiph. 377, 20. sqq. et Dion. Cas. p. 1210., ubi tamen Vs. semper per tertiam declinat. eloquitur; qui quidem Perennius quomodo se in animum insinua-

στρατιωτικὸν δ' εἶναι δοκοῦντα, taris haberetur, quo potissi-

rit Commodi, Noster deinde memorat, per concessam voluptatem ac vacuitatem ab omni labore; ut tamen ap. Commodum accesserit forte et cogitatio potentiae, quam tenebat Praefectus Praetorio, qua de re subiiciemus quaedam, profutura quoque ad alia Nostri loca, e Per. l. l. p. 596. e. „quibus ex omnibus liquet satis illa paene infinita eorum, qui Praetor. Cohortibus praeerant, potentia; unde et factum, ut tandem vix quisquam novus et novae familiae Imperator extiterit, nisi vel Praefectus ipse, vel per Praefectos, et ut Imperatores haud facile quenquam isthoc munere ornarint, nisi coniunctissimum et fidissimum sibi amicum, ne alius quisquam hac tanta potestate adversus se abuteretur, aut ea subnixus ad imperium adspiraret, ut vel sic tamen fecerunt quam plurimi. Curam et studium id cavendi vide sis in Commodo ap. Herodi. 1, 9, (24.) Quia ergo tanta fuit potentia in simplice illa Praetor. Cohortium praefectura, et quia idcirco Caesares ad eam non nisi fidissimos sibi produxere, ac denique quia, quae volebant, omnia per eos potissimum debuerunt in Urbe exsequi: nihil profecto mirum, si eos quoque potissimum adsumserint in longe praecipuos rerum suarum Administros et Consiliarios, atque adeo illi Praet. Coh. Praefecti praefuerint sic tandem omnibus paene rebus, ad Imperatorem et Aulam pertinentibus (p. 832. i.) Caeterum, quia Imperatores summam sibi vindicabant in Rep. potestatem, eam autem ac se simul tueri debebant per Milites Praetorianos: hinc sane factum, ut, qui illis Militibus praeesset, maximam ap. Imperatorem, et ei secundam in Urbe et imperio obtineret potentiam."

τὸ μ. γεν.) Bg. e P. omittit subst. τὸ γεν., in quo acc. primum conveniunt de ellipsi pr. κατὰ, cf. L. Bos. p. 512. e., non item de sensu ac Vs. Cum enim ille acc., sive cum artic., ut hic, sive sine eo, v. Gron. ad Herodi. N. p. 54. b. e., occurrit cum nomine regionis s. loci, ut h. l. Ἰταλ.: ibi tum vertunt quidam *genere*, v. c. Gs. ad Luc. 2, 97. l. 5., forte pro gente, quae duo saepe miscentur, in primis ap. poëtas, ut idem Gs. diserte ib. p. 604. l. 22. Καππαδόκην τὸ γ., gente *Cappadocem*, inverso ordine, sed Stp. Th. 1, 833. C. m. „γ. exponitur etiam *natio*. Synes. Σύρος τὸ γ., Syrus *natione*, Herodi. l. 1. (hinc, et tamen e P, l. e. cum Bg. neglecto τὸ γ.) Plut. τὸ γ. ἐξ Ὠρέου πόλεως, Orei *civis*" quod, ob sq. praep. et nomen urbis, reddetur potius, *patria*, s. quoad patriam *ex Oreo* urbe; qua de vi τοῦ γεν pro patria s. loco natali v. Ern. Call. h. in Iov. v. 5., qui tamen et ipse tantum in Lex. tenet „γ. — 2) gens, natio" ut L. N. T. Krb. cum „Συροφοίνισσα τῷ γένει, Syrophoenissa *gente*" at Fisch. p. 231. e. „γ. genus, gens, natio, — Κύπριος τὸ γ., Cyprius *genere*" cf. p. sq. i. Nr. 2, α', sed Schw. p. 230. a. m. „γ. populus, natio, civitas" qui dat. s. abl. est proprie ille Lat. Stp. abl., ad nostram formulam adhibitus, sane syn., cf. 1, 7, 6., etiam sine articulo occurrens ap. Ael. V. h. 1, 34. i. ἀνὴρ γένει Μάρδος, homo *quidam genere Mardus*, varians idem cum nostro acc. ap. Pal. Fisch. 6, 2. ubi Ind. „τὸ γ. Ἀρκάδιος, *natione*, genere, *Arca*" cf. Ind. Fab. Ael. l. l., sed ap. Fisch. etiam κατὰ γένος Αἰθίοπες, per classicum locum, ob alteram praep., in prioribus oppressam, quale plenum non est ap. L. Bos. l. l., sed ap. Dem. sine Ind. etiam elliptica Nostri formula 894. 2. et ἄνδρα τὸ μὲν γ. Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι 1191, 27., ut ap. G. Th. v. *genus* nihil, quam pro gente, at ap. Virg. Aen. 5, 285. *Cressa* genus

(διὸ καὶ μάλιστα αὐτὸν ἔπας- mum nomine eum praeesse

Pholoë, ubi Met. R. „ſecundum *genus*" pro quo et ſevere dicas *quoad genus*, cf. Ind. Corn. N. v. i. „genere *Graecus*, — ſic vocatur, qui genus quidem ex Graecis ducit, domo tamen et patria Graecus non eſt" quae eſt vera explicatio ac propria, ut primo ſevereque, etiam cum nomine loci, τὸ γ. cum affinibus formulis valeat l. q. 1, 7, 6., et illa Vern. utr. *einen* gebohrnen *Italiäner*, et *welcher* von *Geburt* ein Ital. *war*, (recte ſuppletum particip. ὄντα reſolventis,) qua cum notione coniuncta eſt altera pro gente ac natione, non tamen neceſſario et ſemper tertia pro patria, quia v. c. aliquis habere poteſt parentem Graecum, nec tamen ipſe natus eſſe in Graecia, ſed alibi, ubi parentes, migrantes alio, eum genuerunt, quae demum eius ſit patria; unde ſemper e contextu res et notio reperienda, ut hic ex adiuncto Ἰταλ., in quo vertendo diſſident hic Latt. Intpp., ut alii alibi, ſed ut res ſit eadem, quae 1, 3, 5. e. in Σικελιώτης, diſtinguentibus aliis Ἰταλιώτης ab Ἰταλός, aliis minus, quorum prioribus Ἰταλοὶ ſunt Italiae incolae antiqui, ac nati in Italia et ab Italis, ſed Ἰταλιῶται peregrini, in Italiam aliunde profecti, et in Italia commorantes atque habitantes, cf. Rhodig. Lect. Anc. 1. 9. c. 26. e. Salm. ad Scriptt. h. aug. T. 1. p. 845. a. m. 2, 842. a. i. Stp. Th. Ind. Fiſch. Aeſch. Suid. 2, 154. m. Ammon. p. 77. m. cum N., it. ad Thom. M. p. 792. b. e., Men. ad Diog. L. p. 72. a. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 483. b. m. N. 29. Hemſt. ad Luc. 1, 389. b. m. N. 97. Ἰταλιώτης Σκηπίων, Italus *Scipio*, ad Dion Caſ. p. 1121. e., ubi Gr. noſtrum cum P. hic redditur *Italicus*, quod propr. aliud Gr. eſt, cf. Stp. Th. et G. Th., ubi Bg cum Gr. n., quae utr. Latina Sch. tenet, ſuntque et ipſa eadem, cf. Caſ. ad Spart. T. 1. p. 111. b. m. Burm. ad Suet. T. 2. p. 400. b. e. „Italici *ſunt* origine *Itali*" (quo ipſo Lat. abl. reddas noſtrum τὸ γ.) Catan. ad Plin. ep. 9, 23, 2. e. it. 6, 19, 6. in textu *Italica praeſidia*, ſed in argumento *Itala*; ſicut ap. Noſtr. 2, 11, 7. et §. ſq. promiſcue ponuntur Ἰταλιῶται et Ἰταλοὶ, quod et agnoſcit Caſ. ad Spart l. l., qui, ad illum locum reſpiciens, ſcribit „Itali — conſilio cati principis Auguſti, otio et pacis artibus dediti, parcius militabant." Iam, cum de Perennii natalibus nihil mihi innotuerit: ex ante diſputatis τὸ γ. Ἰταλ. capiamus ſic, ut fuerit natus in Italia a parentibus Italis, i. qui, niſi nati eſſent in Italia, certe tum ibi habitarent ac commorarentur, cum filius naſcebatur, et, de Burm. ſententia, ut non Romae natus fuerit, nec a parentibus, Romae habitantibus, ſed extra urbem Romam. Caeterum, ut plene formulam exponamus, addere placet haec, ex Ind. Ael. V. h. v. κ. a. e. „οἱ κατὰ γένος, gentiles, eiusdem gentis ſ. generis homines" partim e Vs. ad latus 1, 32. e., ſed Fiſch. Thc. ib. „κατὰ γ., ſingulatim, — ſeparatim" ut et in v. γεν., quod rectum, de lege, cum praep. cum ſubſt. facit adv., ſed ut ſeverius ſit *generatim* et *univerſe*, quibus paria haec *in genere* et *in univerſum*, utque Fiſch. expoſitio pendeat a notione alia ſubſt. γεν., cum ponitur non pro re univerſa, quae ſub ſe habet multas, ſibi ſimiles, ſed pro ſpecie ac forma, quae comprehenditur toto aliquo ac genere dialectico; tenente Stp. Th. 1, 833. D. e. tantum „κ. γεν. *generatim*, per generis complexum" cum Fiſch. ratio valeat etiam e Lat. uſu vocabuli *generis*, v. G. Th. 795, 75. ſqq., in quibus facile reperitur ſenſus, quia non additur nomen regionis, ut ſupra; Lat. Bg. ad ἄνδρα, e P., noſcente etiam Stp. Th. 1, 430. C. m.

χον ἐποίησε τῶν ϛρατοπέδων,) voluit exercitibus, adolefcen-

„ἀ. fimpl. pro ἄνθρωπος, ut *vir*, pro homo" fed non fubiiciente fimile quid noftro, (ut nec G. Th.) ubi ftet cum fubft. gentis f. loci, praeter iftud ἄνδρες Ἀθηναῖοι, in quo aut redundare putant fubft. ἀ., aut va.ie reddunt, cum Bg., vel fevero Lat. *vir*, cf. L. N. T. Schw. et Krb cum Ind. Fifch. The. Aefch. et Pal. it. Vs. Ael. V. h per loca Ind

ϛρατ. — δοκ.) In ϛρ. Bg. deferit P., quocum partim Stp. Th. 3, 1076. e. „ϛρ. dr. etiam, qui rei militaris peritus eft, — Herodi. l. 1. — militaris difciplinae peritum" modo gradum adi. tenens rectiorem, fed notionem ex eodem iterum conftituens, quae tenetur quidem lege illa et obfervatione Grammaticorum, ut adi., in κος f. ικος finientia, innuant peritiam, artem, facultatem alicuius rei, cf. Fifch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviff. p. 11. e., fed a Stp. tamen firmata eft tantum ex h. l. et Noftri alio, non mihi reperta praeterea, nifi in L. Ern., ubi et altera haec Stp. l. l. G. m. „homo aliquis ϛρ. dr., qui militiae ftudet" h. e., credo, favet, deditus eft, vitam remque militarem amat et tractat, quae notio, priori coniuncta, nec ab h. l. aliena, tamen quoque tacetur per Indd., ubi modo prima Stp. et L. Ern., pro eo, quod ad milites pertinet, iis conveniens eft f. folenne, R. Or. V. 4. Dem. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 1. Luc. Plut. Hf. et Iofeph., cf. D'Orv. Ch. p. 674. i. et G. Th. in Bg. cum Gr. n., ubi „Plaut. militaris *homo*" fine explic., etiam ibi in N., ut varie exponitur Hor. od. 1, 8, 5., fed Cort. ad Sall. Cat. 45, 2. homines *militares* „h. e. magnum militiae ufum habentes, exercitati in rebus bellicis" quae iuvent Stp. notionem ad h. l., ut tamen forte Nofter e Lat. haufferit; nihil in rem ac laudem Perenni ab hac parte tenente me e Lampr. in Comm. p. 486. fqq. et Xiph., fed Anglis ap. Heyn. H. 4, 1016. i., praedicantibus hominem, ut egregium belli ducem, *einen* vortrefflichen *Feldherrn*, fed nullo tefte adhibito, forte e P. ducentibus, nobis ut fufficiat *ein Kriegsmann*, Kriegskundiger, *Kriegsverftändiger*; in reliqua parte huius loci victo P. a Bg., qui vertit v. δ. act. per paff., de communi aliorum ratione, ut Stp. Th. 1, 1029. A. m. „δ. videor" fed non, ut hic, de perf. cum inf., quem Bg. opprimit, putantibus et aliis, redundare aut v. εἶναι, aut etiam v. δοκεῖν, quod modo periphrafin faciat verbi, in inf. adiuncti, cum melius illud ftatuant, in hac formula non femper effe quid incerti, nec opinionis tantum, ut nec eft in Lat. *videri* cum inf., quod recte comparant, nec equidem hic fperno, *fed* qui *militaris* effe *videretur*, quod deinde de animo i. q. putaretur, exiftimaretur, quibus par Bg., v. G. Th. 854, 26. fqq. Bud. C. 126, 44. 275, 38. L. N. T. Schw. et Krb. cum Obf. p. 319. e., Kypk. 1, 181. 246. 2, 274. m. Munth. p. 149. e. Loesn. p. 327. Abr. ad Aefch. 2, 200. i. et Dil. Th. p. 123. m. 447. e. 652. i. Bg. ad Arift. Plut. v. 422. Hf. ad Plut. p. 26. Heyn. ad Epict. p. 136. m. Hdb. ad Xen. p. 71. m., ad Vig. p. 305. N. 55. a. Ind. Ael. V. h. v. e. Xen. Z. omnes cum Fifch. The. et Aefch.

διό,) Malim δι' ὃ κ. μ. i. e. ob *quam* potiffimum *caufam*. Inclufi autem parenthefi ifta, ne curfum orationis interrumperent. *Steph.* Sic Salm. emendat Achill. T. 1, 7. ad p. 421., pro διὸ πατρῷν legendum monens δι' ὃ π. Berglerus legit cum Stp. δι' ὅ. *Leisn.*

Non opus pugna et correctione, cum fint eadem; et Stp. eft inconftans, nec memor fuorum in Th. 2, 1505. D. i. „διό, pro δι' ὅ,

τῇ τοῦ μειρακίου ἀποχρώμενος tis abutens iste aetate, sivit

quamobrem, quocirca, proinde. It. διὸ καὶ et διὸ δὴ eadem significatione" ut Sch. „δ. coniunct. ex διὰ et ὅ, quapropter, *quamobrem.*" Nempe διὸ, ortum e δι' ὅ, ab initio scribebatur quoque sic duabus vocibus, sed deinde tantum una, haud dubie e serie Codd. omnium una, estque adeo primo ac severe causalis particula, ubi suppleas subst. vel *αἴτιον*, (cf. L. Bos. Ell. p. 23. m., unde existit Lat. illud Stp. in N. *ob* quam *causam*,) vel χρῆμα s. πρᾶγμα, unde Lat. alterum Stp. ac Sch. *quam* ob *rem*, quod, per se dividendum, tamen vulgo similiter una voce scribitur ex eadem Codd. consuetudine, sine discrimine sensus; ut in rel. Lat. istis *quapropter* et *quocirca* voces tantum alio sunt ordine, et in primo etiam numerus alius, sed id hauddubie i. q. propter quae, et posterius *quocirca* potius Gr. καθὸ, pro καθ' ὅ, cf. Exc. ad 1, 1, 5. i. et G. Th. per illa Lat. omnia, quorum *quamobrem* habet Gr. nostrum, quod h. l. etiam in notione causae valet, et pro nostro *desswegen* s. *wesswegen*, quanquam haec sunt proprie Gr. τοὔνεκα, pro τούτου ἕν., et οὕνεκα, ut Lat. Bg., e Stp. ad m. P., etsi liberius, tamen syn., pro qua de causa s. quare, cf. G. Th. 457, 4. sqq., quae notio manifesta est, ubi Gr. stat post distinctionem minimam s. comma, cum, post maximam et punctum, etiam accipi possit pro Lat. *igitur*, sensu inferendi, (quanquam et ibi inest causae notio quaedam:) aut pro particula Lat. aliqua ordinis et consecutionis, quam tertiam vim sumunt ob locum aliquem sacrum, cf. L. Ern. et N. T. cum Ind. Ern. Poib. Rs. An. ad eundem p. 180. i. et Ind., it. Hf. Plut. et Fab. Aes. it. Fisch. Aesch., ubi et διὸ, sequente καὶ, quo de Stp. non bene, redundare putans, et hic in N. ac Vs. omittens cum Bg., pro etiam, cum sic διὸ καὶ Lat. *unde et*, liberius conversum, sed secundum superiora *quam ob* rem *et*, ut diserte ad Xen. Mem. S. 1, 2, 20. i. habet Vs. ed. Th. V. 4. p. 16. m., sed male καὶ post διὸ reddit *tantum* Ind. Fab. Aes. Hs. v. κ., ut in δὴ „διὸ δὴ, *quare*" quo et tendit supra Stp., cum sit Lat. *propterea igitur*, cf. ib. 110, 2. et 93, 2. διὸ δὴ καὶ λ. *propterea* igitur *et* s. *etiam*, cf. Hes. 1, 998. m. διὸ, διὰ τοῦτο, sine N., ut Suid. 1, 591. e. sine explic. Sed Sch. in καὶ „μ. et *maxime*" videtur κ. copulasse cum sq. μ., ubi sit potius Lat. *vel maxime*, cf. Exc. ad 1, 1, 1. e. Fisch. Ind. Pal. v. utr. cum Wytth. Plut. de ser. n. v. p. 12. e., ubi tamen sine Vs., tacentibus Stp. Th. L. Ern. Vig. et Hoog. Op., ut de Lat *vel* cum illo adv. aut adi. *maximus* Hor. Turs. p. 1088. e. Nr. 18. et Ind. Ern. Liv., sed Corn. N. „*vel* maxima *laus*, ἐπιτατικῶς" quem locum una cum Cic. *vel maxime* G. Th. 937, 92. subiicit his „*vel* pro etiam s. adeo, in incrementi significatione" ut Niz. modo per etiam, cum locis, ubi valet pro etiam adeo; quo sensu quoque sumitur solum Lat. *etiam*; quae vis tamen intendendi ab h. l. aliena, et melius καὶ per se intelligendum ac pro simpl. *etiam*, ut μάλ., cum Lat. *maxime*, pro praecipue; consentientibus aliis, καὶ copulatum cum μ. λ. redundare, ut Ind. Luc. v. κ. „καὶ μάλα, *maxime*" e Gs., ut ad Hes. 2, 108. m. N. 24. „Gl. V. καὶ μάλα, immo" respiciente Sch. forte *et* cum superlat. in aliis adi., (cf. Hor. Turs. p. 286. i. Nr. 33.) qui et in „ἐπ. *praefectum* praetorianis *militibus*,— στρατοῦ 6, 9, 6." bene haec comparans, at Stp. Th. 1, 562. D. i. „ap. Herodi. ἐπ. τοῦ στρατοῦ s. τῶν στρατοπ. praefectus *exercitibus*, s. praef. *praetorii*, ut P. alicubi vertit" sine numeris locorum, quae sunt 5, 5, 21. et l. l., reddente Bg. τῶν στ. etiam universe, quale quid ap. Lampr. in

ἡλικίᾳ [z] ἐκεῖνος, εἴασεν αὐτὸν eum deliciis vacare et cra-

z) In Ms. Ba. post ἡλ. est punctum, et tum scriptum est ἐκεῖνος δ' εἴασεν αὐτ. *Mart.* v. N.

Comm. c. 3. i. p. 480. m. filium *Salvii* Iuliani, *qui* exercitibus *praeerat*, sed cum P. finire iam Sb. Ind. hinc „*praef.* Praetorianarum *Cohortium*" non male Sch. supplente nomen illud propr., cf. §. hac init. et Per. de Praet. p. 144. i. 243. m. 549. e. 588. i. 661. i., qui et recte contendit, ap. Nostr. nullibi esse ἔπαρχον τῆς αὐλῆς p. 76. e. 243. i. 247. i. 581. e. 589. e., quemadmodum et addere poterat, ne esse quidem ἐπ. cum subst. illis Stp. ap. antiquissimos Gr., nec omnino ἐπ. per Indd., praeter Dem., ubi tamen suspectum habetur, et modo v. ἐπάρχειν R. Or. V. 8. Lyc. et Ioseph., sed ap. Suid. 1, 789. i. ἔπαρχος πραιτωρίων cum definitione angustiori, si non et corrupta; ut Lampridius nunquam Perennium diserte nominat praef. praetorio, nisi semel oblique p. 491. i. *et* in *potentia* quidem *Cleander* Perenni *successerat*, in *praefectura* vero *Niger*, sed Xiph. 377, 20. τῶν δορυφόρων ἄρχοντα, ut Dio Cas. p. 1211. l. 67. simpl. ἔπαρχον, qui est praef. praet. etiam alibi, v. Per. l. l. p. 245. m., ut Lat. *praefectus* ib. p. 240. et Plin. Pan. 67, 8., sicut ἄρχων simpl. ap. Nostr., sed Angl. Heyn. H. 4, 1015. e. *der* Befehlshaber *der* Praetorischen *Leibwache*, pro quo sufficiat *der Bef.* der *Kriegsheere* s. *der Praetorianer*; liberius agente Bg. in v. ἐποι., pro viciniori P., aut severo *fecit*, cum et Lat. sic dicant, ne unum quidem proferente Stp. Th. exemplum in v. π. cum acc. pers. dupl., quorum unus concretum habeat ex genere dignitatis s. muneris, cf. tamen Ind. Xen. Pol. Z. Fab. Aes. 53, 1. et L. N. T. Krb. p. 536. i. Nr. 14., quo in genere Schw. p. 1125. a. i. et N. 1. non bene comparat med. huius v., quo de cf. Ind. Z. Xen. Bach.

ἀποχρώμ.) Ad v. hoc (ubi Bg., e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) v. Thuc. 472, 45. et ad Onos. p. 70. N. 4. in bonam partem, pro simpl. χρ., ut hic in malam, pro male uti, contra ius et fas, cum damno aliorum, et ad utilitatem suam, et cum dat. rei nostrae, tropo remoto, propter aetatem alterius teneram male agere, et dum alter in aetate tenera nescit, quid sit agendum, et ad vitia quaedam et ignaviam mollitiemque inclinat; nihil tenente Stp. et G. Th., sed in rem consentiente Lampr. p. 486. e. *Perennis* autem *Commodi* animum *perspiciens*, invenit, *quemadmodum* ipse *potens* esset. *Nam* persuasit *Commodo*, ut *ipse* deliciis *vacaret*, idem *vero* Perennis *curis* incumberet, *quod Commodus laetanter accepit.* Tum de lectione Ms. nulla series huius §. exstat. Si enim post ἡλ. apodosis initium fiat cum δ' illo novo: quanquam hoc δὲ, ut Lat. *vero* in eadem causa et apodosi, accipi potest, tamen deinde laborant superiora, in primis particip. ἀποχρ., quod non coit cum ἐγκρ. aut ἐπιστ., quia ista habent aliam pers., Commodum, nec cum Περεν., qui est alius casus, postulans similem acc. ἀποχρώμενον. In quo etsi cogites lapsum, in ος et ον s. ς et ν frequentem: tamen violentior illa omnis Ms. lectio videbitur, credo, et tolerabilior vulgata, cuius haec est series, ut finis protasis statuatur post ἑαυτῷ, quae et Bg. ratio fuerit; ubi tamen ἐπιστης. habendum pro absoluto nominativo, loco gen. consequ., quos diserte per abl. syn. refert Bg.; ubi et illud solenne, ut in participio, sic absolute posito, desit casus aliquis personae, v. c. αὐτῆς, unde post ἑαυτῷ omnia rel. faciant apodosin, cuius enunciatio principalis sit in εἴασεν λ., sed secundariae duae, ἐπιστης. λ. et ἀποχρ. λ., quae, ex artificio periodi

τρυφαῖς σχολάζοντα καὶ κραι- pulae, a que cura et impe-

conficiendae, a Nostro recte praemittuntur, ut enunciationes, continentes περιστάσεις, i e. caussam ac modum, cum parenthesi ista. Sin protasin dicas in στρατιωτ. finiri: sumta eadem enunciatio εἴασ. λ. pro principi, habeat praeeuntem adhuc illam ἀποχρ. λ., sed in protasi fuerint duae enunciationes, principalis, ἐπεὶ — ἐνεχ. λ., et secundaria, ἐπιστησ. λ., quod particip. tunc explicandum per *et* copulam, quae et necessaria est, ubi per *postquam* resolvas, ob iam praeced. ἐπεὶ eiusdem notionis. Utrumvis placeat: apparet, lectionem et seriem vulg. sibi constare, quam auctoritate sua et P. adiuvat, quia pron. ἐκεῖνος etiam retulit ad v. ἀποχρ., quanquam ordinem Nostri deserens, (qui id pron. in fine posuit cum aliis, per inversam enunciationem dialecticam, variandi caussa, opinor,) et praeterea Nostri periodum divellens, omissa item parenthesi ista, quam Noster de industria adiecit, ut scriptor pragmaticus, quem dicunt, caussas rerum per iudicium inserens.

εἴασεν) Sic Lampr. *persuasit — incumberet*, (v. N. pr.) Quem tamen ap. Zonar. alio longe charactere commendatum habemus. Περέννιος ὁ τοῦ δορυφορικοῦ ἄρχων, τοῦ Κομμόδου ἁρματηλασίαις καὶ ἀσελγίαις ἐσχολακότος, ἠναγκάζετο τά τε στρατιωτικὰ καὶ τὰ τοῦ κοινοῦ διοικεῖν, etc cui subinde subtexit διαγαγόντα τὴν ἀρχὴν ἀδωρότατά τε καὶ σωφρονέστατα. *Oxon.* Potest ferri participium σχολάζοντα, pro εἴασεν αὐτὸν σχολάζειν. Suspicor tamen, hic infinitivum deesse, e. c. ἀποῤῥαθυμεῖν, vel talem aliquem. *Reisk.*

Similia Zonarae e Xiph. dedimus supra §. 1. ad ἐνεχειρ., qualem in re dissensum non amplius curamus, cf. mox N. Bc. et Fabr. ad Dion. Cas. p. 1210. §. 56. Tum v. ἐᾶν cum particip. nec Stp. Th. novit, nec Ind. aliquis, ut tamen simile quid haberem, cum acc. pers. dupl., quorum alter expressus adiectivo, cui par particip., ap. Hom. Ὀδ. λ', 109. τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, *has si quidem* illaesas *sinas*, cf. μ', 137. et Soph. Ai. v. 1343., tum Luc. 1, 501. i. ἔα τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, mitte *istum*, qui *non* longe *post* risum *nobis* praebiturus *est*; ubi adeo Gs. in mente comma facit post τοῦτον, et resolvit particip. per pron., intelligens id haud dubie pro quippe qui s. quia is; ut tamen et ibi sumas particip. pro inf.; quam rectionem vindicet analogia aliorum v. v. syn., ut περιορᾶν, περιιδεῖν et περιόπτεσθαι, de quibus diserte Poss. in Call. p. 239. m. „περιορᾶν, περιιδεῖν, περιόπτεσθαι τὸν ὄχλον ὑβριζόμενον, sinere *populum* iniuria *affici*. Nota autem, hic ὑβρ. pro ὑβρίζεσθαι, inf. in particip. mutatum esse" ut Stp. Th. 2, 1422. B. sqq. v. περιορ. cum eodem exemplo aliisque monet C. m. „iungi — frequentissime participio, (D. m.) sed interdum, multo quidem rarius, infinitivo" quam utr. rectionem etiam profert v. περιοπτ., sed v. περιιδ. modo cum particip., (cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) quod pro inf. solenne sane in v. v. sensuum, qualia illa sunt proprie, et maxime oculorum, sed tamen, quatenus improprie adhibentur, etiam affectuum, ad quae Poss. Synt. p. 200. e., coll. p. 198. i., refert quoque v. v. concedendi, permittendi, sinendi, ut in quibus haud dubie est aliquid voluntatis et propensionis, cum *aliquid* dicamur *sinere*, ubi non impedimus, (quod vix absque voluntate fieri potest,) et ubi quid non plene quidem volumus, sed tamen aliquo pacto, caussis adducti quibusdam; unde ἐᾶν, an-

πάλαις [a], τῆς τε Φροντίδος καὶ τῶν βασιλείων καμάτων ἀπη- 3. ratoriis laboribus avoca-

a) Hoc comma cum Bs. al. suscepimus, ob eandem adhuc constructionem, pro colo Stp. rel., it. puncto al., tolerantes iidem adhuc e Bc. ed. numerum §. novae, olim tollendum.

numeratum verbis affectuum, habere potest participium, in talibus usurpatum loco inf., nec h. l. sine Codd. tentari debet, cf. Lat. *pati*, tacente G. Th., quod Virg. Aen. 7, 421. sq. adhibet simul cum particip. et inf., *fusos* patiere *labores* et *transscribi*, ubi Heyn. „*pat. — fusos* Graece, pro effundi et transscribi" nisi putes, ib. omissum v. subst. *esse*, cf. Ovid. Met. 12, 355. Haud *tulit* utentem *pugnae* successibus *ultra* Theiea *Demoleon*; subiiciente Stp. Th. v. σχολ. (hic intra duo locatum subst., aeque ad utr. pertinens) 3, 1210. F. c. hunc locum sine Vs. notioni saltem Lat. Bg., qui severior, quam P., ut sit i. q. „studere, deditum esse" i. cogitare, amare, uti, cf. Ind. Dem. Xen. Mem. S. L. N. T. et Loesn. p. 280. i., ap. G. Th. cum Gr. n., nominante supra Lampr. e subst. duobus (iunctis iterum secum 2, 7, 1.) modo unum Bg. cum v. eodem, *vac. delic.*, ad quas, praeter illas ciborum ac potus, it. spectaculorum, referas quoque Xiph. ac Zon. ἁρματηλασίας et alia, narrata a Lampr. p. 487. sqq., etiam a Nostro deinceps.

τῆς τε φρ.) Sch. „φρ. a *cura* reip. *abducere*, (cum Bg. assumta praep. alia, quae iam in v. ἀπ. regit adiunctum casum,) κ. β. *laboribus*, pro regni administratione *susceptis*" in postr. e P. partim, ducens, ut videtur, adi. β. cum Vern. vet. a subst. βασιλεία, ut reddatur per syn. gen. τῶν τῆς βασιλείας καμ., cf. 1, 9, 24. e., cum derivarit contra Bg. a subst. βασιλεύς, tandem eodem redeunte sententia, cf. 1, 5, 4. i., sed subst. τῆς φρ., ut supra ap. Lampr. in plur., posito absolute, hic pro rerum cogitatione sola in mente, ob sq. καμ., cf. 1, 3, 1., tum tenente Stp. Th. 1, 70. c. modo haec „interdum ἀπ. pro avoco, ut Lat. *abduco*. Thuc. l. 2. (c. 65. i.) καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην" *animos* que *illorum* a *praesentibus* malis *abducere*, cum diserta eadem Bg. praep., sine qua cum Nostro rexit Dem. 369, 5. βουλόμενος δ' ὑμᾶς ὡς πορρωτάτω τῶν πεπραγμένων ἀπάγειν, nisi gen. pendet ab adv., cf. 1, 7, 4. e., tenente R. Ind. tantum cum pr. ἀπὸ iterum, sed absque illa praeterea cum gen. rei s. pers. ap. Plut. Hs., cf. Suid. 1, 262. m. D'Orv. Ch. p. 537. e. cum Abr. Dil. Th. Ind., sed Sch. „cum gen. *abducebat* a *laboribus*" quo in Lat. severo G. Th. cum Gr. n. non explicat tropum, sed in Bg. cum Grr. al. „quacunque ratione retrahere atque avertere" quae tamen modo sunt alia tropica, ut non profutura illa ap. Gron. ad Liv. ep. 69. Niz. et Ind. Corn. N. cum Liv. Ern., cum extra tropum sit, facere, ut quis non suscipiat curam et negotia imperii, ut negligat, omittat, non amet, non cogitet ea, nec tantum suadendo ac persuadendo, ut Lampr. l. l., caussis proponendis, pravisque opinionibus suggerendis, v. c. de rerum laborumque molestia, sed etiam ministrandis rebus suavibus et voluptatibus efficere, ut quis animum illuc flectat, cogitationes ac cupiditates, cf. 1, 3, 4., opprimente Bg. pron. αὐτ. e P. et ob idem iam positum pr. §. e., cum tamen et alias frequens sit talis repetitio pron., v. Abr. ad Aesch. 2, 111. m. 354. m.

γεν αὐτὸν [b], καὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς αὐτὸς ἀνεδέξατο [c]· πλούτου τὲ ἀκρατήτῳ [d] ἐπιθυμίᾳ, καὶ τῶν μὲν

vit, atque omnem adminiſtrationem imperii ipſe ſuſcepit: 4. opumque impotente cupiditate, atque acquiſitorum

b) Ms. Ba. αὐτὸν· πᾶσαν δὲ τὴν δ., ſed Ms. Vi. conſentit tantum in poſtrema novitate, colon tenentibus poſt αὐτ. etiam Ox., punctum vero A. cum B. 2. R., v. N. c) Comma hic in A. al. v. N. d) Ms. Ba. ἀκρατάτῃ v. N.

καὶ πᾶσ.) Capit. (ſ. Lamprid.) *Perennis* autem — *accepit*, (v. ſupra) et paulo poſt (p. 488.) *Perennis cuncta ſibimet vindicavit, quos voluit, interemit, ſpoliavit plurimos, omnia iura ſubvertit, praedam omnem in ſinum contulit.* Dio in diverſum abit, ſtudioque hominis potius, quam veritatis, videtur duci, cum ait, *ignavia* Commodi *coactum* eſſe *Perennem*, ut *rerum ſummam* ipſe *adminiſtraret*, quod deſcripſit, ut ſolet, Zonaras. *Boecl.*

Cf. ad §. pr. e. v. εἶχε. et i. v. ἐνεχ., pro qua formula Noſter hic variat, non tenente Stp. Th. v. ἀνεδ. cum acc. rei, ſed tamen cum Lat. Bg., qui plane ut Sch., tota phraſi fortaſſis ducta e Lat., cum, praeter Suid. 1, 162. i., repererim modo in Geop. „ἀν. ἐργασίαν, *recipere*" et Polb. Ern. „ἀν. πρᾶξιν, ſuſcipere *negotium*" ſed ap. Luc. 2, 543. l. 50. τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, *in ſe* recipiens *omnia*, quod adiunctum monſtrat merum act., etſi h. l. illa vis med. procedit, cf. Plut. Krg., ſervante hic Bg. pron., ubi Sch. „α. pron. relat., ſed ita, ut plerumque ſimul connotet, quae ipſe, ab aliquo diſtinctus, agit ſ. patitur, *er ſelber*" quae oppoſitio ſane hic valet, ſed ut praecedat quoque aliud notione ſimplici αὐτὸν, qualis diverſitas etiam ſupra ap. Lampr. — ipſe *potens* — ipſe *deliciis* rel. Iam in rebus Mss duabus, inter ſe implicatis, quoad interpunctionem, primo quaeritur, quorſum pertineat tota §. 4., de ordine, a nobis conſtituto, utrum ad priora adhuc, an ad ſqq. Qui poſt ἀνεδ. uſurparunt diſtinctionem maiorem, ut colon, ii ſepararunt a pr. illa πλουτ. λ. §. 4. Sed, dum ibi poſt ἀντιπ. iterum diſtinguebant magno ſigno, colo aut puncto: illos dat. ſolitarios reliquerunt et ſuſpenſos; niſi vel ſic ad pr. referre voluerunt. Prae qua ratione melior eſt haec, ut poſt ἀνεδ. fiat colon aut punctum, et ſic finiatur res illa de laboribus ac negotiis imperii, ſed, tractis dat. illis §. 4. i. ad ſqq., et commate facto poſt ἀντιπ., nova res et ſententia inchoët de avaritia, in quam et conveniunt, quae ſequuntur inde a τούς τε λ., quae et eſt Bg. ratio et Ms., qui poſt ἀντιπ. clare fert comma, ſed tacite cum Stp. colon poſt ἀνεδ. Sed lectio nova Mss., cum in καὶ πᾶσ. deletum καὶ mutatur in δὲ, recurrit infra 2, 2, 8. i., ſed eſt tum ignota P. ac Ms. Ve., tum violenta Gloſſatoris opera, ob tranſpoſitum δὲ, orta illa hinc, quod vel καὶ ob ſq. ſimilem ſyllabam πασ excidiſſet in Cod. aliquo, unde laboranti ſeriei ſuccurrebatur, addito δὲ, vel potius, quia Gloſſatori non viſus eſſet Noſter diſtinguere ſatis res et perſ. diverſas, quod per adverſantem δὲ ſolet fieri dilucidius.

ἀκρατήτῳ) Ms. ἀκρατάτῃ, praeter nullum Iota ſubſcr. de more, praebet primo ſexum alium adi., fem. pro communi, deinde vero ſenſum eundem, quanquam a tropo alio, ut Lat. dr. *ſumma* cupiditas, qua tamen notione tropica non reperi, cf. Stp. Th. et Heſ. 1, 206. c., niſi

προσκτωμένων ἀεὶ καταφρονή- quidem semper contemtu, non-

ap. Gat. Adv. Misc. p. 451. A. m. ex Aristot. „ἐκ τῆς ἀκρατάτης ἐλευθερίας κ. λ., *ex* summa *libertate*" videturque minus esse glossema, quam error oculorum in litterarum similitudine, cum, praeter Mss. rel., etiam P. *inexhausta* divitiarum *sitis*, (unde Sch. partim in πλ. „*divit.* cupiditas *inexb.*") videantur prodere lectionem vulg., quae et, de Bg. interpretatione, multo exquisitior, utpote habens tropum ac metaphoram, ubi rei, vita carenti, tribuitur actio, ut *impotens* sit *cupiditas*, quae sui non est potens et compos, quae se non continet, ut v. c. *mulier* dr. *impotens*, cf. G. Th. 1013, 21. cum ἀδύνατος et syn. ἀκρατής, quanquam de Bg. notione adhuc dubitari potest, cum illi adi. et verbali tribuitur vis act., nec pass., in qua sola acquiescit cum L. Ern. etiam Stp. Th. 2, 412. c., ubi „ipsa ἐπιθυμία dr. ἀ. ap. Herodi. πλ. ἀ. ἐπ., *divitiarum* effraeni *cupiditate*, s. *effraenata*. Ita enim interpretando mihi videor melius vim vocabuli exprimere, quam, ut alii, *immodica* cupiditate" cuius prima Latt. ap. G. Th. etiam tantum pass. explicantur, at illud affine ἀκρατής ap. Stp. Th. p. 404. e. cum L. Ern. act. et pass., sed tantum act., de re ac pers., ap. Foes. Oec. p. 12. b. e. L. N. T. Krb., ad Moer. p. 25. N. 1. Ind. R. Or. V. 4. Fisch. Aesch. Xen. Cyr. Z. Dion. H. S. T. 1. Ael. V. h. cum Per. ad 2, 41. p. 179. b. e. Plut. Hs. et Arist. Kust. ex Ran. v. 862., ubi ἄνθρωπον — ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς — στόμα, hominem — *ore* effreni, *incontinenti*, sed Schol. μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον, pass. adeo, ut Hes. 1, 200. e. ἀκρατῆ, ἄπρακτα, ἀκράτητα, et 181. m. ἀκάθεκτον, ἀκατάσχετον, ἀκράτητον, quae pass. notio et h. l. valere potest; Bg. versante forte liberius, ut, eodem tropo, cupiditas, quae non potest contineri ac domari, uno Lat. *indomita*, sit i. q. nimia, vehemens, it. Stp. immodica, et summa; ut vel sic Ms. lectio cum vulg. conveniat, ubi valebunt nostra *zügellos*, zaumlos, *ungezähmt*, it. *unbändig*, cf. de verbalibus in τὸς sensu utr., act. et pass., Abr. Dil. Th. p. 575. m. et ad Aesch. 2, 162. m. 181. e. 371. m. et Fisch. ad Well. p. 134. e., sed de re ipsa in contrariam partem Dion. Cas. p. 1211. l. 77. ἰδίᾳ μὲν οὐδὲν — πρὸς πλοῦτον περιεβάλετο, ἀλλὰ καὶ ἀδωρότατα καὶ σωφρονέστατα διήγαγε, unde hausit supra Zon. ad §. 2. e. εἰασ. N. Ox.

τῶν μ. πρ.) perpetuo *contemtu*. Haec figura dr. ἓν δι' ἑνός, quam exemplis illustrat Sch. in Ind. Faber ad Eccl. v. 115. Schott. Obs. H. 1, 9. p. 12. sq. 2, 42. p. 89. sq. Nodis Cic. 1, 16. p. 296. sq. et c. 17. p. 296. sq. Sic Noster εὐθὺς φυγὴ 8, 1, 10. *Leisn.*

Cf. supra ad 1, 3, 5. c., sed Sch. in ἀεὶ „κ. semper *contemtu*, h. e. perpetuo *cont.* Videtur esse synchesis adv. cum nom. s. ὑφ' ἕν, cuiusmodi in illo Virg. *semper* — *deus* ecl. 1. et l. 1. v. 124. Lucr. *semper* — *florentis*. Sic Virg. l. 1. Aen. *ante* — *malorum*. Sic ap. Hom. ΙΛ. β. ἀειμενέτης, *sempiternus*" male miscens illa, ubi adv. est cum adi. s. particip., cum figura ista modo sit in adv. cum subst., ad Aristoph. l. l. diserte scribente Fabro „ita et ap. Herodi. est ἀεὶ καταφρόνησις, perpetuus *contemtus*" pro quo, cum in Ms. Bg. nihil plane reperissem, haud dubie culpa scribae, e P. statim restitui adv., cum et Lat. haberent, ut Ter. *patris* semper *lenitas*, ut et Sch. porro servavit in subst. κ. „*semper* contemtu *bonorum* iam *possessorum*, ut avari solent, h. e. nihili pendens, quae iam acquisiverat" per P. explicans, (pro, non magna satis nec sufficientia, sed pauciora putans parta,) in v. πρ. faciens cum Bg. e Sb. Ind.,

σει, τῶν δ' οὔπω παρόντων ἀπλήστῳ ἀντιποιήσει [c], τούς τε πατρῴους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο, καὶ, ὅσοι	dum autem praesentium inexplebili affectatione, cum paternos amicos primus criminari coepit, tum quotquot

c) Comma hoc in Ms. Ba. cum ed. B. I. et In., pro puncto Stp. rel. et colo al., v. N.

immemor ellipsis subst. χρημάτων s. κτημάτων, tacente L. Bos., ut G. Th. in Bg., absolute aeque posito, ac Gr., cui tamen affine est illud, *Non minor est virtus*, quam *quaerere*, parta *tueri*; tenente Stp. Th. tantum med. 2, 470 D. e. cum Lat. „insuper acquiro, s. comparo" cumulata praepositione, cum iam sit in Bg., cf. L. Ern. Ind. Is. Ev., ap. Luc. 2, 893. l. 43. *conciliare*, Diod. S. 1, 155. l. 75. *adipisci*, (i. q. l. 70. κατεκτήσαντο,) Thuc. 183, 72. sibi *adiungere*, Xen. Cyr. Z. 1, 5, 8. R Or. V. 4. 6. 8. Lyc., sed V. 7. Is. ἀεί τι προςκτᾶσθαι, et Dem. μὴ πρὸς τοσούτοις αἰσχροῖς καὶ ἐπιορκίαν προςκτήσησθε, cum eadem praep., non mihi reperto alibi pass., nisi est ap. Poll. 4, 29., quem locum exsignaram olim sic nude, ut non certo nunc possem dicere, an et hic quaedam Lat. subesset. Sed adv. ἀεὶ, quanquam, ut ante ap. Or. R. Is., copulari per se potest cum pr. v. πρ., tamen h. l. potius ad subst. sq. κτ. pertinere videtur, quia Noster etiam alteri subst. sq. ἀντιπ. dedit adi. ἀπλ., (ut iam priori ἐπιθ. aliquod,) cui adi. par est adv. cum subst., unde membrorum existit concinnitas, quam tamen Noster hic noluit maximam, cum non ad se referantur ἀεὶ et οὔπω, sed οὔπω παρ. componantur cum nudo προσκτ., cui adiungi debuit adv. ἤδη, isti οὔπω oppositum, ubi τὰ οὔπω παρόντα sunt pro vulgari τὰ ἀπόντα, *absentia*, forte e Lys. R. Or. V. 5. p. 433. l. 8. τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπιθυμῶν, per artem sententiam mutante Nostro, sumtis loco participiorum substantivis, quorum ἀντιπ. caret Stp. Th., non item L. Ern. „studium alicuius rei comparandae, vindicandae, tenendae" mihi tantum cognita notione universa, pro studio, amore, cupiditate ap. Ioseph. 1, 222. m., deinde praecipua ac forensi ap. Dion. H. S. T. 1, 711, 43., ubi est cum gen. rei, ut hic, ubi Sch. plane cum Bg., ap. G. Th. „vehemens studium, sed fere nimium" at h. l. pro simpl. studio ac Gr. ἐπιθυμίας, (nobis *Verlangen*, Begierde, *Bestreben*,) ob adiunctum ἀπλ., quod G. Th. tenet in Bg., pass. exposito „quod expleri non potest" ut Latt. Stp. Th. aliunde sunt planiora, *insatiabilis* et *insaturabilis*, cf. Hes. 1, 454. ἄπληστος, ἀχόρταστος, in N. tantum e Proverb., cf. tamen Ind. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach. cum Geop. et infra 1, 12, 11. m. ad ἀκορεῖς.

πρῶτος — ἤρξ.) Redundare hic v. ἀρχ. cum inf., cf. 1, 3, 2. e., monstret adiunctum adi. πρ., pro adv. positum, quod cum eodem v. ap. Dem. 1462, 24., ut ap. Thuc. 127, 53. adv. πρῶτον, et Call. h. Di. v. 113. τὸ πρῶτον, tacente Stp. et G. Th., cum tamen et Lat. habeant sic adi. et adv. cum v. *coepit*, it. syn. *prior*, cf. Ter. Hec. Prol. alt. v. 25. et Plin. ep. 2, 14, 2. e. 7, 31, 7. e., ut de Bg. ad διαβ. aliter, quam 1, 6, 3. m., ap. G. Th. cum Gr. n., hic pro crimina ac vitia iis tribuere, de iis confingere, et falso memorare, animum eorum, consilia et instituta carpere, noxia et indigna Commodo vocare, odiosa reddere ac suspecta; unde mox explicandi variandique causa εἰς ὑποψ.

πλούσιοί τε ἦσαν καὶ εὐγενεῖς, τούτους εἰς ὑποψίαν ἄγων [f], τὸ μειράκιον ἐφόβει, ὡς ἂν, αὐτοὺς διαχρησάμενος, ἀφορμὴν αὐτῷ	opulenti erant et nobiles, iſtos in ſuſpicionem adducens, adoleſcentem terrebat, ut illis interficiendis occaſionem ſibi

f) Ms. Ba. ἄγων τὸ μειράκιον, ἐφόβει. ὡς λ. commate ſtulto, ſed diſtinctione maxima ante ὡς ſolenni.

ἄγειν, reddente Sch. in πρ. cum Bg. Sed in P. Vs. per edd. omnes ἠρξ. comparet redditum *inſtitit*, ut in v. ὑπ. Sch. *inſtans* repetit, quod vix iuvat G. Th. v. *inſiſto* 1147, 19. et v. *inſto* 1156, 37., ut putem potius vitiatum ex *inſtituit*, quo Lat. et alii v. Gr. reddunt.

πλουσ. — κ. εὐγ.) Variatur in iunctis his tum per copulam, tum per ſyn., cum 1, 6, 8., cf. 1, 2, 3. m., libere verſante P., ſed Sch. in εὐγ. agente cum Bg., ſed de re ac Perennis ſaevitia conſentiente Lampr. p. 488. cum N. Caſ. 3. et p. 490. i. In ſq. formula Bg. e P. capit Gr. v. ἀγ, pro compoſ., per quod Lat. et explicat Stp. Th. 1, 60. B., tenens idem formulam totam ſine auctore, ſed 2, 1390. E. e. affines per Lat. idem. cf. Poſſ. Call. p. 684. e., pro, aliquem facere alicui ſuſpectum, et alteri excitare malam opinionem de aliquo, malique animi et inimici; repetiente me tantum ſimilem formulam εἰς ὑπ. καθιστάναι ap. R. Or. V. 6. it. v. ἀγ. cum εἰς εὔνοιαν aut ſimilem rectionem, cf. V. 4. in ὑπ. et ἀγ. V. 8. And. et Din. cum Dem. Xen. Cyr. Z. et Diod. S., ut ipſa Noſtri formula forte e Lat. fuerit, cf. G. Th. in v. Bg., mutante P. rectionem Noſtri, etiam ad ſq. ἐφ., unde partim Sch. „*perterrefaciebat* eum" quod Lat. et in Ind. Xen. Cyr. Z. et ap. Stp. Th. aliunde, non item Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Dem. 129, 27. cum Ind. Ael. V. h., ut pro liberiore P. ad διαχρ. Sch. „quum *interfeciſſet* illos" cum aliis Intp., cf. Ind. Geop. Stp. Th., cuius locus e Thuc. eſt in Ind., non item alius p. 82. i., Bud. C. 1057, 28. Kuhn. ad Ael. V. h. 3, 45. p. 320. a. i. N. 3., ut ad Thom. M. p. 222. διαχρῶμαι τὸν δεῖνα, — κρεῖττον, ἢ φονεύω, N. 6. etiam hic Noſtri locus ſine Vs. laudatur, Suid. 1, 581. i. nude, ſed Heſ. 1, 976. m. διαχρώμενοι, ἀναιροῦντες, cum N., ſed ante διαχρῆσθαι, καταχρῆσθαι. quod ap. G. Th. etiam in *abuti* „valde uti" non tamen uſurpato de perſſ., ut Gr. noſtrum, quod, e notione pr. διὰ, cum in compoſ. auget, continuat, abſolvit, (cf. L. Ern. Nr. 14. ſq. cum Z. ad Vig. p. 571. a. e. b. i. p. ſq. a. m. Nr. 2. ſq. et Nr. 7.) ſit propr. uti valde, plane, omnino, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., et ſic abolere, tollere, removere e vita conſpectuque, ut, eodem ſenſu et uſu de perſ., viciniora Lat. *abſumere* ac *conſumere*, ap. G. Th. cum Grr. al.

ἀφορμ. αὐτῷ) P. αὑτῷ, quod ſit pro ἑαυτῷ, videtur legiſſe; alioqui Perennius ipſi Commodo hanc occaſionem praebuiſſe diceretur bona illorum diripiendi. *Steph.* Sive αὐτῷ legamus, ſ. αὑτῷ, participium διαχρ. ad Commodum, pron. αὐτῷ ad Perennem referetur aptius, ut arguit §. 16. infra. *Sylb.*

Sch. „pro α. P. videtur legiſſe α. *ſibi*, nempe Perenni, non Commodo, (et tamen in v. π.) *praeberet* ipſi *occaſionem*" prius fere e Stp., qui in Th. non tenet formulam παρέχειν τὶ ἑαυτῷ, nec mihi aliunde notam, ſed forte ductam e Lat., cf. G. Th. in v. Bg., tenentibus et noſtratibus *ſich* etwas *verſchaffen*, quibus par e conſequenti P. *ut* ipſe *ha-*

παράσχοι g) καὶ ἐξουσίαν ἁρπάζειν τὰ ἐκείνων κτήματα. praeberet ac poteſtatem rapiendi illorum bona. Ali-

μέχρι μὲν οὖν τινος ἐπεῖχε τὸν 5. quamdiu quidem cohibuit

g) Ms. Ba. *παράσχῃ* v. N.

beret, ubi refert ſane, ſed Bg. clarius, pron. aſperum *ἁ.*, ad Perennium relatum, ad quem et pertinebant pr. *ἠρξ.* et *ἀγ.*, ſicut, niſi haec inferiora pertinerent eodem, non videres, quorſum Noſter tam multum graviterque de iſtius hominis avaritia diceret init. §. *πλουτ.* — *ἀντιπ.*, quo de homine non modo idem teſtatur §. 16., ſed et ſupra Lampr., ut, de Sb. ſententia, vulg. hic omnium pron. *ἀ.*, pro altero *ἁ*, ſupra habuimus; ut tamen, perſpicuitatis ergo, et ne quis in legendo teneatur incertus, forte melius per aſperum edatur. Nec mihi obſit, quod etiam Commodo tribuuntur avaritia, caedes ac rapinae tum a Noſtro deinceps, nominatim 1, 17, 3. m., tum a Lampr. c. 7. e. p. 494. 5:3. i., cum non quaeratur, quid univerſe ac per ſe fieri cogitarique poſſit, ac per hiſtoriam adeo verum ſit, ſed, quid ſeries loci tota poſtulet. Ac quanquam *διαχρ.* de Commodo capi poteſt, ad *μειρακ.* relatum per ſyneſin, cf. 1, 5, 2. m.: tamen aeque, cum per hiſtoriae fidem, quam ante approbavimus, tum per ſeriem orationis, ad Perennium pertinet, ut de quo maxime ſermo inſtitutus eſt inde a §. 2., unde et *διαχρ.* melius cohaeret cum pr. *ἀγ.* de eadem perſ.; in quo participia diverſorum temporum iterum concurrunt, praeſ. et aor., ſed praeſ. pro eodem ſ. praeter.; ſicut Ms. modus alius in v. *παρ.*, coniunct. pro optat., deinceps recurrens, fuerit lapſus in litteris ſimilibus ſine Iota, cum ſaltem *ὡς* habeat modum utr., cf. 1, 1, 1. m. v. *ὅπως* et de *ἀφ.* 1, 3, 15., ſed de *ἐξ.*, h. l. pro iure ſ. cauſa, N. T. Io. 1, 12. it. Stp. Th. 1, 1133. D. e. „poteſtas, — ius, — interdum cum inf. *ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν*, — quod et *ἐξ. παρέχω* dr." ſine auctore; ubi oportuit adiici, poſt hoc ſubſt. poni inf. vel cum artic. gen. *τοῦ*, vel ſine eo, ut hic, cf. Dem. 625, 18. 739, 10. 747, 18. 763, ult. 775, ult. 807, 11. et N. T. Io. 10, 18., duo P. ſubſt. ad *κτ.* deſerente Bg. et cum Sch. Lat. ad v. *ἁρπ.*, quod Stp. Th. phyſico hoc ſenſu non tenet ex proſaico, cf. tamen Ind. Dem. cum Xen. Z. Cyr. et Pol.

μέχρι) In hoc *μ.* cum *τιν.* variat Noſter per imperfectam formulam pro plenis §. 1. et 1, 6, 1., ſpectante huc Stp. Th. 2, 908. F. m. ſine numeris cum P. (ut Bg.) ſed de ellipſi ſubſt. *χρόνου* monente tantum D. e. in aliis, pro qua longior eſt illa *μέρος τοῦ χρόνου* in N. T. L. Krb., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum L. Boſ. p. 376. e. 378. in. Abr. Dil. Th. p. 60. i. „*μ. τ.* tam de loci, quam temporis ſpatio" (ubi tamen non monet, ſubſt. *διάστημα* ſupplendum eſſe ad notionem primam de loco,) Zoſ. 3, 18, 8. Dem. 893, 21. Suid. 2, 547. i. Heſ. 2, 589. i. *μ.*, *ἕως τινὸς*, ſine N., cum poſuerit ſuo more, ut, reperiens alicubi plenum *μ. τινὸς*, modo *μ.* daret cum expoſitione tamen iuſta, (cf. de *μ. τούτου* Stp. per aliam adhuc notionem ac de re ſimpliciter Ind. Xen. Z. Pol. et Bach.) reddita formula cum P. etiam ad Vig. p. 408. a. e. N. 94. hinc, ſed cum Bg. v. *ἐπειχ.*, ubi Sch. deſerit P. „*continebat* eum in officio" ſed Stp. Th. ſaltem notionem habet, non item de re cum acc. perſ., nec Bud. C. 886, e. nec Vig. p. 610. b. m., cf. Heſ. 1, 1333. m. *ἔπεχε*, *κάτεχε*, et Thom. M. p. 341. it. 1, 6, 13. e., h. l. cohibere ac retinere non tam a vitiis univerſe,

νεανίσκον ἥ τε τοῦ πατρὸς μνήμη καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς. ἀλλὰ γὰρ[h], ὥσπερ τινὸς πονηρᾶς καὶ βασκάνου τύχης ἀνατρεπούσης αὐτοῦ τὴν

adolescentem cum patris memoria, tum amicorum reverentia. Verum enimvero, quasi quadam maligna et invida fortuna subvertente, quod in ipso

h) Hoc comma in B. 2. L. al., sed mox post τυχ. comma ineptum ib. et ap. Stp. rel.

quam praecipue a caede; variante Nostro pro §. pr. e. μειρακ. per τὸν νεαν., ubi Stp. Th. saltem cum Bg., e P., cf. Cas. Exerc. Bar. 1. p. 113. b. Fisch. Ind. Pal. Hes. 2, 661. sine N., it. 1, 3, 2. e., sed ad ἥ τ. π. μν. 1, 6, 19., tenente Sch. severum in praep. et αἰδ. „*reverentia* erga *amicos*" quam praep. cum subst. αἰδ. habet Stp. Th. 1, 143. D. m. e Synes., cf. ad Luc. 1, 826. b. N. 54. p. sq. cum loco hoc sine Vs., Ind. Epict. H., mutante Bg. e P. formulam in syn. gen., qui est ap. Dem. 779, 28., cf. Stp. l. l. D. e., sed Bg. subst. ap. G. Th. cum Grr. al. et syn. αἰδοῦς, sed cum Gr. n. in v. *pudor* et *observantia*, cf. Dem. 776, ult. Thuc. 56, 94. cum Schol., Ind. Z. Xen. Cyr. Pol. et Bach., hic metus ac fuga turpitudinis, palam admittendae, ob iudicium iniquum aliorum, hic amicorum, simul cum cogitatione eorum honestatis ac sapientiae; ad τοὺς φιλ. repetendo pron. αὐτοῦ, e pr. τοῦ πατρ., ut respondeat per variationem illis §. pr. τοὺς πατρῴους φ., cf. §. 1. m.

ἀλλὰ γ.) Primo in ἀλ. γ. ponitur ratio, cur praecesserit μεχ. τιν. λ. Deinde τύχη π. κ. β. est factum malum et ab invidia profectum, quod forte accidit. τύχη est factum fortuitum. Nam post hanc ipsam sententiam narrat Herodi. factum fortuitum Lucillae, idque malum et ab invidia mulierculae profectum. Vel Auctor per π. κ. β. Τύχην intelligit Nemesin, numen illud felicibus omnibus timendum, de quo Salm. ad Inscript. Herodis. Non enim dubitant gentiles, Fortunae reliquisque Diis, immo Iovi ipsi, malam invidiam tribuere. Iupiter enim ab ipso Hom. inducitur invidens hominum felicitati Ὀδ. λ', 435. 558. Ἰλ. ρ', 270. (in quibus locis tamen est modo ἤχθηρε, *odit.*) De deorum invidia querelae ap. Aesch. in Pers. 93. 345. 362. 472. 515. 532. 720. 727. 774. 822. 829. 832. Herodt. 3, 40. 112. 7, 10. 8, 109. Romanis scriptoribus hoc esse solenne, ut insperata, et quorum causae non sunt manifestae, tam mala, quam bona, Fortunae Urbis, P. R. et Principis etc. adscribant, docet Gron. ad Liv. 6, 30. (N. 4) Id vero ipsum et hic locus et alia Herodiani confirmant, v. 2, 4, 11. et alibi, cf. Cort. ad Sall. p. 253. (b. m. N. 3. e.) *Leisn.*

Sch. in ἀλ. „γ. dein, (e P.) *enimvero*, — γὰρ post ἀλλὰ videtur esse continuativum, (immo nihil est utr., quam Lat. *sed enim*, v. alibi,) πον. maligna *sors* 2, 4, 11. — β. *invida*, fascinatrice *fortuna*, τ. *fortuna* maligna *atque* invida *subvertente* rectum *ingenium*" v. Exc.

αὐτοῦ τὴν) Post κοσμ. deesse puto φύσιν. *Steph.* Post κοσμ. Schottus in Ms. lacunam esse notat; deesse autem φύσιν, γνώμην, ψυχὴν, s. simile subst. *Sylb.* Deesse videtur φύσιν s. huiusmodi aliquid. *Oxon.* Aut ad κοσμ. addendum est γνώμην, aut femininis substituenda sunt neutra, et leg. τὸ ἔτι σῶφρον κ. κ. *Reisk.* Intelligi potest γνώμην. Schottus lacunu-

ἔτι σώφρονα καὶ κόσμιον [i], συνέβη τὶ τοιοῦτο [k]. Λουκίλλα [l]

6. adhuc erat ſobrium ac moderatum, evenit huiuscemodi

i) Hic in Mss. et edd. nihil eſt varietatis, niſi quod Ing. φύσιν habent poſt κοσμ., v. N. k) Ms. Ba. συνέβη τί τοιοῦτον λ. v. N. l) Ms. Ba. λουκίλα τὸ ἦν λ. v. N.

lam h. l. in Ms. invenit: ſed forſan haec librario tribuenda eſt, quem offendebat elliptica haec loquendi forma, quique adeo aliquid omiſſum putabat. *Stroth.*

Ad L. Boſ. Ell. p. 359. m. in locis, ubi poſt verba aut particip. aut adi. deſit ſubſt. φύσιν, diſerte nominatur „Herodi. l. 1. c. 8. τὴν — κ." ſine Vs., quae ellipſis cum non ſit infrequens: nimis cupide Ing. φύσιν in textum rapuerunt; et quanquam P. etiam id ſubſt. aut in ſuo Cod. habuit, aut, tacentibus ſuper eo noſtris quoque Mss., tantum ſupplevit: tamen videas, id diſplicuiſſe Berglero, qui potius legerit ex his aliquid, αὐτοῦ τὸ ὂν ἔτι σῶφρόν τε καὶ κόσμιον, l. ὃ αὐτῷ ἦν ἔτι σῶφρόν τε κ. κ., ſ. αὐτὸ τὸ ἐνὸν ἔτι σῶφρόν τε κ. κ., niſi, vulgatam ſervans, ſupplevit poſt κοσμ. ſubſt. μερίδα, et ad ſenſum deinde modo reddidit; quod Gr. ſubſt., et alibi oppreſſum, v. L. Boſ. p. 193. ſq., expleverim potius, ne φύσιν ac reliqua illa Sb. faciant ſententiam ambiguam et fidei hiſtoricae repugnantem, quaſi Commodus nondum corruptum habuerit animum, ſed adhuc integrum, cum, praeter loca Lampr., ſubinde prolata, cf. §. 2. ἀποχρ., vel ipſe Noſter teſtatus ſit, eum iam aliqua ex parte fuiſſe depravatum, ut §. 2. e. 1, 6, 2. 6., ſitque ſeries ac ſenſus, adhuc boni quid in Comm. fuiſſe antea, nec dum omnem honeſtatis ſenſum exſtinctum, dum v. c. ad aliquod tempus recordaretur patrem et eius amicos revereretur, §. 1., in quibus ineſt veſtigium aliquod animi, adhuc cogitantis de bono ac malo, et quaedam delicta timentis caventisque, verum deinde etiam hoc boni, quod in eo adhuc eſſet, illam aliquam pudoris honeſtatisque particulam et ſcintillam, reſtinctam etiam fuiſſe atque oppreſſam; ſicut tropice de animo μερὶς bene dicetur de rebus, quae ibi ſunt, de ſententiis, motibus ac cupiditatibus quibusdam moderatis et honeſtis, σωφρ. κ. κοσμ., cf. 1, 2, 3. e., quibuscum conſiſtunt, quae iam irrepſerant, pravae quaedam et immoderatae opiniones cupiditatesque, tum per experientiam, tum et per decreta S. S., cf. Rom. 7, 15. ſqq. 8, 4. ſqq.

συν. τὶ τ.) Ms. primum τὶ cum hoc accentu inverſo, qui alias eſt interrogantis pron., memini in Codd. aliis, ſed obſcure, et alterum in neutro pron. τ. cum ν ἐφελκ., ut in τοσοῦτον 1, 7, 9., infra redit, ſed per inconſtantiam, dum v. c. pro τοιοῦτον rurſus noſtri Codd. praebent τοιοῦτο 2, 5, 16., ut gloſſam e comparatione agnoſcas, ſed hic forte etiam aliam ex opinione formae Atticae, quae in illo per ν ἐφ. putatur, v. Fiſch. ad Well. p. 64. e. 138. m. Ind. Plut. Hſ. et Luc. ibique 1, 555. N. 86. b. e. 738. N. 40. 770. N. 8. 774. N. 5., cf. Ind. Dem., cui add. 316, 12. 387, 13. 354, p. it. τὶ τοιοῦτον ἔγκλημα 60, 24. 67, 24. 113, 15., tum affine noſtro συμβαίνει τὶ τοιοῦτον, οἷον λ. 38, 7., contra alio ordine τοιοῦτόν τι 108, 3. 366, 10. 386, 19. 534, 22. 535, 19. et τοιοῦτό τι 188, 23., tum, quoad Vs., Ind. Fiſch. Pal. cum ſyn. v. „ἐγένετό τι τοιοῦτον, *res* ita *habet*, — pro quo — dr. ἐγ. τοιοῦτόν τι" Stp. Th. 3, 455. F. m. ,neutr. τοιοῦτο et τοιοῦτον, — et quemadmodum τοιόσδε τις dr. pro τοιόσδε,

ἦν τῷ Κομμόδῳ πρεσβυτάτη quippaim. Lucilla erat Commo-

vacante pron. illo τὶς, ita etiam τοιοῦτός τις" nec tamen fubiiciens τὶ cum neutro aliquo, neque v. τὶ p. 1548. D. fqq., errans idem in τὶς quafi pleonaftico, quod hic Bg. exprimit, fecus ac alibi, fed ut fufficiat Lat. *quid tale* f. *tale quid*; ferente G. Th. „*quidpiam*, τί, (hoc accentu,) aliquantulum" non vero fcripturam illam Ms. Bg. per duplex *pp*, cf. de fyllaba *piam* 1, 13, 14. e., fed de Bg. ad τοι. 1, 5, 4. e., noftratibus hic quidem, ubi narrandi quafi quoddam fit exordium, f. res breviter proponitur ac nunciatur, potius utentibus illo *dieses* f. *folgendes*, fine τὶ, quam fevero *etwas dergleichen*, quomodo τὶ τοι. redditur Ind. Plut. Hf. v. τὶς m. alio in contextu, fed Sch. in v. σ. „τοι. *ita* res *accidit* f. evenit" cum Bg. et P., cf. aliunde Stp. Th. 1, 652. B. fqq., ut Dem. Ind. add. συνέβη τὶ τοιοῦτον 1273, 11. et συμβέβηκε δὲ τοιοῦτόν τι 1238, 25., cf. 66, 16. 70, 4. 137, 5. 139, 19., ap. G. Th. in v. Bg. cum Gr. n. et viciniore per praep. Gr. ἀποβαίνω et etiam Lat. *contingere*, et 1213, 91. „contingit *aliquid*, συμβαίνει, γίνεται, pro accidit."

Λουκ.) Caufam huius confpirationis aliam refert Capit. (f. Lampr. in Comm. c. 4. i. p. 482.) *crudelis* vita *Commodi* Quadratum *et* Lucillam *compulit ad eius interfectionem confilia inire.* Sed Herodiano noftro mos eft, interiores caufas indagare, cui ob id haud dubie praecipue in talibus credendum. Certe, cum Dio (Xiph. 375, i.) diferte tradat, Lucillam οὐδὲ ἐπιεικεστέραν, οὐδὲ σωφρονεστέραν τοῦ ἀδελφοῦ, *neque moderatiorem, neque continentiorem fuiffe fratre:* non eft verifimile, folam crudelitatem fratris ipfi eam mentem confiliumque iniecifle. *Boecl.*

Qui hic iterum fapit e Caf. ad Lampr. l. l. N. 2. „caufam huius confpirationis aliam affert Herodi., qui omnia diligentiffime perfequitur" Anglis ap. Heyn. H. 4, 1014. fq., cum et ipfi a Noftri partibus ftarent, non in N. reprehenfis. Ms. primum, λ unum in nomine proprio, de more eius, cf. 1, 2, 2. in. in κομοδ., non mihi deprehenfum, nec ap. Lat., cf. Exc. ad 1, 2, 1., neque ap. Gr., cf. Anton. ad fe ipf. 8, 25. i. cum N. Sed Ms. alterum, τὲ infertum, hic vitiofe habet, cf. 1, 3, 13., et forte alieno loco e marg. fufceptum eft, cum quis Gloffator ponendum voluiffet poft fq. τῷ aut αὕτη, nifi ortum e pr. fyllaba λα, cum faepe in Codd. vitiofe quid repetatur e pr. vocabuli fine aut eodem aut fimili, in primis per maiufcula elementa; quanquam, de folenni confufione, etiam pro τὲ fufpiceris δὲ fuiffe ab initio, pro γὰρ, quod et ipfum in principio narrationis procedat, et magis fortaffe, quam fi illud τὲ fuftineas, ut Hebr. ו, v. c. ap. Iobum init., et interdum Lat. *et* f. *atque*, cf. G. Th. 511, 11. fqq. et 416, 13. fqq., ficut denique in ifto τὲ latere poteft δὴ, pro *fcilicet* f. *igitur*, quae etiam confufa effe poffunt a fimilitudine litterarum quadam; ut tamen, cum Mss. rel. et P. taceant, femper agnofcas Gloffatorem, qui forte offenfus fit eo, quod Nofter ita fimpliciter narrare inciperet et fine qua copula et particula.

πρεσβ. παντ.) Reinef. ad oram libri (edit. Par. 1.) corrigit illud πάντων, mutatque in πασῶν. Sed nihil videtur mutandum effe, fi Herodianus hoc dicere voluit, Lucillam fuiffe maximam natu non modo fororum, fed et fratrum Commodi. An hic conftructio eft non πρὸς τὸ ῥητὸν, fed πρὸς τὸ σημαινόμενον, de qua Kuft. ad Arift. Plut. v. 291.? Huc pertinet Hor. *fortiffima* Tyndaridarum. *Leisn.*

Per veritatem hiftoricam fane Lucilla fuit maxima natu fratrum ac

πάντων ἀδελφή[m]. αὕτη πρότερον Λουκίῳ Βήρῳ αὐτοκράτορι συνῴκει, ὃν κοινωνὸν τῆς βασιλείας Μάρκος ποιησάμενος, ἐκδούς τε[n] αὐτῷ τὴν θυγα-

do maxima natu ſoror. Haec prius Lucii Veri imperatoris coniux fuerat, quem cum conſortem imperii Marcus adſciviſſet, nuptumque dediſſet ei filiam,

m) Hic colon in Stp. rel. n) Ms. Ba. ἐκδοὺς δὲ αὐτῷ λ. τ. N.

ſororum Commodi, et omnino Marci liberorum, cf. Exc. ad 1, 2, 1., quem poſtr. gen. παίδων quoque hic ſuppleas, quod ipſum neceſſe eſt, ubi deſcendas ad illam ſyntheſin ſ. ſyneſin, cf. L. Boſ. Ell. p. 257. i. et ſupra 1, 5, 2. m. et 3., quae hic enallage generis, ut etiam vocatur, eiusmodi eſt, cum genus adi. diſcrepat a genere adiuncti ſubſt. et ſimul vicini adi., quo de cf. ad Luc. 2, 132. b. e., ubi „μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν" ex 1, 582. a. N. 45., ubi a. e. aliud ſimile Ienſ. profert, inter ſoloecismos referens; ut Noſtri formula eſt ad ſenſum eadem cum illa 1, 13, 2. ἡ πρεσβυτάτη τῶν Κομμόδου ἀδελφῶν, a Bg. omiſſo, ut alibi, e P. adi. παντ.

αὕτη) Leisn. in Vol. aliquo ad h. l. ſignarat modo „Capitol. — et Dio —" cuius poſtr. ſunt ap. Xiph. 363, 18. ſed prioris p. 408. 425. e. 317., ubi de Marco p. pr., *poſt exceſſum divi Pii* — fratrem *ſibi* participem *in* imperio *deſignavit*, quem *Lucium* Aurelium *Verum* Commodum *appellavit*, Caeſarem*que* atque *Auguſtum* dixit, *atque* ex eo *pariter coeperunt* remp. *regere*, cf. p. 326. 406. ſq., ap. quem deinceps etiam ſimplic. audit *Verus*, it. *Lucius*, it., ut ap. Noſtr., *Lucius Verus* p. 427., ſemel quidem, ſed fere ſemper ap. Anglos Heyn. H. 4, 991. ſqq. cf. Xiph. l. l. 8. 16. 40., at Sb. Ind. v. συν. ex h. l. „de femina maritata" cf. Dem. 841, p. et ſupra 1, 6, 11., e P. ſumente Bg. aliud tempus.

ὃν κοιν.) Stp. Th. 2, 298. B. ſq. modo affert locum Noſtri e P. 2, 12, 5. e. ſimilem, cuius formulam per v. med., (quo variat cum act. §. 2. m.) partim cognovi ex Ind. Xen. Cyr. Z. „π. κοιν. participem reddere" ſed cum ſyn. vv. ap. Zoſ. 4, 1, 4. ἑλέσθαι κοιν. τῆς β., imperii *conſortem* ſibi *deligere*, 1, 30, 1. αἱρεῖσθαι — τῆς ἀρχῆς κ., *imperii* conſortem *facit*, quod ſeverum Lat. v. et hic procedebat, 3, 1, 4. ἑλέσθαι κ. τῆς ἀρχ., *imperii* conſ. *deligere*, ubi non ita bene, ut in loco primo, vis med. v. iſtius expreſſa, cf. Phil. in Flacc. p. 748. F. m. et ap. Noſtr. 5, 7, 10. e. θέμενος αὐτὸν κ. τῆς ἀρχ. et 3, 9, 1. κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας, et, praeter Lampr. ad N. pr., etiam p. 412. *principatu* etiam *imperatoriae* poteſtatis *indulto*: ſibi*que* conſortem *fecit*, quum *illi* ſoli *ſenatus* detuliſſet *imperium*; ubi noſtrates fere *Reichsgehülfe*, pro quo cum Vern. vet. Angli ap. Heyn. H. 4, 991. m. *ernannte* ihn *zu* ſeinem *Mitregenten*, ſed Xiph. 363. i. Μάρκος — προσειλήφει ἐς κοινωνίαν τοῦ κράτους εὐθὺς τὸν — Λούκιον Βῆρον λ.

ἐκδούς τε) Sch. fere cum P. „quum *locaſſet* ei *in* matrimonium *filiam*" cf. 1, 2, 3. i., ubi med., pro quo hic per act. iterum variatur, cf. Ind. Xen. Cyr., cum Bg. phraſi, et Angl. ap. Heyn. l. l. e Capit. l. l. Tum Ms. δὲ pro τὲ, ut alibi, hic praebetur in membro ſecundo, ubi per ſe ſtare poteſt, quaſi μὲν omiſſo in primo membro, ut tamen ad notionem

τέρα, δεσμὸν εὐνοίας ὀχυρώτα- vinculo benevolentiae firmiſ-

ſit idem cum vulg., quod cum Mss. rel. diſerte refert P., ſaepe cum δὲ varians ac confuſum, ſicut, μὲν omiſſo, etiam τὲ adfuit 1, 6, 3. e.

δεσμ.) Mss. ἐχυρ. aut gloſſa eſt, aut lapſus librarii, variantibus iſtis adi. duobus et alibi, cf. ad Xen. Cyr. Z. 2, 4, 17. p. 229. a. e., ubi recte pro ſyn. habentur, et ad Thuc. p. 28. a. e. N. 65. p. 498. a. e. N. 43., ubi tamen ἐχ. praefertur, ut et ſubſt. ap. Ioſeph. 1, 275. ſ. 20. l. 3. i), quae omnia, una cum v. ὀχυροῦν, ſine Var. alias occurrunt, v. Ind. Fiſch. Aeſch., Z. Xen. Cyr. Pol. et Bach., Dion. H. S. T. utr. Luc. et Ern. Polb., cuius in Lex. „ὀχ. pro ἐχ." ut Stp. Th. „ὀχ. i. q. ἐχ." nec e Noſtro et pauperrimus, etiam in derivatis inde, cf. Suid. 2, 749. e. 1, 931. m. cum N. „ἐχυρῶς, alias ὀχ." Heſ. 2, 830. e. p. ſq. i. 1, 1565. m. cum N. 7. „ἐχυρόω, quod idem, ac ὀχ." Sb. Ind. hinc „ὀχυρὸς δεσμ." tantum in poſitivo, aliunde tamen afferens ſuperlat., nihil ut teneat Stp. Th. in δ., huc valens, ubi δεσμ. εὐν. videtur eſſe Lat. *vinculum* cum gen. aliquo, ubi G. Th. cum Gr. n. „metaph. ad *connectendas* amicitias *vel* tenaciſſimum *vinculum*, — amicitiae, — *vincla* amoris *arctiſſima*, — omne illud, quo quid continetur et conſervatur" praeſidium, adiumentum, vulgo medium, res apta hic ad conſervandam benevolentiam mutuam, cf. Thom. M. p. 204. et Moer. p. 127. (per vanum diſcrimen inter δεσμὸς et δεσμὸν,) phyſice, vel abſolute vel cum gen. rei ſ. perſ., L. N. T. Foel. Oec. Ind. Hom. Orph. Soph., R. Or. V. 6. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Fiſch. Pal., Fab. Aeſ. Hſ., tropice vero, abſolute Orph. h. 12, 4. Theogn. v. 459. cum Cam. Schol. Gr., R. Or. V. 4. p. 271. l. 8. Demad. ἐμβαλεῖ — μέγιστον εἶχον δεσμὸν τὴν τῶν Μακεδόνων φρουρὰν, V. 8. p. 685. e. Plut. Hſ. ex 17, 8., cum gen. rei ſ. perſ. Orph. h. 46, 5. ὁ δ' ἀνέδραμε δεσμὸς ἁπάντων, hic *cuncta* ruentia *fulſit*, Bacchus, immo *tunc* vinclum (fulcrum) *hic* omnium *obivit*, i. tum vero ille circuivit, tanquam fulcrum omnium, i. ſtator, conſervator, et 86, 4. de morte, ἡνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμὰ, *quando* perrumpis *naturae* vivida *clauſtra*, immo *quando* naturae *ſolves* (exſolves) firmiſſima *vincla*, Long. Mor. 40, 1. e. p. 226. m. Plut. Hſ. ex 19, 2. πειρατέον — τοὺς τῶν ἡδονῶν ἥττους — γάμῳ καταζεῦξαι. δεσμὸς γὰρ οὗτος τῆς νεότητος ἀσφαλέστατος, *ubi* adoleſcentes *voluptatibus* nimiis *dediti* ſunt, — *animus* appellendus *eſt* ad *eos* matrimonii *vinculo* colligandos; *quod* eſt *tutiſſimum* iuventutis *vinculum*, immo *tentandum*, ſtudendum *eſt* voluptatibus *obnoxios* — coniugio *alligare*. Vinculum *enim* hoc *eſt* iuventutis *firmiſſimum*; ubi eſt retinaculum, frenum, impedimentum; quo ſenſu et capio illud N. T. Marc. 7, 35. ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης αὐτοῦ, *ſolutum* eſt *vinculum* linguae *eius*, i. remotum eſt, quod linguam eius, loquelam, loquendi facultatem, coercebat et impediebat, ubi bene Luth., ut hic Vern. Tum Sch. „ἐπ. *affinitatem* cum *aliquo* faciens *fortiſſimum* benevolentiae *vinculum*" cf. 1, 6, 11. it. de πρὸς 1, 5, 5., Noſtro bis ponente v. καὶ in non magno intervallo, per gratam negligentiam et quandam ſpeciem polyptoti, aut eadem notione, aut diverſa; ut priori quidem ratione ſeverius, quam Bg. e P., reddas, *vinculum benev.* firmiſſimum *affinitatem* illam *cum* eo *fecit*, quod eſt per inverſam enunciationem pro *affinitatem* illam *cum* eo *fecit* vinc. *ben. firm.*, (reddendo cum Bg. art. τὴν per pron.) i. effecit, ſtuduit efficere, ut affinitas iſta eſſet vinculum benev. firm., ſ. affinitatem iſtam adhibuit pro praeſidio optimo, certiſſimo confirmandae ac conſervandae

τον [o] τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιγαμίαν ἐποιήσατο. ἀλλ' ἐπεὶ συνέβη, τὸν Λούκιον τελευτῆσαι, μενόντων [p] τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆς [q]

simo hac affinitate sibi adstrinxerat. Sed postquam evenit, 7. ut Lucius moreretur, manentibus adhuc Lucillae principa-

o) Ms. Ba. et Vi. ἰχυρ. v. N. p) μελοντ. A. B. 1. cnm B. 2. R. operarum vitio. q) Ms. Ba. τῶν βασ., omisso τῆς artic., ut τῶν contra in B. 2. L. Par. Ox. et Pat. v. N.

benev.; unde non opus sit legere δεσμὸν εὐν. ὀχ. τῇ πρὸς αὐτὸν ἐπιγαμίᾳ ἐποι., quasi error iterum inciderit in ν et Iota postscr., hoc sensu, *ista* cum *eo* affinitate *fecit*, nexuit *vinculum* benev. *firm.*, i. tropo remoto, benevolentiam mutuam fecit firmissimam, s. maxime firmavit; cum ad sententiam hanc redeat tandem lectio vulg., etiam altera illa notio v. ποιεῖσθαι pro putare, ut sit, *illam* cum *eo* affinitatem *putavit* vinculum, *praesidium* benev. servandae *firmissimum* et optimum; qua de notione v. Stp. Th. 3, 426. E. e. 428. A. m. sq. D. m. sq. 431. D. m. p. sq. B. m. e Bud. C. 413, 42. (unde et Vig. p. 281. m. Nr. 14.) lib. de V. med. p. 41. m. 407. m. Kypk. 1, 66. e. Ind. Xen. Cyr. Z., tacentibus L. Ern. et N. ad Thuc. l. l. ap. Kust., quanquam ib. Vs. exprimit eam notionem, quam et nostrates norunt, v. c. *ich mache* mir *das* zur *Ehre*, et h. l. tangit oblique Vern. vet. *in* Meynung *dass* rel., tacente Capit. de re, non item plane de discordia Marcum inter ac Luc. Verum p. 343. sq. 426. i. 428. 430. sq. 433., quanquam et in contrariam partem narrante p. 412. c. 4. 424. m. 427. e., unde Angli ap. Heyn. H. 4, 997. m.

συν. τὸν Λ.) De morte Lucii (sic breviter nominati, v. N. ad §. pr. i.) Capit. varie tradidit p. 345. cum N. 347. 431. 433. e. p. sq. i. 43 . e., unde Angli ap. Heyn. H. 4, 997. e., reddente Bg. inf. post v. σ. per ὥστε, ut Stp. Th. aliunde 1, 652. C. i., cuius locum e Thuc. 24, 21. ignorat Ind., ut Dem. haec 40, 7. 57, 12. 111, 14. 155, 11. 241, 6. 245, 16. 281, ult. 1301, 10. ult. 1303, 5. 12. rel. cf L N. T. Krb., ubi et severe redditur, sed in Schw. dicitur v. σ. tum redundare, et ab aliis adeo Attice, v. Misc. Obs. A. V. 10. p. 304. Fisch. ad Well. p. 342. i., ad Plat. Phaed. p. 176. N. 14. et Ind. The., Z. ad Vig. p. 297. a. e. it. ad Xen. Oec. 8, 15., in Ind. tamen reddens per adv., Munth. p. 277. e., cum Bg. deserente Sch. ad v. τελ. P., qui plena formula utitur syn., cf. G. Th. 767, 100., pro quo et in syn. Lat. *defungi* similis est tum notio, tum ellipsis, monente Stp. Th. 3, 1388. e. ad Gr. v. de subst. omissis βίον s. ζωὴν, ut de aliis alii, cf. L. Bos. Ell. p. 50. L. N. T. Krb. et Schw. it. Ern., Vig. p. 604. i. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., Ael. V. h. Is. Ev. Fisch. Aesch. et Pal. cum Dem., cui add. absolute sic etiam 1023, 8. 20. 1084, 11., sed et plene 1013, 8. τῷ μὲν Σόλωνι συνέβη, τελευτῆσαι τὸν βίον, 1016, 21. 1083, 9. etc., comparantibus quibusdam recte, ut severissimum, Lat. *finire*, pro mori, cf. G. Th. cum Gr. n., quanquam et in hoc statui licet ellipsin subst., v. c. *vitam*, spiritum, *animam*, diserte interdum additorum, v. G. Th. Nr. 1. Ind. Tac. Ern., ut de Gr. v. cum pr. ὑπὸ Gottl. ad Plat. Phaed. p. 123. it. ad Plat. Menex. p. 49. b. e. cum Ind Xen. Z. Pol., at de morte violenta ib. Bach., variante Nostro cum 1, 2, 1. μεταλλάττειν et 1, 4, 18. ἀναπαυ., non assequentibus hic nostratibus tropum Gr.

μενοντ.) In hoc v. reddit Sch. cum Bg., at e P. servato libere adv. tem-

βασιλείας [r] συμβόλων [s], Πομ- tus insignibus [t], Pompeiano

r) B. I. βασιλίας, qua vocali non aliunde notavi, cf. 1, 4, 16. i. s) συμβουλίων. Ms. Vi. mendose.

poris, ubi Stp. Th. usum v. de re cum dat. pers. ignorat, non vero notionem 2, 877. C. m. „μένειν dicuntur, quae manent, nec mutantur" et h. l. alicui relinquuntur, (quo P. respicit,) nec adimuntur, quorum usu nemini interdicitur, quibus cui porro uti licitum est, cf. L. N. T. ex Act. 5, 4. Aesch. Theb. v. 909. cum Schol. & et Abresch. 2, 121, sed sine dat. illo Fab. Aes. 75, 2. et Call. h. Di v. 78., ubi et simul εἰσέτι, ut ἔτι ap. Luc., tropum tenentibus etiam nostratibus, etiam Lat., quanquam tacente G. Th., non item Cl. Cic., tum stantibus gen. conseq. hic, (ut alibi enunciationibus e genere causarum,) in oratione media, cum locandi essent proprie post enunciationem primariam et apodosin, atque adeo post ἐξεῖ., ut resolvatur particip. per ita, ut s. dum, aut, si ordo Gr. servetur, per *et* copulam. Sed Ms. articulus hic omissus est vel lapsu librarii ob vicinitatem similis syllabae, (quod et cadit in edd. illas,) vel ingenio ac comparatione aliorum locorum aliusque formulae per unum modo in duobus subst. articulum, quo de genere universo v. Exc., non sibi constante Ms., et v. c. tolerante utrumque 1, 15, 7. m., aut alterum quoque intrudente 1, 17, 2. e., ut nihil tribuamus ei in partem utr., sive adimat artic., sive adiiciat, idque h. l. etiam ob Mss. rel. auctoritatem, in vulg. tacite manentium, ubi Stp. Th. 1, 704. A. m., praeter P. hinc, sine numeris, cum Sch et Bg. „β σύμβολα s. βασιλικὰ σ., insignia imperii s. imperatoria" it. Bud. C. 866, 32., qui subiicit §. sq. etiam, forte explicandi causa, ut sq. τιμαὶ sint genus universum iterum, sed reliqua partes ac formae duae, tum ὁ βασ. θρ. ἐν τοῖς θ., tum τὸ πῦρ προπ., comparante Sb. Ind. ad Zos. „τὰ σ. τῆς ἀρχῆς, insignia" 4, 45, 2. e. magistratus *insign.*, tria Nostri loca, hunc, 2, 3, 5. e. 2, 8, 11. e., ut ad Lampr. p. 941. a. N. 3. Salm. „*signa* heic sunt vexilla, quae festis diebus, in pompis ac sollemnibus processibus, imperatoribus praeferebantur, multo auro argentoque radiantia. Herodi. l. 2. (2, 3, 5. e.) de Pertinace, — cum in senatum descenderet e palatio, non passus est *ignem* sibi *anteferri*, nec *vexilla* imperatoria *tolli*. Ubi vides imperatori, e palatio in curiam descendenti, praelata *vexilla*, et *alia* imperatoria *insignia*, quae σ. βασιλικὰ appellat Herodi.; nec signa vexillaque eo tantum nomine passim vocat, sed πυρὸς προπομπὴν, et *reliquum* regium *apparatum* lib. 1. σ. βασιλείας vocat, ἀλλ' — ἐξεῖ. Quaenam illa essent σύμβολα, postea explicat: καὶ γὰρ — αὐτῆς. In Pertinace vero σ. βασιλικὰ, quae *attolluntur*, sunt *vexilla*." Per se h. l. τὰ τῆς β. σ. ex formula illa duorum subst. pro adi. et subst., sunt eadem, quae illa alterius loci τὰ βασιλικὰ σ., et in universum intelliguntur signa et indicia, quibus agnoscatur regia s. imperatoria dignitas, conditio ac potestas, cum in maribus, tum in feminis, sed, pro ratione aut temporum, aut locorum ac regionum, aut personarum, it. sexus, non uno capienda sunt modo, ut v. c. ap. Etruscos Dion. H. S. T. 1. 195, 33. σ. τῆς ἡγεμονίας, οἷς ἐκόσμουν αὐτοὶ τοὺς σφετέρους βασιλεῖς, *principatus* insignia, *quibus* suos *reges* ornare *consueverunt*, quae fuerint, deinceps traditur et p. sq. l. 9. sq. σὺν τοῖς ἄλλοις κόσμοις βασιλικοῖς λ., inter *caetera* regia *insignia* ac *ornamenta*; ut postea narratur, quae fuerint Romanorum regum insignia; qualia haud dubie quaedam fuerunt et priorum ante Tarquinium;

πηϊανῷ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐξέδο- pater eam nuptum dedit.

ut post exactos reges 268, 22. τῶν παρασήμων, (quo Gr. explicat Bud. l. l. nostrum σύμβολον) ἃ τοῖς βασιλεῦσι παραδέδοται, πολλῶν ὄντων, tam *multis* regiis *insignis*, quae et post sequuntur, 269, 23. τὰ λοιπὰ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας σ., *cum* reliquis *regiae* potestatis *insigniis*, tum ap. Liv. 1, 8. i. de Romulo, — *si se ipse* venerabilem *insignibus* imperii *fecisset*, cum *caetero* habitu *se augustiorem*, tum *maxime*, lictoribus *duodecim* sumtis, *fecit*, cf. sqq. et 30, 15. e. it. Flor. 1, 5, 6. *inde* fasces, — *omnia* denique *decora* et *insignia*, quibus *imperii* dignitas *eminet*. Verum hic quaeritur de temporibus serioribus, ubi imperatores Rom. haud dubie habuerunt, unde dignoscerentur a privatis, nec modo vestes, lecticas, currus, nec modo corporis capitisque ornatum ac cultum gemmeum, nec modo satellites, anteambulones, pedisequos, sed et alia, ut vexilla superiora, it. ignem praelatum, it. sedem praecipuam in theatris et in curia, denique adeo fasces laureatos, de quibus locus est classicus 7, 6, 3. sq., ubi genus universum, πᾶσα ἡ βασιλικὴ πομπή, explicatur tribus formis ac partibus, armatis quidem praecedentibus, tum virgis laureatis, denique igne praelato; ut alibi saepe purpura et pallium purpureum memoratur, sed sedes in curia 2, 3, 8. e. 11. e. 17., tum currus s. lectica pretiosior 5, 8, 13., quorum insignium quae ad feminas nominatim pertinuerint, quae essent e domo imperatoria, qualis hic Lucilla, non dixerim, praeter ea, quae Noster mox ponit, de sella in theatris ac praelucente igne; nisi quod communia esse potuerunt etiam illa, famulitium et comitatus, vestitus et cultus, lectica et currus; quibus Lucilla tum domi, tum inde prodiens, ac inter homines versans reliquos, prae se tulerit imperatorium genus ortumque, in primis, cum nupsisset Pompeiano, impari genere ac dignitate, v. 1, 6, 11., ad quam leniendam sortem pater fortasse gratificatus est ei imperatoria illa insignia, quae ap. Amm. M. 17, 12, c. p. 123. c. *conspicuae* fortunae *insignia*, Ind. „i. e. regia" et 31, 12. m. p. 532. i. *thesauri* — et *principalis* fortunae *insignia* caetera — *ambitu moenium tenebantur*; quae non tenet G. Th. in „*insigne*, παράσημον, σύμβολον, — *insignibus* atque *infulis* imperii, — *maiora* praeferunt *fasces illi* ac *secures* dignitatis *insignia*,, quam *potestatis*, — rex sedens cum *purpura* et *sceptro* et *illis* insignibus *regiis*, — Liv. insignia *imperii*, i. fasces, — *qui* Hieronem — *nec* vestis *habitu*, nec *alio* ullo *insigni* differentes *a* caeteris *civibus* vidissent, conspexere *purpuram* ac *diadema*, ac *satellites* armatos, *quadrigis* que *etiam* alborum *equorum* interdum *ex* regia *procedentem*" tacens de insignibus imperantium serioris aetatis, etiam de aliis insignibus imperatoriis, i. imperatoris bellici ac ducis exercitus summis, de quibus Lips. de mil. Rom. 2, 12. Op. T. 3. p. 95., ubi v. c. equum, certo modo ornatum" inter imperii insignia — ponit" P. non intelligentibus Vern., ubi dicamus *die* kaiserlichen *Ehrenzeichen* s. *Kennzeichen*, s. *Ehrenz* des kais. *Standes*, cum, quae nos hodie per Germaniam usurpamus *Reichsinsignien* semibarbare, s. *Reichskleinodien*, quanquam eiusdem ex parte generis, tamen non sint huius loci, ubi Noster scribit peculiari ratione, ac partim ad analogiam Lat. ap. G. Th., sed et Gr. ap. Dion. H., cf. Hes. 2, 1293. e. sine N. it. p. sq. cum Suid. 3, 395. e. sq.

Πομπ — ἐξεδ.) Dio autem ap. Xiph de Pompeiano, ni fallor, iuniore dicit: οὗτος μὲν ἐνεγγύητο τὴν θυγατέρα Λουκίλλης. Utrumque tamen verum esse potest. *Stroth.*

τοᵗ. οὐδὲν ἧττον μέντοι ᵘ καὶ ὁ Κόμμοδος ἐφύλαττε τὰς ˣ τι-

8. Nihilo secius tamen et Commodus conservabat hono-

t) Ms. Ba. ὁ πατ. ἐξεδ. αὐτὴν λ. v. N. u) μέν τοι divisum in A. 2. al., v. Exc. ad 1, 2, 9. x) τὰς omittunt A. al. v. N.

Locus ed. Sb. est 374, 44., ubi dr. Κλαύδιος Πομπηϊανὸς, et Commodo insidiatus pugione, quo de ad §. 10. sq., sed de nostro Pomp ib. modo 364, 5. 374, 32., nec tamen de connubio isto; hic iterum Nostro variante in v. ἐξ med. pro act. §. pr., ubi alius Ms. Ba. ordo in pron. aut v., non adiutus a Mss. rel., infraque rediens, e glossa est, nec laevitatem iuvat, vel sic hiatu aliquo relicto tamen.

οὐδὲν ἧττ.) Sch. in „οὐδ. nihilominus" praeter syn. illud P, quod Bg. servat meliore ordine, sed Stp. Th. 1, 1477. B i. recte comparat οὐχ ἧττ., cum οὐδὲν pro οὐ ponatur, cf. 1, 5, 5. m. μηδὲν ἧτ., pro quo hic variatur, cf. Suid. 2, 729. e., sed Hes. 2, 8 .4. m. ὁ. ἡ., μᾶλλον, in quo repeti e pr. debet οὐδὲν, quod plenum οὐδ. μᾶλ., Lat. *non magis* s. *nihilo magis*, i. q. nihilo minus, (cf. G. Th. 174, 46. 439, 97. Ind. Corn. N. cum Cort. ad Sall. Cat. 9, 1. e.) quod valet pro asseverandi aliqua particula, (v. c. aeque s. pariter, quae accedunt ad Gr. Suid.) aut pro Gs. *hoc* non *obstante*, (nostro *dem ungeachtet*,) i. e. tamen, nostro *doch*; unde sq. μέντοι sumetur pro Lat. *vero*, (cf. 1, 2, 9.) et tota formula sic, ut asseratur aliquid, quanquam praecedente in contrariam partem alio, quod per se impediunt ea, quae sequuntur; ut h. l. Pompeiani interior conditio et obitus Marci videbantur Commodum adducere, ut sorori non amplius permitteret honores prioris temporis imperatorios. *Tamen* vero *etiam* Commodus *eosdem* ei *servabat*, quod Lat. ad ἐφυλ. sufficiebat, non ita libere agente Bg. quam P., sed ex eodem tamen ad τὰς τιμ., h. l. extra animum, pro rebus externis et signis honoris ac insignibus illis §. pr., sicut formula tota hic, φ. cum acc. rei et dat. pers., par est isti ib. μένειν ad sensum, ut P. quoque intellexit, nisi quod discrimen hic est illud antecedentis ac consequentis, cum, cui honores servantur aut servat aliquis, ei demum manere honores dicantur, tenente G. Th. in v. *serv.* cum Gr. n., modo 415, 69. *integra* omnia *bonitati tuae* di *servarunt*, sed in Bg. tantum rectionem similem, nec Stp. Th. quid tale, ubi sit pro, alicui quid relinquere nec adimere, cf. tamen ap. Luc. 1, 586. l. 85. τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην, *tibi* ut *cognitio* causae *servaretur*; quanquam ibi etiam esse potest Lat. *reservare*, nobis *aufbehalten* s. *vorbehalten*, i. alicui soli relinquere ac praecipue, nec alii impingere et tradere, quo sensu v. cum pers. dat. et acc. ib. 3, 435. l. 90. σοὶ ὁ ἀνόητος (ἐγὼ) ἐμαυτὸν φυλάττων, *tibi* me *servans* homo *inconsideratus*, i. ap. te modo esse ac coenare volui, non ap. alium. Sed Stp. Th 3, 1551. C. e. cum P. dedit „Κ. ἐφ. τιμ. τῇ ἀδ." sine τὰς art. adeo, quem in ed. sua, tacentibus hic Excp. Mss., credas Stp. non de ingenio dedisse, sed ex Cod. aliquo, ut exciderit contra in Cod. eo, unde A. 1. ducta, lapsu librarii, ob vicinitatem utrinque similem, nisi et eadem ex causa in ista ed. omissus artic. operarum vitio; alioqui me noscente scriptorum ipsorum inconstantiam in artic. addendo s. opprimendo, cf., praeter superiora quaedam, R. Or. V. 3. p. 196. e. N. 41. Fisch. Aesch. p. 97. a. e. N. 6. (cum Wolf. N. in Axioch. ed. Fisch. pr. p. 53. i.) et ad Plat. Apol. p. 73. a. N. 30. it. ad Phaed. p. 200. a. i. cum Gottl. p. 45. i., ut critico in ta-

μὰς τῇ ἀδελφῇ y). καὶ γὰρ ἐπὶ rem ſorori. Nam et ſolio τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆςο imperatorio ſedebat in thea-

y) Colon hic in Stp. rel.

libus locis verecunde ſit verſandum, ſed interpreti non argutandum in notione ac vi aliqua, quod, praeter multos, nuper iterum accidit in Schulz. Coniect. in N. T. p. 32. e. 34. 38. 49. i. et ad Rom. 5, 13. in ἤ ἄμ et ἄμ. alii nuperrime.

καὶ γὰρ) Sch. in καὶ hunc locum ſine Vs. ponit poſt illum 1, 6, 12. m., ubi Bg. quoque καὶ poſtponit, ut h. l. e P., quaſi reſpondeat ſq. καὶ ſocio, quomodo et alii faciunt, v. ap. Hom. Ἰλ. ώ, 602. V. Cl. et Ern. ad Call. h Di. v. 83., cum procedat etiam ſevero ordine, pro Lat. *etenim*, i. e. pro ſimpl. γὰρ, cf. Stp. Th 1, 817. A. aliunde, L. Ern. v. κ. Nr. 15. Ind Ael V. h. v. utr., Fiſch. Aeſch. v. κ. e., Iſ. Ev. Xen. Z. Pol. et Cyr., Fab Aeſ. Hſ. v. κ. m. Abr. Dil. Th. p. 229. i. Hoog. Op. p. 560. ſqq. it. Hom. Ὀδ β', 117. et G. Th. „*etenim*, coni. cauſalis, καὶ γὰρ (ſic potius, quam interiecto commate,) pro quia" ſ. nam; ut tamen ad ſenſum h. l. non ſit diſcriminis multum in ratione utr., cum utrinque ſequatur enunciatio duplex, ſed, de Bg. ratione, magis diſtincta, dum copula et particula diſtribuendi ac diſtinguendi repetitur.

ἐπὶ τ. β. θρ.) Verba ἐν τοῖς θ. abſunt a Ven., quae tamen vix abeſſe poſſunt. Sed multa paſſim in eodem Cod. omiſſa ſunt, quae in edd. leguntur. Exhibet contra haud pauca, quae in edd. noſtris male omiſſa ſunt. *Stroth.*

Hic non apparet cauſa, cur tria illa vocab. ſint omiſſa, verum illud, plane non poſſe abeſſe, quia alias reliqua pars enunciationis, ἐπὶ τ. β. θρ. καθ., non ſit ſatis circumſcripta ac definita, ſed nimis vaga lateque patens, cum ἐπὶ τ. β. θρ. ſederi poſſit varie ac multis in locis, etiam domi; unde debuit aliquid hic adiungi, quod et agnoſcit P., modo ille in numero ſingulari diverſus, quem ſevere Bg. dedit, et proprie etiam poſſumus accipere, cum conſtet, Romae fuiſſe plura loca talia, in quibus ſingulis imperatori cum familia datum locum praecipuum veroſimile eſt, (podium cogito ſ. ſuggeſtum in eo, v. G. Th. in v. *pod.* et Lipſ. de amphith. Op. T. 3. p. 26. m.) ſive hic intelligantur ſcenica illa theatra, ſ. amphitheatra, quo ſenſu poſtr. ponitur Gr. ap. Noſtr. alibi, cf. Lipſ. l. l. p. 13. ſqq. cum Ind. Dion. Caſ., tacente L. Ern. et Stp. Th., qui 1, 1578. A. v. θρ. habet „ap. profanos ſcript. frequenter reperitur βασίλειος θρ." ſine ullo exemplo et auctore, nihil etiam p. 724. E. m. v. β., quam alium e Noſtro locum, nec Strodtm. lib. ad Ammon. Spec. 1. p. 9. m., reperiente me per Indd. ſubſt. θρ. de diis ac regibus ap. Ael. V. h. Ariſt. Kuſt. et Luc. 1, 471. l. 47. de Minoë, ἐτύγχανε — ἐπὶ θρ τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος, qui *in* ſolio *quodam* ſublimi *ſedebat*, ap. quem et univerſe pro ſella et de hominibus quibuscunque 2, 124. l. 90. 783. l. 83. 85. 3, 54. l. 57. 426. l. 88. 91., ubi a σκίμποδος diſtinguitur, cf. Ind. Xen. Bach. Suid. 2, 207. e. Heſ. 1, 1735. e. ſq. cum N., ubi laudatur Salm. in Tert. de pall. p. m. 174. e., quem cf. ad Spartian. T. 1. p. 232. b. e. ſqq., ſed G. Th. „*thronus*, θρόνος, ſedes ſ. ſolium, — *ſedes*, θρόνος, — *ſolium*, βασιλικὸς θρόνος ἐμβατή, — pro ſella regia" quo poſtr. Lat., cum Gr. n., utitur Sch. e P., vertens cum eodem in v. „κάθημαι, — impf. κ." ubi Bg. per ſimpl. cum Sb. Ind., tacente Stp. Th. de impf. hac forma ſine

ἐν τοῖς θεάτροις [z], καὶ τὸ πῦρ tris, et ignis in pompa

z) In Ms. Ba. verba ἐν τοῖς θεάτροις desunt. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

augmento, praeter 1, 1383. B. e. „in impf. dr. etiam ἐκάθηντο. Utitur autem eo Thuc., ut τῷ καθῆντο Dem.“ cf. E. i. et R. Or. V. 1. 235. 22., ubi in textu κάθηντο, sed Ind. ἐκαθ., rursus V. 9. p. 207. m. „καθῆντο —, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο, Wolf.“ ubi Tayl. „καθῆσο (κάλλιον), ἢ ἐκάθητο λ. Thom. M.“ cf. ad Dem. 285, 2. καθῆτο V. 9. p. 277. i. „καθῆσο Aug. Regg. — κάθητο Cod. γ.“ et ad 300, 26. V. 9. p. 291. e. Harl. p. Cor. p. 121. N. 75. 380. e. N. 47. 449. N. 82., ad Thom. M. p. 485. a N. 1., ubi et Nostri locus hic adhibitus, Suid. 2, 223. m. καθῆσθαι, καὶ καθῆσο, ἐκαθέζετο, *sedere*, — *sedebat*, sine χρήσει, non coll. ad Hes. 2, 105. m. Nr. 7., tum de v., quoad rectionem, cum pr. ἐπὶ et triplici casu, ἐπί τινος, — τινὶ, — τὶ, Abr. Dil. Th. p. 398. m., ubi e Diod. S. simile quid nostro, καθίσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸν βασιλικὸν θρ., ex 2, 211. l. 20. *in regia is* sella *consederat*, pro quo l. 23. 27. 43. simpliciter θρ., in Vs. tamen *regia sella*, it. cum Bg., porro v. κ. tropico sensu Ind. Z. Xen. Cyr. Pol. et Bach., sed ap. G. Th. in v. Bg. cum Gr. n. compos., sed et cum simpl. ἧμαι — ἕζομαι, pro quo simpl. etiam nostrum v. valeat, etsi per se pr. κατὰ potest innuere motum physicum e superiori ad inferius, nobis *sich* nieder *setzen*, cf. Z. ad Vig. p. 619. a. i. Nr. 2., in quo sit Lat. *desideo* et *desido*, quorum hoc postr. modo ap. G. Th. sine Gr. sic dr., cf. in rem Spanh. de Pr. et u. n. 2, 269. c. „illustre huius rei — exemplum in Lucilla observat Herodi., quae quum primo L. Vero, Marci in imperio Collegae, dein privato Pompeiano foret nupta, *sellam* tamen *Imperatoriam* aliosque priores Augustae *honores*, Commodi indulgentia, retinuit. Unde quoque eadem mortua, instar Augustae, consecrari meruit, ut ex eius numis cum solita Divae appellatione adhuc liquet.“

καὶ τὸ πῦρ) De igni, augustis praeferri solito, v. Turn. Adv. l. 1. c. 29. *Sylb.* Egit de illis *insignibus Principatus* Lips. ad 1 A. Tac. 7, 5. ignem etiam inter insignia imperatoriae maiestatis fuisse vel praecipuum, unus ex antiquis, diversis locis, docet nos Herodianus, inquit Cas. ad Capit. Maximin. (T. 2. p. 32. a. N. 4. e., allato Nostri loco 7, 1, 21. e.) Addendus est Pierius Hierogl. l. 46. tit. *insigne augustale.* Congruebat huic symbolo *ignis* variis rationibus. Nam et divinitatem regalis imperii notat; quippe cum, antiquissimo Persarum more, dei symbolum ignis esset; et claritatem fastigii dignitatisque regalis clarissima significatione indicat; et incomparabilem actus regalis vim salubritatemque, ad instar efficacis et benefici sideris, ostendit; et puram virtutem moremque regalem, purgatissimi elementi charactere signat; denique, quidquid ad praecipuas imperii ἐξοχὰς vel ex philosophiae arcanis, vel ex reverentiae et obsequii inventis afferri solet, comparatione ignis illustrari potest. Nec disconvenit τὸ μοναδικὸν solis, ad quem hieroglyphica veterum sapientia omnia de igne φιλοσοφήματα pariter ac νοήματα retulit, τῷ μοναρχικῷ τῆς βασιλείας. Et quod Persae de coelo lapsum ignem finxerunt, quam accommodatum est ad divinam, a deoque datam, deique in terris vicariam regum maiestatem! De caetero non absurde cogitaverit, qui crediderit, Romanos de occulto praecipuoque imperii pignore, i. e. de Vesta cogitasse, cum ignem imperatoribus suis auspicii singularis ac fatalis ergo, ut opinabantur de Vestali igne, praeferrent. *Boecl.* Praelatus ignis olim habitus est Imperatoriae maiestatis insigne; quod Eurip.

προεπόμπευεν[a] *αὐτῆς. ἐπεὶ δὲ* 9. praecedebat eam. Postea ve-

a) Schott. m. f. *προέπεμπεν* minus recte. Ind. *Sylb.* e lapsu librarii. Mox post *αὐτ.* colon in Stp.

Schol. in Phoen. videtur annotasse. *ἐχρῶντο οὖν*, inquit, *κατὰ τὸ παλαιὸν ἀντὶ σαλπιγκτῶν τοῖς πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἦσαν ἱεροὶ Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον*, acierum sc. intersititium, *ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. ἐσώζοντο δὲ πυρφόροι, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο.* Unde natum est proverbium ap. Zenob. cent. 5. pr. 34. *ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ πεσόντων, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη.* Prolixius haec disserui, quoniam non temere alibi, quam in Herodiano occurrit hic mos. Libet etiam subtexere huius symboli rationes ex Pier. Hier. 1. divinitatem imperii regalis, 2. fastigii claritatem, 3. efficaciam s. *ἐνέργειαν*, 4. puritatem. *Oxon.* Si Hadr. Turnebus non falleretur, 1. Adv. 29. exstimans, ignem ap. Hor. Sat. 1, 5, 34. Aufidio, tanquam supra humanam conditionem se efferenti et divino, esse praelatum: hic ritus, nempe ignis praelatione aliquem honorandi, vetustior esset, quam vulgo creditur. Nam etsi Lips. Exc. A. ad 1 An. et I. Nic. Loensis IX. Misc. 13. ex M. Antonino et Herodi. docere volunt, huius instituti ante Antoninorum tempora Romae nullum esse vestigium, eumque honorem imperatorum proprium fuisse: Nihilo minus Turnebo magna doctorum pars suffragantur, Lambinus, Torrentius, Pulmannus, Rutgersius, Dacerius et Baxterus, v. ad Suet. Tib. 14. ed. Burm. p. 510. (T. 1. b. ad *fine* regio *insigni.*) Videntur autem imperatores hoc insigne adscivisse, imitaturi Iovem, ut, cuius insignia reliqua, sceptrum et aquilam, sibi vindicarant, etiam hoc, nempe ignem, quasi fulmen, sibi vindicarent. Hoc insigne Iovis vel praecipue ex fabula Semeles constat ap. Ovid. Met. 3, 283. sqq., v. infra 1, 16, (9 e.) 2, 3, (5. m.) Luisin. 3, 6. (immo 7, 6, 4. m.) legit *αὐτῇ*. Sed 2, 3, (5. m.) ipse Herodi. *τὸ πρ.* genitivo iungit. Dempst. ad Ros. Ant. a nullo animadversum scribit, ignem imperatoribus praelatum in lucerna. Ut aquilae, in signis militaribus collocatae, Persis in usu fuere, et ab his ad Rom. transiere, ut ostendit Lips. ad Tac. Exc. ad A. 2, 17. (1, 7.) et Otto de tutela viar. 1, 6. p. 109. ita a Persis mos ignem praeferendi imperatoribus ad Rom. pervenisse videtur, v. Spanh. de U. et P. N. T. 1. p. 171. Phil. Car. An. in Curt. 3. p. 566. sq. In acie Darii Numinis loco, et religiosa cum primis pompa, praelatum fuisse ignem sacrum et aeternum, auctor est Curt. 3, 3, 9. Equidem Persas ignem coluisse, passim auctores testantur, Strab. v. Plut. de prim. f. Max. Tyr. diss. 38. Apud Luc. formula extat, qua Persas usos esse ait, quoties illi igni pabulum aut hostiam subiicerent: Ede Domine Ignis. Hic ignis praeferebatur in castris regi, quocunque ille expeditionem moveret. Unde ap. Rom. imperatores mos derivatus, paucis interpretum observatus. Id quod numismata primum ostendunt vetera, in quibus ante faciem regis vel imperatoris Rom. flamma ardens conspicitur. Sunt deinde aliquot loca animadversa ap. Herodi. l. II. VII., quae affirmant, in more positum fuisse, ut ignis principibus praeferretur. De ritu ignem imperatoribus praeferendi v. Fabr. ad Dion. 71. p. 1199. *Leisn.*

Hic quidem nos nihil, nisi Ox. illa e Schol. l. l. v. 1379. ed. Barn., sed ed. Valck. v. 1356., prorsus videri ab h. l. aliena, nec ritu ex isto huc trahi quid posse, nisi forte nomen *πυρφόροι*, quo insignire liceat homines, qui hoc tempore Augustis ignem praetulerint. Sed de tota re

Κόμμοδος γυναῖκα ἠγάγετο [b], ro quam Commodus uxo-
Κρισπίναν ὄνομα [c], ἀνάγκῃ τὲ rem duxit, Criſpinam no-

b) Comma hoc modo erat in B. 2. L. ut mox poſt ἐγεν. nullibi. c) Ms. Ba. κρισπίναν τ' ὄν. v. N.

ſubiecimus Exc. et fortaſſis Eſchenbach. Diſſ., illud mirati, cum ſuper hoc argumento nihil deprehendebamus ap. Fabr. in Bibl. Ant., reddente Sch. in ſubſt. π. „*ignis* praeferebatur *ipſi*, in ſignum honoris imperat. — πρ. praecedebat in pompa eam ignis" cum Bg., niſi ordine alio.

γυναῖκ. ἠγαγ.) E P. reddit Bg. non modo in adv. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſed etiam in formula γυν. ἠγ. cum aliis, neglecta vi med., forte e Lat. ratione, et quia reperitur etiam cum dat. perſ. alienae, pro dare uxorem alicui, v. c. filio, cf. Bud. C. 510, 23. Stp. Th. 1, 63. G. ſqq., qui vim med. retinet „matrimonio *ſibi* aliquam *coniungere*" Obſ. Miſc. A. T. 10. p. 350. lib. de V. med. F. p. 33. 128. et W. p. 4. 317., ad Thom. M. p. 6. N. 4., ad Luc. 1, 793. a. e. 3, 421. N. 70. b. e. L. Boſ. Ell. p. 76. m. 236. e. Z. ad Xen. Pol. p. 6. b. e. cum Ind., recte ſtatuentibus ellipſin εἰς οἶκον ſ. οἰκίαν, quibus add. ap. Herodt. 27, 88 γυναῖκα — ἀγέσθαι ἐς τὰ οἰκία, *uxorem* duceret *domum*, quae et deſunt in Lat. Bg., ubi et ſuppleri poteſt dat. perſ. *ſibi*, it. ſyn. *ſecum* ſ. *ad ſe*; ut ſit plene, uxorem ducere ſecum in domum, ſ. ad ſe in domum; ut in Gr. etiam requiras πρὸς γάμον, alibi diſerte adiunctum, quod proprie magis faciat Lat. *in* matrimonium *ducere*, it. quod adiungitur ap. Suid. 1, 25. m. ἄγεται, μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει, *uxorem* ducit, *in* matrimonium *accipit*, cf. Heſ. 1, 1598. e., ubi lego, ἠγγυᾶτο, ὁ λαμβάνων, ἤγετο, commatibus additis, unde noſtrates *ſich* eine *Frau*, Gemahlinn *nehmen*, cum non habeant propius, cf. in rem Capit. in Marco p. 394. m. *filio* ſuo *Brutii Praeſentis* filiam *iunxit*, nuptiis *celebratis* exemplo *privatorum*, ubi Caſ. N. „Criſpinam, filiam viri conſularis" cuius feminae non iterum mentio fit ib. nec ap. Lampr. in Comm., ſed ap. Xiph. 372, 18. γυναῖκα τῷ υἱεῖ — Κρισπίναν συνῴκισεν, *Criſpinam* filio *in* matrimonium *collocavit*, qui et ipſe Marco rem tribuit, cum Noſter Commodo tribuat, in qua pugna forte ſic ſuccurras, ut factum ſit non diu ante mortem Marci et ſuſceptum a Commodo imperium, ac v. ἠγαγ. et ἐγεν. ſumamus pro pluſq., ne nunc demum Commodus fecerit.

Κρισπίν.) E qua tuliſſe Commodum liberos, docet Spanh. ad Call. p. 725. *Leiſn.* Quem locum in ed. Ern. non reperi, ignarus idem, an quis Ms τ' ὄν toieret pro τὲ, iungendo cum nomine proprio pr. Κρ., pro Lat *et quidem* ſ. *idque*, ut alias cum particip. καλούμενος, cf. 1, 2, 2, m., in quam copulam cum P. hic nihil edat, crediderim potius, mendum incidiſſe in ο et ου iterum, et Gloſſatorem cogitaſſe τὸ artic. et formam contractam τοὔνομα, quae et ipſa recta eſt poſt nomen propr., cf. 7, 1, 21. m., et alibi quoque variat, v. Fiſch. Pal. 24, 3. p. 67. N. f), quanquam in contrariam partem, ut pro τὸ ὀν. aſſeratur nudum ὀν., quale exemplum profert L. N. T. Schw. p. 981. e. ex Diod. S., inverſi tamen ordinis, „γυν., ὀν. Ζαρίναν, *mulierem*, cui *nomen* erat *Zarinae*" ubi de ellipſi pr. κατὰ recte monet l. l. m. b. Nr. 10. e., quamquam non bene vertens, nec ſevere, *ſecundum*, quoad, *qua nomen*, nec per ſyn. abl. cum Bg. et Sch., tacente P. et L. Boſ. de ellipſi p. 510. e. ſqq., et L. N. T. Fi. p. 795. e. cum Ind. Ael. V. h. v. ὄν.

ἐγένετο, τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος[d] γυναικὶ, δυσφόρως τοῦτο φέρουσα ἡ Λουκίλλα, καὶ τὴν ἐκείνης τιμὴν ἑαυτῆς ὕβριν νομί-

mine, ac necesse fuit, primum locum tribui principis uxori, aegre id ferens Lucilla, atque illius honorem sui contumeliam existimans; suo

d) Ms. Ba. τῇ τοῦ βασιλέως γυν. v. N.

ἀνάγκη) Bg. e P., tenente Stp. Th. modo syn. „ἀ. ἐστὶ, necessitas *est*, pro necesse est" cf. Luc. 2, 181. l. 95. cum Ind Thuc. et Dem., primam Stp. formulam nesciente G. Th., sed et nostratibus tenentibus, per subst., quale et Bg. est.

τῇ τοῦ βασ. γ.) Ms. glossema hic apertum in subst. pro particip., ut Bg. e P., cf. 1, 2, 1., servante Sch. in v. „ἀπ. *attribui* ei *princ. loc.*" non tantum cum Bg. pass., sed et Lat. compos. cf. §. 1. m., forte capiente P. pro med., quo de nihil ap. Bud. C. Stp. Th. et per Indd., ut tamen habeat analogiam a primitivo *νεμ.*, etiam in med. usitato, ubi suppleas pron. *αὐτὴν*, ut ὑπ' *αὐτῆς* in pass., cognito aliunde Stp., qui in subst. *πρ.* locum tenet nostrum sine Vs. et Bg. Lat. e P., cf. Ind. Fisch. Aesch., Xen. Pol. Z., R. Or. V. 8. Din. et Dem., sed per syn. cum Bg. formulam ex adi. et subst. *sedes prima* Stp. e Bud, it. per alias Cas. Ex. Bar. 15. p. 270. b. Krb. Decr. R. p. I. p. 275. i. et Decr. Byz. p. 17. m. „ius *προεδρίας* s. primi et primarii loci in theatris et spectaculis" Cas. ad Th. Char. F. ed. p. 70. m. Schol. Ar. Equ. v. 572., e quo hausit Bis. ad Thesm. v. 841. cum Suida 3, 181. i. Hes. 2, 1026. e. sine N., ut Schol. Eur. ad Or. v. 92. *ἡ πρώτη καθέδρα*, ap. Poll. 4, 121. cum Stp. Lat., etiam in theatris, at 8, 133. primus *accubitus*, cf. N. 30.

δυσφόρ. — φερ.) cf. Exc. ad 1, 4, 7. i. de lusu quodam in affini adv. et v., et Stp. Th. 4, 84. E. m. „δ. redditur et *moleste*, aegre, *iniquo animo*, (ut P. hic) praesertim, quum iungitur illi ipsi v. *φέρειν*, ex quo factum est, — ut ap. Herodi. (ex aliis Nostri locis solis, et p. 81. A. e.) φ. cum advv." aliis syn., sed cum nostro adv. ap. Foes. Oec. ex Hippocr. p. 155. a. e., at ap. G Th. sine explic. in formulis cum v. *ferre*, accipere, *pati*, sed in adv. syn. „*accipere* aliquid *graviter*, i. iniquo animo" i. tristi, irato, cum dolore, cf. v. *ferre* 633, 72. sqq., quod, ut Gr., per tropum dictum, pro accipere, recipere, suscipere in se, tanquam onus, et hinc ferre quasi et portare, extra tropum sumitur pro sentire, cf. Niz. Cl. Cic. v. c. Ind. Corn. N., it. v. *accip.* Niz. Cl. Cic. et G. Th. p. 53. i., tenentibus et nobis *übel* nehmen, *aufnehmen*.

τὴν ἐκειν.) Oxon. nihil, quam ex Lampr. illa ad §. 6. in N. Bc., cf. Dem. 16, 4. *τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας*, reddente Bg. e P., ut hic ὕβ. definiatur ex opp. *τιμ.*, pro re, qua laeditur honor ac dignitas, cf. 1, 3, 6., ut *τιμ.* quoque de facto externo et honoris signo iterum, cf. §. pr. i. Alterum hic est in distinguenda Nostri periodo et constituenda eius protasi, quae videtur suspendi ab *ἐπεὶ* ad *γυναικὶ*, post quae apodosis enunciatio principalis sit infra *οὐδὲν — ἀνακοιν.*, praemissis enunciationibus omnibus generis eiusdem, i. e. causalibus, sed ut *δυσφ. — νομ.* respiciat longius et ad §. sq. adeo, at *τὸν μὲν — Κομ.* proprie referatur ad apodosin illam principalem, cui pars illa praeponitur, cum

ζουσα, τὸν μὲν ἑαυτῆς ἄνδρα [e] Πομπηϊανὸν εἰδυῖα ἀγαπῶντα τὸν Κόμμοδον, οὐδὲν αὐτῷ περὶ ἐπιθέσεως τῆς ἀρχῆς ἀνακοινοῦται [f]. Κοδράτου δὲ [g], νεα-

quidem marito Pompeiano, cum sciret, eum diligere Commodum, nihil de occupando imperio communicat; Quadrati autem,

10.

c) Ms. Ba. ἄνδρα, τὸν πομπ., inserto artic., ut alibi. f) Hic colon in Stp. et al., cum Ms. Bg., ob μὲν et δὲ relata. g) Hoc comma induximus nos simul cum signis deinde parenthesis, ut melius cohaererent casus, ad se pertinentes.

ex ordine sequi debeat eam; in quo et μὲν statim innexum est illi secundariae enunciationi, proprie ad principalem istam apodosin quoque pertinens; unde μὲν referas ad sq. §. i. δὲ, nisi μὲν velis absolute stare; ubi manebit quidem causae illa enunciatio, in mediam coniecta orationem, sed existent participia cumulata sine copula, quae sit addenda saltem in Vern. lingua, quae priora particip. solet per tempora finita resolvere, aut per causalem particulam, qua Bg. e P. solvit participium extr., ut vitaret concursum illum participiorum ἀσυνδέτων, pro qua ratione habet Vernacula et aliam, ut priora particip. resolvantur per pron. relat. *qui*, sed postremum per causalem, interiecta tamen copula, *so bat* Lucilla, *die* dieses *übel* aufnahm, *und* jener *Ehre* für *ihre* Beschimpfung *hielt*, und, *weil* sie *wußte* rel., referente Bg. manifesto participium extr. ad principalem apodosin illam, cui eam ex arte intexuit, unde mutata eius constructio in sq. τὸν μὲν ἑ., ut haec regeret Bg. cum ultimo v. ἀνακ., omittens ita sq. pron. αὐτῷ, regensque Lat. *communic.* cum dat. pers. pro meliori per praep., ut Sch. „communicat *nihil* cum *ipso*" cf. G. Th. Ind. Iul. Caes. et supra 1, 6, 22. e., noscente Stp. Th. 1, 431. E. sqq. notionem Bg. in subst. ἀν. aliunde, (cf. Ind. Ael. V. h. Fi. The. et Pal. Xen. Cyr. Z. cum L. N. T., quorum Schw. p. 114. N. hinc „maritum suum" pro quo servarat P. severum Lat., sic quoque solenne,) sed 1, 1111. D. m. in v. ἀγαπ. participium pro inf. tantum in med., ubi Sch. „*amore* singulari *amantem*, pro amare, (qua notione secundaria vix opus est hic) εἰδ. gnara, ἐπιθ. *de* occupatione *imperii*" quo in subst. tenet Stp. Th. notionem pro affectatione s. invasione, s. insidiis, cf. Ern. Ind. Polb. cum Ann. Rs. p. 38. m. Sb. et Zos. 1, 11. 5. 4, 6, 6. e. 4, 23, 10. m., ubi cum diserto epitheto λαθραίαις ἐπιθέσεσι, h. l. conatus et cupiditas ad se rapiendi imperii, i. potestatis et dignitatis summae, ap. G. Th. saltem cum syn. *regnum* et *tyrannidem* 546, 100. 103., ut ap. Stp. Th. v. ἀνακ. modo per constructionem candem, cf. Bud. C. 1045, 37., cum πρὸς simul The. Ch. 4, 1. m. cum Ind. it. Dem. Dion. Cas. et Xen. Cyr. Z. 5, 4, 15., ubi simul cum syn. εἰπεῖν, Xen. Hell. M., ad Moer. p. 20. N. 1. Suid. 1, 167. e., variante hic Nostro pro 1, 6, 22. simpl. τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο. Κοδρ.) Lampr. tradit, *non* sine *consilio* Tarrutini *Paterni* praefecti *praet.* haec accidisse; de cuius commemorationis fide dubitat Cas., cum nec Herodianus mentionem eius hic faciat, et Dio occidendi principis voluntatem omnino removeat a Paterno. *Boecl.*

Lampr. sunt in Comm. p. 482. sq. *crudelis* vita *Commodi* Quadratum et Lucillam *compulit* ad *eius* interfectionem *consilia* inire, *non* sine *praef. pr. Tarr. Pat. consilio.* Datum *autem* est *negotium* peragendae *necis*

νίσκου εὐγενοῦς τινος καὶ πλουσίου, (ἐφ' οὗ καὶ λανθανόντη

cuiusdam adolescentis nobilis et opulenti, cuius etiam clande-

Claudio *Pompeiano* propinquo — *Post haec* interfecti *sunt* Pompeianus *primo* et *Quadratus*, p. 484. Paternum *autem* et *huius* caedis *auctorem*, et — *paratae* necis *Commodi* conscium, — *interfecit*, p. 489. e. *occisus* est *eo* tempore *etiam* Claudius *quasi* a *latronibus*, cuius *filius* cum *pugione* quondam *ad* Commodum *ingressus est*, ad quae Cas. N. 3. Paternum liberat a crimine, sed N. 5. „quem hic solo Claudii nomine designat, is est Claudius Pompeianus ille, cui post Veri mortem nupsit Lucilla. Huius filium Claudium Pompeianum caedem hanc aggressum, cum Lampr. scribit Dio, (et ad postr. illa *occisus* est *Claudius*) Claudius Pompeianus, Lucillae maritus. Sed fallitur hic Lampr. Nam hic Commodo fuit superstes." Tum Spartian. in Anton. Carac. p. 711. m. *occidit* etiam *Pompeianum*, Marci *nepotem*, ex *filia* natum *et* ex *Pompeiano*, cui *nupta* fuerat *Lucilla* post *mortem* Veri *imperatoris*, — et *ita* quidem, *ut* videretur *a* latronibus *interemtus*; quae extrema, cum et supra adessent, recte moverunt Cas., ut in N. subiiceret „Lampr. in Comm. *occisus* a *latronibus*. Loquitur Lampr. de Cl. Pompeiano, patre Pompeiani, cuius hic caedes narratur. Sed erroris manifestissimi arguit Lampridium Dio, cui visus post necem Commodi Pompeianus ille; quem Lampridius a Commodo scribit occisum. Ipse adeo Lampridius refellit se in Iuliani vita, (p. 585. e.) scribens, Claudium Pompei. a secessu Tarracinensi a Iuliano ad participatum imperii fuisse evocatum, quod gener imperatoris fuisset." Scilicet Pompeianus duplex est, pater, maritus Lucillae, sed alter filius horum. De patre ap. Nostr. non fit postea mentio ulla, sed e Dione constat, vixisse etiam adhuc post occisum Commodum. Filium autem tradit Lampr. l. l. primo, a Commodo occisum, sed Spartianus, sive quisquis ille scriptor est, l. l. demum a Caracalla interfectum; quae et ipsa sibi repugnant, non animadvertente Cas., qui intelligit de patre, cum de filio narret Spartianus, ut Lampr. l. l. primo, ubi et dr. *propinquus*, a parte Commodi, opinor, cum fuerit filius Lucillae, sororis Commodi. Tum, si hic Pompeianus *spopondit* sibi *filiam* Lucillae, ut §. 7. e. Strothus e Xiph. protulit, et hinc forte Angli ap. Heyn. H. 4, 1014. m. *sie zog in* diese *Verschwörung* den *Cl.* Pompeianus, *an* den *sie* ihre *Tochter* versprochen *hatte* etc., sponsionem inierit ille cum sorore, qualis erat non e patre Pompeiano, sed e Vero, priore Lucillae marito. Caeterum Bg. e P. ad Gr. Κοδράτης, sed Sb. Ind. „Κοδράτος, vise Κουαδράτος;" ubi habet Lat. Bg. e Xiph., ubi Pal. Cod. κοδράτος et alibi quoque, cf. de εὐγ. cum πλ. §. 4. m.

ἐφ' οὗ) Sch. non negligit cum P. particip. „λ. latente *stupro*, δ. *traducebatur* infamis *super*" quo in v. Stp. Th. 1, 675. D. m. tenet locum hunc sine Vs., ubi Bg. liberior cum L. Ern. „διαβεβλημένοι, *qui* male *audiunt*" cf. Ind. Ael. V. h. et ad Diod. S. 1, 104. a. e. N. 1., pro quo servassem saltem pr. *ob*, nisi et *infamabatur*, assecuturus pass. pro illius phrasi formae act., sed ad particip. λανθ., pro adi. positum, nihil tenens aliunde, (ut nec Stp. Th. 2, 697. G. e.) nisi Lat. v. c. latentes *gemitus*, it. *latens* dolor, *ira*, v. G. Th., reddente Bg. e P. subst. σ. duobus subst. in regimine, ut Stp. Th. aliunde per adi. cum subst. „consuetudo *venerea*" cum L. Ern., pro quo suffecerit alterutrum, aut severius primum, quia e contextu et adiuncto λανθ. notio iam patet, cf. G. Th.

συνουσία διεβάλλετο,) πεῖραν ſtina conſuetudine ſtupri male
τῆς γνώμης λαμβάνουσα, περί audiebat, pertentans animum,
τε τῆς συνεδρίας [h] χαλεπῶς ſimul de ſtatione graviter que-

h) Ms. Ba. συνεδρίας συνεχῶς ἀπωδ., ſed Mss. rel. modo adv. συνεχῶς etiam, ut Ing. pro συνεδρ. ſuſceperunt προεδρίας cupidius, v. N.

1200, 82. (ubi et P. e Suet. et Sall., ad quem cf. Cort. Cat. 23, 3. i., tenentibus et nos *heimlichen*, geheimen *Umgang*, Suid. 3, 407. m. cf. v. *amor* 307, 14.) qui nec in v. *aud.* explicat adv. *bene* et *male*, at in poſtr. 189, 50. „male *audire*, nempe crimina ſua et dedecora" non ſatis apte ad omnia loca, ut h. l. pro eſſe in malo rumore, etiamſi abſentem ac nihil audientem.

πεῖραν) Sch., etiam deſerto P. „tentare animum alicuius" phraſin mutans in verbum privum, ut Bg. per ſyn. compoſ. cum Stp. Th. aliunde 3, 151. i., cf. G. Th. ad Stp. *explorare*, (cui add. Tac. An. 2, 12. i.) ſed in Bg v. „diligenter tentare, experiri" nec cum eius ſubſt., cf. tamen Tac. hiſt. 1, 25. m. ad *pertentandos* plurium *animos*, ubi recte Ern. N. „hic *tentare* ſimpl. deſideratur" cf. de Gr. formula, ſevere reddenda Lat. *periculum*, experimentum *capere*, ſ. liberius *periculum facere*, cum aliis gen. perſ. ſ. rei Stp. Th. 2, 554. e. L. N. T., in primis Schw., Ind. R. Or. V. 7. Iſ. 8. Din. Dem., cui add. 806, 24. 842, 22. (cui opp. l. 24. πεῖραν ἔχειν,) 864, 9. (cf. abſolute 783, 1. 1395, 3.) Xen. Z. Cyr. Bach. Mem. S., Ael. V. h., Fab. Aeſ. Hſ., Ern. Polb. Luc. (ubi Gs. 2, 200. l. 97. experimentum *capere*, ſed p. 163. l. 31. experim. *habere*,) Diod. S. (cui ſimile Philon. ap. Abr. L. Ar. p. 289. m.) Liban. ep. p. 28. i. Kypk. 2, 404. e., it. ſyn. λαμβάνειν διάπειραν Fiſch. Th. ex 13, 2. e., it. λαμβ. ἐμπειρίαν Plut. Kr., it. πεῖρ. ποιεῖσθαι, quod propr. iſtud pr. Lat. peric. *facere*, Heſ. 2, 900. m. πεῖρ. ποιούμενος, πειράζων, ſine N. et ib. e. πειρᾶται, πεῖρ. λαμβάνει, πειράζει, cf. p. ſq. i., ubi et πειρήσονται, διάπειραν λήψονται, et Suid. 3, 107. i. πειρῶ, τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι, tento, *periculum* facio, *experior*, it. Thuc. 221, 72. πρόπειραν ποιούμενοι, *tentarent*, ſed 92, 63. τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, *nam* haec *levis* res *omne* documentum *veſtrae* conſtantiae *continet*, pro *omne documentum* et *experimentum* animi *veſtri* ſ. *ſententiae*, quo alterutro Lat. hic quoque reddas γν., it. voluntatis ſ. propenſionis, nobis *Neigung*, Geſinnung, *Gedanken*, qui et ipſi potius formulam eloquimur privis v. v., *prüfen*, erforſchen, *ausforſchen*; ut ſervari potuerit P. Lat. vicinius, ap. G. Th. „*periclitor* — 2) experiri, periculum facere, — Caeſ. *quid* in *quoque* eſſet *animi* ac *virtutis* ſuorum, *periclitaretur*."

συνεδρίας) Forte προεδρίας, de *primo loco* ſibi negato, ſ. de primo loco ſibi erepto conqueſta. *Steph.* συν. ferri poteſt, ſi quaeri Lucilla intelligatur, quod, cum antehac *primam* tenuerit *ſedem*, nunc reiiciatur ad *ſecundam*, e προέδρῳ ſcilicet facta σύνεδρος. *Sylb.* Mallet Stp. Sed et σ. retineri poteſt. Indignatur enim Lucilla, ſe in ſecundam ſedem detrudi, cui olim prima ceſſerat. *Oxon.* Stp. mallet πρ. Erudite Sb. — An ſimplicius eſt, non in vocabulo, ſed in re, querelae cauſam inveſtigare? In σ. conſpicitur locus; extra quam nec πρ. locum habet. Querebatur ergo de loco, quem in σ. haberet, ubi et πρ. et ὑφεδρία ſpectatur. *Boecl.* de *ſtatione*. Hoc eſt τῆς σ., quod fruſtra ſollicitat Stp., cae-

ἀπωδύρετο, καὶ κατ᾽ ὀλίγον ſta eſt, et paulatim adduxit

teri non recte intelligunt. Dicam in Notis de aliis etiam, qualia iam tum multa ſe obtulere. *Bergl.* Non opus puto cum Sylburgio, Stephani emendatione τρ. At paulo difficilius eſt, ſtatuere de Codicis lectione συνεχῶς pro χαλ. Illud quidem elegantius ac ad τὸ πειρ. τ. γ. λ. melius convenire videtur. Nam qui tentandi animi alterius cauſa queritur, ille potius *frequenter*, quam *vehementer* querelas effundit. Verum ſi quaeratur, quaenam lectio inter ſcribendum potius ex errore naſci potuerit: fatendum eſt, praecedens συνεδρία facilius inducere potuiſſe librarium, ut ſcriberet συνεχ., cum contra nihil oſtendi poſſit, ex quo lectio χαλ. enata ſit, quam etiam P. ſervavit. *Stroth.*

Quae cauſae poſteriores, (ut a Mss. initium fiat,) idoneae ſunt, ut adv. novum συνεχ. putetur gloſſa, nec tamen iuſta, cum in χαλ. ineſſe poſſit illud συνεχ., ac querelae frequentia quaedam et repetitio, non tamen id fiat proprie perque vocabuli notionem legitimam, cui potius ſubiacet vehementia, i. modus magnus, gravis et acerbus, animi motus et impetus fortis, habens ille dolorem, iram, odium, indignationem, harumque perturbationum effecta, comites ac ſigna, vultum triſtem, vocem fortiorem et lamentabilem, lacrymas, geſtus corporis, maxime capitis manuumque, miſerabiles; quae in mulieres cadunt, in primis in arrogantes ac laeſas, nec ſatis affectas honoribus, qualis hic Lucilla; cf. Stp. Th. aliunde 4, 374. G. m. „χ. item irate, acerbe, aſpere" it. G. Th. in Bg. (partim e P.) „cruciare *graviter*, i. multum, maxime, vehementer" ſicut et gloſſam agnoſcas ab alia parte, per comparata affinia et ſyn., v. c. Heſ. 2, 1306. m. e. συνεχῶς, — πυκνῶς, 1079. m. πυκινὴν, — ἰσχυρὰν, συνεχῆ, cf. p. ſq. i. 1319. e. συχνὰ, πυκνὰ, συνεχῆ, πολλὰ, 1326. m. σφοδρὸν, — ἰσχυρὸν, χαλεπὸν, it. Suid. 3, 414. i. συχνὴν, — πολλὴν, καὶ συχνὸς ὁ πολύς, cf. ſq. Alterum Ms. Ba. in συνεδρείας per duplicem, pertinens ad inconſtantiam eius reliquam, qua §. pr. m. προεδρίαν ſimplici tulit cum Mss. rel., deprehendimus in Ern. L. et Ind. Polb., ut ſemel varietatem hanc ap. Aeſch. R. Or. V. 3. p. 485. N. 68. „συνεδρίας) Πρ. γρ. προεδρίας" quae confuſio in praepp. hic admiſſa, omnem rem dirimat, ut et alia correctio περὶ τῆς νῦν ἕδρας, *de* praeſenti *ſede*; quibus artibus tamen non eſt opus, cum lectio vulg. procedat vel ſenſu Sb., (qui eſt princeps vocabuli, cum ſedent ſimul ac iuxta ſe plures, et Lucilla h. l. ad laevam, nobis *Nebenſitz*,) vel, quo forte Bc. reſpexit, quanquam obſcure, ſenſu hoc, ut Gr. ſit i. q. ſimplex, ac pro ſede locoque univerſe, nobis *Sitz*, Stelle, *Platz*; ut Lucilla conqueſta ſit de *illa* ſede, quam tunc teneret, cum frater nupſiſſet, i. e. non prima amplius, ſed ſecunda; unde iterum reditur ad Sb., ſumto artic. τῆς pro pron., et notioni illi ſimplici faventibus his, quod primo habet Suid. 3, 401. i. συνεδρία, ἡ καθέδρα, cathedra, *conſeſſus*, tum Heſ. 1, 1085. e. ἕδρα, — καθέδρα, — ἡ συνέδρα, it. 2, 1258. i. ςάσις, — συνέδρα, it. 1302. m. συνέδρα, ἡ ςάσις, ἣν νῦν ςατίωνα λέγουσι, ubi N. non affundit lucem; ut ex illo hauſit Stp. Th. 1, 1086. G. i. „συνέδρα, Lat. voce *ſtatio* ab Heſ. redditur, it. Gr. ςάσις. Ex Xen. affertur, τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν" locum hunc tacentibus Indd. meis, ac tenente L. Ern. tantum „συνέδρα, ſtatio militum" unde colligas, 1) non modo συνεδρίαν et συνέδραν eadem eſſe, nec dici tam de actu ſedendi, quam etiam de re ac loco, ſed etiam 2) eſſe i. q. ſimpl. ἕδραν et καθέδραν, denique 3) eo reſpexiſſe Bg., clare qui-

ἀνέπεισε τὸν νεανίσκον [i], ὀλέ- adolescentem, ut perniciose

i) Hoc comma erat in B. 2. al.

dem, per Lat. suum, sed, fato occupante eum, sic, ut ipse non in Nota ampliori indicare posset, quomodo caperet suum Lat., quo de bene Leisn. in Progr., non id intelligi hic posse „de locis publ., ubi homines convenirent negotii s. otii causa" nec ipse tamen edixit, qua potius notione accipiendum esset. Cum habeat G. Th. „*statio*, — συνεδρία καὶ παρεδρία, — locus, ubi statur" crediderim, ipsum Bg. expositurum fuisse suum Lat. pro loco ac sede in universum, ubi quis stet, sedeat, versetur, cum, latissime patere intelligique oportere, suadeant plura scriptorum loca, nominatim ille in Cl. Cic., et praeterea de sedendi notione etiam consentiatur ad Plin. ep. 1, 13, 2., unde et convenit in superiora Vernac. nostra, adhibente id Bg. forte propterea, quod severa Lat essent arctioris notionis, ut ap G. Th. „assessio, παρέδρευσις, assidendi actus, — *consessus*, συνεδρία, συνέδριον, non confessio, sed homines, uno in loco considentes" cf. ad Gr. nostrum σ. R. Or. V. 4. cum Abr ad Aesch. 1, 33. i. e Prom. V. v. 491. cum Schol. utr., et in Ms. scripturam ἀφεδρεία ap. Stp. Th. 1, 1083. C. Suid. 1, 392. m. 550. m. 2, 68. l. 13. cum L. Ern., ubi προεδρεία et προεδρία, ut ap. Stp. p. 1086. D. e. tum ap. Suid. 3, 181. i. tantum προεδρία, sed et προσεδρεία, quo de cf. L. Ern., (ignorante Stp.) ubi et tantum ὑφεδρία, ut ap. Suid. 3, 569. i., sed Sch. in „σ. de *aequalitate* sedis alicuius secum obtentae *conqueri*, s. *assessione*, (ut Sb. Ind.) quod pari gradu sedeat; ita, ut non opus sit cum Stp. legere πρ. „qui in Th. v. ἀποδυρ. non recte statuit aliunde „lamentor, lamenta effundo, *graviter conqueror*. Significantius enim est, quam simpl. ὀδ. Unde quidam vertunt *delamentor*" cuius emphasis refutatur vel ex h. l. et adiuncto adv. χαλ. istius notionis, quae adeo non per se insit in pr. ἀπὸ, etsi reperiri in L. Ern., tamen et cum „ἀποδύρονται, *queruntur*, Philox." quod ap. G. Th. cum Gr. al., at et Pol. „*conqueror* — eiusdem est cum simpl. suo significationis, nisi quod illam augere videtur" et tamen etiam subiecto loco Suet. *Tiberio* — violentius *apud* se *per* epistolam *conquerenti*, quod prorsus est Gr. nostrum χαλεπώτερον, ut et ibi *con* nihil significet, inclinante Gs. saepe in emphasin e praep., cf. in v. *deflere*, ubi tamen subiectus locus, *gravibus* deflere *querelis*, quod nihil, quam graviter flere ac conqueri, it. cum Gr. n. „*deploro* — deflere" quod Gr. nostro vicinius ob praep. syn., nec tamen est plus, quam simpl., cum et subiiciantur loca cum adv. — *copiose* — dolentius *deplorare*; ut in talibus praep. aeque nihil sit, ac in nostratium syllaba *be*, in v. v. *sich* beklagen, *beschweren*, quibus assequare vim med., quod, pro ratione Lat., sit tantum notionis act., cf. Poll. 6, 201. Hes. 1, 461. i. cum N. et ad Aesch. Prom. v. 638. Schol., Ind. Dem. Dion. H. S. T. 1. Fab. Aes. Hs., Phil. in Flacc. p. 764. E. m., cum pr. πρὸς ap. Luc. 1, 122 l. 28. ταῦτα — ἀπωδύρου πρός με, haec *ap.* me *lamentabaris*, (ut supra ap. Suet.) sed sine Ind. 2, 534. l. 24. *deplorare*, et cum Nostri pr. περὶ ap. Plut. de discr. ad., ubi Ind. Gs. Chr. *cum* fletu *queror*, sed Krg. „conqueri, lamentari" cf. Exc. ad 1, 4, 17. c., adhibente Bg. iterum sua *simul* — *et*, cf. 1, 6, 15. i., sed hic in τὲ — καὶ, cf. Hor. Turs. p. 996. Nr. 9. cum G. Th. 450, 19. sqq., ubi „poterat hic *simul* plane omitti, salvo sensu" sane ut τὲ poterat hic, at Cort. ad Sall. Iug. 64, 5. *criminose*

θρια βουλεύσασθαι ἑαυτῷ τε[k] consuleret cum sibi ipsi, tum

k) Ms. Ba. αὐτῷ τε λ. Pertinet αὐτῷ ad Commodum, non ad ipsum iuvenem. *Mart.* v. N. Sed B. 2. τὲ servato accentu, quem Ms. Ba. negligit hic, cf. 1, 4, 7.

simul *et* magnifice *de bello loqui* „iam alibi diximus, Lat. *simul*, ut Gr. τὲ, ante *et* ponere."

κατ᾽ ὀλίγ.) Formulam hanc, redditam cum Bg. e P., refert Sch. ad neutrum, dum Stp. Th. 2, 1270. G., per idem Lat. aliunde, nihil definit, huc forte trahens superiora D. e. „saepe omittitur διάστημα, ut et χρόνος" cf. ib. B. m. D. i., ut ap. L. Bos. Ell. in nudo ὀλίγον subaudiunt modo χρόνου διάστημα, modo χρόνον p. 85. i. 381. i., ubi negatur, genitivum χρόνου posse subintelligi, quod tamen fieri potest, addito mente subst. μέρος simul, quod et melius convenit, ubi adi. tale aliquod sumitur in neutro sexu, cf. L. N. T. Krb. p. 320. Nr. 11. 434. e. Fisch. p. 788. i., sed sine supplemento aliquo Ind. Ael V. h. v. κ., Is. Ev. v. κ. e. Fisch. Aesch., Fab. Aes. Hs. et L. Ern. cum Stp., qua in formula ut praep. cum adi. facit adv., cf. L. Ern. v. κ. i. et ad Vig p. 614. b. e. Nr. 3., sic inest notio 1) temporis, tum eius, quod durat, ubi redditur *ad* exiguum *tempus*, tum eius, quod succedit, ut h. l., ubi valent illa Stp. Lat., it. *pedetentim* ap. Vig. l. l., quo et referatur L. Ern. *propemodum*, i. e. intra s. post exiguum tempus, quanquam in eo Lat esse potest etiam 2) modi notio, suppleto κ. ὀλ. χρῆμα s. μέρος τοῦ χρήματος, ut certius in Gr. inest 3) notio intervalli s. spatii, quoad locum, ubi supplendum subst. διάστημα, et redditur Lat. *paululum*, cf. L. N. T., Hes. 2, 205. c. κ. ὀλ., κατὰ μικρὸν, sine N., sed Suid. 2, 257. m. κατὰ τὸ καρτερὸν, ἀντὶ τοῦ καρτερῶς, cf. 280. m. 257. m. 259. i. 262. i. 266 m. 269. i., sed G. Th. in Bg. „κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ, sensim, — paulatim, per intervalla, — *paululum*, ἐπὶ μικρὸν, παρὰ μικρὸν" quod alio sensu dr., etsi per se Gr. nostro vicinius, quod nulla formula Lat. et Vern. assequitur plane, cum aliter dicatur *ad breve*, it. nostrum *in kurzem*, cf. 1, 6, 20. e. In sq. v. ἀνεπ. Bg. e P. ad sensum universe reddit, ut intelligatur non de verbis tantum, sed quoque de omnibus aliis, quae Lucilla fecit, lacrymis et gestibus, cf. Abr. Dil. Th. p. 258. e., noscente Stp. Th. Lat. Bg. in v. et semel rectionem cum inf., (a Bg. e P. resolutum per ὥστε,) sed non monente in notionem, esse i. q. simpl., cf. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 3, 6. e. cum Ind. et Lex., it. Z. Xen. Bach., quanquam aliis contra nitentibus, v. Abr. l. l. p. 148. i. 164. m. Z. ad Vig. p. 559. a. e. Nr. 5. de ἀνὰ in compos. „auget, ut ἀναπείθειν, persuadere" quo Lat. et alii reddunt, etsi tacentes, quo sensu, cf. L. N. T. cum Fisch. Pal. et G. Th. v. e. „*adducis* me, *ut* tibi *assentiar*, i. mihi persuades" sed ap. Arist. Av. v. 460. s. 459. τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας, animum *induxisti*, (ubi pertinet minus ad sq. v. λέγε, quam ad pr. v. ἥκεις, cf. N. Beck., *sed*, ob *quam* quidem *rem* venias, *animum* tuum *inducens*, sc. ad hoc ipsum, ut venires, s. ita ap. animum tuum constituens, i. quam ob rem venire volueris s. constitueris, *dic* audacter, *confidenter*, ap. G. Th. 1077, 92. „*inducere* animum, *ut*, i. sibi persuadere" i. velle, constituere, at) ib. Pac. v. 621. κἀνέπεισθον — χρήμασιν, corruptis — *pecunia*, quod per aliam phrasin est ib. Equ. v. 470., sed absolute v. 68. coll. Schol., sed h. l. facere, efficere, ut rel. cf. 1, 6, 20. 24.

καὶ πάσῃ τῇ συγκλήτῳ. συνω-μότας γὰρ [1] ἐκεῖνος τῆς βου-	11. universo Senatui. Coniu-rationis enim socios ille na-

1) Pro γὰρ in Par. 1. τ'' compendium, i. τὸν, ineptum.

ὀλεθρ. βουλ.) In Ms. lect. nihil agnosco, quam solennem varietatem et confusionem in pron. αὐτ. pro αὑτ., et αὑτ. pro ἑαυτ., cf. §. 2. i., cum de Commodo eventus repugnet §. 12. e. sqq., nec ea res Commodo noxia fuerit, sed potius homini isti ac Senatui, cf. ib.; ut Martinus non tam suam innuisse videatur sententiam, quam, ad quid librarius aliquis illam lect. referret; sicut in vulg., quam cum Mss. rel. etiam P. agnoscit et Bg., est, credo, aliquid ex arte rhetorum et forma dicendi, quam *inopinatum* vocant et inexpectatum, ut Noster dixerit, quid ille in se simul et Senatum statueret, cum dicere debuerit, illum iniisse consilium de Commodo interficiendo; in quo et consequens est pro antecedenti; in Gr. formula ὀλ. β. versato Bg. e P. aliter, quam in affini συμβουλεύειν supra cum adi. neutr., quod h. l. in adv. convertit, etiam aliunde Stp. Th. 1, 769. F., nihil omnino ferens e Nostro et Dem., cf. Ind., ubi, ut et ap. Stp., habetur quoque altera illa v. β. ratio cum adv., cf. Ind. Thuc. Arist. Kust. Luc. Fisch. Aesch. Is. Ev. e p. 31. e. Xen. Z. Cyr. et Pol., ubi et, ut h. l., per neutr. plur. „ἄριστα, optime *consulere*" quod Lat. sane frequentius usurpatur sic cum adv., quam cum acc. rei, v. G. Th. cum Gr. n., ubi recte formula mutatur in aliam syn., rationi nostratium aptiorem, in adi. et subst. cum alio v., ut h. l. capere consilium noxium sibi et Sen., s. cap. consilium, quod sit noxium etc.; vim med., a Bg. neglectam, tuente hinc etiam Dres. de V. med. p. 236 e. cum Vs. P., ubi agit de notione „quando de uno dr., significatque *secum deliberare* s. *consultare*" casu adiuncto ἑαυτ. λ. pendente non a v. β., sed ab adi. ὀλ. (quod et ap. G. Th. in Bg.) ubi Stp. Th. modo „adverbialiter Soph. ὀλέθριον αἰκίζει, pro *exitialiter*, (ad quam rationem h. l. capias plur., per ellipsin pr. κατὰ et subst. alicuius, πράγματα, βουλεύματα, συμβούλια, cf. 1, 4, 9., tacente L. Bos. Ell.) ex Ai v. 402., ubi Schol. Tricl. nugantur, ut v. 810 τήνδ' ἔξοδον 'Ολεθρίαν λ. vetera Schol., melius pro θάνατον accipiente Schol. ined. ad v. 811. e., et pro subst. adeo, quod ignotum est L. Stp. et Ern., at reliquum tamen adhuc in πανολεθρία, e prioris loci Schol. hauriente Suid. 2, 677. i.

συνωμότας) Aliter res narratur a Lampr., quod notavit etiam Schottus. *Sylb.* Multo rectius in Cod. legitur τῆς ἐπιβουλῆς. Simili ratione ap. Eus. hist. eccl. 2, 3. in fine in non nullis est γῆς pro πηγῆς. P. vero legisse βουλῆς, certo constat. Vertit enim, *inter caeteros* senatorii *ordinis*, atque eo nomine reprehenditur a Scheidio, qui id ipsum βουλὴ *consilium* reddere mavult. Iisdem fere verbis utitur Herodi. infra 4, 14, (4.) οἱ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ 'Αντωνίνου συνωμόται. *Stroth.*

Sch. in συν. „βουλῆς τινὰς, P. — rectius *aliquos* coniuratos *consilii* 1, 8, 11. ut 4, 14, 4. — βουλ. Videri posset etiam in genere accipi βουλῆς pro consilio, 1, 8, 11. „Incipiamus ab illo altero Nostri loco, ubi nulla deprehenditur varietas, sed Rsk. eo offenditur, quanquam dubitandi caussas non satis explicans, quem movit, ut opinor, hoc ipsum, quod esset gen. τῆς ἐπιβ. cum subst. συνωμότας, quale exemplum, praeter Nostri illud, non protulit Stp. Th. 2, 1300. A. m. in v. σ., ubi haec modo" sed et cum gen. rei ap. Herodi. 1, 4. (sine Vs., sed ante in σ. solo) con-

λῆς [m] λαβών τινας τῶν ctus senatorii ordinis quosdam

m) Ms. Ba. et Ve. τῆς ἐπιβουλῆς λ., v. N. et λαβὼν τινὰς Stp. rel.

iuratus, — coniurationis socius s. particeps" ut L. Ern. et alii ap. scriptores, ubi occurrit hoc vocab., cuius de bonitate a compositione e pr. σὺν non dubitatur, ut in aliis, cf. Poll. 6, 157. Ind. R. Or. V. 6. Thuc. v. ξυνωμ., et in hoc et συνωμ. Arist. Kust. (ap. quem exponitur a Schol. ad Equ. v. 257. et 450.) Luc. Suid. 2, 652. m. 3, 408. i., sed cum syn. R. Or. V. 4. p. 112. l. 11. And., non conversum ab Ind. V. 8., οἱ τοὺς ἑταίρους καὶ συνωμότας κεκτημένοι, cf. V. 5. p. 412. ult., nihil praebentibus etiam Indd. in v. ἐπιβουλή, frequentissime reperto, sed ap. Stp. Th. semel tantum e Nostro, quod quia per se iam valere potest *coniuratio*, cf. ad Ern. Polb. T. 2. p. 826. i., et quia ea notio etiam simul latet. in subst. συνωμ.: (unde a Bg. hic et a Stp. supra redditur per *socius* s. *particeps* cum isto subst. abstracti *coniurationis*): ne existat tautologia inanis, συνωμ. tunc verti debeat per simpl. Lat. *socius* s. *particeps*, (prout reddas in Nostri loco illo adiunctum, οἱ καὶ τῆς ἐπ. τοῦ 'Αντ. συνωμ. καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μαρκίνου,) aut per Lat. aliud ap. Iust. 1, 9, 19. *conscii* fuere *huius coniurationis*, — occultato *sub* veste *ferro*, rel., quia notio vocabuli e contextu et adiuncto alias quoque minuitur, ut maneat tantum una pars eius, et hic modo illa σὺν, quae est societatis; unde istud συνωμ. cum ἐπιβ. referam ad Nostri peculiaria, cum nec e Lat. simile quid cognoverim, praeter G. Th. in *coniuratus* 1158, 82. e Claud. socii *coniurati*, quod sane mutes in gen. *coniurationis*, quanquam sic deinde non affert Gs, sed modo in illo particip. s. adi. „interdum coniungitur cum gen. (pers.) *coniuratus* — *Getarum*, — *coniurati*, συνωμόται, absolute, pro iis, qui inter se coniuraverunt, (nec deinde cum gen. aliquo, ut in subst. tantum) coniurationis *princeps*, — *auctores*, — *caput*, (nec in v. *consc.* illud Iust., at 708, 79.) coniurationis *particeps*." Iam, ut interea, dum alii refellant, illum Nostri locum pro vero habeam: tamen ad nostrum hic nihil inde efficere ausim, quoniam primo ex illo ipso loco fluxisse potest Mss. lectio, per glossam e comparatione, et ex marg. in textum, deinde, quanquam pr. ἐπὶ excidere potuit per se, ut in aliis compos. interdum praep. quaedam elapsa est, tamen hic a vicinitate similium elementorum nihil adiuvatur ista suspicio, nec vidi alibi variare subst. illa β. et ἐπιβ., denique, ut P., qui interdum pro Cod potest esse, consentit in vulg. lectione, ita haec commodam per se sententiam habet, non, quomodo forte Glossator voluerit, ut βουλὴ sit pro ἐπιβ., quo sensu non reperi, nec quomodo Sch., aut eodem sensu, aut pro universo illo, quod in animo consultatur, volumus et instituimus, (quanquam hac notione sumitur Lat. *consilium*,) sed ut h. l. accipiatur abstractum pro concreto, et de perss. ac senatoribus, cf. Exc. ad 1, 2, 3. i. Schol. Thuc. 341, 37. Hes. 1, 750. m. cum Ind. Z. Xen. Pol., in quo vocab. variatur tantum pro §. pr. e. τῇ συγκλ. it. §. sq. m. et pro §. 14. τὴν σ. βουλ. Cumque Noster vellet demonstrare, illum Quadratum perniciosa Senatui omni consilia cepisse, usus propterea etiam γὰρ particula: quanquam coniuratio tribui poterat toti Senatui demum e sqq., maxime ob §. sq. m., ubi Quintianus clamabat, sicam a Senatu venire, tamen etiam hic iam aliquid in eam rem ponitur, dum e vulg. lectione Quadratus nactus est socios coniurationis aliquos e senatoribus. Cui argumento, e re ac serie ducto,

ἐξεχόντων, ἀναπείθει νεανίσκον τινὰ [n], καὶ αὐτὸν ὄντα τῆς βουλῆς, Κυϊντιανὸν [o] ὄνομα,	primarios, perpulit adolescentem quendam, et ipsum senatorii ordinis, Quintianum nomi-

n) Quae in () sunt a καὶ — βουλῆς, sine huiusmodi signis in Ms. Ba. exstant. *Mart.* etiam in A. al., nec opus est parenthesi in constructione continua, quam nec Ms. Bg. habuit. o) Ms. Ba. κυντιανὸν, ut Par. 1., sed Ms. Ve. Κυντινιανὸν, at Ms. Vi. Κυϊντινιανὸν, et sine punctis κυιντιανὸν A. E. et Pat., v. N.

accedat et hoc eiusdem generis, cum Noster mox τινὰς τῶν ἐξεχ. ponit, qui si per se sumantur, nec ut cohaereant συνωμ. τῆς β. τιν. τῶν ἐξ., res adhuc ambigua manet nec satis finita; et semel modo sic absolute ap. Nostr. ponitur, nec necessario de senatorio ordine, sed deinde semper cum adiuncto quodam, et bis fere, ut hic, τοὺς ἐξ. τῆς συγκλ. βουλ. 3, 5, 4. 3, 8, 13., pro quo h. l. ordo est paulo turbatior, sed ille de industria institutus in duplicibus genit., quibus interiiciuntur quaedam, pro severo συν. τινὰς τῶν ἐξ. τῆς β., quem ordinem Bg. ostendit aliquo pacto, praemittens particip. λαβ., et vidit quoque Vern. vet. *einige* der vornehmsten *Rathspersonen*, pro *einige* der *vornehmen* des *Raths*, ut Angli ap. Heyn. H. 4, 1014. m. *viele andre* vornehme *Senatoren*, ubi Sch. in ἐξ. fere cum Bg., sed servato gen. cum pron. τιν., pro istius casu eodem „*primariorum* senatorii *ordinis*" tenente Stp. Th. in hoc v. nihil e Nostro, nec tropicam adeo hanc notionem de pers., pro tenere dignitatem, munera, auctoritatem, potentiam maiorem, quam alii, cf. 1, 7, 6. τῶν τῆς συγκλ. βουλ. ἐπισήμων, pro quo hic variatur, et de v. physice ap. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Suid. 1, 769. m. Hes. 1, 1290., ubi deinde v. med., ignoratum a Stp., cf. Bud. C. 1034, 28. Dion. H. S. T. 1. 65, 24. sed ed. Rsk. V. 1. 202, 13. cum gen. pers., a praep. in v. pendente, quanquam ib. et statui potest pass., ut in affinibus ἔχεσθαι et ἐνεχ., cf. Abr. L. Ar. p. 280. e., et ap. G. Th. cum Gr. n. in v. „*eminere* — dr., qui caeteris est altior, — *eminens*, ἐξέχων" cf. 352, 96. p. sq. l. 6. et Corn. N. 12, 3, 3., ubi Ind. „*eminere* — *altius*, — honoribus, potentia" unde h. l. servassem pro Bg., ap. G. Th. „*populi* primarium *virum*, h. e. primum inter populum et veluti eminentiorem" sed Sch. in „λαβ. quum *accepisset* conspirantes secum" pro quo brevius Bg. per syn., pro adipisci, (cf. Niz. cum G. Th. et Ind. Corn. N.) quam notionem saltem tenet Stp. Th. 2, 555. C. m., ubi vero tantum cum acc. rei, quo de alibi, nec cum acc. pers., ut h. l., qua de re [illegible] v. Abr. ad Aesch. 2, 173. m., denique Sch. in v. „ἀν. *impellit*, sibi *adiungit* cum" ubi Bg. per liberum tempus et prorsus cum P. ad §. pr. e., (pro quo aor. hic variatur per syn. praes.) ap. G. Th. „ἀναγκάζω, inducere" quo de Lat. v. ib.

καὶ αὐτὸν) Sch. in β. plane cum Stp. ad m. P., qui totum hoc membrum omiserat, sed in αὐτ. cum Bg., ut in ὄντ. „τ. β., qui *consilii* illius *fuerat*" ut supra; nec hic variante Nostro in subst. β., sed Bg. omittente particip. iterum, ut tamen inde servet gen., quo de cum v. subst. Gr. alibi.

Κυιντ.) Herodianum, ut solet, hic sequitur Amm. M. 29, 4. ubi ait, Commodum *in* amphitheatrali *cavea*, cum *adfuturus* spectaculis *introiret*, a *Quinctiano* senatore *illicitae* cupidinis *homine* ad *debilitatem* paene

προπετῆ δὲ καὶ θρασὺν p, ne, ſed temerarium et auda-

p) θαρσὺν B. I. v. N.

vulneratum. At Lampr. et Dio *Claudium Pompeianum* vocant, quos ſequitur Zonaras. Exiſtimat ergo Henr. Valeſius in Ann. ad Marcell., Dionis Codices corruptos eſſe in hac parte, iisque deceptos Xiph. et caeteros. *Etenim*, inquit, *Pompeianus* Commodi manus evaſiſſe dicitur ab ipſo Dione l. 72. et Pertinaci quoque ſuperſtes fuiſſe l. 78. et ad Capit. in Pert. Vita quoque et moribus ſanctiſſimus, planeque Commodi diſſimilis fuiſſe proditur ab iisdem. Itaque certum habeo, ap. Xiph. pro his verbis Κλαύδιος Πομπηϊανὸς ἐπεβούλευσε ſcribendum fuiſſe Κουαδράτος ἐπεβ., quod ex ſqq. liquido confirmatur. Subiicit enim Xiph., eum cum Lucilla ſtupri conſuetudinem habuiſſe, eique Lucillae filiam deſponſam, eundem ob laſciviam Commodo carum fuiſſe, quocum ludere et vagari ſolebat. Quae omnia in Pompeiani quidem gravitatem non cadunt, Quadrato vero optime conveniunt, ut docet Herodi. l. l. „Caeterum Amm. hunc eventum liberati Commodi cum ſimilibus adſcribit *virtuti ſiderum* et *geniturae*, ſicut hodieque ſolent, qui providentiam nunquam rectis oculis intuentur. *Boecl.* Quem Herodianus Quintianum dicit, Xiph. et Zon. Pompeianum dicunt. Verum par eſt ſuſpicari, corruptos eſſe in hac parte Dion. Codices, praeſertim, cum ap. ipſum Zon. legimus, omnes fere a Commodo interfectos, τοὺς τότε ἀνθήσαντας ἄτερ Πομπηϊανοῦ καὶ Βικτωρίνου καὶ Περτίνακος. Qui tamen Zonaras, neſcio, qua factum incuria, paragrapha proxime ſequente, id omne Pompeiano authore deſignatum contendit, quod Quintiano noſter tribuit. *Oxon.* Quintianum et Herodianus h. l. nominat et Amm. 29, 1. p. 550., ubi Val. v. Dio in Commodo narrat, ingredienti Commodo in amphitheatrum Claudium Pompeianum inſidias paraſſe, et in anguſto quodam introitu, porrecto ei gladio, *Ecce*, inquit, *hunc tibi mittit Senatus.* Lampr. c. 4. eundem Cl. Pompei. nominat. *Leisn.* Cod. Ven. Κυντιανόν. Huius viri nomen neque ab Herodi., neque ab aliis ſcriptoribus, praeter Amm. M. l. 29. c. 4. commemoratur. Hunc tamen iam inveniſſe Κυϊντιανὸν, conſtat. Dio enim et Lampr. idem, quod h. l. de Quintiano narratur, Pompeiano tribuunt, qui tamen diverſus fuiſſe videtur ab illo altero, cuius antea mentionem fecerat Herodianus. *Stroth.*

Amm. M. locus mihi eſt 29, 1. p. 447. m., ſed Lampr. p. 483. i., ubi de Cl. Pompeiano loquitur, *qui* ingreſſus *ad* Commodum *deſtricto* gladio, *quum* faciendi *poteſtatem* habuiſſet, *in* haec *verba* prorumpens, *hunc* tibi *pugionem* Senatus *mittit*, detexit *facinus* fatuus, *nec* implevit, *multis cum eo participantibus cauſam*; ad quae Caſ. N. 1. „hoc tamen falſum. Non enim tentata caedes in palatio, ſed in aditu Circi, ut ſcribit Dio, Herodi. (et p. pr. N. 5.) ut mirer valde, aliter Herodianum tradere, qui, pro Cl. Pompei., Quintianum quendam iuvenem ſenatorem nominat. Amm. l. 29. Herodianum ſequitur, non Dionem.“ E Not. ad Dion. Caſ p. 1204. memini adhuc, pleno nomine illum hominem dici *Claudium* Pompeianum *Quintianum*, a quibusdam *Claudium Quintianum*, ſ. tantum *Pompeianum* aut *Quintianum*; unde facile orta in narrando diſſenſio, verum et componenda, ut ibi etiam Noſter conciliatur cum aliis ſcriptoribus, et ex Anglis ap. Heyn. H. 4, 1014. m. iam ſupra ad §. 9. e. v. Πομπ. vidimus, nominari *Cl. Pompei.*, pro quo deinde bis ſimpliciter

λαβόντα ἐγχειρίδιον ὑπὸ κόλ- cem, ut, ſumto ſub ſinum pu-

ib. *Pompeianus.* Ad Zon., ubi vocatur Κλαύδιος Πομπηϊανὸς, p. 48. N. 5. tantum monetur de diſcrepantia ſcriptorum, et excitatur quoque H. Val. ad Marc., quem non licuit inſpicere, niſi per Not. Bc., ut tamen eius emendatio videatur violentior. Tum Sb. Ind. Lat. „*Quintianus*, ap. Lampr. eſt *Cl. Pompei.*, itemque ſupra 374, 42.“ ap. Xiph., quem locum ſupra Leisn. dedit Lat., ἐσιόντι δὲ αὐτῷ ἐς τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικὸν Κλαύδιος Πομπηϊανὸς ἐπεβούλευσε. ξίφος γάρ τι ἐν αὐτῇ τῇ τῆς εἰσόδου στενοχωρίᾳ ἀνατείνας, Ἰδοὺ, ἔφη, τοῦτό σοι ἡ βουλὴ πέπομφεν. Denique de nominis proprii ſcriptura e Mss. ratione, nihil tenui ſuper Veneta, ſed ſuper Ba. hoc, variari ſic et alibi, v. c. Eutr. Met. 9, 8, 5. Κυντίλλῳ, *Quintillo*, it. Zoſ. 1, 47, 1. et ſq., ſed Luc. 3, 208. i. Κυϊντίλλε, ubi v. N., tum Eutr. M. 1, 15, 1. e. Λούκιος Κύντιος Κικιννάτος, *L.* Quintius *Cincinnatus*, it. 2, 1, 3. et Suid. 2, 399. i., ſed Dion. H. S. Γ. 1. 630, 32. Κοϊντίου τοῦ καλουμένου Κικιννάτου, it. 11, 41., ſed pro Κοϊντιλίου μηνὸς 525, 31. menſis *Quintilis*, eſt 351, 29. μηνὶ Κυϊντιλίῳ λεγομένῳ.

προπετ.) Noſter copulat haec iterum 2, 8, 4., tanquam ſyn. per copiam, credo, ut nos *verwegen* und *kühn*, et Latt. Bg. (deſerto P.) ap. G. Th. cum Gr. n. „*audax* — fidentem ſignificat aut temerarium, — *temerarii* atque *audaces* homines, (cum Grr. al.) *temerarius*, — qui plus audet, quam oportet, — *temerarium* magis, *quam* audax *conſilium* Liv. 25. (ſic ſine cap., nec eſt in Indd. Ern. et Gron., quae ſane per ſe diſtinguas, ut *tem.* ſit i. q. inconſideratum et incogitatum, ſed *audax*, qui omnino audet aliquid cum periculo, cf. in ſubſt. *audac.*) *temeritas* et *audacia* Cic.“ proprie ut ſit πρ., ſive phyſice, ſive tropice, ut hic, pronus, praeceps, et hinc properans nimis et inconſideratus, nec ſatis cogitans ac deliberans ante actionem, cf. Stp. Th. 3, 326. E. hinc e P. ſub „praeceps, i. temerarius“ Foeſ Oec. p. 321. a. i. L. Ern. et N. Γ. Ind. Xen. Hell. M. et Pol. Z, Diod. S. e 2, 24. l. 6. et R. Or. V. 4. de re etiam ſine Vs., de ſubſt. Ind. R. Or. V. 7. Iſ. Dem. Polb. Ern., de adv. Dem. Xen. Z. Pol. et Bach. it. Cyr. Mor. et Z. cum Gs. Chr. et ſimul de adi. Gat. ad Ant. 1, 17. p. 31. a. E. i. 3, 9. p. 85. a. e., de ſubſt. et adi. Suid. 3, 192. m., ſed de adi. modo Heſ. 2, 1039. i. προπετὴς, προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ, ſic potius ſine commate ante pr. πρὸ cum Stp. Foeſ. L. N. T. Fiſch. et Z. Xen. Ind. Cyr., ut ſit praeceps, prociduus, pronus, ruens ad res ante cogitationem, ubi laudatus „Salm. in Spartian. p. 41. e.“ mihi eſt T. 1. p. 146. N. a., cuius „Gloſſ. πρ., procax, protervus, petulans“ proſint G. Th. „*procax*, αὐθάδης, ἰταμὸς, προπετὴς, — *protervus*, προπετὴς“ cf. Suid. 1, 378. m., non coll. ad Heſ. 1, 611. e, ſq. i., ſed ad 2, 82. i. p. ſq. i. 1398. e. cf. Suid. 2, 158. m. 3, 484. e. Schol. Ariſt. Nub. v. 444., ſed Heſ. 2, 1022. m. προαλὴς, προπετὴς, πρόχειρος, quod poſtr. ap. G. Th. in P. hic „*promtus*, ad agendum patiendumve expeditus“ ut ad θρ. cf. Suid. 2, 203. e. 166. i. θάρσυνος, (cf. Ind. Hom. Ern.) τεθαῤῥηκὼς, non coll. ad Heſ. 1, 1681. e. θαρσὺς, θρασὺς, τεθαῤῥηκὼς, ſine N., ſed Stp. Th. 1, 1503. E. „θαρσὺς — audax, — ego rariſſimum eſſe arbitror, (cf. Thuc. 497, 19. ἐλπὶς — θαρσεῖα, V. L. θρασεῖα, cum Schol., Thom M. p. 436., ſed 1, 1506. E. e.) θρασὺς, audax, *temerarius*“ aliunde, etiam e Dem., quibus Ind. R. caret, ut et his 106, 22. p. ſq. i., in L. Ern. etiam cum Lat. illo *protervus*, quo alterum πρ. ante redditum, ut ſic quoque ſyn. ſit, in malam praeterea

που καιρὸν φυλάξαντα q καὶ gione, tempore observato et

q) φυλάξοντα Ms. Ve., v. N.

partem, de perf. ac re, Hom. Hef. Soph. Ai. Lyc. et Muf., Ael. V. h. Plut. Hf. et Krg., it. Luc. Gs. *audax*, fed femel quoque *temerarius* 1, 773. l. 71., tum in partem bonam, (quanquam non repetente notionem hanc L. Ern. e Stp.) Soph. Ai. v. 364. et Luc. 3, 665. l. 24., comparante me Lat. *ferox*, etiam fic in partem utr. adhibitum, nec praeterea reperiente alterum ed. Bs., ubi error operarum, ut variant fubft. θράσος ac θάρσος, cf. 1, 6, 15. m. et fimile quid ap. Ioseph. 2, 16. f. 34. i. θρασύς τε καὶ προπετὴς νεανίας, *iuvenis* et *audax* et *temerarius*, alio ordine et per fubft. fyn.

λαβ. ἐγχειρ.) In notionem v. λαβ., (ubi Bg. deferit P.) cf. Stp. Th. 2, 554. B., qui 4, 448. F. fq. „ἐγχ., ου, τὸ, parvus gladius, pugio, fica, Xen. Hell. 2. (Ind. M. *pugio*,) ἐγχειρίδια, — antea eadem ξιφίδια vocaverat. — Fuiffe autem eiusmodi, quae ob brevitatem occultari facile poffent, oftendunt non pauci hiftoricorum, in quibus ὑπὸ κόλπου geftari dicuntur, f. ὑπὸ μάλης, (at fine exemplo.) Sed quamuis ἐγχ. diminutivi formam habeat: interdum tamen dr. ἐγχ. μικρὸν, pugio parvus" cuius reliqua deinde non funt collata ad Hef. 1, 1077. m., (ubi in N. „Cyr. L. Ms. ἐγχ., ξίφος" ut p. fq. m. ἔγχος, ἐγχειρίδιον, et 2, 704. e. ξίφος, — ξιφίδιον, cf. Suid. 1, 676. m. 2, 647. m.) nec curata ad Poll. 2, 154. ἐγχ. τὸ ξίφος, cf. 10, 144. etc., ut etiam ap. Noftr. ξίφος pro ξιφίδιον et pro noftro hic vocab. habebimus; non aliter, quam Stp., tenente L. Ern. „ἐγχ., ου, τὸ" pro fubft. adeo tantum, nec pro adi., cf. tamen Heyn. Epict. p. 210. e. „βιβλίον ἐγχ. libellus, quem in manu habere folemus — In Ms. Hafn. erat ἐγχειρίδιος. Ita intell. βίβλος" it. L. Bof. Ell. p. 48. i. 264. e. 226. m. „ξίφος fubaud. faepenumero in ἐγχ., e. g. ap. Herodi. 1, 8, 11. 7, 4, 11." non fubiecto loco, ubi plene fic diceretur, quem tamen affert Stp. Th. 4, 449. i. e Simplic. ad Epict., cf. Hef. 1, 1077. m ἐγχειρίδια, σκεύη, — καὶ τὰ ἐν χειρί. Tum formula ὑπὸ κ. fimilis eft aliis, ubi cum verbo, motum in locum fignificante, quale hic λ., adiungitur pr. ὑπὸ cum gen. pro acc., quem Bg. clare refert et Nofter adhibet 3, 5, 11. c. μή τι φέροι ὑ. κόλπον, ubi propr. in v. φ. quietis debuit effe gen. f. dat., cf. Stp. Th. 3, 1755. e. „ὑ. μάλης — στέρνοιο, *fub ala*, — *pectore*, (2, 315. B. fq. v.) κ. finus, gremium. Hom. — παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' λ. Dicimur etiam ὑπὸ κόλπου ἔχειν, quod occulere volumus. — Quibus ex locis aliisque fimilibus repono ὑπὸ κόλπου pro ὑ. κόλπον in ifto Herodi. loco l. 3. (qui eft ille antea, tum 3, 1756. B. e.) affertur vero ὑπὸ et in motus fignif. ex Hom., pro praep. *fub*, habente acc., ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν, *fub* Troiam *ducebamus*. Sed fcribi debere potius Τροίην, docebo infra, (ib. C. e.) affertur et cum fignif. motus, ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις γίγνεσθαι, pro *in* poteftatem *Atheniensium venire*, itidemque ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι f. ποιεῖν, in poteftatem *fuam redigere*. — Tale eft ap. Dem. p. Cor (ib. p. e.) At vero dat. (ὑπὸ habet) pro acc., ut Ἰλ. δ, (p. 1757. F.) ὑπὸ cum acc. et dat. conftructionem permutat, — (A. m.) Neque enim illis affentior, qui ὑπὸ — pro εἰς f. ἐπὶ accipi putant, nihilo magis, quam in hoc verfu Ὀδ. ξ, ὑπὸ Τροίην λοχ. ἦγ." ubi v. 469. ed. Ern. ὑ. Τροίῃ, et in V. L. „ὑ. Τροίην R." fine crifi, at in Corrig. V. 5. p. 37. a. m. „ὑ. Τροίην" quod tamen ego non fecerim, fecundum dicta de ὑπὸ

τόπον ἐπιτήδειον, ἐπιπεσεῖν τε[r] loco idoneo, invaderet Com-
τῷ Κομμόδῳ καὶ φονεῦσαι[s], τὰ modum et occideret, reli-

r) B. 2. τὲ cum accentu, cf. §. pr. e., ubi et de Ms. Ba., qui, tacentibus Excp., hic cum Stp. facit. s) Hic colon in Stp. et al. it. punctum, sed Ms. Bg. nobiscum, qui et post λοιπ. et φυσ. commata fecimus.

ad 1, 4, 20., cum mihi non sit dubium, misceri casus in pr. ὑπὸ in verbis, motum ac quietem significantibus; tacente Rsk. ad Dem. superius Ind. v. ὑ., sed in v. ποιεῖν p. 610. m. nihil novante, neque in N. V. 10. p. 466., neque Tayl. V. 9. p. 211. c., cf. Suid. 3, 550. e. ὑπ' ἠοῖ, ὑπὸ τὸν ὄρθρον, non coll. ad Hes. 2, 1466., it. quae de ἐπὶ dicta ad 1, 4, 12. e., cui si tribuitur talis dat.: tribui aeque potest nostrae pr. ὑπὸ, cf. Fisch. ad Well. p. 384. m., ut inde etiam pro ὑπὸ cum acc. aliquid colligas, cf. ib. p. 387. 389. p. sq. i., ut quoque a πρὸς cum gen. pro acc. ib. p. 391. m. et mox cum dat. pro acc., it. a παρὰ p. 394 sq., ut nimis properanter supra Stp. tentarit in Nostri illo, quo de ibi, ut de Lat. *sub* cum abl. et acc. eadem notione cf. G. Th. et Ind. Sall. Cort., Iul. C. et Amm. M., pro Sch. „*in sinu* corporis" aeque ut suppleatur gen. ἐσθῆτος, ἱματίου, rel., qua de ellipsi nihil ap. L. Bos. p. 124. sq. 154. sqq. 366. m., quanquam solenni et Lat., cf. G. Th. cum Gr. n. „*sinus*, — in veste omne illud cavum, ex plicis ortum, quo capi, tegi, occultari aliquid potest."

καιρ. φυλ.) Pro φυλάξαντα Cod. male sistit φυλάξοντα. *Stroth.* Per solennem horum temporum harumque vocalium ac terminationum varietatem et confusionem in edd. et Codd., etiam nostris infra, hic cum Mss. rel. servante P. etiam verbum vulg., resolvendum per *ubi*, cum, *postquam observasset*, intra subst. duo iterum locatum, cum pertineat ad utr. subst., ad quae et referendum adi. ἐπ., ubi Sch. cum Bg., sed in „φ. captata occasione" pro qua notione subst. καιρ. melior est notio simplex Bg. e P., etiam ob adiunctum τοπ., in quibus copulatis etiam Lat. *tempus* intelligimus modo simpliciter, cf. Stp. Th. modo 2, 10. sq. „τηρεῖσαι τὸν καιρ., observant *occasionem*, (3, 1592. A. e. τοὺς ἐπιτηδείους τοπ. τηρεῖν, *idonea* et *accommoda* observare *loca*" sed 4, 229. D. m. sqq. v. φ. pro Lat. Bg. nonnisi cum subst. νύκτα et ἡμέραν, e Bud. C. 1084, 10., cf. Ind. R. Or. V. 6. 7. 8. And. Dem. Nr. 3. sq. Xen. 'Αν.β. M. cum Z. Pol., Plut. Hs., D'Orv. Ch. p. 442. c. ad Luc. 3, 487. b. m. N. 90., ad Thuc. 669. b. i., reddente Ind. Dem. non per Vern. satis lecta, pro *beobachten* s. *bemerken*, ut Gr., remoto tropo, i. q. animadvertere, videre, (unde Vern. vet. *absehen*, pro quo habemus et *ersehen*,) cogitare, excogitare, eligere, it. expectare, quod D'Orv. l. l. maxime probabat, sed G. Th. in Bg. cum Gr. n. „custodire aliquid oculis animoque, in modum speculatoris, ne nos silentio tacitoque praetereat" nec sine usu ac commodo nostro, it. cum voluntate eo utendi et aliquid faciendi, subiecta Bg. formula *obs. temp.* sine explic., non vero cum subst. altero *loc.*, in quod convenit e superioribus Lat. maxime istud excogitare et eligere, cf. Hes. 2, 1529. i. φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, non coll. Suid. 3, 642. c. et Stp. Th. 1, 1217. c. in adi. tantum „ἐπ. καιρὸς, Dem." quod sine Ind. 196, 21., cf. Suid. 1, 835. e. et, quoad aliam notationem, L. Ern. v. ἐπιτηδὴς, quod est ap. G. Th. in Stp. *accommodus*, ut Gr. n. in Bg. adi., cum subst. utr. et „*id. — tempus*, i. accommodum."

λοιπὰ, Φήσας, αὐτὸς κατορθώσεσθαι [t], χρημάτων ἐπιδόσει. ὁ δ' [u], ὑποςὰς ἐν τῇ τοῦ

qua affirmans, se recta curaturum pecuniae largitione. 12. Ille vero subsistens in

t) κατορθώσασθαι Ms. Vi. cum edd. A. B. Par. Ox. et Pat., v. N. u) Comma hoc nostrum est, ut magis pateat, ὁ referri ad inferius ὑπεσχ., reliqua vero omnia interiici.

ἐπιπεσ. — φον — κατορθ.) Observa variationem temporum, per copulam iunctorum. *Leisn.*

Quo de post. Hic Sch. in v. „ἐπ. adoriri" quod cum Bg. ap. Stp. Th. est aliunde, nostrum afferentibus locum sine Vs. ad Luc. 2, 547. b. m. N. 62. et Kypk. 1, 155, qui huic v. tribuit *impetum* quendam, forsan e Stp. „impetum in eos faciunt" ut et P. fere hic, cf. Loesn. p. 71. c. cum L. N. T., opprimente Nostro in sq. φ. pron. αὐτὸν, ob mox sq., ubi Sch. in „λ. absolute" respiciens omissum subst. πράγματα, rel., tacente L. Bos. Ell et Stp. Th., ubi intelligas ea, quae post caedem evenire poterant, turbam ac motus ap. populum et exercitum Praetorianosque, ad quos praecipue pertinet, quod sequitur de pecuniis largiendis, ut ad imperium evehatur Lucilla, quae istius fortuna et conditio nova etiam referetur ad τὰ λ., ut et conspirantium salus atque securitas; in textum intrudente Vern. rec., quod in N. demum proferendum, *bey* dem *Kriegsheere* durch *Austheilung* einer *Summe* Geldes *aller* Empörung *vorzubeugen.*

φήσας) Leisn. sub Ox. κατορθώσασθαι scripserat „f. κατορθώσεσθαι" quod Stp. iterum sine omni N. induxit, ut 1, 6, 21. e., ubi eadem varietas inf. aor. et fut. post v. φήσας, sed ut h. l. Mss. rel., tacentibus Excp., videantur consentire in fut., quod Bg. e P. refert, unde fortasse Stp. iterum duxerit, ut hic non, ut ibi, iudicium sit, sed aor. Ald. restituendus olim, nisi sumatur, hausisse Stp. e Ms., qui cum Mss. Ba. ac Ve. consentiret. Tum, quae tempora Leisn. in N. antea copulabat, ἐπιπ. — φον. — κατ., ea potius separabuntur, ut fut. quidem pendeat a φησ., sed illi aor. a pr. v. ἀναπείθει, neque est una eademque notio istorum inf., sed sua cuiusque temporis, et nominatim aor. illa pro praes., ut Ald. κατ. aor. tamen pro fut., etiamsi per se pro praes. capi potest; convertente Bg. e P. pron. αὐτ. in ἑαυτὸν, e Lat. ratione cum inf. in v. φησ., ubi Gr. retinent nominativum, cf. Ern. Polb. T. 1. p. 935. m., cum Bg., partim e P., reddente Sch. in v. „κ. recte *curaturum* s. *compositurum* esse *reliqua*" per phrasin valde commodam nostratibus, *gehörig besorgen*, capiente me sic Bg. adv. pro decenter, et ut est opus ac utile, cf. G. Th.; etsi procedunt hic notiones illae etiam, vulgaris pro *feliciter* exsecuturum *esse*, aut altera pro simpl. *effecturum*, confecturum, *perfecturum esse*, quo extr. utitur diserte Sch. in ἐπιδ., cf. 1, 5, 23., ignorante hanc vim med. tum Stp. et Ern. L., tum me ipso aliunde, ut tamen habeat analogiam affinium ἐπανορθοῦν, διορθ. et ἐξορθ., v. Stp. et in nostro v. act. per Bg. adv. cum Latt. v. syn. ad Luc. 2, 837. l. 28. cum Ind. Fitch. Aesch. et Plut. Krg. it. Is. Pan. M., et de χρ. ἐπ. supra 1, 5, 2. e., ubi Bg. partim e P., negligente v. φησ., ubi Bg. Lat. aliunde etiam notum Stp. Th. 4, 51. E.

ὑποτ.) Hoc particip. tenet Sch. sub act. ὑφίστημι, sed Stp. Th. sub med.

ἀμφιθεάτρου εἰσόδῳ, (ζοφώδης δὲ αὕτη [x], καὶ λήσεσθαι [y]	amphitheatri aditu, tenebricosus autem is erat, et iste oc-

x) Ms. Ba. αὕτη, διὸ καὶ λησ. Caeterum verba non (), sed commate dupli-ci sunt inclusa. *Mart.* Ms. Vi. modo διὸ καὶ λ., sed parenthesis in B. 2. modo (ζ. δ. αὕτη), at, quam dedimus, necessariam illam in alia orationis rectione, ap. Stp. rel., sed in quibusdam, ut A., nulla cum Ms. Bg. z) λύσεσθαι mendose Par. utr., in qua 2. beatus Ern. sua quondam manu in λησ. correxit.

1, 1797. C. i. E. i. F. e. et p. sq. F. m. pro „κρυφίως ἵσαμαι — Luc. ἐν σκοτεινῷ ὑπ." e Bud. C. 686, 27. cf. Thom. M. p. 879. m. D'Orv. Ch. p. 55. m. ap. Luc. 3, 62. l. 77. adstans *in* angulo *tenebricoso*, non ergo per Stp. notionem, forte e pr. ὑπὸ, pro clam, ductam, cf. ad Vig. p. 652. b. m. Nr. 3 et Fisch. Ind. Pal., me quidem sine vi praep. (cf. Abr. L. Ar. p. 288. e. R. ad Gem. Pl. p. 15. N. 9. Ind. Diod. S. et Long. Mor. (vertente cum Bg., pro stare, quo Lat. reddit Stp. l. l. 1798. D. v. med. ex Aristot. et sub eodem verbo med. nostrum particip. Ind. Z. Xen. Cyr., non repetente L. Ern. eam vim, cf. tamen Suid. 3, 559. e. ὑποσὰς — σημαίνει — καὶ τὸ ὑπομείνας, significat etiam *eum*, *qui* in *aliquo* loco *subsistit*, cum locis duobus idoneis per Bg., it. ap. Luc. 1, 158. e., ap. G. Th. „ὑφίστημι, — subsistere *in* aliquo *loco*, διατρίβειν, commorari aliquamdiu" cui Gr. act. malim subiicere nostrum particip., cum propr. sit aor. 2. act., qui cum perf. et plusq. habet notionem standi s. consistendi etiam in primitivo ac simpl. ἵστημι, v. L. Ern., reddente Sch. v. ἀμφ. fere cum Stp. Th. sine auctoritate, per quod Noster variat pro §. 8. simpl. θεατρ., quod et §. pr. m. ad Κυϊντ. e Xiph. dedimus, cf. Lips. de amph. Op. T. 3. p. 8. e. ex Dion. Cas. „θέατρον κυνηγετικὸν, ὃ καὶ ἀμφιθέατρον λ." 13. m. e. p. sq. m. 15. i. „τὸ θέατρον τοῦ Ταύρου, Tauri *amphitheatrum*" 19. i. 23. m. 36. m. Ioseph. 1, 766. l. 7. sq. 848. m. s. 2. τὸ ἀμφ. τὸ ἐν Ἱεριχοῦντι, Hierichuntis *theatrum*, Suid. 1, 151. i., sed ap. Dion. H. S. T. 1. 246, 24. τὸν ἀμφιθέατρον ἱππόδρομον, circum *amphitheatralem*, sic bene per adi., cf. Ind., sicut in neutro nostro subaudias subst. aliquod, χωρίον, σχῆμα, οἴκημα, οἰκοδόμημα, tacente L. Bos. Ell., sed in sq. subst. εἰσ. Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, it. Sb. Ind. ex 7, 11, 4. simul cum Lat. *porta*, cf. Theophr. Ch. 21, 2. i., Ind. Fisch. *introitus*, (ubi G. Th. Gr. n.) Luc. *ingressus*, et de domo semel *ianua* 3, 71. l. 5., cf. Amm. M. supra §. pr. m. et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1014. m.

ζοφώδης) Forte διὸ s. δι' ὃ καὶ λησ. s. ὅθεν καὶ λησ. *Steph.* Quid opus eiusmodi correctione? *Boecl.* Lege αὕτη, ᾗ καὶ λ., qua *de* causa *etiam* etc. *Reisk.*

Ad Lampr. p. 483. a. i. Cas. N. 1. „Herodi. ἐν τῇ τοῦ ἀ. εἰσόδῳ· ζοφώδης δὲ αὕτη. τῷ καὶ λησ. ἠλπ. Sic Marcellinus" tacite ergo et ipse corrigens, addito τῷ, pro propterea s. quapropter, quod, frequens ap. Hom., tamen Stp. Th. semel modo inde attulit, ap. Hes. 2, 1439. N. 5. „Schol. Hom. Od. ι, 458. τῷ κε) δι' ὃ ἄν" ut conveniat cum Stp. et Mss., etiam Rsk., quod non, ut illud Casaub., a poëtis tantum usurpatur, sed a prosaicis quoque, cf. Stp. Th. Ind. Luc. v. ὅς et Hoog. Op. p. 1262. m., ubi tamen sensu hoc illativo s. causali reiicitur, (cf. ad Vig. p. 31. b. e.) sicut p. 1256. i. τῷ prosaicis negatur extra usum cum inf., quorum istud Rsk. quidem valde blanditur, ob simplicitatem et quia η littera una, ob priorem eandem, facile exciderit, in primis, si sumatur,

ἤλπισε,) γυμνώσας τὸ ξιφίδιον, cultum se fore sperabat, nu-

sine accentu, spiritu ac Iota, de more Codd., scripta fuisse; quod non est ita in novitate Mss. et Stp., quam vicinitas litterarum non peremerit, sed aliquis suspicetur esse glossema illius Rs., cum et 3, 9, 11. pro ταύτῃ praebeant Codd. διὰ ταῦτα. Atqui ᾗ et ταύτῃ sunt syn., et si quis coniecturis indulgeat: illud ipsum ταύτῃ hic a pr. αὕτῃ simili extrusum putet, cum Noster non abhorruerit a lusibus talibus in vocabb., qualem faciant in vicinia αὕτῃ, ταύτῃ καὶ λ. Sed in Adversariis habui quoque, ad Dion. Cas. p. 1205. laudari Nostri ἐν τῇ — ξιφίδιον, e lect. quidem vulg., sed sic conversa „*in* amphitheatri *aditu*, quippe *obscuro* loco, *ubi* occultum *se* putabat *fore*, (additumque,) res ex amphitheatri structura facile intelligitur." In quibus primo novum illud *ubi* indicat, lectum esse post αὕτῃ sic, ut adderetur adv. aliquod *loci*, ἔνθα, (quod deinde ap. Luc. habebitur in simili phrasi,) s. ὅπου, s. ἵνα, quod non abhorret a vulg. καὶ, quod cum ἵνα et alibi videtur confusum, et in Vs. illa non comparet, quae deinde ducta est e P. „quippe *obscuro* loco *facile* se *occultum* sperabat *fore*" ubi similiter καὶ deest, porro oratio contracta, sed *quippe* potest iterum adduxisse Stp. ad corrigendum, qui id ceperit pro causali *quia*, unde ille suum διὸ etc. conflarit; quanquam P. aeque potest reddidisse sic vulg. δὲ, pro γὰρ, ut 1, 13, 15. Certe, si P. in suo Gr. illud Mss. διὸ habuit, liberrime hic versatus, (ut et addendo adv. *facile*,) nihil ponderis addat lectioni Mss., cum et Ms. Ven. dissentiat, et lectio vulg. iuvari possit sustinerique interpretando, quod et fecerit Bg., tantum supplendis quibusdam, primo quidem verbo subst. ἦν post αὕτῃ, quod saepe opprimitur, deinde post καὶ pronomine αὐτὸς, quod in pr. αὕτῃ alius sexus, etiam ex usu loquendi, latet, sed et ipsum omittitur saepe a Nostro, cum aliud est in vicinia et facile potest intelligi. Hactenus bene Bg., nec tamen ut satis sit, cum vel sic requiratur adhuc adv. loci, v. c. ἐκεῖ, Lat. *ibi*, quod etiam subinde abest, cf. 1, 4, 1. m. L. Bos. Ell. p. 547. e. Krb. L. N. T., nisi e pr. αὕτῃ velis repetere syn. formulam e pron. cum praep., ἐν αὐτῇ, quale supplementum et alibi necessarium; unde sententia oritur commoda, etiamsi non simul addideris *propterea*, sc. quia is aditus erat obscurus; quanquam illud adv. causale non raro explere alibi licet, unde vel sic Glossatoris opera apparet, ut in Nostro hic est nihil, quam brevitas quaedam in dicendo, et grata negligentia in quibusdam omittendis, quae sententiam loci magis definiant. Ita etiam καὶ servamus pro mera copula, cum, de ratione Mss. et emendantium, debeat stare pro *etiam*, ut post διὸ §. 2. m., quod forte Glossator adhuc in recenti habuit memoria; quo de καὶ tamen nec P. quid referebat; ut per haec omnia acquiescas in lect. vulg., ubi praeterea omissum pron. αὐτὸς cum inf. post v. ἠλπ., quod, expressum §. pr. e. ad φησ., Bg. supplevit, sed conversum per ἐκεῖνος, simul expleto pron. ἑαυτὸν e P. cum Sch. in λ., ubi et *speravit* servat tempore severo, cf. ad adi. ζοφ. Stp. Th. et ap. Ioseph. 1, 165. l. 9. cum P., sed Poll. 1, 113. 5, 109. cum Bg., Suid. 2, 11. e., non coll. ad Hes. 1, 1586. e., sed ap. Luc. 1, 616. i. ἔνθα λήσειν ἤλπισας, ubi *putabas* subeundo *te* latere *posse*, et 2, 820. l. 1. ἔνθα ἂν λήσειν — ἐλπίσωσι, ubi *latendi* spem *habeant*, pro quo h. l. med., ubi Bg. e P. per phrasin syn., sed Stp. Th. aliunde 2, 698. G. per leveium *latere*, i. non animadverti et conspici, prius, quam velis, prodeas, aliquid agas; cf. Luc. ap. Stp. ex 1, 538. l. 46. alius

ἐπελθών τε αἰφνιδίως τῷ dato pugione, aggreſſusque Κομμόδῳ [z], καὶ μεγάλῃ φωνῇ [a] repente Commodum, cum

z) Colon hic in Stp. et al. a) Mss. tres μ. βοῇ πρ., v. N.

rectionis, ſed cum acc. perſ. etiam ap. Plut. Krg., tum pro oblivisci Abr. ad Aeſch. 1, 455. e. cum lib. de V. med. Woll. p. 244. m., ſed de notione utr. Suid. 2, 443. m. 737. e. it. Heſ. 2, 467. e., rem ipſam non tangentibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1014.

γυμνωσ.) E. P., praeter Bg., etiam tacite Stp. Th. 1, 838. A. e. „nud. pug., i. e. evaginato" nihilque amplius, ſed Fiſch. Pal. 32, 2. m. τὸ ξίφος γ. Ind. „pro γ. debebat eſſe γυμνωσάμενος, quum *Perſeus* ſuum *ipſius* gladium *diſtrinxerit*" ut ſane Noſter alibi adhibuit ſyn. σπάσασθαι in med. cum ξιφ., cf. Poſſ. Call. p. 185. i. „γυμνοῦν ξίφος ἢ ξιφίδ. evaginare *gladium.* Herodi. γ. τ. ξ. nudato ſ. *evacuato* gladiolo ſ. pugione, — σπάσιν ſ. σπάσασθαι ξίφος, ſtringere *gladium*, (ſubiecto tamen tantum formae med. loco hoc) Lycurg. τὸν μὲν σπασάμενον τὸ ξίφος" qui eſt in R. Or. V. 8. p. 677. e., ſed non recte exſcriptus e V. 4. p. 196. l. 7., me non amplius reperienre noſtrum v., quod ap. G. Th. in Bg. „gladios *nudare*, pro diſtringere" ſed Noſtro variante in ξιφ. pro §. pr. ἐγχειρ.

ἐπελθ.) Sch. „quum *irruiſſet* in *eum*, ſuperveniſſet *ei*" non tenente Stp. Th. v. cum dat. vel perſ., ut hic, vel rei ſ. loci, ut alibi, neque etiam cum adv. aliquo, ſed haec modo „ſine caſu eſt etiam ſupervenio, *ex inopinato* venio. — violentiae ſignif. interdum incluſam habet, et ſumitur pro *hoſtiliter* ingredior, rel." ubi forte reſpicit Thuc. 487, 37. ſqq., ubi ſane de hoſtibus in bello adhibetur et abſolute et cum dat. perſ., in Vs. *venire adverſus* et *contra aliquem*, repetente L. Ern. illam vim „de adventu inopinato" quae dubitari poteſt vel ex h. l. ob diſertum adv. ſyn. αἰφν., it. 6, 5. 5. ἀφυλάκτως τε καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελθεῖν ἔσεσθαι, ſicut, quanquam non pugnans de altera notione, ut *vis* et violentia inſit, optimum tamen exiſtimo, in hoc v. etiam ſumere tantum partem illam utr., ut dicatur de amico ſ. hoſtili animo, ut §. pr. e. ἐπιπιπτ., quod ex h. l. et phraſi ἐπ. αἰφν. nemo pro *ſubito invadere* explicet, quaſi Noſtro variante per phraſin pro v. privo, cum ibi v. quoque detur adv. illud αἰφν., etiam aliud ſyn. οὐ προσδοκῶσι 3, 3, 6., cf. de noſtro v. L. N. T., quorum Schw. alicubi cum Bg., Ind. Abr. Dil. Th. Dem. Dion. H. S. T. 1. Polb. Ern. Luc. Fab. Aeſ. Hſ. Ariſt. Kuſt. Fiſch. Aeſch. Iſ. Pan. M. (ubi add. p. 52. m. et ſ. 37. i. p. 95.) ad Vig. p. 609. b. e. ap. Heſ. 1, 1336. ſine N., et ap. G. Th. adv. Bg. cum Gr. n.

μεγ. φ.) Ven. βοῇ. Saepe quoque in hac parte peccatum eſt a librariis, ut voces eiusdem ſignificationis inter ſe commutarent, ut ſupra c. 1. (§. 11.) πέπρακται et γέγονε, c. 3. (§. 6.) ἰδίας et γνησίας, infra c. 12. (§. 5.) φθορῶδες et φθινῶδες, c. 13. (§. 5. e.) τὴν πόλιν, et τὴν Ῥώμην, c. 15. (§. 13.) πτωμάτων et σωμάτων, l. 4. c. 7. (§. 11.) ὀχήματος et ἅρματος, ap. Hom. Od. 23, 172. ἦτορ et θυμός, in Bion. Id. 1, 69. σιρὰς et φυλλάς. Dicere non audeo, utra h. l. verior ſit lectio. μ. βοῇ adeſt quoque infra l. 2. c. 13. (§. 9.) *Strotb.*

Etiam 4, 5, 17. et in plur. 5, 2, 16., e quibus locis ducta eſt hic Mss. lectio per gloſſam e comparatione, et e marg., cum φωνὴ vocab. eſſet πολύσημον, adeoque ambiguum, ſed βοὴ clarius magisque definiens, quanquam et contra Suid. 1, 440. m. βοὴν, μάχην, καὶ μεγάλην φωνὴν,

προειπὼν, ὑπὸ τῆς συγκλήτου αὐτῷ ἐπιπεπέμφθαι [b],

magna voce praedixisset, a Senatu se ei immissum, percu-

b) ἐπιπέμφθαι Ms. Vi. cum edd. A. B. et Pat., operarum vitio, πε omisso ob vicinitatem similem, et colon hic in Stp. et al.

quae expositio nec ipsa per se vera est, cum ad βοῇ h. l. epitheton μεγ. detur, cf. sine Ind. ap. Dem. 1302, 11. μεγάλῃ τῇ φ., interiecto artic., it. R. Gr. Is. V. 7. p. 153. l. 8., ubi Ind. modo φ. μ., Theophr. Ch. 4, 1. m. 6, 3. i. et 5., ubi Ind. tantum φ., it. ap. Luc., v. Ind., ubi et tertia ratio, posito adi. post subst., φ. μ., quae maxime in N. T. obtinet, v. Lexx., nominatim Schw. p. 1405. a. e. sqq, ubi et plur. φωναῖς μεγ. e Luc. 23, 23., etiam quarta forma, eaque Hebr. in primis, cum pr., ἐν φ. μ. Apoc. 14, 7. et 9., et semel Nostri ordine v. 15. ἐν μ. φ., pro quibus simpliciter φωνῇ Lysias putatur a Rsk. dixisse V. 5. p. 252. l. 5., v. N. et Ind. V. 6. et ap. G. Th. in adi. 179, 56. *magna* voce *confiteri*, sic tantum e Cic., cf. tamen ap. Virg. Aen. 5, 345. *magna* proclamat *voce*, Nostri ordine, ubi adi. linguae utriusque est i. q. fortis et clarus, quorum omnium nihil tenet Stp. Th., resolvente Bg. particip. πρ., ut alias, peremto καὶ, sed Sch., deserto P., „*ante* dicens *m. v.*"

ὑπὸ τ. σ.) Male ap. Xiph. lego, ἰδοὺ τοῦτό σοι ἡ βουλὴ οὐ πέπομφεν. *Stroth.*

Quod οὐ, iam in ed. Sb. 374, 44. uncis inclusum, in Notisque notatum, prorsus deletum est in Dion. Cas. Reim. p. 1205. l. 78., ubi in N. ad §. 23. „sunt etiam verba Lampr. c. 4." quae supra dedimus ad §. pr. m. Κυϊντ., ad quem p. 483. a. N. 2. Cas., haud dubie memoriter „Dio, τοῦτό σοι τὸ ξίφος ἡ β. π." quod dictum ipsum hominis, praeter Anglos ap. Heyn. H. 4, 1014. e., repetit hic P., ex eoque Vern., tamen ut recens retinuerit Nostri pass., *dieser* Dolch *wird* dir *von* dem *Röm.* Rath *übersandt*, quo sensu, sumto v. ἐπ. de pugione, ad id v. repetetur pron. αὐτὸ, e pr. subst. ξιφιδ., ut et Sch. facit „missum *ipsi* esse *gladium*:" hoc adiecto subst. innuens illud pron., cum Bg. contra expleat pron. pers. ἑαυτὸν, ad hominem referens; sed ut prior ratio sit tum exquisitior a tropo et metaphora in re non vivente, (in pugione, qui propr. non mittitur eo sensu, quo hic occurrit, nec ut vulgo homines ac epistolae, sed sic, ut aliquis, missus ab alio iussuque eius, utatur pugione contra aliquem, et dirigat eum in alterum,) tum conveniens cum more scriptorum elegantium, (qui, ut in proverbiis, cf. Ern. rhet. §. 163. sq., sic et in dictis aliorum memorabilibus, cum nolunt tota repetere, tamen eodem respicere solent, etiam aliter eloquendo, et reliquae orationi historicae intexendo,) tum denique adiuvetur a mox sequentibus, ἐν ᾧ ἠσχολ. περὶ τ. δειξ. τοῦ ξιφ., quae videntur innuere id, ut ostenderit diutius pugionem, et verbis adiunctis τοῦτο τὸ ξίφος, tenente Stp. Th. ne pass. quidem in v. ἐπ., sed me e Dem. 738, 13. οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὑπερηφανίαν ἐπελθεῖν Ἀνδροτίωνι, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς θεοῦ ἐπιπεμφθεῖσαν, cf. Ind., quo in v. compos. ut Noster quoque variare voluit pro simpl., quod vox illa hominis habebat, sic dat. pendet a praep. (ut in pr. ἐπελθ. et §. pr. e. ἐπιπεσ.) cum quadam enallage casuum, tertiique pro quarto, cf. 1, 4, 12. c. atque etiam cum notione eadem de animo hostili; quam rectionem recte premit Bg., quanquam G. Th. pro-

τρῶσαι [c] μὴ φθάσας [d], ἀλλ', ἐν ᾧ περὶ τὴν τῶν [e] ῥημάτων προ-

tiendo non anticipans, sed dum in illis verbis pronunciandis

c) τρῶσαι hoc accentu in Bc. 2. d) Pro hoc commate omnium edd., Leisn. in m. Ox. voluit punctum. e) Stp. τῶ ῥημ., operarum mendo, in meo exemplo, sed et in Excp. Ms. Ba. et Ve., unde τῶν rel. editarum ibi notatum.

ferente eam tantum e poëtis 987, 88. p. sq. l. 28. et frequentius alteram cum praep. ac dat. perf., cf. Ind. Tac. Ern.

τρῶσαι) De re, non dicam, unde repugnet Ammianus in illis ad §. pr. m. Κυϊντ., *ut ad* debilitatem *paene* pugione *vulneraretur*. Sch. in τρ. „φ. prior *vulnerans*. φ. occupata *vulneratione*" utrinque non recte opprimens neg., quae hic cum v. φθ., adiuncto inf., facit notionem verbi vulgarem, etiam expressam a Bg., ut tamen mutaret inf. in gerund., quam rectionem G. Th. in v. non tenet, sed tamen syn. per abl. subst. „*anticipare* uno *die*, — anticipes *tuo* — Samii Lucumonis *acumen*" nec in affinibus v. *antevenire* et *occupare*, et, cum Gr. n., *antevertere* et *praevenire*, sed cum inf. etiam in v. *occup.* 546, 29. sqq., quam sane licet cum Sch. mutare, ut inf. fiat participium, sed φθ. adi. *prior*, aut syn. adv. *prius*, it. aliud temporis, statim s. celeriter, cui par syn. formula per abl. subst. cum praep. *cum celeritate*, ut fere Vern. vet., *mit aller Behendigkeit*, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. et de v. φ. cum inf. s. particip. Bis. ad Arist. Nub. v. 1387. et ad Luc. 3, 429. l. 53., ubi in Alciphr. 41. i. p. 362. m. Bg. prorsus negligit v. φθάσαι, ob praemissum iam πρὶν, it. 2, 510. N. ex Alc. 3, 3. e. p. 282. i., ubi Bg. per *prius*, et pro μὴ δ' ἂν φθαν. λ. potius edendum μηδ' una voce et sine accentu, Lat. *ne quidem*, ut *neque* s. *nec*, porro cum neg. οὐ, sed alia notione, Vig. p. 311. Nr. 3. Bud. C. 552, i. et Stp. Th. 4, 134. F. e. p. sq. A. e., qui non tenet nostram rationem, nec 3, 1342. v. τιτρώσκω nostrum inf., nisi aliud agendo B. m., cf. Hes. 2, 1431. e. τρώσας, πλήξας, et i. τρωθεὶς, πληγεὶς, sine N., cf. 1, 1487. e.

ἐν ᾧ) Bg. e P., ad sensum, reddita praep. cum artic. s. pron. per particulam temporis, et h. l., e serie orationis, per illam temporis durantis; ut alias reddi potest per aliquam temporis universi, v. c. cum, quando, ubi; ut tamen utrinque desit subst. χρόνῳ, et plena sit formula ἐν ᾧ χρόνῳ, quae et habetur in Ind. Xen. Z. Pol. v. ἐν Nr. 4. cum Lat. *quamdiu*, pro ἐν ἐκείνῳ χρόνῳ, ἐν ᾧ, utque compares illud supra ἐξ οὗ, tacentibus Stp. Th. et ad Hes. 1, 1267. i. ἐν ᾧ, — ὅταν, non item Valck. ad Herodt. p. 203. a. N. 45. R. Or. V. 5. p. 467. N. 66. per Vs., sed de ellipsi simul Schol. Thuc. 30, 47. cum Ind. v. ἐν m., Vig. p. 588. Nr. 11. cum N., it. L. Bos. Ell. p. 382. m., cum syn. ἐν ὅσῳ, quo de aliquid ap. Stp. Th. 3, 495. C. e. it. Ind. Xen. Z. Cyr. v. ἐν i, ubi plane respondet nostrum *indem*, e duabus conflatum vocibus iisdem, quod plenum efferas *in dem* Theile *der* Zeit, *als* etc., ut in Gr. etiam explere licet μέρει τοῦ χρόνου, cf. Suid. 1, 782. i. ἕως, ἐν τοσούτῳ, ἐν ὅσῳ, *quamdiu*, donec, *quoad*, rel., sed G. Th. „*dum*, ἐν ὅσῳ, adv. temporis coniuncti" sed cum Hor. Turs. et Indd. nihil de hoc, an Lat. similiter capiant suum *in quo*, quod potius extra temporis notionem sumitur, ut Gr. nostrum etiam alibi, v. Vig. p. 589. i., ut alibi de pr. ἐν pro Lat. *intra*, quod et in hac formula obtinet.

περὶ τὴν) Sch. in „ἠσχ. occupabatur *circa* prolationem *verborum*, — ὁ.

φορὰν ἠσχολεῖτο[f] καὶ τὴν δεῖξιν τοῦ ξίφους, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων[g] τοῦ βασιλέως, δίκην ἀνοίας ὑπέ-

occupatur atque in oſtendendo gladio, comprehenſus a ſatellitibus imperatoris, poenas amentiae dedit: quippe qui

f) Hic comma erat in edd., forte et in Mss., tacentibus Excp., v. N.
g) E Ms. Ba. rectum hoc vocab. notatum erat, e regione ſtante Stp. ed. σωματιφυλ., quo de vitio tacebatur in Excp. Mss. rel., forte quod ibi in ed. Stp. non id comparerct, cum et in meo exemplo ſubobſcura eſſet ſcriptura, tamen ut ο potius, quam ι, eluceret, e prelis haud dubie ortum continuis.

oſtenſionem" ſed Stp. Th. 4. 116. C. „πρ. prolatio, pronunciatio. Herodi. l. 1. ἐν — τῶν (recte ſic ibi) φ. π. ἠσχ., *dum* in *verbis* illis *proferendis* occupatus *erat*, ad verbum, *dum* occupatus erat *in* verborum *prolatione*" dux Bg tripliciter, in ſubſt. per particip., deinde in praep. Lat., cf. 1, 1, 1. i., denique in artic. τὴν per pron., etiam iam ad P. Vs. marg.; e quo et ipſo aliquod duci queat argumentum pro ſententia mea de Noſtro, ad hominis orationem reſpiciente ipſam; ut de ſubſt. πρ. nihil reperimus, niſi ap. rhetores, abſolute tamen modo, nec cum caſu aliquo, ut hic, cf. Dion. H. S. T. 2. 177, 19. et Herm. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 66. l. 9. 232. l. 6., ut ap. Stp. v. φ. modo e Dem. hoc ſenſu, ſine Ind., et v. δειξ. non ib. hac notione phyſica, tamen per Lat. Sch., quod ap. G. Th., ſine Gr., ſimiliter non eſt iſto ſenſu, ut propterea Bg. alio fexerit orationem, ſed Stp. 2, 1145. G. m. modo ſic „Plut. tamen ἐγχειρ. et ξίφος vocavit *pugionem*, — itidemque Herodi. ξίφος ὑποκόλπιον appellat *ſicam*" qui adeo ignorat locum hunc claſſicum pro illa notione, cum Noſter de una re eademque adhibeat §. pr. m. ἐγχειρ., ſed hac §. i. τὸ ξιφίδιον, et nunc, ad variandum modo, ξίφος ſenſu diminutivi, ubi Bg. deſerit P., haud dubie ipſe orationem commutans, ſed ut Lat. eius hoc ſenſu non ſit in Lat. Indd. ac G. Th., ubi tamen cum Gr. n. „*prolatio — exemplorum.*" Caeterum a περὶ — ξιφ. omnia edidimus una ſerie, eiecto poſt ἠσχ. commate, non tantum quia v. id, intra ſubſt. duo collocatum, regit utrumque acc., ſed etiam, ut magis pateret, poſteriorem acc. pendere adhuc a pr. περὶ praep., quanquam interiecto v. ἠσχ., cf. 1, 4, 11. m.

σωματοφ.) Ibi Sch. „*militibus*, Imp. corpori tuendo adhibitis" modo primum Lat. vocab. tenuit e P., quem et Bg. deſerit, cuius Lat. e G. Th. cum Gr. δορυφόρος, (pro quo hic variatur cum 1, 2, 5. e.) ap. Stp. Th. aliunde etiam, cf. Caſ. ad Ath. 2, 467. e. Mauſ. ad Plut. p. 168. Ioſeph. 1, 607. f. 5. i. Diod. S. 2, 258. l. 39. 52. 60 Heſych. et Per. de Praet. p. 125. e. 246. m. 603. e., ſed ap. Stp. in v. συλλ. (ubi Bg. e P.) ne apparet quidem paſſ., cf. tamen Phil. in Flacc. p. 762. E. e. Ind. Luc. et Fiſch. Pal. cum L. N. T., ubi ex Act. 23, 27. cum pr. ὑ. etiam, cf. act. Xen. Cyr. Z. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „totum ſ-ſimul capere" quae poſtr. explic. in Gr. pr. σὺν cadat hic quidem, ubi ſermo eſt de pluribus τῶν σ., qui ſimul et una prehendant unum; quanquam in Gr. et Lat. poteſt redundare praep., ut ſimpl. Lat. *prehendere* etiam tenent Stp. Th. et L. Ern.

δίκην) Bg. e P., ſed Stp. Th. 1, 1004. F. e. in δ. ſub Lat. Bg. „δίκην ſ. δίκας διδόναι, poenas *dare*, — dr. et τίνειν δίκην, it. δίκας ἔχειν, poenas

σχεν [h], ὃς προεῖπε τὸ βεβουλευμένον μᾶλλον, ἢ ἔδρασε [i], 13. praediceret consilium potius, quam exsequeretur, ef-

h) Ms. Ba. ὑπέσχεν, ὡς πρ. v. N., quod ibi comma dudum a nobis scriptum erat cum B. 1. pro colo Stp. rel. et puncto al., cf. §. 6. m. i) Hic in Ms. Ba. est colon. *Mart.* etiam in Ox. 1. cum Ed. at punctum in A.

subire, it. παρέχειν et ὑπέχειν" sine auctore, at 1361. A. sq. aliunde et per Lat. *sustinere* s. *subire* poenam, it. per liberam Bg. formulam in alio v. et alio numero subst., cf. Ind. Xen. 'Ανβ. Cyr. et Pol. Z. v. δ., sed R. Or. V. 4. v. ἀδίκημα e. it. v. ὑπ., cum Dem. v. i., Kypk. 2, 454. e. L. N. T. per severum *sustinere*, quod de *poena* dixit Cic., non explic. G. Th. cum Gr. n. 684, 46., nec Cl. Cic. et Niz., ubi fortassis tropus est, pro suscipere in se et quasi ferre, hincque tolerare ac pati, et, per antecedens pro consequenti, quoque pro argui, accusari, reum haberi, ut Ind. Xen. Bach. cum gen. ἀπάτης et ap. Dem. 74, ult., cf. 398, 19. 25. 431, 21. 531, 12. 602, 12., pro quo l. 16. δοῦναι δίκην, quae propr. est Bg. formula, sed ap. Ael. V. h. 4, 1. i. ζημιοῦσθαι αὐτὸν καὶ ὑπέχειν δίκας τῆς κακοξενίας, ut *mulctetur* et *poenas* luat *inhospitalitatis*, ubi plur. Lat. Bg. videas, reddente Ind. v. ὑπ. dare *poenas*, at v. δ., poenam *ferre*, (quod et ipsum fuerit pro auferre et accipere,) ex 2, 4. p. 75. e., ubi ὑπέχοι τὴν δ., poenas *dependeret*, cf. Ind. Xen. Cyr. M. v. δ. „ἔχειν, poenas *dare*" sed Z. v. ἔχ. „poenam *luere*" quod propr. Lat. crimen *habere*, in se habere; quo et referatur Stp. ὑπ. αἰτίαν, Lat. sustinere *causam*, v. G. Th. in subst. 815, 78. „suspectum esse, crimine premi" cum et δίκη ap. Ern. L. sumatur pro iudicio et causa, quibuscum coniuncta est poena; pro vulgari interpretatione facientibus Thom. M. p. 870. ὑπέχω — καὶ τὸ δίδωμι, ὡς τὸ ὑπ. δίκην, ubi N. „ὑπ. δ) s. τιμωρίαν, poenam *do*, subeo, *sustineo*" et Hes. 2, 1465. m. ὑπέχει, ὑπομένει, — δίδωσιν, in quibus modo subintelligendus aliquis acc., δίκην s. τιμωρίαν, non vero addendus corrigendo, ut sit in N., ubi et „ὑφέξει δίκην, luet *poenam*, in Gl." cf. 1483. e. et 1476. e. ὑποσχεῖν, ὑποβαλεῖν, δοῦναι, ubi, quamvis invita N., legerim potius ὑπολαβεῖν, (quae duo saepe confusa,) Lat. *suscipere* et subire, v. c. poenam; quanquam subaudiri potest ad Hes. priora etiam alius acc. ἀκοήν, cf. Suid. 3, 548. m. e. 562. i., et de subst. ἀν., nobis *Unsinn*, (ap. Stp. Th. aliunde cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n,) Ind. Dem. et Thuc. cum Suid. 1, 235. e., non coll. ad Hes. 1, 386. e. cum N., quo adiuncto ad formulam rel. Noster agit saltem ex analogia, ponens idem in sq quasi explicationem, cum egerit ille sine mente ac prudentia, quod ad consilium remque institutam non adhiberet praesidium (medium) iustum et actionem ipsam; in quo est pars quaedam stultitiae. Caeterum pro duobus punctis Ms. Bg. melius erit olim comma, quod iam in Gr. placuit, quia series orationis et constructionis nondum mutatur, et, quae ab ὃς sequuntur, ut causa, arctius cum pr. cohaerent.

ὃς πρ.) Descripsit ex Herodi. hanc sententiam Lampr. in Comm. 4. *detexit* facinus *fatuus*, nec *implevit*. Porro illa verba, *Hunc* tibi *Senatus* pugionem *mittit*, sapiunt formulam. Ita enim miles ille, qui Pertinacem occidit ap. Dion. τοῦτό σοι τὸ ξίφος οἱ στρατιῶται πεπόμφασι, v. Cas. ad Lampr. *Boecl.* (qui e Cas. p. 483. N. 2. hausit iterum, ubi et N. 3. „Herodi., quem saepe describunt scriptores isti, πρ. τ. β. μ. ἢ ἔδρ."

παρέσχε τε [k] αὐτῷ [l] μὲν ficeretque, ut ipse quidem

k) Comma hic, it. post πρόγν., post δὲ et προμ., et colon post ἀλ. habuit Stp., aliis aliter distinguentibus, v. N. l) Sic per asperum diserte Ms. Ba., tacite autem etiam Mss. rel., cum Stp. al., sed A. al. αὐτ. per lenem, v. N.

cf. ad §. pr. m. ἐπιτ. et §. 11. m. Κυίντ. *Irm.*) Aut ὅς accipi debet pro δι' ἣν, aut tacita cogitatione subiiciendum est, ut saepissime talia sunt in auctorum lectione subiicienda, ἀνόητος γὰρ ἦν, ὅς κ. *Reisk.*

Multo facilior ac verior est Bg. e Stp. ad m. P. ratio, quae pron. ὅς, ut Lat. *qui*, sumit pro pron. cum causali particula, quae valent i. q. quia is, s. nam is; quo et tendit Ms. res, ut Glossator ὡς pro ὅτι cepe- rit, qualis mutatio pron. in ὡς et infra recurrit, ut tamen per se lapsus intercesserit in ο et ω, cf. Fisch. Plat. Apol. p. 91. N. 2. et Phaed. p. 266. e., tacente Stp. Th. de ὅς illo sensu, at G. Th. v. *qui* i., etsi non re- solvente per quippe qui, tamen notionem ponente „causam indicare, — pro *qui* substitui posse *quod* causalem" ubi tamen adiici debuit simul pron. aliquod pers. *ego* etc., aut demonstr. *is* etc., cf. Hor. Turs. p. 857. Nr. 8. Ind. Corn. N. et Schell. de stylo v. e. cum Cort. ad Sall. p. 941. N. 16. e. et ad Cic. ep., non variante Nostro cum § pr. m. in πρ., ubi Sch. „ante *dixit* rem *consultam*, quam *fecit*, — β. consilio decretum" ubi Bg. e P. per subst., sed Stp., qui ad m. P. severe resolvit particip., in Th. aliunde tantum 1, 769. C. m. „τὰ β. — consulta, decreta, Bud." Com. 1041, 10., ignorante Ind. Dem. locum Stp., cf. 326, 21. et Arist. Eccl. v. 172. *consilia*, it. G. Th. cum Gr. n. „*deliberatus*, — subst. *illi* delibe- rata *respondent*" P. deferente Bg. in μελλ. (cf. Stp. Th. aliunde 2, 775. B. m. p. sq. C. m., ap. G. Th. cum Gr. n., sed et in P.) at ducente in v. ἔδρ. e Stp. ad m. P., qui in Th. tacet cum Bud. C. similem acc. subst. s. rei et Lat. Bg., ap. G. Th. „*exeq.*, ἐπιτελέω, ἀποπληρόω, (unde intelligi- tur illud Lampr. *implevit*,) perficere, — dicta *exequi*, i. facere, quae di- xeras, (sed 486, 30.) Praetorem *decreta* eorum *executurum*" qui v. *fa- cere* non explicat per Bg., quanquam saepe ita valens cum subst. aliquo, quocum v. δρ. cf. ap. Thuc.

παρέσχε) Variante hic iterum pron. spiritu, ut in eodem v. §. 4. e., praestat h. l. asper, ob ἐκείνῳ oppositum, in hanc Vs., *paravit* sibi *qui- dem* prehensionem, *illi* vero *cautionem*; e qua severitate patebit et Gr. rectio, et nostra interpunctio, sine alio, quam post ἀλ., commate, quia cum v. παρ. cohaerent sequentes tum dat., tum inf., qui, ut ap. Lat., accipi possunt pro subst., quantumvis illi non muniti articulo, sed et adiuvari per particul. ὥστε cum Bg. Quae arcta series etiam est in adiun- ctis particip., ut non bene divellantur a suis pronominum dat., maxi- me sic sola stantia, quae vel sine commatibus per particulam dum s. quia resolvi poterunt, quod forte editores spectarunt suis additis commati- bus. Duxit hic autem Bg. omnia e Stp. m. ad P., reddens v. παρ per Lat. eiusmodi, quod non modo particulam *ut* admitteret, sed et pro- nomen αὐτ. per lenem; unde et reliqui participiorum nominativi fluxe- re; quae instituisse videtur Bg. in primis ob illos inf., qui, quanquam mutati in subst., tamen non praebent idoneam Lat., quodcunque Lat. v. substituatur illi Gr. v. παρ, ubi Stp. Th. tenet nihil simile, ut *quis* dicatur *ipse* sibi *aliquid* παρέχειν, quae tamen formula non procul abest ab illa §. 2. i. ἐγχειρ., habuique modo (cf. §. 4. e.) similem Gr. in v. cum inf. ap. Xen. Mem. S. 1, 4, 11. e. de pedibus, οἳ τὸ πορεύεσθαι μόνον παρέχουσιν,

προγνωσθέντι ἁλῶναι, ἐκείνῳ praevisus deprehenderetur, ille
δὲ προμαθόντι φυλάξασθαι. autem, ante certior factus, ca-

Th. V. 4. p. 47. *qui* hoc *solum* praebent. *ut* incedere *possint*, sed e Lat. totam rectionem cum dat. pron. et acc. rei in syn. v. v., ap. G. Th. v. *afferre* 188, 66., *adhibere* 101, 99. 103., *praebere*, cum Gr. n., 984, 103. p. sq. l. 8. 12. 86. 88., *praestare* 1029, 2. 15. 18., ubi diserte „*praestat*, i. efficit" cui add. Plin. Pan. 68, 5. *nemo* hoc *sibi* non *praestat*, cf. 48, 2. m., it. *suppeditare* 668, 7. 9., *parare* 701, 22. 88., ubi iterum „*paro*, i. efficio" quo supra vertebam hunc locum, ubi, prae caeteris, commoda etiam illa duo *afferre* ac *praestare*, assumto in primis simul pron. demonstr., v. c., *praestitit* sibi *quidem* hoc, *ut* comprehenderetur, *verum* illi, *ut* caveret *sibi*; pro quibus deinde liberius dicas, causa s. auctor fuit sibi quidem, ut comprehenderetur s. ad prehendendum, sed illi, ut caveret sibi, s. ad cavendum sibi; ut Sch., partim e P., in v. παρ. „αὐτ. ἁλ., *auctor* sibi *fuit* ad *capiendum*" in quo commodum sit nostrum *verursachen*, cum praep. etiam, *für* sich, *daß* — *für* jenen, *daß* rel.

προγνωσθ.) Sch. in πρ. „αὐτῷ ante *cognito* s. *deprehenso* sibi, — *ἁλ. capi*, ut *comprehenderetur*" nihil me habente in Notatis e Stp. Th. de particip., ut non tenuerit hunc locum, ubi pass. sumitur physice, ac de corporis oculis, quo sensu non aliunde novi, sed de animo, cf. Ind. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach. cum L. N. T., sed ap. G. Th. cum Gr. n. „*praecognosco*, — ante cognoscere, a quo *praecognitus* Cic. (quo Lat. usus Stp. in m. P., tum in Bg.) προορασθεὶς, — *praenosco*, — ante noscere" cum Gr. n. iterum, sed sine aliquo inde particip.; ubi nobis sit, *da er vorher* geschen, *bemerket wurde*; reddente me inf. ἁλ. Lat. *comprehendi*, qua notione et cepit Stp. in m. P. „*ut* — *caperetur*" incertum ut sit, an similiter acceperit Bg., cuius Lat. ap. G. Th. „*deprehendo*, φωράω, καταλαμβάνω, est, quod dicunt, capere in ipso facto, ita, ut nec fugere, nec infitiari possit, (sed 99, 52. semel tantum) *comprehendere*, assequi, ut *cursu* feram *deprehendere*" qua physica quidem notione hic ἁλ. ceperim, (ob adiunctum προγν., in quo iam inest simul altera pro φωραθῆναι,) sed non est ap. Stp. Th., nominatim de pers., nisi 1, 329. E., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Suid. 1, 124. i. m. 665. m. 120. e. 126. m. Hes. 1, 254. e. sine N., p. sq. m. e. 248. e. 246. m. 1058 i. 1627. m. e., ubi et in alteram notionem v. ἥλω, it. 2, 1534. i. φωραθῆναι, γνωσθῆναι, λ., cf. Suid. 2, 56. m. 3, 629. i. Sed in v. προμ. Sch. „*ei*, qui *ante* didicit, *inaudivit*, s. *cognovit* rem aliquam" non iniuria haesitat, cum valere queat de omni sensu, et interno, et externo, de animo et oculis auribusque, et Commodus non modo animadverterit viderítque sicam, sed quoque audierit, sibi mitti sicam, se sica peti; ut late patet simpl. μανθ. et dr. pro cognoscere quovis modo, etiam extra scholam, et a quovis homine; nihil tenente Stp. Th., quam „πρ. ante discere, Arist. Nub. προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκε" v. 963. carmen *discere* docebat *citharoedus*, per simpl., cum ibi procedat et vis praep. propria, quam agnoscens et L. Ern. addit illi Stp. „προμαθὼν, praedoctus, qui prius didicit" quibus paria Stp. illa ad m. P., mutante Bg. privum v. in phrasin, quae ap. G. Th. v. *cert.* e. p. 864. sine explic., cum sit *certiorem* aliquem *facere* i. q. docere, indicare, aperire, notum facere, et *certiorem fieri*, i. q. doceri, moneri de aliqua re, it. cognoscere, comperire, scire; hic ut sit nobis, *da er vorher* davon *unterrichtet*, benachrichtiget *wurde*, i. *er* vorher *wußte*, erfahren, *gehöret hatte*;

αὕτη μὲν δὴ πρώτη καὶ μεγίστη αἰτία τῷ μειρακίῳ μίσους ἐγένετο πρὸς τὴν σύγκλητον βουλήν [m]· ἔτρωσέ τε αὐτοῦ τὴν

14. veret. Haec ſcilicet prima et maxima cauſa odii adoleſcenti extitit adverſus Senatum: 15. ſauciaruntque ipſius ani-

m) Sic nobiſcum Ox., pro puncto Stp. et al. it. duobus punctis Par.

in v. φ. vim med. negligente Bg. e P., non item ad eius marg. Stp., quem cf. in Th. 4, 230. C. m., e Bud. C. 1083, 28., L. N. T. Ind. Xen. Hell. M. cum Z. Pol. Mem. S. et Bach., Fiſch. The. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem., (cui add. εὐλαβεῖσθαι καὶ φυλ., μὴ λ. 72, 3. it. 61, 17. 188, 20. 112, 14. p. ſq. e. 124, 8. et 63, 4., ubi forte paſſ.) lib. de V. med. p. 499., ad Luc. 3, 487. N. 90. Suid. 1, 927. i. et Schol. Thuc. 76, 8. it. p. 433. N. 84. e., nobis *ſich hüten*, per med. vim quoque, i. proſpicere et impedire, ne ſibi noceatur, periculumque ac damnum declinare; Noſtro hic ſcribente cum concinnitate manifeſta.

αὕτη) Sch. in δὴ „μ. δ. equidem, quippe, nimirum" in poſtr. ad ſenſum cum Bg., cf. Exc. ad 1, 2, 9., deſerto P., quocum in marg. reddens Stp., ſuo ſe gladio iugulat, ſic ſcribens in Th. 2, 1617. F. m. „at eos, qui *igitur* vertunt, ne audiendos quidem cenſeo" cf. ſine Ind. Dem. 30, 8. p. ſq. l. 6. 35, 12. 27. 59, 6., in ſqq. conturbante Noſtro orationis ordinem quacunque potius de cauſa, quam propter maiorem laevitatem, quae et fuiſſet in ordine vulgari αἰτ. μισ. πρ. τ. σ. β. ἐγ. τῷ μ., adiuvante ordinem Bg., propius copulandis αἰτ. μισ., tum ducente e P. Lat. in praep., (quam cum ſubſt. μισ. aliunde tenet Stp. Th., non Ind. Dem. ex 160, 13.) et in v. ἐγεν., cf. 1, 1, 10. e., quod Stp. Th. neſcit de re cum dat. perſ. et rei duplici nominativo, qui exquiſitus eſt, pro τοῦτο ἐγ. αἰτ., quod neutrum, hic a Vern. vet. diſerte adhibitum, alias habent Gr. et Lat., ut hodie noſtratium etiam elegantiores illum ſexum eundem in pron. Quod autem idem Vern. adi. μεγ. per *vornehmſte* reddit: agnoſcit tale quid Stp. Th. 2, 839. B. in „καὶ τὸ μέγιστον, et *quod* praecipuum *eſt*" quod ſolemus etiam reddere Lat. *graviſſimum*, nobis *wichtigſte*, quae et ipſa dicuntur de cauſa, cum, de Bg. Vs. e P., *prima* quidem cauſa odii fuerit, quod ante nihil eſſet, unde odium ſuſcitaretur, et ab hoc demum ſcelere ac tempore odium exiſteret, ſed *maxima*, quod ea res vehementiſſime ad odium incitaret, ob maximam rem, vitam, quae in periculo erat; cum *magna* habeatur *cauſa*, in rhetoricis ac moralibus, res, quae efficit, cogit aliquid neceſſario, et propter quam vehementer impellimur ad aliquid, ſ. tenemur aliquid agere neceſſario; nihil ferente G. Th. in v. *magn.*, ſed in Bg. ſubſt. non explicante 812, 49. 61., tum 839, 46. modo „cauſa *gravis*, i. neceſſaria, (nec id adi. exponente per *magnus*, niſi l. 58. in *graves* pavonum *greges*, ſed in) *praecipuus* — ſumitur etiam pro magno" ſed ſine ſubſt. Bg., intelligentibus vulgo nobis *cauſam* aliquam *praecipuam*, cum in pluribus rebus unam prae caeteris innuimus, ob quam aliquid fiat; unde hic alias quoque cauſas ſumere debeamus in Commodi adverſus Senatum odio, quas equidem ignoro; quo et redit, ſi quis πρ. accipiat pro princeps ſ. primaria, cf. L. Ern., ut Lat. *primus*; unde deinde cum μεγ., pro praecipuus, iungetur per ſyn. copiam; ſicut e Bg. Lat. copulantur adi. diverſi

ψυχὴν τὰ λεχθέντα· καὶ κοινοὺς [n] ἐχθροὺς πάντας [o] ἡγεῖ- mum illa verba: et communes hoſtes omnes exiſtimabat,

n) λοιπούς ἐχθρ. Par. 1., miro operarum vitio. o) Schotti Ms. ἅπαντας. *Sylb.* cf. 1, 9, 1.

gradus, cum πρ. per ſe putetur eſſe ſuperlativus, cf. 2, 14, 2., variante Noſtro in τὴν σ. β. cum τ. σ. §. 12. m. et τ. β. §. 11.

ἔτρωσε) Hesiod. 6. ὥσπερ βέλει τῷ ῥήματι βληθείς. Petron. fulminatus *hac* pronunciatione. *Leisn.*

Prioris locus eſt mihi 7, 7. e. p. 362., ſed alter ap. G. Th. in v. utr., ubi propiora habemus in v. *vulnerare*, cum Gr. n. „metaph. — quos *ferro* trucidari *oportebat*, eos *nondum* voce *vulnero*, — aures *gravior* nuncius *vulnerat* — *bono* proprio *vulnerari*, i. laedi“ tacentibus N. ad Cic. l. l. cum Niz., non item Clav. „*vulnerare*, graviter offendere, laedere Catil. 1, 7. *quorum* mentes *ſenſus* que *vulneras*“ Ind. Liv. Ern. „34, 7. h. e. commovere“ ad haec, — univerſis *dolor* et *indignatio* eſt, *quum* — virorum *hoc* animos *vulnerare* poſſet: *quid* mulierculárum *cenſetis*, quas *etiam* parva *movent?* quae eſt explicatio, ut alia in illis *dolor* et *indignatio*; cum *movere* dicantur *animum* ſ. *hominem*, quae ei excitant motum ſ. affectum, in utr. partem, gratum ſ. ingratum, ſed hunc poſtr. in primis, ut ibi dolorem, indignationem, iram; ſicut *vulnus* tropice dr. de dolore, cf. Ind. Plin. ep. et G. Th., qui Lat. Bg. (cf. Ind. Amm. M.) cum Sch. e P., non in tali, quo hic, contextu affert, ut tamen de animo adhibeatur etiam affine adi. „*ſaucius*, τρωσθεὶς, (immo τρωθ.) — vulneratus“ noſcente Stp. Th. 3, 1342. E. m. „metaph. Herodi. l. 1. *animum* eius *verba* illa *ſauciarunt*, (partim e P., ut et in ſq.) l. 5. (5, 8, 12.) ὑπὸ (τῆς) φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi *eorum* illo *rumore* exulcerati *erant*“ quo in Lat. G. Th. „*exulcero*, — per metaph. exaſperare, exacerbare, (et in hoc) — irritare, ad iracundiam provocare“ cf. de vi alia tropica Gr. noſtri, a Stp. ignorata, ad Heſ. 1, 1487. N. 10., ſervante tropum hic Vern. vet. ſaltem aliquo pacto, *die* Worte *hatten* ihm *die* aller *empfindlichſte* Wunde *geſchlagen*, ſed cum emphaſi de magno ac vehementi dolore, quale quid ſupra in Cl. Ern., qui tamen in Lex. tantum „— laedo, damnum infero“ ut ad N. T. Luc. 2, 35. meliora habet Grot., quam Pric., ſed Lexx. exponunt ſine emphaſi, ut Schw., ſed cum ea Fiſch. et Krb. in v. ῥομφαία, ubi cf. Suic. Th., rem me ſic tenente, ut, ſi verbum ponatur ſimpliciter, ut hic et in N. T., nihil ſit, quam quod ſupra ad Liv., ſed, ubi accedat aliquid, tanquam adv., *valde*, alte *vulnerare*, tum demum ſit i. q. magnum, acerbum dolorem ciere, ut noſtrum *einem eine* groſse, *tiefe* Wunde *ſchlagen*, in quibus emphaſis non eſt in v., ſed in adv. et adi.; P. deferente Sch. in „ψ. animum *eius* ſauciarunt *dicta*“ ubi neglectum gen. perſ. ſervat cum Bg., qui ex illo reddit artic. iterum per pron., variante Noſtro in τὰ λεχθ. (cf. 1, 2, 5.) cum §. 12. τῶν ῥημ.

κοινοὺς ἐχθρ.) E P. reddunt Bg. et Stp. ad m., qui in Th. per omnia hinc tacet, ubi primo adi. παντ., relatum ad pr. τὴν σ. β., facit ſyneſin, (ut lateat ibi aliud ſubſt. βουλευτὰς, ac varietur cum §. 10. e. πάσῃ τῇ συγκλ.) deinde plena formula eſt, ἡγεῖτο, αὐτοὺς πάντας εἶναι ἐχθρ. κοιν., quod adi. licet mutare in adv. aliquod Lat., *communiter*, pariter, *ſimul*, et Gr. κοινῇ, it. ὁμοίως, ut ſit, *exiſtimavit*, (ἡγ. ſumto pro aor., qualis

το P, μεμνημένος ἀεὶ τῆς του memor ſemper aggreſſoris il-
ἐπιδραμόντος φωνῆς. ὑπῆρξε 16. lius vocis. Erat au-

p) Colon hic in Ms. Ba., de more ſuo ante participia.

in pr. v. ἐτρ., etſi cum hoc aor. procedit etiam impf. Bg. et P.) *omnes*, ſc. reliquos, cf. Obſ. Miſc. Amſt. V. 10. p. 355.) *ſenatores* eſſe *inimicos*, ſc. ſuos ſ. ſibi, ſuppleto ad ἐχθρ. caſu pron. αὐτου ſ. αὐτῷ,) *ſimul*, ſc. cum uno illo, ſ. pariter ſ. aeque, ac ille ſ. alii cum eo coniurati; noſcente G. Th. formulam in adi. Bg. *commun.* cum Gr. n., non per plur., ſed modo per ſing., et ſine explic. cum ſubſt. *hoſtis*, ſed „communis *amicus*, i. idem aliorum aut plurium" ſ. aeque huius ac illius, per adv. noſtrum, it. per adi. ſ. pron., v. c. meus et tuus; ut *communis hoſtis* etiam interdum reſolvetur per gen. illum Gs., i. e. multorum, etiam adeo omnium, ſed neque h. l., nec tum, ubi adi. πᾶς adſit obliquo caſu, ut ap. Dem. 140, 11. κοινὸς ἅπασιν ἐχθρὸς, it. 142, 5. συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς πένητας ἡγεῖσθαι, cf. 178, 23. 196, 10. 1098, 8. it. 561, 2. κοινῇ νῦν — πᾶσιν ὑπὲρ ἁπάντων ἐστὶ τιμωρητέος, ὡς κοινὸς ἐχθρὸς τῇ πολιτείᾳ et 179, 1. κοινοὺς ἀλλήλοις ὄντας φίλους, et ap. Phil. in Flacc. p. 750. A. m. κοινοὺς πολεμίους, publicos *hoſtes*, it. Iuſt. 9, 3, 6. communem *hoſtem* putant *communibus* viribus *ſummovendum*, et Sall. Iug. 81, 1. *Romanos* — communes *omnium* hoſtes *eſſe*, ubi v. N., ſed ſine explicat., quae eſt aliqua in Ind. Corn. N.

μεμνημ.) P. deſerto, Bg. reddit primum particip. per ſyn. adi., cf. ap. Hom. Ἰλ. α', 4. Vs. Cl., ſed v. 9. ſyn. μιμνησκόμενος, *recordans*, ut tamen Bg. propius ſit, quoad notationem, et ferendum, quia ſeverum Lat. *meminens* non eſt ſatis probum ap. G. Th. 249, 1., ubi Bg. eſt cum μνήμων, ut, quoad tempus, magis aptum Lat. *recordatus*, cf. Stp. Th. tantum ex illo Hom., Dem. ſine Ind. 349, 3., et cum acc. rei 236, 27. 320, 5., ſed cum gen. rei 229, 5. 248, 4. 322, 27. Suid. 2, 530. 1. Ind. Xen. Z. Pol. cum Bg., qui reddit alterum particip. ἐπιδρ. per ſubſt., ap. G. Th. ſine Gr. et cum Lat. ſequiori; tenente Stp. Th. notionem certe „pro irruere, impetum facere" quorum primum h. l. ap. P., ſed Noſtro variante iterum modo pro §. 12. 1. ἐπελθ. et §. 11. e. ἐπιπεσ., unde in ſevero Lat. ap. G. Th. „*incurro*, ἐπιτρέχω, ἐμπίπτω, contra aliquem currere" i. celeriter ire, et ap. Heſ. 1, 1350. 1. ἐπιδραμέτην — ἐπήρχοντο, cf. ſq. et 1397, 1. N. 4., ſervante Bg. e P. tum artic. per pron. iterum, tum Lat. ad φ., pro dicto, oratione, verbis quibusdam, (variante Noſtro cum pr. τὰ λεχθ. et §. 12. τῶν ῥημ.) qua de vi, tacente Stp. Th., cf. L. Ern. et N. T. Schw. p. 1405. a. m. Nr. 2. Acl. V. h. 4, 8. p. 347. m. cum Ind., Dem. 293, 12. 301, 10., in plur., ut ap. Luc., ubi et per ſing. 1, 69. e., ap. G. Th. cum Gr. n. 1102, 3.

ὑπῆρξ.) Sch. deſerto etiam P. „τοῦτο αὐτῷ, *habuit* hoc" per ſyn. Lat., in quod vulgo mutamus v. ſubſt. cum dat. perſ. 1, melius hic ſervante id Bg., ſed mutato tempore, forte ob ſq. impf. συνεβ., ubi noſtratibus etiam commoda formula, adiicientibus praep. ad dat., *war* für *den Per.*, ſupplendo etiam hic pron. ταῦτα ſ. τοῦτο, it. αὕτη, ad ſq. ſubſt. relato, cf. §. 14. 1., quale quid agnoſcas in P. *tantam* hanc *occaſionem*; tacente talem ellipſin L. Boſ. p. 337. c. ſqq., quae hic eſt in eo, quod caſus unus omittitur e duobus, quos v. adiunctum regit, atque adeo alter nominativus v. ὑπαρχ., per pron. demonſtr. exprimendus, qualem no-

δὲ καὶ Περεννίῳ πρόφασίς τε καὶ ὑπόθεσις αὐτάρκης. ἐκ-κόπτειν γὰρ ἀεὶ καὶ κολούειν q	tem et Perenni occasio atque materia sufficiens. Excidere enim semper et am-

q) Ms. Ba. κολούειν αὐτ", quod posterius αὐτὸν potius, quam αὐτῷ esse puto. *Mart.* Per edd. erat κωλύειν, sed in Ing. 1. κολύειν, v. N.

minativum habet id v., ut syn. verbo subst. εἶναι, quam notionem cum tempore hoc nostro tenet aliunde Stp. Th. 1, 555. G i. p. sq. i.; re redeunte eodem, si quis αὕτη suppleat sic, ut respiciat pr. §. subst. φων. In sq. προφ. Bg. aut e P., aut ex Stp. Th. 4, 1733. C. e. p. sq. C. e. sqq. aliunde, cf. Thuc. 155, 57. Zos. 3, 10, 6. 8. Ind. Dem., cui multa adiici possunt loca, Foes. Oec. et L. Ern., ubi adeo redditur per Lat. *materia*, quo Bg. exprimit sq. ὑπ., ubi Sb. Ind. *fundamentum*, et hinc Sch. „*fundamentum* rei *sufficiens*, — αὐτ. suff. *praetextus*" sed hic sine subst., ut nescias, an προφ. sic verterit, sicut ὑπ. h. l. valebit etiam pro *causa*, quomodo et vertunt alii, cf. L. Ern. Rs. ad Polb. p. 360. e. D'Orv. Ch. p. 387. m., sed et πρ. Indd. Xen., ut Stp. Th. aliunde „ὑπ. occasio, praetextus, i. e. πρόσχημα" e Bud. C. 253, 40. 259, 21., videantur ut hic poni per syn. copiam, sicut ap. Thuc. 175, 34. προφάσεις καὶ αἰτίας, *rationes* et *causas*, et nostrates simul *Grund* und *Ursache*, cf. Suid. 3, 555. i. ὑπ., — αἰτία, it. 208. m. πρόσχημα, — πρόφασις, et sq., non coll. ad Hes. 2, 1054. e., qui 1062. i. πρόφασις, αἰτία, ἀφορμή, (quocum Stp. Th. comparat recte v. προφ., cf. 1, 3, 15.) it. 1470. m. ὑποθέσεις, — αἰτίαι, προφάσεις, sed ap. G. Th. in Bg. *mater.* cum Gr. n. „omne illud, e quo aliquid fieri, formari, singi, intelligitur, (non tamen deinde pro causa et re, propter quam faciat quis aliquid, ut h. l. capimus, sed in *occas.* cum Gr. al., it. in) *praetextus*, — pro obtentu ponitur, quod Cic. per *causam* — dicere solet. — *obtentus*, — simili metaph., ut *praetextus*, — πρόφασις, — *argumentum* (v. e. 447, 60.) ὑπόθεσις, — *non sine* argumento *maledicere*, i. sine materia et occasione" ut nobis hic sufficiant *Vorwand* und *Stoff*.

ἐκκοπτ. — καὶ κωλύειν) Scribo κολούειν. *Steph.* Bene. Ex Aristot. sumtum, cuius est, τὸ τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν, 5 polit. 11. *Boecl.* Probat Bg. coniecturam Stp. et Sb., legendum esse putantium κολούειν pro κωλύειν. *Leisn.*

Qui et in m. A. 2. et Ox. „f. κολούειν" ut Sb. Ind. v. κωλύειν voluerat κολούειν bis ap. Nostr., hic et 3, 11, 6 e., sed Sch. in κωλ. post Lat. P. „Stp. et Sb. scribunt κολ. *amputare*" nihil tenente Stp. Th. super nostro loco in v. κωλ. 2, 529. B. i., cf. 1, 5, 26., sed „κολούω, amputo — it. imminuo. — Sicut vero Lat. dicunt *imminuere* aliquem, s. potentiam et existimationem, s. superbiam: ita κολούειν, — Aristot. Pol. 5." qui est Bc. locus c. 11. p. 512. B., hic quidem ut vel contextus et adiunctum v. ἐκκ. postulet κολούειν, quod et sine auctoritate Ms. recepturus eram, cum alibi quoque confusa essent ista v. v. duo, cf. Ind. Sb., Pierson. Verisim. p. 37. e., ubi ex Dion. Cas. τό τε ὑπερέχον κολούειν, καὶ τὸ ταπεινούμενον ἐξαίρειν, Fisch. Plat. Ap. 5. p. 97. N. 4. Rs. ad Polb. p. 152. m., cf. quoad notionem et mendosam Var. L. κολύειν, pro κολούειν, D'Arn. Spec. An. Crit. p. 60. e. it. Lect. Gr. p. 87. m. Krb. ad Plut. p. 107. e., ubi, esse καθαίρειν syn., (ut supra ap. Aristot. componitur ἀναιρεῖν,) Ern. ad

αὐτῷ συνεβούλευε[r] τοὺς ὑπερ- putare ei ſuadebat eminen-

r) Ms. Ba. συνεβουλεύετο, ſed ed. B. 1. R. συνεβούλευσε, v. N.

Call. T. 1. p. 34. b. N. 90. et ad Hom. Ὀδ. λ', 339. Ind. Plut. Krg., ad Herodt. p. 422. e. de Thraſybulo, ἐκόλουε αἰεὶ, ὅκως τινὰ ἴδοι τῶν ἀστῶν ὑπερέχοντα, detruncans *identidem*, ubi Valck. N. 77. etiam ex Ariſtid. affert Noſtri formulam κολ. τοὺς ὑπ., Thom. M. p. 543., at Suid. 2, 339. e. κολούεται, ἐμποδίζεται, — ὑβριστὴν δῆμον κολούειν, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζειν, *coërcetur*, reprimitur, — *inſolentem* populum *coërcerent*, cf. ſq. et Heſ. 2, 303. e. κολούει, — κωλύει, ἐμποδίζει, cum N. 12. ex Hom. Ἰλ. ύ, 370. (ubi Cl. e Schol. ἀκέφαλον — ποιήσει,) it. p. ſq. cum N. 18. „Schol. Hom. κολούει, ταπεινοῖ, ἀφανίζει" 403. m. N. 4. cum Foeſ. Oec. p. 225. a. l. 15., emendationi hic ut favere videantur etiam liberiora P. „neque *eminere* quempiam *pateretur*" quae ad ſenſum ſint illud Schol. Hom. ταπεινοῦν, ut ap. Stp. copulantur κολούσειν καὶ ταπεινώσειν, ut tamen P. utcunque modo ſententiam reddiderit, ſicut Suid. et Heſ. (quorum expoſitio me non moveat,) cum, tropo remoto, hic cum acc. perſ. ſit potius, tollere ac necare, ob ſq. ἀρπ. τ. οὐσ. et pr. v. ἐκκοπτ., ubi Stp. modo notionem tenet de perſ. „excido, — *tollere* e *medio*, — Bud." C. 1254, 41. cf. L. N. T. Ind. Dem. Luc. et Dion. Caſ., ſed de re Xen. Cyr., alioque ſenſu de perſ. Hell. M., ut fuerit in v. utr. tropus, ab una re ductus, a plantis ſ. arboribus, ſed a diverſa parte et actione, cum e terra radicitus evelluntur, aut in extremis et ſuperioribus partibus ſecantur, in qua poſteriori re facile in mentem alicui veniat, quo et Sch. reſpexit in v. ἐκκ. „videtur alluſum ad conſilium Tarquinii patris, quod filio dedit, decuſſis baculo ſummis papaverum capitibus Liv. 1, 54." tenente G. Th. in Bg. „*excido*, ἐκτέμνω, — *qui* numero *civium* excidit, *quem* rel. (ſine explic., ut et in Stp.) *excindo*, ἀναιρέω, ἐκκόπτω, — evertere, delere, — *gentem* aliquam *ferro* — *amputo*, ἀποκόπτω" non autem de perſ., cf. tamen ad Sall. Cort. p. 1077. l. 6. *ſi* adverſae *partes* eſſent *amputatae*, it. Ind. Flor. cum Amm. M., et de re ac Perenni in hanc partem ad §. 4. m. καὶ ὅσοι λ.

αὐτῷ συνεβ.) Ms. αὐτὸν conſiſtet, ſi ſumetur acc. cum inf. et v. συμβ. abſolute poſitum, *ſuadebat*, eum *excidere* — *eminentes*, ſ. ſuadebat, ut is excideret eminentes; ut tamen et lapſus incidere potuerit in ον et ω ſine Iota, ac ſimiliter Ms. v. med. pepererint litterae το in ſq. artic., quod, ſi forte fluxerit ab ingenio librarii, hic ſumi debeat pro act. et *conſilium* dare *alteri*, non vulgari notione, pro *conſilium* ſibi *petere* ab *aliquo*. v. Bud. C. 1041, 12. Stp. Th., lib. de V. med. p. 95. m. 522. e. Ind. Xen. Ἀνβ. M. et Cyr. Z., ap. quos nihil eſt de altera notione, contra quam non omnino pugnans, maneo tamen in lect. vulg., firmata illa tacite etiam a Mss. rel., ſed clarius a P.; verſante in v. ὑπ. Bg. ſeverius, quam in ſyn. §. 11. i. τῶν ἐξεχ., pro quo hic variatur, ſed ut abſolute ſtet, non univerſe capiendum, ſed praecipuo ſenſu ſ. relative, et cum ſupplemento, v. c. inter eos, ſenatores; qui ſenſus hic e ſerie orationis manifeſtus, et maxime e §. 14., unde reperas τῆς βουλῆς, quod §. 11. i. cum τῶν ἐξεχ. erat; quanquam et licet modo ſupplere pron. αὐτῶν e §. pr. m. πάντας, cf. de Lat. Bg. ib. e G. Th. cum Gr. n., ubi Stp. Th. utitur eodem Lat. tantum in phyſica notione, non item in tropica, quae hic valet, cf. L. N. T. cum Krb. Obſ. p. 282. e. Ind. Dem. Xen. Hell. M. et Z. Pol. cum Cyr. Suid. 3, 540. e. ſq. et Heſ. 2, 1459. i. De Baſ. ed.

ἔχοντας [f], ὧν ἁρπάζων τὰς οὐσίας, ῥᾷστα πλουσιώτατος ἐγένετο τῶν καθ' αὐτὸν [t] ἀνθρώ-

tes. Quorum rapiens bona, facile ditissimus evasit suae aetatis hominum. Facta

f) Pro colo Stp. et rel., it. puncto A. et al. cum Ms. Bg., erat comma in Bs. quibusdam et Bc. 2., cf. §. 13. t) Ms. Ba. κατ' αὐτ. v. N.

aor. pro impf. redit res infra, quam non firmarim e P., libere reddente, cum Mss. rel. et edd. priores taceant, sed magis credam vitium operarum, quam ingenium editoris ob pr. idem tempus in v. ὑπῆρξε, quod tempus utr. simul consistit, maxime in diversis enunciationibus.

ὧν ἁρπ.) In οὐσ. Bg. e P., non cum Sch. „substantia, *opes*" forte quod primum vicinius non habet G. Th. (cum Gr. n.) per auctoritatem satis probam, etsi ab aliis adhibitum, cf. Poll. 6, 196. L. Bos. Obs. M. p. 62. et Stp. Th., qui caret Bg., cf. L. N. T. Ind. Dem. Fisch. The., Xen. Z. Pol. et Cyr., Schol. Thuc. p. 2. e., unde hausit Suid. 3, 91. e., Hes. 2, 821. e. οὐσία, — πλοῦτος, — κτῆσις, 360. e. κτῆσις, πλοῦτος, ib. m. κτήματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα, quae eadem cum τὰ ὄντα, ut haec i. q. ἡ οὐσία, quae ducunt ad variata a Nostro §. 4. i. πλούτου et ib. e. ἁρπάζειν τὰ ἐκείνων κτήματα, cf. ib. i. et §. 2. e. in N. Ox., quomodo Perennem in re ipsa purgent.

ῥᾷστα) In hoc adv. Sch. „cum alio superl. πλ." e P., quocum facit et Bg. per syn. Lat., sed ut dubites, iunxeritne adv. cum superl., an cum remoto v. ἐγεν., ubi tantum habebit vulgarem sensum, pro facili modo ac negotio, debuitque servari Gr. gradus, neglectus forte de industria, ut liberum esset, si quis mallet cum superl. copulare, e Lat. ratione, per sensum alium, cf. G. Th. 587, 35. „veteres dicebant *facile* pro certo, — *facile* doctissimum" quo de nihil in Cl. Cic., sed aliquid ap. Cort. ad Sall. Iug. p. 700. a. e. 225. b., sed cum superl. aliud exemplum ap. Niz. sine explic., ut modo cum positivo ap. Hor. Turs. p. 322. Nr. 2. e. et p. pr. „sine controversia" cui addas Lat. *haud dubie*, et istius Vern. adverbiis *gar wohl* et *wohl* liberioribus vicinius Gr. *leicht*, eodem sensu; tacente Stp. Th. de superl. ῥ. in tali constructione ac notione, ut et de positivo ῥᾳδίως, nisi sic capias illud eius „ῥ. facile, i. admodum, — ex Isaeo, — ἀγρὸν, ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον" quod repetit Vig. p. 426. Nr. 14. sine N., sed Rs. Or. V. 7. Ind. p. 586. e. reddit „*facile*, sine cunctatione, — *leicht*, unter *Brüdern*" praeterea me reperiente tantum hoc, comparasse Fisch. ad Plat. Symp. p. 113. N. 2. ὡς ῥᾷστα πίνοιμεν, pro ἥδιστα, Lat. *facillime*, i. libentissime, cum voluptate summa, (quo de v. G. Th., sed nihil ap. Stp.) et ap. Suid. 3, 252. e. ῥᾷστα, ῥᾳδίως, λ. ubi tamen Vs. *facillime*, etiam in subiecto loco, ῥᾷστα ὧν ἐπὶ τὴν πατρίδα ἐστράτευσε, (ubi legerim ἰὼν, f. ἣν, *suam*,) it. ap. Hes. 2, 1099. i. ῥᾷστα, ῥᾳδίως, λ. 1103. i. ῥᾷστα, εὐχερῆ, εὔκολα, cf. mox ῥᾷστον, et Ael. V. h. 2, 24. p. 127. e. ῥᾷστα, — nullo *negotio*, sed Ind. severo Lat., ut adeo, si quis cum P. hic agat, debeat enallagen gradus sumere et superl. pro posit., quanquam nostrates et superlativum in ista formula assequi possunt per illas periphrases istius gradus, *ganz* gewiss, *ganz* sicher, *ganz* ohne *Streit* der *reichste* –est., s. per illud vicinius *gar leicht*, cui proximum illud Hor. T. *gar wohl*, cum haec sint Lat. advv. *valde* et *plane* cum alio positivo, cf. ad πλούτος. Stp. Th. e Xen. Symp. sine Indd. 4, 37. e. it. 3, 13. m. πλουσιώτα-

πων. γενομένης δ' ἐξετάσεως διὰ Περεννίου ἀκριβεστέρας, τήν τε ἀδελφὴν ὁ Κόμμοδος διεχρήσατο [u] καὶ πάντας ἀφειδῶς,

17. autem inquisitione per Perennem accuratiore, et sororem Commodus interfecit, et omnes citra dele-

u) Comma hic erat per edd. et tacite etiam in Mss., ut clare in Ms. Bg., at post ἀφ. in Bs. 1. R. al. v. N.

τος εἶ ἀνθρ., cum eodem gen. perf., sed v. syn.; cum Bg. e P. suum Lat. ad v. ἐγ. haud dubie sumserit pro *factus est* s. *fuit*, cf. 1, 6, 17. e., hoc v. usus forte ad variandum, ob mox sq. iterum, ubi Nostro polyptoton excidit, credo, sine cogitatione. Sed Ms. κατ' αὐτ. in simili causa v. 1, 4, 18. m. (ubi P. ferebat lenem etiam, ut hic,) per se quoque admittendum est a v. ἐγ., et repetitur a Sch. e P. in ἀνθρ., quanquam praemissis Gr. per asperum, quem Bg. refert.

γενομ.) Sch. in v. hoc cum Bg., it. partim in „ἀκρ. *diligentiori* inq. *facta*, (sed partim cum P.) *quaestione* diligenter *habita*" in subst. ἐξ., ubi Stp. Th. etiam tacite inde et sine Vs. alia 1, 1285. F. e. „peculiari signif. *quaestio*, i. e. criminis inquisitio, Bud. (forte in Lex.) ex Herodi. γεν. δὲ ἐξ. ἀκρ." per aliam lect. in δὲ pleno, memoriter, quo sensu forensi v. Ind. Dem., (ut per syn. Gr. subst. ap. Phil. in Flacc. p. 757. B. i. ἐμφανεῖς ἐγένοντο. γενομένης δ' ὅμως ἀκριβοῦς ἐρεύνης, *nihilo* minus *accurate facta scrutatione*, cum polyptoto itidem, sed viciniore,) tum sensu militari, in quo Stp. pauper, Indd. Xen. Mor. ac Z., at comparat. adi. ἀκρ., ignotum Stp., v. R. Or. V. 6. περὶ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀκριβεστέραν τὴν δοκιμασίαν ποιεῖσθαι, iterum per subst. syn., it. superlat. R. Or. V. 4. Dem. cum L. N. T., sed de re ap. Lampr. modo p. 483. m. *post haec* interfecti *sunt* Pompeianus *primo* et *Quadratus*; dein — *et* Lucilla *in* exilium *exacta*, et p. 489. i. *ipse* autem *Commodus* Lucillam *sororem*, quum *eam* compressisset, *occidit*, (ubi forte legendum *comprendisset*, pro *comprehendisset*, i. capi et in vincula coniici iussisset,) sed ap. Angl. Heyn. H. 4, 1014. e. Lucilla *wurde* auf *die* Insel *Capreae* verwiesen, *und* hernach *dort* auf *ihres* Bruders *Befehl* heimlich *ermordet*, partim e Xiph. 375, 6. sqq., cf. Dion. C. p. 1206. l. 89. N. ad §. 28. sqq.

διεχρήσ.) Sch. in hoc v. cum Bg., v. §. 4. e., deserto P., it. in „ἀφ. nemini parcendo" cf. 1, 6, 26. e. cum Leisn. Progr. et Stp. Th. 4, 77. C. m. „ἀφ. ita, ut non parcatur, non parcendo, ut πάντας ἀφ. κολάζειν s. ἀναιρεῖν, ap. Herodi., nemini parcere, sed omnes interficere" quae non procedunt sic sine adv. aliquo, cum ita nihil vertatur, quam adiunctum diserte adi. πάντας, pro quibus melius Bg. exprimit adv. per syn. formulam e praep. cum subst., quam non tenet G. Th., sed pares 935, 91. citra *distinctionem*, et 68, 57. *sine* ullo *delectu*, quae late patent et ipsae, si nihil additur, quod definiat magis; ut in interficiendo ac puniendo nullus delectus, nullum discrimen habeatur dignitatis, aetatis, sexusque, it. meriti ac culpae, et iubeantur interfici ac puniri principes, viles, senes, pueri, infantes, feminae cum maribus, sontes et innoxii; quale quid interdum diserte adiungitur, ut 7, 3, 7. e. ἡλικίας τε καὶ ἀξιώματος ἀφειδῶς ἔχων, *non* parcens *ulli*, s. *parcens* nulli *aetati* et *dignitati*, sed h. l. nobis *ohne Verschonung*, tandem eodem redeuntibus Latt. in Indd. Xen. Cyr. „severe, vehementer" ut hic quoque valebit

τούς τε ὄντας ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐφ' οἵαις δή ποτε [x] διαβληθέντας ὑποψίαις.

ctum, cum ſocios coniurationis, tum cuicunque obnoxios ſuſpicioni.

x) Ms. Ba. ἐφ' οἱαισδήποτε cum edd. A. et Ing., ſed οἵαις δήποτε B. 1. Par. 2., tum οἵαις δή ποτε Par. 1. Stp. rel., at vitioſe Bc. ἐφ' οἵας — ὑποψίας, v. N.

illud G. Th. cum Grr. al. „*promiſcue*, — ſine diſcrimine" quod par Bg. Caeterum diſtinguendi rationem ſecuti ſumus hanc, ut comma nullum ſegregaret v. διεχρ., in medio iterum locatum, ſed contra aliquod comma poſt ἐφ. divelleret adi. πάντας, ut genus, a formis ſqq., quas Bg. innuit melius, quam P., in τὲ et καὶ reddendo.

τούς τε ὄντ.) Sch. in v. „ὄντ. revera *exiſtentes*" indicans notionem v. εἶναι exquiſitam, qua de alibi, ſed hic forte non neceſſariam, ubi tractat Bg. formulam, quaſi fuerit τοὺς ὄντας ἐν τοῖς συνωμόταις ſ. τοὺς ὄντ. ἐκ τῶν συνωμοτῶν, *qui* eſſent *in* coniuratis, *inter* coniuratos, *ex* coniuratis, *de* numero *coniuratorum*, et ſumto abſtracto σ. pro concreto et perſ.; pro quo manſurus eram in Gr. ratione e v. ſubſt. cum pr. ἐν, cum, praeter noſtrates, *welche* mit *in* der Verſchwörung *waren*, noſſent eandem quoque Lat., cf. G. Th. 642, 60. Schell. de ſtylo p. 191. e. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. ἐν, Fiſch. Aeſch. v. εἰμὶ b. i. The. ib. i. Pal. ib. e. ac v. ἐν a. e. b. m. e., Iſ. Ev. v. εἰμ. b. i. Xen. Z. Pol. et Cyr. v. ἐν, Abr. Dil. Th. Auct. p. 405. m. Z. ad Vig. p. 236. b. e. Bud. C. 3, 25. 81, 22. L. N. T. in v. εἰμ., poſt Stp. Th. 1, 1130. e., qui ſimul aliquot oſtendit modos eius formulae reddendae, qui modi pendent partim ex formula illa, ubi eſt praep. cum ſubſt. ſ. adi., ut, pro loci cuiusque indole, ſ. perſpicuitatis ergo, vertatur I) ſevere, omnibus orationis partibus ſervatis, modo ut participium ſi adſit, ut h. l., reſolvatur per pron. relat., qui *erant* in *coniuratione*, II) libere, idque a) per adi., ut εἶναι ἐν πενίᾳ, *eſſe* in *paupertate*, per eſſe pauperem, unde P., b) per ſubſt., v. c. εἶναι ἐν τυραννίδι, *in* regno *eſſe*, per regem eſſe, c) per verbum, et id ipſum vel privum, vel iunctum, ſ. phraſi conſtans, it. per act. ſ. paſſ., tanquam ἐν δυνάμει εἶναι, per δύνασθαι, it. ἐν διανοίᾳ εἶναι, per διανοεῖσθαι, cogitare, in mente habere, ἐν ἐσαγγελίᾳ εἶν., per εἰσαγγέλλεσθαι, *deferri*; et ubi redditur v. εἶν. per Lat. *verſari* ſ. conſtitutum eſſe: cum ſint haec ſyn. cum Lat. *eſſe*, formula non tam reſolvitur, quam commutatur; quae valent non modo tum, cum ſermo eſt de perſ., ut h. l., ſed etiam, ubi res ſubiicitur, quo de poſtr genere cf. Ind. Dem. v. ἐν c. cum Fiſch. The., ut de ſubſt. σ., praeter Stp. aliunde, v. Ind. Thuc. et Ariſt. Kuſt. v. ξ. it. Diod. S. Abr. Dil. Th. p. 767. m. Suid. 2, 652. e. 3, 407. e. Heſ. 2, 1312. m. Schol. Thuc. 366, 70. et Ariſt. Eq. v. 474., ut de re ac ſociis coniurationis ſupra e Lampr.

τοὺς ἐφ' λ.) Scribo οἱαισδήποτε, ut οἱαισδὴ (1, 10, 4.) *Steph.* Et ſic ſane Ms. Ba. hic et ibi una voce; utramque ſcripturam aliunde afferente Stp. Th. 4, 1528. F. i. 3, 454. i., ubi quoque inclinat ad unam vocem „οἷος δήποτε ſ. οἱοσδήποτε, qualiscunque ſ. quilibet, — οἷον δή ποτε φάρμακον, ſ. potius οἱονδήποτε, quodlibet *venenum*, (2, 1511. e.) δήποτε, aliquando, unquam, Xen. Paed. (ſine Ind.) — δή ποτε, et εἰ δή ποτε, — pro ἄν ποτε. Accipitur etiam pro tandem, ut τί δήποτε, quid *tandem*. Sic οἷος δή ποτ' οὖν, ſ. δηποτοῦν, qualiscunque *tandem*, — οἵας δηποτοῦν" ſic varie

Ὁ δὲ Περέννιος, ἀποσκευασάμενος πάντας y), οὓς καὶ ὁ

Perennis autem, sublatis e medio omnibus, quos Com-

y) Ms. Ba. ἅπαντας, οὓς ὁ κομοδ., v. N.

vel scribentibus vel vertentibus etiam aliis, cf. Dev. p. 110. m. cum N. 37. Hoog. Op. p. 304. e. 286. Nr. 6. e. „δήποτε — *cunque*" cum tamen nudum ποτὲ sic quoque vertatur p. 1077. e., sed 1081. Nr. 14. „ᾗτινι δήποτ' αἰτίᾳ, quacunque *tandem* causa *unquam*" Vig. p. 485. Nr. 11. Bud. C. 1351, 20. Ind. v. δὴ s. π. Fisch. The. et Aesch., Fab. Aes. Hl. cum Hes. 2, 1385. m. τί δή ποτε, διατί, sine N., quae non sunt severa, sed ut quaevis particula exprimatur notione sua aliqua, et 1) post εἰ per *iam unquam*, cf Stp. et Hoog. Op. p. 364. e. 2) post τί per *tandem unquam*, nobis *doch immer*, et sic quoque 3) post ὅστις ap. Hoog. ante, sed 4) post οἷος etiam, aut per *cunque tandem*, cf. 1, 6, 14. e., aut δὴ per οὖν et ποτὲ per *unquam* s. *tandem*, nobis *nun immer*, s. *da immer*, s. *nur immer*, non item, si δὴ et οὖν concurrant, ut ap. St. οἷος δή ποτ' οὖν, quod reddo, quali*scunque* tandem *igitur*, nobis *denn* nun *immer*; ubi adeo non opus sit assumere figuram illam ἐκ παραλλήλου, cf. Exc. ad 1, 2, 9. i. et L. N. T., quorum Krb. ille locus „Io. 5, 4. ᾧ δήπ. — νοσήματι, quo*cunque* tandem *morbo*" similis est nostro, quia οἷος i. q. ὃς et contra; afferente etiam L. Ern. in οἷος scripturam illam δήποτε iunctarum particularum, qualis et in δήποθεν et δήπουθεν ap. Hes. et Suid.; edente Sb. Ind. in pron. ex altero Nostri loco οἱαισδή, at Bud. C. 1351, 19. οἵαις δὴ separatim et cum accentu rectius; orta illa scriptura in vocibus iunctis e Codd. serie omnium una; reddente Sch. in δ. „ἐφ' οἵαις δή π. *quibus*cunque *tandem*, (in π.) δήπ., unquam *tandem*" secus ac P., quem et Bg. deseruit, negligens alterutram particulam, cuius Lat. ap. G. Th. „*quicunque*, ὅστις, ὅσος, omnis, qui (unquam s. tandem fuerit,) — pro qualiscunque" ubi Gr. ὁποστισοῦν, cf. 1, 3, 15. et Exc. ad 1, 1, 5. i. Denique Sch. in v. διαβ. „ἐπὶ ὑπ., *delatos* ob *suspiciones*" ubi Bg., deserto etiam P., discedit magis, quam §. 10. m., pro *qui* delati *erant*, denunciati, accusati, cf. Krb. ad N. T. p. 127. cum Kypk. 1, 296., et praep., ut 1, 3, 15., ob *quales*cunque tandem *suspiciones*, i. etiam parvas, leves, incertas, inanes, falsas; quo in subst. ὑπ. Bg. e P. numerum mutat; ut *obnoxius* (ap. G. Th. sine Bg. subst.) *suspicioni* quis dici videtur, in quem ea cadit, et is, qui alteri suspectus est; quae adeo non assequuntur Gr., ubi in v. διαβ. assumas dat. pers. pron. αὐτῷ, alibi etiam ei adiunctum, e pr. nomine Κομμ. remotiore, ut plenum sit, *qui* ob *qualescunque* tandem *suspiciones*, quas alii de illis fovebant, quasi odissent Commodum, *ei* s. *apud* eum *delati* erant *ab aliis*, cf. Stp. Th. 1, 675. F. e. ad Herodt. p. 466. b. e. N. 81. Thuc. p. 574. a. N. 3. L. N. T. e Luc. 16, 1. οὗτος διεβλήθη αὐτῷ, Krb. „hic *delatus* est *ipsi*" sed Fisch. „*is* delatus *est* apud *eum*" in quam praep. sane perspicuitatis causa resolvi potest dat. cum pass., ut in hoc etiam supplebitur praep. cum adi. aliquo, ὑπ' ἄλλων s. ὑπό τινων.

ἀποσκευ.) Ms. compos. adi. ἅπ. pro simpl., praeter 1, 8, 15. m., recurrit tum alibi, v. Ind. Luc. V. L. et ad Is. Ev. p. 10. N. 5. it. ad Z. Xen. Cyr. p. 315. e., tum infra 2, 9, 18., sed et contra πάσης, pro vulg. ἁπασ., 6, 4, 8. e., propter quam inconstantiam librarius non quaesiverit vim maiorem in compos. cum Stp. Th. 3, 54. D. aliunde, sed modo secutus sit variationem, cum pr. cap. bis simplex adfuisset §. 15. m. 17. m.,

Κόμμοδος ᾐδεῖτο, καὶ ὅσοι πα- modus reverebatur, et quot-

nisi quis lapsum suspicetur, quasi α littera a pr. ς vel accesserit, vel absorpta; opprimente P. id adi., servatum tamen et a Mss. rel. tacite, qui et in καὶ nihil novant, quod cum Ms. Ba. omittit iterum Bg. e P., cf. 1, 2, 10. m., ut tamen in eo servato duplex valeat sententia, ut sit vel *etiam* simpliciter, *quos*, praeter alios, *etiam* Commodus *reverebatur*, cf. 1, 8, 1. 5. i. (et de Bg. Lat. 1, 6, 21., in v. αἰδ. discedentis a P.) vel ut καὶ respondeat sequenti καὶ, pro *tum* — *tum*, sed loco motum suo, pro καὶ οὓς — καὶ ὅσοι λ., cf. 1, 2, 5. Tum in v. ἀποσκ. Bg. e P. per phrasin syn., fere ut hi, Bud. C. 795, 50. „Herodi. voce passiva usus est, (forma passivi pro med.) ὁ — ἀρχῇ. — Quod v. non modo amandare et ablegare significat, ut in locis, proxime dictis, sed etiam *de medio* prorsus *tollere* et necare, ut ap. eundem (1, 17, 3.) ἀποσκ. —, h. e. φονεῦσαι, ut ib. subdit (immo §. 1. e. praemittit,) ὅσους χρὴ φονευθῆναι. Alibi (2, 10, 7. e.) dixit, — φόνῳ ἀπεσκευάσατο" immo ἀπεσκευάσαντο, et ex illo Stp. Th. 3, 840. F. m. „— Herodi. ὁ δὲ Περ. (sine commate) — alicubi dat. φόνῳ adiunxit, ad tollendam, ut credo, ambiguitatem" cf. Luc. 2, 141. l. 7. πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, *ictu* uno *malos* amolitus *duo*, cum sq. καὶ φονεύσας — τῷ ξίφει, ubi N. „ἀπ. ut Galli *depecher*, pro occidere, et nos *afschepen*, (quod nostrum *abschaffen* non ita dr., sed *wegschaffen* et *fortschaffen*, qui et assequimur vim med. in *sich* vom *Halse* schaffen, *von* sich *schaffen*, wegschaffen, *entfernen*, Lat. *a* se *removere*.) Sic et Herodi. 7, 1, 7. — ac persaepe alibi, quod tamen plenius effert 2, 10, 7. (et p. 670. l. 23. cum Lat. eodem ap. Gs.) locutio satis est vulgata, pro *e* medio *tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut 1, 17, 3. it. 7, 1, 7." quorum primum locum sic quoque reddit Dres. de V. med. p. 200. e., cf. Krb. ad N. T. p. 242. e. ubi e Ios. 2, 6, 2. e. T. 1. p. 81. i. „ἐδεδίει, μὴ κἀκεῖνον ἀπεσκευασμένοι τοῦ γένους, *veritus*, *ne* eum (et illum, Beniaminem,) *de* medio *sustulerint*, et *ex* familia *deleverint*, (quae extr. Lat. ostendunt rectionem verbi med., hic per pass. formam expressi, cum gen., a praep. in v., tum) ἀπεσκευάσθαι γὰρ τοὺς Ἰουδαίους δοκοῦντες ἕκαστοι, *nam*, cum *singuli* existimarent, *Iudaeos* e *medio* esse *sublatos*" e T. 2. p. 197. s. 2. m., quem locum etiam pro med. capias, *nam* cum *singuli*, Syri, *existimarent*, se iam, post caedem continuam, *de* medio *sustulisse Iudaeos*, ubi V. L. ἀποσκευάσασθαι glossa sit, s. lapsus in finitionibus ασθαι et ασασθαι, frequens et infra ap. Nostr.; quanquam alibi sane occurrit huius v. pass., cf. Loesn. p. 224. m. L. N. T. Schw. p. 172. b. i. Woll. de V. med. p. 107. m., caeteris de vi med. tacentibus, et ad sensum modo reddentibus, L. Ern. it. N. T. Fisch. et Krb. it. Ind. Ern. Polb. „ἀποσκευασάμενος ταῦτα, *his* impedimentis *amotis*" (per pass. formulam cum Bg.) Ioseph., etiam sub act., ad Diod. S. 1, 614. b. e. et Misc. Obs. A. V. 10. p. 347. e. „ἀ. vox propria navigantibus, eiicere onera, 2) in genere abiicere, et 3) quocunque modo libero me aliquo, in med." Suid. 1, 256. m. 293. i. (quo loco leviter immutato utitur Pric. ad N. T. Act. 27, 19.) non coll. ad Hes. 1, 441. e. 483., ut Bg. formula, quod sciam, semper sumitur pro interficere, cf. G. Th. v. *toll.* 811, 6. 46., ut nostratium *aus dem* Wege *räumen*; quo quidem sensu, non autem cum Bud. ac Stp., pro removere ab aula et consuetudine consiliisque, potius hic ceperim ob 1, 8, 4. m. 17., ubi de caede diserte agitur, ut et 1, 17, 3., qui locus, huc re-

τρῷαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο z, τῆς τε ἐκείνου σωτηρίας	quot paternam erga illum benevolentiam prae se ferebant, eius-

z) Ms. Ve. et Vi. ἐπιδείκνυνται λ. v. N.

-spiciens, τοὺς λοιποὺς πατρῴους φίλους λ., monet, πάντας h. l. restrictive intelligi, pro plerique, plerique omnes, maxima pars et multi, quo de cf. Obs. Misc. A. V. 5. p. 31. V. 10. p. 355. it. Misc. Obs. Nov. T. 6. p. 500. Abr. Dil. Th. p. 453. e., ad Hes. 2, 855. i. et L. N. T. Krb. p. 490. m., sicut iterum, ut pr. cap. §. e. m., idem adi. accipitur de genere quodam ac toto, quia sequuntur formae aliquot ac partes.

ἐπεδεικν.) Male in Cod. scriptum est ἐπιδείκνυνται. *Stroth.* Cum Ms. Ba. maneat in vulg. impf., iunganturque impf. ᾔδεῖτο et praes. ἐπιδεικν. per copulam καὶ in summa vicinia et una periodo: possis suspicari lapsum non modo in augmenti litteris ι et ε, sed etiam in finitione το ac ται, quia eadem in periodo quidem, nec tamen copula quadam interveniente, similem enallagen temporum atque coniunctionem 1, 6, 2. ἐπειρῶντο — μετροῦσιν, ut aliam eorundem temporum in diversis periodis, tamen illis vicinioribus, reperias crebro, exinde ortam, quod ista duo tempora, etiam sola posita, promiscue eademque notione valent, cf. Vig. p. 209. m. cum N. 4. et Ern. ad Call. p. 124. b., ut cum copula aliqua mox §. sq. 1. ἐπεβούλευε — καὶ — πείθει, it. 4, 13, 5. ἐθάῤῥει — πείθει τὲ λ. In nostro autem loco deprehendimus una orationis constructionisque serie, absque distinctione magna, ἀποσκευασάμενος — οὓς ᾔδεῖτο, καὶ ὅσοι — ἐπεδείκνυντο, — εἶχον, ποιησάμενός τε — ἐπεβούλευε —, quo in v. demum subsistit quasi superior nominativus ὁ Περ., tenens subiecti locum, quod exornatum est duabus enunciationibus principibus participiorum ἀποσκ. — ποιησ. τε. Sed Bg. deserit P. non modo in καὶ ὅσοι, (quo variatur pro ὅσοι τὲ, quod P. respicit, 1, 4, 1. m. 1, 6, 2. m.) sed etiam in π. εὔν., quo de Rz. ad Luc. 3, 562. a. i. „ὅσοι π. — ἐπεδ., ubi *paternus affectus* non adeo, qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur" re pertinente ad adi. πατρ., quo de supra, mea de sententia ut Noster variet pro πατρῷοι φίλοι 1, 8, 1. 4. m. et sq. m., per periphrasin, qui h. l. describuntur a rebus duabus, primum ab universo animo benevolo, eoque magnum in modum sese exserente, (quae est illa paterna benevolentia,) deinde a parte eius, a cura salutis, quae iisdem amicis tribuebatur supra cum in consilio dando, tum in tempore legitimo ad corporis curam concedendo 1, 6, 1. 1, 8, 1. e., noscente Stp. Th. tantum haec 3, 95. F. „πατρικὴ εὔνοια, paterna *benev.*, i. qualis esse solet patris in liberos. At vero, quum dr. εὔνοια καθάπερ πατρικὴ, tunc π. capitur simpl. pro πατρὸς" quae sunt diluta, et verius eadem, ut 2, 1068. C. m. tenet modo εὔνοιαν παρέχεσθαι et ἀπονέμειν, immemor illius Dem. 228, 24. ἐμοὶ δ' ἦν — εὔνοιαν ἐνδέδειχθε, sq. syn. καὶ νυνὶ παρέσχεσθε, quod prosit ad N. T. Ebr. 6, 10. sq. et cum nostro est i. q. simplex, ut praep. ἐπὶ nihil sit, quam *de* Lat. in *declarare* et *demonstrare*, et *be* syllaba in nostris *beweisen* et *bezeigen*; sicut et alia cum ἐπὶ composita per Lat. illam praep. redduntur, cf. L. Ern. ἐπιβόσκομαι, ἐπιγεύομαι, ἐπιδακρύω, et G. Th. v. *monstrare* exponit etiam per compos. *declarare*, quod vicinius h. l. adhibuissem, ibi cum Grr. al., at per constructionem eandem, *facere non potui*, quin *tibi* — voluntatem *declararem* meam, — *si locus datus est*, ubi *sua* studia *erga* cives *declarassent*, — benevolentiam *in*

προμήθειαν εἶχον [a], ποιησάμενός τε αὐτὸν [b] ἐπ' ἐξουσίαν [c], que salutis curam habebant, seque in potestatem constituto,

a) Ms. Ba. εἶχον· ποιησ. colon de more, ante particip., ut punctum A. cum B. 1. b) αὐτὸν sic per asperum in una Bc. 1., v. N. c) Ms. Ba. ὑπ' ἐξουσίαν, ut Stp. malebat. *Mart.* etiam Mss. rel., v. N.

aliquem *declarare*, qui primi loci dat. pers., (ut hic in Gr.,) non affertur ib. in affinibus *demonstrare* et *ostendere*, quibus singulis tribus par est Bg. phrasis, cf. 1, 2, 9., sub Lat. *demonstrare* afferente Stp. Th. 1, 929. E. sqq. modo „Xen. Paed. 4. φιλίαν ἐπ." sine Vs., quod sine Z. Ind. est 4, 5, 11. i. ed. Th. V. 1. p. 245. amicitiam *declares*, cf. Ind. Ael. V. h. et Luc., ubi et cum pr. πρὸς, (quae Bg. rectio et ipsa adhibetur a Nostro,) If. Ev. et Pan. M. p. 108. i. ἐπιδεδεῖχθαι, pass. pro med., cum adv. et pr. ἐν, quae et ib. p. 59. e., sed physice in L. N. T., cf. Hes. 1, 1347. m.

τῆς τε) P. ita vertit, (atque *ipse* illius *tuendae* salutis *cura* suscepta, *nihil* que *non* auctoritatis *adeptus*,) quasi legerit εἶχε et in sq. αὐτὸν, non αὑτόν. Sed αὐτὸν retinere et ἐπ' in ὑπ' mutare malim, ut dicat, Perennium redegisse Commodum in suam potestatem. *Steph.* Fortasse αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίας, i. e. ἐγκρατῆ τῆς ἐξ., aut ἐξουσίᾳ in dat. *Reisk.* Male in Cod. ὑπ' ἐξ. pro ἐπ' ἐξ. *Stroth.*

In plur. εἶχον, quem et agnoscit Memmius, potest P. vel utcunque sensum dedisse, vel e Cod. depravato hausisse, cum ο et ε saepe confusa sint, et per seriem totam sing. εἶχεν nequeat locum habere, quia non possunt conciliari τῆς τε — εἶχεν, — ποιησάμενός τε — ἐπεβούλευε, pro quo debuit esse τῆς τε — ἔχων. In Ms. Bg. autem cum deesset tota enunciatio τῆς — εἶχον, explevimus, ut Graeca liceret premere in duplici gen., non item in subst. προμ. severe exprimendo, cum in G. Th. non esset formula, *providentiam* habere *alicuius rei*, quae cum Gr. i. q. v. privum providere, prospicere, curare, adiuvare, consulere, nec ib. pro cura in universum cum Gr. n. „*providentia*, — prudentia providendi futura" tenente Stp. Th. tantum „πρ. providentia, — προμήθειαν ποιεῖσθαι, providere, — προμήθειαν λαβεῖν Eur." in Phoen. v. 1475., ubi προμηθία Schol. πρόνοια, cum N. super scriptura illa, ap. Stp. modo e Soph., v. Electr. v. 996., cum Schol., ut per ει v. 1042. 1367., cf. D'Orv. Ch. p. 406. i. cum Wess. ad Herodt. p. 213. N. 62. e., ubi „Eur. Hec. v. 795." λαβὼν προμηθίαν, accipiens *consilium*, cf. Schol., ut Soph. locus in Philoct. mihi est v. 564., cf. Thuc. 274, 53. cum Schol. et 428, 25., sed alio sensu Ind. Ael. V. h. cum Luc., cf. Suid. 3, 189. e. πρ., πρόνοια, *providentia*, sine χρήσει, at Hes. 2, 1035. i. etiam ἐπιμέλεια, sine N., quo sensu Noster hic finxerit formulam suam ad syn. πρόνοιαν ἔχειν, cui in Ind. Dem. v. πρ. add. 110, 21. 484, 3.

ποιησ. — αὐτὸν) Separatim hic primo dabimus aliorum super hoc loco cogitata, ut Bud. C. 414, 25. „ποιεῖ ὑφ' ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα, est *in* potestatem *suam* redigere, *potestatis* suae *facere*, — Dem. ποιεῖσθαι τὴν χώραν ἐφ' ἑαυτῷ dixit. — ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν Herodi. in 1. ὁ δὲ Π. ποιησάμενος αὐτὸν ἐπ' ἐξ., ἐπ. τ. λ., i. e. cum, summotis aliis, in maximam Commodi gratiam insinuasset, et *magnam potentiam* sibi *comparasset*, (qui tamen, agens de v. ἀποσκευάζεσθαι p. 795. e. e Nostro edit,) ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' ἐξ. (et iterum 1462, 33.) καθίσταμαι εἰς ἐξουσίαν. — Dicitur hoc

ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ καὶ τοῖς 2. inſidiabatur imperio: et

et per ἐπί. Herodi. l. 1. ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' ἐξ. λ. (ſine explic., niſi quod ſubiicit,) ἐξουσία enim et in bonam partem et in malam accipitur" tum Stp. Th. 3, 428. C. in v. ποιεῖσθαι „cum pr. ἐπὶ, ut ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, pro *comparare* ſibi *magnam pot.*, ut quidem Bud. vertit in hoc Herodi. loco, ὁ δὲ Π., ποιησάμενος αὐτὸν ἐπ' ἐξ., ἐπ. τ. ἀ. i. e. (cum Bud. reliquis ante, ex eoque caetera etiam ib. G. e., niſi quod pro ἐφ' ἑαυτῷ ap. Dem. habet ὑφ' ἑαυτῷ, at 1, 1213. v. ἐπὶ D. m. haec, ſine omni auctore.) At vero in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, et in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque huiusmodi, non utimur pr. *ad*, ſed vertimus, *in* ſuam poteſtatem *redigere*, ſ. *ſuae* poteſtatis *facere*, de quibus v. in π. et ἐξ." quo in ſubſt. tamen tacet. Sed Sb. Ind. v. ἐπ' „ἐξουσίαν ποιησάμενος αὐτὸν, pro ὑπ' ἐξ., *eo* in *poteſtatem* ſuam *redacto*." Denique Vig. p. 280. Nr. 11. „ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν ſ. ἐφ' ἑαυτῷ, *in* poteſtatem *redigere* (ſuam), v. c. τὴν πόλιν, — τὸν ἄνδρα, (ad quae N. 7.) Rarius pr. ἐπὶ a pron. reciproco aufertur, et additur ſequenti ſubſt. cum acc. — Herodi. l. 1. c. 9. ποιησ. ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, quum *ſibi* vindicaverat *auctoritatem*. Qualemcunque tamen differentiam v. c. 9. ſ. 4. reg. 20. (ubi p. 607. e. Nr. 20.) ἐπὶ cum v. ποιεῖσθαι et pron. reciproco eſt, ſibi vindicare, uſurpare, in poteſtatem redigere, ut τὴν πόλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, *urbem* in *poteſtatem* ſuam *redigere*. Nec diſſimilis uſus eſt cum acc. ἐξουσίαν. Nam, ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν ποιήσασθαι eſt i. q. εἰς ἐξ. δι' ἑαυτοῦ καθίστασθαι, *ſummam* poteſtatem *uſurpare*, tam iuſte, quam iniuſte. Herodi. l. 1. de Perennio, ποιησ. τε αὐτὸν ἐπ' ἐξουσ., *poteſtate* iam *uſurpata*, ſ. *ſummam* que *poteſtatem aſſecutus*, (ad quae nihil in N., quam) c. 9. ſub init. (tum p. 652. i.) ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, *ſub* ſ. *in* pot. *ſuam redigere*" ſic nude, ut Leisn. in m. Ox. „Vig. 504." Iam, ut ipſi nos ſuper hoc loco diſſeramus, caput criſeos et expoſitionis videtur eſſe duplex, primum quidem in pron., quod vulg. ποιησ. αὐτὸν ἐπ' ἐξ. vel intelligetur ſic, ut *Perennis* eum, *Commodum*, redegerit *ſub* ſ. *in* poteſtatem *ſuam*, i. eum rexerit pro arbitrio, ab eo impetrarit, quidquid vellet, ei ſuaſerit omnia ſic, ut Commodus nihil negaret nec repugnaret, vel, de ſolenni varietate pro αὐτὸν, capietur cum Bg. de Perenni, ut *is* ſe *conſtituerit* in *poteſtatem*, i. ſibi arrogarit poteſtatem, omnem ſummamque poteſtatem tenuerit, quo et P. tendit, et illud iam ſupra adhibitum Lampr. p. 487. i. Perennis — *invenit*, quemadmodum *ipſe* potens *eſſet*; quae utraque explicatio non repugnat contextui, eſtque innexa ſibi, nec a ſe diverſa, niſi ut antecedens et conſequens; et altera Bg. convenit per variationem cum illa 1, 8, 3. πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς αὐτὸς ἀνεδέξατο, poteſtque Noſter eo reſpicere, ſi hic aor. accipiatur pro pluſq., ut alibi, *cum* poteſtatem *ſibi vindicaſſet*; reddente Bg. proprie illud ſupra Bud. καθίστασθαι εἰς ἐξουσίαν, cuius conſequens eſt iſtud P. *nihil non* auctoritatis *adeptus*, i. auctoritatem omnem ſ. ſummam, quem pannum, a P. aſſutum libere, (ad ſenſum et ex aliis locis, ubi adi. diſerte additur, ut 2, 3, 10. πᾶσαν τὴν ἐξ., quanquam et ſine eo ap. Noſtrum uſurpatur de poteſtate, quam imperator habet atque exercet, v. Ind.) reſecuit recte Bg., cuius formulam nec tenet G. Th., nec *conſtitui* ſ. *conſtituere ſe* exponit per fieri ſ. ſe facere; quo de tamen nemo dubitet. Sed, quod ſecundo loco quaeritur de tota formula Gr., neutrum aliunde habui, nec ποιεῖσθαι αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, nec ποιεῖσθαί τινα ἐπ' ἐξουσίαν, ſecundum lectionem vulg. αὐτὸν, per lenem; in qua poſtr.

τε [d] υἱοῖς ἑαυτοῦ [e], νεανίαις cum filiis ſuis, adoleſcentibus

d) τε hoc deeſt in B. 2. Ox. Par. 2. et Pac., v. N. e) Ms. Ba. et Vi. αὐτοῦ v. N.

ſubintelligas aliud pron. perſ., v. c. ἐπ' ἐξ. αὐτοῦ, ſ. ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἐξ., niſi reperias id pron. in vi med. v. ποιεῖσθαι, cum *redigere* ſibi *aliquem* in *poteſtatem* nec Lat. dicatur, et, quod potius uſurpatur, *redigere* aliquem (aliquid) *in* poteſtatem *ſuam*, fiat e lege ac ratione reddendi Gr. verba med., ut adhibeamus tum Lat. pron. recipr. dativum *ſibi*, it. acc. *ſe*, aut poſſeſſ. adi. *ſuus*; unde haec formula Gr. ſaltem habeat analogiam aliquam; ſicut, cum Lat. non dicant ſevera v. *facere* ſ. *reddere* cum praep. quadam, v. c. *facere* aliquem *ſub* ſ. *in* poteſtatem *ſuam*, ſed cum gen. rei ac pron. poſſeſſ., tanquam *facere* aliquem, *aliquid* ſuae *poteſtatis*, reddetur illa Gr. potius *in* ſ. *ſub* poteſtatem *ſuam* aliquem *redigere*. Similiter non alibi comparuerunt aliae formulae illae Gr. ὑπ' ἐξουσίαν, ἐπ' ἐξουσίας, ἐπ' ἐξουσίᾳ cum v. ποιεῖσθαι, (ſed modo ap. Diod. S. 1, 68. l. 80. τῆς Αἰγύπτου — πεσούσης ὑπὸ τὴν ἐξ. τῶν Περσῶν, *redacta* ſub *imperium* Perſarum *Aegypto*; ubi tacent N. de V. L. memorabili ac lectione meliori ὑπὸ τῆς ἐξ., qua de enallage caſuum in pr. ἐπὶ et ὑπὸ cf. ſupra et cum noſtro ſubſt. ἐξουσ. Abr. L. Ar. p. 137. e.) nec in Dem. Ind. v. ποι. iſta Bud. ac Stp., ſed ap. Dem. 67, 15. πάνθ' ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι, cf. 86, p. 104, 16. 116, 12. etc. (et act. ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν 241, p.) it. cum acc. pron. τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους 238, 26., cf. V. 9. p. 211. e. p. ſq. m. l. 21. Harl. p. Cor. p. 136. N. 24. p. 140. N. 31. p. 144. N. 43., et in bonam partem 300, 10. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες, cf. Ind. R. v. ἐπὶ p. 339. m., it. ap. Iſ. Ev. c. 8. e. p. 24. i. τοὺς μὲν φίλους ταῖς εὐεργεσίαις ὑφ' αὑτῷ ποιούμενος, ſq. ſyn. v. privo pro pr. phraſi τοὺς δ' ἄλλους τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδουλούμενος, cf. Ind. v. π. m. e Vs. Wolf. 289, 17., ſed alio ſenſu Xen. Z. Pol. v. ποιεῖν „ἐφ' αὑτὸν ὑλαγμὸν, *latratum* canum *in* ſe *convertere*" ut neſciam, unde ſupra habuerit Vig., niſi forte e Bud., ποιεῖσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, quod videtur Stp. recte negare ap. Dem., nec habet in Th. 1, 1211. E. m., niſi ſic „iungitur ἐπὶ et v. π. eſtque ἐπί τινι ποιεῖσθαι *alicuius* poteſtati *permittere*, ap. Plut." afferens 3, 1757. D. m. ὑφ' ἑαυτὸν ſ. ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι ſine Vs. e Xen. et Plat. Caeterum in Mss. ὑπ. pro ἐπ. ſumſerim non tam lapſum librarii in υ et ε, ut alibi, quam ingenium, ut, cum habuiſſet αὐτὸν per lenem, non intelligens, quid ſignificaret formula de Perenni, capiensque de Commodo adeo, putarit mendoſum ἐπὶ, etiam ex uſu aliorum, potius ὑπὸ cum ſubſt. ἐξ. ponentium, quae praep. ſane in αὐτὸν, de Commodo acceptum, aeque convenit, cum ſit i. q. ἐπὶ, pro εἰς, ut Lat. *ſub* poteſtatem i. q. *in poteſtatem*; non valente contra ὑπὸ de αὐτὸν, pro αὑτὸν, de Perenni; nihil ut ſit novandum, cum vulg. lectio habeat, praeter P. auctoritatem, etiam ſententiam commodam. Mox liberum P. deſerit Bg. ad ἐπεβ. τ. ἀ., cui affine modo tenet Stp. Th. 1, 770. e. „ἐ. τῇ τυραννίδι Plat." ſine Lat. Bg. ſevero, quod in pr. tamen affert, ap. G. Th. cum Gr. n, non item cum Bg. ſubſt., Noſtro variante cum τοῖς πράγμασι ἐπιτίθεσθαι 1, 6, 18. et ib. §. 8. e. cum ἐπιτίθεσθαι τῇ ἀρχῇ, quam ipſam formulam commutatam videas hic §. 3. pro noſtra, ubi ἀρχ., ob pr. ἐξουσ., modo eſt honor, dignitas, nomen et titulus imperatoris, iunctis ſic utriſque ſubſt., quanquam alio ordine, 2, 3, 10. et 2, 9, 14.

ἀρχῇ) Adeo caeca eſt tyrannorum ſaevitia, ut in ipſa ſuſpicandi alli-

οὖσιν, ἐγχειρίσαι πείθει τὸν adhuc, mandari, ſuadet Com-

duitate et curioſitate nihil eorum ſuſpectet, quae ſuſpectari maxime debebant. Omnes timet Commodus, praeter eum, cuius potentiam increſcentem, et immenſam opum vim, et inſatiabilia vota vel unice debuerat timere et poterat animadvertere. Sed hoc in principe non admodum callido minus fuit mirum: at callidiſſimum mortalium et ſuſpicionibus deditiſſimum Tiberium ſimili ἀβλεψίᾳ circa Seianum laboraſſe, monſtri ſimile eſt. Nimirum tali fato punitur tyrannica illa ſuſpicandi malignitas, ut intelligant, ſe, cum centum oculis in omnes partes vigilaverint, illa parte, unde periculum imminebat, dormiviſſe. *Boecl.*

Nos hic potius quaeremus de diſtinctione poſt ἀρχῇ, maxime ob ſq. καὶ — πείθει, quod καὶ cum v. hoc πει. praeſentis temporis ſi nectitur cum pr. impf. ἐπεβ. per diſtinctionem minimam, facit illam temporum enallagen, qua de ad §. pr. m. ἐπεδεικν. Cum poſt ἀρχῇ adhuc maneat eadem conſtructio, per nominativum ὁ Περ. coepta, neque poſt ἀρχ. ſit alius nominativus, unde pendeat v. πείθει, ſed hoc poſſit adhuc ad remotum ὁ Περ. pertinere: ſane comma poſt ἀρχ. locum obtinet cum enallage iſta, quam rurſus tollet diſtinctio poſt ἀρχ. maior, hoc nixa, quod non modo omnes linguae, nominatim Lat. et Cicero adeo, periodum et enunciationem novam incipiunt a particula, quae illi Gr. καὶ par eſt, ſed etiam ſic incipiunt tum, ubi deeſt nominativus in nova enunciatione et latet in pr. nominativo; quod fit maxime in his linguis, quarum verba non opus habent neceſſario ac ſemper articulo ſ. pronomine, ut Gallica et Vern., ſed quae poſſunt verba nude proferre, ut Lat. et Gr., quae hic poſt καὶ admittit pron. οὗτος, αὐτὸς, ἐκεῖνος, ſaepe illud ſupplendum; unde poſt ἀρχ. ſtare poteſt punctum aut colon, quod nos cum Ms. fecimus, olim et facturi in Lat. Vs.

καὶ τοῖς τε υἱ.) Tribus locis his §. 2. 3. et 11. loquitur auctor de Perennii *filiis* in numero multitudinis. Eodem modo loqui de iisdem pergit §. 16. Sed mox §. 17. 20. 21. 22. et 23. non niſi de *uno* filio mentionem facit. Ap. Lat. *liberi* ſimpliciter dicuntur de una prole, v. Gell. 2, 13. *Liberos* habere, qui unum habeat filium, probari poteſt auctoritate ICtorum l. non eſt ſine lib. et l. nam quem de V. S. Probari etiam poteſt auctoritate theologorum, qui ad Geneſin obſervant, unam quoque Iacobi filiam *liberos* nuncupari, v. Auguſt. de Civ. d. 16, 40. Cler. ad Gen. 21, 7. et 46, 6. Probari et poteſt auctoritate grammaticorum, quorum v. decreta ap. Serv. ad illud Virg. Aen. 10, 532.) *gnatis* parce *tuis*. Exemplum ab hiſtorico notat H. Magius ap. Nep. in Eum. 18, 2, 2. N. 2. cf. et Ind. Boſ. v. *lib.*) v. Phil. Caroli Anim. in Gell. l. l. p. 139. Sic Cic. Philipp. 1, 1. (m. v. Abram. ib. et de Prov. Cſ. c. 14. fere e.) pacem dicit per *liberos* Antonii confirmatam. Unus tamen Antonii filius ſignificatur, v. Manut. ad h. l. Caeterum non ſolum Nepotiſmi reum ſe fecit Perennius, ut h. l. teſtatur Herodi., ſed et res, per alios duces bene geſtas, filiis ſuis tribuit, *in* filios ſuos *retulit*, ut habet Lampr. in Comm. c. 6. *Leisn.*

Lampr. locus p. 490. m. ſic habet, *eo* tempore *in* Sarmatia *res bene geſtas* per *alios* duces *in* filium *ſuum* Perennis *referebat*; ubi nulla eſt Var. L. et Caſ. N. modo haec „praeerat tum Illyricis exercitibus filius Perennis. Lege Herodianum" neque amplius ibi mentio iniicitur familiae Perennis, niſi paucis interiectis, *poſt interfectum* Perennem *eius* que

Κόμμοδον πρόνοιαν[f] τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων[g], αὐτός τε

modo curam Illyricorum exercituum, tum ipſe plurimas

f) Mſ. Ba. τὴν προν. v. N. g) Hoc comma erat et in B. 1., pro colo in Stp. rel. et puncto in A. et al.

filium, ſed ap. Xiph. 378, 1. diſerte υἱεῖς δύο, unde fortaſſe Angli ap. Heyn. H. 4, 1016. i. de Perenni, *ward auf des Commodus Befehl* ſammt *ſeiner* Gemahlinn *und* Schweſter *und* zween *ſeiner* Söhne *von den Soldaten niedergemacht.* An *ſeinen* älteſten *Sohn*, der *die* Armee *in* Illyrien *unter ſich hatte*, — *ſchrieb der Kaiſer*, rel., ad quae H. in N. nihil, quam „Dion. Herodi. et Lampr." nec notaram, an ad Dion. Caſ. Reim. ſuper hac re monitum, at de numeri iſta enallage in Lat. *liberi* eſſe ap. Man. ad Cic. p. l. Man. c. 12 et G. Th., ſed repugnare Schell. de ſtylo p. 129. m., quod cum ſingulari careat, diverſum eſt a Gr. noſtro, cuius de illa notione nihil ap. Stp. Th. L. Ern. et Indd., ſed de τὰ τέκνα ſimili ſenſu ap. Call. Del. v. 111., tacentibus N., non item Heyn. ad Virg. Aen. 8, 379. *natis*; tum de Mſs. αὐτοῦ, pro ἑαυτοῦ, cf. ſimile 1, 8, 10. e., redeunte re et infra, ſed Latt. Intp. in aſpero hic manentibus, ut τὲ, poſt καὶ ſimiliter locatum, v. 3, 8, 10., quod, relatum ad ſq. ſocium αὐτός τε, bene a Bg. redditur, ut praebeat continuam temporum enallagen τὲ — πείθει — αὐτός τε — ἤθροιζεν, ubi certe nectitur praeſ. cum impf. per copulam aliquam, at praeſente novo αὐτὸς nominativo, qui quanquam poſt στρ. per ſe colon fert, tamen ib. comma melius eſt ob τὲ — τὲ, ad ſe relata; hauriente Bg. e P. tum in Lat. ad ſubſt. νεαν. (quod et ap. G. Th.) tum in adiecto iterum adv. ἔτι, quod participii ὄντ. locum quaſi explere debuit; variante Noſtro pro 1, 8, 5. i. in νεαν., quo de cf. Caſ. Ex. Bar. 1. p. 113. a. e. cum Krb. Decr. R. p. I. p. 166. c. „ν. dicuntur, qui annum vigeſimum, quin trigeſimum, egreſſi ſunt" quod et ex h. l. adiuvetur, ubi exercitus regendus datus eſt haud dubie aetati provectiori, cf. Suid. 2, 603. i., non coll. ad Heſ. 2, 661. i.

ἐγχειρ. π.) Bg. deſerit P. in primi v. act., pro eo deligens paſſ. ſine neceſſitate, at e Lat. ratione exquiſita, qua ponitur inf. paſſ. cum certis v. v., in quibus et Bg. *ſuadere*, quae ratio poterit addi ad Schell. de ſtylo p. 342. i. Nr. 1.; noſtrum locum adhibente Dreſ. de V. med. p. 372. i. e P., ſed omiſſo inf. ἐγχ., cuius culpa, neſcio, tum edicente Stp. Th. 3, 127. F. e. „infinitivo iunctum πείθω — optime convenire cum v. *perſuadet*, iuncto particulae *ut* cum opt. aut ſubi. — π. *ſuadeo*, perſuadere conor" quo tamen ſenſu Bg. non ceperit Lat., ut nec plene G. Th. „*ſuadeo*, — accommodatis et ſuavibus verbis *conari* aliquem in opinionem noſtram traducere" ſed et vere aliquem traducere et cum effectu, nec tantum in opinionem, ſed ad voluntatem quoque noſtram, ut h. l. pro efficere ut, prorſus i. q. compoſ. ἀναπ. 1, 8, 11. i., pro quo per ſimplex hic variatur.

πρόνοιαν) Additus a Mſ. articulus, ut ſupra, forte hic eſt e loco affini 1, 6, 23. m., per gloſſam e comparatione; reddente Sb. Ind. hinc, praeter Bg., etiam *moderationem*, cf. l. l. et 1, 8, 2. i., ſed Noſtro variante quodammodo cum §. pr. c. προμηθ., et in ſq. cum 1, 6, 8. e. per planiorem phraſin χρ. ἀθρ., pro ea mox hic exquiſitiorem §. ſq. repetente, et addente pron. αὐτὸς, ut clarius opponatur pr. illis τοῖς υἱ. ἑ.

πλεῖστα χρήματα[h] ἤθροιζεν, εἰς τὸ ἐπιδόσεσι λαμπραῖς ἀποστῆσαι τὸ στρατιωτικόν. οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ λανθάνοντες συνεκρότουν δύναμιν[i], ὡς ἄν, τοῦ Περεννίου κατεργασαμένου[k] τὸν Κόμμοδον, ἐπιθεῖντο[l]

opes colligebat, ut scilicet largitionibus luculentis abalienaret milites. Filii autem eius clanculum conflabant copias, ut, ubi Perennis interfecisset Commodum, invaderent imperium. Innotue-

h) Ms. Ba. πλεῖστα χρήμα sic vitiose. i) Ms. Ba. δύναμιν· ὡς ἂν, λ., ubi colon de more ante ὡς, et punctum in A. 2., sed comma post ἂν nullibi per edd., quo suscepto cavebatur tamen, ut ne ἂν τοῦ confluerent in αὐτοῦ Ox. e B. 1. k) κατεργασομένου A. al. mendose, cf. 1, 4, 8. m. l) Ms. Vi. ἐπιθεῖντο, forte pro ἐπιθήσαιντο. *Loc.* Novitatem fert et Ms. Ba., v. N.

εἰς τὸ — ἀποστ.) Sch. in εἰς „τὸ cum inf. describit gerund. in *dum* s. causam finalem, (per ὥστε, ut Bg., cf. 1, 6, 20. m.) ἀπ. *ad* defectionem *solicitare*" pro quo Bg. e P. retinet v. privum, (etiam sine necessitate particulam *scil.*) cf. Bud. C. 655, e. 699, 8. Stp. Th. 1, 1751. G. m. p. sq. E. e., aliunde nec cum Bg., at in Ind. Xen. Cyr. Z (ap. G. Th. ex Nep. Ham. veris numeris 22, 2, 2. *totam* abalienarunt *Africam*, ubi N. „ad defectionem impulerunt" cum Ind.) Suid. 1, 396. m., qui et monet de rectione cum gen., pendente a praep., sed hic omisso pron. αὐτοῦ, quod, repetendum e pr. nomine τὸν Κομμ. remotiori, statim explet P., tenente G. Th. „*largitio*, δωρεὰ, (cf. 1, 5, 27.) — copiosa donatio, (e notatione quidem, sed et simplex, ut h. l. ob adiunctum adi. λαμπρ., ubi Ind. Dem. add. de re 173, 24., qui est locus classicus, et 362, 17.) *luculentus*, — splendens — magnum" sine Gr. et subst. Bg., etiam affinibus, v. c. dono; variante Nostro in τὸ στρ. cum pr. τῶν στρατευμ, cf. 1, 4, 19.

λανθαν. συνεκρ.) De v. συγκρ. v. L. Bos. in An. ad Gr. auct. p. 96. *Leisn.* cf. 1, 6, 8. e. it. Stp. Th. 2, 458. F. e. cum P., deinde vero cum Bg., quocum et affert redditum (hic e P.) λανθ. p. 697. F. sqq. non tamen e loco, ubi particip. λ. cum v. finito, ut hic, sed tantum, ubi v. λ. aut absolute ponitur, aut cum participio alius v., cf. 1, 1, 1. m. Hoog. ad Vig. p. 253. b. m., qui et cum Stp. p. 698. i. usus Thuc. 43, 32. ἔκπλουν ποιεῖται λαθὼν τὴν φυλακὴν τῶν Ἀθηναίων, *clam* Atheniensium *praesidio*, ubi proprie regit acc. pers., quod secus est in hoc loco nostro, cui aptiora sunt et similia ap. Fisch. Aesch. Luc. 1, 141. l. 78. 624. l. 80, ap. quem 852. l. 35. aliter reddendum est, et i. q. pr. ἄγνωστος et ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι, cf. Hes. 2, 412. m. sine N., hic ut compares adv λανθανόντως cum v. aliquo alibi ap. Nostr., cf. de παιδ. plur. pro sing. §. pr. i., etiam tacente hunc usum Stp. Th.

κατεργασ.) P. deserto, Sch. cum Bg. ut Stp. Th. 1, 1236. G. m., sed tantum e Nostri alio loco, qua de notione, a Bud. C. non memorata, cf. ap. Herodt. 1, 44. de Arione, ἀείσας δὲ, ὑπεδέκετο, ἑωυτὸν κατεργάσασθαι, se *sibi* manus *illaturum*, Ind. Gs. Chr. „*conficio*, h. e. interficio" ubi med. cum diserto pron. recipr., quo sine ap. Ioseph. 1, 362. m. de Saule, ἀσθενήσαι κατεργάσασθαι, infirmior *factus est*, quam *ut* se *conficeret*; ut dicatur in his locis de iis, qui se ipsi occidunt, at hic, ut alia med., pro act. simpl., de eo, qui alium, ut et de iis, qui bestias,

τῇ ἀρχῇ. ἐγνώσθη δ᾽ [m] ἡ ἐπιβουλὴ παραδόξῳ τρόπῳ. ἱερὸν ἀγῶνα τελοῦσι Ῥωμαῖοι Διῒ [n]

4. re autem insidiae mirabili modo. Ludos solennes faciunt Romani Iovi Capito-

m) δὲ plenum iterum in B. 1., cf. 1, 2, 10. m. et contra 1, 7, 6. m. n) Διὶ sic sine punctis in A. 2. et Bc. 1.

ap. Xen. Cyr. 4, 6, 2. s. 4., per Indd. cum ed. Th. V. 1. p. 257. *conficere*, ubi i. q. ante *βαλὼν — καταβάλλει τὴν ἄρκτον*, et i. q. sq. *καταβέβληκα θῆρας*, cf. Poli. 9, 153. N. 26., ad Hes. 2, 194. N. 23. (ubi laudatum locum N. T. Eph. 6, 13. etiam L. Krb., secus ac alii, refert ad notionem nostri loci,) non coll. Suid. 2, 278. m. 274. e., hic ut Kust. rationem de V. med. v. c. p. 7. i. advoces in auxilium, ut *κατεργάζεσθαί τινα* sit, interficere sibi aliquem per alterum, s. curare, iubere, sibi aliquem interfici ab alio s. per alium; ferente G. Th. in Bg. et P. al. Grr., at „*confectus*, *κατειργασμένος*, (sed cum Gr. al.) *conficio*, — totum facere, ut nihil faciendum supersit, — in destructione et interfectione, et in partem malam" ut in Gr. valeat praep. vis illa ad Vig. p. 619. b. i. Nr. 5., cum *κατὰ* in compos. significat „consumtionem, amissionem, perditionem" s. remotionem et abolitionem, quae et obtinet in nostratium illis non omnium provinciarum, nec huius loci, *einen* abthun, *abmachen*, bemachen, *niedermachen*, i. facere cum aliquo in deteriorem partem, et sic, ut non amplius supersit, cf. syn. *διεργάζεσθαι* et *ἐκπράττειν* ap. Eur. Hec. v. 369. et 515.

ἐπιθεῖντο) Mss. lectio est minus lapsus librarii in litteris, quam ingenium et glossa ex alia verbi temporisque forma, quae putatur Attica, ut tamen et vulgata sit proba, substituentibus Mss. nostris et alibi vulgaribus exquisitiora, cf. Fisch. ad Well. p. 227. e. et eandem V. L. ap. Xen. Cyr. Z. 8, 5, 14. e. 8, 2, 3. m., refellente forma utraque legem Gramm. March. p. 667. i., quasi verborum in *μι* aor. 2. med. et pass. non sint in usu; ut et recte Sch. „med. aor. 2. opt." nihil horum temporum tenente Stp. Th., sed Nostro variante in v. syn. cum §. 1. e. *ἐπεβ. τ. ἀ.*

ἐγνώσθη) Aliter Dio 72, 9. scilicet, a militibus e Britannia accusatum Perennium machinationum contra Commodum. *Leisn.*

Notatam modo locum e Xiph. 377, 20. sqq., quibuscum facit Lampr. p. 490. m., ubi Cas. N. 6. respicit non huc, sed ad Dion., quem et sequuntur Angli ap. Heyn. H. 4, 1016. i., tacentes quanquam, a quo sit accusatus; aor. paulo rariorem esse et notandum putante Gottl. in Obs. ad Dion. H. p. 216. Act. Erud. 1771, exemplo eius allato adhuc e Xen. Cyr. quod Indd. non tenent, sed aliud Ael. V. h. et Diod. S., cf. L. N. F., et pass. universe de pers. cum praep. Xen. Z. Pol. cum Bg., qui deserit pass. P. per act., ap. G. Th. „notum fieri" ut h. l. de re est Lat. *detegi*, quomodo sumitur et Lat. severum *cognosci*; etsi G. Th. cum Gr. n. non ita explicat diserte.

ἱερὸν ἀγ.) Sch. in *ἀγ.* „*i.* ludos *sacros*, — *τελ.* *fac.* i. celebrant" partim e P., ut Bg., cuius Lat. in v. *τελ.* Stp. Th. non tenet, sed, praeter Sch., quoque „ago, perago" e Bud. C. 869, 15., qui l. 31. nostrum locum sine Vs. memoriter affert *ἱ. ἀγ. Δ. κ. τελ. Ῥωμ.*, cf. pro celebrare Graev. L. Hes. p. 80., Suid. 3, 443. i. *τελεῖν*, *ἐπιτελεῖν*, quo compos. Noster utitur ad variandum in simili loco ac re infra, cf. N. sq. et Cors. Diss. 4.

Καπετωλίῳ °, θεάματά τε --- lino, ac spectacula rei musicae

o) Ms. Bs. καπετωλίω· θεαμ. Caeterum Ms. lectio non discrepat a Stp. *Mart.* nec Mss. rel., sed in edd. Καπ. grandi elemento habuere B. 1. R. al., et post Κ. punctum A., in quibus post τε comma sine lacuna, quae nec erat in B. al., v. N.

Agon. p. 42. m. 97. e. 101. m. 66. i. 105. m., ap. quem et in re eadem ἄγειν p. 129. e. it. συντελεῖν p. 141., reddente Bg. subst. ἀγ. per numerum alium e P., ubi Stp. Th. aliunde 4, 266. C. i. „ἀ. certamen, *ludi solennes*, s. simpl. *ludi*, (quibus repetitis 1, 97. F. i. addit p. e.) interdum autem per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. certamina *sacra*, quae quatuor erant, Nemaea, Pythia, Isthmia, Olympia." Atqui h. l. ap. Nostr. Romani ludi hoc epitheto insigniuntur, quo de G. Th. nihil in v. *sacer* et *ludus*, at v. *certamen* 860, 6. „Instituit *sacros* celebri *certamine* ludos, *Pythia* — *sacri* certaminis *perpetua materia*, Quint. — de ludis Capitolinis. Nempe *sacrum* certamen et *sacra* certamina, Gr. ratione dixit, ap. quos ἱεροὶ ἀγῶνες, i. sacra *certamina*, erant quatuor, rel." quasi e Stp., quocum tum Gs., tum Leisn. ad L. Bos. Antiqu. Gr. p. 93. m. a) tacet denominationis huius causam, quae mihi videtur haec, quia putabantur pertinere ad partem sacrorum, religionis ac cultus divini, et quia numini cuidam, quale mox hic subiicitur, instituebantur, eique erant sacra, i. sacrata et destinata praecipue, in eiusque memoriam, honorem ac laudem fiebant, etiam forte, quia auspicato ac ritibus sacris adhibendis fiebant, cf. Ern. ad Hom. 'Οδ. ά, 2. Cas. ad Athen. 2, 6. Suid. 2, 101. m. Stp. Th. 1, 1643. E. e. it. G. Th. v. *sacer*, quod cum Gr. propterea interdum diserte ponitur cum dat. pers. ac numinis, quomodo tamen hic non rexerim, quasi ἱερ., ad Διὶ pertinens, a Nostro dimoveatur ordine locoque suo propter laevitatem, quae quidem apparet hic: potius traxerim dat. Διὶ ad v. τελ., de solenni ratione, ut sit dat. ille honoris, et Lat. in honorem Iovis, non repugnaturus, si quis ἱερ. sumat pro venerandus, augustus, plenus dignitate ac maiestate, magnus, cum magna reverentia, pompa, solennitate susceptus, cf. Stp. l. l. C. i. L. Ern. et Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „fere i. q. magnificus" Hes. 2, 26. i. et Nr. 16. p. sq. Nr. 3. 7. Suid. 2, 99. i. 102. m., nec de Bg. certi quid statuens, utrum cum P. neglexerit adi. ἱερ., unum subst. ἀγ. cum Stp. supra reddendo per adi. et subst., an verterit adi. Gr. suo Lat.; mansuro me in severo Lat. ad ἱερ., cf. G. Th. de formula *ludos* — *facere* in v. utr., sed non diserte pro instituere aut celebrare.

Διὶ Καπ.) Stp. Th. 4, 1133. G. i. „Καπετώλιος Ζεὺς, Capitolinus *Iupiter*, ap. Paus., a Rom. videlicet Capitolio, quod itidem Καπετώλιον nominare solent Gr., littera ι versa in ε" cf. 7. 10, 5. et rem nostram eandem 8, 8. 5. aliter expressam, ἐπιτελουμένου ἀγῶνος τοῦ τῶν Καπετωλίων, ubi Sb. Ind. reddit „ludos Capitolinos" et οἱ Καπετώλιοι videntur intelligi homines, in Capitolio habitantes, nominatim collegium, ad eos ludos celebrandos institutum, cf. Liv. 5, 50. et 52. m., ut ap. Nostr. §. sq. diserte etiam ἱερεῖς producuntur, sed ad Suet. Dom. c. 4. instituit *et* quinquennale *certamen*, Capitolino *Iovi* triplex, *musicum*, equestre, *gymnicum* ed. Burm. T. 2. p. 302. a. i. N. Ios. Scal. „capitolinus *agon* a Gr. passim vocatur Καπιτώλια et Καπετώλια" ut ap. Cors. l. l. p. 106. m. et e. reperi Καπειτώλια, per duplicem, sed p. 136. e. in Inscript. τὸν ἀγῶνα τῶν μεγάλων Καπιτωλείων, fere ut ap. Nostr. l. l., e quo epitheto

καὶ ἰσχύος πάντα ἀθροίζε- et roboris omnia congregantur,

elicias aliquid ad pr. N. ἱερ., pro μέγας, ſed et hoc, ut ibi non accipias de perſonis, a nominativo οἱ Καπετώλιοι, ſed de rebus, a nominat. τὰ Καπιτώλια, ſubintellecto ſubſt. γυμνάσματα, quod procedat ſimul cum altero ſubſt. τὸν ἀγ., ut ad L. Boſ. Ant. Gr. profert Leisn. p. 81. m. d) e Luc. „γυμνασμάτων ἀγῶνες." Sed *agonem Capitolinum*, quo de Corſ. l. l. ex illa Inſcript. agit p. ſqq., a *ludis Capitolinis* diſtinguit Nieupoort. Antiq. p. 312. e., quo de diſcrimine nihil etiam ad Suet. l. l. c. 13. Capitolino *certamine*, nec ap. G. Th. in „*Capitolinus*, Καπετωλῖνος, Iupiter —, certamen —, ludi —. Iuv. *Capitolinam quercum*, ubi Intrp. In agone Capitolino citharoedi victores coronam e quercu accipiebant, et poëtae. — *Flaccum* Capitolini *de* collegio *eiecerunt*" ſed rurſus ap. Roſin. Ant. p. 474. i. „Praeter hos vero *Capitolinos ludos*, etiam alii erant, qui ſingulis quinque annis celebrabantur, inſtituti a Domitiano Imp., qui alio nomine *agones Capitolini* appellantur" quibus ſubiicit auctoritatem Ioſ. Scal. ex Auſ. Lect. „*agones Capitolini* primum a Domitiano inſtituti ſunt, — exemplo ludorum Olympicorum, (a quibus haeſerit et ap. Rom. epitheton ſupra ἱερόν.) In iis agonibus omne genus artifices certabant, — citharoedi — et poëtae — et hiſtriones. — Cave ſis confundas *agonem Albanum* cum hoc *Capitolino*. Uterque enim inſtitutus a Domitiano. Sed nobilior Capitolinus. — Caeterum ſemper agon ipſe manſit Romae, ut in eo poëtae, rhetores aliarumque profeſſionum homines coronarentur ab ipſo Imperatore. Neque puto aliunde poëtarum laureatorum morem manaſſe. — Sed in veteribus agonibus Capitolinis qui vicerant, corona et ramo lemniſcatis aut torque involutis donabantur. Nam qui ſecundi erant, eorum coronae et palmae ſine lemniſcis erant." Addi liceat ex Erneſtii τοῦ νῦν ἐν ἁγίοις Lectionibus ad Antiqu. de ludis Capitolinis haec. „Magna horum ludorum fuit ſolennitas. Quales fuerint, quaeri ſolet; quod quidem ex tempore colligi poteſt. Eo enim tempore Romani non niſi *Circenſes* ludos noverant. *Scenicorum* origo traditur a Liv. demum l. 7. (c. 2.) Et *gladiatorii* ſunt multo recentiores." De ludis Capitolinis recentioris aetatis ac modi a Noſtro agi, liquet, opinor, cum ex temporis ratione, tum ex iis, quae deinceps memorantur, hac ipſa §. θεάματα, h. e. ſpectacula, edita tum in circo arenaque, tum in ſcena, v. N. ſq., ſed §. 6. τὸ θέατρον, §. 7. τὴν σκηνὴν et hiſtrio, philoſophi habitu, it. §. 5. ipſe Imperator, non modo ſpectator, ſed et qui praemia proponat, et adeo, peracto certamine, dividat, denique ſolennitas magna §. hac extr. πόλιν πανηγ. et §. 5. e. πληρωθ. τοῦ θ. it. §. 8. οὐ πανηγ. λ.

θεαμ.) Deeſt genitivus ante particulam καί. *Steph.* Poſt θ. τε deſiderari τέχνης, σοφίας, vel ſimilem quempiam gen., cum e ſqq. eſt perſpicuum, tum ex Suetonio. μούσης infra dicit auctor in narratione de ludis ſaecularibus 3, 8, 16. *Sylb.* De h. l. v. Sch. Ind., in primis P. Faber Agon. 1, 15. Berglerus legit θεάματά τε μούσης καὶ ἰσχ. λ. Quae emendatio confirmatur loco ex 3, 8, 16. μούσης τε ὑποκριτὰς καὶ ἀνδρείας μιμητὰς μεταπεμψάμενος, cf. 4, 6, 4. (ἀθληταὶ δὲ καὶ ἡνίοχοι, ὑποκριταί τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως, πᾶν τε, ὅ περ ἐκείνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, διεφθείρετο,) et 5, 2, 9. (ὀρχηστῶν τε θέαις καὶ πάσης μούσης κινήσεώς τε εὐρύθμου ὑποκριταῖς σχολάζων.) *Leisn.* (Qui et in m. Ms. Bg. „B. legit θεάματά τε μούσης καὶ ἰσχ. ob 3, 8, 16." at ſub N. Ox., e Stp. et Sb. conflata, et

ται, ὡς εἰς βασιλίδα πόλιν ut in urbem rerum dominam

propterea cum N. Bc. omiſſa. „Legendum videtur θεάματά τε μούσης καὶ τέχνης ob p. 116. et 157., i. e. ſpecimina rei muſicae et roboris omnia etc.“ quae excitatae pag. reſpiciunt ed. Ox., ubi p. 116. ad 3, 8, 16. in m. „Fab. Agon. Meurſ. Gr. Fer. p. 110. Carp. in Parad. St. p. 25.“ et infra rurſus ad N. 2. Ox. „Ex hoc emendo p. 20.“ quae eſt pagina Ox. huius loci noſtri, ſed p. 157. ad 4, 8, 19. πάσης — μούσης ὄργανα λ. nihil a Leisn. notatum. Sed Sch. „θεάματα 1, 9, 5. (e vetere diſtinctione,) quod Stp. et Sb. habent pro accuſ., et conſtruunt cum τελοῦσι, ſpectacula *celebrant.* (At ubi illi ſic rexiſſe et accepiſſe ſe dixerunt?) putatque Sb. (non et Stp.?) poſt hanc vocem (poſt τὲ potius) deeſſe gen. aliquem, ut τέχνης ſ. σοφ. ex Suet. 86, 42. 123, 28. ſ. μούσης ex Herod. 3, 8, 16. Sed ſi legamus in nominativo, et conſtruamus cum ἀθροίζ., quomodo videtur et P. intellexiſſe, (et prudentes omnes intelligere ac conſtruere debent:) non opus erit iſta criſi, (ſatis confidenter!) eritque hic ſenſus, *ſpectacula* que et *quaecunque* robore *corporis* valent, *confluunt*, ut theatrica et gladiatores innuantur.“) Forte ἐφ' ᾧ θεάματα τέχνης καὶ ἰσχ. *cuius* cauſa *ſpectacula* etc. *Reisk.* (Haec coniiciuntur contra Mss. et P., nec ſunt neceſſaria, ut nec Vern. hic ſupplementa.) Locum ita conſtituendum eſſe puto, θεάματα τέχνης τὲ καὶ ἰσχ. π. ἀθρ. ὡς εἰκὸς εἰς β. λ. Primum iam Stp. et Sb. animadverterunt, at deeſſe τεχν. ſ. σοφ. ſ. μουσ. poſt τε putarunt. Neſcio, quid ſibi velit P. verſio, *tanta hominum* confluente *multitudine*, quantam *par* eſt *confluere* ad *tantae* urbis *celebritatem.* Tamen quoque ſine illa emendatione locum explicari poſſe, non inficior. *Stroth.*

Ego quidem credo, P. Verſionem, iam a Stp. ad m. reprehenſam, hic tantum prodere hoc, ut habuerit in ſuo Cod. etiam lectionem vulg.; unde cum ſe non poſſet expedire: dedit ſaltem aliquam ſententiam; neque in eius Vs. quaeſierim illud εἰκὸς, v. c. in *par eſt*; quippe quae latent ſimul in ſimpl. ὡς, quod h. l. eſt i. q. ἅτε, Lat. *ut*, pro utpote; ut ſit hic brevitas dicendi, pro ἀθροίζεται ἐκεῖ, ſc. ἐν τῇ Ῥώμῃ ſ. εἰς τὴν Ῥώμην, (quod nomen in pr. Ῥωμαῖοι lateat,) ὡς εἰς π. β.; quanquam ὡς εἰς poterit etiam ſumi pro ſimpl. εἰς, qua de forma Attica alibi, ubi tamen delendum comma poſt ἀθροιζ. Verum, quomodo τὲ hic ſimus cariturі, non intelligo, niſi poſt Κατ. pro colo, quod malim, ponamus punctum, quod tamen nec P., nec Mss. produnt; et orirentur deinde enunciationes ſingulae binae, quibus Noſter non ita delectatur, ut Stoici ſuis punctis. Sed gravior res eſt in lacuna explenda, in qua ſine Codd. fruſtra deſudabitur, cum non definiri queat, quot voces exciderint et quarum rerum, quia varia certaminum genera, praeter Noſtri loca illa et Suet. Dom. c. 4. ſupra, afferunt ſcriptores, idque vel duo; ut Ariſt. Plut. v. 1164. ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικοὺς, it. Heliod. 1, 22. p. 75. i. Corſ. l. l. p. 141. e. ἱερὸς ἀγὼν — μουσικός τε καὶ γυμν. et Dion. H. in Τέχνῃ T. 2. 33, 14. οἱ δὲ ἀθληταὶ τῇ ῥώμῃ τῶν σωμάτων κοσμοῦσι τὴν πανήγυριν, καὶ, ὅσοι γε δὴ Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ὀπαδοὶ, τῇ μουσικῇ τῇ παρ' ἑαυτῶν, cf. l. 44. ſqq. vel tria, ſed diverſi generis, Lyſ. Or. R. V. 5. p. 131. ἀγῶνες τίθενται — ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου, cf. N. et H. Pan. M. p. 31. cum N. d., it. Thuc. 230, 38. ἀγὼν ἐποιεῖτο — καὶ γυμνικὸς, καὶ μουσικὸς Χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις, et p. ſq. i. Μουσικῆς ἀγὼν λ., tum Plato ap. Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 453. a. e. ἀγῶνας γυμνικοὺς καὶ ἱππικοὺς — καὶ

πανηγυρίζουσαν. θεατὴς δὲ 5. ludos et festa celebrantem.

μουσικῆς πάσης, Diod. S. 2, 150. l. 9. ἀγῶσι μουσικοῖς καὶ ἱππικοῖς καὶ γυμνικοῖς, certaminibus *musicis*, *equestribus* et *gymnicis*, cf. Add. ad calc. it. Ael. V. h. 2, 41. p. 172. m. ἀγῶνα μουσικῆς καὶ ἱππικῶν καὶ ἀθλητῶν, pro quo ἱππικὸν Hemst. l. l. statim dedit, denique plura Is. Ev. 1. χοροῖς καὶ μουσικῇ, καὶ γυμνικοῖς ἀγῶσιν, — ἵππων τε καὶ τριηρῶν ἁμίλλαις, ubi μουσ. recte defenditur, vel denique plura, ut Isocr. Pan. Mor. p. 32. e. ἀγῶνας ἰδεῖν, καὶ μὴ μόνον τάχους καὶ ῥώμης, ἀλλὰ καὶ λόγων, καὶ γνώμης, καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἁπάντων. Iam in iis, quae in Nostri loco adhuc salva sunt, v. ἀθροίζεσθαι Stp. Th. sine auctore fere habet pro pass., ut et hic capit Sch. „conquiruntur omnia" sc. ab iis, qui ludos illos edunt, sacerdotibus, Imperatore etc., ut tamen et reddi liceat, pro med., se congregare ac convenire, cui par P., utque utrumque aptum sit ad θεαμ. pro personis, cf. 1, 6, 3., ut de πάντα, pro παντοῖα, omnis generis, varia, 1, 7, 4. m. Denique θεαμ. ἰσχ. fuerint i. q. ἀθληταὶ supra, certatores gymnici, noti que illi luctatores, cursores, pugiles, disci iaculatores ac saltu valentes, qui omnes ostendunt ῥώμην σωμάτων supra, quae hic simpl. ἰσχύς, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Stp. Th. aliunde, sed ap. Sch. ἰσχ. „πάντα, P. videtur intellexisse de *multitudine hominum*. Ego, *quaecunque* robore corporis *pollent*" quae conveniunt cum eiusdem supra in N. Leisn., cuius e Carpz. l. l. nihil profuerit ad Sb. et Bg., nisi quoad notionem in σοφὸς et σοφία p. 239. sqq., (quae, supra ap. Lys. diserte posita, est i. q. in N. ad Isocr. παίδευσις, et alibi ap. Nostr. παιδεία,) et p. 47. e. Ael. V. h. 8, 7. e., ubi ad nuptias Alexandri M. ἀφίκοντο μουσουργοὶ καὶ ὑποκριταὶ οἱ μὲν κωμῳδίας, οἱ δὲ τραγῳδίας, advenerunt *musici* et *histriones* tam *comoediae*, quam *tragoediae*. Sed super μοῦσα et μουσικὴ, proprie s. improprie, pro litterarum genere universo, it. de certaminibus musicorum, auloedorum, citharoedorum rel. v. Stp. Th. Ind. Fisch. Aesch. et Hs. Fab. Aes. it. Hes. 2, 625. N. 4. 8. Per. ad Ael. V. h. 3, 38. p. 296. 298. it. 7, 15. p. 500. N. 3. Cas. ad Arist. Eq. v. 188. Spanh. ad eiusdem Plut. v. 1164. Fabr. ad Sext. E. p. 356. N. E. Gottl. ad Plat. Ph. p. 90. c. Lips. ad Suet. Dom. c. 4. Heyn. ad Virg. Ge. 3, 13. et G. Th., ubi tamen nihil de certamino musico, denique (simul corollarii loco ad locum simillimum Is. Ev.) ap. Dion. Cas. p. 208. l. 53. ἐν θεάτρῳ θέαν καὶ μουσικῆς καὶ ἀγῶνος γυμνικοῦ, κἀν τῷ ἱπποδρόμῳ καὶ ἵππων ἅμιλλαν καὶ θηρίων πολλῶν καὶ παντοδαπῶν σφαγὰς ἐποίησε, Pompeius M., in N. Reim. ad Ascon. *omnis* generis *ludis* „intellige scenicos et musicos, tum gymnicos, quibus nudi athletae luctabantur, deinde gladiatorios, praeterea Circenses, quibus denique accedunt venationes et confectiones belluarum" e quo Dion. loco fortassis excusandus Bg. explicandusque, cum modo μούσης addidit, quia et ap. Nostr. deinceps modo fit mentio theatri, cui Dio etiam tribuit tantum duo genera certaminum, ἐν θ. θέαν καὶ μουσ. (quod Bg. μούσης) καὶ ἀγῶνος γυμν., quod Nostri θεαμ. ἰσχ.

βασιλ. π.) De Roma ita denominata v. Spanh. de Pr. et U. N. p. 686. sq. et 880. In Anthol. l. 1. c. 70. in epigr. Bassi Lollii vocatur κόσμου παντὸς ἄνασσα πόλις. Ap. Dion. Perieg. v. 355. Ῥώμην — Μητέρα πασάων πολίων λ. Verbum autem βασιλὶς Iosepho amatum de B. I. 1, 17. p. 754. et 758. Alias dr. βασίλισσα, it. βασίλεια, v. Spanh. ad Arist. Ran. v. 386. *Leisn.*

Cf. 1, 7, 6. m. 4, 10, 4. e. ac de Romae illo cognomine Intrp. ad

καὶ ἀθλοθέτης σὺν τοῖς λοι- Spectator autem et arbiter lu-

Virg. Aen. 1, 282. et Rut. It. 1, 47. *regina* mundi *Roma* p. 40. e. Alm. ed. 1, 194. caput *orbis* p. 55. e. 102. m., ubi Gl. Gr. L. „βασιλὶς πόλις, regina *urbs*" p. 110. v. 79. p. 126. v. 194. *qui* dominas *arces* „Cur *dominas*? Vel quia Roma terrarum domina, — vel quia ibi *dominorum*, i. e. Imperatorum, sedes tunc temporis; qua etiam de caussa βασιλεύουσαν Ῥώμην — dixerunt Gr. scriptores" p. 177. e. „Xiph. τὴν Ῥ. καὶ βασιλίδα καὶ ἀθάνατον ὀνομάσαντες" Grut. Lamp. T. 2. p. 1192. i., cf. p. 802. i. 1405. e. T. 4. p. 589. m. c. 35. T. 6. P. 2. p. 800. sqq. Fabr. ad Dion. Caf. p. 1192. §. 18. et nuperrime Püttmanni Probab. I. Civ. l. 2. c. 21. p. 161. sqq., ubi praeter summam capitis, *Roma* urbs *regia*, e Spanh. l. l. p. 161. e. „Imperatorum, βασιλέων a Gr. dictorum, exemplo Roma quoque, eorum sedes, βασιλίδος s. βασιλευούσης πόλεως nomine, non ab Eusebio primum aliisque illius et proximae aetatis scriptoribus passim dicta, sed pridem ante ab Herodiano, ac in praeclaris marmoribus" ubi huc respicitur sic sine Gr. ac numeris, et vera cognominis s. potius epitheti causa edita; ut β. π., per formulam duorum subst. pro subst. et adi., sit i. q. βασίλειος πόλις, Lat. *urbs regia* s. *imperatoria*, i. ubi rex s. imperator Rom. habitat, et hinc princeps s. primaria, (*die Hauptstadt*,) quorum prius recte Vern. vet. *in der* Kaiserlichen *Residenzstadt*, et Sch. quoque „π. urbem *imperatoriam*, -- β. regiam, *imperatricem* orbis *urbem*" in hoc postr. e vulgari opinione tamen etiam simul, in qua modo tropus est, ut in superioribus ap. Rutil., quo remoto, remanent illa nostra adi.; tenente Stp. Th. tantum Gr. notionem „β. adiective, — βασιλίδες ἰσχάδες" cf. de pers. cum gen. loci Ael. V. h. it. D'Orv. Ch. p. 445. m. Thom. M. p. 144. βασιλὶς — καὶ βασίλειος πόλις, sine exemplo in N., et Suid. 1, 422. i. Sed in sq. adiuncto παν. Sch. „*civitatem*, habentem *celebritatem*" ubi et Bg. deserit P., reddens v. privum phrasi, sed cum duplici subst., fere ut Stp. Th. 4, 1584. E. „π. i. q. πανήγυριν ἄγω s. συντελῶ, festam panegyrin agito, *festum* ludos *ve* panegyricos *celebro*, ferior, Philo — Herodi. I. 1. εἰς — π." sine Vs. alia; in quo Noster quodam modo variat cum pr. ἱερ. ἀγ. τελ., huic phrasi substituens v. privum, cui comparaverim v. ἑορτάζειν et ἑορτὴν ἄγειν, quae sunt illud Stp. *feriari*, cf. Exc. ad 1, 7, 3., pendentque hic etiam omnia a subst. affinis notione, qua de cf. Th. Stp. et L. Ern. Hes. 2, 851. m. πανήγυρις, — ἑορτή, cum N. „Hos. 2, 11. ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις" quae et copulantur ap. Ioseph. 2, 335. m. εἴ τις ἑορτὴ πάτριος, ἢ πανήγυρις πάνδημος ἀγομένη δι' ἔτους, *si* quando *patria* festivitas *atque* annua *celebritas* ab *omni* populo *ageretur*, Xen. Cyr. Ind. ubi Mor. „syn. est ἑορτή" it. Bach. Z. cum G. Th. v. *panegyris*; hic quidem, ubi dr. πανηγυρίζειν urbs, i. urbis incolae, ut sit, convenire in templa, theatra et domos, vacando a negotiis, et convivando hilariterque vivendo, non exclusis tamen hominibus, extra urbem, ruri et per Italiam rel. degentibus, qui illuc eodem consilio convenerint.

θεατής) P. deserit cum Bg. quoque Sch. in θ. et ἀθλ., ubi Stp. Th. etiam „iudex et arbiter in scenicis certaminibus" aliunde, cf. cum inani discrimine in ἀγωνοθέτης Suid. 1, 37. i. Hes. 1, 130. i. Ammon. p. 4. i. Thom. M. p. 15. Moer. p. 67., reddente Sch. in „σὺν, simul cum" per duo syn. illis Bg. e P. De re, cum Imperatori quaedam hic partes tribuuntur in ludis Capitolinis, id ius ab exemplo Domitiani repeti potest, sed et a Pontificatu maximo, quem inde ab Augusto constat cum imperio

τοῖς ἱερεῦσιν, οὓς ἐκ περιόδων χρόνου ἡ τάξις καλεῖ, ὁ βασιλεὺς γίγνεται p. κατελθόντος δὴ τοῦ Κομόδου ἐπὶ

dorum una cum reliquis sacerdotibus, quos redeunte tempore ordo postulat, imperator ipse fit. Cum itaque ivisset Com-

p) Ms. Vi. γίνεται v. 1, 17, 23. m. ad ἐπιγιγν.

summo coniunctum, qui habebat curam sacrorum, quo et ludi pertinebant. Sic Spanh. de Pr. et U. N. 2, 423., agens de Pont. maximo et Augustos Pontificis Max. munia ipsos obiisse „de Commodo aliquid notat Herodi. l. 1. c. 25., quod ad Pontificale eius munus respicit, eum nempe ludos Iovis Capitolini spectasse in theatro, iisque praesedisse *σὺν τ. λ. ἱερ. cum* reliquis *sacerdotibus*, sed qui ad hoc, ut addit, *ex ordine* illius *anni* tenebantur" ut, ad Dion. Cas. p. 14. tota Nostri §. laudata, Vales. addit post P. Vs. „mihi sic vertendus is locus videbatur, *cum* sacerdotibus, *qui* tum *suo ordine* ad *ministerium* obeundum *vocantur*" subiungens, Pontifices ac Sacerdotes ap. Rom. per vices ministrasse, ac Romae quidem, Iuliani Aug. aetate, per tres dies, singulos Sacerdotes functionem suam obiisse, quibus peractis stationem suam alteri tradiderint.

οὓς ἐκ περ.) Sch. in „ἐκ, *ex* periodis *temporis*" liberius tractante Bg. ipso formulam, reddendo per abl. conseq., et mutando praep. cum subst. in particip., sed tenente Stp. Th. 2, 1177. B. m. „π. capitur et pro cursu in orbem facto s. circulari. — Ita dicuntur et *temporum περίοδοι*, — Plut. περιόδοις τισὶ χρόνων, *certis* temporum *curriculis*, Phil. καιρῶν περιόδοις, volventibus *annis*, et μακραῖς ἐνιαυτῶν π., *lorgis* annorum *circuitibus*, — Cic. ἐνιαυτῶν περίοδοι, annorum *conversiones*, — et Herodi. l. 1. οὓς — καλεῖ" sine Vs., quae fieri potest ad pr., *certis* temporum *curriculis*, circuitibus, *conversionibus*, quia pr. ἐκ cum subst. reddi licet per abl., ut ad Phil. locum ib. agnoscitur ratio Bg., pro quibus procedet quoque severa per praep. aliquam, accepta Gr. vel pro Lat. *post*, vel pro κατὰ, Lat. *secundum*, vel pro διὰ s. ἀνὰ, Lat. *per*, cf. Anton. 5, 13. e. 5, 32. e. κατὰ περιόδους, secundum *periodos*, — statis *periodis*; ad quae Gat. affert p. 156. b. B. „κατὰ χρόνων τοιὰς περιόδους, per *certos* temporum *circuitus*, — κ. καιρούς, *per* temporum *vices*, — κατά τινας π., per *quosdam* temporum *ambitus*" cum Lat. *ex* non habeant cum subst. *periodi*, et nostrates etiam modo *nach einem* gewissen *Zeitumlauf*, in quo est Gr. reditus in se et in orbem aliquis, etiam a Bg. spectatus, cf. Bud. C. 589. i., cuius ἐκ περιόδου e Polb. ignorat Ind. Ern., at Stp. Th. sq. formulam Nostri οὓς ἡ τ. κ., ubi Bg. e P. per liberum v. Lat., quod sit potius Gr. αἰτεῖ s. ἀπαιτεῖ, quae et sunt ap. G. Th. in Bg. formula sine explic., qui tropus (cf. 1, 1, 8. m.) h. l. ordini ac seriei dat quasi vocem aliquam, ut aliquem vocet, nominet, definiat ad rem quandam obeundam, quo remoto, sensus est, qui ex ordine ac serie sequuntur, sibi succedunt fiuntque iudices atque arbitri, in sq. membro addente P. particulam *etiam*, sed Bg. pronomen αὐτὸς, ubi perinde, capiasne Gr. v. γιγν. pro esse, an cum Bg., cuius Lat. saepe pro esse valet, cf. G. Th. 672, 94., tenente Stp. Th. 1, 825. F. e. rectionem quidem cum duplici nominativo, non tamen cum subst., ut hic.

κατελθ.) Hoc v. Bg. accipit hic manifesto pro simpl., nec peius Sch.,

τὴν ἀκρόασιν τῶν ἐνδόξων ἀγωνιστῶν, καὶ αὐτοῦ μὲν προκαθίσαντος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, πληρωθέντος δὲ τοῦ modus ad audiendos nobiliores actores, cumque resedisset in imperatoria sede, completumque esset theatrum, ad-

deserto P. „quum *venisset* ad *auscultationem*" quo de sensu cf. Abr. Dil. Th. p. 497. m., tacentibus L. Ern. et Stp., super cuius loco ex Aeschyl. v. Abr. An. 1, 404. e., ut de v. pro redire ap. Bud. C. 461, 30. 525, 13. Z. ad Vig. p. 619. a. Nr. 3. cum Ind. Dem. If. Ev et Xen. Bach. Z., retinente Bg. hic P. ad δὴ, non etiam in formula sq. ἐπ. τ. ἀκρ., ubi Sch. „*auditionem* scenicorum *certatorum*" sic recte ἀγ. limitibus quibusdam circumscribens, ut Stp. Th. modo notionem habet" actor scenicus, ludio, histrio" cuius e Dem. locum aliter edit Rs. 520, 26. cf. Hel. 1, 80. i. ἀγωνισταὶ, οἱ ὑποκριταὶ, cum N. „ἀγὼν enim etiam actionem fabulae in scena significat" quatenus est ibi etiam certamen aliquod, cf. tropico sensu ap. Long. M. 35, 2. e. p. 202. i., sed ap. G. Th. in Bg. „*act.* — fabulae, histrio, ὑποκριτής" deserente Bg. gradum in adi., sed et altius P.

καὶ αὐτοῦ) Bg. omittit, praeter μὲν, ad δὲ post πλ. referendum, quoque pron. e P. libere, hunc deserens cum Sch. in v. πρ. „quum *ante* s. *praesedisset* in *sella* imperator" ubi Stp. Th. „ante *consideo*, Hom. Ἰλ. β', (463.) — Herodi. l. 1. καὶ — ἕδρα, de *sedente* in imperatoria sella Commodo" sic oblique referens Vs. P., ubi nec Bg. aliquid aliud, quam simpl. et nostrum *sich niedersetzen*; tenente G. Th. in Sch. viciniore „*praesideo*, — anteriore loco s. etiam in aditu loci sedere, idque vel honoris causa et directionis, vel etiam ad tutelam et auxilium, (cum praep.) Suet. — *cum mane* prae *aede* Iovis *Capitolini* paululum *curuli* sella *praesedisset*, (at sine praep.) Suet. — praesedit *et* Actiacis *ludis*" ut potuerit servare Bg. id Lat., cui et Gr. respondet in tropica notione, pro tueri praesidendo, cf. Rs. ad Polb. p. 128. m. et Ind. Ern., adhibente Luc. 1, 610. l. 15. illud Homer., tacentibus N., sed ad med. Stp. pertinente Suid. 3, 184. e., dum variat Noster in subst. cum 1, 8, 8. ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆσο ἐν τοῖς θεάτροις.

πληρωθ.) Quaeritur hic primo de distinctione, ut intelligatur, quorsum referantur μ. π. εὐκ., quae Stp. Th. 3, 386. C. e. in v. πλ. e P. non simul profert, trahente ea Bg. ad v. sq. ἱδρυμ., ut iam P., qui tamen post μετὰ aut habuerit in suo, aut de suo addiderit copulam, veluti τὲ, quasi exciderit intra τα et πα similes syllabas; ut tamen, cum Mss. taceant, Noster iterum cumulare potuerit participia; ubi dubites, quo loco periodi apodosin fecerit, utrum post θεατρ., an post ἱδρυμ., ubi nos illam aliquam apodosin cogitavimus, praefigentes inde novae §. numerum, e Bc. quidem ed., sed alio numero, cum ibi novum quid incipiat, et quod maxime ad rem praesentem de insidiis patefactis pertinet, reliquis, quae praecedunt, ad ipsam rem nihil admodum facientibus, sed magis ad ingenium scriptoris in pingendo atque exornando, et ad summum ad ludorum Capitolinorum celebritatem. Sed in ea apodosi, quam finxi, proprie enunciatio πρὶν — σκηνῆς est praemissa, ut alias, et verum initium est in ἀνὴρ — ἔχω enunciatione, quae et ipsa interiectis membris suspenditur. Quibus adductus, servavi comma Stp. post θεατρ., ut rectio fieret μ. π. εὐκ. ἱδρ. τῶν τε ἐν ἀξ. ἐξ. καὶ λ., pro quibus extremis severa ratio suadebat καὶ τῶν λοιπῶν, ὡς ἐκ. δ., s. καὶ τῶν ἄλλων, ὡς λ.,

θεάτρου [q], μετὰ πάσης εὐκοσμίας τῶν τε ἐν ἀξιώσεσιν ἐξαιρέτοις ἕδραις [r], καὶ, ὡς

modum decore et honoratioribus in eximiis ſedibus, et ut ſingulis iniunctum fuerat,

q) In Ms. Ba. hic comma deeſt, et contra poſt εὐκ. occurrit· *Mart.* In edd. poſt θεατρ. comma erat omnibus, at poſt εὐκ. modo in Lu. cum Ox. 2., v. N.
r) Nullum comma hic in Stp. rel., ut poſt καὶ nullum ubique, ſed poſt διετ. erat comma modo in B. 2. L. al. v. N.

quorum tamen nullum veſtigium eſt ap. P. et in vulgati textus vocabulis vicinis, quaſi exciderint. Senſus quidem et illa oppoſita τῶν ἐν ἀξ. tale ſupplementum requirunt, etiam, ubi ſic orationem conformes καὶ ἑκάστων, ὡς δ., cum ἕκαστοι haud dubie ſint alii, quam ſuperiores οἱ ἐν ἀξ. atque adeo videantur diſtingui ordo plebeius et ſenatorius cum equeſtri. Rem planam fecerit totius §. interpretatio haec paulo ſeverior; *progreſſo* igitur *Commodo* ad *auditionem* celebrium, *illuſtrium* actorum, *et* ipſo *quidem* praeſidente *in* imperatoria *ſede*, podio, *theatro autem* repleto, *cum* omni *decore* atque ordine *tum* honoratioribus *in* eximiis *ſedibus*, in orcheſtra et quatuordecim, *tum* reliquis, plebeiis, *ut* ſingulis *iniunctum* fuerat, *locatis*, caet. Quibus cum convenit, ſi quis per ſummam dicendi brevitatem poſt ἑκαστ. modo ſuppleat illa ἄλλοις ſ. λοιποῖς, quae ratio omnium optima, cum iſta adi. etiam poſt alia adi. ſaepe opprimantur. Caeterum ap. G. Th. Lat. Bg. „*compleo*, — totum implere" ſed melius Niz. per ſimpl. „impleo."

μετὰ π. εὐκ.) Sch. in ſubſt. „decore ſedendi ſeu loco, *pro* cuiusque *dignitate*" in extr. partim e P., ſed in pr. obſcure, pro quibus Bg. ratio eſt quidem liberior, at ſyn., quia praep. cum ſubſt. redditur per adv. (ap. G. Th. cum εὐπρεπῶς, εὐκόσμως,) ſed adi. πᾶς. et ipſum mutatur in adv. ex numero augendi ſ. intendendi, quod, quanquam non ita explicante G. Th., eſt i. q. Lat. *valde*, quod cum adi. ſ. adv. facit periphraſin ſuperlativi, quem tenet Gr. formula, accepto πᾶς pro ſummus; unde fit ſevere *cum* ſummo *decore*, pro quo in N. pr. dabam etiam *cum* omni *ordine*, ad noſtratium morem, *mit* ſ. *in* aller *Ordnung*, it. *in* ſ. *mit der* gröſsten *Ordn.*, cui proximum Vern. vet. *in der* ſchönſten *Ordn.*; nihil tenente G. Th., quam, cum Gr. τάξις et al., nudum abl. *ordine* 615, 17., aut cum praep., *ex* ordine l. 21. et 69. „in *ordine*, i. ſecundum ordinem, (quae formulae nec hic ineptae, ſed) *decus*, κόσμος, εὐκοσμία, — *decentia*, εὐκοσμία, — convenientia quaedam et pulcritudo, (cum uno hoc Cic.) *venuſtatem* atque *ordinem*, et, ut ita dicam, *decentiam*" quod vitarit Bg., ut novum, prolatum tamen etiam in Gr. n. a Stp. Th. una cum *modeſtia*, e Bud. C. 1109, 52., quod ceperim, εὖ redundante iterum, pro ſimpl. κόσμος, ubi Suid. 2, 354. i. explicat, τάξις, *ordo*, non coll. ad Heſ. 2, 327., quo Lat. redditur et noſtrum partim in Ind. Z. Xen. Cyr., ſuntque nota Hom. Ἰλ. κ΄, 472. εὖ κατὰ κόσμον, ubi Cl. in N. argutatur, it. Ὀδ. θ΄, 489. λίην — κ. κ., unde ap. Heſ. 2, 171. e. κατὰ κ., — ἐν τάξει, κατὰ τὸ δέον, κατὰ τὸ καθῆκον, quod decorum, qui ordo tenetur hic certis locis ac ſedibus, per leges definitis, quibus ſedebant Romae in theatris, mox hic ſequente quadam explicatione.

τῶν — ἐξ ἕ.) Malim ἐν ἐξ. ἕ. *Reisk.* Sic ſane Bg. quoque exprimit praep., quae poſſit per ſe excidiſſe ob pr. ιν ſyllabam ſimilem; ut tamen

ἑκάστοις διετέτακτο, ἱδρυμένων, collacatis; priusquam aliquid πρίν τι λέγεσθαι ἢ πράττεσθαι 7. diceretur aut ageretur

Nofter et de induftria omiferit praep., ad variandum, cum iam ante addidiffet, atque etiam Lat. opprimant eam in talibus loci nominibus, cf. G. Th. v. *federe* 366, 33. fqq, dante Sch. in „τῶν — praeftantium officii dignitate, — οἱ — praeftantiffimi, — ἀξ. ampla auctoritate praediti" fed Stp. Th pauperrimo tantum haec „ἀξ. i. q. ἀξίωμα, unde οἱ ἐν ἀξιώματι, et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως iidem funt, videlicet optimates f. magiftratus, (et p. pr. e.) ἀξίωμα, dignitas, — unde οἱ ἐν ἀξιώματι, ut et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, et οἱ ἐπ' ἀξίας, magiftratus, qui honores gerunt, f. primates" fic fine auctore omnia, et fine formula noftra, nec aliquid de ellipfi participii alicuius, qua de ap. L. Bof. p. 163. m. „κείμενος, *pofitus*, — deeft — in οἱ ἐν ἀξιώμασιν, fub. κείμενοι f. ὄντες, (et p. 396. m. de ὤν) — οἱ ἐν ἀξιώμασι, fc. ὄντες, qui in dignitate *funt conftituti*, magiftratus" fine exemplo, nec fatis fevere in Lat. illo, quod potius eft aliud Gr. ap. Noftr. 5, 2, 3. τῶν ἐν ἀξιώσει τινὶ — καθεστώτων, quo de v. nihil ib., ut tantum *effe dignitate*, fine praep., ap. G. Th., cum Gr. utr. Stp. fubft., cf. Cl. Cic. „*dignitas*, — pro magiftratu" unde et reddas, *qui funt* in *magiftratu* f. *honore*; a quo fluxit Bg. ratio, per adi. reddentis articulum cum praep. et fubft., ut contra G. Th. „*honoratus*, — qui in honore et pretio eft ap. aliquos" fed et in magiftratu f. munere publ.; ducente Bg. gradum fuum e confuetudine loquendi quotidiana, faltem non cum tenentibus G. Th. et Indd.; hic ut intelligantur Senatores et Equites Rom., cf. Suid. 1, 240. m. ἀξίωσιν, τιμὴν, dignitatem, *honorem*, Thom. M. p. 79. m. Abr. Dil. Th. p. 143. i. e. it. Ind. Ael. V. h. Sed in ἐξαιρ. Sch. plane cum Bg., ubi et ap. G. Th. Gr. n., cf. Stp. Th. Bud. C. 316, 18. Ind. Dem. (cui add. 319, 21. 1487, 26.) If. Pan. M. Xen. Pol. et Cyr. Dion. Caf. et Thuc., (ubi eft cum accentu in ultima,) Phil. in Flacc. p. 760. B. m. Suid. 1, 763. m. Hef. 1, 1270. m., hic pro peculiaris ac proprius, faltem de noftratium ratione, f. pro praecipuus, de Senatorio quidem ordine, ut fint fedes proxime podium f. arenam in orcheftra, at de equeftri, proxime orcheftram, equeftria et quatuordecim gradus.

ὡς ἑκαστ. δ) Sch. in „δ. ordine digeftum erat" fed Rs. ad Polb. p. 96. i. „διατάττειν ufurpavit Herodi. 1, 9. de fedibus theatricis, πληρ. — θεάτρου μετὰ — ἐν ἀξιώσεσιν ἐξαιρ. — ἱδρ., *ut* fuae *cuique* fedes *ordini* difpenfatae *et* attributae *erant*" praeter comma nullum poft θ. et nullam correctionem, intelligens adeo ἑκάστους *ordines* illos *tres* Rom. civium, cum propter Noftri copulas τὲ — καὶ, quas dat uni verbo ἱδρ., debeant potius a pr. τῶν ἐν ἀξ. diverfi effe ἕκαστοι, et, cum de fenatorio et equeftri ordine iam dictum in illis τῶν ἐν ἀξ., non iterum in ἑκ. iidem cogitari, fed tantum tertius ordo plebeius, huiusque ordinis finguli homines, quibus fua fedendi loca definita; qua de re Lipf. Op. T. 3. de amphith. p. 34. i. de popularibus et cuneis plebeiis agens „hi cunei certi certis adfignati, (cf. fqq. p. fq. e. 36. fq. 38. m.) difcrimen aliquod in ipfis popularibus, et, pro varia conditione plebis, varii adfeffus, (p. 39. fqq. afferens) *locarios*, — qui loca diffignabant — fua ordinibus" qui alias *defignatores* dicti; a quibus quidem h. l. etiam fingulis de plebe, ubi federent, definitum eft, praefcriptum, imperatum; quo redit et Bg., cf. 1, 6, 23. m. Stp. Th. 3, 1263. E. e. Bud. C. 897, e. L. N. T. cum Loesn. p. 194. Krb. p. 200. e. et Decr. R. p. I. p. 251. m. Ind. Thuc. Ael. V. h.

ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀνὴρ, Φιλοσό- in ſcena, quidam philoſophi
φου φέρων σχῆμα[f], (βάκτρον geſtans habitum, baculus enim

f) Quae hic ſigna () ſunt, in Ms. Ba. deſiderantur, verbaque iſthaec non niſi commatibus ſunt incluſa. *Mart.* Signa parentheſis, hic neceſſaria ob γὰρ particulam aliamque conſtructionem, deſunt modo in A. cum B. 1. ac Ms. Bg.

cum Per. ad 2, 15. p. 110. N. 3., Xen. Ἀνβ. M. et Z. Cyr. et Bach. cum Heſ. 1, 969. e., noſtrum locum adhibente etiam Schw. L. N. T. p. 346. N. 1. „πλ. τ. θεάτρου μετὰ π. ἐ. λ., *repleto* theatro *ſpectatoribus*“ cum rel. e P., libero etiam in ſq. ἱδρ., ubi Sch. „iuſſis ſedere in ſellis“ reſpicit vim v. paſſ., cum adhibetur ſic, ut alii non violenter aliquid experiantur, ſed tantum verbis ac ſuadendo, ut, cum h. l. locabantur, non prehenſi corpore in ſedes truderentur, ſed, moniti de ſua ſede, eam occuparent, cf. Stp. Th. aliunde 1, 1092. F. „paſſ. ſedere iubeor, collocor“ it. me colloco, (ſenſu med., quo de alibi,) i. conſideo ſ. ſedeo, quo Lat. redditur quoque in N. ad Heſ. 2, 22. m. ἱδρύεται, καθέζεται, non tenente Stp. v. ſic cum nudo dat. loci, ſine pr. ἐν, nec me per Indd., ſed in Bg. ap. G. Th. cum praep. *in* et ſine ea 1012, 96. „καθίζω, — ponere, locum aſſignare cum aliis“ quod per ſe rectum e notatione, nec ab h. l. alienum, tamen ut Bg. ceperit etiam pro ſimpl., quod G. Th. tenet modo cum praep., qua ſine tamen eſt ap. Virg. Aen. 8, 176. viros *locat* ipſe *ſedili.*

πρίν τι) Bg. e P. ſic particulam, pro compoſ. πρὶν ἤ, neceſſario ante inf. reddit, ut Stp. Th. aliunde, ſed Sch. in [illegible] *ſcena* theatrali“ reſpiciens alias vocabuli notiones, ut in re [illegible] Rurſus Bg. e P. in ἀνὴρ, per pron. τὶς, tacente Stp. et L. Ern. [illegible] tamen v. ad Call. p. 13. b. c. cum Abr. ad Aeſch. 2, 71. i. Ind. Z. Xen. Bach. et Ael. V. h. v. e, it. Schw. L. N. T. p. 114. a. Nr. 5., ſed in N. modo per exempla, ubi Gr. eſt cum nomine aliquo proprio, (quo de genere alibi,) nec abſolute, ut hic, ubi et reddas Lat. *homo* it. *homo quidam*, cf. Stp. 1, 430. C. m. cum Ind. Fiſch. Ae. et Pal.

φιλ. φερ. σχ.) Philoſophi habitum feſtive deſcribit Luc. in Tim. haud procul a fine. *Stroth.*

Pro quo loco 1, 169. ſqq. comparaverim potius alia, ubi philoſophis vel univerſis, vel Cynicis nominatim, tribuuntur eadem, quae hic, geſtamina, ut 2, 391. i. ἕνα ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὕπερον, *pallium* quidem *habentem* ac *peram*, pro *clava* autem *piſtilium*, de Menippo Cynico 1, 364. e. ἰδοὺ ἡ πήρα μοὶ — καὶ τὸ βάκτρον λ. *pera* —, *baculus*, de Peregrino 3, 340. c. ἕνα Διογένους — ζηλωτὴν — l. 19. πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, *ſuſpenderat* peram *et* in *manu* fuſtis *erat*, cf. p. 347. l. 70. 372. l. 11. it. de Diogene 1, 548. l. 29. τὸ ξύλον, *clavam*, p. ſq. l. 51. ἡ πήρα, 547. i. οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, heus *tu* peram *ſuſpenſe*, exſerte *humerum*, ſed de philoſophis univerſe 1, 623. l. 47. ἕνα — καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, peram *ab* humeris *ſuſpenſum* et *clavam* in *manu* habentem *video*, it. 2, 798., ut et de diſciplina Socratica 1, 570. l. 7. πήρη —, βάκτρα, ut tamen hic maxime unum de Cynicis produci credam ob adiunctum mox ἡμιγύμνῳ, quod capio pro Luc. ſupra ὁ ἐξωμ., ut philoſophus ille, *duplici* pallio *uſus*, dextrum *humerum* nudum *atque* exertum *habuerit*, ſed *laevum* duplicato *pallii* textu *coopertum* ac *tectum*,

γὰρ ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, ei erat in manibus feminu-

quod fuit Cynicorum, cf. Salm. ad Tert. de Pall. p. 255. m. 398. e. 403. i. p. sq. i. Per. ad Ael. V. h. 9, 34. p. 628. a. e., quanquam ἐξωμὶς alias vestis comica in universum, cf. Gat. Adv. Misc. p. 229 e., ut de Cynicorum istis insignibus etiam ap. Diog. L. 6, 13. e. de Antisthene, πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, — βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πήραν, in quo deinde secutus Diogenes ib. 6, 22. sq. τρ. β. διπλώσας πρῶτος, — πήραν τε ἐκομίσατο, ἔνθα αὐτῷ τὰ σιτία ἦν, — βακτηρίᾳ δὲ ἐπηρείσατο, cf. p. 322. N. 3., Monimus 6, 83. Menedemus 6, 102. e. ῥάβδος ἐν τῇ χειρὶ μειλίνη, virga *in* manu *fraxinea*, cf. Markl. ad Max. T. p. 664. et Cic. Qu. Tusc. 1, 43. m. f. 104., etsi alioqui baculus, isque incurvus, in modum litui, etiam in ornatu histrionum, cf. Carpz. P. St. p. 114. m. 117. m. sq. cum Intp. ad Suet. Ner. c. 24., sed ut rem pro Cynico hic conficiat locus Alciphr. 3, 40. p. 360. θεασάμενος γὰρ ἕνα τουτωνὶ τῶν μεμηνότων, οὓς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος, τὴν λύτταν, κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος, καὶ ῥόπαλον, ἐξ ἀχράδος πεποιημένον, μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἄπρακτος, *cum enim vidisset* quendam *ex istis vesanis*, *quos propter rabiosum statum* canes *vocare solent: superavit imitandis malis ducem, et praebet spectaculum abominabile ac horrendum, comam squalidam quatiens, adspectu truculentus*, seminudus *in* palliolo, *peram* exiguam *suspensam habens*, *et* clavam, *ex* pirastro *factam*, in *manibus*, discalceatus, *immundus illuvie, intractabilis*; ad quae Bg. in N. „Cynicos acerbe perstringit. Multa his similia passim ap. Luc." ubi ipsum Nostri ἡμίγυμνος, non de more nostro intelligendum, nec cum Vern. vet. *halb entblöst*, s. recent. *halb nackend*, sed, ut supra, *den Arm*, den *rechten* Arm, *entblöst*; quod sufficiat: quanquam proprie simul intelligitur *dexter humerus* et *dextri* pectoris *colli* que *pars*, ut constat e Salm. l. l. et veteribus monumentis, v. c. ap. Montefalc., sed ap. Stp. Th. sine auctore, cf. Ind. Luc., ubi vulgari sensu tamen, praeter 3, 46. l. 40. de statua, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, seminudam *amictu*, ap. G. Th. cum Gr. n. sine explic.

φερ. σχ.) Tenet Stp. Th. 1, 1327. B. hinc e P., quod Lat. *habitus* cum Gr. σχ. universe est, quidquid aliquis habet in se ac corpore suo, sumiturque non modo de iis, quae amiciuntur atque induuntur, ut de pallio, tunica, rel., verum et de iis, quae corpori tum imponuntur, ut capiti pileus, tum suspenduntur, ut pera, it. pharetra, etc., tum denique tenentur in manibus, velut baculus; quae omnia et nos cogitamus v. c. *in* einem *Schäferhabit*; cf. G. Th. e Virg. *virginis* os *habitum* que *gerens*, cui add. Iuv. 6, 267. coll. v. 255. sqq., ap. Stp. Th. 4, 89. F. syn. φορεῖν cum Bg. ex Arist. Plut. v. 992. 884. 1060. et Hom. Ἰλ. ά, 238. sed de v. σχ. ad Luc. 1, 11. a. N. 10. Abr. L. Ar. p. 124. sqq. Indd. Xen. Z., Dem. Ael. V. h. cum Schw. L. N. T. et Hes. 2, 1330. e. σχ., ἱματισμὸς, et Alciphr. 1, 34. i. p. 140. σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χεῖρας, philosophi *habitu* praeditus, *et* librum *in* manibus *tenens*, cum N. super formula μ. χ., quam Sb. Ind. v. μ. reddit „in *manibus* s. *inter* manus" unde Sch. in χ., simul cum *manibus*, nudo abl., e P. partim; nihil habente Stp. Th. 2, 894. E. sqq. et ne μετὰ quidem, pro Lat. *in*, per similem caussam, et 4, 418. D. m. modo μ. χ. cum Latt. Sb. sensu tropico, it. p. 415. E. m. „ex Hes. ἔχεν μ. χερσὶ, *habebat* in *manibus*" cf. 2, 894.

ἡμιγύμνῳ τὲ αὐτῷ ἐκκρεμὴς [t] doque ipsi dependula pera,

t) ἐγκρεμ. Par. 1. et ἐγκρεμ. Pat. v. N.

C.'e. D. e., qui plur. subst. in talibus ponitur pro sing. plerumque, ubi quidem sermo est de instrumento ac corpore aliquo tenui levique, ut una teneri manu queat, cf. Graev. L. Hes. p. 35. i. v. 321. cum Ern. ad Hom. Ἰλ. φ', 568., cf. v. 565., ut diserte usurpantur promiscue μ. χεῖρα et μ. χεῖρας, cf. Obs. M. A. V. 10. p. 210. e. it. ap. Fab. Aes. 16, 2., ubi Hs. glossema Cod. Goth. χεῖρα male praefert meliori μ. χεῖρας, cui syn. pr. ἐν τῇ χειρὶ, quod et supra habuimus e Luc., ap. quem cf. 1, 40. l. 51. ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, ubi in N. recte comparantur διὰ χειρὸς ἐχ. et μετὰ χεῖρας ἐχ., (cf. Bg. ad Alc. p. 105. e.) ut ib. 2, 365. l. 9. de Orpheo μετὰ χερσὶ ἔχων τὴν λύρην, in *manibus* habens *lyram*, cf. Hom. Ἰλ. ω, 724. *inter* manus *tenens*, quod ibi procedit de capite mortui Hectoris, sed de διὰ χειρὸς D'Orv. Ch. p. 123. i., qui p. 451. m. de ἐν χερσὶν ἔχειν s. εἶναι tropica notione agens, physicam non tangit, ad extremum argutatus in articulo ἐν ταῖς χερσὶν, sed de nostra formula Fisch. ad Well. p. 375. e., tum de βακτρ. Stp. Th., Eur. Phoen. v. 1711. 1542. cum N., it. Eur. Troad. v. 276. Bacch. v. 363. Ion. v. 217. Herc. F. v. 108. Call. h. L. P. v. 127., praeter superiora e Diog. L. et Luc., cum Ind., Suid. 1, 411. i. β., ῥάβδος, *baculus*, cum Stp. loco ex Epigr., it. 2, 221. m., pro quo caeteris prosaicis usurpatur βακτηρία, cf. In[illegible] Thuc. Xen. Pol. Z., Fisch. The. Ael. V. h. „β. *scipio*, quo uteb[illegible] [illegible]ilosophi" ex 10, 16., ubi sermo de Cynicis Antisthene ac Dio[illegible], [illegible]rist. Kust. et Hes. 1, 680. e. β., ῥάβδος.

αὐτῷ ἐκκρ.) Sch. in „ἐκ. *suspensus* humero *peram*, pendula *de* humero *ei* pera, — π. pera *suspensus*" partim e P., sed utrinque construens adi. cum dat. pers., ut Stp. Th. modo haec „ἐκκ. *dependens*, suspensus *de*. Herodi. l. 1. ἡμ. — πήρα, (e P.) — *pendulus* et *pensilis*" et L. Ern. tantum „pendulus, *dependens*" quibus addit Lex Bas. *pensilis* Stp. et „ἐκ. π. *pera*, ab *humeris* suspensa, *pendula*" sine auctore, quem, praeter Nostrum, non tenui, et modo adhuc ap. G. Th. „*pendulus*, ἐκκρεμὴς, quod pendet, (sed Eg. sine Gr. et tantum ex) Apul. *crines* cervice *dependuli*, — *pensilis*, κρεμαστὸς, quidquid pendet" at Stp. *suspensus* cum Grr. al., it. v. *dependere*; ad quorum rationem Noster fortassis hic suum verbale finxit, quod tamen deserit solennem in v. ἐκκρεμάω gen., a praep. in v. pendentem, quem non ausim hic restituere corrigendo ἡμιγύμνου — αὐτοῦ, quasi confusis iterum litteris, sed potius rectionem cum dat. in compos. ab ἐκ sustineam ex illo 1, 7, 9. m. ἐκλάμπειν αὐτῷ, cum libri omnes nihil mutent, sed ἐγκρεμὴς Pat., quanquam constructioni cum dat. magis favens, non habeat auctoritatem, confusis caeterum γ et κ quoque alibi. Verum et licet simul, absolute stare hic adi. ἐκκρ., tanquam epitheton subst. π., ad quod e pr. repetendum v. ἦν, ut cumulatum est a Nostro pron. αὐτῷ, proferente Stp. Th. tantum „π. pera, *saccus*, — ap. Athen. — Crates Cynicus Demetrium Phal. ἐπεζήτησε τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων" cf. Ammon. p. 112. m. πήρα, — δέρμα τι ἀρτοφόρον, λ. Thom. M. p. 699. Suid. 3, 111. m. Arist. Nub. v. 920. cum Schol. et Plut. v. 298., ap. G. Th. cum Gr. n. „pellis, a collo ad lumbos pendens, — *Cum baculo pera que senex*, Mart. — de philosopho."

πήρα,) εἰσδραμὼν u, καὶ στὰς ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ, τῷ τε τῆς χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας, „Οὐ πανηγυρίζειν

curriculo ingressus, et stans in media scena, postquam nutu manus populo silen- 8. tium imperasset, *Non lu-*

u) Comma hoc erat in A. al.

εἰσδραμὼν) Sch. in hoc v. cum Bg., servantes e P. tantum adv. unum, cum alterum *repente* plane liberum esset, cf. 1, 7, 3. i., non praebentibus sane Indd. et G. Th. severum Lat. „*incurrere*, ἐπιτρέχειν" eo sensu, quo hic utimur, pro celeriter aliquo ire s. venire; ubi tamen non incommodum, etiam quoad praep. „accurrere, προστρέχειν, ἐπιτρ., ad aliquid s. aliquem currere" spretum fortassis et ipsum, quia non haberet participium praeteriti, quod Bg. assecutus suo, contra dans praesens in sq. ς., ut P., e quo Sch. magis „quum *constitisset* in *scena*" prorsus non tenente Stp. Th. v. εἰσδραμεῖν s. εἰστρέχειν, sed modo subst. εἰσδρομὴ et ἐσδρομή, quod sine auctore prolatum v. ap. Thuc., ut ap. Hes. 1, 1455. e. ἐσδραμύλιξον, εἴσδραμε, ubi in N. et εἰσέδραμε, ut in N. T. Act. 12, 14. εἰσδραμοῦσα, quo caret L. Stock., non item rel., in Krb. „*postquam* intro *cucurrerat*" agnoscente etiam v. L. Ern. „εἰστρέχω, *incurro*" mihi non praeterea repertum, hicque, ut in loco sacro, stans absolute, cum Noster proprie dicere debuerit, εἰσδραμὼν εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ στὰς ἐν μέσῃ αὐτῇ, s. εἰς μέσην τὴν σκ., καὶ στὰς ἐν αὐτῇ s. ἐκεῖ.

τῷ τε τῆς χ. ν.) Sch. in χ. „ν. manus *nutu* silentium *imperans*, cf. Actor. 21, 40. — κατασ. quum *silere* iussisset *populum* nutu *manus*" cum Bg. magis, quam cum P.; ad sacrum locum, it. ib. ad 12, 17., adhibente nostrum Pric., (cf. Exc.) etiam Loesn. Ind. v. κατασείειν, sed sine Vs., it. Stp. Th. 3, 781. i., ubi tamen p. pr. cum Bg. phrasi; tenente G. Th. in subst. cum Gr. n. „signum, quod fit capite s. superciliis" de *manu* adeo nihil, et me quoque modo subst. Gr. v. ex Ael. V. h. et Luc., qui *nutus* hic etiam est in motu, ut in Gs. membris illis.

οὐ πανηγ.) Sch. ad P. „ludorum *tempus* tibi *est*" modo addidit pron. dat., quo omisso, Bg. contra e P. servavit in vocativo exclamationem, cf. 1, 6, 12. i., supplens idem v. ἐστὶ, ac v. παν. reddens hic una tantum phrasi pro duplici §. 4. e., tenentibus sane Lat. *non est* mihi *tempus*, pro non habeo, sed ut h. l. sit, non habes tempus opportunum, s. non debes tibi tempus sumere, non potes tibi concedere tempus, cf. G. Th. in subst. 741, 71. „tempus *est*, ut *eamus ad forum*, i. commodum est" ubi Ms. casus alius est e lapsu in litteris, aut e glossa per comparationem, cum ap. Nostrum sit quoque formula καιρός ἐστι sine dat. pron. cum acc. et inf., relato σὲ ad v. παν., *non* est *tempus* nunc, *te* hic *in* celebritate *versari*, s. esse in coetu magno ac frequentia, cui notioni universae, tanquam generi, subsint mox sqq. duo, spectacula et vacatio ab opere cum laetitia; quanquam et de Bg. notione consistunt simul θέαι καὶ ἑορταὶ, cum *ludi* etiam sint nomen generis, quorum spectacula s. ludi theatrales sunt species; reddente Bg. καὶ per syn. τὲ e P., sed tenente Stp. Th. v. Θ. 1, 1508. F. tantum Nostri similem locum, ubi copulatur subst. utr. sed alio ordine, ad variandum „l. 2. (2, 8, 16. e.) ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπιδοὺς ἑαυτὸν, *feriis* et *spectaculis* s. *ludis* deditus, (ubi recte prae-

„σοὶ [x] καιρὸς, ἔφη [y], Κόμμοδε,
„νῦν, οὐδὲ θέαις καὶ ἑορταῖς
„σχολάζειν. ἐπίκειται γάρ σου
„τοῖς αὐχέσι τὸ τοῦ Περεννίου

dos celebrandi tempus, inquit, *o Commode*, *nunc est*, *neque* 9. *spectaculis festisque vacandi. Imminet enim tuis cervicibus Per-*

x) Ms. Vi. σε v. N. y) In Ms. Ba. v. ἔφη neque inclusum (), neque commatibus, neque etiam κόμοδε. *Mart.* cf. alibi.

miserat,) ut *spectacula* ap. Lat. crebro pro ludis, qui spectantur" cf. Ind. Fisch. Th. et Xen. Pol. Z.

ἐπίκειται λ.) Nota, pluralem αὐχ. de uno dici. Sic fere 8, 6, 18. Dicitur haec vulgo enallage numeri. Etiam Poll. 2, 136. videtur αὐχένας in plur. pro sing. ponere. Petron. saepe *cervices* pro cervix c. 54. 91. et 94. et Liv. 24, 8. (e.) Cic. in Vatin. c. 2. (i.) et Suet. Claud. 30. Τὸ *cervices* olim plurale tantum, ut *fauces*, et, ut Varro notat de L. L. VII. p. 87. et IX. p. 142. sub fin. l., Hortensius primus dixit *cervix*, cf. Dav. ad Hirt. de b. H. c. 20. p. 760. Sic ap. Liv. 22, 12. (e.) *Hannibal* linguis *immodicus*, nisi cum Gron. malis ibi *lingua*. Sic *colla* pro collum est ap. Stat. 1. Silv. de equo Domitiani. Sic κόλποι pro κόλπος Luc. 16, 23. v. Voss. Inst. Or. P. 2. l. 4. p. 148. Scilicet Praefecti Praetorio gladius non pro te, Commode, est, sed in tuum iugulum magis tendit. Quemadmodum olim, ex ipsa lege etiam decemvirali, ius gladii atque animadversionis in caput cuiusque civium populus Rom. sibi in solidum vindicaverat, maximisque suis Comitiis Centuriatis reservaverat: sic temporibus Imperatorum potestas gladii in principatus proprietate, et inter ea adeo, quae principi reservata sunt, censeri coepit. Aliis vero magistratibus ea potestas non nisi Principis beneficio competere potuit. Inter hos principem locum obtinebat Praefectus Praet., qui, ut gladium Imperatoribus praeferre solitus, testante id Lampridio, sic ipse quoque ad munus suum traditione nudi gladii a Principe auctoratus, ac velut investitus fuit, ut Dio ostendit in Trai., v. Henel. Otium Wrat. c. 23. p. 186. sq. *Leisn.*

De plur. pro sing., praeter superiora subinde, dum e Nostro colligantur in unum Exc. omnia exempla eius generis et enallages, interea hic laudamus Fisch. Prol. 6. de Vit. L. N. T., ubi p. 20. e. quoque de loco illo sacro in κόλποις agitur, nunc mansuri in subst. nostro, cuius de Lat. v. G. Th., ubi 866, 42. monetur „diu ante Hort singulari usum esse Pacuv. et Lucr." sed de Gr. ne semel quidem Stp. Th. attulit plur., nedum, ut moneret de usu istius pro sing., quo de nec notaram, qui aliquid diceret; ut et hic forte sit aliquid de Latinitate, cum per Indd. Gr. modo editus sit sing., cf. Ammon. p. 27. Thom. M. p. 129. Hes. 1, 632. sine N.; tenente Stp. modo in v. ἐπικ. „*imminere*, — metaph." cum altero Nostri loco, a Leisn. producto, ubi Bg e P., ap. G. Th. (ut et affine *impendere*,) cum Grr. al., et sine explic. in tropico sensu, h. l. i. q. prope esse, certe non nimis procul, ob sqq., cf. Thom. M. p. 345. ἐπίκειμαι, ἀντὶ τοῦ πλησίον τινὸς κεῖμαι, nobis hic sufficiente *hängen — über*, sed me, sine docta illa Leisn. antiquitate, (qua de cf. ad Lampr. in Comm. c. 6. e. p. 492. N. Salm. et Cas.) intelligente gladium Perennis de sica, qua ille Commodum interficiendum voluerit, et totam formulam, tropo remoto, pro insidiatur tibi Perennis, tentat vim

„ξίφος· καὶ, εἰ μὴ φυλάξῃ 10. ennis gladius: ac nisi
„κίνδυνον z, οὐκ ἐπαιωρούμενον, caveris periculum non impen-
„ἀλλ' ἤδη παρόντα, λήσεις dens sed iam praesens, te nec
„ἀπολούμενος a. αὐτός τε γὰρ, 11. opinantem exitium oppri-

z) Hic nullibi comma, nec in Ms. Bg. nec Mss. rel. aut edd., v. N.
a) Ms. Ba. non discrepat. *Mart.*

inferre per gladium et sicam; sed Nostro forte respiciente ad illam de Damocle ap. Cic. narratiunculam Qu. Tusc. 5, 21. m. gladium, *e lacunari seta equina aptum, demitti iussit, ut* impenderet *illius* beati *cervicibus*, et ap. Hor. od. 3, 1, 17. *destrictus* ensis *cui* super *impia* cervice *pendet*, rel., quae loca ignorat G. Th.

εἰ μὴ φυλ.) Bg. e P., nisi quod istius particulam *quidem*, ad membrum οὐκ ἐπαι. libere adiectam, reiecit; tenente formulam φυλ. κ. Stp. Th. aliunde 2, 207. G. m. cum Latt. etiam Bg., accepto adeo med. pro mero act. quoque, cf. 1, 8, 13. e., sed ib. 1, 217. e. „ἐπαιωρ. — Herodi. κινδ. — παρ., per. *non* impendens, *sed* iam *praes.*, i. e. ἐπηρτημένον" hinc sine numeris, fere e Bud. C. 1173, 25., ubi tamen modo est similis locus Synes., proprie ut sit pass., sicut et Stp. cum L. Ern. praemittit Lat. pass., cf. Suid. 1, 800. e. ἐπῃωρεῖτο, ἐκρέματο, *suspensus* erat, *pendebat*; ut simplex exponit Hes. 1, 1669. m. ᾐωρεῖτο, ἐκρ., cf. Suid. 2, 65. i., ut Stp. cum Bud. non male comparat aliud illud Gr., ap. Hes. 1, 1339. i. ἐπηρτημένην, ἐπικειμένην, ἐπικρεμαμένην, non coll. Suid. 1, 801. per eadem Gr., in Vs. *impendentem*, *imminentem*, quae ducunt ad pr. §. ἐπίκειται, pro quo hic Noster variat, sic, ut priori enunciationi haec subiiciantur per copiam et exergasiam, ubi aptum sit nostratium *schweben — über*, assumendo ad participium utr. pronomine σοὶ e §. pr., sed, propter sq. παρ. oppositum, latius paulo capiendo hic v. ἐπαιωρ., quam pr. ἐπικ., pro non ita propinquum, non proximum, et toto οὐκ ἐπαιωρ. pro non procul absens s. remotum, cf. 1, 13, 8.

λήσεις ἀπολ.) Scribo ἀπολόμενος. *Steph.* Exp. *incautus opprimeris.* Hic enim in P. desideratur, ut et alibi saepius, interpretis fides. *Oxon.*

Sch. in „λ. te *incautum* s. nihil tale cogitantem, *exitium* opprimet, — ἀπόλλυμι, — fut. 2. part. ἀπολούμενος, *periturus*. Stp. legit ἀπολομ. in aor. 2. *qui periit*" sumens Lat. illa prima, ut partim Bg. quoque, e Stp. ad m. P., cum Stp. tentasset, ut et Leisn., iam ad 1, 1, 1. m. lectionem vulg., servatam ad Luc. 2, 265. b. N. 9. e. cum Vs. „imprudens *peribis*" habente Stp. Th. tantum haec 2, 698. B. m. „Isocr. — λήσουσιν ἡμᾶς τοσοῦτοι γενόμενοι τὸ πλῆθος, latebit *nos*, tantum *eorum* esse *numerum*, (tot *numero* fuisse *eos*, et D. e.) Plato, λήσετε διαφθαρέντες, imprudenter *peribitis*" sed p. 1274. c. sqq. nullibi proferente suum ἀπολούμενος, sed sub v. ἀπόλλω fut. ἀπολῶ et pass. „ἀπολοῦμαι, perdar, *peribo*, — frequens — fut. temporis participium ἀπολούμενος, *periturus*, (et post varias Vs. alias p. sq. i.) Reperitur autem alicubi et alio modo usurpatum, videlicet tanquam participii naturam retinens, et praesentis temporis, non fut. (deinde F.) ἐξαπόλλυμι s. ἐξαπολλύω, — pass. ἐξαπόλλυμαι, — unde — ἐξαπολούμενος" sed sine auctore; ut tamen per se bene habeat, cf. Fisch. ad Well. p. 270. c. sq. „ὀλλύω, — med. part. aor. 2. ὀλομένη, (et in L. N. T. p. 789. i.) ἀπολλύω s. ἀπόλλυμι, — med. aor. 2. part. ἀπολόμενος, qui

„ἐνταῦθα δύναμιν ἐπί σοι [b] καὶ „χρήματα ἀθροίζει [c], οἵ τε παῖ„δες αὐτῷ [d] τὴν Ἰλλυρικὴν στρα„τιὰν [e] ἀναπείθουσιν. εἰ δὲ μὴ

mit. Nam et ipſe hic copias adverſus te pecuniasque colligit, et filii eius Illyricos exercitus ſolicitant. Quodſi non praevenies:

b) Ms. Ba. ἐπὶ σοὶ cf. 1, 6, 18. m. cum A. al. c) Hoc comma erat in Bs. al. pro puncto A. et colo Stp. rel., v. N. d) αὐτοῦ Lugd., v. N. e) Ox. 2. στρατίαν pravo accentu.

periit Luc. 11, 51. „et adeo Stp. coniectura grammatice quidem recta ſit, at hic non neceſſaria, cum, ipſo Stp. l. l. ſtatuente, vulg. fut. pro praeſ. ſumatur; unde v. λανθ. copulabitur cum praeſ., ut alibi, non modo ap. Noſtr., v. 1, 1, 1. m., ſed etiam ap. alios, cf. Xen. Bach. Lyſ. Or. R. V. 5. p. 128, p. et Dem. 661, 6. λήσομεν — ποιοῦντες, cf. 759. p., ap. quem tamen et cum perf. 345, 5. it. cum aor. 1. 494, p. 930, 10. et cum aor. 2. 72, 15. 203, 9., cf. Ind. Luc. cum Z Xen. Pol., ubi et cum praeſ., ut et in Ind. Cyr., qui aor. uterque in aliis quoque v. v. pro praeſ. valet, ab ipſoque Stp. l. l. in exemplo primo γενόμενοι per praeſ. redditur, ſed et adeo, ut praeſ., uſurpatur pro fut.; unde vel ſic ad vulg. reditur, ubi ſane etiam in aliis linguis ſenſus requirit fut. tempus; quod tamen non neceſſario quaerendum in participio, cum iam adſit in v. λησ., quod v. cum particip. perſpicuitatis ergo vertetur per adv. cum fut., v. c. *inopinanter*, inopinate *peribis*, occideris, morieris, ſ. praeter expectationem ac ſubito; ut et Stp. l. l. vertebat ante exemplum alterum e Plat., cf. Suid. 2, 443. m. λήσεις, ἀγνοήσεις, ignorabis, *imprudens* aliquid *facies*, (ſ. *patieris*,) λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας, *imprudens* urbes *tuas* vaſtas — *reddes*; quanquam ibi eſt v. cum acc. perſ., ex Ariſt. Pac. v. 62., ubi v. Schol., nihil tenente G. Th., quam in v. *opinans* formulam Bg. e poëtis.

αὐτός τε) Cum hoc τὲ referatur ad ſocium in οἵ τε: melius poſt ἀθρ. ſtat comma, cum et particula γὰρ pertineat ad ſq. membrum; unde ſeries arctior ſit, ipſo ſic diſtinguente Bg., qui interiectum καὶ e P. iterum per τὲ ſyn. reddit, ut relata illa magis appareant, nec per tertium *et* obſcurentur; tacente Stp Th. v. ἀθρ. cum pr. ἐπὶ, quae et h. l. cum dat. perſ. pro acc., ut diſerte 1, 10, 5., h. l. pro κατὰ, cf. Stp. 1, 1210. F. m. ſqq. et Heſ. 1, 1386. m. ἐπὶ σοὶ, κατὰ σοῦ, reddente Bg. e P., ſed in χρ. aliter, quam §. 2. m.

οἵ τε παιδ.) Neglectum a P. dat. pron. α. cum v. αν. iungit Sch. „*flectere* laborant, *ſolicitant* in *partes* eius *exercitum*“ dum Bg. regit cum pr. ſubſt. π., per exquiſitam rationem, pro gen., cf. 1, 7, 6. ut variarit Noſter pro §. 3. οἱ π. αὐτοῦ, unde forte lectio ed. Lugd. fluxit; neſciente me cum Stp. Th. talem dat., qui per ſe ille commodi eſſe queat, in v. ἀναπ., quo variatur pro §. 2. e. ἀποστῆσαι, unde Bg. e P. ſequitur notionem in malam partem, ap. G. Th. „animum a fide et firmitate atque conſtantia abducere, et corrumpere adeo conari aliquem“ argutante in hoc Lat. Stp. Th. 3, 127. i., nec comparante hoc Gr. comp. cum ſimpl. πειθ., quod alibi diximus valere pro trahere in partes ſuas, quocum coniunctum eſt alterum, ut h. l., allicere ad deficiendum a Commodo; mutante Bg. etiam cum P. numerum in στρ., quo variat Noſter tum pro pr. δυν., tum pro §. 3. m. τῶν Ἰλλ. στρατευμ.

Z.

„φθάσεις[f], διαφθείρῃ.“ Ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, εἴτε ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, 12. *actum de te est.* Haec locuto illo, sive forte quadam divinitus compulso, sive id

f) Ms. Ba. φθάσης v. N.

φθάσεις) Ms. φθάσῃς iterum lapsus in litteris, aut glossa, ut εἰ et εἰ μὴ stet cum coniunctivo, ut alias, deinde non cum indicat. fut., quod rectum tamen, cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. it. Bach., unde sumserit librarius suum pro aor. s. fut. coniunct., quod saepe pro altero fut. indicat. a librariis positum, cf. Fisch. ad Well. p. 174. m. 401. e., nihil ut definiatur e P. „*nisi — praevenias*“ quod tum Ms. aor. fuerit, tum vulg. fut., cui praesens coniunct. interdum substituimus, cf. 1, 5, 16., in vulg. etiam cum Mss. rel. manente Bg., quocum plane Sch. in sq. v. διαφθ., ubi Stp. Th. modo 4, 141. F. e. „passim ap. historicos, et nominatim Thuc. *interficio*, itidemque (pass.) διαφθείρεσθαι, interfici, it. simpl. mori“ sine loco ullo; quorum illud de act. tantum repetit L. Ern., sed de pass. ea notione v. Ind. Xen. Bach. et ad Hes. 1, 974. N. 10. Schol. Hom. „διαφθέρσει, διαφθερεῖ, ἀπολέσει“ unde pass. nostrum sit i. q. §. pr. ἀπολέσθαι, per variationem, et compos. i. q. simpl., cf. L. Ern. „φθείρομαι, pereo“ Hes. 2, 1503. m. φθείρεται, — ἀπόλλυται, et contra Suid. 3, 616. m. φθεῖσθαι, διαφθείρεσθαι corrumpi, *perdi*, non coll. ad Hes. 2, 1504. e. φθίσθαι, ὀλέσαι, i. e. *periisse*, s. *perire*, pro ὀλέσθαι, nisi sic statim corrigendum; pertinente Bg. phrasi vel ad variandum, vel ad adiuvandos nostrates; unde et Vern. vet., *so wird* es *gewißlich* um *dich* gethan *seyn*; pro quo tamen habemus, *so bist* du *verlohren*; formulam Bg. non explicante G. Th. v. *actus* 219, 34., nec Intrp. ad Ter., quae i. q. P. hic *occidisti* et §. pr. *periisti*, quanquam copulantur in motu animi „*perimus.* Actum est, — *actum est* de *me.* Iam *morior*“ cf. West. ad Ter. Ad. 3, 2, 26. Denique Bg. libere in εἰ δὲ, ubi vel εἰ modo reddiderit, vel simul δὲ, quia solent quidam pron. relativ. vertere simul per particulam adversantem, v. c. *qui* per sed is s. is autem, ut et *quod* per solam partic. talem; cf. G. Th. 55, 55. cum Hor. Turs. p. 890. e. Nr. 30. et Schell. de stylo Ind. v. *quod* ante *si*, nominatim p. 361. i. 441. e. it. v. *qui* e p. 289. i. 312. Nr. 5. etc.

ὑπό τιν.) Sch. in „δαιμ. divina *sorte*, τιν. *forte* quadam *divinitus* huc *impulsus*, ἐπ. impulso *forte*“ partim e P., ut Bg., qui tamen suppletum ab illo adv. *huc*, pro ad id s. ad eam rem, non reperit, ut Stp. Th. 1, 897. e., non item 3, 1451. B. e., qui nescit v. ἐπ. pass., pro impelli, sed comparat θείῃν τύχῃν Herodoti 1, 896. i., sed et ib. aliorum „τύχῃ θείᾳ, *forte* quadam *divina*, (quibus Lat. hic usurus eram) τύχη ἐκ τοῦ θείου, — τύχη δαίμονος“ quae postr. sunt syn. et prior gen. periphrasticus idem cum adv. Bg., qui (cum Noster in mente habuisse videatur Lat. simul *divinum fatum*, i. deorum auctoritatem ac voluntatem, cf. 1, 5, 13. i.) sequitur lectionem ap. Liv. 1, 4. i. vulgatam, quam deserit Bauer. in Chr. et G. Th. cum Gr. n. 720, 76. forte „*quadam*, an *divinitus*, (ubi *forte* nihil, quam fortuito s. casu, sed cum Gr. al.) — *qui* ad *illa* arma *fato* sumus *nescio* quo *reip.* misero — *compulsi*“ et in altero v. nihil, quam sententia profanorum similis 995, 53. e Cic. p. Mil. *nisi* eum *dii* immortales *in* eam *mentem* impulissent, *ut* rel.

εἴτε καὶ τολμήσαντες, ἵνα δόξαν	auso homine, ut gloriam
ἄρηται [g], πρότερον ἄγνωστος καὶ	auferret, prius ignotus et
ἄσημος ὤν, εἴτε καὶ [h] ἐλπίσαν-	obscurus, sive etiam speran-

g) Hic comma fuit in Ms. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. h) Ms. Ba. εἴτε ἐλπ., v. N.

εἴτε κ. τολμ.) Bg. e P. omnia, omisso καὶ, pro etiam, tum addito pron. non tantum rei αὐτὸ s. τοῦτο, sed etiam pers. αὐτοῦ, quod tamen deinde iterum mutavit in subst. aliud, cf. 1, 6, 21. i., ut contra Lat. *homo* et *vir* ponuntur pro pron. demonstr., etiam Gr. ἀνὴρ et ἄνθρωπος infra; ad v. τολμ. ut suppleas praeterea διὰ τοῦτο, vel simile quid causale, ob sq. ἵνα, ante quod et Lat. saepe omittunt *propterea*; deferente Bg. med. vim v. αἴρ., a P. ostensam, sed vicinius reddente, cf. lib. de V. med., et formulam tenente Stp. Th. tantum 1, 208. B. m. sine auctore, et E. cum Bg., cf. 1, 5, 24. e. ad δόξ. ἀποφέρεσθαι, pro quo compos. variatur hic per simpl., cf. Suid. 1, 308. i. ἄρασθαι, ἀπενέγκασθαι, ἢ λαβεῖν, reportasse, *accepisse*, non coll. ad Hes. 1, 512. i. et 526. i. ἄρηται, ἀπενέγκηται, non aliunde me noscente formulam Gr., nisi ex Lat et affinibus subst. ap. Stp. e poëtis, unde ad sq. adi. ἀγν. nihil notaram, cf. ad §. 3. i. λανθ. e Luc. cum Ind. alio loco de pers., it. Fisch. The. ac L. N. T., ubi Sch. deserit P. „*incognitus*, non celebris, ἀσ. non insignis vir“ quod postr. affert Stp. Th. 3, 765. E. hinc sub „ἀσ. *obscurus*, i. e. ignotus, ignobilis, qui insignis et praeclarus non est“ e P. dans notionem, nec alium locum de pers., cf. tamen Plut. Hs. 7, 19. cum N. et Ind., sed cum adiuncto ap. Abr. Dil. Th. p. 189. e. „Chrys. οὕτως ἦν ἀσ. καὶ ἀφανὴς“ ut Ind. Fisch. Pal. „ἀνὴρ οὐκ ἀσ., non *ignobilis*, i nobilissimus et clarissimus“ it. cum praep. ap. Eur. Herc. F. v. 349. ἀνὴρ ὅδ' οὔτ' ἀσ. οὔτ' ἐπὶ χθονὶ, οὔτ' ἐν θεοῖσιν, *vir* hic *non* est *obscurus*, cf. Suic. Th. p. 545. e., ubi et „Gl ἀσ. ignobilis. — Aliae *ignobilis*, ἄγνωτος, ἀσ.“ sed Suid. 1, 349. e. ἄσημον, τὸ δυσγενὲς, — καὶ ἄσημος, ὁ ἀγενὴς, cum Latt. prioribus, non coll. ad Hes. 1, 568. e. ἀσήμων, ἀφανῶν, ἀγνώστων, et 2, 808. e. οὐκ ἄσημοι, ἐπιφανεῖς, de nostra ratione, nec per superlat. et emphasin e negativis, ut appareat, hic copulari utr. per copiam syn., nobis *unbekannt — unberühmt*, ap. G. Th. 523, 3. 16. „obscuri *homines*, i. ignobiles, (et in hoc) ἄσημος, νώνυμος, incognitus, (ubi ἄγνωτος,) ignotus, (ubi ἀγνὼς, ἀγνώριστος,) vilis.“

εἴτε καὶ) Ms. omissum καὶ, pro etiam, ut alibi, at h. l., in triplici ad se relata particula εἴτε — εἴτε καὶ — εἴτε καὶ, sublato καὶ secundo, cum P., qui adeo, cum primum καὶ ab eodem oppressum habuerimus in N. pr., nudas dedit tres εἴτε, quas et plures reperi sine καὶ, ut et binas, cf. Ind. Xen. Pol. Z., ap. Dem. 432, 19. Aesch. Fisch. 2, 19. i. L. N. T. Schw. et Hoog. Op. p. 366. sqq., ubi p. 368. Nr. 7. e Dem. εἴτε — εἴτε καὶ, in secundo membro cum καὶ tantum, quale quid et ap. Stp. 1, 1103. A. m., non mihi reperta iterum ratione huius loci, nisi infra ap. Nostr. semel, nec Ms. illa εἴτε — εἴτε καὶ — εἴτε, per solum καὶ in medio membro, ut tamen per se procedat καὶ duplex, in secundo ac tertio membro, quod et Mss. servant rel., nihil ferente G. Th. in *seu* et *sive*, at Hor. Tursl. p. 1000. sq. tantum *sive* — sive *etiam*, et *sive* — *sive* — sive *etiam*, quae est forma Bg., in v. ἐλπ. tempore P. deferentis.

τος, ἀμοιβῆς μεγαλοδώρου te, praemium ingens ab παρὰ τοῦ βασιλέως τεύξε- imperatore se consecuturum; σθαι [i], ἀφασία τὸν Κόμμοδον stupor Commodum occupat: καταλαμβάνει [k]. καὶ πάντες 13. omnesque ut suspicantes

i) Ms. Ba. τεύξεσθαι παρὰ τοῦ βασιλέως λ., sed Ms. Vi. τεύξασθαι παρὰ τ. β., sed post τεύξεσθαι edd. omnium, erat colon in Stp. al., ac punctum in Bc. 2.
k) Colon hic in Stp. et al.

ἀμοιβ μεγ.) Bg. e P. per omnia, nisi quod de suo explet iterum pron. ἑαυτὸν ad v. τ., respiciente huc, opinor, Stp. Th. 1, 391. E. in „ἀμ. compensatio, retributio, in bonam et malam partem. — A P. ap. Herodi. redditur etiam *praemium*" sic modo sine numeris, cf. Zos. 4, 40, 9. e. τὰς παρὰ τοῦ βασιλεύοντος ἀμοιβὰς προσεδέχετο, *ab* imperatore *praemia* quaedam *expectabat*, quo cum Lat. est etiam in loco ap. Suid. 1, 145. m. ἀμ. θαυμαστὴν ἐφέρετο, *praemium* admirabile *consecutus est*, non coll. ad Hes. 1, 279. i. 281. i., non tenente Stp. adi. μ. de re, pro magnus, sed 1, 1002. A. e. sq. de pers. ac praeterea hoc „μεγαλόδωρον, ου, τὸ, splendidum *et* magnificum *munus*, v. l. ex Herodiano" quod non est ap. Nostr., sed forte ductum ex h. l., sumto duplici genitivo, quasi ἀμοιβὴ μεγαλοδώρου esset *retributio* s. *praemium* magni *doni* s. magnae multaeque pecuniae, pro ἀμοιβὴ μεγάλου δώρου, ut tamen neutrum hoc pro subst. non repererim, nisi in L. Bas. cum Stp. Lat. et auctoritate „apud Herod." nec in L. Ern., sed adi. nostrum de pers. ap. Luc. et Arist. Kust., comparans id adi., pro magnificus et magnus, (cui par Bg. e P.) cum μεγαλόφρων 1, 5, 2. c., quod similiter a pers. ad rem translatum sensu universo, pro μέγας; habente Stp. in v. τ. 3, 1441. F. m. et p. sq. C. act. cum pr. παρὰ et Lat. Bg., sed p. pr. G. i. fut τευξ. modo cum syn. pr ὑπὸ, quod cum nostra praep. iterum v. ap. Dem. 549, 4. 813, 17. coll. l. 10. sine Ind. et ap. Xen. Cyr. 1, 6, 10. m. p. 106. pen., cf. Z. Ind. et Hes. 2, 376. e. sine N., et ap. G. Th. 1171, 75. v. *consequi* cum Gr. τυγχάνειν, sed per aliam explic., quam hic, pro accipere et impetrare. De Ms. aor. pro fut. cum v. ἐλπ. habuimus alibi, sed ut h. l. cum P. etiam Mss. rel. maneant in fut., et error modo in litteris inciderit; sicut Ms. Ba. alius ordo in v. et inf. locato in medium, recurrens quoque deinceps, debetur librarii libidini ad laeviorem fortassis orationem, in vitato sic hiatu, et quia etiam alias ap. Gr. et Lat. verbum et inf. non solet claudere agmen, sed medius ire.

ἀφασία) Loquendi impotentia. *Oxon.* S. Emp. Hyp. 1, 20. 2, 16. *Leisn.* qui et sub N. Ox. „O. M. V. 110." cf. ad Hes. 1, 636. e., non coll. Suid. 1, 391. it. Schol. Arist. Th. v. 911. cum Bis., ubi, P. deserto, Bg. cum Sch. et partim e Stp. Th. 4, 53. i. „stupor, quo vox et sermo intercipitur, s. quum quis nescit, quid dicat. Herodi. l. 1. ἀ. — κ. haesitat, et nescit, quid dicat" ubi deinde tantum loca e Nostro, nisi illum e Plat. referas ad eandem notionem, qua de v. ad Hes. l. l. duo alia ex Eurip., ubi cum Bg redditur in ed. Barn. Iph. in A. v. 837. et Hel. v. 555. ἔκπληξιν — ἀφασίαν τε λ., *admirationem* et *stuporem*; quorum prius est quodammodo syn., ut Stp. comparat recte Hom. ἀμφασίη, quod Schol. exponit, ἀφασία, ἔκπληξις, ἀφωνία, cf. Hes. 1, 292. i. et Suid. 1, 148. m.

ὑπώπτευον μὲν τὰ λεχθέντα, πιστεύειν δὲ οὐ προσεποιοῦντο. κελεύει δὲ αὐτὸν συλληφθῆναι ὁ Περέννιος [1], οἷα δὲ μεμη-

quidem aliquid illa dicta accipiebant, nec tamen, quasi crederent, prae se ferebant. 14. Iubet autem eum comprehendi Perennius ut furio-

1) Ms. Ba. περέννιος· οἷα δὲ μεμ., sed punctum in A. cum B. 2. R., ut nihil in B. 1. R. cum Ms. Bg., v. N.

ὑπώπτευον) E P. totam §. hanc sumsit Stp. Th. 2, 1391. F. m. (et nominatim) „*ea* dicta *suspicabantur*“ quae severa, ut et haec *suspectabant* illa *dicta*, s. suspecta habebant, s. *suspecta* omnibus *erant*, tamen sane fuerint obscuriora; ut Bg. recte discesserit; quanquam ad nostratium ingenium valuerint potius haec, *in* dictis *illis*, s. *super* illa *dicta* suspicionem *hauriebant*, bey *diesen Worten*; quia h. l. ὑποπτεύειν τὶ est, in re aliqua mali quid cogitare, s. de re ac super re, et suscipere cogitationem mali scelerisque cuiusdam, it. secundum dicta illa opinari ac cogitare tacite, secum, aliquid mali imminere, s. putare, dicta illa minari et indicare aliquid mali, sceleris, insidiarum, s. propter illa dicta cogitare, Perennem aliquid mali in Commodum moliri; quibus par illud G. Th. in v. Bg., cum Gr. n. „occulta opinione aliquid malum putare imminere“ Commodo; cf. de Bg. in artic. τὰ cum particip. per pron., fere e P., 1, 8, 15., sed in καὶ per syn. τὲ Bg. de suo iterum; ut πάντ. h. l. restrictive, qui praesentes erant in theatro, praeter Commodum ac Perennem, s. omnes reliqui, quo de supra, quo redit P. *caeteri*, libere addentis illud *non* de *nihilo*, i. non sine causa, et μὲν cum δὲ mutantis in clariores concessivas *etsi* — *tamen*; unde Bg. partim, qui in sqq. eundem deserit e nostratium plane ratione, leviter immutato ordine Gr., quasi esset, οὐ πρ. δὲ πισ. s. οὐδὲ πρ. πισ., adhibens iterum formulam suam Lat., cf. §. 1. m., accepto v. πρ. pro indicare, declarare verbis ac vultu; ut pateat hic latius, quam 1, 6, 8.; qua ratione Bg. simul expressit neg. οὐ, aliis Inctp. fere peremtam cum hoc v., cf. Stp. 3, 440. i. „pro *dissimulare*, (ut hic P.) dicunt μὴ πρ.“ e Bud. C. 405, 23., qui addit „dr. et οὐ πρ (1340, 19. 43.) μὴ πρ. simulo *non*, h. e. dissimulo“ quo Lat., it. per *simulare* sine neg., reddunt etiam Vig. p. 442. i., ad Thuc. p. 198. N. 72. 573. N. 92. cum Abr. Dil. p. 815., lib. de V. med. W. p. 37. F. p. 30. e. 443. m. „frequentissimum est hac notione in Herodiano“ sine loco, Ind. Ael. V. h. Fisch. The. et Pal. it. Xen. Mor. Ἀνβ. cum Cyr. it. Z. et Pol. cum Bach., cum Bg. etiam, ut et Ind. Dion. Cas. et ib. p. 993. N. ad §. 89., sed cum neg. sine Ind. ap. Dem. 59, 26, 104, 4. 147, 14. Thom. M. p. 753. Suid. 3, 197. i. οὐ μὴν προσεποιήθη, ἀντὶ τοῦ ἐφανέρωσεν, ἐνεδείξατο, 204. e. Hes. 2, 1050. m. 1044. m. N. 31., sicut in hoc v. cum inf. tota res potest inverti, ut neg. videatur pertinere ad inf., πρ. δὲ, οὐ πισ., quod nostratibus aptissimum, *doch* thaten *sie*, als *wenn* sie *es* nicht *glaubten*, tamen et alterum habentibus, *doch* thaten *sie* nicht, *als wenn* rel.

κελεύει) P. deserit Bg. tum ordine severo, per nominativum in fine enunciationis et finitum v. in fronte, tum in substituto nomine pro pron. αὐτ., cf. §. 12.

οἷα δὲ) For. καὶ οἷα δὴ μεμ. *Steph*. Quam audacissimam coniecturam, ab isto

νότα [m] καὶ ψευδῆ λέγοντα [n] ſum et vaniloquum, igni

m) μεμην. ſic ſine Iota in B. 2. R. al. n) Comma hic abfuit modo in Baſſ.

verbis Lat. datam ad m. P., ſed non ab Ing. probatam, repetiit Sch. ſine criſi in v. δὲ, praemiſſis „οἱ. δὲ, ac *pro*“ e P., quem, ſicut et Stp. rem, deſerit Bg., auſus tamen copulam *que* interſerere ante alterum inf., ſublato δὲ, quaſi e ſq. ſyllaba με ortam eſſet, aut δὲ illo in δὴ cum Stp. mutato, pro *ſcilicet*, nec tamen in Vs. expreſſo; certe ut pendeat comma in Ms. Bg. poſt λεγ a δὲ hoc eiecto, quod ille non animadvertit, pro τὲ hic ſtare, ut tamen iam oſtenderat P. ſuo *ac*, intra inf. utr. poſitum, ut rectio eſſet, ὁ δὲ Πεϱ. κελ., αὐτὸν συλλ. καὶ, οἷα μεμ. κ. ψ. λεγ., π. παϱ., quod noſtrum καὶ Herodianus cum δὲ commutavit, ſorte ob mox idem καὶ poſt μεμ.; unde omnia videntur plana, et poſt λεγ. comma ſublatum a nobis, ut magis appareret, δὲ cohaerere cum inf. ſecundo; ſuper οἷα hinc tacentibus Stp. Th. Bud. C. 1372, e. aliisque, ad 1, 3, 5. laudatis, ſed Sb. Ind. ex h. l. vertente „οἱ. δὴ, *veluti*“ qui adeo, ut alii, δὴ non reddens, cf. ib., coniecturam Stp. ex parte amplectitur; ubi neceſſario et καὶ Stp. ſuſcipiendum ſit, ſi ſeries orationis atque conſtructionis ſibi conſtare debeat, quia alioqui alter inf. ſequitur per aſyndeton, quo hic non opus, ut nec iſto δὴ poſt οἷα, quod ſolum occurrit ſaepe, eſtque nihil, quam exquiſitum neutrum plur., pro ſing. οἷον, et utr. pro adv. aliquo, et i. q. ἅτε, ὡς, Lat. *quaſi*, et Sb. illud, et Bg., rel., cf. 1, 3, 5., quibuscum additur participio hic etiam. Tum, ſi illi poſtponitur δὴ, aut δὲ etiam: e contextu ſemper iudicandum eſt, quid iſta ſubiuncta ſibi velint. Nam ab initio quidem enunciationum, poſt punctum, δὴ erit *igitur*, et δὲ adverſ. *autem*, ſed in media oratione δὴ *ſcilicet*, at δὲ i. q. copula τὲ ſ. καὶ, ut hic. Quem quaſi canonem interpretandi qui adhibiturus eſt in legendis ſcriptoribus, is ſenſum ubique reperiet commodum. Sic ap. Herodt. 1, 61. p. 29. l. 46., ubi, poſt punctum, ab initio eſt οἱ. δὲ παίδων λ., non male vertitur *verum quum*, quia οἱ., ut Lat. *quippe*, ut, *utpote*, mutari poteſt in cauſalem *quum*, cum, *quia*, in primis, ubi ponitur cum particip., ut ib. quoque; ubi et libere Lat. *verum* praeponitur, pro ſeveris *quum vero*. Sed ib. 1, 66. p. 31. e. οἱ. δὲ non bene Vs. *ex quo*, pro *ut vero*, ſ. *ſed utpote*, et 2, 28. p. 115. l. 36., ubi eadem res, quae noſtro loco, videtur eſſe, ut οἱ. δὲ ſtet in oratione media, °ſi ſumatur, κατανοέειν habere poſt ſe primo ἐούσας particip. pro inf., deinde ſimul etiam alium inf. μὴ δύνασθαι, ubi adeo recte N. Valck. δὲ tuetur contra Gron., ubi Vs. *quippe*, ſolum οἷα exprimens, ſed Vig. p. 121. ex iſto loco „οἷα δὴ — utpote *autem*“ quod eſt potius οἱ. δὲ, male etiam converſum ib. 1, 189. p. 89. l. 35., at recte 3, 25. p. 206. l. 52. ſed *veluti*, ubi et οἷά τε V. L., e gloſſa, ut pro οἱ. δὲ aliis in locis potius legendum οἱ. δὴ, pro *utpote ſcilicet*, cf. D'Orv. Ch. p. 461. m., quomodo intelligo et loca Ind. Dion. H. S. T. 1. et ap. Abr. L. Ar. p. 70. e., cuius locus e Thuc. 8, 84. p. 555. l. 2. *ut* redditur, ſed prior e Xen. Cyr. in Ind. Mor. *utpote*, at in ed. Th. V. 1. p. 17. *ut*, ubi cum particip., vertendum libere *quia ſcilicet*, cf. de οἷα ſolo, ſine δὴ, Thuc. 2, 5. p. 100. l. 11. Vs. *quippe quod*, pro ſimpl. *quod*, i. quia, ſed de οἷα, pro οἷον, cf. ad Luc. 2, 59. l. 36., ad cuius locum v. Fiſch. Anacr. 4, 7. p. 12. a. e.

μεμην. λ.) Sch. ψ. „λέγειν, falſa *dicere*“ deſerto P., unde, vel etiam e Stp. ad m. P., mutat Bg. participia in adi., ſine neceſſitate, ſed tamen

πυρὶ παραδοθῆναι. ὁ μὲν δὴ ἀκαίρου παῤῥησίας τοιαύτην ὑπέσχε δίκην. οἱ μέντοι περὶ	que tradi. Ille itaque intempestivae libertatis tales de- 15. dit poenas. Qui vero circa

in poftr. cum vicinitate quadam in compofitione et notatione; monente Stp. Th. aliunde 2, 768. e. recte in notionem v. μαίνεσθαι „aliquando accipi pro παραφρονεῖν, ficut et *furere* et *infanire* ap. Lat., et tam de dictis, quam factis, ufurpari" ut h. l. fane eft, non compotem effe mentis cogitationisque, ac nefcire, quae loquaris et agas, et proinde loqui aegri fomnia ac res vanas; unde ftatim fubiicitur ψ. λ. *mendacia*, falfa *loquentem*; non proferente Stp. 4, 716. c. ψ. neutrum fic fine articulo, fed cum eo tantum „τὰ ψ. λέγουσιν, ἢ τἀληθῆ" qui in fqq ad Arift. Eq. v. 64. poterat uti illis Suid. 3, 702. e. „ψευδῆ, ψευδῶς, καὶ ἐπὶ ὀνόματος, *interdum* adverbialiter *accipitur* pro *falfo*, it. *pro* nomine (adi. f. fubft. etiam) *ponitur*, *et* fignificat *falfa* f. *ficta*" it. *mendacia* fubft., non coll. ad Hef. 2, 1576. i., copulante Noftro perf. μεμ. pro praef. cum praef. λεγ., cf. Suid. 2, 529. e. μέμηνε, μαίνεται, infanit, *furit*, ubi et fine Iota, quod Stp. Th. fervat, fed variat etiam alibi, cf. Luc. 1, 225. l. 3., ap. quem tamen faepe editur cum Iota, v. Ind. et ap. Phil. in Flacc. p. 751. F. m. τὸν μεμηνότα συλλαβὼν, *illum* infanum *coniicere in carcerem*; in fq. formula nihil ferente Stp. Th., nec G. Th. formulam Bg., ubi tantum in fubft. „*dare* ulmos *igni*, i. imponere foco" quod fimplex et Gr. habent, v. c. Dion. H. S. T. 1. 364, 40. τὸν χάρακα π. δοὺς, caftris *incenfis*, et 619, 2., cf. Ind. v. π., ubi factum id in rebus, ut ap. Noftrum fepulturae caufa fucceffores dicuntur imperatorum mortuorum παραδοῦναι τὸ σωμάτιον πυρὶ 3, 15, 16. 4, 13, 16., fed ap. Zof. 1, 65, 6. ὃν — συλλαβὼν — παραδέδωκε ζῶντα τῷ πυρὶ, cum artic. fine difcrimine, *quem* comprehenfum *vivum* igni *tradidit*, Probus imperator eum, qui cum aliis Aurelianum et Tacitum necarat; quo de fupplicio nihil ap. Fabr. in bibliogr. ant. p. 754. fqq., nec alibi de caufa, utrum fumtum de mendace ac calumniatore, an univerfe de iis, qui graviffime peccaffent; tacentibus totam Noftri rem hanc Anglis ap. Heyn. H. 4, 1015. et Lampr. p. 488. fqq.

ὁ μ. δὴ) Bg. in δὴ aliter, quam 1, 8, 14., fed ad fenfum, ut §. 6., deferto P., cum 1, 4, 18. ὁ μὲν οὖν variante Noftro, ubi Bg. μὲν reddebat, hic neglectum non fevere, cum opponatur in fq. οἱ μέντοι, pro οἱ δὲ aliorum locorum.

ἀκαίρου π.) Leisn. in m. Ox. „O. M. V. 5, 20." ad adi. ἀκ., ubi Sch. „*intemp.* libertatis *dicendi*" partim cum P., e quo Bg. reddit mero fubft., non item Stp. Th. aliunde, nobis *Freymüthigkeit*, cf. L. N. T. cum Hef. 2, 885. e. fine N., ap. G. Th. in Bg. 75, 5. „libertas *fandi*, παῤῥησία, — hoc fenfu abfolute faepe Curt. Tac. Iuft. — *parrhefia*, dicendi libertas, (fine auctore, et in adi. cum Gr. n.) quod eft opportuno contrarium" non opportunum, cf. Ind. Xen. Cyr. cum Pol. Z., libere agente P. in pron., unde Bg. iterum in formula fq.

οἱ μέντοι) Opprimente P. formulam, accommodato nomine proprio ftatim ad fqq., cf. 1, 6, 22., reddit Sch. in „οἱ π. αὐτὸν, *fectatores* eius" obfcurius, fed profert L. N. T. Krb. p. 501. i. Nr. 13 haec „περὶ — circumfcribit perfonam f. nomen proprium, ut οἱ π. τὸν Κομμ. *Commodus* ap. Herodianum" fine numeris quidem, fed ut haud dubie huc refpicia

τὸν Κόμμοδον, ὅσοι τε εὐνοεῖν [o] προσεποιοῦντο, καὶ πάλαι μὲν ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι [p], (βαρὺς γὰρ καὶ

Commodum erant, quive illius ſe ſtudioſos videri volebant, cum et antea infenſo in Perennem animo eſſent, (odioſus

o) Ms. Ba. εὐνοεῖν αὐτῷ προσεπ. v. N. p) In Ms. Ba. verba βαρὺς — ὕβρει tantum commatibus includuntur. *Mart.* ut in A. cum B. I. L.

tur, cum nullibi praeterea ap. Noſtr. ita diſerte cum τὸν Κομμ. ſit οἱ περὶ, cuius vis illa exquiſita vix h. l. obtinet, in primis, quia omnia ſqq. et extrema διαβ ἐπειρ. modo de pluribus valent; ut et contra ſumit vulgari ratione L. Schw. p. 1074. e. „interdum huiusmodi locutio fautores, ſocios, comites, familiares denotat. Herodi. 1, 9, 15. οἱ — προσεπ. qui *circa* Commodum *erant*, et *quicunque* ſtudium *erga* eum *prae ſe ferebant*. Subint. ὄντες, ὑπάρχοντες, caet.“ diverſus a Bg. in ὅσ. τε, ubi variatur pro §. 1. καὶ ὅσ., cf. 1, 6, 2. m., ut de Bg. in τὲ 1, 4, 19. m., ſed cum Bg. etiam phraſi uſus ad v. εὐν., it. explens pron. αὐτῷ, e P. quodammodo, quod a Ms. additum eſt e gloſſa, cum non modo taceant Mss. rel., ſed nec cauſa appareat in vicinitate litterarum, quare exciderit, ductum e loco, ad ſenſum affini, §. 1. m., vel ex indole linguarum, addentium hunc dat. perſ., qui e pr. τὸν Κομμ. facile repetetur; redditurо me brevius, *quique* bene *ei* velle *ſignificabant*, latius hic, quam §. 13. e., patente v. πρ, praeterque verba ac vultum, quoque ad facta, cf. §. 1.

ἀπεχθῶς λ.) Sch. in adv. „ἀ. ἔχειν πρός τινα, *infenſum* eſſe *alicui*“ recte ſic comparans ſyn. formulam 1, 12, 11., ſubiecto noſtro loco ſine Vs., at Stp. Th. in adv. modo „ἀπ. ἔχων ſ. διακείμενος πρός τινα, qui odit, exoſus, *peroſus*“ quod poſtr. hic eſt P. liberius, pro ſeverioribus illis Sch., quia v. διακ. cum adv. tractatur, ut v. ἐχ., per v. ſubſt. et affine adi., eſſe inimicum erga aliquem ſ. alicui, i. odiſſe aliquem, et privum v. ἀπέχθεσθαι, cf. L. Ern. Suid. 1, 259. i. ἀπεχθὴς, ἐχθρὸς, et ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς γενησόμενος, non coll. ad Hel. 1, 447. i., ſed totam formulam Noſtri ap. Dion. H. S. T. 1., ubi et altera Stp. ἀ. ἐχ. πρὸς λ., pro qua Dem. ἀ. ἔχειν τινὶ, Lat. ut liceat ſevere reddere, *infenſe*, *inimice*, inimiciter *adverſus* Perennem *animati*, cf. in hoc poſtr. particip. cum Gr. n. G. Th. „*hoſtili* animo *adverſus* — principem *animatus*, Ulpian. — *male* animatus *erga* principem *exercitus*, Suet.“ ubi ſimilis illi Bg. abl. ſubſt cum adi., par ille per ſe adv., pro quo et per v. ſubſt. efferas, eſſe infenſo animo.

βαρὺς λ.) Dio tamen 72, 10. laudat, quod fuerit continentiſſimus, et totum Commodo imperium praeſtiterit, niſi quod Paterno fuerit caedis cauſa. *Leisn.*

De re ac diſſenſu cf. 1, 8, 2. e. ſq.: ſed Sch. in „ἀφ. *intolerandus* ſuperbia“ ut Stp. Th. 1, 722. C. m. modo „β. etiam *gravis*, i. e. moleſtus, odioſus, ut Herodi. 7.“ quod adi. alibi ap. Noſtr. eſt cum ἐπαχθὴς et ἀπεχθὴς, ut pro pr. formula ἀπ. διακ. quodammodo hic varietur, cf. β. cum adiuncto etiam ap. Luc. 1, 697. l. 83. βαρὺς αἰτῶν σὺ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς, *ſi petas*, gravis *videris* ac *moleſtus*, ſed abſolute ap. Dem. Ind. „β. homo protervia, inſolentia, importunitate, arrogantia *gravis*“ quae tamen adiuncta non inſunt per ſe in Gr. adi., cum hic diſerte addantur, ſed ap. G. Th. „*gravis*, βαρὺς, ἐπαχθὴς, (in ſqq. modo pro mo-

ἀφόρητος ἦν ὑπερηφανία καὶ ὕβρις.) τότε q καιρὸν εὔκαιρον ἔχοντες, διαβάλλειν ἐπειρῶν-

enim et intolerabilis erat superbia et contumelia,) tunc occasionem opportunam nacti, cri-

q) Unae Ing. τότε δὲ καιρ. v. N.

lestus, aut aliter, nec pro odiosus, quae tamen notio cum illa est coniuncta, at cum Gr. al.) *molestus*, — *odiosum* et *molestum est*, — omnis *arrogantia* odiosa *est*, tum *illa* ingenii *atque* eloquentiae *molestissima*, (ubi componuntur, ut syn., it. cum Grr. al.) *odiosus*, — qui molestus est, (757, 34. 40.) nihil *odiosius*, nihil *molestius*, — *alterum* est *gravius* et *odiosius*" unde servassem Lat. severius alterutrum; tenente Stp. ἀφ. cum Lat. Bg. de re tantum, cf. Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1., sed de pers. absolute Ael. V. h., cum dat. pers. Zos. 1, 6, 3. e. 1, 13, 6. 1, 20, 5.; et simul cum adiuncto syn. ἀνεκτὸς Plut. de discr. ad §. 382. sine Ind. Krg., (pro quo Dem. sine Ind. 578, 17. οὐ γάρ ἐστι φορητὸς ἄνθρωπος,) sed cum dat. rei s. modi, ut hic, Thuc. 312, 40., cf. Suid. 1, 397. m., non coll. ad Hes. 1, 646. e., sed ap. G. Th. in Bg. de pers. quidem, at non cum abl. aliquo rei, ut nec in „*intolerandus*, ἀφόρητος, i. q. intolerabilis" sed cum tali abl. forte Ind. Tac. v. *intolerantior*; Nostro amante adi. cum hoc casu, adiuvando illo per pr. ἐπὶ, cf. 1, 2, 3. e. λαμπρ., ut de subst. ὑπ., hic in malam partem, ap. Stp. Th. sub Lat. Bg. „idem cum ὑπερηφανία. Herodi. l. 1. β — ὑβ." e P., cf. Hes. 2, 1462. e. sine N., Dem. 577, 17. cum adiuncto syn. ὑπερηφανίας, ut cum aliis Luc. 1, 366. l. 68. 473. l. 81., cf. p. 63. i. et 61. l. 86., sed cum praep. ap. Suid. 3, 545. e., ut bonam in partem Ind. Dion. H. S. T. 1., ponente Nostro cum hoc quoque per copiam syn. alterum ὑβ., ubi Stp. Th. 3, 1713. G. i. „β. γ. κ. ἀφ. ἦν ὑπεροψία καὶ ὕβρις, superbia *eius* et *contumelia* erat *intoleranda*" memoriter.

τότε) For. τότε δὲ καιρ., ut haec respondeant illis καὶ πάλαι μὲν ἀπεχθ. *Steph.* Ea aemulationis aulicae ars et consuetudo est, ut cupide arripiant occasiones premendi alter alterum, qui sibi semper mutuo imminent. Etiam cum abest fastus et superbia, quae Perennem exosum reddidit, ipsa dignitatis aemulatio infestos affectus ciet. Eundem ludum lusit, accommodato plane ad hunc historici locum exemplo, Craterus adversus Philotam ap. Curt. 6, 8, (2.) *Erat is Philotae ob aemulationem dignitatis adversus.* Ergo, cum audiret, reum agi Philotam criminis maiestatis, suspectumque contumaciae iam pridem regi fuisse, sciret, *non aliam premendi inimici occasionem aptiorem futuram ratus*, *odio suo pietatis praeferens speciem*, (§. 4.) asperrime in eum sententiam dixit (§. 5. sqq.) *Boecl.*

Properanter nimis et hic recipientibus Ing coniecturam Stp., haud dubie iterum ductam e P. „*nacti* que *opportunum tempus*" ubi copula compareret, recte non obsecutus Bg., ut seriem orationis adiuvaret, non modo resolvit superius particip. διακειμ. cum Stp. ad m. P., sed quoque καὶ illud ante πάλαι recte intellexit pro *etiam*, a Stp. ibi neglectum, et denique μὲν cum eodem ib. oppressit, innuens ita, opinor, μὲν positum esse absolute, nec δὲ sequente, ut Lat. *quidem*, in primis post adv. temporis, quale hic πάλαι, post quod est iterum μὲν 2, 1, 16., ut adeo non opus sit illo Stp. δὲ, quanquam id per se hic ob similes litteras in τότε

το. ἐχρῆν τε ἅμα [r] τὸν Κόμμοδον τὴν ἐπιβουλὴν ἐκφυγεῖν, καὶ τὸν Περέννιον σὺν τοῖς παισὶ [f] διολέσθαι κακῶς.

16. minari conabantur: oportebatque simul Commodum insidias effugere, et Perennem cum filiis male perire.

r) Ms. Ba. et Vi. ἐχρῆν τε ἄρα τὸν Κ., sed Ing. ἐχρῆν δὲ ἅμα λ., v. N.
f) Ms. Vi. παισὶν διολέσαι κακ. v. N.

potuerit excidere. Sed ad Nostri seriem perspiciendam proderit insuper animadvertere non tantum plura iterum particip. hic, sine copula iuncta, verum etiam posterius particip. ac membrum τότε — ἐχ. exquisite interiectum orationi mediae, cum proprie debuerit stare post ἐπειγ. et in fine §. atque enunciationis, intelligendum illud cum pr. διακειμ. eadem in notione causae, similique resolvendum causali, cum f. quia; retinente v. ἐχ. vim suam, quod Bg. e P. ad sensum convertit cum Stp. ad m. P., qui in Th. formulam ἐχ. καιρ. modo affert 2, 10 E. e Thuc. sensu alio, ubi 1, 42. p. 32. l. 11. de re; ut Lat. formula Bg. potius est alia Gr., etsi syn., z. εἴργειν, qua de infra; supplente pron. αὐτὸν ad v. διαβ. P., non item Bg. aut Ms., cf. §. huius initio.

ἐχρῆν λ.) Malim ἐχ. δὲ ἅμα λ. *Steph.* iterum e P., ubi et Mss. ἄρα compareт, sed quoque res alia „*sed* scilicet *ita* futurum *erat*, ut *et* Commodus *insidias evitaret*, et *Perennius* etc." e quibus legas ἐχρῆν δὲ ἄρα ἅμα τὸν Κ. λ., cum illa duo *et* — *et* clare referant Gr. ἅμα — καὶ, sed ob ἅμα facile exciderit simile ἄρα, quod ap. Nostr. est post δὲ cum alibi, tum in similibus locis formulisque 1, 16, 1. ἔδει δὲ ἄρα ποτὲ κἀκεῖνον παύσασθαι μεμηνότα, καὶ λ. et 5, 3, 1. ἐχρῆν δὲ ἄρα Μακρῖνον — ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν ἀρχὴν καταλῦσαι, quorum in primo καὶ — καὶ respondet nostro ἅμα — καὶ, a Bg. redditum, ut syn. τὲ — καὶ 1, 8, 10. e. Sed τὲ ac δὲ saepe confusa; ut tamen τὲ pro δὲ valere possit, cf. 1, 6, 3 e., aut etiam sua vi, et P. versatus esse libere, cum et Bg. toleret vulg. Sed Mss. ἄρα consistit cum utr. τὲ f. δὲ, pro P. *scilicet*, cf. Exc. ad 1, 2, 8. Stp. Th. 1, 503. E. m., e Bud. C. 1275, 27. Vig. p. 473. Nr. 3. sq., ad Dev. p. 69. N. 1. cum Hoog. Op. p. 113. Nr. 10. sq., ac post δὲ ap. Xen. Cyr. 1, 3, 8. i., ubi Z. Ind. redditur etiam *haud dubie* et *sane*, quae h. l. etiam procedunt; reddente Sch. in ἅμα cum Bg. Sed ἐχρῆν, ut et syn ἔδει, pertinet ad Nostri placitum de fato, cf. Stp. 4, 620. e. „sed et hoc sciendum est, ἐχρῆν f. χρῆν interdum poni pro *fatale erat*" sine auctoritate, ad Dion. Cas. p. 392. l. 93., ubi ad ἔδει γὰρ, (quo et Noster utitur 4, 12, 5.,) prolatum ex App. χρῆν γὰρ, sed super ἔδει isto sensu nihil ap. Stp., nec quid ap. G. Th. in v. *decet*, oportet, *fatum*; ut tamen compares Liv. 1, 4. i. debebatur *fatis*, cf. ap. Dem. sine Ind. ἐχρ. 162, 25. 234, 21. 246, 1. 248, 2. 22. sq. 292, 1., sed altera forma χρῆν 293, 10. 16. 326, 5. 602, 4., Bg. deserente P. in v. ἐκφ. tempore, sed totam formulam nesciente Stp. it. G. Th., ut Noster scripserit modo ad analogiam et nominatim ad Lat. Ind. Corn. N. *effugere* insidiantes *sibi*.

σὺν τοῖς παισὶ λ.) Ms. ν ἐφελκ. ante consonam iam adfuit, sed praeterea confusae finitiones σαι et σθαι aderunt infra, cf. §. 11. e. v. δι. ad Hes., P. deserente etiam Sch. in δ. „med. interire, κακ. male *interire*" quod Lat., ut et Bg., est e consequenti, cum sit proprie pass., ut redditur aliunde a Stp. Th. *interimi*, it. vicinius *disperire* ac *disperdi*, ubi modo in adv.

ἦλθον γὰρ μετ᾽ οὐ πολὺ στρατιῶταί τινες [t] λαθόντες τὸν τοῦ Περεννίου παῖδα [u], καὶ νομίσματα ἐκόμισαν, ἐκτετυπω-

17. Venerunt enim non multo poſt milites quidam clam Perennis filio, ac numos attulerunt, expreſſam haben-

t) Comma hic fuit in B. 2. al. u) Hic colon in Ms. Ba., ut punctum in B. 1. L. et B. 2. R.

κ. habet cum eo affinia ἀπολέσθαι et ἀπολέσαι, e Dem., (ignorante Ind., ut et haec 87, ult. 99, 24. 315, 24. 580, 9. 883, ult.) ſed ut non explicuerit, quid cum adv. id ſignificaret, at G. Th. 190, 8. *male* — „*mori* Plin. ep. 3, 16, (11.) i. difficulter, (ſed ſine explic. l. 57.) male *perdere*, κακῶς ἀπολέσαι" it. in v. Bg. e Stp. ad m. P. 789, 100., comparante me dicta ſuper κακῶς θανεῖν a Cup. Obſ. 1, 8. p. 5. ſqq. et ſuper *peſſima morte* ab Ern. ad Tac. An. 2, 71. m. N. 4.. ut *male perimi* ſ. *perire*, de perſ. ac morte dictum, ſit mori non naturali modo, ſed violento ac turpi, nec placide, ſed acerba ratione, nec cum honore, ſed turpiter ac foede, cum dedecore, nobis *ſchimpflich*, ſchmählich *umkommen*, in primis de perſ. magni loci, ut hic, per gladium, laqueum, crucem, rel., ſicut Perennis pater traditur violenter necatus, noctu capite ei abſciſſo, §. 19., ſed et filius §. 23. per aliquos occiſus, cf. v. δ. de 1e ap. Thuc. et Heſ. 1, 999. m. ſine N., reddente Bg. compoſ. per ſimpl., ſed G. Th. „*diſpereo*, διαπόλλυμαι, ita perire, ut res diſſipetur in partes, (e notatione, ſed deinde i. q. ſimpl.) perire, — *male partum* male *diſperit*, Plaut. (ſine explic., etiam in N., ubi adv. eſt i. q. malo inhoneſtoque modo, contra leges ethicas, cf. Abram. ad Cic. Or. Phil. 2, 27. i.) *diſperii*, i. q. perii, ſ. actum eſt de me, ſ. interii, (quae proſunt ad §. 11. e.) *depereo*, ἀπόλλυμαι, παραπόλλυμαι, valde perire, (ſed mox per ſimpl.) deperierunt *naves*, i. perierunt, — pro mori Cic." cf. Niz., ut alterutri v. hic fuiſſet locus.

μετ᾽ οὐ π.) Bg. e P. fere, tacentibus de hac formula Stp. Th. L. Ern. et N. T. Fiſch., non item Schw. p. 900. a. i. 1135. b. e. „paulo *poſt*" et Krb. p. 541. i. „μ. ὀ. π. ſc. μέρος τοῦ χρόνου, non *adeo* multo *poſt*" cum poſſit et alia ſtatui ellipſis, cf. 1, 8, 10. e. et ad L. Boſ. p. 84. m. διὰ πολὺ e Schol. Thuc. „διάστημα χρόνου δηλονότι" ut pro noſtro eſt ap. Dem. ſine Ind. 133, 27. μ. οὐ πολὺν χρόνον, etiam ap. Ael. V. h. Ind. v. μ., ubi noſtrum redditur cum Bg., ſed Fiſch. Pal. v. μ. „χρόνον, non *ita* multo *poſt*" addita particula *ita*, ut a Krb. ante *adeo*, pro Lat. *admodum* ſ. *valde*, noſtroque, *ſehr*, eben, *gar*, cf. 1, 3, 8. m. ad πολλοῦ, Ind. Corn. N. et Hor. Turſ. p. 459. m., ſed ap. G. Th. „*multo*, πολλῷ, πολὺ" cum formula Bg., ſed ſine animadverſione, etiam in Corn. N. Ind., ubi et Gr. ordine, *poſt* non *multo*, ut ap. G. Th. in praep. e. *poſt* haud *multo*, fere ut hic P.; tenentibus noſtratibus plenum, *nach* nicht *vieler*, langer *Zeit*, (cf. 1, 6, 24. ſyn. οὐ πολλῷ χρόνῳ, pro quo variatur hic,) ſed et ellipticum quid, uſurpatum a Vern. rec., *nicht* lange *darauf*, ſcil. *Zeit* ſ. *Zeiten*. Pro Sen. „eo *inſcio*" Bg. e P., cf. ad §. 3., quo in λ. cum acc. perſ. manet eadem vertendi ratio per adv. ſ. praep. illam Bg., quae quoniam a ſuo verbo, hic ἦλθ., non ſolent divelli commate: melius poſt τιν. comma omittitur.

νομ. ἐκομ.) Bg. e P., at Stp. Th. in v. νομ. hinc ſine Vs., (cf. Z. Xen.

μένα [x] *τὴν ἐκείνου εἰκόνα.*	tes illius imaginem: cum
λαθόντες δὲ [y], *καίτοι* [z] *ἔπαρ-*	18. que fefelliſſent, quan-

x) Ms. Ba. etiam ſic habet. *Mart.* etiam tacite Mss. rel., cum edd. v. N. y) Hoc comma erat in B. 2. L. al. z) *καί τοι* diviſum in A. 1. al., quo de non amplius monetur.

Cyr. et Pol.) ſed 2, 319. G. in v. *κομ.* non memor huius loci, ubi ponitur abſolute, pro portare ſ. ferre ſecum, in marſupio et manibus, cum demum §. ſequente exprimatur caſus perſ. tertius, cui attulerint, cf. L. N. T. Ind. Xen. Cyr. et Dem., ſed ſine Ind. Ael. V. h. 2, 7. p. 82. m. 3, 20. p. 285.

ἐκτετυπωμ.) Vel *ἐντετ.* *Steph.* nihil tamen novans in Th. v. *νομ.* in N. pr., ſed plane tacens in *εἰκ.* et v. „*ἐκτυπόω*, — exprimo, effingo, (quod ne tenet quidem in paſſ., ſed affine) *ἐντυπόω*, *imprimo*, ut *ἐντετύπωται οὐλὴν τῷ μηρῷ*, femori *cicatricem* habet *impreſſam*" ſed Sb. Ind. hinc „*ἐκτ.* pro *ἐντετ.*" de more, dubitans de lect. vulg., aut explicans eandem, mihi ut repertum ſit v. noſtrum, praeter Poll. 9, 131., in act. ap. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 2. et Dion. Caſ., ubi et alterum *ἐντ.*, et inter alia hoc, *τὸ νόμισμα*, — *ὅσον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐντετυπωμένην εἶχε*, (quae eſt illa formula Bg ac Stp., in v. paſſ. cum acc. rei, per auxiliare v. *habere* et participii caſum accommodatum ad caſum adiuncti ſubſt.) ſed ap. Suid. modo *ἐκτυποῖ*, *ἐξομοιοῖ*, ut Heſ. tantum *ἐντ.* 1, 1264. e ſq., unde per ſe rectum ſit utr., et vulg. non tentandum ſine Cod., cum et Lat. Bg. de imagine uſurpetur, frequentiusque altero v. *imprimere*, cf. G. Th., et conſtructio ſtabiliri queat ex eodem altero, aſſumta praep. quadam, v. c. *κατὰ* ſ *διὰ*, ut dicatur *quid* impreſſum *per* rem aliquam, ſ. re aliqua, (Virg. A. 5, 536. *craterem* impreſſum *ſigni*,) ſ a re aliqua, cum ei eſt impreſſum aliquid, ſ. aliquid impreſſum habet, atque adeo *numus* impreſſus *alicuius imaginem*, pro numus, cui impreſſa eſt imago, ſed *numus* expreſſus *alicuius imaginem*, pro quoad ſ. ſecundum imaginem, quod tamen erit i. q. in quo eſt expreſſa imago, et redibit deinde ad prius, cui impreſſa eſt imago; pro quibus ſane Lat. dicitur potius *numus* alicuius *imagine* eſſe *ſignatus* ſ. percuſſus, quod poſtr. hic P. habet, cf. G. Th., praeter v. *moneta* Nr. 3. ſq., in iſtis v.; tenente Sch. in „*εἰκ.* imaginem *in* nummis *impreſſam*" ubi G. Th. nihil, ſed in v. *mon.* l. l. „typus ſ. forma, numis impreſſa, — *denarii* duo — *una* moneta *impreſſi*" i. in materia ſ. maſſa, rudi adhuc et vacua, a typo ſ. exemplo preſſi percuſſique. Tum pron. *ἐκείνου* haud dubie refertur ad proximum *τὸν τοῦ Περ. παῖδα*, etſi nihil aliunde habeo in rem ipſam ac numos, a Perennis filio percuſſos ſua imagine.

λαθόντες) Cum in Ms. Bg. tantum reperiſſemus „*cum* que *patefeciſſent* rel." ubi poſt *que* caetera ſcriba omiſerit: explevimus interpretationem, et, quia Bg. reſolverat participium, tenuimus eandem rationem, *λαθ.*, cum acc. perſ. iterum, interpretati per Lat., quod ſimiliter cum Gr. ponitur, pro latere, et cum acc. tali etiam, ubi *aliquis* dicitur *fallere* ſ. latere *aliquem*, cum facit aliquid inſcio et clam aliquo; ut ſenſus ſit, cum id feciſſent inſcio Perenni et clam ipſo, cum veniſſent ab exercitu, in urbem, in aulam, ad Commodum, clam Perenni patre, ita, ut nihil ſentiret eius rei; quo et redit, ſi quis, ut Bg. ipſe alibi, adhibeat *ἓν διὰ δυοῖν* in participiis, per copulam iunctis, *λαθ. καὶ — δειξ.*, ubi, *καὶ*

χον ὄντα [a], τὸν Πεϱέννιον, καὶ δείξαντες τῷ Κομμόδῳ τὰ νομίσματα, διδάξαντές τε [b] τῆς	quam Praefectus erat, Perennem, et oſtendiſſent Commodo eos numos, ac patefe-

a) Hic nullibi comma erat, v. N. b) Mss. tres δείξαντές τε λ. v. N., ſed B. 1. R. διδάξαι τά τε τῆς λ. mendoſe.

copula omiſſa, e particip. λ. fiet adv. λανθανόντως — δείξαντες λ., per Lat. *clam* exprimendum hic, quia hoc regit caſum aliquem, qui hic cum λ. adeſt; unde habeas, *clam* vero, *quanquam* Praefectus *erat*, Perenni *patre* cum *oſtendiſſent* Commodo *numos* eos, *ac* patefeciſſent *inſidias*, ſ. *cum* vero, *quanquam* Pr. *erat*, clam *Per.* patre *oſtendiſſent* rel., ſ. *cum*que, *quanquam* Pr. *erat*, clam *Per.* patre *oſtendiſſent* rel., de ratione Bg., ſumentis iterum δὲ pro τὲ e P. „*eos* que *ignaro* etiam *Perennio*" a quo libere additum *etiam*; niſi quis putet, eum habuiſſe ſimul in ſuo Cod. καὶ, quod ante ſimile καίτοι exciderit, cum Noſter interdum per δὲ καὶ pergat, quanquam et per ſolum δὲ, cf. 1, 3, 13., monſtrante P. praeterea bene ordinem ſeverum, λαϑ. δὲ τὸν Πεϱ., καίτοι ἐπ. ὄντα, quem mutarit Noſter ob laevitatem, vel novitatis ſtudio; unde et omiſerit pron. αὐτὸν, quod ad τὸν Πεϱ. requirebatur ob pr. aliam in ἐκείνου perſonam, ut eſſet *ipſum Perennem*; quo et P. illa particula pertineat, ſumta pro etiam adeo, cui par eſt interdum illud noſtrum pron. *ipſum*; ut P. libere addiderit; quanquam multo dilucidius erat, ſi Noſter dediſſet τὸν Πεϱ. τὸν πατέϱα, quod ſupra ſupplebam. Tum Sch. „καίτοι — cum particip. „quo monet bene de rectione, tacentibus Stp. Th. Bud. C. et Hoog. Op., ubi tamen de καίτοι γε p. 614. Nr. 16. hoc uſu, ſicut de noſtro ap. Dev. p. 186. i., qualem rectionem habent et Lat. conceſſivae, in quibus deinde reſolvitur participium in v. finiti temporis. Sed Stp. 1, 562. D. m. „ponitur etiam interdum ἔπαϱχ. ſine adiunctione; et ſic utitur Herodianus quoque, ubi P. interpr. *Praefectum*" ſine loco, cf. 1, 8, 2. m., ubi et dictum, quanta ap. imperatorem eſſet Praefecti Praet. auctoritas et familiaritas, ut iſti ſemper adeſſet, ac velut a latere, ut nihil ſine eo fieret, ac nemo ad ipſum veniret, aut quid referret, niſi conſcio et volente Praefecto illo; quod et ex h. l. firmatur, ubi Noſtri hoc, *quanquam* Pr. *erat*, valet i. q. tam familiaris, tam praeſens et vicinus vigilque, ut omnia per eum fierent, et ad principem venirent. Nihilo ſecius milites iſti, quomodo adirent ipſum imperatorem, repererunt, haud dubie per inimicos Perennis, quos Noſter ſic recte atque utiliter §. 15. praemiſerat, qui fuerint circa Commodum, abſente interdum Perenni, tanquam ad veſperam et noctem, ubi domum ille abiiſſet ſuam, cum ipſi in aula perpetuo degerent, etiam noctu, cf. 1, 6, 2. Denique Sch. in „δειξ. quum *oſtendiſſent*" fere nobiſcum, quibus in reddendo artic. per pron. praeiverat P., ignorante Stp. v. δεικν. cum dat. perſ., cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

διδάξ) Perperam in Cod. ſcriptum eſt δείξαντες. *Stroth.* Recte, ſed ut neſcias, ſitne vitium e pr. v. repetito, quod adhuc in memoria recenti fuerit, cf. 4, 1, 7. m., an gloſſa, quaſi quis in marg. voluerit ſenſum docere ac comparare cum pr. v., quia ſane διδάσκειν hic ſumitur improprie, ut Lat. *docere*, et pro δεικν. „oſtendere, i. e. declarare, manifeſtum facere" ap. Stp. Th., qui in v. διδ. tacet de hac notione cum L.

ἐπιβουλῆς τὰ λανθάνοντα [c], cissent insidias latentes, ipsi αὐτοὶ μὲν ἔτυχον μεγάλων quidem consecuti sunt magna δωρεῶν. ἀγνοοῦντος δὲ ταῦτα 19. munera, ignoranti autem

c) Ms. Ba. τὰ λανθ. τῆς ἐπ. v. N.

Ern., cf. (praeter alia Ind. R. Or. V. 4. Dem. Ael. V. h. Xen. Bach. et Cyr. Z. Gs. Chr. Long. Mor. Fisch. Aesch. cum Pal., If. Ev., Abr. Aesch. T. 1. cum Dil. Th. et Arist. Kust.) in Ind. Xen. Cyr. Z. et Fisch. The. „διδ. *docere*, de eo, qui narrat aliis aliquid" quo et referas duo loca extr. Ind. Thuc., quorum in primo Vs. diserte habet *narrare*, cf. Abr. Dil. p. 161. i. et ad Thuc. 547, 21., ubi Vs. servat Lat. severum, quod G. Th. cum Gr. n. „cognitionem dare" quocunque modo, etiam extra scholam, ut Sch. „quum *patefecissent*" fere cum Bg., e P. partim, ap. G. Th. „detegere, manifestare, palam facere, — *patefaciendum* mihi, h. e. declarandum" quae et ipsa sunt pr. δεικν. Sed in sq. τῆς ἐπ. τὰ λ. alius Ms. ordo est Glossatoris, ob laeviorem orationem, ut hiatus caveretur, sed a Nostro sic institutus, opinor, non tam, quod novitatis studio iterum displiceret ordo vulgaris, quam potius, ne quater concurrerent τάς τε τὰ τῆς syllabae, ab eadem incipientes littera; nihil dante Stp. Th., sed Sch. „ἐπ. insidiarum *totus* ordo *occultus*, λ. *secreta* insidiarum, *totum* ordinem *latentem*" partim e P., quorum medium assequitur formulam Gr. aliquo pacto, non tamen repertum ap. G. Th., sed simile 545, 37. 48. occulta *insidiarum*; resolvente Bg. formulam in casus eosdem, ut sit i. q. τὴν ἐπιβουλὴν λανθάνουσαν, quod est diserte infra 4, 4, 6., quae formula e neutro participii plur. cum gen. subst. similis est illi e neutro adiectivi cum gen. subst., v. c. τὸ πλεῖστον τοῦ στρατιωτικοῦ 1, 13, 4., hic ut suppleas subst. πράγματα s. μέρη, quasi cogites insidiarum rationes, περιστάσεις, modum; tacente L. Bos. Lil., etiam G. Th. ad illud ante simile, ubi expleatur subst. *negotia*, sed ib. modo in adi. 545, 24. *nullae* sunt *occultiores* insidiae, *quam* hae, *quae* latent *in simulatione officii.*

αὐτοὶ) Nostro adhibente iterum pron. hoc, (ubi Sch. cum Bg.) ut opponat sequenti τοῦ Περ., sed variante cum §. 12. per v. act. et adiuncta syn., tenet Stp. Th. in subst. tantum similem phrasin Isocr., ap. quem et in Paneg. init. οὕτω μεγάλων δωρ. ἠξίωσαν, cf. ed. Mor. p. 20. e. 23 m. p. sq. i., ubi Ind. „δ. praemium" quae notio et hic apta, cf. Ind. Evag. ex 13. i. et Dem., cui add. 80, p.

ἀγνοοῦντος) Atqui Zonaras aliam longe rationem affert Perennii interfecti. Quippe cum tumultuantes in Britannia milites compescere voluisset, nonnulli clam Romam profecti sunt, quos Commodus ita excepisse dicitur, Ὦ συστρατιῶται, τί βουλόμενοι πάρεστε; οἱ δὲ, ἥκομεν, ἔφασαν, ἐπεὶ σοὶ ἐπιβουλεύει Περέννιος, etc., quocum Lampr. consentit. *Oxon.*

Ad Lampr. p. 490. m. locum, supra §. 4. i. prolatum, nihil in N., sed ad Dion. Cas. p. 1211. N. §. 57. e. ac 59. „quare haut scio, an multum fidei hoc loco habendum sit Herodiano 1, 9., qui, hanc seditionem prorsus tacens, longe diversam interitus Perennis caussam narrat, quam pluribus ibi legi malim. — Pessime contra de Perenni sentiunt Lampridius et Herodianus, et difficile est, utra in parte veritas consistat, pronunciare. — Quanquam vero Dionem hic falsum esse iudicat Paul. Voet in N. p. 110. tamen Herodianus non tantum omittere vera, sed et afferre

τοῦ Πεῤῥεννίου, μηδέν τε τὶ [d] haec Perenni, nec quid ta-
τοιοῦτον προσδεχομένου, νύκ- le expectanti, noctu Com-
τωρ ὁ Κόμμοδος πέμψας [e], modus per submissos abscin-

d) Ms. Ba. καὶ μηδέν τι τοιοῦτ. sed Ing. μηδέν τε τοιοῦτ. v. N. e) Hoc comma erat in A. al. v. N.

plurima inaudita videtur, quae, si vera fuissent, Dionem fugere non poterant, qui tunc iam rebus interfuit senator, caet." Hic Bg. e P. mutat gen. conseq. in dat., pendentem a v. sq. ἀποτ., ne opus sit in hoc v. explere dat. pron. pers. αὐτῷ.

μηδέν τε) Particula τὶ redundat, (cf. repugnantem Sch. supra 1, 5, 5. m.) nisi scribas μηδέ τι τοι. *Steph.* Primo Ms. τὲ copulam in aliam καὶ mutat, alio etiam loco positam violenter, ut infra aliquoties, cf. 1, 17, 9. e., sed hic forte, quia durum visum, copulari δέν τε τὶ τοι syllabas similes, in quo secus egit Glossator idem §. pr. m.; nisi dicas, in aliquo Cod., cum τὲ excidisset ob τὶ simile, alium librarium copulam, hic necessariam, per καὶ restituisse; nihil tamen ut e P. definias, cum potuerit τὲ, severum Lat. *que*, libere per *ac* reddere, ut Bg. §. pr. m. Tum idem Ms. retinet τὶ cum μηδὲν, ab Ing. praecipitanter e Stp. nutu reiectum, non item a Sb. Ind., qui modo voluit separari in μηδ' ἕν — τι, cf. 1, 5, 5. m., ubi καὶ μηδέν τι ἧττον, e quo forte per comparationem lectio Ms. fluxit; ubi et de Vs. in τὶ cum neg. μηδὲν, quod hic quoque secuti sumus, cum in Ms. Bg. iterum explenda essent a μηδὲν — προσδ., cf. prorsus similem locum 3, 1, 2., ut tamen non pugnem, si quis μηδὲν non pro simpl. μὴ capiat, sed severe, ac τὶ pro Lat. *quidquam*, et pro adv. aliquo, v. c. *plane* s. *prorsus*, cf. 1, 5, 5. m., ad modum Lat. *nihil quidquam*, quod habet hic Sch. in τὶ, sed in μη. „nihil *tale*" deserto P., nihil tenente Stp. Th., nisi 3, 1548. D. sqq. τι in universum redundare, et ad 1, 1159. G. nominatim „ut in οὐδέν τι μᾶλλον vacat τὶ, sic et alibi saepe οὐδέν τι pro οὐδὲν dicitur" qui in sq. v. πρ. sub Lat. Bg. (qui vertit e P. aut e Sb. Ind., ubi simul *sperans*,) post laudatum Bud. C. 787, i. modo sic „utitur autem et Hom. isto v. hac in signif." cf. Ind. Thuc. Xen. Bach. Z. Dion. H. S. T. 1. et Rs. ed. V. 2. 945, 3. οἱ οὐδὲν προσδεχομένοις, quos *nihil* tale *expectantes*, L. N. T. Suid. 3, 195. e., quo de medio, pro act. simpl. posito, tacetur in lib. de V. med.

πέμψας) Sic fere semper Gr. loquuntur, ipsique tribuunt, qui aliquid per alium perficit. Eundem in modum de Herode dicitur Matth. 14, 10. καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην, ubi Grot. perperam Hebraismum in his verbis quaerit. *Stroth.*

In v. π. Stp. Th. 3, 196. modo similia haec affert E. m. „Xen. πέμψας — ἠρώτα λ. (sine Vs.) — Plut. πέμψας γὰρ ᾔτει λ., *misit*, qui *peterent*. — In quibus locis subaudiendus relinquitur acc. πρέσβεις s. πρέσβυν" quod sane procedit ibi et aliis locis, sed non ubique, nec hic, potiusque subintelligetur pron. τινὰ s. τινὰς, pro loci ratione; quam ellipsin in nostro v. ac syn. ἀποστείλας statuunt Krb. L. N. T. v. utr. Kypk. 1, 73. m. et ap. L. Bos. p. 329. i., ut tamen suppleant et alia subst. p. 12. e. sq. 81. e. Ind. Ael. V. h. et Polb. Ern. cum Abr. ad Aesch. 1, 561. i. 563. m. et Dil. Th. p. 258. e. sq. it. D'Orv. Ch. p. 51. e., ut sine aliqua ellipsi monitum de phrasi ad Plut. Hs. p. 134. e., ubi καὶ ὁ μὲν πέμψας ἀνεῖλε τὸν

ἀποτέμνει τὴν κεφαλὴν [f], καὶ τὴν ταχίστην [g], ὅπως τὴν τῶν πραττομένων γνῶσιν φθάσωσιν [h], ἐκπέμπει τοὺς πορευσο-

20. dit caput: et actutum ut gestorum famam praevenirent, emittit, qui proficiscan-

f) Nihil hic in Ed., sed, pro colo Stp. rel. et puncto al., rectius in B. 1. comma, ob constructionem continuam; quapropter et olim numerus novae §. removebitur. g) A. 1. τηνταχίστην cum B. 2. R., quae et nullum hic habent comma, v. N. h) Sic est etiam in Ms. Ba. Malebat Stp. φθάσῃ, quod nescio, an ferri possit, nisi ad Perennii filium pertineat. *Mart.* v. N.

Θεόκριτον, qui *Theocritum* interfici *iussit*, aeque libere, ac P. cum Bg., cuius formulam per particip. pass. v. Lat. compos. et praep. non tenet G. Th., at „*submitto*, — immittere, speciatim clanculum — *percussores*" procedente post hoc particip. commate hic quidem et alibi, cum plena est enunciatio, quod contra omittendum, ubi stat solum, ut in loco sacro, at in Stp. e Plut. tolerabitur forte, ob γὰρ adiunctum. Sed Sch. in ἀπ. „τ. κ. αὐτοῦ, *abscindi* curat *caput* eius" expleto etiam gen. pron. αὐτοῦ e pr. Πεg., cuius auxiliari verbo par est illud *iubet* caput *abscindere* s. *abscindi* ap. Vern. vet., qui et bene resolvit particip. per copulam, *schickte* — einige *hin*, und *ließ* ihm *den* Kopf *abhauen*, inclinans cum Bg. et P. ad ellipsin pron. plur. τινὰς, quo de hic non ita liquet, ut de Perennis filio §. 23., ubi sane plures memorantur, id negotii exsecuti; prorsus ignorante Stp. Th. formulam ἀπ. τ. κ., quae est ap. Fisch. Pal. 32, 3. Ind. „amputare *cap.*" ut e Xen. modo tenui alium, quam Stp. locum, in Praef. ad Thuc. ad p. 293. καταπέμψας ἀποτέμνει αὐτοῦ τὴν κ., ubi cum aor. quoque, ut hic, copulatur praes., cf. ap. Luc. Ind. v. κ. 1, 322. l. 10. ἀποτεμὼν τὴν κ., abscisso *capite*, 508. l. 60. caput *praecisum*, it. 510. l. 85. et 2, 556. l. 30. cum Suid. 1, 298. i., non coll. ad Hes. 1, 490. e.

τὴν ταχιστ.) De scriptura harum vocum, quoad copulantur, vel minus, nihil habeo, praeter dicta ad 1, 1, 1. e de οὐχ ἡκ., redeunte re deinceps, etiam in Ms. Ba. 2, 7, 5. e., ubi iungit, e vetere Codd. serie omnium una, hic tacite dividens, inconstanter adeo, ut, quoad Vs., non P. liberum repetit Sch., qui, praeter caetera Lat., recte per superl. reddit *citissime* et *celerrime*, quibus alii non severe Lat. *quam* praefigant, cum sic vertatur potius aliud Gr. ἢ s. ὡς τάχιστα, cf. Ind. Fisch. The. et Ael V. h., sed cum ellipsi aliqua, nec tamen definita Bud. C. 1363, 47. p. sq. l. 19. e Dem. sine Ind. 235, 14. it. Stp. Th. 3, 1273. E., sed expleta pr. κατὰ Barl. ad Luc. Tim. p. 148. m., tum suppleto subst. aliquo L. Ern. „sc. ἡμέραν s. ὥραν, quam *primum*, Philox. *actutum* Gl. V." ut Bg., ap. G Th. cum Gr. al. et per Lat. *statim*, quod hic ap. P. cf. ad Vig. p. 11. i. et L. Bos. p. 46. i. per plena κατὰ τ. τ. τέχνην, s. [illegible], s. ὁδὸν, quod postr. cum illo ὥραν h. l. commodum, ob sq. v. [illegible], cf. Luc. 1, 144. l. 21. et Suid. 3, 463. m. τ. τ. ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ταχέως.

φθάσωσιν) Aptius esset φθάσῃ. *Steph.* qui hunc sing. potuit sane ad Perennis filium referre, ut Martinus putabat, sed etiam ad Commodum, quod malim; commotus ille haud dubie a vicino ἐκπέμπει, quod de Commodo valet aperte, intra numeros plur. φθάσωσιν — τοὺς πορευσομένους positum exquisito ordine, sed prope necessario, cum tota enunciatio

μένους[i] ὀξυτέρῳ δρόμῳ, ἐπιτῆ- tur celerrimo curfu, et fu-

i) Mss. tres πορευτομένους φήμης ὀξ. δρ., v. N., fed πορευομ. ed. Lugd., cf. §. 3. m., et hic comma erat in folis Bc.

ὅπως — φθάσωσιν non poffet ita commode locari paulo inferius, quia feverus ordo erat, καὶ τὴν ταχ. ἐκπ. τοὺς πορ. — ἀγνοοῦντι, ὅπως — φθάσωσιν, quo ordine haec enunciatio longius removebatur, bene illa a Noftro intertexta, etiam per formam aliam et particulam ὅπ. cum v. finiti temporis, quanquam ad fenfum par reliquis duobus particip. futuri temporis, cumque potuiffet quoque fic exprimi, τοὺς τὴν τῶν πρατ. γνωσ. φθάσοντας, ac caeteris adiungi per copulam aliquam. Verum voluit Nofter variare in modo caufarum explicandarum, idque ex artibus periodi conftruendae, ubi non tantum caufa praemittitur, fed et in pluribus caufis ea, quae quafi maior eft ac princeps; unde huic loco facillime fic fuccurras, fi poft τὴν ταχ. inferas mente pron. τινὰς, ad quod φθάσωσιν plur. numero refpiciat; quanquam ne opus quidem, quoniam in periodi ftructura mens fcribentis ftatim ab initio fpectat et cogitat omnia, quae infequuntur, eoque iam accommodat verba quaedam, ut hic φθασωσ., interiecto ἐκπέμπει alius numeri, cohaeret cum pluribus, demum poftea pofitis τοὺς πορευσ. — τὰ δυνησ., ut facile careamus coniectura Stp.; reddente Sch. in v. φθ. et rel. cum Bg., fere e P., etiam in τῶν πρ. per perf., quia res refpicitur iam facta, caedes Perennis patris, quae una exprimitur per plur., quia ante eam et in ea factae funt res plures; ut et hic fuppleas τῶν πραγμάτων, deferente Sch. in πρ. P. libera „ituros, *profecturos*, ἐκπ. emittit *nuncios*" ubi fupplet fubft., ab h. l. alienum; tenente Stp. Th. tantum fimile in v. ἐκπ. e Dem. „τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν" cum Vs. libera, cf. Ind. Rs.; formulam, cum poft verbum, f. etiam ante, ut in Dem. l. l., ponitur participium fut., refolvente Bg. de Lat. ratione per pron. cum v. finito praef. temporis, fed et coniunctivi modi, cf. 1, 4, 8. m. κυβ. et G. Th. in v. Bg. i. cuius e Cic. emittat *ad* me *Publius*, qui *obfignent*, eft potius ad Att. 2, 12. i., ubi N. tacent de ellipfi pron. *aliquos*, ut Stp. Th. de fut. hoc in v. πορ., et L. N. T. Fifch. cum lib. de V. med.

ὀξυτ. δρ.) Sic ὀξὺς pro celer 1, 15, 11. et 12. Anacr. od. 7, (4. ubi cf. N. Fifch.) διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων, *per* celeres *torrentes*, Hom. Ἰλ. έ, 312., ubi v. Schol. (et iam ad γ', 374.) Sic Prov. 22, 25. Amof. 2, 15. Ioel. 3, 4. Sic ap. medicos νόσοι ὀξεῖαι et χρόνιαι opponuntur, (cf. Foef. Oec p. 275. b. e.) Ariftaen. 1, 5. (i. cf. Abr. L. p. 26. c.) ὀξέως, celeriter. *Leisn.* (cf. Hef. 2, 765. e. m. fine N. it. p. fq. e., non coll. Suid. 2, 703. i. Stp. Th. 2, 1347. D. fqq. L. N. T. cum Grot. ad Rom. 3, 15. Fabr. ad S. Emp. p. 157. N. p., ad Luc. 3, 345. N. 34. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. it. ad Noftr. 2, 9, 2., fed in Bg. adi. ap. G. Th. Grr. al., fervante Sch. gradum „celeriori *curfu*.") Bene in Ven. additur φήμης ante ὀξ., atque ifta vox utique in textum recipienda eft, quam etiam legiffe videtur Pol. *Stroth.*

Ego quidem non admodum nitar P., ut per totam §. hanc libero, nec ordinem retinente, et quia iftius „*rumores* famam *que*" poteft pertinere ad folum fubft. pr. γνωσ., cum foleat ille duobus fyn. unum fubft. reddere, quam eius copiam hic negligens Bg., tamen Gr. γ.ωσ. fimiliter reddit *famam*, ut Stp. in m. P. *rumorem*, five liberius, (tanquam fyn. et antecedens pro confeq., dum cognitio per famam rumoresque de rebus comparatur,) five etiam fufpicatus, habuiffe P. in fuo φήμην

ναί τε[k] δυνησομένους τῷ παιδὶ τοῦ Περεννίου, τὰ ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἀγνοοῦντι[l], γράμματά τε Φιλι- pervenire poſſint filio Perennis, quid Romae contigerit, ignoranti, literis etiam

k) Ms. Ba. ἐπ. τὸ δυν. cf. 1, 7, 4. l) Hic colon in Stp. rel., aut punctum in al., ſed comma in A. al. et Ms. Bg.

unum, ſed reddidiſſe duplici ſubſt., me quidem non tenente locum, ubi γνῶσις ſit pro φήμη, aut duo haec varient, aut confuſa putentur, ſed modo illud, a Bg. 7, 5, 12. e. reddi γνῶσις fama *nominis*, cf. 2, 15, 3., ſe.. a Noſtro alibi adhiberi formulam τὴν φήμην φθάνειν, quam reſpexerit cum Bg. forte etiam Ms. auctor, ſi ſumas, ad γνωσ. fuiſſe in marg. φήμην ſcriptum, e gloſſa per comparationem locorum Noſtri, ubi φήμ. eſſet cum v. φθ., ſed deinde alio loco in textum veniſſe, cum alioque caſu, quia vel obſcura eſſet vocis ſcriptura, (cum et alias ν et ς inter ſe permutentur,) vel librarius putaret, illum gen. aptiorem eſſe comparativo ὀξ., quem ſi cum Bg accepiſſet pro ſuperlat., (quo de alibi,) difficultas aberat, quae nova exiſtere videtur in φήμης recepto, dum tautologia eſt ſecundum Bg. Vs in γνωσ manifeſta, (quanquam aliqua etiam in γνωσ. vulgari ſenſu,) toleranda tamen illa, ſi noſtrorum Codd. fides minus ſuſpecta eſſet, cum alibi Noſter copiam eiusmodi amet, ac γνωσ. a φήμη per ſe diverſa ſit.

ἐπιστῆναι) Non dicam, ſimpliciterne ceperit Bg. ſuum Lat., an cum notione alia, cf. 1, 4, 15. ad ἐπιπεσ., ap. Stp. Th. 1, 1764. D. ad med. ἐφίσταμαι quoque adhibitum aliunde, cf. Bud. C. 664, 15., ſed ad act., (quo et Sch. noſtrum locum ſine Vs. refert, ut alii,) ap Ern. L. „inſto, advenio, in primis repente, ex improviſo“ qua cum acceſſione reddunt et alii, cf. L. N. T. F. et Kr., Ind. Dem. Nr. 4. Abr. Dil. Th. p. 780. i. Rs. ad Polb. p. 119. e., cum Obſ. Krb. p. 130. e. 174. i. Loesn. p. 128. i. 176 m., ubi aſſertur ἐπιστ. cum diſerto adv. ἐξαπιναίως, quod, ſicut adi. αἰφνίδιος, cum eo v. copulatum in N. T., ſecundariam illam notionem refellit, quam aliam cf. in Rs Or. V. 4. Ind., ſed ambigua Latt. in L. N. T. Schw., at ipſum Bg per Indd. Dion. Caſ. Fab. Aeſ. Hſ. et Iſ. Liv., cf. Fiſch. ad Pal. p. 126. N. b) b. i., noſtro quidem in loco valente notione illa hoſtilis animi, ut alibi in pr. ἐπὶ, cf. 1, 8, 12. et Heſ. 1, 1390. i. ἐπιστῆναι, φανῆναι, ἐπιμῆδει, ubi in N. primum corrigitur in ἐπιφανῆναι, forte ſine neceſſitate, ſed pro ſecundo ſuccurrebat mihi ἐφιλόσθαι, carente Stp. Th. particip. fut. in v. δύν.

τὰ ἐπὶ) Pro Sch. in τὰ „ἐ. P. Romana“ Bg. aliter, quam 1, 5, 18., e P., qui tamen ſeverius pluralem reddit, ſuppleto particip. quodam, γενόμενα, πραττόμενα, cum ſane Noſter reſpiciat pr. τῶν πραττομ.

γράμματα) Nove dictum. Dictio ſumta de falſis numis, fraudulenter cuſis, *nachgemachten*, falſchen *Münzen*. Univerſe ποιεῖν de quacunque re ficta, commenticia, adulterata, fuco et impoſturis incruſtata, uſurpatur. Reſpondet Latino *commentus*. Reisk.

Sine docta hac, neque alias mihi cognita notione, accepiſſem v. ποιεῖν cum Bg. e Stp. ad m. P., ut Lat. *facere*, pro componere, nobis *aufſetzen*, et conficere, *verfertigen*, atque adeo litteras ſ epiſtolam mandare chartae, tabellis; ut pro ſcribere Stp. Th. 3, 430. D. m. profert aliunde etiam in v. nudo, ſed ib. F. cum dat. rei „poteſt ſimpl.

κὰ ποιήσας, καὶ μείζοσι φήσας amanter ſcriptis, et ad maio-

reddi *ſcribo*, ut Iſocr. — *τὴν παλινῳδίαν πεποιηκέναι*" cum, praeter noſtratium *machen*, quoque Lat. habeant ap. G. Th. in ſubſt. 383, 70. „*heri* effeci *epiſtolam* ad *Caeſarem*, i. uberrime ſcripſi, (quod cepiſſem pro ſimpl., ut mox ſq.) facere *epiſtolam*, (ut in Cl. Cic. aliunde v. *effic.* extr. per ſimpl. illud exponitur, et Gs v. *effic.* 315, 65. idem ſine explic. affert, ſed in ſubſt. ſyn. 106, 100. iterum modo, *plures* litteras *conficere* non *potui*, et p. ſq. i.) Iuſt. 27, 2, (6.) ad *Antiochum* litteras *facit*" cf. Cic. ad Att. 6, 5. e. 13, 26. e., ubi praec. *tu* litteras *conficies*, ad quod Manut. in Comm. „dicit hoc, tu ad me velim ſaepe ſcribas" quod et ipſum prodit cogitationem emphaſeos, nec ibi quaerendae; unde h. l. ſervaturus eram ſeverum *factis*, quod paſſ. duxit Bg. ex eodem Stp., ut et Lat. ad τὸ, non vero adi. φ., pro quo adhibuit adv., quaſi ſumens Gr. in neutro plur., ne forte concurrerent finitiones tres eaedem, *litteris* amicis *ſcriptis*, tacente Stp. Th., h. l. pro aptus ad amicitiam et benevolentiam declarandam, cf. Ind. Xen. Cyr. Z, deſerente Sch. libera P. in „*γρ. litteras* amicas *ſcribere*, — *ποι.* datis *litteris.*"

καὶ μείζ.) Ellipſis eſt praep. ἐπὶ, ut patet ex 1, 2, 2. (*ἐπὶ συντάξεσιν — καλῶν,*) et 1, 6, 24. (*ἐπὶ συντ. ἐς φιλίαν ἐπηγάγοντο.*) Aliter haec narrantur a Lampr. *Sylb.*

Leiſn. ad m. Ox. voculam *καὶ* ſubtus lineola ſignans, adſcripſerat „ſ. ἐπὶ" quae conjectura ſpeciem habet aliquam, cum *καὶ* ſaepe depravatum ſit ex aliis vocibus, et nominatim cum ἐπὶ confuſum, v. Fiſch. ad The. p. 97. b. e. cum Ind. v. *ἐπιλαμβ.*, non abhorrens admodum in elementis maiuſculis; quo ſublato, hic concurrant duo particip. ſine copula, ſic illa adiuvanda, ut poſterius *φησ.* putetur coniectum in mediam orationem, pro *κελεύει ἥκειν, φήσας καλ. ἐπὶ μειζ. ἐλπ.*, nihil ut definias e P. liberrimo, nec e Bg., qui vel e Sb. ellipſin expleverit, vel legerit *καὶ ἐπὶ μειζ.*, quaſi excideret praep. ob *καὶ* non diſſimile, in primis, quia accepit ἐπὶ alio, quam Sb., ſenſu, pro *εἰς*, exquiſita ratione illa, qua ἐπὶ cum dat. eſt pro acc. iterum, qui uterque caſus in v. *καλ.* cum ἐπὶ uſurpatur, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 26. m., noſcente Stp. Th. tantum *κ. ἐπὶ* cum acc., nec locum noſtrum, ubi, de vulg. lectione, ſervata a libris omnibus, v. *καλ.* ſit cum dat. nudo, quem tuearis per ellipſin illam Sb., etiam in aliis v. v. obſervatam, cf. L. Boſ. p. 506. e. 510. m., etiam forte a P. adhibitam, quam et refert fere Sch. in „*ἐλπ.* magna *propoſita* ſpe *arceſſere*, (quae formula per particip. par eſt praepoſitioni ἐπὶ, cf. 1, 2, 2. e., quo e loco et Lat. P. arceſſit huc Sch. in *καλ.* accire" ut tamen potior mihi videatur Bg. ratio, etiam a Vern. vet. probata, cum per ellipſin eiusdem praep. accepit dat. ſic, ut ſaepe ap. Lat. occurrit, per pr. *ad* explicandus, tenente G. Th. modo affine 1216, 23. ſqq. *invitare* — in *hoſpitium* et *hoſpitio*, quo ſenſu capio et ſq. *poculis* aliquem *invitare*, cum Cort. ad Sall. p. 991. a. e., cf. Vorſt. ad Iuſt. 1, 6, 5., ſicut cum aliis Grr. v. iungitur dat. ille pro acc. cum pr. *εἰς, ἐπὶ, πρὸς*, cf. Abr. ad Aeſch. 2, 73. m. 153. i. et Dil. Th. p. 92. i. 822. i. et L. Ar. p. 71. m. 269. i. 307. e. 332. e. Rs. ad Polb. p. 549. e. cum Krb. Decr. R. p. I. p. 271. i., nihil tenente etiam Stp. Th. ad ἐλπ. et *μειζ.*, ubi cum Vern. intelligi poſſunt dignitates reip. maiores et honores altiores; etſi ſunt proprie ſpes talium rerum maiorum; ubi deſerit Bg. e P. iterum plur., (quem retinet Sch. in adi. „*μ. ſpebus*" ignorante hunc caſum G. Th.) ſeverior

καλεῖν ἐλπίσιν αὐτὸν, ἥκειν κελεύει. ὁ δὲ, μήτε τι[m] τῆς παρασκευῆς πω καὶ τῶν βεβουλευμένων, μήτε τὶ τῶν κατὰ	rem affirmans se vocare illum 21. spem, venire iubet. Ille autem cum neque quid pararetur adhuc, neque quid constitu-

m) Edd. omnes habebant, etiam Mss., tacentibus Excp., μήτε τῆς παρασκ., sed Ing. μήτέ τι τῆς παρ. v. N.

ad ἥκ., ubi P. „Romam *reverti*" praeter expletum nomen loci, notionem ad sensum deligit, quam, tacente L. Stp. et Ern., permittit analogia affinis v. ἔρχεσθαι, et diserte ponit Ind. Dem.

μήτε τῆς παρασκ.) Scribo μήτέ τι τῆς παρ. *Steph.* cui hic cum Ing. obsecutus, τὶ statim suscepi, invitis etiam Mss., ratione ita suadente, etiam altero mox μήτε τὶ τῶν κ., cum hic pron. facile excideret ob pr. similem syllabam; nihil docente P., liberrimo et hic, quam ista, primo eum habuisse bis μήτε — μήτε, ne cui veniat in mentem legere μή τι τῆς παρ., tum accepisse art. τῆς pro pron., denique prae Bg. severius vertisse subst. παρ., sed contra particip. τῶν βεβ. per subst., ut 1, 8, 13. Cumque videretur obscurius P. Lat. *paratus*, (ap. G. Th. „κατασκευὴ, ipse parandi actus, tum ea, quae parata sunt") placuit Bg. primum quoque subst. vertere, ut sq. particip., (quae ratio per se est elegans, cum subst. mutatur in affine verbum cum pron.) pro quibus severiora erant, *neque dum* s. *nec dum quid* eorum, *quae* pararentur *et* constituta *essent*; nihil ferente Stp. Th., quam e Bud. C. 806, 9. 25. „παρασκευάζεσθαι verbum esse subornationis coitionisque improbandae, et quae ad necem alicuius pertineat aut perniciem" unde h. l. subst. παρ. in malam partem e contextu, cum parantur et subornantur latenter, qui aliquem perimant, sumetur pro apparatione omni ac molitione ad aliquem occidendum, eaque tum rerum, (quod verbis declaratum et iussum est, quomodo totum negotium exsequendum, ut, profecti celerrime, et quaedam per speciem bonam de reditu istius honoratiore deferentes, certo loco ac tempore interimerent,) tum personarum et hominum, ubi simul abstractum pro concreto erit, et significabuntur ipsi percussores submissi instructique, cf. Ind. Dem., priori sensu ut dicatur pro insidiis universe iisque clandestinis, sufficiatque nostratibus *Anstalten* s. *Veranstaltung*; cui adiunguntur τὰ βεβ., quatenus illa priora ab imperatore erant decreta ac constituta, et mente excogitata; ubi Bg. καὶ per neg. reddit, ad sensum, cum praecesserit neg. alia, sed ut sic tria capita rerum constituat, a Perenni filio ignoratarum, cum Noster videatur duo tantum innuisse, primum, quod contra filium directum, sed secundum, quod de patre iam factum. Caeterum Bg. versatus melius in πω, (quam Sch. „partic. encl. aliquatenus, *aliunde*" quod postr. plane ab h. l. alienum,) cum Stp. Th. aliunde, (qui tamen non profert post neg. μήτε s. οὔτε, cf. Exc. ad 1, 2, 8. et Dem. sine Ind. 414, 7., ap. quem et post οὐχὶ 125, 2. 375, 15. 394, 8., ut post οὐδὲν in Xen. Cyr. Ind. Z.) tamen eandem retulit ad subst. τῆς παρ., unde subiecit suo verbo, ex ordine Gr., nisi forte, huic ipsi ordini fidelior, tamen mente traxit ad neg. pr. μ., quo proprie pertinebat, et cum hac simul ad remotum v. εἰδὼς, quo et pron. τὶ referendum; unde superius in Vs. statim cum neg. dabam Lat. *dum*, cf. ap. G. Th. Nr. 4. sine Gr.

τὸν πατέρα εἰδώς [n], τῶν τε ἀγγέλων εἰπόντων, ταῦτα [o] καὶ | tum esset, neque quidquam de patre sciret, cumque nuncii di-

n) In una Bc. 2. εἰδώς· sic per colon, quod et forte innui debuit per hanc cum commate accentus figuram εἰδώς, in Stp. Bc. 1. et Ed., v. N. o) Ms. Ba. εἰπόντων ταῦτα, καὶ λ., nullo commate post εἰπ., ut in A. al., v. N.

τῶν βεβουλ.) Post βεβ. videtur ἑτοίμων ὄντων deesse. *Reisk.* Secundum ea, quae explicandi causa diximus N. pr. et 1, 8, 13., in talibus particip. nihil deest, quam subst. πράγματα, cf. L. Bos. Ell. p. 289. e. 370. m. Mirum vero, non visum et aliquid deesse in sq. τῶν κ. τ. πατ., in qua formula, explenda illa per πραγμάτων et γενομένων, et intelligenda de una re, cf. §. pr. i., versatur Bg. aliter, quam alibi, ut exprimat tantum praep. cum subst., pro severis, *nec* quid *eorum*, quae *acta erant* in *patrem*, cum *patre*, de *patre*, it. sine supplemento adeo, *nec* quid *illorum* in *patrem*; mutante P. praepositionem cum subst. in adi., sed participium, supplendum ad art. τῶν, mutante in subst. „*paterni* casus *ignarus*" non item Sch. in „*n.* eorum, *quae* patri *acciderunt*" non recte dubitante Rs. ad Polb. p. 182. m. et 484. i. de pr. κ. pro Lat. *in*, adversus, *contra*, cum acc., pro quo mavult gen., cf. Abr. ad Aesch. 1, 107. m. 274. i. cum Dil. Th. p. 41. e. Fisch. ad Pal. 6, 3. e. p. 29. N. f), Ind. Z. Xen. Cyr. a. e. it. Bach. ex Ag. 2, 11., tacente Vig. p. 611. Nr. 2. sqq. et Stp. Th., nisi quod 2, 90. E. i. affert e Bud. „τῶν κατ' ἐμαυτόν τι προσθεῖναι, de *me* aliquid *dicere*" quae Bg. quoque Lat. praep. substitui ab Intp. solet, ut syn., illi severiori, v. c. *in* philosophos *dicta*, cf. Cl. Cic. Caeterum ad Ael. V. h. 2, 28. e. p. 142. N. 7. i., ubi agitur de βουλ. pass., subiunguntur haec memoriter, credo, „Herodi. 1, 9, 21. ὁ δὲ μήτε τῆς παρ., καὶ τῶν βεβ. τι εἰδ., *neque* eius, *quod* parabatur, *neque* eorum, *quae* decreta *erant*, quicquam *sciens*" quo ordine alio et brevitate sane non opus est pronomine post μήτε primo; quod secus in lectione vulg., ubi τὶ in posteriori membro stat, et ante τῶν, non post, nec sic, μήτε τῶν κ. τ. πατ. τὶ εἰδ.; neque ex ordine totius lect. vulg. τὶ ad primum membrum trahetur mente, sed, quia τὶ in altero membro diserte est, verosimile sit, et in primo id olim fuisse; ut, ob eandem eius in membro altero praesentiam, nec valebit hic, quod alibi, ut in gen. τῆς παρ. extrinsecus intelligatur τὶ, nec iuvabit nostratium formula *von der Sache wissen*; quae, quanquam per ellipsin illam pronominis *etwas* adiuta, tamen potius ducta dicetur e Lat. rectione v. *scire* cum pr. *de* aliqua *re*, cf. G. Th., cuius participium *sciens* cum gen., it. *gnarus*, nec ipsa huc in auxilium vocarim; etsi nostrum Gr. particip. quoque Stp. Th. 1, 1110. c. tenet cum gen.. (ut Poss. Synt. p. 46. et 48. c. modo adiectiva *notitiae* per talem casum;) quia hic statui debeat duplex rectio unius v. ac particip., et cum gen. τῆς λ., et simul cum acc. τὶ τῶν λ., (quocum solo acc. Noster alias dat nostrum particip.) et illa rectio duplex, iuncta in eadem periodo, tantaque vicinia, vix excusetur per variationis studium et scribendi libertatem.

τῶν τε ἀγγ.) Tacente Stp. Th. de subst. ἀγγ. cum v. εἰπ., tenui modo syn. formulam e Xen. Cyr. Z. 2, 4, 1. i. ἦλθε — ἄγγελος λέγων, ὅτι λ, pro quo hic additur acc. cum inf., nihil referente P., quam καὶ in *etiam*, pro quo Bg. ponit syn., sed et reddit pro vulg. pron. affine ταυτὰ, quae censentur confusa interdum, v. Xen. Mem. S. 1, 2, 10. m. Fisch. Plat.

τὸν πατέρα ἐντετάλθαι ῥήματι, cerent, eadem et patrem man-

Euthyphr. p. 17. N. 7. Phaed. p. 240. N. 6. Soph. p. 58. N. 10. Polit. p. 126. N. 12. 144. N. 3. Parm. p. 248. N. 4. Symp. p. 189. N. 8., in quibus locis plerumque ταυτὰ praelatum, cum sensus videretur poscere aut Vs. Ficini, it. ad Onos. p. 127. N. 31., sed ad Luc. 2, 60. i. κατὰ ταῦτα, sine V. L., a Gs. et in Ind. v. κ. redditur „eadem *ratione*" ut, cum res pendeat a solis accentibus, quibus olim caruere Codd., confusionem sane concedam in multis locis, attamen hic nihil tentem, quia libri non variant, et vulg. dat quoque commodum sensum, (sicut nostrum *das* s. *dieses*, similiter de priori usurpatum, pro ἐκεῖνα, cum quidem revocari ad spes maiores,) et denique quia simul adiunctum est καὶ, ob quod et melior est distinctio Stp., sed Ms. comma post τ. ineptum, quia sq. v. ἐντ. absolute stet, requiratque supplendum idem pron. ταῦτα s. τοῦτο, scil. ἥκειν δεῖν αὐτὸν, quae fere praebet P. liberrimus.

ἐντετ. ῥήμ.) i. e. ἀγράφως. Opponuntur enim τὰ ῥήματα τοῖς γράμμασι. *Stroth.*

Stp. Th. in v. „pass. quoque et med. vox itidem active usurpatur pro faciendum iniungo, mandatum do, praecipio, iubeo. Herodi. l. 1. τ. ἀγ. εἰπόντων ταῦτα, καὶ τ. π. ἐντ. ῥ., haec *patrem* suis *ipsius* verbis *mandasse*" quae Vs. non admittit hanc Stp. aliam, quam in ed., distinctionem, eandemque cum Ms.; deferente P. etiam Sch. in v. „pass. *praecepisse* haec *verbis*" sed Sb. Ind. ib. „mandasse, — *mandatum esse*" e Xiph. et hinc, ubi sane tantum valet pass. pro med., ob adiunctum acc. pers. τὸν π., quam vim, a Stp. e solo Nostro firmatam, v. in lib. de V. med. F. p. 554. c. Ind. Xen. Cyr. Z. et Luc., it. nominatim de perf. L. N. T., cf. Hes. 1, 1259. m. p. sq. i. sine N. et Suid. 1, 755. i. cum p. sq. m., sed, tacente Stp., in ῥ. Sch. „opponitur scripto" nihil amplius, quod subst. referas sane ad γράμμ. sq. aut §. pr., sed et ad vicinius v. ἐπεστ., non reperiente me, quis, praeter Nostrum, ita adhibuerit, pro ore, oretenus, oraliter, (Vern. vet. *mündlich*,) nec Lat. formulam Bg. me tenente, nisi e G. Th. 633, 42., ubi *oretenus* explicat „verbis, sine re, (et in subst. 967, 75.) *verbis* meis *salutem* ei *adscribite*, h. e. meo nomine" cf. Ovid. ep. Her. 16, 71. et tantum Dem. 1457, 18. οὑτωσὶ γὰρ εἶπε τῷ ῥήματι, quod verterim *verbis suis* s. *diserte*, ut Rs. Ind. v. ῥ. liberius per Vern. tantum, in quo Dem. articulus sine discrimine additus, at per plur. etiam, tamen alio sensu, ap. Aesch. Rs. Or. V. 3. p. 590. 39. αἰρούμενον, ῥήμασι τοὺς νόμους ἀναιρήσειν, cf. ad Vulc. Gail. T. 1. p. 463. a. N. 1. Salm. „*cui* verbo *mandabo* ἐντέλλεσθαι ῥήματι Gr. dicuntur, quod opp. τῷ ἐπιστέλλεσθαι, quod scripto mandare significat" subiecto h. l., sed per verba depravata; reddente Sch. in ἐπ. „*m* scripsisse *nihil*" fere cum P., aeque libere, ac Bg., qui exprimit inf. tantum per praep. et subst. affine, repetens mente e pr. verbum *mand.*, pro severioribus, *nihil* vero *misisse*, s. *nihil* vero *misisse* per *litteras* s. *epistolam*, aut in μηδ, pro simpl. μὴ, *non* misisse *epistolam*; recte monente Stp. Th. aliunde „saepe ἐπ (absolute) dici pro ἐπ. γράμματα" s. ἐπιστολὰς, quas formulas plenas posuerat in pr., non tamen monens, poni pro simpl., (quanquam et nos habemus compos. *zuschicken*, non item Lat. eodem sensu *admittere*.) cf. Per. ad Ael. V. h. 4, 18. i. it. 12, 1. p. 719. b. N. 45. cum Kuhn. ad 12, 51. i. et Ind. it. Luc. Xen. Cyr. et Hell. Mor., L. N. T. it. Obs. Krb. p. 226. i. cum Decr. R. p. I. p. 69. i. Lotsn. p. 207. i. L. Bos. Ell. p. 3. m. 118. c.

μηδὲν δὲ ἐπεσταλκέναι, τοῖς βασιλείοις ἀρκούμενον γράμμασι p, πιστεύσας ὁ νεανίας, ἀσχάλλων q μὲν καὶ δυσφο-

dasse verbis, nihil autem per epistolam, imperatoriis contentum 22. tum litteris, credens adolescens, quamvis indignabun-

p) Hoc comma erat in Ms. Ba. cum A. al., pro puncto Bc. 2., quod depravatum e colo Stp. et al., v. N. q) ἀσχάλων A. al. v. N.

329. i. 290. e. Rs. Or. V. 3. p. 267. pen., sed Dem. sine Ind. 1483, 5. in epistolis, γράψας ἐπέσταλκα, πρῶτον μὲν — δεύτερον δ' ἔτι λ., quod et ipsum admittit ellipsin illam subst., qualis in Lat. etiam *mittere* sumetur, cf. Lindn. p. 85. m., tacentibus Cort. ad Sall. Cat. 32, 3. et G. Th. 301, 94. „*mittere*, pro scribere, Gr. more“ quo Noster hic quoque sic absolute scripserit, sed etiam, quia mox necessarium magis subst. γράμματα

τοῖς βασ. ἀρκ. γρ.) Eadem syntaxis Alciphr. 3, 52. (p. 396 m., *Leisn.* Han. medii v. rectionem tenuit iam Stp. Th. tantum e Plut. et N. T., ad quod v. Lexx. et Kypk. 2, 416. m., cf. ad Herodt. 7, 162. Zos. 1, 3, 1. Poll. 8, 7., cui simile ap. Poss. Synt. p. 125. m., quem etiam v. in Call. p. 58. i., Ind. Dion. H. S. T. t. Fab. Ael. Hf Fisch. Aesch et cum inf. ap. Luc. 3, 618. l. 76., resolvente Stp. ad m. P. bene participium, servatum a Bg., in cuius Ms. quod non comparebat expressum Gr. subst. νεαν., id restitui, cum a scriba omissum esse posset ob pr. verbum, similiter finiens, tum id ostenderet P., quanquam per se aeque abesse potest, ac Gr. ὁ νεαν., quod cum ὁ δὲ in §. initio sane non consistit, nisi quod Noster post inserta illa, τῶν τε ἀγγ. — γράμμασι, noluit participium πιστευσ. solitarium stare, in primis ob sqq. alia particip.; quod ut fit per aliquod anantapodoton, aut potius datum quid amplius, quam necesse erat, addito adhuc alio nominativo ad pr. iam ὁ δὲ, sic in πισ. deest casus aliquis pron., dat. quidem pers., huic v. solennis, τούτοις, hominibus, vel acc. rei ταῦτα, res nunciatas; ut, praeter iuncta diversorum casuum participia, εἰδὼς — τῶν τε ἀγ. εἰπόντων, de quibus v. Exc., concurrunt plura particip., et πισ. quidem sine copula, quia praepositum est, cum post stare debuisset sic fere, ὁ δὲ — εἰδὼς, τῶν τε ἀγ. εἰπ. — γράμμασι, ποιεῖται τὴν ἔξοδον, πιστ. λ., ubi P. „*credidit* videlicet *adolescens*, et — *ad reditum se comparat*“ bene quidem resolvit particip. πισ. per copulam, sed suam particulam *videlicet* addit libere, incertum, quo consilio, utrum innuens sic reditum ad priora, post interiecta illa plura, (quo sensu et Gr. ὡς, illi P. respondens, est solenne, hic vix elapsum ante ὁ, ob pr. ας syllabam,) an copulans cum ὁ νεαν., quasi hoc subst. ceperit per ellipsin istius particulae ὡς, Lat. *tanquam*, utpote *iuvenis videlicet*, cuius ingenium fert, ut facile credat, nec diffidat, nec satis acute cernat provideve agat,) seu habuerit in suo Cod. πισ. ὡς νεαν., quasi ὁ vulg. ex ὡς ortum, ut alibi. Ego reperi ap. Virg. A. 9, 549—554. simile quid *is* que — *haud* aliter *iuvenis*, ubi hoc subst, pariter post pron. *is* omissum esse potuit, sed subiungitur post interiecta multa in reditu ad rem. De distinctione, etsi post γραμμ., ut in ἀνακολούθῳ alicubi, locum habuit colon, tamen selegimus modo comma, ut in eadem adhuc per nominativos constructione, remoturi propterea olim et numerum novae §.

ἀσχάλλων) Sch., deserto P., praeter *dolens*, diserte cum Bg. illo ad sq.

ρῶν [r], ὅτι δὴ ἀτελῆ κατέλιπε τὰ βεβουλευμένα, ὅμως δὲ [f], θαῤῥῶν τῇ τοῦ πατρὸς ὡς ἔτι συνεστώσῃ δυνάμει, ποιεῖται τὴν ἔξοδον. γενόμενον δὲ αὐτὸν

dus et aegre ferens, quod fcilicet inconfummata relinqueret confilia, tamen fretus patris velut adhuc incolumi potentia, 23. profectionem inftituit.

r) Hoc comma fuit in Ms. Ba. cum edd. rel., fed nullum in Stp. al.
f) Nullibi hoc comma fuit, v. N.

Gr., tenente G. Th. „*indign.*, *δυσχολαίνων*, indignans“ ut Stp. Th. aliunde „fcribi — unico λ, incertum, de induftria, — an ex errore“ aut e more Mss., pro duplici faepe fimplicem ferentium, cf. Suid. 1, 364. i. ἀ. — *λυπούμενος*, λ. 2, 82. m. Hef. 1, 593. m. 1663. i. Tim. L. Pl. p. 97. Ind. Dem. et Xen. Pol. Z., ubi iterum redditur, ut a Bg. fq. v. *δυσφ.*, quod hic per fyn. copiam iungitur, ut ap. Ael. V. h. aliud, cf. 1, 5, 5. ut 1, 6, 15. fuper adi. fq. ἀτ., ubi Sch., iterum a P. difcedens „*imperfecta* reliquit *confultata*, — *κατ. reliquit* imperfecta *confilia*“ fed Stp. Th. „aliquid ἀτελὲς dr. a Thuc., quod ad exitum non perducitur. Sic ap. Herodi. ἀ. κ. τ. β.“ fed ap. G. Th. in Bg. fine Gr., tantumque ex Amm. M. et Auguft.; in τὰ β. (per variationem cum §. pr. τῶν β. modo in cafu) refpiciente Noftro ad rem §. 3.

ὅμως δὲ) Sch. „*ὅμ. tamen*, — *ὅμ. δὲ*, idem“ e P. cum Bg., quafi δὲ non referatur ad pr. *μὲν*, fed redundet; quo et tendit Stp. Th. 4, 1542 E., quamquam inverfum δ' ὅμως fubiicit per Lat. *attamen*, pro quibus reddimus h. l. *tamen vero*, quibus duobus fimul contra redditur non fevere unum ὅμ., cf. L. N. T. Fifch., ut de Bg. ad θαῤῥ. e P. fupra, fed Stp. Th. 1, 1792. e. „*συνίσταμαι*, pro *confto*, *συνεστῶσαν δύναμιν*“ fic e Noftro fine numeris cum P. (unde partim Bg. in δυν.) pro quo fervaffem Lat. *conftans*, v. G. Th., ut *συνεστάναι* fit h. l. falvum effe, durare, permanere, et, cum adv. ἔτι, nondum finiiffe, defiiffe, ademtum effe, cf. Ind. Dion. Caf. et Dem., cui add. 129, 15.; tenente per fe praep. vim fuam, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. „*συνεστηκέναι*, *eodem* loco *ftare*“ de equis ibi quidem ac phyfice adhibitum, habentibus et noftratibus tropice fic, *noch* beftehende *Gewalt*, fed in Bg. ad ὡς G. Th. cum Grr. al., quod liberius et Stp. Th. 4, 799. G. i. novit aliunde, pro quo et hic fufficiebat fimpl. Lat. *ut*; alio declinante P., etiam in fyn. formulam per adi. in τοῦ π., ubi deeft iterum pron. *αὐτοῦ*. Quoad diftinctionem, poft δὲ addito commate, voluimus conftructionem iuvare, ut ὅμ. aperte magis cum ποι. λ. cohaereret; unde et patet, δὲ non fuo ftare loco, fed praeponi, pro θαῤῥῶν δὲ τῇ — δυνάμει, ὅμως ποιεῖτ. λ.

ποιεῖται τ. ἐξ.) Ut *ποιεῖσθαι τὰς ἐφόδους* 7, 2, 10. eft erumpere, *π. λόγους*, 6, 3, 5. loqui, *π. ὁδοιπορίαν* 3, 6, 22. iter facere, (proficifci, cf. 1, 2, 9. et 1, 7, 3.) *π. ἁρπαγὴν* 1, 10, 4. rapere, *π. ἀπόπειραν*, periclitari, (cf. Ind. et 1, 8, 10. m.) fic π. ἐξ. h. l. non eft, fe ad reditum comparare, (ut P. cum Sch.) fed potius exire. *Leisn.*

Quem cf. et in Progr., tenente Stp. Th. formulam aliunde 2, 1167. F. m. „ἐξ. *ἐκ χώρης ποιοῦμαι*, *e* regione *exeo* f. emigro“ cum adiuncto, quod et h. l. fuppleas, cum adhibetur de una perf., ut et, ubi fenfu militari ac de exercitu, etiam adeo, ubi hoftili fenfu, cf. 1, 7, 1. i. Ind.

κατὰ τὴν Ἰταλίαν, οἷς τοῦτο ἐντέταλτο [t], διεχρήσαντο. τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος ἐκείνους κατέλαβεν [u]. ὁ δὲ Κόμμοδος [x], 24. δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας,

Cum autem venisset in Italiam, quibus mandatum fuerat, illi eum interficiunt. Hunc videlicet exitum illi habuerunt. Commodus autem duos con-

t) Hic nullum comma in Stp. rel., v. N. u) Hoc punctum in edd. omnibus, quanquam in μὲν et δὲ ad se relatis, cf. §. 18. e. x) Modo in A. erat hoc comma.

Thuc. cum Abr. Dil. p. 349. m., Xen. Cyr. Z. Dion. H. S. T. 1., nobis h. l. *Reise*, Rückreise, *thun*, pro *abreisen*, s. *zurückreisen*, it. *die* Reise *antreten*, unternehmen, *anstellen*, cum Bg., cuius v. Lat. nihil, quam facere, quanquam non sic explicante formulam in v. G. Th. „iter *instituere*" 1154, 64.

γενόμ.) Laudatur hic locus a Kypk. 1, 263. e. cum Vs. „*quum* ille *in* Italiam *pervenisset*" cf. Loesn. p. 114. e., sed cum Lat. simpl. Bg. iam Sb. Ind. et Sch. „*quum* venisset *in It.*" cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. κ. i. Kypk. l. l. p. 369. L. N. T. et supra 1, 7, 4. i., sensum saltem monstrante P. eundem, sed reiiciente Bg. pron. αὐτὸν in extremam partem et ad v. διεχρ. ad maiorem perspicuitatem, ob quam et supplet alterum pron. in nominativo οὗτοι s. ἐκεῖνοι, ante pron. relat. οἷς omissum, contra opprimens pron. ad v. pass. ἐντ. e P., quanquam hic id videtur exquisite mutare in subst. *negotium* merum, pro consuetiori per pron. demonstr. simul *id negot.*, ut *ea res*, pro id, cf. de percussoribus §. 21. ac simili nunciorum negotio 3, 5, 8. sq. et 12.

τοιοῦτον) E P. pron. reddit Bg. aliter, quam supra, per simpl. τοῦτο, sed ab illo omissa μ. δ. fere ut 1, 8, 14., ut formulam rel. ex eodem, praeteritam a Stp. Th., qui 3, 1370. D. i. modo sic e Nostro tangit „idem dicit, τελ. aliquem κ., sine gen. (βίου s. ζωῆς,) sicut τελευτή" quem gen. supplet Sb. Ind. ex h. l. in Vs. Lat. „finem *vitae* sortiti sunt *talem*" cf. 1, 2, 10. cum Fisch. Aesch. Ind. v. χρεών, sed Bg. formulam e Corn. N. ap. G. Th. in subst. 484, 43., ubi et ex eodem, *talem* vitae *exitum habuit*, et l. 81. Sb. formula e Suet., nec deinceps propior Gr., nisi l. 62., quanquam alio sensu, *contigit* exitus, *quem optamus*; unde hic dicas, *talis exitus* iis *contigit* s. *obtigit*, quae et ipsa adhibentur de rebus adversis ac malis, nobis *ein solches* Ende *hat* sie *betroffen*, it. *exitus* illos *occupavit* s. *oppressit*, quorum primum et G. Th. de morte tenet, ut utrumque accedit ad notionem inopini ac repentini cuiusdam, quod in hoc v. statuunt quidam, v. 1, 3, 1. e.

δύο τ. ἐπ.) Cum potestas Praefecti Praet. maxima fuerit, atque, ut Macrinus infra ap. Nostr. 5, 1, (3.) loquitur, οὐ πολύ τι ἐξουσίας καὶ δυνάμεως βασιλικῆς ἀποδέουσα, ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπάρχουσι τῶν στρατοπέδων πεπίστευται, *non multum* a *principatu* distans, *quippe* cum *ipse* imperator *Praefecto Praet.* se *committat*: varia excogitata sunt remedia, quibus redigeretur ad normam Aristotelicam illa dignitas, lib. 5. polit. 11. descriptam, κοινὴ δὲ φυλακὴ πάσης μοναρχίας τὸ μηθένα ποιεῖν ἕνα μέγαν, ἀλλ᾽ εἴπερ, πλείους· τηρήσουσι γὰρ ἀλλήλους, *communis omnis principatus* est *ista cautio*, *neminem unum magnum facere*, *sed plures*. *Sic enim inter*

ἀσφαλέστερον ᾠήθη [y], *μὴ ἑνὶ* ſtituens Praefectos tutius pu-
πιστεύειν τοσαύτην ἐξουσίαν [z], tavit non uni credere tantam

y) Hoc comma fuit in B. 2. L. al. z) Hic colon in Stp. rel., ut punctum in al., pro rectiore commate in Ms. Bg., ut in continua conſtructione, cum v. *ᾠήθ.* pendeat adhuc a pr. nominativo *ὁ Κομμ.* Sed mox poſt *ἀσφ.* comma recte abfuit in B. 1. al. ac Ms. Bg.

ſe obſervabunt. Et de Commodi quidem conſilio Lampr. 6. (p. 491. i.) *mutabantur Praefecti Praet. per horas ac dies, Commodo peiora omnia, quam fecerat ante, faciente.* Paulo poſt (p. ſq.) *in Ebutiani* locum *Cleander* cum *aliis* duobus, *quos ipſe delegerat, Praefectus eſt factus.* Tunc que primum *tres* Praefecti Pr. *fuere.* Conſtantinus quatuor fecit, quo nomine Zoſ. eum arguit 1, 2, (33, 1.) Ac de duobus Praef. etiam infra in Noſtro 3, 13, (1.) habemus exemplum, ubi Severus itidem conſpirationis occaſione duos conſtituit Praef. Idque conſilium iam ab initio Maecenas dederat ap. Dion. 52. et Auguſtus executus erat Dion. 55., quod pleroſque poſtea obſervaſſe, per ſeriem oſtendit P. Faber Semeſtr. l. l. Quin etiam excogitatum creditur, ut togata potius virtute, quam militari illuſtres praeponerentur Praetorianis, quod Ulpiani exemplo declaratur, ut rurſum fieret illud Ariſtotelis, *ἐὰν δ' ἄρα τινὰ δέῃ ποιῆσαι μέγαν, μή τοι τό γε ἦθος θρασὺν*, *quod ſi* omnino *aliquem* magnum *oporteat* facere, *non* tamen *is* faciendus eſt *magnus*, qui *audaci* ingenio *praeditus ſit.* Poſtea vocati ſunt *Comites Aulicorum*, et tandem, circa Iuſtiniani tempora, *Curopalatae*, v. Nic. Aleman. Not. hiſt. ad Procop. arc. h. p. 95. *Brocl.* Iac. Guther. de off. d. A 2, 4. p. 337. *tres*, inquit, *Praefectos* Commodus fecit, qui primum uno contentus Perennio, illo occiſo, duos conſtituit, poſtea tres, tutius ratus, totam illam poteſtatem non uni duntaxat credere, ſed diſſectam in partes imbecilliorem reddere contra *principem.* — Simul provocat ad h. l. Herodi. Sed in eo de tribus nulla mentio, nec in quoquam alio Herodi. loco. Similiter 3, 13, (1.) Severus legitur *ὑπάρχοντας δύο τῶν στρατοπέδων* et 4, 12, (1.) Antoninus *ἐπάρχοντας τοῦ στρατοπέδου δύο* conſtituiſſe. Varie de his Praef. Pr. loquitur Herodi. L. 1. c. 8. §. 2. dicit, Commodum *ἐπιστῆσαι τοῖς στρατοπέδοις* Perennium. Paulo poſt (ib.) eundem Perennium vocat *ἔπαρχον τῶν στρατοπέδων.* 1, 9, 18 vocat abſolute *ἔπαρχον.* 1, 12, 8. dicit de Cleandro, *τὴν τῶν στρατῶν ἀρχὴν ἐγχειρισθῆναι.* 3, 13, 1. vocat *ὑπάρχοντας τῶν στρατοπέδων*, niſi ibi legendum *ἐπαρχ.* Nam ſic loquitur 4, 12, 1., ubi Audentius et Macrinus dicuntur *ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου δύο.* Et ſic etiam 5, 1, 3. Tum 4, 12, 13. (nobis 12. c.) Macrinus dr. *ἔπαρχος* et 7, 6, 9. Vitalinus dr. *τῶν στρατοπέδων προεστώς.* Inquirendum hic, an auctores ita loquentes ſemper de uno eodemque officio loquantur. Caeterum Conſtantinus M. hunc magiſtratum Praefecti Pr. in quatuor imperia diſcerpſit, unum Orientis, alterum Illyrici, tertium Italiae, quartum Galliarum conſtituens. Quintum addidit Iuſtinianus, Praetorii Africae Praefectum, v. Guther. l. l. *Leisn.*

Dio Caſ. p. 1211. ſq. modo Cleandrum in poteſtate Perenni ſucceſſiſſe tradit, et nihil de duobus Praef., ubi v. N. ad §. 60., ſed nihil ad Lampr. c. 6. p. 490. e. *in* cuius *potentiae* locum *Cleandrum ex cubiculariis ſubrogavit*, nec p. ſq. i., ut ap. Angl. Heyn. H. 4, 1016. m. modo, *dem* Perennis *folgte* Cleander *nach*, et in N. tantum „Dio l. l. 9. 10. Herodi.

μερισθεῖσαν δὲ αὐτὴν ἀσθενε-
στέραν ἔσεσθαι ἤλπισε πρὸς τὴν
βασίλειον ἐπιθυμίαν.

potentiam, divisam vero imbecilliorem futuram speravit ad imperii appetitionem.

, 9. Lampr. 5, 6." Ad Nostri quidem locum hunc respicere puto Per. de Praef. p. 597. m. „curam et studium id cavendi vide iis in Commodo ap. Herodi. 1, 9." ut ad rel. Leisn. cf. de ἐπ. §. 18. i. et 1, 8, 2. i., tacente Stp. Th. in numerali, (quod h. l. exquisite, ut alia adi., positum inte articulum subst., pro vulgaribus sine artic. ante vel post subst. 3, 13, 1. 4, 12, 1., ut alii numerale ponunt medium, intra artic. et subst., cf. Io. 4, 43. τὰς δύο ἡμέρας, coll. v. 40. δύο ἡμ., ad variandum, it. Hom. Od. γ', 299. τὰς πέντε νέας,) sed 1, 1763. B. e. „ἐνάρχους καθιστάναι Herodi., ubi non solum constituere, sed et creare reddi potest" sine numeris, quae Lat. sunt eadem, pro facere, qua notione frequens Gr., cf. ib. p. 1770. it. Ind. Xen. Pol. Z. D'Orv. Ch. p. 466. m. L. N. T. Hes. 2, 106. m. καθιστῶ, δείκνυμι, ποιῶ, sine N., ut Noster varians diserte 1, 8, 2. m. αὐτὸν ἔπαρχον ἐποίησε, ubi et allata quaedam ad sq. τοσ. ἐξ., quod sine Ind. ap. Dem. 625, 18., invertente P. orationem Nostri in particip. κατ. et v. finito ἐμ., sed ignorante Stp. Th. gradum hunc adi. ἀσφ., cf. sine Ind. Xen. Cyr. 1, 6, 5., ut 1, 6, 34. cum v. εἶναι, quod supplet hic P., unde Bg. fere omnia in rel., tenente Stp. Th in v. πισ. notionem et Bg. aliunde, it. committere, quo G. Th. explicat Bg., h. l., tropo remoto, tribuere, tradere, cf. Ind. Xen. Bach. Ael. V. h. et Polb. Ern. Sed in v. μερ. Bg. e P. omittit pron., ubi Stp. Th. nihil, nec G. Th., ne nobilissimum quidem, *divisum* imperium *cum Iove* Caesar *habet*, hic, remoto tropo, eius dignitatis functiones, munia, negotia tradere duobus, partem uni, alteri partem, cf. 1, 1, 8.

ἀσθεν. — πρ.) Pro commatio isto πρὸς τ. β. ἐπ. infra 1, 12, 9. usitatiore loquendi forma legitur πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν, et rursum 2, 15, 3. (ἐνδύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν.) *Sylb.* Num βασιλείας? *Reisk.*

Sb. Ind. in adi. β. e. „pro βασιλείας ἐπιθ. (in hoc subst. reddens,) cupiditas *imperandi*" nihil tenente Stp. Th., nec me aliquid, praeter analogiam, ubi adi. cum subst. mutari possunt in gen. subst., ut 1, 8, 3. τῶν βασιλικῶν χρημάτων non modo in τῶν βασιλέως χρημ., sed et in τῶν βασιλείας χρημ., it. 5, 7, 12. et 14. τῶν βασιλικῶν πράξεων et τῶν βασιλείων πίστων, ubi P. diserte *imperii dignitates* et *imperii munia*; quomodo et hic fecerit Bg.; ut emendatione non opus sit in tanto librorum consensu, (quanquam per se incidere potuit lapsus in finibus ον et ας, cum et singulae litterae confusae sint ο et α, it. ν et ς,) utque potius videatur hic esse quaedam Nostri novitas ac variatio in scribendo, ducta fortassis illa e poetarum imitatione, quibus ista dicendi forma est familiaris; unde et Sch. in ἐπ. „β. *cupiditatem* contra *principem*, (e P. errante) invadendi *principatum*, quod 1, 12, 9. 2, 15, 3. 2, 11, 2. dr. ἐπ. βασιλείας, — β. ἐπ. affectationem *imperii*, Sb. pro βασιλείας positum esse censet" sed Leisn. ad m. Ms. Bg. nostrum locum sic explicat „imbecilliorem futuram, quam ut ad imperii appetitionem accendere posset" pro quibus malim, potentiam minorem fore, quam, ut quis, ea praeditus, imperium appetat, et cum ea imperium consequi speret summum; quia ἀσθ. de ἰσχυσ. i. q. parvus; Stp. Th. non proferente gradum hunc adi., sed rectionem tamen cum pr. πρ., cf. Ind. Thuc., et G. Th. cum Gr. n., at non cum subst. nostro.

Χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διαγενομένου, ἑτέρα τὶς [a] *ἐπιβουλὴ τοιαύτη κατὰ τὸ αὐτὸ* [b] *συνε-*

Tempore autem non longo interposito aliae quaedam insidiae huiuscemodi contra ipsum

a) Ms. Ba. *ἑτ. τίς* hoc accentu cum edd. A. 1. et B. 2. R., cf. 1, 8, 5. e.
b) Ms. Ba. habet etiam *κ. τὸ αὐτὸ* per litterarum compendium. *Mart.* Tacentibus Excp., quoque Mss. rel. faciunt cum edd., v. N., ut mox post *σ.* colon in Stp. rel.

χρόνου) Sch., deserto P., in v. „*δ.* quum *intercessisset* tempus" at Stp. Th. modo „*δ. intersum*, eo sensu, quo dr. *spatium aliquod* temporis *interfuisse*. Plut. *ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων*, *ducentis* annis *interlapsis*" quod Lat. cum pr. et ipsum referens Gr. praep., tamen aliam verbi notionem habet, pro venire; quale est quoque illud Sch., cum *cedere* sit pro ire s. abire; unde habeas *dazwischen vergehen*; sicut procedit etiam Lat. *praeterlabi*, nobis *vorüber gehen*, it. *elabi*, nostrum *verfließen* s. *vergehen*; quae Lat. propiora et apta praesertim in reddendo particip., cf. Ind. Dem. cum dat. rei, it. absolute, ut hic „*δέκα ἐτῶν διαγεν.*, decennio *interiecto*" Ael. V. h. 3, 19. p. 256. i. *τριῶν μηνῶν διαγεν.*, *exactis*, Ind. trimestri *elapso*, L. Bos. Ell. p. 82. i., L. N. T., quorum Schw. p. 326. b. i. et N. e Dion. H. habet cum pr. *ἀπὸ*, et nostrum locum sic conversum „*quum* non *multum* elapsum *esset* temporis, *aliae* insidiae *comparatae sunt*" et p. 1431. b. e., ubi in N. comparatur modo illud Herodt. *χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος*, non *multo* tempore *elapso*, cf. 1, 5, 1., quocum Noster hic variarit, ut et per nostram formulam plenam cum illa §. 17. hoc cap. imperfecta *μετ᾽ οὐ πολὺ*, cf. Suid. 1, 549. m. *διαγεγονότος*, *παρελθόντος*, *praeteriti*; tenente G. Th. Bg. „*diebus* aliquot *interpositis*, (sine explic. et etiam) *interfuerunt* decem *anni*" sed non de tempore ac sine Gr. aliquo illa alia v. v. *interlabi*, elabi, *praeterlabi*; it. *intercedere*, quo hic usurus eram, *tempore* non multo *intercedente*, aut illo *interlapso*, quod retinet tempus praeter., cf. de Bg. ad *πολ.* (fere e P.) 1, 6, 24. m., qui hic *τὶς* cum adi. severius reddit, quam 1, 6, 1., cf. Dem. 890, 18. *ἑτέρα τὶς — ἐλπὶς*, it. 85, 19., sed in *τοι.* e P., ut 1, 8, 5. e.

κατὰ τὸ αὐτὸ) Videtur P. *κατὰ τοῦ αὐτοῦ* legisse. *Steph.* immo *κατ᾽ αὐτοῦ* s. *κατ᾽ αὐτὸν*, quia vertit „aliae *in* illum *insidiae*" nec aliud Bg. Vs. refert; et in Ms. compendio alterutrum illorum latere potest, ut inde lectio vulg. nata esse, non conveniens huic loco ac contextui, cum sumatur tantum tripliciter, de eodem vel tempore, vel loco, vel modo, cf. Stp. Th. 4, 581. F. e. L. N. T. Schw. p. 733. a. m. et Krb. p. 320. Nr. III), Kypk. 2, 69. m. Munth. p. 248. e. cum L. Bos. Ell. p. 106. m., plane ut affinia *εἰς τὸ αὐτὸ* et *ἐπὶ τὸ α.*, cf. Schw. l. l. p. 527. b. i. Krb. p. 111. cum Obs. p. 170. e. Kypk. 2, 20. e. Munth. l. l. Loesn. p. 165. L. Bos. l. l. p. 389. m. Wess. ad Diod. S. 2, 328. a. N. 78. Abr. Dil. Th. p. 535. i. 661. i. Ind. Xen. Pol. Z. v. *αὐτ.* et Hes. 2, 188. *κατὰ τὸ αὐτὸ*, *ὁμοῦ*, quarum notionum, inquam, ab h. l. aliena est per se illa de loco, sed altera de tempore maxime ob pr. *χρ. οὐ π. δ.*, et tertia de modo ob sqq., e quibus apparet, insidias has in Commodum fuisse alius modi ac generis, quam superiores; ut aberret Sch. in „*κ.* secundum *idem* s. *simul*" utque statim fuissem novaturus lectionem, re ita postulante, ex Intrp. Lat., si

σκευάσθη. Μάτερνος ἦν τις [c], στρατιώτης μὲν πρότερον [d], πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ τολμήσας, τήν τε τάξιν λιπὼν καὶ πείσας ἑτέρους, ἀπὸ τῶν αὐτῶν [e] ἔργων

2. structae fuerunt. Maternus erat quidam, miles quidem antea, sed multa nefaria ausus, desertor etiam, quive alios impulerat, ut a suis functionibus una

c) ἦν τὶς servato sic accentu Ox. cum Par. 2. d) Hic colon in Ms. Ba., ut punctum in A. cum B. 2. R., sed mox post τολμ. colon in Ox. e) Sic per asperum in Stp. rel., sed per lenem αὐτ. in A. al. v. N.

de casu pron. una fuisset res ac simplex, cum finitiones ου et ον s. υ et ν saepe confundantur, sed et acc. procedat, cf. 1, 9, 21. m., servantibus lectionem vulg. Bud. C. 809, 38., sed modo per Vs. hanc „altera adornata instructaque coniuratio“ et Stp. Th. 3, 849. G. e. per eandem Vs., post illa „ab iis, qui vasa colligunt furtim, utpote aliena, non sua, — manasse mihi verisimile est eam signif. v. σ., qua ponitur (in med.) pro moliri, struere, adornare“ cf. Ind. Dem. ut alibi de simpl. Bg., deligentis hoc, quia cum subst. Lat. non dicuntur verba Lat. compos. *construere* et *instruere*, cf. G. Th., nec ib. illud Bud. *adornare*, quod ib. explicatur per *comparare*, quo hic usurus eram, ubi cum Gr. n. 1071, 76. diserte *per* C. Fabritium *insidias* Avito *comparare*, ap. nos *zusammen richten*, zus. *schmieden*, sed remotiora *anrichten*, anstiften, *anzeddeln* s. *anspinnen*.

πολλὰ) Bg. e P. contrahit π. καὶ δ., secus ac supra, frequentata a Dem. 229, 6. 316, 23. 342, 2. etc., ut πολλὰ δὲ κ. δ. 343, 23. 597, 27. it. τολμήματα — τούτου π. κ. δ. 521, 8. et ποιήσας δ. κ. π. 550, 14., quod potest esse nostri v. syn. et explicatio, cf. 1, 3, 10. et 1, 4, 4. de δ., h. l. mala moraliter, legibusque repugnantia, Hes. 1, 906. i. δεινὸς, κακὸς, ap. G. Th. in Bg. „ἀθέμιτος, sceleratus.“ In sq. τάξ. λ. Sch. fere cum P. „*quum* deseruisset *castra*“ tenente Stp. Th. formulam modo in subst. 3, 1255. (e Bud. C. 893, 10.) cf. 1258. B. e. 1260. G. aliunde, cum Lat. *statio* it. *locus pugnandi*, it. *locum in* acie *deserere*, sed Sb. Ind. aliunde „ordines *deserere*“ quae per se procedunt omnia, sed ad Luc. 2, 93. l. 79. ὡς λιπὼν τὴν τ., ut *stationis* suae *desertor*, cf. de formula, proprio s. improprio sensu, R. Or. V. 4. et 3. p. 543. e. (ubi poterant uti Zos. 3, 3, 10. m. 5, 22, 6.) Dem., (cui add. 238, 3. 567, 20. et, prorsus ut hic, 568, 4.) Xen. Z. Cyr. et Pol., cum Diod. S. 1, 466. l. 57. τὴν ἐν τῷ πολέμῳ τάξιν οὐ καταλείψουσι, *suum* in *acie* ordinem *neutiquam* deserere *velint*, et Act. V. h. 3, 14. e. in muro s. vallo et obsessa urbe, cf. Ind., et alio iterum modo 14, 49. p. 999. i. cum N. et Ind., it. Suid. 2, 437. e., non coll. ad Hes. 2, 443. m., λειποτακτήσας, φεύγων, ἢ φυγὼν, sed ad p. 485. e., reddente Bg. hic phrasin, ut alias participium privi v., per subst. non optimae Lat., cf. G. Th., ut de suo rel , τὲ, it. καὶ et v. πεισ. aor. per plusq., ap. G. Th. „ad consilia saepe refertur“ i. ponitur pro consilium dare, suadere, persuadere, cf. 1, 8, 11. i.

ἀπὸ τῶν αὐτ.) Sch. in pron. et v. „una *secum* aufugere *a* suis *operibus*, deserere *ordinem*“ quae Nostri adducunt me, ut pr. formulam ταξ. λ. non capiam cum Sb., (unde Sch. partim hic,) nec pro Stp. *loco* in *acie*, sed latius, pro statione aliqua universa, ubi simul aliquid operis belli

συναποδρᾶν f, *χεῖρα πολλὴν* aufugerent, is magna manu fa-
κακούργων ἐν ὀλίγῳ ἀθροίσας cinoroforum brevi tempore col-

f) Sine Iota inf. hunc tenuere A. al.; cf. 1, 5, 21. e.

fufcipiendum, ut in caftris, vallo, rel., tacente P. in fpiritum pror, qui afper hic faltem tutior, ne *τῶν αὐτ.* ambiguitatem afferat, pro *ab iisdem* fumtum, quia pron. *αὐτ.*, praemiffo artic., parit Lat. *idem*, cf. vel Stp. Th. 1, 603. F. e. 4, 581. F. m., qui dicabitur Lat. Bg. in fubft. *ἔργ.*, habens fine loco aliquo notionem, quo noftra referas 1, 1227. A. m. „*ἔργα* — minifteria" ap. G. Th. fine explic. et exemplo per plur., fed, cui vocabulo hic quoque locus eft „*munia*, *ἔργα*, — obfequia, lege debita, et officia, quae publice praeftantur" afferente Stp. 4, 80. D. i. „*συναποδρᾶναι*, una fugere, Ariftoph." quod nec Ind. ille tenet, nec alius, fed modo L. Ern. *συναποδράω*, cum Bg. feveriori, quoad praep. fecundam; ut, quod Stp. 3, 1258. G. i. v. *λειποταξία* obfervabat „ad id adiungi *στρατείας ἀποδρᾶσαν*" hoc quoque videas hic, ut cum pr. *τὴν τ. λ.* fit *συναπ.*, ficut in R. Or. Ind. V. 4. v. *λειπ.* et *ταξ.* committuntur *τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπόσι τὴν ταξ.*

χεῖρα) Sch. partim e P. in „*κακ.* *perditorum*, facinoroforum *turma*" fed ob. Ind. v. „*χ.* magnas copias" pro quibus Bg., e P. partim etiam, feverior in *χ.*, cf. Stp. Th. 4, 419. C. fqq., ap. G. Th. 211, 40. „i. q. multitudo aut numerus certe hominum armatorum. V. Gl. *manus*, *πλῆθος*" quod fyn. per variationem eft §. fq. i., cf. L. Ern. Nr. 4. et Suid. 3, 667. i. *χεὶρ*, — *δύναμις*, fi fumitur non Hebr. fenfu, fed Gr. expofitio ifta, pro exercitu, v. 1, 9, 11., ut Lat. *vis* et *vires*, cf. 1, 6, 18. e. cum Stp. l. l. E. m., ubi et adi. *π.* reddit, ut Bg. e P. (v. 1, 2, 7) non item 3, 479 C. fqq., nifi p. fq. G. alio fenfu, habens idem in fq. *κακ.* modo Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „fcelefus, flagitiofus" fed Suid. 2, 228 i. *κακοῦργοι, οἱ λῃσταὶ, οἱ ἐνεδρευταὶ*, *malefici*, latrones, *infidiatores*, non coll. ad Hef. 2, 115. m., quae notio peculiaris nec a fqq. mox aliena, ut nec univerfa illa, nobis *Böfewichte*, variante Noftro in fq. *ἐν ὀλ.* cum 1, 1, 4. e. modo per interiectum verbum, cf. ad Bg. in *ὀλ.* 1, 8, 10. e. Quoad diftinctionem per hanc §., triplex ratio eft inita, quarum prima poft *προτερ.* pofuit diftinctionem maiorem, quod in *μὲν* et *δὲ* relatis faepe iam vidimus; unde, concurrentibus particip. pluribus fine copula, ultimum *ἀθρ.* in mediam orationem collocatum habeas, proprie poft v. extr. *ἐλῃς* ponendum: ut altera poft *τολμ.* ufa eft maiori item diftinctione, cum P., qui fimul rupit, ut alibi, Noftri periodum aliquam; in quo manet participiorum modus idem, ac *τὲ* in *τήν τε* incipit, ut alias, novam enunciationem; quo et tendit Stp. in m. P. Sed tertia denique ratio Bg. videatur, cuius in Ms. poft *aufug.* comma erat, fequente tamen pron. *is*, quod in oratione media locum non obtinet, fed potius in fronte periodi, ut poft *τολμ.* idem pron. ponit Stp. cum P. Verum Bg. aut libere verfatus fuerit, aut voluerit emendare fic, ut poft *συναπ.* excideret pron. *ὅς*, (quod deinde mutarit in *οὗτος*, de more poft punctum,) vel putaret poft *συναπ.* addendam copulam *καὶ*, aut *τὲ* poft *χεῖρα*, unde oritur ratio, fimilis illi P. in pr. *τήν τε*, ubi, fublata *τὲ* copula, participium refolutum eft in pron. *qui*, fed hoc et ipfum in pron. *is* demonftr. Qui totam Noftri hanc §. leget fimul, intelliget, non poffe omnia una ferie fumendi, fed alicubi diftinctionem aliquam inducendam effe maiorem; in quo minime placet mihi Bg. ratio, quia eft violenta, fed magis, ut poft *τολμ.* fiat

χρόνῳ, τὰ μὲν πρῶτα g), κώμαις τὲ καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων, ἐλῄ- lecta, primo quidem in pages et agros incurſans latrocinaba-

g) Hoc comma nos fecimus, quia aliquod mox poſt ἐπιτρ. habuit Stp. cum aliis, v. N. [illegible]

colon aut punctum; quod et fieri poteſt poſt τὶς, ubi deinde ad στρατ. — προτερ. extrinſecus aſſumendum particip. ὢν et pron. οὗτος. Quidquid placeat: ſaltem poſt συναπ. apodoſis inde a χεῖρα ſumenda videtur.

τὰ μὲν πρ.) Stp. Th. 3, 567. i. „πρῶτα adverbialiter ponitur (plur. neutr.) pro (ſing. πρῶτον, *primum*, (ut Sch. in artic. ad noſtrum τὰ π.) Hom. —, ubi redditur ei particula δὲ, (immo nihil, cum δὲ referatur potius ad pr. μὲν, qui deinde non profert exemplum cum formula ſ. particula quadam conſecutiva, quo reſpiciens Sch. in πρ. „τὰ πρ. — ſequente τὸ τελευταῖον — et ὡς δὲ 6, 8, 14." cui poſtremo ſyn. eſt Noſtri hic mox §. ſq. ἐπεὶ δὲ, prorſus ut ap. Ael. V. h. 12, 51. p. 813. m. τὰ μὲν πρ. — ἐπεὶ δὲ λ. *primum* —, poſtquam *vero*, non ſic μὲν opprimente Bg., qui h. l. adhibet ſing., non tam e P., quam neceſſario, quia in proſa Lat. *prima* non uſurpant, ſed poëtae, cf. Heyn. ad Virg. Aen. 4, 166. cum G. Th. v. e., ubi „*primum*, πρῶτον, πρῶτα, — fere ſeq. *praeterea* ſ. *deinde*. — Nonnunquam tamen ſolum reperitur, ut nullae conſecutivae particulae ſequantur" quod et hic eſt, ut τὰ μ. πρ. non excipiat ἔπειτα δὲ, ſed modo δὲ, verum et hoc non relatum ad τὰ πρ., ſed tantum ad μὲν, addente prioribus Stp. l. l. haec: „In ſoluta quoque oratione dr. τὰ πρ., et quidem potius, quam πρῶτα ſine articulo" quomodo tamen ap. Luc. 2, 8. l. 19. cf. 3, 632. l. 67., tacente eodem Stp. ſuper ellipſi dupl. praep. ac ſubſt. in hac formula, non item L. Boſ. p. 202. i. „τὰ πρ., pro κατὰ τὰ πρ. μέρη τοῦ χρόνου" ad quam rationem et in Lat. illo *prima* expleas, *ad* prima *momenta temporis*; ſilentibus G. Th. ac Lindn., cf. Suid. 3, 430. e. cum Heſ. 2, 1067. e. Caeterum, reſoluto quidem participio per copulam, pertineat τὰ μ. πρ. ſimul ad illud v., ſed, poſito commate poſt ἐπιτρ., ad ἐλ. potius, ad quam regionem Sch. „ἀγ. *ager*, extra urbem ſ. vicum ſitus locus, — ἐπ. *incurſans* in *agros* populandi cauſa, — ἐλ. *populabatur* more latronis" tenente Stp. Th. in v. κωμ. aliunde Lat. P. et Bg. (ap. G. Th. utr. cum Gr. n. cf. Ind. Xen. Cyr. Z. L. N. T. Caſ. Ex. Bar. 2. p. 122. b. e. „oppidulum ſine muris" Suid. 2, 363. e. Heſ. 2, 398. i. m. cum N. „L. Ms. κῶμαι, αἱ βραχεῖαι πόλεις" it. Fiſch. Prol. 19. de Vit. L. N. T. p. 5. m., unde §. ſq. oppon. πόλεσι μεγίσταις, nobis *Flecken* ſ. *Marktflecken*, ut adiuncti ἀγροὶ *Dörfer*, non merae terrae, quae conferuntur, ſed etiam ſimul maximeque aedes ac villae, iis terris vicinae, quo ſenſu caruit Stp. Th., non item L. Ern., cf. Ind. Xen. Bach Z., in v. ἐπ. repetente Bg. praep., cum habeant Lat. illud v. cum eodem dat., cf. G. Th. cum ἐπιδράμωμεν, ſed Stp. Th. tenente etiam aliunde Bg. frequent. cum Sb. Ind., cf. cum acc. loci vel ſimul cum pr. ἐπὶ Folb. Ern. Abr. Dil. Th. p. 114. e. 492. e. D'Orv. Ch. p. 573. c. Well. ad Diod. S. 1, 156. N. 26., ubi ſimile πολλὴν τῆς ἐρήμου χώρας κατατρέχοντες λῃστεύουσιν, ſed tropice Ind. Dem. cum Xen. Bach., cf. Dion. Caſ., tum Stp. Th. 2, 654. E. ſq. „λῃστ. i. q. ληΐζομαι, praedor, — praedas ago, — Herodi. l. 1. κωμ. — ἐλ., in vicos agros que factis *incurſionibus* praedas *agebat*, h. e. ἐλεηλάτει, λείας ἦγεν, λ." tacite e Suid. 1, 714. m. ἐληΐζοντο, ἐλῃστεύοντο, praedabantur, *populabantur*, (ut hic P.) non coll. ad Heſ. 1, 1175. i.

στευεν [h]. ἐπεὶ δὲ πολλῶν χρημάτων ἐγκρατὴς ἐγένετο, μεῖζόν τι πλῆθος ἤθροισε κακούργων [i] μεγάλαις τε δωρεῶν ὑποσχέσεσι καὶ τῶν ἁλισκομένων κοινωνίᾳ [k], ὡς μηκέτι λῃστῶν, ἀλλὰ καὶ [l] πολεμίων

3\. tur. Poſtea vero quam multis opibus potitus fuit, maiorem numerum congregavit facinoroſorum magnis munerum promiſſionibus et praedae communicatione: ut non amplius latronum, ſed hoſtium belligeran-

h) Hoc colon Stp. rel. reliquimus pro puncto al., aut commate Ox. 2., dum diſtinctio reliqua conſtituatur in prioribus. i) Hic in Ms. Ba. colon, ut nullum comma in B. 1. R. al. et Ms. Bg., quod et nos omiſimus, pendentibus dat. ſqq. arctius a pr. v. ἤθρ. k) Pro colo Stp. rel., quo et ſpectat Ms. Bg., rectius erat hic comma in A. et al. l) In Ms. Ba. deeſt tam καὶ, quam ἔχειν. *Mart.* ſed in Ms. Vi. modo καὶ deeſt, v. N.

ἐλῄζ., διηρπάζοντο, cf. Schol. Thuc. 5, 76. Ind. Dem. et Luc. cum Abr. Dil. Th. p. 825. c. λῃστείαις κατατρέχειν τὴν γῆν et Thuc. 5, 81. ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, — καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον λ., ad quod poſtr. Schol. ἐλῄστευον, ſed G. Th. in Bg. cum Gr. n. „latronum more praedari“ ſequente mox quadam explicatione in τῶν ἁλισκομ.

ἐπεὶ) P. deſeruit Bg. per omnia, ſed Sch. in „ἐγ. *factus eſt* compos *pecuniarum*, ἐγκ. *comp.* f. eſt *pecuniae*“ tenente formulam Stp. Th. aliunde cum Bg. Lat., ſed eius loca Dem. et Luc. ignorantibus Ind., cf. tamen Dem. 148, 5. 192, 17. pro quo 241, 19. ἐπειδὰν — ἐγκ. — καταστῇ, cf. l. 15. 20., Ael. V. h. Dion. Caſ. et Xen. Bach. Z. In ſq. omittit Bg. iterum pron., ubi tamen et noſtrates habent *eine* noch gröſſere *Menge*, (ut Sch. *multitudinem* in adi. μ.) vel, de aliorum in τὶ emphaſi, procedit Lat. *multo* maiorem *numerum* ſ. *copiam*, cf. 1, 2, 7., deſerto P. in ſqq., plane cum Bg. reddente Sch. in μεγ. et ὑπ., quod ſubſt. copulat Noſter cum δωρ. (Sch. „munerum *pollicitationibus*“) forte peculiari ratione, cum nihil teneat Th. Stp. et Gs., ſervante Bg. e P. ad τῶν ἁλ. ſubſt. et alium numerum, ſed Sch. ib. „*earum rerum*, quae *capiebantur*, h. e. praedae“ bene explente ſubſt. χρημάτων, cf. 1, 9, 21. i. et Suid. 1, 114. c. 2, 56. i., non coll. ad Heſ. 1, 235. m. 1625., hunc locum proferente Stp. 2, 298. D. m. v. κοιν. ſine Vs. nec cum Lat. Bg., cf. 1, 5, 8. e.

ὡς μηκ.) In lectione Ms. Ba. manifeſtum eſt, quam vitioſe abſit v. ἐχ., ut iam aliquoties deſideratum in Mss. καὶ, pro *etiam* ſ. etiam adeo, quod Noſtro ſolenne poſt neg., neglectum illud quidem etiam hic a Bg. e P., verum ut eorum *ſed* poſſit valere pro *ſed etiam*, cf. 1, 3, 1. m., quod minus fortaſſis in mente habuit librarius, quam καὶ excidit intra ſyllabas non admodum diſſimiles; ignorantibus Stp. Th. formulam Gr. et copulationem illius μηκ. cum ἀλ. καὶ, ut Lat. *non ampl.* ſequente *ſed etiam* ſ. *ſed* G. Th. et Hor. Turſ., cum Indd. inſpectis, at, quam Sch. in μηκ. affert e P. *non iam*, proferente Hor. T. p. 364. ſq. Nr. 3. ſqq. cum Latt. illis adverſativis, at frequentius cum ſola *ſed*; ad quam Lat. reſpiciens librarius, forte καὶ expulerit. Tum in πολεμ. Bg. adiunxit aliquid perſpicuitatis cauſa, ſ. ſubſt. expreſſit per ſubſt. et adi., partim praeeunte P., unde Sch. partim in „ἐχ. habere *auctoritatem*, h. e. cenſeri“ nihil

ἔχειν ἀξίωμα. πόλεσι[m] γὰρ ἤδη μεγίσταις ἐπετίθεντο, καὶ, τὰ ἐν αὐταῖς δεσμωτήρια βίᾳ ῥηγνύντες[n], τοὺς ἐφ' οἵαις	4. tium haberent auctoritatem. Urbes enim iam maximas invadebant, in iisque carceres per vim effringentes, qui-

m) Ms. Ba. et Vi. πόλεσί τε γὰρ λ. v. N. n) ῥηγνῦντες hoc circumflexo A. al., v. N.

horum tenente Stp. Th., ſed Leisn. in m. Ms. Bg. reddente ἀξ. *vim*, ut ad Thuc. 5, 8. p. 322. l. 55. νομίζων, ὑποδεεστέρους εἶναι οὐ τῷ πλήθει, — ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι, *quod* ſuos *impares* hoſti *putaret* non *numero*, ſed *dignitate*, Schol. τῇ δυνάμει, et in Lat. Bg. e P. Cl. Cic. Nr. 27. „quaecunque et in quocunque genere vis" ut tamen aeque hic proprie, ut Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., valeat pro opinione de dignitate ac praeſtantia, et nominatim de virtute bellica, et quatenus aliquem timemus ob potentiam, atque adeo in malam partem de cogitatione potentiae, periculique ac damni, inde futuri, cf. 1, 5, 25., ut in bonam ap. Thuc. 387, 66. et Dem. 128, p. ἔχοντες — ἀξ. κάλλιστον, it. 130, 3. 8., cf. in totam ſententiam e contraria parte Liv. 3, 7. i. *deſerta omnia — fortuna urbis tutata eſt, quae Volſcis —* praedonum *potius* mentem, *quam* hoſtium *dedit.*

πόλεσι, Mss. τὲ ante γὰρ inſertum, ut 6, 8, 15. m., referatur ad ſq. καὶ — ῥηγν., ac poſſit excidiſſe ob ſimilem pr. σι ſyllabam, et latere in P. copulativa „quippe *magnas* etiam *urbes*" cum ille τὲ ſic alibi reddat, qui tamen et libere quaedam addit, nominatim illud *etiam*, v. 1, 4, 18. c., ſicut Mss. τὲ poteſt eſſe a gloſſa per comparationem e ſimili mox ſq. πόλεσί τε ταῖς — καὶ λ., reddente Sch. cum Bg. ſimul et P. in v. ἐπ., ſed errante in „paſſ. impf." pro med., cf. 1, 3, 14. e., it. Dreſ. de V. med. p. 280. e., qui utitur hoc loco cum Vs. P., ut Miſc. Obſ. N. A. V. 6. p. 499. i. ad Xen. Eph. μείζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι. οὐ γὰρ — αὐταρκες εἶναι, λῃστεύειν κατ' ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλλοι, quod poſtr. eſt noſtro ſyn., ut et illud mox §. e. πόλεσι ἐπιέναι, cf. Bud. C. 711, 8. „ἐπιτιθ. Iſocr. ἀντὶ τοῦ ἐμπίπτειν καὶ ἐπιέναι uſus eſt, i. e. irruere" verſante hic Bg. in v. cum dat. loci aliter, quam §. 2. e., ſed in ſq. e P. mutante καὶ in τὲ iterum, verum h. l. e Lat. ratione illa, quae iſtam voculam *que* non ponit ſtatim poſt praep; unde tollitur quidem f[illegible]mula Gr. ex articulo cum praep. ac ſubſt., ſtans per ellipſin participii ὄντα, ſed ſenſus nihil amittit, cum idem oriatur ex Bg. ordine, et articulus Gr. hic nihil valeat; ſervante Bg. e P. in dat. ſ. potius abl. β. formulam ſyn., cf. Stp. Th. 1, 731. D. i. et Ind. Dem., qui neſcit Stp. locum in v. δεσμ., ut Stp. non tenet in v. ῥηγν. hoc particip., nec aliquid ſuper accentu, nec Lat. Bg., ap. G. Th. „διαῤῥήγνυμι, i. q. frangendo vi quadam et maximo impetu diſrumpere, et ſic aperire" ſed h. l. ob illum diſerte adiunctum abl. β. ſine emphaſi iſta, cf. Suid. 3, 256. e. ἔῤῥηγνυσκε, διέῤῥηξε, *dirumpebat*, (non coll. ad Heſ. 2, 1110. m.) ſed 1, 52. i. δεσμ., ἡ φυλακή, cum Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n.

τοὺς ἐφ') Scribo οἰκισδὴ κ. *Steph.* In Cod. male ſcribitur ἐλευθέρων. *Struth.* De Stp. cf. 1, 8, 17. e., ubi et Bud. C. hinc, ut de Ms. Ve. errore e pr. finitione facile iudicium, it. de Ms. Ba. commate, ubi δεσμ. referatur ad pr. v. καθ., non repertum mihi cum gen., cf. Bud. C. 352,

δὴ [o] *καθειρχθέντας αἰτίαις*	buscunque incarceratos de
δεσμῶν [p] *ἐλευθέρους ἀφιέντες,*	caufis vinculis eximentes im-
ἄδειάν τε ὑπισχνούμενοι, εὐεϱ-	punitatemque pollicentes be-
γεσίαις ἐς [q] *τὴν συμμαχίαν*	neficiis in focietatem adfcifce-

o) Ms. Ba. *οἷαιϭδὴ* v. N. p) Ms. Ba. *αἰτ. δεσμῶν, ἐλ.,* fed Ms. Ve. *αἰτ. δεσμῶν ἐλευθέρων ἀφ.* v. N. Tum poft *αἰτ.* comma fuit in edd., non bene, cum accufativus *τοὺς καθ.* cohaereat cum *ἀφ.* q) B. 1. *εἰς* cf. 1, 5, 1. e.

25. et inde Stp. Th., Ind. Dem., (cui add. 258, 21.) Luc. Fifch. Ae. et Pal., ubi 13, 1. *καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν*, quod i. q. h. l. *ἐπὶ*, ut v. *αἰτ.* praeclare ib. redditur *crimen*, quomodo malim hic quoque capere, quam cum Bg. et Leisn. ad m. Be. 2. „*ob* quascunque *caufas*" it. Sch., qui et, deferto P. libero, cum Bg. vertit tum *ci.*, tum v. *καθ.*, e Sb. Ind., ap. G. Th. (fine Gr.) dubiae Lat., unde Sch. forte praemiferat *inclufos*, cf. Hef. 2, 103. m. cum N., fed adi. *ἐλευθ.* cum gen. aliunde ap. Stp. Th. 1, 1177. e. „liber f. liberatus" quorum primum et ap. G. Th. cum eodem cafu; ut fervarim, *vinculorum* liberos *dimittentes*, non contrahens cum Bg. e P. in unum particip., cf. tropice *ἐλευθ. ἀφ.* Ind. Xen. Pol. Z. et formulam Bg. pro liberare ap. G. Th. 501, 89., ubi et „*coërceo, εἵργω, συνείργω,* — carcere *animalia* —, *coërcitus, συνειργμένος. gravibus* coërcita *vinclis*" quo propiori v. ufurus eram, ubi praep. aeque nihil valet, ac in Gr. *καθ.*, proferente Stp. Th. 1, 1363. e. v. *ὑπ.* cum acc. fine exemplo et p. 921. e. „*ἄδ. impunitatem* P. transfert ap. Herodi." ex 5, 4, 19., ubi tamen P. non ita reddit; fed tantum hic, quocum Bg. et alii, cf. Ind. Dem. it. ap. Thuc. 301, 3. 416, 38. 41. Dion. Caf. p. 1080. l. 33. Luc. 2, 150. b. N. 50. D'Orv. Ch. p. 93. m. Suid. 1, 50. i. Hef. 1, 87. i.

εὐεϱγ. — πϱοηγ.) Recte Sb. Praepofitiones *πϱὸς* et *πϱὸ* non raTenter inter fefe permutari, obfervat Doctiff. Fifch. ad Well p. 75. et recte monet, *πϱοέγϱαψε* pro *πϱοσέγϱ.* legendum ap. Plut. in Cat. Cenf. p. 345. F. ex emendatione Val. Addo, eundem locum fic emendatum a Reinef. in Annot. marginalibus et Freinsh. ad Curt. 10, 1, 2. Sic (ap. Noftr.) 1, 16, 7. Stp. *πϱοσιούσης* pro *πϱοϊούσ.* vult. et contra 5, 5, 12. *πϱοϊὼν* pro *πϱοσ.* it. 2, 7, 4. it. 7, 8, 5. pro *πϱοσελθ.* alii legunt *πϱοελθ.* it 2, 6, 7. pro *πϱοσεκής.* Stp. et Sb. *πϱοεκ.* it. 6, 9, 12. Sb. vult *πϱὸ ὀλίγου* pro *πϱὸς ὀλίγον. Leisn.* Malim *πϱοσηγ.*, quanquam non oblitus fum eorum, quae ad Dem. annotavi de *πϱοαγωγῇ* lenocinio meretricio et *πϱοάγεσθαι* illicere lenociniis. *Reisk.*

Sb. in Ind. v. *πϱοσαγ.* ftatim edidit „*εὐ. ἐς τ. σ. πϱοσήγοντο.* Sch. m. f." poft Lat. aliorum locorum *adiungere fibi* et *pellicere*, quorum prior formula hic eft ap. P., quem Sch. deferit in *εὐ.* „*πϱοσάγειν τινὰ εἴς τι, benef.* aliquem ad aliquid *adducere*, *πϱοσηγ. adducebantur* ben. *ad* armorum *focietatem.* Sb. rectius cenfet legi *πϱοσηγ.*" unde forte fic edebat ftatim antea in *εὐ.*, ubi tamen peccatur in v. act. pro med., ut deinde in Vs. per paff., cf. de confufis quidem iftis praep., praeter dicta ad 1, 4, 4, e. 1, 5, 1. e., etiam ad Polb. T. 1. p. 914. m. ad 3, 16. cum Ind. v. *πϱοσαγ.* e. Diod. S. 1, 701. a. N. 87. Plut. Hf. p. 136. e. Onof. p. 67. N. et Krb. Obf. p. 214., ficut *πϱοσαγ.* act. et med., qua hic valet notione, pro adducere, i. impellere, pellicere, fane dr. frequentius et magis perfpicue, cf. 1, 3, 12. e., ubi diferte *τοὺς μὲν πειθοῖ ἐς συμμ. πϱοσηγάγετο*, et adeo

προήγοντο [r]. πᾶσάν τε [s] κατατρέχοντες τὴν Κελτῶν καὶ Ἰβήρων χώραν, πόλεσί τε ταῖς | bant: perque omnem excurrentes Gallorum et Hispanorum regionem, urbesque maxi-

r) Schotti Ms. προσήγοντο rectius. *Sylb.* v. N. Sed post προηγ. colon in A. 2., comma in B. 1., punctum in rel., quod e Stp. reliquimus, quanquam et illa alia procedebant. s) Ms. Ba. πᾶσαν κατατρ. v. N.

similia sunt omnia, etiam dat. s. abl. modi ille π., cui h. l. respondet εὐεργ., ut tamen nondum hic corrigam, cum Codd. mei non annuant, et alibi quoque προαγ. pro προσαγ. sumi posse videatur, atque etiam ita vertatur, v. Bud. C. 528, 44. sqq. p. sq. l. 9. sqq. Stp. Th. 1, 84. B. Io. Abr. Dil. Th. p. 835. i. et Ind. Dem. v. e., cui add. 108, 2.; unde nec dixerim certo, quid Lat. Interp. expresserint, adhibente Bg. suum etiam l. l., cf. Suid. 3, 183. i., non coll. ad Hes. 2, 1029. e., cf. 1021. m., tenente Stp. Th. in εὐεργ. tantum notionem cum Lat. Bg. (e P.) ap. G. Th. „εὐεργέτημα, εὐποιΐα, ἀγαθοποιΐα" quae et ipsa sunt abstracta et causae pro effectis, cf. Ind. Xen. Hell. Mor., respiciente Nostro in hoc εὐεργ. non alia, quam priora, iam memorata, libertatem ex vinculis et a poena delictorum, quasi oppresso pron. ταύταις, quod non cogitans P., inseruit copulam, manente Bg. cum libris omnibus in vulg. lect.

πᾶσάν τε κ.) In *omnem* excurrentes — *regionem.* Sic Luc. Herc. i. p. 366. Nam sic Lat. *excurrere*, nempe pro castris egredi et in hostium agros grassari Liv. 1, 15. (i.) *Leisn.*

Ap. Luc. 3, 83. l. 22. *multas* per *occidentem* gentes *percurreret*, tenente Stp. Th. nihil, nec Lat. Bg., quam „i. q. ἐπιτρέχω" a quo distinguit D'Orv. Ch. p. 573. e., cf. §. 2. e. ex Diod., et de nostro v. (quod, h. l. absolute positum, haud dubie non est simpl. incurrere s. percurrere, sed simul nocere, rapere, vastare, incendere, ut deinde sequitur hic de incensione ac rapina,) ad Luc. 1, 382. a. N. 94. Xen. Hell. Mor. p. 211. e. cum Ind. it. Dion. Cass. Zos. 3, 1, 2. e. *per* Pannoniam *grassari*, Suid. 1, 41. m. ἦγε καὶ ἔφερεν, ἀντὶ τοῦ — κατέτρεχεν, — incursionibus *vastabat*, (fere ut hic P.) quo uti poterat D'Orv. l. l., it. 255. i. καταθέειν, κατατρέχειν, incursionibus *infestare*, quod v. recte comparabat Mor. l. l., it. 273. m. 267. i. κατατρεχόντων, λῃζομένων, πορθούντων, p. sq. i. et 276. m. κατέτρεχεν, ἐπόρθει, ἐλῄζετο, ἐδῄου, incursionibus *infestabat*, populabatur, *vastabat*, sed Bg. ap. G. Th. non cum acc. nudo, quale quid est, quanquam alio sensu, ap. Suet. Galb. c. 18. e. Tusculum *excucurrisset*; concurrentibus iterum hic diversorum temporum verbis, praes. cum aor. κατ. et ἐπιστ., it. mox ἐμπ. et πεσόντ. inverso ordine; sed τὲ omisso in Ms. ob similem sq. κα syllabam, cum hic copula requiratur, quia asyndeton alienum, et post particip. plura additur v. ἀνεχ. finiti temporis, quo pertinet illud τὲ, simulque cum v. isto ad pr. προηγ. nec tamen a P. expressum, sed potius δὲ s. δὴ, in quo ille libere versatus sit; quanquam τὲ cum istis alibi confusum habuimus.

τὴν Κελτῶν) Sch. „Κέλται, ut Strabo scribit. Al. Κελτοί, *Celtae*, Galliae populi, a quibus tota Gallia Κελτῶν χώρα. — Ἴβηρες, *Iberus* s. Hispanus. Ἰβ. χ. Hispania" e P., sed nescio, unde in posit. habeat illam Ch. formam, pro Ἴβηρ s. Ἴβηρες et Ἴβηροι, cf. Stp. Th. aliunde, Stp. B. p. 409. sq. Suid. 2, 93. i. cum G. Th. et Cell. Not. orb. anc. T. 1. p. 5[illegible]

μεγίςαις ἐπιόντες, καὶ μέρη μὲν ἐμπιπράντες, τὰ δὲ λοιπὰ ἁρπαγῆς [t] ποιούμενοι, ἀνε-	mas invadentes, ac partes quasdam in iis accendentes, caetera autem in praedam vertentes,

t) Plane ſic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel., tacentibus Excp., et edd., niſi quod Ing. ἁρπαγὴν habent, v. N.

qui p. 131. i. „quos Caeſar indigenarum lingua *Celtas*, tertiam partem Gallorum, appellari dixit, id nominis Herodianus univerſis tribuit, πᾶσαν τῶν (memoriter) K. κ. 'I. χῶραν, (hoc accentu, ut Ing. 2.) *omnem*, dicens, *Celtarum* et *Hiſpanorum* regionem" cf. Suid. 2, 294. m. Stp. Th. tacite ex Heſ. 2, 226. i. cum N. et Sb. Ind. „Κελτοὶ, — Straboni Κελτίβηρες" (quos hic aliquis inveniat, ἓν διὰ δ. ſumens,) ubi et e Xiph. pro Germanis, quomodo vertitur etiam ad Dion. Caſ. p. 957., cf. Gs. Iſ. in erudit. ed. Nicl. T. 2. p. 20. e., ac de re ipſa ad Lampr. p. 515. et *ante* bellum *deſertorum* coelum *arſit* Caſ. N. 7. b. e. „bellum *deſertorum* eſt, quod excitavit Maternus, militiae deſertor. Deſcribit illud bellum unus Herodi. Spartianus meminit in Peſcenn. Nigro. *Peſcennius Severo, eo tempore, quo Lugdunenſem provinciam regebat, amiciſſimus fuit. Nam ipſe miſſus erat ad comprehendendos* deſertores, *qui* innumeri *Gallias* tunc *vexabant*" p. 646. m., ubi N. tacent, ſed Angli ap. Heyn. H. 4, 1017. m., *das* folgende *Iahr* (pro quo Noſter §. 1. infinite tantum χρόνου οὐ πολ. διαγεν.) *ereignete ſich der ſo* genannte *Krieg* der *Ueberläufer.* Ein *gemeiner* Soldat *Maternus*, welcher *durchgegangen* war, *ward* in *kurzer* Zeit *ſo mächtig* durch *die* groſse *Anzahl* andrer *Ueberläufer* und *Räuber*, — daſs *er* einen *groſſen* Theil *von* Gallien *und* Spanien *überſchwemmte* und *plünderte*, ad quae nihil in N., quam „m) Herod. 1, 10, 11." In ſq. liberum P. deſerit Sch. cum Bg. in v. ἐπιοντ., quod cum Lat. eodem eſt ap. Stp. Th. aliunde, ſed ſine exemplo in phyſica notione cum dat. rei ſ. loci, ut hic, cf. tamen Thuc. 461, 23., ubi Ind. v. ἐπιὸν male redditur, ad v. ἐπίημι relatum, ut in Ind. Xen. Bach., cum ſit potius ab ἔπειμι, cf. Dem. Xen. Cyr. Z. Dion. Caſ. Suid. 1, 801. e. 808. i., non coll. ad Heſ. 1, 1322. e. 1352. i. 1403. m. 1383. m. ἔπεισιν, — ἐπιτρέχει, pro quo §. 2. e. Noſter hic variat, etiam pro §. 1. ἐπετιθ., ubi Bg. eodem Lat. reddit, ad ſq. μερ. verſans ſic, ut ſuppleat pron. τινὰ, deinde praepoſitionem cum pron. ἐν αὐταῖς, cf. §. init., pro nudo pron. gen. αὐτῶν, quaſi fuerit μέρη μὲν αὐτῶν, ſc. τῶν πόλεων, diſcedens ita a Stp. ad m. P. liberioris, qui cum Vern. intellexit de totis oppidis incenſis, nihil dante Sch., quam „ἐμπίμπρημι, ἐμπιπράω ſ. ἐμπίπρημι, *incendo*" quod Lat. eſt ap. Stp. Th., non item Bg., nec tria iſta themata, ſed in L. Ern., ut Ind. Dem. v. ἐμπιπράναι cum ἐμπρήσας, quod potius eſt ab ἐμπρήθω.

τὰ δὲ) Scribendum puto ἁρπαγὴν ποι., ut intel. τὰ δὲ λοιπὰ ἁρπάζοντες. *Steph.* Leg. ἁρπαγήν. *Oxon.* Forte δι' ἁρπαγῆς ποι. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „Thuc. 8, 62. habet ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι" ſed Sb. Ind. in ſubſt. ac v. retento vulg. gen. reddit „in *praedam* vertentes, — *diripientes*" in primo plane cum Bg., ſed in ſecundo ad Stp. ſenſum, qui in Th. neutram formulam tenet, quarum illa per acc. mihi etiam notata e Thuc. 541, 88., ubi redditur per Sb. privum v., ſed per alias phraſes 410, 66. 460, 4. ſine Ind., cf. Dreſ. lib. de V. med. p. 423. e. et Leisn.

χώρουν. ὡς[u] δὲ ταῦτα ἐδηλώθη τῷ Κομμόδῳ, μετὰ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς ἐπιστέλλει

5. recedebant. Ut autem haec nunciata ſunt Commodo, plenus iracundiae et minarum epi-

u) Ms. Ba. ὦ δὲ λ. mendoſe.

Progr. ad 1, 9, 22.; unde τὰ λ. aliter debemus capere, quam pr. μέρη, et, ſubintellecto ſubſt. χρήματα, de rebus reliquis, quae in iſtis urbibus rapi poterant, ad bellum ac victum pertinentibus, pecuniis, frumento, mercibus, pecoribus, forte et perſonis iuvenibusque, ad militiam idoneis; blandiente quidem Stp. emendatione primo ab uſu loquendi, (cum contra exemplum vulgatae lectionis et v. ποιεῖσθαι cum rei acc. et gen. mihi non ſit oblatum,) deinde quia eſt faciliima et leniſſima, nixa illa errore ſolito in ς et ν, quod non cadit in illam Rs., quae δι' inſerit duas litteras; quas ſi vel maxime ſtatuamus excidiſſe ob pr. πα finitionem: tamen formula eius tota non mihi eſt cognita, quanquam forte exprimit illam ipſe Sb. in Lat. ſua, *in* praedam *vertere*, quae, nullibi a G. Th. memorata, nihil ſit, quam priva v. v. praedari, rapere, diripere; ut vel ſic exiſtat ſenſus idem per duram correctionem, qui per leniorem. Fuit, cum putabam, in gen. vulg. ſuppleri poſſe ſubſt. μέρος τὶ ſ. μέρος, ut ſit, *reliqua* facientes *praedae* partem *aliquam*, comparans tunc non modo Lat. *facere* cum gen., v. c. *facere* lucri *rem*, it. *aequi* boni *que* aliquid, cf. G. Th., ſed et Gr. v. uſum cum acc. rei et gen. perſ. ap. Xen. Ind. Bach. Z. v. e. „ποιεῖσθαι ἑαυτοῦ τι, ſibi aliquid tanquam ſuum vindicare" quae ſola analogia fecit, ut nondum ſcriberem Stp. emendationem, cum et Codd. nihil praeberent, tenens praeterea haec ad comparandum, Sall. Iug. 14, 11. m. regnum *eius* ſceleris *ſui* praedam *fecit*, (ubi Cort. N. non reſpicit ad Gr. formulam,) et Thuc. 271, 33. καὶ τήν τε πόλιν κατέκαυσαν, καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν, et *urbem* incenderunt, *et* res, *quae* in *ea* erant, *diripuerunt*.

ἐδηλώθη) Deſerto P., in hoc v. Sch. habet Bg. poſt „nunciatum eſt" ad ſenſum, non id Lat. tenente Stp. Th., nec exemplum unum verbi in paſſ., cf. L. N. T., ubi ſimul cum pr. περὶ, ut ap. Iſ. in Ev. et Pan. Mor. p. 45. m. 76. m., cf. Fiſch. Ac. Thuc. Dem. Xen. Cyr. Z. et cum dat. perſ. etiam in act. Fiſch. Pal., verſato Bg. in formula e pr. μετὰ aliter hic, quam alibi, dum mutavit, fere e P., praep. in adi., ſed oppreſſit adi. π., niſi id quaeras in ipſo illo Lat. *plenus*, quod cum gen. aut abl. non explicant IndJ. conſulti, ſed ad Plin. ep. 2, 1, 7. plenus *annis* Catan. „ſenex admodum" et G. Th. ſemel tantum 916, 70. „negotii *plenus*, i. valde occupatus" unde *plenus irae* i. q. valde iratus ſ. ſumme iratus; quae periphraſis ſuperlativi continet notionem adi. π., pro ſummus accepti, eſtque i. q. *cum* ſumma *ira*; ferente Stp. Th. modo 2, 1425. i. „μετ' ὀργῆς, — Plat. — Latine diceretur potius *per iram*, quam *cum ira*" quod ipſum tamen v. ap. G. Th. in ſubſt. 1224, 91., ubi et Bg. „vitium facile iraſcentis" ſed et ſimpl. pro ira, ut h. l.; in altero ſubſt. ib. cum Gr. n.) mutante Bg. e P. numerum neceſſario, niſi vertas per ſyn. ib. „*minatio*, ἀπειλὴ, Gl. Gr." ſed in v. ἐπ. (ubi Stp. Th. tacet,) reddente Sch. „*ſcribit* per *epiſtolas*, (at Bg. e P. aliter, quam 1, 9, 21. e.) ἔθνος — cum v. ἡγεῖσθαι ſaepius exponitur a P. *provincia*, (ſine loco, qualis notionis et hic eſt,) ἡγ. ἐθν. praeſidibus" Bg. retinente P.

τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, ῥᵅθυμίαν [x] ἐγκαλῶν [y], καὶ κελεύει, στρατὸν ἐπ' αὐτοὺς ἀθροισθῆναι. μαθόντες δὲ 6.

ſtolas mittit gentium rectoribus, ignaviam eorum increpans: iubetque exercitum adversus eos adunari. Illi

x) Sic per Iota nobiscum in una Lu., cf. ad 1, 1, 9. e. y) Colon hic in Ms. Ba., quo tendit Ms. Bg., ſed punctum in A. cum B. 1.

utrinque, et particip. per ſubſt., pro ἡγεμὼν, quod, ſimiliter, ut noſtrum, alii etiam cum Sch. reddunt, it. *procurator* et *praefectus*, cf. Caſ. Ex. Bar. 1. p. 101. b. i. 104. a. e. Kypk. 1, 222. Munth. p. 4. m. Loesn. p. 3. i. 100. i. Krb. p. 61. 107. e. 228. e. 250. m. et Decr. R. p. I. p. 241. e. Fiſch. Prol. 18. p. 17. m. 20. m. Ind. R. Or. Diod. S. Eutr. Met. Xen. Pol. et Cyr. Z., cf. Suid. 2, 41. m. p. ſq. m. 44. m. Heſ. 1, 1599. p. ſq. i. 1601. e. Sed ad ſq. ῥᵅθ. ἐγκ. expiet Bg. in ſubſt. caſum pron. αὐτῶν, cum et poſſis ſupplere dat. perſ. αὐτοῖς, ſolennem in hoc v. cum per ſe, tum ſimul cum acc. rei, ut hic, pro quo interdum et gen. rei adhibetur, v. Bud. C. 81, 30. Stp. Th. (qui ex Noſtro ſilet,) L. N. T. Ind. Dem. (cui add. 59, 2, 79, 12. 161, ult. 300, 14. 1126, 21.) Fiſch. The. Xen. Z. Cyr. et Bach., ad Thom. M. p. 261. ſq. N. 2. ἐγκαλῶ, τὸ κατηγορῶ, Suid. 1, 668. e. ἐγκαλῶ σοι ῥᵅθυμίαν, *ſocordiae te accuſo*, Heſ. 1, 1067. e. ſine N., ap. G. Th. in Bg. v. ſaltem cum rectione ſimili, *arrogantiam* alicuius *increpare*, ſed cum Gr. n. „accuſare — *inertiam*, (ſine explic. et cum Gr. n. etiam) *incuſo*, — reprehendere" ſed non cum acc. rei ac vitii, quocum illa v. v. valent i. q. dicere, fateri, ſignificare, aliquem habere in ſe ſ. committere aliquod vitium, ut h. l. ſocordiam, et eſſe ſocordem, negligentem, fugientem laboris ac moleſtiae, non animadvertere, quid fiat ab aliis in terra quadam, nihil agere, non cavere et impedire; tenente Stp. Th. 1, 1608. H. i. in ῥᵅθ. aliunde Lat. Bg. (e P.) ap. G. Th. cum Gr. n. „vitium eſt contrarium *fortitudini*, quo quis aggredienda prae formidine non aggreditur" ſ. fuga laboris ac moleſtiae, cf. Exc. ad 1, 1, 9. e.

καὶ κελεύει) Vicinius, quam P., in copula Bg.; pro στρατ. (quo de cf. Suid. 3, 382. i. non coll. ad Heſ. 2, 1277. m.) variante Noſtro mox per δυν., qui locus clarus eſt et quaſi claſſicus, ſed ad ἀθρ. in Ms. Bg. verbum Lat. notante Leisn. per lineolam, ſubtus ductam, quod tamen ap. G. Th. cum auctoritate ipſius Cic. „*aduno*, ἑνόω, in unum cogere, — ἀθροίζω, *aduno*, congrego, glomero, Gl. Gr. L. „cf. Iſ. Pan. Mor. p. 31. m. ἀθροισθέντων τῶν Ἑλλήνων εἰς ἓν, P. deferente Sch. etiam „colligi *exercitum*" ſed Noſtro variante iterum cum 1, 9, 11. δύναμιν ἐπί σοι — ἀθροίζει, per caſum quoque poſt praep., non item mox §. ſq.

μαθόντες) Contrahente P. orationem Noſtri, (qui, cum ſufficere potuerit, μαθόντες δὲ τοῦτο ἐκεῖνοι, omiſſis δυν. ἀγ. ἐπ. αὐτ., ſequitur ſimplicitatem in ſcribendo, quae repetit quaedam, et variationem,) ponit Bg. participium μαθ. alio et ordine et caſu; qua de abſoluta Lat. formula cf. G. Th. 995, 5., inclinans eo, ut ponatur pro ſubſt., cum nihil ſit, quam ellipſis pron., v. c. *eo*, unde pleni ſiunt abl. conſeq., tacente Lindn. p. 75. i., non item Apin. Lex. Gramm. p. 76. m. v. *audito*, cf. de Gr. μ. tropico hoc ſenſu, etiam per Lat. Bg., Ind. Xen. Cyr. Z. Fiſch. Pal. Ael. V. h. L. Ern. et N. T., quorum Schw. bene addit Lat. *audire*; ignorante

ἐκεῖνοι [z], δύναμιν ἀγειρομένην ἐπ' αὐτοὺς, τῶν μὲν χωρίων, ἃ ἐπόρθουν, ἀπέστησαν [a], λαθόντες δὲ, διὰ ταχείας [b]

autem, cognito, copias congregari adverſus ſe, loca quidem, quae vaſtabant, deſerunt, clam autem compen-

z) B. 2. L. cum Par. 1. κεῖνοι poëticum, hic mendoſe potius, quam vere, cum taceant libri rel., cf. Ind. Xen. Hell. Mor., ponentibus nobis comma deinceps etiam poſt verba ſenſuum cum partip. pro inf. a) Pro colo Stp. rel. it. puncto A. et al., hic comma fuit in Bc. 2. cum Ms. Bg. rectius in conſtructione continua. b) Nihil hic variatur, niſi in diſtinctione ſine momento ac B. 2. L. ἀβάτουν inepto.

Stp. Th. 2, 784. F. e. ſq. Lat. Bg. et rectionem cum particip. pro inf., (quale exemplum ap. Suid. 2, 481. m.) ſed in ἀγειρ. tenente Lat. Bg. aliunde, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Ind. Thuc. (ſine Stp. loco,) Ael. V. h. Abr. Auct. p. 216. e. Krb. Decr. R. p. I. p. 266. e. Suid. 1, 26. e. Heſ. 1, 40. m. ἀγείρας, ἀθροίσας, unde apparet, haec, ut ſyn., poni hic et §. pr., ubi lenis in pron. ἐπ' αὐτ., ad Herodianum relato ſcriptorem, tolerabitur, a Bg. ob illud *cognito* mutatus in aſperum, qui non bene deſerit in ſq. Sch., e P. partim, ſub „ἀφίστημι, *deceſſerunt* ex *regionibus*" pro quo et ſeverius erat, *locis* quidem *deceſſerunt*, it. *absceſſerunt*, e Gr. rectione, ut caſus a praep. etiam penderet, cf. G. Th. *decedens* — *provincia*, ſed cum Gr. n. „*abscedere*, — i. q. recedere, (unde Gr. noſtrum ſit ſyn. illi §. 4. e. ἀνεχωρ.) ſ. diſcedere, — proprie (immo per abundantiam) iungitur abl. cum pr. *a* ſ. *ab*, (ſed et ſine ea, cum iam ſit in v.) *non prius Thebani* Sparta *absceſſiſſent*" quod poſtr. Lat. vicinius, quoad praep., eſt etiam, non item Bg., ap. Stp. Th. ſub ἀφίσταμαι, ſed non locus aliquis in phyſica hac notione cum gen., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. Thuc. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Suid. 1, 295. e. 396. m. et Heſ. 1, 443. m. 486. i. cum N., ſemel modo reſpiciente Stp. Th. in v. πορθ. ad Noſtrum, cum Lat. Bg. ſed 4, 668. F. e. „χωρία, *regiones*, ut quidem P. in quodam Herodi. loco vertit" ſine numeris huc, opinor, cum Sch. Ind. tantum teneat locum hunc noſtrum, ubi ille ſic reddat Gr. plur., ut L. Ern. etiam ſing. Sed ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n., ubi Stp. non clare ſatis monet, noſtrum ſubſt., etſi habeat ſpeciem diminutivi τοῦ χῶρος, tamen eſſe i. q. primitivum, et ſimpliciter locum ac regionem quamvis, ſive ampliorem, ſ. anguſtiorem, et adeo hic vel cum Vern. vet. *Länder*, ſ. *Gegenden*, vel cum rec. *Städte*, ut reſpiciatur ad §. 4. πόλεσι, cf. Indd. Xen. Mor. et Z., quanquam in ampliorem notionem prodeſſe etiam poteſt §. pr. τῶν ἐθνῶν.

λαθ. δ. διὰ ταχ.) Ad hanc lectionem alludit etiam P. Vs. *per avia quaedam compendia*. Sed verius fortaſſe τραχ. κ. ἀ. *per* aſpera *et* invia *itinera* rel. *Sylb.* Offendit illud ταχ. Sylb., haud dubie quia ταχεῖα ὁδ. vix recte iungitur cum ἀβ. ὁδ. Poſſes et βαρείας legere. Baſil. Homil. 23. de latronibus, ταῖς ὁδοῖς ἐφεδρεύειν εἰώθασι, καὶ, εἰ εἴδωσί τι χωρίον περὶ αὐτὰς, ἢ φάραγξι βαρείαις διερρωγὸς, ἢ φυτῶν πυκνότητι σύσκιον, εἰς τοῦτο καταδυόμενοι λ., ubi pro βαρείαις legendum duco βαθείαις. Apul. Mil. 1. p. 15. *aſperam* et *prolixam viam* coniunxit. *Leisn.*

Sch. in ἀβ. „ὁδ. itineris aditu *difficilis*, per avia ſuſcepti, — ὁδ. *per* compendia *itineris* quaedam *avia* — ταχ. ὁδοῦ, celeri *via*, per *compendia*"

καὶ ἀβάτου ὁδοιπορίας, κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰταλίαν παρε- | dioſo et avio itinere ſeparatim in Italiam irrepſerunt.

in ſubſt. poſtr. Gr. errans, dum vulgatam lect. cum Bg. exprimit etiam Stp. Th. bis 1, 636. G. i. v. „ἀβ. — pro δύσβατος. — Sic Herodi. in Commodo διὰ ταχ. — παρεδ., i. e. *per* compendiaria *et* avia *itinera*, ut loquitur Sall. in Iug. (54, 9.) *ipſe — ſequitur* nocturnis *et* aviis *itineribus*, (et 3, 1275. F. m. v. τάχος.) At διὰ ταχέων, quod idem cum διὰ τάχους, pertinet ad ταχύς, non ad τάχος, ut et διὰ ταχείας pertinet ad fem. ταχεῖα, quanquam illud in v. l. perperam in τάχος ponitur, huic autem novum ſubſt. fingitur, nimirum ταχεία, ας, ἡ, *celeritas*, (ut L. Baſ. „ταχεία, celeritas, διὰ ταχείας, celeriter" ſed 3, 1601. B. tantum) ap. Suid. (3, 497. e.) τραχεῖα ὁδός, via *aſpera* et *ſalebroſa*" quod idem una cum δύσβατος καὶ πετρώδης ὁδός e Dem. Phal. profert 2, 1159. D. e., cf. Loesn. p. 100. c. „eleganter quidem τραχεῖα ὁδὸς dr. ἐρήμη. Philo — διὰ τραχείας καὶ ἀτρίβους ἐρήμης βαδίζοντες, *aſperam* et *inviam* ſolitudinem *ingreſſus*, — ſibi opponuntur ap. Phil. τραχεῖα ὁδὸς et λεωφόρος" unde pro coniectura Sb. (nihil monentis in rel. vocabulis Ind., ſed in ὁδ. reddentis hinc „iter, via") ſit uſus loquendi frequentior, ſicut et lapſus facilis, variantque etiam ταχέως et τραχέως in R. Or. V. 9. p. 371. m. ad l. 15. Contra vero lectionem vulg. ſuſtinent, praeter conſenſum librorum omnium, non modo illud, quod habet commodum ſenſum, ac tandem eundem, ſed quoque Lat. analogia, cum dixerit etiam Iuſt. 38, 9, 6. *fugientem, — equitum* celeritate, *per* compendioſos *tramites* occupatum *retrahit*; unde nihil dum novavi, niſi ut reciperem commata poſt δὲ et ἀβ., ut particip., pro adv. iterum poſitum, ita que etiam a Latt. Inttp. expreſſum, magis cohaereret cum v. ſuo παρεδ. Quod vero Leiſn. ad m. Ox. „ἀβάτους" in acc. plur., id fluxerit e P. liberiori; quanquam et vidi, Erneſtium in Par. 2. ſic in textu ad vulg. calamo alleviſſe ſibilantem, qui tamen iuvenis id tunc fecit, cum gen. ſit etiam ſupra ap. Phil., ſolennis item Noſtro in pr. διὰ in phyſico ſenſu ac motu, et a Bg. quoque redditus per ſyn. abl., cf. Suid. 1, 5. ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, iter *invium*, cum Heſ. 1, 14. m., ſed Gs. Th. „*avius*, per quod via non eſt, ac proinde iri non poteſt, certe non ſolet, Suet. — itinere *avio*, (quod h. l. potius de actu et motu eundi, iter per loca, ubi non ſolet iri, quam de via ſ. loco, cf. 1, 7, 3., ſed) *invius*, δύσβατος, per quod iri non poteſt, — invia *via*, — Liv. 21, 35. (i. *in iugum Alpinum perventum eſt*) *per* invia *pleraque* et *errores*, (i. ambages, quibus h. l. opponitur ταχ. ὁδ. iter celere ac breve,) *compendioſus*, λυσιτελής, utilis" nec deinde per aliam notionem, nec cum loco Iuſt. ſuperiore.

κατ' ὀλιγ.) Paulatim, diverſis itineribus, diſperſi huc, illuc, ad urbem acceſſere, diverſi Romam petiere. *Leisn.*

Sch. in praep. „diſtributive, — paulatim, parvo numero 5, 4, 8. (e Sb. Ind., tantum alio ordine, ſed hinc) ſeorſim, alii ab aliis" e P., ſed per aliud ſyn. adv., memorante Stp. Th. formulam modo in adi. et tantum e Noſtro 2, 1269. G. e. „κ. ὀ. ap. Herodi. frequens eſt, ut l. 5. (5, 4, 8.) *pauci* ſingulis *vicibus*, et l. 2. (2, 9, 9. ſine Vs.) Sic et paulo ante (2, 7, 10. ſine loco ac Vs.) et l. 6. (6, 9, 5. e P. *paulatim.*) Quibus quidem in locis cum ὀλίγοι ſubaudiri poteſt ἄνδρες, aut aliquid aliud, quod magis convenit" ſed Vig. p. 616. e. „exiguo numero ſ. pauci ſimul. Herodi. l. 5. (5, 4, 8.) paucorum ſimul. At l. 6. (6, 9, 5.) uſurpavit pro

δύοντο. καὶ περὶ βασιλείας ἤδη 7. Ac de regno iam maiori-

κατ' ὀλίγον, *paulatim*" ad quod poſtr. Hoog. N. recte repugnans, vertit „pauci ſimul" cf. Thuc. 234, 91. ὑπαπῄεσαν κ. ὀ. *rari* clam *abibant*, Herodt. 8, 113. e. ἐκ δὲ τῶν συμμάχων ἐξελέγετο κ. ὀ., *ex* ſociis *autem* elegit *diſcernens*, ubi N. in notionem ac Vs. tacet, nec par eſt locus, ib. comparatus ex 2, 93. m. τῶν γὰρ ᾠῶν ἀποῤῥαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων, *ova* fundentes *inſtar* milii *parva*, pro *inſtar* parvorum *miliorum* l. *parvi milii*, cum ibi κ. ὀ. ſit cum gen., pro κατ' ὀλίγους κέγχρους, et ὀλ. pro Lat. *parvus*, et pr. κατὰ in notione ſimilitudinis, quae ſunt ſecus in noſtra formula, exemplis etiam illuſtrata a Weſſ. ad Diod. S. 1, 464. b. N. 50., non tamen explicata ad illud l. 50. κ. ὀ. συμπλοκὰς καὶ μάχας ποιούμενοι μικρὰς, paucorum *congreſſu* parvas *inter* ſe *pugnas* velitando *ciere*: ubi quippe etiam, ut noſtro loco, pr. κατὰ habet notionem illam diſtributivam, eſt quae ſevere Lat. *ſecundum* ſ. *per*, et cum adi. nominatim maſc. gen., ut ὀλίγους, Lat. vix aliter reddi poteſt, quam ut ſupra ab aliis, 1) adhibito Lat. ſubſt. *numero*, totaque formula mutanda in abl. ſyn. 2) per Lat. aliquod adi., Graeco reſpondens ad ſenſum, et nominativo expreſſum, ſed ſimul etiam per quoddam adiunctum, quod referat illam diſtributionem quandam totius in partes, ut Stp. *pauci* — ſingulis *vicibus*, ſ. Vig. et Hoog. pauci *ſimul*, ſ. hoc, pauci *ſemper*, nobis *ſtets wenige*, 3) per adv. aliquod Lat., ſed quod teneat diſtribuendi vim ac finitionem, ſimul vero etiam de perſ. valeat; unde mihi non ſatisfaciunt illa a) *paulatim*, quod finitionem illam quidem habet, non item adhibetur de perſ., ſed tantum de re ſ. tempore ac modo, cf. G. Th. et 1, 8, 10. e. b) Bg. hic adv., quod, ap. G. Th. cum ſolo Gr. χωρὶς et ſine explic., forte notionem perſonae admittens, tamen a Gr. nimis recedit, quanquam rediens tandem ad ſententiam eandem; tacente L. Boſ. de ellipſi v. ἀνὴρ et ἄνθρωπος, quod aeque ſuppleas; unde nobis fiat, *in wenigen* Perſonen *ſtets*, ſ. *in weniger* Mannſchaft *zugleich*, ſ. *zuſammen*, ſ. *jedes Mal*, ſ. magis perſpicue *in* kleinen *Haufen* ſ. *Parteyen*; ut in Gr. ſubſtituas etiam λόχους, et Lat. reddas *per* agmina *parva*, aſſecutus ſaltem praep.

παρεδύοντο) Sch., deſerto P. „clam *irrepſerunt* in *It.*" cum Bg., ſed ut neſcias, an adiunctum adv. pertineat ad pr. καθ., quod hic facit, ut v. παραδ. debeat ſumi in notione *intrandi* ſimplici, ut L. Ern. quoque tantum explicat Lat. *introire*, et ap. Bud. C. 212, 49. ſqq. (qui tantum comparat παρεισδύεσθαι, cum Loesn. p. 501. e. it. Krb. p. 409. e., a Bg. 1, 6, 2. redditum Lat., ut hic,) e Plat. λανθάνει παραδυομένη nihil eſſe poteſt, quam *clam introiit*, cf. Suid. 3, 30. e. cum eadem pr. εἰς, ſed Ind. Dem. „παραδῦναι, *irrepere*, clam, callide inſinuare."

καὶ περὶ βασ.) Sicut ap. Flor. Spartacus, aliquot *elatus victoriis*, *de* invadenda *urbe* Romana *deliberavit* 3, 20, 11. *Boecl.* In hoc ergo homuncione non cupiditas, ſed tamen fortuna aliquo modo terminabatur. Sen. de Clem. 1, 1. *facit avidos nimia felicitas; nec tam temperatae cupiditates ſunt unquam, ut in eo, quod contigit, deſinant. Gradus a magnis ad maiora ſit; et ſpes improbiſſimas complectuntur, inſperata aſſecuti.* Talia Thuc. 4, 4, 4. it. 4, 12, 37. Diod. 19, 1. (Γ. 2. p. 317. l. 12.) Hoc idem apparet ex Severi exemplo 2, 13, 1. *Leisn.*

καὶ [c] μειζόνων πραγμάτων ὁ Μάτερνος ἐβουλεύετο. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ [d] τὰ προπεπραγμένα [e]	8.	busque rebus Maternus deliberabat. Nam quandoquidem sua facta omni spe ul-

c) In Ms. Ba. καὶ deest. *Mart.* etiam in Ms. Ve., v. N. d) In una Lu. obscurum erat, utrum sic cum rel., an αὐτ. per asperum, v. N. e) προσπεπρ. Ms. Vi. mendose.

καὶ μειζον.) In Cod. male hoc καὶ abest. *Stroth.* Recte, docente id re ipsa sensuque ac P., unde Bg. mutat iterum copulam in affinem, habuimusque iam καὶ vitiose omissum a Mss., cuius rei hic causa non patet e vicinitate litterarum; ubi statui potest ὕστερον πρότερον, aut etiam modo adiunctum liberum, respiciens ad superiora, ut sint res gerendae maioris momenti, quam prioris temporis latrocinium, atque adeo Italiae totius cum Roma ipsa oppressio, sed βασ. iterum imperantis dignitas, nomen ac potestas; formulam Lat. non attingente G. Th., sed Ind. Corn. N. in adi. e., nec tenente Stp. Th. quid, nisi v. βουλ. cum pr. περὶ, cf. Bud. C. 1040, 41. Ind. Dem. v. e. Thuc. v. i. e. If. Ev. Xen. Cyr. Z. et Luc. it. Thuc. p. 247. b. N. 16. cum Abr. Dil. p. 650., reddente Bg. universe, ut liberum sit, capiasne pro deliberare secum, an cum aliis, ut P. diserte „cum *suis*" cf. Fisch. The., lib. de V. med. p. 48. m. 235. m. Gottl. Pl. Phaed. p. 134. i., tum supra 1, 8, 10. e. ac similem locum e Xen. hoc cap. §. 4. i. ad ἐπιτιθ, sed ap. If. Ev. Fd. p. 32. m. οὐδὲ περὶ Κύπρου μόνον δεδιώς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μειζόνων, per ellipsin nostri subst., qua de nihil ap. L. Bos.

ἐπεὶ — αὐτῷ) In plurium edd. hoc pron. αὐτῷ per lenem consentit P. „*quando* hactenus *omnia* illi *spe* ulterius *processerant*" Bg. nitente in asperum αὑτ., (ut reperitur etiam 8, 2, 2. cum eodem v. προχ., s. verius cum v. ἤλπισε, quod tale quid magis postulat,) quia noluit cum P. negligere particip. προπ., quod deinde rexit cum pron. α., etsi, de vulg. ordine, cohaerebat cum remoto ἦν προχ., quasi series esset τὰ αὐτῷ προπ. et pass. cum dat. pers., quae cum reddenda essent *ea*, *quae* ipsi *ante* acta *essent*, s. *ea*, quae *ab* ipso *adhuc* gesta *essent*, s. *ipsius facta*: maluit ille, alio adhibito pron., extremam rationem sequi per subst., e nostratium maxime ingenio, omittens idem praep. in v., ostensam tamen a P. in adv. *hactenus*, quae et servari poterat per haec, *prius* acta, *priora* facta, *ausa*, respiciente Sch. in „πρ. *res* ante *gestae*" ellipsin subst. πράγματα, sed ignorante Stp. Th. prorsus v. προπρ., quod non modo habet analogiam e προποιεῖν, (a Stp. nude posito, cf. fine Ind. ap. Thuc. 175, 47. cum Abr. Dil. p. 286. m.) sed etiam, praeter L. Ern. „prius s. prior facio" est ap. Luc. 1, 84. l. 20. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθὲν, *nam*, cum *prioribus* iniuriis *maiores* semper *addat*, similiter absolute positum, sed infra ap. Nostr. cum dat. pers., quo Bg. respexerit, sed ut hanc rectionem impediat hic verborum ordo et praemissus dat. pron., in altera rectione aut sequens, τὰ πρ. αὐτῷ, aut locatus intra articul. et v., τὰ αὐτῷ πρ., cf. 1, 3, 9. i. sq., unde et Sch. in προχ. „ἦν αὐτῷ μ. ἐλπ." recte copulat dat. pron. cum hoc v., quod Stp. Th. aliunde tenet cum pron. αὐτῷ, non item cum v. subst., quo de cum particip. v. 1, 3, 12. e., reddente Bg. particulam ἐπεὶ per Lat. planius quidem, pro causali, quam P., (cum istius sumi potuisset etiam de tem-

…άστης ἐλπίδος μεῖζον[f] ἦν προ- terius processerant, putavit
…ξάντα, ᾠήθη, δεῖν, μέγα conveniens esse magno ali-
… δράσας, κατορθῶσαι, ᾗ, quo edito facinore rem bene

f) Ms. Ba. μείζονος προχ., sed Ms. Vi. Excp. modo „μεῖζον — μείζονος“ v. N.

ore, cf. §. 3. i. et G. Th.) sed tamen et nimium, quia est potius sq.
…r. ἐπεί περ f. ἐπειδή περ.

…πάσ. ἐλπ. μεῖζ.) Lectionem vulg. tuetur Ms. Ve. tacite, et Sch. „μ.
neutr. pro adv. μᾶλλον, secundum Sylb.“ qui in Ind. ad vulg. addit „pro
μᾶλλον“ tenente Stp. Th. tantum haec 2, 838. F. i. „μεῖζον adverbialiter
etiam poni annotatur pro *plus*, ut μ. ἰσχύειν Dem. et μ. δύνασθαι Ari-
stoph., *plus* posse“ nihil praebente Ind. Comici, at Dem. tantum in v.
…ex 1416, 10., ubi sq. ἤ, cui add. 72, 17. 432, 11. 502, 6., ubi cum
…n. aliquo, ut hic, in quo convenit cum μᾶλλον, et Lat. *plus* et illo
sg. e P., quae, per se adi., usurpantur et ipsa pro adv., ut plur. μείζω
et πλείω, cf. ad Luc. 2, 172. a. N. 73. 577. a. N. 22. 901, b. e. 910. a. N.
…, quanquam ibi primo in loco super μεῖζον dubitatur. Sed in Mss.
lectione latet aut vulg. μεῖζον ἦν, quae confluxere in unum e vetere serie
omnium una, et simul cum errore in ν et σ, it. ν et ς, aut adv. μειζόνως,
quo de cf. Stp. Th., Ind. Thuc. (cui add. 84, 83.) et Abr. Dil. p. 390. e.
„μ. pro πλέον, μᾶλλον“ it. Luc. 1, 668. l. 51. εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς
μειζόνως, feliciter *tibi* omnia *a* maiori *quadam* fortuna *evenerunt*, immo
successerunt tibi *omnia* voto *ulterius*, ubi V. L. ἐκ τύχης μείζονος, quam
Gs. in Vs. exprimit sine necessitate, it. 2, 216. l. 84., ubi V. L. ἐπὶ μεῖζον
e glossa est, quam et h. l. suspicor. Nam, etsi illud adv. μειζόνως hic
consistit sic, ut v. subst. ἦν oppressum praebeat particip. προχ. absolute
positum et in ellipsi, cf. 1, 3, 3. i. ad δεδιώς, tamen librarius explicarit
vulg. per adv. illud, et perierit deinde ην a pr. ως simili, cum vulgatum
sit difficilius eiusdemque naturae ac significationis; quae solent esse in-
dicia glossae; cf. de ἐλπ. pro expectatione 1, 3, 11. e., nobis *über* alles
Erwarten, alle *Erwartung*, nullibi proferente G. Th. formulam Bg.,
et sine Gr. in v. e. Nr. 5. 1079, 44. „*procedere*, est bene s. male cadere,
accidere, cedere“ immo, ut Gr. ac nostratium *von* Statten *gehen*, e lo-
co primo abire porro aliorsum, sed, tropo remoto, feliciter fieri, agi,
h. l. ea, quae instituebantur et suscipiebantur, sine impedimento exse-
quebatur ille finiebatque et sine calamitate ac casu adverso et impune,
desertio quidem, collectio manus, rapinae et in Italiam ingressio.

ᾠήθη) Affectus desperatae audaciae hoc charactere signatur, cui con-
sonant illa, quae l. 7. c. 5. (§. 1. 14.) de iuvenibus Afris adversus procu-
ratorem Carthag. conspiratis traduntur, idemque de Senatore Rom. no-
vos imperatores eligente l. eod. c. 10. (§. 3.) venitque in partem mutuae
declarationis Caesarianum illud, *iacta est alea* Suet. Caes. 32. *Boecl.*

Sch. in δρ. „μ. τι, *invadens* magnum *aliquid*“ cum P. fere e Virg.
Aen. 9, 186., formulam nesciente Stp. Th., expressam a Bg. per pass.
abl. conseq. et assumto subst. ad adi., forte e Stp. ad m. P., v. c. πρᾶγμα,
qua de ellipsi nihil L. Bos. p. 283. sqq., hic ut intelligatur molitio ac
conatus in imperio occupando per ingressum in urbem ipsam et caedem
Commodi; cf. de μ. τι „pro admirabile quid ac memorandum“ ad Luc.
1, 39. b. i., ubi 3, 367. b. m. ex h. l. nominativus δρασ. cum inf. asse-

ἐπεί πεϱ [g] ἅπαξ ἐν κινδύνῳ gerere, aut poſtquam ſemel in καθειςήκει [h], μὴ ἀσήμως, μηδ' periculo conſtitutus eſſet, non

g) Una voce ἐπειπ. omnes edd., v. N. h) καὶ μὴ λ. B. I. L. mendoſe καὶ inſerto, forte a pr. κει ſyllaba.

ritur, qui moverit Bg., ut ne ſeverius redderet, *magnum* quid *facientem*, quoniam non aſſequebatur Gr. tempus praeter.; tenente G. Th. 307, 95. et 309, 8. formulam Bg. ſine explic., ut Ind. Suet. Iuſt. et Liv. Ern., ſed Cl. Cic. „ruinas *edere*, pro facere" cf. ad Iul. C. b. Gall. 1, 31, 12., unde *facere* hic *facinus* pro ſuſcipere et exſequi, cf. G. Th. in ſubſt. Bg. 589, 2. ſq.; aliter agente Bg. in v. κατ., quam 1, 5, 19., addito ſubſt. Lat. *rem*, cum Stp. Th. in locis quibusdam, etiamque hic ad m. P., ſed per plur.; ut dubites tamen, ceperitne Bg. v. Gr. abſolute, an cum caſu quodam, quaſi e pr. μ. τὶ repetito pron. τοῦτο, quod par eſt ſubſt. illi, v. Cort. ad Cic. ep. 1, 8, 2. et G. Th. in v. *ger.* 803, 9. ſqq., pro agere. Certe ſenſus hic eſt, putavit, ſe debere aliquid magnum audere *et* vel id exſequi ac finire et perficere feliciter, vel minus. Sic enim et h. l. reſolvas particip. per copulam, quanquam et per particulam *dum*; concurrente hic aor. duplicis notionis, proprie quidem δϱασ., ſed praeſ. κατ. et ſq. τελ., at verſante P. libere in addita ad ἢ *certe* reſtrictiva.

ἐπεί πεϱ) P. *quando* ap. G. Th. cum Grr. al., nec pro Bg., ſed tantum de tempore cum interrogatione quadam, noſtro *wenn*, aut de cauſa, nec aliter ap. Hor. Turſ., qua extrema notione et hic Lat. ceperit P. et Gr. capi poterit, quo et tendunt Vern. vet. *da*, et (Stp. Th. plane ignorante Gr.) haec aliorum, L. Ern. „quoniam, *quandoquidem*" qua poſtr. uſus Bg. in §. i. ἐπεὶ, (pro quo ſimpl. hic variatur per compoſ.) it. L. N. T. Fi. cum *ſiquidem*, quod et in Krb.; cf. Fiſch. Pal. Hoog. Op. p. 406. e., Z. ad Vig. p. 392. b. e. Nr. 6., quorum illa duo Lat. compoſita ſunt ſevera, quia exprimunt Gr. πὲϱ Latino *quidem*, cf. 1, 1, 5., ubi et dictum, nos dividere, opprimente hic Bg. alteram particulam, (e P.) etiam aliis, cf. Heſ. 1, 1300. e. ἐπειδήπεϱ, ἐπειδὴ, Rs. ad Dev. p. 139., non item Z. ad Vig. p. 393. e., pro quibus Lat. habent etiam *quum quidem*, v. G. Th. in *quid.* 39, 28., ubi „*ſiquidem*, εἴγε, non cauſalis, ſed conditionalis tantum, — *quandoquidem*, ὅπου, — ἐπειδήπεϱ, cauſalis, — *poſtquam*, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, — cauſam quodammodo notat, non ſolam temporis conſecutionem, v. c. Ter. — per *quoniam* interpretatur Don." incertum ut ſit tamen, utro hic ſenſu ceperit Bg., cum uterque h. l. valere queat; in ſq. ἅπ., quod P. neglexit, reddente Sch. *omnino* et ſimul cum Bg., ſed adhibente Stp. Th. nullum e Noſtri tot locis, ubi, ut Bg. Lat. et noſtratium *einmal*, non ſumitur notione numerandi, ſed temporis, ut ſit fere i. q. ab initio, cui vicina eſt explicatio illa G. Th. in Bg. cum Gr. n. 375, 79. „ab omni tempore" cf. Suid. 1, 246. m. ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ λ., ἀντὶ τοῦ διόλου, ὁλοσχεϱῶς, prorſus, *omnino*, ubi, praeter ἐπειδὴ, affine noſtro, altera datur notio, quae agnoſcitur, ut in Lat. Bg. a G. Th., ſic et a L. Ern. et N. T., adiuncta et ſupra a Sch., ſed nixa illa fortaſſis notatione hac, ut ſit ab ἅπας, et i. q. πάντως, reddente L. N. T. Schw. „iam, *primum*" quorum poſtr. convenit cum noſtra interpretatione, ſed primum, nobis *ſchon* ſ. *ſo ſchon*, nec ab h. l. alienum; formulam ſq. ἐν κ. κ. tenente Stp. Th. aliunde 1, 1768. e., nec

ἀδόξως τελευτῆσαι. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ i) μὴ τοσαύτην ὑπάρχειν δύναμιν ἡγεῖτο, ὡς ἐξ ἀντιστάσεως ἰσοῤῥόπου καὶ φανερᾶς

9. obſcure nec inglorie mori. Sed quoniam ſibi non eſſe tantas intelligebat vires, ut collata acie paribus copiis et aper-

i) In Par. 2. et In. 2. obſcurum, lenis, an aſper, ſed ἀ. per lenem clare in A. al., ſed cum aſpero in Stp. rel., et tacite quoque in Mss., v. N.

tamen per ſeveriorem Lat. Bg., a G. Th. non prolatam, alio tendente P.

μὴ ἀσημ.) In hoc adv. Bg. e P., ſed cum Sch. in ἀδ., ut Stp. Th. ſine auctore, (cf. Ael. V. h.) qui in ἀσ. ſub Bg. hinc ſine Vs., cf. Ind. Xen. Pol. Z. et Heſ. 1, 568. ſe. p. 193. e., non coll. Suid. 1, 85. i., non tenente G. Th. Lat. Bg. ad ἀδ., qui ad ſq. τελ. fere cum P., ut in ſq. aſpero pron. ἁ., it. in δυν., diſcedente Sch. in „ὑπ. *habere ſe copias*" ſed variante Noſtro rurſus in ἐπεὶ pro §. pr. ἐπ. περ, et in ἡγ. pro ὑπ. ib. per tropicum pro proprio.

ἐξ ἀντιστ.) Sch. in ἐξ „ἀντ. cominus, (in ſubſt. plane cum Bg., e P., ſed in adi.) ἐξ ἀ. ἰσ. συστῆναι πρός τινα, *aequo* Marte, *coll. acie*, alicui *reſiſtere* poſſe" partim e P., at Sb. Ind. v. ἀντ. cum adi. alio „ἀντιῤῥόπου, parib. *copiis* collata *acie*" ſic una ſerie ſine commate cum Bg., ordine tantum alio, noſtra non tenente Stp. Th., ſed modo in ſubſt. „ἐξ ἀ. καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, pede collato et *acie* non *aperta*, ap. Herodi. (5, 4, 7. e.) qui alibi ἐκ παρατάξεως ἀγωνιζ. pro eodem dixit, (cuius illa poſtr. Lat. male habent per neg., cum prorſus contra debeat eſſe, ut apparet vel ex h. l. et oppoſ. φαν. ἐφ., qui ib. habet ſimile; ἴσην ἀντίστασιν, (ſub notione ſubſt. pro) reſiſtentia, obnixus, (ſed 3, 677. F. e. in adi. noſtro ἰσ.) interdum reddi etiam (ſimpl.) *aequalis* et *par*, et quidem cum ap. alios, tum ap. Thuc. Sed Herodiano praeſertim frequens eſt uſus huius vocab., qui dicit et ἰσόῤῥοπος ἀντίστασις, ut l. l." hinc ſine Vs., quae ſane non poteſt hic ſevera eſſe, nec cum Lat. pr. *per*, (quanquam h. l. Gr. ἐξ ſic de modo valet,) ſed potius *in acie*, ut redditur ſyn. illud ἐκ παρατάξεως in Ind. Polb. Ern. in praep., quod Bud. C. 1062, 27. „acie *inſtructa*" adiuncto particip. etiam, ſed Sb. Ind. illud Stp. e Noſtro 5, 4, 7. „acie *certare*" per nudum abl. adeo; unde auſim tamen vertere noſtram formulam totam *acie pari* ſ. *iuſta*, cum Quintil., (cf. G. Th. in adi. 1267, 44., ubi et l. 40. praelio *iuſto* e Liv. 39, 2. e.) ſumens illud Lat. *acie* de perſ. et exercitu; quanquam Gr., proprie de actu uſurpatum, poteſt etiam de modo accipi, ut Lat. *acies*, cum ſtant contra milites, e regione collocati, et reſiſtunt nec cedunt, quae Lat. alias *acies* dr. *directa* et *diverſa*, v. G. Th. in ſubſt. 73, 17. ſqq., ap. quem non comparet Bg. *coll. ac.*, ut non aliunde habui Noſtri formulam, quae, de vulgari notione, ſit nobis *mit* gleichem *Widerſtande*, cf. de adi. ἰσορ., praeter 1, 11, 5., Phil. in Flacc. 757. D. 761. A. e. Ind. Dion. Caſ. cum Xen. Bach., Bud. C. Foeſ. Oec. Heſ. 1, 403. m. cum N. 8. et i. ἀντίῤῥοπον, ἴσον, 2, 76. i. ἰσόῤῥοπον, ἴσον, Suid. 1, 229. e. 2, 152. c. Sed in φαν. Sch. „manifeſto *acceſſu* hoſtium" qui gen. eſt adiectus ex abundanti, ut a P. omiſſa plane ὁ. ἐφ., ſimilem modo formulam exponente Stp. Th. 2, 1172. D. e. ἐξ ἐφόδου, quae hic valet *per* impetum, *cum* impetu, *incurſu*, aggreſſione in campo ac planitie, cf. Thuc. 360, 12. Suid. 1, 768. e.

ἐφόδου συϛῆναι πρὸς τὸν Κόμμοδον [k], (τό τε γὰρ πλῆθος τοῦ

to Marte confligeret cum Commodo (nam et numeroſi- 10.

k) In Ms. Ba. ( ) deſunt, (ut in ed. A. al.) nec male. *Mart.* Alii aliter parentheſin faciunt. *Leisn.* Scilicet a τὸ — εὔνοιαν Stp. rel., recte, in γὰρ interiecto, parentheſis indice, ſed B. 1. L. ſtulte a τὸ — ὑπάρχον, ſuſcepturo me olim colon hic, ut in fine protaſi, ſed numerum novae §. remoturo.

Bud. C. 1062, 15. Ind. Diod. S. 1, 291. l. 85. et ſupra 1, 5, 25. δι' ἐφ., quocum Noſter ex parte variat, contra loquente Xen. Hier. 10, 6. i. πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἐξαπιναίας, cf. Ind., ſed ſig. tropicum ap. G. Th. „*Mars*, — meton. — pro ipſo bello, (ſ. pugna,) *aperti* copia *Martis* Nulla *fuit*, Ovid. Met. 13, 208." ubi N. tacent, ſed ſyn. ſunt *acies* et *praelia*, et oppon. *urbis* ſe *moenibus* hoſtes *Contin..ere diu*, non pugnando in acie, ac tantum clam erumpendo et invadendo; in adi. φ. Stp. Th. 4, 15. E. e. ad „ἐκ τοῦ φανεροῦ, aperte, (afferente e) Thuc. — πολέμιος μὲν οὐχ ὂν ἐκ τοῦ φ. — Xen. — ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φαν. τὴν μάχην ποιεῖσθαι" ſine Vs., in Hell. ed. Th. V. 3. p. 416. i. *ſi* ex *aequo* et *aperto* poteſtatem *eis* pugnandi *faceret*, quae videntur eſſe Lat. acie *iuſta* aperta *que*, ubi ſuppleas ſubſt. τρόπου, cf. L. Boſ. Ell. p. 342., hic ut comparem Liv. 1, 5. e. nec *erat* ad *vim* apertam *par*, et Noſtri utraque reddam, *in* einer *ordentlichen* Schlacht, *und* offenbarem *Angriffe*. Denique in v. σ. attulit Stp. Th. modo conſtructionem cum eadem praep. 1, 1793. B. m. e Thuc. 2, 7., verum pro ſe coniungere, alio ſenſu et amico, (cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Bach., ut inimico ib. Cyr.) cum h. l. ſit de hoſte, pro coire ac congredi in pugna, quibus par Bg. Lat., ap. G. Th. „dimicare, ſimul pugnare, praelio congredi" quam Noſtri formulam, non aliunde notatam, neſcio, an illuſtrent hae, συνίϛασθαι πόλεμον et μάχην, cf. Stp. l. l. 1791. e. cum Bud. C. 692, 30., ubi l. 47. „ponitur et pro confero, Macc. 1, 2. συνεϛήσαντο πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, pugnam conſeruerunt" unde quis hic ſtatuat ellipſin alterius illorum ſubſt., qua de nihil ap. L. Boſ. in ſubſt. utr., ut e Lat. aeque nihil cognovi in v. *conſtare*, ſed ap. G. Th. „*conſiſto*, συνίϛαμαι, — eſt pugnae verbum, quod de iis dr., qui non fugiunt, ſed firmo pede et ſtabili veſtigio hoſtem excipiunt" ſimiliter abſolute, ut ſimpl. v. c. ap. Virg. Aen. 5, 414. *his* magnum *Alciden* contra *ſtetit*, ib. 560, 69. ſine explic., ubi antecedens fuerit pro conſequenti, et pro pugnavit; patiturque et Noſtri pr. πρὸς, ut ſumatur pro *contra*; ſicut Noſter h. l. videtur περιφράζειν illa ſua alia, συϛαδὸν μάχεσθαι, it. συϛάδην μαχ., ut copulat quoque 5, 4, 7. c. τὸ συϛάδην καὶ ἐξ ἀντιϛάσεως ἀγωνίζεσθαι, quomodo proprie habetur ib., non ex ordine Stp. ſupra, cf. Rs. ad Polb. p. 120. m.

τό τε γ.) Ms. genitivus numeri alius et ſing. in Ῥωμ. fuerit librarii lapſus e pr. τοῦ ſinitione, ſed et ingenium, variandi cauſa per formulam aliam in adi. cum ſubſt., quae, ſimilis illi Bg. Lat., eſt quoque ap. Gr., v. c. Dion. H. S. T. 1. 89. 17. τὸν Ῥωμαῖον δῆμον, ut noſtra huius loci 159, 27. 348, 34., ſed alia alius ordinis 237, 45. ὁ δῆμος Ῥωμαίων, at ſine articulo Ῥωμαίων δῆμος 320, 33., quae et occurrit ap. Noſtr., ut alia haec cum dupl. artic eoque caſus eiusdem ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων, at rurſus alia diverſi caſus ap. Polb. Ern. T. 1. p. 291. i. τῷ δήμῳ τῶν Ῥωμαίων, quo de genere utr. cf. Krb. Decr. Byz. p. 13. i., ſed argutantem in tripl. articulo Hſ. Ind. Plut. v. ὁ Nr. 6. „emphaticam articuli geminationem obſerva, τῷ

Ῥωμαίων [l] δήμου ἐλογίζετο [m], εὔνοον ἔτι τῷ [n] Κομμόδῳ ὑπάρ- | tatem populi Romani reputabat, cuius adhuc propensa in

l) Ms. Vi. τοῦ Ῥωμαίου δ. v. N. m) Ms. Ba. ἐλογίζετο εὔνουν ἔτι λ., sed Ms. Vi. modo „εὔνοιν — ἔγνοουν" nullum comma tenentibus quoque Bc. 2. al., v. N. n) Articulus τῷ deest in Ox. Baſ. Lugd. *Leisn.* Equidem articulum deſideravi modo in B. 2. Ox. cum Par. 2., elapſum forte ob pr. τι ſyllabam.

δήμῳ τῷ τῶν Ἀθηναίων" quam emphaſin nec ipſe explicuit, nec Vs. *populo — Athenienſi*, cf. 1, 6, 9. ap. Noſtr. de re ac *multitudine* populi Rom., quo Lat. ad πλ. hic Bg. noluit forte uti, ne quis de plebe caperet, hinc delapſus ad Lat. ſequioris aetatis ap. G. Th. ſine Gr., qui exponit per Lat. *numerus*; reddente Sch. in ἐλογ. „τοῦτο, *animo* verſabat *hoc*, (in med. rectius ſic cum Bg., quam P. in paſſ.) εὐν. αὐτῷ, *vulgus* propenſae *in* eum *voluntatis*, (fere cum P., qui tamen clarius δημ. de *plebe* intellexit,) ὑπ. *exiſtens* ipſi *benevolum*" quorum ſenſus a diſtinctione poſt ἐλ. pendet et a particip. ὑπ., quod, ſi pro inf. poſitum credas, ut poſt v. ſenſuum, facit, ut v. ἐλ. ſit in dupl. rectione, primo cum particip. ſ inf., deinde cum acc. rei nudo, ſic ordinando verba, ἐλογ. τὸ πλ. τοῦ Ῥ. δ. ὑπάρχον εὐν. ἔ. τ. K., τήν τε λ., cumque in verbis ſenſuum ante particip. nobiscum quidam ponere ſoleant comma, quidam vero non: neſcias, quomodo auctores edd., comma poſt ἐλ. ponentes, ceperint particip. ὑπ.; et forte propterea ſignavit Leiſn. in m. Ms. Bg. „ambiguitas in graeco." ubi e P. nihil definias, at Bg. oſtendit clare, non ſe conſtruxiſſe particip. ὑπ. cum ἐλ., ſed potius cum πληθ., dum reſolvit particip. de more per pron., quod Latine retulerit vel ad δημ., vel ad πληθ., tropo remoto, quo Noſter totum membrum εὐν. — ὑπ. accommodavit ad πληθ., cum proprie ad gen. δημ. pertineret, eodemque caſu efferendum eſſet. Iam, etſi ad ſenſum quidem non multum intereſt, quo modo ſumas particip. ὑπ.: tamen melior videtur ratio Bg., cum ita πληθ. τ. Ῥ. δ. maneat pars princeps, quam lectori Noſter ſubiecerit propter prius αὐτῷ μὴ τοσ. ὑπ. δυν., in quo et ipſo ineſt notio multitudinis. Sic contra εὐν. — ὑπ. fit modo ſecundarium membrum, quod cum per ſe hic neceſſario adiungendum erat, quia alias Commodo infenſi populi multitudo vel maxima nihil prodeſſet, Maternoque nihil eſſet timendum, nec commento opus ac providentia, tum propterea addebatur, quoniam infra mutatus in Commodum populi animus commemorandus 1, 14, 13., unde et hic diſerte particula ἔτι adiungitur. Caeterum Bg. ſervat P. in formula εὔνοόν τινι ὑπάρχειν, pro ſeveris, *qui* benevolus — *erat* ſ. *quae* benevola *erat*; quae repudiarit Bg., quod primum referretur ad δημ., ſed alterum ad πλ. et *numeroſitatem* remotius, cum tamen vicinius in *populi* adeſſet nomen. Poterat vitari omnis res, ſi πληθ., ut alibi, convertebatur per Lat. *numerus*, quod dabat deinde unum modo pron. *qui*, pro libidine in quamcunque trahendum partem. In Ms. Ba. εὔνουν contractae formae poteſt ſubeſſe error in litteris ο et υ, ſed et libido librarii, quippe et alias in eam formam inclinantis, cf. 1, 6, 20. m. ad κρειττ., nec tamen conſtanter; ut Ms. Vi. vitium prodere poteſt eandem Ms. Ba. formam, quae, etſi altera quoque recta eſt, tamen potius adhibetur a Thuc. et Dem., cuius Ind. edd. 263, 11. 285, 21. 26. 294, 17. 195, ult., ap. quem et ſuperlativus, ignotus Stp. Th., ubi nihil e Noſtro, et ad eius τὸ εὔνουν ſubſit. auctoritas in Thuc. Ind., cf. mirabile illud Ael. V. h. 8, 10.

χον, τήν τε περὶ αὐτὸν τῶν δορυφόρων εὔνοιαν,) τέχνῃ καὶ	Commodum voluntas erat, et Praetorianorum benevolen-

p. 559. m., in Ind. per numeros depravatum, it. Hes. 1, 1516. e. cum Suid. 1, 898. e. sq.

τήν τε περὶ λ.) Pro περὶ forte πρὸς leg. *Reisk.* Variant quidem illae praep. et alibi, v. c. ap. Luc. 1, 664. l. 55., sed et ibi per glossam, quia πρὸς hac notione frequentior, ut cum Nostri subst. εὔν. alia etiam syn. εἰς Ind. Dem., (cui add. 68, 7. 331, 10. p. sq. l. 3.) et Stp. Th. 2, 1067. e. sq., qui tamen neque profert cum πρὸς, quo de alibi, neque cum περὶ, (quam Noster et in aliis subst. adhibet, ut ἐπιθυμία et σπουδὴ, nostro syn.) tenens tamen notionem pro Lat. *in* s. *erga* 3, 249. C. m., cf. Ind. Xen. Hell. et Cyr. cum Dem., ubi bene v. e. „adhibetur περὶ formando gen.“ quem cum subst. εὔν. alias Noster ponens, hic noluerit ob ambiguitatem in τήν τε αὐτοῦ τῶν δορ. εὔν., quod potuisset esse etiam, *Commodi in* Praetorianos *benevolentia*; omittente Bg. e P. prorsus περὶ αὐτ., forte ne, conversum *in eum*, cum pr. *in Commodum* brevi redeat intervallo, quod vites tamen per syn. *adversus* s. *erga*; denique reddente Bg. fere e P. τῶν δορ. aliter, quam supra, sed ut Sb. 5, 4, 16. m., cf. Dion. Cas. p. 709. e.

τέχνῃ. In utr. subst. Bg. e P., aliunde tantum tenente Stp. Th. 3, 1430. E. i. dat. s. abl. τ. in malam partem „pro calliditate et fraude, (it. cum adiuncto) Thuc. l. 5. μήτε τ., μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ, pro quo paulo post dicit ἀδόλως“ 5, 47. l. 346, 50. p. sq. l. 95. *fraude* vel *machinatione*, qui locus similis illi Dem. 747, 9. 1350, 17. cf. l. 26. at 540, 25. τέχνας καὶ σκήψεις et 704, 15. τέχναις καὶ πανουργίαις, cf. 859, 22. 870, 16. 748, 17. 888, 25. Ael. V. h. 12, 33. e. *technis*, D'Orv. Ch. p. 659. e. et de σοφ. itidem pro calliditate et callido consilio Valck. ad Herodt. 2, 172., ut sint syn., per copiam iuncta, nobis *List* und *Verschlagenheit*, etiam severe *Kunst*, ut Lat. Bg. cum Gr. n. ap. G. Th. „*ars*, — fraus, dolus, sapiens consilium, (462, 63. it. p. sq. l. 68. 89.) *ducis* artem *rati*, i. astuta consilia, — *consilium* (1179, 63.) pro callido invento, prudentia, arte“ cf. Ind. Corn. N., pro quo alibi Noster per σοφίσματι variat; in sq., deserto P., cum Bg. faciente Sch. in v. περ. per phrasin, ut aliis etiam, cf. Abr. Dil. Th. p. 325. i. Stp. Th. 1, 1135. D. post „victorem esse“ subiecto h. l., Ind. Dem. (cui add. 24, ult.) Thuc. 95, 83., ubi similiter absolute, ut hic, explendo gen. pers. ac pron. αὐτοῦ e pr. τὸν Κομ., sed per privum Lat. viciniusque *superare* Indd. Z. Xen. Bach. et Pol., it. ad Suid. 3, 86. i. περιέσεσθαι, περιγενήσεσθαι, superaturum *esse*, cum p. sq. i. et Hes. 1, 924. m. περιέσσομαι, — νικήσω, λ. Sed Ms. aliud tempus, impf. pro aor. 1. (cf. 1, 1, 3. e.) hic fuerit aut e lapsu in ζ et σ, infra etiam variantibus, aut ex ingenio librarii, ob pr. ἐλογ. idem impf., quod tamen cum aor. simul fuit etiam 1, 8, 15. sq., ut 1, 9, 1. e. sq. cum iisdem temporibus praesens, quale hic in μηχ., ubi additum a Ms. δὴ, haud dubie pro Lat. *igitur* s. *adeo*, habeas etiam in P. *quocirca*, cum ille soleat καὶ copulam mutare in pron. relat., de Lat. ratione, pro *et idcirco*; ut illud καὶ δὴ etiam est infra 2, 5, 8., e quo loco duxerit librarii ingenium illud δὴ, (quanquam per se ob sq. μη syllabam similem elapsum,) aut etiam ex indole linguarum recentium, quae frequentius habent illam inferendi voculam, sed simili in loco 3, 11, 7. e. quoque abest, ubi Ms. nihil novat, sed ante καὶ eadem est in distinguendo diversitas, commate nobis delecto, ut in constructione

σοφίᾳ ἤλπιςε [o] περιέσεσθαι,		tiam) arte et consilio speravit,
καὶ μηχανᾶται τοιόνδε τί [p].		se superiorem futurum, ac ma-
ἦρος ἀρχῇ ἑκάςου ἔτους, ὥςις-	11.	chinatur tale quid: Veris

o) Ms. Bo. ἤλπιζε περιέσεσθαι, καὶ δὴ μηχ., v, N., sed post περ. in Stp. rel. punctum, sed comma in B. 1. cum Ms. Bg. p) τοιόνδέ τι A. Stp. rel., τοιόνδέ τι B. 2. R., cf. 1, 5, 4. e.

continua; ad quam rationem subintellecta ista δὴ s. οὖν particula, non opus est tueri καὶ ita, quod saepe, ut Hebr. ו copula, per Lat. *igitur* reddi potest, cf. Abr. Dil. Th. p. 37. m. 758. m. Ind. Xen. Cyr. Z. a. e. „servit conclusionibus, καὶ πέμπουσι, quocirca *mittunt*, — κἀκεῖνος, ille *igitur*, etc." Sed Stp. Th. in v. μηχ. post notionem „pro moliri, excogitare, struere, (addit, ap. Herodi. ii, qui conspirantes aliquid machinantur, dicuntur id μηχανᾶσθαι" sine loco, ut sine Vs. in Ind. Dem., cui add. 219, 13., sed cum Vs. Xen. Z., et tota Nostri formula ap. Thuc. 266, 37. μηχανῶνται τοιόνδέ τι, *huiusmodi* fraudem *moliuntur*, 344. 83. μηχανᾶται δὲ τοιόνδε τι, *hui.* fr. *machinatur*, cf. 403, 87. 407, 40. τοιόνδε τὶ ἐξετεχνήσαντο, *hui.* fr. *excogitarunt*, 418, 59. τοιόνδε τι οὖν — μηχανῶνται, *hui.* commentum *machinati sunt*, Luc. 2, 220. l. 75. μηχανᾶταί τι τοιόνδε, *tale* quid *machinatur*, 247. l. 22. τοιόνδε τι ἐτεχνήσατο *t. qu.* commentus *est*, et Zos. 2, 50, 3. ἕτερόν τι μηχανᾶται τοιόνδε, aliud *quiddam* huiusmodi *molitur*, 3, 4, 7. e. τοιόνδέ τι μηχ. *hui.* quiddam *mol.* et 3, 5, 2. *hui.* q. *machinatur*, sed G. Th. cum Gr. n. in utr. v. hoc Lat. „*machinor*, — imaginari, cogitare, invenire per dolum, — *molior* — *molem*, i. grave quiddam et magnum incipere et movere, *nulla* opera *molitur*, h. e. tentat et conatur facere" nobis *ausdenken*, versuchen, *unternehmen*.

ἦρος) Tenet Stp. Th. formam subst. ἦρ pro ἔαρ aliunde, e prosaicis etiam, (cf. Herodt. 1, 77. Thuc. 167, 11. Suid. 1, 746. e. 2, 75. i., non coll. ad Hes. 1, 1652. e.) sed 1, 1292. D. e. „Quum vero *quotannis* significare volunt: dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος, s. καθ' ἕκαςον ἔτος. Sed et ἔτους ἑκάςου ex Herodoto pro eodem" forte ex h. l., per errorem solennem in nomine proprio; reddente haec, a P. neglecta, cum Bg. etiam Sb. Ind. v. ἔτ., quae libera quidem est Vs., at rationem aliquam habens, si voces Lat. dividas, cf G. Th. v. *quot* 62, 18. sqq., pro veris *quoque anno*, aut adeo *cuiusvis anni*, cum h. l., post ἀρχ. commate nullo locato, genitivus ἑκ. ἔτ. pendere possit a pr. gen., qui duplices gen. Nostro sunt familiares, ut continui etiam in sq. ἀρ. ἡμ., quanquam et procedit absolutus temporis gen., ut Bud. C. 1393., de Gr. casibus temporis agens, cum scripsisset „dicere et per gen., ut Lat. per abl." l. 50. subiicit nostra ab ἦρ. — Ῥωμ. sine Vs., sed, commatibus adeo additis, Car. Neap. ad Ovid. Fast. 4, 183. ἦρ. ἀρχῇ, ἑκ. ἔτους, ἀρ. ἡμ., Μητρὶ — τὸν μιμ., qui et ad v. 179. „pridie Nonas Apriles erant Megalesia festa magnae matris Idaeae" addens Liv. l. 29. et vet. Kalend. auctoritatem, quale et ap. Nieup. Antiq. ed. noviss. p. 455. e., ubi in Martio mense haec:

„Martius

g 25. k. A.	8.	Aequinoctium vernum. *Hilaria* Matris *Deum Festa.*
A 26.	7.	Lamprid. Macrob.
b 27.	6.	*Matris Deum.* Amm. Marc. Herod.
c 28.	5.	*Megalesia.* Varro

μένης ἡμέρας, μητρὶ θεῶν initio quotannis ſtato die matri

Aprilis
d 5 Nonae *Megaleſia* Matri *Deum.* Kal. Vet. Ovid.

---

d 12 Prid. Id. *Magna Mater* Romam *Adducta.* T. Liv. XXVIIII." ſed ap. Nieup. p. 197. m. „Feſtum eius (Cybeles,) Megaleſia dictum, celebrabatur menſe Aprili ludis praecipue ſcenicis" at Roſ. Ant. p. 336. m. „Hos ludos per ſex dies, a pridie Nonas April. ad V Idus fuiſſe, faſti veteres demonſtrant, (ſubiecto Noſtri loco ſine Gr. e P., et p. ſq. i.) Megalenſes ſcenici tantum" ſed Erneſt. in Lect. ſuper Antiqu. Rom. „Dicamus, — iſtos ludos primum prid. Id. Apr., deinde prid. Non. eiusdem menſis inſtitutos fuiſſe. — Dici — poteſt, ab initio fuiſſe ludos Circenſes, quibus additi deinde eſſent ſcenici; quae ratio mihi maxime probatur." E Noſtri quidem deinceps narratis videantur illi ludi ſimiles his, qui Gregoriani et feſtum Gregorii aetate noſtra appellantur, ſaltem quoad licentiam in perſonis ſumendis et veſtibus induendis, in quibus et conveniunt cum Bacchanalibus illis temporis alius, vulgo *Carnevale.* In ὡρ. ἡμ. autem cum P. partim Bg., it. Sb. Ind. v. ὁρ., qui tamen in ſimili loco 6, 4, 3. „praefinita dies" ſed Stp. Th. 2, 1469. C. m. „*definio*, h. e. ſtatuo, conſtituo, ut Caeſ. dicit *definire diem.* Paſſ. ὡρ. ἡμέρα, *definita*, praeſtituta, *ſtata* dies" cf. Bud. C. 673, 26., ſed totam Noſtri formulam ap. Schol. ad Call. Lav. P. v. 1., cf. Heſ. 2, 781. m. ὁρίζει, ἵστησιν, λ., ſed ap. G. Th. in Bg. „certus, ratus, conſtans" it. conſtitutus.

μητρὶ θ.) Quam Phrygiam appellant et Magnam deam, a locis autem Idaeam, Dindymenem, Pylenem, Peſſinuntida, Cybelen, Strabo. In ſacris Phrygiis, quae Matris deum dicunt, per annos ſingulos arbor pinea caeditur, et in media arbore ſimulacrum iuvenis ſubligatur, Iul. Firm., vide, ſi libet, plura ap. Arnob. l. 5. *Oxon.*

Ad cuius m. Leisn. „Turrigeram, πυργοφόρον, Prop. 4, 12. v. Meurſ. Gr. Fer. p. 169. Feſtum id Hilaria dictum, v. Salm. ad Vop. Aur. c. 1. Macr. Sat. 1, 21. (it. ad calcem Ox.) Feſtum Cybeles actum IX Cal. Apr., h. e. d. 24 Mart. Treb. Claud. 4., non confundendum cum ludis Megalenſibus, actis d. 12 Apr. Primus dies dictus *dies ſanguinis*, v. Treb. c. 1. et Tert. Carm. ad Sen. n. 18., ſecundus dies *Hilaria* Macr. Sat. 1, 21., tertius *Requietio* Amm. 23, 3., quartus *Lavatio* Arnob. VII. Stat. Silv. V, 1, 222. Val. Flacc. VIII, 239. Liv. 29, 2. Ovid. Faſt. IV, 337. Lipſ. ep. Miſc. cent. III. n. 75. Duobus ante id feſtum diebus, pinus, ſacra huic deae arbor, caedebatur, at pridie tubiluſtrium erat. Iulian. Or. V. et vett. Calend. (it. in Vol. aliquo) Pompam, in honorem matris deum celebratam eodem plane modo, quo Herodianus, deſcribit Apul. Mil. XI. p. 260. ſq. ed. Elm. et 243. ed. Pric., cf. du Choul de relig. Rom. p. 122. ſqq. Caeterum Thom. M. (p. 729.) „πομπὴ ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσιν πρόοδος" cf. in nomen Theophr. Ch. 21, 4. m. τῇ μ. τῶν θ., ubi Ind. v. μ. „mater *deum*, h. e. Rhea ſ. Tellus" ſed *mater Idaea* Liv. 29, 14. m. *mater magna* Cic. de har. r. c. 11. e. ea 13. m., mater *deorum*, ſed ap. Ov. Faſt. 4, 179—372. varie, v. 181. et 355. *Berecynthia*, v. 182. *Idaeae* feſta *Parentis*, v. 191. *Dea — Cybeleia*, v. 194. Dea *Magna*, v. 224. *Turrigeram — Deam*, v. 250. 259. 360. *Mater*, ubi Neap. N.

πομπὴν τελοῦσι Ῥωμαῖοι q) deum pompam celebrant Ro-
καὶ πάντα, ὅσα παρ᾽ ἑκάστοις mani: et omnia quae cuique
πλούτου σύμβολα, κειμήλιά sunt opulentiae specimina, su-

q) Comma hic in Stp. rel., ut punctum in Ox. et al.

„μήτηρ passim ap. Gr. est Cybeles, non addito τῶν θεῶν“ v. 268. 317. *Diva*, v. 276. Coelestum *Matrem*, v. 319. *genetrix* fecunda *Deorum*, v. 322. 327. 358. 372. *Dea*, v. 368. *Domina*, cf. Virg. Aen. 6, 785. Berecyntia *mater*, cum N. Heyn. et ad 9, 82. ipsa *deum* — genetrix *Berecyntia*, G. Th. v. *mater*, Nieup. l. l. p. 196. Ros. l. l. Fabric. Bibl. Ant. p. 339. i. *Zeib.* Diss. Matr. Deum Sipyl., sed Stp. Th. 2, 823. D. m. aliunde, qui respicit Orph. h. 13, 8. aut 25, 1. aut h. 26. inscript. et v. 1., sed Aristoph. in Av. v. 747. s. 745., ubi cf. Beck., it. Ind. Kust. v. μητ. et Schol., it. ap. Hom. in hymnis nomine Ῥείη in Apoll. v. 93. p. 8. in Iun. v. 1. p. 89, sed μήτηρ Ῥείη in Ven. v. 43. p. 68., sed Sch. in μ. „θ. Cybelae“ et in π. cum Bg. e P., cf. Exc. ad 1, 8, 8. c., sed Stp. Th. 3, 197. G. „π. *pompa*, de spectaculo apparatuque solenni in modum triumphi“ et p. sq. B., post Plut. similem phrasin π. τελεῖν, hinc e P., cf. G. Th., Cas. ad Athen. 2, 316. e. „π. traductio s. transvectio per publ. urbis vias, a loco certo in certum locum, sive eundem, sive alium“ Cap. Obs. 1, 2. p. 100. sq. Suid. 3, 150. m., non coll. ad Hes. 2, 1003. e., hic nobis *Umgang* s. *Aufzug*, cf. Cl. Cic., aut etiam latius pro ἑορτὴ et πανήγυρις, cum Vern. vet.; unde et *Hilaria* supra *festa*, de quibus cf. Cas. ad Lampr. T. 1. p. 951. N. 6., ubi et a Gr. quibusdam dicuntur diserte ἑορτή, ut a Nostro §. 15. e., it. Salm. ad Vop. T. 2. p. 415. a. cum nostris Gr. depravatis et cum distinctione hac, ἡμ. ἀρχὴ ἐκ. ἔτους, ὡρ. ἡμ., μ. λ. cf. de v. τελ. 1, 9, 4. i., ubi Stp. Th. 3, 1378. C. e. nostrum locum sine numeris et Vs. laudat alioque verborum ordine.

ὅσα) Bg. e P. retinet suppletum v. ἐστὶ, non item severiora ad π. ἑκ. apud *quemque*, ubi ἑκ. non, ut 1, 9, 6. e., intelliguntur modo plebs, sed simul reliqui duo populi Rom. ordines, ob adiuncta πλ. συμβ., quibus universis civibus opp. βασιλ., cum fuerit in more honestioribus nec dedecori, immo et in officio ac religione, interesse tali pompae, ut et ipsae thensae interdum ab iis ducerentur, cf. Liv. 5, 41. i. et Dion. H. S. T. 1. 475, 29., qui et 477, 31. in pompa ludorum Circensium narrat, qui Silenos ac Satyros habitu retulerint, quae personae cum aliis in plebeios potius conveniant, quam in ordines rel., in primis, cum Noster deinde perhibeat diserte, non fuisse dignitatem aliquam eximiam, quin imitatione exprimerent, cf. de v. συμβ. 1, 8, 7., ubi Sb. Ind. „argumenta s. indicia“ ut Stp. ad m. P., tacens hinc in Th., sed G. Th. v. c. „*specimen*, — i. indicium“ sed, cum πλ. σ. sint multa ac varia, (cf. Is. Ev. i. 277, 16. W. αἱ δαπάναι — τοῦ πλ. σημεῖον εἶσιν,) hic definiri debent ex adiuncto τῆς θ. πομπ., suntque divitiarum indicia, quae in pompa ferri, praeferri potuerint, in corpore quidem vestes et ornatus, sed, extra corpus, i. q. sq κειμηλ., de quibus v. Stp. Th. aliunde „res, aurum et ferrum reconditum, s. potius vasa, inde confecta, et supellectilem, — craterem argenteum, — phialam argenteam“ Foes. Oec. p. 202. a. e. Suid. 2, 306. m., non coll. ad Hes. 2, 216. m. 261. e. Cang. Gloss. v. κειμηλιαρχ. L. Ern. et ad Hom. Ὀδ. β', 75. ρ', 527. *pretiosa*, (ut nos h. l.

τε βασιλέων, ὕλης τὲ [r] ἢ pellectiliaque imperatorum, τέχνης θαύματα, τῆς [f] θεοῦ naturae et artis miracula, deam

r) Sic diserte in Ms. Ba., sed tacite etiam in Mss. rel., v. N. f) Lug. et Baf. male τοῦ θ. *Leisn.* Sic sane in B. 2. L. Par. et Pat., e compendio ortum, quod pravum typotheta sumebat e loculis.

Kostbarkeiten, sed et *Kleinode*,) Schmid. ad Heliod. p. 81. e. „dicunt et *cimelia*, ut in Gl. Phil.“ unde fortassis servassem, dum Bg. deserit tum P. formulam syn. ex adi. et subst., tum liberum adi., cf. ad Suet. Cal. 39. i. ornamenta *et* supellectilem — *quidquid* instrumenti *veteris* aulae *erat* Cas. N. „Capit. in M. Ant. c. 17. (m. p. 354. e.) *auctionem* ornamentorum *imperalium* fecit, vendiditque *aurea* pocula *et* crystallina *et* myrrhina, *vasa* etiam *regia*, et *vestem* uxoriam *sericam* et *auratam*, gemmas *que* etiam, *quas* multas *in* repostorio *sanctiore* Adriani *repererat*“ de Nerva additis e Dion. Cas. χρημάτων ἀπορῶν, πολλὰ μὲν ἱμάτια καὶ σκεύη, καὶ ἀργυρᾶ, καὶ χρυσᾶ, ἄλλα τὲ ἔπιπλα (Bg. hic,) καὶ ἐκ τῶν ἰδίων καὶ ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀπέδοτο, cf. de Caligula ex eodem Dion. 925, 100. sqq. καὶ τὰ τῆς μοναρχίας κειμήλια (Nostro κειμ. βασ.) τὰ κάλλιστα καὶ τιμιώτατα μεταπεμψάμενος ἀπεκήρυξε, *regni* etiam *cimelia*, pulcherrima *pariter* et *pretii* maximi, *curavit* afferri *et* emtoribus *prostituit*, cf. Ern. ad Suet. l. l., qui in N. explicat „aulica ornamenta.“

ὕλης τὲ) Puto τε in γε mutari debere, ut haec per appositionem dicantur. *Steph.* vertens hinc ad m. P. „divitiarum *argumenta* f. *indicia*, aut divitias testantia, *supellex* que *pretiosa* imperatorum, *quae* quidem *propter* materiae *aut* artis *miracula* ante *deam* praeferri *in* pompa *solent*“ ut Sb. Ind. ex h. l. „τε pro γε“ de more suo; non clare *quidem* addente Bg., sed cum P. forte tamen opprimente, mente cogitatum, ut alibi; sicut sine eo appositio sane in Lat. fieri solet, et saepe istae Gr. duae voculae sunt confusae, cf. Fisch. Plat. Soph. p. 87. N. 15. Pol. p. 103. N. 5. 108. N. 4. et Parm. p. 228. N. 1., ubi Stp. quoque sic corrigit, probante quidem Fisch., non tamen recipiente statim, nec me hic, cum τὲ ἢ capi queat pro τὲ καὶ, (ut habet hinc Salm. ad Vop. l. l. ante ad N. μητρὶ,) ubi τὲ redundat et in Vs. negligi potest, quo de infra recurret; quanquam non habui usum alius Gr. scriptoris et modo e Lat., cum referuntur ad se *et* — *aut*, pro aut — aut f. uno aut, cf. Hor. Turs. p. 279. e., unde accipimus P. „*materiae* aut *artis*“ severius Gr. ἢ reddentis, quam Bg. iterum per καὶ, quocum plane Sch. in τεχν., hic aliter, quam §. pr. e., usurpato, sed iunctis utr. etiam ap. Luc. 2, 650. l. 43. ὡς ἂν ὕλης ἢ τ. ἔχῃ, *prout* vel *quantum ad* materiam *se habent*, vel *quantum* ad *artem*, et D'Orv. Ch. p. 706. i. ὕλης τέχνης τὲ πολυτέλειαν, naturae *et* artis *pretiosissima*, quod ipsum Lat., in Ms. Bg. repertum, etsi vitium scribae videri poterat, tamen nondum in P. severum mutavi, cum Bg. libere posset reddidisse, et de nostratium ratione, duo illa libenter copulantium, ut diserte Vern. vet. *alle* Raritäten *der Natur* oder *Kunst*, immo *Seltenheiten* f. severius *Wunder*, i. res admirandae et magni faciendae ob materiam et artem; nihil tenente Stp. Th., sed G. Th. cum Gr. n. „quidquid admirationem afferre potest“ cf. Diod. S. 1, 57. l. 24. τὸ δ' ἔργον τοῦτο — τῇ τέχνῃ θαυμαστὸν, καὶ τῇ τοῦ λίθου φύσει διαφέρον, *opus* id *ob* artem *admirandum*, et *saxi* natura *excellens*. Sed Sb. Ind. in v. πρ. „*deae* simulacro *in* pompa *praeit*“ recte intellecto subst.

προπομπεύει. ἄνετός τε πᾶσι δέδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς· ἕκαστός τε [t], ὃ βούλεται σχῆμα, ὑποκρίνεται. οὐδ' ἔστιν [u] οὕτω μέγα ἢ

12. in pompa praecedunt. Liberaque omnibus datur facultas quovis modo ludendi, et quisque, quam vult perſonam ſimulat: neque eſt tam magna

t) Hic comma erat in B. 2. L. al., it. poſt βουλ., ſed tantum poſt σχ. in A. cum B. 2. R., nullum vero poſt τὸ, nec β. nec σχ. in Stp. rel., v. N.
u) ἐςὶν ſic in Par. cum Ox.

τῆς θ., tacentibus Gs. et Stp. Th., qui modo in v. πρ. 3, 201. F. fere iterum ut ad m. P. „praeferri *ante d.* ſolent *in* p. *ſolenni.*"

ἄνετος;) Sch. hic „laxa *licentia*, ἐξ. *lic.* libera *data eſt*" quocum ſubſt. non tenui aliunde adi. ἄν., cf. Stp. Th. e Bud. C. p. 760. i., Ind. Luc. et de δέδ., pro concedere, Xen. Z. Pol. et Cyr. cum L. N. T., tacente Stp. Th., (etiam Ind. Dem. ex 105, 20. 149, 4.) ſed aliunde 1, 1133. D. e. ἐξ. cum gen. ſubſt. reddente per gerund., ut Bg. hic e P., unde adi. π. aliter vertendum fuit, per abl., aſſumto item ſubſt. alio, pro *facultas* cuiusvis *luſus* ſ. *ludi*, Stp. Th. dante in ſubſt. π. 3, 19. D. i. noſtra ſine Vs., ap. G. Th. v. *fac.* cum Gr. n., ſed non diſerte pro poteſtate et venia, ut hic valet, cf. Ind. Corn. N. et Salm. l. l. in N. pr. p. 415. a. e. N. 3. ſine Vs.

ὁ βουλ.) In v. ὑποκρ. Stp. Th. 2, 438. D. e. noſtrum locum cum Vs. P. ſubiecit his „dr. et de hiſtrionibus, *perſonam* alicuius *induentibus*" cum hic non adhibeatur de hiſtr., qui proprie dicuntur, ſed e §. pr. m. de aliis hominibus quibusvis, maxime plebeiis, ubi Bg. Lat., ductum fortaſſis e Sch., ſeverius, quod h. l. iunctum cum ſubſt. σχ. eſt i. q. ſumere ſibi et eligere per ſimulationem atque imitationem illorum hiſtrionum; unde ſequitur deinde τὸν μιμουμ., cf. Epict. c. 17. e. σὸν γὰρ τοῦτ' ἐστι, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς, ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου, *hoc enim tuum eſt*, datam *perſonam* bene *agere*, eam *autem* eligere, *alterius*, it. Carpz. Par. Sr. p. 338. m., ubi componuntur πρόσωπον ἀναλάβῃ et ὑποκρίνεται, cf. ſqq ib. cum Ind. 1. poſt Lat. *hypocr.* it. ad Luc. 3, 154. N. 28. it. p. 858. b. i. Thom. M. p. 874. ſed G. Th. cum Gr. n. „*Alexandri* vultum *ſimulantia*, i. referentia, (repraeſentantia,) *perſona*, — facies ficticia, aut capitis potius totius" immo et corporis totius, etiam de veſte, ut hic, ob ſq. ἀμφ., ut hodie *Masken* et *Domino*, cf. 1, 9, 7. Tum, e conſtructione legitima, ἕκ. τε ὑπ. σχῆμα, ὁ βουλ., valet ſane diſtinctio ed. B. 2. L., ſed exquiſitior eſt altera, cum ſubſt. σχ., a ſuo v. ὑπ. divulſum, trahitur ad pr. v. β., et ita poſt artic. ſ. pron. ὁ ponitur, proprie ante id pron. locandum, quam rectionem, etiam Lat. notam, deinceps ſequimur.

οὐδ' ἐσ.) Sch. in „ἐξ. *eximia*, peculiaris, *dignitas*, — ἀξ. *amplum* magiſtratus *officium*" partim cum P. et Bg., cf. 1, 8, 11. i. 1, 9, 6. e., pro quo hic per ſyn. ἀξ. variatur, iunctis et adi. per ſyn. copiam, neſcio, quo auctore et an ex analogia Lat. ap. G. Th. 502, 34. ſqq. *eximium* et *praeſtans*, — *eximia* et *praeclara*, — *honos* eximius *et* prope *ſingularis.* Sed in ſqq. Sch., deſerto etiam P. „ἀμφ. *induto* perſonam *alterius*, ludicra hypocriſi, — ὑπ. αὐτῷ, exiſtit *ei*, (ſtulte,) ſ. *in* ſua poteſtate *habet*,

ἐξαίρετον ἀξίωμα, ὃ μὴ παν- | autem eminens dignitas, cuius ha-

(quod valet i. q. privum Lat. *potest*, et syn. *licet*, sed in π.) καὶ κρ. ἀλ., *ludendo* personam *aliquam* verum *occultare*, (ubi π. traxit ad sq. et ἐν ἐ. ἐ. δ. sumsit, ut et in) ἀλ. *veritatem* ludo *simulare* et *occultare*" bene quidem in aor. per praes. cum Bg., qui haud dubie locum recte intellexit, ubi rectio patet haec, ut v. ὑπ. (sicut v. εἶναι cum Lat. *esse*,) pro licere s. licitum esse, iungatur cum dat. pers., sequente inf., cf. Stp. Th. 1, 556. i. Bud. C. 180, 26. Vig. p. 301. c. Nr. 5. Ind. Thuc. Xen. Z. Pol. et Cyr. ex 4, 5, 31. c. cum Fisch. Aesch., ubi tamen et sumetur pro contingere, cf. 1, 4, 5.; sicut h. l. cum inf., ut Lat. *esse* et *licere*, per Lat. *posse* reddetur, ac privum hic v. ὑπ. per variationem pro pr. phrasi ἐν ἐ. ἐξ. capietur. Sed v. παιζ. sumo hic cum acc. rei, regoque tantum ad pr. ἀξ., ubi Bg. (e Stp. ad m. P.) pron. ὃ non severe exprimit, sed assumto subst. σχ. e pr., ad sensum vere, ut recte vertit Gr. παιζ., quod hic i. q. pr. ὑποκρίνασθαι, et i. q. sq. μιμεῖσθαι, in quam notionem comparo Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „*ludere* cum acc., — *civem bonum*, i. agere, simulare, Cael. ad Cic. ep. 8, 9. pr." tropo e scena ducto, cf. Cl. Cic. et Cort. Ind. cum N. „*ludit* est agit, verbum scenicorum artificum" nihil praebentibus Indd. Gr., cf. Z. Xen. Cyr. et Luc., at Stp. Th. 3, 20. i. „παίζω παλαιστήν, — Epict. — *ago* palaestritam, — παῖξαι ap. Herod." forte hinc, ut ad Epict. 29, 3. i. Heyn. Ind. „gloss. ὑποκρίνεται" plane, ut volumus. Iam porro participium ἀμφ. a Nostro videtur adiectum ad παιξ. magis definiendum, quod reddatur his syn., *assumta* persona aliqua. it. induta veste simili, it. per habitum ac personam similem; it. induenti sibi habitum similem, it. dum indutus est simili habitu, quem gerit is, qui est in aliqua constitutus dignitate; unde Bg. ratio in pron. ὃ non bene procedit, sed facit tautologiam aliquam; ut contra participium etiam alibi per praep. cum subst. reddimus; ne tenente quidem Stp. Th. id particip., (ap. Sb. Ind. conversum ex h. l. *amictus*, pass. adeo; etsi et pro med. verti potest, ut paulo ante faciebam, cf. lib. de V. med. p. 14. m. 164. i.) sed noscente aliunde formulam τῷ βουλ. 1, 765. F. „cuique *volenti*, Bud. interpr." sic non bene redditum simul cum Lat. *cuique*, quod demum est nostrum παντὶ, diserte additum, sicut ad Vig. p. 332. b. e. N. 91. non recte vertitur ὁ β. „quivis, *quilibet*" quod modo tam procedit, per Vs. et sensum liberiorem, ubi stat absolute, quia, accedente παντὶ, alterutrum negligendum; melius versato Bg., nisi quod participium resolvit per pron., et adhibuit syn. Lat., pro *cuivis volenti*, faciens tamen id propter alterum adiunctum ἀμφ. particip., ad perspicuitatem, cum alias et Lat. habeant talia particip. iuncta in vicinia eodem casu; vertente cum Bud. etiam Ind. Dem., cui add. 273, 20. 529, 17. 763, p., et in primis 528, 26. ἅπαντι τῷ β, cum syn. pron., quo sine cf. ap. Aesch. Fisch. 2, 14. e. p. 18. e. sine Ind., it. Arist. Plut. v. 919. ubi sanior Schol. Cod. D'Orv. ὁ θέλων, quam alius, cf. Hemsth. N. p. 317. b. 84. et v. 930. Denique formulam κρ. τ. ἀλ. ignorat Stp. Th. cum aliis Indd., ubi Bg. e Stp. ad m. P. ordinem mutat sine necessitate, quod ceperim pro eodem cum mox sq. τὸν ὄντα, ut sit, celare sub vestitu illo veram personam, verum hominem. rem veram, se, qui vere erat; abstracto posito iterum pro concreto; praebente G. Th. tantum „*occulo*, κρύπτω, — *occulto*, κρύπτομαι" non item cum subst. Bg. Caeterum, ut nulla est consecutio temporum s. modi in

τῷ βουλομένῳ ἀμφιεσθέντι [x] ὑπάρχει παῖξαί τε, καὶ κρύψαι τὴν ἀλήθειαν [y], ὡς μὴ ῥαδίως διαγνῶναι τόν τε

bitum non liceat cuivis, cui libeat induto ludere et veritatem occultare: ita ut non facile sit dignoscere eum, qui revera

x) Hic fuit comma in B. 2. L. al., sed mox post ὑπ. colon in A. 1., punctum in A. 2., sed comma in B. 1., quale et post τὲ modo in A. cum B. 2. L., v. N. y) Pro Stp. et al. colo ante ὡς, nos hic et postea ponimus comma A. 1. et rel.

οὐδ' ἔστιν — ὃ μὴ — ὑπάρχει, in quo v. coniunctivus *liceat* a Bg. recte expressus: ita in constructione difficultas est, quod καὶ κρ. τ. ἀλ. membrum non coit cum pr. ὃ ὑπ., et adeo hoc membrum subiectum est absque pron. rel. s. artic., quae latent tamen in illo pr. ὃ, ut inde petatur alius casus, nominatim dat., καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχει κρ. τ. ἀλ., et *quo* non *liceat* occultare *veritatem*, s. *et* qua *re* non *lic.* rel., aut, quod aeque solenne est, ut post relat. pron. omittatur pron. demonstr., καὶ τούτῳ κρ. τ. ἀλ. et *eo* s. *ea re*, cui et par adv. καὶ οὕτως κρ. τ. ἀλ.

τῷ βουλομ.) Leisn. in m. Ox. et Vol. aliquo „lege ὡς βουλ." intelligens forte, *induto*, ut *velit*, s. pro libidine, respiciensque ad pr. ἕκαστος, ὃ βουλ. σχ., ὑποκρ. At tunc potius dicendum erat ὡς βούλεται, ἀμφ., in finito tempore, non in particip.

ἀμφιεσθ.) Participium pro inf. Res eadem est, ac in nostris saltationibus, quae dicuntur *masqueraden*, in quibus vel regum etiam personae induuntur. (in Chrest. Gr. p. 95. b. i.) *Stroth.*

In quo equidem non video, unde pendere debeat deinde ille inf., a pr. v. βουλ., an a sq. v. ὑπ., quod iam habet suos inf. παιξ. τε κ. κρ., et simul dat. illum pers., quem (quo forte Stroth. spectarit) non opus sit resolvere per copulam in inf. *induere* et *ludere* rel., cum haud dubie supra dicta sufficiant.

ὡς μὴ ῥ.) Sch. in ῥ. cum Bg., sed „ὄντα, verum, μ. referentem in ludo alicuius personam, falsum" partim e P., dum Bg. ducit omnia fere e Stp. m., primo ὡς cum inf. (pro ὥστε s. ὥστε, Nostro familiare, maxime in extremis periodis, Lat. severe *ut*, pro quo simpl. ad dupl. particulam Lat. iam P. praeiverat per syn., quibus pares *adeo*, *ut*, cf. Stp. Th. 4, 804. i. Ind. Fisch. The. et Pal., Xen. Z., ad Vig. p. 541. a. c., post Hoog. Op. p. 1191. Nr. 9. sqq., ubi et Gr. propria οὕτω, ὡς λ.) deinde adv. ῥ. mutatum in adi. affine neutr., assumto v. subst., quasi in Gr. fuerit, ὡς μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαγν., forte ut servari posset act., nec opus esset supplemento adhuc alio; cum sane formula ὡς διαγ. non possit aliter reddi, quam his modis, 1) ut suppleas pron. τὶς, quasi sit, ὡς μ. ῥ. τινὰ διαγν λ., *ut* non *facile* aliquis *dignoscat*, 2) cum P., ut inf. mutetur in secundam pers. praes., *ut non facile dignoscas*; quod tamen redit ad pr., ut clarum in nostratium *so daß man nicht* leicht *unterscheidet*, ubi illud *man* haud dubie ortum ex subst. *Mann*, Gr. ἀνὴρ, quod pro τὶς alibi habuimus; vel denique 3) per pass., et quidem per tertiam pers. praes., *ut non facile dignoscatur*; quod et ipsum nostrates vertunt ad modum pr., cui et par alius hic per act. primamque pers. praes., *ut non facile dignoscamus*, it. adhibito v. auxiliari, *ut non* facile *dignoscere possis*, *possimus*, possit *aliquis*, it. *ut* non *facile* dignosci *possit*: quorum

ὄντα καὶ τὸν μιμούμενον. est, et qui illum imitatur.
ἔδοξε δὴ [z] τῷ Ματέρνῳ καὶ- 13. Visum itaque Materno

z) Ms. Ba. et Vi. ἔδ. δὴ καὶ τῷ M. v. N.

omnium modorum optimus et facillimus est primus, dum non profert Stp. Th. ὡς μὴ cum inf., cf. Xen. Cyr. Z. 4, 2, 13. e., quodque Hoog. l. l. p. 1190. Nr. 6. statuit „singularem in ὡς μὴ cum inf. aliquam emphasin et vehementiam maiorem, quam simplex ὡς causale cum subiunctivo non assequatur" recte non repetit Z. ad Vig. p. 541. b m. N. 1. e., cum nihil sit discriminis et modo libertas varietasque in scribendo; cf. in v. διαγ. Stp. Th. cum Lat. Bg., Suid. 1, 575. m., non coll. ad Hes. 1, 979. m. 939. e. Ind. Thuc. Dem. Xen. Cyr. Z. cum Spanh. ad Arist. Pl. v. 91., ubi et pro simpl., cum h. l. valere queat praep., non sensu quidem illo Z. ad Vig p. 571. b. Nr. 4. e., sed ut Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. 391. q. agnoscere inter alia, discernere" s. noscere cum discrimine, distincte. Denique Bg. ex eodem Stp. resolvit participia, in secundo simul supplens aliud pron. αὐτὸν, a Leisn. in Ms. Bg. duabus lineolis subtus notatum propterea, latens in pr. τὸν ὄντα, quasi subst. aliquo, ubi cum Stp. addit formulam abl. pro adv. *re vera*, aut capit potius v. εἶναι exquisito sensu, pro vere esse, quem habet in primis in particip., cf. pauperem Stp. Th. 1, 1131. D. e. sq. Ind. Dem. v. m. Xen. Bach., sed Hell. M. v. ὄντα, Vig. p. 359. Nr. 16. cum N. 24., cf. Exc. ad 1, 1, 5. i, in quo reddendo particip., per sing. et plur. et omne genus, adhibetur Lat. 1) adi. *verus*, nominatim in neutro *verum* s. *vera*, pro veritas, sed in masc., ut hic, praeterea subst. Lat. aliquod, v. c. vera persona, verus homo, ut τὸν ὄντα explices per τὸν ἀληθῆ s. ἀληθινὸν, sc. ἄνδρα s. ἄνθρωπον, aut 2) adhibetur, resoluto participio, affine adv. *vere*, aut syn. formula per abl. subst. et adi. illa Bg, quam in eius Ms. una voce repertam melius dividimus, ap. G. Th. sine Gr. et explic. in subst. 173, 65. sqq., tacente Stp. Th. notionem hanc in v. μιμ., cum pertinet, ut hic, modo ad vestitum, pro uti eadem veste ac persona, qua alius, cum ornatu, cultu et insignibus, v. c. consulis et senatoris, cf. 1, 3, 7. et simillimam Bergierianae interpretationem totius loci huius, quam dedit Ages. Mariscolli de personis in Graev. Th. T. 9. p. 1120. e. F. „In Megalensibus quoque, qui a die ante Nonas Apriles usque ad V Idus, in honorem Matris magnae, celebrantur, ait l. 1. Herod., *summam* omnibus *quovis* ludendi *modo* concessam *licentiam*, adeo, *ut* unusquisque, *quamcunque* vellet *personam*, repraesentaret, *neque* ulla *esset* tam *magna* aut *eminens* dignitas, *cuius* habitum *non* liceret *ei*, cui *lubitum fuisset*, induto *ludere*, et *veram* speciem *occultare*, ita, *ut* non *facile* esset *eum*, qui *imitaretur*, ab *eo*, qui *revera* esset, *agnoscere*" in quibus extremis Bg. versatur severius, tum, quoad v. διαγν., per Lat. eiusdem praep., tum, quoad ordinem enunciationum, quem et negligit Stp. ad in. P.

ἔδοξε λ.) Forte τοῦτον καιρὸν ἐπιτήδειον λ. *Reisk.* At casus quidem mutatione non est opus, cum nominativus cum inf. pro acc. satis confectus sit, cf. §. 8. m. cum Bud. C. 1346, 24. 1466, 16. Vig. p. 197. Nr. 2. cum N., 370. a. N. 52. e., Fisch. ad Well. p. 331. Wess. ad Herodt. 1, 64. p. 30. N. 98. b., Per. ad Ael. V. h. 13, 20. p. 883. b. e. sq. 14, 18. p. 956. a. N. 2. cum Ind. v. *nominativ.*, D'Orv. Ch. p. 52. Iens. L. Luc. p. 70. m.

ρὸς ἐπιτήδειος εἶναι εἰς τὸ τὴν ἐπιβουλὴν λαθεῖν. ἤλπισε 14. γὰρ [a], αὐτός τε ἀναλαβὼν τὸ

tempus hoc idoneum esse insidiis celandis. Speravit enim fore, ut, si assumsis-

a) Pro γὰρ in B. 1. R. μὲν fuit mendose.

ad Luc. 2, 598. a. e. p. sq. b. e. 3, 25. e. N. 10. 258. b. i. N. 59. 366. a. N. 24. Abr. ad Aesch. 1, 227. e., Hs. ad Plut. p. 71. Schw. ad Onos. p. 115. N. 11. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 411. e. Hdb. ad Xen. p. 83. i. Kypk. 2, 73. 153. e. Ind. Xen. Z. Cyr. v. *nominat.*, Thuc. 93, 81. 96, 23. 121, ult. 156, 80., et de Lat., in primis poëtarum, eadem constructione ad Ovid. Met. 13, 142. Sed alterum pron. οὗτος sane et Bg. exprimit e P., sed per supplementum potius, cum Mss. taceant, quam ut ante s. post καιρὸς exciderit, cui per se affine est litteris, cumque soleat Noster opprimere pron. tale nominativi et eiusdem cum subst. casus sexusque, aut etiam alterum, neutro exprimendum, τοῦτο, quod ad §. 11. subst. πομπὴν referatur per synesin, cf. 1, 8, 16. Sed a Mss. καὶ, pro *etiam*, additum hic primum, deinceps vero aliquoties, quanquam intra δὴ et τῶ excidere potuit a litterarum vicinitate quadam, tamen non est necessarium, nec comparet in Ms. Ven. et P., qui et negligit δὴ, a Bg. recte conversum, retinente e P. formulam in εἰς cum inf. per dat. participii, pro syn. formula per particulam ὥστε s. Lat. *ut*, cf. 1, 9, 2. e., *ut insidiae laterent*, (quod diserte Sch. habet in v. λ.) occultae manerent, ignotae possent esse, proque severiori *ad* insidias *celandas*, ubi Gr. ratio et praep. saltem conservatur; tenente Stp. Th. nullum exemplum in pr. εἰς cum inf., (ut nec Indd., cf. tamen L. N. T. et Poss. Synt. p. 169. e.) at in adi. ἐπ. modo cum inf., cf. Ind. Luc. et Xen. Cyr. Z.

ἤλπισε) Nisi ordinem mutes, ut nominativos praeponas, remoto post γὰρ commate: hic iterum est inf. cum nominat., et simul in particip., ut §. 8. m. ὁρῶσ., quo manifeste inclinat Bg. e P., sumens inde et auxiliare s. periphrasticum *fore*, *ut*, et resolutum per *si*, conditionalem hic, puto, participium; quo facto, post γὰρ recte statuitur comma, in primis ob τὲ, post αὐτ. locatum, quod pron., e P. omissum, hic servari debuit, oppositum illis sq. τοὺς σ. ἀ., quapropter et prima τὲ — καὶ vertissem *tum* — *tum*, ut factum in simili αὐτ. §. sq. e., intelligens praeterea subst. σχ. iterum ampliter, nec modo de veste, sed et de armis, ob adiuncta δορυφ. et αἰχμοφ., et mox sq. ὅπλισ., ut Noster alibi diserte copulat v. ἀναλ. cum τὰ ὅπλα, quod v., ap. Luc. etiam cum subst. σχ. a Gs. redditum *suscipere* et *assumere*, capio pro simpl., cf. Ind. Xen. Hell. Mor., ut sit, per variationem, i. q. §. 12. m. ἀμφιεσ. et ib. i. ὑποκρ., quorum ib. et ex Arist. me productum, (cuius ἀναλ. πρόσωπον est quoque ap. Luc.) ad sensum recte conversum a P. cum Sch., qui et in v. σχ. nostrum locum sine Vs. subiicit isti v. ὑποκρ., habente Stp. Th. modo 2, 559. e. simile „ἀναλ. χλαμύδα“ ad quod probat Lat. potius *sumere* et *amicire*, quam *assumere* Sud. C. 368, 7., cf. Suid. 1, 168. i., ubi Kust. cum Toup. neglexit Stp. l. l. emendationem veram, ut credo, cf. de alio ib. subiecto loco Fisch. Plat. Theaet. p. 156. N. 7., non sane proferente G. Th. in Bg. Lat. exemplum de habitu ac veste, cf. tamen Tac. Ann. 14, 20. e. *ut* — *habitus assumant*, et Iust. 12, 3, 8. *Alexander habitum regum Persarum et diadema* — *assumit*, ad quem locum Ind. bene

τῶν δορυφόρων σχῆμα, καὶ ſet ſtipatorum habitum, ſuos-
τοὺς σὺν αὐτῷ [b] ὁπλίσας [c] que armaſſet ſimili modo,

b) Ms. Ba. αὐτῷ ὁπλίσας λ. per lenem in pron. cum A. al., v. N. c) Sic vet. recte: at in Ald. ed. et aliis male ὁπλίτας. *Steph.* Quod vitium apertum tenuere A. B. Par. 1. et Pat.

„pro quo mox ſimplex adhibetur *ſumere*" §. ſq. *amicos* quoque *ſuos* longam *veſtem* — ſumere *iubet*; proprie nobis *umnehmen*, ut de palliis, ſed deinde etiam in univerſum induere et quovis modo corpori aptare, etiam de armis, ut de gladio ac cingulo; reddente Bg. e P. δορ. aliter, quam ſupra, ap. G. Th. tamen etiam cum Gr. n.

τοὺς σ. αὐτ.) Pronominis aſperum Bg. e P. refert iterum, etiam formulam in τοὺς σ. per privum pron., deferens eundem in adv. ὁμ. per formulam ſyn. abl. ex ſubſt. et adi. affini, etiam cum Sch. in v. ὁπλ. per plusq, quod v. hic anguſtius capiendum, et modo de praebendis ſumendisque haſtis, ob pr. δορ. et ſq. αἰχμ., cf. Ind. Luc. et Xen. Pol. Z. Mox ad ἀναμ. libere P. numerum mutante, Sch. „poſtquam *ſe* immiſcuiſſet *multitudini*" cum Bg. ex illo ſupplet pron. perſ. acc. ἑαυτὸν, in multis v. v. act. omiſſum, cf. L. N. T. v. ἐπιστρέφω, Ind. Fiſch. The. v. κομίζω, Xen. Cyr. Z. v. ἑαυτ., Abr. Dil. Th. p. 763. e. Gs. ad Orph. λ. 18, 27. p. 346. „videntur media quadam ſignificatione dici, *admiſcens ſe*" incertum, quod Gr. ita reddiderit, κεράσας v. 27., an v. 23. ὁμιλήσας, ubi Vs. *dilutus* — *immixtus*, per paſſ., ut praemiſſum diſerte v. 27. μιγνύμενος, *immixtus*, quo et inclinare videtur Z. ad Vig. p. 176. b. m., talia act. ut pro paſſ. habeantur, quae ratio tamen exiſtit demum e ſuppleto pron. illo perſ. ſ. reciproco, quod cum act. par eſt medio, in quod deinde reſolvi paſſivum poteſt, L. Boſ. Ell. p. 101. ſqq., ubi tamen non eſt noſtrum v., ſed p. 102. i. modo affine „συμμίσγειν τινὶ, congredi cum aliquo" ex Ael. V. h. 3, 9. p. 214. i., ubi tacent N. et Ind., cf. Gottl. Plat. Ph. p. 99. e., noſcente Stp. Th. tantum „ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει" τῶν ἄλλων ap. Luc. 1, 610. l. 19. *reliquorum* turbae *immiſti*, ſq. καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων, *et* latent *ſimilitudine* habitus *reliquorum*, cf. p. 64. l. 15. it. Sb. Ind. e Zoſ., mihi non repertum, ſed aliud 5, 15, 3. ἀναμιγνύμενοι, ſemet *adgregando*, pro med. tractatum, Ind. Dem. et Fiſch. Pal., ſed plene ap. Luc. 1, 441. l. 15. οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, *ne* immiſcui *quidem* me *caeteris*, et 482. l. 62. ἀναμίξας ἐμ. τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν, *ego*, immixtus *umbris*, tractatum pro paſſ., quod cum act. componitur ap. Plut. de diſcr. ad. §. 36. τῷ πυρῷ συμμέμικται, — ἡ κολακεία τῇ φιλίᾳ — ἑαυτὴν ἀναμιγνύουσα, ſed per ellipſin pron. recipr. ſimul ap. Stp. Th. 2, 935. D. et G. m. „Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν, ad *Chabriam* ſe *applicuit*, — προσέμιξαν τῷ τείχει, — συμμίγνυμι, adiungo *me*, (ſine exemplo, niſi) — Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, cum *Th.* verba *feci*" nihil praebente de ellipſi illa G. Th. in Bg., nec in v. *miſc.*, hic ut capiatur praep. aliter, quam in pr. ἀναλ., proque Lat. *in*, cf. L. Frn., nobis *ver* ſ *unter*, quibus non impar ib. *per*; quanquam et hic praep. poteſt redundare. certe Lat. ſimplex eſt eiusdem ſenſus; tacente Z. ad Vig.; cf. Stp. Th. 3, 379. D. e. in πλ. cum Lat. Bg. aliunde, ap. G. Th. cum Grr. al., (cf. Niz. cum Ind. Suet. et Lat.) it. in *haſtat.* cum λογχαῖος, ſed tantum de certo militum genere, nec de honorifico hoc Imperatorum Rom., ap. Sch.

ὁμοίως, ἀναμίξας τε τῷ πλήθει τῶν αἰχμοφόρων, καὶ τῆς πομπῆς νομισθεὶς μέρος[d], μηδενός τε προφυλαττομένου[e], αἰφνιδίως ἐπιπεσὼν, τὸν Κόμ-

immiſcuiſſetque ſe turbae haſtatorum, ut pars pompae crederetur, nullo praecavente, repente impetu facto,

d) Hoc μερ. verbum abeſſe a vet. cod. Schottus teſtatur. *Sylb.* Nihil hic in Mss. et edd. variatur, v. N. e) Hoc comma deeſt modo in B. 1. R. et In. 2., v. N.

„haſtam ferens, ſatelles" Bg. reddente e P., it. Sb. Ind. et Stp. Th. aliunde „capitur pro ſatellite, eadem forma et eadem ratione, qua δορυφόρος" quocum hic variatur per locum claſſicum.

τῆς πομπ. νομ. μερ.) Illud μέρος abeſſe a Ms. Schottus teſtatur, atque optime abeſſe poſſet, ſalvo manente ſenſu; eundemque in modum diceretur τῆς π. νομ., ut ſupra c. 8. (1, 8, 11. m.) αὐτὸν, ὄντα τῆς βουλῆς, et infra c. 11. (1, 11, 11. e.) ἥ τις τῆς Ἑστίας ἦν. Attamen veroſimilius eſt, μέρος eſſe genuinam lect., excidiſſe vero ob ſq. μηδεν. *Stroth.*

Ut exciderit in Ms. aliquo ſubſt. μέρος, illa ſane cauſa eſt quaedam in voce ſimilis initii ac finis: ſed, ut quis pro vera lectione habeat, momentum itidem aliquod accedit a Mss. noſtrorum et P. auctoritate, qui diſerte cum Bg. exprimit illo Lat., quod Gr. vocabulo exacte reſpondet, cum, ſi μερ. abſuiſſet in eius exemplo, non forte illud ipſum Lat. poſuiſſet, quia in verbis, cum gen. conſtructis, intelligi poteſt non tantum ſubſt. μερ., (cf. L. Boſ. Ell. p. 197. i., ubi tamen de v. noſtro νομ. tacetur,) ſed etiam adi. ſ. pron. εἷς (ut N. pr. ap. Luc.) et τὶς, quae aeque poterant exprimi per ſua Lat. ſevera *unus* et *aliquis*, niſi diſerte habebat ſubſt. μερ., quod et refert Sch. e P. partim in „νομ. creditus *pars* eſſe *pompae*" hunc inf. v. ſubſt., non male expletum, ſpernente Bg., ut ſeverius Gr. redderet; nihil edente G. Th. in Bg. v. aut ſyn. *exiſtimo*, *puto*, *habeo*, nec Poſſ. Synt. p. 80. ſqq. nec Stp. Th., niſi 2, 849. e. „μερ. reddi poteſt nomine *numerus*. Nam μερ. ἐστὶ ponitur (per liberam Vs.) pro *eſt* e *numero*, ſ. *unus eſt* e *numero*. Herodi. l. 1. ἀναμ. — μερ. (ſic ſine Vs.) Tale autem exemplum Bud. (C. 1082, 23.) affert μερ. γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνης τῆς προτεραίου τιμῆς, unus *erat* e *numero*. — Sic Lucan. — pars *populi* lugentis *erat*" quae ſevera ratio vertendi male contemta eſt ab illis, et contra expreſſum in Lat. illud Gr. εἷς, abeunte Bg. praeterea in copulis, et in prima quidem καὶ e P. partim, per particulam *ut* reddita, ſed alteram τὲ prorſus negligente, quae proprie pertinet ad ſq. particip. ἐπιπεσ., per ſeriem hanc, καὶ νομ. — ἐπιπεσών τε, pro καὶ νομ. μερ., καὶ, μηδεν. προφ., αἰφν. ἐπιπ., quale τὲ, ad ſqq. pertinens, infra redibit; quanquam forte hic non opus eſt illo eius alio loco, ſi poſt προφ. ſuſtuleris comma cum edd. quibusdam; oſtendente P. in ſuis „*nullo* videlicet *praecavente*" pro τὲ, potius δὴ, quae et alibi confuſa, ut tamen ille fuerit liber iterum, ut 1, 9, 22. i., ſed, τὲ ademta copula, participium ἐπ.π. in mediam orationem coniectum ſit, proprie poſt αἰχμ. ponendum; P. deſerente Sch. in „med. π. μ. cavente *nemine*" non item Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., hic pro mero act. valente, nec de Commodo, ſed de aliis, qui non ſibi, ſed Commodo

μοδον διαχρήσασθαι f. ἀλλὰ προδοσίας γενομένης, καί τινων τῶν σὺν αὐτῷ g προκατελ-	15. Commodum interficiat. Sed proditione facta, quibusdam ex sociis eius prius ur-

f) Ms. Ba. sic diserte cum edd., v. N. g) Sic per lenem omnes edd., etiam Mss. tacite, v. N.

providerint, ne quid accideret ei, ap. Stp. Th. cum Bg. aliunde, Xen. Mem. S. 2, 7, 14. m. et Ind. Z. Pol., sed Bach. in alium usum, cf. de ἐπιπ. cum αἰφν. 1, 4, 15.

διαχρήσασθαι) Scribo διαχρήσεσθαι. *Steph.* Praeter necessitatem. Herodiano solenne est, post v. ἐλπίζειν, προσδοκᾷν, δεῖσθαι etc., aor. pro fut. uti. Sic 1, 12, 9. 1, 16, 20. (ubi nihil) 2, 2, 9. Ubique tamen haec loca Stp. murat. Sic N. T. Luc. 2, 26. 6, 34. 23, 8. Act. 26, 7. Rom. 15, 24. Sic. Ael. V. h. 14, 30. (ibi nihil, sed) 49. (p. 991. e.) 12, 1. (p. 708. m.) et 13, 20. (p. 883.) *Leisn.* Saepissime aor. 1. infinitivus pro inf. fut. 1. usurpatur, praesertim ἂν praemisso. *Reisk.*

Quae nimis circumscribunt, cum res et enallage haec cadat etiam in aor. 2., cf. Ael. V. h. locum postr., atque etiam in verbis sine particula ἂν, ut manendum sit in Leisn. decreto de aor. in universum, (hactenus tamen constituendo, ut aor. ponatur proprie tantum pro praes., quod deinde pro fut. ponitur, s. cum certis verbis aeque, ac fut,) qui et ad marg. Ox. „O. M. V. IV. p. 286." e., ut ipse notaram, et castigari ibi Stp. „sedulam nimis diligentiam" defendique contra eum vulgatam nostri loci lectionem, quae recte habet secundum dicta ad 1, 6, 21. e. 1, 8, 11. e., non bene adhibente Bg. hic praesens, quoad consecutionem temporum, cum semel coepisset per praeterita; in quo diligentior P.; reddente Sch. „*ad* eum *interficiendum*" forte quod putasset, inf. pendere a pr. particip. ἐπιπ., cum pertineat potius ad remotius §. 1. v. ἠλπ., in quo non variarat Noster cum §. 10. e., nisi ib. dans cum eodem fut. inf., quo respiciens Stp. hic tentarit aor., a Nostro per variationem adhibitum et pro libertate.

προδοσίας γεν.) Subst. hoc neque e Nostro, nec cum v. γιν., protulit Stp. Th., cf. Ind. Dem. et supra 1, 8, 17., deserto P., reddente Sch. cum Bg., ap. G. Th. in subst. cum Gr. n., non item cum eius verbo, qui in sq. pron. αὐτ. lenem exprimit, admittente cum contextu et v. πρ. magis, quam §. pr. i., sed P. referente nullum pron. ob Lat. in pass., qui praeivit in formula τῶν σ. ἀ. aliter, quam ib., reddenda, perque subst., ubi tamen Bg. mutavit sponte gen. posteriorem in syn. formulam per praep., cf. 1, 6, 2. i. 8. m., negligens idem alteram pr. εἰς cum v., pro *in* urbem *ingressis*, cf. G. Th. et Sch. in pr. σ. „οἱ σ. ἀ., qui ipsius partes sequuntur, s. comites, — πρ. Pol. — Sed mihi videtur sensus hic esse, *quum aliqui* ex *illis*, qui *cum* ipso *erant*, s. *eius partes sequebantur*, prius *in* urbem *venerant*" errante sane P., cum σὺν ἀ. retulit ad sq. v. πρ., non ad pr. artic. τῶν, ubi Sch. bene explebat particip. ὄντων, hocque resolvebat; ignorante Stp. Th. cum Indd. v. πρ., non item L. Ern. „prior descendo, praecedo, prius eo s. venio" saltem ad analogiam a Nostro factum. Tum Sch. „πολ. absolute, Romam" cf. Per. de Praet. p. 39. „urbs Roma a Lat. et Gr. scriptoribus, qui sub imperio Rom. vixerunt, κατ' ἐξοχὴν *urbs* et πόλις passim appellatur, ut

θόντων εἰς[h] τὴν πόλιν, καὶ τὴν[i] ἐπιβουλὴν κατειπόντων[k], (φθόνος γάρ[l] αὐτοὺς εἰς τοῦτο παρ-

bem ingressis, qui et insidias indicarunt, (indignatio enim eos ad hoc incitabat, si

h) εἰς in Par. 1. deest mendose. i) τὴν in Ox. cum Par. 2. abest vitiose. k) In Ms. Ba. signa ( ) absunt, et verba habent modo commata. *Mart.* Parenthesin nullam faciunt A. cum B. 1., tum edd. rel. a φθ. — ad βασ., sed ad ἑορτ. B. 2. R. Par. 2. et Lu., v. N. l) Ms. Ba. φθ. γὰρ εἰς τοῦτο παρώξυνεν αὐτοὺς λ. v. N.

antea ap. Aegyptios Graecosque Alexandria. — Similiter Herodi. 1, 10. tradit, latrones quosdam socios Materni, qui Commodum occidere destinarat, has illius insidias Commodo detexisse, *venientes* ante *cum* εἰς τ. π., h. e. Romam. Atque inde Gl. Philox. πόλις, μόνη Ῥώμη, *urbs*" quo in Lat. G. Th. 1108. i. „*urbs* proprie dicta est Roma, per antonomasiam, quum caetera dicantur oppida" cf. Cort. ad Sall. Cat. 52, 15. Denique Bg., fere e P., hic in secundo membro trium gen. conseq. opprimente καὶ copulam, at mox in tertio in Lat. *etiam* postpositum mutante, cum participium resolvisset, fere ut §. 2. m., haud dubie, quod nollet uti particip. Lat. *indicantibus* temporis praes., post praeter. *ingressis*, cum licuisset reddere per deponens aliquod, v. c. *professis*; nisi quis refugeret ὁμοιοτέλευτον, quod tamen et in Gr. est aliquod; servante Sch. partim Lat. P. „*prodentium*, detegentium *insidias*" cf. pauperem Stp. Th. „deferre, accusare, (Suid. non coll. ad Hes. it. Poll. 4, 30. *incusare*) — interdum cum acc. rei, detegere, patefacere, (sine exemplo,) sed et (tantum cum dat. pers.) κέκραγέ μοι, Aristoph., pro patefacito, aperi" ubi Kust. Ind. „pro simpl. εἰπέ" sed cum gen. pers. Ind. Dem. „prodere, indicare aliquem" cum gen. rei Fisch. Aesch. Xen. Mem. S. et Ἀνβ. Mor., ubi et cum praep., ut et in Xen. Pol. Z., sed, ut hic, cum acc. rei Rs. Or. V. 6. „enumerare, prodere verbis" suum Eg. bene deligente, cum nihil videatur esse, quam alterum Lat. *indicere*, respondens Gr. exactius.

φθόνος λ.) Alius Ms. ordo in reiecto post verbum pronomine, nihil hic orationis adiuvans laevitatem maiorem, librario placuerit vel quia alibi Noster ponit pron. in enunciatione extrema, vel quia, cum ab initio omisisset pronomen, nolens deinde id perire, adhuc subiunxit tamen; nihil edicente P., sed totum tropum perimente, personis sumtis potius et concreto, non item Sch. „*incitabat* eos *invidia* ad *hoc*" pro quo ad Bg. Lat subst. praeivit P., ap. G. Th. „ira, (ut Sch. cum Gr. n.) odium" tenente Stp. Th. aliunde cum vulgari philosophorum definitione, (qualis et ap. Schol. Arist. Pl. v. 87. et Suid., non coll. Hes.) nec Lat. Bg., nec exemplum cum particula εἰ, in qua substantivum sequitur suum verbum, cf. ib. 4, 150. D. m. ubi tamen non monet, poni εἰ pro ὅτι, (ut Lat. Bg., quanquam tacentibus G. Th. et Hor. T.) quocum syn. est diserte φθ. ap. Luc. 1, 289. l. 16. 804. l. 31. Sed in v. παρωξ. aliunde Stp. Th. habet Bg. nec quid e Dem. (cuius Ind. add. 16, 7. 761, 24. 182, 11.) cf. Z. Xen. Cyr. et Pol. cum Suid. 3, 54. m. παρορμᾷ, διεγείρει, παροξύνει, *excitat*, impellit, *instigat*, non coll. ad Hes. 2, 884. c., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n., sed in propioribus „*exacuo* (sine Gr.) valde acuo, irritare, incitare, — *acuo*, ὀξύνω, incitare" pro quo simplici hic valet nostrum compos. et nihil praepositio, quam Lat. *ex*, in,

ὤξυνεν, εἰ δὴ [m] ἔμελλον ἀντὶ ληστοῦ δεσπότην [n] ἕξειν καὶ βα- essent ex latrone dominum ipsum habituri et regem) an-

m) Ms. Ba. ἤδη ἐμ. vitiose, e serie una omnium vetusta, unde ab initio εἰδη, ut in B. 2. R. εἰδὴ, et hinc novitas altera, confusis ει et η. n) Ms. Ba. δεσπότην ἕξειν βασ., sed Ms. Ve. δεσπότου ἕξειν βασ., et Ms. Vi. „δεσπότην — δεσπότου“ v. N.

con, v. c. in *concitare*, (quanquam in hoc G. Th. cum Gr. n. et Suid. „παρορμῶ, valde commovere“) et nostrum *an* in *anreizen*, pro quo et eodem sensu habemus simpl. *reizen*.

εἰ δὴ ἐμ.) Singularis est in h. l. Cod. aberratio ἀντὶ λ. δεσπότου ἕξειν βασιλέα. Namque, si Maternum iam δεσπότην esse suum agnovissent: quidni etiam imperatorem esse passi essent? *Stroth.*

Ms. Ve. quidem lectio habeat sensum aliquem, sumendis duobus subst. ληστὴς δεσπότης pro adi. et subst., et *latro dominus* s. *caput* pro latro princeps s. primus et latronum caput et dux; quam dignitatem, a principis illa in civitate et imperatoris Rom. utique differentem, Materno socii haud dubie concesserant secundum §. 2. — 7., invidentes tamen summum illud in tot homines terrasque imperium, et nolentes adeo, ut princeps latronum fieret princeps civitatis; quae procedunt, non item lectio Ms. Ba., quae non modo vulg. acc. δεσπ. servat, sed et καὶ, pro copula, tollit, ut alibi, verum hic intra duo subst., unde appositio incommoda meoque sensu durior existit, *invidebant*, quod *pro* latrone *dominum* illum *ante* suum *habituri* essent *imperatorem*; ad quam rationem forsan nemo, perspicuitatis amans, ut Noster, scripserit; ut de tertia Ms. Vi. lectione non licet satis iudicare, cum non plene excerpta sit, et nihil de καὶ observatum, utrum adesset, an minus; quo absente, convenit cum illa Ms. Ve., sed servato, absurdus est gen. δεσπ., nisi καὶ capiatur pro *etiam*, i. etiam adeo; quo ipso tamen sententia Ms. Ve. redit. P. vero haec „*si* quidem *eum* non *pro* latrone *iam*, sed *pro* principe *habituri forent*“ deducant ad lect. aliam, ἀντὶ ληστοῦ δεσπότην ἕξειν, sine illis καὶ βασιλέα, quasi hoc subst. βασ. in marg. steterit, pro glossa illius δεσπότην, et, cum in textum venisset, ac fecisset illam appositionem, καὶ insertum sit; unde lectio extiterit, quam hodie tenemus. Eandem autem appositionem quum alius non concoqueret: adiuverit ille rem non καὶ addito, sed mutato acc. δεσπ. in gen., qui casus tamen et per lapsum e pr. ου finitione sit ortus; unde deinde καὶ aliquis, pro mera accipiens copula, ut incommodum expulerit. Sed contra P. valent haec, quod ille libere omiserit unum e subst. duobus, per copiam syn. iunctis; quae eius libertas etiam comparet hic in mutata particula ἀντὶ ac tota enunciatione aiente in negantem et adversantem, *non* — *sed*, quanquam eandem ad sensum. Vulgata lectio, praeterquam, quod facillima est, ab eoque ipso iam commendabilis, habet etiam hoc, ut propter illam copiam non modo sit elegantior, sed et Nostri consuetudini ingenioque accommodatior; ut equidem acquiescam in ea; ubi Sch. in „ἕξ. habituros *esse* pro *principe*, h. e. usuros, (difficiliori exquisitoque v. planius explicans, at in ε.) εἰ δὴ, si *quidem*“ et hoc e P., qui sic reddere potuerit solum εἰ, cum et ap. eundem sit Lat. *iam*, quod referat illud δὴ, in notione temporis. Sed si hoc δὴ sumit pro Lat. *scilicet*, cui par istud *quidem*; ut sane capietur, de more Nostri

σιλέα,) πρὶν ἐλθεῖν [o] τὴν ἑορτήν, αὐτός τε ὁ Μάτερνος συλληφθεὶς [p] τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, καὶ οἱ συνωμόται ἀξίας ὑπέσχον δίκας. ὁ δὲ Κομ-

tequam festus dies adesset, et ipse Maternus comprehensus, capite mulctatus est, et coniurationis socii dignas dede- 16. runt poenas. Commo-

o) Ms. Ba. ἐλθεῖν εἰς τὴν ἑ. v. N. p) Hic comma in A. al. cum Ms. Bg.

ac deliciis, ponentis δὴ post particulas certas hoc sensu: tum ille libere *iam* addidit; opprimente Bg. iterum istud δὴ, sed vertente ἀντὶ liberius, cf. 1, 3, 7., (sumta fortassis pr. *ex* pro post, cf. G. i h. 447, 41. sqq.) tum supplente fere e P. pron. αὐτὸν ad v. ἐξ., quod ita accipit acc. pers. duplicem, (tenente Stp. Th. hanc rectionem tantum in notione tropica 1, 1316. B. e. E. m.) *si* ipsum *essent* habituri *dominum*, i. tanquam dominum, ὡς suppleto; unde ortum est P. *pro principe*, non autem hinc, quasi Gr. ἀντὶ sic per Lat. *pro* reddiderit; quae res patet quoque ex nostratium ratione, quibus hic istae particulae ὡς et *tanquam* assumendae, vel syn. praep. *zu*, v. c. *statt* eines *Räubers* ihn *als* s. *zu* einem *Regenten*, Landesherrn *und* Kaiser *haben würden*; quo in subst. extremo βασ. reddit Bg. iterum universe, nec sensu Rom., a quo, ut magis honorem ac dignitatem continente, differt pr. δεσπ., ut pertinens ad potestatem, cf. 1, 6, 4. et 12.

πρὶν ἐλθ.) P. cum Mss. rel. consentit in vulg., non in Ms. Ba. lectione, per quam haec pertineant ad Maternum, *priusquam* ille *veniret* Romam *ad* diem *festum*; ubi membrum hoc praemissum sit sine casu personae, qui coniectus fuerit in sq. membrum, ut saepe ap. poëtas, pro πρὶν τὸν Μάτερνον ἐλθεῖν λ., sensu quidem tandem eodem redeunte, at aeque e pr. ειν repetita syllaba, cum errore in ν et ς, saepe confusis. Bg. quidem servat omnia antiquae lectionis e P., cf. de eius Lat. 1, 5, 3. ad ἐρχ., quod ignorat Stp. Th. ita tropice de die ac tempore, cf. tamen L. N. T., maxime Fisch. p. 417. m. sub a. extr. „τὴν ἑορτ. τὴν ἐρχομένην" et Schw. p. 1443. b. c. 576. b m., sed sine N. et auctoritate profanorum scriptorum, ut et ap. G. Th. modo 1083, 77. venit *summa* dies *et* ineluctabile *tempus*; variante Nostro cum 1, 9, 19. e. per ordinem in τὴν κεφ. ἀ., quam pass. formulam tenet Stp. Th. aliunde sine Vs., quae similis illi Bg. (tacente G. Th.) est ap. Luc. 3, 130. l. 71. ἀπετέτμητο ἂν τὴν κ., capite *plexus* rel., cf. 270. i. 96. l. 5. 2, 517. l. 33. cum Ind. Xen. Cyr., ellipsin pr. κατὰ, quam hic etiam in pass. cum acc. rei statuam, silente L. Bos. p. 510. e. sqq., in primis 513. i. 517. e. p. sq. m., cf. Poss. Call. p. 212. e. sq. 433. m. et ad Bg. sq. 1, 8, 11. sq. e. 1, 9, 14. e., sed ad ἀξ. 1, 5, 20. e. cum Suid. 1, 238. m. ἄξιον ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται, *id*, *quod* iustum *est*, et G. Th. „ἄξιος, δίκαιος, — qui meretur" de pers. quidem, at de re, pass. vi, pro meritus, debitus, quod quis meruit, cf. in subst. 926, 56. 61. 91. 97. p. sq. l. 16. poenas — *debitas*, — meritas, — *iustas* — dare — *luere*, 927, 87. poenam *nullam* suo *dignam* scelere *suscepit*, et in adi. Bg. 170, 22. cum Ind. Amm. M. et Cort. ad Sall. Cat. 51, 8. 55, 6.

μοδος, θύσας τε τῇ θεῷ [q] καὶ χαριστήρια ὁμολογήσας, τὴν ἑορτὴν ἐπετέλει [r], παρέπεμπέ τε τὴν θεὸν χαίρων [ſ] καὶ [t] σωτήρια τοῦ βασιλέως

dus autem cum ſacrificaſſet deae, gratiasque egiſſet, feſtum celebrabat: proſequebaturque deam exſultans ac conſervationem imperatoris

q) Ms. Vi, τῷ θ. v. N. et §. 11. e. r) Ms. Ba. colon, ut Ms. Bg., ſed punctum A. al. ſ) Nihil hic in Ms. Bg., v. N. t) καὶ vitioſe omittit B. 2. R.

θυσ. τῇ θ.) In Ms. novitate agnoſco tantum lapſum in η et ω, cum lectio vulg. non modo oſtendatur, praeter Mss. rel., a P. (quanquam nomen ad ſq. membrum demum reiiciente,) ſed etiam convenientior ſit feriei, quod in ſuperioribus actum eſt de certa divinitate §. 11. i. et e., (non de infinita, qua de, ſecundum Ms. lectionem, ap. gentiles quoque uſurpata, infra occurret,) de Cybele quidem, et quia ab hac §. Noſter videtur ſibi tranſitum parare ad ſq. capitis de eadem dea epiſodium, quod non apte toti hiſtoriae corpori innexum ſit, niſi hic eius mentio iniiciatur, et denique quia mox redit τὴν θεὸν, ut cap. ſq. initio, in qua vicinitate durum fuerit, diverſa intelligere numina; noſcente Stp. Th. aliunde rectionem v. θυσ. cum dat. perſ., qua de cf. Abr. ad Aeſch 1, 376. e. L. N. T. et Suid. 2, 209. e. 214. i., et G. Th. in Bg. cum Gr. n. Ad ſq. χ. ὁμ. ſumes aut pron. αὐτῇ e pr. τῇ θ., aut hunc ipſum dat. locatum intra duo verba, cum proprie ponendus fuiſſet vel ante θυσ. vel poſt ὁμ., unde poſt θεῷ comma Stp. et al. removimus.

τὴν ἑορτ.) E P. variat Bg. in hoc ſubſt. reddendo cum §. pr., cf. 1, 9, 8., ſed in v. ἐπ. vertit e Stp. ad m. P., qui in Th. 3, 1383. C. „pro *celebro*, ſicut et τελῶ, (pro quo ſimpl. hic variatur per compoſ. cum §. 11. i., cf. 1, 5, 4. 1, 9, 4. m.) ea ſignif., qua dr. celebrare ludos ſ. feſtum" ſine auctore; in ſq. v. παρ., deſerto P. etiam, reddente Sch. „deam in pompa *deducebat*" fere cum Stp. ad m. P., qui tamen et ipſe habet Bg. ſeverius in Th. 3, 206. D. m., ſubiecto E. etiam h. l. ſine Vs., cf. D'Orv. Ch. p. 417. m. 494. e. ad Luc. 3, 399. b. e. H. Epict. 25, 2. m. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 397. Ind. Dem. Suid. 3, 36. i., ubi praep. Gr. ſignificat „*propinquitatem* et *iuxta*, παραπ. comitari, ad latus ire" Z. ad Vig. p. 632. m. Nr. 4. ſine exemplo; in quo ſufficit univerſa illa particula *iuxta* ſ. *propter*, deinde intelligenda definite magis in locis ſingulis, pro *prae*, ſ. *ad latus*, ſ. *poſt*; ut tamen hic non certo dixerim, quo loco imperator iverit. Denique Bg. in χαιρ. (ap. G. Th. cum Grr. al., nec pro ſimpl. gaudere ſ. laetari, tenente Stp. Th. aliunde hoc particip. cum v. finiti temporis, cf. 1, 5, 8.) e Stp. ad m. P., ubi errat Stp. in caſu perſ., cum χ. pertineat ad Commodum, paulo ante diſerte nominatum, non vero ad populum, de quo agitur demum membro ſq. Caeterum τὲ copulam, poſt παρ. in Ms. Bg. omiſſam, ſtatim reſtitui e P., ita poſtulante ſerie.

σωτήρια) Pol. — Sylb. *ludebat* pro *ſalute Imperatoris*. Herodi. 4, 4, 12. de Antonino ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, ὡμολόγει τὲ χαριστήρια, ἔθυέ τε σωτήρια, *procidens* humi *gratias* agebat, *votis* quaſi *pro* ſalute *ſuſceptis*, ſ. potius *quaſi vota* pro *ſalute* ſuſcepta *perſolvens*. Priorem Herodi. locum cum Meurſ. Gr. Fer. VI. p. 259. de feſto acceperim, ſed non poſteriorem.

ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς [u] ἐπανηγύριζε. populus una cum feſto celebrabat.

u) Ms. Ba. μ. τὴν ἑορτὴν ἐπ., v. N.

Sic autem Meurſ. l. c. „σωτήρια Sicyonii celebrabant in memoriam urbis, ab Arato tyrannide vindicatae — Verte hic cum Mauſ. ad Plut. de flum. *liberalia* ob ſalutem datam. Alia erant, de quibus Polyb. h. 4, (49. e. T. 1. p. 523. i.) πρὸς αὐτὸν — εἰς σωτ. μηδένα πεπομφέναι, (ad ſe — *Soteriorum* ſolenne *agitantem*,) nempe ſacra et feſta ob ſalutem data. Talia ſunt, de quibus Plut. in Galba, ἔθυσε σωτ., καὶ παρεσκεύασε λαμπρὰν ἑστίασιν, Herodi. 1, 10. καὶ σ. — ἐπ. Luc. in Herm. σ. τήμερον ἄξων, (1, 831. l. 37. ſalutis *recuperatae* feſtum *diem* hodie *acturus ſim.*) Et occurrunt paſſim ap. Auctores.“ Ad haec Meurſ. ita Reineſ. ad marg. „Plut. l. de flumin. p. 89. de lapide Clitori in Indo, ὃν κόσμου χάριν οἱ ἐγχώριοι φοροῦσιν ἐν σωτηρίοις, ut docet Ariſtot. l. de flum. Ita quidem legit Mauſ. Turnebus vocem Gr. *Soteriis* retinuit. At inepta eſt emendatio Mauſ. Legendum enim eſt ἐν ὠταρίοις, in *auriculis*. Denique Soteria Indorum feſtum fuiſſe, aliunde probari oportuit.“ Soteria ſemper ſunt ſacrificia, non munera. Hinc Gr. dicunt σωτ. θύειν, v. Spanh. ep. 1. ad Moreil. p. 9. Leuſchner. de ſoteriis p. 25. ſq. De ſoteriis, h. e. votis et ſacrificiis, pro impetrata principum amicorumque ſalute factis, v. Gevart. ad Stat. Silv. 1, 4. p. 92. Scalig. 3, 103. Poët. Herodi. 4, 4, 12., ubi ipſe Imperator pro ſalute vitaque ſervata vota ſolvit. *Leisn.*

Sb. Ind. „σωτ. *lud.* pro *ſalute Imp.*“ quod compendium non cum Leisn. explicem, ſed per ſubſt. *ludos*, ut Sb. non ſimul reddiderit v. πανηγ., ſed modo Gr. ſubſt. σωτ., quanquam ſimiliter Sch. in adi. σωτήριος „pl. σωτήρια — πανηγ. τοῦ β. (e P. et) Sb. ludere *pro* ſal. *Imp.*“ pro quo Bg. Lat., valde aptum ad noſtratium rationem, *ſ. yerte* ſeine *Errettung*, non tenet Stp. Th. 3, 1221. D. „σ. τὰ, ſc. ἱερὰ, ſacra ſ. feſta, quae agitantur in honorem σωτηρίων θεῶν, nimirum ob datam ſalutem, (ſubiecto loco Noſtri e P., ubi poſt χαιρ. comma habet, aliter, quam hic in ed., ut ib. E. e. ſuppler aliud ſubſt.) ſic illa ſuperiora σωτ. dicentur θύματα ſ. ſacrificia, quae diis ſiunt ob datam ſalutem“ unde L. Ern. „σ. τὰ, ſc. ἱερὰ ſ. θύματα“ ſed hoc poſtr. modo ap. L. Bot. Ell. p. 145. e. „τὰ σ., ſc. θυμ. ſacrificia, pro ſalute“ ſed ap. G. Th. v. *liberalia* non eo ſenſu, quo in N. Leisn., et ſine Gr. „*Soteria*, munera, — etiam vota ſ. ſacrificia perſoluta pro ſalute amici“ aut principum, ut Leisn. recte addebat ſupra hinc, ubi v. adiunctum πανηγ. non poteſt habere notionem vulgarem, cui tamen Stp. Th. 4, 1524. F. e. noſtrum locum ſubiicit ſine Vs. et omiſſo caſu σωτ., ob quem cum Br. pro ſimpl. celebrare ſumſerim, e P. partim; tenente Stp. l. l. v. in caſſ. tantum cum caſu rei, ſed edicente haec Vig. p. 57. Nr. 8. ſine auctoritate et reprehenſione in N. „nomina quaedam neutra multitudinis numero fere ἐλλειπτικῶς uſurpantur, ac potiſſimum cum ſqq. verbis iunguntur — πανηγυρίζειν, conventu *publico* aliquid *celebrare*, — τὰ σωτ. i. e. ea, quae pro ſalute recuperanda ſ. recuperata ſiunt, — τὰ σ. παν., recuperatam ſ. conſervatam ſalutem publica ſolennique laetitia celebrare“ quorum prius in notionem v. παν., pro celebrare in conventu publico, non plane ſpreverim, repertis praeterea his modo, cum acc. perſ. ap. Luc. 2, 690. i. θεοὺς νομίζοντες καὶ πανηγυρίζοντες, qui *deos* eſſe *putent* ac *celebrent*, (cum Bg. ſimpl.,

Θρησκεύουσι δὲ ˣ μάλιστα | Colunt autem praecipue

x) B. 1. pro δὲ habent γὰρ, v. N.

ſed alio ſenſu, pro praedicare, iactare, profiteri, eſſe dicere, proprie et in primis palam et in celebritate, frequentia et praeſentia aliorum, in templis, in pompa,) ib. de re p. 455. l. 48. *πᾶς δὲ γέλως, κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ*, cum *riſus* omnis, *etiamſi* forte *nimius*, ad *celebrationem* pertinere *videatur*, i. partem feſti, ſacri, conventus conſtituere, ibi uſurpari poſſe, licitus eſſe, ſed de perſ. rurſus, at tropice ap. Ael. V. h. pro oblectare ſe, v. Ind. De Ms. autem alio caſu poſt praep, non h. l. commodum eſt μ. cum acc. in vulgari notione, pro Lat. *poſt*, (cf. Stp. Th. 2, 895. C. e. E. e. cum Fiſch. ad Weſl. p. 374. e.) quia veroſimile ſit, populum non diſtuliſſe tantae rei gaudium, ſed cum praeſenti copulaſſe, et eodem die, quo proprie inſidiae ſtructae eſſent exequendae, laetatum eſſe de iis vitatis, maxime, cum Noſter ita nude poſuerit, nec cum adiuncto aliquo, v. c. *conſervationem* imperatoris *populus* celebrabat *poſt* feſtum *peculiari die*; unde h. l. μ. cum acc. de tempore fuerit in Ms. pro Lat. *inter* ſ. *intra*, (cf. Fiſch. l. l. p. 375. i. Stp. Th. l. l. p. 896. Obſ. M. A. V. 10. p. 73. i., ad N. T. Marc. 8, 31. Inttp., Lexx. et Obſ. Kypk. 1, 142. Munth. p. 97. i. Krb. p. 87. Loeſn. p. 78. e., ad Vig. p. 620.) vel pro Lat. *cum*, (pro quo Bg. compoſ., ut alibi in ſyn. σύν,) cf. Horrei Miſc. Crit. p. 158., unde res redeat ad librarii vel lapſum in ς et ν, ut alias, vel ad gloſſam, ut ille noverit potius quartum caſum hac notione, quam ſecundum, quem tamen cum Indd. ignorat Stp. Th., forte obtinendum ex his ap. Thuc. 431, 25. *ἐχθρὸν ἢ φίλον μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι*, *inimicum* vel *amicum* opportune *fieri*, i. e. *cum tempore*, pro tempore ac temporum ratione, quomodo et capio Schol. *ἐν καιρῷ*, i. *σὺν κ.*, it. 521, 93. *μετὰ καιροῦ ὑποχωρῆσαι*, *ad* tempus *cedere*, quam Vs., eodem ſenſu, ac in pr., acceptam, tolerarim equidem, culpatam ab Abr. Dil. p. 751. m.

θρησκεύουσι) Memorabilis egregio haec eſt de dea Peſſinuntia, multorum nominum variaeque commendationis ap. veteres, quorum loca, ad hiſtoriam deae ſacientia, pleraque collecta reperies ap. Gebhart. Elmenhorſt. Obſ. ad Arnob. ſin. et Commentar. ad Minuc. p. 10. itemque Ger. Voſſ. in theol. gentil. l. 2. c. 51. *Boecl.*

Praeter dicta ad 1, 10, 11., cf. G. Th. v. *Cybebe*, *Cybele*, *Veſta*, quam pro eadem habet, ſecus atque alii; deſerto P., reddente Sch. cum Bg. v. θρ., non repertum per Indd. Gr. vetuſtiores, ſed modo ap. Suid. 2, 205. e., non coll. ad Heſ. 1, 1095. e. 1731. m. et Stp. Th. 1, 1584. A. e. ſub Bg. „Herodi. l. 1. θρ. γὰρ — Ῥωμ.“ cum alia adeo lectione illa edd. Bas., quae h. l. potius ſit vitium operarum, quam corrigentis, cum P. cum Ms. teneat vulg.; etſi alibi quoque variant iſta duo, etiam per Noſtrum, qui δὲ, ut Lat. Bg. e P., uſurpat in continuatione et tranſitu ad rem novam, cf. 1, 4, 14., ſed 1, 5, 4. e. 1, 10, 10. e. ad *τήνδε*, *hancce*, ubi Bg. δὲ negligit cum Stp. Th. 2, 1155. C. e., liberior in pr. ἐξ, pro ſevera Lat., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. a. e. et G. Th. it. ap. Luc. 2, 79. l. 24. *ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτ. τοιᾶσδε*, *coepit* autem *ex* cauſa *tali*, magis ex ordine Gr., quam Bg., cuius Lat. ad pron. τ. non eſt ap. Stp. Th.

τὴν θεὸν τήνδε Ῥωμαῖοι y) ἐξ αἰτίας τοιαύτης, ὡς ἱστορία παρειλήφαμεν ἧς ἐπιμνησθῆναι ἔδοξε διὰ τὴν παρ' Ἑλλήνων	deam hanc Romani ista de caussa, ut ex historia accepimus, quam commemorare visum est, quia Graecorum qui-

y) Comma hic in B. 2. L. al. et Chr. Stroth., quae et mox post παρειλ. facit colon cum Stp. et al., pro rel. commate cum Ms. Bg., v. N.

ὡς ἱσ. π.) E P. formulam Bg. reddit, ignoratam a Stp. Th., et a me aliunde; ut Noster forte respexerit Lat. v. Bg. *accipere* cum abl. rei nudo, v. c. *fama* et *auditione*, cf. G. Th. 52, 80., ad quam rationem licuisset Bg. severius reddere sine praep., a qua in Gr. v. pendet ille Gr. dat. f. abl., unde conficiatur *per* historiam, *ab* f. *ex* hist. *accipere*, i. narratione, libris aliorum, cognovisse, cf. 1, 1, 4. Mox gen. ἧς cum pertineret non ad propius subst. ἱσ., sed ad αἰτ. remotius: toleravimus post παρειλ. Stp. distinctionem maiorem, non repugnaturi, si quis, ad vitandam ambiguitatem, parenthesis signis ὡς — παρειλ. malit includere: in ἐδ. Sch. „absolute sine casu (pronominis ἐμοὶ tertio, cum Bg., deserto P., cf. 1, 10, 13. i.) ἐπιμνάομαι pass.“ sensu med., cum Bg. e P., ut aliunde Stp. Th., ubi cum gen. tantum e Chrys., sed cum pr. περὶ e Xen. Cyr. sine Ind. cf. 1, 6, 12. e., pro quo mox ἔλεξε, it. 1, 4, 27. cum gen. (ubi in N. Z. explicatur pr. ἐπὶ per ἔτι,) it. 1, 6, 12. cum dat. pers., secundum quidem casum verbis memoriae simpliciter tribuente Poss. Synt. p. 80. e. 101. e., qui tamen pendeat in simplicibus verbis talibus a praep. quadam supplenda, cf. L. Bos. Ell. p. 527. (quia diserte additur interdum, ut illa περὶ,) sed in compositis etiam a praep. in verbo, ut in nostro, ubi pr. ἐπὶ in Vs. nihil valeat, cf. Fi. Praef. ad Well. Gr. ed. noviss. p. 13., sed in Bg. Lat. ap. G. Th. „in memoriam reducere (aliis) — narrando, scribendo“ et simpl. mentionem facere, narrare; differentiam statuente L. Ern. hanc „ἐπιμιμνήσκομαι, cum gen., recordor, memini, 2) cum acc. mentionem facio“ quae h. l. saltem non valeat, subiiciente ib. Ern. etiam nostrum inf. sine Vs., ad quod thema inclinat quoque Fi. ad Well. p. 269. m., sed Stp. Th. ad illud Sch., cf. Poss. Call. p. 427. m. (cuius locum e Dem. ignorat Ind. Rs.) et ad sq. Nostri subst. ἀγν. Ind. Sb. e Zos. et Dem. it. Thuc. 5, 4. 8: διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγν. *propter* mutuam *ignorationem*, ubi Schol. διὰ τὸ ἀγνοεῖν, e quo inf. conficitur illa Bg. Vs., fere e P., ubi praepositio redditur per coniunctionem affinis notionis, i. e. caussalem, sed substantivum per verbum finitimum, v. c. *quia* — *ignoratur*, aut per phrasin, syn. cum verbo privo, qualis est illa Bg., pro severis, *propter* eius *apud Graecorum* quosdam *ignorationem*; quae premunt Graeca, praeter assumtum gen. pron. αὐτῆς, in pr. ἧς s. τοιαύτης latentem, (quod supplementum praeferam illi Sch. in „Ἑλλ. ignorantia *rerum Rom.*“) cum ponat Noster pro vulgari διὰ τὴν Ἑλλήνων τινῶν ἀγν. exquisitius casus diversos Ἑλλήνων τισὶν, (ad variandum etiam ordinem cum 1, 6, 2. i. praemisso gen., pro τισ. Ἑλλ.) deinde pro subst. cum gen. pers. mero, τὴν Ἑλλήνων ἀγν., potius subst. cum praep. τὴν παρ' Ἑλ. τισ. ἀγν., quae praep. cum subst. nihil facit, quam periphrasin gen., cf. Ind. Xen. Cyr. v. π. b. i.

τισὶν ἀγνωσίαν. αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα διοπετὲς [z], ὥς λέγου- | 2. busdam ignota eſt. Ipſum quidem ſimulacrum coelitus

z) Ms. Bi. διπετὲς modo, ſed Ms. Ve. διϊπετὲς εἶναι λέγουσιν λ. et Ms. Vi. „διοπετὲς — ὡς διϊπετὲς εἶναι" nihil variantibus edd., praeter Διοπ. magno elemento in B. 1. R.

αὐτὸ μ. τὸ ἄγ.) ſc. τῆς θεοῦ. Fingebatur autem de pluribus deorum ſimulacris, coelitus delapſa eſſe, ita, ut quoque ſimpliciter diceretur τὸ διοπετὲς pro τὸ ἄγαλμα, cf. Act. 19, 35. *Chr. Stroth.*

Hic, de noſtra ratione, ſupplendum modo pron. αὐτῆς e pr. ſubſt. τὴν θ. §. pr. i., tenente Sch. in „ἄγ. ſtatua" praeter Bg. e P., non item noſtrum locum Stp. Th., unde tamen notio vocabuli conſtituatur atque amplietur. Quodſi enim hoc deae iſtius ſimulacrum fuit lapis, ut Liv. tradit, cf. Exc.: conficias, ἄγ. eſſe deorum ſimulacrum univerſum, etiam ſine forma ea, quam in ſtatua cogitamus; niſi quis dicat, Livium univerſo lapidis nomine expreſſiſſe ſtatuam; quae cum lapidea eſt: proprio quodam modo a Gr. Grammaticis quibusdam ἄγ. vocatur, cf. ad Ammon. p. 99. Valck. ib. p. 169. Ind. Xen. Bach. et Pol. Z., Ruhnk. ad Tim. Gl. p. 3. b. m. e Suid. 1, 20. e. et Pind. Νεμ. ί, 125. Vs. Heyn. p. 86. e., nihil docente Ovid. in Exc. in hanc rem, ſed aliquid Neap. ad v. 340., ut pro rudi lapide comparari poterit Noſtri inferius 5, 3, 10. ſq. Phoenicum numen.

διοπετὲς) Ut h. l. ſimulacrum Matris deum Peſſinuntium dr. διοπ., ita ab Eur. Iph. in T. v. 977. ſimulacrum Palladis itidem διοπ. ἄγαλμα dr. (*delapſam* coelo *ſtatuam*,) v. Pauſ. 1, 26. et Spanh. ad Call. p. 573. (in L. Pall. v. 39. ed. Ern. T. 2. p. 650. e.) Similiter Dianae Epheſiae ſimulacrum coelitus delapſum paſſim poëtarum praeconiis aliorumque auctorum celebratur, immo ab ipſo ſacro ſcriptore Luca Act. 19, 35. v. Spanh. ad Call. p. 289. (in Dian. v. 238. p. 340. i.) Sic Emeſae fuiſſe lapidem διοπετῆ, ipſe auctor noſter tradit 5, 3, 11. Omnia vero διοπετῆ, quae putabantur, magna erant in veneratione, (ac pro diis fere ipſis et inſtar deorum, cf. Spanh. ad Call. in L. Pall. v. 52. p. 667. i.) Hinc ap. Rom. *homines* de coelo *delapſos* dici crediderim homines venerabiles et admiratione dignos, v. Intrp. ad Iuvenal. 2, 40. (cum G. Th. v. *caelum* 684, 44. ſqq. 88. ſqq. it. v. *delabor*.) *Leisn.* (qui et ad m. Ox. „Eur. Rheſ. v. 502. (ubi modo *ἄγ. Palladium*,) Iph. in T. v. 1292. (ubi [illegible], venerandam *ſtatuam*,) v. 1359. (ubi βρέτας, deae *ſtatuam*,) v. 1384. (ubi Τὸ δ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης ἄγαλμα, *tunc autem* quae de coelo *cecidit* deae *Iovis* filiae *ſtatua*.) Apollod. III. Ovid. Faſt. 6, 421. 427. (creditur *armiferae* ſignum *coeleſte* Minervae *Urbis* in *Iliacas* deſiluiſſe *iuga*. — *Aetheriam* ſervate *deam*, ad quorum primum locum Neap." hoc ſignum vetuſtas credidit nulla mortali elaboratum induſtria. Inde dictum διοπετές. — Quo nomine donata ab eadem ſimulacra antiquiſſima, quorumve auctores incogniti, ut illud Dianae Epheſiae, quod Gr. quoque διοπ., quia forte ἀχειροποίητον.) Per. ad Ael. V. h. 5, 15." ubi tantum de Palladio.) Cod. διιπετὲς εἶναι λέγουσιν. Mihi quidem διοπετὲς εἶναι λέγουσιν legendum eſſe videtur. Orationis enim ſerium τὸ εἶναι deſiderare magis puto, praeſertim particulis μὲν et δὲ, quanquam etiam ἐστὶ ſubintelligi poteſt. Forma διιπ. vetuſtioribus gr. ſolemnior eſt: recentiores autem alteram διοπ. amant. Sic eſt infra l. 5. c. 3. et Act. 19, 35. Sicuti quam-

σιν· οὔτε δὲ τὴν ὕλην ª, delapſum aiunt: neque autem

a) In Lu. deeſt totum hoc membrum οὔτε — ὕλην, ſed in Ox. cum Par. 2. deeſt δὲ modo, vitioſe.

plurima praeclara fabrefacta ap. vetuſtiſſimos dicebuntur ἔργα Ἡφαίστου, ita illuſtriora deum ſimulacra appellabantur διïπετῆ. Homerus quoque amnes et aves διïπετέας appellat Il. 17, 263. et h. in Ven. 4. *Stroth.*

Idem, cum in Chreſt. ſtatim in textu edendum curaſſet διοπετὲς εἶναι λέγουσιν, in N. ſubiecit haec. „Sic recte legi puto.“ Atqui, ut ab hoc incipiam, illa Ms. lectio merum eſt gloſſema, ductum fortaſſis e §. 4. m. vel e loco ſimili 5, 3, 11. m. et e. διοπετῆ αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσιν, — ἀνέργαστον εἶναι θέλουσιν, quomodo ſane et alii ſcriptores in tali cauſa loquuntur, ut Dion. H. S. T. 1. 130, 21. ἐν δὲ ταῖς πέλταις — μίαν εἶναι λέγουσι διοπετῆ, *inter* has *peltas* — unam *dicunt* delapſam *coelitus*, ubi l. 25. pro explic. ἐξ ὧν — ὑπολαβεῖν Ῥωμαίους θεόπεμπτον εἶναι τὸ ὅπλον, *e quibus conieciſſe Romanos*, hoc *ancile* divinitus *ad ſe* miſſum *eſſe*. Et quanquam Bg. vertit ſimiliter, omiſſo tantum, ut ſaepe, inf. *eſſe*: tamen libere ſic egerit, ut alias; niſi et ſcriba *ut* omiſit; cum, praeter Ms. Ba., etiam P. exprimat vulg. lectionem, per ſe optimam et ſine vitio, quoad vel verba, vel ſententiam, vel ſeriem orationis, atque praeterea nixam non modo analogia illius ὡς φασι ap. Noſtrum et alios, v. c. Ael. V. h. 10, 6. p. 652., ſed etiam ipſo loquendi uſu, quia aliunde producetur ad §. 4. m. illud ipſum ὡς λεγ., quo variat Noſter cum §. §. ſqq. λόγος et λέγουσιν, ut de more iterum oppreſſit v. ſubſt. ἐστὶ ad διοπ., cuius alteram ſcripturam iam novit Stp. Th. „διοπ. ſ. διïπ., *a* Iove *delapſus*“ cum loco Eur. et noſtro breviter indicato, cf. Heſ. 1, 993. i. 980. e. cum N., ap. quem et διοπ. p. 1001. c. ἐξ οὐρανοῦ ἐρχόμενον, λ., ad quae in N. ſuppeditatur Eur. Iph. in T. v. 87. Λαβεῖν τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὅ φασιν ἐνθάδε Εἰς τούσδε ναοὺς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο, *ſtatuam*, ubi Barn., comparato loco illo ſacro „τὸ διοπετὲς ab Eur. circumlocutione exprimitur. — Eſt idem διïπ. rel.“ niſi quod hoc magis poëticum, cf. ad Luc. 2, 753. N. 26. 466. e. 254. l. 52. in carmine Ἴστροιο διïπετέος ποταμοῖο, Iſtri *lapſi* divinitus *undis*, ubi V. L. διοπ. e gloſſa, illam per η ſcripturam ignorantibus Stp. Th. et L. Ern. cum Heſ. et Suid., quem cf. 1, 584. i. 602. m., ut de διοπετ. Siber. in Iken. theſ. theol. philol. T. 2. Palm. Exerc. in Auct. Gr. p. 736. c. L. Boſ. Ell. p. 10. ſqq. cum noſtro loco e P., Intpp. ad locum N. T., quorum Pric. reſpicit quoque huc ſine Vs., L. N. T., quorum Schw. p. 268. N. noſtrum locum e vulg. lect. tamen vertit fere cum Bg. „*ipſum* igitur *ſimulacrum* coelitus *aiunt* demiſſum *eſſe*“ ubi illud *igitur* eſt e P., qui forte μὲν cepit cum aliis pro οὖν ſ. μὲν οὖν, ſeverius verſante Bg. in μὲν — δὲ ad ſe relatis, ſenſu aut copulandi, aut diſtinguendi, quod malim; ut etiam perſpicue magis uſitatiusque diſtinguent *quidem* — ſed *neque* — *neque* —, pro Bg. *autem*, quod, ad *quidem* relatum, ignorant G. Th. et Hor. Turſ.

οὔτε δὲ τὴν ὕλ.) Structurae lex nominativi caſu poſtulat ἡ ὕλη ſ. τὰ τῆς ὕλης, aut in acc. τὴν ὕλ. inſolens eſt praepoſitionis ellipſis. *Sylb.* Materia omnino nota, ſi lapidem fuiſſe conſtabat, v. Liv. 29, 11. *Leiſn.* Neſcio, quid doctiſſimo Sylburgio acciderit, difficultatis aliquid in acc. τὴν ὕλ. quaerenti, qui certe neque ab ἐπ., neque ab ἐργ. pendere poteſt. Ellipſis vero praepoſitionis minime inſolita eſt. Errat vero Herodi. ſcribens, ſimulacrum hoc τὴν ὕλ. οὐκ ἐργ. fuiſſe. Diſerte enim lapidem fuiſſe

οὔτε, τεχνιτῶν [b] ὅςις ἐποίη-σεν, ἐγνωσμένον [c], οὔτε ψαυςὸν	quoad materiam neque artifi- cum quis fecerit, noſcitur, neque

b) Sic diſerte Ms. Ba. et Vi. cum Ox. 2., pro rel. τεχνητ., ut comma hic habent A. B 1. cum B. 2. L., quae ſola fert mox poſt ἐπ. comma nobiscum, ut ὅς τις diviſum B. 2. L. al., v. N. et §. 11. e. — c) B. 2. ἐγνωσμένων mendoſe.

Liv. teſtatur l. l. *Stroth.* Sb. putat, ſtructurae legem poſtulare nominativum ἡ ὕλη ſ. τα τῆς ὑλ. At commode intelligitur κατὰ, et ἐγν. primo loco refertur ad ἄγαλμα, in Chr. *Idem.*

Quae recte contra Sb. monentur; ut de ellipſi illius pr. κατὰ plane nulla eſt dubitatio, quam adeo perſpicuitatis cauſa ſtatim exprimit Bg., monſtrans idem praeclare totius loci ſententiam ac rectionem, ſed, pro ſevero *notum eſt*, fere e P. habens praeſ. pro perf. ad ἐγν., quod, mancum iterum ſuo v. finito ἐςὶ, hic eſt in rectione dupl., primo referendum ad pr. ſubſt. ἀγ., quod et Strothus vidit, ſed deinde poſitum abſolute, pro οὔτε δὲ ἐγνωσμένον ἐςὶν αὐτὸ κατὰ τὴν ὕλην, οὔτε ἐγνωσμένον ἐςίν τινι, ὅςις τεχνιτῶν ἐποίησεν αὐτὸ, τὸ ἄγαλμα, quorum duplex pron. αὐτὸ, bis oppreſſum, repeti oportet non tam e pr. ſubſt. ἄγ, quam ἀπὸ κοινοῦ, cum ipſum praeceſſerit; quanquam et, ſublata diſtinctione maiori poſt λεγ., commate autem in eius locum repoſito, et ὡς λεγ. in parentheſi ſumto, illa pr. αὐτὸ τὸ ἀγ. ad ſqq. et ad ἐγν. regi poterunt.

τεχνητῶν) Scribendum eſt τεχνιτῶν, uti exſtat in illa Herodiani ed., quae eſt in V. 2. Var. Hiſt. Rom. ſcriptorum, ab H. Steph. quatuor Vol. 1568. octonis editorum. τεχνιτῶν exſtat quoque infra l. 3. c. 4. et l. 8. c. 4. In Chr. noſtra typographi errore inepto exſtat τεχνίτων. *Stroth.*

Qui ibi edidit una ſerie οὔτε τεχνιτῶν ὅςις ἐποίησεν ἐγν., ſubiectis his. „Sic veram lectionem reſtituiſſe puto. Stp. Bc. et, ut videtur, Cod. Ve. τεχνητῶν male. Lugd. τεχνιτῶν" quod non reperi in mea Lugd., ſed iam in Sb. Ind. ex h. l. „τεχνῆτοι pro τεχνῖται" qua poſtr. ſcriptura eſt ap. Poll. Suid. 3, 457. m. Dem. Xen. Bach. et Pol. Z., Fiſch. The. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Luc. et tantum in L. Ern. et Stp., unde iam ante, quam Mss. acceſſiſſet auctoritas, veram ſcripturam dedi, et praeterea commata poſt οὔτε et ἐπ., ut enunciatio τεχν. ὅς. ἐπ. per ſe ſtaret, ac gen. τεχν. facilius mente locari poſt ὅς. poſſet, quae vera eſt huius loci rectio, premente Bg. ordinem Gr., cum et Lat. norint, poſtponentes ſubſtantivo pronomen relat., quod praemitti debet; qui quidem ordo delectus a Noſtro videtur ad orationis laevitatem, hic conſpicuam; Sch. tenente „τεχνιτὴς, et, quod tamen rarum, τεχνητὴς, faber, artifex, ὅςις τεχνιτῶν, (ſic prorſus in utr. Bc. ed. poſt nominativum in accentu mendoſum,) quicunque *artificum*" de more illorum, qui τὶς per *cunque* reddunt, faciente Bg. in ſimpl. Lat. pron. (Gr. ſumto tantum pro τίς, et peremto primo ὅς pron.) cum P., non item in libertate rel.

οὔτε ψαυς.) Aliud legit, aut ſaltem interpretatur P. (neque *plane* hominum *manibus* creditur *factum.*) *Steph.* P. vertit, *plane* hominum *manu* non *factum.* Bg. interpretatio videtur verior. *Humana manu* factum ſimulacrum, auctor negat eo ipſo, quod διοπετὲς vocat. Si Politianum ſequare: bis idem Herodianus ait. *Leisn.* Male haec vertit P. —, cum potius reddenda eſſent, *neque* tangi *ab* homine *fas eſt.* Id enim cum

χειρὸς ἀνθρωπίνης. τοῦτο δὲ 3. tangendum manu hominis.

vocis ἄψαυστος usus requirit, etiam in Thuc. l. 4. obvius, ubi ait, ὕδωρ τε, ὃ ἦν ἄψαυστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι, tum etiam ex eo facillime comprehenditur, quare sit οὐκ ἐγν. τὴν ὕλ. Politianum secutus est Dethardingus, homo gr. sermonis plane inscius, immo qui ne oculo quidem unquam inspexisse videtur gr. Herodiani textum. De gen. χειρ. non est, quod cum Stp. dubitemus, utrum conveniat. Commode ὑπὸ intelligi potest. *Stroth.* Minime recte P. et Dethard. verterunt. — Si id intelligi voluisset Herodianus: inepte illud scripsisset, οὔτε τεχνιτῶν ὅς. ἐποίησεν ἐγν. Nostra vero interpretatio (Ind. was *berührt* werden *darf*) primum confirmari potest ex loco Thuc. —, deinde quoque ex ea facillime comprehenditur, quomodo τὸ ἀγ. sit οὐκ ἐγν. τὴν ὕλ. At nimium credulus nugatur et in hoc et in tota narratione Herodianus. Namque Livius aperte testatur, lapidem fuisse. — Caeterum miror, Stephanum de gen. χ. dubitare, utrum conveniat. Commode vel ὑπὸ intelligi, vel, quod magis placet, dici potest, ψαυστὸν sequi naturam v. ψαύω, quod gen. requirit, sicut ἅπτομαι. Eiusmodo σύνταξις notissima est ap. gr. In Chr. *Idem.*

Sch. in „ψ. simulacrum, *quod* tangere *licet* humana *manu*, f. ut P." sed Stp. Th. 4, 693. i. „ψ. tactus, contactus, it. quem tangere licet f. contingere. Herodi. l. 1. — neque *tactum* humana *manu*, i. e. *neque* hominum *manibus* creditur *factum*, ut quidem P. vertit. Sed fortasse significat, *quod tangere* non *liceat*. Utrolibet modo reddatur, non videtur convenire genitivus, praesertim non adiutus aliqua praepositione." De P. quidem vix aliter pronuncies, quam, eum errasse, ut alibi, et hic forte e Nostri 5, 3, 10., cum Vss. eius sic habeant omnes, etiam Antw. illa; etsi per se quis operarum errorem in litteris *f* et *t* reperiat, ut *factum* ex *tactum* sit ortum; quem sensum perfecti sane attribuas illi verbali ψ. proprie quidem, ut fecit Vern. vet., *ob es jemals* von *menschlicher* Hand *betastet* worden *ist*, patiturque tum contextus, tum et analogia a contrario, Hes. 1, 665. e. ἄψαυστον, — ἀψηλάφητον, quod ἀψ. tamen et ipsum vim habet alteram, a Bg. tributam nostro ψ., ut non sit intelligendum de praeter., sed de fut. quasi, et, ut verbalia in τέος, de eo, quod licet et oportet, ut L. Ern. „ἀψ. intactus, 2) non tangendus, — ψ. qui tactus est 2) *qui* tangi *potest*" in quo ipso et inest, *quem* f. quod tangi *licet*; Ind. Thuc. „ἀψ. attrectare *nefas*" e Vs. loci, depravatis numeris indicati, quem iam Stp. l. l. adhibuit, 4, 97. e. f. 296, 95. aquam *etiam*, quam *sibi* Thebanis *attrectare* nefas *esset*, cf. Poll. 1, 9. 9, 41. cum N. 59., ubi ἄψαυστον καὶ ἀβαυστούμενον, (quo pass. caret Stp. Th.) de adyto, *pede* non *adeundo*, ut in ἄψαυστον ap. Hes. l. l. erat ἀπροσπέλαστον, *ad quod* non *appropinquandum*. Haec de sensu: sed, quoad rectionem, Suid 3, 700. e. ψαύει, γενικῇ, ἅπτεται, (non coll. ad Hes. 2, 1574. m.) ubi tamen subiiciuntur loca modo cum dat. rei ac loci, non item cum gen., quam constructionem, Kustero ib. suspectam, sustinet Stp. Th. tantum ita, quod habet v. ψ. improprio sensu cum gen. rei f. pers., et physico cum gen. rei loci ve et abl. instrumenti ac modi, neque adeo, ut h. l. est, cum gen. instrumenti, χειρὸς, nec in derivatis inde, ut ἐπιψαύειν, sed 4, 409. D. sq. post Hom. χειρὶ f. χερσὶ ἑλέσθαι et ἅπτεσθαι, F. e. dicit, gen. huius subst. χειρὸς „dativi officio ap. hunc poëtam interdum iungi, veluti Ἰλ. ω, 515. γέροντα χειρὸς ἀνίστη, (senem *manu* pre-

πάλαι μὲν ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος [d] εἴς τινα [e] τῆς Φρυγίας χῶρον· Πεσσινοῦς [f] δὲ | Hoc igitur olim coelitus delatum dicitur in quendam Phrygiae locum, cui nomen

d) Comma hic modo in Chr. Str. fuit, v. N. e) Ms. Ba. εἴς τινας τῆς Φ. χῶρον· depravato pron., e ſq. finitione in Φρ., ſed colon cum Stp. Sb. et Ed., pro puncto A. et al., ſed commate rel. cum Ms. Eg., v. N. f) Ms. Ba. πεσηνοῦς, Ms. Vi. πισην., ſed Ing. Πεσιν., v. N.

henſum *erexit*) et Ὀδ. ξ', 319. χειρ. ἀναστήσας, (manu *ſublevatum*.) Itidemque χειρὸς ἑλὼν pro χειρὶ ap. eum legiſſe ſe" quo de nihil Ind. Ern., ſed ut ſufficiant illa pr. Hom. duo, et a poëtico uſu genitivus venerit ad proſaicos, maxime hiſtoricos; cui caſui tamen ſane ſuccurras et per ellipſin alicuius praep., quae et in aliis paſſ. ſolennis, nec modo illius ὑπὸ, cf. 1, 3, 1. i. 3. e. Poſſ. Synt. p. 269. e. L. Boſ. Ell. p. 541. e. Fiſch. ad Well. p. 399. e. Hoog. ad Vig. p. 649. a. e. N. 83. Abr. Dil. Th. p. 246. i. cum Auct. p. 283. i. et Ern. ad Xen. Mem. S. 3, 5, 7. N. 9., ſed forte quoque harum διὰ ſ. ἐκ, qua de poſtr. ap. L. Boſ. l. l. p. 488. i. „λαμβάνεσθαι, κρατεῖν — τῆς χειρὸς, i. e. ἐκ τῆς χ." quanquam in his et aliis, ut ἐπιλαβέσθαι, v. Ind. Luc. v. χειρ. i., et in ἅπτεσθαι χειρὸς ap. Hom. Ἰλ. ω, 508., proprie alius ſenſus eſt, et gen. non inſtrumenti, ſed obiecti; unde L. N. T. Krb. v. χ. i. recte vertit „κρατήσας τῆς χ., apprehendens *manum*" cf. Poſſ. Synt. p. 105. e. Caeterum Bg. in χ. ἀνθρ. iterum per ſyn. formulam duorum ſubſt. in regimine, fere e P.

τοῦτο λ.) Sch. in „λογ. ſubaudi ἐστὶ, *fertur*, e Sb. Ind.) aiunt, — κατ. *demiſſum* eſſe *coelitus*" deſerto hic P., e quo Bg. ſumit primo δὲ pro δὴ, deinde omittit μὲν poſt adv. π., ut 4, 9, 15. i., porro formulam ἐξ οὐρ., praep. cum ſubſt., reddit per ſyn. adv., (ap. G. Th. ſine Gr. at auctoritate vetuſta,) denique formulam ellipticam in ſubſt. λογ commutat cum v. privo ſyn., ſed viciniore, quam P. et Sb., qui alibi ſeverius reddit, *fama eſt*, quod et hic ſervaſſem, ut ipſe Bg. adhibet §. 5. e., qua de Gr. formula nihil Stp. Th., ſed Bud. C. 236, 30. et Vig. p. 103. e. Nr. 8., quanquam ſine auctoritate, quae ap. Bud. l. l. modo ex Gregor. et Iul., cf. tamen Herodt. 7, 198. N. 51. 54. cum inf. et cum vel ſine v. ſubſt.; ad §. pr. ὁ.σπ. reſpiciente Noſtro per phraſin hic ἐξ οὐρ. κ. et mox ſyn. πεσεῖν ἐξ οὐρ., ſed Stp. Th. tenente in v. κατ. tantum Lat. Bg., ubi praep. valet vel nihil, vel illud Lat. *deorſum*, ut nobis *vom* Himmel *herab*; quod v. cum habeat ſecum pr. εἰς, non diſtinximus poſt λογ., quia alioqui etiam ante λ. comma faciendum. Sed Sb. Ind. hinc reddit „χ locus, ager" poſtr. e P., ut Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) Stp. Th. tantum tenet ex Axiocho, cf. Fiſch. Ind. Luc. Xen Z. Pol. Cyr. et Bach. cum Suid. 3, 682. i. χ., ὁ τόπος, non coll. ad Heſ. 2, 1571. i. χ., τόπος, ἀγρὸς, — χωρίον, quorum illud Suid. Noſter mox per variationem adhibet, ut Heſ. poſtr. §. 5. m., incertum, utrum omnia haec univerſe, an pro urbe, cf. 1, 10, 6.

Πεσσινοῦς) Potius ſcribendum Πεσιν., unico σ, ex hac ipſa etymologia. *Steph.* In Exc. v. Amm. M. locum, ſignatum a Leisn. ad m. O., ut et „Holſten. ad Steph. p. 252." ed. Berkel. p. 637. m. Πεσσινοῦς, πόλις Γαλατίας, ἀπὸ τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος. — τὸ ἐθνικὸν Πεσσινούντιος, *Peſſinus*, — a Gallo quodam *Peſſinunte*, — gentile *Peſſinuntius*, ad quae N.

ὄνομα αὐτῷ [g]· τὴν δὲ προση- Pessinunti, (hoc autem no-

g) Hic comma in B. 2. L. al., ut Ms. Bg. cum signis parenthesis in sqq., sed punctum in rel., v. N.

„Πεσσινοῦς) Salm. ad Sol. p. 826. — ἀπό τιν. Γ.) v. Herodi., qui nominis originem aliter describit. — Πεσσινούντιος) v. Boch. geog. p. 17. rel.“ sed Sb. Ind. Lat. „*Pesinus* s. *Pessinus* Phrygiae, pro *e* Pal. C. 645, 16. habet Πισιν. per ι, contra nominis etymologiam, ab Herodi. expositam“ e Zos. 1, 28, 1., ubi ed. Cell. Πεσινοῦντος, *Pesinuntem* sine V. L. et N., quam per ι scripturam repetit Rhodig. L. A. l. 28. c. 9. p. 1558. A. sq., sed per ς simpl., ut, praeter Vs. P. hic et sqq., editur quoque ap. Dion. Cas. p. 6. e., ubi l. 64. simulacrum sic traditur, τρίπηχυ ξύλινον ἐξ οὐρανοῦ καταπεσὸν ἐν Πεσινοῦντι τῆς Φρυγίας, ὅθεν — τὸν τόπον κληθῆναι φασίν, ap. Diod. S. 3, 59. T. 1., praeter p. 229. i. περὶ μὲν οὖν μητρὸς θεῶν λ., *de matre deum*, ad 1, 10, 11. pertinens, etiam 228, 98. in textu ἐν Πισινοῦντι τῆς Φρ., in *Pesinunte* Phrygiae *urbe*, sed V. L. „Πεσιν. Euseb. *Pessin.* Pogg. (et in N.) ἐν Πισιν. habebis et Ecl. 2. l. 36., sed Πεσιν. aut Πεσσιν., ut Pogg. legisse videtur, praestat, v. — Tzetz. in Lycophr. v. 355.“ unde modo haec damus. Φερεκύδης δὲ Παλλάδια λέγει τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν παλλόμενον. καὶ τὸ Παλλάδιον δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τοιοῦτο ἦν, τρίπηχυ ξυλ. — φασὶν, (ut ante ad Dion.) ἕτερος δέ τις ἱστορικὸς οὕτω λέγει τὸν τόπον κληθῆναι ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφός. Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρ. λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἄσιον δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι λ., cf. eundem ad v. 362. sq., ubi Meurs., adhibita Vs. P. e nostro loco, intelligit Palladium, sed ap. Diod. S. altero loco 2, 537. l. 54. sine V. L. ἐκ Πισινοῦντος τῆς Φρ., ex *Phrygiae* urbe *Pesinunte*, ap. Suid. 3, 102. m. Πεσσινοῦντος, πόλεως, *Pessinuntis*, rel. 118. i. Πισινοῦς, πόλις, καὶ Πισινοῦντα, θηλυκὸν, καὶ Πισινουντιος, ὁ πολίτης, *Pessinus*, rel., ubi N. Kust. „scribe Πεσσινοῦς et caet.“ nimis properanter, nec de media parte bene statuens, ubi legendum Πισινουντία, quo fem. intelligitur dea ipsa Cybele, etiam sic absolute dicta ap. Lat., cf. G. Th. „*Pessinus*, Πεσσινοῦς, emporium Phrygiae, — *Pessinuntia*, dea Cybele“ it. Car. Steph. Diction. hist., etsi ap. Nostr. semper occurrit plene, v. c. §. 8. τὴν Πεσσ. θεὸν, Cl. Cic. Ind. Geogr. *Pessinus* rel., Cell. Not. O. A. T. 1. p. 155. „*Pessinus*, — Paus. scripsit etiam Πεσινοῦς, simpl. ς, ut Plin., at Strabo, Ptolem., Herodi., Amm. Πεσσινοῦς, *Pessinus*, littera geminata; quae utique scriptura vera est, quia in nummis ap. Harduin. Πεσσινουντιων. — Clara fuit antiquo fano Deae Magnae s. Cybeles, cuius simulacrum inde Romani Pun. II. bello expetierunt. Herodi. l. 1. c. XI. αὐτὸ τὸ ἄγ. διοπετὲς, ὡς λέγουσιν — τοῦτο δὲ — χῶρον' Πεσσινοῦς δὲ ὄν. αὐτῷ· τὴν δὲ — ὀφθῆναι, *ipsum* simulacrum *coelitus*, ut *aiunt*, demissum *est*. — Fama *est*, hoc *quondam* de *coelo* deferri *in* locum *quendam* Phrygiae, *cui* nomen *Pessinunti est a* casu *simulacri* de *coelo*, quod *primum* ibidem *visum sit*. Amm. Marc. — Alii, quod Herodianus, quem sequitur Marcellinus, supplet, a pugna Ili Phrygis et Tantali Lydi eo loco commissa, dictam putant, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν πεσεῖν ἱκανοὺς, *quod* multi *utraque* parte *ceci*-*dissent*. Sed utraque ratio fabulosa est et nihili facienda.“ Quae nobis prosunt multipliciter. Nam primo, quoad scripturam, lectio vulg. sta-

γορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρα- | men accepisse locum a delapso coelitus simulacro) at-

bilitur; ut corrupta esse potest illa Mss., et vel η e σι, (Πεσιν. pro Πεσσιν.) vel tantum in vocalibus η et ι, si sumatur simplex fuisse in Codd., de more, pro dupl. σσ; nec vocali Mss. illi η faveat G. Th. „Pessinus" sic cum linea imposita, ad longam indicandam syllabam, quod vitium operarum fuerit, cum brevem illam mediam ostendat Ricciolus. Deinde, ut Nostri §. 2. i. ὡς λεγ. severe a Cell. vertuntur: sic post χωρ. et αὐτ. habes distinctionem nostram, colon utrinque, pro quo tamen olim sumemus duo commata una cum signis parenthesis, quod sic orationis series optime demonstratur, cum caeteri inf. quoque pendeant e superiori λόγος ἐστὶ, quantumvis aliter rem ac parenthesin instituente Bg., qui et in postr. formula Πεσσ. δὲ ὀν. ἀ. (ubi iterum deficit v. ἐστὶ,) e P. cum Cell. utitur exquisita ratione, in casu nominis proprii, ad pron. accommodando, cf. 1, 2, 2. i., et simul δὲ cum pron. ἀ. mutando in aliud pron. relat. Caeterum Sch. „Πεσσ. Pessinus, ager Phrygiae, sic dictus, quod eo ἔπεσε, cecidit, coelitus, ut fabula fert, simulacrum Cybeles. Unde Stp. colligit, potius scribendum fuisse Πεσιν."

τὴν δὲ πρ.) Sch. in „πρ. *nomen* accepisse *a* re aliqua, — λ. *nom. acc.* occasione *alicuius* rei, — ἐκ, *ex*, occasione" quae notio praepositionis mihi non innotuit, nec Lat. *ex* nisi huc trahas G. Th. 446, 3. sqq., ut tamen sufficiat altera, pro ἀπὸ, ut Lat. *ex* pro a dr.; sicut tolerarim ἐκ, pro διὰ, in notione causae, ut Lat. *ex* pro propter adhibetur, cf. §. 1.; deferente Bg. in rel. P., praeter Lat. ad πρ., ut supra, sed Stp. Th. tenente tantum 4, 1723. e. „πρ. ἔχειν ἀπό τινος, appellationem *habere* ab *aliquo*, pro denominatum esse ab aliquo" quae est illa praep. Bg. e P., Latinis quidem sane frequentior, ut tamen et norint alteram, cf. G. Th. v. *nomen* 455, 98. et v. *capio* 745, 28. „Caes. b. G. 1, 15. (1, 13, 7. *quare*, *ne committeret*, ut *is* locus, *ubi* constitissent,) *ex* calamitate *populi* Rom. *et* internecione *exercitus* nomen *caperet*, i. denominaretur" pro quo simpl. v. severo ad λαβ. dedit Bg. compos., e Sch. forte.

ἐκ τοῦ πεσ.) Si ὀφθέντος scribas: cohaerebit hoc participium cum pr. πεσ. *Steph.* Non probat Bg. coniecturam Stp., quam proponit et Barn. ad Eur. Bacch. v. 58., qui et καὶ omittit ante πρωτ., quod tamen Stp. loco non movet. Quo admisso, supersederi hac emendatione omnino potest. *Lim.* Verba haec καὶ πρωτ. — ὀφθ. iungenda sunt his, quae praecedebant, κατεν. λογ. εἰς — χωρ., ita ut inf. ὀφθ. pendeat a v. λογ. et v. Πεσσ. — οὐρανοῦ tanquam parenthesis uncinis includenda sint. *Stroth.*

Haec parenthesis ratio prorsus et Bg. est, quam nemini invideo, credens tamen, brevioris istius parenthesis, superiori N. propositae, modum, a Πεσσ. — αὐτῷ, rectius excludere inf. λαβ., qui a pr. λογ. ἐστὶ pendet, non item inf. ὀφθ., qui non est tentandus; ut καὶ omissum est potius operarum culpa, quam voluntate Barn., l. l. ad ἐν πόλει Φρυγῶν, urbi *Phrygum*, sic habentis „Pessinuntem, urbem Phrygiae, notat, de qua Liv. l. 29. Herodi. l. 1. αὐτὸ — Διοπετὲς, (ut supra in V. L.) ὡς λέγουσι — τεχνιτῶν ὅσις ἐποίησεν ἔγν., — κατεν. λόγος εἰς χῶρον. Πεσσ. — αὐτῷ, τὴν — τὸν τόπον, — ἐξ οὐρ. πρ. ἐκ. ὀφθ. Lego ὀφθέντος." Iam dico, pendere inf. ὀφθ. a pr. ἐκ, ad hanc rationem oratione construenda, τὸν δὲ τόπον λαβεῖν τὴν προσηγ. ἐκ τοῦ ἀγ. ἐξ οὐρ. πεσόντος, καὶ (τοῦ) πρωτ. ἐκ.

τοῦ [h] καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆ- que primum ibi apparuisse.
ναι. ὡς δὲ παρ' ἑτέροις εὑ- 4. Ut autem apud alios in-

h) Omnium edd. et tacite etiam Mss. comma hic sustulimus, v. N.

ὀφθ., ubi primo formula λαβ. τὴν προσηγ. ἐκ duplex adiunctum habet, subst. τοῦ ἀγ. et inf. ὀφθ., qui par est subst., sive articulus adsit, sive absit, qui hic latere in pr. τοῦ potest ac fieri totius rectio ἐκ τοῦ — ὀφθ., ubi deinde pr. ἐκ s. ἐκ τοῦ regit inf., interiectis aliis orationis partibus, cf. 1, 4, 11., pro ἐκ τοῦ ἀγ. — καὶ ἐκ τοῦ ὀφθ. ἐκ. πρ., in qua postr. parte Noster omiserit pr. ἐκ, ne ter in vicinia reperiretur; quae rectio ut magis appareret comma post οὐρ. omisimus, totam rationem, in inf. ὀφθ. a nobis institutam, reperientes quoque in Vs. Stp. ad m. P. „*nomen* — ex *eo*, quod *ceciderit* simulacrum, *ibi* que *primum* fuerit *conspectum*" ubi manifesto nobiscum copulat duo haec, quae Bg. et Stroth. divellunt, cum sint ibi omnia sub una rectione ac formula *ex eo, quod*, quae alias proprieque valet in praep. cum inf., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἐκ a. e. Nr. 3. m., pro severis, *nomen* cepisse — *e* lapso *coelitus* simulacro *et* ex *eo*, quod *primum* ibi *comparuisset*. In quo Noster sane poterat primam scripsisse tantum partem, locum cepisse nomen e simulacro, coelitus delapso, sed addidit et alteram, ibi etiam primo conspectum esse id simulacrum, non quo ad nomen loci ubisque aliquid afferret vel ad notationem, verum quia simul coniunctum erat, et ingenio feraci copiosoque, quale Nostri, simul succurrebat. Tum, si quis forte in prima parte adv. loci ἐκεῖσε, *ibi*, (pro quo mox sq. §. per ἐκεῖ variatur, cf. 1, 6, 8. 18.) requirit: id e sq. petetur; ut contra licuisset Nostro id in primam collocare partem, et in secunda omittere; reddente Sch. cum Bg. in v. πεσ., sed Vern. vet. stulte subiiciente in N. „*Pessinus* von νοῦς *und* πίπτειν" pro a πεσεῖν cum finitione subst. in οῦς, unde proprie habeas πεσινοῦς, quod ducat ad superius G. Th. per longam syllabam, et ad Mss. πεσηνοῦς, cui propinquum Eurip. πέσημα et poët. πέσσημα. Caeterum in Ms. Bg. post *delapso* erant tria illa puncta .·., indicium futurae Notae, cuius nihil est sub textu repertum.

ὡς δὲ) His verbis duas causas reddit Herodi., cur bellum inter reges Lydiae et Troas lis ortum fuerit. Alii enim, inquit, id ortum scribunt περὶ ὅδων, vel potius ὅρων, alii ob raptum Ganymedis. Solus Herodi. tradere priorem causam videtur, quae non improbabilis est, propterea quod Phrygia Lydiae est finitima, et idcirco de *finibus* inter utriusque populi reges lis oriri facile potuit. Quod ad alteram causam attinet: eandem tangunt, praeter Herodi., Eust. ad Ἰλ. XX. p. 1250. l. 20. ἡ δὲ τοῦ Γανυμήδους ἁρπαγὴ ὕστερον καὶ ἱστορεῖται τοῦ παιδὸς θάνατον, λ. τινὲς δέ φασιν, ἀπὸ τοῦ Ταντάλου αὐτὸν ἁρπαγῆναι, καὶ ἐν κυνηγεσίῳ πεσεῖν, καὶ ταφῆναι ἐν τῷ μυσίῳ ὀλύμπῳ. οἱ δὲ ἱστοροῦσι, ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἁρπαγῆναι, καὶ τὸν τῆς ἁρπαγῆς τόπον ἁρπάγιον κληθῆναι. φασὶ δὲ καὶ, ὅτι βιαζόμενος κατεκρήμνισεν ἑαυτὸν, τῷ δὲ πατρὶ ἐτάφη ... [illegible], ὅτι θύελλα καὶ νέφος ὑφήρπασεν αὐτὸν οἰνοχόον τῷ Διΐ. Diserte ait, Ganymedem raptum a Tantalo. Eus. in Chron. scribit, regem Troum bellum intulisse Tantalo, qui filium Ganymedem rapuisset, idque tradere poëtam Phanoclem. Qua in narratione Phanocli cum Herodiano convenit, praeterquam, quod Troëm ponit pro Ilo filio. Sed Tros fuit pater Ili, Assaraci et Ganymedis, cf. Diod. S. IV. Paus. Corinth. Troem fuisse patrem illorum, probat Meziriac ad

ρομεν, Ἴλῳ τῷ Φρυγὶ καὶ Ταντάλῳ τῷ Λυδῷ [i] πόλεμον venimus: Ilo Phrygi ac Tantalo Lydo bellum ibi geſtum

i) Λύδῳ Bc. vitioſe, v. N.

epiſt. Didus et Cenones et Paridis T. 2. p. 142. etc. Etiam de loco rapti Ganymedis diſſentiunt Strabo et Athen. Prior l. 3. ait, oſtendi illius ἁρπάγειον in confinio Cyziceni et Priapeni agri, poſterior l. 3. apud Chalcidenſes. Suidas longe aliter raptum illum narrat ex Phanocle, (v. Ἴλιον 2, 115.) Porro Echemenes Ganymedem a Minoë raptum tradit ap. Athen. XIII. *Leisn.*

Hic nos quaeramus de verbis, ubi liberum P. deſerit partim Sch. in v. πέυρ. *comperimus* ap. *alios* ſcriptores“ non male expleto ſubſt. συγγραφέσι, reddente Bg. e Stp. ad m. P., qui in Th. formulam ignorat, nec mihi aliunde notatam, niſi e Liv. 3, 23. e. *eodem anno deſciſſe Antiates*, ap. *plerosque* auctores *invenio*, quem locum tenet quoque G. Th. in Bg. cum Gr. n., it. quem *Tarentum* veniſſe, *reperio*; quae ſunt verba ſolennia ap. hiſtoricos et ſcriptores, pro cognoſcere ac legere, ut Gr. per variationem i. q. §. 1. ἱστορ. παρ.

Ἴλῳ) Ὁ Ἶλος οὗτος δὲ υἱὸς εἷς τοῦ Τρωὸς ὑπῆρχε, Tzetzes Chil. 4, 962. cf. Hom. Il. 20, 230. ſqq. *Stroth.*

Cf. Intp. ad Virg. Ge. 3, 35. et alios, it. Theocr. Id. 16, 75. ſimili cum epitheto, ἔθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου, *ubi* ſepulcrum *eſt* Phrygii *Ili*, ſed inverſo ordine.

Ταντ. τῷ Λ.) Scribi debet ultima circumflexa, ut in corp. ſcript. Hiſt. Rom. Tantalum Lydum fuiſſe, inter omnes conſtat; quare falli videtur Oroſius, quando eum regem Phrygiorum appellat; et Sophoclem reprehendit Tzetzes, quod Phrygium eum feciſſet. Verba huius leguntur Chil. 5, 444. ſqq. Παῖς τὶς Πλουτοῦς ἦν Τάνταλος, καὶ Τμώλου βασιλέως λ. Ibidem pluribus legi poteſt de Tantali peccato et poena narratio. Sophoclis verſus, quem allegat Tzetzes, exſtat in Ai. Fl. v. 1315. Euripides vero non Tmoli, ſed Iovis filium appellat Iph. in Aul. v. 504. et Or. v. 5., ubi poſteros eius enarrat, Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος λ. et ulterius in Iph. in Taur. ſtatim ab init. Hyginus Tantalum Iovis et Plutones filium appellat f. 155., in quo corrigi debet f. 82. *Plytones.* Cum his conſentit ſchol. Hom. Poena Tantali, cuius meminerat Eurip. l. l., varie narratur. Cum Eurip. conſentit Plato in Crat. p. 2. 262. Lucr. 3, 994. et Cic. de fin. et Tuſc. 4. 4. Homerus vero Od. XI. v. 581. dicit, eum ſitientem, aquam, quae ad mentum eius ſurgebat, bibere non potuiſſe, neque capere fructus, capiti illius impendentes, quem ſequitur Luc. in Tim. et alibi, cf. Pind. Ol. 1. Hor. Serm. 1. Ovid. Met. 4, 6. Athen. 6, 6. Max. Tyr. diſſ. 4. p. 54. Oroſ. l. l. c. 12. et Suid., qui utramque poenam iungit. Ab hoc diſtinguendus eſt Tantalus iunior, Thyeſtis filius, illius Tantali pronepos, unus ex iis, quos Atreus occidit, atque fratri ad comedendum appoſuit, cf. Hyg. f. 244. Tantali nomen eſſe quaſi ταλάντατον Plato vult ap. Euſ. Praep. Ev. l. 12. c. 6. p. 518. Multa de eo proverbia habentur, in quibus notum illud τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντελίζεται, quod allegatur ab Apoſtolio et Suida, v. Fiſch. ad fr. 50. Anacr. p. 278. ac Eraſm. Ch. 1. c. 6, 22., ubi tamen effertur male ταλαντιζ. Ταντελίζεσθαι reddendum eſſe videtur *Tantalico more* uſurpari. *Stroth.*

ἐκεῖ γενέσθαι λέγουσιν, οἱ μὲν περὶ ὁδῶν [k], οἱ δὲ περὶ

dicunt, alii de limitibus,

k) In Mss. et edd. nihil variatur, v. N.

Qui, cum in Chr. edidiſſet τ. τῷ Λύδῳ, ſubiecit in N. „forſan melius Λυδίῳ. In Lugd. circumflectitur in ultima" Priori accentu in penult. etiam erat in Sch. „Λύδος, *Lydus*, qui eſt ex Lydia, regione Aſiae minoris, Λύδῳ τ." pro quo circumflexus eſt ap. alios, v. c. Herodt. 4, 88. et Ind. Luc., ap. quos et Λυδοῖς Herodt. 4, 8., in quod non opus eſt vulg. reliquarum edd. omnium, et tacite etiam Mss., corrigere, ut de Tantalo cf. Suid. 3, 428. e. 434. ubi dr. Φρὺξ, ſed ap. Sch. „T. Lydiae rex, aliis Corinthi, cui cum Ilo Phryge pugna fuit vel de *via*, vel ob raptum Ganymedis" ut a Strotho ex Eur. opportune prolatum ὡς λεγ., ut *dicunt*, ad §. 2. profuturum. Tum Sch. in „γεν. fuiſſe *bellum*" ſed e P. plane in πολ. *pugnam* retinet, quomodo cum Vern. vet. nos etiam capimus, ſenſu anguſtiori ac de parte tantum belli, quod proprie dr., cf. Stp. Th. et 1, 1, 5. m. Exc., P. deferente Bg. ad γεν., pro illo Sch. aut *factum eſſe*, tenente G. Th. rectionem cum dat. perſ., ignoratam a Stp. Th., qui tamen habet 1, 825. E. m. „Ariſt. γέγονας ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;" e Plut. v. 346., ubi et v. 337. ſqq. λόγος γ' ἦν, ὡς ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος, quae et ipſa proſunt ad §. 2. et 3., quanquam alio ibi poſita ſenſu, nec hiſtorico, ut ap. Noſtr.

περὶ ὁδῶν) Hanc lect. agnoſcit etiam P. Vs. „de *via*." Sed veriſimilior Iſ. Caſaub. coniectura, qui Adnott. ad Strab. l. 1. ὅρων ſ. ὁρίων mavult, (non ὀρῶν, ut erat ap. Sch. v. ὁδ.) ut certamen fuerit de *finibus* ſ. *limitibus*, ſicut infra 4, 14, 14. *Sylb.* Probat ergo Bg. coniecturam Fabri ad Phaedr. 3, 20., legentis ὅρων pro ὁδῶν. Idem ante Fabrum monuerat Caſ. ad Strab. l. 1. ſub fin. p. 45. l. 10., ubi Strabo cauſam reddit, cur ſaepe de quibusdam locis finibusque orta fuerit controverſia. Meziriac hanc emendationem, nec Fabro nec Caſ. laudato, profert ad Ovid. Her. T. 2. p. 333. Nec negandum, frequentius de *finibus*, quam *viis*, bella et lites exiſtere, v., praeter 4, 14. 14., etiam Sen. de Brev. v. c. 3. Greg. l. X. οἱ περὶ γῆς ὅρων πρὸς ἀλλήλους μαχόμενοι, Pric. ad Apul. Mil. IX. p. 563. Sed nihilo minus leguntur etiam et contentiones et caedes ortae de *via*, v. Diod. S. 4, 66. p. 266. (ed. Weſſ. 4, 64. T. 1. 308, 8. ſqq. ὁ μὲν Λάιος ὑπερηφάνως ἐκχωρεῖν τῆς ὁδοῦ προσέταττεν. ὁ δ' Οἰδίπους ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε τὸν Λάιον κ.) it. Eur. Ion. v. 635. (οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ πονηρὸς οὐδείς, *neque me* deturbavit de via *improbus quisquam.*) Scriptura horum verborum nimis diſtans non adeo proclivem mutationem admittit. Deinde credo, publicae lectioni ſuum et optimum et neceſſarium ineſſe ſenſum. Sic D'Orv. ad Ch. p. 504. de alia re. *Leim.* (qui et ad m. Ox. „F. ὅρων, de *finibus*" cf. §. 1. ad αὐτ., ut de F. emendatione et N. ad Phaedr. monuit etiam Bc. in ed. 1662. in extr. F. epiſtola.) Caſ. et cum eo Mezir. Comm. in ep. Ovid. legendum putat ὅρων aut ὁρίων. Non male. Finitima enim Phrygiae Lydia eſt. At ipſa urbs Peſſinus, ad quam pugna illa facta dr., ſi Ptolemaeo fides eſt, ad Paphlagoniae fines ſita erat, atque ſic ab Lydiae terminis longe diſtabat. Recepta lectio ita explicari poteſt, ut dicamus, idem illis eveniſſe, quod Oedipo et Laio, de quibus v. Eur. Phoen. v. 37. ſqq., neutrum ſcil. alteri, in via obviam facto, cedere voluiſſe, atque ita pugnam inter eos ortam eſſe.

τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς [1] alii de raptu Ganymedis:

1) Pro puncto vel. edd., hic interea dedimus colon, quo et Ms. Bg. tendit; quanquam comma E. 2. L. rectius erat ob continuum adhuc in sq. infinitivum.

Sed tum in singulari numero legendum esset π. ὅρου, quae mutatio non expeditior foret illa altera in ὅρων. Ceterum litterae δ et ρ quoque permutatae sunt in Bion. Id. 1, 18., ubi in Ald. exstat ἀδύραντο pro ἀρύσαντο. *Stroth.*

Qui eadem fere subiecit in N. ad Chr., servata lectione vulg., ubi in maiusculis Mss. litteris Δ et Ρ non multum distant a se, ut per se confusae queant esse. Nec tamen cum Bg. quis tuto faciat, qui manifesto deserit vulg., cum P. et Mss. nil novent, et pro vulg., per se non absurda, etiam hoc aliquis afferre possit, quod bella sint orta de viis, an per eas merces et alia devehi liceret, nec in universum quid certo constet de Ili ac Tantali causa; sicut illa dubitatio e geographia non habet magnum momentum, cum de *finibus* terrarum potuerint belligerare, nec tamen necessario ut pugnam inirent in ipsis illis finibus controversis, sed alio in loco proculque a finibus, cf. Luc. 1, 514. l. 78. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ἐρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, *iam de finibus* litigantium *vides quantus sit numerus.*

περὶ τῆς Γαν.) Veterum de Ganymedis raptu fabulae inter se minime conveniunt. Namque non nulli eum a Tantalo raptum dicunt, in quibus est, praeter Herodianum, Eust. ad l. 20. Ιλ. v. 234. et Oros. l. 1. c. 12., alii ab Minoë, Cretae rege, ut Echemenes in Cret. ap. Athen. l. 13. et Suid. in Μίνως, cuius prolixae narrationis partem, eorum in gratiam, quibus Suidas ad manus non est, apponam. Ἀφικόμενος ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἀκούων κλέος μέγα ἐν Φρυγίᾳ τοῦ τε Τρωὸς τῆς Τροίας βασιλέως καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς πόλιν Δάρδανον, ἐν ᾗ ᾤκει ὁ Τρώς. ἦσαν δ' αὐτῷ τρεῖς παῖδες, Ἴλλος, (sic sane et in ed. Kust. et tamen in Vs. *Ilus*, ut ap. Hom. Ἰλ. ύ, 232 Ἶλος,) Ἀσσάρακος, Γανυμήδης, οὗ δὴ μέγιστον ἦν ὄνομα κάλλους πέρι. ξενιζόμενος οὖν παρὰ τὸν Τρῶα ὁ Μίνως, — καὶ τὸν Γανυμήδην θεασάμενος, ἔρωτι αὐτοῦ ἔσχετο. ἐγκελευσάμενος δὲ τοῖς Κρησὶν, ἁρπάσας τὸν παῖδα, ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν καὶ ἀπέπλει. ὁ δὲ τόπος ἐκλήθη ἁρπαγία. Idem etiam Strabo l. 3. et Steph. Byz. testantur. Ὁ δὲ παῖς κατ' εὐπέτειαν ὑπὸ τῆς λύπης ἑαυτὸν ξίφει διειργάσατο, καὶ αὐτὸν ὁ Μίνως ἐν τῷ ναῷ ἔθαψεν. ἐξ οὗ δὴ καὶ λέγεται Γανυμήδης μετὰ Διὸς ὑπάρχειν. Alia vero eiusdem Suidae narratio exstat sub v. Ἴλιον, (— κατὰ δὲ τὴν Φρυγῶν χώραν Τρὼς, ὁ πατὴρ Ἴλου, sic h. l. et in Vs., καὶ Γανυμήδους, ἐβασίλευσεν, — καὶ μετά τινα χρόνον) ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γανυμήδην, τὸν ἀγαπώμενον ὑπ' αὐτοῦ σφόδρα, θυσίαν ἐπάγειν καὶ δῶρα τῷ Εὐρώπῃ Διὶ (Kust. Εὐρωπαίῳ, Iovi Europaeo) ὑπὲρ εὐχαριστίας, δεδωκὼς αὐτῷ ἄνδρας ν'. νομίσας οὖν ὁ Τάνταλος, ὅτι κατάσκοπος ἐπεμφθη τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐκράτησεν αὐτὸν, πρὶν ἢ καταλαβεῖν τὸ ἱερόν· καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, ἐθεράπευσεν. ὁ δὲ μικρὸν διατρίψας, καὶ νόσῳ πιεσθεὶς, ἐτελεύτα. λυπηθεὶς δὲ ὁ Τάνταλος, αὐτὸν μὲν ἔθηκεν ἐν σορῷ. — οἱ δὲ ποιηταὶ ἁρπαγῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔγραψαν, τὸ ἄδηλον τοῦ θανάτου μυθολογήσαντες. Sed hoc alias τοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγανοῖς βελέεσσι tribui solebat. Alii denique Ganymedem ab ipso Iove, ut etiam ex adductis Suidae locis apparet, raptum esse dicebant: modum vero alii aliter narrabant, de quo mox plura. *Stroth.* Non opus est omnes de raptu Ganymedis fabulas referre. Nonnulli eum a Iove raptum dicunt.

ἰσοῤῥόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μά- 5. cumque anceps diu eſſet

Auctor eſt Hom. Il. 20, 219. ſqq., adde Apoll. Rh. Arg. l. 3. v. 115. Hyg. Poet. Aſtron. l. 2. c. 16. Luc. Dial. Iup. et Gan. Hor. l. 4. Od. 4. Ovid. Met. 10, 157. Pind. Ol. 10. et innumeros alios. Suidas in v. Μιν. eum ab hoc rege raptum dicit. At Euſt. ad l. 20. Il. refert, eum a Tantalo, Lydiae rege, ob inſignem pulcritudinem raptum eſſe. Hinc certamen ortum eſt, ut non nulli quidem volunt, inter Troëm, patrem Ganymedis, et Tantalum, ut alii narrant, inter hunc et Ilum, fratrem Ganymedis, a quibus, quum neuter dimittere eum vellet, laceratus eſt. In Chr. *Idem.*

Nobis non placet addere, niſi Diod. S. 1, 318. e. ſqq. Xen. Symp. 8, 30. Hom. Ἰλ. ύ, 234. Ovid. ep. Her. 16, 197. Cic. Tuſc. Qu. 1. c. 26. e., ubi etiam aliis diis, praeter Iovem, raptus tribuitur ille, Virg. Aen. 1, 28. 5, 252. ſqq. Caſp. Barth. Adv. l. 24. c. 12. p. 1195. cum Grut. Lamp. T. 1. p. 501. c. 98., ubi poſt huius loci Vs. P. §. 3—6. haec. „Si ſuper hac fabula ſententias diverſas expetis: lege Fulgent. in l. mythol. Tranſeuntur et parerga Herodiani haec verba, nomen ex ea clade loco eſſe impoſitum. Scito enim, locum, ex quo raptus, ut ait fabula, vel laceratus, ut tradit hiſtoria, fuit Catamitus, *harpagium* nominari, a v. Gr. *harpazo*, quod ſignif. rapio." Quae ſi eo valent, ut Noſtrum reprehendant: non is dixit, Peſſinuntem a raptu illo nominatum, ſed a *lapſis* ibi, h. e. occiſis in pugna hominibus, et raptum iſtum modo narrat, ut adiunctam iſti cladi bellicae rem, ut §. pr. aliud quid Noſter addebat; reddente Sch. in „Γαν. *Gan.*, nomen proprium, a Iove rapti, ut fabula fert."

ἰσοῤῥοπ.) Variante Noſtro in ſubſt. μαχ. cum §. pr. πόλεμ., ſed Sch. vertente in „γεν. facta *pugna*" ſequitur in adi. ἰσ. Bg. forte Stp. Th. 3, 677. e., qui poſt noſtra e P. „ubi tamen non minus commode, ut opinor, ἰσ. μ. poſſit quis reddere, *ancipitem* pugnam" cum proprie, ſecundum dicta ad 1, 10, 9. m., tropo remoto, *pugna* ſit *aequalis* et *Mars aequus*, quando neutra pars cedit ac vincit, ſed utraque adhuc pugnat pari modo, paribus animis atque viribus; quo ſit ſane pugna *anceps*, i. dubia, cum neſcitur, uter hoſtium vicerit ſ. victurus ſit ceſſurusque; ut Verſio ſit illa a conſequenti, cf. Thuc. 68, 18. (ſic, non, ut in Ind.) καὶ μάχης γενομένης ἰσ. πρὸς Κορινθίους, *et* pugna *aequo* Marte *cum* Corinthiis *commiſſa*, ſed 497, 30. ἰσ. τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας, dum *navale* praelium *ab* illis *ancipiti* Marte *committeretur*, ubi Schol. ἰσοπαλοῦς, ſed Diod. S. 2, 46. pen. ἰσ. ἦν ἡ μάχη, in *aequilibrio* pugna *erat*, cf. Ind.; tacente G. Th. in v. *praelium* et *certamen*, ut v. *pugna* tantum tenente „*exitus* incerti *pugnarum*, Mars*que* communis, (et v. *Mars*, pro ipſo bello ſ. pugna, ſine explic.) *aequo* Marte *contendere*, — anceps *Mars*, plus *quam* dubio *M.*, — *pugnatum* incerto *M.* (220, 3) Mars *communis*. Hoc dicto incertum ac varium belli eventum notabant veteres, (in Bg. adi. Nr. 5.) dubius, incertus, ad utrumque eventum indifferens, — *certam. n.* — Marte *ancipiti* bellum *geſtum eſt*" Ind. Iuſt. „anceps *ce. tamen*, h. e. dubium, — *aequo* Marte *utrinque* diſceſſum, h. e. pari fortuna belli" cf. Heyn. ad Virg. Aen. 7, 540. V. L. et Liv. 9, 12. m. *lux pugnae initium fuit*, *quam aliquamdiu aequam* — *proelium ſuſtinuerunt*, quod Lat. cum Gr. noſtro, e tropo, a libra deſumto, reddiderim, *da die Schlacht* lang *gleich* ſ. *ohne* Ausſchlag *war* ſ. *blieb*; formulam ἐπὶ πολὺ,

χης γενομένης, ἑκατέρωθεν πεσεῖν ἱκανοὺς, καὶ τὴν συμφορὰν

pugna utrinque multos cecidiſſe, atque hunc caſum no-

hic valentem de tempore, eoque continuo, reddente Bg. e P. et iam Sb. Ind. v. πολ., ſed aliunde cum Bg. etiam Stp. Th. 1, 1213. F. m. breviter, ſed 3. 482. C. pluribus, cum ellipſi „διάστημα χρόνου“ e Schol. Thuc. ſine Ind., quo forte reſpicit Ind. L. Bol. Ell. „ἐπὶ π. ſc. διάστημα“ ubi p. 84. ſq. plene tacetur; ut formula tangitur modo, ſine auctore ac ſupplemento, ad Vig. p. 609. a. m., at cum alio μέρος τοῦ χρόνου aſſertur in L. N. T. Schw. p. 527. a. cum „Herodi. 1, 11, 5. et 3, 14, 6.“ it. Krb. v. π. p. 541. i. Nr. 4. e., ſed in L. Ern. modo per ſcripturam aliam ἐπιπολὺ, tum ſine ellipſi Ind. Xen. Z. Pol. v. ἐ. a. e. „ἐ. π. valde, de modo adeo, ubi opus ſit alio ſupplemento, v. c. μέγεθος, ſ. ſimpl. μέρος. et cum articulo ἐ. τὸ π. plerumque, (de tempore quidem, ſed alio, quam hic, et in partes quaſi diviſo, ut in illo ὡς τὸ π. et ὡς ἐ. τὸ π. cf. Xen. Bach. Z. v. ἐ. e., tum in Cyr. ib.) ἐ. π. longe“ de modo ſ. ſpatio, cf. ib. N. ad 5, 4, 45. et 8, 8, 5. it. Fiſch. Aeſch. v. ἐ. e. et v. π. m., ubi πολὺ ſic ſolum ſine praep. eodem ſenſu, ſed Ind. Epict. H. „ἐπιπ. multum et diu“ haud dubie pro diverſis locis excitatis, quia, ſi iſta duo coniunguntur, multum eſt i. q. ſaepe ac frequenter, cf. G. Th., ut Kypk. 2, 145. e. tantum ex Epict. c. 41. i., ubi ed. H. diviſum ἐ. π. diu, ſed 33, 14. i. frequenter, de tempore iterum illo ap. Xen. Z., ſed ἐπιπ. ἐπικινεῖσθαι 33, 10. m. diuturniore commotione; pro quo ib. i. τὸ πολὺ, ſaepe, i. q. iſtud pr. frequenter, ubi iterum ſine praep., ſed cum artic.; comparante me Lat. ap. G. Th. v. e. vale *multum*, ſcil. *tempus*, i. diu, it. plenum *ad* multum *tempus* ſ. *temporis*, it. *ad* multum *diei*, cf. Cort. ad Sall. Iug. 52, 2. et G. Th. v. *ad* 86, 69., it. *in longum* v. *in* 1024, 3. et adi. 120, 58. it. v. *durare* 292, 56., quia Gr. πολὺς, de tempore, i. q. longus, cf. alibi. In ſq. membro Bg. deſerit ordinem fere e P., ad cuius ἑκ. Lat. cum Bg. addit Sch. „ab utraque *parte*, acie, πεσ. *cecidiſſe*, in praelio“ ad ſenſum hic quidem adiuncto non male hoc, ſed ut diſerte addatur alibi, cf. Stp. Th. 3, 310. G. „πεσ. ἐν τῇ μάχῃ“ et L. N. T. Schw. p. 1095. N. pen. nec modo dicatur de iis, qui in pugna procidunt, pereunt, interficiuntur, verum etiam, extra pugnam, univerſe omnique modo, (ut et Lat. Bg., v. G. Th. 672, 48. Ind. Corn. N. Iuſt. Amm. M. cum Tac. Ern.) cf. Xen. Ind. Cyr. Z. et L. N. T. rel., ubi et de animantibus, ut avibus, e Matth. 10, 29., de corpore hominum Ebr. 3, 17., de perſ., non modo, ut hic, abſolute 1 Cor. 10, 8. Apoc. 17, 10., ſed etiam cum dat. inſtrumenti, στόματι μαχαίρας Luc. 21, 24., ut cum alio adiuncto ἐν τῷ ποταμῷ Ind. Xen. Bach. Z., tum Heſ. 2, 963. e. πίπτουσι, φονεύωνται, ſine N. et Luc. 2, 295. l. 55. it. 3, 449. l. 44. πολλοὶ ἂν — ἔπεσον, multi *perierant*, cf. Ind., ubi ſyn. adi. cum noſtro ἱκ., qua de notione (ap. Bg. fere e P.) cf. Stp. Th. 1, 1688. B. Heſ. 2, 35. m. ἱκανὴν, — πολλήν, ſine N. cum L. N. T., ſed per Indd. de re tantum alioque ſenſu, dum Noſter ipſe variat 1, 12, 19. πολλῶν ἐκ. πιπτ., quem ſolum locum tenet Stp. Th. in adv., quo de v. Ind. Thuc. cum Cyr. Xen. Z. et Heſ. 1, 1125. e., ubi in ἑκάτερθεν, ἑκατέρωθεν τῶν δύο μερῶν, ante τῶν exciderit pr. ἐκ, ob priorem ἐν ſyllabam, ut deinde legatur, commate interiecto, ἑκ., ἑκ., ἐκ τῶν δ. μ.

καὶ τὴν συμφ.) Iam ſupra dictum eſt, a Strabone et Steph. Byz. raptum hunc Harpagiis prope Cyzicum factum commemorari. Chalcidientes

ὄνομα [m] δοῦναι τῷ χωρίῳ. ἔνθα καὶ τὸν Γανυμήδην [n] ἁρπασθέντα ἀφανῆ γενέσθαι λόγος [o], ἀνθελκόντων αὐτὸν [p] τοῦ ἀδελ-

men dediſſe loco. Ubi etiam Ganymedem raptum diſparuiſſe fama eſt, dum utrinque trahunt ipſum frater et

m) In Ms. Ba. ὄνομα deeſt. *Mart.* mendoſe. n) Ms. Ba. γαννυμ. v. N., ſed mox poſt ἁρπ. nullum comma nobiscum fecit modo B. I. R. o) Hic colon in Ms. Ba. p) Ms. Ba. αὐτῷ τοῦ ἀδ., v. N.

vero eum apud ſe factum affirmabant, teſte Athen. l. 13. Virgilius Aen. 5, 252. et Luc. dial. Iov. et Gan. cum a monte Ida, oves paſcentem, raptum narrant. *Stroth.*

Diximus iam ſupra, nondum hic de raptu agi, ſed tantum de cauſa urbis Peſſinuntis appellatae, et τὴν συμφ. modo reſpicere proximum ἐκ. πεσ. ἐκ., et nominatim v. πεσεῖν, a quo Πεσσινοῦς Noſter derivat, ſicut §. 3. a πεσόντος, ſed utrinque de opinione ſcriptorum quorundam; quam eſſe veram Herodiani ac loci huius ſententiam, arguit et hoc, quod de raptu Ganymedis mox ſeparatim narratur, ſed non quoad locum maxime, verum quoad res alias, et in primis quoad modum; ut apparebit quoque ex iis, quae poſt dicentur; hic reddente Sch. in δ. „nomen *impoſuiſſe*“ fere cum P., ut Bg. in artic. τὴν per pron., cuius Lat. ad συμφ. non tenet Stp. Th., ſed L. Ern., ut ap. G. Th. in v. 455, 70 et ſubſt. 241, 8. formula Bg. tota, de re ac cum dat. rei, ex qua analogia Noſter hic ſcripſerit, neſciente illam me aliunde et plane Stp. Th., cf. ad χωρ. §. 3. in. et 1, 10, 6.

ἔνθα) Bg. per Lat. ſuum e P. voluit haud dubie ſenſum voculae Gr. definire, ut hic eſſet pro *ibi* ſ. *hic*, quod Sch. praemiſit, de loco, cum iſta Lat. alia dicerentur etiam de tempore, pro tunc, ut Gr. et ſeverum Lat. *inde*, cf. Stp. Th. et G. Th. cum Gr. n , qui vero non profert Bg. pro ibi, ut tamen ſaepe adhibetur; non ſequente Bg. ad ἀφ. γ. Stp. in m. P., quem recte culpat etiam in Th. 4, 16. F., ipſe ib. p. 14. C. m. reprehendens Lat. Bg. v., ut vix ſatis Lat., quod, cum Gs. in Th. ignoraliet, tamen quoque alicubi in Encyclop. uſurpavit, cf. Heſ. 1, 635. cum N., Ind. Thuc. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach., Luc. et Ael. V. h. 1, 15. p. 22. m. ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται, *evaneſcunt* ex *eo loco columbae*, ſed Ind. „non amplius conſpiciuntur“ ut h. l. non amplius viſum eſſe, cf. §. 3. de λογ. (ad quod Bg. ſeverior hic e P.) et in notationem nominis proprii Γαν. ap. Xen. Symp. 8, 30. e v. γάνυται et μήδεα, i. ἥδεται et βουλεύματα, quod v. cum etiam ſcribatur per dupl. νν, forte reſpexit illuc Gloſſator Ms. Ba., cf. Stp. Th. Luc. 2, 486. l. 47. Suid. 1, 467. e., non coll. ad Heſ. 1, 804. Denique ad Flor. 3, 19, 12. *ac ne de duce quidem ſupplicium exigi potuit, quamvis in manus venerit. Quippe dum circa deprehendendum eum multitudo contendit, inter* rixantium *manus* praeda *lacerata eſt*, Noſtri non in mentem venit Freinshemio, haec in N. ſubiicienti. „Simile in Plut. mihi lectum memini de quodam formoſo puero, duarum partium manibus, dum utrinque trahitur, diſtracto. Acteon ei nomen fuit.“

ἀνθελκ.) Lenn. in m. Ox. „Suicer in ἀνθολκή“ ubi tamen non ſit mentio noſtri v., in quo fere cum P. aliunde Stp. Th. „contra traho, *in diverſum trabo*, ad me viciſſim traho“ cf. abſolute ſ. cum praep., it.

φοῦ καὶ τοῦ ἐραστοῦ. ἀφανοῦς δὲ γενομένου τοῦ σώματος, ἐκ-	6. amator: cum autem dispa- ruisset corpus, divinitate do-

proprie et tropice, Ind. Thuc. Fisch. Aesch. Luc., it. ap. Gem. Pl. 1, 18. p. 38. e. Onos 1, 12. Dion. H. S. T. 1. 171, ult. de Fufetio ἀνθελκόμενος ὑφ' ἑκατέρας ἐπὶ τἀναντία, a *nitentibus* in *contraria*, sed ed. Rs. V. 1. 502, 12. *ab* utrisque *bigis* in *contrarias* partes *tractus*, ubi, ob adiuncta diserta, recte redditur per simpl., sed hic a Bg. sic, ut praep. separata mutetur in adv., quod sane insit in illis Stp.; de ἀντὶ in compos. super hac vi tacentibus L. Ern. et Z. ad Vig., cf. Hes. 1, 378. m. sine N. Sed in Ms. Ba. alio pron. casu fuerit error iterum in ου et ω, cum teneant casum vulg. Mss. rel. ac P., et in novo αὐτῷ s. αὑτῷ durior sit synthesis, pro plur. αὐτοῖς, ob plur. v. ἀνθ., nec cognitus mihi aut Stp. Th. dat. hic pers. cum v., reddendus ille *ad se*, et denique magis necessarius acc. vulg.; respiciente Sch. in „ἐρ. paederaste, amatore masculo" notionem in malam partem, aliunde notam Stp. Th., hic ut desit gen. pers. αὐτοῦ.

τοῦ ἀδελφ.) Eus. in Chron. refert, ob raptum Ganymedis certamen ortum esse inter patrem huius, Troëm, et Tantalum. Neque in desig. nando Ganymedis patre constantes sunt veteres. Homerus eum loco supra allegato filium Trois dixerat: Hyginus vero eundem f. 224. Assaraci, f. 271. autem Erichthonii filium, appellat. Aratus Phaen. Troili et Callirhoës. Porro Tzetzes ad Lyc. eum fratrem Laomedontis, atque ita filium Ili, Lucianus vero in Charid. filium Dardani dicit, nisi generatim progeniem huius esse significare voluerit. Quo melius haec intelligantur, addam stemma Dardani ex Hom.

Iupiter
|
Dardanus
|
Erichthonius
|
Tros

Ilus — Assaracus — Ganymedes

Ilus
|
Laomedon
Tithonus, Priamus, Lampus etc.
Priamus: Hector, Troilus, Paris

Assaracus
|
Capys
|
Anchises
|
Aeneas

Stroth.

De Nostri sententia, in qua hic acquiesco, in ἀδ. Ilus et in ἐρ. Tantalus innuitur, cf. Luc. 3, 622. l. 28. Tzetz. ad Lyc., praeter illa ad §. 3. m. ad Πεσσ., ubi diserte, ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφὸς, etiam v. 29., ubi in posteris Dardani non nominatur Ganymedes, sed ad v. 1232. Τρὼς γεννᾷ Ἶλον, Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην, ὃν μυθικῶς ὁ Ζεὺς ἀφαρπάζει, λ. it. v. 1306., sed rursus omittitur Ganymedes in maioribus Aeneae ap. Dion. H. S. T. 1. 50, 41., quanquam ibi non necessario requiritur, cum modo tangatur linea, Aeneam maxime attingens; unde et de Ilo nihil ib.; ut ap. Tzetz. nihil mihi deprehensum de Ganymede, fratre Laome-

θειασθῆναι τὸ πάθος τοῦ μει- natum casum adolescentis abi-

dontis, nec in Car. Stp. Diction. hist., sed in Lex. mythol. Schwab. p. 1137. e.

ἀφαν.) Sch. „non apparente amplius corpore, inconspicuo facto" deserens P., ut Bg. eiusdem que in δὲ, cf. 1, 9, 18., quod hic etiam pro γὰρ valeat.

ἐκθειασθ.) id, quod adolescenti acciderat, divinitus contigisse, fabulose esse traditum, tanquam a Iove raptus foret, s. ita id divinitus contigisse creditum, ut haec opinio locum fabulae de Iovis raptu dederit, ut καὶ sit pro δηλονότι s. ἤγουν. Steph.

Qui haec dedit ad m. P. et Gr., tacens in Th., non item Bud. C. 390, 18. „ἐκθ. δὲ τὸ π. τ. μ. εἰς Διὸς ἁρπ. καὶ μῦθον, ad Iovis raptum et fabulam relatum esse" cum libera lect. memoriter; reddente Sb. Ind., ut 1, 7, 9. e. „divinum praedicare" quod vetat adiuncta hic pr. ἐς, habens illa brevitatem in dicendo et colorem poëticum, ubi sane non valet severa Vs., sed assumi debet aliud v., ut Bg. instituit, reddens v. privum iterum phrasi, idque per particip., pro inf. cum copula et, v. c. divinitate donatum esse et abiisse, tum usus v. auxiliari aliquo act., pro pass., veluti, casum illum pro divino aliquo habitum esse ac mutatum in fabulam, atque adeo in Iovis raptum, s. diis esse adscriptum et attributum; ut tamen Bg. ratio in v. assumto a nostra non discrepet sensu, quae nostra modo popularius v. adhibet, pro exquisito, cf. G. Th. 14, 14. „abire in rem aliquam, pro in eam rem transire, mutari, redigi" (cf. 1, 1, 5. i., nobis hic, in eine Fabel eingekleidet werden,) ubi non comparet Bg. phrasis, divinitate aliquid donare s. aliquem, quae, analogiam certe habens, nihil aliud est, quam, de pers., deum facere aliquem, sed de re, ut hic, aliquid facere divinum, dicere, a deo factum, deo tribuere, pro facto div. habere ac praedicare; τὸ παθ. cum Bg. aliunde reddente Stp. Th., in quo variatur cum §. pr. τὴν συμφ., et articulum τὸ per pron. licet verti, sed cum Bg. inclinat Stp. in N. in ἐν διὰ δ., assumens non modo ad μυθ. articulum τὸν, per pron. expressum, sed etiam praepositionem περὶ, vel faciens duplices gen. ἐς μ. τῆς Δ. ἁρπαγῆς, per praep. adiutos; quibus vix opus, si καὶ sumatur sensu explicandi, pro idque s. et quidem, s. atque adeo, (quo et redit Stp. illud pro scilicet s. hoc est,) cf. 1, 1, 8. Stp. Th. 4, 1115. F. m. Graev. L. Hes. p. 35. m. Hoog. Op. p. 552. i. Nr. 10. p. sq. Nr. 13. Find. Is. Ev. p. 8. N. 23. cum Ind., ubi et per illud atque adeo, quo equidem libenter utor, quia καὶ sic sua vi retinetur, et adeo, pro Lat. igitur, tantum pro supplemento haberi potest; quod et cadit in illud et quidem; cum omnino in omnibus linguis copula et ita capiatur, ut possis interdum explere aliquam particulam talem, v. c. adeo, it. quidem, s. pron. id, ut existat et id, et hinc syn. idque; sicut in Δ. ἁρπ. apparet, subst. postr. non dici pass., sed act., quod et Bg. respexerit in suo, ignorante id Stp. Th., (non tamen notionem pro „ipsa rapiendi actione" ap. G. Th. cum Gr. al. et sine explic., at cum Gr. n. raptura, sed cum loco tantum dubiae lect.) nec tenente cum gen. pers., qualis hic, sed modo cum gen. rei, nec tamen e N. T. et Ind. Xen. Cyr. Z.; deserente Sch. per omnia P. „ἐκθ. divinis honoribus affectam esse calamitatem et fabulam celebratam, — π. calamitatem, quam passus est adulescentulus ille, in deum relatam esse, — ἐς — μ. in fabulam verti, (quod accedit ad

ϱακίου ἐς μῦθον q) *καὶ Διὸς* iſſe in fabulam illam de Iovis *ἁϱπαγήν. ἐν δὲ* r) *τῷ πϱοειϱη-* 7. raptione. In hoc, quem

q) In Ms. Ba. hic erat colon, ut in edd. omnibus comma, a nobis ſublatum, v. N. r) Ms. Ba. *ἐν δὴ τῷ λ.*, ſed Bc. 2. *ἐπὶ δὲ λ.*, v. N.

noſtrum ſupra, ſed in) *μ. fabulae* occaſionem *dare*, *ἁϱπ. raptum*, quo Iupiter rapuit Ganymedem" quo et ipſo vim act. ſubſt. innuit; in totam ſententiam ut compares Liv. 1, 4. e. inde *locum* fabulae *ac* miraculo *datum*.

Διὸς ἁϱπ.) De modo, quo Ganymedes a Iove ſublatus ſit, haud minor eſt ap. vett. diverſitas. Homerus raptum eius generatim diis tribuit Il. 20, 233., hymno in Ven. vero v. 203. Iovi ipſi. Quocum conſentit Apoll. Rh. Arg. l. 3. v. 115. et Iuſt. Mart. Ap. 1. p. m. 38. Nonnulli eum per aquilam Iovis raptum eſſe dicunt, in quibus eſt Hor. l. 4. Od. 4. Arat. Phaen. fr. p. m. 174. Hyg. Poet. aſtron. l. 2. denique Ach. Tat. l. 2. c. 37., qui raptum eius quaſi depingit. Legi merentur, quae ad h. l. de pictorum ingeniis et vitiis Salm. et Cl. Boden. annotarunt. Aliter haec explicat Fulg. Mythol. l. 2. haud procul a fine. Dicit nimirum, Iovem regem in ſignis bellicis ſibi aquilam auream feciſſe, ſicuti Romanorum quoque hoc ſignum fuerit, Ganymedem vero bellando, his ſignis praeeuntibus, rapuiſſe. Alii denique Iovem ipſum ſub forma aquilae rapuiſſe hunc puerum affirmant, ut Ovid. Met. 10, 155. et Luc. dial. Iov. et Gan. Turpem ac ſceleſtam fuiſſe cauſam, quae Iovem ad rapiendum Ganymedem impulerit, plurimorum veterum ſententia fuit. Hinc Eur. Or. v. 1394. *Γανυμήδεος ἱπποσύνα Διὸς εὐνέτα.* Mittam Luc. l. l. Serv. et Don. ad Virg. Aen. 1, 28. Mart. ep. XI, 44. Xenophon Symp. ſub fin. tamen honeſtiorem fingit cauſam. Demonſtrare conatur ex Hom. nomen Ganymedis eſſe idem ac *ἡδυγνώμων*. *Stroth.*

Cf. ad §. pr. i. et 4. e., ubi et alium ex Hom. dedimus locum, et ſuper dicta e Cic. Tuſc., qui rem tangit ib. 4, 33. ſ. 71. cum Gierig. ad Ovid. Met. 10, 143.

ἐν δὲ) Ms. *δὴ*, pro *igitur* haud dubie, ut ſignificetur, Noſtrum redire ad §. 3., poſt epiſodium quoddam et parentheſin aliquam; qua in cauſa tamen et *δὲ* valet, cf. 1, 3, 5. et Abr. Dil. Th. p. 780. m., prorſus tacente Bg. e P., ſed participium reſolvente ſic, ut artic. ſit pro pron., et quaſi ſevere reddendum *in* illo *praedicto Paſſ.*, cum aliis itidem adhibito act. et ſimpl., cf. Wolf. Iſ. Ev. 286, 52. *τῶν πϱ. horum*, quae *diximus*, it. 295, p., ſed p. pr. l. 46. *τοῖς πϱ.* iis, *quae* ſupra *diximus*, et ed. Find. p. 20. i. l. 3. p. 32. pen. 36. i. l. 2. Guar. p. 11. e. *ex* his, *quae* dicta *ſunt*, it. p. 19. m., ſeverius per paſſ., ſed p. 21. e. *ea*, quae *diximus*, ubi non dixerim cum editore p. 32. N. 20. 36. N. 14., eum in Cod. habuiſſe ſimpl. *εἰϱ.*, ſed potius, libere vertiſſe ac de more Lat. elegantioris, quae non utitur illo v. ſevero *praedicere* ea notione, ut ſit i. q. ſupra dicere, de loco, ſed potius de tempore, cf. G. Th. cum Gr. n. et "*praedictus*, *πϱοϱϱηθεὶς*, pro ſupra ſ. paulo ante dicto" tantum e Vellei. et Quintil., quibus add. Iud. Amm. M. Plin. ep. 10, 15, 2. e. *ut* ante *praedixi*, ubi i. q. ſimpl., ob adiunctam particulam, et ad Suet. Aug. c. 90. e.; in quo equidem mitior ſim; quanquam et vitari poteſt, reddenda praep. ſeparatim per adv., v. c. *in* ante *dicto* ſ. *prius*, cf. Xen. Mem. S. 2, 1, 23. i. *τὴν πϱόσθεν ἐνθεῖσαν*, *illam*, de *qua* prius *diximus*, ed. Th. V. 4. p. 75., tenente Stp. Th. modo 1, 1149. F. e. "*πϱοειϱῶ*, —

μένῳ Πεσσινοῦντι [f] πάλαι μὲν diximus, Pessinunte olim qui-
Φρύγες ὠργίαζον ἐπὶ τῷ [t] προ- dem Phryges Orgia colebant

f) Ms. Ba. πεσιν. et Ing. Πεσιν., cf. §. 3. m. et hic comma fuit per edd., etiam in Chr. Str. t) Ms. Ba. ἐπὶ ποτ., v. N.

προείρηκε, — prius f. ante dixit, et προείρηται, ante dictum est non item participium nostrum, cf. 1155. E. et 4, 1719. D., quocum sumsimus in Ind. thema προερέω, ut L. Ern. it. N. T. Fisch. et Krb., pro aliorum προῤῥέω, ut L. N. T. Schw. Ind. Luc. et Xen. Cyr. Z., it. Sch. „ante dicto" sub particip. masc. generis, quod e P. servat Bg. in Lat. nomine urbis, ubi G. Th. modo affert fem., sed pro masc. disertum canonem Gramm. March. p. 198. i., nec tamen addita causa, quae fuerit in ellipsi subst. alicuius, ut τόπος f. χῶρος, unde exsistat appositio, solennis illa etiam in simili Roma urbs, tacente L. Bos. et Poss. Synt. p. 111. e. Denique ed. Bc. ἐπὶ tribuerim potius lapsui operarum, quam correctioni; quanquam vulg. ἐν sane hic pro ἐπὶ cum nomine loci (cf. 1, 7, 12. m.) capiendum, ob mox sq. disertum ἐπὶ τῷ ποτ., ut Galli non in urbe, sed ad eam extraque sua habuerint solennia in campo certo ad ripam fluminis; ut hic apud nos fit, ante urbem in campo, Elistrae flumini vicino, cum avem, in aëre suspensam, globulis petunt.

Πεσσιν.) Galatiae urbem fuisse Ptolem. et Steph. Byz. testantur, et Strabo l. 12. Πεσσινοῦς δ' ἐστιν ἐμπορεῖον τῶν ταύτῃ μεγίστων, ἱερὸν ἔχον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, σεβασμιοῦ μεγάλου τυγχάνον, λ. cf. Amm. Marc. l. 22. c. 22., ubi quoque commemorat, se super adventu simulacri Cybeles in Italiam pauca cum aliis, huic materiae congruentibus, sunt verba ipsius, in actibus Commodi principis digessisse per excessum. *Stroth.*

Praeter allata ad §. 3. m., illam dubitationem, cui terrae sit assignanda Pessinus urbs, Phrygiae, an Galatiae, sustulerint dicta a Cel. in Not. o. ant. T. 1. p. 147. m., pendeatque omnis illa scriptorum diversitas a temporum discrimine, ut quondam fuerit Phrygiae, sed deinde Galatiae. In πάλ. μὲν hic Bg. severior, quam §. 3. m., relato μὲν ad δὲ §. sq. i.

ὠργίαζ.) Proprie ὀργιάζειν est Bacchi sacra celebrare, sed deinde quoque mysteria caeterorum deorum. *Stroth.*

Stp. Th. „orgia s. sacra perago, ὄργια τελῶ, — it. τελῶ Διονύσῳ Hes. — Sine casu autem (dat. nominis) Herodi. l. 1. ὠργ. — Γαλ., orgia *peragebant*" pro qua formula Bg. adhibet aliam e P., non illam diserte reperiendam in G. Th., sed tamen per analogiam in v. 1019, 67. sqq. *caerimonias* colere — *festa*, — sacra *Musarum*, haud dubie pro illo Stp. et observare; repetente Gs. notationem, propositam in v. ὄργια, ad Luc. 3, 595. N. 95., cf. alias ap. Harpocr. p. 265. v. ὀργεων., Stp. Th. Bud. C. 50[illegible], 30., L. Ern. Foes. Oec. p. 279. a. i. Heyn. ad Virg. Ge. 4, 521. „orgia, quo nomine omnia sacra enthusiastica et mystica appellabant" Hes. 2, 775. m. cum N., Suid. 2, 708. e. cum p. sq. i., ut hic de [illegible] Cybeles intelligendum est e contextu et sqq. Gallis, eius deae sa[illegible]bus, et quia constat, eandem a Phrygibus, qui et h. l. diserte me[illegible]tur, in primis cultam, cf. Heyn. Hist. T. 2. p. 108. sq., cum qu[illegible] similitudo fuerit inter Cybeles ac Bacchi orgia, cf. Barn. ad Eu[illegible] v. 53. cum Dion. H. S. T. 1. 50, 16. sqq. ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἃ νῦν Ἴδαι[illegible] λέγεται. ἔνθα μητρ. θεῶν ἱερὸν ἱδρυσάμενος, ὄργια καὶ τελετὰς κατ-

ταμῷ Γάλλῳ παραῤῥέοντι [u], ad fluvium Gallum praeter-
ἀφ' οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν fluentem: a quo etiam nomen

u) Hic punctum in A., ut duo in Ms. Bg.

εστήσατο, ἃ καὶ εἰς τόδε χρόνου διαμένουσιν ἐν πάσῃ Φρυγίᾳ, λ. mysteria *et* sacra *instituit*, sed ed. Rs. V. 1. 156, 4. inverso ordine *sac.* et *myst.*, it. rursus Sb. 91, 17. sqq., et loco picturae, si quis aveat scire, quomodo Phryges ac Galli sacrum istud celebrarint, Luc. de Syria dea, quam 3, 461. e. ait proxime accedere ad Rheam, (quam eandem cum Cybele putant, cf. supra §. 11. i.) c. 49. sq. p. 485. sq., ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι — ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι, (cf. 1, 10, 11. ἦρος ἀρχῇ — τελοῦσι — ὡρισμένης ἡμέρας) — Γάλλοι — τελοῦσι τὰ ὄργια, λ., quod a Nostro hic exprimitur privo v., sed in Montefalconii Antiqu. ed. Vern. p. 111. e. *worauf* die *Galli* die *so* genannten *Orgia* feyerlich *begeben*; pro quibus mihi hic placuerit perspicuitatis causa, *das* Fest *der* Cybele *begeben* s. *feyern*, cf. Klausing Dactyl. p. 9. m. sqq.

ἐπὶ τῷ π.) Strabo l. XI. et Stp. Byz., in quo verba γάλλος ποταμὸς Φρυγίας οἱ περίοικοι προμαθίδαν Ποταμογαλλῆνοι ita emendanda puto προπάλαι ἦσαν, aut, quod magis placet, ὠνομάσθησαν. *Stroth.*

De Ms. articulo omisso iterum hic facile iudices, quam potuerit ob utramque vicinitatem, sed maxime ob sq πο syllabam, excidere. Sch. „Γ. G., nomen propr. fluvii Phrygiae, cf. Voss. theol. Gent. l. 1. c. 20. p. 155." cf. Cell. Not. o. a. T. 1. p. 155. m., ubi e Strab. τοῦ Πεσσινοῦντος, sed p. sq. i. Nr. 3. „Gallus, a *quo* nomen traxere Matris deum sacerdotes. Et Herodi. l. 1. c. 11. ἐν τῷ Πεσσ. πάλαι Φρ. — παραῤῥ. — ἱερωμένοι, Pessinunte *Phryges* olim *orgia* colebant *ad* Gallum *fluvium*, qui *praeterfluit* urbem, *a quo* evirati *deae* sacerdotes *cognominantur*. — De amne Gallo ergo cum Strab. facimus: Plinium, Herodi. et Ovid. deserendos esse censemus; nisi olim Pessinuntius amnis etiam Gallus vocatus fuit, et Strabo de eo tantum loquitur, qui sua id nomen aetate ferebat" Suid. 1, 466. i. ad Ovid. Fast. 4, 363. sqq. N. it. Car. Stp. in Diction. hist., G. Th., Onuphr. P. in Graev. Th. T. 9. p. 367. N. 3. et Not. ad Stp. Byz. Sed ap. Heyn. Hist. T. 2. p. 109. m. Galli dicuntur nominati „*von dem* Flusse *Gallus*, der *durch* Pessinus *gieng*" cui rei, in N. non reprehensae, videatur repugnare h. l. v. παραῤῥ. vulgari notione, qua, tacente P., (cf. Alb. Gl. N. T. p. 170.) exprimit Bg. cum Sch., ut eidem subiicit hunc locum sine Vs. Stp. Th. 3, 690. B., qui tamen et D. „interfluo, ut humor, penetrans male adstrictam rimam" unde fortassis elicias quid pro Anglorum opinione; ut tamen non repetat hanc notionem L. Ern.. sed addat aliam pro „elabi, excidere" quae sit eadem cum illa Stp. et apta huius loco; ut et G. Th. cum Gr. n. „*praeterfluo*, ultra s. iuxta fluere, — per metaph. pro elabi, pertransire" nihil ut mihi innotuerit e geographicis in partem alterutram. Mox Sch. in „ἐ. *a* quo *denominantur*, (cf. §. 3. τὴν προσηγορ. λαβ., quocum variatur ex parte,) ἐπ. cognomen *ab* aliquo *gerere*" quod vicinius, quam Bg., et nostrum *führen*; quanquam habent Lat. etiam severum *nomen ferre*, cf. G. Th. 635, 91. „*nomen* insani *ferre*, i. vocari insanum" ex Hor. ep. 1, 6, 15., ubi potest esse pro compos. *auferre*, quod etiam nostrates tenent, *einen Namen* davon *tragen*, i. q. accipere, tandem eodem rediens, cf. Ind. Suet., tenente Stp. Th. nihil, quam Lat. Bg. in subst.

οἱ τῇ Θεῷ τομίαι [x] *ἱερωμένοι.* habent evirati deae sacerdotes.

x) Ms. Ba. *τιμία* v. N.

ἐπ., ut sit pro simpl., et per variationem i. q. §. 5. m. *ὄνομα*, cf. ad Arist. Plut. v. 1168. Schol. C. D'Orv. Suid. 1, 846. e. ἐπ., *ὀνόματα*, ad Herodt. N. Gron. p. 56. b. i. Luc. 3, 452. i. Thuc. 167, 6. Ind. Dem. (cui add. 270, 27.) et Z. ad Vig. p. 610. a. i., sed Ind. Xen. Bach. pro vulgari notione et cognomine, quod et hic procedit, et sacerdotes illi ferunt, praeter hoc sacerdotii.

οἱ τῇ Θ. τ. ἱ.) v. Neap. ad Ovid. Fast. 4, 361. et ipse Ovid. (ib.) Apul. Metam. VIII. Spencer. p. 555. et 557. Quomodo Gallis virilia amputarentur, tradunt Intp. ad Min. Fel. c. 24. (§. 6.) *Leisn.* (etiam ib. c. 21. §. 11. sq. it. Luc. 3, 486. l. 69. sqq., ubi et *ὄργια ποιέωνται*, celebrant *orgia*, etc.) Galli enim dicebantur, atque antistes eorum archigallus. Plin. h. n. l. 5. c. 32. *Flumina sunt in ea, praeter iam dicta,* Sangarium *et* Gallus, *a quo nomen* traxere *matris* deum *sacerdotes.* Stp. Byz. *καὶ ὅτι τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἄττιν ἀποκόψαι τὰ αἰδοῖα. Καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Τύραν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον καλέσαι. Ἀπὸ ἐκείνου γὰρ τοὺς τεμνομένους τὰ αἰδοῖα Γάλλους καλοῦσι.* Ovid. Fast. l. 4. *Cur* igitur *Gallos*, qui *se* excidere, *vocamus?* caet. Etym. M. *Γάλλος ὁ τῇ μητρὶ θεῶν ὀργιζόμενος* (forte *ὀργιάζ.*) *ὁ ἄλλος τὶς γενόμενος καὶ μεταβάλλων τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν. Καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν, οὔτε γυνή. Ἐξετέμνοντο γὰρ οἱ τελούμενοι τῇ θεῷ· ἢ ἀπὸ Γάλλου ποταμοῦ τῆς Φρυγίας, παρ' ὃν ἐτελοῦντο.* cf. Plin. h. n. l. 35. c. 12. sub fin. Cum furore agerentur Galli: *gallari* dicebantur, ut *bacchari* dicitur. Varro ap. Nonium. v. Salm. Plin. Ex. c. 52. p. 765. Strabo l. 12. p. 851. Alm. *οἱ δ' ἱερεῖς τὸ παλαιὸν μὲν δυνάσται τινὲς ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μεγάλην· νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολὺ μεμείωνται. Stroth.* Galli enim dicti sunt, et, qui illis praeerat, archigallus. Videantur de his et toto Cybeles cultu Antiquitatum scriptores, in Chr. *Idem.*

Noster quidem igitur a fluvio nomen eorum derivat cum aliis, cf. Ovid. l. l. Fest. in v. et G. Th., tacente de Cybeles sacerdotibus huius nominis Fabr. Bibl. Ant. p. 646. i., cf. Heyn. hist. T. 2. p. 109. sq. ad Hes. 1, 797. m. Ioseph. Art. I. T. 1. p. 248. b. i. N. x) sq. cum Suid. 1, 466. i., ubi in ῥήσει quadam editur *Πισσινοῦντος*, *Pessinunte*, et 3, 206. i. v. *προστηθ.* cum N. Kust., Dion. H. S. T. 1. 91, 21. Liv. 38, 18. m. 37, 9. e. Intp. ad Iuv. sat. 6, 511. sqq. et Montef. Ant. Tab. 43. f. 2., reddente Sch. „*τ. castratis*" praeter P., quod Bg. servat, expresso subst. per particip., sed contra participio *ἱερ.* per subst., cui propterea dedit gen. pro dat. Gr., pendente a particip., ut proprie sit, *evirati*, deae *sacrati*, cf. Stp. Th. 3, 1397. A. m. „Herodi. l. 1. *οἱ — ἱερώμενοι*, (alio hoc accentu, quam in ed.) evirati *matris* deum *sacerdotes*, (Suid. 3, 485. i., sed ap. Hes. 2, 1399. e. nihil, quam rectum *τομίαι*, unde lectio Ms. depravata oriebatur, una cum alio errore in extrema syllaba, cf. L. Ern. et Ind. Dem., tum 1, 1649. G. m.) Herodi. l. 1. loquens de Gallis sacerdotibus, *ἀφ' οὗ — ἱερωμένοι*, deae *sacri.* — Bud. *ἱερωμένον τῷ θεῷ* ap. Herodi. esse tradit non solum *sacrum deo*, sed etiam *sacerdotem*; in qua tamen signif. frequentius est *ἱερώμενος* ab *ἱεράομαι*" ap. Bud. C. 1142, 19. sine numeris „Herodi. *τῷ θ. ἱερωμένον* pro *sacerdote* dixit et pro *eo*, quod *deo* sacrum est" quod, de pers. adhibitum, potest esse syn., quanquam

ἐπεὶ δὲ Ῥωμαίων ηὔξατο τὰ πράγματα, φασὶν, αὐτοῖς χρη-	8. Cum autem res Romanorum crescerent, aiunt ipsis ora-

contra non omne, quod deo sacrum, etiam sacerdos est; Sch. tenente „ἱερόομαι, pass. ἱερωμένοι τοῦ. θεοῦ" e P., ut Bg., ne allato quidem altero themate, ubi Stp. Th. 1, 1650. D. e. „ἱεράομαι, sacerdos sum. — Bud. C. (l. l. l. 27.) ἱεροῦσθαι quoque in eadem signif. accipi tradit" sed L. Ern. post Stp. Lat. „ἱερώμενος, sacerdos, ἱερωμένη, femina sacerdos" ut ad Herodt. p. 271. a. N. 78. „sacerdos ἱερώμενος et ἱερωμένη dicebatur, dei deaeve sacerdos ἱερᾶσθαι θεῷ" sed ad Thuc. 318, 6. ἡγησάμενοι (αὐτοὺς) — ἱερῶσθαι, quod *existimarent*, ipsos *deo* esse *consecratos*, V. L. ἱερᾶσθαι, et in N. praelatum e Thom. M. p. 469. sq. et ex usu sermonis Gr.. ap. vet. scriptores, ubi „ἱεροῦσθαι dicantur *ea*, quae *consecrantur*, ut ἀναθήματα, sed ἱερᾶσθαι, *qui* sacerdotio *funguntur*" cum Schol. Thuc. l. l. faciente Suid. 2, 103. cf. 98, i. et Hes. 2, 25. i. 30, i. L. Ern. „ἱερόω, — ἱερᾶσθαι, sacratum, sacrum esse, ἱερωμένος θεῷ, deo sacer, sacer" sed Ind. Dion. Cas. „ἱερόομαι, sacerdotio fungor, — ἱερωμένην τῇ Ἑστίᾳ" quo in particip. feminini sexus tamen dubitabitur semper, a quo derivetur themate, it. utrum sit praes., an perf., cf. Hes. 2, 29. e. ἱερωμένη, ἱερατεύουσα, sine N.

ἐπεὶ λ.) Loquendi genus Lat. admodum familiare: *cum* res *romana* crevisset. *Stroth.* Loquendi genus Livio aliisque Lat. admodum familiare: *cum r. r. cr.*, in Chr. *Idem.*

Totam formulam Nostrum e Lat. duxisse, in primis e Liv. 1, 9. m., crediderim, cum nec mihi aliunde cognita sit, et plane ignorata Stp. Th., qui in v. pass. adhibet Bg. Lat. act., in subst. pauperior modoque tenens 3, 529. G. sq. „τὰ τῶν Ἑλλήνων πρ., ap. Dem. *fortunas* Graeciae, — res *Graeciae* — *statum* rerum *Graeciae*" quae non sic diserte in Dem. Ind., et ap. Thuc. aliter explicantur ab Abr. Dil. p. 110. e. „per periphrasin, pro οἱ Ἕλληνες" h. l. τὰ πρ., ut Lat. *res*, pro dominium, imperium, (unde mox per variationem τὴν ἀρχὴν,) f. pro potentia, cf. 1, 10, 7. Ind. Polb. Ern. ex 4, 77. i. T. 1. p. 541. m., ubi et Vs. *imperium*, Ind. Dem. et G. Th. 174, 51. p. sq. l. 17., subiecto uno Liv. „res *Romana* erat *superior*, — de praelio" ex 2, 51. i., nec in v. *Rom.* allato exemplo, ubi Bg. esset severior formula per gen., quam non iterum inveni, at alteram per adi. praeterea in Ind. Liv. Ern. cum Flor., sed Sall. Cat. 6, 3. postquam *res* eorum, *civibus*, moribus, *agris* aucta, *satis* prospera *satisque* potens *videbatur*, ubi Cort. adhibet e Liv. 1, 9. m., cui add. ib. i., qui Sall. locus valere potest pro explicatione, quoad v. ηὔξ., ubi Bg. e P. sine necessitate deserit Gr., pro *auctae essent* f. *augescerent*, cf. Cort. l. l. ex Enn., *qui* rem *Romanam* Latium *que* augescere *voltis*; nobis hic sufficiente *das* gemeine *Wesen* der *Römer.*

φασὶν α. χρ.) Libros Sibyllinos id monuisse, scribit Sil. 17, 2. Flor. ep. 29. Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. et Liv. 29, 10. sed Pythium Apollinem Val. M. 8, 15, 3., qui forte defendi potest e Liv. l. l. et sq. cap. *Leisn.* Nimirum per libros Sib. Liv. l. l., in Chr. *Stroth.*

Licet utrumque coniungere, cum carmen librorum Sib. esset obscurius, consultum fuisse Apollinem, cf. Ovid. Fast. 4, 255. sqq., cuius *Roma* potens *opibus* affine est nostris pr. ἐπεὶ Ῥωμ. ηὔξ. τ. πρ.; deserto P., reddentibus Sch. in „χράω pass. — oraculo *proditum* esse *ipsis*" sed Bg. e Sb. Ind., tenente Stp. Th. 4, 585. G.. praeter phrasin aliam Lat.,

σθῆναι, μενεῖν [y] τε τὴν ἀρχὴν culo responsum esse, mansurum

y) Ms. Ba. μένειν τὲ λ. ut A. B. Par. et Ox. v. N.

etiam hunc locum sine Vs., cf. Plut. de ser. v. n. Wytth. p. 69. i., ubi et mox τὸ χρησθὲν, quo Stp. uti poterat; nec video difficultatem, si cum Stp., i. Ern. et Z. ad Vig. p. 317. a. i. sumamus act. χράω, pro oraculum edo s. respondeo, cf. Suid. 3, 690. e. Hesf. 2, 1563. i. p. sq. e., cuius mox χρησθήσεται, χρησιμεύσει, non usus Stp. p. 579. F. 199., quod pertinet ad notionem propriam, pro commodare, cf. Exc. e Liv. 29, 10. m. *responsum* oraculo *editum*.

μενεῖν) Ergo Pessinuntia dea inter *pignora* imperii *Rom.* Alio consilio deam eandem Romam advectam fuisse, scribit Sil. 17, 1. scilicet *Hostis ut Ausoniis discederet advena terris.* Quocum convenit Flor. in ep. 29. *Idaea* mater *deportata* est *Romam* a *Pessinunte*, oppido *Phrygiae*, carmine *in* libris *Sib.* inverto, *pelli* Italia *alienigenam* hostem *posse*, si *mater Idaea deportata* Romam *esset*. Consentit Liv. ipse 29, 10. (m.) *Leisn.* Liv. 29, 10. *civitatem eo tempore recens religio invaserat, invento carmine in libris Sib.* (*propter crebrius eo anno de coelo lapidatum inspectis*:) quandocunque (Gron., sed Ern. *quandoque*) *hostis alienigena terrae Italiae bellum intulisset, eum pelli Italia vincique posse, si mater Idaea a Pessinunte* Romam *advecta esset. Stroth.*

Utrumque et hic coniungas, sed ut prima ponatur causa in Idaeae matris auxilio contra hostem praesentem et ad bellum Pun. 2. finiendum, quo respiciunt omnia, quae ap. Liv. sequuntur in Exc., ubi et Sil. De V. L. μένειν praes. cum fut. προχ. fere eadem res est, quae in aor. cum fut. 1, 6, 21. e., ad quam rationem novimus 1) in universum praes. pro fut. in certis v. v., per se positis, v. c. εἶμι, ἄπειμι, στείχω, rel., cum V. L. ap. Hom. Ἰλ. χ', 418., sed sine V. L. etiam, cf. Ind. Arist. Kust. Ael. V. h. Xen. Pol. Z. v. *praesens*, Moer. p. 16. Misc. O. A. V. 3. p. 150., ad Thuc. p. 125. b. N. 99., ad Ael. V. h. 1, 16. p. 24. N. 5. e. Bach. ad Xen. Symp. 1, 15. m. Krb. Decr. R. p. I. p. 123. m. Fisch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviss. p. 6. m., Z. ad Vig. p. 207. 2) praes. pro fut. post v. v. quaedam s. cum v. v. quibusdam, quae fut. secum habent aut habere possunt, v. c. φημὶ, ἐπαγγέλλω, ἀπειλῶ, rel., quibus adeo adiungitur inf. praes. pro fut., cum V. L. ap. Fisch. l. hc. p. 14. a. m., sed sine V. L. ad R. Or. V. 5. p. 438. c. N. 4., ad Thuc. p. 197. b. N. 63., ad Diod. S. 1, 723. b. N. 22. 2, 9. N. 92. 337. a. N. 48. Misc. O. A. V. 3. p. 55. Krb. Decr. l. l. Z. ad Vig. l. l. Bach. ad Xen. Oec. 6, 11. e. Rs. ad Polb. p. 92. i. 3) praes. simul cum fut., intercedente copula aliqua, cum V. L. Hom. Ἰλ. ψ', 323., at sine V. L. R. Or. V. 5. p. 826. N. 30., ad Thuc. 124. b. N. 99. Misc. O. A. V. 3. p. 29. 150., ad Ael. V. h. 1, 16. p. 24. N. 5., Abr. ad Aesch. 1, 463. Dil. Th. p. 207. e. 744. e. Auct. p. 274. e. it. Lect. Ar. p. 346. v. 56. i., Ern. ad Call. p. 43. N. 14. it. ad Hom. Ἰλ. ή, 333 (add. ψ', 454. Ὀδ. γ', 428. sq.) Fisch. Praef. ad W. Gr. l. l. it. ad Aesch. p. 105. a. N. 31. ad Plat. Phaed. p. 281. N. 6. 301. N. 9. Krb. Decr. R. p. I. p. 119. e. Hdb. ad Xen. p. 126. §. 4., ut adeo h. l. per se praes. μεν. cum fut. πρ. consistere queat, sed res tamen non sit certa satis, cum a solo accentuum discrimine pendeat, in quibus, cum olim abessent a Codd., facile lapsus acciderit postea adiicientibus, saltem et varietas, hic quidem, cum Exp. taceant, facientibus Mss. rel.

καὶ εἰς μέγα προχωρήσειν, εἰ imperium et ad summum pro-

cum fut., quod Bg. tenet e P., unde et Stp. tacite iterum ediderit, ignorans in Th. formulam, cf. ad v. *μεν.* de re iterum 1, 8, 7. m., ubi simul expressus dat. pers., qui hic *αὐτοῖς* e pr. eodem repetatur, ut in sq. membro *αὐτὴν* e pr. *ἀρχ.*, nisi hoc subst. in medio positum et intra v. v. duo, mente referendum ad utr.; unde et post *ἀρχ.* comma quarundam edd. sustulimus; tenente Stp. Th. 4, 678. F. e Nostro sine numeris „ap. eundem *ἀρχὴ* i. e. imperium dr. *εἰς μ. προχωρεῖν*, ubi reddi potest *augeri*, (forte e P. hic, qui tamen addidit simul *ad summum*, cum Bg. alio in gradu, ut 2, 834. D. m. modo) *μέγα* interdum cum gen., ut ap. Thuc. 2. *ἐπὶ μέγα ἰσχύος* cum v. *ἦλθεν*" sine Vs. et Ind., ubi contra ex 4, 117. e. 305, 85. *ἐπὶ μεῖζον χωρήσαντος αὐτοῦ*, *si* ipse *maiores* progressus *fecisset*, et 1, 118. i. 75, 73. *αὐτοὶ ἐ. μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως*, ipsi *in* magnam *potentiam* provecti *sunt*, quod iterum 297, 24. it. ap. Ael. V. h. 1, 19. e. *ἡ τῶν Βακχειαδῶν — ἀρχή, ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθοῦσα*, Bacchiadarum *imperium*, quum *ad* summum *potentiae* gradum *pervenisset*, it. Luc. 2, 260. i. *δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐ. μ. προαχθῆναι παρ' αὐτῷ*, cum *possis* a *me* in *magnum* gradum *ap.* ipsum *provehi*, et 233. l. 41. *εἶτα θαυμάζεις, εἰ ἐ. μ. ἤρθη τὸ χρηστήριον*, *deinde miraris*, *si* ad *magnam* gloriam *elatum* est *oraculum*, ubi explevere subst. *κλέος* et *βάθρον*, pro quo et procedit *ὕψος* s. vulgare *μέρος*, quod modo in *ἐπὶ πολὺ* et *ἐ. πᾶν* supplet L. Bos. Ell. p. 195. m., quale subst. etiam assumendum, ubi formulam accipias pro adv., ut Suid. 1, 820. m. *ἐπὶ μέγα, ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως*, valde, *vehementer*, *οἳ, ἐ. μ. ἀρθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος, τῆς Ἀσίας ἐπῆρχον*, qui, *cum* nominis *illorum* fama *valde* crevisset, *Asiae imperium obtinuerunt*, cf. L. Ern. v. *ἐπὶ* e. Nr. 41. „additum adiectivis auget, ut *ἐ. μέγα*, *valde*" quod non ita est, sed ut pr. *ἐπὶ* significet tum etiam nihil, quam Lat. *in*, et utrumque demum *ἐ. μ.*, Lat. *in magnum*, pro particula aliqua augendi haberi queat, cf. H. ad Vig. p. 609. a. e., cui adeo par est Nostri *εἰς μ.*, nullibi praeterea mihi repertum, sed per analogiam ad illud alterum et factum et excusandum, ut h. l. cum v. *πρ.* reddam Lat. *longe*, longius, *longissime*, quem summum gradum tenuerit Bg., forte memor, sumi adi. *μέγας* positivum interdum pro superlat., cf. L. N. T. Krb. v. e. p. 384. Nr. 3. et Fisch. p. 711. m. „*summus*, — per hebr." sed ut sine hoc forte et enallage gradus pos. pro superl. obtineat locum, cf. eundem ad Well. p. 302. m. et contra Hes. 2, 555. m. *μεγίστην, μεγάλην*, et *μέγιστος, μέγας*, sine N., quod genus Latinis maxime frequens, ubi *maximus* et *summus* saepe pro pos. *magnus*, in primis poëtis, nominatim Virg., etsi tacente G. Th., ap. quem v. *in* 1027, 61. „*in* summum *evadere* Liv. 5, 47. i." physice, ut v. *ad* p. 88. e. *ad summum* modo exponit, quoad restringit, nobis *aufs höchste* s. *höchstens*; quorum prius tamen, ut Lat. et Gr., de gradu etiam capimus, v. c. Cic. Qu. Tusc. 2, 2. m. s. 5. *oratorum* laus — *venit* ad *summum*, et Hor. ep. 2, 1, 32. venimus *ad* summum *fortunae* rel., cum gen., ut supra in Gr., cf. Tac. hist. 2, 75. e. it. Ann. 14, 54. e., nihil tenente Lindn. super ellipsi in Bg. formula, ubi assumas aeque *gradum* ac *culmen*; unde hic *imperium* procedere *ad summum* s. *longe* etc. dicetur, tropo remoto, pro valde crescere s. augeri ac late extendi, in plurimas terras ac gentes; cf. 1, 9, 4. e. ad Romam, caput orbis terrarum, reginam dominamque, quae et h. l. respiciuntur.

τὴν Πεσσινουντίαν [z] θεὸν μεταγάγοιεν ὡς αὐτούς [a]. πέμψαντες δὲ [b] πρέσβεις εἰς [c] Φρύγας, | ceſſurum, ſi Peſſinuntiam deam 9. transferrent ad ſe. Miſſis ergo legatis in Phrygiam, ſimu-

z) Ms. B1. πεσιν. et Ing. Πεσιν. cf. §. pr. i. a) Ms. Vi. „ὡς — εἰς" v. N., ut et de leni pron. omnium. b) Lugd. δὴ v. N. c) Ms. Ba. ἐς φρ. v. N.

ε. τὴν Πεσσ) v. de hac dea Apul. Mil. XI. p. 242. Eam Apul. p. 255. deam *multinominem* vocat. *Leisn.*

Cf. §. 3. in. et 1, 10, 11., iterum ſequente Bg. e P. ad pron. αὐτ. aſperum, ut et Lat. in v. μ., ap. Stp. Th. aliunde, etiam hac notione phyſica, cf. Xen. Cyr. Z. abſolute, ſed cum praepp. ap. Luc. 1, 259. l. 3. et Geop. Ind., ſed improprie cum praep. Ael. V. h. 9, 4. e. Diod. S. 2, 478. l. 93. Hel. 2, 581. i. in N. tantum e N. F., cf. Lexx., pro aliorum pr. εἰς et ἐπὶ adhibente Noſtro hic eodem ſenſu particulam ὡς cum acc. perſ., quam notionem per gloſſam innuere voluit auctor Ms. Vi. in ſuo εἰς, cum eandem particulam adiuvare ſoleant ellipſi alicuius praep., iſtius ipſius εἰς ſ. ſyn. ἐς, it. ἐπὶ et πρὸς, quae et diſerte adſunt interdum ſimul, etiam cum acc. rei ac locorum, cf. Indd. Xen. Mor. et Z., Herodt. Dem. Thuc. ad textum et N., Ariſt. Kuſt. Ael. V. h. Luc. Fiſch. Aeſch. Find. Il. Ev. cum Stp. Th. 4, 809. F. ſq. 815. B. m. L. Ern. Nr. 7. Heſ. 2, 1597. i. ὡς, — πρὸς, ſine N., Greg. de dial. §. 33. p. 32. Thom. M. p. 933. m. ὡς, — ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως, Bud. C. 1543, 39. Dev. p. 363. e. Vig. p. 549. e. Nr. 16. L. Bol. Ell. p. 534. m. Hoog. Op. p. 1206. e. Miſc. O. A. V. 4. p. 208. V. 5. T. 3. p. 56. et Nov. T. 3. p. 10. e. Krb. Decr. R. p. I. p. 277. 394. m. Hdb. ad Xen. p. 100., ad Thuc. p. 329. N. 5. 352. N. 69., ad Herodt. p. 169. N. 86. Ern. ad Xen. Mem. S. 2, 7, 2. N. b. Bg. ad Alc. 1, 28. i. p. 114. e. Valck. ad Eur. Phoen. v. 1409. Beck. ad Eur. Hipp. p. 16. Klotz. ad Tyrt. p. 81. m. et Harl. Chr. Poët. p. 146. v. 7., mire ſentiente Schw. in L. N. T., ſed Sch. „uſurpatur et pro praep." ſed nulla nominata Gr., et ſubiectis modo Latt. Bg. e P., cf. per loca quaedam inſignia, et ubi cum praep. alia componitur, Luc. 2, 789. l. 23. ἐς Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας, in *Tartarum* ad *Gigantes*, it. 3, 606. l. 83.

πέμψαντες) De hac Peſſinuntia dea Romam advecta, praeter laudatos, cf. Arnob. VIII. Witſ. Aegypt. p. 117. *Leisn.* Romani, conſulto oraculo, M. Valerium Laevinum, conſularem, M. Caecilium Metellum, praetorium, Ser. Sulpicium Galbam, aedilitium, C. Tremelium Flaccum et M. Valerium Falconem, quaeſtorios, Pergamum ad regem Attalum mittebant, qui ab eo ſimulacrum deae peterent, teſte eodem Liv. l. l. c. 11. Attali reges enim magno ſumtu templum huius deae exſtruxerant atque exornaverant, ut Strabo l. l. notat: κατεσκεύασται δ' ὑπὸ τῶν Ἀτταλικῶν βασιλέων ἱεροπρεπῶς τὸ τέμενος, ναῷ τε καὶ στοαῖς λευκολίθοις· ἐπιφανὲς δ' ἐποίησαν Ῥωμαῖοι τὸ ἱερὸν, ἀφίδρυμα ἐνθένδε τῆς θεοῦ μεταπεμψάμενοι, κατὰ τοὺς τῆς Σιβύλλης χρησμούς. *Stroth.*

De Liv. cf. Exc., ut alibi de Bg. in δὲ per δὴ, quod neſcio, unde ed. Lugd. hauſerit; plane nihil hic dante P., e quo Bg. formulam εἰς Φρ. e nomine gentis mutat in terrae, v. 1. 3, 1., ſervante Vern. vet. rationem Gr., quae et Lat. procedit, Latt. Interp. ducentibus ſuam fortaſſis e Liv. *legatos* — Peſſinuntem *in Phrygiam deduxit*, ſed Stp. Th

τὸ ἄγαλμα ᾔτουν. ἔτυχον δὲ ῥαδίως [d], συγγένειαν προβαλ- | lacrum petebant. Facile autem compotes facti sunt, consan-

d) Sine Iota ῥαδ. in A. cum B. 1., v. N.

tenente tantum 3, 196. E. i. in v. „εἰς Πέρσας ἔπεμπε, *in* Persiam *mandavit*" quo Nostri pleno in v. πεμπ. cum subst. πρ. non usi sunt ad L. Bos. Ell. p. 290. e., cf. 1, 9, 19. e., ut 1, 5, 1. e. de Ms. ἐς pro εἰς, hic ut forte lenius visum sit Glossatori, quam εἰς, ob pr. finitionem eandem; variante Nostro pro §. pr. e. ὡς, cf. ad v. ἐτ Spanh. Arist. Ran. v. 490. Abr. ad Aesch. 1, 246. e. L. N. T. Ind. R. Or. V. 4. Fisch. Pal. Xen. Cyr. Z. Hs. Fab. Aes. cum Stp. Th. aliunde, ubi cum acc. pers. simul, ut hic pron. αὐτοὺς e pr. Φρ. suppleas.

ἔτυχον) Tradita est Idaea Mater Romanis per Attalum regem Asiae, Flor. ep. 29. et Liv. 29, 11. De illa autem consanguinitate Ovid. Fast. 4, 272. Ad quem locum Neapolis coniicit, ob hanc consanguinitatem ultimum Attalum, cognomento Philometora, nullo relicto ex suis superstite, heredes nominasse Romanos. Strabo XIII. p. 429. l. 50. *Leisn.* Non tam huius causa, sed potius ab Attalo, propter coeptam iam cum eo Romanorum amicitiam, ad commune adversus Philippum bellum, consecuti sunt. *Stroth.* Potius mediante Attalo consecuti sunt, in Chr. *Idem.* Immo vero οὖν s. δὴ pro δὲ leg. *Reisk.*

De re, utrumque copulem iterum, cum utrumque auctores habeant; sed δὲ salvum est et ex indole antiqua in scribendo, ubi omnes enunciationes aut plures deinceps per δὲ copulantur; quod secus in recentioribus linguis scriptoribusque; unde et P. aliorsum cogitavit; severitatem tenente Bg. in hac quidem parte, non item in ordine, nec in v. τυγχ., quod privum per phrasin, eamque pass. formae, reddit forsan e Liv., pro severiori illo ap. Stroth. *consecuti sunt*, s. *obtinuerunt*, s. *impetrarunt*, ubi desideres pron. αὐτοῦ, e pr. subst. ἀγ., manente Bg. e P. in severo ad ῥαδ., ubi Sch. *statim*, ad sensum et e consequente, dum sine multis precibus, sine excusatione et vario praetextu ad negandum recusandumque rem nacti sunt, sed idem Sch. sine Iota, ut in V. L., quae deinde redit, tacente Stp. Th. in hanc partem, etiam de Lat. Bg. ad subst. συγγ. (ap. G. Th. cum Gr. n.) sed notionem saltem tenente 1, 698. i. in v. πρ. „eadem metaph., qua Lat. *obtendo* et *praetendo*, pro praetexo" e Bud. C. 631, 44., qui l. 49. rectionem cum acc. rei refert ad notionem aliam pro *prae me fero*, quae tamen conveniat ad sensum, cf. 1, 9, 13. e., ut nec differt illa l. 14. pro *cito* s. *allego*, cf. Stp. l. l. 697. D. e Dem. 258, 23. sine Ind., ubi tamen habere potest aliam sententiam, ut in Ind. Xen. Cyr. Z., cf. Vs. ed. Harl. pro Cor. p. 242. i. D'Orv. Ch. p. 602. i., Ind. Sb. (qui hinc cum Bg., deserto P.,) R. Or. V. 4. cum V. 3. p. 397. e. 601. e. et V. 1. An. ad Cas. Dion. p. 12. m. l. 47. Suid. 3, 176. i., cuius προτεινομένους, a Rs. ap. Dem. 341, 15. servatum, videtur glossa ex 1456, 17., L. Ern. „in med. — 2) proiicio, (mihi s. in usum meum,) clypeum scil. — tegendi corporis causa; unde — 5) praetendo, obtendo, praetexo — 9) commemoro, in ore semper habeo" s. simpl in ore fero, i. prae me fero, profiteor, profero, etiam scripto, ut nostra *vorschützen* s. *vorwenden*, pro *vorgeben* s. *vorbringen*, cf. Herodt. 301, 76. Ind. Xen. 'Αιβ. Mor. et Cyr. cum Bach., R. Or. V. 7. Is. 8. And. et Din. it. Dem., sed ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. in act.

λόμενοι, καὶ τὴν ἀπ' Αἰνείου [e] τοῦ Φρυγὸς εἰς αὐτοὺς διαδοχὴν καταλέγοντες. κομισθὲν

guinitatem praetendentes, et inde ab Aenea Phryge succesfionem in ipsos recenfentes. 10.

e) Αἰνίου B. 2. Ox. cum Par. 2. mendofe.

„pro obtendo et praetexo, — etiam ad veram caufam fignificandam, (ut h. l. forte etiam,) *facti* ignorationem *praetendere*, i. allegare, proferre" fed in *obtendo* etiam cum Gr. n. med., quo de tantum obiter in Libb. de V. med. 1, 44. i.

τὴν ἀπ') Sch. „ἀπὸ cum gen. notat — generis ortum ab aliquo, — Αἰν. — viri *Phrygii*, — κ. dictitantes *fucceffionem*" cui fubft. dat Nofter duplicem praep., ubi et defit particip. οὖσαν et gen. τοῦ γένους, alibi diferte adiunctus, 1, 2, 3. m. 2, 3, 9. m., ubi fimiliter affinitas illa cum Aenea de uno, ut hic de toto populo; verfante Bg. levere, praeter ordinem mutatum in εἰς αὐτ., (ubi aeque, ac §. pr. e., procedebat Lat. pron. perf. reciprocum,) et praeter additum *inde*, quod, cum pr. *a* fimul pofitum, quid fit, non explicant G. Th. v. e. et Hor. Turf. p. 423. m., nifi quod dicit „*inde* ad tempus referri" et Gs. praemittit locis quibusdam „*inde*, pro deinde" nefcio, an pro *deinceps*, in continuatione, ferie et ordine; ut Niz. fine explic. tantum affert *deinceps* inde *multi*, ubi fit pro ab eo, five tempore, five homine; nihil etiam profuturis huc Indd. Ern. Liv. et Amm. M., ubi et „*inde* temporibus *prifci*" ubi pro fimpl. pr. *a*, refutatque fententiam Hor. T., cum diferte adfit nomen *temporum*, de quibus non folis dici, monftraverit vel hic Bg. cum perf.; ut ftatuerim, *inde*, fi folum ftet, fine praep., et cum abl. aliquo fubft., valere i. q. praep. *a* f. *ab*, fin cum iisdem praepp., effe noftrum *von — her*, it. *von — an*, de re et perf. folenne, it. *von — auf* de re tantum valens; quod et procedit, fi in illis locis, ubi folum ftat, ellipfin famas iftarum praepp., cf. 1, 7, 5. m. ad ἀναθ., tenente Stp. Th. ad v. κατ. in med. tantum Lat. Bg., per quod variatur pro καταριθμεῖν 1, 6, 3. m.; unde fortaffis ap. Hef. 2, 173. m. καταλέξας, — καταῤῥυθμήσας, legas καταριθμήσας, cf. Suid. 2, 257. e. Ael. V. h. 12, 31. i. R. Or. V. 6. et Bud. C. p. 926., hic ut fit, generis fui feriem ab Aenea inde enarrare, ac demonftrare, fe ab Aenea ortos effe, idque per feriem longam et generationes fingulas; quale quid propofitum fuit et Livio 1, 1—3., fed ut h. l. omne pondus fuerit in nomine τοῦ Φρ., quod et Lat. praedicant, v. c. Prop. 4, 1, 2. Phrygem *Aeneam*, cf. G. Th. v. *Aen.*, ubi et cum Sch. fyn. *Phrygius* e Virg. Aen. „12, 579." ubi nihil, nec in Ind. Heyn., fed tantum ib. v. 75. Phrygio *tyranno*, et v. 99. femiviri *Phrygis* cum V. L. *Phrygii*, quae funt eadem cum iftis *Aeneas* Troianus, *Troius* et *Tros*, cf. G. Th. l. l. et Heyn. Ind. it. v. 723. et 166. Aeneas, *Romanae* ftirpis *origo*, cf. Exc. ad Ovid. v. 250.

κομισθὲν) Quinque Romanorum naves quinqueremes aderant *Stroth.* cf. Liv. 29, 11. i., fed in una tamen harum modo deportatum illud fimulacrum, cf. Liv. 1, 11. m., cuius verbis Lat. *deportari* et *ad urbem* 29, 11. m., ut vicinioribus, etiam hic locus erat, quanquam comp. cf., fed et fimpl. *portari*, cf. 1, 6, 17. m., pro Bg., partim e P., qui tamen e Liv. l. l. duxerit, *quum Romam* deam *devexiffent*, praeeunte Stp. Th. 2, 319. F. i. aliunde „κ. porto, fero, veho" quod poftr. fane huic loco

δὲ ἐπὶ νεὼς τὸ ἄγαλμα, καὶ γενόμενον ἐν ταῖς τοῦ Θύμβριδος ἐκβολαῖς [f], (ταύταις γὰρ

Vectum autem navi simulacrum et delatum ad ostia Tiberis: (his enim vice por-

f) In Ms. Ba. signa () desunt, ubi modo commata stant. *Mart.* Parenthesis signa, hic iterum necessaria, ob γὰρ et rectionem verborum aliam, absunt modo in A. cum B. 1., ut post ῥωμ. comma est modo in A.

aptum, cum proprie de navi dicatur, cf. G. Th., etiam cum praep. ib. in subst. 403, 96. *num* in *iis* navibus *Diagoram* vehi *crederent*; e P. omittente Bg. praep., sed Sch. etiam hunc locum subiiciente notioni „*in*, super loco" cf. 1, 8, 8. m. et de praep. ἐ. cum gen., pro dat., in quiete, Stp. Th. Ind. Dem. cum Xen. Z. Pol. ac Cyr., sed de gen. νεὼς Attico, ut putatur, Stp. 2, 997. e. sine Ind. Thuc. et Dem. ex 894, 11. 27. etc. Greg. de dial. §. 24. p. 27. Moer. p. 265. Suid. 2, 611. m. Hes. 2, 674. i.

γενομεν. λ.) Ab Herodi. et Θύμβρις dr., ut h. l., et Θύβρις 5, 8, 19. Straboni est Τίβερις v. p. 160. In Rutil. v. 180. *Tybris* editur. *Leisn.*

Etiam Sch. simul „Θύβρις s. Θύμβρις, *Tyberis*" quo de nomine alibi magis necessario; notante Leisn. ad ἐκβ. in m. Ox. „A. de mundo p. 45." ubi Sb. Ind. hinc reddit cum Bg., sed Stp. Th. 1, 677. F. m. sine numeris „P. ap. Herodi. interpr. *fauces*" quod sit h. l. et 4, 9, 17., sed 6, 5, 3. e. *egressus*, cf. Bud. C. 600, e. Ind. Thuc. cum Ern. Polb. Hes. 1, 1128. N. 24., et ap. G. Th. cum Gr. n. „Virg. Tiberina *ostia*" quae est formula per adi. nostrae synonymica; ducente Bg. partim e P. Lat. ad v. γεν., ut sit pro venire, cf. §. 3. i. et 1, 9, 23. i., quocum variatur in praep. ἐν, pro εἰς, cf. Stp. Th. 1, 826. D. e. E. m., cuius locus primus patitur tamen vulgarem notionem, et hic non incommodam, *cum* esset *in* s. *adesset*, qui deinde tacet in pr. ἐν cum verbis, motum ad locum habentibus, qua de v. Suid. 1, 735. m. 758. e. 733. i. Hes. 1, 1209. N. 9. 1266. N. 26., ad Thuc. p. 454. N. 54. cum Abr. Dil. p. 416. m. Per. ad Ael. V. h. 4, 18. i. Ern. ad Xen. Mem. S. 3, 2, 3. e. Vig. p. 587. e. Krb. L. N. T. v. ἐρχ. p. 259. Nr. 5. et v. ἐν p. 220. e. Nr 2. p. sq. i Nr. 4. Ind. Ael V. h. v. εἰς e. it. v. ἐν m. ex 1, 16. e. p. 26. i. et in hac quoque Luc. i. Xen. Z. Pol. i. cum Cyr. e. Nr. 5.

ταύταις) Severior Sch. in v. „ἐχρ. utebantur *faucibus* pro *portubus*" servata praepositione, quam Bg. e P. mutat in abl. subst. syn., ap. G. Th. modo „loco, tanquam" (cf. Hor. A. P. v. 304.) qui nec tenet quid in v. *uti* et *pro*, ut Stp. Th. novit formulam totam modo in v. θυμίαμα 1, 1626. C. m. e Diosc., sed v. χρ. 4, 588. G. tantum cum syn. ὡς, cf. Ind. Xen. Z. Cyr., quibus par aliorum formula in v. χρ. cum pr. εἰς, (et nostratibus nota,) it. cum dat. s. abl. nudo, cf. 1, 8, 1. e.. e quibus Lat. usurpant has, Sall. Iug. 31, 23. sociis *vestris* veluti *hostibus*, hostibus *pro* sociis *utuntur*, coniunctis simul duabus, e praep. et particula *veluti*, Gr. ὡς, cf. Cort. e Ter. Andr. Pr. v. 14., ubi Westh. e Cic. Off. 3, 14. *licere* uti *Canio* —, ut *suis*, quod est severum illud Gr. ὡς, cf. ad Sall. Iug. 61, 3. eorum *perfidia* pro *armis* uti *parat*, Cort. „pro *armis* est loco armorum" sed ap. Thuc. 469, 52. ἀντὶ λιμένος κλειστοῦ, *portus* conclusi *loco*, et in rem Cell. Not. o. a. T. 1. p. 504. m. s. 4. „*Tiberis* — gemino *ostio* infra urbem Tyrrheno mari infunditur, (p. 634. m. s. 359. sq.) *ad*

ἀντὶ λιμένων ἐχρῶντο Ῥωμαῖοι,) ἔστησε δὲ θείᾳ δυνάμει τὸ σκά- | tuum utebantur Romani) stitit divina virtute lembus. Diu

g) Ms. Ba. ἔστη δὲ θείᾳ λ., sed in ed. Ing. θείᾳ λ. v. N.

ostia *descendimus* Tiberina, *quae* gemina *sunt.* — Divisum — flumen dextro alveo *portum* Romanum perfluit, sinistro Ostiam — praeterlabitur. — Portu hoc priscos Romanos usos esse, sed natura facto, non est, quod dubitemus etc." qui non respicit huc, nec postea profert aliquid in sententiam Burm. ad Ovid. v. 291. (cf. Exc.), quasi eo tempore unum modo Tiberis fuerit ostium, contra quam et hic Nostri locus sit, nisi quis plur. ἐκβ. et λιμ. pro sing. sumat.

ἔστησε) P. interpretatur, (confestim *divina* quadam *vi* navigium *substitit,*) quasi legerit ἔστη. Sed tum praecedere deberet κομισθέντος δὲ τοῦ ἀγάλματος et γενομένου λ. *Steph.* De navis miraculo isto meminit et Val. Max. l. 5. c. 4. et Aur. Vict. in V. Ill. c. 46. *Sylb.* Nihil de hac re commemorat Livius. *Stroth.*

De re quidem ap. Val. M. potius est s. 6. Vestalis aliud factum, et 8, 15, 3. modo de Scip. Nasica, sed ap. Liv. 29, 14. e. obscure tamen aliquid, *Claudiae* Quintae *insigne est nomen*, rel., cf. Exc., sed clare ap. Ovid. Sil. et Vict., cf. ib., e quorum narratione navis haeserit in limo, sed soluta sit a Claudia, quo facto demum Scipio cum nave venerit, qua deam acciperet; qua ratione nec Livius repugnet; quanquam nec Silii modus displicet, ut, postquam deam accepisset Scipio nave, haeserit deinde navis. Sed alterum de lectione haud paulo gravius; ubi primo Bg. sequitur P. aperte, cum nominativus *lembus*, (G. Th. „λέμβος, navicula brevis et velocissima") faciat, ut v. *stitit* sit i. q. constitit, stetit, non amplius cucurrit et motus est; cf. G. Th. v. *sisto* 462, 78. sqq. „sistunt *amnes*, i. stant s. sistuntur, non praefluunt. Pompon. Sab. exponit *sistunt*, subaud. suos cursus" s. potius pron. *se*; unde sit pass. *sistuntur*; quia act. cum pron. recipr. mutari potest in pass.; e qua Vs. sane requiruntur in prioribus genitivi conseq., ut Stp. vidit, immemor tamen tum, dari etiam nominativos absolutos, pro illis gen. conseq. valentes, quo de genere enallages s. antiptosis tetigimus 1, 8, 2. i. ad ἐπιστήσας particip. solum, quod hic fuerit cum subst. simul, quo de utroque v. Kust. ad Suid. 2, 29. N. 5. et ad Arist. Plut. v. 277. Per. ad Ael. V. h. 2, 11. i. 10, 18. p. 672. N. 3. cum Ind. v. *nominat.*, Abr. ad Aesch. 1, 170. e., ad Luc. 3, 420. b. sq. 611. N. 35. Valck. ad Eur. Phoen. v. 292., ad Xen. Ern. Mem. S. 1, 3, 2. 2, 2, 5. cum Bach. Oec. 17, 2. e. et Symp. 8, 34. Koen. ad Greg. p. 33. N. 60. Hoog. ad Vig. p. 339. N. 15. Fisch. ad Well. p. 316. e. Ind. Z. Xen. Cyr. et Bach. v. *nominat.* Verum huic interpretationi videtur adversari observatio illa in L. Ern. et N. T. Krb., cum v. ἵστημι neutralem habet significationem, pro stare ac subsistere, tantum in perf., plusq. et aor. 2., sed activam, pro statuere, locare, sistere, modo in rel. temporibus, praes., impf., fut. et aor. 1., qui cum h. l. extet in vulg., efficit, ut κομισθ. τὸ ἀγ. sumatur pro nominativo legitimo et τὸ σκάφ. pro acc., ad hunc sensum, *simulacrum*, *in navi vectum*, *sistit navem*, i. cohibuit, ut Sch. „aor. 1. substitit *navis*, P., qui, ut Stp. putat, legit ἔστη. Rectius, ex usu huius temporis, *sistit navim*, quem sensum etiam contextus suadet" tacente Stp. in v. ἵστ. tum hinc, tum de temporum illius v. notione iusta, qui tamen et ipse in m. P. statuit

φος. ἐπὶ πολὺ [h] δὲ πάνδη- 11. autem universis Roma-

h) ἐπιπολὺ sic una voce hic in edd. omnibus, etiam Chr. Stroth., it. Mss., cum taceant Excp., secus ac §. 5. i., v. N.

aor. 1. vim act. „*divina* quadam *vi* fecit, *ut* subsisteret *navigium*“ forte respiciens sua in Th. 1, 1732. C. e. „ἵστημι, *sisto* — in altera signif., qua dr. *aliquis* sistere *cursum* (rei s. pers.) unde et inhibeo s. reprimo redditur.“ Cumque (tacente Sb. Ind. ubique) nec mihi aliunde quid de aor. 1. notione neutrali constet, idem vero tempus e vulgari significatione commodam edat sententiam, in primis, ad dat. s. abl. modi θ. δυν. assumto aliquo pron. possess., v. c. θείᾳ ἑαυτοῦ δυν., *divina* vi *sua*: nondum equidem lectionem vulg. dimiserim, de lect. Ms. haec habens. Primo ibi vox vulgata comparet divisa in duas; quae res, ut et contraria, cum duae voces coaluere in unam, saepe accidit, quia in Codd. omnia una scribebantur serie, ac deinde, quae separanda essent, pendebat a librariorum opera, et vel stultitia, vel prudentia, quae interdum non sufficiebat, ubi litterarum quaedam similitudo posset decipere; ut h. l. pro ἔστησε facile ἔστη δὲ ortum sit; cuius novitatis sensus facilis est, quoad verbum, cum aor. 2. ἔστη habeat vim illam neutralem, pro stetit, constitit, non ulterius processit, haesit loco ac cohibitus est lembus; quae est adeo ipsa lectio Bg. et P., cuius insuper adv. *confestim* aliquis videat in Ms. δὲ, si ille interpres pro eo habuerit in suo δὴ, saepe cum δὲ confusum, quod 1, 7, 1. i. reddit per syn. *repente*, forte δὴ pro adv. temporis sumens *iam*, quod G. Th. diserte explicat „statim, mox, confestim.“ Utque ibi, sic h. l. δὴ fuerit in apodosi aliqua post particip., ac fecerit, ut pr. κομισθ. τὸ ἀγ. accipiamus pro gen. conseq., quales ibi diserte in τῆς δὲ ἐξ. διαγγ. E quo ἔστη δὴ fluxisse ἔστη δὲ Ms. potuit, sive per lapsum, sive sic, quod essent alicui librario molestae syllabae tot eiusdem soni ἔστη δὴ θείᾳ δυν., quanquam et contra δὴ potuit oriri e δὲ, cum, sicut δὴ in apodosi et post parenthesin valet Lat. *igitur*, s. *tum vero* s. *tum*, ut Lat. *iam*, cf. 1, 7, 1. i., ita et δὲ, ut Lat. *vero*, pro iisdem accipi queat, cf. Bud. C. 1300, 37. Stp. Th. 1, 913. D. m. Abr. Dil. Th. p. 780. m. Koen. ad Gr. p. 33. N. 58. e. Dev. p. 100. m. Vig. p. 527. Nr. 25. Ern. ad Hom. Ἰλ. η, 148., quantumvis renitente Hoog. in Op. p. 253. m. sqq., ut de Lat. *vero* Hor. Turs. p. 454. i. e Ter., ubi N. tacent, aliorsum inclinante G. Th. cum Corr. ad Sall. Cat., v. Ind., at de Lat. *ig.* et *itaque* Ind. Corn. N. Cort. Sall. Cl. Cic. et Hor. Turs. p. 383. Nr. 4. E quibus patet, opinor, cum ambigua res sit Ms. Ba. et P., sed Mss. rel. maneant in lectione vulg., Critico nihil hic licere, nisi ut novam in Nota subiiciat. Politianum quidem adiuverint, sed et deceperint, praeter Vict., (v. ad §. sq.) etiam poëtae in Exc., Ovid. v. 300. 303. it. Sil. v. 24. nominatim *subsistit*; tenente recte Stp. Th. in σκ. „generalius navigium, (ut P.) navis“ cum Noster ponat pro eo §. i. νεὼς, §. sq. i. τὴν ναῦν, it. deinde ἡ ναῦς, §. 12. e. τῆς νεὼς, mox τὸ σκ. iterum, sed §. 13. ἡ ναῦς rursus, ut Lat. scriptores cum Liv. *navem* usurpant hic, cf. ad Stp. in syn. σκάφη Suid. 3, 326. m. Hes. 2, 1204. m. 1403. m. Phil. in Flacc. p. 759. C. m. σκάφους cum P., sed D. m. ἡ ναῦς.

ἐπὶ πολὺ) Sch. in praep. post divisum ἐ. π. „pro quo et una voce utitur 1, 11, 11 et 3, 15, 3.“ quasi vero Herodiano debeatur haec scriptura, nec potius librariis, cf. §. 5. Stp. Th. 3, 482. C. sqq. et Praef. ad

μεὶ τῶν Ῥωμαίων τὴν ναῦν ἐφ- nis navem trahentibus, re-
ελκόντων, ἀντεχούσης τῆς tinente limo, non prius na-

Thuc. ad 328, 83. „veterior fcriptura, opinor, ἐπὶ π." fed de noftro more 1, 1, 1. e. ad οὐχ ἡκ.

πανδημεὶ) Refponfum erat ab Apolline, ut, qui vir optimus in civitate effet, deam acciperet. P. Corn. Scipio, Cn. filius, optimus iudicatur. Is, ut Liv. ait l. l. c. 14. *cum omnibus matronis Oftiam obviam ire deae iuffus, eamque de nave accipere*, rel. *Stroth.*

Huc maxime pertinent, praeter Gr. D'od. S., in Exc. data, etiam eiusdem Liv. l. l. paulo poft, *omni effufa* civitate *obviam*, et deinde *populus frequens*, et Ovid. v. 293. Exc. poëticum, *omni* eques *mixtaque* gravis *cum* plebe *fenatus*; verfante Bg. aliter hic, quam 1, 7, 4., ut adv. πανδ. in adi. mutet, ad feq. cafum nominis accommodatum, expreffo tantum adi. πᾶς, fed neglecto fubft. δῆμος, cf. Xen. Hell. Mor. et Stp. Th. 1, 972. C. i., tum Sch. in „ἐφ. attrahentibus *navim* ad eam promovendam" quo compof. Lat. redditur etiam ap. Poll. 1, 124. e. Bud. C. 434, 27. Stp. Th. 1, 1194. D. aliunde, Ael. V. h. 1, 7. m. p. 12., ubi Ind. cum Bg. e P., (fed omiffo adv., libere addito,) ut Hef. 1, 1543. m. ἐφέλκυσον, ἕλκυσον, fine N., ap. G. Th. in Sch. cum Gr. n. „ad fe trahere" h. l. verfus fe e limo; quale adiunctum diferte habet in Geop. med. ἐφελκόμενον εἰς ἑαυτὸ, in *fe* ipfam *attrahens.*

ἀντεχούσ.) retinente *limo*. Eandem caufam, cur navis ftaret immota, Ovid. Faft. 4, 299. profert. (v. Exc.) Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. (f. 50. v. ib.) *repente*, inquit, *in* alto *ftetit*. Quae vox in *alto* nempe augere Schotto miraculum videtur. *In alto* eft enim in profundo falis loco. Suet. Tib. 2. et *vado* Tiberino *extraxit*. Sed Schottus ait: quid mirum, fi in vado fteterit. Liv. 29, 14. in *oftio* amnis *Tiberini* id accidiffe tradit, ut Herodianus, ubi vadum fuiffe quis credat? Adde, adverfo flumine id accidiffe. Neapolis ad Ovid. l. l. ait, hiftoricos id defectui oftii Tiberini tribuere. Sed in his videtur auctor nofter effe. Is igitur Schottum nihil adiuvat. Sed ad Schotti crifin infirmandam nihil aptius loco Strabon. ex l. 5. p. m. 160. Ὠστια, πόλις ἀλίμενος, διὰ τὴν πρόσχωσιν, ἣν ὁ Τίβερις παρασκευάζει, πληρούμενος ἐκ πολλῶν ποταμῶν. παρακινδύνως μὲν οὖν ὁρμίζονται μετέωρα ἐν τῷ σάλῳ τὰ ναυκλήρια, etc. *Oftia, urbs importuofa ob aggeftionem limi, quae fit a Tiberi, multis impleto amnibus. Itaque non fine periculo naves fublimes in aqua fluctuant*, ad quem locum v. tamen Caf. p. 91. Burm. ad Rutil. 181. *Ovidius*, inquit, de oftiis, quae fubierat navis, Cybelen advehens, egerat v. 291. Nunc vero fubierat iam adverfas Thybridis aquas, et ad vadum limofum pervenerat, quo navem ftantem et haerentem protraxerant. Et tunc demum Claudia expedit navem, et trahit usque ad fluxum, qui non poteft *oftia* dici. Nam longius iam adverfo flumine *proceffirat*. Haec obfervatio oppofita eft Caftalioni. Vide igitur et lege. Sil. 14, 24. *Leisn.*

Suet. et Rutil. loca v. in Exc. Res ipfa vix videtur fatis dirimi poffe, et Aur. Victor erraffe, remque auxiffe fupra fidem. Sch. „refiftente *limo*" quod membrum omifit P., ubi ad v. ἀντ. expleas cafum pron. αὐτήν, e pr. τὴν ναῦν, ap. G. Th. in fubft. Bg. noftrum Gr. ἰλ., quo de cf. Ind. Luc. et Xen. Bach. cum Suid. 2, 115. e. 1, 442. m., non coll. ad Hef. 2, 43. m.

ἀνέσπασε) Ms. fimpl. pro compof., ut alias, librario debetur vel per

ἰλύος, οὗ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε [i], πρὶν ἢ τὴν ἱέρειαν ἐνεχθῆναι [k] τῆς θεοῦ, ἥτις [l]

vigium subvectum est, quam sacerdos deae adduceretur, quae Vestalis erat. Hanc

i) Ms. Ba. ἡ ναῦς ἔδραμε λ. v. N. k) Ms. Ba. ἀναχθ. v. N. l) Sic una hic voce per edd. omnes, secus ac §. 2. m.

omissas primas litteras, ob pr. similes, vel per glossam; reddente Sch. „recurrit, *rediit*, ἡ v. navis *permota est*" in postr. fere cum P., quem et Bg. deserit, nisi quod pass. servat, ap. G. Th. „sursum vehere s. advehere, (s. simpl. vehere,) — *levibus* biremibus *flumine* adverso *subvectum*, — subvehere *naves* amne *contrario*" tenente Stp. Th. modo notionem pro „*recurrere*, i. retrorsum currere" quae hic sufficit, si sensus est, e limo navis retracta est, atque adeo inter retrahendum retro ivit, cf. §. sq. e.

πρὶν ἢ τὴν ἱερ.) Haec virgo Claudia vocatur Ovid. Ponto 1, 2, 143. Suet. Tib. 2. Plin. 7, 35., ad quem locum Harduinus ait, hanc feminam Valeriam vocari Diodoro in Exept. p. 382. Vestalem fuisse, dicunt etiam Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. Sidon. Apoll. Carm. 24, 41. et alii, quos Savaro ibi laudat. Alii virginem simpliciter vocant, alii matronam, alii mulierculam, v. Drakb. ad Sil. 17, 33. sq. *Leisn.*

Cf. Exc., sed ut de nomine mulieris rem incertam putem mansuram, ut et illam V. L. in verbo, cum in Ms. ἀναχθ. alio compos., ut alibi, lapsus esse possit in litteris, vel glossema, vel et vera Nostri lectio, proferente Stp. Th. 1, 67. G. i. v. ἀνάγειν tantum ex aliorum sententia pro Lat. *adducere*, a Bg. hic diserte posito, ut a Sch. v. φερ. e. „*donec* ea *adduceretur*" nec repetente hanc notionem L. Ern., cum tamen sic reddatur non tantum in L. N. T. Fisch. et Krb., sed etiam in Ind. Xen. Cyr. Z. et ap. Abr. Dil. Th. p. 553., cf. alio sensu de nave Ind. Xen. Bach. Contra in vulg. ἐνεχθ., derivato, ut vulgo fit, a Stp. Th. 4, 872. F. e. a φέρεσθαι, per ἐνέγκω, nihil ib. p. 80. e. simile profertur, et p. sq. E. notio v. φέρειν, pro compos. Lat. *afferre*, modo de re, nec de pers., ut hic, ubi debeat sane φέρεσθαι ad sensum esse i. q. Bg., ac pro apportari, v. c. in lectica, s. advehi, ut curru, cum Stp. ad m. P., i. universe arcessi, juberi venire, quo tendit P., ut φέρειν, pro Lat. *adducere* affertur in L. N. T. Fisch. p. 1110. e. de pers., etiam act. Lat. *afferre* ap. G. Th., cum et pass. extet in Ind. Liv. Ern. ex 2, 36. e., ubi T. Atinius, *in forum* ad *consules* lectica *adfertur*, aegrotus, pro quo mox *delatus* in *curiam*; per quam analogiam lectio vulg. se tueatur adhuc, a Bg. fortassis expressa per affine Lat. ob perspicuitatem et Lat. istius usum frequentiorem; nisi et ipse legit cum Ms. corrigens, quanquam sine N. et signo futurae N. solenni. Ego quidem, ut vulg. v. ducere soleo ab illo ἐνέγκω, sic non repugno, si quis sumat thema ἐμφέρειν cum Ind. Xen. Cyr. Z., ubi ἐνεχθεὶς in textu. Caeterum Sch. in „ἱερ. sacerdos femina" sed Bg. simpliciter e P., non tenente Stp. Th. hoc subst. cum accentu nostro, sed cum altero in penult., cf. ad Poll. 1, 14. N. 93. Thom. M. p. 470. Moer. p. 191. Herodian. Gr. p. 458. i. Thuc. p. 316. N. 16. Luc. 3, 298. N. 32. R. Or. V. 5. p. 252. Suid. 2, 93. e. Ind. Fisch. Aesch. et Pal. cum Luc. et Dem., sed de πρότερον — πρὶν ἢ ad 1, 14, 9.

ἥτις τ.) Forte ἥτις καὶ τῆς Ἑ., *quae* eadem *Vestae* quoque *sacerdos* erat.

τῆς Ἑστίας ἦν [m]. ταύτην ἔδει 12. oportebat virginem ma-

m) Ms. Ba. ἑστίας ἦν ταύτης. ἣν ἔδει λ., Ms. Ve. τῆς Ἑστίας ἦν ταύτης. Ὃ ἔδει λ., sed Ms. Vi. Ἑστίας ταύτης· ὃς ἔδει λ. v. N.

Reisk. Iam ad Chrest. notavi, suspecta mihi esse verba ἥτις τ. Ἑ. ἦν, quae scholium esse puto. Simile tamen huic loquendi generi illud est ap. Palaeph. c. 49. (§. 2.) ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεὸς, Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεόν. Liv. vero nihil de Vestali, neque de nave, per eam attracta narrat, sed modo dicit: *matronae primores* rel. *Stroth.* Subvecta mihi videntur verba ἥτις — ἦν, sicuti articulus τὴν ante ἱερ., qui vel abesse debebat, vel pro eo legi τινά. Forsan Herodianus matrem deum confundit cum Vesta, quod saepe factum est; et deinde aliquis, qui id animadverteret, addidit ἥτις — ἦν. Liv. certe nihil de Vestali narrat, neque de navi, per hanc attracta, sed *matronarum* modo commemorat Claudiam Quintam, quae simulacrum illud e navi acceperit 29, 14. Quodammodo similis huic nostro locus Palaeph. adest c. 49. — in Chr. *Idem.*

Primo, cum haec verba sint, praeter edd. non modo in Mss., tacentibus Excp., sed etiam in P. „donec *Vestalis* sacerdos *adesset*:" non videntur eiicienda, si commodam edant sententiam, quae deinde e Rsk. coniectura, καὶ intrudentis, (quod P. non refert,) vix procedit, cum existat, *adductam* esse *sacerdotem* eius *deae*, puta Cybeles, *quae* sacerdos *et* s. *simul* esset *Vestae* sacerdos; quae repugnant historiae et antiquitatibus, cum deae Cybeles, ut in Phrygia, sic Romae non fuerint sacerdotes, nisi Galli ac Phrygii, cf. libros superantiqq. et diserte Dion. H. S. T. 1. 91, 19. sqq., sicut Livii illa 29, 14. e., ab *sacerdotibus* deam *accepit*, videntur eo pertinere, ut sacerdotes Cybeles, Galli, e Phrygia simul cum dea profecti Romam, in manus veluti cum tradidissent eam Scipioni, Romae inde ab eo tempore manserint atque sustentati sint: cum contra neque tum deae Cybeles sacerdos femina Romae fuerit, quia primum eo deportata est atque adscita, neque etiam postea Vestalis memoretur, quae simul fuerit sacerdos deae Cybeles; quanquam novi, Vestalium fuisse aliquam curam in asservando Palladio et Ancilibus, quae pignora imperii coelo delapsa credebantur, ut Cybeles illud simulacrum supra quoque §. 8. m. ad μενεῖν a Leisn. pignoribus istis annumeratum. Cumque Vestales diu iam ante Cybelen in urbe essent et curam haberent tutelamque arcanorum talium: forte propter id ipsum ad eam aliquam id muneris delatum est, ut arcessita deam, in limo haerentem, solveret atque exciperet. Nam Vestalem aliquam id fecisse, cum alii dicunt, tum Nostri haec verba clare demonstrant, undecunque ille hanc suam duxerit sententiam. Nempe τὴν ἱερ., ἥτ. τ. Ἑ. ἦν, Noster per ambages dixit, pro brevi τὴν ἱέρειαν τῆς Ἑστ., ut bis est alibi infra; cuius periphrasis ratio est haec, ut pro gen., qui est cum subst., sumatur pron. relativum et v. subst., idque cum gen. construitur, ducta illa e Lat., cum v. c. dixerit Cic. Tusc. Qu. 1, 44. m. s. 105. corpus, *quod* fuerat *Hectoris*, pro corpus Hectoris; cui generi simile illud est, cum pro subst. et adi. ponitur subst. quidem etiam, sed adi. annectitur verbo subst. et pronomini relat., sed eodem casu; in quam rem v. aliquid in Ern. Rhet. §. 386. e., cum v. c., pro *amor summus*, dicas *amor*, qui *est* s. *sit summus*, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 10. i. ἱππικὸν δὲ σοι, ὅ περ κράτιστον, λ. i. e. ἱππικόν ...

παρθενεύεσθαι [n]. αἰτίαν δὲ [o] nere, crimen autem stupri susti-

n) Colon hic in Ox. cum Par. 2., sed comma in rel., et tacite quoque in Mss., ut clare in Ms. Bg., v. N. o) Solae Ing. δὲ, sed δὴ rel., etiam Mss. adeo, tacentibus Excp., v. N.

κράτιστον, unde fluxit hic P. „Vestalis *sacerdos*“ qui, ordine inverso, pro *sacerdos Vestalis*, mutavit genitivum subst. s. nominis proprii in adi. affine, et adeo *sacerdos Vestae*, subst. duo in regimine in adiectivum et subst.; sicut contra G. Th. v. *flamen* 682, 40. „*dialis*, — qui Dionis est“ subst. et adi. per periphrasin illam explicat. Sed P. per illam brevitatem suam oppressit simul gen. τῆς θεοῦ, quem Noster a suo subst. τὴν ἱερ. divulsit non modo propter vincturam orationis, sed, pro libertate scribendi et sua abundantia quadam, adiecit etiam, cum abesse commode posset; ut in addito articulo τὴν ad ἱερ. aeque non haerendum, ac in altero τῆς ad θεοῦ, cum in hoc genere nihil certi sit; sed in genitivo τῆς Ἑσ. proprie e pr. τὴν ἱερ. repeti debet ἱέρεια nominativus, ut Rsk. bene intellexit. At modus Bg., e Stp. ad m. P. ductus, liberior est, mutans ille quidem gen. subst. s. nominis proprii etiam in adi. affine, sed retinens idem pron. relat. et v. subst., quanquam ab hac parte extrema vicinior; cf. de eius τὶς, post ἥ oppresso, §. 2. m., praeeunte Stp. Th. 2, 1503. D. i. „ἥ τις, quae“ sic divisis vocibus, sed inconstanter, cum ib. antea et mox iterum copulet, cf. Bud. C. 77, 36., in quo non sim ego severior; quanquam hic soleo reddere τὶς per Lat. *quidem*, sensu restringendi, ut ἥ τις sit i. q. alias ἥ γε s. ἥ περ s. Hom. ἥ τε. Neque opus fuerit, ad Bg. rationem corrigere ἥ τις Ἑστίας ἦν, quasi articulus τῆς e pr. τὶς simili repetitus sit, cum e lectione vulg. idem sensus elici queat interpretandi praesidio illo mitiori. In Palaeph. quidem loco nihil adiumenti video, cum ibi sit tantum repetitio subst. ἡ θεὸς — τὴν θεὸν, loco cuius postremi proprie poni debuit pron. αὐτὴν, quo de genere, etiam in libris sacris obvio, cf. Markl. ad Max. Tyr. p. 672., ferente Sch. modo aliquid in „Ἑσ. Vestae deae“ ut Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

ταύτην) Cod. Ve. inepte ἑστίας ἦν ταύτην. Ὃς ἔδει. *Stroth.* In Cod. Ve. est — inepte, nisi forte legendum ὡς. Nam haec particula mox ab eodem abest; in Chr. *Idem.*

Mss. res mihi sic habere videtur, ut primo, cum proximum ὡς abesset, aliquis id in marg. posuerit, quod deinde, vitiatum in ὅς, confusis ω et ο, ut saepe, in textum venit, cum prius esset τῆς Ἑστίας ἦν ταύτης ἔδει λ., sine distinctione, e serie Mss. vetusta, ac confusis ν et ς, ut alibi, in pron. ταύτης, quod cum sensu careret, aliquis pron. ἣν addidit, non curans, quid tum id ταύτης significaret, quanquam fortassis videns, externa specie ad pr. gen. Ἑστίας referri; nisi ταύτης sumebat, pro ἐκείνης, ut Lat. *illius*, pro notae ac celebris; quod tamen hic nemo requirat, cum lectio vulg. per se sit optima, et a P. quoque servata, conveniens cum Nostri more, ubi principia enunciationum cum pron. demonstrat. ponit, idque sine δὴ s. οὖν illativa particula, quarum postremam aliquis quaesiverit etiam in Mss. ἣν et ὅς, cuius tamen in P. nullum est vestigium, qui libere orationem Nostri iterum contraxit, sed et addidit adv., retentum illud a Sch. in „π. *virginitatem* perpetuo *servare*“ sed a Bg. (quocum Sch. in v. „ἔδ. *op. hanc*,“ alio tantum ordine) severe spretum, cum nec per se in v. Gr. inesset, et alibi tale quid diserte adiunctum reperiretur, cf. 5, 6, 3. e. μέχρι τέλους τοῦ βίου παρθ., unde P. hauserit, nihil

διαφθορᾶς εἶχεν p. ὡς μέλ- nebat. Tanquam subitura igi-

p) Ms. Ba. διαφθ. εἶχε. μέλλοντα δὲ λ., Ms. Ve. „ὡς μελλ. — μελλ. δὲ" sed Ms. Vi. „εἶχεν — εἶχεν — ὡς deest" v. N.

tenente Stp. Th., quam Bg. phrasin, sed huc respiciente Bud. C. 967, 4. per hanc Grr. nostrorum scripturam ac lectionem „ἐπιπολὺ — ἀνέδραμε πρινὴ — τῆς θεοῦ ἥτις — ἦν. ταύτην — παρθενεύεσθαι. . αἰτίαν δὴ διαφθ. — (additis,) παρθ. ἀντὶ τοῦ παρθενεύειν dixit, ut ex sqq. apparet. παρθενεύω enim sic dr., ut θαλαμεύω, in *thalamo* plurimum *versor*" quod non satis capio, nisi hactenus, quod med. pro act. positum; et, si nostrum v Gr. cum illo θαλ. comparetur, tunc debeat quis nostrum non a subst. παρθένος derivare cum Stp. Th. et L. Ern., sed a παρθενὼν, conclavi virginum; unde fortassis eiicias vim med. illam, ut sit, se continere et manere in virginum conclavi; in quo tamen usus loquendi defuerit; quanquam ad Eur. Phoen. v. 1631. παρθένευου, *fac* officia *virginis*, Schol. Valck. p. 550. diserte, π., ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρθενῶνι μένε, qui idem tamen p. 783. e. παρθένος δίαγε, et p. 755. v. 1271. παρθενεύειν τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν, unde Stp. tacite hausit, cf. Ind. Dion. Caſ., sed Dion. H. S. T. 1. 127, 33. de Vestalibus, post exactum annum trigesimum non nubentibus, παρθένοι μένουσι παρὰ τῇ θεῷ μέχρι θανάτου, quod tamen huc non plane convenit, ubi potius v. nostrum dr. moraliter et pro castitatem virginis servare ac se, ut virginem castam, pro quo deinde, per quandam variationem, εἰ παρθένος εἴη καὶ ἁγνὴ, ut hinc παρθενεύεσθαι explices, παρθένον εἶναι καὶ ἁγνήν.

αἰτίαν δὴ λ.) For. αἰτ. δὲ διαφθ. *Steph.* Si δὴ in sq. periodum transferatur, et ex eadem δὲ huc traducatur: aptior erit orationis cohaerentia. *Sylb.* Forte αἰτ. δὲ ἥδε φθορᾶς εἶχεν. *Reisk.* Caussam suspicionis et malae famae Ovid. reddit Fast. 4, 309. (sqq. v. Exc.) Lactant. 2, 7. (de orig. error. §. 12. m. ed. Cell.) *Claudiam* ferunt, *quae* semper *impudica* esset *habita* ob *nimios* corporis *cultus* etc. Similia v. ap. Liv. 4, 44. et 8, 15. *Leisn.*

Ad lectionem quidem constituendam nihil hic praesidii est in Mss. ac P., sed in Bg., qui Stp. δὲ clare ostendit, quod nec dubitavi statim edere, cum scirem, ista duo saepe confusa, sensusque sic posceret, qui in vulg. δὴ nullus est, quocunque accipias modo, contra in δὲ commodus, sive propria e notione, sive illa copulandi; estque hic iterum exemplum vetustae in scribendo rationis, enunciationes singulas per δὲ iungentis; unde post παρθ. non ita bona est distinctio minima, a Bg. quoque adhibita, ut maxima, quam et feci; quanquam, si quis in membro pr. ταυτ. ἐ. παρθ. assumat μὲν extrinsecus, saepe ante δὲ oppressum, etiam comma aut colon locum habet. Sed Rsk. emendatio ingeniosa quidem est, nec tamen necessaria, cum primo pron. ἥδε, pro αὕτη, quod finxerit Rs. e syllabis διαφ, potius mente tantum e pr. ταύτην alius casus repeti queat, deinde compos. subst. διαφθ. aeque recte habeat, ac simpl., cf. Stp. Th. „δ. — interdum ad eam corrumpendi signific. pertinet, quae cum verbo pro *stuprare* convenit, ut ap. Herodi. de quadam, αἰτ. δὴ δ. εἶχ." sic sine alia et auctoritate et Vs., quam explet L. Ern. „2) stupratio, vitiatio" quae Lat., ap. G. Th. sine Gr. et explic., potius videntur habere vim act., quam pass., quae h. l. in Gr. obtinet, cum corrupta est quaedam, vitiata, stuprata; cuius generis notionisque voce

λοιπὰ δὲ κριθήσεσθαι, ἱκε- tur iudicium, ſupplex petit a

cum Lat. carerent: delegit Bg. vulgarius, ap. G. Th. „μοιχεία, coitus venereus cum perſ., quae eo ipſo corrumpitur, virgine, vidua, marita-ta, mare“ ut in ſubiectis locis non ſatis evidens exemplum de femina, quae cum mare rem habeat, niſi fortaſſe ap. Plaut. Amph. 3, 2, 2. *ita me ſtupri a viro argutam meo*; pro quo Lat. ſuccurrat alicui et hoc, quo ipſe Victor in re noſtra uſus, v. Exc., ap. Gs. „*inceſtus*, ἄγος, συνουσία, βδελυρία, quaſi non caſtum et pudicum, — coitus, quo laeditur — religio, ut in Veſtali“ ſubiectis etiam locis, ubi videatur dici de fem. ac paſſ. ſenſu, ut Liv. ep. 63., cf. ad Nieupoort. p. 251, e. ſq. N. n), quorum Gs. Gr. poſtr. forte vitiatum eſt, pro βδελυρία, cf. L. Ern. Suid. 1, 426. m. Heſ. 1, 974. i. διαφορᾶς, ἔχθρας, βδελυρίας, unde fiat duplex gloſſa, διαφορᾶς, ἔχθρας, et διαφθορᾶς, βδελυρίας, cum hoc interpretamentum certe non conveniat in vulg. ibi διαφορᾶς, et iſta duo alibi quoque ſint confuſa, v. Rsk. ad Polb. p. 154. m. et Heum. ad Plut. de lib. educ. p. 54. m. „δ. etiam ap. Herodi. 1, 11, 12. ſignif. *corruptionem* virginitatis“ quae Lat. ſunt hic plane ap. Sch. in δ., ut Ind. Dem. modo novit de navi, cum et ibi extet ſenſu act. cum gen. perſ. 1113, 17. γυναικὸς δ., cf. 1135, 13. Tum Sch. in „αἰτ. falſo *arguebatur* violatae virginitatis, — εἶχ. habebat *cauſam*“ quam ſeveram formulam nec G. Th. tenet, nec hic probo, ſed ſubſt. αἰτ. aliam notionem Bg., cf. Stp. Th. 1, 1315. D. i. in v., ſed breviter modo „αἰτ. ἔχω, accuſor, (ablegans ad ſubſt. p. 247. e. ſqq.) αἰτ. culpa, crimen, — cum gen. (rei,) ut αἰτ. ἔσχε τοῦ πολέμου, Plut. *culpam* belli *ſuſtinuit*, culpatus fuit ob bellum. — αἰτ. ἔχειν dr is, qui accuſatur rei alicuius nomine, — ſive merito, ſive immerito, — αἰτ. ἔχειν paſſ. ſumitur, pro accuſor“ fere cum Bud. C. 1, 15. p. ſq. l. 24. 1459, 31., ubi comparat cum αἰτ. ὑπέχειν, quod eſt ſevere Lat. Bg., cui reſpondet ex parte δίκην ὑπεχ. ſupra; ut ſaepe ponitur ἐχ. pro compoſ. aliquo, et nominatim pro ὑπεχ., cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. e. ſ. b. i., ut tamen fortaſſe propius Lat. *crimen habere* accedat ad Gr. formulam, qua de cum gen. rei, ſenſu vel forenſi, vel univerſo, cf. Ind. Dem. Thuc. Xen. Mem. S., Bach. Ἀνβ. Mor. et Cyr. Z. cum Fiſch. Aeſch., Herodt. et Luc., it. Caſ. ad Athen. 2, 629. Valck. ad Herodt. p. 492. N. 94. D'Orv. Ch. p. 468. i. v. 6., Loesn. p. 45. m. Kypk. 1, 139. i., qui bene monet, αἰτ., ut Lat. *crimen*, dici „cuius aliquis accuſetur, non vero, cuius convictus ſit“ uſus loco illuſtri Dem., ignoto Ind., 628, 27., cf. Thom. M. p. 20. αἰτίαι, — αἱ μέμψεις, ſed G. Th. in Bg. cum Grr. al. et 1286, 71. ſqq. de Lat. *crimen habere* pauciora, nec illa, quae ſunt ap. ante laudatos; nobis ut ſufficiat *den* Vorwurf *der* Buhlſchaft *haben*.

ὡς μελλ.) Perperam ὡς abeſt a Cod. Ve., licet ſalvo ſenſu abeſſe poſſit. *Stroth.* Hoc ipſum cum quis in marg. notaſſet, ὡς cum particip. redundare et abeſſe poſſe: alius ſtatim id omiſit, aut ille ipſe, qui ſic cogitarat, et hinc in εἶχε ortum ν ἐφελκ., ob tunc ſq. in μελλ. conſonam, in qua tamen alias ν idem Mſs. noſtris toleratur, cf. 1, 7, 12. e. ac de ὡς cum particip., per varias Virorum Doctorum ſententias, Dev. p. 365. e. Vig. p. 320. 542. Hoog. Op. p. 1176. Nr. 13. Abr. ad Aeſch. 1, 336. m. 2, p. eadem e., Rs. Or. V. 5. p. 900. m., ad Luc. 1, 394. N. 98., ad Herodt. p. 480. N. 21. Schw. ad Onoſ. p. 41. N. 4., Kypk. 2, 253. m. Loesn. p. 483. Krb. p. 403. cum L. N. T. p. 748. Nr. 5. Ind. Ael. V. h. Fiſch Thc., Z. Xen. Cyr. et Bach. it. Koen. ad Greg. p. 31. N. 55. b. e. „it

τεύει τὸν δῆμον q), ἐπιτρέψαι populo, ut committerent Pef-

q) Comma hoc fuit modo in Chr. Stroth. et Ms. B.

horum plerisque *tanquam* f. *veluti*, ab Intp. faepe liberaliter addita, in Vs. locum non inveniunt" non obfequente Bg., et recte, cum illa Lat., it. *ut* feverius, potius libere ab Intp. opprimantur, et Lat. quoque habeant illa cum particip., cf., tacente G. Th., tamen Ind. Tac. et Hor. Turf. p. 1041. Nr. 9. cum perf. „*tanquam* fcyphum *furatus*, (praemiffis,) *tanquam* poft verba, pro *quod*" quo exemplo caret Ind. l., fed in Ern. Amm. M. cum praef. „*ut* abundat" me quidem capiente tales particulas, ut Z. in Gr. Ind. l. l., in notione caufae, et *ut* pro utpote f. quippe, ac deinde refolvente per quia f. fimilem caufalem et participium in tempus finitum; ut fit h. l., *quia* erat *iudicanda*, f. cum effet iudicanda, f. cum deberet iudicari, fc. femel, deinde, certo aliquo die, nobis *da aber fo* ihr, f. *über* fie, *das* Urtheil *follte* gefprochen *werden*, f. *da* fie *follte* verurtheilet *werden*, ut Stroth. Ind. Chr. v. μελλ. ex Aef. Fab. ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα. ἐδεῖτο „*da* fie *getödtet* werden *follte*" fere eodem redeunte, fi quis ὡς cum particip. capiat de confilio et pro Lat. *ut* finali, Gr. ἵνα, cum Markl. ad Lyf. l. l., *ut* autem *iudicaretur*, ut de fe iudicari, iudicium fieri poffet; ad pr. rationem, quae mihi videtur potior, accedente Sch. in ὡς, ubi noftrum locum fubiicit prolatis ad 1, 9, 22. e., fed in „μ. κρ. damnanda" periphrafi in v. μ. cum inf refoluta in privum fut. particip. κριθησομένη, fed, quoad fenfum, cum P., ignorante Stp. Th. infinitivum hunc v. κρ., cf. tamen Ind. Dem. et 729, 5. περὶ τῶν μελλόντων κρ. it. 722, 24., et Stp. 2, 425. C. „κρίνω, pro κατακρίνω, damno" male fequentibus Vern. hic P., cum μελλ. reddebat Lat. *metuens*, fine ufu loquendi, fed formulam Bg., delectam forte ad confervandum aliquo pacto participium Gr., tenente G. Th. 1250, 15. 595, 17. fine explic., cum *fubire iudicium* fit nihil, quam iudicium, fententiam iudicum, pati, experiri, cognofcere, audire, et i. q. iudicari. Caeterum, et hic P. orationem contrahente, reddit Bg. δὲ per δή, ut alibi, nec forte ad Sb. voluntatem corrigens, qua notione ne opus quidem, fi δὲ iterum fumatur enunciationes copulare more antiquo.

ἱκετεύει) In hoc v. Sch., praeter Lat. *obfecrare*, adhibet cum Bg. e P. phrafin, ut aliunde Stp. Th. affinem cum folenni, ap. G. Th. cum Gr. n. „*fupplicare*, — humiliter et cum reverentia flexis genibus, precari" cf. Suid. 2, 110. c. Thom. M. p. 160. et p. fq., et cum inf. iterum Z. Ind. Xen. Cyr., fed fine Ind. Dem. 835, 2., cum praep. 842, 7. et 1343, ult. πόλλ' ἐμοῦ δεηθέντος, καὶ τούτου ἱκετεύσαντος πρὸς τῶν γονάτων, quam praep. vitiofe omittit Ind. p. 649. i., cum acc. rei Thuc. 127, 60. cum N.; de re ut anquiri poffit, cur Veftalis rogarit populum, nec potius Pontifices, qui habuere notionem, iudicium ac ius fupplicii in talibus caufis et criminibus, cf. Dion. H. S. T. 1. 127, 39. p. fq. l. 28. 200, 5. 556, 26. 597, 29. it. Liv. 4, 44. e. *Poftumia*, virgo *Veftalis*, de *incefiu* caufam *dixit*, crimine *innoxia*, rel. 8, 15. m. 22, 57. i. duae *Veftales* —, ftupri *compertae*, (en ipfum Bg. et de femina clare!) — *L. Cantilius* —, *qui cum Floronia* ftuprum *fecerat*, rel. 28, 11. m. et Lipf. de Vefta et Veftal. Op. T. 3. p. 43. e. fqq., quibus in locis non fit mentio populi eiusve iudicii, fed, recentiori tempore, Imperatorum Rom., (ut ap. Suet. Dom. c. 8. m. incefta *Veftalium* virginum — *varie ac fevere coërcuit*, et Plin. ep.

τῇ Πεσσινουντίᾳ[r] θεῷ τὴν κρίσιν [s] καὶ, λυσαμένη τὴν

sinuntiae deae illud iudicium. Atque cum solvisset zonam,

r) In Ms. Ba. hic erat, ut in Stp. *Mart.* sed in Ing. Πεσιν., ut supra, cf. §. 8. e. s) Ms. Bg. punctum hic etiam in A. et al.

4, 11, 5. sqq., sed tanquam Pontificum maximorum, ut diserte Plin. ib. §. 6. *Pontificis* maximi *iure*,) porro Praefecti urbi, cf. Lips. l. l. p. 46. m., cum Nostri aetate debuerint etiam populi in hac re partes fuisse quaedam, forte quod incestus Vestalium pertineret ad iudicia publica, v. Nieupoort p. 151. i., quibus vindicabantur crimina publica, quae vel adversus remp. fuerant commissa, vel reip. salutem laedere videbantur, cf. Heinecc. Ant. Rom. P. 2. p. 314. e. Nr. 4. et Cl. Cic. v. *causa* p. 368. m., cum incestus talis salutem reip. laeserit, i. civium omnium, quod eo deorum ira ac poena excitari credebatur, cf. Dion. H. l. l. 556, 18. 597, 16.

ἐπιτρέψαι) Bg adhibet de suo artic. τὴν pro pron., sed e P. synesin in verbo plur. numeri, ad subst. sing. τὸν δημ. relato, tum formulam totam cum Stp. Th. 3, 1627. E. i. ex h. l. sub „ἐ. committo, i. permitto" quam Gr. ita plenam non iterum tenui, sed sine casu rei acc. τὴν κρ. eodem sensu, cf. Stp. l. l. Bud. C. 199, 29. Ind. Xen. Mem. S. Bach. et Pol. Z. cum Dem. Thuc., cui add. 23, 87. ad p. 337. N. 48. Suid. 1, 839. i., qua de ellipsi nihil ap. L. Bos. p. 171. e., ut tamen defendi queat ille acc. adiunctus a simili τὴν δίαιταν, cf. in hoc subst. Ind. Dem. it. R. Or. V. 6., nihil proferente G. Th. in v. v. *perm.* et *comm.*, ubi modo 1054, 74. „*committere* est tradere, ἐπιτρέπειν, (sed in subst. 422, 11.) senatui *liberum* arbitrium *de se permitterent*, (quae phrasis est ex parte hic P., sed rursus nihil in v. *sententia* et *iudicium*, quam 1250, 11.) permittere *omnia* iudicio *alterius*" cf. tamen ap. Iust. 1, 10, 3. plenam P. phrasin et 11, 12, 4. regni *arbitria* victori *permittere*, it. Suet. Dom. c. 8. m. et Cal. c. 14. i., ut ad hanc Lat. analogiam Noster scripserit.

λυσαμένη) Zona s. cingulo a Claudia tractam navem, etiam tradunt Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. Hieron. ap. Hard. ad Plin. 7, 35. it. Lact. Inst. 2, 7. (immo de orig. err., cf. supra §. i. ad αἰτ.) Alii id fune factum scribunt, Sil. 17, 41. Propert. 4, 11, 51. Ovid. Fast. 4, 325., alii crine, Sid. Ap. carm. 24, v. 41. sq. *Leisn.*

Dissensum ego quidem non componam, qui in poëtis probabilis, multa miraculi maioris causa fingentibus. Propertii mihi erant 4, 12, 51. *Vel tu*, quae *tardam* movisti *fune* Cybellam, *Claudia*, turritae *rara* ministra *deae*; dante Sch. in „λ. quum *ea* recinxisset *zonam*, — ζ. λύειν" Lat. P., sed in postr. Gr. neglectum med., ubi Stp. Th. non plene praecipit de formula, cum h. l. virgo Vestalis simpliciter sibi ipsa cingulum solvat, non istis de causis, quas ille memorat, sed in universum, utque zona utatur ad rem aliquam, ad eam navi innectendam, navemque trahendam, valente adeo hic quoque vi med., a Bg. e P. deserta, cum aliis Intp., non modo in iis locis, ubi mas id in femina facit, (cum ibi tamen etiam respicias illud *in* usum *suum*,) verum et, ubi femina id facit sibi, cf. lib. de V. med. Fisch. p. 15. m. W. p. 8. Call. in Iov. v. 21. in Del. v. 209. in Di. v. 14. Röv. ad Mus. v. 272., ubi de ritu solvendae zonae exponunt, sed Nostri immemores.

ζώνην, ἐπαφῆκε τῇ πρώρᾳ immisit eam prorae navigii,
τῆς νεώς, προσευξαμένη [t], εἰ precata, ut, si virgo sit et
παρθένος εἴη καὶ ἁγνή, πει- casta, pareret navis. Fa-

t) In Ms. Ba. hic colon.

ἐπαφῆκε) Forte ἐφῆπτε vel ἐπαφῆπτε, innexuit, *illigavit*, et in sq. προσπροσευξαμένη. *Reisk.*

Quorum nihil est necessarium: primam partem, in P. Vs. vetusta non comparentem, at in ed. Stp. expletam, dante Bg. aliter tamen, ac fere cum Io. Hartung. ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 712. i. Nr. 10. „zonam *recinxit* et *immisit* prorae *navis*" quibus Bg. addidit modo pron. αὐτὴν e pr. subst. ζων., reddente Sch. in v. bis compos. „*iniecit* zonam *prorae*" ubi Stp. Th. modo novit rectionem et Lat. Bg, pro quo Gs. ap. Luc. non bene fortassis adhibet *emittere*, tenens in Th. „*immitto* ἐνίημι ἐφίημι, ἐμβάλλω, (quod est Sch. Lat.) ἐπαφίημι, (sed non per constructionem eandem cum dat. rei s. loci, quam habet sane Lat. Sch. ib. 1119, 85.) particulam *spongiae* iniicere *naribus*, i. immittere" cf. Ind. Geop. cum Hes. sine auctoritate 1, 1317. m. ἐπαφῆκεν, — ἐπέδωκεν, quod sit Lat. *indere*, ap. G. Th. cum Gr. al., sed rectione eadem, etiam expositum per Bg. Lat.; ut vel sic existat sensus, quem Rs. voluit; reddente etiam Sch. in „πρ. prorae *navis*" sed afferente Stp. Th. (cuius locum e Thuc. ignorat Ind.) cum simili gen. e Plut. τὰς πρ. τῶν νεῶν, qui interdum abest, cf. Ind. Luc. cum L. N. T., quo de nihil in L. Bos. Ell., ut ap. G. Th. cum Gr. n. etiam modo absolute, cf. Suid. 3, 217. m., non coll. ad Hes. 2, 1067. m., et Schol. Lycophr. v. 286., cuius notationem Stp. ignorat; hoc e Nostri loco ut pr. §. m. ἡ ναῦς ἀνέδραμε forte clarius explicetur magisque definiatur. Nempe *retro* ire *navis* dr. primo, dum redit, qua venit via, deinde, cum puppis praeit, sequente prora, et denique, cum recta navis, praeeunte prora, fertur ac trahitur adverso flumine, quod postr. conveniat illi loco, cum hic sacerdos tradatur prorae illigasse zonam, navemque sic traxisse; ut de fluvio adverso testantur Ovid. v. 298. et Sil. v. 44. sq. in Exc. Tum reddit Bg. v. προσευξ. per simpl., ut aliunde Stp. Th. per omnia loca, cum L. Ern. ac N. T., Ind. Xen. Hell. Mor. et Cyr. Z. it. Gs. ad Luc., quod et h. l. sufficit, cum saepe praep. πρὸς redundet, at Rsk. illa πρὸ tam subintelligi queat, quam latere in tempore aor., nec ostendatur a P., cuius „clare *precata*" non reprehensum a Stp. in m., et a Sch. repetitum, quanquam et praemisso Lat. Bg., sit haustum fortassis e Suet., v. §. 11. i. Exc., cum illud adv. nullo nitatur fundamento et usu loquendi, sed pr. πρὸς in v. nostro per se valere possit Lat. *insuper*, nec tamen sic usurpetur; tenente G. Th. in Bg. et v. *orare*, praeter Grr. al., etiam simpl. εὔχεσθαι, sed in „*adoro*, προσκυνέω, προσεύχομαι, — ore ad s. ap. aliquem uti, — Apul. *populum* sic *adorat*, i. alloquitur." Ita Gr. nostrum proprie, vim retinente praep. suam, etiam fuerit, ad aliquem loqui et preces facere, sed deinde simpl. precari, ut Lat. illud, quo quidem adeo uti liceat in Gr. nostro levere reddendo, et cuius pro simpl. notione classicus locus est ap. Ovid. Met. 14, 366. coll. v. 405.

εἰ παρθεν.) Sch. „virgo intemerata" per hendiad., sine necessitate et secus, ac P. et Bg., monente Stp. Th. tantum in adi. 1, 127. H. et p. sq.

σθῆναι τὸ σκάφος. ῥαδίως δὲ u, τῆς ζώνης ἐξηρτημένης,

13. cile autem applicata zo-

u) Hic noſtrum eſt comma, ut poſt ἐξ. nullum in Stp. et al., ſed poſt ἀκολ. punctum in A. rel., it. Chr. Str. et Ms. Bg.

B. e. „ſic ap. Hom. Diana dr. ἁγνή, utpote virgo, — et Proſerpina, (aliam ob cauſam, ſed in παρθ.) Luc. τὴν θυγατέρα ἁρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε, — ponitur hic παρθ. et pro νεᾶνις et pro ἄφθαρτος, pro iuvenca et incorrupta“ quo poſtr. ſenſu Noſter h. l. ſumens, ſubiecit ſtatim explicandi ergo adi. ἁγν., cf. G. Th. cum Gr. n. in utr., ſed in ſubſt. „nomen ordinarie ſtatus ſ. conditionis mulieris, virum nondum paſſae, — interdum aetatis potius, quam inviolati corporis“ Sil. v. 31. 39. Ovid. v. 307. 321. 323. ſq. in Exc. cum Heſ. 1, 56. e. ἁγνή, καθαρὰ καὶ ἀμίαντος ἡ παρθένος, ubi N. „pro ἡ forte hic rectius ἢ παρθ. legitur. — Niſi Dianam reſpexerit, cuius hoc epitheton 'Οδ. ε, 123.“ ſed et Veſtae ac Veſtalium, cf. Heinſ. ad Ovid. v. 296., unde et virtutem hanc dotemque iactat Aemilia ap. Dion. H. ed. Rs. V. 1. p. 382. l. 10. ψυχὴν ἔχουσα καθαρὰν καὶ σῶμα ἁγνὸν, quae Noſter hic univerſo adi. eloquitur. Caeterum Bg. iterum neglexit temporum conſecutionem, pro *eſſet*, cum ſemel in praeteritis coepiſſet.

πεισθῆναι) Fort. ſcriptum fuit σεισθῆναι, *ut* moveretur *navigium*, quod immobile redditum erat. *Steph.* ut *quaſi* exorari *ſe* ſineret *navigium*. Stp. σεισθ. *Oxon.* Vulgata recte habet. *Reisk.*

Quam et Sb. Ind. retinet cum Lat. *obſequi*, et Abr. Dil. Th. p. 631. e. „ὑπακούσεται, *cedendi* notione poſitum, pro εἴκειν, ut — πείθεσθαι adhibuiſſe videtur Herodi. — λυσαμ. — σκάφος, ubi non audiam Sylb. corrigentem σεισθ.“ pro Stp., cuius coniecturam ſine criſi repetit Sch. poſt „π. navim *obtemperare* ſ. *obſequi* progrediendum“ mendoſe, puto, pro *ad progrediendum*; ut illa Oxon. ſunt partim e Stp. ad m. P., addito tantum *quaſi*, ad molliendam metaphoram de navi, in quam nihil ap. Stp. Th., et paſſ. modo cum Latt. Sch. et aliis ſyn., at L. Ern. „πείθω, — primitiva ſignificatio v. eſt vincio, adſtringo loro, et ſic fune religatum, quo volo, duco. — Hinc (paſſ.) πείθομαι, patior me, veluti conſtrictum vinculis, duci et agi, quo alter vult“ quae videantur prorſus in locum noſtrum dicta, ubi adeo propria et phyſica vi Noſter uſurparit, pro ut navis, zona religata, duceretur, loco mota, a Veſtali, quo volebat; in quam notionem praeterea habui nihil, quam Suid. 3, 108. m. πείσματα, τὰ ἀγκύρεια σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, *rudentes* ſ. *funes*, *quibus* ancorae *alligantur*, ſic dictis, *quod* eorum *ope* fiat, *ut* navis *nautis* quaſi *pareat*, qualia ſunt et ap. Euſt., de indicio Stp. 3, 132. e., tum forte ap. Xen. Cyr. Z. 4, 3, 9. de equis, χαλινοὶ, οἷς πείθονται, ed. Th. V. 1. p. 229. m. *fraena*, quibus *ad* parendum *adſueſiunt*, ſed Ind. utr. „regi *fraenis*“ ubi Mor. comparat ſacrum locum Iac. 3, 3., quem unum tenet L. N. T. Krb., at non converſum, p. 496. m. Nr. 5. e. ſub Stp. Lat., ſed Grot. ex Hebr. intellectum, comparante Pric. inter rel. et „Sen. de navi, *gubernaculo* parens *et* conſentiens *vento*“ in quo Bg. Lat. G. Th. cum Gr. n. (cf. §. 10. e.) „tranſlate dr. *navis* vento *parere*“ ſine explic., pro pati ſe ferri, duci, quo venti volunt ac flant; qua via reditur eodem, tropica quidem v. ſumta vi, (a P. ſtatim mutata in liberiorem,) quocum conferri licet illud Ind. Xen. Cyr. Z. „ἕπεσθαι pro

ἡ ναῦς ἠκολούθησεν· ὁμοῦ na, navis ſecuta eſt. Simul-

πείθεσθαι" unde mox ap. Noſtr. ſyn. ἡ ναῦς ἠκολουθ., quo tropo alio *navis* dr. *ſequi* etiam, cum patitur ſe moveri loco ac duci, et adeo moveri poteſt, movetur, trahitur, ubi, tacente Stp. Th. iterum, e P. fere Bg. et Sch. „*ſecuta eſt* trahentem" tropum retinent, in quo forte eſt aliquid Lat., ut et Lat. ſcriptores de re noſtra ſervant in Exc., qualia loca ignorat G. Th.

ῥᾳδίως — ἐξηρτημ.) Leg. ἐξηρτημένη ἡ ναῦς λ. *Reisk.* Adv. ῥᾳδ. iungendum τῷ ἠκολ. in Chr. *Stroth.*

Recte de adv., quod univerſe, ſed et nominatim hoc noſtrum ſaepe a Noſtro ambigue ponitur, ut ad propius verbum pertinere videatur, cum tamen referatur ad remotum, cf. 1, 5, 10., cuius rectionem adiuvimus nos, commate poſito poſt δὲ et ἐξηρτ., ſed alia ratione ſimul adiuvit etiam Stp. ad m. P., dum articulum in ἡ ναῦς, per pron. expreſſum, praemiſit, retinens idem ib. lectionem vulg. in gen. illis conſeq., quos bene reſolvit, ut et P. refert, quanquam alio traducta oratione, ubi res non habet difficultatem, ſi mente praeponantur illi gen., τῆς δὲ ζων. ἐξ., ῥᾳδ. λ., unde tamen non oritur illa vinctura perpetua verborum, quam Neſter aſſecutus eſt, illis gen. intertexendis, quos eosdem nos ſeparavimus, ut membrum peculiare, poſitis iſtis commatibus, ſed cum Bg. rectius, quam P., retinuit Sch. in „ζων. zona *alligata*" et iterum ſub ἐξαρτάω, quod Lat., ut et ſyn. *annectere*, non item Bg., tenet Stp. Th. e Bud. C. 1034, 13., non vero exemplum, ubi abſolute ſtet, ut hic, ſed cum gen., e praep. in v. pendente, quem Rsk. ſpectat, et Stp. Th. aliunde recte vertit, ſeparata praepoſitione, per Lat. *pendere* ab, *ex*; ut tamen ſane in aliis formulis huius v. non ſemper haec ratio ſevera poſſit obtinere, ſed alia Lat. formula debeat ſubſtitui, cf. Ind. Dem. Thuc. Xen. Cyr. Thom. M. p. 327. cum N., Suid. 1, 762. e. 772. e., ubi et ἐξῆρτα, ἐξῆπτεν, (unde variet hic Noſter cum pr. v. ἐπαφ.) et cum alia ſimul praep., τὰ γράμματα τὰ βασιλικὰ ἀπὸ τῶν ἀνδριάντων ἐξῆρτα, litteras *regias* ſtatuis *appendebat*, ſed abſolute 2, 724. m. v. ὀσχοφ., non coll. ad Heſ. 1, 1276. m. 1293. e.; unde, quanquam e pr. gen. ζων. et finitione lapſus per ſe in v. ἐξ. accidere potuit, cum tamen ſenſus e lectione vulg. exiſtat idem, liberumque ſit ſcriptori, qua velit uti ratione, nihil invitis libris novandum, et ad ſummum e pr. ſubſt. τὸ σχ. repetendum pron. αὐτοῦ.

τὸ ἐναργ.) Non abs re credere videor, legendum τὸ ἐνεργὲς λ. *Tan. Fab.* τὸ ἐναργ. Herodiano adſerit Ienſ. ad Amor. Luc. p. 417., ubi ἐναργὲς δεῖγμα, ſignum *manifeſtum*. τὸ ἐν. τῆς θ. eſt *manifeſtum* deae Peſſinuntiae *numen*, quae precanti Claudiae annuerit, v. Hom. Ἰλ. ύ, 136. Ὀδ. κ́, 201. O. M. 4, 452. Plat. Alc. 1. p. 118. Sext. Emp. Hyp. 2, 1. 3, 8. et 30. adv. Math. 1, 4. Ienſ. L. Luc. 2, 22. p. 298., ad m. Ox. *Leisn.* Recte P. vertit: *manifeſtam* numinis *dignitatem.* Herodianus ita in neutro genere loqui amat, ut infra c. 12. (1, 12, 11.) τὸ ἀκόρεστον τῆς ἐπιθυμίας. Sic dicit τὸ βάρβαρον, τὸ εὔθυμον, τὸ ἡμέριμον, τὸ στρατιωτικὸν, τὸ φθινῶδες, τὸ χρειῶδες, κ. λ. *Stroth.*

Ad Luc. 2, 416. b. e haec ſunt. „Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam aſſerenda eſt Herodiano, ap. quem l. 1. c. 11. in digreſſione de dea Peſſin., ubi, quum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua dea fuerit vecta, in Tiberi amni adhaerens, a ſola virgine Veſtali Claudia ſoluta,

δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ καὶ que manifestum numen deae

pertraheretur Romam, additur, ἐμοῦ — τῆς Περθ. P. ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epist., novissimae Herodi. editioni praefixa, reponit ἐνεργές. at frustra. Quemadmodum ap. Luc. ἐν. δ. est *signum manifestum*: ita ap. Herodi. τὸ ἐν. τῆς θ. est *quasi* manifestum *deae* Pess. *numen*, quae precanti Claudiae annuerit, et sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Liv. et Suet. in Tib. nota. Sic de deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. Pseudomantis (p. 221. l. 90.) civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν θεὸν (*beatam urbem praedicat*, quae *praesentem* iam *statim* deum *susceptura esset*) — Recte contra Fabrum adieris τὸ ἐν. τῆς θεοῦ. Hom. (locis iisdem, quae ante ap. Leisn., at cum ipsis Grr. et Scholl.) Dii deaeve, qui quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Lat. appellabantur, etc." Igitur primo confusa quidem ista duo vel esse vel putata, it. variare secum, v. Gat. ad Ant. 1, 17. m. p. 33. a. A. m. Fabr. ad Sext. Emp. p. 222. N. l.) Cas. ad Polb. T. 1. p. 726. i., cum Rsk. p. 221. m., ad Ael. V. h. 14, 46. e. R. Or. V. 5. p. 192. e. V. 6. p. 171. N. 28. Alb. Gl. N. T. p. 138. e. it. ad Hes. 1, 1214. N. 16. ἐναργῆ, δῆλα, φανερά, βέβαια, ἀσφαλῆ, ubi extrema duo bene habent, et syn. sunt, ut Lat. *argumenta* v. c. *firma* et *certa*, i. evidentia, clara, cf. 1, 5, 24. m., non coll. Suid. 1, 734. m. Poll. Ind. et Dem., ubi copulatur cum σαφὴς et φανερός, it. 70, 21. 376, 13. 538, 5. Phil. in Flacc. p. 763. F. i., Stp. Th. e Luc. sine Ind. 3, 150. i. οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν, sibi *apparuisse* manifestum *deum*, cui add. p. 393. l. 34. ἐγρηγορότι ἐναργὴς συγγενόμενος, *vigilanti* praesens *oblatus*, quo de Lat., etiam supra ab aliis adhibito, v. G. Th. 1034, 59. et Heyn. ad Virg. Ecl. 1, 42. it. Ge. 1, 10.; unde hic τὸ ἐν. τῆς θ. interpretor *praesentiam deae*, cum τὸ ἐν. sit pro subst. ἡ ἐνάργεια, et Lat. non habeant subst. ab adi. *manifestus*, sed hoc cum *praesens* sit syn.; unde porro h. l. vertemus *praesentem deam*, praesens *numen*, quod par illi Bg., duobus subst. pro adi. cum subst. iterum positis; cumque praesentia deorum non sit nuda et otiosa: reddemus denique hic *efficaciam*, potentiam *deae*, et hinc iterum *efficacem*, potentem *deam*; ut sensus sit, *admirati sunt*, i. agnoverunt, senserunt cum admiratione, stupore reverentiaque, deam esse praesentem atque efficacem, deam se manifestasse et suam praesentiam, efficaciam, potentiam, benevolentiam; quo et ducit ipse Bg., reddens neutrum adi. cum articulo s. substantivum non, ut alias, per simplex adi., sed, ut formulam Gr. referat, per adi. et subst. simul, cf. G. Th. „quasi nutus dei ac potestas, — maiestas, (486, 20.) *dii* movent *numen*, i. vim suam declarant, — *manifesto* numine, i. manifesto deorum iudicio, (forte *indicio*,) et quasi nutu, quo significent, Virg. Aen. 11, 232." ubi v. Heyn., cf. Iust. 44, 47., ubi pro nutu dei, i. voluntate, cuius signum et effectus est oculorum nutus, etiam pro cura providentiaque dei, it. Ind. Corn. N., sed h. l. Lat. Bg. est simpl. pro vi ac potestate, ob adiunctum iam gen. τῆς θ., ;sed G. Th. cum Gr. n. „*admiror*, mirari vehementer, magni facere" sed et pro stupere, ut Gr. pro ἐκπλήττεσθαι, et θαῦμα pro ἔκπληξις, cf. 1, 10, 10. e., i. e. non tantum cogitare magnum quid et ignotum inopinatumque, sed etiam valde commoveri in utramque partem, sentire, pati motum aliquem in animo affectumque vehementiorem, ut nescias, quid cogitare ac dicere debeas, cf. Hes. 1, 1147. e. ἐκπλαγείς, θαυμάσας, it. 1145. m. Suid. 1, 698. m. Abr. Dil. Th. p. 310. m. L. N. T. v. θαυμ. et

τὸ σεμνὸν τῆς παρθένου Ῥω-μαῖοι [x] ἐθαύμασαν. τοσαῦ-τα μὲν δὴ τῆς Πεσσινουντίας [y],	et sanctitatem virginis Ro-14. mani admirati sunt. Haec hactenus de Pessinuntia dea

x) In Ms. Ba. Ῥωμ. deest. *Mart.* v. N. y) In Ms. Bav. τῆς πεσιν. scribitur, et θεοῦ abest. *Mart.* In Ms. Vi. θεοῦ deest. *Loc.* cf. §. 12. et N. it. de Ing. Πεσιν. ac περὶ τῆς λ.

θαμβεῖσθαι, reddente Stp. Th. 1, 1513. F. i. cum Gs. *magni facere*, i. e. magno modo, magnifice cogitare, et hinc valde laetari de re s. pers., atque adeo amare; quo et ipso reditur ad pr. dicta et principem v. θαυμ. notionem, pro contemplari ac cognoscere, qua de v. Hes. 1, 1683. m. Abr. l. l. p. 309. e., unde et illa ducitur superior, pro agnoscere cum admiratione, et alia, pro laudare ac praedicare, (quae nec ab h. l. aliena,) etiam ista, pro absurdum quid iudicare, indignari, reprehendere, quae quippe omnia sequuntur contemplationem cognitionemque, cf. Abr. l. l. L. Ern., Loesn. p. 326. i. Kypk. T. utr. cum Indd. Xen. Z.

τὸ σεμν.) i. e. castitatem s. pudicitiam virginis. Alciphr. 3, 58. γαμεταῖς ἐπικλήροις πρέπει ὁ σεμνὸς βίος, *nuptas dotatas decet* casta *vita*. De probata per miraculum quoddam innocentia et virginitate v. Huet. Alnet. Quaest. p. 174. sq. *Leisn.*

Ap. Alc. p. 420. i. Bg. verterat, *castam atque* sanctam *vitam*, deserens hic P., per se ut τὸ σ., pro ἡ σεμνότης iterum, sit omnis honestas, cf. 1, 2, 6. m., sed deinde, e contextu, ut hic, de virgine et omnino de femina, i. q. castitas, cf. Hes. 2, 1169. σεμνὴ, τιμία, σώφρων, quod extr., ut syn., copulatur cum nostro ap. Ael. V. h. 13, 1. p. 842. m., quo de tacet Stp. Th., habens modo „τὸ σ. subst., pro ipsa maiestate" ut G. Th. in Bg. „innocentia, — castitas" nec vero de femina, cf. tamen Ind. Tac. Ern., ut in subst. τῆς παρθ. hic est simplex notio, de statu ac condicione, cf. §. pr. e., quanquam per se procedit illa vet. Vern. peculiaris, de virgine Vestali, ut Lat. quoque simpl. *virgo* usurpatur, cf. G. Th. Nr. 2. et Lips. l. l., nominatim p. 28. sqq., qui p. 34. affert etiam plene τὰς Ἑστιάδας παρθένους, ut proprie in subst. τῆς π. statui possit ellipsis, qua de nihil ap. L. Bos. et Stp. Th., sicut ap. Dion. H. S. T. 1. eaedem dicuntur παρθένοι 126, 19. 127, 11. 556, 26. *αἱ ἱεραὶ π.* 56, 11. 199, 44. *αἱ π. αἱ ἱεραὶ* 129, 2. *αἱ. ἱ. κόραι* 62, 23. et *αἱ ἱεροποιοὶ π.* 597, 30., cf. infra 1, 14, 8. Tota vero narratio illius miraculi, (non dissimilis illi de Tuccia,) quam et notaram esse ap. Fenestell. de sacerdot. Rom. c. 12., pertinet ad superstitionem gentilem, cum Lact. l. l. merito deridendam.

Ῥωμαῖοι) Poterat hoc nomen sane abesse, nec tamen nocet adiectum, ut magis definiens, cum et, praeter rel. Mss. tacite, teneat P. clare, nec sit hic idonea causa, cur exciderit, a vicinitate, nisi quod forte librario molestum fuerit, cum statim recurreret; quanquam in eadem vicinia bis est supra §. 10. sq., nihil ibi novante homine ac Ms.

τοσαῦτα — τῆς) Puto deesse περὶ ante τῆς. *Steph.* Sch. modo in „Πεσσ. Pess. *deae*, Cybeles, construitur cum τοσ., ut non opus sit cum Stp. supplere περὶ" quae tamen rectio illius pron. cum gen. non reperta est, nisi quod Lat. Bg., e P., cf. 1, 4, 15., similiter construitur, cf. 1, 3, 6. e. ad προχ. et G. Th. 896, 54. *hoc* litterularum *exaravi*, quod resolvimus

θεοῦ φιλοτιμότερον ἱστορείσθω, ambitiosius commemorata sun-

vulgo in casus eosdem, *has* litterulas *exaravi*; per ellipsin alicuius subst., v. c. negotium s. frustum, quae Gr. sint χρῆμα, τμῆμα, it. *μέρος*; cuius plur. *μέρη* cum saepe deficiat, v. L. Bos. Ell. p. 201. e. sqq., hic Lat. *haec* Pess. *deae* sint pro hac res ac rationes deae Pess., s. ad deam Pess. pertinentes; quo tendit Vern. rec. *diese* Umstände *von* der *Pess. Göttin*, de nostratium more dans gen. per praep.; quanquam in Lat. negat ellipsin talem subst. *negotium* Lindn. p. 103., melius putans, si dicatur, esse in his Graecismum, et adi. neutr. stare pro subst., quo et inclinat Poss. Synt., cf. 1, 3, 6. e., cuius *τοσαῦτον μανίας* etsi mutari potest in *τοσαύτην μανίαν*, tamen hoc non fiat h. l. per *τοσαύτην τὴν Πεσσ. θ.*, ut alia succurrendum hic sit ratione, v. c. ut dicas, pendere gen. *τῆς* Π. θ. ab ellipsi praep. s. particulae *χάριν*, *ἕνεκα*, et ipsius Stp. *περὶ*, quae ellipsis conspicua est ap. Abr. Dil. Th. p. 121. e. 451. m. it. ad Aesch. 2, 25. e. „*ἄρ' οὖν ταῦτα καὶ μόνα τῶν ἀνθρώπων ἔχομεν λέγειν*; pro *περὶ τῶν ἀ.*" qui locus valde blanditur ob affinia et pron. *ταῦτα* et v. *λεγ.*, cf. p. 125. m. 273. i. 430. i. ad p. 25. L. Bos. Ell. p. 527. sqq. it. ad Vig. p. 219. b. e. Nr. 5. 242. N. 55. 635. a. i.; secundum quae properanter nimis Ing. arripuerint coniecturam Stp., cum et Mss. taceant; quanquam e P., praeter liberrimum illud adv. *hactenus*, etiam Bg. refert praepositionem, quae hic per vicinitatem vix periit, nisi in *δὴ* lateat, cf. N. sq., quod cum *μὲν* Bg. omittit e P., cf. 1, 8, 14., tenente Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg. v. *ἱστορ.* cum acc. rei et pr. *περὶ*, ut contra in Mss. *θεοῦ* omisso subst. magis apparet causa a vicinis *τιας* pr. litteris, cum et P. retineat clare, sed Ms. Ve. tacite; quanquam per se Πεσσ. absolute procedit, cf. §. 3. m.

φιλοτιμ.) Sch. „haec *hactenus* prolixius *fortasse*, quam *decuit*, narrata *sufficiant*" partim e P., quem Bg. severe delerit, forsan e Stp Th. 3, 1558. B. e. „Pol. *φ.* reddidit *prolixius* ap. eundem l. 1. hoc in loco, *τ. μ. δὴ περὶ τῆς* Π. θ. *φ.* *ἱστορείσθω*. — Sic certe *φιλοτιμοῦμαι* Bud. exp. etiam *prolixe largior*. Sed crediderim tamen, rectius reddi posse ibi *ambitiosius*, quo dicitur modo *ambitiosa diligentia*, etc. (ubi etiam lectio alia per pr. *περὶ* intruiam, ut p. pr. G. m. adv.) *φιλοτίμως*, ambitiose" cui addit L. Ern. *sollicite*, sed L. Bas. „liberaliter, copiose, — ambitiose" malo ordine, cum a tropo potius sit primo ambitiose, per ambitionem et honoris studium, deinde simpl. studiose, cum studio, certatim, et hinc, per adiunctum ac consequens, diligenter, accurate, data opera, it. largiter, copiose, ampliter, et in nostro comparativo *emsiger*, cui par P., it. diligentius s. accuratius, cf. Ind. Polb. Ern., Xen. Bach. Acl. V. h. H. Ev., Obs. M. A. V. 1. p. 392. Abr. L. Ar. p. 42. m. Diod. S. T. 1. 19, 92. Suid. 3, 611. e., non coll. ad Hes. 2, 1510. i. fine N., sed de Lat. Bg., ita universe accepto, dubitare ut videatur G. Th. cum Gr. n., cf. Cl. Cic. Ind. Corn. N. cum Gron. ad Liv. 45, 36. e.

ἱστορείσθω) Fortasse congruentius *ἱστορήσθω*, narrata *sunto*, tempore praeter. *Sylb.* P. deserit etiam Sch. in vulg. *ἱσ.* „*τοσ. αὐτῆς φ.*, *prodita* sufficiunto *tanta* de *ea* prolixius *fortasse*, quam *decuit*" quoque Bg. referente perf. Sb., ut sane facilis fuit lapsus in *ει* et *η*, quanquam nihil hic definiri potest e P. silentio, tacentibus etiam Mss., et posito alibi quoque praes. pro perf., contraque, ac me tantum haec noscente, Herodt. 253, 25 *τοσαῦτα μὲν θωυμάτων πέρι εἰρήσθω*, *hactenus* de *tryminatis* dictum *sit*, (e quo loco, cum *τοσ. μὲν* ponatur solum sine *δὴ*, possis in

οὐκ ἄχαριν ἕξοντα γνῶσιν τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ [z] ἀκριβοῦσιν.

to, non iniucundam allatura ſcientiam iis, qui res Romanas

z) In Ms. Ba. οὐκ abeſt. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

hoc quaerere compendium pr. περὶ ad noſtrum locum, ut aliquis id per δὴ legerit, cum et alibi μὲν δὴ copulata ſciret,) Plut. Hſ. 1, 3. e. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως τοσαῦτα εἰρήσθω μοὶ, atque *haec* quidem *de* generatione (*mihi*) dicta *ſunto*, ſed Ael. V. h. 3, 1. e. ὑπὲρ μὲν οὖν τῶν — Τεμπῶν καὶ ἐμοὶ νῦν τοσ. εἰρήσθω, *de* Tempibus *igitur* — etiam *mihi* commemorata *haec* hucusque *ſunto*, at 2, 41. e. εἰ δὲ χρὴ καὶ γυναικῶν μνημονεῦσαι, — εἰρήσθω δὲ οὖν καὶ περὶ τούτων, quodſi *mulieres* etiam *memorare* oportet, *dicatur* igitur *etiam* de *his*; ubi ſine V. L. perf. eſt pro praeſ. ſ. fut., ut porro praeſ. pro fut. ap. Luc. 2, 462. l. 81. τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω, atque *illud* quidem *alias* tibi *referatur*, quod Gr., proprie de geographis adhibitum, a Noſtro uſurpatur ſemper ſenſu hiſtorico, atque adeo improprie, pro narrare, cf. Stp. Th. Bud. C. 1205, e. L. Ern. et N. T., Ind. Ael. V. h. Polb. Ern. Luc. Fiſch. Pal., Abr. ad Aeſch. 1, 207. e. Krb. ad N. T. p. 318. m. Loesn. p. 326. e. Kypk. 2, 273., ad Vig. p. 189. b. m. Thom. M. p. 476. Heſ. 2, 78. e. Suid. 2, 154. e., tum ap. Ael. V. h. 13, 1. e. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀταλάντης τοσαῦτα, *et de Atalanta* tantum *eſt*, ubi V. L. καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς Α. non ſpernenda quidem, cum μὲν abſorptum eſſe poſſit a pr. περ., nec tamen neceſſaria, cum et ſine μὲν procedat, quod ex aliis locis per gloſſas aſſutum ſit, ſed Ind. v. τοσ. e. „ut Lat. *et de* Atalanta *tantum*, ſc. dictum eſto ſ. habeo, quod dicam" qua de ellipſi nihil ap. L. Boſ., ſed ad Vig. p. 609. b. m. „ἐπὶ τοσοῦτο, tantum, *haſtenus*. Ariſtot. — περὶ μὲν οὖν τῆς Λακεδαιμονίων πολιτείας ἐπὶ τοσοῦτο εἰρήσθω, *atque* haec *quidem* de *Lacedaemoniorum* rep. *haſtenus* dicta *ſunto*" cuius μὲν οὖν ſyn. eſt noſtro μὲν δὴ, ſed ut ibi praep. περὶ iterum compareat, ut ante ap. Ael. ὑπὲρ ſyn. alia cum μὲν οὖν.

οὐκ ἄχαρ.) Sch., in γρ. ſubiiciens noſtrum locum illis 1, 1, 4. m., reddit „ἀχ. *in ſuavem*, ingratam *notitiam*, ἕξ. habitura *notitiam*, h. e. cognoſcenda" Bg. ſequente P., cf. 1, 2, 9. m., cum et Lat. norint formulam ſeveram, a G. Th. in v. utr. non explicatam, unde hauſerit Noſter, quia nec Stp. Th. tenet, praeterquam in adi. ἀχ. cum Latt. Sch. et Bg. „ex Herodi. οὐκ ἄχαρις γνῶσις" cf. Per. ad Ael. V. h. 14, 9. p. 943. N. 1., ad Herodt. p. 625. N. 74. Suid. 1, 401. i., non coll. ad Heſ. 1, 656. ἀχαρής, λυπηρὸν, ſine N., pro quibus forte legendum ἄχαρις, λυπηρός, variante Noſtro cum 1, 1, 4. m. in adi., a quo pendet dat. τοῖς ἀκρ., diſtractus ille ob orationis laevitatem, ut, v. ἕξ. ſtante in medio, ordo Noſtri melior omni reliquo deprehendetur mutantibus.

τοῖς τὰ Ῥωμ. οὐκ ἀκρ.) Cod. Ῥωμαίων ἀκρ., omiſſo οὐκ. Duplex eſt v. ἀκρ. ſignificatus. Primum enim notat accurate ſcire, ſ. ἀκριβῶς εἰδέναι, ubi illud ipſe explicat Xen. Cyr. l. 1. c. 3. Atque eo quidem ſenſu ſaepiſſime occurrit. Deinde notat etiam accuratius in aliquid inquirere. Atque ſi hoc ſenſu in noſtro loco accipiendum eſſet: οὐκ utique abeſſe deberet. Cui enim bono narraſſet Herodianus hanc hiſtoriam iis, quibus res Romanorum curae non eſſent? Verum, cum ἀκρ. inquirere in aliquid denotat, aliter conſtruitur, nempe cum praep. περὶ, ut ap. Ariſtot. de gen. anim. ἀκριβοῖ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων. Priori itaque ſenſu h. l. accipiendum eſt; atque ita οὐκ abeſſe non poteſt, quod excidit

ὁ δὲ Κόμμοδος, ἐκφυγὼν τὴν 15. minus cognitas habent.

ob sq. ἀκ. Paulo fusius hoc XI cap. iuvenum nostrorum in gratiam, qui illud legunt in Chr. nostra, persecuti sumus. *Stroth.* οὐκ abest a C. Ven. ex incuria, quia sq. ἀκ, vel etiam librarius ἀκρ. intellexit de accuratiori in res Romanorum inquisitione. Tunc utique abesse deberet. in Chr. *Idem.*

Notiones v. recte constituit L. Ern., cum Stp. Th. omnia miscuisset, ubi 1, 302. B. i. ex h. l. „τοῖς — οὐκ ἀκρ., *qui* res *Romanorum* non *exacte* cognitas *habent*" et praeterea e Bud. C. 1122, 6. exemplum, pro inquirere, cum acc. rei, quale illud etiam nobilissimum L. N. T., ubi vs. sq. explicatur per ἀκριβῶς ἐξετάζειν περὶ λ., quae praep. non facit discrimen notionis, ut nec in aliis v. v., in quibus pariter constructio utraque ad sensum convenit; neque contra res Mss. dirimi potest e contextu huius §., sed potius e §. 1. e., ubi Noster professus, se memoraturum rem illam διὰ τὴν παρ' Ἑλλήνων τισὶν ἀγνωσίαν, quo hic respicit ac redit, ubi simplex ignoratio, qualis et esse potest in Bg. e P. formula, *minus* accepto pro simpl. non, cf. G. Th., ubi tamen et 716, 29. „minus *scis*, i. non satis nosti" quod i. q. non accurate, quo et tendit Sch. in nudo „ἀκρ. *iis*, qui *res* Romanas *probe* cognitas *habent*" unde Bg. phrasis pass., resoluta in act., erit vel *non sciunt*, vel *non* accurate *sciunt*; qui Bg. saltem tuetur vulg. οὐκ, quod sane exciderit vel ob sq. ἀκ, vel ob pr. ων similem syllabam, cf. de notione v. Ind. Dion. Cas. Dion. H. S. T. utr., Ael. V. h. Xen. Mem. S. et Cyr. cum Bach. Z., ubi ἀκριβοῦν i. q. alibi ἀκριβῶς εἰδέναι, sed Ind. Luc. duo memorabilia loca ob adiunctum adv., quo fit, ut sit i. q. simpl. εἰδέναι, 1, 590. l. 76. κινδυνεύω τὴν δὲ πάνυ ἠκριβωκέναι, *periculum* est, *ne* alteram *nimis* etiam *calleam*, (nisi quis capiat pro eo, quod praecedit l. 68. τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα, oppositam *illi* artem (*valde*) accurate *novi*,) et 2, 672. l. 63. τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκοὺς, rationes *Stoicorum* plane *perdidicit*, cf. ap. Suid. 1, 92. e. ἀκριβωθήσεται, ἀκριβῶς μελετηθήσεται, accurate *considerabitur*, ex Arist. Eccl. v. 162., ubi Sch. ἀ. μελετήσεται e Suida corrigendum, si non stet med. pro pass., tum v. 274. cum acc. rei alia notione, in Vs. bene expressa e pr. περιδεῖσθε, i. Ran. v. 1531., quo augebitur Stp. l. l. C. m. F. i., ubi sine auctore simile, quorsum faciat Hes. 1, 1617. m. sine N., et mox ἠκρίβωτο, ἀκριβῶς ᾔδει, sensu adeo med., qui non est ap. Stp., nec observatus in N., ubi tamen loca N. T. nobiscum exposita, ad quae Suic. Th. p. 166. e. sq., praeter pass., etiam de med. alium profert locum, et e Theodor. similem nostro, τοὺς δὲ τὴν τέχνην οὐκ ἀκριβοῦντας, eos *vero*, qui *artes* suas *non* accurate *tenent*. Tum τὰ Ῥωμ, scil. πράγματα, tacente L. Bos. Ell. p. 283. sqq., aliter, quam §. 8., et vertuntur a Bg. e P., et quoque intelliguntur, de institutis ac ritibus, quemadmodum alibi de rebus gestis, ut ap. Lat., cf. Ind. Corn. N. Liv. Tac. et Iust., quanquam et h. l. non reprehendam de historia Rom., i. rerum, domi belloque gestarum, notitia atque narratione. Caeterum, quia sequebatur res plane alia, et ut episodium hoc totum separatim staret, melius hic claudebatur caput hoc, quanquam μὲν et δὲ sese respicientibus; unde et in Stp. aliisque edd. post ἀκρ. nova sectio instituta est.

ἐκφυγ. τὴν) In Bg. Ms. nihil distinctionis deprehensum est per regionem hanc, ut Lat. eius ad ἐκφ. e P. (ap. G. Th. cum *fugere*) ignorat Stp. Th., variante Nostro cum 1, 9, 16. per ordinem alium.

Ματέρνου ἐπιβουλὴν, πλείονί τε περὶ αὐτὸν [a] ἐχρῆτο φρουρᾷ καὶ σπανίως τοῖς δήμοις ἐπεφαίνετο [b], τὰ πλεῖστα ἐν προ-

Commodus autem evitatis Materni insidiis maiori se custodia muniebat, et raro in publicum prodibat, plerumque in

a) Ms. Ba. αὐτὸν per lenem cum Bs. 1. it. Bc. 2., v. N. b) In Ms. Ba. colon hic et mox post διατρ.

πλείονι — φρ.) Sic de stipatoribus et custodibus corporis loquitur Herodianus. Hinc 1, 4, 10. additur φρουρὰ δορυφόρων. Sic 2, 13, 16. et 4, 9, 12. Sic Sall. b. Cat. 14, 1. *circum se stipatorum* catervas *habere*, ubi v. Cort. *Leisn.*

Secundus quidem e Nostro locus non huc pertineat, sed alia in Ind., ut de primo ibi dictum, nomine φρ. hic aperte stante de pers., etiam in extr. isto Nostri loco, ubi et περὶ ἑαυτὸν affine nostro pron., variandi causa; referente Bg. iterum asperum e P., unde et mutata est tota formula Gr., cum etiam procedat severa, *maiori* circa *se* utebatur *custodia*, ad sensum par illi per v. ἔχειν 4, 9, 12. ἧς εἶχε φρουρᾶς περὶ ἑαυτὸν, tenente G. Th. modo „*custodiae*, δορυφόροι, pro custodibus, — *munire* aliquem locum *custodiis*“ cf. tamen Liv. 22, 37. m. milite *atque* equite — *non* uti *populum Rom.*, ut Stp. Th. aliunde 3, 484. B. m. πλ. cum Bg., h. l. de numero, ut magnus pro multus, et contra, tacente G. Th., cf. Ind. Xen. Cyr. Z., hic recte ad sensum Vern. *stärkere Leibwache*, ad Sall. l. l. omnium *flagitiorum* atque *facinorum* circum *se*, tanquam *stipatorum*, catervas *habebat*, tenente Cort. „circum *se*) Sic loquuntur de stipatoribus et proximis quibusque, (allato etiam Nostri h. l., sed cum περι αυτον sic sine spiritu et accentibus, et ad 16, 4. circum *se* praesidia *amicorum* atque *clientium* occulte *habebat*,) circ. *se*) frequenter de regum comitibus. — A Gr. petitum esse, vel ex Cic. — coniicias, ubi οἱ π. αὐτὸν, Caesariani“ Corrad. qui *circum* ipsum *erant*, ut Cl. Cic., addito „ipsius familiares“ cf. Ind. Corn. N. Liv. Ern. in praep. et supra 1, 6, 22.

σπανίως) Bg. alio ordine tantum e P., cf. 1, 7, 3. e. it. G. Th. 1161, 19. „*publicum*, subst. — pro conspectu publico, — *prodire* in publ.“ cf. Suet. Ner. c. 51. e. Plin. Pan. 26, 1. 24, 3. Corn. N. 7, 3, 5., ut sit ellipsis subst. vel illius Gs. *conspectum*, vel *locum*, cf. Lindn. p. 50. m. 85. e. et ap. Lampr. in Comm. c. 5. p. 486. *post haec* Commodus *nunquam* facile *in* publicum *processit*, ubi de repugnantia quadam cum Nostro cf. N. 6. Cas. cum Grr. nostris et π. αὐτὸν aspero, omnem rem transmittentibus Anglis ap. Heyn. Hist. 4, 1017. sq.

τὰ πλεῖστα) Sch. in artic. *plurimum*, sed in adi. „τ. π. absolute s. adv. s. synecd. *maiorem* vitae *partem*“ ut Stp. Th. aliunde „maiori ex parte“ nostris *grössten Theils*, etiam de tempore usurpantibus, cf. in ellipsin L. Bos. p. 204. e., sed, quoad Vs., Ind. Xen. Cyr. Z. cum Bg., e P., sed Ael. V. h. v. πλέον cum Stp. *ut plurimum*, quod est Gr. aliud, v. c. ὡς πλεῖστον, s. illud ap. Suid. 3, 430. e. τὰ πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, *saepe*, plerumque, *ut plurimum*, et ap. Thuc. 219, 10. ὡς τὰ πλείω, *plerumque*, quod ap. G. Th. „adv. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα, fere semper“ non memorata ellipsi subst. *tempus*, s., in certis locis, *spatium*, it. *intervallum*, cf. Liv. 45, 9. i., in Ern. Ind. „substantive“ qui cum gen. ibi, sed ut sit proprie adi., adiuvandum

ἀστείοις καὶ τοῖς ἀπωτέρω [c] τῆς suburbanis et remotioribus ab
πόλεως βασιλικοῖς κτήμασι urbe principalibus praediis

c) ἀποτ. Bs. Par. et Pat., v. N.

praeterea per praep. aliquam, v. c. *in*, s. *ad*, s. *per*, ut fieri possit adv. e lege solenni, cf. G. Th. v. *plerique* 917, 80. Cort. ad Sall. Iug. 54, 9., tacente etiam Lindn., qui modo p. 132. m. explet *spatium temporis* ad v. *plurimum*, ubi G. Th. „adv. πλεῖστον, h. e. permultum, — saepius, frequenter" ut in Gr. supplebitur pr. illa ἐπὶ, it. κατὰ, quanquam et sine hac ellipsi Gr. nostrum procedit, cf. N. sq. ad διατρ., tenente Stp. Th. in πρ. Lat. Bg., e P., cf. Suid. 3, 275. e. Hes. 2, 1022. e. et ap. G. Th. cum Gr. n. „*suburbanus*, — subst. s. elliptice, omisso nom. *praedium*" cf. Lindn. p. 117. m., quam ellipsin, tacente L. Bos., sumas et in Gr., v. c. τόποις, χωρίοις, οἴκοις, οἰκήμασι, it. κτήμασι, quod Noster mox ad βασ. addit, et forte ad nostrum hic πρ. simul pertinet, ut manifeste tunc sit adi.

τοῖς ἀπωτερ.) Formulam Gr., ex adv. gradus comparativi intra articulum et genitivum loci, tractamus proprie sic, ut ad artic. sumatur aliquod particip., tum, servato adv. Lat. eiusdem gradus, ad sensum pari, deligatur quaedam praepositio Lat., notionem habens Graecae praep. eius, unde formatus est comparativus, tanquam hic, suppleto particip. v. subst. οὖσι, eoque resoluto per pron., praediis, *quae* longius *ab* urbe *aberant*, s. *longius* urbe *aberant*, quod Lat. v. compos., hic necessarium, (quia simpl. v. *esse* non usurpatur ista rectione,) tenet praepositionem, quae in Gr. adv. est; ut non opus sit, separatim eam poni; sicut explere licet etiam particip. ἀπέχουσι et ἀφεστῶσι, *quae* longius *urbe* s. *ab* urbe *distabant*; qua ratione servatur vis comparativi propria, a P. neglecta in *praediis* procul *ab urbe*, nescio, an propterea, quod et alibi comparativus est pro positivo; quem deserens Bg., formulam reddit, fere ut in adv. intra artic. et subst., atque adeo per adi. s. particip., ei par, sed addita praepositione illa, ex Gr. adv. sumta; cui congruit ex parte Sch., et ipse P. deserens „ἀπ. adv. cum gen. τ. π., remotius *ab* urbe *situm*" expleto simul alio particip. κειμένοις, tenente Stp. Th. tantum haec 4, 512. E. m. „ἀπότερος, *longinquus*, et ἀποτέρω, *longius*, ut ἀποτέρω τῆς πόλεως, *longius* ab *urbe*, (sine auctore.) Ita v. l., sed perperam. Per ω enim haec scribenda sunt, ἀπωτέρω, ut ἀπωτάτω, (sed 1, 493. e.) ἀπώτερος, *remotior*, (hic melius per Lat. comparativum, quam ante per positivum, hanc postr. scripturam et Vs. tenente tantum L. Ern.) et ἀπώτατος, *remotissimus*, quibus usitatiora sunt adv. ἀπωτέρω et ἀπωτάτω, magis *procul*, et *maxime procul*. Aesch. (Or. Rs. V. 3. p. 535. i. sine Ind.) οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, *a* quibus *pericula* longius *aberant*. Sic ἀπωτάτω δειλίας ὁ τρόπος, longissime *ab* ignavia *absunt* hi *mores*, (s. *remotissimi sunt* ab *ign.*) Quae advv., cum nom. per articul. coniuncta, nominum (adiectivorum) vim habent, ut οἱ ἀπωτέρω φίλοι ap. Suid. „1, 303. m. ἀπωτ., πόῤῥω, μακρὰν, longe, *procul*, ὑπὲρ τῶν ἀπ. φίλων, amicorum *procul* dissitorum *gratia*, e Soph. Oed. Tyr. v. 137. ed. Iohns. *pro* remotioribus *amicis*, cf. ib. Schol. vet., unde Suidas hausit, omisso ὑπὲρ altero ante αὐτοῦ ἐμοῦ, cf. 1, 4, 11. e., qui diserte p. 298. i. ἀπωτάτω, ποῤῥωτάτω, διὰ τοῦ ω μεγάλου, *longissime*, sed Hes. 1, 507. ἀπωτάτω, μακρὰν, et ἀπωτέρω, πόῤῥω, gradu neglecto etiam, ut hic P., cf. ib. N.,

διατρίβων, καὶ ἑαυτὸν δικα- commorans, atque a iurisdictio-

ubi V. L. ἀπωτ. et ἀπωτ., etiam ap. Luc. Ind. in N. e 2, 571. e., cf. Ind. Dem., cui add. 1070, 23. et G. Th. „longius, πορρωτέρω, ἀπωτέρω" sed non sine praep. a, quam Gr. in nostro adv. dicemus regere adiunctum gen., v. Fisch. ad Well. p. 151. m., aut adverbio loci dabimus casum eundem, cf. ib. p. 346. m. et Poss. Synt. p. 283. i. 286. i., sed ut extrinsecus arcessatur pr. ἀπὸ, ut supra ad πόρρω 1, 7, 4. e. Sed Sch. in „κτ. praediis imperatorii" delerit v. adi. secus ac Bg., cuius Lat. in subst. aliunde tenet Stp. Th., ut Sb. Ind. ex 2, 4, 13. m. et 2, 6, 5., illustrans ex h. l. et 2, 4, 12., ubi βασιλέως κτήμα, per variationem in gen. subst., pro nostro adi., quo de cf. L. N. T. cum Kypk. 1, 365. m. Krb. p. 144. m. it. ad Luc. 2, 302. N. 6., sed de κτ. Ind. Dem. et Xen. Z. Cyr. et Bach. cum L. N. T. Abr. Dil. Th. p. 34. e. Suid. 2, 383. m., non coll. ad Hes. 2, 359. e. Nr. 12., ut per hoc adiunctum accipias aut eadem cum prioribus suburbana imperatoris praedia, (definita illa hoc membro dilucidius, etiamque per possessionem, cum in priori tantum a loco nominata sint,) aut diversa plane, nec amplius sita in finibus suburbii, quod si longissimum cogitetur (cf. Lips. de magn. Rom. Op. T. 3. p. 113. e.) possis acquiescere in prima ratione, cf. cap. sq. §. 12. Sed in v. δ. Sch. „tempus consumens in praedii" partim e P. „plerumque temporis in suburb. — consumere" quorum ille per ellipsin explet acc. χρόνον, sed hic genitivum eiusdem subst. τὰ πλ. — τοῦ χρόνου, cum Latini non dixerint absolute istud v. Lat., quoad produnt Indd. et G. Th., ubi Bg. cum Gr. n., quo de Stp. Th. 3, 1333. E. „δ. (physice) attero, absumo, consumo, — it. (improprie) aliquis dr. δ. τὸν βίον aliqua in re s. alicubi, i. e. aetatem et vitae tempus terere, — conterere. — Herodi. l. 3. (3, 13, 2.) ὁ δὲ Σεβῆρος (pro textus αὐτὸς δὲ) τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν ταῖς βασιλικαῖς προαστείοις, plurimum in suburbanis agitabat, (e P.) bonam vitae suae partem terebat in suburb. — Sed plerumque omittunt acc. βίον s. χρόνον, ac neutraliter hoc v. usurpant pro commoror, immoror, agito, dego, tempus tero in — „quae postr. de ellipsi non satis accurate praecipiuntur, cum in illo Nostri τὰ πλ. τοῦ β. δ. potius omittatur plur. subst. μέρη, ut ipse Stp. in Vs. exprimit, et ad §. nostrae τὰ πλεῖστα eadem assumi queant, ut plene sit, τὰ πλ. τοῦ β. μέρη, sicut etiam in v. δ., absolute posito, non recte accusativus modo χρόνος, nec βίον suppletur ad L. Bos. Ell. p. 50. sqq. et 380., cf. L. N. T. Schw et Krb. cum Poss. Call. p. 312. e. 457. 734. m., ubi et simile illi ap. Nostr. τὰ πλ. τοῦ β. δ., per adi. cum gen. e „Plat. μεθ' ὑμῶν συχνὸν διέτριψε τοῦ βίου, vobiscum magnam vitae partem attrivit, (ap. Stp. Th. l. l. „μ. ὑμῶν — nobiscum — contrivit") ubi similiter in Vs. explet sing. subst. μέρος, quanquam, si συχνὸν sumatur non pro neutro, sed pro masc., etiam procedit subintelligi τὸν χρόνον, sed in Herodt. 11, 29. τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα παρὰ Περιάνδρῳ, quum permultum temporis trivisset ap. Periandrum, ob masc. τὸν πολλ. cum gen. potius supplendum μερισμὸν, i. q. μέρος, cf. L. Ern., tum Hes. 1, 971. m. διατρίβει, διάγει, παρέλκει ἐπὶ πολὺν χρόνον, quod extr. pertinet ad notionem v. pro differre, ducere, extrahere, ut 988 e. διέτριψεν, κατέσχεν, sine N., pertinet ad aliam pro remorari, retardare, retinere, cf. L. Ern. et Stp. 3, 1334. G. m. sqq., et ad N. Hes. add. Hom. 'Οδ. β', 204. 265. 404., ubi cum gen. rei, tacente Stp., cuius rectioni cum particip. add. Ind. Xen.

ϛηρείων ἀπείργων καὶ βασιλικῶν πράξεων.	ne abſtinens et ab imperatoriis functionibus.
Συνέβη δὲ [d] κατ' ἐκεῖνο και-	Contigit autem per illud

d) Poſt δὲ et καιρ. nihil in edd., et tacite quoque in Mss., v. N.

Cyr. Z., non tenente G. Th. illud Lat. Poſſ. *atterere* de tempore, ſed modo Stp. duo *conterere* ac *terere*, quae tamen nec ipſa abſolute dicuntur, v. c. *plerumque*, plurimum, *terere*, ſed potius cum ſubſt. aliquo; ut liceat ſane liberius vertere per Lat. Bg., aut aliquod Stp.

ἑαυτὸν εἰκ.) In medio locatum v., converſum a Bg. e P. liberrime, licuit eodem Lat. aſſequi, quoad pron. et etiam ſine praep., cf. G. Th. 32, 15. „*abſtineo*, — ponitur vel adiecto *ſe*, vel omiſſo, vel cum praep., vel ſine ea, (quia iam eſt in v., ut in Gr., a qua utrinque pendent caſus adiuncti,) *abſtinere* — a *negotiis*, i. nulla negotia tractare" ignorante Stp. Th. hunc uſum v. tropicum cum Bud. C. 381, 31. L. Ern. et Baſ., ubi tamen v. e. „ἀπείργομαι ξένου, Plato in Legg., *a* peregrino *abſtineo*" quod ducit ad Noſtri rationem, ponentis act. cum pron. recipr. pro med., cf. 1, 8, 2., nihil me reperiente, quam alia ap. Poiſ. Synt. p. 94. m. et Call. p. 18. m. cum Ind. Dem. et Z. Xen. Bach., phyſico tropicove ſenſu, per rectionem eandem, ſed cum facit alius in alium id, nec ſimile quid in Lat. *arcere* et *abarcere*, quo ſevero, vix probo, cf. G. Th., noſtrum v. redditur in Ind. Dion. H. S. T. 1., reddente Sch. in „πρ. actu *imperatorio* ſ. *functionibus* imper. *abſtinens*" partim cum P. et Bg. e Sb. Ind. „πρ. β. *actus*, ſ. *functiones*" quorum primum hic in ſing. adhibuit P., et aliunde Stp. Th. 3, 526., ſed Bg. ſuum iam 1, 10, 2. m. ad ἐργ., qui alterum ad δικ. dat e P. liberrime, pro *tribunali*, ubi ap. G. Th. eſt Gr. n., ſ. *iudiciis*, quod ib. non eſt de loco, ut tamen ſaepe dr., et, quod ſciam, Gr. noſtrum ſemper tantum, cf. Stp. Th., e Noſtro ſilens, Ind. Dem. Xen. Z. Pol. Luc., ubi et 1, 595. l. 71. ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, relictis *iudiciis*, quae formula pro noſtrae ad ſenſum, cum h. l. ſit, tropo remoto, cum δικ. i. q. non adire, non frequentare, ſed cum πρ. non ſuſcipere; ut adeo unum v. ſit ſenſu dupl. poſitum cum diverſis ſubſt., quibus tamen et unum ſufficiat Lat. *negligere*; ſicut toti formulae reſpondet illa 1, 8, 3. τῶν βασιλείων πραγμάτων ἀπῆγεν αὐτὸν, et in poſtr. καὶ βασ. πρ. deeſt adi. ἄλλων ſ. λοιπῶν, quia et in pr. δικ. eſt pars imperatorii muneris et laboris, copulante duo haec alibi Noſtro, cf. 3, 10, 3. δικάζων — καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, 3, 13, 2. et 3, 14, 17. e. δικάσοντα καὶ τὰ λοιπὰ διοικήσοντα πολιτικὰ τῆς ἀρχῆς.

Συνέβη) In conſtructione huius v. cum inf. etſi per ſe liberum eſt ad ſenſumque perinde, poſt δὲ, an καιρ., diſtinguas: tamen Intp. Lat. ambo id faciunt hic poſt καιρ., propter *ut* ſuum; quanquam in Ms. Bg. nihil commatis fuit ibi, quod reſtituimus: omittentibus Vern. hic v. Gr., cf. 1, 8, 5. e. 7. i., unde iis ad ſqq. referenda fuit formula κατ. ἐκ. κ., ubi Sch. e Sb. Ind. in pron. „illo *tempore*" in quo pron. P. etiam Bg. deſerit, nihil noſcente Stp. Th., quam pr. κ. de tempore 2, 87. F. m. G. m., in formulis aliis, ut „κ. νόσου, tempore *morbi*" ubi adeo inclinat in partem illam negligentiorem et abl., ut Sch., cf. L. Boſ. Ell. p. 200. e. Bud. C. 1475, 13. ſqq., ubi dubitanter Lat. *id temporis* reddit „κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ" quem diverſum caſum et gen. non bene deſeruit

ρου λοιμώδης ͤ νόσον κατασχεῖν tempus, ut pestilens morbus

e) λιμ. A. 2. cum B. 1., v. N.

Bg., severus alioqui in exprimenda aliqua praep., cui pares aliae *ad*, circa, *secundum* id *temporis*, qualis praep. assumenda quoque in Bud. formula Lat., cf. G. Th. 1233, 3. in pron. „id *aetatis*, in ea aetate, — *id* temporis" sic nude, Cort. ad Cic. ep. 6, 21, 6. it. Iul. Caes. b. Hisp. 3, 1. it. 4. et 12, 3. ubi vera lectio est *idem temporis*, sed V. L. rel. omnes e glossa, *id tempus*, eodem *tempore*, per *id* tempus, *per* idem *tempus*, sed Lindn. p. 139. i. „id *diei* etc. i. circa s. usque ad hoc tempus diei" pro quo in formulis *id temporis* et *idem temporis* supplendum potius subst. aliud, *spatium*, momentum, *punctum*, quae nostrates etiam habent in *Zeitraum* et *Zeitpunct*, ut in Gr. explemus subst. μέρος, ubi Noster, pro libertate, omisit artic. τοῦ ante subst. κ., quem sine causa requirunt Grammatici vet. quidam, cf. ad Thom. M. p. 502. et Praef. ad Thuc. ***** 2. m., ap. quem 448, 55. ἔτυχε δὲ κατὰ τοῦτο καιροῦ ἐλθών, forte *autem* id *temporis* eo *venit*, it. Abr. Dil. p. 728. „utroque modo saepe loquuntur recentiores, ut κατ' ἐκ. κ. Marcell. — Euseb. — Socrat. — Sozom. — Addit fere semper articulum — Agath., ut Socr. — Euseb." e cuius hist. eccl. ed. Read. T. 1. p. 223. l. 5. habui κατ. ἐκ. κ. in *tempestate*, p. 77. l. 33. κατ' αὐτὸ τοῦ κ., *per* idem *tempus*, quod est potius Gr. κατὰ τὸ αὐτὸ τοῦ κ., s. κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, quanquam et αὐτὸς sine articulo videtur interdum esse i. q. Lat. *idem*, cf. §. 7. 1, 10, 1. e. 2, 6, 12. et nostro syn. ap. Palaeph. 41, 6. κατὰ — τὸν καιρὸν τοῦτον, Ind. „hoc *tempore*" it. κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον s. καιρὸν Poss. Call. p. 698. m.

λοιμώδη νόσ.) Pestilentiae huius meminit etiam Galen. in libris de simpl. medic. potestate, ut adnotat Memmius. *Sylb.*

Dio Cas. p. 1215. l. 20. sqq., tradens, gravissimam fuisse, ponit post mortem Cleandri, cf. N. ib. ad §. 81., sed Angli ap. Heyn. Hist. 4, 1018. i. post Materni interitum, *eine* fürchterliche Seuche *herrschte* dieses *und* die *beyden* folgenden *Iahre* zu *Rom*, quibus N. nihil repugnat, habens modo „Herod. 1, 12. Dio l. l. 14. e." tacente Lampr. in Comm. De confusis λιμὸς et λοιμὸς et inde derivatis, praeter illud nobile oraculum ap. Thuc. 132, 19., cf. ib. 127, 56. Call. Di. v. 125. et ad Hes. 2, 495. m. N. 10., reddente Sch. in „λ. *pestilentem* morbum *occupare*" etiam deserto P., sed Nostro adhibente pro privo subst. λοιμὸς periphrasin ex adi. cum subst., allatam a Stp. Th. 4, 1388. e. tantum e Plut. cum aliis, λοιμώδης φθορὰ, it. λοιμικὴ διαφθορὰ, quibus add. Diod. S. λοιμικὴ νόσος 1, 151. l. 21. 325. l. 29. 436. l. 45. 517. l. 37. Vs. *pestis*, aut *pestilentia*, sed 398. l. 63. 508. l. 22. λοιμικὴν περίστασιν, *pestilentis* morbi *contagia*, pro quibus est λοιμὸς 286. l. 42. 325. l. 26. 610. l. 6., tum Ael. V. h. 6, 10. e. κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον, *communi* illo *pestilentiae* morbo *obierunt*, ubi habetur formula syn. nostrae, i. e. pro adi. et subst. duplex subst. in regimine, ob simul positum adi. τὴν δημ., sed Dion. H. S. T. 1. 116, 28. καθ' ὃν χρόνον ἔκαμνεν ἡ Ῥωμαίων πόλις ὑπὸ νόσου λοιμώδους, *cum* Roma *pestilenti* morbo *laboraret*, per syn. nostro adi., mox ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, illa *lue*, et 597, 21. νόσος ἐνέσκηψεν εἰς τὰς γυναῖκας, καλουμένη λοιμικὴ, *pestilentia* invasit *mulieres*, it. Ind. Geop. λοιμικὴ κατάστασις, constitutio *pestilentialis*; λοιμικὴ νόσος, *pestilentia*, et λοιμικῷ πάθει, sed per numeros pravos, pro 18, 13, 1. νόσῳ λοιμώδει, pestilenti *morbo*, et τὰς

τὴν Ἰταλίαν· μάλιστα δὲ τὸ πάθος τῇ [f] Ῥωμαίων πόλει occuparet Italiam: sed maxime illud malum in Romana civita-

f) Solae Ing. ἐν τῇ Ῥ. v. N.

λοιμώδεις νόσους, pestilentes *morbos*, cum Nostro, ut Dio Caf. p. 8. l. 25., it. alii, cf. Hemst. ad Arist. Plut. v. 179. p. 61. b. m., cf. Suid. 2, 464. m., ubi et de λοιμὸς tropico sensu, ap. Stp. Th. sine auctoritate, quam v. Ind. Dem., tum Hes. 2, 495. N. 16., sed adi. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., non vero cum eius subst.; ut in v. κατ. ap. Stp. 1, 1344. E. „κ. teneo, *occupo*, ut λοιμώδης νόσος, i. e. pestilentia, ab Herodi. l. 1. dr. κ. τ. Ἰτ." et Zeun. Ann. ad Anacr. p. 29. e. „κ. occupare, *vexare*. Sic Herodiano dr. λοιμώδης νοσ. κατέσχε τ. Ἰτ." sed Diod. S. 1, 325. l. 26. λοιμοῦ τὴν Ἑλλάδα κατέχοντος, *cum* totam *pestis* Graeciam *popularetur*, sed sine Vs. ap. R. Or. V. 8. Ind. And. p. 501. i. „κατέσχε κληδὼν, sc. τὴν πόλιν, s. κατὰ τὴν πολ." et Lyc. p. 667. i. φλὸξ πολεμία κατέχει τὴν πόλιν, it. Hes. 2, 178. e. κατασχεῖν, κατακρατεῖν, 199. e. κατέχειν, κρατεῖν, συνέχειν, quae et ipsa tropica sunt, ut Lat. haec ap. Abr. Dil. Th. p. 460. m. „ingruere, urgere, incumbere aut instare" it. Lat. Bg. e P., quod (cf. G. Th.) interdum capitur pro invadere, i. advenire, ac, tropo remoto, pro oriri, esse incipere in Italia, vel pro tenere, i. e. durare per tempus aliquod in Italiae oppidis ac vicis, et inter incolas eius; cf. 1, 3, 1. νόσος καταλαμβάνει, ubi Bg. eodem Lat. usus, it. Suid. 3, 197. m. et propius Lat ap. G. Th. „*obtineo*, ἐπέχω, κρατέω, — noctem obtinuit *caligo*, pro occupare" cum ἔχειν saepe sit Lat. *tenere*.

μάλιστα — τῇ Ῥ) For. ἐν τῇ Ῥ. π. *Steph.* ἡ Ρ. πόλις dr. κατ' ἐξοχὴν de Roma. Deinde πάθ. h. l. est morbus s. calamitas quaevis. Sic Ael. V. h. 5, 19. (e.) manus mutilata vocatur πάθος (Vs. *cladem*, quam *erat passus*,) et 5, 20. (e.) fames (Vs. *calamitatis*.) Frequenter τὸ πάσχειν versatur circa dolorifica, et saepe ponitur pro κακόν τι πάσχειν. Notat etiam mortem ipsam. Generatim est affici, et ad laeta aeque pertinet, ac ad tristia. Hinc Aristot. Eudem. 6, 7. circa fin. πάθος subdividit in ἡδὺ καὶ λυπηρὸν, in iucundum et dolorificum. *Leisn.*

E P. obliquo ut corrigit forsan Stp., sic servat Bg. etiam praepositionem, non tam, opinor, quasi exciderit ob pr. ος syllabam, quam perspicuitatis causa, cum praep. desit ante nomina loci saepe in sermone utr. (unde properanter nimis Ing. susceperunt eam e Stp. nutu,) cf. 1, 9, 6. e. ἕδρ. L. Bos. Ell. p. 494. sqq. Stosch. Mus. Crit. T. 1. p. 137. e. et in v. *in* Ind. Amm. M. Suet. Flor. Tac., ad Iul. Caes. b. Gall. 6, 13, 1. et Cort. ad Sall. Ind. v. *in* e., reddente Bg. iterum artic. τὸ per pron. de suo, ut subst. παθ. sic universe cum Ind. Dion. Caf., non item Stp. Th., qui tamen aliunde tenet notionem illam in utr. partem, etiam istam pro morbo in corpore, cf. Foes. Oec., quae et h. l. valeat, ut sit i. q. pr. νόσος, per variationem, e quo definiri debet notio vocabuli universi, et quale sit malum, cf. Thuc. 132, 14. de peste, τοιούτῳ πάθει, *morbum*, sed l. 17. τῷ κακῷ, *malo*, ut in Nostri τῇ Ῥ. π. periphrasin, ad variandum cum 1, 11, 15. τῆς πόλεως et 1, 9, 20. e. τῆς Ῥώμης, N. pr. ad λοιμ. et N. sq. ad πανταχ. e Dion. H., ubi et alia formula affinis ἡ πόλις ἡ Ῥωμαίων, Romana *respublica* Sb. T. 1. 746, 33., negligente G. Th. formulam Bg., quae cum dicatur vario sensu, (tum pro loco atque oppido, ut hic Bg. ceperit, tum pro iure civitatis, v. Ind. Corn. N. Suet. et Cort

ἤκμασεν, ἅτε πολυανθρώπῳ te viguit, utpote populosa

Plin. ep. v. *Rom.*, etiam forte pro rep. tota, ut Gr., nobis *der* Römische *Staat*,) ego quidem hic adhibuerim rationem syn. per adi. cum subst., *Romanam urbem* cum Liv. 1, 4. e. 1, 16. m. cf. e Flor. supra 1, 10, 7. i. N. Ec. cum Ind. Corn. N. Sall. et Iust., quae tamen vel sic sensu quodam praecipuo de Roma dr. sane, et par est ad sensum illi Sch. „*urbi* Romae" at liberiori, cum nomini proprio populi substituitur nomen proprium loci, eodemque casu cum nomine loci appellativo, per appositionem, cf. G. Th. v. R. 225, 54.

ἅτε πολ.) Scribendum est, ut in Cod. exstat οὔσῃ φύσει καὶ τ. Primum enim, illud φύσει facillime post οὔσῃ excidere poterat, praesertim si literis maioribus scriptum esset ΟΥΣΗΙ ΦΥΣΕΙ. Deinde ipsa ratio hoc φύσει requirit. Opponitur enim hominum multitudo, quae suapte natura Romae erat, illis, qui undique ad hanc urbem confluerent. Denique Herodianus etiam infra l. 7. c. 4. sic locutus est, φύσει γὰρ πολυάνθρωπος οὖσα ἡ Λιβύη. *Stroth.*

Bona sunt haec argumenta, et fere eadem cum nostris in iis, quae olim ad h. l. scripsimus, primo, contextum et oppositionem id vocabulum requirere, et τοὺς πανταχ., solitarium alioqui in vulg. lectione, per illud Mss. φύσει magis adiuvari, it. concinnitatem, relatis ad se sic paribus, adverbio παντ. et abl. subst. φ., quod praeterea ob οὔσῃ simile potuerit facile omitti, cf. N. T. Gal. 4, 8. ed. Kopp., tum esse similiter ap. Nostr. 7, 4, 8. φ. simul cum adi. πολ. et particip. οὖσα, denique eandem lect. Mss. quoque exprimi a P. in illo *per se*, quem, quanquam alias liberiorem, non videri tamen hic sua id sponte positurum fuisse, nisi habuisset in suo exemplo etiam φ., ad sententiam bene redditum, cf. G. Th. in praep. 772, 23. „per *se*, — sua natura" cui par, a Gs. neglectum, *in se*, quod hic ver. Vern. ex illo P. sequitur; quae formulae omnes, hic de urbe positae, valeant i. q. sine alio respectu, it. non habita ratione rerum aliarum, ut advenarum, cf. G. Th. v. *sui* 639, 28. „*per se* — excludit — relationem quamcunque" vel pro sua constitutione ac conditione naturali, interna, propria, praecipua, i. magnitudine et amplitudine, it. principatu, et quia est urbs regia et princeps, it. legibus, moribus, institutis suis, omniumque rerum, ad bene commodeque vivendum pertinentium, abundantia. Quibus de caussis sane abfuit parum, quin reciperem lectionem Mss., nisi contra cogitassem haec, primo, Mss. nostros de glossa suspectos esse, et e tali emendato Cod. etiam haurire, ut alibi, potuisse P., tum illud φ. ex isto ipso altero Nostri loco per glossam et comparationem e marg. in textum fortassis esse receptum, porro in altero loco φ. et οὖσα distracta, diversoque expressa casu, hic in vicinia cum stent, auribus non esse ita mollia ob ὁμοιοτέλευτον, (quanquam contra afferri queant exempla lusus eiusmodi in verbis ap. Nostr.,) praeterea concinnitatem non ubique urgendam esse, et id φ. saltem mente suppleri posse, nec summe necessarium esse, cum et Bg. sine eo verterit, ut tamen hic sine Mss. potuerit securus esse et putare, P. egisse libere, at, animadversa Mss. lectione et conspiratione cum P., eandem forte comprobare. In qua ambiguitate ac dubitatione nondum potui novitatem admittere, olim certe in N. et V. L. repetendam, sed iam porro curare reliqua, primo, melius P. referre duas copulativas *et* — *et* pro una in τὲ — καὶ Bg. iterum, qui deinde severior in

τὰ οὔσῃ g, καὶ τοὺς πανταχό-θεν ὑποδεχομένη. πολλή τε 2.	et undique advenas excipiente: magnusque fuit inter-

g) Ms. Ba. οὔσῃ φύσει καὶ λ., etiam Mss. rel., sed sine distinctione post φύσει; v. N. [illegible]

[illegible]

particip. ὑποδ., e P. praeterea retinens Lat. ad ἅτε, ut 1, 7, 5., quod et h. l. resolvimus per quia *et* erat — *et* rel., non tenente Stp. Th. in adi. πολ. Bg. Lat., ap. G. Th. sine Gr. et bona auctoritate, ut propterea idem ad Luc. aliter reddiderit, ut L. Ern. cum Ind. Fisch. Pal. per exquisitius *celebris*, sed cum Bg. tamen alii quoque, v. ap. Poll. 2, 5. Dion. H. S. T. 1. 427, 28. Zos. 3, 20, 8. cf. Ind. Thuc. (cui add. 20, 97.) Dem. Xen. Ἀνβ. Mor. cum Pol. Z, Polb Ern. Dion. Cas. et ap. Phil. in Flacc. p 762. B. e. θίασοι κατὰ τὴν πόλιν πολυάνθρωποι, *sunt* per *urbem* sodalicia *plurima*, immo *coetus* celebres, *frequentes*, e multis constantes hominibus, sociis, membris; h. l. respiciente Bg. ad vet. Vern. *volkreich*, cf. syn. ap. Arist. Av. v. 1313. πολυάνορα τάνδε πόλιν, *populosam* hancce *urbem*, ubi bene Beck., et de re ac civium Romae multitudine Lips. de magn. Rom. Op. T. 3. p. 37. sqq. 113. e. sqq. cum Dion. H. S. T. 1. 89, 16. et ib. Ind. Lat. v. *census*.

τοὺς παντ.) Variante Nostro cum πάντοθεν 1, 2, 2. m. per syn. adv., id refert P. oblique „advenas, *toto* orbe *confluentes*" per abl. subst. syn. simulque suppletum in articulo nude posito participium aliquod et praeterea etiam subst. aliud, quod solum Bg. retinet, dum v. c. ἐπήλυδας sane est i. q. participium P., unde tamen hic ellipsin sic expleas, τοὺς π. ἀφικνουμένους s. ἥκοντας ἀνθρώπους s. ἄνδρας, tacente L. Bos. Ell. p. 431. e., pro quibus brevius servem *homines undique* s. *undique* homines *excipiente*, sed nostrates sequentur liberiora haec, *homines* omnis *loci*, terrae, *regionis*, i. e. *Menschen* s. *Leute* von *allen* Gegenden, *Ländern*, mutato adv. in genitivum affinis adi. et subst.; formulam Nostri, non aliunde mihi cognitam, defendente saltem analogia illorum τοῖς ὕστερον supra, οἱ πάλαι etc., cf. de re ac peregrinis Romae incolis Lips. l. l. in N. pr., Dion. H. S. T. 1. 185, 7. ἀκούων δὲ περὶ Ῥωμαίων πόλεως, ὅτι πάντας ἀσμένως ὑποδεχομένη τοὺς ξένους λ., *audito* que, *Romam* omnes *exteros* libenter *excipere*, Cas. ad Athen. T. 2. p. 51. „nationum omnium, Romano imperio subiacentium, — inquilini fuere Romae" et ad Suet. Caes. c. 39. i. „Romae magna copia erat hominum ex omnibus imperii Rom. provinciis" Grut. Lamp. T. 2. p. 1405. e. Intp. ad Rut. It. 1, 63. et 66. it. Alex. Donati de urbe R. in Graev. Th. T. 3. p. 536. e. E. it. ad Athen. l. 1. super Romam ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης Cas. 2, 51.

πολλή τε) Sch. in „ἐγ. strages *facta est*, contigit, — φθ. *strages* magna *facta* est *hominum* et *pecorum* pestilentia" deserto in v. ἐγ. P., unde Bg. omittit iterum pron. τὶς, retinens idem vulg. τὲ, pro eius δὴ, cf. 1, 10, 4. m. ad πᾶσ. τε, et de simili phrasi, ignorata Stp. Th., ap. Dem. sine Ind. 85, 11. φθορὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων τοσαύτη γέγονεν, et de peste etiam ap. Thuc. 127, 55. οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς, οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων οὐδαμοῦ ἐμνημονεύετο γενέσθαι, *veruntamen* neque *tanta* pestilentia, *neque* tot *hominum* interitus *usquam* accidisse *memorabantur*, pro quo Lat., syn. illi Sch., hic etiam procedit Lat. *oriri* s. *existere*, cf. Stp. 1, 826. i. B. i., qui et in φθ. aliunde tenet Lat. Bg. et P., (cf. ad Thuc. 461, 25.

τὶς[h] φθορὰ ἐγένετο ὑποζυγίων ἅμα καὶ ἀνθρώπων. τότε ὁ Κόμμοδος, συμβουλευσάντων[i] αὐτῷ τινῶν[k] ἰατρῶν, εἰς τὴν Λαύρεντον ἀνεχώρησεν. εὐψυ-

itus iumentorum ſimul et hominum. Tum Commodus, ſuadentibus ei quibusdam medicis, Laurentum receſſit,
3.

h) Noſtram hic et deinceps ſine monito ſequimur rationem in accentu, pro Stp. πολλή τέ τις et alia aliarum edd. i) Ms. Ba. συμβουλευόντων λ., v. N. k) Servavi hunc Stp. accentum, cum nihil reperiſſem in libellis Grammat. contra, nec de altera ratione Ox. αὐτῷ τινων.

Abr. Dil. p. 267. e. „pro iactura et amiſſione“ Heſ. 2, 1505. m.) it. in v. ὑποζ. „ut boves, equi, muli“ it. aſini et cameli, cf. Heſ. 2, 1470. i. Suid. 3, 554. e. Ind. Fiſch. The. et Pal. it. Xen. Z., reſpiciente Sch. „neutr. *ſubiugium* pecorum ſ. iumentorum“ ellipſin ſubſt. alicuius, κτήνος, ζῶον, θρέμμα, v. L. Boſ. p. 172. e. 130. e., non item p. 144. e., L. N. T., quorum Schw. in N. „Herodianus ſaepe, v. g. l. 1. c. 12. ſ. 2., ἀνθρώπους et ὑποζύγια inter ſe opponit. Ergo ὑποζ. videntur eſſe ad portandum et ad vehendum adhibita“ cum Noſter tantum hic et 8, 1, 9. opponat ἀνθρώπους, unde fortaſſis latius ſumas pro univerſis animalibus brutis, cf. L. Krb. l. l. et in ſimili cauſa Liv. 3, 6. i. *grave tempus et* forte *annus* peſtilens *erat* urbi *agris* que, *nec* hominibus *magis*, quam *pecori*, cum Bg. autem (ap. G. Th. cum Gr. n.) ad Ael. V. h. 9, 3, p. 571. m. 12, 37. p. 783. i. Thuc. 463, 2., ſed *boves* 461, 37., ubi diſtinguuntur πρόβατα et ἵπποι, cf. de re Xiph. Sb. 380, 25. δισχίλιοι πολλάκις ἡμέρας μιᾶς ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐτελεύτησαν, et ἅμα καὶ eadem in vicinia, ignorante Stp. Th., ap. Dem. 212, 23. 214, 9.

τότε ὁ K.) Forte τότε οὖν ὁ K. *Reisk.* Sane ex indole linguarum recentium, ut diſerte hic Vern. rec. *daber*, verum h. l. contra Mss. et P. uſumque Noſtri et aliorum Gr., omittentium οὖν et δὴ, quorum alterutrum idem Rsk. ſubinde intrudit ap. Dem. v. c. 71, 28. „τί (οὖν) ζητεῖτε;“ ubi ſaltem delegiſſem δὴ, ut magis probabiliter videretur ob ſimiles ſyllabas utrinque excidere, etiam per ſe in hoc Noſtri loco, qui et alibi diſerte τότε δὴ ab initio poſuit. Sed Ms. aliud tempus, praeſ. pro aor., recurrens deinde aliquoties, cf. §. 12. e., hic cum aor. ἀνεχ. per ſe conſiſtens, forte ductum eſt e §. 4. i. ſq., referente P. cum Mss. rel. tempus vulg., at novum Bg. cum Sch. libere, cf. Ael. V. h. 9, 10. p. 588. i. συμβουλευόντων αὐτῷ ἰατρῶν εἰς τὸ Λύκειον μέτοικῆσαι, *quum* medici *ſuaderent* ei, *ut* rel.

εἰς τὴν Λαύρ.) Latii oppidum. *Stroth.* ut Sch. „urbs Latii, a ſylvis laureis ita dicta“ cf. Cell. Not o. ant. T. 1. p. 636. e., ubi et „Commodus, ut peſtilentiam evaderet, quod Herodianus l. 1. c. 12. refert, εἰς τ. Λ. ἀν. Laurentum *ſeceſſit.* Nomen a lauretis eſt, quia τὸ χωρ. κατασ. δ. ἀλσ., regio *ſylvis* e *lauru* opaca *eſt*, quod ib. Herodi. adiecit“ e P. in v. ἀνεχ., quos deſerit Bg., ſumens fortaſſis notione G. Th., cum Gr. n. „3) pro diſcedo“ quo et pertinet L. Ern. „4) ſecedo, in otium, ſolitudinem“ quo in v. cf. Gs. et 1, 10, 6. m. ἀπεχ. it. 1, 3, 13. cum Ind. Plin. ep. Gs. et Suet., qui ſilent cum aliis Indd. de Bg. eo ſenſu, ut ſumſerit compoſ. pro ſimpl., et *cedere* pro ire, abire, cf. Corr. ad Cic. ep. Ind. et

ψυχρότερον γὰρ[1] τὸ χωρίον καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφό- | Frigidior enim ille locus et maximis umbrosus lauretis,

1) Ms. Ba. εὐψ. γὰρ ὂν τὸ χωρ.; Ms. Ve. ἐμψ. γὰρ ὂν τὸ χ., ſed Ms. Vi. tantum „γὰρ — γὰρ ὂν λ." v. N., ponentibus nobis poſt χωρ. nullum comma cum Ms. Bg.

ſuper ſyllaba *re*, in verbis otioſa, ad Sall. Iug. 4, 9. e., ut ſaepe Gr. ἀνὰ, nobis hic *entweichen*, tacente Stp. Th. hanc notionem.

εὐψυχ.) Forte τὸ χωρίον ὂν καὶ λ. *Reisk.* Legendum, ut eſt in Cod. γὰρ ὂν τὸ χωρ. *Stroth.*

Stp. Th. modo in „εὐψυχὴς, iucundo et ſalubri expoſitus frigori, ſ. etiam ſimpl. frigidus, ſed peculiariter ea ſignif., qua dicimus, aeſtate locum aliquem eſſe frigidum. Herodi. l. 6. — l. 1. εὐψ. — ἀλσ., frigidior *locus* ille *eſt* ſylvis *que* e *lauro* permultis *opacus*" partim e P., ad cuius marg. hic omittit v. ſubſt. *eſt*, aſſumtum haud dubie modo libere, fere e P., quem ſequitur Bg. primum in Lat. adi., tum in artic. τὸ per pron., denique in Lat. ſubſt. χ., ſed idem regit totum locum, ut quiſque rexerit, primo legens ſine Mss. ac Rsk. ſupplemento, τὸ γὰρ χ., εὐψ. καὶ κατ. — ἀλσ., — ἐδόκει εἶναι σωτήριον λ., ubi princeps eſt notio τὸ χωρ., exquiſite poſita intra duo adi. et attributa, quae, pro participiis tractata, per ſe adiuvari reſolvique poſſunt, aſſumto extrinſecus particip. ὂν, quo tamen ne opus quidem eſt, cum et noſtrates dicant, *denn dieſer* kühle *und* durch *groſse* Lorbeerwälder *ſchattigte* Ort *ſchien* rel.; intrudentibus Mss. noſtris et alibi idem particip., cf. 2, 12, 6., ſed hic eo loco, unde minus, quam in illo Rsk., exciderit, ademto ὂν facilius a pr. ον, quam a pr. αρ, quanquam id in maiuſculis litteris vel ſic concedam in Codd. minus ſuſpectis de gloſſatoris manu; nihil iuvante P. per libertatem ſolitam „quod *frigidior* ea *regio* ſit *ſylvis* que — *opaca*" ubi quidem comparet v. ſubſt., ſed et γὰρ τὸ χωρ. mutatum in ὅτι τὸ χωρ. cauſalem alius generis, cumque vel iſtius Cod. potuerit e correctis eſſe, et lectio vulg. per ſe ſenſum edat commodum, per interpretandi praeſidium, h. e. per rectionem legitimam ac ſaltem ſuppletum in adi. participium ὂν, qua de ellipſi tamen non aliunde habui, qui moneret, ut nec de Gr. adi. εὐψ., e Noſtro tantum etiam a Stp. laudato, cum eo que in L. Ern. explicato, quod pro ſimpl. ſane valeat, cum et alibi εὖ in compoſ. redundet, moxque ſequens adi. σωτηρ. faciat tautologiam quandam, ſi εὐψ. capiatur in prima illa Stp. notione et e notatione, pro *habens* frigus *ſalubre*; niſi accipias pro habens frigus facile, i. lene, non ita vehemens; quod redeat ad Stp. *habens* frigus *iucundum*; quanquam illa lenitas et per ſe ineſſe poteſt in comparativo, ut *frigidior* ſit i. q. non nihil frigidus, magis frigidus, ſed non multum, quam Roma urbs; quo de coelo huius loci ac temperie aëris nihil tenui, praeter Noſtri teſtimonium hoc, ſed nota medicorum praecepta de frigore, in talibus morbis ſalubri, quod et in nemoribus naturale; unde mox ſq. δαφν. ἀλσ., quo cum dat. ſ. abl., per praep. aliquam explicando, velut *ob*, copulabitur adi. εὐψ., depravatum in Ms. Ve.

μεγίστοις λ.) Credebatur laurus efficax adverſum venena. Inde iactatum, ut, qui ſe tutum approbare vellet, δαφνίνην diceret φέρω βακτηρίαν, i. e. laureum geſto baculum. Creditur et laurus ſanitatem conciliare; quo argumento lauri folia ineuntibus magiſtratum Kal. Ian. a populo daban-

ῥοις ἄλσεσιν m, (ὅθεν καὶ τὸ (unde et nomen loco,) ſa-

m) Ms. Ba. ἄλσεσιν· ὅθ. ſed mox poſt χωρ. non eſt diſtinctio. *Mart.* Parentheſin, neceſſariam illam, etiam in Ms. Bg. repertam, non habent A. et B.

tur cum iſchadibus. Libuit haec ex Coel. Rhodig. 5, 7. adſcribere. Utrumque enim huc pertinet, de veneno et de ſanitate. Inter remedia veneni etiam Plinio memoratur laurus 23, 8. et 8, 27. *Boecl.*

E Noſtri ſententia, opinor, locus hic ſalubris eſt viſus dupliciter, ob frigus aliquod mite et ob laureta ac lauros, quam ſecundam cauſam deinde amplius expoſuit in πρὸς τὴν λ., priori breviter tantum propoſita; in adi. κατ. cum P. reddente Stp. ad m., etiam aliunde in Th. et ſimul cum Bg., cf. de Gr. noſtro adi. notione act. ſ. paſſ., etiam per eandem, ut hic, rectionem cum dat. ſ. abl., praeter Stp. ex Herodt. ſine Ind., et Heſ. ἐργ. v. 511. ſ. 513. cum Tzetz., etiam Poll. 1, 229. Eur. Phoen. v. 657. cum Schol., Heſ. 2, 185. i., laudante N. Aeſchyl. Suppl. v. 350., ubi v. Schol. et add. v. 359., e quo explicabitur v. 349. cf. v. 337. et 197., quo uti ad v. 349. poterat Pavus pro ſua ſententia, haud dubie vera, ut h. l. eſt, habens umbras ob lauros, et hinc frigus etiam aliquod; reddente Sch. in ἀλσ., praeter P., etiam *nemoribus*, (quorum neutrum ap. Stp. Th., ſed poſtr. etiam in L. Ern., ut in Sb. Ind. aliunde *lucus*, quod cum pr. *nem.* ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Ind. Poll. Suid. 1, 126. i., non coll. ad Heſ. 1, 249. m.) ſed in „δ. laurigeris *nemoribus*" ut Stp. Th. 4, 709. e. „ap. Herodi. l. 1. Laurentum ex eo nominatum dr., quod eſſet χωρίον, μετ. — ἀλσ., *lauriferis* lucis, *nemoribus*, laurum *ferentibus*" ubi monendum erat ſimul, hic de loco ac ſylva aliter, quam de perſ. ſupra 1, 7, 4. m., dici et fere, ut de terra, pro eo, quod lauros fert, i. profert, producit, ſ. tenet, habet, nec in manibus, ſed in ſolo ſuo; qua notione non tenui ex alio ſcriptore Gr., ſed tamen Lat. analogiam ap. G. Th. cum Gr. n. „*laurifer*, — laurum ferens, Plin. — *lauriferam* tellurem *illam*" recte ad ſenſum exprimente Bg. in δ. ἀλσ. periphraſin Noſtri per adi. et ſubſt. pro voce una vulgarique L. Ern. „δαφνὼν, *lauretum*, locus, conſitus lauris" ut Stp. Th. 4, 711. i. additis „δαφνηφόρον χωρίον, δαφνόεσσον ἄλσος" cf. Virg. Aen. 6, 658. *odoratum* lauri *nemus* et G. Th. v. *lauretum*, qui caret nomine urbis *Laurenti*, quo de Car. Stp. Diction. Hiſt. modo „*Laur.*, Latii urbs, Plin." ap. Dion. H. Λαύρεντον, v. Sb. Ind. Lat. T. 1., et ad 35, 36., ubi Strab. Λαύρεντον cum Noſtro, ſed nihil de laureto et nomine hinc, verum aliquid ad Virg. Aen. 7, 59. ap. Heyn. in Exc., cf. ad §. pr. e. ex Cell.

ὅθεν) Non ſatis appareat ratio Graeco lectori, cur *Laurentum* dicatur, niſi addas, δάφνην ap. Lat. eſſe λαῦρον, ad m. Ms. Bg. *Leisn.* Nempe a Lat. *laurus.* Forſan ex gloſſa venerunt haec verba. *Stroth.*

Gloſſam quidem hic non ſuſpicor dari, tum propter librorum conſenſum, qui omnes hanc particulam referunt, tum quia et alibi Noſter cum aliis hiſtoricis tales notationes locorum, tanquam ſtellulas, inſerit, cf. 1, 11, 3. m. 7. m. Sed ap. Dreſ. de V. med. p. 316. e. „Herodi. 1, 12, 3. ὅθεν, δαφν. ἀλσ., καὶ — χωρ., *unde* etiam *regioni*, Laurento ſcil., *inditum nomen*" e P. per ſupplementum hoc liberrimum, cum modo deſit v. ſubſt. ἐστὶ, uſurpato hoc Noſtri loco propterea, ut oſtenderetur, adv. loci ὅθ. poni interdum pro pron. relat. cum praep., atque adeo pro *ex quibus* ſ. *a quibus*, ſc. lauretis, qui plur. praeceſſerat; ut non bene Sch.

ὄνομα τῷ χωρίῳ,) σωτήριον [n] εἶναι ἐδόκει, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγε-

lubris esse videbatur: atque aëris corruptioni resistere di-

n) Ms. Ve. σωτήριον λ., Ms. Vi. σωτέριον λ., in edd. omnibus συντήριον, quod fortassis et in Ms. Ba. fuit, cum tacuerint Excp., v. N.

„*unde*, a quo" postr. hoc e P. cum Stp. ad m. servarit, quanquam per se dictum universe, de pers. et re, sed una tantum, per ellipsin subst. *homine* aut *negotio*, qua de tacent G. Th., (explicans modo de pers.) et Lindn., cf. Schell. de stylo Ind., nihil de Gr. in hanc notionem afferente Stp. Th., sed Nostro cum 1, 11, 5. m. variante pro nudo subst. ὄν. per articulum hic additum sine discrimine.

συντήριον) Quid sit χ. συντήριον? quae formationis species, ut a συντηρέω fiat σύντηριος? Id certe nec dictum, nec pictum, nec fictum unquam fuit, nisi apud nescio quos male conciliatos dictionariorum rhapsodos. Haud dubie legi debet σωτήριον. *Fab.* Melius fortasse σωτηρ. Insolentior enim est istiusmodi formatio a τηρέω. *Oxon.* Apparet, Berglero probari Fabri emendationem. *Leisn.* (etiam ad m. Ms. Bg. σωτήριον adscribens.) Lege σωτηρ. *Reisk.* Cod. confirmat Sb. et Fabri coniecturam σωτήρ. atque sic utique legendum. *Stroth.*

Sb. Ind. „συντήριος, fort. rectius σωτηρ." Stp. Th. 3, 1465. B. „συντηρ. reperitur pro συντηρητικός, ut ap. Herodi. l. 1. εὐψ. — ἐλέγετο, (sine Vs.) Sed videndum, ne scribendum sit σωτηρ. — Nam valde mihi suspectum est, praesertim, quum nulla eius generis derivata sint a τηρέω" tum L. Bas. sic stulte „συντηρ. *conservans.* Herodi. de Laurento loquens, ἔθ. — ἐδόκει, *unde* et *constans* loco *nomen*, a lauris scil." sed Sch. „συντ. regio, *saluti* conservandae *idonea*, (e Stp. ad m. P.) Sb. tamen coniicit legendum σωτ." sine crisi, quae hic est facillima et certissima, ut vel sine Cod. sic hodie quisque sit editurus, ut feci, cum in vulg. desit et usus aliorum, sed lapsus pateat in υν pro οο s. ω, ut et de Ms. Vi. ε pro η, sicut de reposito σωτ. sufficiunt Stp. Th. L. N. T. et Ind. Xen. Pol. Z., ut L. Ern. etiam cum Lat. Bg., ap. G. Th. „ὑγιεινὸς, σωτηριώδης, quod praebet praestatque salutem, in primis sanitatem; unde aër, cibus, locus *salubres* dicuntur" quo Lat. praeiverit Bg. etiam Sch. in „ἐλ. ferebatur *regio* esse *salubris*, — ἀέρ. *infectionem*, pestilentiam" deserens ita liberrimum P., cf. 1, 1, 5. c., dum profert Stp. Th. 1, 1337. C. sub ἀντ. cum Lat. Bg. locum hunc sine Vs., non vero exemplum aliud cum pr. πρὸς, quod eadem notione cum acc. rei, ut hic, aut cum acc. pers., v. ap. Fisch. Pal. Luc. Plut. Krg. et Geop., qua rectione frequentior est altera sine praep. cum dat., a Bg. deiecta, ut et ap. Lat. solennior, sed in primis nostratium rationi commoda, cf. G. Th. cum Gr. n. e Cic. 181, 35. *contra* veritatem *resistere* et *repugnare*, propter quam ita bonam auctoritatem servaturus eram Gr. rectionem plene, cf. cum simili abl. modi, ut hic εὐωδ. λ., Ind. Thuc., h. l., tropo remoto, de loco, pro cavere, impedire, facere, ut ibi aër ne corrumpatur, quo supplemento, v. c. τοῦ ἀέρος, τοῦ ἐκεῖ ὄντος, opus sit, ut aëris corruptio intelligatur finite, et illius tantum regionis, nec aër omnis, sed certus.

το [o] εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν cebatur, et odore exhalatio-

o) In edd. et Ms. Bg. hic comma fuit, praeter punctum B. 2. R., nobis non dantibus distinctionem, ut dat. sqq. cohaereant magis cum pr. inf. ἀντ.

εὐωδίᾳ) Sch. in hoc *fragrantia*, sed „δ. laurorum *odores* Laurenti contagioni *resistunt*, — ἀπ. *exhalationis* odoris *laurorum*" praeeunte P. ad Vs. εὐωδ. simplicem, cum Lat. non habeant propius subst., nisi *suaveolentia*, nostrum *Wohlgeruch*, ap. G. Th. sine Gr. et tantum e Sidon., cuius notionem tamen et continet Lat. Bg., (quanquam Gs. diserte monet tantum de malo odore 558, 39., cf. Ind. Flor. et Suet. Cal. c. 27. e.) it. illud Sch., primum, adhibitum etiam a Stp. Th. cum h. l. sine Vs., cf. L. N. T. Hes. cum N. e Poll. et Suid. 1, 900. i. Ind. Ael. V. h. Xen. Bach. et Diod. S. 1, 95. l. 36. p. 214. l. 55. 59. 64. 78. odorum *auras*, 238. l 41., sed l. 47. τὴν ε. προσηνεστάτην, fragrantia *mirifica*, nobis *der* süsseste *Wohlgeruch*, cf. l. 20. et 34., sed p. 41. i. πόμα, λειπόμενον οὐ πολὺ τῆς περὶ (V. L. κατὰ e glossa) τὸν οἶνον εὐωδίας, *potus*, odoris *ac* saporis *iucunditate* vino *non* multum *cedens*, immo potus, *cedens* non *multum* bono *odori* s. sapori *vini*, cum ibi εὐωδ. sit cum praep. in periphrasi gen., pro τῆς τοῦ οἴνου εὐωδίας, qui gen. duplex ap. Nostr. hic in τῆς τ. δ. ἀτ., a Bg. servatus, nobis fiat melius per praep., v. c. *durch* den Geruch *von* der *Ausdünstung* der *Lorbeerbäume*, tenente Stp. Th. 4, 94. F. e. in ἀπ. post Lat. Bg. (cum tacuisset P.) „capitur etiam pro suaveolentia et odore grato. Herodi. εὐωδία (sic iterum, ut ante in εὐωδ., sine Iota subscr.) τε — ἡδ. σκ. Haec ex Bud. Caeterum videndum est, annon ibi ἀπ. significet simpl. *exhalationis*. Nam si exponatur *suaveolentiae*, quod est εὐωδίας, tum εὐωδία τῆς ἀπ. quid sibi volet?" nihil sane. Neuter inspexit hunc locum, (vel ob nominativum εὐδ. etiam ap. Bud. C. 229, 20.) ubi videatur esse quaedam abundantia et suffecisse εὐωδία τῶν δαφν., reddentibus tamen Stp. ad m. P. „suavitate *odoris*, qui *e* lauris *efflaretur*" et Sb. Ind. „ἀπ. fragrantia, *quam* emittunt *lauri*" resoluto gen. ἀπ. per pron. relat. ac verbum finitum, substantivo affine, quam interpretandi rationem, mihi quidem potius in participiis notam, quam in gen. duorum subst. in regimine, (nisi quod Ern. ὁ μακαρίτης adhibet in 1 ect. ad Io. 1, 23. φωνὴ βοῶντος „*praeco*, qui *denunciat*") nescio, an leniat haec, *fragrantia*, quae *est* s. *oritur* ex *laurorum exhalatione*, s. brevior, *fragrantia* ex *laurorum exhalatione*; ubi gen. adiuvatur de solenni lege per aliquam praep., quod accedit ad nostra Vern. supra; nihil iuvante G. Th. in subst. illis *odor* et *fragr.*, nec forte per illud „*exhalatione* terrae, i. tenues spiritus, qui per aestum maximum, terra diffusa, exhalantur, et sursum in aërem feruntur" cum et *odores* sint tales spiritus, rerumque odoriferarum particulae subtiles, ex illis rebus effluentes, quae cum sensum cient iucundum naresque suaviter afficiunt, papillas earum nerveas blande feriendo, εὐωδία dicuntur; quod Gr. subst. hic, sumta Gs. explicatione, debeas accipere pro mero sensu olfaciendi. Voluit Noster, ut credo, non scribere simplici ac vulgari illo modo, quem monstrabam ante, εὐωδία τῶν δαφνῶν, sed simul e physicorum praeceptis referre rationem, qua existerent odores, quae est haud dubie in exhalatione; unde redimus ad pr. nostra, odor, qui fit exhalatione laurorum; cui deinde ad sensum par fuerit Stp. et Sb. odor, quem exhalant, efflant, emittunt lauri; de Gr. ἀπ. tenente me adhuc ista tan-

ἀποφορᾶς καὶ τῆς τῶν δένδρων nis laurorum et iucunda um-

tum, Ind. Geop. ἀπ. οἴνου, *odoris* fragrantiam *vini*, ſed ἀπ. ὀξυμέλιτος, *odorem*, et ſic quoque ſimpl. ex alio ib. loco, ſed alio per Lat. *halitus*, it. ap. Dion. H. S. T. 1, 677, 22. ἐκκυμαινομένων γὰρ τῶν σωμάτων, βαρεῖα καὶ δυσώδης προσπίπτουσα καὶ τοῖς ἔτι ἐῤῥωμένοις ἡ τοῦ πνεύματος ἀποφορὰ, *nam* eiectis *ab* unda *cadaveribus*, gravis *inde* ac *foetidus* (vel) *ad* valentes (*adhuc*, ſc. ἀνθρώποις, ſ. potius σώμασι, *etiam adeo* ad *valentia* adhuc *corpora*) delatus *halitus*, immo *incidens* aëris *vapor*, cum πν. ſit i. q. ante ap. Noſtr. ἀέρος, mox, ib. ſequente ſyn. ἀτοπία τῆς ὀσμῆς, taedioſus *odor*, ſed Heſ. 1, 496. m. ἀποφορὰ, ὀσμὴ, cum N., quam notionem, ignotam Lexicis, cum principe facile concilies, ut adiunctum, ſimiliter illam in L. Ern. „7) graveolentia" quam et Bud. cum Stp. l. l. ponunt, firmandam e Lat. *odore* ſupra ap. Suet., cf. Heſ. 1, 603. m. ἀτμὶς, — πνοὴ, (ap. Dion. H. ante πνεῦμα, v. ſupra ad 1, 6, 5. m.) — ἀνάδοσις, (i. q. noſtrum ἀποφ.) it. ſqq. et 323. e.

τῆς τῶν δενδρ.) Rectius Schott. ταῖς τῶν δ. ἡδείαις σκιαῖς. *Sylb.* Scrib. ταῖς — ἡδείαις σκίαις, (hoc accentu iterum, ut in V. L.) Aliter iuſta conſtructionis lege ad εὐωδίᾳ referri debet. Ecquis vero ſenſu adeo ſubtili, ut etiam umbras ſubodoretur? *Oxon.* Berglerus legendum putavit τῇ — ἡδείᾳ σκιᾷ. Recte. Nam quis ſenſu adeo ſubtili, inquit Oxonienſis editor, ut etiam umbras ſubodoretur? Quod ad rem ipſam attinet, in hac fere ſententia etiam Alexis ap. Athen. 15, 10. p. 687. D. ὑγείας μέρος μέγισον ὀσμὰς ἐγκεφάλῳ χρησὰς ποιεῖν. *Leisn.* (qui et in m. Ms. Bg. „legit ergo Bg. τῇ — ἡδείᾳ σκιᾷ") Forte καὶ τῇ τῶν δ. ἡδείᾳ σκιᾷ, aut καὶ ταῖς τ. δ. ἡδείαις σκιαῖς, aut potius καὶ ψυχρότητι τῆς τῶν δ. ἡδείας σκιᾶς. *Reisk.* Placet Schotti emendatio ταῖς — ἡδείαις σκιαῖς; namque recepta lectio inepta eſt. *Stroth.*

Lectionem primo vulg., ſervatam quoque a Sch. cum Lat. „arborum umbrae amoenae" e P. „*ipſarum* amoenitatem *umbrarum*" ſane non admittit haec cauſa, quia gen. τῆς — ἡδείας σκιᾶς debeat regi à pr. εὐωδίᾳ, et hinc exiſtat *odore* — iucundae *umbrae*, qui ſenſus abſurdus eſt, cum umbra non edat odorem, quomodo potius debebant Oxon. colligere et eloqui. Sed deinde quid Bg. legerit, nimis palam eſt, viditque Leisn. Tum, ſi P. non mutaret interdum libere numeros ſubſtantivorum: ex illis eius verbis efficerem Schotti pluralem, qui tamen mihi non ita placet, ut Bg. ſingularis, quia hic propius accedit ad litteras lectionis vulg., et ſic in τῆς — ἡδείας σκιᾶς nihil eſt mutandum, praeter litteras unas extremas, ς in ι, quae ſaepe confuſae ſunt, in primis cum Iota in Codd. eſſet poſt ſcriptum; unde vix mihi temperare potui, quin Bg. lectionem ſtatim ſcriberem, a qua modo hic abſtinui, non item in Ind., ob P. et quia non conſtabat, an non Schottus praeberet ſua e Cod. quodam, quae tum ſane pondus habeant aliquod; quanquam ſemper adhuc vicinitas et ſimilitudo maior litterarum in Bg. coniectura plus valere poteſt, ſi ſumas, librarium in Schotti Cod. non recte legiſſe, etſi viderit acute, requiri aliquem abl. e contextu, phyſicaque ratione ac lectionis vulg. abſurditate; ut adeo, dum accedat auctoritas Mss., eorumque fide digniſſimorum, coniecturae Bg. ac Schotti modo in N. ſint ſcribendae, ſenſusque tenendus hic, *locus* dicebatur *aëris corruptioni* reſiſtere *et* odore *exhalationis* laurorum, *et* earundem *arborum* iucunda *umbra*, atque adeo frigore, cum umbra coniuncto; quo de frigore cum

ἡδείας σκιᾶς p. ἀλλὰ καὶ οἱ 4. bra. Quin etiam in ur-

p) Nihil hic variatur, nisi per mendosum σκίας B. 2. L. Par. 2. et Ox., v. N.

Noster iam §. init. dixisset: nolens bis idem dicere, pro eo antecedens ac causam modo hic posuit, ad variandum; unde violentior altera res Rsk. concidit in addito subst. ψυχρ., quanquam hoc assumto concinnitas maior oritur, non illa tamen ubique urgenda; a qua ipsa h. l. venit subst. additum a Nostro τῶν δένδρων, pro pron. αὐτῶν, quem gen. omisit vel ipse Bg. e P., vel scriba eius, restituendum aliquando nobis sic, *harum arborum* iucunda *umbra*, capiendo articulo τῶν iterum pro pron., quia τ. δ. non universe hic valet, sed finite ac de certis tantum, quae praecesserunt, de τῶν δαφνῶν, illud subst. Lat. etiam ostendente Stp. in m. P., qui in Th. modo simile quid tenet 3, 865. D. m. e Xen. „αἱ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ, arborum *rupium* que *umbrae*, s. umbrae, quas arbores rupesque faciunt" sicut dixeris, adiectivum ἡδ. non tam poëtico more ornatusque causa, ut pingeretur ac sensibus quid percipiendum daretur, adiectum esse, quam hoc consilio, ut indicaretur effectus pro causa et consequens pro antecedente, ut *suavis umbra* esset pro levi, non magna, non frigidissima; cum nimium frigus putetur et hodie nocere in talibus morbis, ut in variolis.

ἀλλὰ καὶ) In his particulis Bg. liberior e Stp. m. ad P. cum multis, cf. Stp. Th. 1, 336. C. i. Ind. Xen. Z. Cyr. v. ἀ. e., L. N. T. Krb. p. 36. Nr. 3. Kypk. 2, 310. m. Hoog. Op. p. 40. m., qui tamen et severitatem ibi sequitur, etiam e Lat. usu; quam formulam, non praemissis οὐ μόνον, ut concedo interdum adhiberi, ubi minori maius quid addatur: sic vis eius pendet omnis a vocula καὶ, quae tum ponitur pro *etiam adeo*, sed aeque pro simpl. *etiam*, facitque nihil aliud, quam ut orationem continuet et priori addat aliquid qualecunque, valens modo pro simpl. Lat. *praeterea*; quomodo h. l. capio, per nostratium *aber auch*; inclinante G. Th. in Bg. ad vulgarem opinionem „particula maius quiddam his, quae praecedunt, annectendi" sed abeunte P. hic et in sq., ubi Sch., pro mero subst. *incolae* in v. οἱ, rectius in praep. ponit „urbis *incolae*" addito gen. loci, sed Bg. ad formulam ex artic. nudo cum praep. et subst. exprimit modo suppletum subst. ἄνθρωποι, tacente L. Bos. Ell. p. 31. e., etiam Stp. Th. v. πολ., nisi quod 2, 87. E. in pr. κ. tenet notionem Bg., (cf. ind. Z. Xen. Bach.) per quam praeterea assumendum hic particip. ὄντες, γινόμενοι, κατοικοῦντες, οἰκοῦντες, quae duo postr. respexit quoque Stp. ad m. P., et commodiora sunt in pr. κ. pro Lat. *per*, quibus solenne, *habitare* per *urbem*, de multis hominibus et in urbis locis diversis; unde liberius Sch. illud est, dum participium, quod suppletum erat, mutat in subst. affine, cf. §. 1. c., sed praepositionem cum subst. in genitivum; ut aeque liberum est hoc, *cives* s. homines *urbani*; unde deinde solitarium quorundam *urbani*, it. *oppidani*, nostrum *die Städter*; quae forma per adi. commodior est, ubi disertum subst. simul adiungitur, ut οἱ κ. πολ. ταμίαι, Quaestores *urbani*, v. Krb. Decr. R. p. I. p. 239. 435. Ind. Sb., Dion. H. T. 1. v. πολ. et Fisch. Pal. v. κ. c.; tenentibus nostratibus tum illud Sch. *die Einwohner* der *Staat*, tum inde contractum *die Stadtleute*, tum vicinius Bg. *die* Leute *in* der *Stadt*, tum denique per ellipsin eandem *die* in *der Stadt*; intelligente Vern. vet. non Laurentum, sed Romam cum Sch. in πολ., (quo forte

κατὰ τὴν πόλιν, κελευόντων τῶν	be homines iubentibus me-
ἰατρῶν, μύρου εὐωδεστάτου τάς	dicis unguento fragrantiſſimo
τε ὀσφρήσεις καὶ τὰ ὦτα ἐνε-	nares atque aures opplebant,
πίμπλασαν q), θυμιάμασί τε	ſuffimentisque et aromatis

q) Ms. Ba. ἐνεπίπλασαν, ſed Ms. Vi. ἐμπίπλασαν, v. N.

pertinuit etiam honor ed. Baſ. in elemento maiuſculo, cf. 1, 10, 15. i.) ubi ſaltus ſit maior a §. 1. ad §. 3., cum potius, hac in §. coepta narratione de Laurento eiusque lauretis, pergere hic de eadem videatur Noſter; quo et P. tendant „*quocirca* in *ipſa* quoque *urbe*“ ubi libere adiunctum pron. diſtinguat urbem ipſam eandem ab eius lauretis.

κελευόντων) In hoc v. Stp. Th. 2, 112. e. tenet notionem, huc aptam „κ. hortor, invito ad aliquid agendum“ ut non ſumatur δεσποτικῶς, pro imperio, ſed φιλικῶς, ac de iis, qui leniter quid et blande tantum ſuadent, nec tamen hinc, vel per ſimilem locum de medicis, quibus et Lat. tribuunt eadem notione verba quaedam ſua, praeter Bg., etiam *imperare* ac *praecipere*, pro praeſcribere, nobis *verordnen*, cf. G. Th. cum Ind. Xen. Hell. Mor.; variante tantum Noſtro cum §. 2. m. συμβουλευσ., etiam alio tempore; aliorſum flectente orationem P. cum Stp. ad m., hoc eſt, ad ſyn. formulam, mutatis gen. ſ. abl. conſeq. in duo ſubſt. in regimine cum praep. ſimul, de noſtratium ratione, *auf* Befehl, *Verordnung* der *Aerzte*. Sed in ſq. μ. εὐωδ. Bg. cum P., ut εὖ iterum lateat ad ſenſum in Lat. vocabulo, cf. §. pr. ſubſt. εὐωδ., noſcente Stp. Th. non gradum hunc adi., ſed Bg., ap. G. Th. „ὄζων, — ungu. *fragrantiſſimum*, Apul. (ſed in ſubſt., cum Gr. n.) commiſtio diverſorum odorum, addito oleo aut balſamo, aut aliquo pingui, ad ungenda corpora, deliciarum et luxuriae cauſa inventa“ ſed et pro medicina, ut hic; unde nec epitheton ſ. adi. εὐωδ. otioſum, ſed pro optimo capiendum et efficaciſſimo, cf. Heyn. ad Virg. Ge. 4, 279. Hemſt. ad Ar. Plut. p. 275. m. e. Ind. Geop. εὐ. οἶνος, *odoratiſſimum*, ſed Diod. S. 1, 214. l. 69. κομιζούσης γὰρ τῆς αὔρης τὴν ἀπόῤῥοιαν (i. q. §. pr. Noſtri ἀποφορᾶς) τῶν εὐωδεστάτων, *dum enim* evaporantes *fragrantiſſimorum* germinum *ſpiritus* aurae *transportant*, ut de μυρ. Foeſ. Oec. cum L. N. T. Ind. Geop. et Xen. Bach. Tum in ὀσφρ. Bg. e P., ut Ind. Sb. et Stp. ad m. P. et in Th. „ὀσφ. — *nares*, eodem modo, quo ἀκοαὶ aures. Herodi. l. 1. ἀλλὰ — ἐνεπιμπλ.“ nihil amplius, ne locum quidem N. T. 1 Cor. 12, 17., ubi vulgo, etiam Lexx., interpretantur de ſenſu olfaciendi, cum aeque pro inſtrumento et membro accipi, ſimul cum ἀκοὴ, poſſit, ob adiunctum ὀφθαλμὸς, quod alioqui et ipſum erit pro ſenſu, ſicut οὖς alibi, quo de cf. Stp. Th., tum Fab. Aeſ. 51, 2. καταμανθάνω, ὅτι οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως, aeque ambigue, nec per Indd. reperto loco clariori; quanquam iuvat analogia in ἀκροάσεις ſupra; ſed ap. Ariſtot. ſaepe ὀσφρ. tantum de ſenſu, ſed *nares* potius ῥῖνες ſ. μυκτῆρες.

ἐνεπιμπλ.) In Ms. Vi. lectione minus agnoſco illam in augmento negligentiam, quam errorem librarii in μ et νε, per maiuſculas litteras facilem, ſed in Ms. Ba. magis gloſſema vel mollioris auris, vel e comparatione aliorum ſcriptorum, ut tamen utraque forma ſit recta, cum et ſine μ., cf. ad Luc. in eadem V. L. 2, 405. N. 66. 425. N. 91. 820. N. 3 Suid 3, 117. e. 1, 726. i. 824. m. 2, 36. m. 3, 115. e. 226. e. Ind. Z. Xen. Pol

καὶ ἀρώμασι συνεχῶς ἐχρῶντο [r], φασκόντων τινῶν [s], τὴν εὐωδίαν φθάσασαν ἐμπιπλάναι [t] τοὺς πόρους τῶν αἰσθη-

assidue utebantur: affirman- 5. tibus quibusdam, odorem anticipantem implere meatus sensuum, ac prohibere re-

r) Ms. Ba. θυμιάματά τε καὶ ἀρώματά σ. ἐχρ., v. N., ſed poſt ἐχρ. colon in Stp. rel., ut punctum in al., ubi et numerus novae §. incommodus e Bc. ed., olim removendus. s) Hoc accentu per edd. omnes, tacite etiam in Mss., quo de iterum nihil in libellis Grammat., cf. §. 2. e., ſed comma hic erat in B. 2. L. al., ſed mox poſt φθ. modo in A. al. v. N. t) Ms. Ba. et Vi. ἐμπιπλάναι cum ed. Pat., cf. §. pr. e., ſed ἐμπιπλᾶναι hoc accentu in A. al.

et Bach. cum Stp. Th., qui tamen aliunde tantum affert aor. I. ἐνεπίπλασαν, cum gen. etiam, (cf. Poſſ. Synt. p. 80. e. 90. i.,) non vero cum Lat. Bg., e P., (quod tantum tenet in ſqq ὑποπ. et καταπ. cum L. Ern.) ap. G. Th. „circum quaque implere ſ. maxime“ ſed et ſimpl., ut vel ſubiectus oſtendit locus Ter. *lacrymis* opplet *os* totum *ſibi*; vertente Sb. Ind. aliunde *replere* aeque recte, ſed, ſecus ac Bg. e P., tenente Sch. rectius tempus *opplerunt*.

θυμιάμασι — ἐχρ.) Cum hoc v. caſum quartum Ms. Ba., tacentibus Excp. reliquorum Mss., habeo iterum potius pro errore in σι et τα ſyllabis, quam ut defendam loco ſuſpecto ap. Stp. Th. 4, 595. D., aut analogia Lat. ap. G. Th. v. *ut*. i., ubi tamen non eſt cum adiunctis ſubſt. aut affinibus, pro loco ac tempore varie intelligendum, pro adhibere ad condiendos cibos ſ. homines, it. tanquam ornamentum et inſigne geſtare in capite, tum, in re divina, pro incendere, ſed hic, in morbo ac pro medicina, ferre ſecum, ut in ore, ad mandendum, it. ad olfaciendum in marſupiis, myrothecis, linteis, et denique incendere ad fumum faciendum, prout ceperis ſubſt. duo, quorum utrumque hic videtur poſitum per ſyn. copiam, quanquam in ſe diverſum; ut ἀρ. ſint odores, res bene olentes, herbae, plantae, flores, fructus, arborum cortices parteſque reſectae, *ligna* vulgo, it. grana, etiam interdum confecta inde olea et unguenta, verum hic, quia iam praemiſſum μυρ. εὐωδ., odores in univerſum, et θυμ. odores iidem, quatenus incenduntur ac cremantur, cf. Stp. Th. in v. utr. cum Bg. e P. (ap. G. Th. cum Gr. n.) L. N. T. Tim. Plat. p. 105. cum N. Suid. 1, 335. m. 2, 210. m. Heſ. 1, 1740. i. m. 1752. i. 1739. i. 1741. m. Foeſ. Oec. Thom. M. p. 460. cum N., Diod. S. 1, 71. l. 91. cum Bg., ſed cum ſervato Gr. nomine ex Herodt. ſupra ad 1, 11, 14. ad ἱστορ., ap. G. Th. ſine Gr. „*thymiama*, — incenſum“ proprie, ut v. θύειν, pro ſuffire et odoramenta incendere, cf. ante laudatos cum Ind. Geop., Caſ. ad Athen. 2, 939. Graev. L. Heſ. p. 36. m. Schol. Ariſt. Plut. v. 137., hic *Räuchwerk* und *Gewürze* ſ. *Specereyen*, ſequente Bg. in adv. etiam P., pro ſevero *continenter*, ap. G. Th. cum Grr. al., ſed ſine Gr. „*continue*, pro aſſidue“ non tenente Stp. Th. in ſq. v. φασκ. Lat. Bg., (cf. L. N. T. Schw.) nec inf. hunc ἐμπ., ſed affinem ἀποπιμπλάναι, ut Gramm. March. p. 687. e. πιμπλάναι, ſecutis forſan edd. circumflexum contractae in άω formae, in quam rem nihil memini in libellis Grammat.

τοὺς πόρ.) Bg. e P. cum ipſo Stp. Th. hinc 3, 164. G. m., qui tacet in

σεων[u], καὶ[x] κωλύειν δέχεσθαι ceptionem tabifici aëris, aut,

u) τε αἰσθ. mendose B. 2. L. Par. 1. et Pat. x) In Ms. Ba. καὶ abest. *Mart.* v. N.

αἰσθ., capiendo vel late, de omnibus sensuum instrumentis, vel anguste, de naribus et auribus tantum, sumto articulo τῶν pro pron. cum vet. Vern. *die* zarten *Oeffnungen* dieser *Sinnen*, ut respiciantur §. pr. τάς τε ὀσφρ. κ. τ. ὦτα, quomodo ap. Xen. M. S. 1, 4, 6. e. τῶν αἰσθήσεων potius referam ad pr. ib. ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν, quam ad solum extr. ῥιν., nec h. l. nares tantum, ob adiunctam τὴν εὐωδίαν, cum, e definitione ad §. 3. e., rerum spiritus tenues pervadant etiam aurium meatum, quod et de ore ac faucibus dicas, etiam de oculis; ut tamen capiam magis proprie τοὺς πορ. cum gen. τῶν αἰσθ. de naribus et auribus; usurpante de naribus etiam Aristotele tum absolute Probl. f. 10. T. 2. p. 888. D. τοὺς π., δι' ὧν τὸ πνεῦμα καὶ ὀσμὴ εἰσέρχεται, meatus, per *quos* spiritus *odor* que *subeunt*, sed cum gen. de hist. animal. 1, 913. B. τοὺς π. τοὺς τῆς ὀσφρήσεως, foramina *odorandi*, quibus opponit μυκτῆρας, opinor, ut partes externas, cf. 1, 1140. A. m. τοὺς μὲν π. ἔχει τῶν μυκτήρων, foramina *quidem* narium *habent*, ad quam analogiam saltem Noster dixerit τ. πορ. cum αἰσθ., quod de parte corporis humani et instrumento sentiendi non tenet Stp. Th., nec G. Th. Lat. Bg. cum subst. *meatus*, ubi modo „dicuntur πόροι in corpore" qui fuerint potius recentis Vern. *die Schweißlöcher*, ab h. l. alieni.

καὶ κωλ.) Ms. Ba. καὶ, omissum iam alibi, cum Mss. rel. tacuerint, hic excidere potuit ob sq. syllabam similem κω, ut tamen Ms. ratio speciem habeat aliquam, si participium pr. φθ. non per se sumas, sed regere inf. ἐμπ., quam constructionem aliunde novit Stp. Th. 4, 134. F., cf. Xen. Cyr. Z. Ind. et N., ut series sit, φ. τινῶν, τὴν εὐωδ., φθ. ἐμπ. τ. π. τ. αἰσθ., κωλύειν λ., *dicentibus* quibusdam, *odorem*, dum *prius* impleat *meatus* sensuum, *prohibere* rel., ubi quippe eadem est v. φθ. cum inf. interpretatio, quae cum particip., h. e. per adv., (ut Sch. „*odorem* prius *implentem*") sed et sensus idem, qui in vulg. lectione; nihil iuvante P., cum omnia misceat, eiusque copulandi ratio per *neque* — *et* possit referre Gr. καὶ — ἢ, quia ille et alibi ἢ per *et* vertit, et in *neque admittant* latet *et prohibeant*. Verum particulae illae ipsae Gr., a Nostro hic secum copulatae, pupugerint Glossatorem, ad καὶ tollendum, non concoquentem καὶ cum ἢ, qui tamen non animadvertit, diversa hic poni, ad quae ἢ pertinet, nec καὶ tam ad ἢ referri, quam ad pr. membrum et inf. ἐμπ., servante Sch. e Gr. inf. δ. in κωλ. „*prohibere* recipere *aërem*" sed Bg. eum mutante in subst., valde commode ad nostratium rationem, et plane cum vet. Vern., unde tamen debuit casum adiunctum substantivi τὸ φθ. mutare, idque ipsum praeterea cum P. in adi., cum noluisset a Gr. discedere per particulam Lat., *prohibere*, *ut* rel. f. *quo minus*, referens idem haud dubie v. δεχ., pro med. acceptum, cum P. etiam quodammodo, ad pr. πόρους, de quibus, tropo remoto, est, facere, ut ne penetret; (quod dedit statim Vern. rec.;) quanquam nec pass. δεχ. absurdum, subintellecto ὑπ' αὐτοῖς, sc. τοῖς πόροις, *prohibere*, ut *recipiatur* ab *iis* rel.

τὸ φθινῶδες y) τοῦ ἀέρος, ἤ, εἰ καί τι προεμπέσοι, κατεργάζεσθαι δυνάμει κρείττονι. πλὴν 6.

si etiam quid ante inciderit, id conficere vi potiori. Attamen nihilo mi-

y) Mss. tres τὸ φθορῶδες τοῦ ἀ., v. N.

τὸ φθινῶδ.) Cod. τὸ φθορῶδες: quae lectio vera esse videtur, quanquam haud satis sciam, an alicubi occurrat haec vox, v. quae notavimus supra c. 8. ad μεγ. φωνῇ. *Stroth.*

Quae ibi §. 12. m. dicta sunt a nobis de glossa ac syn. substituto, valebunt et hic, tum ex usu loquendi, tum per comparationem P., quem partim refert Bg., it. Sch. „φθ. *tabificam* vim *aëris*, pestilentis" quae videntur potius respicere lectionem vulg., cf. Stp. Th. aliunde ac modo de pers. „φθ. qui iam phthisi correptus est, — tabidus, qui tabe conficitur" quae repetit L. Ern., tanquam diversae notionis, Foes. Oec. p. 393. a. m., ubi, inter alia „φθινῶδες — interdum φθίσιν ipsam indicat, — τουτέστιν ἔρρεπεν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθ., iis *natura* ad *tabem* promte *comparata erat*" pro *inclinabat* s. *propensa erat*, sed ap. Poll. 5, 109. φθινῶδες χωρίον, de re adeo, per adi. Lat. *corruptus* redditur; prorsus non reperto mihi contra Mss. vocabulo, sed ap. G. Th. „*tabes*, φθόη, φθίσις, morbus, — etiam vis corrumpendi putrefaciendique, — *tabificus*, φθοροποιός, φθισικός, quod tabem inducit, — *aër tabificus*, pestilens, infectio aëris, Lucan" quae et ipsa sint non contra lectionem vulg., qua Noster variat cum §. 3. m. τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν, unde Glossator posuerit in marg. suum τὸ φθορ., in primis, cum φθιν., proprie aliud quid significans, homini videretur ambiguum, qua opera eius tamen non opus est e contextu, cumque vel ipsi Lat. *tabem* dicant interdum de peste, cf. Ind. Tac. et Cort. ad Sall. Cat. c. 36. e., unde iterum lectionem vulg. stabilias, severe redditurus hic *tabem aëris*, quo et, praeter §. 3. m. speciem externam aliam ab ordine locoque substantivorum diverso, variatio existit in sententia, dum hic pestilentis corruptique aëris ponitur adiunctum s. effectus, quod habet vim illam corrumpendi putrefaciendique.

εἰ καί τι πρ.) Deserto P., cum Bg. prope Sch. in „πρ. τι, in nares (maxime, sed et per reliquos meatus sensuum in stomachum ac corpus, supplendo potius εἰς αὐτούς, sc. τοὺς πορ.) *tabifici* aëris *ante* inciderit *aliquid*" respiciens sic per adiunctum gen. ellipsin pron. αὐτοῦ, repetendi e pr. τοῦ φθ. τοῦ ἀερ., et ad τὶ a Nostro omissi, sicut mox αὐτὸ opprimitur ad sq. v. κατ., ubi Bg. exprimit, sumens id v. non cum P. pro pass., sed in med., per seriem hanc, τὴν εὐωδ. — ἐμπ. — καὶ κωλ. — ἢ κατεργ., fluctuante Sch. in „κρ. *longe* maiori *vi* fragrantiae *superari*, — κατ. *superare* vi *maiori* aërem pestilentem, — δυν. *vi* medica *maiori*" non afferente Stp. Th. v. κατ. de re, cf. tamen Foes. Oec. p. 199. a. m., quanquam alio sensu, ac forte ut 1, 9, 3. m., cum hic, cum acc. rei, tropo amoto, fuerit i. q. opprimere, consumere, adimere, vimque eius et noxam tollere, impedire; quomodo et Bg. sumitur, cf. G. Th., in primis v. c. 1134, 7., ubi contra nihil de Bg. adi. pro Sch. e P. maiori s. fortiori, (cf. tamen Ind. Liv. Ern., Iust. et Cort. Sall.) ut nec Bg. Lat. in adi. novit Stp. Th., qui in δυν. 1, 1057. C. e. „Xen. τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς" male ponit sub notione pro medicamento, cum

οὐδὲν ἧττον ἡ νόσος ἐπὶ πλεῖστον ἤκμασε, πολλῆς ἀνθρώπων φθορᾶς γενομένης [z] πάντων τε | nus morbus plurimum viguit magnusque fuit hominum interitus omniumque bestiarum

z) Hic sola Lugd. non habet comma, v. N.

sit ibi nihil, quam hic, i. vis, vires, quas odores a natura deoque habent; in adiuncto gen. *fragrantiae* recte ostendente Sch. supra, ellipsin ...ων. esse pron., quod et expressit vet. Vern., ut h. l. sumatur pron. ...atum ἑαυτοῦ, relatum ad pr. τὴν εὐωδ., pro κρείττονι τῇ ἑαυτῆς δυνά- *sua* vi *potiori*, cf. 1, 11, 10. e. Caeterum εἰ καὶ reddit Bg. severe ..., sed ut Lat. id ignoret G. Th. cum Hor. Turs., it. Stp. Th. 1, 1102. A. e., cf. 1, 15, 14.

πλὴν οὐδ. ἧττ.) Per variationem hoc nihil est, quam οὐδὲν ἧτ. μέντοι 1, κ, 8., ubi et de Lat. dictum Bg, servante P. saltem syn. privum, cf. Bud. C. 1457, 21. et L. Ern., qui cum Stp. Th. πλὴν recte vertit per priva „*sed*, verum, *tamen*“ quae et hic valent, ubi non respiciam remota illa §. 1. subst., Italiam et Romam, sed proximam narrationem de urbe Laurento et de providentia incolarum eius, ob adiuncta mox πολλῆς λ., quae, cum conveniant cum §. 2. i., tautologiam faciant inanem, nisi de calamitate alia, atque adeo Laurentina intelligantur. In sqq. P. deserit Bg. in v. ἤκμ. (cf. §. 1. m.) oppressam ab illo reddens cum Sch. formulam ἐ. πλ., qua de Stp. Th. 3, 486. E. m. „dr. et de tempore, pro *in* longissimum *temporis* spatium (quasi suppleto διάστημα τοῦ χρόνου s. μέρος) s. diutissime“ sine auctoritate, ut et ap. L. Bos. Ell. p. 85. i., ubi et sine Vs., cf. 1, 11, 5. et 15. m., me quidem reddente Lat. *in longissimum*, sed per Vern. *auf* sehr *lange Zeit* s. *sehr lang*. Mox e P. tum Bg. resolvit participium gen. consq. per copulam, (non item Sch. „facto *interitu*“ ubi et resolvas per particulas *ita*, *ut*,) tum reddunt partim Sch. „pecorum, *inter* homines *habitantium*“ et Stp. Th. in „σ. *animantium*, quae *inter* hom. *agitant*“ pro severis, *animantium*, hominibus *conversantium*, cf. G. Th., ut servetur rectio Gr., ubi praepositio in adi. regit casum adiuncti subst., ut alias in verbis; unde, si separatur, ut in his, sic in adi. praepositio, severa fiunt et haec, *cum* hominibus *habitantium*, versantium, viventium; cui praepositioni deinde substituetur liberius illa P., vetante Lat. proba severissimum *cohabitantium*, etsi est id in Ind Eutr. Cell. ex 1, 1, 3. e., ut tamen vel sic ellipsin hic statuas participii ὄντων s. γενομένων, cf. Dion. H. S. T. 1. 14, 8. σύνοικοι γίνονται τοῖς Ἀβοριγῖσι, *recepti sunt* ab *Aboriginibus*, pro *cum* iis *habitabant*, Ind. R Or. V. 8. Din. et Lyc. Xen. Bach. Abr. ad Aesch. T. 1. D'Orv. Ch., sed, praeter alium sensum in L. Ern., cum gen. loci ap. Thuc. 275, 86. ξυνοίκους μιᾶς χώρας, *eiusdem* regionis *incolae*, ubi et 130, 36. in illa pestilentia de canibus peremtis, διὰ τὸ ξυνδιαιτᾶσθαι, propter *consuetudinem*, quam *cum* hominibus *habebant*, quos ipsos canes respexerit Noster hic in suis πάντων ζώων, quibus amplius quid indicet, quam §. 2. i. per ὑποζ., nisi hoc, ut ibi dictum, latius sumatur; liberrime hic reddente Bg. ac per merum adi., non repertum mihi sic per Indd., nisi ap. G. Th. 749, 35. „pecus *fera*, ad differentiam *domesticae* pecudis, (sed in Bg. modo) *domestici*, qui ex eadem domo sunt et nobiscum habitant.“ Caeterum de distinctione, comma melius fiet post subst. ζ., ut adi. σ. tractetur pro particip.

ζώων τοῖς ἀνθρώποις συνοίκων. domesticarum. Oppressit ...
ὑπέσχε δὲ [a] κατ' αὐτὸ καὶ λι- 7. tem eodem tempore ...

a) Ms. Ba. ὑπ. δὲ καὶ κατ' ἀ. verum καὶ deest ante λιμ. *Mart.* sed in Ecpt. Ms. Vi. modo „καὶ deest" v. N.

quam post γεν., quod particip., interiectum iterum genitivis subst. ἀνθρ. et ζ., non bene divellitur commate, cum pertineat ad subst. utr., quanquam haec proprie pendent a subst. φθ., per ordinem hunc γεν. πολλ. φθ. ἀνθρ. λ., quem Noster deseruit non tam ob laevitatem, quam ut vitaret iuncta in vicinia adi. duo γεν. et πολλ., tum vocabula crebra, in ων finientia, repetens idem potius subst. τοῖς ἀνθρ., pro pron. αὐτοῖς, per simplicitatem aliquam et negligentiam gratam, cum polyptoto quodam fortuito.

ὑπέσχε) Non dubito, quin scriptum fuerit ἐπέσχε. Paulo ante (§. 1.) verbo κατασχεῖν hunc etiam usum dedit. *Steph.* Scrib. ἐπεσχ. *Oxon.*

Sb. Ind. „ὑπ. pro ἐπ., tenuit, occupavit" de more suo, sed Sch. fere cum P. „*oppressit* civitatem *fames*. Stp. tamen et Sb. malunt legere ἐπ." sine crisi, quae hic sane inclinet ad corrigendum, cum istae praep. sint confusae crebro, et in ipsis v. v. his, cf. ad Call. Ern. T. 1. p. 156. b. m. v. 51., cumque usum loquendi non videatur habere vulg. ὑπ., sed alterum potius, ut ap. Polb. 3, 113. e. T. 1. p. 418. σημείων δὲ καὶ τεράτων πᾶν μὲν ἱερὸν, πᾶσα δ' ἦν οἰκία πλήρης· ἐξ ὧν εὐχαὶ καὶ θυσίαι θεῶν ἱκετηρίαι καὶ δεήσεις ἐπεῖχον τὴν πόλιν, *omnes igitur vota concipere, rem divinam facere, diis immortalibus supplicia ac preces agitare*, sed Ind. „θυσίαι ἐπ. τ. π. obtinebant" et Diod. S. 1, 398. l. 63. τὴν δ' ἀντιπέραν τῶν νήσων κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς συνέβη — κατασχεῖν ἀτυχίας, — καὶ λοιμικὴ κατάστασις ἐπεῖχε τὰς πόλεις, *at continens*, insulis *hisce* adversa *tum* calamitatibus *premebatur*, et *pestilentia* civitates *pervastabat*; ubi componitur v. κατασχ., quod hic comparat Stp., in Th. tacens, nec simile quid afferens, at L. Bal. v. e. sic „ὑπ. occupo, opprimo" sine auctore et exemplo, quod Lat. postr. adhibet hic Bg. e P., ut primum ad 6, 5, 22. m. συμφορὰ — Ῥωμαίους ἐπέσχε, quod Gr. ille fortassis et h. l. voluit cum Stp., cuius κατασχ. quoque verterat per Lat. *occupare* hoc cap. §. 1., ubi quae dicta sunt, valebunt etiam in vulg. ὑπ., ut severe sit illud Lat. *obtinere*; quo cum supra reddat Ern. quoque ἐπεχ.: hactenus sensus veniat idem. An tamen ὑπ. possit habere notionem illam, aut aliam coniunctam, quam vulgo tribuimus, affinibus ἐπεχ. et κατεχ., pro occupare et opprimere, i. e. invadere et tenere; quae extr. notio omnium proxima est illi principi pro habere? Hoc effecerim sic, ut sumam, ὑπ. esse i. q. simpl. ἐχ., redundante praep., ut alibi; unde accipiamus formulam eandem, quam facit ἐχ. de re cum acc. pers. s. rei 1, 3, 8., etiam Lat. usurpatam, *habuit* fames *civitatem*, pro tenuit, i. e., tropo remoto, fuit ibi, cf. G. Th. 854, 9. Ind. Flor. Iust. et Cort. ad Sall. Iug. 2, 3. it. ad Cic. ep. 7, 29, 2. et Suid. 3, 548. e. ὑπεχόντος, κρατοῦντος, sustinentis, *tenentis*; ubi tamen subiectus locus Comici physicam monstrat notionem. Sed alteram notionem pro invadere petierim e L. Ern. „ὑπ. 3) subeo" quod ap. G. Th. cum Grr. al. 595, 55. sqq. „pro succedere, paulatim venire, — *subeunt* morbi, i. adveniunt, — *sopor* furtim *subit* fessa *lumina*, i. latenter ingreditur oculos" ubi, ob adiunctum adv., est pro simpl. ingredi, et adeo h. l. *subiit* civitatem *fames* etiam i. q. ingredi

μὸς τὴν πόλιν ἐξ αἰτίας τοιαύ- fames civitatem hac de cau-

f. invadere, f. inceffere, quae diferte de *fame* dicuntur ap. G. Th., tropoque remoto pro oriri ibi; cf. pro veniendi notione illud Valck. ad Eur. Hippol. p. 320. a. B. e. „Philemon ὑπεξέσχεν, *exceffit* e *vita*" et fortaffis etiam Xen. Cyr. 7, 5, 44. ed. Th. V. 1. p. 445. l. 3. εἰ οὖν τις τούτοις ὑφέξει ἑαυτὸν, *itaque fi quis* iftis *fe* fummittere *velit*, cf. Indd., nobis *fich* herunter *halten* zu *einem*, Lat. fe demittere, it. defcendere, quafi delabi, devenire; quibus ut augebitur Stp. Th., fic nefcio, quid allatura fint pro vulg. Sed Bg. ap. G. Th. cum Gr. al. „fubito fupervenire, — *penuria victus* opprimit *eum*" cf. Hor. Serm. 1, 1, 98. fq. cum Gs. N. „incauti ex improvifo opprimuntur" Cl. Cic. et Cort. ad ep. Ind., it. Iuft. Corn. N. et Liv., ubi Gron. 30, 10. etiam exponit per fupervenire; e quibus in neutram lect. aliquid decernas; quanquam Leisn. fcripfit ad m. Ms. Bg. „videtur legiffe ἐπ. cum Stp."

κατ' αὐτὸ) Pol. (*fed* et *fames* eodem *tempore* civitatem *oppreffèrat*) κατὰ ταυτὸ, *eodem temp.*, legit. *Sylb.*

Qui et in Ind. v. ἀ. extr. „pro κατὰ ταυτὸ, eodem *temp.*" unde Sch. in pron. „κ. ἀ., eodem *temp.* Sb. putat dici pro κ. ταὐτὸ" fic cum leni fimul, fed Toup. Emend. in Suid. P. 3. p. 53. m. „κ. αὐτὸ eft *fimul*, eodem *temp.* Herodi. l. 37. ἐπέσχε δὲ κ. ἀ. κ." cum P. Vs., fed, fine ullo monito, fimul per aliam lect. in v. ἐπ., tum L. Bof. Ell. p. 379. i. „κ. ἀ. fc. χρόνου, Herodi. 1, 12, 7., quod fuppletur ib. §. 1." fed fine Vs., ut nefcias, utrum acceperit proprie, pro *fecundum* f. *ad* id *tempus*, quod dr. univerfe ac infinite, an pro κατὰ τὸ αὐτὸ f. κ. ταυτὸ, quod magis finite dr. et de certo quodam ac propiori tempore, ut noftratium *zu* diefer *Zeit*, et *zu* eben *diefer Z.*, f. *juft*, gerade *um* diefe Z., ut tamen utraeque notiones fecum fint coniunctae, et neutrum pro altero fumi queat non modo philofopham per rationem, fed etiam ex ufu quodam loquendi, cum αὐτὸς adhibeatur pro ὁ αὐτὸς, et Lat. *idem*, Toupio quidem proferente tantum fimul locum in eandem notionem e Poll., non mihi repertum, et Hef. 1, 813. e. v. γενεὰ, qui locus clarus eft, cf. N. 16., ubi quoque redditur „uno *eodem* que *temp.*" L. Ern. Nr. 5. Stp. Th. 1, 603. F. e. Ind. Dem. et Abr. Dil. Th. cum Auct.; quo et ducunt alia, ut ap. Loesn. Obf. p. 166. i. copulata „ὁμοῦ — ἐπ' αὐτὸ, fimul, — una" coll. ἐπὶ τὸ αὐτὸ, R. Or. V. 6. Ind. v. αὐτοῦ, Suid. 1, 385. m. αὐτόετες, σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει, eodem *anno*, non coll. ad Hef. 1, 624. m., ubi et mox αὐτόθι, — ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, quo uti poterat Tayl. ad Lyf. l. l., cf. p. 630. m. αὐτοῦ, — αὐτόθι, porro ubi αὐτὸς eft cum dat., ut αὐτός τινι, quod omnes vertunt Lat. *idem cum* rel., fed Hef. 2, 187. e. κατ' αὐτὸ, οἷον ὁμονοοῦσιν, fine N., pertinet ad aliam formulae notionem de modo ac ratione, v. c. *idem* fentire, i. eodem modo; ut et fumitur affine κατὰ τὸ αὐτὸ, v. 1, 10, 1. et Thuc. 356, ult., quod de tempore redditur etiam per abl. fyn. in Ael. V. h. v. κ. a. e., fed feverius in Luc. Ind. ib. b. e. „*fub* idem *tempus*" cf. §. 1. κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, pro quo Nofter hic variare poteft, e vulgari quidem τοῦ αὐτ. notione, cum faepe pro ἐκεῖνος valeat; quam tamen et Bg. deferit e P., forte et Angli ap. Heyn. Hift. 4, 1018. m., *zugleich* ward *die* Stadt *von* einer *fchrecklichen* Hungersnoth *geplagt*, bene reddito fic fubft. λιμ., cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „edendi cupiditas, vel defectus cibi adeo, quod interdum fingulorum incommodum eft, interdum publica calamitas" fi quidem fermo eft de tota vel terra,

της. Κλέανδρός τις ἦν, τὸ μὲν 8. fa. Cleander erat quidam
γένος Φρὺξ, τῶν δημοσίᾳ genere quidem Phryx, ex iis,
εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπρά- qui publice folent per praeco-

vel urbe, ut hic, quo de difcrimine tacet Stp. Th. Sed Bg. praeterea tenet καὶ, pro *etiam*, fuo loco, quem et P. mutat, ut ante vidimus, praeponendo cum Ms. Ba., in quo quidem fententia eft eadem et laevitas, non item fuavitas in pronunciando per vicinas καὶ κατ' fyllabas, fed praeterea non lapfus fcribae, verum aperta violentia, cum fit transpofita vocula, quae tamen fervata tacite in Ms. Ve.; unde, cum et in Ms. Vi. defit, fufpicetur aliquis, eam, ex aliquo Ms. falvo notatam in marg., veniffe in Ms. Ba. alieno loco, idque propterea, quod alibi poft δὲ ftaret ap. Noftr. ab initio enunciationum et in tranfitu ad rem novam; etfi tum quoque δὲ folum alias habemus; e P. ducente Bg. reliqua, cf. 1, 11, 1. m. 1, 9, 23. e., me vero τὴν πολ., ut §. 1. fupra, cum Sch. capiente in fenfu praecipuo de Roma, cum omnia fqq. eo referantur.

Κλέανδρος) De huius hominis impotentia et importuniffimis facinoribus omnino v. Lampr. in Comm. c. 6. (p. 490.) et Xiph. *Boecl.*

Xiph. S. 378, 37. R. p. 1212. ἐπράθη μετὰ τῶν ὁμοδούλων, μεθ' ὧν καὶ ἀχθοφορήσων ἐς τὴν Ῥώμην ἐκεκόμιστο. χρόνου δὲ προϊόντος οὕτως ηὐξήθη, ὥστε καὶ τοῦ Κομμόδου προκοιτῆσαι, λ. *fervus inter fervos venundatus, una cum iis, ut baiulus effet, Romam deductus* eft. *Progrediente vero tempore* usque *adeo* eft auctus, *ut cubicularius Commodi factus fit*, fed ad Lampr. l. l. *in cuius*, Perennis, *potentiae locum* Cleandrum *ex* cubiculariis *fubrogavit*. Caf. N. b. e. „Phryx origine et quondam Romae de catafta emtus, et inter regios fervos diu verfatus" ut Sch. „*Cl.* Phryx, primum mancipium, poft praefectus cubiculi et militum Commodi."

τὸ μὲν γ. Φρ.) Phrygibus alioquin timiditas effe infita fertur. Hanc Cleander hic non prodit. *Leisn.*

De Phrygibus, perditiffimis mancipiis, praeter N. ad Ovid. ep. Her. 16, 197., cf. maxime Hottom. ad Cic. Or. p. S. R. Am. c. 32. i. et Luc. 1, 362. fq. N. 17., quo utroque loco huc refpicitur, fed ad Luc. cum Grr. fine Vs. et commate poft ἦν et Φρ., quod et in Ms. Bg. deeft poft *quidam*, non item poft *Phryx*; unde incertum eft, an Bg. rexerit gen. τῶν λ. ad pr. τὶς, et alibi remotum a fuo cafu et per interiecta quaedam diremtum, et a Bg. etiam, ut hic, e P., per praep. *ex* adiutum, quod pron., commatibus, quae dedimus, fervatis, e pr. repeti poteft. Sed in δημ., ubi Bg. etiam e P., per idem Lat. breviter fic modo Stp. Th. 1, 975. E. m. „adv., cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. et Dem." at Sch. praeterea „*in loco publico*" refpiciens ellipfes tum praep., tum fubft., cum hic et alibi fit „pro ἐν δ. χώρᾳ" L. Bof. Ell. p. 387. m. cum Lat. Sch. poftremis, fed fine auctoritate, cf. L. N. T. Schw. et Krb. cum Ind. Dem., fed fine fupplemento L. Ern. et N. T. Fifch. Indd. Thuc. Xen. If. Pan. Mer. Fifch. The. et Aefch., Ael. V. h. Luc. Gs. Chr. Vig. p. 56. a. m., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „in confpectu populi, etc., (fed non cum v. *vendi*, at in) *foleo*, εἴωθα" perf. pro praef., ut Stp. Th. 1, 1076. G. m., fed et cum Lat. *confuevi*, fed Sch. *folitorum*. In fqq. Bg. cum P. partim, non tenente Stp. Th., in multis quanquam κηρύκων generibus, hunc locum de noftrae aetatis proclamatore ac praecone in rebus vendendis et auctionem faciente, ut G. Th. defcribit cum Gr. n., ubi et „fubiicere *fub*

σκέσθαι b)· οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος, συναυξηθείς τε τῷ Κομμόδῳ, εἰς τοσοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τιμῆς καὶ ἐξου-

nem vendi: ſed qui in imperatoria domo ſervus factus, cum accreviſſet cum Commodo, in tantum ab ipſo honoris et

b) Hic punctum in A. et al., comma in Stp. rel., ſed colon in Ox. cum Ms. Bg., quod placuit, v. N.

praecone *fortunas*, — vendere *aliquid* per *praeconem*" quam utr. praep. adhibet Valck. ad Herodt. 1, 194. p. 92 ſq. N. 55. ad Gr. „ὑπὸ κήρυκος ſ. κήρυκι πωλεῖν" qui dat. ſ. abl. eſt ſyn. cum illo gen., per enallagen caſus, cf. Stp. Th. 3, 1756. e. Abr. Dil. Th. p. 301. m. cum Auct. p. 315. m. it. ad Aeſch. 1, 163. e. Fiſch. ad Well. p. 397. e. Luc. 679. l. 13. ὑ. μεγαλοφόνῳ τῷ κ. ἀπημπολῆσθαι, ſub *vocali* praecone *veniiſti*, ſed Ind. Dem. ὑ. κήρυκος πωλοῦσι τὰ κοινὰ, ſine Vs., at ap. Diog. L. 9, 52. p. 540. b. e. „praecone *adhibito*, per *praec.*" ut ad Thuc. 6, 32. i. εὐχὰς — ὑ. κήρυκος ἐποιοῦντο, *per* praeconis *vocem* vota *nuncuparunt*, ſed Ind. v. ὑ. „praeconis *voce*" cum ſeverior ſit Vs. per *ſub*, quod, pro Lat. *coram*, referas ad notionem praeſentiae, curae, operae; quo et tendit Lat. Bg., cf. 1, 5, 22. e.

οἰκέτης) Vox haec, quae hic additur nomini βασ., omitti videtur Ioann. 4, 46. et 49. ἦν τις β., erat quidem aulicus, ſ. miniſter regius, aliquis de aula regis, Palatinus. *Leisn.*

Ibi quidem aliter alii ellipſin inſtituunt, cf. Kypk. 1, 365. Krb. L. et L. Boſ. p. 350. e.; ſed ut, ſumta hac Leisn., veniatur in partes Krb. in Obſ. p. 144. m. de famulo, quo de οἰκ. manifeſto hic capitur, cf. 1, 6, 2. Stp. Th. 2, 1219. G. e. cum P., e quo fere Bg. dedit adi. β. per periphraſin e praep. cum adi. et ſubſt., ut Vern. rec., cum procedat et ſeverum Sch. „*imperatorius* ſervus *factus*" libere P. verſante in aſſumto pron. οὗτος, et omiſſo δὲ, ſed Bg. opprimente copulam τὲ (ob reſolutum particip. γεν., cf. 1, 10, 2.) poſt v. συν., ubi Sch. partim cum P. „qui *cum* ipſo *accreviſſet* ſ. adoleviſſet" ut Stp. Th. ſub συναυξάνομαι tacite e P. ſine Vs. alia et tantum hinc, ſed Sb. Ind. „una ſuccrevit" cf. act. de re ſ. perſ., it. cum eadem rectione aut aliter Indd. Xen. Z. et Polb. Ern., ſed paſſ. aut med. de re, cum conſtructione eadem vel abſolute, it. phyſice ſ. tropice, L. N. T. Ind. Dem. et Dion. H. S. T. 2. ſine Vs., at ap. Iſ. Ev. W. ed. 281, e. ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ ταῦτά τε πάντα συνηυξήθη, καὶ λ., *cum* vero *adoleviſſet*, et *haec* una *creverunt omnia*, rel., ubi comma poſt γεν. bene Find. ed. p. 13. e. ſuſtulit, qui in Ind. „συναυξαν. augeri, creſcere" ſine praep. aliqua, per thema idem cum Stp. Th., qui tamen et συναύξω ponit, ſeverius haec diſtinguentibus L. N. T. et Ern., ubi et „συναύξει, concreſcit" quae Lat. omnia ap. G. Th. cum Grr. al., et modo „*coalitus*, συναυξηθεὶς" ſed alio ſenſu, ut, pro Bg. compoſ., quo et uſus Amm. M. de perſ. ac phyſice, ſufficiat ſimpl. *creſcere*, adiuncta pr. *cum*, ut nobis *aufwachſen*. Caeterum δὲ huius membri non tam ad prius μὲν pertinet, quam ad ſqq. δὲ, quibus de vetuſta ratione, copulantur enunciationes deinceps, per colon a nobis iunctae, cum ad unam perſonam reſpiciant, et §. 11. demum ſequantur nova ad ſe relata μὲν et δέ.

εἰς τοσ.) Libere a P. additum adv. deſerit et Sch., ſervans rel. partim cum Bg. „*ꝑ*. *provectus eſt* ab *eo eo honoris*, — τοσ. ſubſt. cum gen. „uſurpantibus in v. κρ. idem Lat. aliunde Sb. Ind. cum Stp. Th., non item

σίας προήχθη, ὡς τήν τε[c] τοῦ auctoritatis provectus est, ut et σώματος φρουρὰν, καὶ τὴν corporis custodia, et cubiculi τοῦ θαλάμου ἐξουσίαν, τήν cura et militum praefectura

c) In B. 1. desunt τήν τε — ἐξουσίαν, estque series contra ὡς τήν τε τῶν στρατ., ut typothetae obfuerit τήν τε duplex, qui, in τήν τε primo incipiens, pergeret statim ad τῶν στρατ.

Bud. C. 529, 19., ap. G. Th. cum Gr. n. „producere, metaph. — *ad dignitatem*, — ab *eo* in *consulare* provectus *fastigium*" sine explic., pro tribuere, cf. Ind. Amm. M., Plin. Cs. Iust. „*ex* gregario *milite*, pro evehere, promovere" Suet. *ad* honores, — *ad* potentiam — *ex* infima *fortuna*; in quibus praepp. et adiunctis maneat in Gr. praep. nihil, quam illud in v. προελθεῖν et προϊέναι Lat. *foras*, it. in conspectum aliorum, et nostratium *hervor* ziehen *zu*, quod Lát. *protrahere* severum non reperi hoc contextu, sed *producere*, quo usurus eram, ap. G. Th. 1093, 62. „produc. *aliquem*, i. promovere hominem et in medium honorifice proferre" cf. Ind. Liv. Cl. Cic. et Cort. ad ep. it. Iul. C. b. G. 7, 39, 1. quem *ex* humili *loco* ad *summam* dignitatem *produxerat*, ut legendum videtur secundum illa ad Suet. Claud. c. 4. i., ubi et Gr. προάγειν diserte comparatur, et utrumque in hoc genere censetur proprium „ubi agitur de hominibus suscipiendis ex vita domestica ad publ. dignitatem" illa ὑπ' ἀ., ad v. sq. πρ. pertinentia, Nostro divellente, interiectis aliis, ob laevitatem, cf. de ellipsi ad εἰς τοσ. 1, 3, 6. v. μεχρ., unde concidit illa notio substantivi ap. Sch. supra.

τήν τε τ. σωμ. φ.) Vilissimis hominibus saepe imperatores mali praefecturam praetorii detulerunt, Tigellino Nero, Tac. 1. Ann. (14, 51. c.) Cleandro Commodus h. l., Eutychiano saltatori Elagabalus, Lampr. in Elag. (c. 12. i. T. 1. p. 818.) et Herodi. 5, 7, 12. (c., ubi v. N.) Si imperatores isti fecissent, quod legitur l. unic. D. de off. praef. praet., ut scil. ob singularem industriam, explorata eorum fide et gravitate, ad huius officii magnitudinem adhibuissent bonos viros: tunc experti etiam fuissent, non eos aliter iudicaturos fuisse, pro sapientia et luce dignitatis suae, quam ipsi forent iudicaturi. — Iac. Guther. de Off. dom. Aug. 2, 2. p. 321. male putat, valde falsum fuisse principem illum, quisquis fuerit. — *Leisn.*

Sch. cum Bg. e P. etiam partim in „φ. σ. ἐγχειρισθεὶς, *qui* regii *corporis* custodiam *obtinet*" quod subst., hic de re et actione curaque custodiendi, ignorat Stp. Th., ut totum sit i. q. fieri satellitem et unum e satellitibus, et hos Noster per circuitum eloquatur, pro 1, 8, 12. c. σωματοφύλακες, qui iam ipse honor quidem erat et militiae genus honestius, cf. 2, 13, 2. c. 5, 4, 19. c. et in primis 4, 7, 4. c. τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουρὰς πεπιστευμένοι, ut tamen non cogitemus, Cleandrum factum esse tunc gregarium vilemque ex his militem, sed ducem aliquem, nostro more, primi, secundi loci, Romano autem tribunum s. centurionem. Sed in θ. Sch., praeter Bg. e P. „officium cubicularii" non male capiens ἐξ. sic de officio et dignitate, quibusdam potestas coniuncta est quaedam, ut et cura; quod extr. respexerit Bg.; quanquam et procedit pro licentia, venia, facultate ac iure; ut sit adeo ἡ ἐξ. τ. θ. cubiculi adeundi ibique versandi ac ministrandi copia s. dignitas, et totum mem-

τε τῶν ϛρατῶν [d] *ἀρχὴν ἐγχει-* ipſi mandaretur. Prae opu-

d) Ms. Ba. et Ve. *ϛρατιωτῶν*, etiam Ms. Vi., quanquam ſic mendoſe „*ϛρατιοτῶν*" v. N.

brum i. q. fieri cubicularium, non illum *Kammerdiener*, famulum vilioris ſortis, ſed Vern. vet. *Kammerherrn*, quo ſpectat et Sb. Ind. „cubiculo praefectus" et Noſter alibi aliis formulis, cum dicit *τὸν τοῦ θ. προεϛῶτα* 1, 16, 12., *τοῦ θ. φύλακα* 1, 17, 12 et *τοὺς τοῦ βασιλικοῦ θ. φύλακας* 3, 12, 2., de duobus imperatoribus, de patre ac filio, loquens, quem gen. adi. hic e contextu facile ſubaudias, ut huius poſtr. loci eſt memor tantum Stp. Th. 1, 1497. G. m. „*regii* (imperatorii) *thalami* ſ. cubiculi *cuſtodes*" quam dignitatem fuiſſe diverſam ab illa praefectura praetorii, declarant haec Noſtri 1, 16, 12. *μεταπεμψάμενος Λαῖτον τὸν ἔπαρχον τῶν ϛρατοπέδων, Ἔκλεκτόν τε τὸν τοῦ θαλ. προεϛῶτα*, etiam Lampr., cf. N. ſq., ſed G. Th. in Bg. *cub.* cum Grr. al. et „*cubicularius*, — qui in cubiculo miniſtrat" non tamen ſervus et famulus ille vilis tantum, ſed et illuſtrior nobiliorque perſona; quae addidiſſem ob ſubiectum e Capit. locum, infra proferendum, etiam Suet. e Dom. c. 17. *Saturius* decurio *cubiculariorum*, ubi N. „cubicularium, quem *πρόκοιτον* vocant. — *decurionem* — *cubiculariorum* vocat, qui, ad militiae ſimilitudinem, parti alicui cubiculariorum praefuit" ut videantur e militibus Praetorianis ii *cubicularii* dicti, qui ante cubiculum imperatoris excubias et vigilias agerent, quibus aliquis dux et decurio, rel. praefuerit, qualis et tum Cleander.

τήν τε τῶν ϛρ.) Praeferendam cenſeo Cod. lectionem *ϛρατιωτῶν*, quam quoque P. legiſſe videtur. *Stroth.*

Etiam inde Bg. cum Sch., poteſtque in Mss. lectione latere vulgata, ſumto ſcribendi compendio, ſed et aeque ſubeſſe Gloſſatoris opera, quum habeat ſenſum commodum vulgata, ſervata etiam a Stp. Th. 3, 1064. A. e. „Herodi. l. 1. *ὡς τὴν τῶν ϛρ. ἀ. ἐγχ.*, *ita ut* exercituum *regendorum* munus *ei* committeretur, *ita ut* militum *praefectura* ei *crederetur*" qui dubius tamen, cum dupliciter verterit, et in poſtr. cum P., verum ut rectior ſit prior Vs., et *οἱ ϛρατοὶ* i. q. *τὰ ϛρατόπεδα* 1, 8, 2., ſenſu anguſtiori de cohortibus Praetorianis, totumque membrum hic, fieri Praefectum Praetorio; quo redit et Mss. lectio, cum etiam *οἱ ϛρατιῶται* ſic ſimpl. et anguſte de militibus Praetorianis dicantur ap. Noſtr., qui pro iis hic variat; ut tamen hoc ſyn. *τοὺς ϛρατοὺς* non aliunde hoc ſenſu tenuerim, quod cum ſubſt. *ἀρχὴ* reddas per me ſevere cum Stp. *exercituum praefecturam*, ſ. exercituum Praetoriorum; qui in Th. non habet in *ἀ.* Bg. e P., at in v. *ἐγχ.* aliunde rectionem paſſ. huius cum acc. rei et muneris, ſed modo cum nominativo perſ., qui h. l. mutandus in acc., ob orationem obliquam ab *ὡς*, pro *ὥϛε*, ut ſuppleatur pron. *αὐτὸν*, a Bg. ſtatim adiunctum, ut a Stp. paulo ante, per rectumque dat., e Lat. rectione, cf. Ind. Bud. C. Luc. Ioſeph. e T. 1. p. 412. l. 3. p. 297. ſ. 6. m. *τῶν πόλεων ἀρχὰς ἐγκεχειρισμένους*, *quibus* urbium *commiſſae* erant *praefecturae*, Poſſ. Call. p. 258. m. D'Orv. Ch. p. 246. e., qui recte comparat *πιϛευθῆναι*, cf. Obſ. Krb. p. 273. i. *Ἀριόχῳ τῷ τὴν ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ἀρχὴν πεπιϛευμένῳ*, Ariocho, *cui* commiſſum *erat* imperium *in* regis *ſatellites*, Kypk. 2, 215. et Dion. Caſ. p. 1350. l. 18., pendente acc. illo cum paſſ. aut a pr. *κατὰ* oppreſſa, (quo de nihil L. Boſ. Ell. p. 517. e. ſqq.) aut ab alia lege ap. Poſſ. Synt. p. 139. i., ut

ῥισθῆναι ὑπὸ δὲ πλούτου 9. lentia autem et luxu impul-
καὶ τρυφῆς ἀνεπείσθη [e] καὶ sus eſt etiam ad imperii cu-

e) Ms. Ba. τρυφῆς, ἀνεπλήσθη λ., ſed comma poſt τρ. etiam in A. cum B. 2. R. v. N.

„retineant paſſim eum acc., quem habet act.“ quae tamen nec ipſa multum adiuvet interpretationem formulae huius, ubi potius, perſpicuitatis cauſa, caſus perſ. mutabitur in dat. et rei in nominativum, nec profuturo multum L. Ern. „paſſ. ἐγχειρίζομαι, in manus accipio“ quanquam hoc accedit ad Bg. v. privum, quo de alibi, cf. de re ac duobus Cleandri honoribus, cubiculi quidem et praetorii praefectura, Lampr. in Comm. c. 6. p. 490. e. ſqq.

ὑπὸ δ. πλ.) Sic ap. Liv. 22, 26. (i.) C. Terent. Varroni, qui loco humili et ſordido natus erat, *pecunia, a patre relicta, animos ad ſpem liberalioris fortunae fecit.* Eadem ſententia eſt Thuc. 3, 45. l. 5. *Leisn.*

Ib. p. 196., ſed de divitiis noſtri hominis ap. Dion. Caſ. p. 1213. ἐκτήσατο πλεῖστα τῶν πώποτε προκοίτων λ., ſeverius agente Bg. in praep. cum paſſ., quam P., unde ſervat Lat. ad ſubſt. τρ., ap. G. Th. „*luxus, deſidia*, ſuperfluitas et nimia profuſio, ſumtuoſior cibi, veſtitus et aliarum rerum cura“ ſ. amor, qui cum omni mollitie, vitaeque delicatae uſu ac conſuetudine, (qua de Gr. τρ. dicitur,) poteſt ſane aliquem impellere ad affectandum imperium, in quo quippe rerum iſtarum percipiendarum copia porro amplior datur; ut tamen potius h. l. τρ. mihi ſit faſtus et arrogantia, quo de nihil Stp. Th. habet, ſed L. Ern., cf. ad Ael. V. h. 1, 19. p. 31. e. N. 5. it. 9, 4. p. 574. N. 3. et 14, 30. i. ὑπὸ τρυφῆς ἐν τοῖς ἀνθρώπων ὅροις οὐκ ἠξίου διαμένειν, prae *nimio* faſtu *noluit* intra *hominum* fines *permanere*, ut Cleander hic intra privati hominis, cf. Ind. et Suid. 3, 524. i. τρυφὴ, ἀντὶ τοῦ ἀλαζονεία, quanquam Vs. *ludibrium*, pro petulantia et actionibus iniuriis, qua de notione v. Wernsd. ad Philam p. 62. e. cum Kuſt. Ind. Ariſt., in cuius loco ap. Suid. e Ran. v. 21. *mollities* multo ſtultius, ut Luc. 3, 621. l. 88. ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφὴν, *cum* magis *illum* frangat *deliciis*, quoque reddo, coniicere *enim* laudes iſtae *poſſint* eum *in* maiorem *faſtum*, i. in eo excitare, ſ. eum reddere arrogantiorem, it. ap. Dem. in Ind. ſine Vs. 1046, 14. τοσαύτης τρυφῆς μεστὸς οὗτός ἐστι, non pugnaturus de Ariſt. Plut. v. 819. ὑπὸ τρυφῆς, deliciarum *gratia*, cf. Plut. de ſer. n. v. Wytth. p. 35. e. et de diſcr. ad. §. 64. de Alcibiade ap. Tiſſaphernem copulantur τρυφῇ καὶ ἀβρότητι καὶ ἀλαζονείᾳ χρώμενος, ſed ap. Diod. S. 1, 129. l. 76. τῶν ἄλλων ἁπάντων σχεδὸν τῶν πρὸς τρυφὴν καὶ πλοῦτον διατεινόντων, *caeterorum fere omnium, quae ad* delicias *et* divitias *pertinent*, de Indiae bonis, cf. p. 423. l. 65. et 427. l. 87. et ap. H. Ev. e. 300, 24. καὶ μόνος καὶ πρῶτος τῶν ἐν τυραννίδι καὶ πλούτῳ καὶ τρυφαῖς ὄντων, λ. *et ſolum et primum eorum*, qui *regia* dignitate *praediti*, opibus et deliciis *circumfluunt*, Ind. Fd. „voluptates“ Wolfio non recte illa τῶν ἐν τυρ. tractante, tanquam membrum peculiare interiectum, cum tria hominum eorundem ſint, per reſtionem hanc, τῶν ὄντων ἐν τυρ. κ. πλ. κ. τρ.

ἀνεπείσθη) In Ms. ἀνεπλήσθη nihil fuerit, quam error in litteris πει et πλη maiuſculis; neque ſufficit mihi G. Th. 1007, 89. „*urbs* deinde *impletur* Liv. 4, 30. (m. Ind. tacente Ern.) i. contagione inficitur, ἀναπίμπλαται, ut loquitur Thuc. „quaſi hinc ſit h. l. infectus eſt, corruptus,

πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν [f]. ἀθροίζων δὲ χρήματα, καὶ σίτου πλεῖςον [g] συνωνούμενος pidinem: ac colligens opes et plurimum frumenti coëmens atque concludens, spe-

f) Hic punctum per edd., pro quo cum Ms. Bg. placuit nobis colon iterum, ob dicta in N. et constantiae ergo, cum Stp. in pr. membri fine ad ἐγχ. id posuisset quoque, pro puncto A. et al. g) Ms. Ba. καὶ πλεῖςον σίτου λ., sed Ms. Vi. σῖτον πλεῖςον λ., v. N.

cum Gr. et Lat. hoc ita tropice de perf. non meminerim, teneatque vulg. cum Mss. rel. etiam P. „*divitiae* illum *instigabant*“ quae ipsa metaphora Nostri placebit, cognita etiam nobis in v. *überreden*, etiam in Lat. severo; ut non deseruissem cum Bg., cuius Lat. plane exprimit hic Vern. rec., dum Sch. partim e P. „*instigatus est* a *divitiis*“ qui regit v. cum pr. ὑπὸ, sumente Bg. eam separatim, quocum et faciat comma quarundam edd. post τε., redeunte re tandem eodem, sed tenente Stp. Th. saltem notionem in v. ἀν. 3, 136. B., etiam cum Bg., additis „exponit Thuc. Schol. per πείθομαι“ recte per simpl., addens diserte περιττὴ ἡ ἀνὰ, 92, 37., cf. supra 1, 8, 10. e. cum Ind. Gs. Chr., Abr. Dil. et Auct., ubi p. 260. e. act. de re, ut hic pass., quo de cf. Ind. Thuc., ubi et rectio syn. per abl. rei s. modi, sed cum pr. ὑπὸ et gen. pers. R. Or. V. 6., cum acc. rei V. 3. p. 647. i., cum inf. Arist. Kust., ap. G. Th. 835, 68. „*miti* densitate *persuasa*, i. paulatim inducta medicamentis“ sed non cum pr. *ad*, nisi l. 43. opinione *non* solum, *sed* etiam *ad* veritatem *sibi* aliquid *persuadere*; quod tamen sit potius pro cum veritate s. ex veritate, ex vero, pro adv. *vere*, s. certo, s. plane, ex opposito maxime *opinione*; tacentibus etiam Indd. Lat., cf. in ἐπ. βασ. 1, 9, 24. et Zos. 1, 18, 5. εἰς ἐπ. β. ἐτράπη, *ad* imperii *se* convertit *affectationem*.

ἀθροίζων δὲ) Bg. iterum per τὲ, ad sensum bene, sed P. per δὴ in suo *quocirca*, cf. de re Lampr. in Comm. c. 6. m. p. 491. m. venditae *que* omnes *provinciae*. Omnia *Cleander* pecunia *venditabat*, et Dio Cas. p. 1213. ἠργυρολόγει πανταχόθεν λ.

σίτου πλεῖςον) Ea forma usurpatum, qua 1, 13, 12. εἰς τὸ μέγιςον ὕψους. *Sylb.* nec tamen plane similiter, cum hic in neutro adi. absit articulus, cuius generis utriusque exempla dedimus in Ind. v. πλ. et in Exc., deficiente hic subst. ad adi. μέρος s. πλῆθος, quod utrumque Noster alias diserte addit, v. Ind., tacente L. Bos. Ell. p. 267. e. sq., etiam 194. m. sqq., nisi quod p. 197. e. plenum affertur exemplum, sed utroque Nostri loco mutante Ms. Ba. auctore formam exquisitiorem illam casuum diversorum in vulgarem eiusdem casus, qui tamen et in hanc partem inconstans, interdum exquisitam servat, interdum et intrudit; quae sunt Glossatoris potius, quam scribae lapsus in ν et υ, ubi librarius potuit etiam velle sensum adiuvare, ut ne caperemus a subst. neutr. σῖτον s. σῖτος, sed a masc., quo de discrimine monuit Stp. Th. „σῖτος, ου, ὁ, frumentum, — sed neutr. ἄρτον, βρῶμα, τροφὴν, λ.“ tacens de medico sensu, (cf. Foes. Oec. p. 342. sq. Suid. 3, 323. i. Indd. Xen. Z. et Geop.) it. super accentu, quo de nec ipse quid memini, nisi quod Hes. 2, 1195. m. σῖτα in plur., et hinc in L. N. T. Fisch., sed σῖτα in Schw., Ern. Stp. Th. et Suid. 1, 322. m. p. sq. m., ap. G. Th. „*frumentum*, σῖτος, λ.“ sed ap. Angl. Heyn. Hist. 4, 1018. m. weil *Cleander* — unter *der* Hand *alles*

καὶ ἀποκλείων, ἤλπιζε, προσάξασθαι [h] τόν τε δῆμον καὶ τὸ rabat, se adiuncturum sibi plebem atque exercitum, si prius

h) Ms. Ba. et Vi. προσάξεσθαι v. N.

Getraide *aufgekauft* hatte, *um den Preis desselben zu erhöhen* etc., cum Vern. vet. sic universe, sed recens finite *Korn*; de quo non pugnem, in formula Bg. e P., expressa alio, quam in Gr., ordine, supplens subst. Lat. *numerum*, tacentibus de ellipsi hac Lindn. et G. Th., ubi ad sq. v. Bg. *coëm.* cum Gr. n. „emere plura s. simul, — *frumentum*, Quintil.“ sed Stp. Th. 4, 784. B. „σ. (med.) *coëmo*, Herodi. l. 1. καὶ σ. — ἀπ. *plurimum* frumenti *coëmens* et *recondens*, — et συνεωνημένος pro *eo*, qui *coëmit*“ quod perf. pass. sensu med. v. ap. Dem., sed aor. in pass. notione cum adv. ap. Dion. H. S. T. 1. 678, 13. σῖτος —, ὁ μὲν πλείων δημοσίᾳ συνωνηθεὶς, *frumentum*, partim *ex* aerario *coëmtum*, sed med. cum praep. 583, 42. πέμπουσι τοὺς συνωνησομένους σῖτον ἐκ τῶν σύνεγγυς τόπων μετὰ πολλῶν χρημάτων, cum *multis* pecuniis *in* propinqua *loca* dimiserunt, *qui* frumenta *coëmerent*, immo *miserunt*, *qui* coëmerent *frumentum* e *propinquis* locis *cum multis pec.*, cf. Luc. 3, 99. l. 3., valente praep. per notionem, a Gs. propositam, de modo quidem, pro plura simul emere et uno tempore, in unum locum, undique, nobis *zusammen kaufen*, sed de societate, pro emere cum alio simul ap. Theophr. Ch. 2, 4. i. cum Ind. Fisch. et Gs. Chr. Ad sq. v. ἀποκλ. a P. etiam discedit Stp. supra, qui in Th. nihil simile profert, nec Lat. Bg., per se aliud Gr. reddentis ap. Palaeph. 28, 3. m. συγκλείων εἰς αὐτὸν (τὸν τόπον) ἰχθύας, ubi, tacente Ind., valet quoque Lat. *includere*, et nostra *verschließen* et *einschließen*, cum in nostro v. vim praep. sumam istam ap. Vig. p. 565. a. e., ubi „ἀπὸ in compos. significat *separationem*, — ἀποτίθεσθαι, ad futuros usus reponere“ ut h. l. σῖτον ἀ., sicuti 6, 9, 7. τὰ χρήματα ἀποκλείειν, sit claudere et includere aliquo loco, ut serventur et usibus aliorum subtrahantur, atque adeo condere, recondere, reponere, conservare, reservare; quo sensu posuit affine Noster 4, 4, 18. e. χρήματα, — ὅσα — ὁ Σεβῆρος ἤθροισέ τε καὶ κατέκλεισεν ἐξ ἀλλοτρίων συμφορῶν, quo de cf. Salm. ad Tert. de pall. p. 176. e. sqq. Call. Ern. T. 1. p. 344. a., ad Luc. 1, 127. e., ad Hes. 2, 170. e. N. 29. G. Th. v. *catachistus*, sed de nostro v. Ind. Geop. Luc. 1, 122. i. Orph. h. 22, 6. Ael. V. h. 14, 22. p. 960. e. Dem. 1359, 5., ubi Ind. cum P. formula, Loesn. p. 104. i., non tenentibus Lat. hic severum *abscludere*, sed modo affinia, quorum G. Th. tenuit Bg. cum Grr. al., nec cum simili loco, it. illud P. et *secludere* ac *recludere*, quod postr. non sit incommodum hic e loco Pallad., prolato ib., cf. Ind. Amm. M., quo de Gs. non recte dubitat, an sit pro simpl. *claudere*, quod et ipsum h. l. adhibeas, secundum haec ib. „*apes* innumeras *claudit*, i. dives apum est, — *ensis* clausus, i. reconditus“ ut hoc simplici etiam reddunt composita κατακλ. et συγκλ. Caeterum h. l. etiam Cleander dr. ipse coëmere ac secludere, dum per alios facit.

ἠλπ. προσάξασθαι) Scribo προσάξεσθαι. *Steph.* cui recte hic Ing. non obsequuntur, nihil quoque novante Sb. Ind., sed reddente *pellicere*, dum contra ad Luc. 1, 793. b. e. Rz. affert statim nostra per fut. sine monito ullo, sed rursus tuentur vulg. aor. Misc. Obs. A. V. 4. p. 286. e. it. Wess. ad Diod. S. 2, 295. N. 6., quod tempus et rectum est, cf. 1, 10, 14. e. ad διαχρ., et tacite servat Ms. Ve. contra Mss. reliquorum aut glossema,

στρατόπεδον, εἰ, πρῶτον ἐν ad penuriam copiarum eos re-

(cf. 1, 6, 21. e., ubi pro fut. praebebat Ms. Ba. aor.) aut errorem librarii in ε et α, ut alibi; ducente Stp. iterum e P., quocum et simul cum Sb. reddit Latine quidem Sch. „adiungere *sibi* s. *pellicere* voluntates *populi*. P. et Stp. legunt προσαξεσθ. in fut." quod tamen de P. non praestem, cum is, ut et Bg., more Lat. liberius reddere potuerit, bene idem ad sensum in δημ. persona intelligens animum eius benevolentiamque, severus etiam in vi med. exprimenda cum Bg., qui modo addit pron. recipr. ἑαυτὸν, sed reddit per Lat. Sb. etiam 2, 10, 1., ut Ind. Xen. Hell. Mor., non explicantibus formulam Bg. (nobis *an* sich *ziehen*) G. Th. et N. ad Suet. et Sall., sed Ind. Corn. N. „conciliare, in familiaritatem et amicitiam adsciscere" i. sibi amicum et benevolum reddere, cf. 1, 3, 12. e. Bud. C. 527, 3. et Stp. Th. 1, 86. C. m., faciente Bg. cum P. in sq. δῆμ., nescio, an cum discrimine ac pro populi parte viliori, cf. G. Th. cum Gr. n., sed et in v. *popul.*, Stp. Th. 1, 968. e. it. L. Ern., discrepante etiam Vern. vet. *das Volk*, a recentis *den Pöbel*; quo sensu angusto sane intelligi potest hic et sqq., etiam cap. sq., ubi adeo §. 4. i. ὁ δῆμος Ῥωμαίων sic capietur, quae formula cum adiuncto gen., (et a P. hic libere addito,) alias plerumque usurpatur in partem honestiorem, patens tamen per se aeque late, comprehendensque partem utramque.

εἰ, πρῶτον) Zonaras frumenti penuriam Cleandro non adscribit. Σιτοδείας λ. *Oxon.*

Quae Zonarae, nobis alibi data, sunt e Dion. Caf. p. 1213., ad quae Fabric. potius Nostrum probat, cf. Lampr. in Comm. c. 14. p. 512. cum N. 2. Caf., qui recte rem componere videtur; sequente Sch. in v. κ. magis Bg. „quum *redegisset* populum *ad* penur. *necessariorum*" in adi. πρωτ. nostro loco subiecto illi 1, 11, 3. e., cum hic sensus sit alius, ubi Bg. e P., non tenente id Stp. Th. (nec G. Th. cum Gr. n., cf. tamen L. N. T. Ind. Herodt. Fisch. Aesch. Is. Ev. Ael. V. h. Abr. ad Aesch. T. 1. cum Dil. Th. D'Orv. Ch. p. 457. m. Valck. ad Eur. Hipp. p. 269. b. e., ad Vig. p. 66. a. e.) sed 3, 910. D. m. „ἐν στ. καθιστάναι, ad penur. et inopiam redigere, Herodi. l. 1. ἐν στ. τ. ἐ. κ. (et 1, 1768. D. m. sqq.) καθίστημι cum pr. εἰς commodius vertitur *redigere*, — et in istis dicendi formulis, καθιστάναι εἰς σπάνιν λ. redigere ad inopiam, — nec vero cum εἰς tantum, sed et cum ἐν iungitur" sine exemplo tamen nostro, et tantum e Dem., quod non habet Ind., sed sine Vs. cum utr. praep. et affini χρημάτων ἐν στ. αὐτὸν καταστήσειν, ut Bg. formula proprie respondeat illi cum εἰς, cui par saepe pr. ἐν, habentibus Lat. et rectionem duplicem, v. c. *ponere* in *mensam* et *in mensa*, et severum *constituere* cum pr. *in* ac simili casu, non tamen cum subst. utr. Stp. Lat., v. Cl. Cic. v. e. it. G. Th. ubi, „*red.* καθιστῶ, — ad *inopiam*" sine explic., it. in N. ad Ter., Ind. Iust. Suet. Corn. N., (cf. Flor. et Iul. C., hic ut sit i. q. simpl. *agere*, pro pellere, iacere, coniicere, ruere, trudere, nobis *stürzen*, it. ponere, nobis *versetzen*, it. ducere, adducere, nobis *bringen*, sed, tropis his remotis omnibus, facere, ut quis sit in penuria rerum necessariarum, ut quis non habeat res necessarias, non omnes quidem, sed maxime frumentum, ad quod hic maxime respicitur, et alibi Gr. τὰ ἐπ. saepe tantum restringenda ac revocanda, cf. 1, 6, 3. m., ubi Bg. similiter; proferente Stp. Th. 1, 1218. D. m. modo affine Xen. τῶν ἐπ. ἔνδεια, cf. tamen Nostri ipsum ap. Thuc. sine Ind. 131, 88. σπάνει τῶν ἐ., *rerum*

σπάνει τῶν ἐπιτηδείων κατα- degisset, deinde largitioni-

necessar. *penuria*, cum P. hic, it. ap. Ioseph. 1, 480. l. 10. *rer.* nec. *inopia*, ubi mox oppon. cum syn. ἡ τῶν ἀναγκαίων εὐπορία, it. ap. Diod. S. 1, 398. l. 62. annonae *caritas*, sed p. 510. l. 2. et 2, 22. l. 16. τῇ σπ. τῶν ἀναγκαίων, commeatus *inopia*, — necessariorum *inopia*, cf. de v. σπ. Ind. R. Or. V. 6. Xen. Mem. S. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. (ubi et syn. σπανία et σπανιότης, ap. Stp. Th. sine auctore,) Phil. in Flacc. p. 753. B. m. Is. Pan. Mor. p. 25. i. (ubi mox δι' ἔνδειαν τῶν καθ' ἡμέραν,) et p. 94. e., (ubi mox opp. δι' ἀφθονίαν,) Suid. 3, 361. m. σπ., ἔνδεια, raritas, *penuria*, non coll. ad Hes. 2, 1241. cum N. „L. Ms. σπανίαν explic. σπάνην" quam formam ad Dion. H. S. T. 1. 198, 11. τῇ σπάνῃ τῶν ἐπ., inopia *commeatus*, Sb., etsi tacens in N., tamen in Ind. per suum „pro σπάνει" dubiam reddere videtur, sed agnoscit etiam L. Ern., quanquam per se lapsus ibi, ut alias, in η et ει incidere potuit.

ἐπιδόσεσι) Tacentibus Mss. reliquis et P., (qui adv. *repente* iterum addit libere,) lectionem Ms. Ba. aliam, inserto adv. ἔπειτ' (pro ἔπειτα,) refert diserte quoque Bg., ambabus illam excepturus forte, si vidisset oblatam, hoc praetexens, credo, ut potuerit excidisse a simili sq. ἐπιδ. initio, pro quo, quia facit adv. hoc cum subst. illo ὁμοιοτέλευτον aliquod, possit aliquis suspicari, olim fuisse εἶτ' ἐπιδ., auribus mollius, pro quo Glossator in marg. posuerit ἔπειτ', unde deinde venerit in textum; quae consecutio in πρῶτον — εἶτ' a Nostro adeo usurpata 2, 1, 22. e., etiam aliis, cf. 1, 10, 2. e., ubi tamen habuimus τὰ πρῶτα sine consequente particula temporis ordinis ve; quod et in huius loci syn. πρῶτον cadat; ut Bg. libere adiecerit adv., sed Noster omiserit, cum nesciant id P. cum Mss. rel., possitque salvo sensu abesse, ut saepe solum est πρῶτον cum affinibus, cf. Ind. Fisch. et Pal. cum Xen. Cyr. Z. it. Dem. 1272, 5., ut Lat. *primo* ap. Hor. Turs. p. 769. e. it. *primum* ib. p. 754. e. G. Th. 1061, 91. et Intp. ad Cic. ep. 2, 9, 1., ut contra Lat. *primo* deest, sequente *mox*, cf. Ind. Tac. ex Ann. 4, 41. m.; unde lectio Ms. suspecta maneat de glossa e comparatione locorum aliorum, sive πρωτ. capias pro ante omnia, cf. Xen. Ind. Cyr. Z., (quomodo et Lat. *primum* sumitur,) sive cum Bg., qui et, secus ac P., in tempus finitum resolvit participium κατ., quo servato in Vs., sentias, copulam abesse quire, ubi ordinem mutes, ac quae nunc exquisite in medio posita est enunciatio, πρῶτον — καταστήσας, eandem ad postrema colloces, εἰ ἐπιδ. λαμπραῖς προσαγάγοιτο, πρῶτον λ., *si* alliceret, *cum* primo — *redegisset*; ubi tamen Nostro obstitit alia pars, simul ponenda, ἀλ. ποθ. τ. χρ., quae hoc in ordine non bene demum sequebatur, at praemissa, etiam ante se requirebat πρῶτον — καταστ., de lege partium, in periodo copulandarum, cf. Ern. rhet. §. 370., cum e penuria demum sequatur desiderium istarum necessitatum, illudque sit prius adeo, hoc vero posterius; in quo ut Bg. explet libere pron. αὐτοὺς ad v. καταστ., sic copulat particip. ἀλ. cum ποθ. τ. χρ., sed ἐπιδ. λαμπρ. cum remoto v. προσαγ., e P. fere, sed Ms. contra ἀλ. refert ad pr. ἐπιδ. λ., at ποθ. τ. χρ. ad προσαγ., sensus ut oriatur utrinque aliquis, pendens sane ille ex arbitrio distinguendi, cum antiquitus Mss. caruerint distinctionibus, et ap. Nostr. saepe occurrant ita ambigue positae orationis partes, sed ut tamen de usu Nostri potior sit Bg. ratio cum Stp. ed. ex 1, 5, 2. e. μεγαλόφρονι ἐπιδόσει οἰκειώσηται, it. 1, 9, 2. e. εἰς τὸ ἐπιδόσεσι λαμπρ. ἀποστῆσαι τὸ στρατιωτικὸν et 1, 6, 12. e.

ϛήσας [i], ἐπιδόσεσι λαμπραῖς, ἁλόντας πόθῳ τοῦ χρειώδους προσαγάγοιτο [k]· μέγιϛον δὲ γυμνάσιον κατασκευάσας [l],

bus magnis, captos indigentia rerum neceſſariarum, alliceret. Idem cum maximum gymnaſium exſtruxiſ-

i) Ms. Ba. καταϛήσας, ἔπειτ' ἐπιδ. λαμπραῖς ἁλόντας, π. τ. χρ. πρ., ſed in edd. poſt κατ. comma ubique fuit, praeter B. 1., at ἐπ. λαμπραῖς ἁλῶντας, π. τ. χρ. πρ. in A. B. Par. et Pat., quae tamen ἁλόντας hoc accentu habuit cum rel., tum ἐπ. λαμπραῖς, ἁλόντας, ποθ. λ. Ox., ſed ἐπ. λαμπραῖς, ἁλόντας ποθ. λ. Ed., v. N. k) Colon hic iterum fecimus, pro puncto edd., v. ſupra. l) Ms. Ba. κατασκευάσας καὶ λουτρ. v. N.

ἐπιθυμίᾳ ἐαλώκαμεν, cui ſubſt. eſt ſyn. hic ποθ., ubi P. plane negligens, ſed Bg. liberrimus, aut exquiſitior ex Cic. ap. G. Th. „*indigentia* eſt *libido inexplebilis*" cum et poëtis ſolennia ſint *indigere* et *egere* pro cupere ac deſiderare, propter coniunctionem, cf. ib. 324, 44. „*non* eges *foris*, i. non eſt, quod quaeras foris" ſecus ac P., manente Sch. in ſevero „ἁλ. captos *deſiderio*" ſed formulam Noſtri non tenentibus Stp. Th. et Indd., ubi modo ſyn. ἔχειν πόθον Xen. Cyr. Z. it. Plut. Hſ. 20, 8. ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον, *ſummo* pertuſa *gaudio*, immo *corde* capiens *amorem*, i. ſuſcipiens, habens, ſentiens, et Heſ. ἀσπ. v. 41. τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν, *tale* ſiquidem *corde* deſiderium (recte per abl. ſyn., pro κατὰ κραδίην) *ceperat* paſtorem *populorum*. Ad τοῦ χρ. (ubi P. aut negligens, aut contractior) variat Noſter pro pr. τῶν ἐπιτηδ., quocum et ſenſu anguſtiori capiendum, cf. 1, 6, 25. m., ut h. l. ἐπιδ. largitio frumenti, ſed non tantum populo facta, verum et militi, nominatim Praetoriano, qui intelligitur per τὸ ϛρατ., iterum per variationem pro §. pr. e. τῶν ϛρατ., cf. Stp. Th. 1, 997. F. m. „φιλοτιμία, — erogatio, publice facta, quae et ἐπίδοσις dr., ut donativum et congiarium, quae λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodi." (ſine loco e Bud. C. 1197, 44.) ſed ſaltem Lat. Bg. 1, 86. C. in v. πρ., ubi Noſter in vicinia non variat, cf. 1, 6, 24. e. ad ἐπαγ.

μέγιϛον δὲ γυμνασ.) Gymnaſia enim etiam balnea complecti ſolebant, v. Potter. Archaeol. Gr. l. 1. *Stroth.*

Ad quam rationem noſter locus intelligi debeat ſic, ut exſtructi maximi ampliſſimique gymnaſii partem aliquam et conclavia quaedam permiſerit in uſum balnei, cum alioqui et ſic capi queat, ut aedificium, exſtructum nomine gymnaſii, et proprie ad corpora iuvenilia ibi exercenda, deinde, cum uſus ſic ferret et neceſſitas, pro balneo iis conceſſerit, ut gratiam ab iis iniret; quomodo et credo accepiſſe Bg., qui e P. ſervavit pron. αὐτὸς ſ. ὁ αὐτὸς, cf. §. 8. i., hic tamen negligens δὲ, (a P. pro τὲ expreſſum per *quoque*, ut alibi per *etiam*,) ſed ad ſubſt. λ. aſſumens ὡς ſ. εἰς, quibus ad ſenſum par praepoſitio eius, cf. 1, 8, 1. e. 1, 11, 10. e. ad χρ. et G. Th. 1072, 27. „*pro*, — vices notat, ut ἀντὶ, loco ſ. in locum, — *pro* monſtro *accepit*, i. tanquam monſtrum" ut aſſumi poterit pron. αὐτὸ ad v. ἀν., ubi P. liberior, ſed Sch. „permiſit *illis* balneum *publ.* — γ. μ. gymnaſium *maximum*, palaeſtram, locum exercendis corporibus, *extruxit*" hoc Latino deſerens etiam P., quod, ap G. Th. cum Gr. n., aliunde tenet Stp. Th., qui in altero v. act. ἀν. nihil huc pertinens, niſi forte 1, 1655. A. m. pro relinquo, ſed in paſſ. etiam Lat.

λουτρὸν δημόσιον ἀνῆκεν αὐτοῖς. fet, pro balneo publico con-

Sch. ac Bg. p. 1657. C., cf. G. Th. in Bg. cum Grr. al. 1095, 72., fed in Sch. cum Gr. n. 813, 6., de utr. praep. ut nihil fit ad Vig in compofitis in hanc quidem partem et notionem, nifi p. 559. a. e. „ἀνὰ — fignificare 3) reiectionem, retro, dilationem, ut — ἀνιέναι" cf. tamen Ind. Xen. Cyr. Z. ex 4, 6, 3. Iam Ms. καὶ, infertum iterum pro mera copula, hoc ordine fenfum edat hunc, γυμν. καὶ λουτρ. δημ. κατασκ., ἀνῆκεν αὐτοῖς, fc. αὐτὸ f. αὐτὰ, quod forte reperias in P. „idem gymnafium quoque maximum *exaedificaverat*, publicatis *etiam* balneis, *ut* eo *modo* populum *inefcaret*" qui, adhibendo particip. potius in parte poftrema, quam pr., mutavit καὶ copulam in alterum *etiam*, fic, ut duo δημ. ἀνηκ. confluerent in unum v. *publicatis*, oppreffo pron. αὐτοῖς ob fuu tum abl. confq. Verum fic accipiamus duplex opus, a Cleandro extructum, quo de, nifi cum Strotho intelligatur, nihil liquet, Anglis ap. Heyn. Hift. 4, 1018. m. omnem rem praetermittentibus, fed reliquis modo de unis balneis ac thermis fcribentibus, Dion. Caf. p. 1213. cum N. et Lampr. in Comm. c. 17. p. 521. cum N. 6. Caf., huc quidem refpicientis, verum non in rem noftram, ubi, ut tantum in uno maneatur opere, etiam de Ms. lectione, fortaffe prodeft Noftri confuetudo, quae per copiam ponit duo fyn., quorum alterum altero explicatur, etiam, ubi alterutrum eft nomen proprium et folenne magis, cf. 1, 3, 7., unde comma tollendum poft κατ. et potius locandum poft δημ., fic, ut v. κατ. locatum fit in medio et intra duo fubft.; in quam fententiam haec habeo, e Dion. Caf. 721, 86. in vita Augufti de Agrippa, τὸ πυριατήριον (fudatorium) τὸ Λακωνικὸν κατεσκεύασε. Λακωνικὸν γὰρ τὸ γυμνάσιον, ἐπειδήπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι γυμνοῦσθαί τε ἐν τῷ τότε χρόνῳ καὶ λίπα ἀσκεῖν μάλλον ἐδόκουν, (*nudari* corpora *et* inungi *oleo*,) ἐπεκάλεσε, unde γυμνάσιον de balneo etiam dici queat, a nudo quoque ibi corpore; ficut Ind. ex ifto loco γυμν. fimpliciter reddebat „thermae, fudatorium" tum ap G. Th. in *gymn.* cum Gr. n., poft vulgarem notationem, modo ex Plin. ep. 2, 17, 7., ubi Catan. ed. Cort. „novimus, publicas etiam balneas gymnafia dici: quare Suidas unctuaria et lavacra appellat" 1, 501. c. γυμνάσια, ἀλειπτήρια, ἢ βαλανεῖα, ἢ λουτρὰ, *palaeftrae*, loca, in quibus athletae fe ungebant, f. *balnea*, f. *lavacra*, ad quae in N. tacetur, ut et ad Hef. 1, 865. e., fed Cang. Gloff. „γυμνάσιον, balneum *publicum*, (Noftri λουτρὸν δημ., in quo nudantur corpora, (etiam e noftra notatione fupra. Chron Alex. an. 11. Valent., ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ γυμνάσιον Καρωσιανά Thermas *Carofianas* vocat Marcell. (fed ib Append.) Eudemus in L. Ms γυμνάσια, ἀλειπτήρια, ἢ βαλανεῖα, ἢ λουτρὰ, ἢ ἱππικὰ, ἢ κυνήγια. Herodi. l. 1. μεγ. δὲ γ. κατασκευάσας, λ. δ. ἀν. αὐτοῖς. Acta S. Meletii n. 2 οἱ μὲν παραμένοντες ἐν τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τῷ ἐπιλεγομένῳ Γυμνασίῳ, etc." ubi non tantum Noftri ipfa Gr. δημ. λ. pro explicatione iterum, fed adeo etiam e vulg. lectione fine Ms. καὶ hic locus ita exponitur, quod non procedit, quia tautologia oritur, cf. ib. in Parte Lat. „*gymnafium*, thermae." Igitur iudico equidem, aut Noftrum ipfum ab initio fic dediffe, ut Ms. habet, (elapfo καὶ ob fyllabam pr. σας non diffimillimam, feu eiecto a librario, cum locum non intellexiffet, hincque ductos effe rel. Mss., hic vulgatam tenentes lectionem,) aut aliquem Gloffatorem, refpicientem illam recentioris temporis notionem τοῦ γυμνάσιον, addidiffe καὶ, ac P. tenuiffe talem Cod., qui cum Ms. Ba. et alibi confentit, fed

ὁ μὲν οὖν οὕτω τὸν δῆμον ἐδελεαζεν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, ἀπεχθῶς [m] ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, καὶ

11. cessit ipsis. Ille quidem sic populum inescabat. At Romani, infensi eidem, et illo-

m) Ms. Ve. ἐπαχθῶς v. N.

tamen, quia vulgata lectio commodum faciat sententiam, nihil critico licere, nisi ut altera Ms. porro in V. L. aut N. afferatur; cf. in rem Alex. Donati de urbe R. in Graev. Th. T. 3. p. 844. A. „in proxima regione portae Capenae thermae Severianae et Commodianae. De Commodianis — Lampr. et Herodi." cum P. Vs., sed de λουτρ. Ind. Xen. Z. Bach. et Pol. cum Cas. ad Vulcat. Gallic. T. 2. p. 454. a., ut de γυμν. Cang. l. l. in Part. Lat., Suid. l. l. Ind. Ael. V. h. Fisch. The. et Pal., notiones me sic constituente, ut, de loco acceptum, sit locus, ubi nudi homines versantur vel agunt aliquid, sive exercendi, sive lavandi corporis causa, sed tropice, ubi convenitur docendi discendive gratia, ad animum maxime exercendum; tum G. Th. —*lavacrum*, λουτρὸν, balneum, (et in hoc) βαλανεῖον, λουτρὸν, — *balneae*, δημοβαλανεῖον, i. q. pr., sed magis publicae sunt, quam privatae" ut Noster in suis δημ. λ. periphrasin adhibuerit pro hoc Gs. Gr. uno, Lexicis ignoto.

ἐδελέαζεν) In hoc v. Stp. Th. aliunde tenet Lat. Bg. it. *illicere*, cf. Ind. Geop. Dem. et L. N. T. cum Obs. Loesn. et Kypk. it. Hes. 1, 911. m. sine N., cf. ib. δελεάζει, ἐξαπατᾷ, et sq., non coll. Suid. 1, 520. e. sq., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „translatio a piscibus et avibus, quae proprie *inescari* dicuntur, h. e. oblata esca decipi, *illicio*, ἐπάγω, δελεάζω, — fere i. q. pellicere" ut Noster hic pro pr. προσαγ. tantum variet per tropum alium, et nobis cognitum in *anködern*, quo tropo remoto, hic est, studere ad se trahere et amicum sibi facere; reddente Bg. e P. τὸν δῆμ. aliter, sed eodem sensu, quam §. 9. m., e quo loco τὸ στρατόπεδον hic non simul cum plebe repetitur ob §. 12. e. sqq., et quod Cleander, ut Praefectus Praet., magis in potestate milites habuit. Sed ad sq. Ῥωμ. misere pauper Stp. Th. 3, 732. C. sub Ῥώμη „unde Ῥωμαῖος, *Romanus*, passim ap. historicos" nihil praeterea, cum dicatur vario sensu, latiori quidem, de civibus imperii Rom., tum angustiori, de incolis Romae urbis, denique angustissimo, ut hic, de parte tantum aliqua istorum incolarum, eaque viliori atque inferiori, per variationem pro pr. ὁ δῆμος, ut et G. Th. cum Gr. n. modo „*Romanus*, — qui e Roma est, vel Romam inhabitat"

ἀπεχθῶς λ.) Hinc natum est proverbium, *invisior Cleandro*, quod est ap. Amm. M. l. 26. p. 342. Lindb. In Cod. perperam exstat ἐπαχθ., v. N. ad c. 6. v. παροῦσα. *Stroth.*

Ap. Amm. 26, 6. p. 371. m. de Petronio, *invisior* Cleandro, *quem* agentem *sub* Imperatore *Commodo* praefecturam, *sublata vecordia diversas legimus vexasse fortunas*, sed de V. L. cf. Piers. Veris. p. 67. e., ad Luc. 3, 397. l. 29. et ad Onos. p. 111. N. 4., hic ut lapsus inciderit iterum in ε et α, cum ἐπαχθ. non tam ob sensum ab h. l. alienum sit, cf. 1, 9, 15. m., quam ob rectionem et adiuncta πρὸς et ἔχειν, quae formula respondet illi alteri l. l., ut recte comparat utramque Stp. Th, 1, 1313. D. m. „ἀπ. invise, *odiose*; unde ἀ. ἔχων s. διακείμενος πρός τινα, qui odit, exosus, perosus, (sine auctore, habens modo haec p. 1316. E. sqq.) ἔχθ

τῶν δεινῶν τὰς αἰτίας εἰς ἐκεῖνον ἀναφέροντες, μισοῦντες [n] αὐτοῦ τὸ ἀκόρεστον τῆς τοῦ πλούτου

rum malorum causas in illum conferentes, perosi eius inexplebilem divitiarum cupidi-

n) Ms. Ba. μισοῦντες τὲ αὐτ. v. N.

cum adv. — interdum verbo subst. reddendum, (et adv. mutandum in adi affine, sed praeterea, ut praepositio, si qua addita, commutetur cum dat. pers.) — εὐνοϊκῶς πρός σε, — sum tibi benevolus, — ἐχθρῶς πρ. σε λ." ut Bg. e P. fecit, omisso quanquam particip. ὄντες, v. c. *existentes*; pro quo tamen propius ad Gr. est, *infesti* in *eum*, cf. Niz. et G. Th., sed ap. Dem. modo affine 61, 25. ἔχουσι μὲν ἀπ., ἔτι δὲ ἐχθροτέρως σχήσουσιν, supplente Ind. casum pron. ἡμῖν, pro quo fingas et e Nostro supplementum πρὸς ἡμᾶς, copulato ibi syn., ut ap. Hes. 1, 417. m. ἀπεχθῶς, ἐχθρωδῶς, cf. N., nihil significante praep. etiam in adv., sed totam formulam et rectionem tenente Dion. H. S. T 1. 734, 20. τοῖς ἀπ. ἐσχηκόσι πρὸς τὸ δημοτικὸν, *iis*, qui *plebi* infensi *fuissent*, cf. Fab. Act 93, 1. et Ind. Hl. v. ἐχ. it. ad Vig. p. 243. b. i. N. Hoog. de v. ἐχ. „pro dat. invenies quandoque acc. cum praep. πρὸς. Herodi. l. 1. c. 12. ἀ. ἐ. π. ἀ. intensi *ipsi*" in pron. severius, quam Bg. de suo, sumens ἀ. pro ὁ αὐτὸς, aut forte varians modo propter mox syn. ἐκεῖνον.

τῶν δειν.) *et* illorum *malorum* causam *in* eum *conferentes*. Iam autem de fame, non de pestilentia, est sermo; — ad m. P. *Steph.* Pol. pro Gr. illis Latina ista nobis dedit, *ac* totius *causam* pestilentiae *in eum conferentes*, quum tamen de pestilentia iam non agatur, sed de fame; — in Exam. Intp. P. *Idem.*

Contra quae Bc. ausus est nihil in Anim. in Exam. illud, cum nimis aperta essent, mutantibus iam errorem Vern., non tamen ita severe, ut Bg., qui e Stp. recte vertit iterum artic. τῶν per pron., ut et simul subst. δειν., ubi Sch. „*calamitatum*" sed cum Bg. etiam in v. ἀναφ., cuius praep. verterim non tam per Lat. *con*, quam *re*, cf. Stp. Th. 4, 91. i., et 1, 246. C. e Bud. C. 553, 50. „ἀν. τὴν αἰτ. ἐπ' ἄλλον, referre et reiicere *crimen* in *alium*, (p. e.) culpam *in* aliquem *conferre*, — αἰτίαν ἐπιφέρειν" cf. p. sq. D., pendente sensu subst. αἰτ., utrum vulgaris pro *causa* valeat, an forensis pro *crimine*, e contextu semper, ut hic e gen. τῶν δειν., ubi tamen et procedit notio illa Stp. pro *culpa*, nobis *Schuld*, sed G. Th. in Bg. v. 1129, 13. „*quum* in *filium* causam *conferret*, i. reiiceret, illum in causa esse dicerent, (l. 38.) *in* me *conferre* omnem *illorum* temporum *culpam*" sed in v. *referre*, cum Gr. n., cum neutro illo subst., cf. tamen Tac. Ann. 4, 57. i. causam *abscessus* ad *Seiani* artes *retuli*; sed ut frequentius sane sit Lat. Bg. v. una cum illo *transferre*, cf. G. Th. et Poss. Call. p. 299. e., nobis *schieben* auf *einen*.

μισοῦντες) *Omnia Cleander pecunia venditabat.* Lampr. *Oxon.* cf §. 9., ut alibi insertum a Ms. in participiis pluribus τὲ, quod hic etiam P. refert in suo *simul*; quo de pro copula alibi habuimus; unde periodi genus aliquod in participiis habeat protasin duarum enunciationum, per τὲ copulatarum, ut apodosis in τὰ μ. πρ. incipiat, cum, de lectione vulg., protasis finiat in ἀναφ., sed apodosis, τὰ μ. πρ. λ., praemissam habeat aliam enunciationem, μισ. — ἐπιθ., quae ratio et solennis est Nostro, et in periodi struendae artificio exquisitior; Nostro, cum antea universe

ἐπιθυμίας[o], τὰ μὲν πρῶτα ἐν[p] tatem: prius quidem in the-

o) Hic punctum in Lu. et Rc. 1. depravatum e colo Stp. al. cum Ms. Bg., pro rel. commate rectiori, v. N. p) Mss. tres ἐν τε θεατ. συνισάμενοι, καὶ κατὰ πλ., per edd. variante tantum distinctione, ut sit comma post σ. et πλ. in Bs. 2. L. al., sed modo post πλ. in rel., ut nihil in Ms. Bg.

dixisset ἀπ. ἐχ. πρ. αὐτὸν, nunc finite magis pergente, addita odii inimicitiaeque causa, cum per se in verbis tantum variet, nisi quod ibi utitur phrasi, sed hic privo v., cum isti formulae substitui queant singula haec v. ἀπέχθεσθαι et ἀπεχθάνεσθαι, ubi Suid. 1, 259. i. — ἀπεχθάνοντο, ἐμισοῦντο, odiosi *erant*, pass. accepto, cum et active valeat, cf. L. Ern. et Stp. Th. 1, 1313. F. „ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, *infensi* erant *imperio*" ubi adeo cum v. eadem praep., quae ibi ap. Nostr. in phrasi, non coll. Suid. ad Hes. 1, 446. e., ubi et p. sq. i. similia et affine ἀπεχθαίρων, μισῶν, cf. p. 451. m. et iterum non coll. Suid. l. l. p. 265. i, qua definiendi magis cura Noster tautologiae cavit, in collocandis idem orationis partibus eleganter praemittens pron. αὐτ., propter tum laevitatem, tum alios mox gen., eosque duplices; P. deferente etiam Sch. in „ἀκ. insatiabilitatem concupiscentiae, — ἐπ. divitiarum *cupiditatis* inexplebilis *animus*, (hoc subst. ut explicet pron. αὐτ., de pers. dictum tota, cum de parte cogitandum sit eius, atque adeo de animo ac voluntate,) μ. *peposi* avaritiam" quod Lat., cum Bg. e P. servatum, valde commodum est ad retinendum particip., sed ignoratum a Stp. Th., ap. G. Th. „δυσμισητὸς, qui magno odio aliquem prosequitur, (sed tum h. l. ap. Bg. pro simpl. positum, sensu act., pro eo, qui odit, tum et ib. in locis subiectis, de pass. notione, his) *erit* tanto *magis* perosus *deo*, (ubi, propter adiunctum adv., nihil, quam odiosus, redundante illa *per* vocula, ut nostrum *ver* in *verhaßt*, et i. q.) *exosus*, μισούμενος, act., qui odio habet, (non ergo *magno*, sed i. q. simpl. qui odit,) pass. (quo Gr. illud praefixum maxime pertinet,) pro odioso" etiam simpliciter adeo, cf. Ind. Iust. „*exosus*, act. pro eo, qui odit" tenente Stp. Th. in ἀκ. etiam Lat. Bg. aliunde, nec simile quid, quale nec ipse habui, sed sine χρήσει e Suid. 1, 88. i. ἀκ., ἀπλήρωτος, *inexplebilis*, non coll. ad Hes. 1, 197. m., sed ap. G. Th. in Bg. „ἄπληστος, — Cic. *omnia rabide* appetentem *cum* inexplebili *cupiditate*, — *inexpletus*, ἀπλήρωτος, — *bustum*, i. insatiabile, (et in hoc, cum Gr. n.) — cupiditas *insatiabilis* veri *videndi*, — *insaturabilis*" cum Gr. n., ubi adeo alterutro severiori usurus eram; variante Nostro iterum pro 1, 8, 4. πλούτου ἀκρατήτῳ ἐπιθυμίᾳ, per syn. verbale, et hic cum artic. ad πλ. sine discrimine, et pro illo sq. ib. ἀπλήστῳ ἀντιποιήσει, quod est Bg. potius, ibi etiam adhibitum.

τὰ μ. πρῶτα) Bg. e P., ut in syn. πρῶτον §. 9. e., etiam sine necessitate, cf. 1, 10, 2. e., verum hic sequente τὸ τελ., ubi Sch. „τελ. cum artic. τὸ adv. *postremo*, tandem" quae relata sibi non tenet Stp. Th., sed modo 3, 1388. F. „τελ. et τὸ τ. aut etiam τοτελ. coniunctim" cum Lat. iisdem, nec de ellipsi monens, ut nec L. Bos. p. 380. e., cuius subst. χρόνον cadit modo in masc. nostri adi., τὸν τελ., non tamen ib. positum, sed tantum nudum τελ., cum in neutro obtineat commune illud μέρος τοῦ χρόνου, una cum praep. aliqua, ἀνὰ, εἰς, κατὰ, unde vertit Ind. Ael. V. h. „ad *extremum*" ex 9, 8. e. τελ. δὲ, *tandem*, cf. Fisch. Pal. et Xen. Cyr. Z. et ad Vig. p. 142. b. m., in quibus locis stat absolute, ut sine Ind.

θεάτροις συνιςάμενοι κατὰ atris consistentes confertim

ap. Dem. 606, 5., sed, ut hic ap. Nostr., cum καὶ copula 329, 11. 396, 13. 419, 25. 425, 2. 25. etc., cf. Luc. 1, 29. i. *tum* inter *postrema*, sed relata et praecedente alia particula ap. Dem. 205, 25. πρότερον — καὶ τὸ τ., ut etiam in plur., (quo de Stp. l. l. dubitabat) praeter absolutum Thuc. 208, 81. *novissime*, it. Dem. 127, 19. 308, 14., etiam in relatione, et quidem simplici 20, 2. τοὺς μὲν πρότερον συμμάχους —, Θετταλοὺς δὲ νῦν τὰ τελευταῖα λ., 49, 26. et ult. τὸν παρελθόντα χρόνον —, τὰ τελ. δ᾽ λ., 113, 21. 23. πρώην —, καὶ τὰ τελ., sed duplici 403, 17. 20. 22. τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς —, μετὰ ταῦτα δὲ —, τὰ τ. δ᾽ λ., qua quidem in descriptione posteriori nemo dubitat, post duo alia quod sequatur, iure id dici *postremum*, ut tamen et, ubi unum modo praecessit, et πρῶτον s. τὰ μὲν πρῶτα, id, quod deinde ponitur, *postremum* sit, quia nihil tale amplius narratur et numeratur, ut h. l. et ap. Lat. quoque, v. Ern. Ind. Liv. v. *postremo*, it. in *denique*, quanquam repugnante Schell. de stylo, cf. Hor. Turs. p. 771. Nr. 5. Ind. Corn. N. Flor. Iust. et Cort. ad Sall. p. 945. a. e., etiam G. Th., (qui tacet in Bg. e Sch.) „*postremum*, — adv. superl. — Dicitur pro eodem et *postremo*, (it. in *extremo* et *extremum*, ubi 550, 11.) cum praepp. substantive *extremum* et *extrema* ponuntur, — *ab* extremo *narrare incipiam*, — ad *extremum* — usurpatur adv. pro tandem, ultimo, postremo" ubi non opus est illa vi substantivi, sed modo ellipsi subst. *tempore*, negotio, *loco*, tacente Lindn., non item Ind. Corn. N. v. *extr.*, cf. G. Th. 1070, 8. in adi. „loco *ultimo*, Scribon. i. tandem" sed nihil iterum in *ultimum* et *ultimo*, de quibus nihil etiam ap. Lindn., cf. ad Gr. δεύτατος Hom. Ἰλ. τ΄, 51. Ὀδ. ά, 286. ap. Hes. 1, 922. m. δευτ., ὕστατος, ἔσχατος, μεθ᾽ ὃν οὐκ ἔςι ἕτερος, fere nobiscum supra, quanquam L. Ern. aliam ingrediente viam et notationem e Suid. fere 1, 528. m., abeunte P. in relatis suis *prius* quidem — *dein*, cf. ap. Dem. sine Ind. syn. particip. 1258, 1. καὶ τὸ μὲν πρῶτον καλῶς ἔλεγον. τελευτῶντες δὲ λ. et 390, 8. τὸ μὲν πρ. — μετὰ ταῦτα δὲ —, τελευτῶντος δὲ λ., tum vanum censorem Thom. M. p. 838. οἱ κοινοὶ τελευταῖον λέγουσι, it. Suid. sine χρήσει 3, 443. i.; ut nostro loco, quia καὶ ante τὸ τελ. positum est nec scriptum τὸ τελ. δὲ, liquet, prius μὲν intra τὰ πρῶτα stare solitarium, Bg. omittente καὶ e P., quod potuissent illi aeque exprimere, ac μὲν, quanquam redundans.

ἐν θεατρ. συνις.) Illustre documentum negligentiae librariorum in omittendis iis syllabis, quae vel ratione ductus literarum, vel soni, sequentibus similes sunt, et hic locus exhibet, qui in Ven. multo rectius sic exiitit ἔν τε θ. σ. καὶ κατὰ πλ. *Stroth.*

Lex quidem illa in librarios vera est per se; ac saepe τὲ et καὶ ob vicinitatem similem periit: sed hic in P. nulla comparet copula, quanquam illo in reliquis etiam huius regionis liberiore. E Mss. ratione τὲ, ad particip. συνις. referendum, respiciat ad καὶ ante τὸ τελ. et simul ad remotius particip. ἐπελθ., cum non coëat cum vicino v. finiti modi ἤγορ., (quia potius hoc ordine verba debeant locata esse, τὰ μ. πρῶτα, ἐν θεάτροις συνιςάμενοι κατὰ πλήθη, κακῶς τε ἠγορ., καὶ — ἐβόων,) nec cum proximo καὶ Mss. ante κατὰ πλ., quia hoc κ. πλ. nude stat, sine verbo aliquo; quanquam sine τὲ possit habere vim aliquam καὶ, pro vel *idque*, vel *etiam* s. etiam adeo, aut, pro mera copula sumtum, simul cum κατὰ πλ. referri, remoto commate, ad proximum κακ. ἠγ. et ad socium καὶ

πλήθη, κακῶς ἠγόρευον q, καὶ maledicta in eum dicebant: τὸ τελευταῖον, διάγοντος ἐν postremo, agente in subur-

q) Hic punctum in A. et al., sed colon in Stp. rel. cum Ms. Bg., v. N.

ante τὸ τελ. Qui patiens laboris sit cogitationisque, intelliget tricas istas novae lectionis atque difficultates, quas et augent τὰ μ. πρῶτα et τὸ τελ. ad se relata; ut tolerem quidem καὶ, sed credam, τὲ ortum e compendio articuli τοῖς, vel ex γὲ, saepe cum τὲ confuso, et ap. Nostr. alibi quoque intra praep. et subst. locato; quanquam alias hoc etiam librariis accidit, ut bis quaedam scriberent et e sq. vocabulo syllabam, quod tamen hic in vicinia bis factum fingi debeat, et τὲ ex θε, sed καὶ ex κα s. κατ. In συνις. Bg e Sch., neglecta vi med., ut a Stp. Th. aliunde, qui nec habet cum Bg. Lat., sed e Thuc. fine Ind. 156, 64., ubi Schol. ad sensum συναθροιζόμενοι, (ut Stp. congregari, i. congregare se,) cf. eundem ad 2, 7. it. ad Arist. Equ. v 859. Suid. 3, 405. m. Thom M. p. 824. l. 6. συνίσταται, ἀντὶ τοῦ συνέρχεται, etiam ad sensum modo, Indd. Dem. et Xen. Mor. et Z, tacentibus lib. de V. med., proprie notione physica, ut hic, *se una sistere*, locare cum aliis, *sich* zusammen *stellen*, et proinde convenire, coire, *zusammen* treten, *zus. kommen*, beysammen *stehen*, quod postr. est Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) sed hinc in malam partem, ut hic quoque, de iis, qui seditiose coniuratique se congregant, cf. Bud. C. et Stp.; qui in Th. 3, 379. C. reddit hinc sq. formulam κατὰ πλ. e P. cum Bg., non habens aliunde simile, nec 2, 88. F. in pr. κ., cum „distributioni adhibetur, ut Lat. pr. *per*" unde hic verterim *per agmina*, s. *in globos*, nobis *in Menge*, in *Haufen*, in *Rotten*, sed libere *Haufenweise*, *Rottenweise*, cf. Vig. p. 616. Nr. 8. „κ. πλῆθος, i. q. ἀθρόοι uno verbo, *frequentes*" ut sing. hic etiam vertitur ap. Dion. H. S. T. 1. 422, 32., sed l 39. *magna caterva*, sed Ind. *frequenti numero*, ut affine Thuc. 13, 8. τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις, magna *triremium* copia *fuit* et *tyrannis* in *Sicilia* et *Corcyraeis*, immo *triremes* magna *fuerunt* copia *tyrannis* rel., nostrum antea, *in Menge*, extra distributionem, in sola modi notione, sed ap. L. Bos. p. 516. i. mancum „Exod. 8, 24. ἐγένετο ἡ κυνόμυια πλῆθος, pro κατὰ πλ., cum *multitudine*, magno *numero*" ut nostrum *Volks* die *Menge*; ad quorum analogiam saltem usurparit Noster suam formulam in plur.; tenente G. Th. in Bg. adv. modo ἀθρόως, quae et ipsa extra distributionem capi possunt pro dense, magno numero, ut adi. affine *confertus*, v. Ind. Flor. ac Iust.

κακ. ἠγορ.) Bg. phrasin commutat cum alia, assumto etiam e pr. pron. αὐτοῦ casu eiusdem quarto αὐτὸν, qui solennis est in hac formula, cf. Stp. Th. Poll. 8, 8, 8. Poss. Call. p. 208. i. Ind. Luc. Ael. V. h. R. Or. V. 4. it. V. 3. p. 60. N. 16., ubi fortassis statuitur discrimen vanum, sed ap. Dem. memorabilis casus simul „ἄν τις ἀγορεύῃ τινὰ κακῶς τὰ ψευδῆ, si *quis* alium *probris* iis *que* ementitis, *proscideri*t" ubi, et tacentibus N., τὰ ψ., neutr. adi. plur., est pro adv. et pro *male dicere* alicui *falso* s. per mendacium, cf. G. Th. „*maledico*, κακηγορέω λ." referente P. „identidem *traducebant*" ut libere addiderit hoc adv., aut pr. κατὰ πλ. sic intellexerit, ad hoc membrum trahens, dum Sch. in ἀγορεύειν „τινὰ κακ. alicui in foro, publice, maledicere, obtrectare" quae vis propria e notatione et hic procedit, sed et severum sine casu *male dicere*. Caeterum

προαστείῳ τοῦ Κομμόδου, ἐπελθόντες πανδημεὶ[r] ἐβόων, καὶ τὸν Κλέανδρον εἰς θάνατον ᾔτουν. ταραχῆς δ' οὔσης περὶ 12.

banis Commodo, aggressi universi vociferabantur, et Cleandrum ad necem deposcebant. Tumultu autem

r) Comma hic in Bc. 2., sed πανδημεὶ. sic cum puncto in A., v. N.

post ἠγορ. posui modo distinctionem minimam, trahendo nominativum illum ab init. §. οἱ Ῥωμαῖοι etiam ad sqq. nunc adhuc.

διάγοντος) Sch. in subst. severior in numero „*in* suburbano *agere*“ sed Bg. prorsus e P.; variante Nostro pro 1, 11, 15. e. ἐν προαστείοις διατρίβων, sed Stp. Th. diligentius versante in hoc v., quam ibi, 1, 72. B. „ponitur δ. et sine casu (rei, τὸν βίον, αἰῶνα, χρόνον,) pro degere, — vivere, — et generaliter pro versari, ut Lat. dicunt *agere* in *aliquo loco*, Herodi. l. 1. καὶ τὸ τελ. — Κομ.“ ubi tacite e P. duxit Lat. formulam, ut Sb. Ind. „agens, *degens*“ quod postr. severius et Gr. vicinius, cf. L. Bos. Ell. p. 50. i. simul cum Lat. *peragere*, L. N. T., Kypk. 2, 380. m. „βιοτὴν δ., vitam *agere*“ Indd. Xen. Mor. et Z. cum Dem. per variam ellipsin cum pravis numeris, pro 143, 18., cui add. 96, 18., sed plene 1122, 15. (qui locus aliter in Ind.) 1355, 4., ubi Rs. praepositioni tribuit vim aliquam, ut Z. ad Vig. p. 571. a. m., cf. p. 182. a. e., cum videatur Stp., comparans Lat. simpl. *agere*, nihil tribuere, Thom. M. p. 212. διάγω, τὸ διατρίβω, cum N. et Hes. 1, 939. i., ubi in N. laud. Salm. ad Spart. T. 1. p. 149. b. e. „δ. χρόνον, tempus *transigere*“ aeque bono Lat., ac *traducere*, sed tantum cum acc. aliquo usitatis, nec absolute sic, ut Sb. illis; nihil simile tenentibus nostris. Tum in sq. v. ἐπ. Sch. „quum *concurrissent*“ deserit etiam P. adv. *repente*, et illam vim secundariam verbi, quod adiuvabitur per pron. αὐτῷ, e pr. subst. προαστ., ut sit cum dat. loci, ut alibi ap. Nostr., ignorantibus hanc rectionem Stp. Th. et Indd., quam defenderim ab analogia cum dat. pers., (nisi hunc sumat aliquis hic, repetito αὐτῷ e pr. nomine τοῦ Κομμ.) tum a simplicis constructione ap. Abr. Dil. Th. p. 631. m. „ἔρχεσθαι ἐπὶ θύραις“ in quam nostrum compos. resolvi potest, per enallagen casus, in dat. pro acc., a praep. pendente; cf. 1, 11, 11. ad sq. πανδ., relatum ad οἱ Ῥωμ. remotius §. 1., ubi Bg. e P., sed, hoc deserto, Lat. ad v. ἐβ. ap. Stp. Th. aliunde, sed ap. G. Th. cum Grr. al., verum „*clamo*, κράζω, βοάω, vociferari.“ Caeterum omisi equidem comma post πανδ., cum ambiguum esset, sed et perinde, quorsum id adv. trahendum, ad pr., an ad sq. v.

εἰς θαν. ᾐτ) Omnia Bg. e P., in subst. et v., quod Gr. simpl. pro compos. aliquo Lat. occurrit etiam alibi, v. N. T. L. Krb. et Obs. p. 117. i. Loesn. p. 118. i., et in hoc contextu in primis pro ἐξαιτεῖν, tacente Stp. Th. per omnia, etiam affine 6, 9, 6. ᾔτουν πρὸς ἀναίρεσιν, it. 1, 13, 6. πρὸς τὸν θαν. ἐνδώσεις οἰκέτην, et 5, 8, 15. e. τοὺς αἰτίους συλλαμβάνεσθαι πρὸς τιμωρίαν, et tenente tantum 1, 241. G. „ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, *exposco* ad *poenam*, ut ἐξ. εἰς βάσανον, *exp.* ad *quaestionem*. Sed frequentissimus est v. ἐξαιτεῖν usus sine adiectione, pro *exposcere* ad *poenam*, ut et Lat. interdum *exposcere* s. *deposcere*, (e Bud. C. 53, 45., qui addit, esse haec „i. q. dedendum petere“ tum p. 1566. A. m.) dicunt etiam συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ“ sine Vs., quam postr. formulam in v. θαν. tenent Ind. Luc. et Diod. S., ubi et ex 1, 430. l. 56. τοὺς αἰτίους — ἐξῄτει πρὸς τὴν τιμωρίαν,

τὸ προάστειον, τοῦ τε Κομμό- orto circa ſuburbanum, et

auctores *ad* ſupplicium *depoſcit*, 446. l. 11. *ad* ſuppl. *expoſcerent*, ſed p. ſq. l. 13. τοῦ δ᾽ ὄχλου συνδραμόντος ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ μετὰ κραυγῆς ἐξαιτοῦντος ἐπὶ τιμωρίαν (V. L. τιμωρίᾳ veriori, v. N.) τὸν Θεμιστοκλέα, *illa* (multitudo) *concurſu* in *regiam* facto, *magnis* clamoribus (ut hic P.) *ad* meritas *Themiſtoclem* poenas *depoſcit*, quo de cf. Ind. Fiſch. Pal. et ad N. T. Luc. 22, 31. Intp. Lexx. et Obſ. Krb. p. 137. e., ubi et e Ioſ. A. 5, 2, 9. T. 1. p. 285. e. πρὸς τιμωρίαν αἰτοῦντες τοὺς δράσαντας, ad *poenam* eos *poſtularent*, qui *perpetrarant*, ſed in N. „*eos* dari *ad* ſupplicia *depoſcentes*" ubi adeo, etſi cum alia praep. ſyn., habemus Noſtri ſimplex, praeterea non ſic repertum, ſed compoſ. ἐξ. adhuc in Ind. R. Or. V. 7. Iſ. et Ant. abſolute, ubi haud dubie ellipſis eſt illorum, quae vidimus varia adiuncta, tacentibus N. et L. Boſ., ſicut et in hac Noſtri aliorumque plena formula videtur eſſe brevitas in dicendo, pro illis in N. ad Ioſeph, et pro poſcere, ut ſibi dedatur aliquis ad ſupplicium, de eo ſumendum, et ad eum necandum; tenente G. Th. ſubſt. Bg. cum Gr. al. „mors ſ. caedes, quae ferro fit, aut alia vi, (cf. de Gr. noſtro in hanc notionem violentam Ind. Xen. Cyr. Z., ſed ſine verbo huius loci aliquo, ut nec in v. *mors*, at) *depoſco*, ἐξαιτέω, vehementer (aut ſimpl. etiam) poſcere — *aliquem* ad *ſupplicium*, — *in* poenam *foederis rupti*, (it. abſolute) *auctorem* culpae *depoſcunt*, (it. cum dat. rei, qui par alteri formulae per praep.) morti *depoſcere*, pro ad mortem. Refertur autem *depoſcendi* v. frequenter ad *ſupplicium*, (abſolute quidem poſitum, non item, ubi iam adſunt diſerte, quae vidimus; unde nec ſubiecturus eram canoni huic illud) Tac. Ann. 1, 23. *dum* centurionem *illa* morti *depoſcit*, — *expoſco*, ἐξαιτέω, multum et cum inſtantia ſ. obnixe, (ſ. etiam ſimpl.) poſcere, — ad *expoſcendos* eos *miſſi ſunt*, (ſic abſolute tantum, ſed 856, 87.) *ſervi* in *quaeſtionem* peti *poſſunt*, (et 966, 65.) *poſci* in *certamen*" nihilque in v. *poena*, ſupplicium, *poſtulo*, ſed cf., (praeter Virg. A. 8, 495. regem *ad* ſupplicium *praeſenti* Marte *repoſcunt*,) v. *depoſcere* Ind. Suet. Cl. Cic. „altera *me* depoſcere *putabatur*, ſc. ad mortem, ut me interficeret" ut diſerte Iul. Caeſ. b. C. 3, 110, 5. hi *regum* amicos *ad* mortem *depoſcere*, ſed Ind. Corn. N. „*expoſcere* aliquem, i. petere, ut tradatur, dedatur. — Sic *expoſcitur* publice *Themiſtocles*, ſc. ad ſupplicium, πρὸς τιμωρίαν, ut in ea re loquitur Diod. S. 2, 8, 5." ad quem Corn. locum Gebh. in N. „*expoſcere* eſt ἐξαιτεῖν ἐπὶ τιμωρίᾳ, rel." it. Cl. Cic. „*quos* populus *poſcit*, intell. ad ſupplicium" ſuper quibus omnibus nihil de ellipſi ap. Lindn., ut potuit Bg. hic tenere ſimplex Lat., nec venit in mentem popularibus *zum* Tode *heraus* fordern, *verlangen*; quomodo honeſte imiter Noſtrum, qui verecunde non ipſas plebeculae voces dedit, clamantis in publico v. c. prodi, peſſime; moriendum; tradite peſſimum, ut trucidemus. Caeterum diſcrimen liceat obſervare adhuc illud, formulas iſtas uſurpari non modo, ut hic, a plebe, in platea et cum concurſu, verum etiam mitiori modo, per legatos ac publice, per ius et legem; unde in reddendo quaedam exiſtit etiam cautio atque mitigatio, et in poſteriori genere ſufficit *einen* abfordern, *verlangen*, daſs *er* ausgehändigt, *ausgeliefert werde*, etc.

ταραχῆς) Sch. in „οὐσ. *quum* eſſet *tumultus*" ſed in ταρ. cum P. fere Stp. Th. „quum *ſuburbanum* tumultu *completum eſſet*" diſcedente etiam Bg., ſed ad vicinius ſyn. γενομένης, quod illo Lat. alibi vertit, in uſum

δου ἐν τοῖς ἀνακεχωρηκόσι τόποις ἡδοναῖς σχολάζοντος, ἀγνοοῦντός τε[f] τὰ θρυλλούμε-

Commodo in feceffibus voluptatibus vacante atque ignorante tumultum, (quandoqui-

f) Ms. Ba. ἀγν. τὲ, ut alibi, praeterea in fq. nihil novans, nec rel. Mss., nec edd., nifi B. 1. R. ἀγν. τε θρ., fine τὰ, mendofe ob pr. τε fimile omiffo.

fane interpretum ad alia loca; non tenente Stp. Th. v. εἶναι cum pr. περὶ, cf. Dem. 276, 20. et fine Ind. 379, ult. Diod. S. 1, 21. i. ταραχαὶ — ἐγίνοντο κατὰ τὴν πόλιν, *tumultus* urbem *corripere*, N. T. Marc. 13, 8. Phil. in Flacc. p. 760. C. e. θορύβου δ' ὄντος κατὰ τὴν πόλιν, *poftquam* tumultus *in* urbe *ortus eft*, quod ipfum Bg. etiam Vern. vet. hic fert, cum et feverum nobis effet; non fatis dante G. Th. in Bg. e P. „*tum.*, θόρυβος, — 2) ftrepitus cachinnantium" fed et alius aliorumque, ut h. l. clamantium et difcurrentium. In fq. ἀνακεχ. Bg. e Sb. Ind. reddit particip. f. adi. cum fubft. per unum fubft. affine verbo, cf. Stp. Th. 4, 672. E. „ἀνακεχωρηκὼς τόπος, penetrale, *locus*, qui *eft* in *receffu*, ut ait Bud. Herodi. l. 1. τοῦ τε K. — σχ. Ego exiftimo, poffe etiam exponi ex Virg. *locum*, qui *eft* in *feceffu*, (quae eft modo pugna de verbo, cum utrumque Lat. eodem fenfu dicatur, fed poftr. frequentius, cf. §. 2. e., hic pofito Gr. de re, ut ib. ap. Theophr.) οὐκ ἐν τῇ πρὸς θάλατταν χώρᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνακεχωρηκυίᾳ" *a* mari *remotiore*, et fita in terra firma, qui eft ibi quafi terminus, a quo incipias ire f. fpectare ac cogitare, cum noftro loco cogitatione opponatur Roma urbs, a qua remotus fuerit locus, ubi Commodus tunc vivebat; neque hic, ut ibi, pr. ἀνὰ valet *retro*, fed aut nihil, aut Lat. *fe* fyllaba, pro *abs*, variatque Nofter modo cum illis 1, 11, 15. e. τὰ πλεῖστα ἐν — τοῖς ἀπωτέρω τῆς πόλεως βασιλικοῖς κτήμασι διατρίβων, et ὁ ἀναχ. τόπος locus eft, ab alio fecedens, remotus, femotus, fecretus; quomodo et Virg. illud Aen. 1, 159. *eft* in *feceffu* longo *locus*, tacentibus N., intellexit G. Th. in Bg. fubft.; hic ut concipiamus nobis fuburbanum longius, in cuius locis ac villis, ab urbe remotioribus, degerit Commodus, plebe tantum tumultuante circa prima fuburbani loca, propter mox fq. ἀγνοοῦντος λ., unde τόποι h. l., ut alibi χωρία, quanquam infinite expreffa, fint tamen certa quaedam loca, atque adeo βασιλικὰ κτήματα, cf. G. Th. 115, 68. „loca, δῆμοι, κῶμαι, Cic. Att. 7, 3. p. 673." ubi Graev. N. „δῆμοι autem *loca* dicuntur, quia Lat. *loca* funt κῶμαι, κατοικίαι, χῶροι, χωρία. — Poteft etiam effe *locus* f. κώμη, quae fplendore aedium praeftantiffimas urbes aequiparat" cf. ad tropicum v. ἀναχ. Suid. 1, 165. e Ind. Dion. H. S. T. 2. Polb. et Abr. Dil. Th., formulam fq. σχ. ἡδ. non tenente me aliunde, nec Th. Stp. et Gs., fed in fubft. *voluptatibus* — *indulgere* et *deditum effe*, ad quae Nofter refpexerit, aut in v. *vac.* ad affinia, v. c. *choris* epulis *que*.

ἀγνοοῦντος) Non fatis hoc expreffit P., *quae gererentur*. Potius *tumultum*, Vern. *Lärm*, haec vox fignificat. θρυλλούμενον proprie id eft, quod in multorum ore eft, de quo multus fermo eft, hinc celebre, divulgatum, *berüchtigt*. *Stroth.*

Bene hactenus: fed deficit tertium, ut hinc fignificet *tumultum*; nec fufficere videtur, quod ad §. 1. diximus, tumultum effe ftrepitum clamantium, nec, fi quis reddat *fufurrum* e quibusdam ap. Stp. Th. 1, 1580. B. fq., (qui ex h. l. cum Sb. Ind. tacet,) quia ap. G. Th. „*fufurrus*,

να, ἐπείπερ[t] ὁ Κλέανδρος ἀγ- dem Cleander nunciari ei,

t) In Ms. Ba. pro ( ) signis ab ἐπ. — αὐτῷ sunt commata. *Mart.* In edd. hic res est fere, ut semper, parenthesis nulla in A. al., quae et nobis displicuit, ut ἐπεί περ divisum in B. 1. R. nobiscum, cf. supra.

ψιθυρισμὸς, est parvum et summissum murmur —, hominum loquentium" cf. Hes. 2, 1578. e., non coll. Suid. 3, 705. m., ubi et ψιθυρίζει, — διαβάλλει, — καὶ λόγος ψίθυρος, ὁ διάβολος, unde fortassis exprimas, τὰ θρ. esse calumnias et maledicta in Cleandrum; quo et tendat in marg. B. 1. R. adscriptum *rumores*, ubi G. Th. „*rumor*, θρόος, φήμη, sermo in populo sine certo auctore, in bonum s. malum, de re recenti dispersus" sed Hes. 1, 1736. i. θρόον, σκληρὰν φωνὴν, it. θροῦς, (contracte, nihil ut mutandum sit, cf. Ind. Xen. Hell. Mor. et Cyr. Z.) θόρυβος, λ., non coll. Suid. 2, 207. e. θρόος καὶ θροῦς, — θόρυβος, tumultus, *strepitus*, cf. subiecta loca; unde forsan aliquid eliciatur pro lect. vulg., it. ex his, Hes. 1, 1737. i. θρυλλεῖ, ταράσσει, ὀχλεῖ, it. θρύλλημα, ἄσημοι φωναὶ, et θρύλλοι, ψιθυρισμοὶ, ὁμιλίαι, cum N. et Suid. 2, 208. θρυλλεῖ, λαλεῖ, κυκᾷ, *loquitur*, miscet, *susurrat*, θρυλλίζω, ψιθυρίζω, *susurro*, et m. θρύλλος, ψιθυρισμὸς, *susurrus*, — ἡ γὰρ τῶν βαρβάρων ἐγχείρησις θρύλλον οὐκ ἐπενόησεν ἡμῖν, *barbaris* enim *nos* aggredientibus, *ne* minimus *quidem* tumultus *inter* nos *est ortus*; ubi vulg. ἐπενοησ. sit, in animum induxit, iniecit, instillavit, pro *barbarorum* enim *aggressio*, i. impetus, *tumultum*, motum, *non* excitavit *nobis*, s. in nobis; nisi potius legendum ἐνεποίησεν, cf. supra ap. Nostr. 1, 4, 11. e.; sicut alius ibi sq. locus non est in Vs., καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἁλισκομένων ὁ θρύλλος, i. *et* multus *erat*, oriebatur, *captivorum tumultus*; cui subst. par sit h. l. τὸ θρυλλούμενον, particip. neutr. cum artic., positum pro subst, ut alias, sed hic in plur., eodem sensu; ut tamen requiram loquendi usum et exemplum ap. alios Gr. in verbo, quod reperi modo act. ap. Arist. Kust., Dem. Fisch. Pal. et Ioseph., sed pass. ap. Dem. Fisch. Aesch. Ael. V. h. Polb. et Diod. S., quibus add. Poll. 6, 207. et Dem. 30, 21. 566, 12., ubi syn. simul θρυλλήσει καὶ φήσει, ut in loco Ind. 390, 5. πολλὰ λέγοντος ἐμοῦ καὶ θρυλλοῦντος ἀεὶ, ubi proderunt Lat. Ern. L. *inculcare* et Fi. Pal. *in* ore *habere*; secundum quam notionem vulgarem redditurus sim et h. l., quae iactabantur, ferebantur de Cleandro, dicebantur in Cleandrum, esse auctorem calamitatum omnium §. pr. i., proferebantur in eum opprobria et maledicta, (ib. §. m.) clamabantur de caede eius, §. pr. e., ut Sch. „*quae* vulgo *iactabantur*" it. per subst. illud *rumores*, quo sensu et infra est sing. τὸ θρυλλούμενον 5, 8, 11., ubi praecedit syn. διεσκέδασε — φήμην. Iam porro, P. decipiat aliquem ad corrigendum ex 2, 12, 3. τοῦ Ἰουλιανοῦ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντος, nisi meminerit, illum omnia contraxisse in pauciora et ex sqq. τῶν πραττομένων, quae si habuisset: putassem in eius Vs. modo vitium irrepsisse, pro *quae fererentur*, i. disseminarentur, cf. G. Th. Denique Leisn. ad Ox. m. „f. θορυβούμενα, (et ad m. Ms. Bg.) legit θορυβούμενα" quae, quanquam habentia speciem, nec litteris multum a vulg. abeuntibus, tamen equidem non praestem, cum primo Bg. potuerit etiam cum Strotho intellexisse, deinde, etsi τὰ θορυβούμενα pro τὸν θόρυβον valere queat, et pro pr. ταραχὴ, per variationem, tamen non habeam tale quid aliunde, sed modo v. pass. ap. Stp. Foes. Oec. Ind. R. Or. V. 4. Ael. V. h. Long. Mor. cum Poll. 8, 152. Ioseph. 1, 896. m. Thuc. 458. i.,

γέλλεσθαί τι [u] τῶν πραττομέ- quid ageretur, prohibuerat,)

u) al. τι. *Leisn.* ad m. Ox. 2., quae cum Ed. habuit τε mendofe.

fed med. Xen. Cyr. Z. Dem. Thuc. cum L. N. T., fed act. Arift. Kuft., R. Or. V. 8. Lyc. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. ubi v. ad 1, 84. N. 58., cf. univerfe Dref. de V. med. p. 287. fqq. Cum vulgata lectio fenfum edat aliquem, Mss. autem taceant: nunc quidem non novo quid, etfi olim in partes Leisn. inclinatior.

ἐπεί περ) Hic Bg. in πὲρ plane de noftra voluntate, cf. §. 1. e. 1, 10, 8., delerens P. etiam in rel., ad rectionem adiuvandam adiuncto ftatim ad v. ἀγγ. pronomine αὐτ., (quod Nofter ad extrema coniecit ob laevitatem, cum ante vel poft v. ἀγγ. facturum fuiffet hiatum aliquem,) tum mutato pron. τὶ cum gen. in aliud pronomen, cf. 1, 9, 21. i., tamen ut fervarit plusq. pro impf. f. aor. 2. ἐκωλ. e P., cuius Lat., fervatum a Sch. partim per *cavebat*, aeque, ac Bg. et Gr., late patet, ad facta, v. c. cuftodibus collocatis, vel ad verba, pro interdicere, cf. 1, 2, 5. m., abeunte P. in fq. τοῦ δημ., cf. §. 11. i., ubi Bg. *nec* inducat neminem, quafi legerit οὐδὲ, cum adiunctum v. Lat. fecum habere foleat *nec*, pro fimpl. non, (cf. G. Th. 594, 11. 31. „*nec opinanter*, ἀπροσδοκήτως" it. 411, 20. fqq. 37. cum Cort. ad Cic. ep., non afferente Stp. Th. v. προσδ. cum neg. οὐ, cf. tamen Ind. Luc. et Lat. Bg. in Fifch. L. N. T.) cumque Nofter fimiliter adverbium αἰφν., ad aliud verbum pertinens, iungat fic fine copula cum particip. vel gen. confeq., vel alius cafus, e. g. accufativi, iisque cafibus praemiffis, aut, ut hic, poftpofitis, cf. 1, 10, 14. e. 2, 5, 3. 7, 4, 12., quod et fieri poteft fine tautologia, cum diverfae tamen fint notiones et adverbii, et adiunctarum ubique formularum. Tum in fq. v. ἐπιφ. Sch. plane cum Bg., quoad tempus, ut in Lat. cum P. etiam, fed non recte praemiffis „paff. praef." pro med., quo de tamen nihil in lib. de V. med., fed fimiliter Stp. Th. 4, 28. E. e. „paff. — Xen. (Cyr. 1, 6, 43. m.) καὶ εἴ γε δή σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, ubi Bud. vertit, *fi hoftes* repente *apparuerint*, (ut Z. Ind. „*in confpectum* prodire *fubito*, ex *improvifo*" qui tamen in N. rectius comparat mox ib. fq. εἴ σοι — οἱ πολ. φανεῖεν, quod fimplex manifefto docet, in pr. compof. nihil valere praepofitionem.) Plane autem confentit haec Bud. interpretatio cum P., quam dat ifti Herodi. loco l. 3. (3, 7, 9.) — Nam hic ἐπιφ. ille reddit *apparuiffe extemplo.* Herodianus tamen alicubi αἰφνιδίως, quod *extemplo*, f. potius *repente* fignificat, huic verbo adiunxit, fed, nec illo adv. contentus, addidit οὐ πρ. τοῦ δ., ubi P. ἐπιφ. vertit *eruperunt.* Idem tamen alibi hanc vim praepofitioni ἐπὶ non tribuit in fua interpretatione." Quorum illa Stp. huc manifefto pertinent, ubi difertum adv. αἰφν. facit, ut pr. ἐπὶ non poffit effe *repente*, extemplo, *fubito*, nec etiam *inopinato*, propter difertum et ipfum οὐ πρ. τ. δ., utque nihil fignificet, quam Lat. *ad* vel *in*, (quorum prius eft in Lat. *apparere*,) et noftrum *er* in *erfcheinen*, et, ad fummum, illum motum in locum et in rem praefentem, cf. 1, 7, 3. e. et Z. ad Vig. p. 610. a. m. Nr. 5., fed G. Th. in Bg. „cum impetu exire, — *erupit* in *Hectora*, i. invafit, — *erumpere*, pro repente digredi a propofito, rel., (per fimpl. illud invadere, it. aggredi et adoriri, explicantibus Cl. Cic. et Ind. Liv. it. Tac., fed) *prorumpo*, — cum impetu prodire" qua fecundaria vi an Bg. ceperit, incertum, cf. Z. ad Vig. p. 609. m. „ἐπὶ in compof. fignificat impetum hoftilem, contra" fed fine noftro v. Gr.; cogitantibus noftratibus in

νων ἐκώλυεν αὐτῷ, αἰφνιδίως, οὐ προσδοκῶντος τοῦ δήμου, ἐπιφαίνονται ὡπλισμένοι [x], κελεύσαντος [y] τοῦ Κλεάνδρου. πάντες [z] δὲ οἱ βασίλειοι ἱππεῖς τούς

repente nec opinante populo erumpunt armati iuſſu 13. Cleandri, cunctique principis equites obvios iaculis pe-

x) Hic nihil in Stp., al. et Ms. Bg., pro commate rel. nobiscum, v. N. y) Mss. tres κελεύοντος λ. v. N. z) Ms. Ba. Κλεάνδρου, πάντες οἱ β. ἱππεῖς. καὶ τούς τε ἐντ. Ita ἱππεῖς ad pr. ὡπλισμ. trahitur. *Mait.* Etiam in Excpt. Mss. rel. πάντες οἱ β. ἱππεῖς καὶ τούς τε ἐντ., v. N.

illis *hervor brechen* et *ausbrechen*, (quae reſpondent iſtis Lat. Gs. duobus,) non ſemper celeritatem et vim, ſed forte in *heraus platzen*, de dicentibus.

κελεύσαντος) Cod. minus recte κελεύοντος. *Stroth.* Res eſt eadem in tempore v. alio et praeſ. pro aor. 1., quae §. 2. m. συμβουλευσ., ubi Bg. ſeverior, quam hic e P., per ſyn. formulam ablativi duorum ſubſt., cf. §. 4. i. (quo per comparationem reſpexerit Gloſſator,) unde et comma poſt ſuum *armati* omiſerit, quod comma in Gr. melius eſt, cum ſint gen. conſeq., ſervati ad Luc. 1, 120. l. 99. καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος, *me* praeſertim *iubente*, ubi Gs. deſerit quoque tempus legitimum, e Lat. ratione.

πάντες δὲ) Forte ἐπιόντες δὲ λ. *Reisk.* Concinnius, transpoſita τὲ, legerimus τοὺς ἐντυγχ. ἔβαλλόν τε καὶ ἐτ. *Sylb.* Peſſime haec in editis leguntur atque diſtinguuntur: lectio quidem Cod. vera eſt, a quo abeſt δὲ poſt πάντες, et qui contra καὶ addit poſt ἱππεῖς; at de diſtinctione nihil monet Zanettus. Noſtro quidem iudicio ἱπ. pertinet ad ὡπλισμ., atque hunc in modum legendum ac diſtinguendum eſt, ὡπλισμένοι κελ. τ. Κλεάνδρου, πάντες οἱ β. ἱππεῖς, καὶ τούς τε λ. Ita quoque P. legiſſe apparet. *Stroth.*

E P. quidem his „*repente* extra *omnium* expectationem *armati* equites *principis* eruperunt, *Cleandri* iuſſu *proruentes* obvium *quemque* ac *vulnerantes*“ libertas, ut alibi, apparet tum in omiſſo πάντες, tum in mutato verborum modo, delectis pro finito participiis, quae effecerunt, ut δὲ omitteret, in primis, ſi id cum Bg. pro τὲ copula acciperet. An Reiskius ex eiusdem P. *proruentes* repererit ſuum, non dicam. Pertinet illud P. alio, ut deinde videbimus. Mihi quidem coniectura Rs. non omnino diſplicet, ut quae a vulg. lectionis litteris non multum abhorret, commendabilis eadem ab uſu ap. Noſtr. frequenti, faciensque ſententiam commodam, ita, ut pr. ἐπιφ. univerſe ſumatur, pro apparere, conſpici, ſe conſpiciendum praebere ac prodire, ſed ἐπιέναι finite, et ut conſequens, pro invadere, irruere in homines. Nec tamen reiecerim vulg. lectionem, etiam a Bg. expreſſam, in qua nihil difficultatis eſt et abſurdi, ſi ὡπλισμ. capiuntur, ut Lat. Bg., pro militibus, ſenſu univerſo, ut, tanquam genus, complectatur id vocab. etiam *equites*, qui mox diſerte οἱ β. ἱπ. nominantur, ut pars et ſpecies; qualia copulata ſaepe videas; ſicut ſtatim poſt Noſter iterum ponit modo ὡπλισμένους, modo ἱππεῖς, et tamen de unis iisdemque, ut τὸν δῆμον et πεζοὺς de una plebe; et nihil hic Noſter, quam ut variet; ſicut in ſqq. §. 14. memo-

τε ἐντυγχάνοντας ἔβαλλον καὶ tebant ac vulnerabant. Po-

rantur ὁ δῆμος et ϛρατιῶται, (qui ſunt et ipſi univerſum genus,) una cum ἵπποι et ἱππεῖς, ſed §. 15. ſoli ἱππεῖς, etiam §. ſq. e., ubi opp. τοῦ πλή-θους, tum §. 18. ſoli rurſus ἵπποι, et §. ſq. ἱππεῖς oppoſiti τῷ δήμῳ et τοῖς τῆς πόλεως πεζοῖς ϛρατιώταις, porro cap. ſq. §. 4. i. ὅ τε δῆμος Ῥωμαίων καὶ τὸ πλεῖϛον τοῦ ϛρατιωτικοῦ iterum univerſe, it. §. ſq. τόν τε δῆμον καὶ τὸ ϛρατιωτικὸν, ſed mox ὁ δῆμος cum πᾶν τὸ ἱππικὸν τάγμα, qui ſunt noſtri loci πάντες οἱ β. ἱππεῖς, denique §. 10. ἑκάτεροι πολεμοῦντες deinde explicantur οἱ μὲν ϛρατιῶται et ὁ δὲ δῆμος, iterum univerſe. Sed praeterea, cum §. 14. videantur diſtingui alii ſub nomine τῶν ϛρατιωτῶν, alii τῶν ἱππέων, etiam h. l. poſſint accipi pro diverſis ὡπλισμ. et οἱ β. ἱπ., ut ὡπλ. et §. 14. οἱ ϛρατιῶται ſint pedites in univerſum, vel praecipuo nomine Praetoriani; in quo iuvabit tum locus e Lipſ. infra ad §. 19. e., tum δὲ accepiſſe non modo cum Bg., ſed quoque pro *etiam*, aut porro, praeterea, inſuper, ut P. et Bg. ſubinde reddunt; ne tenente quidem Stp. Th. participium ὡπλισμ., et in v. ϛρατιώτης etiam tantum vulgaria, quorum priores ὡπλισμ. capiantur pro ſubſt. et pro ὁπλῖται, ubi Stp. „ὁπλί-της, *armatus*, — etiam miles armatus, — de gravis armaturae milite, — ac ſaepe ponitur ad differentiam ἱππέως, τοξότου, πελταϛοῦ" cf. Indd. Xen. Z., atque adeo de pedite, ſi opp. ἱππεῖς, (quanquam et equites novimus gravis armaturae, *ſchwere Reiterey*,) quas notiones an habeat etiam ϛρατιώτης, ut non univerſe ponatur pro milite, ſed praecipue pro pedite et gravis armaturae milite, non equidem dubito; quanquam in eam rem, tacentibus Indd., nihil proferre poſſum, quam analogiam Lat. ſermonis, qui fert ſuum *miles* et *milites* pro pedite, cf. Ienſ. L. Luc. p. 329. m., G. Th. Cl. Cic. cum Ind. Liv. et Iul. Caeſ. Sic ergo vulg. lectio explicata, cur repudiari debeat ac tentari, nondum video, cum in primis Mss. res, 1) inducens unum modo militum genus, equites, non proſit ad §. 14. ὑπὸ τῶν ϛρατιωτῶν, (niſi hos pro equitibus et ipſos ceperis, cf. Salm. ad Vop. Aur. T. 2. p. 497. a.) 2) nimis ſit violenta, tum in δὲ eiecto, tum in καὶ inſerto; quae mihi ſic videntur contigiſſe, ut aliquis ad δὲ vulg., pro τὲ ſumtum, in marg. explicandi cauſa adderet καὶ, ſed alius, non id intelligens, alio loco, poſt ἱπ., intruderet, δὲ expulſo; quod genus et alibi attulimus; quanquam et fingi poteſt, propter δὲ, forte omiſſum a ſimili pr. τες ſyllaba, cum ſeries ſine copula non conſtaret, καὶ inſertum eſſe. Quidquid acciderit: cum vulg. ſuſtineri queat interpretando, ſed noſtri Mss. de gloſſis ac correctione ſuſpecti ſint aliunde, ſemper verecunde in lectionibus eorum ſtatuendum eſt atque verſandum. Reſtat Sb. dubitatio, et ipſa violentiae moleſtiam habens, neque neceſſaria, cum τὲ lenius fingi in γὲ poſſit, propter crebram utriusque confuſionem, aut ſtet non ſuo loco, et, quanquam praemiſſum, pertineat ad ſqq., quo de genere utr. v. alibi, ut reliqua, ad ſenſum pertinentia, ſeparatim deinceps, verum hic modo adhuc G. Th. in Bg. *armatus*, cum Gr. n. „armis indutus, — 2) ſubſt. interdum ponuntur *armati*" ſine explic., nec de ellipſi cogitans, cf. Lindn., Cort. ad Sall. Cat. 27, 2. Ind. Amm. M. Suet. et Corn. N., ſed pro militibus ad Iul. Caeſ. b. G. 5, 49, 1. et Liv. Ind. Ern. „*armatis* corpus *circumſepſit*, i. ſatellitibus armatis" quod utr. ſubſt. Lindn. ſimul cum ſuo adhibere poterat; ut e poſtr. fortaſſis aliquid elicias pro ὡπλισμ. de ſatellitibus ac Praetorianis, ut ϛρατιῶται.

ἐπίτρωσκον. ὁ δὲ δῆμος οὐδὲ [a] ἀντιστῆναι οἷόστε ἦν, ἄνοπλοι	pulus autem ne quidem opponere se valebat, ut inermes

a) Ms. Ba. οὐδ' ἀντ. v. N.

οἱ βασ. ἱπ.) Bg. e P. in adi. per ſubſtantivi genitivum, ut alibi, ſed de re et quinam fuerint hi equites, qui dicuntur principis ſ. imperatoris ſ. imperatorii, in Ind. ed. Bc. Lat. ſic „equites Principis, ſc. praetoriani" ut Angl. ap. Heyn. Hiſt. 4, 1018. e. *ſo erregte das Volk wirklich wider Kleandern Auflauf*, ſchlug *die* praetoriſchen *Reuter* in *die Flucht*, *die er zu Hülfe geruffen hatte*, §. 19. e Lipſ., Inttp. ad Iuv. Sat. 10, 95. et infra 5, 6, 20. e. Tum Bg. in ſqq. e P. ad ἐντ., (cf. 1, 2, 5. e.) et ad ἐβ., ubi Stp. Th. ne tenet quidem impf. hoc, at 1, 664. B. notionem ex Hom. „ἐν κονίαις βαλεῖν, *in* pulverem *proiicere*" quam P. hic delegit cum Sch. (qui partim cum Bg., quoad particip.) „proruebant *obvios*" ap. G. Th. „*proruo*, proiicere, facere, ut aliquid cadat" hic humi proſternere, quo de tamen ſequitur demum §. ſq., ut Bg. ſumſerit melius alteram vim, per phraſin, perſpicuitatis cauſa; de iaculis quidem nominatim etiam intelligente aliunde Stp. l. l. p. 663. H., ubi nobis ſufficit *ſchieſſen*, et Lat. ſeverius *iaculari*, it. privum *petere*, cf. Stp. l. l.

οὐδὲ ἀντ.) Schotti Ms. οὐδὲν ἀντ., ut ſit nulla ex parte ſ. nullo modo. *Sylb.* Legendum eſt cum Ms. Sch. οὐδὲν ἀντ. *Stroth.*

Primo Ms. Ba. res in apoſtropho negativae cum ſimili inconſtantia deinceps occurrit, ut in δ' et δὲ, qui Ms. deinde tuetur, cum Mss. rel. tacite, vulgatam, etiam a Bg. redditam, it. a P. „*neque* ſcilicet *populus*" cuius negativam pro Bg. alibi habuimus, ſed *ſcilicet* videtur potius δὴ, quam δὲ, in prioribus prodere, ut alias, et de Ms. Sch. οὐδὲν, pro κατ' οὐδὲν 1, 3, 10. e., ſed 1, 1, 5. e. de οὐδὲ in notione Bg., variantibus iſtis vocibus duabus etiam alibi, cf. Ind. Luc. in Var. L. v. οὐδὲ (ubi et altera Var. οὐδ') it. in N. v. οὐδὲ e., ſed ſenſu redituro tandem eodem cum v. ἀντ., ubi Lat. Bg. (deſerto P.) non tenet Stp. Th., cf. Luc. 1, 248. l. 18. cum L. N. T., in quorum Krb. „eſt vox e re athletica (certe militari, v. eiusd. Obſ. p. 320. e.) petita. — Act. 6, 10. καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ, et *non* poterant *reſiſtere* (ut Sch. hic) ſ. contradicere *ſapientiae*" quod οὐκ ἰσχ. eſt par noſtro οὐχ οἷόστε ἦν, et potius illud Bg., qui in ſq. conſervat ſeverius, quam P., ſyneſis genus illud ſ. ſyntheſis e collectivis, cum ſing. ὁ δημ. componitur cum plur., hic in adi., ubi ſuppleas particip. ὄντες, aſſumente Bg., ad noſtratium perſpicuitatem, extrinſecus non modo particulam ὡς ad adi., ſed et ſuum *nempe*, opprimente autem eodem pr. Gr. πρὸς, pro *contra*, quam Lat. praep. tamen G. Th. in v. Bg. *oppon.* tenet 598, 22., ut Gr. cum v. ἀντ. Stp. Th. modo in med.; Noſtro componente oppoſita cum aliis ſcriptoribus, v. c. ſine Ind. ap. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 35. ὡπλισμένοις ἀόπλους et Luc. 2, 100. l. 64. διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις αὐτούς γε ὡπλισμένους, pugna *cum* illis *congredi*, inermibus *nempe* nos, *qui* arma *habemus*; (ubi cum Bg. ſuppletum δὴ, et in Gr. plena ratio, in ἅτε, pro ὡς, et in οὖσιν, unde in noſtro loco ad ſenſum vertas, *quia* erant *inermes*,) it. Liv. 1, 28. m. *ad haec Albana pubes*, inermis *ab* armatis *ſepta*, et 9, 5. m.; edente Sb. Ind. etiam hinc adi. per hanc cum ν ſcriptura, notatam aliunde a Stp. Th. paupere, cf. Ind. Luc., (ubi et de re, σώματα ἄνοπλα,) add. 2, 156. l. 86., Ael. V. h. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. 2, 90. l. 25.

πρὸς ὡπλισμένους καὶ πεζοὶ πρὸς ἱππεῖς. τροπῆς δὲ γενομένης, ἔφευγον [b] εἰς τὴν πόλιν. ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος [c], οὐ μόνον βαλλόμενος [d] ὑπὸ τῶν στρατιω-	nempe armatis et pedestres equitibus. Quare in fugam versi petunt urbem. 14. Peribat autem populus non tantum iaculis militum,

b) Mss. Ve. ac Vi. ἔφυγεν λ. v. N. c) Comma hoc modo erat in B. 2. L. d) Mss. Ve. ac Vi. βαλλόμενοι — πατούμενοι — ὠθούμενοι λ., v. N.

Onos. s. 2. p. 49. s. 7. e. p. 126. s. 8. ib. Ioseph. 2, 285. m., sed aliunde quoque Sb. Ind., una cum altero ἄοπλος e Dion. Cas., ubi cf. 676, 20. 1039, 79. cum Ind. Xen. Pol. et Cyr. Z., quod utr. ap. G. Th. in Pg., sed „*pedester*, πεζικὸς, i. q. pedes" ut Sch. hic „pedites" secus ac Bg. e P.

τροπῆς δὲ γεν.) Leg. τρ. οὖν γεν. *Reisk.* ut 1, 11, 9. i. corrigens sine caula: quanquam Bg. e P. quoque δὴ potius exprimit iterum, deserens eundem in formula τρ. γεν., ob sq. disertum v. ἐφ., ubi saltem dedissem, *vertentes autem* terga, *fugiebant*, s. *versis aut.* tergis, *fugiebant*, cf. Stp. Th. 3, 1616. F. sqq. „ap. Thuc. multis in locis, τροπῆς γεν., ut et ap. Herodi. l. 1. τρ. δὲ γεν., ἔφυγον εἰς λ." sine Vs., sed cum lectione al., (ut ap. Poll. Call. p. 216. e.) qua de post; edente Ind. Thuc. modo in v. γ. γν. exemplum ex 295, 46. ἄρτι τῆς τρ. γιγνομ., *illis* dudum *in* fugam *conversis*, ubi cum artic. sine discrimine, cf. Luc. sine Ind. 2, 84. l. 44. ἔφυγον ἐπικλίναντες —. τῆς δὲ τρ. λαμπρᾶς γεν., *inclinata* acie *fugerunt* —. Cum *effuse* iam *fugerent*, ubi v. ἔφυγ. praemissum, pro Nostri postposito, sed formulam versurus eram, *facta autem* fuga *effusa*, ut Liv. per hoc adi. dixit, cf. G. Th. et de Gr. subst. Suid. 3, 508. e. Abr. Dil. Th. p. 268. i. et cum v. ποιεῖν aut ποιήσασθαι Ind. Luc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. 1, 57. l. 48. cum Gem. Pl.

ἔφευγον Perperam in Cod. legitur ἔφυγον. *Strotb.* Quae novitas, etiam supra in Stp. Th. prolata memoriter iterum, hic in alio tempore, aor. 2., pro impf., recurrens deinde, ut contraria quoque in eodem v., ἔφευγον, pro ἔφυγον, fuerit aut e lapsu librarii in litteris, aut ex ingenio, ob pr. γεν. idem tempus infinitum, quod tamen cum impf. etiam alibi habemus, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 20. e., dante Bg. tertium aliquod syn. tempus, praesens, e P. quidem, sed deserto in Lat., pro se conferre et ire, cf. G. Th. v. e., ubi tamen quis ad plenam notionem v. Gr. requirat aliquod adv., v. c. celeriter, cf. ib., cum Gr. n. „*fugio*, — cum cursu et celeritate (quae formulae e praep. cum subst. pares sunt nostro adv.) abire et recedere.

ἐφθείρετο δὲ) Iterum hic Noster copulat enunciationes deinceps per δὲ, quod rursus P. reddit pro τὲ, addens simul libere adv. *ibi*, non tam de loco, quam de tempore, pro eo tempore s. ea occasione, liberior idem in rel. huius regionis, e quo partim Sch. „populus *neci dabatur*" sed Stp. Th. 4, 139. B. e. „pass. φθ. interimor, interficior. Herodi. l. 1." hinc sine Vs. al., nec per Bg. liberius e consequenti, quo et alii utuntur, cf. Thuc. 502, 32. Ael. V. h. 8, 11. p. 547. Abr. ad Aesch. 1, 207. m. Hes. 2, 1503. m., variante Nostro per simpl. pro compos. 1, 9, 11. e., cf. hoc cap. §. 18. Sed in sq. βαλ. Sch. „*qui* prosternitur, *ferro conficitur* a *militibus*" partim e P., quos deserit Bg., redditis particip. duobus pri-

τῶν, οὐδὲ πατούμενος ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ [e] τοῦ πλήθους ὠθούμενος· καὶ	nec solummodo conculcatione equorum, verum etiam conferta turba conflictatus: equitum

e) Ms. Ba. ἀλλ' ὑπό τε πλ. v. N. Mox post ὠθ. pro al. commate aut puncto, melius in Stp. rel. erat colon cum Ms. Bg., ob constructionem in sq. membro aliam.

mis deinceps per sola subst., in verbis latentia, credo, propter ultimum suum Lat. in particip. ὠθουμ., ut sufficerit tamen et hic *petitus*, s. *iaculis petitus*, ut §. pr. i., cf. Ind. Xen. Cyr. Z., ne habente quidem Stp. Th. pass. v. huius notione illa, quo servato, et salva erat praep., cf. de τῶν στρ. §. pr. i.

οὐδὲ πατ.) Etiam hic intelligitur μόνον. *Steph.* Sch. partim e P. in „πατ. *proculcatus* ab *equis*. Stp. censet, ἀπὸ κοινοῦ repetendum μόνον" quod et Bg. diserte facit in suo compos., ap. G. Th. sine Gr. „adv. ut *tantummodo*, i. q. solum, — *tantummodo*, μόνον, μόνως, i. q. tantum, i. solum, sed cum vehementia" immo sine emphasi, ac modo per illam ἐκ παραλλήλου figuram, ut nostratium *nur allein*, cf. Niz. meliora et simile quid Stp. 1, 1, 5. m. ad ποικιλ., ut possit οὐδὲ comparari cum illa ratione, ubi in οὐ, sequente ἀλλὰ καὶ, deest μόνον, quo de cf. ad Thuc. p. 292. N. 25. a. e. cum Abr. Dil. p. 154. e. Wess. ad Diod. S. 1, 7. N. 73. b. e. 141. b. e. Valck. ad Eur. Phoen. p. 501. b. Rs. ad Polb. p. 329. sqq. Ind. Dem. Bauer. Philol. p. 180. m. p. sq. L. Bos. Ell. p. 559., ap. quos tamen sunt modo duae enunciationes, secus ac hic, ubi tertia s. media per οὐδὲ interiicitur inter οὐ μόνον et ἀλλὰ καὶ, quo de genere nihil ap. alios reperi, nec per Lat. Indd. G. Th. et Hor. Turs., ubi nec de *modo*, solum, *tantum*, in dupl. illa enunciatione omissis, sed in Cl. Cic. et Ind. Suet. Burm. et Corr. ep. Cic., ut tamen et οὐδὲ possis capere pro simpl. copulativa post negationem, pro *et* aut *vel*, quo de v. ind. nostr. cum Fisch. Aesch., ut de Lat. *nec* Ern. Liv., tacente Stp. Th., qui in v. πατ. cum Lat. *calcare* etiam tenet compos. *conculcare*, quo Bg. respicit, cf. pass. cum praep. nostra L. N. T. Ind. Luc. Fab. Aes. Hs. et Arist. Kust., (quo pertinet haud dubie Suid. 3, 59. e.) cum Xen. Bach., sed ap. G. Th. „*conculco*, συμπατέω, i. q. calcare, nisi quod *con* auget, (continuum quid ac totum innuens, ut nostrum *zertreten*, nisi et vacat, sed cum Gr. n.) *calco*, proprie pede s. calce comprimere (ac comminuere,) — propr. de equo" quod et h. l. valet.

ὑπὸ τοῦ πλ. ὠθ.) Sch. „pass. ὠθ. *trusus* s. *conflictatus* conferta *turba*" quae extr. e P. servat Bg., ut et pass. Lat., pro praep. substituens simul formulam syn. abl. nudi, ac subst. reddens iterum per adi. et subst.; tenente Stp. Th. nostrum locum sine Vs. sub „ὠθ. trudo, pello, impello, rel." sed G. Th. Lat. Bg. sine explic., ut Niz. Ind. Suet. Amm. M. et Plin. ep., sed cum aliqua Cl. Cic. Ind. Corn. N. cum Tac. et Don. ad Ter. Andr. 1, 1, 66., e quibus pateat, notione physica, qua Gs. caret, hic dici, pro tundi ab aliquo, et ad aliquem, pelli, premi aliqua corporis parte, vel ut progrediaris et pergas, vel ut, praeceps actus, prosternaris, vel inter alios, ut spiritus ac vita deficiat; quae duo postr. maxime hic colliguntur e pr. ἐφθειρ., cf. Valck. ad Herodt. p. 564. N. 66. Hes. 2, 1585. m., non coll. Suid. 2, 753. e. Ind. Bud. C. Dem. Xen. Bach.

ὑπὸ [f] τῶν ἱππέων, ἐπάλληλοι quoque incursu aliis super alios

f) Mss. Ba. et Ve. ὑπὸ τ. ἱππέων ἐπ' ἀλλήλους πίπτοντες. μέχρι λ., sed Ms. Vi. modo ἐπ' ἀλλήλους λ., tum pro ὑπὸ in Bc. περὶ, et post ἱππ. nihil ubique, at post πιπτ. comma in A. al., v. N.

et Cyr. Z. cum Fisch. The., Polb. Ern. Luc. et ap. Zos. 2, 48, 2. e. ὑπὸ ἑαυτῶν ὠθούμενος καὶ τῶν ἐναντίων, partim *ab* se *ipsis*, partim *ab* hostibus *impulsi*, ut de rel. ὑπὸ τ. πλ. deinde; hic Ms. omittente iterum καὶ, pro *etiam*, post ἀλλὰ, ut 1, 10, 3. e., sed ut hic pro eo videatur τὲ reponi; in quo, ut et ἀλλ' cum apostropho, violentia quidem apparet, sed τὲ, quanquam cum sq. καὶ consistens, tamen non bene copulat hanc enunciationem cum sq., non modo propter diversos numeros, ὠθούμενος — πίπτοντες — ἀπώλοντο, sed etiam, quia sic enunciatio ὑπὸ τοῦ πλ. ὠθουμ. dirimitur a pr. ἐφθειρ. ὁ δημ., quae principalis enunciatio, e lectione vulg., tres adiunctas habet alias, participiis expressas, ad modum illius universi interitus indicandum per partes ac separatim; post quae sequitur enunciatio nova, modum eundem exprimens alia constructione, καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τ. ἱππέων, ἐπαλλ. πιπτ., ubi respondent sibi ἀπωλ. et ἐφθειρ., qui bonus est ordo, cum in Ms. ratione copulentur insuper ὑπὸ τ. πληθ. et πολλοὶ non ita bene, tum Nostri tollatur concinnitas, manifesta illa in advv. οὐ μόνον — οὐδὲ — ἀλλὰ καὶ, deinde in participp., it. in praep., (quae ὑπὸ quater hic una in periodo repetitur, per simplicitatem scribendi,) denique in subst. omnibus cum artic., qui τοῦ postremus in Ms. perimitur; ubi fortassis et error inciderit in τὲ et τοῦ iterum; unde, cum τὲ non simul admitteret pr. καὶ, hoc καὶ ab aliquo librario fuerit deletum.

ὠθούμενος] Praeferenda est Cod. lectio, ἐφθ. δὲ ὁ δῆμος οὐ μον. βαλλόμενοι ὑ. τ. στρ. οὐδὲ πατούμενοι ὑ. τ. ἱπ. ἀλλὰ καὶ ὑ. τοῦ πλ. ὠθούμενοι, καὶ περὶ τῶν ἱπ. ἐπ' ἀλλήλους πίπτοντες. Plane omisso πολλοὶ ἀπώλοντο. Tres potissimum rationes me commoverunt, ut ita statuerem. Prima est, quia nemo singularem, si adfuisset, in pluralem, tanquam difficiliorem lectionem, mutasset: contra potius inscitia librarii putabat, δῆμος requirere singularem βαλλόμενος, et cum postrema huius commatis ἐπ' ἀλλήλους vel ἐπάλληλοι πιπτ. suapte natura in singularem transformari non possent, ideo addidit πολλοὶ ἀπωλ., ut suo iudicio cohaereret aptius oratio. Altera ratio est, quia Politianum quoque sic legisse apparet, qui δῆμος recte vertit *multi*. Ita enim in hac constructione semper reddendum est; atque idem est, ac πλῆθος s. πολλοί. Tertia denique, quia huius synthescos plura exempla ap. Herodi. adsunt, ut supra c. 6. (1, 6, 25.) τὸ βάρβαρον καταφρονήσαντες et c. 7. (1, 7, 2.) ὁ δῆμος — ἡγούμενοι, l. 4. c. 11. in fine (§. 14.) ἡ δὲ σύγκλητος, οὐκ ἀγνοοῦντες — ψηφίζονται. Etiam aliis scriptoribus familiaris est eadem enallage, praesertim Homero, cuius illustre exemplum adest Il. 2, 278. ὣς φάσαν ἡ πληθύς. Omitto alios, ne multus sim in re notissima. *Stroth.*

Ab extremis ut incipiam: haec synthesis unde hic orta sit, quaeritur, ab Herodi. ipso, an ab librarii vel ingenio, vel lapsu. De ipso quidem scriptore nemo praefiniterit tunc, ubi Mss. variant, ut hic. Sic vero res aestimanda est vel e fide Mss., vel aliunde. Atqui fides nostrorum Mss. nimis suspecta est, eorumque glossemata subinde manifesta. Hinc illud πολλοὶ ἀπωλ. aeque alius omiserit, vel inter scribendum, quanquam hic non est causa conspicua, vel de industria, non concilians illa

πίπτοντες, πολλοὶ ἀπώλοντο [g]. cadentibus, multi peribant.

g) In Ms. Vi. πολ. ἀπωλ. deeſt. *Loc.* v. N.

cum pr. ἐφϑειρ., putansque tautologiam aliquam, quae nulla eſt, ſed potius varietas et ſimplicitas grata narrandi. Verum praeterea ſyntheſis illa potuit orta eſſe aliunde, in extremis participiorum ſyllabis e confuſo ς et ι, ut alias; unde vel ſine cogitatione extiterit illa pulcritudo; quam tamen et Gloſſatori hactenus tribueris, ut ad pr. §. δῆμος — ἄνοπλοι — πεζοὶ confinxerit. Sed P. conturbavit hic omnia, ut eius auctoritas eſſe nulla queat, in primis, cum neglexerit, quod Mss. ſervant, ἐπαλλ. πιπτ., ut tamen, quaſi per tranſennam, vetus lectio ex eius Vs. eluceat, dum, niſi illud ἀπωλ. latet ſimul in *conflictabantur*, tamen vulg. πολλοὶ reperiri poteſt in *permulti*, in quo tamen et ipſo libertas eſt, non tantum a *per*, pro valde, ſed etiam inde, quod adi. iſtud ab extremis ad prima periodi initia translatum eſt. Nam, quo minus ille reddiderit ſubſt. ὁ δῆμος, in principio ſtans, iſto *permulti*, praeter Sch., non ita repetentem in Ind., ſuadent haec alia, quod ille per totum Herodi. non ſic reddit, neque per Stroth. ſimpl. *multi*, tum quod non memini ὁ δῆμος, pro πλῆϑος ſ. πολλοὶ, ſic ſimpliciter et ſine relatione et oppoſito; cum per ſe, quoad notionem, ſane conveniant iſta tria vocabula, ſed, ut Lat. *plebs*, populus, *multi*, etc., dicantur in partem deteriorem alius generis, cf. Exc. ad 1, 1, 1. m. εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον, ut contra hic ſimpliciter narratur ὁ δῆμος, ut pars civium inferior, et oppoſita modo hoſtili militum parti; ut taceam, illud *permulti*, in omnibus P. Vss. per edd. repertum, non dici eodem ſenſu ac Stroth. *multi*. Porro, ſi membrum πολλοὶ ἀπωλ. mala librarii fide eiiciebatur, id fieri potuit ab inſcitia, et quod πολλοὶ non videretur conſiſtere cum pr. ὑπὸ τοῦ πλήϑους formula, quam Stp. Th. non tenet, at Ind. Thuc. ex 35, 12. ὑπό τε τ. πλ. καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, *cum* prae *multitudine* turba*que* navium, *tum* rel., per ſeveram Vs., ubi poſtremum per copiam priori iunctum; pro quo Ind. Dem. affert ſyn. διὰ τὸ πλῆϑος, abſolute ſtans, ut noſtrum hic; quanquam et ibi e pr. repeti poteſt gen. ſimilis Thuc. αὐτῶν, ſicut h. l. αὐτοῦ e remoto ſubſt. ὁ δῆμος, quocum ipſo bene conſiſtit, ut dicatur *populus* — *trujus* prae *multitudine*, propter multitudinem ſuam et magnum numerum, quo convenerat §. 11. e. ac nunc retro properabat; quae multitudo magna ac denſa, Bg. *conferta*, cf. §. 11. m., ſemper ſibi in talibus periculis obſtat, ſe premit, urget, trudit cum noxa, facitque, ut multi pereant, cf. 7, 9, 18. Verum, ut ſupra diximus, ſeparata ſunt iſta, et πολλοὶ modo ad extremam Noſtri partem referuntur, ut ad ſuperius ἐφϑ. illa ὑπὸ τ. πλ. ὠϑ. Unde ab illis Mss. novis nondum moveor ad reiiciendam lectionem vulg., ubi P. iſta ὑπὸ τῶν ἵππων negligenter reddidit *equites*; niſi typothetae vitium eſt, pro *equi*, propagatum deinceps, ſed iam a Vern. vet. emendatum; ſicut Strothus ſervarat adhuc e Bc. depravatum περὶ pro ὑπὸ cum Sch. in pr. περὶ „ἵππ. πίπτειν, *equinum* incurſu *conflictari*" e quibus partim P. ſervat Bg. libere iterum pro praep. cum ſubſt. formulam ſyn. abl. nudi, quia *inc. eq. perire* eſt i. q. per equites perire, dum incurrunt et invadunt, pro ſevero *ab* equitibus *perdi*, perimi, interfici; quam rectionem v. ἀπ. paſſ. cum pr. ὑπὸ habet Stp. Th. 2, 1275. i. ſemel e Xen. ſine Vs., cf. Dem. ſine Ind. 31, 22. 84, 14. 121, 6. 219, 10. Ind. Luc. ter, ubi Gs. etiam cum Bg.

μέχρι μὲν οὖν τῶν τῆς Ῥώμης 15. Equidem usque ad Romae
πυλῶν ἀκωλύτως οἱ ἱππεῖς portas citra impedimentum

per syn. abl., 3, 450. l.75. et 1, 232. e., sed p. 503. l.79. ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται, per *quae* etiam *pessumibit*; in quam pr. διὰ syn. sane mutari potest nostra in talibus formulis, cf. Abr. Dil. Th. p. 491. e., quae et diserte cum v. nostro ap. Ael. V. h. 4, 5. p. 337. διὰ γὰρ αὐτοὺς ἀπολομένου, *quum* enim *ipsorum* causa *periisset*, (quae Vs. capit tamen eandem in notione causae, cum proprie in passivis et formula nostra sumatur in notione auctoris,) cf. Stp. l. l. L. N. T. Fisch. „1 Cor. 10, 9 ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο, *a* serpentibus *perierunt*" G. Th. in hoc v. Lat. 789, 61. et in v. *interire*, cum Ind. Sall. Cort. et Suet. Burm. „*perire*, interfici, — *ex* vulnere" tacentibus N., nobis *an* der *Wunde sterben*, quod Gr ἐκ, nostro ὑπὸ syn., tenente Sch. modo „*perierunt*." Sed Bg. in καὶ ante ὑ. τῶν ἱππέων mutat tum ordinem, tum sensum, quasi non sit pro copula, quae proprie dr., sed pro *etiam*, quod est ap. G. Th. in Bg., sed non pro *et* simpl. copula, ut nec per Indd., sed forte ap. Hor. Turs. p. 938. i. Nr. 3. „periodos item connectit" post distinctionem quidem maiorem aliquam, et ab initio novae enunciationis; qua in causa non repugno, si quis h. l. καὶ pro *etiam* capiat, cf. G. Th. in hac v. et L. N. T. Krb. p. 310. Nr. 4. sq. it. Hom. 'Οδ. ά, 301., ut similiter in fronte §. §. enunciationumque τὲ et δὲ per *etiam* subinde reddit Bg., et P. δὲ per *quoque* §. 10. i. Etsi igitur valet hic quoque punctum; post quod etiam simpl. καὶ, ut Lat. *et* copula, orationem continuat: tamen colon melius hic sit in arctiori sententiarum serie; unde et in πολλοὶ supplebitur pron., ad ὁ δῆμος relatum, αὐτοῦ, s. αὐτῶν, ut ad collectivum. Mox nihil simile fert Stp. Th. in πιπτ. cum adi. ἐπ. et hoc tantum ex alio loco Nostri, Philon. et Alciphr. 1, 23. p. 92. l. 3. χιὼν — ἐπάλληλος φερομένη, *nix* crebra *cadens*, quo Lat. vertitur etiam ad Ioseph. 2, 285. f. 6. e., sed *effusius* ib. p. 318. e., ut cum Bg. ad Luc. 1, 495. i., cf. Bud. C. 836, 41. Ind. Longin. Mor. et Polb. Ern., ad quem Rs. tantum protulit loca Polb., Luc. l. l. et Dion. Hal., ubi v. Ind. S. T. 1. cum Dion. Cas., non reperiente me ap. vetustiores, sed adhuc ap. Suid. sine ῥήσει 1, 786. m. et Hes. 1, 1309. m. sine auctoritate in N., hic ut Var. L. per Mss. nostros tantum glossa sit, cf. 1, 1, 5. m., profutura illa quidem ad Vs; ut ad intelligentiam vocabuli hoc proderit, si adi. pro adv. ἐπαλλήλως cogitetur; mutante denique Bg. casum participii sine necessitate, secus ac Sch. in „ἐπαλλ. *frequentes*, alii *super* alios *cadentes*."

(μέχρι λ.) Stp. Th. in adv. ἀκ. „sine impedimento, — Herodi. l. 1. μέχρις τῶν τ. Ῥ. π. — διωκ. sine *ullo* impedimento *persequuti* usque *ad* urbis *portas*" praeter lectionem aliam in μεχρ. e memoria, omissisque μὲν οὖν, plane cum P., adiuncto pron. *ullo*, unde partim et Bg. per syn. cum adv. formulam e praep. cum subst., a quibus longius abit Sch. „nullo *prohibente* s. *impediente*" ut ad sensum Ind. Geop. *facile*, cf. Dion. H. S. T. 1. cum L. N. T., assecuto Bg. per formulam syn. e praep. cum abl. in particip. διωκ. tempus quidem Gr. praesens, pro P. ac Stp. praeter., sed faciente multis illis in Ms. repertis commatibus ambiguam rectionem adverbii ἀκ., quod potius ad proximum v. διωκ. pertinet, quam ad remotum ἀνῆρ., iam suo adv. instructum; noscente Stp. Th. tantum unum e Nostro locum in v. δ. „persequor, — propr. fugientem" ut hic, cf. Suid. 1, 606. i. 839. i. Hes. 1, 1013. e. Thom. M. p. 244. Schol. Arist.

διώκοντες[h], τοὺς ἐμπίπτοντας ἀφειδῶς ἀνῄρουν. ἐπεὶ δὲ οἱ 16. equites in perſequendo, oblatos, nihil parcendo, interfi-

h) Hic noſtrum eſt comma, ut contra poſt ἐμπ. in edd., praeter B. 1. R. Ox. Par. 2. et Ed., ſed poſt ἀνῃρ. colon in Stp. Sb. et Ed., in μὲν et δὲ relatis.

Kuſt. Ind. loco extr., Abr. ad Aeſch. 1, 81. 214. 428. e. cum Dil. Thuc. p. 812. e. D'Arn. ſpec. An. Cr. p. 37. m. N. T. L. et Obſ. Krb. Loesn. Kypk. T. utr., Vig. p. 227. cum N., ad Luc. 1, 821. N. 46. 2, 898. N. 80. Ind. Dem. Thuc. Xen., Fiſch. The. et Pal., variante Noſtro in ſq. τοὺς ἐμπ. pro §. 13. τοὺς ἐντυγχαν., ut bene haec duo v. comparat aliunde Poſſ. Call. p. 465. m., ubi Bg. paſſ. Lat. ignorat Stp. Th., tenens modo ſyn. 3, 316. E. „interdum ſine caſu ἐμπίπτων, pro occurrente ſ. obvio. Herodi. l. 3. (3, 9, 19.) πάντα τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον, quicunque *obvius* factus *eſſet*, ſ. quicunque *in* ipſos *incidiſſet*, (quem ſolum locum vertit Sch. „*obvium*, forte *incidentem*.") Utitur vero hoc v. in iſta ſignificatione et absque illo nomine" ſc. adiectivo πάντα ſ. πάντας, cf. Ind. noſtrum cum Ind. Dion. Caſ., it. ad Luc. 2, 537. b. N. 98., qui locus profuerit illi Amm. M. Ind., ut *incidentes* ſint ibi, qui inciderunt in vincula et carcerem, qua de notione verbi noſtri cf. ad Heſ. 1, 1200. e. Ind. Dem. et R. Or. V. 8. Din. cum Aeſch. ep. Samm., ubi eſt plena formula, de ellipſi tacente L. Boſ., cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

ἀφειδῶς ἀνῃρ.) *omnes*, qui *in* eos *inciderunt*, interficiebant, *nulli* parcentes. *Steph.* contra P., qui omiſerat adv., quo de cum verbo ſimili cf. 1, 8, 17. m., ubi et producta Stp. Th. 4, 77. C. e. ratio cum noſtro v., tacentis e Noſtro 1, 187. B. m., afferentisque tantum e Plut. „ἀν. e medio tollere, i. interficere" ad quam notionem retuleris ſine Ind. ap. Dem. 69, 24., ubi ſq. οὓς δ' ἀπώλεσεν λ., repertam mihi tantum adhuc ap. Ael. V. h. Palaeph. et Luc., ubi Ind. tenet non ſub ἀναιρέω, ſed ſub ἀναίρω, quod Stp. Th. modo phyſice novit, cf. L. Ern. et N. T. Heſ. 1, 329. m. ἀναιρῶ, φονεύω, 358. m. 362. m. 376. m., non coll. Suid. 1, 191. i. 203. m. 207. i. Thom. M. p. 66. ſq. cum N. e Platonis auctoritate, cf. de perſ. R. Or. V. 8. Din. ἀνελεῖν ἐκ τῆς πολιτείας τὰ τοιαῦτα θηρία, et de re Fiſch. Aeſch. 2, 28. e. p. 26. i. εἰ γοῦν ἡμῖν τοῦτο ἐκ μέσου ἀναιρεθείη, ubi plena illa Stp. Lat. formula, ut Gr. v. per ſe ſit in ellipſi, tacente L. Boſ., ac ſevere reſpondeat Lat. *ſuſtollere*, quod tamen ap. G. Th. non eſt pro interficere, etſi huc ducit illud *ſuſtulit*, aſſignatum alii verbo *tollere*, ſed forte iniuria, cf. 811, 6. ſqq., ad aliam ellipſin ſpectante L. N. T. Fi. p. 46. e. „tollere caede" ſed ad euphemismum Schw. p. 90. e. in N. cum noſtro loco ſine Vs. ac per numerum pravum in §. Caeterum de Bg. ratione in adv. ἀφ. exprimendo dubites, utrum *nihil* ceperit pro non, ut alibi, an rexerit ad v. Lat. *parc.*, per acc. antiquum, cf. G. Th. in hoc v. et in *nih.* 439, 6. ſq. it. Chr. Gr. v. ἀφ.

ἐπεὶ) De hoc ἐ., quieſcente demum in inferiori v. ἔβαλλον, cf. ad §. ſq. i., alio id torquente P., unde Bg. ſervat in v. μειν. tempus et Lat. compoſ., (ignotum Stp. Th.) ducens ſua in ſq. κατ. e Sch. „praeſens *malum*" deſerto P., dum huc reſpicit Stp. Th. ſine Vs. 2, 571. F. e. (cf. 1, 5, 5. m. et Leisn. ad 1, 15, 5. i.) ſed aliunde edicit recte 1, 229. B. „αἰσθάνομαι — et αἰσθέομαι — interdum de iis, quae aurium ſenſu percipiuntur, pro audio" ſed non plene, cum valeat et de oculis, ac pro videre, ut h. l. ſimul, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 64. i. cum Dil. Th. p. 491. m. Ind. Fiſch. Pal·

ἐν τῇ πόλει μείναντες, αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, εἴς τε τὰ δωμάτια [i] ἀναβάντες [k], λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱπ-

ciebant. Poſtquam vero, qui in urbe remanſerant, percepto praeſenti malo, occluſis aedium foribus, cum in tecta adſcendiſſent, lapidibus ac tegulis petebant equites: iſti

i) Mss. Ve. ac Vi. δώματα v. N. k) Ms. Ba. ἀναβαίνοντες v. N.

Xen. Mor. Ἀνβ. et Cyr. it. Heſ. 1, 1661. m. cum N., 172. e. ſine N. et Schol. ad Thuc. 447, 50., ut hic ſufficiat Lat. aliquod latius patens et ad ſenſum varium univerſumque, ut Bg. ſ. aliud, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., nobis *vernehmen*, it. *erfahren*, et in ſq. ſubſt. παθ. *Unfall* ſ. *Unglück*, quod Gr. latius capiendum e §. 13. ſq., de fuga, vulneribus ac caede, ubi P. deſerit Bg., ut in ſqq. etiam Sch. in „οἰκ. domuum *ianuas*" Lat. vero Bg. ad ἀπ. tenet aliunde etiam Stp. Th. „ἀ. pro ſimpl. κλείω, — ap. Ariſtoph., ut ἀ. τὰς θύρας, (ſine Ind. Kuſt., cf. L. N. T. cum Abr. Dil. Th. p. 451. m., non habens contra Bg. in ſubſt. εἰσοδ., ſed modo) aedium quoque veſtibula et ianuae, per quas intratur, ab Ariſtoph. εἴσοδοι dicuntur" iterum ſine Ind., ut incertum ſit mihi, ponaturne ibi cum gen. loci, (cf. 1, 8, 12. i.) an abſolute, ut ap. Luc. 3, 71. l. 5. cum Lat. Sch., ſicut adiuves gen. per aſſumtam praep., v. c. διὰ, cf. G. Th. „littoris *aditum*, i. acceſſum ad littus, (quae praep. deinde additur in locis ſubiectis quibusdam, ut cum Grr. al.) *foris* — eſt ianua, — *aedes*, — *ſtabant* ad *fores* aedis *eius*."

δωμάτια) Minus recte in Cod. δώματα. *Stroth.* v. Exc., ſed hic modo illud, infra 7, 12, 12. m. contra pro δώματα Ms. Ve. habere δωμάτια. Sed Ms. Ba. tempus aliud, iterum praeſ. pro aor. 1., v. §. 12., ſimul cum aor. 1. μειναντ. — ἀποκλεισ., fuerit a ſcribae arbitrio aut errore in compendio, manente in vulg. P., unde Bg. ſervat tempus et reſolvit particip., ſublato τὲ, cf. §. 8. m., reddente Sch. cum Bg., non vero tenente Stp. Th. v. ἀναβ. cum pr. εἰς, ut tamen eſt quoque phyſica notione ap. Hom. Ὀδ. γ', 483., Dem. et in L. N. T., ſed tropica ap. Polb., ubi et cum ἐκ, ut cum ἀπὸ ap. Diod. S., cf. L. N. T., et cum κατὰ ap. Thuc., quibus dicabitur Stp. Th., ut ad plura alia ex Indd. Xen., Ariſt. Kuſt. Abr. Dil. Th. et Rs. ad Polb., converſum, quoad praep., cum Stp. per Bg. ſ. *conſcendere* in Fiſch. Pal. et L. N. T. it. Krb., ſed per Bg. ſolum Luc. Dion. H. S. T. 1. Fab. Aeſ. Hſ., ut per ſolum *conſc.* Xen. Ἀνβ. et Plut. Krg., et per *eſcendere* Xen. Hell. et L. N. T. Schw., ut cum pr. εἰς maneat etiam in noſtrate lingua *hinauf* ſteigen *auf* vis praepoſitioni ἀνὰ illa, qua „in compoſ. ſignificat elevationem" Z. ad Vig. p. 559. a. e. Nr. 1., etſi poteſt aliquis aeque in notionem ſimpl. niti, cum eodem ſenſu dicamus *ſteigen auf*.

λίθοις) Similiter plebs 7, 10, 10. lapidibus milites inceſſit. Curt. 8. vocat hunc infeſtae concionis morem. Virg. Aen. 1, 151. *Iam* que *faces* et *ſaxa* volant. *Furor arma miniſtrat.* Plura Pric. ad Apul. Mil. II. p. 121. *Leisn.*

Curt. ſunt 7, 2, 1. *infeſta* concio *vix inhiberi potuit*, *quin protinus* ſuo *more* ſaxa *in* eum *iaceret*, ſed Noſtri l. l. λίθους καὶ ξύλα ἐπεφέροντο

πεῖς [l]. οἱ δὲ ἔπασχον, ἅ περ 17. autem patiebantur, quae
δεδράκεσαν [m], οὐδενὸς μὲν fecerant, nemine quidem cum
αὐτοῖς σταδὴν μαχομένου, τοῦ ipſis pugnante, ſed omni

l) Pro puncto hic rel. edd., colon noſtrum eſt quoque in Ox. 2. cum Ms. Bg. m) Ms. Ba. hic habet punctum, ante particip. gen. conſq., ut alias colon.

it. §. 13. e., verum iterum, ut hic, 7, 12, 12. οἱ ὄχλοι —, ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς λ., ad quem locum ſervamus dicenda hic de κερ., ubi Stp. Th. huc reſpicit ſine Vs. ſub Lat. Bg. e P., tenens in v. β. modo formulam „*iaculari* aliquem *ſaxo*, — β. τινὰ λίθῳ" pro quo Lat. propiori adhibet ib. etiam aliud P.

οἱ δὲ) Hac δὲ particula, mirum eſt, neminem offenſum hic eſſe, in primis poſt §. pr. ἐπεὶ, poſt quod illa comparet h. l. primum, ſed deinceps aliquoties; reddente Bg. h. l. ut 2, 3, 7., ſed 2, 10, 8. *tum vero*, pro quo ſolenne eſt quoque privum *vero*, non item Lat. *autem*, ſecundum G. Th. Hor. Turſ. et Indd., qua ratione cavetur iſtud in ἐπεὶ anantapodoton, quo de alibi; obſervante Sch. in artic. „οἱ δὲ, illi *autem*, non antecedente οἱ μὲν" quae hic ſuppleri ad pr. v. ἔβαλλ. poſſunt ob ἐπεὶ praemiſſum, ſed referente P. iterum δὴ, at in reliquis etiam liberrimo; oppoſita πάσχειν et δρᾷν aliunde Stp. Th. noſcente, cum ſimili ſententia e Xen. et ex oraculo, quod profert Suid. 1, 648. e. αἴ κε πάθοι, τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο, *ſi* patiatur, *quae* fecit, *iuſtiſſimam* luet *poenam*; ubi Vs. δὲ in apodoſi negligit, ſed κ' alterum reſpondet τῷ πὲρ in noſtro loco, ubi ſenſus eſt, equites nunc mala paſſos eſſe ac damna, qualia ante intulerant, laeſos, vulneratos, necatos forte etiam, cf. §. e., ut prius plebem; poteſtque, quod de πάσχειν 1, 4, 12. m. dictum, etiam ad v. δρᾷν aſſumi extrinſecus adi. κακὸν, ſ. adv. κακῶς, ſed hic, propter adiunctum ἅ περ, (ad quod in pr. membro deeſt pron. ταῦτα ſ. ταυτὰ, cf. Poſſ. Call. p. 189. m.) potius adi. plur. κακὰ, per quam ellipſin v. δρᾷν alibi quoque ponitur pro mala ſ. male facere, ut Lat. Bg., cf. Cup. Obſ. 1, 9. i. p. 63. c. Z. ad Vig. p. 273. b. e. Schol. Eur. Med. v. 289. Ind. Dion. H. S. T. 1. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., ut contra pro bene facere ib. V. 8. Lyc., ſicut praeterea hic ſumetur brevitas in dicendo et ellipſis praep. cum pron., pro plenis ἔπασχ. ταυτὰ πρὸς ſ. ὑπ' αὐτῶν, ἅ περ δεδρ. αὐτούς, cf. cap. ſq. §. 4. m., hoc pluſq. per εσαν et ſimplex augmentum ignorante Stp. Th., cf. Iſocr. Or. 3. Nic. ed. Krt. 13, 5. τοὺς μὲν γὰρ εἰκὸς τοιαῦτα παθεῖν, οἷά περ αὐτοὶ ποιοῦσι.

οὐδενὸς — μαχ.) Sch. modo in μαχ. „συσ. decertante *manibus*" partim e P., a quo diſcedens Bg., formulam reddit ſic, ut adv., mutatum in pr. σὺν, quae ibi latet, accommodet ad pr. pron. αὐτ., ſ. ut adv. mutet in meram pr. σὺν, tenente Stp. Th. tantum haec „σταδὸν et σταδὴν adv. ſunt, ſignificantia *cominus*, ut σταδὸν μάχεσθαι ſ. σταδὴν, cominus *pugnare*" ſine auctore, fortaſſis e Bud. C. 697, 23., ubi e Noſtro, prius nominato, ſine numeris „ap. eundem σταδὴν καὶ σταδὸν μάχεσθαι eſt *cominus pugnare*, et differt τοῦ διὰ δοράτων" quae poſtr. non ſatis accurata ſunt, ut alibi videbimus, nacti formulam Noſtri ap. Abr. ad Aeſch. 1, 17. m. ſine auctore, quem tenemus in Dion. H. S. T. 1. 579, 30. cum explic. et oppoſito, σταδὴν μὲν καὶ ἐκ χειρῶν οὐκέτι μαχόμενοι, πρόσωθεν δὲ βάλλοντες ἀθρόοι λόγχαις καὶ χέρμασι, *non* iam, *ut ante*, co-

δὲ πλήθους ἐξ [n] ἀσφαλοῦς ἤδη multitudine ex tuto iam in
βάλλοντος αὐτούς. τιτρωσκό- ipsos iaculante; saucii scili-

n) Ms. Ve. ἐπ' ἀσφ. v. N. Mox post αὐτ. ab edd. omnium puncto discedit modo Ms. Bg.

minus *invadentes*, sed *e* longinquo *certatim* petentes *lanceis*, saxis *aliis*que *missilibus*, it. Polb. Ern. 3, 73. e. οἱ δ' — ἐμάχοντο σ., comminus *decertavit*, (cum Memm. hic ad P. Vs.) Ind. „σ. μ. *conferta* acie *pugnare*" ubi praecedit syn. μάχεσθαι τοῖς κατὰ πρόσωπον οὐκ εἴων, ut *dimicare* cum *ex* adverso *pugnantibus* non *sinerentur*, sed Ioseph. 2, 152. s. 2. e. οὔτε τοὺς ἄνωθεν βάλλοντας ἀμύνασθαι ῥᾴδιον ἦν, οὔτε τοὺς σ. μαχομένους ὑπομένειν, *neque* ex *alto* (e turri arcis) ferientes *facile* ulcisci, *neque* cominus *pugnantes* sustinere *poterant*, cf. 193. e. s. 5., ubi oppon. in pr. ex urbe telis pugnantes, at adv. nostrum cum alio v. 202. i. c. 18. e. per liberam Vs.; nostra formula ut sit severe eadem cum illa e Dem. sine Ind. ap. Rs. ad Polb. p. 122. e. „συστάντες ἠγωνίζοντο, *agmine facto*, conglobati *dimicabant*, quasi unus vir, omnes" quod redeat ad illud Lat. ante in Ind. Ern., quo de supra, ut et reddi potest *consistendo* et *stando* cum *aliis*, sc. sociis, commilitonibus, ac nostrae partis hominibus, non vero cum hostibus; quos si quis in hac formula spectat, ut Bg. fecit haud dubie: accipit pr. σὺν aliam notionem, aut saltem partem, a qua intueamur rem et formulam, quia vel sic stamus cum alio, sed e regione; unde reddetur per superius ad Polb. Lat. *ex* adverso *pugnare*, et σ. comparabitur cum poëticis illis Hes. 1, 395. m. ἄντην, ἐξεναντίας, ἐναντίον, φανερῶς, et 390. e. ἄντα, ἐξεναντίας, κατὰ πρόσωπον, quod diserte fuit supra ap. Polb., cf. Hom. Ἰλ. ψ', 686., sicut etiam, quia statio tunc fere cum hoste propinqua est, adv. σ. verti licet Lat. *prope* s. *in propinquo*, ut hic Vern. vet. *in* der *Nähe*, sed et diserte Schol. Thuc. 501, 72. „ξυσταδὸν) ἤγουν ἐκ τοῦ πλησίον" etiam per illud Lat. Stp., quod ap. G. Th. „*cominus*, ἐγγύθεν, συστάδην, ita prope, ut manus conferi possint" quod et P. spectat, et saltem externa specie simile est nostro Gr., quoad praep. eandem, quia haud dubie ductum est e *cum manu*; (unde et melius scribitur *comminus*;) ut h. l. totum (tum e sq. opposito, tum e contextu, e §. pr. e., ubi in tectis et e tectis pugnant) valet i. q. non in platea, tanquam in campo, se opponere atque pugnare.

τοῦ δὲ πληθ.) Cod. male ἐπ' ἀσφαλ. *Stroth.* Per glossema modo ex alio Nostri loco 3, 14, 10., nisi et e lapsu in litteris, sed ut vulg., etiam a P. agnitum, (unde et Bg. cum Sch. „ἀ. neutr. pro subst. *ex* t. *iacere*, β. *iaculante*, dimicante *ex t.*) iterum infra sit, it. syn. 3, 4, 11. e. ἀπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου, plene quidem cum subst., hic omisso, unde non est pro subst., de Sch. opinione ante, cf. L. Bos. Ell. p. 332. e. et Stp. Th. in adi., ubi nostrum sine Vs. et auctoritate alia, qualis ap. Dion. H. S. T. 1. 107, 21. ἐκ τοῦ ἀσφ. ἤδη τὸν πόλεμον διέφερον, *iam* in *tuto* bellum *trahebant*, cum artic. sine discrimine, Ind. v. ἐκ „*tuto*" per syn. adv. (quod habeas proprie pro abl. adi., per ellipsin subst. *loco*, tacentibus G. Th. et Lindn.) it. 13, 42. ἐκ τοῦ ἀσφαλεστέρου ἤδη λ. tutius *iam*, cum Nostri adeo adv. temporis etiam, cf. simile illi Ms. ἐν ἀσφαλεῖ R. Or. V. 8. And., sed ap. Thuc. cum artic. ἐν τῷ ἀσφ., cui proprie respondet illud Lat. *in tuto*, quod modo tenet G. Th. in adi. e., cf. Ind. Ter. Corn. N. Liv. Plin. Amm. M., sed Suet. formulam Bg., de cuius Lat. ad v. β., cf. §. 13. i,

μενοι τοίνυν καὶ μὴ φέροντες [o], | cet et non durantes in fu-
ἐς [p] φυγὴν ἐτράπησαν. πολλοὶ | 18. gam versi sunt. Multi

o) Ms. Vi. δέροντες mendose. p) Ms. Ba. εἰς φ. v. N.

sed adi. πᾶς ad subst. πλ. e P. iterum additum, non item ap. Sch. „πλ. plebe" quo respicit cum Nostro per variationem ad §. 14. i. ὁ δῆμος, cf. §. 12. e., quanquam proprie hic innuuntur modo §. pr. οἱ ἐν τῇ π. μειν., pars plebis totius.

τιτρωσκόμενοι) Hoc particip. (ubi Sch., praeter *vulnerati*, affert e P. cum Bg. syn. adi.) non tenet Stp. Th., nec v. φ. pro perferre, quomodo hic capiendum, nisi cum subst. πόνους et ἄλγος, cf. Ind. Dem., nec per Lat. Bg., ap. G. Th. 292, 22. 26. „durare *laborem*, i. sustinere" ubi Sch. „*tolerantes* vulnerari" suppleto proximo τὸ τιτρώσκεσθαι, et vel sic innuens omissum pron. αὐτὸ, ut tota formula, *non* ferentes *id*, et istum vulnerum dolorem, sit i. q. nolentes s. non valentes id perferre, tanquam molestum et ingratum aut indignum, atque adeo de corpore et animo, ubi maxime dr. pro indignantes et irati propterea. Verum particulam τοιν. cum Bg. non vertit Stp. Th. Bud. G. 1287, 14. Hoog. Op. p. 1162., nec quisquam per Lexx. et Indd. Isocr. Mor. et Find., Fisch. Aesch. et Pal., Xen. Ἀνβ. Mem. S. et Pol. Z. Ael. V. h. Diod. S. Fab. Aes. et Plut. Hs. Abr. Auctar. Hes. 2, 1398. i. Suid. 3, 514. m., sed modo Vig. p. 536. i. „est i. q. δὴ, utique, *videlicet*" repugnante tamen Hoog. in N., non item Reusm. ad Dev. p. 355. e. N., ut Bg. videatur, facto post αὐτ. colo, hic in τιτρ. demum statuisse apodosin post superius ἐπεὶ §. 16. i., et illud δὲ §. hac init. cum toto suo membro medium interiecisse, cum tamen eius Lat. *scil.* non ita in apodosi repererim ap. G. Th. Hor. Turs. Cl. Cic. Ind. Cort. Sall. et ep. Cic. it. Flor., at Gr. τοιν. sic post parenthesin ap. Is. Pan. Mor. p. 32. l. 1. coll. c. 12. i., verum haud dubie pro Lat. *igitur*, quo Lat. redditur modo nostrae voculae pars νῦν postrema, ut in aliis compos. particulis solet alterutra pars tantum verti, in nostra que potest concedi illa Vig. notio pro *utique*, i. sane, profecto, si in vertendo respicias modo primam istius partem τοὶ, cogitante P. etiam posteriorem tantum in suo *quocirca*, et hinc Sch. „τ. coni. illativa, *quocirca*, igitur, *quare*" qua potestate sane convenit cum δὴ, sed hac sumta pro οὖν, potestque cum his accipi positum hic in apodosi ac reditu ad rem priorem, §. init. coeptam de equitibus, qui quodammodo deserti erant, adiunctis gen. conseq. de plebis pugna quadam ac vindicta, nec tamen omnino, additis bis in vicinia pron. αὐτοῖς — αὐτούς. Similiter in apodosi τοιν. sumetur, ut Lat. *vero*, ac Gr. δὲ, pro quo videas nostram particulam accipi per Indd. l., quanquam Hoog. in Op. renitente. Sed si δὲ illud §. i. nobiscum accipiatur: τοιν. hic, pro *igitur*, per se stat, incipiens aliam rem et periodum, quam etiam olim nos hic novam per numerum novum inchoabimus.

ἐς φυγ. ἐτρ.) Ut contra ἐς pro εἰς supra, sic deinceps quoque Ms. εἰς pro ἐς habemus, hic ut Glossatori molesta fuerit eadem prioris particip. ες finitio, quam similitudinem tamen Noster non refugit; faciente Sch. cum P. in φ., sed in rel. cum Bg., at tenente Stp. Th. in v. τρ. act. et pass. 3, 1613. B. 1615. A. e. C. i. „exercitus τρέπεσθαι dr., pro τρ. εἰς φ, *in* fugam *verti* s. *converti*. — Herodi. addidit ἐς φ. l. 1. τιτρ. — ἐτρ. *in f.* sunt *conversi*, (sed 4, 129. e. modo) ἐς φ. ὁρμῆν, it. εἰς φ. καθίστασθαι, *in f.* se

δὲ αὐτῶν διεφθείροντο q) ὑπό τε autem ipsorum peribant la-

q) Ms. Ba. διεφθείροντο, ὑπό τε τῆς τ. λ. σ. βολῆς οἱ ἵπποι κυλινδούμενοι τοῖς λ. ἐπ. ὠλ., e qua lectione vera lectio facile apparebit. *Mart.* Nihil praebentibus Exep. rel. Mss., in edd. post διεφθ. nihil, sed post βολ. colon erat in Stp. et al. cum Ms. Bg., pro puncto al., v. N.

dare — verti" sine auctore, cf. act. ap. L. Bos. Ell. p. 357. m., sed τρέπεσθαι absolute hac vi, in med., Xen. Bach. it. Mor. Ἀνβ. et Hell., tum εἰς φ. τρέπειν Eutr. Met. 4, 2, 6. e. Dion. Cas., tum Ioseph. 1, 481. e. εἰς φ. ἐχώρησαν, Diod. S. 2, 414. l. 30. 35. πρὸς φ. ὥρμησαν, et τὸ πλεῖον μέρος τῆς δυνάμεως πρ. φ. ὡρμημένον, cf. 70. l. 94., it. Fab. Aes. 56, 2. πρ φ. ἐκφέρομαι, Ind. „*in f. ruo*" (quo in Lat. tenet formulam G. Th., sed nihil in v. *efferor* et *feror*,) e quibus Gr., it. e syn. poëtico Hom. φύγαδ᾽ ἔτραπεν ἵππους, cf. Ind. Ern., tueatur se Noster, respiciens tamen fortassis et Lat. aliquam, cf. G. Th. 1232. i., *in f. conversi*, sine explic., cf. Ind. Liv., sed cum Gr. n. in Bg. „*in f. vertere* aliquem, i. cogere, ut fugiat, (terga vertat, s. pectus et sic fugiat, s. ad fugiendum, et fugam capessendam,) — *in f. versi*, — *hostes* versi *fuga* Virg. Ge. 3, 12. „ubi *quamvis* saepe *fuga* versos *ille* egerit *hostes* sola R. interpr. (tacentibus N.) „saepe ille converterit in fugam hostes pulsos" ut abl. *fuga*, construendus cum *versos*, par sit isti formulae e praep. cum subst. *in fugam*, aut etiam *per fugam*, i. fugiendo, quia, si quis fugere vult, et dum fugit, idem se vertit, ac totum *in fugam* versos *egerit* sit quidem pro privo fugarit, sed *egerit* proprie valeat, vel pro abigere, i. loco movere, vel pro insequi currentem, ut *agere* et *agitare lepores*, quod ipsum sit, perpetuo iis e loco movendis uno in alterum, cf. de Bg. formula Ind. Iust., ubi extr. locus est 39, 2, 6., it. ad Hirt. de b. Afr. 17, 2. e., sed Ind. Liv. et Amm. M. Ern. „*versi* in *pedes*, i. fugati" et Flor. „*in* fugam *vutare*, — *exercitus* in *fugam*, sc. se coniicit."

πολλοὶ — αὐτῶν) De rectione adi. πολ. cum gen. tacet, praeter Sch., etiam Stp. Th., (ut in Lat. Bg. G. Th.) dum Poss. Synt. refert ad adi., quae partitionem s. collectionem significant, diserte etiam πολλοὶ p. 45. i. Nr. 4., non iterum respiciens ellipsin praep., v. c. ἀπὸ s. ἐκ, quarum in prima tacetur ad L. Bos. p. 472. sq., sed in postrema aliquid in hanc rem habetur p. 492. m., cf. L. N. T. Schw. p. 1137. a. i. cum Krb. v. πολ. i.

ὑπό τε) Vocula τε vel aliquid deesse ostendit, vel redundat. *Steph.* Pro τὲ malim γὲ, *si ob nihil aliud*, saltim *ob* continuos *saxorum coniectus*. Mox οἱ δὲ ἵπποι malim τέ. *Reisk.* Illud τε post ὑπὸ eliminandum videtur, nisi pro οἱ δὲ ἵπ. magis placeat καὶ οἱ ἵπ. *Stroth.*

Lenissima medicina Reisk. est in ὑπό τε, ut γὲ pro τὲ legatur, sensu restringendi sumtum et pro Lat. *saltem* s. *certe*, saepe his duobus confusis, ac Nostro γὲ post praep. etiam alibi ponente, v. c. 5, 4, 2. e., cf. supra hoc cap. §. 11. m. ἐν θεατρ., nisi vulg. τὲ tuearis acceptum explicandi sensu, pro Lat. *idque* s. *et quidem*, cf. Hoog. Op. p. 1140. sqq. Z. ad Vig. p. 504. i. et infra 2, 6, 18. m., in quo compares Lat. *que*, isti τὲ respondens, cf. Ind. Liv. et Tac., silente Cort. ad Sall. Iug. 62, 9. e. multis *magnis* que *praesidiis*; qua ratione τὲ non redundat, quo Stp. inclinat etiam in aliis Th. 4, 105. F. sq., cum aliis, v. D'Orv. Ch. p. 419. e. it. Reich. ad Gem. Pl. p. 52. m. N. a., rectius contra nitentibus Hoog.

τῆς τῶν λίθων συνεχοῦς βολῆς· pidum assiduo iactu: ac e-

cum Z. l. l. Hic quidem τὲ ad sq. δὲ non videtur referri, tum quia iam alia δὲ copula praecedit, tum quia diversa sunt subiecta, αὐτῶν, equitum, cf. §. 16. e., et οἱ ἵπποι. Sed lectio Ms. primo violenta est, in δὲ eiecto, ut alibi, quod iam saepe pro copula τὲ habuimus, (a Bg. etiam hic ita conversum,) et ut nectens deinceps enunciationes plures, cf. §. 14., quo ipso perimitur ingenium Rsk. et Stroth., in hanc sententiam ac seriem, equites interemtos esse, idque per lapidum assiduum iactum, (hoc unum repetente Nostro e §. 16. e., non item simul κεράμους, ob sequentem de lapidibus noxiis narrationem, et quia talis noxa non erat a tegulis, quiete iacentibus ob corporis formaeque suae latitudinem, magisque conculcatis ab equo, quam promotis ac provolutis,) sed et equos ipsos exitiabiles fuisse equitibus, nec modo cives ac lapides e tectis, dum equites excuterent, qui proinde, humi iacentes, conculcati cum vulnere aut nece ipsa, ut plebs §. 14. Deinde in lectione Ms. absurdus est nominativus κυλινδούμενοι, pro quo saltem sic constituenda sit lectio, πολ. δὲ διεφθ., ὑπό τε τ. τ. λ. σ. βολῆς οἱ ἵπποι, κυλινδουμένοις λ., multi *autem* eorum *perimebantur*, prae *que* lapidum *continuo* iactu *equi*, per *devolutos* lapides *incedentes*, lapsabant *et* sessores *excutiebant*; ubi tamen primum membrum, πολ.— διεφθ., commate sic a sqq. separatum, de equitibus brevius est et infinitum, nullo indicato modo, quo perimerentur, cum diligentes scriptores libenter eum modum definiant, ut Noster iam fecerat §. 14. de plebe, per v. ἐφθειρ. cum participiis, pro quo simpl. hic per compos. variat et per singulare membrum ὑπὸ τῆς τ. λ. σ. βολ., ubi praep. cum subst. par est participio. Contra, hoc membro cum Ms. ad sqq. tracto, per δὲ eiectum, in eadem enunciatione bis sit mentio lapidum, et ipse lapidum continuus iactus, tanquam actio, non bene datur pro caussa, quare equi lapsarint et equites excusserint, cum debuerit potius sic cogitari ac scribi, οἵ τε ἵπποι, βεβλημένοις καὶ κυλινδουμένοις τοῖς λιθ. ἐπιβαίνοντες, λ. et *equi*, per *iactos* ac *devolutos* lapides *incedentes*, rel. Quae molestiae non sunt in lectione vulg., τὲ aut nobiscum servato intellectoque, aut in γὲ mutato, quod sane praefero, quia sic unum membrum magis manet in πολ. — βολῆς, nec commate διεφθ. divellitur a seqq., ut opus sit in Lat. *idque* s. *et quidem*; quanquam utroque sensu pr. πολ. — διεφθ. definitur magis. In quo quid placuerit Berglero, non dicam, nisi, hoc apparere, eum ὑπὸ — βολῆς membrum ad superiora retulisse, sed eundem γὲ, si pro acumine suo divinarit hic, tamen per Lat. *quidem*, pro saltem, non expressisse, ut nec alibi, cf. 1, 10, 11. e. ὑλ. τὲ λ. Sed P. sequitur aperte textum vulg., nisi quod et τὲ aut γὲ opprimit, et deinde in membro altero οἱ δὲ λ. non solum ordinem mutat, sed quoque δὲ, pro τὲ acceptum, refert in repetito suo *multi*, qua quippe anaphora scriptores utuntur non tantum in animo commoto, sed et extra eum interdum pro simpl. copula *et*, ut hic Interpres ille, qui et, propter mutatum ordinem, Gr. οἱ ἵπ. alio exprimit casu; unde non opus sit fingere lectionem eius aliam, πολλοὶ δὲ ἵπποι λ., quasi ob pr. βολῆς similem vocem exciderit πολλ, remanente sola οι syllaba, spiritu munita deinde a librario; unde in Nostro ipso existat anaphora, in se per legem priorem non culpanda. Haec ad crisin. Sed in διεφθ. cum pr. ὑπὸ Bg. fere e P. perimit praep., suo Lat. ad v. διεφθ. bene lectorem revocans ad §. 14. e. ἀπωλ., pro quo et ipso hic variatur;

οἱ δὲ ἵπποι, κυλινδουμένοις [r] qui per devolutos lapides

r) B. 1. R. κυλινδομ., v. N. Mox poſt ἐπιβ. comma deeſt in Stp. et al.

tenente Stp. Th. aliunde v. δ. in paſſ. cum noſtra praep., et in ſubſt. 1, 666. e. Lat. eadem cum Bg. e P. „λ. βολῇ, Herodi. lapidum *ictus* ſ. coniectus, — et in plur. λ. βολαῖς, ap. eundem" ex aliis adeo Noſtri locis, ut in adi. σ. Latt. P. et Bg., quod huius ap. G. Th. „frequens, continuus" ſed non cum ſubſt. Bg., poſt quod Gr. βολ., cum arctior ſeries eſſet cum prioribus, potius viſum eſt colon; quanquam nec punctum ibi malum, cf. §. 14. e.

κυλινδουμένοις) Pro κυλινδεῖσθαι dr. etiam καλινδεῖσθαι, v. Rz. ad Luc. de Luctu c. 12. T. 2. p. 927. Et in v. ἐπιβαίνειν uſitatior genitivus, ut ἐπιβ. ἡλικίας 1, 3, 2. it. ἵππου 4, 7, 11. etc. Sed et dativus eidem interdum apponitur, v. D'Orv. Ch. p. 172. *Leisn.*

A quo extr. ut incipiamus: ad Ch. l. l. m. ἵππῳ ἐπέβη „uſitatius eſt ἵππου ἐπιβῆναι. — Sed ita et Ach. Tat. — ἐπιβὰς ἵππῳ, qui mox ἐπιβῆναι ἵππον" tribus adeo caſibus obtinentibus in hoc v., ob eius praep., cuius eandem variationem alibi habuimus, cf. Stp. Th., ſed nominatim de dat. L. N. T., in primis Schw., Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Fiſch. The., Luc., Plut. Krg., Fab. Aeſ. Hſ., Abr. Dil. Th. p. 473. m. e Polb. ſine Ind., Poſſ. Synt. p. 146. m. e Diod. Sic., cf. Ind. et Sb. ex h. l. et Zoſ., ſed de acc. Abr. ad Aeſch. 1, 360. m. Valck. Eur. Hipp. p. 285. 2. C. m., at de utr. caſu, dat. et acc., Krb. Decr. R. p. I. p. 26. m. Hemſt. ad Luc. 1, 272. a. e., it. cum praep. εἰς ſ. ἐπὶ, ad uſum N. T., praeter Stp. Th. et Poſſ. Call. p. 467. e., cf. Ind. Dem. Ael. V. h. Diod. S. et Z. ad Vig. p. 610. a. m. Nr. 6., ad qualem praep. reſpexerit Bg., aliam cogitante P. „*inter* devolutos *lapides*" cuius in ſenſu ceperit ſuam quoque Sch. „*euntes* ſub *lapidibus*" non tenentibus ſane Lat. verbum Bg. cum dat. ſ. abl., ſecundum G. Th., ubi modo cum Bg. praep. 1036, 74. 83. et cum acc. loci 81. 90., ſed in ſyn., praeterquam cum praep. *ingredi* — intra *fines*, — per *ſcenam* 1114, 68. 75., etiam cum loci tantum abl. *campo*, 41. cf. 64., it. cum acc. *colles* 49. cf. 43., cum h. l. ſit cum dat. ſ. abl. rei ſimplicis; opprimente id v. P., quem deinde ſequuntur Bg. et Stp. Th. 2, 494. D. ſub „κυλινδέομαι ſ. κυλινδοῦμαι, volvor, volutor. — Sic ap. Herodi. l. 1. οἱ δὲ ἵπποι κυλινδουμένοις — ἀπωθ., *equi inter devolutos* lapides *fallente* veſtigio *lapſabant*" quae eſt prorſus Vs. P., praeter nominativum *equi*, ubi, praeter Lat. v. compoſ., memoriter tenet formam Gr. verbi aliam cum Baſ. ed., quam depravarint operae ſolenni errore in ο et ου, alteram hinc formam retinente Rz. ad Luc. l. l. N. 27. b. ſine Vs., ſed et „κυλινδουμ. λίθοις" ſine artic., negligenter quidem, cf. ib. 1, 301. l. 4. Diod. S. 1, 185. l. 7. Ind. Xen. 'Αιβ. Mor, ſed tropice Bud. C. 1161, 28. Dion. H. S. T. 2., pro quo ib. T. 1. καλ., qua de V. L. cf. Fiſch. Plat. Phaed. p. 211. b. c. 216. a. e. Theaet. p. 149. a. N. 7., hic ut ſit ad ſenſum perinde, ſi quis pro med. reddat, ut ap. Diod. l. l., per *ſe volvere*, cf. Stp. l. l. F., ſi quidem equi hic lapſabant, dum incedebant per lapides, qui, ut corpora rotunda, non firmiter iacebant, ſed facile ſe ſinebant loco moveri ac ſe volvebant impulſi, cum in paſſ. ſupplemento egeas, v. c. a pedibus, cf. Suid. 2, 392. e., non coll. ad Heſ. 2, 373. i. p. ſq. m., noſtrum v. tenente G. Th. tantum in *volvere*.

τοῖς λίθοις ἐπιβαίνοντες, ὠλίσθαινον [f] καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο. πολλῶν δὲ ἐκα-

incedentes fallente veſtigio lapſabant atque ſeſſores excutiebant. 19. Multis au-

f) Stp. ὠλίσθαινον. *Leisn.* in marg. A. 2., quae habet ὠλίσθανον ſine Iota cum A. 1. Bs. Ox. Par. 2., monente etiam Sb. Ind. „A. et Baſ. ed. ὠλίσθανον" v. N.

ὠλίσθαινον) Hoc impf. ſimul cum praeſ. ἐπιβ. conſiſtit cum ſq. ἀπωθ., ſive habeatur impf., ſive aor. 2., cui poſtr. tempori congruit V. L. ὤλισθανον, clare aor. 2., quo utr. tempore locupletabis libellos Grammat. et Stp. Th., qui pauper et modo per Latt. haec „*labor*, prolabor, *cado*, ut videlicet aliquis labitur ſ. cadit in loco lubrico" e Muſ. v. 95., ubi tropice de re, ut ap. Callim. Dion. H. S. T. 2. π. συνθ. ὀνομ. ed. Upt. p. 192. l. 5., ubi pro ὀλισθαίνουσα τῆς ἀκοῆς legendum τῇ ἀκοῇ, ex errore in ς et Iota poſt ſcripto, Lat. reddendum *auribus illabens*, Ariſtaen. 1, 16. e. p. 43. m. 108. i. cum Suid. 2, 755. i. et Luc. 3, 639. l. 74. *labare*, ſed medico ſenſu ap. Foeſ. Oec. p. 273. a. m., tum tropice de perſ. cum pr. εἰς ſ. ἐπὶ ap. Longin. Mor. et Dion. H. S. T. 1., denique phyſice de perſ. ſ. animante Xen. Ἀνβ. Mor. „de lubrico delabi" ed. Th. V. 2. p. 182. l. 5., *ut* non *vacillent*, ubi ſermo de utribus, cf. Poll. 9, 121. e. labi, *delabi* de *utri*, Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 430. a., tum Ael. V. h. 12, 46. i. ὁ μὲν ἵππος κατὰ τοῦ τέλματος ὤλισθανεν, *equus* quidem *iſte* in *luto* eſt *collapſus*, cum ſimili V. L. et in N. „in *coeno* ſubſidens *collapſus eſt*" de equo, per fluvium ferente Dionyſium, ſed cum Bg. e P. per phraſin Ind. Fab. Aeſ. Hſ. „vulgo *labor*, *cado*, rectius vero *veſtigio fallor*, in lubrico pedem figere non poſſum, e veſtigio, a recto ſtatu dimoveor, ὀλισθήσας ὡς κατέπεσεν, in lubrico *fallente* veſtigio *ut* collapſus *eſt*" qui locus cum alio adhuc proprie pertinet ad thema ὀλισθέω, quo de v. Ind. Hom. Ern. Ariſt. Kuſt. Diod. S. it. Ariſtaen. 1, 9. i. p. 21. l. 6., ut ad Stp. pauperem de ſubſt. ὀλίσθημα cf. Ind. Plut. de diſcr. adul. Gs. Chr. et Krg., it. Ioſeph. ex 1, 776. l. 10. ſ. 3. e. cum Foeſ. l. l., miſcente Hſ. l. l. themata cum aliis, rectius ſeparata a Stp. et L. Ern., ubi in noſtro „labor, lapſo, labefio, Gl. V." quae Lat. priva interdum ſufficiunt, ut h. l., unde et Sb. Ind. modo per *lapſabant*, cf. Heſ. 2, 742. m. 1589. i. ὤλισθεν, ἐσφάλη, λ. ſine N., quod ipſum interpretamentum praecedit ap. Ariſtoph. l. l., tenente G. Th. „*labor*, σφάλλομαι, ὀλισθαίνω, ὀλισθέω, ὀκλάζω, (quo de poſtr. v. infra ap. Noſtr.) — *lapſo*, ὀλισθαίνω, πταίω, σφάλλομαι, frequenter vacillare, et lapſum minari" nobis h. l., praeter illa amborum Vern., etiam *gleiten*, it. *ſtürzen*.

τοὺς ἐπιβ. ἀπωθ.) Leisn. in m. Ox. „Kuſter. p. 74." reſpiciens ad lib. de V. med. 1, 45. p. 55. m. „Herodi. 1, 12, 18. οἱ ἵπποι τοὺς ἐπ. ἀπ., *equi* ſeſſores *excutiebant*" quo loco noſtro utitur ille ib., ut oſtendat, adhiberi med. pro mero act., cum tamen vim ſuam med., vindicatam eidem 1, 44. i. p. 53., etiam Dreſ. p. 210. et Cl. ap. Woll. p. 250. m., hic quoque retinere poſſit per Lat. *a* ſe *removere* ſ. deiicere e ſuo tergo, (nobis *von* ſich *werfen*, quibus tamen ſane ſolenniora priva *abwerfen* ſ. *abſchmeiſſen*,) tenente Bg. e P. Lat. modo, ſed Sch. „med. impf. equi *ſeſſores* ſuos *excutiebant*" fluctuante Stp. Th., et pro act. etiam proferente 4, 767. i. „detrudo, deiicio, deturbo. — Sic *equus* (non *eques*) ſeſſo-

τέρωθεν πιπτόντων, ἐπεβοήθουν tem utrinque cadentibus, ſup-

rem dr. ἀπωθεῖν, quum eum deiicit ſ. etiam excutit. Herodi. οἱ δὲ ἵπ. τοὺς ἐπ. ἀπ.“ ſic ſine numeris ac Vs. ſubiecto noſtro med., tacente et Bud. C. 481, 11. verbi uſum hunc de equo, quem nec ipſe amplius cognovi, ſed act. ap. Dem. Xen. Pol. Z., Ael. V. h., Soph. Ai. v. 446. Lyc. v. 225. Suid. 1, 303. m., cum gen. loci, a praep. pendente, Hom. 'Οδ. β'. 130., cf. Ind. Ern., quae rectio eſt et in paſſ., v. Ind. Ariſt. Kuſt., Herodt. cum N., Diod. S. ex 1, 686. l. 6. Heſ. 1, 507. m. N. 7. ſqq. Suid. 1, 303. m. e., ex Soph. Ai. v. 1038., it. ſenſu nautico Miſc. Obſ. N. T. 6. p. 496., ſed med. proprie ſ. tropice Ind. Hom. Ariſt. Kuſt. Thuc. cum Abr. Dil. et Auct. it. Bauer. Or., R. Or. V. 7. Ant. 8. And., Xen. Cyr. et Bach. Z., Dion. H. S. T. 1. Luc. Fab. Aeſ. Hſ. N. T. L. et Kypk. T. 2. Phil. in Flacc. p. 750. l. 4. Heſ. 1, 448. i. 507. m. N. 5., porro per Vs. cum med. quadam vi Ind. Dem., ſed contra Abr. Ariſtaen. p. 143. i., ut de ſubſt. ἐπιβ., praeter ſenſum ruſticum ſ. domeſticum, ignotum Stp. et Ern. L., de aſino Ind. Geop., it. nauticum Dem., cui add. 922, 13. 1216, 6. 13. 1217, 2. etc., R. Or. V. 6. Thuc. cum N. p. 405. b. e. it. Schol. ad 226, 65. Xen. Hell. Mor. Dion. H. S. T. utr., Diod. S., Thom. M. p. 347. cum N., Harp. p. 156. i. Ammon. p. 17. m. cum N., Suid. 1, 802. m. Heſ. 1, 1342. i. N. 19. in noſtram notionem ſimul „ap. ſacros ſcriptores eſt nuncius, ſ. is, qui equo vehitur, — reliquis ἀναβάτης dictus“ non habente Stp. Lat. Bg., ſed tamen notionem e Greg., cui favet quoque ib. v. ἐπιβήτωρ ex Hom. 'Οδ. σ', 262. ἵππων — ἐπιβήτορας, equorum *conſcenſores*, cf. Ind. Dion. Caſ. et Poll. 1, 209. *aſcenſor*, ſed Sb. Ind. hinc cum Bg., ut et Sch., tum L. Ern. „epibata, vector, ſc. in navi“ et equo, quae addit in v. ἐπιβήτωρ, cuius de vi tropica cf. D'Orv. Ch. p. 746. i., tenente G. Th. in v. *aſc.* nihil Gr. ac notionis noſtrae, ſed plane non *conſc.* et *inſc.* (quod tamen Stp. dicebat eſſe ap. Lamprid., ubi Ind. ſilet,) at in v. *epib.* cum Gr. n., ſed cum al. in Bg., nec diſerte de poteſtate noſtra, qua tamen eſt ap. Suet. Caeſ. c. 61. *nec patientem* (equum) ſeſſoris *alterius* primus *aſcendit*, ubi Ind. „*ſeſſor*, eques“ quod noſtratibus commodum *ſeinen Reiter*, cf. Ind. Corn. N. et G. Th. v. *vector* cum Gr. n.

πολλῶν) Totum hoc membrum, praeter unum δὲ, omittente P., ſed Sch. reddente in v. πιπτ. „cadentibus in clade *multis*“ at Stp. Th. in ἑκ. „Herodi. l. 1. πολ. ἑκ. π. *multis* utrinque *occumbentibus*“ hoc Lat. potius dedimus pro *undique*, reperto in Ms. Bg., haud dubie ſcribae vitio, cf. 1, 11, 5. m., intelligentes plebem et equites maxime e prioribus, inde a §. 15. e. In ſq. v. ἐπεβ. P. (unde Bg. ſervat phraſin) addit „*ſuppetias* — raptim *tulerunt*“ adv., quaerens fortaſſis aliquam emphaſin in praep., repetente Stp. Th. ſub „ad auxilium ferendum ſupervenio, (ex Thuc., ubi tamen ſemel reddit ſimpl.) auxilium ferre“ quorum locorum Thuc. nullus eſt in Ind., ſed alii duo cum phraſibus Lat. ſyn. *ſubſidio venire* et *opem ferre*, et adeo ſine emphaſi iterum, cf. ad Luc. 2, 84. l. 42., ſed ap. Diod. S. 2, 70. l. 96. *ſuccurrere*, ut 1, 493. l. 59. *opitulari*, quibus privis ſunt ſyn. aliae aliorum formulae ap. Dion. H. S. T. 1. 189, 29. *opitulatum ire*, ap. Polb. T. 1. p. 86. m. ſuppetias *ire*, ſed cum praep. ap. Ioſeph. 2, 266. c. πρὸς δὲ τοὺς ἀναφεύγοντας εἰς τὴν ἄκραν ἐπεβοήθει, πᾶσαν εἰσαγαγὼν τὴν δύναμιν, contra — *cum* toto *ſtatim* exercitu *ibat*, ubi decuit adiicere Bg. ſubit., cf. Ind. Dion. Caſ., ſed L. Ern. „inſuper *auxi*-

τῷ δήμῳ καὶ οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ ϛρατιῶται [t] μίσει τῶν ἱππέων. | petias ferebant populo urbani pedites odio equitum.

t) Comma hic nullum fuit modo in B. I. et Ms. Bg. nobiscum.

lior, praeter alios ſubvenio" quae notio ſecundaria, reperienda ſane in praep., valeat quoque hic, etiam cum καὶ, (a Bg. oppreſſo, non item a P., unde olim reſtituetur, ſed loco ſuo, e quo dimoverat P.) ut plebi profuerint tecta et lapides cum tegulis, ſed *praeterea* nunc *etiam* pedites *urbis*, cf. Suid. 1, 814. i., non coll. ad Heſ. 1, 1360. e. ſq., ubi tamen compoſ. ἐπικουρῆσαι etc. etiam per ſimpl. redditur βοηθεῖν, non explicante G. Th. in Bg. *ſuppet.* formulas cum v. *ferre* et *ire*. Mox Sch. in „μ. *odio*, quo ſibi inviſi erant" partim P., forte voluit innuere vim ſubſt. activam, quae brevius adiuvatur per praep. aliquam in gen. obiecti, erga, adverſus, in, cf. 1, 1, 3., formulam οἱ τ. π. π. ϛρ. brevius, quam P., exprimente Bg. per ſyn. adi., ſed tenente Stp. Th. „πεζ. aliquando, ſed raro, ſi bene memini, additur ϛρατιῶται, ut ab Herodi. l. 1. ἐπεβ. — ἱππ." ſine Vs., tacente L. Boſ. Ell. p. 311. et v. πεζ., me vero tantum haec reperiente, ap. Diod. S. 2, 258. l. 46. πρὸς τοὺς π. φαλαγγίτας, Vs. in N. „ad *pedeſtris* Phalangis *milites*" qui iidem l. 46. πρὸς τοὺς π., ad *pedites*, et l. 35. ἡ τῶν πεζῶν φάλαγξ, pedeſtris *Phalanx*, etiam l. 42. ſimpl. πρὸς τὴν φάλαγγα, cum *Phalange*, oppoſita l. 40. τὸ τῶν ἱππέων — σύϛημα, ut hic componuntur τῶν ἱππ., cf. §. 13. e., propter quem locum, ubi πεζοὶ dicebantur plebis multitudo, Noſter hic diſtinguendi cauſa addiderit ϛρατ., reddituris noſtratibus *die Stadtſoldaten* zu *Fuſse*, ut intelligantur milites urbis praeſidiarii, de quibus Lipſ. in de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 25. m. ſqq. „*copiae urbanae*, ut principem in ea (urbe) tuerentur, et ut ipſam urbem. — Principis cuſtodiae triplex miles fuit, Praetoriani, Evocati, Batavi. — Batavi, equites pediteſque, — ut minimum mille equites. Pedites etiam olim ad mille, (quod duplex genus proſit ad §. 12. e. ſq.) — Alter nunc miles in urbe et pro urbe duplex eſt, urbanae et vigilum cohortes. De prioribus Dio οἱ τῆς πόλεως φρουροὶ λ. urbis cuſtodes ſex millia, — quarum officium praecipuum, tueri urbem, i. motus aut turbas plebis coërcere" quae adeo et h. l. ſatisfecerint officio ſuo, ſed tarde ſatis; tacente Lipſio, fuerintne ſoli pedites, an equites ſimul, nec huc reſpiciente, ubi locus eſt claſſicus de peditatu urbanarum cohortium, ex oppoſ. τῶν ἱππ., cf. infra 3, 13, 10. 2, 10, 3. e., tum ad ſupplendum aut comparandum Xiph. Sb. 579, 2 ὁ. ἱπποδρομία τὶς ἦν. — πλῆθός τι παιδίων εἰς τὸν ἱππόδρομον εἰσέδραμε, — καὶ ὁ δῆμος παραλαβὼν αὐτὰ, οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἐξέκραγε· καὶ τὸ τέλος καταπηδήσας, ὥρμησε πρὸς τὸν Κόμμοδον, ἐν τῷ Κυιντιλίῳ ἀϛείῳ I. προαϛείῳ ὄντα, πολλὰ μὲν ἐκείνῳ κἀγαθὰ ἐπευχόμενος, πολλὰ δὲ καὶ κατὰ τοῦ Κλεάνδρου καταρώμενος· καὶ ὃς ϛρατιώτας τινὰς ἐπ᾽ αὐτοὺς ἔπεμψε, καὶ ἔτρωσάν τινας καὶ ἀπέκτειναν. οὐ μέντοι καὶ ἀνείρχθη διὰ τοῦτο ὁ δῆμος, ἀλλὰ τῷ τε πλήθει σφῶν καὶ τῇ τῶν δορυφόρων ἰσχύϊ θαῤῥήσας, (qui δορυφόροι, Praetoriani, fuerint Noſtri οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ ϛρατιῶται, ſumti fortaſſis in praeſidium urbis ex cohortibus Praetorianis, et, ut pedites, inimici equitibus, quanquam hi equites et ipſi fuerint ex Praetorianis, cum ſaepe unius eiusdemque exercitus ac domini imperatoriſque pedites cum equi-

Ὄντος δὲ πολέμου ἐμφυλίου, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἀγγεῖλαι τὰ πραττόμενα τῷ Κομμόδῳ ἐβούλετο [u] δέει τῆς Κλεάνδρου ἐξουσίας. ἡ δὲ πρεσβυτάτη τῶν Κομμόδου ἀδελφῶν [x], (Φαδίλλα ἦν ὄνομα αὐτῇ,) εἰσδρα-

Cum itaque bellum civile esset, alius quidem nemo nunciare, quae gererentur, Commodo volebat metu Cleandri 2. potentiae: sed maxima natu Commodi sororum, Fadilla nomine, cum accurris-

u) Mss. Ve. ac Vi. ἐβουλεύετο v. N. x) In Ms. Ba. nec signa () sunt, nec commata. *Mart.* In edd. signa parenthesis absunt modo in A. cum B. 1.

tibus exerceant odia atque inimicitias,) ἐπὶ μᾶλλον ἠπείχθη. πλησιαζόντων δὲ αὐτῶν τῷ Κομμόδῳ, καὶ μηδενὸς οἱ μηνύοντος τὸ γιγνόμενον, Μαρκία ἐκείνη ἡ τοῦ Κουαδράτου ἐσήγγειλε τὸ πραττόμενον, quo de postr. mox capite sq.

οὐδεὶς ἀγγ.) Nota genus assentatorum, qui, ne aegre principi fiat, verum provinciarum, rerum, statum illi occultant, et civium querelas ad aures eius pervenire non sinunt. Ita vero efficiunt, ut princeps malis, quae incognita ei sunt, mederi nequeat, et cuncta in peius ruere pergant. Quamobrem occultatores isti causa calamitatum publ. quodammodo dici possunt et propterea recte plectuntur. *Leisn.*

Bg. e P., praeter δὲ per δὴ iterum, servat rel. fere omnia, ubi inf. ἀγγ. ne tenet quidem Stp. Th., cf. tamen Ind. Dem. Thuc. cum Abr. Dil. et Fisch. Aesch. 3, 19. i.

ἐβούλετο) Cod. male ἐβουλεύετο. *Stroth.* Varietas eadem deinceps redit, etiam in partem contrariam, ut alibi, cf. ad Diod. S. 1, 646. b. e. N. 91. 706. a. N. 10., ad Herodt. p. 78. b. N. 11. 143. a. N. 55. 476. b. N. 100., Fisch. ad Plat. Crit. p. 126. b. N. 28. it. ad Ael. V. h. 2, 28. p. 142. a. N. 7. et R. Or. V. 3. p. 594. a. e., sed ut h. l. vulg. lectionem vindicet tum sensus, tum, praeter Ms. Ba. tacite, etiam P. oblique, de cuius Lat. G. Th. v. e. 526, 14. „audere, pro posse s. velle.“

Φαδίλλα, Xiph. (cf. 1, 12, 19. e.) a Marcia, pellice Quadrati, rem ad Commodum delatam scribit. Idem, qui occasionem huius tumultus, ipsamque seriem paulo aliter edisserit. Sed et interitum Cleandri ex alia causa repetit Lampr. c. 7. Nil mirum. Nam, cum tot concurrerent in uno homine flagitia, quae omni tempore cumulabat, vel in ista, vel in illa conferri causam interitus, nec novum, nec absurdum est. *Boecl.* Narrat Xiph., rem Commodo delatam a Marcia pellice. Porro Cleandri interitum aliunde repetit Lampr., ob interfectum sc. Antonium, fictis in illum criminibus. Sed in uno homine tot flagitiorum consensus historicorum dissidiis causam dedit. *Oxon.* Num Φλακίλλα, Flaccilla? *Reisk.* Dicitur πρεσβυτάτη, nimirum post mortem Lucillae, quae erat natu maxima. *Stroth.*

Ad Lampr. p. 492. Cas. N. „ap. Xiph. et Herodi. causa caedis Cleandri longe diversa, et longe quidem probabilior“ ut ad Dion. Cas. p. 1214. de Marcia Fabricius conciliare studet Nostrum, sed Rsk. Flaccillam non novi, at solam Fadillam, cf. Exc. ad 1, 2, 1., quare de valeat sane Strothi sententia, quam et olim in Adversariis scripseram, ut nunc, post mortem Lucillae, cf. 1, 8, 6., et inter sorores, adhuc superstites, fuerit natu maxima, qui

μοῦσα πρὸς τὸν βασιλέα[y], (ῥᾳδία δὲ ἡ εἴσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, ἅτε ἀδελφῇ[z],) λυσαμένη τὰς τρίχας, ῥίψασά τε εἰς τὴν

set ad imperatorem, (facilis autem aditus ei et licitus, utpote sorori,) capillo passo, proiecta humi, ni-

y) In Ms. Ba. iterum nulla () signa adsunt. *Mart.* ut in edd. A. et B.
z) Ms. Ba. ἀδελφή· sic, v. N.

usus et hodie obtinet, ut filia v. c. natu dicatur maxima, *die älteste*, de ea, quae inter filias maxima sit natu eas, quae domi ap. parentes nunc adhuc degunt, nec dum nupsere; manente in vetere nomine cum Mss. etiam P., unde Bg. formulam Φ. ἦν ὀν. ἀ.; mutatam servat in breviorem, in qua sane non opus parenthesi, severior ex eodem in sq. εἰσόδ., quam 1, 9, 7., tacente Stp. Th. de loco hoc praecipuo, ubi v. cum praep. alia simul, quarum altera εἰς, pro in s. intro, de loco valet, supplendo illo mente, v. c. in diaetam, sed altera de pers., pro Lat. Bg., cuius prima in v. tamen etiam ducat ad compos. pro simpl., quia sequitur alia syn., tenentibus nostratibus utrumque *hinein zu* et *hin zu*. In sq. εἰσοδ., de actione hic, nihil quoque Stp., nisi forte per haec Lat. „ingressus, introitus" nec per Nostri epitheta, ac modo in adi. ἀκ 2, 530. i per haec e memoria „Herodi. l. 2. ῥ. δὲ εἰσοδ. — ἀκ., *nec* accessu *prohibebatur*, (liberius, quam in alio ante e Luc. loco hoc,) ἀκ. ἡ ἔξοδος, liber *exitus*, et qui nullis impedimentis prohibetur" ubi 1, 129. l. 23. facilis *exitus*, quod Lat. nec ipsum hic admittit disertum ῥᾳδ., cui sane Noster per copiam syn. iunxerit ἀκ., ubi dedissem aut Stp. *liber*, aut vicinius Sch. „*non* impeditus *introitus*" separata negativa; tenente G. Th. modo primum adi. cum subst. Bg., qui in sq. ἅτε deserit P., cf. 1, 7, 5. Sed Ms. in ἀδ. nominativus, quasi pertinens ad pr. particip. εἰσδρ., non ad propius pron. αὐτῇ, merum fuerit scribae vitium, ortum a Iota nullo in Codd. subscripto, quia ἅτε, oppresso οὔσῃ, refertur modo ad proxima.

λυσαμένη τ. τρ.) Et soluti crines, et distracti et vulsi indicium doloris, v. Hes. in v. Σαράπις, Auct. libri sapient. 19, 3. Esdr. 9, 3. Barth. ad Stat. II. Silv. 1. p. 188. sq. *Leisn.*

Stp. Th. modo 2, 747. C. m. „λύειν τρίχας s. τὴν κόμην, solvere *crines* s. comam, (sc. alii, sine auctore;) unde ap. Herodi. in media voce, λυσ. τ. τρ., quod ibi redditur (a P.) particip. pass. *solutis* crinibus" etiam a Bg., sed per numerum ac v. Lat. non ita severum, pro quo usurus eram illo P., ut viciniori; hic etiam valente vi med., *sibi* s. *suos* solvere *capillos*, cf. lib. de V. med. p. 15. m., non tamen cum nostro subst., quam formulam modo novi e Lat., sed quaedam ad Gr. subst. usum, v. ap. Fisch. The., Luc. L. N. T. Abr. Dil. Th. p. 143. m. Spanh. ad Call. h. in Cer. v. 5. T. 2. p. 745. m. τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ τρ. (per periphrasin, pro gen. τῆς κεφαλῆς, quae ellipsis plena est v. c. in N. T. Matth. 10, 30., ubi et altera forma Nostri manca, cf. Lexx., tacente L. Bos. p. 164., sed quasi ad ellipsin respiciente Bg. in suo, ap. G. Th. cum Gr. n. „quasi capitis pilus") et p. sq. e. simul „solutis et passis crinibus" sine Gr., de iisque in luctu ap. Fabric. Bibl. antiq. p. 848. m., sed ap. Hes. l. l. 2, 1152. nihil, quam διαῤῥηξαμένη τὸν σάρακιν, καὶ τὰς τρ. καθειμένη, ut G. Th. in Bg. v. „capillus *passus*, i. resolutus ac sparsus, (cf. ad Ter. Phorm. 1, 2, 56. et in Bg. subst. 742, 9.) resoluta *capillos*,

γῆν ἑαυτὴν, οὐδὲν ἀλλ', ἢ[a] πέν- hil nisi lugubre prae se fe-

a) Ms. Ba. et Vi. οὐδὲν ἄλλο ἢ λ., sed ἀλλ' sine accentu in edd. Bs. al., ut post ἄλλ' nostrum est comma, v. N.

quae est illa forma antea ap. Hes.) pro resolutis capillis, (in syn. subst. cum Gr. n. etiam 1288, 25.) crinem *de* more *solutae*, i. moestitiae hoc ipso indicio, quod eum solverant, (et in hoc v. Lat. cum Gr. λύω 484, 11. modo afferens *crinem solvere*, tacens in particip. *solutus*, in v *resolvo* cum ἀναλύω iterum tantum tenens acc. *crines*, sed in particip.) „*comas* resoluta *puella*, i. quae resolvit comas" et in hoc subst. modo *sparsa* 1034, 2. it. solvere *comas* l. 28., ut saltem ad analogiam Lat. Noster scripserit.

ῥίψασά τε) Omnia Bg. e P. servat, copulam τὲ abiectam, tum act cum pron. recipr. per pass., porro, praeter compos. Lat., etiam abl. syn. in praep. cum subst. εἰς τ. γ., non ita severe, ut 1. 6, 10. e., pro quo εἰς γ. hic variatur cum artic. sine discrimine, cf. Stp. Th. 3, 712. D. „sciendum est, posse reddi ῥίπτειν s. ῥιπτεῖν verbo *prosternere*, ut ap. Herodi. ῥίπτειν εἰς γ., prosternere *humi*; ubi tamen et v. *proiicere* retinere possumus" qui et habet in prior. constructionem cum pr. εἰς et pron. recipr. ex Herodt. II, 30. de Arione, ῥίψαι ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτὸν, sese *in* mare *iecisse*, et Thuc. 129, 4. *in aquas gelidas* se *coniicerent*, cf Ind. Dem. Fisch. Ae. et Pal. cum Luc. Ael. V. h. Xen. Z. Bach., L. N. T. cum Lat. Bg., ap. G. Th. „porro iacere, (s. simpl.) *se* ad *pedes*, humilitatis signum, (ut hic, sed non cum subst.) *humi*, χαμαὶ, gen. (s. abl.) vice adverbii" aut formulae e praep. cum subst. *in humum*, ut pro abl. manifesto est in verbis, quietem in loco significantibus, *cubare* v. c. *humi*, i. in humo; sumentibus ellipsin Lindn. p. 131. e. et Ian. Lex.

οὐδὲν ἀλλ') Mss. plenum ἄλλο nil est, nisi glossema, ut magis perspicue innuatur adi., quod et ostenditur in illis edd., ubi habetur cum accentu, quod Sch. etiam hinc profert in ἄλλος „per apostroph. ἄλλ' ἢ, *aliud*, quam, (in ἢ, ex aliis locis) ἀλλ' ἢ, nisi, praeterquam, excepto, (ut in ἀλλὰ extr.) *nisi quod*, praet., *exc.* Aliud tamen est ἄλλ' ἢ, quod legitur 1, 13, 2., quod est pro ἄλλο, ἢ, aliud, *quam*" tenente Stp. Th. tantum 1, 1327. v. σχ. sub *habitus*, A. e. „Herodi. l. 1. οὐδ. ἄλλο ἢ π. σχ. δ. (e P. cum alia lect. illa Mss., e memoria, sed 341. B.) Hoc autem genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, absque interrogatione, efferunt et aliter, — interdum ἄλλο πλὴν, pro ἄλλο ἢ, quicquam *nisi*, (quae ratio est ap. Nostr. quoque, tum 337. e.) ἀλλ' ἢ, nisi, *praeterquam*, — οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, nihil —, *nisi* —. it. post ἄλλος, Xen. τίνες ἄλλοι —, ἀλλ' ἢ —. Luc. autem sine ἄλλο, scribens, οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ —, *nihil* aliud, *quam*, — Suid. ἀλλ' ἢ ait, non solum pro εἰ μὴ, i. *nisi*, sed et pro ἢ simpl. poni" 1, 109. i., tum ad Vig. p. 460. b. N. 75. „ἀλλ' ἢ, si praecedat aliqua vel negatio, vel interrogatio, redditur *quam* s. *nisi*. — Aeschin. μηδὲν ἀλλ' ἢ — nihil *nisi*. — Sic ἀλλ' ἢ, praecedente οὐδὲν, denotat *nihil* aliud, *quam*. — Nonnunquam, praeced. negatione, commode redditur *prorsus*, *plane*. Herodi. l. 1. c. 13. οὐδὲν ἀλλ' ἢ π σχ. ὁ., nihil *aliud*, quam *luctus* habitum, *ostendens*, i. plane lugubrem habitum, Hoog. (sed Z. p. sq. b e. Nr. 3.) saepissime ἀλλ' ἢ nil est, nisi ἄλλο, ἢ, et ita fortasse rectius feceris, si scripseris et distinxeris ἀλλ', ἢ λ." Ego quidem rem ita concipio, 1) si praecedat negat. οὐδὲν neutr. generis,

θους σχῆμα δείξασα, „Σὺ μὲν, 3. rens, *Tu quidem*, in-

tum ἀλλ' ἢ fcribi poffe explicarique per ἄλλο ἢ, it. interdum, fi οὐ et οὐκ praemittantur, verum 2) ἀλλ' ἢ cum Suida neceffario exponendum effe per εἰ μὴ f. ἢ, fi praecedat aliud genus adiectivi ἄλλος, quam neutrum, ut ap. Stp. mafc. ἄλλοι et ἄλλον, etiam in iftis ib. F. i., cum „dr. pro eodem πλὴν ἀλλ' ἢ" quae, quanquam propofita fine aliquo loco, haud dubie funt i. q. πλὴν εἰ μὴ, f. πλὴν ἐὰν μὴ, f. πλὴν ἂν μὴ 3, 386. E. m. fqq., it. interdum, fi praeeat οὐ f. οὐκ, ut 1, 337. F. i. „Ifocr. δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε, ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι, pro ἄλλους οὐχ οἷόν τε, ἀλλ' ἢ λ." ubi ille percepit quidem fententiam, non item veram rationem, quae eft in ἀλλ' ἢ, pro εἰ μὴ accipiendo, et οὐχ — εἰ μὴ, ut Lat. *non — nifi*, pro tantum, hoc fenfu, *famam bonam* non *licet*, nifi *excellentibus*, acquirere *fibi*, f. non poffunt, nifi excellentes, fibi acquirere, f. tantum poffunt excellentes fibi acquirere; ubi Suidae ratio eft aperta, quae et alibi commoda, ut infra 4, 15, 15. οὐκ ἄλλως —, ἀλλ' ἢ, in quo fumere alioqui debeas pleonasmum, ut Z. ad Vig. p. 462. b. m., commoda et alibi, cf. ib. p. 461. a. m. p. fq. a. e. in Plat. τίνος λ., it. ad Dem. 45, 13., cf. Ind. v. ἀλλὰ e., Rs. ad Dev. p. 27. b., L. N. T.. Abr. ad Aefch. 1, 300. cum Dil. Th. p. 751. e., ubi adeo „reftituo ἀλλ' ἢ pro edito ἄλλο ἢ Pauf." D'Orv. Ch. p. 198. i. Valck. Eur. Hipp. p. 264. b. i. Hemft. Luc. 1, 457. b. N. 26., ubi tamen fortaffis legendum ἀλλ' ἦ, Lat. *at certe*, quae duo et alibi confufa, Dev. p. 25. fqq., ubi p. 27. m. aliud exemplum fuperioris ἄλλως — ἀλλ' ἢ ex If. Pan. Mor. p. 6. e., tum Hoog. Op. p. 32. 1061. Nr. 7. Ind. Arift. Kuft. et Diod. S., ut alterum quarundam hic edd. ἀλλ' ἢ ad fenfum conveniat, in primis diftinctione adiutum hac, οὐδὲν, ἀλλ' ἢ π. σχῆμα, δειξ., *nil*, nifi *lugubrem* habitum, *oftendens*; ficut contra lectio rel. edd. feverius interpungetur, ut iam fecimus partim, commate poft ἄλλ' fufcepto, quod et recte ftabit poft σχ. fic, οὐδὲν ἄλλ', ἢ π. σχῆμα, δειξ., nullum *alium* habitum, *quam* lugubrem, *oftendens*; quae ut funt ad fenfum eadem, fic et mihi quidem dilucidiora, quam iftud Hoog. fupra adv., quorum unum eft diferte ap. P., quem deferit Bg. ita, ut, pro duobus fubft. Gr., ponat unum modo adi., fed id in neutro genere, accommodate ad pr. neutrum οὐδὲν, utque porro, pro v. Gr. privo, phrafin referat illam fuam, fortaffis e Sch. v. σχ. in v. ἔχω „σχ. π. δεικνύειν, *habitum* lugubrem *prae* fe *ferre*" interpretante G. Th. v. *nifi* 444, 24. „*nihil* aliud *nifi* Philumenam *volo*, — i. quam f. praeterquam, (et v. *nihil* 438, 102.) *nil nifi* — pro nihil aliud nifi f. tantummodo, (par illud noftro fupra ad Ifocr. *tantum*, cf. 1, 12, 14. i., et l. 23.) *nihil* aliud *quam*, ellipfi quadam fignificat fere i. q. tantummodo. — Sic *nihil* amplius *quam* (l. 53.) *nihil* praeterquam *vigilatum eft*, i. nihil aliud actum, nifi vigilatum eft" f. nifi ut vigilaretur, qua ellipfi verbi *facere* f. *agere*, ut Gr. δρᾶν f. ποιεῖν (cf. infra 2, 10, 12. e.) hic non opus, quafi fingas, οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσα ἢ — δειξ., f. οὐδὲν δράσασα, ἀλλ' ἢ λ. Sed quod fupra Stp. v. σχ. noftrum locum fub Lat. fevero *habitus* tenuit: ambiguum eft, nec capio hic de veftitu et pro πένθιμον σχ., veftem *lugubrem*, ap. Poll. 2, 29. N. 46., ad quam formam fyn. ex adi. cum fubft. refolvit P. duo fubft. in regimine „*in* lugubrem *habitum*" ut et Vern. vet., *und fprach mit* kläglichen *Gebärden*, fed cum hoc intelligo *lugubres* corporis *geftus*, fenfu rhetorum ac lato, ut Fadilla oftenderit luctum moeftitiamque fronte, oculis, capite inclinato ac demiffo, manibus complicatis

„ἔφη, ὦ βασιλεῦ, μένων ἐπὶ
„ἡσυχίᾳ, τῶν πραττομένων
„ἀγνοίᾳ ἐσχάτῳ [b] καθέστηκας

quit, *o princeps, in otio degens, omnium, quae geruntur, ignarus, extremo con-*

b) Modo Ing. ἐν ἐσχ., ſed in rel. edd. poſt ἀγν. comma, it. poſt κινδ. in B. 2. L., ſed colon in B. 1. R. al., etiam adeo in Sb., pro puncto Stp. et rel., v. N.

ſublatisque, voce triſti, etiam lacrymis, utque nil, niſi haec in ſe oſtenderit, tantumque haec, nec ſimul aliquid laeti; ad quam ſpeciem lugubrem proprie et priora referuntur, crines ſoluti ac deiectus in ſolo et ante fratris pedes atque genua. Caeterum P. copulam *et* expreſſit in hoc membro, quae non videtur excidiſſe in Gr., quaſi fuerit οὐδέν τ' ἄλλ' λ., ſed ita omiſſa eſt a Noſtro, ut §. 2. totius veluti protaſis eſſet ab ἡ δὲ — ἑαυτὴν, in qua, ſubiectum ἡ πρ. τῶν Κ. ἀδ. eſt, cum tribus exornationibus adiunctisque, εἰσδραμοῦσα — λυσαμένη — ῥίψασά τε λ., ſed deinde apodoſis ab οὐδὲν λ., ſic tamen, ut in v. ἔφη conſiſteret ac requieſceret mentis cogitatio, praemiſſo οὐδὲν — δείξασα membro per particip. novum ſine copula. Proprie quidem per §. 2. totam una modo eſt enunciatio, ἡ δὲ πρ. τ. Κομ. ἀδ. ἔφη, cuius ſubiectum ſuſpenditur ac dilatatur per tria membra ſecundaria, quae monſtravimus, ſed attributum cum copula dialectica ἔφη, pro ἦν φήσασα, habet ante ſe quoque membrum οὐδὲν — δείξασα, quanquam ſevere Φαδίλλα erat ſubiectum verum, eique adiunctum οἱ πρ. τ. Κομ. ἀδ.

σὺ μὲν) Similis locus Apul. Mil. V. p. 99. *tu quidem felix, et ipſa tanti mali ignorantia beata, ſedes incurioſa periculi tui: nos autem, quae pervigili cura rebus tuis excubamus, cladibus tuis miſere cruciamur*, rel. *Leisn.*

Sch. in praep. ἐ. „ἡ. *quiete*" per ſyn. adv., tenente Stp. Th. notionem noſtrae praep. pro Lat. Bg. 1, 1210. B. p. ſq. B., ſimulque phraſin C. e Dem. ἐπὶ τούτοις μένειν, et ſimilem tropicam 2, 8-7. B. e ex Iſocr., non item Lat. Bg., ut 1, 1480. e. „ἡσ. *otium.* — Sic ἐν ἡσ. διατρίβειν (cp. Noſtr. 2, 5, 3. per ſyn. praep.) et μένειν ἐπὶ ἡσ. ap. Herodi." e P., ſine numeris, nec aliunde; nec me habente, niſi ad v. μεν. cum pr. ἐπὶ et dat. notata L. N. T. Ind. Dem. et Dion. H. S. T. 1., ubi et 439, 3. μενητέον ἐφ' ἡσυχίας, per ſyn. caſum quidem, at alio iterum ſenſu, pro ſilere, nec reſpondere, cum h. l. ſit, ſemper eſſe in ſeceſſibus ac ſine negotiis publ., cf. 1, 12, 12. et ad Gr. ἡσ. L. N. T. cum Heſ., formulam etiam noſtris tenentibus, *in Ruhe* ſ. *in der R. bleiben*, ſicut ſervaſſem etiam Lat. ſeverum *manere*, ap. G. Th. modo cum Bg. praep., ſed non cum ſubſt., ubi cum Gr. n. „vacatio a labore, — *conſidere* in *otio*, — it. *vivere*, (cf. Ind. Corn. N. Cort. ep. Cic. 2, 17, 8. et Niz.) *dego*, διάγω, (ſyn. illi pr. διατρίβειν,) *degere* ex *aequo* cum *aliquibus*, i. vivere." ſed ad ſq. τῶν πρ. ἀγν. cf. ſimile Dem. 986, 17. ἄγνοιαν τῶν πεπραγμένων, nihil habente Stp. Th., quam ἀγν. cum gen., ubi vertiſſem *ignoratione actorum*, ſ. certe *eorum*, quae *geruntur*, pro quibus Bg. libere aſſumit e P. iterum adi. πάντων, et ex eodem, pro abl. ſubſt., ſervat ſyn. nominativum affinis adiectivi; nobiscum fere reddente Per. ad Ael. V. h. 5, 17. p. 431. b. N. 4. e. „Herodi. 1, 13. ἀγν. τ. πρ. ignoratione *eorum*, quae *ſunt*" quo reſpexerit Leisn. in m. Ox. „Per. ad Ael. 5, 17. p. 398."

„κινδύνῳ. ἡμεῖς δὲ, τὸ σὸν γέ- *stitutus es in periculo: nos au-*

ἐσχάτῳ καθ. κινδ.) Scribo ἐν ἐσχ. λ. *Steph.* Sane Herodianus alias addit (in hoc v. praepos. 3, 8, 6. ἐν μεγίστῳ δέει καθεστῶτες, *versantes* in *metu.* Sic 1, 10, 8. it. 8, 4, 5. Sed nec illud negandum, a multis praep. omitti, v. Ael. V. h. 3, 12. Sylb. ad Pausan. in Praefat. ad Lect. it. Obs. Misc. V. 3. p. 419. *Leisn.*

Ad Ael. l. l. p. 222. b. N. 8. „videtur per ellipsin omissum ἐν, quod Gr. auctoribus non insolens. Pausan. κατέστησε ταῖς πόλεσι, pro ἐν τ. π. — Haec praepositionis ellipsis in primis Attica, v. Serv. ad Aen. 1. *Kuhn.*" in Ind. hanc ellipsin non repetens, nec aliquis in nostro quidem verbo ad l. Bos. p. 498. e. sqq., quibus, praeter illa ad 1, 12, 1. m., adde Ind. Herodt. v. ἔχειν e. Verum hic quaerimus tantum de v. aut nostro, aut aliquo, ei ad sensum affini, quale sine pr. ἐν nullum affertur aliud, praeter nostrum hoc, in Misc. Obs. l. l., nec ap. Stp. Th. 1, 1768. e., ubi modo duo habet cum pr. ἐν e Xen., quibus plura licet addere, v. L. N. T. Schw. Kypk. 2, 387. e. Ind. Thuc. R. Or. V. 6. v. e. 7. Ant. 8. And., Dion. H. S. T. 1. Is. Ev. Polb. Ern. Dem., cui add. κ. ἐν κινδύνῳ 115, ult. 471, 27. 1185, 8. 1299, 12., sed cum aliis subst. 151, 9. 207, 21. 677, 11. it. 469, 24. 471, ult. 1188, 4. 1199, 9., ap. quem et syn. εἶναι ἐν κινδύνῳ 144, 8. 287, 26. it. κατέστησαν εἰς κίνδυνον 501, 15., cf. Ind. v. εἰς, it. R. Or. V. 4. 6. 7. Is. et Ant. 8. And. et Lyc. it. Thuc. Is. Mor. et Find., Xen., Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Polb. Ern., Plut. Hs. et Krg., Ael. V. h. Fisch. Ae., Fab. Aes. Hs. Abr. Dil. Th. cum Auct., Kypk. 2, 84. e. Rs. ad Polb. p. 121. sq. L. N. T. et Suid. 2, 224. m., porro cum ἐκ Ind. Mor. Is., cf. s. 48. e. p. 131., cum ἐπὶ Dem. R. Or. V. 7. Ant., Is. Ev. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. utr. Arist. Kust. cum L. N. T. et Plat. Politic. p. 128. e., cum περὶ Suid. 2, 224. m., cum πρὸς R. Or. V. 7. Is. et Ant. Polb. Ern. Kypk. 2, 85. i., cum ὑπὲρ L. N. T. et Suid. 2, 265. m., cum μέχρι Kypk. l. l., ubi et cum διὰ p. 387. m., tum simul cum ἐν et εἰς Bg. ad Alc. 1, 26. i. p. 103. e. it. ap. Bud. C. 668, 38. sqq., cum εἰς, ἐπὶ, ἐκ et ἀπὸ ib. 669, 31. e Xen. Mem. S. 1, 2, 9. m., cf. 672, 15. 42. sqq. 674, 19. 30., ap. quos omnes ne unum quidem reperi exemplum nostri v. sine pr. ἐν, quo de Stp. Th. 2, 207. C. e. post locum Nostri ex 1, 10, 8. e. „paulo post sine praep., sed quam desiderari existimo, ἐσχ. κ. κ." deinceps non simile quid proferens, sed modo nostrum v. cum pr. εἰς et syn. εἶναι cum ἐν, tacente super h. l. Ind. Sb., et in v. nostro tantum tenente alia loca cum pr. εἰς, tum Sch. in subst. κ., post illum e Nostro locum priorem ἐν κινδ καθ. diserte sic scribente „et sine praep." ex h. l., ubi pro ellipsi praepositionis ἐν faciat tum superior Pausan. locus, tum analogia affinium ac syn. verborum, e quo genere in Graecis quidem habui modo v. γίνεσθαι ap. Hom. Ἰλ. ψ', 676. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, *omnes* obmutuerunt *silentio*, e qua Cl. Vs. nemo sapiat, (maxime cum et taceant Notae, ut quoque ex illa ad eadem Gr. γ', 95. *omnes* taciti *facti* sunt *silentio*, ad quem locum Clavis Schaufelb. etiam modo haec habet „ἀκ. ἐγ. σ. fuerunt *taciti*, conticuere" ut quae sensum universum quacunque ratione docent, non item formulae intelligentiam, ut ap. Suid. ipsum nil, nisi 1, 83. e. ἀκὴν, ἡσύχως, *quiete*, et ap. Hes. 1, 190. m. ἀκὴν, ἡσυχίαν, sine N., sed mox ἀκὴν ἐγ. σ., ἀντὶ τοῦ, ἥσυχοι καὶ ἐκπλαγεῖς, ἢ ἀχανεῖς, ubi N. affert haec Schol. ἐπ' ἄκρας ἡσυχίας ἐγένοντο. ἀκὴ γὰρ καλεῖται ἡ ὀξύτης, quibuscum poterant comparari ap. Hes. p. pr. m., unde ἀκὴν,

„νος, ὅσον οὐδέπω ἀπολλεύμε- *tem, sanguis tuus, iamiam per-*

per se accusativum, subintellecta pr. κατὰ, capio pro adv. cum Suida, sed per Schol. notionem, et, assumta pr. ἐν s. ἐπὶ ad dat. σιωπῇ, verto *in silentio* fuerunt *summe*, ad summum, summo modo, s. plane, (si compares syn. ἀκμὴν, cf. L. N. T. Krb. et Fi. cum L. Bos. Ell. p. 514.) quod adv. deinde mutari potest in adi., ut fiat, *summo* in *silentio fuerunt*, quae sunt illa ipsa Schol., monstrantis etiam pr. ἐπὶ, syn. nostrae ἐν, pro quibus denique, liberius adhibito privo v., habemus, *prorsus* conticuere, *siluere*; quae omnia firmaverim per syn. formulam ap. Eur. Hec v. 532. ubi vulgo editur σῖγα πᾶς ἔστω λεὼς, cum debeat legi, etiam e lege Schol., σιγᾷ, i. σιγῇ, pro ἐν σιγῇ, *in silentio omnis* esto *populus* s. *exercitus*, quod i. q. pr. et sq. privum v. *sileat* s. *sileto* omnis *exercitus*. Verum e Lat. non utar illo *manere promissis*, pro in promissis, cf. G. Th. 200, 85. sqq., ubi explicat „stare promissis" quod et ipsum suffragetur nostro v., cum quoque sit pro stare in promissis, quanquam nihil in hanc partem exponente Gs. in hoc v. Seligam potius haec tantum, 1) syn. v. *esse*, quo de ib. 643, 9. sqq. „ponitur saepe cum abl. sine praep. — esse *dolore*, gloria, *periculo*, etc. v. Gron. ad Liv. 2, 22. pr." ubi laudatur Cic. ep. fam. 4, 15., ubi non est V. L. ap. Ern. V. 3. p. 103. e. et Cort. p. 199. N. 3. diserte „deest *in*" it. 271. N. 11. 839. N. 2. Ind. Corn. N. v. *pericul.* et Lindn. p. 207. e. sq. 2) ipsum hic Bg. v. Lat., ubi G. Th. cum Gr. n. 1192, 76. „*in* aliquo *munere* aliquem *constituere*, — et omissa praep. Cic. ep. fam. 15, 4. *maxima* apud *regem* auctoritate — *constitui*" qui locus per edd. habetur sine V. L. et N.; de utr. tacente etiam Cl. Cic. Per quam analogiam duplicem, Gr. ac Lat., procedit v. nostrum Gr. etiam sine pr. ἐν, nec dum repudio lectionem vulg., cum Mss. quoque tueantur tacite, quanquam P. exprimit praep., et hinc forte Bg., sed diversis locis, ille quidem (unde iterum hauserit Stp.) ante ἐσχ., sed hic ante κινδ., quae sedes utraque ut est commoda, (sed extrema exquisitior, dum praep. locatur infra adi. et subst., immo et dignior oratore a numero oratorio, multo illo graviori, καθέστηκας ἐν κινδύνῳ,) sic sane periculosa per se ad elabendum ob vel sq. syllabam εσ, vel praeced. ας, atque propterea etiam critico ad deligendum difficilior, et eiusmodi adeo, ut rem intactam relinquat, nec ingenio indulgeat quaeratve, quid esse potuerit aut scribi ab aliquo, sed inventis fruatur, lectionem adiuvans bona fide, potius interpretando, quam corrigendo. Caeterum de tropico adi. Lat. et Gr. cf. alibi, quod cum subst. κινδ. non tenet Stp. Th. nec Dem. Ind., ap. quem tamen saepe sic, 287, 27. 100, 25. 135, 21. 205, 15. 150, 24., pro quo p. sq. l. 2. τῶν μεγίστων κινδύνων, quem locum imitatur Luc. 2, 881, 13., ubi cf. 608. l. 36. Quoad vero distinctionem post κινδ., punctum quidem in μὲν et δὲ relatis ferimus in periodo longiori, ut hic in membris brevibus sufficit colon, pro quo tamen, ob eandem utrinque constructionem in nominativis, melius olim facturi fumus comma, quod omnium edd. post ἀγγ. iam sustulimus.

ἥμει;) Sch. in „γεν. cognatio, consanguinitas" sed Bg. e P., ut et hinc Stp. Th. 1, 833. B. i., nullam notionis classem indicans, sed habens tamen Sch. illam, ubi abstractum est pro concreto, quo respiciens reddit Sb. Ind. „consanguinei tui" cf. Ind. Dion. Cas. et Dem., ubi „cognati collaterales" sed alibi tamen etiam de linea illa descendente ib. 121, ult. 122, 10. 268, 14., ubi τῷ σῷ γένει, Schol. ὦ ad Aesch. sept. c.

„θα[c]. οἴχεται δὲ σοι ὅτε[d] δῆμος 4. *ibimus.* *Actum est de*

c) Ms. Ba ἀπολούμεθα λ., ut et Sb. ed., v. N. d) Ms. Vi. ὅ, τι sic mendose, sed Ms. Ba ὅτε δημ. sic vicine, sublato commate, quod edd. interiectum habebant ὅ, τε δημ., v. N.

Th. v. 695. cum R. ad Polb. p. 165. m., ubi recte, dici sive de uno tantum, s. de pluribus, ut hic de sororibus, adhuc superstitibus, cf. Lampr. in Comm. p. 498., ut alias quoque de linea altera adscendente, cf. supra 1, 2, 3. m., quo sensu lato dr. et Gr. αἷμα, quod per τὸ γένος explicat Suid. 1, 650. m. it. Hes. 1, 158. cum N., cf. ad N. T. Lexx. et Krb. Obs. p. 232. e., ubi similiter, pro αἵματος, mox γένους, Loesn. p. 214. Kypk. 2, 89. e. cum Suid. 1, 392. i. et G. Th. 290, 76. „*sanguis*, i. progenies, stirps, cognatio, — nomina *sanguinis*, i. affinitatis s. consanguinitatis, ut pater, frater, soror, etc." in Lat. severo *genus* habens quidem de dupl illa linea, anteriori ac posteriori, (cf. Heyn. ad Virg. Aen. 6, 500.) non item de collaterali, nec Indd., ut forte propterea mutarit Bg.

ὅσον — ἀπολ.) Sic in superioribus edd. scriptum, errore ambiguo. Quod edidi ἀπολούμεθα, eam structurae formam habet, qua mox §. 6. ἐσόμενον ὅσ. οὐδ. Potest tamen et ἀπολλύμεθα legi, ut mox itidem praes. tempore sequitur οἴχεται. P. praeter. tempore legisse videtur ἀπωλόμεθα, occidimus. *Sylb.* Sic mox §. 6. Vide de hoc modo loquendi Ael. V. h. 12, 57. et Per. ib. it. Vig. p. 103. *Leisn.*

Sch. „med. ἀπολλουμ. — ita etiam legitur in ed. Heinr. Petri et Stp., sed emendatur a Sb. ἀπολουμ., *peribimus*, ut sit 1. pl. fut. 1. ind., sicut etiam legitur 7, 5, 14., vel ἀπολλυμ., *perimus*, ut sit 1. pl. praes. ind. Idem putat, P. legisse ἀπωλομ., 1. pl. aor. 2 ind., quia vertit *occidimus* in praeter." in v. ὅσ. retinens vulg., et in rel. reddens cum P., cuius Lat. me quidem non movet, cum ambiguum sit, et aeque praes., pro quo etiam praeter. illud accipitur, quanquam tacente in hanc rem G. Th., non item in Bg., ubi 789, 97. „*perii*, i. actum de me est, infelix sum" quod praes. deinde pro fut. et in hac caussa, ut alias, ponitur, cf. 1, 9, 10. e., ubi ad λήσεις ἀπολούμενος P. quoque *occidisti*; unde et hic potuerit, ut alibi, habuisse novam Ms. lectionem, haud dubie veram, errore tantum incidente in λλ et λ, quod fut. olim a nobis recipietur, cum nunc quidem impediat aliquo pacto reliqua Sb. coniectura in praes., quae criticum severum continere debet in vulg., quanquam hic stulta, nec analogiam habente legemve grammaticam, nec reperta alibi, ut ap. Stp. Th. modo in v. ὅσ. 3, 497. E. m. „Herodi. l. 1. ἡμ. — ἀπολούμεθα, *modo non iam* s. mox *peribimus*, (qui memoriter iterum ponit aliam lect., cum Ms. conspirantem, et deinde legem hanc,) ὅσ. οὔπω s. ὅσ. οὐδέπω, aut ὅσ. οὐκ ἤδη, praesenti iunctum aut praeterito, significare *tantum non*, propemodum, *fere* s. *ferme*, at futuro *iam iam*, quam primum, *mox*" quae et ipsa lex prosit illi Ms. lectioni novae, ut et eventa prioris capitis, resque adeo ipsa, cum de praeterita re hic non agat Fadilla, et de periculo superioris temporis, quale cum fratre nullum experta est, sed tantum de re ac periculo futuri temporis, quod clarum vel e §. 6 e., ut de prioris temporis re ac clade demum §. sq. dicit, de populi quidem calamitate, qua de cap. pr. actum, sed tamen etiam, ni tumultus cohibeatur, de alia porro futura; quanquam ex isto οἴχ non bene pro praesenti altero in v. ἀπολλύμεθα argumentum ducit Sb., cum ibi et lateat

„Ῥωμαίων καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ *populo Romano, actum est de*

quid pro praeterita populi clade, ut deinde videbimus; legente fortassis et Bg. cum Ms. futurum, quocum adhibetur quoque alibi ὅσ. οὐδ. cum affinibus particulis, (cf. Bud. C. 1401, 10. 1490, 34., ad Luc 1, 690. N. 50., ubi Noster laudatur simpliciter ac sine loco aliquo, sed 2. 76. N. 58. excitatur hinc §. 6. e. sine Vs., it. p. 777. b. e. sq.) porro cum praes., v. Ind. Xen. Hell. Mor., ad Ael. V. h. 12, 57. p. 821. a. N. 1., ad Gem. Pl. p. 88. N. p.; it. cum praes. et fut. Dev. p. 261. cum N., Bg. ad Alc. 1, 10. p. 36. e. D'Orv. Ch. p. 658. sq. Hoog. Op. p. 1279. e. it. 1281. Nr. 15., cf. Stp. l. l., ut de fut. ac praeter. Vig. p. 128. sq. Nr. 13. cum N., non consentientibus aliis de Vs. formulae, nec me pugnante, qui tamen severum puto *tantum*, quantum *nondum*, nobis *so sehr*, als *niemals*, in Gr. ut sit ellipsis illius τόσον, quorum solum *quantum nondum*, exacte respondens Gr., non agnoscunt G. Th. et Indd., ut sufficiat proxime accedens *tantum non*; in primis cum *quantum*, pro tantum, habeat Ind. Cort. Plin. ep.; tenente G. Th. 718, 62. in *tant. non* in explicatione etiam P. *propemodum*, (prae quo laudavit Leisn. in Progr. illud Bg.) sed deinde ib. 67. Gr. al. μόνον οὐχὶ, quod sane vicinius est illi Lat., sed sine Gr. 949, 81. „*iam iam*, i. repente, mox" cf. Suid. 2, 722. e. Hes. 2, 795. i. Ind. Polb. Ern., sed de ὅσ. οὐκ ἤδη, it. ὅσ. ἤδη, quae propiora sunt isti Bg., cf. Barn. ad Eur. Hec. v. 143. cum R. ad Polb. p. 81. m.

οἴχεται) In hoc v. Sch. „*populus* deserit *te*, *factum* est *de* populo *tuo*, — πλ. *plurima* pars *exercitus*" ducente Bg. plura e P., non modo ad οἰχ. Lat. cum tempore alio, perf. pro praes., cf. 1, 9, 11. e. ad διαφθ., sed etiam omissum δὲ, (quod hic pro copula et in continuatione sumendum pro Lat. *praeterea*,) porro rationem in τὸ — καὶ ex parte, (cum neglexerit, nec male, istius *etiam*, pro καὶ servans modo anaphoram illam, hic quidem in oratione habituram pondus aliquod ex animo dicentis commoto, quanquam per se manifesto est pro copula, ut 1, 12, 18. m.) denique oppressum dat. pron., qui poterat servari cum aliis, v. c. ad Dion. H. S. T. 1. 513, 10. οἰχ. — Μάρτιος ὑμῖν, *periit* vobis *Marcius*, Luc. 2, 928. i. οἴχῃ μοὶ καὶ τέθνηκας λ., *sic* ne *abis* mihi *et mortuus es*, et ut ipse fecit Bg. ad Alc. 1, 38. p. 172. e. in hoc eodem Luc. *migrasti* mihi *e* vita *et mort. es*, sed et ib. libere addit pron., cum absuisset in Gr. e Synes. ὁ τρίτος — οἴχεται τῶν υἱέων, tertius *nobis* filiorum *decessit*, et Reich. ad Gem. Pl. p. 107. e. οὐ δὴ οἰχομένου in N. „οἴχεσθαι scio, interdum pro mori, interfici, ap. scriptores occurrere, sed tamen extra poëtas non adeo frequenter, neque ap. optimos, (cf. tamen Exc.) Herodi. 1, 13. οἰχ. σοι ὅτε δημ. λ., *periit* tibi *populus*, o Caesar, *actum* est *de* populo *tuo*" in postr. plane cum Sch. mutans dat. illum in aliud pron. possess., ad subst. δημ. accommodatum, quoad casum, quae ratio commoda est ad intelligendum, ut ne dat. ille putetur redundare, sed vel sic ostendat notionem dominii, possessionis, peculii; quanquam hic quoque valere potest illa contraria usui, s. incommodi, pro in damnum tuum; quem dat. hic retineas melius ob simul adiunctum nominis proprii gen. Ῥωμ., quo de cf. 1, 12, 9. m., sicut pro Lat. *periit*, (a Bg. non adhibitum forte, quod iam in pr. ἀπολ. adhiberet,) praecedebat syn. aliquod, *abiit*, obiit, *interiit*, cf. Exc., et in Gr. verbi vim pro perf. Z. ad Xen. Cyr. 5, 4, 11. e., supplente Bg. porro, partim e P., ad sq. τὸ πλ. τ. στ. subst.

„στρατιωτικοῦ. ἃ δὲ πρὸς μηδε- „νὸς βαρβάρων πείσεσθαι „προσεδοκῶμεν, ταῦτα δρῶσιν „ἡμᾶς οἱ οἰκέται[e] καὶ οὓς μά-

maiore parte militum: et, quae a nullo barbarorum nos passuros expectabamus, ea nobis domestici faciunt; et in quos ma-

e) Mss. Ba. et Vi. οἱ οἰκεῖοι λ., v. N.

μέρος, pro severo *plurimum exercitus*, cf. 1, 12, 9. m., ubi Bg. mutat de suo gradum, superlat. in comparat., etiam numerum iterum, in quo, secundum 1, 12, 13. et 19., intelligimus equites imperatoris et cohortes urbanas, sed τὸ πλ. non severe, sed oratorie, et in motu dicentis, rem augentis ad animum Commodi concitandum et consilia remediaque acceleranda. Caeterum, ut in Ms. ὅτε comparet iterum series Codd. continua, sic post στρατ., ut et ante οἰκ., locum per se habet distinctio maxima vel minor in δὲ, iterum nectente aliquoties enunciationes, cf. 1, 12, 14. 18.

ἃ δὲ) Bg. e P. in δὲ per τὲ, sed Sch. „μηδ. cum gen." tacente Poss. Synt., tamen ad adi., quae partitionem significant, referente affine οὐδεὶς p. 43. e., ubi et praep. desit, ἀπὸ s. ἐκ, silente etiam L. Bos. Ell., cf. 1, 2, 4. e. it. L. N. T. Schw. p. 913. a. m., ut G. Th. v. *null.* modo cum gen., sed v. *nemo* etiam cum pr. *ex*, non tenente Stp. Th. impf. hoc v. πρ., cf. N. T. Act. 28, 6., at aliunde v. πασχ. cum pr. πρὸς, pro ὑπὸ, 3, 60. F. e. p. sq. E. e., cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Poss. Synt. p. 151. i., et cum syn. ἐκ ap. Eur. Hec. v. 252. et Stp. ib. p. 62. A. e., qualem rectionem non profert G. Th. in v. Bg., nec in affini *perpeti*, cf. tamen in Bg. Ind. Iust. et Niz., pereunte in v. vi med. hic iterum, sed eodem accipiendo manifesto in malam partem, ut tamen ad ἃ suppleas δεινὰ s. κακὰ. quae et alibi exprimuntur in v. cum ὑπὸ, cf. Poss. Call. p. 527. m. p. sq. c. cum Ind. Xen. Cyr. Z., unde et recte Sch. hinc sine Vs. in „δρ. facio, *ago*, tam de bono, quam de malo" quod postr. hic ex opp. πεισ. intelligitur, cf. 1, 12, 17., et de v. δρ. rectione cum dupl. acc., pers. ac rei, Stp. Th. 1, 1047. e. Bud. C. 373, 29. 416, 28. Poss. Call. p. 189. m. et Synt. p. 134. m. sq. it. Ind. Luc. Diod. S. Aesch. ep. Samm. Ael. V. h. et ad Thom. M. p. 252., ubi et cum dat. pers., v. D. Orv. Ch. p. 191. e. Abr. Dil. Th. R. Or. V. 8. Din. Ind. v. ποιεῖν, cum Poss. Synt. p. 136. i., sed Call. p. 188. e.

οἱ οἰκέται) Mss. οἱ οἰκεῖοι merum est glossema, forte per comparationem ductum e §. 13. m., cf. Hes. 2, 723. e. cum p. sq. i. et supra 1, 6, 2. i., ut ap. Suid. 2, 663. m. ad οἰκεῖος est idem Lat., quo hic Bg. utitur, cum Stp. Th. 2, 1219. F. p. sq. C., non hinc tamen, ubi plur. est iterum de uno, cf. §. 6. m. et 1, 9, 2., et βαρβ. ex opp. οἰκ. sunt peregrini, alieni, non pertinentes ad domum et aulam, nec, quo Vern. spectant, contra contextum, opinor, de hominibus feris moribus. Mox in v. εὐεργ. profert Stp. Th. modo rectionem cum acc. pers. et eodem tempore ex Arist. Plut. v. 836., ubi contraria habetur sententia, οὓς τέως εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους λ., cf. Ind. Kust., tacentibus Indd. de adv. aliquo, praeter Plut. Krg. cum οὕτως, cf. cum acc. pers. solo Xen. Cyr. Z., Fab. Ael. Hs., R. Or. V. 6., et sine Ind. ap. Dem. 467, 13., ubi et cum acc. adi. s. rei μεγάλα 84, ult. 85, 15. 87, 3. 153, 6., etiam ap. Diod. S., ubi quoque cum πολλὰ, cf. Poss. Synt. p. 135. m. et Call. p. 190. sq. cum

„λιστα εὐηργέτησας, τούτους ximα contulisti beneficia, eos
„ἐχθροὺς ἔχεις. Κλέανδρος ἐπὶ 5. inimicos habes. Cleander
„σὲ [f] τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιω- adversus te et populum et mi-

f) Ms. Vi. ἔπεισε τὸν δημ.; sed in edd. ἐπὶ σὲ his accentibus nobiscum, ut post ἀπλ. punctum in A. et al., v. N.

Stp. Th. 1, 230. G. ex uno Xen. „Paed. 8. (sine Indd.) μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐ., *magna* pro *parvis* conferre *beneficia*“ quae accedunt ad Bg. e P., unde quis coniiciat potius μέγιστα, in litteris non adeo discrepans et par illi cum artic. Ind. Fab. Aes. Hs. et Dem. 493, 27. εὐ. τὰ μέγιστα, ut tamen tum Noster potuerit per se sumere adv. μαλ., pro praecipue s. potissimum, (unde dedissem, *quibus* potissimum *benefecisti*, s. affine, *quibus* maxime *profuisti*,) tum Bg. libere agere ob Lat. e P. phrasin, mutans adv. in adi., et hoc accommodans ad subst. affine in v. Gr., nihil simile praebentibus G. Th. et Indd., sed liberius addente P. in sq. membro adi. „eos *primos* inimicos *habes*“ quum voluerit efficere maiorem concinnitatem, et ut priori adv. aliquid responderet in secundo membro hoc, quod adi. πρώτους ne quis putet ob simile pron. τουτ. excidisse, cavebit tum libertas istius reliqua, maxime in adiungendis adi., tum negligentia quaedam scribendi, ap. Nostrum in hanc partem obvia, ut in compari membrum aliquod impar sit quodammodo; sicut ob eandem rem atque licentiam in scribendo non effinxerim e P. multo maiorem similitudinem cum primo membro per hoc alterum, τούτους μάλιστα ἐχθρ. ἐχ., quanquam similiter Ter. sociavit Lat. *maxime*, (cf. Ad. 3, 4, 56. 58. et Ph. 2, 1, 11.) cum non appareat causa per vicinitatem litterarum, quare id adv. exciderit.

ἐπὶ σὲ) Cod. lectionem cum Ill. a Locella veram puto. *Stroth.* qui haec modo in N. posuit sub Excp. e Cod. Vi., ubi e regione vulg. lectionis erat a Loc. nihil signatum, praeter data in V. L., ad quae animadvertas duo, primum e vetere Mss. serie omnium una coaluisse voces binas επισε, quod, carens sensu, librarius mutarit in ἔπεισε, cum et alibi confunderentur ι et ει, tum, quod est alterum in nova lect., extruserit ille copulam τὲ post τὸν, cum isto v. ἔπεισε non consistentem, utpote loco positam alieno, cum esse deberet, Κλέανδρος τε ἔπεισε τὸν δημ., s. Κλ. ἔπεισέ τε τὸν δημ. Illud novimus, cum Mss. nostri τὲ opprimunt ante καὶ membri sq., et similiter libertatem P., ap. quem illa prior copula non comparet; ut ab eius consensu nihil eliciatur pro novitate, cum et lectioni vulg., a Bg. per Latt. P. quoque relatae, faveant rel. Mss., sed nova contra Ms. Vi. lectio, Κλ. ἔπεισε τὸν δημ., *Cleander* populum *pellexit*, i. in suas partes traxit, sibi faventes amicosque fecit, repugnet historiae ac Nostri superioribus 1, 12, 11. sqq., ubi Cleander plebem potius habet adversam sibi et inimicam; ut manserim in lectione vulg., ubi primo sumam vim aliquam in nomine Κλ., ita nude posito ac sine particula quadam, aut γὰρ, aut δὴ, pro Lat. *scilicet*, quae adiunctae, viderentur orationem non ita incitatam fecisse, quia asyndeti genus et brevitas talis, ut animi est commoti, sic fortius ferit. Tum in accentu servato in ἐπὶ σὲ et nominatim in pron. non soleo quaerere emphasin, quod faciunt quidam, relinquens etiam accentum in tali genere, ut reperio, nec retrahens, cf. Grammat. March. p. 1011. sq. et Well. p. 72. e. sq.,

„τικὸν ὥπλισεν· ἐκ δὲ διαφόρου *lites armavit: atque diverſo ac*
„καὶ ἐναντίας γνώμης, οἱ μὲν, *contrario conſilio, alii odio*
„μισοῦντες αὐτὸν, ὁ δῆμος g), οἱ *eum proſequentes*, (nempe po-

g) In Ms. Ba. neque ὁ δημ., neque πᾶν τ. ἱπ. τ. ſtant in parentheſi. Et quid? An forte utrumque ſit gloſſema, textui inſertum? *Mart.* Cum ſignis iſtis parentheſis, praeter Mss. rel. tacite, ſunt illa in edd., praeter A. al., ut cum iis modo alterum πᾶν τ. ἱ. τ. in Ed., v. N.

(noviſſ. ed. Fiſch. p. 55. m.) Poſſ. Synt. p. 344. m. Vig. p. 669. ſqq., dum variat Noſter pro ἐπί σοι 1, 9, 11. per alium caſum, ſed Stp. Th. 2, 1370. e. „ἐπί σε — ὦπλ., *contra* te *armavit*" e memoria profert alium accentum, quam in ed., ut Dreſ. de V. med. p. 358. i. e P., unde et v. ὥπλ. reddit, hic phyſice capiendum quidem, nec tamen ſine tropo, pro facere, ut arma capiant, et iubere etiam, quoad milites, cf. 1, 12, 12. e., ad quos non pertinet ſimul pr. ἐπὶ σὲ, quod cadit tantum in τὸν δημ., plebem, quanquam nec haec proprie geſſerat arma et adhibuerat, ſed modo lapides ac tegulas, cf. c. pr. §. 13. 16. e., quae tamen ſic late dicuntur arma, quatenus defendunt laeduntque, ut arma, quae ſevere vocamus; ut porro eadem plebs non proprie contra Commodum concitata erat et pugnaverat, femina iterum augente rem, ut ſupra §. pr. ad τὸ πλεισ., ſed mox §. ſq. mentem explicante ſuam, fieri poſſe, ut malum, intra plebem ac milites nunc ſubſiſtens, latius deinde ſerpat, et ad ipſum adeo Commodum, quia, tumultu continuato, nec tradito Cleandro, Commodus videbatur conſentire in noxam plebis, et ita contra eam pugnare ſimul, et irritare eandem ad ſeditionem; qua explicandi cautione adiuta lectio vulg. conſiſtet, opinor, ubi v. ὁπλιζ, cum praep. quadam a Stp. productum e Noſtro ſolo, cf. cum ſyn. πρὸς etiam in Fiſch. Ind. Pal., ſed ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „Cic. *manus*, quas *iuſtius* in *Lepidi* perniciem *armaſſet*, (ut hic ἐπὶ σὲ, in tuam perniciem,) — regem *armare* adverſus *Romanos*, Nep. (Ind. „ad arma inſtigare") — *armavit* eum *ſpes*, i. commovit ad accipienda arma."

ἐκ δὲ διαφ.) Deſerto P., etiam Sch. in „ἐν. contraria *ſententia*, γν. *ſententia* animi *diſcrepante*" dum Bg. exhibet τὲ iterum, pro δὲ, ſed non praep., qui ſuum Lat. ad γν. (ap. Stp. Th. quoque aliunde, ut ap. G. Th. cum Gr. n.) ceperit pro noſtratium *Abſicht*, ad mentem ſ. intelligentiam referens, quatenus ibi cogitatio quaedam obverſatur, res et cauſa, quae impellit ad aliquid; etſi Lat. id patet interdum etiam ad animum ac voluntatem, valens pro decreto et noſtro *Entſchluß*; ut Gr., aeque late patens, hic uno noſtrorum *Geſinnung* reddi poterit, ut ſimul teneat animi motus et affectus, qui mox ponuntur atque explicantur in participiis, notione cauſae ſumendis, quorum in poſtr., (ubi e pr. repetetur pron. αὐτὸν,) Stp. Th. 3, 1014. C. ſub „ς. generaliter pro diligo ſ. amo, — Herodi. l. 1. οἱ μὲν μισ. αὐτὸν, ὁ δῆμος. οἱ δὲ ςεργ., π. τ. ἱ. τ., ii, *quibus* inviſus *eſt*, populus: *ii*, quibus *carus*, totus equeſter ordo, (partim e P., cum alia, quam in ed., diſtinctione, ſed extremis male intellectis, de quibus modo p. 1254. e.) τ. cohors, *legio*, ut Bud. vertit. Idem tamen, ſicut et P. ap. Herodi. non ſemel, τὸ ἱπ. τ. vertit *equeſtrem ordinem*" ſine locis, quae noſter Ind. diſpoſuit, ut h. l. arctiori ſenſu, quem et Bg. vidit, ſint tantum οἱ βασιλ. ἱππεῖς 1, 12, 13. et ſimpl. ἱππεῖς ib. §. 14. c. 15. m.

„δὲ, στέργοντες, πᾶν τὸ ἱππικὸν pulus,) *alii amore*, (tota vide-
„τάγμα, ἐν ὅπλοις εἰσὶ, καὶ licet equitum cohors,) *in ar-*
„Φθείροντες ἀλλήλους, ἐμφυ- *mis sunt: ac se invicem confi-*

16. c. 19. e., reddente Sch. per eundem errorem in τ. „ἱπ. *ordo* f. *acies* equestris“ sed Bg. recte per syn. formulam e duobus subst., qui praeterea duo participia contrahit in unam Lat. phrasin, ad secundum particip. ponens modo subst., quod in Gr. v. latet, sed ipsum v. Lat. e pr. repetens mente, pro quibus licuit sic, *alii*, perosi *eum*, *alii* amantes *eum*, f. studiosi eius, cf. 1. 12, 11. m. Caeterum post οἱ μὲν et οἱ δὲ, relata ad se, utraque fecimus commata, cum Stp. fecisset modo unum post μὲν, quia utrinque erat eadem caussa, ut participia per se caperentur in notione caussae, resolvenda mente saltem per particulam caussalem aliquam, sed οἱ μὲν et οἱ δὲ traherentur ad extrema ἐν ὅπλ. εἰσὶ, in primis, ob interposita ista bina ὁ δῆμος et πᾶν τ. ἱπ. τ, quae servavit Bg. in Vs., additis modo utrinque particulis explicandi illis e Stp. m. ad P., qui sane illa non refert: unde aliquis credat, eum nec habuisse in Cod. suo, accessisse vero ab aliquo librario in alio Cod., e quo deinde scripserint alii, cum et bina dissidentium nomina, prolata init. huius §. et §. pr., per se sufficere possent; ut tamen, nunc adiuncta, nihil noceant, sed faciant ad maiorem perspicuitatem, maxime in Commodo, omnium rerum ignaro, §. 3. m. et c. pr. §. 12., et quia hic alia res est, quam ante, ubi narratur per nomina appellativa diserta, at h. l. per universa participia et relata οἱ μὲν et οἱ δὲ, quae, per se ambigua, requirant adiuncta illa non quidem ap. lectores, qui e pr. possunt ista sibi definire atque explicare, sed ap. Commodum tamen, extra rerum actus notitias que versantem; unde illa cum aliis editoribus toleravi, quanquam sine signis parenthesis. Sed sq. formulam ἐν ὅπλ. εἰ. profert Stp. Th. 2, 1367. B. m. semel tantum e Nostri 4, 14, 19., cf. Luc. 2, 123. l. 22. ἐν τοῖς ὅ. ἦμεν, *in* a. *fuimus*, cum artic. sine discrimine, ut sine Ind. ap. Dem. 287, 12., ubi et syn. τὰ ὅπλα εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν ἀεὶ, it. alia ap. Luc. 2, 906. l. 97. οἵους εἰκὸς σὺν ὅ. ἔσεσθαι, *quales* futuros *esse* armatos *probabile sit*, ut vicinior ap. Stp. l. l. e „Thuc. ἐν ὅ. γενέσθαι, *in* a. *esse*, f. armatum esse“ per syn. Lat., cf. 1, 5, 11. c., cui par illa, qua sumitur sine pr. ἐν aliud v. Lat. cum abl., v. c. *armis* sunt *induti*, cf. Stp. Th. 1, 1200. E. G. Th. v. *in* 1022, 100. „in *ense*, i. cum ense“ it. 1027, 101. Cl. Cic. v. *in* e. Hor. Tursf. p. 412. e. Ind. Flor. v. *in*, Cort. ad Sall. Cat. 37, 6. cum p. 950. N. 13. Salm. ad Treb. Poll. T. 2. p. 348. b. e. Ind. Xen. Z. Bach., Graev. L. Hes. p. 92. v. 231. Hemst. ad Ar. Plut. p. 479. a. e., ad N. T. Loesn. p. 25. e. Krb. p. 26. cum Lex. p. 224. f. Nr. ζ) it. ad Luc. 1, 835. a. N. 87. ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπ. τοῦ Ἀλεξάνδρου, *Cupidines* alii *lusus* agunt *in* armis *Alexandri*, cum N. „poterat abesse ἐν“ non item, si suppleas particip. ὄντες, sed ib. p. 53. b. e. 2, 593. b. N. 26. in ellipsi pr. ἐν equidem facilior sim, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, quod *tali veste* ludos *spectaret*.

φθείροντες) P. deserto in hoc v., usurpat Bg. suum Lat., ut alibi, valde commodum ad nostratium *niedermachen*, aucturumque Stp. Th., cuius Latina non hic procedunt, sed fortassis etiam severum *perdere*, cf. G. Th. 703, 105. p. sq. l. 5., quo et explicatur Bg. 1130, 83., cf. l. 93. Sed ad sq. habet Stp. Th. modo in adi. „ap. eundem ἐ. αἷμα, quod et ap.

„λίου αἵματος τὴν Ῥώμην[h]
„ἐπλήρωσαν. τὰ δ' ἑκατέρου
„τοῦ πλήθους δεινὰ ἡμᾶς
„προσλήψεται, εἰ μὴ τὴν ταχί-

cientes, civili ſanguine Romam
6. *impleverunt. Utriusque au-*
tem multitudinis mala nos etiam
occupabunt, niſi quam primum

h) Ms. Ba. τὴν πόλιν ἐπλ. Inferius iterum occurrit in Ms. etiam τὴν Ῥώμην, et in marg. ſtat: γράφε· τὴν πόλιν. Forte Ῥώμην falſum eſt. *Mart.* Hic quidem in Mss. rel. etiam praebetur τὴν πόλιν λ. v. N.

alios, atque adeo ap. Ap. Rhod.“ ſine Vs. et numeris reſpiciens tantum ad Noſtri 2, 13, 16., cf. ad Poll. 8, 110. e. N. 38. „ἐ. *αἱ.* eſt ſanguis civium, qui ſub unam tribum ſubacti; et in genere dein ſanguinem, bello civili fuſum, notat, ſive fuerint in una tribu, ſive non,“ hic proprie ac phyſice, e contextu ſuperiori et ob adiunctum v. ἐπλ., ut ap. Flor. 4, 2. e. de Iul. Caeſ. *ſic ille*, qui *terrarum* orbem *civili* ſanguine *impleverat*, tandem *ipſe* ſanguine *ſuo* curiam *implevit*, it. Cort. ad Sall. p. 940. i., nihil tenente G. Th., quam in ſubſt. Bg. 289, 29. ſqq. „metaph. ſanguine *civium* exercere *imperium*, Curt. (ſine explic., etiam ib. in N., ſed in adi. 940, 52.) civilis *ſanguis*, Lucr. i. bella civilia, ſ. civium interfectiones“ ut ad Vell. P. 2, 3, 3. *hoc* initium *in* urbe *Roma* civilis *ſanguinis*, in N. „i. e. belli, per metonym.“ cum Ind., pro quo ſufficiebat Lat. *caedes*, qua notione tropica etiam noſtrum locum accipit Wyttb. ad Plut. de ſ. num. v. p. 31. m. „ſic quoque Herodi. i. 1. φθ. — ἐπλ. — αἷμα ſaepius *caedes* vocatur, v. D'Or. Ch. p. 374.“ m. p. ſq. i. Ind. Iuſt. (tacente G. Th.) Abr. ad Aeſch. 1, 481. e., ad N. T. Krb. p. 73. Loesn. p. 64. et Lexx., quorum Schw. p. 24. e. „Herodi. 1, 13. — civium *caede* Romam *impleverunt*“ ut Sch. „ſanguine *civili*, (e P.) i. e. caedibus civium“ quo ſenſu v. ἐπλ. etiam tropice ſumendum, tropoque remoto, pro ἐργάζεσθαι, (quod et alias Noſter de φόνος adhibet,) nec tamen ſimpliciter, ſed per urbis partem iuſtam, ac multis in locis Romae patrare civium caedes, ut, de notione phyſica, civium ſanguinem fundere per urbem hic et illic; cf. in v. *impl.* G. Th. Ind. Liv. Iuſt. et Cort. ad Cic. ep., cum Phil. in Flacc. p. 752. D. i. ἅπασαν — τὴν οἰκουμένην ἐμφυλίων πολέμων ἐπλήρωσεν, *totum* orbem *replevit* bellis *civilibus*, quo ipſo v. Lat. nihil exponit G. Th.

τὴν Ῥώμην) Cod. lectio πόλιν vera eſt, recepta ingenio librarii tribuenda. *Stroth.* Locus alter Martini eſt 2, 14, 1., referente P. et hic vulg., quam non repudio, cum Mss. illa queat eſſe gloſſema e comparatione priorum, ubi ſic praecipue πόλις de Roma fuit aliquoties, cumque variare Noſter hic potuerit, ut 1, 12, 13. e. τὴν πόλιν, §. 15. τῆς Ῥώμης et §. ſq. iterum ἐν τῇ πόλει.

τὰ δ' — προσλ.) Forte προκαταλήψεται. *Reisk.* P. deſerit partim Bg., ut et Sch. in „πλ. *utriusque*, plebis et militum, (equitum imperatoris, ut §. pr.) δ. *mala*, calamitates *in* nos *recident*, πρ. *apprehendent* nos *mala*“ quod Lat. ap. G. Th. „ἐπιλαμβάνω, — metaph. — *ubi* veniet *libido* nauſeandi *eum* que *apprehendet*“ ignorante Stp. Th. hoc med., quod alio ſenſu v. in L. N. T. et Obſ. Krb. cum Loesn., Abr. Dil. Th. D'Orv. Ch., R. Or. V. 6. 7. Iſ. Polb. Ern., ubi et act., quo de cf. Rs. ad eundem, D'Orv. l. l. Diod. S. Dem. Xen. Ἀνβ. Mor. et Cyr. Z. cum Suid. 3, 198. i., ap. quos nihil ſimile noſtro, niſi quod inverſa ratione aliquis dr.

„στην [i] πρὸς τὸν [k] θάνατον ἐκδώ- *neci dedideris improbum famu-*

i) τηνταχ. una iterum voce in A. 1., v. 1, 9, 20. k) In Ms. Ba. τὸν deest. *Mart.* v. N.

προσλαμβάνειν τὶ κακὸν, v. Luc. 1, 147. l. 68. R. Or. V. 4. Epist. c. 22. e. p. 64. m. Abr. Dil. Th., etiam sic in simpl. λαμβ. Arist. Kust. Z. Xen. Cyr. et Bach. cum Stp. Th. 2, 555. A. m., etiam in med. Luc. Ind. v. e., ut, quemadmodum supra vidimus utr., cum τὶς λαμβάνει οἶκτον, et οἶκτος λαμβάνει τινὰ, sic h. l. compares quoque τὶς τὰ δεινὰ προσλαμβάνεται, et τὰ δ. πρ. τινὰ, idque ita, ut pr. πρὸς nihil valeat, sed sit modo compos. pro simpl., quod prorsus eandem habet et rectionem et notionem, quam hic contextus requirit, in illo N. T. 1. Cor. 10, 13. πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν, in L. Fi. p. 656. m. sub „i) invadere, irruere, occupare" cui postr. Krb. p. 363. m. addit „7) capio" liberrime reddente Schw. p. 830. a. m., nec in N. bene comparante Plut. „ἐπιθυμία σὲ — ἔλαβεν, *te* cupiditas *cepit*" qui est verbi usus alius, tropicusque et ipse, sed tantum pertinens ad animum eiusque motus, qualia loca etiam L. Fi. ac Krb. sub eosdem numeros posuere, modo propterea, credo, quod Latt. convenirent in ea, quorum unum adhibet Bg. hic quoque, ut supra 1, 3, 1. ad v. καταλαμβ., pro quo compos. saepe simpl. λαμβ. usurpatur, ut illud καταλ. fere de malis, iisque externis ac corporis, etiam cum nostro hic Gr. δειν. ap. Nostrum; unde non opus sit Rsk. coniectura, ab una quidem parte, cum v. καταλ. iam in simpl. λαμβ. insit, ut nec ab altera, quoad praep., cum προκατ. hic non det commodum sensum, nisi si, ut Lat. par *praeoccupare* pro occupare, sumatur pro καταλ., cumque pr. πρὸς vulg. omnium librorum sententiam faciat bonam, sumta pro Lat. *praeterea*, insuper, adhaec, (nostrum *dazu*,) sive iuncta statim verbo, ut hic ubique editur, sive separata a v., quo et spectarit Bg. in suo *etiam*, quod ad sensum istis adv. respondet, ut ipse Rsk. in Dem. Ind. nostrum v. προσλαμβ. reddit non modo *insuper* accipere, sed etiam adeo „*quoque*— accipere" quod plane par illi Bg., ut Stp. Th. v. προσλαμβ. i. „accipere *praeterea*" sine exemplo, it. L. Ern. Alioqui, si Bg. sumsit compos. pro simpl., ut saepe, dicendus est suppleviffe particulam illam, alibi tamen etiam praepositionem, a v. divulsam, per adv. exprimens, et nostram in v. nostro act. similiter 1, 3, 3. m. insuper *accipere*; ad quam rationem postr. erit h. l., tropo remoto, ista mala, quae utrisque iam evenerunt, etiam s. insuper nobis evenient, et τὰ δ. i. q. 1, 12, 16. τὸ κατειληφὸς πάθος, praeter hostilem impetum, quoque vulnera et caedes; unde mox sq. ὀλέθρου. Caeterum, quod Grot. ad locum N. T. illum adhibet Lat., etiam quodammodo favet lectioni vulg. ex his Plin. ep. 8, 17, 4. i. *quos* excelsioribus *terris* illa *tempestas* non *deprehendit*, ubi Gs. in N. explicat „opprimere, tanquam in decipula" et 8, 14, 3. *reducta* libertas *rudes* nos *et* imperitos *deprehendit* „notare oppressum inopinato et captum" quae reducunt ad v. καταλ. vim secundariam, qua de alibi, et ad nostratium *ergreifen*. In sq. τὴν ταχ. Bg. e P. cum L. Ern. et Stp. aliunde, cf. 1, 9, 20., ap. G. Th. sine Gr. „valde cito, (quae est periphrasis superlat. Gr.) — intelligitur *possum* s. *potest*, aut simile verbum" sed etiam subst. *tempus* et praep. aliqua, v. c. *ad*, tacente Lindn., cf. 1, 7, 4. e.

πρὸς τὸν θαν.) Transpositus videtur articulus: mallem πρὸς θαν. ἐκδ. τὸν πον. οἰκ. *Stroth.*

„σεις πονηρὸν οἰκέτην, ὀλέθρου
„τοσούτου [1] τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη
„γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον ὅσον

lum, qui tantae cladis illis iam fuit, nobis mox futurus eſt

1) Ms. Ba. ὀλ. τοσ. αἴτιον, καὶ τούτοις μὲν αἴτιον ἤδη γεγ., ἡμ. λ., quae lectio mihi anteferenda videtur. *Mart.* quae et erat in Mss. rel., v. N., ſed ὑμῖν in B. 1. vitioſe.

Iſto modo ſcribere Noſter ſane potuit, verum et, ut nunc ſcripſit ſecundum Mss. rel., quorum Bav. et alibi tentat articulum, per variationem additum hic ſine diſcrimine, ut dr. πρὸς τιμωρίαν et πρ. τὴν τιμ. ad 1, 12, 11. e., quo Gloſſator reſpexit; P. deferente Sch. in „πρ. *neci* aliquem *dare*“ ut Bg. in adi. alio gradu, ap. G. Th. cum Gr. n., ſed Stp. Th. proferente tantum 1, 994. E. e. in v. „dedo, (abſolute, ſed et cum adiuncto quodam, ut) ἐπὶ βασάνῳ, (ap. Dem.) ſicut et ἐξαιτεῖν“ quod noſtri v. correlatum, ut vocant, etiam Noſter ſpectat in ſuis εἰς θαν. αἰτεῖν l. l., tenente Ind. Dem. noſtrum v. modo abſolute, quibus add. 848, 26. 855, 26., pro quo l. 21. παραδοῦναι — βασανίζειν, cf. 852, 10., ſed cum adiuncto, ut int., ἐκδ. βασανίζειν 850, 3., pro quo privum παραδοῦναι l. 23., cf. 856, 2. 11., it. cum praep., εἰς βασάνους ἐκδ. 874, 12., pro quo παρεδίδουν οἰκέτην εἰς βάσανον 871, 10., cf. ad N. T. Act. 2, 23. Krb. Obſ. p. 170. i. e Ioſ. 1, 684. i. ὡς οὐκ ἐκδώσει τοῖς ἐχθροῖς ἱκέτην, non *eſſe* inimicis *traditurum*, rel., cum dat. perſ., ſed cum praep. p. 576. l. 12. τοὺς ὑπὸ τοῦ — πρὸς ἀπώλειαν ἐκδοθέντας, *ab* iſto *ad* exitium *proditas*, cui refertur paulo ante l. 9. τὴν Ἐσθῆρα — πρ. ἀπωλ. αἰτησάμενος, Eſtherem *poſtulando* ad *necem*, cf. Phil. in Flacc. p. 750. i. et Loesn. p. 171. ἐπ' ὀλέθρῳ — ἐκδώσει, *tradet*, — ἐπ' ἀναιρέσει, dedendi *ſunt* ad *ſupplicium*; ſumente hic Bg. ſyn. dat., pro praep. cum ſubſt., quum et hanc rectionem habeant Lat., cf. G. Th. 87, 73. „*ad* cum ſuo caſu — pro dat. ponitur, — ad *carnificem* te *dabo*, (carnifici, cf. 1, 12, 11. e. et in v. Bg. cum Gr. n. 38, 97.) dare, — *me* dede *morti*, — *neci*, — ad *ſupplicium*“ cf. in ſubſt. hoc et in Bg., it. in v. *tradere* i. et 1091, 96. e Virg. *ad* mortem *ſi* te *prodiderim*; e quibus adiunctis ſupplebitur noſtrum v., ubi ſtat abſolute, tacente L. Boſ. Ell., reſpondente noſtratium *heraus geben* ſ. *ausliefern*, cf. Krb. l. l.; hic ut ſumas dat. τῷ δήμῳ extrinſecus, latentem in pr. ἑκατ. τοῦ πληθ., ſed expreſſum §. 9.

ὀλέθρου τοσ.) Cod. plenius, ὀλ. τοσ. αἴτιον λ., quod verum putarem, niſi vehementer diſpliceret repetitum αἴτιον· quare ſic legendum cenſeo, ὀλ. τοσ. αἴτιον. καὶ τούτοις μὲν ἤδη γεγ. λ. *Stroth.*

Nihil hic in Mss. eſſe, quam Gloſſatoris manum et operam, tria maxime produnt, primo illud ipſum repetitum αἴτιον, quod orationem facit vehementer languidam, cum brevitas lectionis vulg. bene conveniat animo mulieris commoto, tum pron. τούτοις, pro artic. τοῖς, quem nemo credat ex illo ortum, ſed contra illud ex hoc, de more gloſſae, quae exponit articulum per pron. demonſtr., non hoc per illud, cf. Heſ. 2, 1398. i. τοῖς, τούτοις, ſine N. ac loco, v. Hom. Ὀδ. γ', 490., denique P. hic ſeveritas, vulgatum referens totum, praeter μὲν et δὲ omiſſa, et αἴτιον reiectum ad membrum poſtr., et adv. ὅσ. οὐδ. praemiſſum verbo ἐσομ., quibus accedere quartum poteſt hoc, quod non apparet, quomodo lectio vulg. tota, brevior illa, ſit orta e longiori Mss., it. quintum

„οὐδέπω.“ Τοιαῦτά τινα εἰπούσα[m], ῥηξαμένη τὲ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τῶν παρόντων τινὲς,

auctor. Talia quaedam cum locuta esset, vestemque sibi discidisset, etiam ex iis, qui ade-

m) Ms. Ba. ἰπούσα mendose.

illud, esse in lectione vulg. maiorem orationis et laevitatem, (cum contra in Mss. τοσούτου αἴτιον καὶ faciant tum hiatum, tum consonantium concursum,) et concinnitatem per omnia, praeter alium locum adverbiorum, posito ἤδη quidem ante v. γεγ., sed ἔσ. οὐδ. post v. ἐσομ., quae loca mutavit libere P., et hinc Bg., obsecutus idem in rel. omissis et traiecto αἰτ., sed partim Stp. Th. in „ὀλ. Herodi. l. 1. ὀλ. — ἐσ., *qui* tanti *exitii* et *cladis* autor *illis* iam *fuit*, mox *futurus* nobis *est*“ et Hoog. ad Vig. p. 128. N. 84. „*tanti* exitii *illis* iam *factum* auctorem, *nobis* vero *iam* iam *futurum*, (non item in Op. p. 1280. m.) exitii *illis* quidem *iam* rel.“ muliere hic quidem minus oratorie dicente de nece ac iactura tanta, cf. 1, 12, 14. sqq., tamque multorum utriusque turbae, ἑκατ. τ. πληθ. §. hac init., quo refertur τοῖς μὲν per synesis genus aliquod, ad singularem subst. collectivi adhibens pluralem pron. s. articuli, sed in ὀλ. variante Nostro cum φθορὰ 1, 12, 2. 6. m., cf. ib. e Thuc. et Hes. una cum 2, 739. e. it. Suid. 2, 677. i., tum ferente Stp. Th. in αἰτ. cum Bg. „interdum ponitur cum dat. pers., ut Ἰλ. γ′,“ 164., ubi tamen casus ille potius pendet a v. ἐστὶ, ut h. l. a v. γεγ. et ἐσομ., tenente G. Th. al. Grr. in v. *mox* et „*clades*, — caedes.“

Τοιαῦτα) Absolutae structurae forma usitatior per gen. εἰπούσης, — ῥηξαμένης τε λ. Aliter haec a Lampr. narrantur. *Sylb.* Potest tamen et vulgata ferri. *Boecl.* Non modo genitivi εἰπ. ῥηξ., quos Sb. volebat, non sunt necessarii, sed omnino huic loco non conveniunt. Namque ἐτάραξαν non ad τινὲς τῶν παρόντων solum refertur, sed etiam, et quidem maxime ad Fadillam, adeoque genitivi consq. forent contra linguae naturam ac ingenium. *Stroth.*

De Lampr. quidem cf. ad §. 2. i., sed de Sb. coniectura dicetur simul post ad lectiones sqq. Mss.

ῥηξαμένη) Apud omnes gentes in vestimento conscisso est significatio luctus, v. Barth. ad Stat. Th. 1, 593. p. 194. et 9, 354. p. 991. it. Cell. ad Curt. 3, 11, 25. *Leisn.*

Cf. quos laudat Fabr. Bibl. ant. p. 864. s. XI., in quibus et est alicuius *Wichmannshausen* Diss. de laceratione vestium, ap. Hebr. usitata, ubi (nam erat in manibus) c. 2. de lac. vest., ad alias gentes propagata, p. 42. e. Nostri locus per Grr. depravata, et cum hoc peccato, quod refertur ad caput, quo „in Graeciam postea hic quoque ritus penetrarit, id quod — Historicorum Graecorum monumenta adprime evincant“ cum pertineat potius ad seq. §. demum de Romanis; sequente P. partim Sch. in „ῥ. med. *quum* scidisset *vestem*“ rectius Bg exprimente vim med., (qua de nihil in lib. de V. med. et Stp. Th.) sed per Lat. compos., ut contra alii per simplex alia Gr. compos., cf. ad N. T. Loesn. p. 62. e. „τὰς ἐσθῆτας περιῤῥηξάμενος, scissis vestibus, — τ. ἐ. διαῤῥήξαντας, vest. *scissis*“, sed alii diligentius ap. Kib. p. 60., ubi absolute e Ios. 1, 490. περιῤῥηξαμένη, *discissa* veste *sua*, quo loco (et ipso bene converso ad vim med. servandam, cf. §. 4. i. ad εἰχ.) uti poterant ad L. Bos. Ell. p. 125. m.,

θαῤῥήσαντες [n] τοῖς τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως λόγοις, τὸν Κόμ-	rant, nonnulli, freti ſororis imperatoris verbis, Commodum

n) Ms. Ba. τινὲς ἐθάῤῥησαν τοῖς — λόγοις, καὶ τὸν κομ. ἐταρ. Si εἰποῦσα et ῥηξ. ſumas tanquam nominativos abſolutos, et καὶ ante τῶν παρ. pro *etiam* ſ. *vel:* ſenſus Ms. eſt valde aptus. *Mart.* In Excp. Ms. Ve. modo ἐθάῤῥησαν — καὶ — ἐταρ., ſed Ms. Vi. ἐθάῤῥησαν γὰρ καὶ τὸν Κομμ., v. N.

recte monente ib. Krb. „iſtam veſtium ſciſſionem ita intelligendam, ut eam veſtimentorum partem, qua pectus tegitur, lacerarint, nudumque adeo pectus oſtenderint" ut hodie, maxime feminae, etiam honeſtae, cf. Aeſch. Perſ. v. 1065. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν, peplum *autem* dirumpe *ſinuoſum* vigore *manuum*, immo *pectorale* et quod ad ſinum et pectus eſt, ſic capiendo κολπίας ſubſt. pro adi., cf. L. Ern., ignorante Stp. Th., et ad v. 468. ῥήξας δὲ πέπλους, *lacerans* autem *veſtimenta*, Schol. διασχίσας δὲ τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, qui ita per med. exponit recte act., et ipſum ſic in hoc genere ſolenne, ſed G. Th. in Bg. „διασχίζω, — καταῤῥήγνυμι, *veſtem, — amictus*" ſine peculiari explic., nec in illo Sch. 331, 4. 19. et in ſubſt. Bg. 995, 25. *abſciſſa* planxi *mea* pectora *veſte*, it. l. 36. diſcindere *veſtem*, ſq. ire *in* longis *veſtibus*, et ſimul *ire* ſciſſa *veſte*, (quod proſit ad §. 5. m. in Luc. ἐν ὅπλ. de omiſſa pr. *in*, it. l. 49. ſq. et v. *tunica* 891, 12. 20. v. *lacerare* 11, 88. et *laniare* 26, 48.

θαῤῥήσαντες) Legitur etiam ἐθάῤῥησαν γὰρ τοῖς — λόγοις, quae notis parentheſis includenda eſſent. *Steph.* Cod. ἐθάῤῥησαν — καὶ — ἐταρ, minus recte, ut videtur. *Stroth.*

Cauſam Martinus addidit, quare non improbaret lectionem Ms. Ba., cum Ve. conſpirantem, quae ſane ſic procedit, ut quoque illa Stp., quae in Ms. Vi. comparet partim, dum iſta Stp. habet cum finito tempore ἐθ. quoque cauſalem γὰρ, ſed Vi. praeterea καὶ ante τὸν Κομμ., ubi, ſumta parentheſi, cuius index γὰρ eſt, ſenſus fuerit hic, *talia quaedam* locuta, *ſcindens* que *ſibi* veſtem, *et* praeſentium *quidam* (freti *enim* erant *ſororis* imperatoris *verbis* ſ. dictis) *quoque* Commodum *turbabant*; ubi adeo ſecundum καὶ ante τὸν Κομμ. pro *etiam* ſumi oportet ob primum καὶ ante τῶν παρ., vi propria et pro mera copula ſtans; ſicut et participia εἰπ. et ῥηξ. relinquuntur in legitima rectione ſua et pro nominativis ſolennibus. Videntur autem novitates hae Mss. ſic ortae, non tam, quod librarius violenter mutaret participium in tempus finitum, ex arte id reſolvendo ac poſtponendo copulam καὶ ante τὸν Κομμ., quam potius ita, quod, cum aliquis omiſiſſet ſyllabam τες, ſive fortuito, ob ſq. τοῖς, ſive de induſtria, ad cavendum concurſum ſyllabarum trium τες τοῖς τῆς, ab eadem conſona incipientium, (qualia Noſter tamen non refugit, cf. 1, 3, 6. i. 1, 6, 2. e.) alius librarius, ne series laboraret, affigeret augmentum in fronte verbi, ſed et illud καὶ ante τὸν Κομμ. Poſt haec alius addiderit γὰρ, vel per liberam ſapientiam, vel ſyllabam τες, per compendium ſcriptam, ſic expediens. Iam P. verſatus eſt hic libere iterum, non ſolum omiſſo pron. τινὰ, ſed et proximo τὲ, tum mutato particip. ῥηξ. in finitum verbum, ob quam cauſam deinde (praeter τινὲς commutatum cum πολλοὶ) retinet καὶ ante τῶν παρ. pro mera copula per ſyn. *que*, ſed oſtendit praeterea voculam *item*, quaſi habuerit ſecundum καὶ cum Ms. Vi., denique tamen contra Mss. ſervat particip. θαρρ. per ſyn. phraſin, liberior rurſus in τῆς ἀδ. τ. βασ. Reſtat Bg., qui, ſervans lectionem

μεδον ἐτάραξαν. ἐκπλαγεὶς δὲ[o] ἐκεῖνος, τόν τε[p] ἐπικείμενον	8. perturbabant. Territus autum ille, periculumque impen-

o) In Ox. δὲ abest mendose. p) Ms. Ba. τὸν ἐπικ. κ. v. N.

vulg., tamen καὶ sumit pro *etiam* s. praeterea; unde debuit priora participp. εἰπ. et ῥηξ. cum Sb. accipere pro nominativis absolutis s. gen. consq., quod manifestum est hinc, quia illa participp. resolvit per particulam *cum*. Ego quidem, quoniam vulgata lectio facit sententiam eandem cum Mss., nec orta est ex illis Mss., sed horum potius e vulgata, servans eandem, perque nominativos participiorum illorum legitimos accipiens, suppleo ad haec participp. pronomen αὕτη; edidique post τινὲς comma, nullibi per edd. repertum, sumens itidem καὶ pro copula mera, ut sic nominativi αὕτη et τινὲς habeant sua quisque adiuncta participia, et tanquam subiecta logica cum suis adiunctis referantur ad v. ἐταρ., tanquam copulam dialecticam cum attributo, pro ἦσαν ταράσσοντες, in hanc rationem, Illa, talia quaedam locuta, scindensque sibi vestem, et praesentium quidam, freti sororis imperatoris dictis, Commodum *turbabant*; quo in v. ἐτ. Bg. e P. tempus retinet, sed Sch. severum *territarunt*, cf. v. θαῤῥ. cum abl. rei ap. Luc. 1, 856 l. 13. sed cum dat. pers. Poss. Synt. p. 120. i. 143. m. Abr. L. Arist. p. 2. e. cum Ind. Fab. Aes. et supra 1, 1, 2. ubi Bg. vertit praes., ut hic aor.

ἐκπλαγεὶς) Hic est iterum illa in Exc. ad §. 4. i. monstrata repetitio verborum syn. in vicinia, cum pro particip. ἐκπλ. suffecisset alii scriptori fortasse tantum particula quaedam, ut οὖν, δὲ, rel., quod verbum, absolute positum, adiuverim hic suppleto dat. s. abl. pron. τούτοις, non id tenente Stp. Th. per Lat. Bg. simpl. cum L. Ern., sed modo per compos., nec tamen per P. *expavefactus*, quod ap. G. Th. sine Gr., sed affine „*expaveo*, — expavesco, — terreri, (per simpl. sic etiam explicatum, et cum Gr. al., ut et Bg., et praeterea) *territus*, φοβηθεὶς, — territus *animi*, pro animo conturbatus" ex quo ipso apparet nostrum syn. cum pr. §. ἐταρ., etiam adeo cum mox sq. φοβηθεὶς, sic tamen, ut pr. ἐκπλ. universe ponatur, pro concuti animo et terrore affici subita que tristitia, sed φοβ. finite, ac pro affici timore et tristitia cum cogitatione, qua sine plerumque est τὸ ἐκπλήττεσθαι et terror, saltem ab initio; ad Gr. praep. vicinius accedente cum illo P. etiam *exterritus* ap. G. Th. cum ἐκπεφοβημένος, nobis *erschrecken*, i. q. simpl, sed „*consterno*, ἐκπλήττω, terrere, (ut Stp. Th. „ἐκπλαγεῖσα, *consternata*" tam) *percello*, πλήττω, (quod in Gr. nostro adhibent quoque Stp L. Ern. et N. T., ubi et *obstupescere* et *obstupefieri*, cf. Abr. ad Aesch. 1, 193. e. it. *stupere* Loesn. p. 113. e.) *obstupeo* s. *obstupesco*, ἐκπλήσσομαι, i. q. stupere incipio, — *obstupefacio*, ἐκπλήττω, animo consternare, (sed Niz. per simpl. stupeo et stupesco, et cum Gr. syn. *perterreo*, καταπλήττω, valde terrere (aut simpl.) *perterritus*, καταπλαγεὶς" cf. de nostro v. Thom. M. p. 286. cum Hes. 1, 1148. m. sq.

τόν τε ἐπικειμ.) Ms. τὲ omissum, ut alias, hic procedat, facta apodosi huius per participia periodi statim a τὸν ἐπικ., non demum post φοβ., hocque toto membro pro causa praemisso, ut protasis modo sit ἐκπλ. — ἐκεῖνος, sed apodosis vera μεταπ. τὸν Κλ., φοβ. τον ἐπικ., quomodo et P. habuerit „is *expavefactus*, cum iam non *ut* impendens, *sed* ut *praesens* periculum *formidaret*, acciri *ad* se *Cleandrum* propere *iubet*" ubi et δὲ

κίνδυνον οὐ μέλλοντα, ἀλλὰ q) παρόντα ἤδη φοβηθεὶς, μετα- dens, non ut futurum, ſed ut praeſens iam formidans, ar-

q) ἀλλ' ἢ A. B. et Pat., v. N.

omiſſum videas, ſervante Bg., praeter τὲ, etiam participium ἐπικ., quod, a Noſtro adiectum per redundantiam, retinet tamen etiam Sch. „imminens *peric.*, κινδ. impendens, *non* ut *futurum*, ſed *ut* praeſens *formidans*" ubi Bg. adv. ἤδη, rectoque loco, conſervat, ſecus ac P., et hinc Stp. Th. 2, 166. E. m. „ἐπικ. pro imminere metaphorice, Herodi. l. 1. τόν τε — μέλλοντα ἀλλ' ἢ παρ. ἤ. φ., *iam* impendens *et* incumbens *cervici* ſuae *periculum*, ſ. ἐπαιωρούμενον, ut alibi dicit" 1, 9, 10., qui locus, εἰ μὴ φυλάξῃ κίνδυνον, οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, non ſatis accurate comparatur, cum ibi ſint duo tantum membra, et κινδ. ſimpliciter cum duobus adiunctis, quorum pr. οὐκ ἐπαιωρ. reſpondet noſtro hic οὐ μελλ., quanquam et ibi praecedit ἐπίκειται γάρ σου τοῖς αὐχέσι τὸ τοῦ Περεννίου ξίφος, quo e loco, ut et alio 8, 6, 10., poſſis ſane cum Stp. hic ſupplere τοῖς αὐτοῦ ſ. αὑτοῦ αὐχέσι, ſed et brevius pron. αὐτῷ ſ. αὑτῷ, ſ. ἐκείνῳ, e pr. ἐκεῖνος, cf. 7, 5, 13., ubi §. 11. aliquid ſimile noſtro, δύο κινδύνων προκειμένων, τοῦ μὲν παρόντος, τοῦ δὲ μέλλοντος, melius hic etiam verſante Vern. vet., pro quo tamen malim *da* er *die* über *ihm* ſchwebende *Gefahr* nicht *als* entfernt, *ſondern* als *ſchon* gegenwärtig *fürchtete*, aſſumendo ſane ὡς, cf. Zoſ. 1, 30, 1. et Stp. Th. 2, 208. C. „Plut. κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, imperatoris *capiti* imminere *periculum*" libere verſo adiuncto ἐκ κεφ., nec alibi explicato, pro *ſupra caput* ſ. *in capite*, quo de ἐκ pro ἐν cf. Z. ad Vig. p. 583. m. et Ind. Cyr. Xen. v. a. e. Nr. 4. it. Cic. Cat. 2, 5. *poenas* aut *inſtare* iam *plane*, aut *certe* iam *appropinquare*. Sed in ἀλλὰ mirum eſt conſentire Mss., tacentibus Excp., quod vereor, ne Stp. induxerit, non ſatis attentus tum inter prela, cum et ſupra in Th. dederit exquiſitius ἀλλ' ἢ, ab editoribus rel. ante ſe monſtratum, ad quod valde inclino pro ſimpl. adverſ. *ſed*, cf. §. 2. e., quam vim cum nollet agnoſcere Hoog. in Op. p. 36. Nr. 12., torquebat ſe in locis duobus Ariſt. Pac. v. 475. et N. T. Luc. 12, 51., ubi, pro ἀλλὰ ſumtum, facilem edit ſententiam, ubi et, ut hic, negativa praecedit, cf. L. Schw. p. 61. b. e. 641. b. m. Nr. 3. e. Fi. p. 471. i. Krb. 279. m., ut πλὴν ἀλλ' ἢ ſumſerim pro πλὴν ἀλλὰ, (quod alibi pro ſimpl. ἀλλὰ habemus,) v. Dev. p. 26. e. ex Ariſtot., quanquam in illo loco ad alteram notionem pro *niſi* inclinat Vig. p. 460. m. Nr. 9. e., cf. Z. ib. p. 462. a. i., ſed Stp. Th. 4, 74. D. m. „φοβοῦμαι, — *formido*, — cum acc. rei, τίνα κίνδυνον φοβηθεὶς Iſocr." qui caſus clare clamat contra Sch., qui noſtrum locum tenebat ſub „paſſ." cum et alia paſſ. ponantur pro med., cf. lib. de V. med. Heſ. 2, 952. i. e. Suid. 3, 104. e. 621. e., non vere negante Stp. uſum huius med. ac notionis ap. poëtas, cf. Soph. Ai. v. 227. 253. πεφόβημαι, *metuo*, cum Schol. εὐλαβοῦμαι, bene perf. per praeſ., ut h. l. aor. Bg., qui in Lat. e P., ap. G. Th. cum Grr. al., ſed cum noſtro in „*timeo*, — malum expectare cum perturbatione animi" ſed, cum diſerte additur quid tale, ut h. l. periculum, cogitare, ſibi fingere, putare, (quo Vern. vet. reſpicit,) cum animi motu ac ſenſu triſti nec iucundo tamen ſimul, cf. Exc. ad 1, 3, 11. e.

πέμπεται τὸν Κλέανδρον, οὐδὲν μέντοι [r] εἰδότα τῶν ἀπηγγελ-

ceſſit Cleandrum nihil quidem ſcientem, quid renuncia-

r) Ms. Vi. μέν τι εἰδ., ſed μέν τοι diviſum in edd. A. al. v. N.

μεταπέμπεται) Recte Bg. deſerit in hoc v. P. ap. G. Th. „μεταπέμπω, facere (ſ. iubere,) ut quis veniat, ſ. vocare, (it. iubere, quem vocandum eſſe, et 429, 41.) ad adhortationes et preces refertur in illo Cic.“ unde recte Ind. Xen. Hell. Mor. „μεταπέμπεσθαι, hortari, ut veniat“ quia univerſe dr. utrumque v., Lat. et Gr., et pro facere, ut quis veniat, vel pro imperio ſevero, vel leni ratione, hortatu ac precibus; tenente Stp. Th. 3, 205. C. e. Lat. Bg. et notionem med., ſed nihil e Noſtro, nec e Thuc., ubi v. Ind., nec e Dem., cuius Ind. add. 284, 25. 299, 26. 895, 12., cf. Bud. C. Xen. Mem S. et Bach., Fiſch. Pal. et Luc. cum L. N. T. et Ern., ubi videtur curari vis med., ſicut per *vocare* ad *ſe* ſ. *arceſſere* ad *ſe* in Ind. Xen. Cyr. Z. et Ael. V. h. cum Vs. ad 9, 25. p. 615., ſed ad Luc. 1, 384. l. 21. ἐπειδὴ μετεπέμπετο, ubi *me* domum *arceſſebat*, quod tamen diſerte additur ab Ael. V. h. 11, 17. p. 743. e. οἴκαδε μεταπέμψασθαι τὴν ἄνθρωπον, *ſi* tantum *eam* in *ſuam* domum *arceſſeret*, pro quo procedit *domum* ad *ſe*, cf. G. Th. in ſubſt. 258, 95. ſqq., lib. de V. med. Fi. p. 23. m. 519. e. W. p. 23. e. 263. m. cum N., Suid. 2, 540. e. (ad cuius particip. cf. Stp. l. l. Ind. Xen. Hell. Mor. cum Dion. H. S. T. 1.) Heſ. 2, 585 i. Schol. Eur. Hec. v. 504. ad poëticum πέμψαντες — μέτα, it. Cod. D'Orv. ad Ariſt. Plut. Hemſt. p. 200. b. e. Abr. Dil. Th. et de act. eiusdem L. Ariſt. p. 153. m., ad Thom. M. p. 615. Moer. p. 256. Bg. ad Alc. 1, 28. p. 114., ſed de praep. in hoc v. Z. ad Vig. p. 620. b. m., valente hic i. q. πρὸς ſ. εἰς, quanquam redundare eam putat Kuſt. de V. med. l. l., ſimile quid habentibus noſtris in *nach* einem *ſchicken*, quod ſit i. q. Lat. *ad*, tacitque, ut credam, etiam in hoc v. med. a praep. in v. pendere acc. adiunctum, pro πεμπ. μετὰ λ., (ut ante in act. ap. Eur.) quod h. l. ſiat in cubiculum imperatoris interius e diaeta ſ. domo vicina, cf. §. 2. et cap. pr. §. 12.

οὐδὲν μέντοι) Forte οὐδὲν μέν πω εἰδ. *Reisk.* Quod ſane refert P. „*nihil* dum *certi* ſcientem, *ſed tamen*“ qui tamen et libere egerit, ut in μὲν oppreſſo; nihil me ſciente de confuſis τοὶ et τὼ, (quanquam litterae non abhorrent multum a ſe,) ſed de τοὶ ac τὶ, cf. Valck. Eur. Phoen. p. 166. b. m. Ind. Luc. V. L., Fi. Plat. Apol. p. 83. a. e. Soph. p. 18. a. e., unde Ms. ducat ad οὐδέν τι, Noſtro familiare, qui et ſaepe pron. τὶς longius a ſuo gen. removet, ut hic ſit οὐδὲν μέν τι εἰδ. τῶν ἀπ., quo quis forſan exiſtimet quoque Bg. tendere, cum reſolverit particip. τῶν ἀπ. non per pron. relat., ſed per interrog., v. c. ut 1, 12, 12. m. ἀγγέλλεσθαί τι τῶν πραττομένων, *nunciari*, quid *ageretur*, ſed ut tamen Bg. idem, cum et taceant Mss. rel., nobiſcum manere potuerit in vulg., ſaltem μέντοι ſumens pro ſimpl. μὲν, ut Ind. Xen. Cyr. Mor. „μ. pro μὲν, ſequente δὲ 2, 4, 2.“ ubi ed. Th. V. 1. p. 127. *et* — *et*, ut Hoog. Op. p. 683. e revera *tum* — *tum*, ſervata ſimul notione in τοὶ affirmandi, tacente Z. ad Vig. p. 523. a. m. Nr. 1., it. in Ind., at cenſente in N. ad Xen. locum „μέντοι) Ms. ſimpl. μὲν, non male“ cum mera ſit gloſſa, ut alibi, v. Fi. Plat. Phaed. p. 154. b. m. 156. a. N. 4. 227. b. m. N. 6., quam vim pro ſimpl. μὲν adiuvet analogia particularum aliarum, e duabus vocibus compoſitarum, e quibus alterutra modo cogitatur ac redditur; quod ipſum

μένων, οἰόμενον δέ. ἐλθόντα 9. tum ſit, ſed ſuſpicantem:

in noſtra facit Z per Indd., ut Bach. „μ. pro δὲ, praeced. μὲν" it. in Mem. S., cui add. 2, 8, 1. et 4, 7, 4., quo in poſtr. loco καὶ ταύτης μέντοι tueri aut pro μὲν, aut i. q. mox καὶ ταῦτα δὲ λ., ut pro adverſativa valeat mera, quia τοὶ ita capitur, ut etiam μὲν, pro μὴν acceptum, Lat. *ſed* l. *tamen*; quo reſpexerit Sch., in μὲν noſtrum locum ſine Vs. ſubiiciens illi 1, 8, 8., dum noſtram particulam non explicat pro ſimpl. μὲν L. Ern. in hac v. e., nec huc ſpectat Stp. Th., ſed poſt Lat. privas advert., *ſed*, verum, *tamen*, rel., modo 2, 1621. G. in Ariſt. Nub. v. 786. alios reddere *quidem*, ſe malle *nimirum*, ubi Vs. ed. Kuſt. negligit, tacentibus ib. N. et Schol., it. Vig. p. 522. ſq. et Hoog. Op., ſed L. N. T. Schw. p. 891. b. m. „μ. 2) *quidem* cum ἀλλὰ Io. 12, 42. l. cum δὲ Iac. 2, 8." in quibus diſcrepant L. Fi. p. 718. i. Kib. p. 387. e. cum Hoog. Op. p. 689. m. Nr. 1. e., ut de Iac. quidem loco decernam nihil, ſed de Io., cuius ὅμως μέντοι copulatum non aliter occurrit ap. alios, quam pro adverſ., vel ſimpl., vel dupl. Lat., cf. 1, 8, 8., ut poſſum addere μέντ' et ἀλλὰ relata ap. Plat. Phaed. p. 195. m., ubi tamen μέντοι ſignificare poſſit aeque *ſane*, ac *quidem*; ut noſtro loco, pro δὲ acceptum, cum ſq. alio δὲ conſiſtet e vetuſta copulandarum enunciationum ratione, nobis *der* aber *nichts wuſste*, doch *vermuthete*; quod Noſtri δὲ poſitum hic in clauſula ac fine ſententiae enunciationisque, ubi Lat. ſyn. *tamen* ſolenne, etiam noſtratium *doch* et *dennoch*, orationis reliquae rectione ac ſerie ferente, cf. Stp. Th. 2, 1615. C. i. μὲν et δὲ ita relatum, ſed 1, 913. C. m. modo δὲ ſic finiens ſine praeced. μὲν, tamen etiam cum neg. μὴ — δὲ, ubi in comparato Cic. *non* meum *monimentum*, — *monimentum* vero *Senatus*, praeter adverſ. in medium coniectam, ut a Bg. e P., deeſt relativa prima *quidem*, ut Gr. μὲν ap. Hoog. Op. p. 245. Nr. 5. e., quanquam et ibi in utroque membro peculiare verbum eſt, (quo uno abſente, formulae genus oritur aliud, cf. infra 8, 6, 2.) ut h. l. μ. et δὲ ſuum quodque verbum habet, cf. Dem. 111, 25. 288, 8. 885, i. Vig. p. 518. Nr. 7. M. Obſ. A. Nov. T. 3. p. 18. e. „ſaepius ita Herodi." unde tamen neſciebam amplius, an exempla ſubiicerentur, qualia in Lat. *vero* ſic claudente non tenet Hor. Turſ. et G. Th., qui tale quid profert in v. *autem* et *tamen*, at non praecedente *quidem*, cf. Hor. Turſ. p. 901. e. 1033. Nr. 4. et Cort. ad Sall. Cat. 61, 3. cum Ind. et ad Cic. ep. 12, 23. 6. In rel. P. deſerit Sch. etiam in „ἀπ. *nunciatorum*, — οἰομ. — opp. εἰδ., certo *ſcientem*" quam ſecundariam notionem, partim e P., recte Bg. negligit, ſervans contra ex eodem Lat. ad ἀπ., quae vertiſſem, *nihil* — eorum, *quae* renunciata *eſſent*, intelligens cum Sch. et Stp. Th., e Noſtro plane tacente „ἀπ. pro ἀγγέλλω, ut Lat. *annuncio* et *renuncio*, pro nuncio" quorum Bg. non adhibet L. Ern., ſed alii tamen, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., (qui Z. ad Vig. p. 565. a. e. ſilet,) Fi. The. Aeſch. et ad Well. p. 351. m. „ἀπὸ — in compoſ. — Lat. *re*" Harl. ad Dem. p. Cor. p. 178. cum Tayl., ſed Ind. Dem. add. 11, 19. 29, 20., Polb. Ern. Suid. 1, 262. m. L. N. T., ap. G. Th. cum Gr. n. „referre, quid actum ſit" quod rurſus Lat. pro narrare v. ib. 112, 66. 70. p. ſq. l. 12., ſupplendo non tantum pron. perſ. αὐτῷ, τῷ Κομμόδῳ, e remoto pr. ἐκεῖνος, ſed et ὑπ' ἄλλων l. ὑπό τινῶν, a Fadilla et domeſticis, cf. §. pr., ſed ad alterum v. Stp. Th. 2, 1259. A. m. „interdum οἴω — commodius redditur *ſuſpicor*, (ut Bg., partim e P. at D. m.) Herodi. l. 1. οὐδὲν μέν τοι εἰδ. — δὲ, nihil *iam*

δ' [s] αὐτὸν συλληφθῆναι κελεύει [t], τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, δόρατί τε [u] ἐπιμήκει	cumque venisset, comprehendi eum imperat, et caput eius amputatum, hastaque oblonga

s) Mss. Ba. et Vi. ἐλθόντα οὖν αὐτ. v. N. t) Hic pro Stp. rel. puncto, fuit in Ox. 2. colon, sed in B. 1. et Ed. comma, rectius in rectione eadem. u) Ms. Ba. δόρατι ἐπιμ. v. N.

certi *scientem*, sed *aliquid* tamen *opinantem* imperatori *renunciatum*, s. *suspectantem*, ut P. vertit" cum alia lect. s. scriptura, quam in ed., in μέντοι, etiam liberiori eius Vs., sed, praeter δὲ recte ad sensum, partim e P., non modo suppleto pron. τὶ, quod affirmativum latet in pr. opposito neg. οὐδὲν, verum etiam converso οἴομ. per vulgare Lat, quod et procedit, et diserte a G. Th. per Bg. exponitur, quorsum etiam respiciebam supra per nostrum *vermuthen*, pro cogitare, in mente sibi fingere; post quem Nostri locum Stp. respicit ad Hom. 'Ιλ. ά, 561. (ubi et Cl. Vs. cum Bg.) et ad Hes. 2, 722. m. (ubi et οἴεαι, — ὑπολαμβάνεις, quod sine N. pertinet ad Hom. l. l., ut p. 736. i. ad ά, 558. Cl. Vs. iterum cum Bg.) it. ad 'Οδ. ί, 339. ἤ τι οἰσσάμενος, ubi Cl. Vs. iterum *sive* quid *suspicatus*, et in N. Var. L. ἤτοι, cf. 'Οδ. ά, 323., ad quod v. Hes. 2, 733. e. cum N.

ἐλθόντα δ' αὐτ.) Mss. οὖν pro δ' e glossa est, in textum e marg. recepta, ut alibi δὴ pro δὲ eadem notione, extruso vetere δ', quod Bg. e P. pro τὲ iterum cepit, reddente Sch. partim cum P. in „σ. *iubet* comprehendi *eum*" ut Bg., qui non ita severe mutat ordinem in pron., ob resolutum particip., sed recte vertit σ. per praef. ex adiuncto κελ., tenente G. Th. ad Bg. modo in subst. 755, 38. „caput — *amputatum* Sen. Agam. 902." cf. 1, 10, 15. e. 1, 9, 19. e., supplente Bg. e P. pron. αὐτοῦ ad τ. κεφ.

δόρατί τε) In hoc τὲ, a Ms. omisso, eadem, quae §. pr. i, res est, quoad seriem, sed ut hic excidere potuerit etiam ob pr. syllabam similem, tum per Bg. Lat. agnoscat etiam P., qui libere neglexit adi., non item Sch. „δ. conto *affigere* caput, ἐπ. longae *hastae*, ἐγκ., quum *praefixisset* caput *hastae*" dante Stp. Th. „ἐπ. *oblongus* s. sublongus, — P. ap. Herodi. reddit *praelongus*, it. *procerus*" sine loco, sed repetente L. Ern. omnia Lat., praeter secundum, me vero reperiente, praeter Nostri ἐπιμηκέστερον 1, 1, 6., de tempore, Bg. *longius*, tantum adhuc de mensura corporea ap. Geop. σῖτον τὸν ἐπ. triticum *oblongum*, et de spatio s. intervallo ap. Luc. 2, 910. i ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, *quis* longissime *progressus*, qui Gs. in Chr. Ind. etiam modo *longus* reddit, (e Schol. Thuc. 84, 97. unde simul hausit Suidas 3, 340. e., ubi Vs. *lignum — oblongum*, de scytala,) sed in Th. tenet sub Bg. ἐπιμηκὴς, hoc accentu, forte depravato, tum in pr. *ob* nihil in hanc partem, nisi huc referas, cum in compos. vult significare „interdum augmenta, ut *occallesco*, rel." sicut L. Ern. in praep. Gr. e. „in compos. notare — intensionem" sine exemplo, nihil tenente etiam Z. ad Vig. p. 609. b. m., ut non repugnem, si quis reddat praep. hic per Lat. adv. *valde*, quo redit illa Lat. pr. *prae*, aut redundare iterum putet, nihil etiam habente Stp. Th., quam „κατατήγνυμι, *defigo*, depango *in*, unde particip." quod hic habemus, sed L. Bas. „figo, configo, praefigo, unde ὁ ἐγκαταπήξας, qui *infixit*" quod unum

ἐγκαταπήξας, ἐκπέμπει τερπνὸν καὶ ποθεινὸν τῷ δήμῳ θέαμα. ἔστη γὰρ οὕτω τὸ 10. Sedatum enim hoc pacto praefixum, mittit iucundum et optatum populo ſpectaculum.

Lat. tenet L. Ern., etiam Vs. Cl. ap. Hom. 'Oδ. λ', 97. ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξ', *gladium* vaginae *infixit*, qui unus locus, cum eadem rectione et dat., pendente e praep., mihi repertus, facit prope, ut referam hoc v. in Noſtri poëticis, ap. G. Th. in Bg. „προσπηγνύω, ante figere, — *arma* praefigere *puppibus*, Virg. — *capita* in *haſtis*, idem."

ἐκπέμπει) Inter artes placandae multitudinis irritatae, atrocium rerum miniſtros auctoresque obiicere indignantium irae, ac odiis ipſorum inviſa capita condonare. *Piacula* irae *dedere* Livio eſt 6, 21. ſicut alibi 4, 12. *L. Minutius* irae *populi* frumentarios *obiicit*. Frequentius interim tyrannicis flagitiis expiandis accommodatur id conſilium; ſicut alias oſtendimus. *Boecl.*

Additum hic iterum P. adv., reliquamque libertatem eiusdem deſerit Bg., cuius Lat. ſimpl. in v. adhibet aliunde etiam Stp. Th. 3, 204. D. e., ut ποθ. cum dat. perſ. ib. p. 422. B. tantum e Noſtro hinc ſine Vs., cf. Ariſt. Ran. v. 84. et ſupra 1, 7, 3. e.; ſevere nihil ſupplente Bg., nec ad v. ἐκπ pron. αὐτὴν, e pr. τὴν κεφαλ., nec ὡς, pro tanquam, ad θ.

ἔστη) Series hic et cauſa adhibitae particulae γὰρ eſt in §. pr. e. brevitate quadam per epitheta cum ſubſt., cum proprie ibi dicendum fuerit, emittit caput id populo, et id fuit ei ſpectaculum iucundum et optatum, adeo, ut placaret animum iramque; eodem redeunte, ſi quis ellipſin totius enunciationis ad γὰρ ſumat, (v. c. *eamque* rem populo gratam fuiſſe, eventus docuit. *Nam* rel., vel *in quo* bene fecit ac prudenter, ſ. quod eius factum ſalutare fuit. *Nam* rel., cf. Ern. ad Xen. Mem. S. 2, 6, 15., Bach. Ind. in N., Z. Cyr. et ad Vig. p. 447. a. N. 41. 481. a. e.) eodemque, ſi γὰρ accipiatur pro οὖν, quo de v. 1, 5, 17. i., propter difficultatem hanc aliquam omittentibus particulam γὰρ P. cum Vern., non item Bg., cuius Lat., ut et ſyn. *nam*, habet eosdem uſus, cf. Hoog. ad Vig. p. 480. b. e. it. in Op. p. 187. e. ſq. 196. m. G. Th. et Hor. Turſ. p. 257. Nr. 3. 533. i., per τὸ δειν. reſpiciente Noſtro ad §. 1. πολ. ἐμφυλ., unde hic mox ſq. πολεμ., ſed v. ἔστη cum P., ut Bg., reddente etiam partim Stp. Th. 1, 1733. A. e. „ἵσταμαι redditur aliquo compoſito a *ſiſto*, — *conſiſto*, i. e. quieſco, — Herodi. ἔ. — δειν., ita *conſtitit*, quievit, ſedatum fuit" ſ. *ſubſtitit*, quod Lat. in v. ἵστημι adhibet L. N. T. Krb. p. 304. m. Nr. 2., in notione quidem phyſica, de perſ. ac re, ut ſanguine Luc. 8, 44., ubi Loesn. p. 113. m. quaedam etiam in tropica collegit, cf. G. Th. 616, 6. „ingenium *que* meis *ſubſtitit* omne *malis*, i. repreſſum eſt, — ſubſiſtunt *opes* Romanorum *apud* eas *gentes*, i. non ultra progrediuntur" ut equidem ſubſiſto in aliquo ſimpl. Lat., in iſto *ſtitit*, cf. 1, 11, 10. e. (quanquam G. Th. non id tempus profert in v. *ſiſtere* tropice de re,) et adeo in *ſtetit*, cf. ib. 560, 26. „*ſtare* dr. homo ſ. res, cuius progreſſiones impediuntur, — *nondum* ruentis *Ilii* fatum *ſtetit*, (p. ſq. l. 51.) praelia *ſtant* mihi *cum* domina *mea*, i. non exercemus praelia" *amplius*, ut h. l. tumultus, bellum, praelium *ſtetit*, i. deſiit, non amplius progreſſum eſt exercitumque, non amplius duravit ſ. fuit; univerſe hoc ponente hic Noſtro ac per tropum, ſed mox finite proprieque ac per copiam explicante, noſtris autem tenentibus modo ſuum *ſtehen* phyſice,

δεινὸν, καὶ ἑκάτεροι πολεμοῦντες [x] ἐπαύσαντο, οἱ μὲν στρατιῶται, ἀνῃρημένον ἰδόντες, ὑπὲρ οὗ ἐμάχοντο, δέει [y] τῆς	malum fuit, et utrinque dimicare desierunt: milites quidem, quod occisum viderent, pro quo pugnabant, formi-

x) Hic comma A. Stp. rel. et Ms. Bg. sustulimus, ut mox post ἐπαυσ. et ἐμαχ., pro Stp. rel. colo, it. puncto al., delegimus modo commata quarundam edd. y) Ms. Ba. δέει τὲ τῆς — ὀργῆς, sed Ms. Ve. ac Vi. δέει τε τῆς λ., et post ὀργ. colon in Stp. etc., v. N.

ut de horologio, sed tropice etiam *stille stehen*, et syn. *gestillet werden* s. *sich stillen*, ad quae Bg. respexerit in suo, ap. G. Th. „*sedo*, παύω, — desinere facere aliquid, — *bellum* intestinum *ac* domesticum — *sedetur*" sine explic. In sq. ἑκατ. Bg. e P. libere mutat adi. in adv., ut Sch. in formulam aliam „utraque *pars*" variante Nostro cum §. 6. ἑκατ. τοῦ πληθ., e quo loco et §. 5. οἱ στρατ. hic sunt angusto iterum sensu equites imperatorii, aut e §. 4. simul cohortes urbanae, cf. 1, 12, 13. et sine Ind. ap. Dem. simile 72, 25. ἐπαύσασθε πολεμοῦντες, qua in formula v. π. cum particip. (cf. 1, 6, 4.) non memini Intp. et editores interiicere comma, quod nec procedit in Lat., ubi particip. resolvitur in inf., sicut post ἐπαυσ. aeque bona distinctio minima in rectione adhuc eadem; deserente P. seriem Nostri, adiuncta particula causali, per quam syn. deinde Bg. resolvit particip. ἰδ. etiam, severe omittens pron. demonstrat. ἐκεῖνον, ante relat. οὗ, ad ἀνῃρ., quod G. Th. quoque fert in Lat. Bg., sed hoc Stp. Th. tantum in act. 1, 157. B., non item 189. F. m. in pass., quod notione nostra profertur modo semel e Phil., cf. 1, 12, 15. e.

ὑπὲρ) In hac praep. Sch. cum Bg., deserto P. Lat. ad ἐμ., quod aliunde tenet Stp. Th., etiam cum nostra praep. 2, 815. C. de pers. sine auctore, sed de re sine Ind. Xen. Cyr., ubi v. Z. in praep., cf. Poss. Call. p. 183. i., etiam hoc medio valente pro act., nec me capiente decreta super eo in lib. de V. med. Fi. p. 51. s. 40. sq. p. 329. e. W. p. 69., nec statuente discrimen inter μαχ. et πολεμεῖν, quocum hic variatur, cum et simili notione dicatur πολ. ὑπ. τινὸς, cf. Stp. 3, 461. D. m. et Poss. Call. p. 181. m., quae utr. verba habent eandem syn. pr. περὶ, tenente Stp. ib. p. 1742. E. e. sqq. „ὑπὲρ σοῦ posse reddi interdum non solum *pro te*, s. nomine tuo, sed etiam tua causa s. in gratiam tuam, — pro causa tua, s. propter te" quae pertinent modo ad ὑπ. cum gen. pers., ubi pugnatur pro aliquo ad eum tuendum ac defendendum, ut servet aut vitam, aut dignitatem, aut reliqua bona et iura; ut hic pugnarunt maxime de vita Cleandri, cui populus insidiabatur, ad mortem et supplicium deposcens, cf. 1, 12, 11. e., cum contra in ὑπ. cum gen. rei pugnetur de re vel defendenda, retinenda conservandaque, vel consequenda.

δέει) Fort. *καὶ δέει. Steph.* Si hoc probamus: legendum erit etiam ἀνῃρημένον τ' ἰδόντες. *Reisk.* Rectius in Cod. exstat δέει τε τῆς λ. Nam cum excidisse τε ob sq. τῆς apparet, tum quoque sine hac particula male cohaeret oratio. *Stroth.*

Possit etiam tertia causa repeti e P. „iram *quoque* imperatoris *formidabant*" cuius vocula *quoque* iterum induxerit Stp. ad corrigendum, et sane prodat copulam aliquam, qua Lat. ille alibi τὲ reddit, v. 5, 4, 5. e., idem tamen liberior cum alias, tum in rel. huius §., ubi nec Bg. copu-

τοῦ βασιλέως ὀργῆς. συνίεσαν[z] *γὰρ, ἐξηπατῆσθαι, καὶ*

dantes imperatoris iram. (Intelligebant enim se deceptos

z) In Ms. Ba. desunt signa ( ) a *συνίεσαν — τετολμηκέναι*, et pro *συνίεσαν* est *συνήεσαν*. *Mart.* Parenthesis signa absunt modo in A. cum B. 1., ut post *γὰρ* comma est nostrum, v. N.

Iam agnoscit, membrum hoc ablativi cum gen. mutans in syn. formulam e particip. affinis verbi, (fere cum P. et ut §. 3. m. *τῶν πραττ. ἀγνοίᾳ* per adi., par participio,) in cuius Ms. non repertum comma restituimus iam post *pugnabant*, cum membrum *δέει — ὀργ.* pertineat ad superius v. *ἐπαυσ.*, huc demum a Nostro locatum de industria, ob sq. enunciationem, quae causam continet huius membri, praemisso altero *ἰδοντ. ἀν. λ.* membro simpliciter, quod resolvetur vel in notione temporis per particulam *postquam*, vel etiam per causalem, quo postr. sensu concurrent bina membra e notione causarum, sine copula quadam consistentia per asyndeton populare, sed ut malim *ἰδ.* sumere in temporis et ordinis notione; unde non opus est copula aliqua ad *δέει*, quod solet Noster per se ponere, sine alia causa, cf. §. 1. e. 1, 3, 13. e. 2, 5, 15. i. 2, 13, 8. (cf. Zos. 4, 41, 2. m. *δ. τῆς βασιλέως ὀργῆς*, *metu* irae *principis*, hic cum altero etiam articulo sine discrimine, nesciente Stp. Th. *ὀργ.* cum gen., cf. L. N. T. cum Ind. Dem. et Luc.) quanquam alibi duas profert causas etiam duplici ratione ac membro, per participium et per abl. subst., cf. 3, 2, 10. m. *πόθῳ —*, *μένοντες λ.* Sed et Mss. alias *τὲ* intrudunt, maxime in participiis pluribus, quorum loco habuerit Glossator id membrum cum Bg.

συνίεσαν) Ms. *συνήεσαν*, per se pravum, deducat ad *συνίεισαν*, cum forma utraque *εσαν* et *εισαν* etiam alibi variet, ac Suidas habeat haec 3, 475. m. *συνίεισαν, ἐγίνωσκον, λ.* cognoscebant, *intelligebant*, non coll. ad Hes. 2, 1308. e. p. sq. i., sicut ab *ᾔεσαν* et *ᾖσαν* analogiam quoque habeant *συνῄεσαν* s. *συνῇσαν*, quod postr. proxime ad litteras lectionis vulg. accedit, ut contracta haec forma etiam infra occurrit, sed *συνήεσαν* cum Iota, isti Ms. ignoto, ap. Suid. l. l. p. 404. m. explicatum *συνῆλθον*, *convenerunt*, ab h. l. alienum est, nihil tale tenente Stp. Th., sed modo Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) et 1, 1672. E. quoad rectionem „cum inf. ap. Herodi.“ sine loco, qui nec novit tertiam impf. formam ap. Schrevel. et L. Ern. P. 2. p. 285. e. „*συνίουν*, *intelligebant*, — contr. pro *συνίεον*, a v. *συνιέω*“ quo de themate habet Stp. ib. G., ubi et quarta est forma poëtica „*ξύνιον*, tanquam a *ξυνίω*“ cf. Schrev. cum L. N. T., in primis Fi., ut Nostri formam reperi tantum ap Luc., quo de loco alibi, sed praeterea in L. Bas. „*συνίεσαν*, commercio usi sunt, *intellexerunt*, *ἐνόησαν*“ separatim et sine exemplo, et ap. Schrev. „*ξύνιον*, pro *ξυνίουν*, quod pro *ξυνίησαν*“ quae quinta forma, et ipsa pro Ms. illa ducens ad *συνίησαν*, non est mihi reperta. Sed parenthesis mihi non statuitur hic, tum quod *γὰρ* non semper est index istius, tum quia res pendere videtur a *μὲν* et *δὲ*, ad se relatis saepe sic, ut *μὲν* habeat sententiam absolutam et *τελείαν στιγμὴν*, contra *δὲ*, longe remotum, novam incipiat et sententiam et rectionem, cf. 1, 5, 11., ut h. l. cum pr. *ἐπαύσαντο*, *οἱ μὲν στρατιῶται*, plane non congruunt posteriora haec, *ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο*, *λ.* Ita, quae interponuntur a Nostro, *συνίεσαν — τετολμηκέναι*, cum non subsint illis *οἱ μὲν στρατιῶται*, sed sequentibus *ἰδόντες λ.* et *δέει λ.*, ab his non bene separantur, cum sint causa eorum, addita in narratione instructa.

τὰ δρασθέντα παρὰ γνώμην αὐτοῦ τετολμηκέναι. ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο, τιμωρίαν πα-	fuisse et facinora illa contra illius sententiam ausos.) Populus autem satiatus erat, post-

ἐξηπατῆσθαι) E Stp. Th. in hoc v. nihil mihi notatum fuit, sed, tacente Sb. Ind., P. sumit personas diversas, ut ἐξ. pertineat ad Commodum, (quo et refert Sch. „pass. *deceptum esse*") suppletis pron., tum nudo, tum alio cum praep., αὐτὸν, τὸν Κόμμοδον, ἐξηπ. ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Κλεάνδρου, sed reliqua pertineant ad milites, de quibus solis totam hanc enunciationem capiens Bg. cum Menm., praebet sententiam perspicuam, assumendo tantum ad inf. ἐξηπ. et sq. τετ. pronomine recipr. ἑαυτοὺς, cf. de v. ἐξαπ. act. cum notatione quadam Ind. Hesiod. et L. N. T. Schw. cum Fi., sed simpliciter Theogn. Fisch. Aesch. Xen. Cyr. Z., R. Or. V. 8. Din. Ael. V. h. Dion. Cas., et simul cum pass. Thuc. cum Abr. Dil., Diod. S., Luc. Fab. Aes. Hs. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., quo utr. edicit, esse i. q. simpl., sine Vs., sed de med. ap. Plut. de discr. ad. Ind. Krg. et Gs. Chr., sed de pass. tropice cum praep. Xen. Z. Bach., tum ap. Luc. 1, 757. l. 20. πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι, tentans, *decipine me sentiam*, exquisite in v. σ. cum nominativo participii pro acc. et inf., ad quam rationem Noster scripturus erat sic, ut non deciperet, συνίεσαν γὰρ ἐξηπατημένοι καὶ τὰ δρασθέντα — τετολμηκότες, cf. Hes. 1, 1275. i. 1293. i. Suid. 1, 772. m. ex Schol. Ar. ad Vesp. v. 1282., et sine Ind. ap. Dem. act. 105, 3. 6. 114, 1. 148, 15. 19., sed pass. 105, 13. 114, 3. 148, 26., de praep. nihil me reperiente ad Vig. p. 584., sed credente etiam, eam redundare, ac respondere illi Lat. *de* in Bg. v., ap. G. Th. cum Gr. n. et simul simpl. ἀπατάω, hic ut decepti sint, quibus falsa et mendacia erant dicta a Cleandro, iubere imperatorem Commodum, ut contra populum prodeant; ponente Nostro in sq. membro rem, nondum supra narratam simul 1, 12, 12., de more scriptorum, cum uno tantum loco referunt aliquid et infra demum rel., ne bis narrent idem; ubi Bg. e P. in γν., cf. totam Nostri formulam π. γν. e Thuc. ap. Abr. Dil. p. 572. e. cum Auct. p. 370. i. et Luc. 1, 60. l. 74. π. γν. *praeter* animi *sententiam*, et Ioseph. 1, 832. l. 13. π. γ. τὴν αὐτοῦ, iniussu *suo*, per exquisitiorem rationem in articulo post subst., sed per ordinem Nostri, quoad pron., quem mutat Bg. e P., sed alio sensu ap. Theogn. v. 543., liberius vertente iterum P. in rel. hic, ubi Sch. „ausos esse *facta*" sed clarius Bg., etiam per artic. pro pron., nihil tenente Stp. Th., nisi 1, 1048. A. m. „pass. δρᾶσθαι, fieri; unde δεδρασμένος" cf. in bonam partem Luc. 2, 281. l. 45. et Fab. Aes. Hs. 78, 2., sed 71, 4. in malam, ut hic, unde Sb. Ind. reddit *perpetrata*, variante Nostro pro pr. τὸ δεινὸν et pro mox sq. τὰ δεινὰ, ut in utroque τὰ δρ. τετολμ. per sq. τὰ δεινὰ δράσαντες, de Bg. ratione ut supplenda sint pron. haec, ad ἐξηπ. quidem gen. cum praep., ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Κλεάνδρου, sed ad τὰ δρ. vel simile ἐφ' ἑαυτῶν, vel modo illud dativi pers. αὐτοῖς, in pass. solennis, pro quibus Noster adhibuit modo unum pron. αὐτοῦ, relatum ad pr. τοῦ βασιλ.

ὁ δὲ δῆμος κεκορ.) In v. κεκ. Sch. cum Bg et P. simul, sed Stp. Th. 2, 108. D. „κορέννυσθαι dicimur etiam, quum nobis satis fit, s. quum cupiditas nostra acquiescit. Herodi. l. 1. ὁ δὲ δ. κ., τιμωρίας π. τοῦ δεινὰ δρ. εἰλ. (praeter alias lect., de quibus deinde, cum P. Vs., e quo et notionem iterum constituit partim, post) κορέννυμι s. κορέω, satio, saturo, exsatio"

ρὰ τοῦ τὰ δεινὰ [a] δράσαντος quam poenas ab auctore ma-

a) τοῦ δεινὰ δρασ. A. B. Par. 1. et Pat., v. N.

quae G. Th. „*exſatio*, κορέννυμι, i. q. ſatiare. Liv. *Pop.* Rom. *ne morte quidem* P. Scipionis *exſatiari*, — Sil. *corda* exſatiata *cruore*, — *exſaturo*, κορεννύω, κορέω, i. q. ſaturare, — exſaturare *animum* alicuius *ſupplicio*, — *ſatio*, κορέννυμι, — ut *ſaturare*, — explere et dare, quod ſatis ſit, — *cor*, cupiditatem, *iram*, odium, — *ſatiatus* — cruore *hoſtium*, — *ſatiato* Antonio, *poena finita*, Vell. — *ſaturo*, κορέω, explere, — *explevi animos* invidorum, *placavi* odia *improborum*, ſaturavi *etiam* perfidiam *proditorum*, — *ſi* ſanguine *illius* odium *ſaturaveritis*, (526, 36.) ut *me* unum *expleant*, i. mihi ſatis faciant, mea deſideria perficiant, (l. 54.) *animum* alicui *explere*, pro ſatisfacere" cf. l. 97., et Ind. Tac. *explere* ultione *ſe* et *ſanguine*, Amm. M., et Iuſt. „ſaturare *ſe* ſuppliciis *aliquorum*, — ſatiatus *caede* animus, *conquievit*" ut, tropo remoto, *aliquis* dicatur *ſatiari*, i. animus eius, cum non modo cupiditas univerſa opprimitur, nec amplius ſentitur, ſed etiam varia eius genera, grata et ingrata, ut h. l. maxime voluntas et deſiderium vindictae, ira et odium; atque adeo hic *populus* ſatiatus *erat*, dum nihil amplius deſiderabat, non amplius fovebat iram, odium et cupiditatem ultionis, dum erat contentus, ſedatus, placatus, (nobis *war* befriedigt *worden*,) ſed et ſatiatus erat bellandi ac tumultuandi cupiditate, dum non amplius volebat bellum tumultumque commovere, ſed quieſcere extra etiam, animo quieſcente, quia ſimul reſpicitur ad pr. ἑκάτεροι πολεμ. ἐπαύσαντο, cf. de v. Gr. ſenſu phyſico Ind. Luc. Ael. V. h. Orph. Phocyll. Ariſt. Kuſt., ſed tropico, de corpore, ut oculis, Orph., ore Abr. ad Aeſch. 1, 657. m. at 248. i. de manibus e Lycophr., cui ſimile Ind. Amm. Marc., de animo autem ap. Abr. l. l. poſtr., Luc. Hom., maxime Ἰλ. χ', 427. Ὀδ. κ', 499. ξ', 28. 46. ὑ, 59., it. cum gen. πολέμου Ariſt. Pac. v. 1283. et Hom. Ἰλ. ν', 635, tum pro abundare ſ. largiter donatum eſſe ſ. act. largiter donare cf. Stp. Th. ex Heſ. ἔργ. v. 33. Theogn. v. 229. L. N. T. Heſ. 2, 317. e., hic ut forte ſit quaedam Lat. in v. poſito abſolute ac de perſ. ipſa, ut ſupra ap. Vell., ubi et ſequitur formula e particip., ut hic, ad quae Stp. Th. nil habet, quam 2, 554. A. e. „λαμβ. alicubi potius redditur v. *ſumere*, ut Dem. λ. δίκην, ſum. *poenas*, (ſed 3, 1574. F.) dr. aliquis ab aliquo λ. τιμωρίαν" ſine Vs., at mox cum libera ex Antiph., qui locus non eſt in R. Or. Ind. V. 7., ſed e Lyc. V. 4. p. 186. l. 7. et V. 8., cf. Diod. S. 1, 391. l. 6. τιμωρίαν ὑπὲρ τὴν ἀξίαν λαβόντα παρὰ τοῦ λειφθέντος, *cum* aequo *maiorem* de *victo* (capto) poenam *ſumſiſſet*, Poſſ. Call. p. 434. e. it. intra ad §. 12. m. ἄνθρωπ. et λ. δίκην ap. Dem. ſine Ind. 19, 4. 79, ult. 147, 7. 162, 2. 26., ubi mox pro phraſi hac eſt v. privum τιμωρήσασθαι, 179, 26. ſed Suid. 2, 407. i. ſine exemplo λαβεῖν τιμωρίαν, ἐκδικηθῆναι, *ſumere* poenas, *ulciſci*, quo loco una cum Noſtri hoc utitur Abr. Dil. Th. p. 204. m. ſine Vs., cf. 3, 477. i., non coll. ad Heſ. 2, 1390. i. et Ind. Xen. Cyr. Z., ap. G. Th. in Bg. ſubſt. cum Gr. n. „capere *poenam* in *hoſtem*, h. e. hoſtem afficere ſupplicio, (i. q. in hoſte ſ. ab et de hoſte, cf. v. *cap.* 745, 49., ſed rurſus in v. *poen.* p. ſq. l. 84. cum v. Bg. et in hoc 648, 88. ſine explic., at l. 99.) ſupplicium *ſumere*, i. punire" et cum pr. *de aliquo* deinde, cf. v. *ſupplic.* 671, 39. et Ind. Liv. „de *captivis*, (quod attinet ad captivos, ſ. reſpectu captivorum, nobis *wegen*,) *ſuae* fortunae *a* quoque

εἰληφώς. προσανεῖλον δὲ καὶ 11. lorum ſumſerat. Truci-

ſumtum ſupplicium *eſt*" it. v. *ſum.* et *ſupplic.* Corn. N. Flor. Tac. Suet. Curt cum 4, 6, 29. e. Vell. Iul. Caeſ. b. G. 1, 31, 5., quae formulae capiuntur non eadem notione de iis, qui magiſtratus ſunt, ubi proprie intelliguntur, et pro punire, ſed de iis, qui non ſunt magiſtratus, ut hic de plebe, tantum pro flagitare et efficere, ut ab aliquo poena ſumatur, et ut aliquis ab alio puniatur; ut tamen plebs, quatenus auctor eſt poenae, per alium exigendae, dicatur ſimul aliquem puniviſſe; quo ſenſu fortaſſis et dici queat per formulam Lat. *accipere poenam*, quam G. Th. in ſubſt. 926, 66. non explicat, ſed in v. 51, 69. „accipe *poenas*, i. ſume poenas" atque adeo pro ſimpl. cape. Sed quod ſupra e Stp. Th. vidimus plur. τιμωρίας, (quem et Bg., ſecus ac P., libere iterum delegit,) in eo ſit maior venia lapſae memoriae, quam in altero ib. τοῦ δεινὰ ὀρχσ. ſine altero τὰ articulo, quem in ed. addiderit Stp. ſine monito ullo, deſertis edd. prioribus; ut tamen Mss. tacite faventes habeat, et in A. per operarum lapſum exciderit ob pr. τοῦ, Noſtro quidem uſurpante ſing. δεινὸν etiam ſine articulo, ſed plur. τὰ δ. cum articulo frequentius, unde, ſi A. e Mss. duxere lectionem, ipſe variarit Noſter, qui et hic, ut §. 6., τὰ δ. eodem ſenſu varians ponit plur. pro ſing. τὸ δειν. initio noſtrae §., negligente hic τὰ δ. P., unde Bg. τοῦ δρ. ſervat, pro *ab eo*, qui *iſta* mala *patraret*, ſumendo articulo τὰ, ut ante ad τὰ δραcϑ., et 1, 12, 11. i., nobis *Genugthuung* von *dem*, der *dieſes* Unheil *verurſachet*, erhalten *hatte*, ſeu *Strafe* — *genommen*, recte tamen vel ſic capiente Bg. v. δρᾶν ſenſu univerſo, ex adiuncto iam malo τὰ δ., cum *auctor* ſit, quicunque aliquid facit, cf. G. Th.

προσανεῖλον) Bg. iterum reddit praep. ſeparatim et per adv., ſed alio ordine, quam §. 6. i. et Stp. Th. „inſuper *occido*. Herodi. l. 1. πρ. — Κλ." ſine alia Vs. et auctoritate in hanc quidem notionem, nec mihi aliunde cognitam, verum aliam ex Ind. Dem., quam e Plut. affert Stp., cuius aliam adhuc e Thuc. ignorat Ind., tenente L. Ern. etiam P., quod Sch. retinet „*praeter* patrem, *etiam* filios *contrucidarunt*" pro ſimpl., (credo, ob illud *praeter*, ad πρὸς reſpiciens,) ut Niz. melius, quam G. Th., cf., in ſimpl. *trucido* etiam, Ind. Suet. Iul. C. Amm. M. et Liv., at in rem Lampr. in Comm. c. 7. p. 493. i. plebi *ad* poenam *donatus eſt*; cum *etiam* Apolauſtus, *alii* que *liberti* aulici *pariter* interemti *ſunt*; ad quae N. tacent, ut tamen inde fortaſſis ducas aliquid non modo ad Noſtri §. 4. e. οἱ οἰκέται, in plur. accipiendum proprie, ſed etiam ad §. noſtrae ſequentes πάντας, ὅσοι ... φίλοι λ, ut *aulici* liberti *interemti* ſint *pariter*, qui Cleandro faverent ac iuvarent eum in rebus ſuperioribus; nec ad ſq. δὲς λ. noſcente me aliquid, niſi quod ſequitur ap. Lamprid. *Cleander* inter *caetera* etiam *concubinas* eius *conſtupravit*, *de* quibus *filios* ſuſcepit, *qui* poſt *eius* interitum *cum* matribus *interemti ſunt*; ad quae Caſ. N. modo „de caede filiorum Cleandri parcius et Herodianus et Dio" e quo p. 1214. notaram adhuc, tantum unum ibi Cleandri filium memorari, et hoc cum Noſtro conciliare in N. Fabricium, ſed, qua ratione, non amplius tenebam, praebens modo hic adhuc quaedam Xiph. Sb. 330, 3., ad Noſtri priora et ſqq. profutura, ubi, re Commodo indicata per Marciam, pergit, καὶ ὁ Κόμμοδος οὕτως ἔδεισεν, — ὥστε αὐτίκα καὶ τὸν Κλέανδρον καὶ τὸ παιδίον αὐτοῦ — σφαγῆναι κελεῦσαι. καὶ τὸ μὲν παιδίον προσουδίσθη καὶ διεφθάρη, τὸ δὲ τοῦ Κλεάνδρου σῶμα παραλα-

τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου [b], (δύο δὲ ἦσαν ἄῤῥενες αὐτῷ,) πάντας τέ, ὅσους [c] ᾔδεσαν ἐκείνῳ φίλους, διεχρήσαντο [d], σύροντές τε τὰ σώματα, καὶ πα-

darunt autem inſuper et filios Cleandri, (duo autem erant,) omnesque, quos ſciebant ei amicos, interfecerunt: ac trahentes cadavera, omnique con-

b) In Ms. Ba. iterum () abſunt, verba tamen ut ſtent incluſa colis. *Mart.* Signa parentheſis deſunt modo in A. et B. c) Errore typographico in Bc. ed. (utr.) legitur dat. ὅσοις — φίλοις. *Stroth.* ut aliud vitium πάντες in Ms. Vi. d) Hic punctum erat in Stp. et al.

βόντες οἱ Ῥωμαῖοι ἔσυραν καὶ ᾐκίσαντο, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ πάσης τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ κοντοῦ περιήνεγκαν, καί τινας καὶ ἄλλους τῶν μέγα ἐπ' αὐτοῦ δυναμένων ἐφόνευσαν, ſed Angl. ap. Heyn Hiſt. 4, 1019. i. *ſeine* Gemahlinn, *ſeine* Kinder, *und* die *meiſten* ſeiner *Getreuen* wurden *zu gleicher Zeit umgebracht*, ihre *Körper*, nebſt *dem* ſeinigen, *auf das ſchimpflichſte gemiſshandelt*, durch *die* Straſsen *geſchleppt*, und *endlich in* das *öffentliche* Kloak *geworfen*, ad quae in N. modo „Herodi. 1, 12, 13. Lampr. 7. cf. 14. Dio l. l. 13. 14." qui Angli cum Xiph. etiam de Cleandri corpore memorant, a Commodo ſimul populo tradito, quod permittant ſequentia τὰ σώματα plura ap. Noſtrum, qui adeo iterum hic modo narrarit aliquid, ſupra vero nondum, ubi de capite ſolo §. 9., ut de re praecipua ad plebem ſedandam; quod adeo caput primo traditum ſit, deinde vero etiam corporis truncus; retinente Sch. e P. ſyn. ἦσ. „αὐτῷ, habebat" ſed liberius Bg. omittente non tantum cum P. pronomen, ſed de ſuo etiam ſubſt. ἀῤῥ., ab iſto ſervatum per formulam aliam, quod licuit reddi *mares*, ſi pr. παιδ. cum P. *liberos* vertebat, cf. 1, 2, 1. In ſq. neglexit P. v. ᾐδ., ubi Sch. ſine Vs. „εἰδέω ſ. εἴδημι, — plusq. Attic." ſed ad Luc. 3, 438. a. e. ὅσοι ᾔδεισαν, *quotquot* eorum *norant* „ap. Herodi. vero 1, 13, 11. ᾔδεσαν, quod nec improbare auſim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere poteſt, ſive plusq. dicas, ſ. ab antiquo aor. ᾔδεσα, qui certe formaret ᾔδεσαν, quem tamen in uſu eſſe non credo" tantum tenente Stp. Th. 1, 1111. F. „ᾔδειν in plusq. pro (impf., ut hic Bg.) *ſciebam*, ſ. noram, (quod tamen per ſe eſt plusq.) Apud Apoll. autem pro ᾔδεσαν, *ſciebant*, eſt ᾔδειν" formam utr., per ſe rectam, et in aliis v. ap. Noſtr. obviam, proferente Fiſch. ad Well. p. 257. m., et ex Iſocr. etiam noſtram, cf. Dem. ſine Ind. 126, 5. καὶ ταῦτ' ᾔδεσαν ἅπαντες, at Suid. 2, 44. e. ſine exemplo, ᾔδεσαν, ἔγνωσαν, *noverant*, et 80. i. ἦσαν, ᾔδεισαν, ἐγίνωσκον, noverant, *ſciebant*, non coll. ad Heſ. 1, 1603. i., tacente etiam Stp. de conſtructione cum dupl. acc., (ubi deſit inf. εἶναι, aut particip. ὄντας, pro inf.) ſed 4, 152. D. habente in φιλ. „in ſoluta oratione ſaepius ut ſubſt. ponitur, et quidem cum artic. ſ. absque illo. — Dr. etiam φίλος αὐτῷ et φ. αὐτοῦ" ſed ut cum gen. magis ſit pro ſubſt., quam cum dat., ſicut articulus abeſt ſemper, quum ὅσος ſ. ὃς adeſt, ut h. l., ubi P. opprimit v. διεχρ., ob pr. ſyn. προσαν., quod et per ſe ſufficiebat, non item Noſtro, copiam ſectanti, et nolenti copulare diverſos caſus φίλους, σύροντες λ.

σύροντες) De immanitate in cadavera ſaeviendi et praeſertim de more trahendi cadavera, multa congeſſit Barth. ad Stat. Th. 5, 234. p. 132. ſq.

σαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες[e], τέλος tumelia afficientes, poſtremo

e) Punctum hic in A. al.

ne ipſo hoc Herodiani loco praetermiſſo, cui adde alia infra 5, 8, 18. et 7, 7, 6. *Leisn.*

Alia cf. in noſtro Ind. in v. *συρ.*, ubi Stp. Th. 3, 1139. B. e. ſub Lat. Bg. ſine Vs. alia, et per aliam diſtinctionem, „Herodi. l. 1. *σ. τ. σωμ. κ. π. ὕ. ἐνυβρίσαντες τελ.* — *ἔρρ.* it. l. 5. — et l. 7. Itidem ap. Ael. Lampr. populus *continuis* acclamationibus *iubet* Commodi *cadaver* unco *trahi* et *in* cloacas *coniici*" quae non ſunt ap. Lampr., ſed omnia alia, et tantum formulae, ad rem pertinentes, c. 17. p. 521. ſqq. *corpus* unco *trahere*, it. ſimpl. *trahere*, ut Gr. hic, ſine caſu illo inſtrumenti, quocum v. et ap. Suet. aliquoties, ſed ſemel modo ap. G. Th. cum Gr. n. 831, 52., ut 57. ſimpl. „tractus *per* urbem *publice*, — de Vitellio" ex Eutr. 7, 12, 6., ubi Metaphr. utitur aliis Gr., ut nec hic de unco cogites neceſſario, ſed aliter, cf Ind. Luc. L. N. T. et Loesn. p. 196. m. cum Heſ. 2, 1318. i. *σύρων, ἕλκων,* ſine N., notionem tenente Stp. Th. ſaltem in ſubſt. *σωμ.* et Lat. Bg. e P., ſed 3, 1713. G. m. „aliquis *ὕβριν ὑβρίζειν* ſ. *ἐνυβρ.* dr. — Herodi. l. 1. *σύραντές τε τ. σ., κ. π. ὕ. ἐν*, *tracta* per *urbem* cadavera, *et* contumelioſiſſime *habita*, (e P.) *contumeliis* (omnibus) *affecta*, (cum alia lect. in *συρ.*, ut p. 1719. E. m.) l. 1. *σύραντές τε τ. σ., κ. π. ὕ. ἐνυβρ., τελ. — εἰς ὀχ* (ſic ſine artic.) *ἔρρ.*, *nulla non* contumelia *affecta*, ſ. ut P. vertit —" qui ſubſt. *ὕβρ.* et adi. *π.* mutarat in adv., et quidem in ſuperlat., ob notionem adi. *π.* pro ſummus ſ. omnis generis, quo et tendit Stp. *nulla non*, par idem ſevero Bg., a Sch. ſervato in „*ἐνυβρ.* quum *omni* contum. *affeciſſent*" quaerente Stp. in phraſi *ὕβριν ὑβρίζειν* emphaſin, ut Poſſ. Call. p. 475. e., qui tamen rectius nullam agnoſcit in Sync. p. 129. i., cf. Bud. C. 1452. i. Fi. ad Well. p. 325. e. L. Boſ. Ell. p. 3. m., ad Luc. 2, 241. N. 78. 667. a. 843. N. 26. 3, 191. N. 5. Tayl. Lyſ. R. Or. V. 6. p. 918. Hdb. ad Xen. p. 167. e., ut hic e pr. ſubſt. *σωμ.* ſuppleas pron. *αὐτοῖς*, qui dat. rei additur alibi ap. Noſtr., cf. Dion. Caſ. 173, 73. Luc. 2, 144. l 78., ſed cum dat. perſ. Ael. V. h. 9, 8. p. 581. m. *illudere*, 14, 49. i. libidinoſe *tractare*, Ariſt. Thesm. v. 726. *inſultare* et Diod. S. 2, 612. l. 20. cum *omni* contumeliae *genere* iis *inſultaret*, ſed abſolute quoque ap. Eur. Electr. v. 68., ut cum acc. perſ. et cum pr. *εἰς* Krb. ad N. T. p. 381 e cum Stp. l. l. G., hic ut *ὕβριν* intelligam de ictibus per contos, enſes, lapides, it. lutum iniectum, cum diſtinguantur *συρ.* et *λελωβ.*, quae alias et ipſa referuntur ad *ὕβριν*, ut ap. Heſ. 1, 1265 in *ἐνυβρίζων, ἐκπλήττων*, ſine N., videtur pertinere ad contumeliam in verbis, cf. p. 1376. m. et Suid. 3, 524. i., ſed Noſtri formulam partim ap. Plut. Hſ. 14, 14. *παντοίως πᾶσαν ὕβ. αὐτοῦ κατασκεδαννύντος*, *quum* nullo *non* genere *contumeliae* ipſum *afficeret*, immo *omnem contumeliam* in *ipſum* effundente *plane* ſ. *prorſus*, pendente caſu pron. *αὐτοῦ* e praep. in v., ac legendo *πάντως*, niſi, vulg. *παντοίως* pro eodem ſ. Lat. *omni modo* ſervato, *πᾶσ.* reddas *ſummam*, it. ap. Luc. 1, 619. l. 9. *π. ὕβριν ὑπερπεπαικότα*, *contumeliam* omnem *ſupergreſſa*, ſed *ὕβριν ὑβρίζειν* ſ. paſſ. *ὑβρίζεσθαι* ap. Dem. Ind., cui add. 614, 16., Ariſt. Kuſt. Eur. Herc F. v. 741. iniuriis *afficere*, Ael. V. h. 6, 1. p. 441. e. exercere *inſolentiam*, tum *ὕβρισμα ὑβρίζειν* Xen. Pol. Z. et Dion. H. S. T. 1. it. *ὑβρίζειν ὑβρισμοὺς* ad Thom. M. p. 864. a. i., ad quam analogiam Noſter hic egerit per v.

λελωβημένους [f] εἰς τοὺς ὀχε- mutilata in cloacas abiece-

f) Ms. Ve. λελωβημένα λ., v. N.

compoſ., ut ne ſit ſuſpicio, quaſi e pr. ιν ſyllaba repetita ſit εν corrupta, quae deinde in v. unum coaluerit.

τέλος) Sch. „interdum eſt adv.“ reddens cum Bg. e P., ut Sb. Ind. *tandem*, ſed Stp. Th. aliunde 3, 1370. D. m. „praepoſitionibus iunctum vocab. τ. redditur per adv. Nam εἰς τ. eſt *poſtremo*, — pro quo affertur et πρὸς τὸ τ. e Plat. Saepe vero et τ. dr. ſine adiectione praepoſitionis,) it. τ. δὲ, nec non τὸ δὲ τ. pro tandem, ſ. ad poſtremum, ſ. in ſumma, it. καὶ τ. Soph. τέλος θάνοιμι καὶ αὐτὸς, tandem, ſ. ad poſtr. ſ. ad extremum. At cum gen. πάντων e Plat., τ. δὲ τῶν πάντων, *ad* extremum *omnium*, poſt omnia“ in quibus primo eſt falſum illud, δὲ et καὶ ibi valere nihil, deinde adiiciendum erat, in altero, cum τελ. ponatur abſolute, ellipſin eſſe praep. priorum vel aliarum, ut κατὰ, v. ad Vig. p. 142. a. e.; ubi et καὶ vertitur, cf. Thuc. 1, 109. e., ſecus ac Ind. Fab. Acſ. Hſ., ubi eſt *etiam*, it. Luc. 1, 550. l. 77., ſed δὲ ap. Soph. Ai. v. 1038. Iohnſ. *tandemque*, melius quidem, quam Hoer. *tandem*, ubi Schol. „τελ.) κατὰ τὸ τ., ἐπιῤῥηματικῶς“ quatenus aſſumta praepoſitio cum ſubſt. facit adv., cf. L. Boſ. Ell. p. 483. e. 515. m. Ind. Xen. Mem. S. Ern., qui in Lex. Nr. 11) de ellipſi tacens, δὲ etiam opprimit, cf. Z. Xen. Cyr. et Bach. it. Luc. 1, 9. l. 93. et p. 148. l. 92., ſed cum ellipſi pr. εἰς L. N. T. Krb. p. 672. m. Nr. 1. e. it. Abr. Dil. Th. p. 527. per plena πρὸς τὸ τ. et πρ. τὰ τέλη, ſed nudum τελ. per Verſſ. liberas *tandem*, etc. it. ellipticam, *ad extremum* etc. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. et 1, 616. l. 4. 618. l. 70. 2, 237. l. 55. Ael. V. h. et 10, 16. i. 12, 22. p. 751. m. et Luc. 1, 670. i., tum ſine Ind. ap. Dem. 159, 12. τέλος δὲ λ., non praecedente alia relativa, quae et hic in noſtro τελ. abeſt, porro ſyn. cum gen. ap. Plat. Phaed. p. 241. l. 6. τελευταῖον δὲ πάντων λ., noſtris etiam ſolenne in *zu* aller *letzt*, qui et habent illa Gr. *und endlich* et *endlich aber*, quorum prius Stp. ne recte quidem firmat e Soph. Ai. v. 391. τέλος θαν. καὐτὸς, ubi καὶ, pro *etiam*, pertinet potius ad pron. αὐτ., ut recte ceperunt Verſſ. Hoer. et Iohnſ., *regibus* prius *perditis*, deinde *et* ipſe *moriar*, ubi libere verſum τελ., cf. 1, 12, 11. m. ad τὰ μὲν πρῶτα, ubi et dedimus e G. Th. *ad extremum*, (cui paria *ad poſtremum* et *ad ultimum*,) ubi Gs. ablegat ad praep. 88, 11. „ad *extremum* rel., adv. ſunt modo ordinis, pro denique ſ. poſtremo, modo temporis, pro tandem“ quam legem potius ſic digeſſiſſem, eſſe modo ordinis, modo temporis, pro den., poſtr., tandem, coniunctis his adv. ſyn., reperiens praeterea ib. tantum in ſubſt. 670, 23. ad *finem*, alio ſenſu tamen, nec pro *in fine* et Gr. ἐπὶ τέλει, noſtrisque *zu Ende*, ſ. *am*, beym, *Ende*, nihil etiam praebentibus Indd., ſed me comparante Lat. *in ſumma*, in *ſummam*, ad *ſummam*, cf. Ind. Iuſt. ex 13, 8, 8. 20, 3, 8. 37, 1, 8., G. Th. v. *ſumma* c., it. ad Cic. ad Att. 15, 1. i. Cl. Cic. Niz., Cort. ad ep. Cic. et Plin., ubi numerus medius eſt p. 353. b. m. N. 3., Ind. Suet. in v. utr., it. v. *ad*, ubi et v. Ind. Flor.

λελωβημένους) Cod. λελωβημένα. Prius errantis ob multa vicina vocabula in ς exeuntia, poſterius corrigentis librarii videtur. Vix dici poteſt, utra ſit vera? Melior ſine dubio λελωβημένα eſt. Per enallagen quoque λελωβημένους admitti poteſt. Refertur enim ad Κλέανδρον καὶ παῖδας

τοὺς ἔῤῥιψαν φέροντες [g]. ποιοῦ- 12. runt. Talem ſcilicet

g) Mss. Ba. et Vi. εἰς τ. ὀχ. φέροντες ἔῤῥιψαν. v. N.

(etiam πάντας — φίλους.) Sed minus placet hoc loquendi genus. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. „pro λελωβημένα, (et in m. Ms. Bg.) Gr. λελωβημένους, quanquam referendum videtur ad σώματα" haud dubie nihil, niſi ut moneret de ſyneſi ſ. ſyntheſi, quam ipſe Strothus ſtatuit ad 1, 6, 25. τὸ βάρβαρον — καταφρονήσαντες, it. 1, 12, 14. e., cuius figurae ut iſtud genus eſt ſolenne, ita et hoc huius loci, cum ad ſubſt. neutr. plur. refertur adi. ſ. participium maſc., ut hic nomini σώματα mente ſubſtituatur ἀνθρώπους, cf. 1, 5, 3. e., quibus add. e Vig. p. 59. m. Matth. 28, 19. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς λ., Weſſ. ad Diod. S. 2, 341. b. N. 43. Fi. ad Well. p. 3?0. m., ſicut valeat h. l. lex illa, non modo, ut ſuſtineat ſe lectio vulg. per conſenſum plurium librorum, et edd. et ſcriptorum, verum et maxime, cum quaeritur, utra lectio ex altera potuerit oriri, ut difficilior abhorrensque quodammodo a loci ſerie ac compage reliqua praeferatur, ſed altera lectio facilior pro gloſſa habeatur, quae doceat, quomodo ſcribi potuerit debueritve ſecundum leges Grammaticorum vulgares; nec eſt credibile, aliquem librarium illi λελωβημένα ſubſtituiſſe λελωβημένους, cum natio illa perſpicuitatem magis adiuvare ſoleat, quam impedire, nec, cum ſententia ſit commoda in lectione vulg., opus eſt ſuſpicari, finitionem ους in participio natam eſſe e finitione in ſqq. τοὺς ὀχετοὺς, aut in prioribus ex ες et ας; nec movet me, eius figurae veſtigia nulla comparere in Lat. Intep., qui et alias liberius verſantur, cum et Lat. teneant hoc genus enallages in ſexu, ut Curt. *duo millia* crucibus *affixi*, et contra Liv. 28, 29. e. de iis, qui ſecuri erant percuſſi, *tracti* inde *de* medio *omnes*, ad quae G. Th. in v. *tr.* 829, 88. „interſecti vel cadavera potius eorum, de quibus — ſupplicium ſumtum fuerat" quod et ipſum demonſtrat, homines ac perſ. pro corporibus eorum cogitari; quale quid et dudum monuere in Hom. init. πολλὰς — ψυχὰς — αὐτοὺς λ., ubi Cl. N. „αὐτοὺς, corpora ipſorum, rel." cf. Heyn. ad Virg. Aen. 6, 362.; ut denique lectio Ms. eſſe poteſt gloſſa alterius generis, cum per comparationem reſpicitur alius Noſtri locus, qui eſt 5, 8, 18. σώματα —, ἅπερ — λωβηθέντα, ad quem Gloſſator correxerit noſtrum hic, qui adeo ſalvus manere poteſt, productus et ita a Stp. Th. ??λ. paſſ. Herodi. l. 1. σύροντές (per hanc nunc in praeſenti lect.) τε τ. σ, — ἐνυβρ., τ. λ. εἰς τοὺς — φερ., ubi ex Bud. (Com. 490, e.) poſſumus reddere *omni* contumelia *affectos*" qua Vs. enecatur totum pr. membrum πασ ὕβρ. ἐνυβρ., et, ſi vel maxime omittatur adi. *omni*, tamen exiſtit tautologia quaedam in ſumma vicinia, *omni* contumelia *afficientes*, contumelia *affectos* abiecerunt, rel.; unde deſerit Bg. recte P., qui decepit illos ſuo *contumelioſiſſime habita*, liberior idem in λελ., quod aut neglexit, aut, contracta oratione, in iſto ſuo dedit ſimul, quia tunc modo illius memor eſſet notionis, poſitae quoque a L. Ern. „λελωβημένος, contumelia *affectus*, (ubi tamen et ſubiecta ſtatim eſt altera Bg.) depravatus, *mutilatus*" quam et Stp. novit, et in prioribus poſuit „ap. Herodt. ἑαυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον, de eo, qui ita *mutilat* ſibi faciem, ut eam omnino dedecoret ac foedet ſ. deformet" de Zopyro 3, 154. p. 275, 27., unde quaedam erant addenda, ibi explicandi cauſa ſequentia, ἀποταμὼν

τῷ [h] μὲν δὴ τέλει Κλέανδρός τε exitum Cleander cum ſuis

h) Ms. Ba. τούτῳ μ. λ., v. N.

γὰρ ἑαυτοῦ τὴν ῥῖνα, καὶ τὰ ὦτα λ., quanquam in Noſtri cadaveribus verbum latius patet, nec ſolas ad faciei iſtas partes, ſed et ad alia corporis membra, manus, brachia, virilia, pedes, cf. G. Th. in Bg. e Curt. 5, 5, 14. et 9, 2, 19., ad cuius locum pr. cf. ib. §. 6. et picturam quandam, huc aptam, ap. Amm. M. 14, 7. e. p. 20. m. *eos* que *coniunctos* per *ampla* ſpatia *civitatis* acri *raptavere* diſcurſu. *Iam* que *artuum* et *membrorum* divulſa *compage*, ſuperſcandentes *corpora* mortuorum, *ad* ultimam *truncata* deformitatem, *velut exſaturati*, mox *abiecerunt* in *flumen*, ſed de Gr. v. Heſ. 2, 449. m. 514. in. ſqq., non coll. Suid. 1, 253. m. (ex Schol. Soph. Ai. v. 217.) 716. e. 2, 462. m., Schol. Hom. ad Ὀδ. ψ', 15. Foeſ. Oec. p. 238. b. i. Lex. Ion. ad Herodt. p. 15. a. m. Ind. Fi. Aeſch., Polb. Ern., Xen. Ἀνβ. Mor. et Pol. Z. it. Herodt. cum Ariſt. Kult., ſed ſine Vs. Hom. R. Or. V. 6. Dion. H. S. T. 1. et Luc., cum Fi. ad Plat. Crit. p. 121. N. 3. Phocyll. v. 34. et Ioſeph. 1, 498. m. ſ. 2. e.

εἰς τοὺς ὀχ.) Stp. Th. 2, 1571. C. ſqq. „ὀχ. canalis, aquaeductus. — Herodianus vero *ὀχετοὺς* Romae vocat, quas Lat. ſcriptores *cloacas*" ſed non hinc; ut de hoc vocabuli ap. Noſtrum uſu habui nihil ex aliis Rom. hiſtoriae ſcriptoribus Gr., ſed, praeter Xen. Mem. S. et Bach., it. cum gen. *ὕδατος* ap. Geop. vulgari ſenſu, alias modo appellationes, ap. Dion. H. S. T. 1. 200, 20. de Tarqu. Priſco *ἤρξατο — τοὺς ὑπονόμους ὀρύττειν*, *coepit* cloacas *fodere*, it. 677, 17. *πολλοὺς — ἐν τοῖς ὑπονόμοις τῶν στενωπῶν φέροντες ἐῤῥίπτουν τῶν ἀπογινομένων*, multos *e* defunctis *in* angiportuum *cloacas* ſubterraneas *proiiciebant*, (quo de cf. Stp. Th. cum Heſ. 2, 1473. m., ubi N. reſpicit Suid. 3, 558. i. *ὑπόνομος, ὀχετὸς, λ.*) ſed de eodem Tarqu. ap. Met. Eutr. 1, 5, 4. *τείχη τε ἐδείματο καὶ τὰς ὑδρορόας, ἤγουν ἀμάρας*, *muros fecit* et *cloacas*, quorum pr. ap. Stp. Th. cum Lat. Bg., ſed non ſenſu Rom., (nec ap. Suid. 3, 526. e.) et poſtr. cum Lat. eodem ſine exemplo, quod v. ap. Ioſeph. 2, 363. m. cum eodem Lat., nec tamen Rom. ſenſu, cf. Heſ. 1, 262. i. m. 2, 1445. i. N. 3., non coll. Suid. 1, 133. i., qui nihil iuvat in noſtro ſubſt. 2, 748. m. nec Heſ. 2, 828., nec in illis Gr. ap. G. Th. in Bg. e P., ut nullis Gr. uſus Lipſ. de magnit. Rom. 3, 12. Op. T. 3. p. 161. ſqq., ſed in ſq. v. *ἐρ.* Sch. reddit cum Bg., (partim e P., quod Lat. compoſ., ſupra adhibitum ab Amm. M., non tenet Stp. Th. in act., ſed illud antea in Vs. ad Dion. H.) at in „φ. *ferentes* cadavera" reſpiciens omiſſum pron. *αὐτὰ*, nec negligens, ut Bg. e P., hoc v., quod duo Mss. loco movent, per operam Gloſſatoris, ordinem monſtrantis legitimum; qui erat ſupra ap. Dion. H., nec ferentis iſtud *ὕστερον πρότερον*, cum ſit tamen ſolenne, ut participium poſtponatur, quod in Vs. praeponas ac reſolvas, hic ſtans phyſice proprieque, reddendum cum Sch., *in* clo. *ferentes*, portantes, *abiecerunt*, ſ. *in clo.* abiecerunt *delata*, et ſic cogitandum, ut corpora plebeii ad magnum ſpatium per urbem traxerint, truſerint uncis, contis, ſed, cum prope abeſſent a cloacis, (noſtratium *Schleuſen*,) in manus, brachia, humeros ſublata, per paſſus aliquot portantes, deiecerint; quanquam nec ab h. l. alieniſſima eſt tropica illa vis participii *φερ.*, qua de alibi; ut in *τοὺς ὀχ.* pluralis valebit proprie, non tam ob diverſa cadavera, quam quia e diverſis aedibus, ubi vivi habitaſſent, per diverſas plateas tracti ſunt ad cloacas varias proximasque.

καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐχρήσαντο, habuit, dum quaſi data ope-

τοιούτῳ) Ms. *τούτῳ* ſit lapſus ſ. gloſſa, variantibus iſtis pron. et alibi, v. ap. Luc. 2, 744. i. et contra infra pro *τούτῳ* dante Ms. Ba. *τοιούτῳ* 3, 4, 15. cum eodem ſubſt., qui tamen alibi nihil novat in noſtra formula, cf. 1, 9, 23. e., ad quae alia Gr. Bg. utitur quoque his Lat. ſuis, deſerto P., cum Sch. fere in „*τ. finem* fatorum ſ. vitae *habere*“ tenente Stp. Th. 3, 1370. D., ubi de Noſtro loquitur „idem dicit, aliquem *τοιούτῳ τ. χρήσασθαι*, (ſine loco ac Vs., ſed 4, 590. G. e.) ut *βίῳ χρῆσθαι*, ſic viciſſim *τέλει χρ.* dicunt, ubi ineptius etiam fuerit interpretari *morte uti.* Herodi. l. 6. (6, 1, 1.) *ὁποίῳ μὲν δὴ τ. Ἀντωνῖνος ἐχρήσατο*, quae P. vertit, *quem igitur* habuerit *finem* vitae *Antoninus.* Poſſimus alioqui interpretari etiam, quem vitae finem ſortitus ſit, ſ. quis vitae finis contigerit Antonino, aut etiam ſimplicius, quis Antonino finis vitae fuerit ſ. quis exitus. — Sic *ὁπ. τ. ἐχρ.* perinde, ac ſi dictum eſſet, *ὅπως ἐτελεύτησε*“ et adeo h. l. *οὕτω — ἐτελεύτησαν*, mutando phraſin in privum v., ubi Stp. cum P. explet ad ſubſt. *τ.* genitivum *βίου* ſ. *ζωῆς*, cf. l. l. et 1, 2, 10., non illic bene emendans Lat. P. *habere*, quod magis reſpondet noſtro Gr., quam reliqua cum formulis ſuis, durior idem in Lat. *uti morte*, quod, ut et ſeverum *uti* fine, *exitu*, quanquam per Indd. et G. Th. non repertum, tamen nec per ſe ineptum ſit, nec per analogiam Gr. uſumque loquendi, cum Latini, aeque ac Gr., ſuum verbum illud etiam de malis adhibeant; ſicut nec verear hic imitari per Lat. *uti fato*, quod, tacente G. Th., uſurpat, etſi alio ſenſu, Virg. Aen. 6, 546. *melioribus utere fatis*, huic ſubſt. tum daturus notionem illam obviam pro morte; ut ad Corn. N. 5, 1, 1. afferunt Herodoti „*καὶ τοιούτῳ μόρῳ ἐχρήσατο ὁ παῖς*, et *talem* vitae *exitum* habuit *puer*“ ex 1, 117. e. p. 59, 78., ubi Vs. *atque hac* morte *defunctus* eſt *puer.* Atqui *μόρος* Heſ. 2, 621. e. — *θάνατος*, *μοῖρα τοῦ βίου*, et ſaepe redditur *fatum*, v. c. ap. Hom. Ἰλ. ώ, 85., praeter Ind. Dion. Caſ. „*χρῆσθαι* de rebus etiam malis, — *θανάτῳ*“ et Hemſt. ad Ern. Call. in Di. v. 69. „ſic *βίῳ χρῆσθαι* ſimpl., vitam degere, *τέλει τοῦ βίου χρήσασθαι*, vitam finire, Epiphan.“ me non reperiente formulam noſtram ſ. ſimilem, ſed v. *χρ.* cum ſubſt. virtutum ſ. vitiorum in L. N. T. Ind. R. Or. V. 6., Iſ. Ev., Ael. V. h., et cum aliis in partem utr. R. Or. V. 4. 7. Iſ. Dem. Polb. Ern. Iſ. Pan. Mor. Xen. Pol. Z. Diod. S. Fab. Aeſ. Hſ., Call. Loesn., Fi. The. v. *οἰκονομία*, it. per ſubſtituta Lat. alia, ut pati Stp. l. l. 588. E., experiri Valck. Eur. Hipp. p. 201. a. B., habere Stp. l. l. D. m. e Bud. C. 358, 47., quorum nihil eſt ap. Vig. p. 315. ſqq., ſed 318. a. e. „eſſe, ubi in Vs. non redditur, ut in *νόμῳ χρ.*“ quod tamen et Lat. uſurpant, et facile convertitur in ſyn. legem ſequi ſ. obſervare, cf. Stp. l. l. 590. i., quanquam et alia notione eſt in R. Or. V. 7. Ant., qui ad V. 8. And. p. 525. e. uti poterat Heſ. 2, 1564. e. *χρῆσθαι*, *καυχᾶσθαι*, ſine N. Mox membrum *τὲ καὶ — αὐτὸν*, a P. plane neglectum, tractat Bg. aliter, quam alibi, primo reddens duas copulas *τὲ καὶ*, pro una *καὶ*, per ſyn. Lat. praep. *cum*, (prorſus ut Vern. rec., *Cleander* mit *ſeinen Anhängern*, ubi nobis et *nebſt* ſolenne,) deinde formulam e praep. intra articulum et pron. exprimens per adi. ſ. pron. poſſeſſ., ſecutus in hoc, de Lat. ratione, aliud Gr. pron. *αὑτὸν* per aſperum; ut ad ſententiam h. l. requiratur non modo commune illud aliis e *περὶ* formulae generibus participium *ὄντες*, ſed etiam ſubſt. e pr. §., ut *παῖδες* ac *φίλοι*, in quo diverſus erat locus 1, 9, 15. i., aliud ille ſubſt.

φιλοτιμησαμένης [i], ὡς ἄν τις ra, ut ita dicam, huma-

i) Ms. Ve. φιλοτιμουμένης λ. γ. N.

admittens, cf. Xen. Hell. ed. Th. V. 3. p. 137. i. f. 3, 1, 20. m. *αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν*, *ipse* cum *suis*, quae est proprie Bg. ratio, sed 154. i. f. 3, 2, 21. m. *ὑπὸ τοῦ Λυσίππου καὶ τῶν περὶ α.*, *a* Lysippo *et* militibus *eius*, Ind. v. π. Is. Ev. Ael. V. h. Luc. cum Dem. 999, 24., hic ut sufficiat nostratibus Bg., quo de nihil in G. Th.

φιλοτιμησαμένης) *die* menschliche *Natur* that *sich*, so *zu* sagen, *etwas* darauf *zu* gut, *dass sie zeigte*, etc. Sic Xen. Mem. S. 2, 9, 3. *εἰσὶν* —, *οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθοῖεν*, *φίλῳ σοὶ χρῆσθαι*. *Leisn.* Cod. *φιλοτιμουμένης*, quae lectio genuina videtur. Non video enim, cur quis *φιλοτιμησ.* mutasset, si adfuisset. Quantum vero ad alteram, induci poterat librarius a v. *ἐχρήσαντο*, quae praecedit, ut *φιλοτιμουμ.* in idem tempus mutaret. *Stroth.*

Cod. aliud tempus, praes. pro aor. 1., iam aliquoties a Mss. oblatum est, etiam inter plura aor. tempora, qualia hic *ἐχρησ.* — *δεῖξαι* — *ἄρξαι* — *ἐίψαι*, quocum et aliud incedit praes. *δύναται*, e quo displicuerit alicui librario aor. *φιλοτ.*, ut illi praesenti id aptaret. Sic enim contra quis opponat, in primis, cum et Mss. rel. et P. persistant in vulg., cui nec nocet praesens ipsius Bg., *dum* — *vult*, qui et ipse liberior est in talibus alibi, ut hic in reddendo privo v. per phrasin, deserto P., cuius adverbio *ambitiosius* respondet, credo, formula Bg. per abl., in qua G. Th. in subst. 586, 76. ablegat ad v. 241, 98. „op. data, i. de industria, consilio" cf. 245, 93. et syn. 39, 28. v. *deditus*; tacentibus Cl. Cic. Niz. N. ad Plin. ep. 7, 12, 6. et ad Plaut., sed ad Ter. Eun. 5, 2, 2. Wsth. „dedita *op.*) studio et navata opera" quorum priori abl. nudo par est adv. *studiose*, et huic P. *ambitiose*, quo de supra; nostrum locum e P. afferente Dres. de V. med. p. 495. i., tacente Bud. C. 1196, 13. et Stp. Th. 3, 1559. B. sqq., qui Xen. illud Leisn. versum habet B. m. „*sunt* hic, *qui* magnopere *vellent* (velint) *te* amico *uti*" melius, quam in ed. Th V. 4. p. 125. m., etiam recte, praeter principem v. notionem, ponit secundam illam universam, quae et hic valet „ambitiosius s. obnixe contendere, magno studio conari et anniti" quo et redeunt aliorum in hanc partem Vss., Bud. C. 1197, 10. Dres. l. l. p. 494. m. L. N. T. et Ern., Foes. Oec., Obs. ad Polb. Ern. T. 1. p. 748. m., ad Ael. V. h. 3, 1. p. 194. a. N. 10. 9, 9. p. 587. N. 7. 9, 29. p. 620. N. 7. cum Ind., Mor. ad Is. Pan. p. 31. e., Krb. Decr. Ath. p. H. p. 433. i. et ad N. T. p. 301. m. Loesn. p. 268. m. Kypk. 2, 189. m. Munth. p. 313. e., Indd. Xen. Mor. 'Αναβ. et Hell. cum Z. Pol. Mem. S. et Bach., Is. Ev. Dion. H. S. T. 2., sed sine Vs. Arist. Kust. Diod. S. Luc. R. Or. V. 6. 8. Lyc. Dem., cui add. 174, 6. 251, 15., tum act., ignoratum a Stp., v. in Ioseph Ind., sed Hes. 2, 1509. e. sine N., nec coll. Suid. 3, 611. m. *φιλοτιμεῖται* — *σπουδάζει*, *magno* studio *conatur*, cui formulae respondent priva aliorum Lat., certare Ind. Ael. V. h., ambire Cas. ad Suet. Caes. c. 19. i., quod et ap. G. Th. cum Gr. n., ut nobis sufficiunt etiam *wetteifern* et *sich beeifern*. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „1 Thes. 4, 11. Voss. ad Caes. b. G. 1, 14." quo de postr. loco deinde. In sq. interiecto membro Bg. partim deserit P., ubi cum Nostro plane scribit Diod. S., cf. infra 4, 5, 6., dum nihil tenet Stp. Th. 1, 1221. C. sqq. in v. *εἰπ.*, sed modo G. „*ὡς ἔπος εἰπεῖν*, *ut* ita *dicam*, (ut Gs. ad Luc. 1, 813. l. 49., it. *ὡς εἰπεῖν* 179. l. 30. 652.

εἴποι[k], τῆς ἀνθρωπίνης[l] φύσεως na natura in uno vult ſten-

k) In Ms. Ba. ſigna () deſunt iterum. *Mart.* etiam in A. al., includentibus reliquis (ὡς — εἴποι), forte quod in media ſtant enunciatione, quam noluerint divellere per commata nobiscum et B. 2. L. al. et Ed., quae et cum Pat. mox poſt φυσ. comma tenent. l) In Ms. Vi. ἀνθρ. deeſt. *Loc.* ut erat etiam in Mss. rel. modo τῆς φυσ. v. N.

l. 18. 2, 511. l. 78. it. ad Thuc. 484, 12., ſed Stp. 4, 206. Ind. F. m. 803. E. ſqq.) adhibetur praeterea ὡς aliis etiam locis, quibus particula *ut* a Lat. — Herodi. l. 1. φ. (ὡς — εἴποι) τ. ἀ. φ., ubi P. ὡ. ἀ. τ. εἰ. vertit, *ut* ita *dixerim*, (ſubiiciens modo ſimile, praeter ordinem alium, e Gregor. ὡς ἂν εἴποι τὶς, ſed ſine Vs., qua de diſputat p. 816. F. ſqq., tum verbum reddens cum P. et Bg. tempore ſimul, tum ὡς ſenſu ſimilitudinis, etiam per Lat. iſtorum, vel alio ſenſu, pro ἵνα, magis inclinans tamen mecum ad prius, vertensque etiam) *quo* loqui *modo* quis *poſſit*, — ſi quidem particula ἂν potentialem ſuam vim hic retinere exiſtimetur" a Bg. iterum neglectam e P., quorum formula, a G. Th. ignorata, liberior eſt in aſſumto Lat. *ita*, et in τὶς εἴποι tertiae perſ. mutato in primam perſ.; quanquam alibi τὶς exponi poteſt per pron. primae perſ. it. ſecundae, cf. Vig. p. 148. Nr. 13.

τῆς ἀνθρωπ. φ.) Abeſt ἀνθρ. a Cod., et fatendum eſt, illud aliquo modo gloſſam ſapere: tamen, quoniam ob pr. τῆς excidiſſe potuit, eliminare e textu non audeo. *Stroth.*

Hoc adi. ſervare P., atque adeo Codicem eius aliquem, patet, non item, utrum exciderit lapſu librarii, quem Stroth ponit, an eiectum ſit de induſtria a Gloſſatore, qui vel ſenſum hic iſtius ignoraret, vel alia aliorum loca compararet, ubi deeſt; tenente Stp. Th. in adi. tantum „ἀ. φύσις ap. Plat. *hum. natura.* A Cic. etiam exponitur *humani* generis *natura*, et φύσιν ἀ. ἔχειν, hominem eſſe" at tacente in ſubſt., ut tamen notiones ac definitiones tradat, quae huc proſint, non diſſimiles illis ap. Foeſ. Oec. p. 403. a., etiam ap. G. Th., ubi tamen non explicat ſubſt. cum epitheto noſtro, ſed ad Hor. A. p. v. 353., cf. Plat. Phaed. p. 204. l. 3. affine τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει, ſed noſtra Gr. e vulg. lect. etiam ap. Iſ. Pan. Mor. p. 62. l. 5. Theophr. Ch. prooem. §. 2. i., Ind. *humanum ingenium*, ap. Athen. ſupra 1, 3, 5. e. ad ἔθνη. N. Leisn., it. ad Thom. M. p. 74., quorum locorum nullus eſt in Ind. Luc. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., ubi tamen 1411, 14., cf. Ioſeph. 1, 293. ſ. 3. l. 4. et affinis adi. ap. Thuc. 196, 22. τῆς ἀνθρωπείας φ., hum. *natura*, it. 129, ult., quibus omnibus in locis *humana natura* dr. pro re et eo, quod in homine eſt ſ. fit, ſimulac natus eſt ortusque, et quod naturale homini atque inſitum, it. de homine toto cum ſuis partibus, rebus, propriis, tota inſtitutione ac conditione, ſive aliunde acceptis, (v. c. a deo, parentibus et magiſtris,) ſive partis a nobis arte, labore, conſuetudine; quibus utimur magis in ethica et alibi, quam hic, ubi reliqua adiuncta deſiderant quandam perſ., aut certe vim iſtius; ut credam, Noſtrum h. l. humanam naturam cepiſſe, ſicut alii capiunt naturam ac φύσιν ſimpliciter et ſine epitheto aliquo, pro auctore humanae naturae, hominum rerumque humanarum, ſive deo, ſ. providentia, ſ. fortuna; cuius notionis fundum etſi non reperi: tamen eiusdem cauſa videtur haec, quod natura et φύσις, ſic abſolute uſurpata, et quanquam latius accepta de rebus omnibus, quae

ἐν ἑνὶ δεῖξαι, ὅτι ἐκ τῆς ἐσχάτης εὐτελείας εἰς τὸ μέγιστον ὕψους[m]	dere, quod ex ultima humilitate ad supremum fastigium

m) Ms. Ba. ὕψος v. N.

ſunt, corporibusque phyſicis, tamen maxime ad homines refertur, atque adeo tacite cogitatur humana, quam Noſter diſerte nominavit; cf. ad Iul. Caeſ. b. G. 1, 14, 5. *conſueſſe* — deos *immortales*, quo *gravius homines ex commutatione rerum doleant*, *quos pro ſcelere eorum ulciſci velint*, *his ſecundiores interdum res*, *et diuturniorem impunitatem concedere*, Voſſ. in N. „eleganter ſane Herodi. in Comm. τοιούτῳ — εἰς τὸ μεγ. ὕψος ἄραι, — ῥοπῇ, Diod. S. — ἀλλ' οἶμαι τὸ δαιμόνιον λ." intelligens adeo hic in τῆς ἀ. φ. *deos immortales* et τὸ δαιμον., quod non prodidit Diod. Ind., ſed paginam, noſtrae rei commodam, 2, 457., ubi l. 25. ἐπισημήναιτ' ἄν τις — τὴν εἰς τὰ τέκνα γενομένην τιμωρίαν οἷον τῆς θείας προνοίας, *notaveris* ſumtum *divina* providentia *de* filiis *ſupplicium*, l. 34. τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπιδεικνυμένης τὴν ἰδίαν δύναμιν ἐπὶ τῶν ἀπηλπισμένων, *quo* ipſo *fortuna* velut *data* opera, *quas vires in rebus deſperatis* habeat, *teſtatum fecit*, l. 38. φανερῶς ἐπεσημήνατο τὸ δαιμόνιον, ὡς διὰ τὴν εἰς τοῦτον παρανομίαν τῶν ὕστερον αὐτῷ γεγενημένων τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι, manifeſto *oſtendit* deus, *quod*, *ob perpetratum in hominem illum ſcelus*, numen, *quae deinceps illi* contigerunt, *diſpenſarit*, v. N. et l. 44. ὁ θεὸς — διπλῆν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν κόλασιν, deus *geminas* ab *eo* poenas *repetivit*, quorum poſtr. pertinet ad Noſtri §. 10. e., ſed ad noſtrum locum illa τῆς τυχ. ἐπιδειк., i. q. ſimpl. δεῖξαι, et ἐπίτηδες i. q. Bg. *data op.*, tum Corn. N. 7, 1, 1. Alcib., *in hoc* natura, *quid* efficere *poſſit*, videtur *experta*, Ind. „ponitur heic *natura* tanquam effectrix rerum, etc." Ind. Liv. cum epit. l. 18. m. quaerente *deinde* fortuna, *ut* magnum *utriusque caſus* exemplum *in Regulo proderetur*; in quam fortunam, in primis ut nos Chriſtiani homines intelligimus, cadunt ſane iſta Noſtri mox, et *evehere* et *deprimere*, quam in ſententiam nihil colligo, cf. G. Th. v. *fortun.* 723, 80. ſq., reſpiciente huc Noſtro etiam in §. e. τύχης ῥοπῇ, ſed non tenente Stp. Th. rectionem v. δειξ. cum praep. et coniunctione, cf. Ind. Dem. et Ael. V. h., ut Bg. cum *quod* etiam ante ad Diod. S., non item ap. Hor. Turſ. p. 891. m. ſq. et G. Th., qui poſtr. adeo contra pugnare videtur v. *quod* 58, 15. 25., nec in ſqq. exemplum in Bg v. profert, ut nec Indd., religioſior hic ut fuerit P., non item in ſq. εὐτ., ubi Stp. Th. non tenet Bg. Lat., ſed L. Ern., et G. Th. „ταπεινότης, contrarium altitudinis, — 2) ignobilitas, paupertas" h. l. de hominis ſtatu, loco ac conditione vili, tenui, infima, cum quis eſt fuitque ſervus et mancipium, cf. 1, 12, 8. et de Gr. ſubſt. Heſ. 1, 1534. i. ſine N., Schol. Thuc. 121, 78. (cum Gr. illo ap. G. Th.) Ioſeph. 1, 293. ſ. 4. m., ſed in bonam partem Ind. R. Or. V. 6. Xen. Bach. et Gs. Chr., ut de adi. alibi, ap. G. Th. cum Gr. n., nobis *die äußerſte*, tiefſte *Niedrigkeit*, infra 7, 1, 3. e. ἐξ εὐτ. τῆς ἐσχ., variatum ordine exquiſitiori, per articulum cum adi. poſt ſubſt., ſed 3, 10, 12. ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης, per ſyn. ſubſt. et adi., propius ad P. rationem.

εἰς τὸ μέγιστ. ὕψ.) Structurae huius exemplum notatum etiam paulo ante 1, 12, 9. (m. σίτου πλεῖστον.) *Sylb.* Malim ὕψος. *Reisk.*

Ms. mutat de more caſum diverſum in eundem ad formam vulgarem pro exquiſitiori, quam mireris hic a Rs. tentatam, ut in N. pr. e

ἆρωι [n], καὶ πάλιν τὸν ἀρθέντα tollere, et rursus, sublatos abῥίψαι ὀλίγη καὶ ἀνέλπιστος δύ- iicere exiguum et insperatum

n) Cum Iota ἆρωι A. al., sed mox ἀρθ. sine eo in omnibus edd., et tacite quoque Mss., v. N.

Iul. Caes. in textu statim mutatam, etiam in Vs. Bg. e P., it. Sch. „μ. subst. (e vulgari ratione, ubi tamen potior ellipsis subst., non tam μέρος, quam βάθρον s. μέτρον, cf. 1, 3, 6. e. 1, 11, 8, in.) ὑψ. ad *fast.* suprem. *evehere* aliquem, (ubi mutat pass. P. in act. et eiusdem suppletum subst. *hominem* forte in illud syn. pron., cf. 1, 8, 2. 1, 9, 12. i., pro quibus sufficiat repetere pron. αὐτὸν e pr. ἐνὶ, quanquam in hoc etiam latet syn. τινὰ,) ἆρωι, *attollere* aliquem *ad* summam *dignitatem*" tropo sic remoto non male, cf. de re ipsa 1, 12, 8., edente nobiscum Stp. Th. v. ἄρ. sine Iota 1, 207. D. e. sq. F. m. 209. A. e. sq., (dissentientibus super eo et Grammaticis et editoribus aliis, v. Gramm. March. p. 531. Nr. 4. et Ind. Plut. Hs.) sed in adv. πάλ. tantum tenente notionem „pro vice versa, — e contrario, — *rursus*" quod Bg. maluit pro P. *rursum*, afferente Sch. utrumque, sed omittente adv. *dein*, a P. libere adiunctum, in „ῥ. deturbare *evectum* ad fastigium honoris" a quibus discedit Bg. non modo in ῥ., v. §. pr. e., sed etiam in τὸν ἀρθ., cuius numerum Leisnerus in Ms. Bg. correctum voluit, super *os* scripto *um*, quem non lapsui scribae tribuo, sed ipsi Bg., ut sic dederit plur., ob mox easdem in *um* finitiones, et quia numerus iste valet etiam de uno, ut supra in subst. quibusdam, quae enallage fuerit hic in particip., quem et dixeris transitum a sing. ἐνὶ ad plur., cf. Luc. 1, 237. e. ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, sublatum *te* proiiciam *praecipitem* in *caput* e *coelo*; ad quam rationem et hic e pr. ὑψ. suppleas ἐξ αὐτοῦ, sumto hic v. tropice, pro privare dignitate, honore, contraque afficere contumelia et miseria, ap. G. Th. in v. cum Gr. n. et Claud. illo, *tolluntur* in *altum*, ut *lapsu* graviore *ruant*, nec vero absolute, ut tamen accipi potest illud, Caesarem *laudandum* et *tollendum*, (cf. ib. 811, 11. Ch Cic. et ad huius ep. fam. 11, 20, 2. e. Intp., maxime Manut.) et facile suppleri istud *in altum*, ut in Gr. ἐς αὐτὸ, e pr. ὑψ., cf. 1, 6, 4. in., tum ib. in Bg *abiic.* nihil, quod huc faciat, sed in „*deiicio*, — aliquem honore, — *deiici* de *gradu*, i. dignitate" non autem absolute, cf. in sententiam ap. Dion. H. S. T. 1. 156, 38. ἐξάρας, κατέβαλε λ. Caeterum in Ms. Bg. comma, post adv. repertum, cavet, ne quis illud ad proximum particip. regat, quanquam sensu dante iam, πάλ. pertinere ad remotum sq. v. ῥίψ.

ὀλίγη λ.) Adeo verum illud Dem. Olynth. 2. p. 7. C. (R. Or. V. 1. 24, 13.) μεγάλη γὰρ ῥοπὴ, μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον, ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, multum *in* fortuna *momenti* est, *ac* ea *potius* sola *in* cunctis *mortalium* rebus *dominatur*, (magnum *enim* momentum, *potius* vero *omne*, est *fortuna* per *omnia* hominum *negotia*.) Adeo verum Virg. (Ecl. 9, 5.) *fors* omnia *versat*, et Sall. (Iug. 102, 9.) *humanarum* rerum *pleraque* fortuna *regit*. De mutabilitate fortunae Pric. ad Apul. p. 17. Pertinet huc in primis Philo l. ὅτι πᾶς ὁ σπουδ. ἐλευθ. — τὰ πάντα σάλῳ καὶ κλύδωνι πραγμάτων διαφερόμενα πρὸς ἀνίσους ῥοπὰς ταλαντεύει. *Leisn.*

Dem. locum, repetitum 1, 6, 10. cum levi mutatione, notaram cum Ind. et ipse, deferente P. etiam Sch. in τύχ., servato v. ὅλον cum Bg., sed Stp. Th. tacente etiam in subst. ῥ., quo de cf. Suic. Thes., Hes.

- νάται ° τύχης ῥοπή. ὁ δὲ 13. possit fortunae momentum.

o) In Ms. Vi. δύναται deest. Loc. mendose, forte ob sq. simile τυχ.

Suid. Ind. Orph. Arist. Kust. Thuc., Is. Pan. Mor., Polb. Ern. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Plut. Hs. et Krg., Ioseph. et Gatak. Ant., porro cum epitheto quodam, μικρὰ, syn. nostro adi., Xen. Cyr., sed alio ap. Zos. 1, 2, 1. θείᾳ τινὶ ῥ., it. 3, 4, 13., praeterea cum gen. subst. ib. 2, 39, 2. τῇ τῆς νεότητος ῥ., sed καιροῦ ap. Diod. S. 1, 559. l. 57. et Phil. in Flacc. p. 765. B. e., denique cum subst. nostro ap. Luc. 3, 678. m. Ep. 14, 4. τ. ῥοπαῖς, fortunae *motus*, et simul cum epitheto p. 519. l. 62. τῇ παραδόξῳ ῥ. τῆς τ., *nec opinata* fortunae *inclinatione*, (quod par est nostro ἀνελπ., quod cum illo Luc. copulatur quoque ap. Stp. Th. 1, 1198. E. i.) tum ap. Diod. S. 1, 561. l. 14. εἰς καιρὸς καὶ βραχεῖα ῥοπὴ τυχ. ταπεινοῖ πολλάκις τοὺς ὑπερηφάνους, *una* saepe *occasio*, et *exiguum* fortunae *momentum* superbissimorum *hominum* insolentiam *evertit*, immo *deprimit* — *superbos*, quod adi. syn. est nostro ὀλίγη, sed ap. G. Th. in Bg. subst. cum Gr. n. „Cic. de leg. Agr. 2, 79. (80. c. 29. m.) vectigalia *perlevi* saepe *momento* fortunae, *inclinatione* temporis *pendere*, (321. 98. sub notione l. 68.) rei, quae movendi vim habet — magnum pondus — efficaciam" sed nihil in v. *fort.*, nec in N. ad Cic. l. l. et Cl., ubi tamen „*mom.* — caussa" cf. Ind. Liv., sed de fortuna quodammodo ap. Iul. Caes. b. Civ. 3, 78, 1. sed *fortuna*, quae *plurimum potest cum in reliquis rebus, tum praecipue in bello*, parvis *momentis* magnas *rerum* commutationes *efficit*, et Iust. 5, 4, 12. e. fieret *que* cum *eo* mira *quaedam* fortunae *inclinatio*; ut nostro in loco τυχ. ῥ., ob adiuncta epitheta, sit res ac caussa, quae adest, accidit, subministratur, permittitur a fortuna, providentia, deo, casus fortunae tum secundus, tum adversus; quum Cleandrum e conditione vilissima ad meliorem sustulerit hoc, quod Romae venderetur, in aulam principis servus veniret et cum eo accresceret 1, 12, 8., sed contra eundem Cleandrum de statu deiecerit cupiditas regni, annonae caritas, avaritia, odium, tumultus interitusque civium, tum Fadillae odium, timor, audax animus, oratio vehemens, aliorum in aula odium et invidia, Commodique ipsius metus; quorum omnium quaedam in se sunt parva, nec Cleandro expectata; unde hic nolim ῥοπὴν accipere pro Lat. *nutus*, ut redditur ap. Zos. 3, 4, 13., (ap. G. Th. cum Gr. n.) qui saepe tribuitur fortunae ac deo, pro arbitrio ac voluntate, cf. Suid. 3, 522. m. τύχη, Οὐκ ἀνθρώπων βουλαῖς, ἀλλὰ τῇ ἐκ θεοῦ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπεια· ὃ δὴ τύχην καλεῖν εἰώθασιν ἄνθρωποι, *fortuna*. Non *hominum* consiliis, *sed* dei *nutu* (bene sic in periphrastico gen. per praep., pro τῇ θεοῦ ῥ., quod i. q. supra ap. Zos. per syn. formulam ex adi. θείᾳ ῥοπῇ,) *res* humanae *gubernantur*; *quod* homines *fortunam* vocare *consueverunt*; cui nutui magis convenit adiunctum ἀνελπ., quam ὀλιγ. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „A. de mundo p. 277." quod non potui consulere, sed loca Cl. Cic. Ind. Gr. v. „ῥ. momentum, *inclinatio*" ex ad Att. 16, 5. e. *magna* ῥοπὴ ad *proficiscendum* tuis *litteris*, ubi N. Corr. „impulsio, *momentum*. — Arist. in Vesp. ἔχεται ῥοπῆς, ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος" et G. Th. v. *fort.* 723, 25. ib. 8, 4. i. cuius *fortunae* nos, *quantum humano consilio effici poterit*, motum *ratione* quadam *gubernabimus*, tacentibus ibi N., hic ut nostratibus, praeter *Ausschlag*, e tropo proprio, quo de alibi, commoda fuerint *Bewegung*, Stoss, *Druck*, magis, quam *Trieb*

Κόμμοδος, δεδιὼς μὲν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν, μή τι καὶ περὶ	Commodus autem, veritus licet populi motum, ne quid

ſ. *Wink*, tenente G. Th. in Bg. particip. Gr. al., ſed noſtrum in „*inſperabilis*, — quod ſperari vix poterat“ non vero ſubſt. ſimile.

δεδιὼς μὲν) Hoc μὲν Bg. e P. *tametſi* reddit per ſyn. *licet*, qua de notione nihil ap. G. Th., ſed ap. Hor. Turſ. p. 479. ſqq. cum Schell. de ſtylo p. 155. m., ut de Gr. nihil ap. Stp. Th. et Vig., ſed forte ap. Dev. p. 205. m. e., dum ei tribuit vim concedendi, ut, ſine praecepto quidem aliquo, Hoog. in Op. p. 658. Nr. 8. reddit μὲν — δὲ, *quantumlibet — tamen*, et *quamvis — tamen*, ſed Nr. ſq. etiam *licet — tamen*, cf. p. ſq. ex Ariſtid. ſimiliter, ut hic, in relatis μὲν — ὅμως δὲ, *quamvis — tamen*, quae et Bg. habet ſupra in ſimili 1, 9, 22. ἀσχάλλων μὲν — ὅμ. δὲ θαῤῥῶν λ., quanquam et Lat. habent cum participiis ſua *quidem — tamen* l. *ſed tamen* ſ. *verum tamen*, cf. G. Th. et Hor. Turſ. p. 902. Nr. 9. e. ſq. et 12., ubi nihil eſt de mutando illo cum *quamvis* etc., nec eſt neceſſe, cum idem inſit ſevero Lat. *quidem*, et Gr. μὲν, cf. Schell. l. l. p. 72. m., etſi mihi quidem profuturum in πὲρ cum particip. Si enim μὲν ita vertere licet: etiam πὲρ ſimiliter; et ſi πὲρ tum redditur *quamvis*, rel.: etiam πὲρ eſt ſyn. noſtro μὲν, cuius relatum ὅμ. δὲ retulerim potius ad v. extr. ἐπανῆλθεν finiti temporis, ut omnia rel. interiiciantur, quam ad vicinius particip. κατελθ., quod malim reſolvere per *poſtquam*, quam per *et* copulam, qua quidem ſumta, res redit eodem tamen, et ad brevitatem quandam in formula illa, ubi μὲν cum participio habet adiunctum unum modo verbum finiti temporis, quod proprie bis ponendum eſt, aut ſaltem ante ὅμ. δὲ, v. c. δεδιὼς μὲν ἐπανῆλθεν, ἐπανῆλθε δὲ ὅμως, aut δεδ. μὲν κατῆλθε, κατῆλθε δὲ ὅμ., καὶ ὑπεδέχετο —, καὶ ἐπανῆλθεν λ., ac proprie ad μὲν cum particip. verbum finiti temporis petendum eſt e ſq. verbo et membro; quod et cadit in alias cum vocula μὲν orationis partes, in primo membro locatas, ut in Hoog. l. l. exemplis, ubi ὑπ' ἀνάγκης μὲν, ὅμως δὲ ἐμήδιζον praepoſitio cum ſubſt. par eſt adv., quod ib. diſerte in μόλις μὲν, ἐπείθετο δ' οὖν ὅμως λ., quomodo et h. l. participium δεδ., et Lat. *timens*, commutari poteſt cum ſyn. adv. *timide* ſ. abl. cum praep., *cum timore*; ut *lubens* dr. pro lubenter et cum voluptate.

μή τι κ.) Scribo περὶ αὐτόν. *Steph.* Cod. αὐτὸν, qua varietate nihil frequentius. *Stroth.* Τὸ νεωτερίζειν eſt turbas et ſeditionem ciere. Sic Lat. *novas res* uſurpant in *novis* rebus *ſtudere*, novarum *rerum* cupidus. *Novae res* ſunt ſeditio et turbae, mutatio ſtatus praeſentis, v. L. Boſ. An. ad Gr. auct. p. 86. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Vi. 528.“ reſpiciens ad Vig. p. 634. Nr. 4., ubi de περὶ „ſignificat etiam *circa* ſ. *contra*. Herodi. in Comm. δεδ. — νεωτ., i. e. π. αὐτὸν, *metuens*, ne *quid* (et) circa *ſe* ſ. *contra* ſe *novi moliretur*“ ad quae in N. adduntur modo numeri hinc, ſed Sb. Ind. v. π. „pro π. αὐτὸν“ de more, exponens ſ. corrigens, ut Abr. Dil. Th. p. 345. m., qui tamen retractat emendationem in Auctar. p. 389. e., demonſtrans in aliis quoque v. v. caſum utr., ſecundum et quartum, poſt pr. π., quibus add. affine καινοτομεῖν π. τινὸς et π. τὶ ap. Plat. Phaed. p. 169. N. 9., ubi Fiſch. recte tuetur gen. tentatum; habente Stp. Th. nihil, quam notionem pr. π. illam Vig. cum acc. perſ. 3, 249. C. ſq., ſed non in v. ſimili, et p. 245. cum gen. (nihil memorante de acc. ſimul) E. m. „Thuc. l. 2. μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν, (ſine Vs., quae ibi 2, 6. ſ. 101, 41. ne *quid* novi

αὐτοῦ [p] νεωτερίσειεν, ὅμως δὲ [q], etiam in ſe novi moliretur, ta-

p) Ms. Ba. π. αὐτ῀ quod et αὐτὸν legi poteſt. *Mart.* Et ſic diſerte in Mss. rel. π. αὐτὸν λ., v. N. q) Noſtrum hic comma, neglectum illud etiam in Ms. Bg., v. N.

ſtatuerent in *Thebanos*, ſed 2, 1029. e. ſq.) νεωτεροποιέω, *res* novas *molior*, — i. q. νεωτερίζω et καινοτομέω, — Thuc. l. 1. μὴ σφῶν πέρι νεωτερίζειν, i. q. νεώτερα ποιεῖν. — Herodi. l. 1. δεδ. — π. αὐτοῦ νεωτ., *ne* quid *fortaſſe* populus *contra* ſe *quoque* novi *moliretur*" e P. fere, ſed per lect. aliam in ſpiritu pron. aſpero, quem Bg. e P. ſervat, de Lat. ratione; unde Mss. res fuerit lapſus in litteris, vel ingenium et gloſſa per comparationem, cf. Bud. C., Ind. Dem. per unum locum νεωτερίζῃ δέ τι καὶ κινῇ πρὸς ὑμᾶς, ſine Vs., cui add. 160, 10. cum ſolo acc. rei ſ. pron. τὶ, ſed 1154, 24. ὡς οὐδὲν ἂν νεωτερίσαντες περὶ τὰ μὰ, quae rectio et ap. Thuc. 144, 32., ut cum πρὸς 64, 71. cum Schol., it. 286, 81., ſed cum ἐς 268, 14., pro quo l. 16. μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύσειν, ne *quidquam* de *priſtino* ſuae *civitatis* ſtatu *innovarent*, tum ap. Zoſ. 1, 13, 1. ſqq. τὰ στρατεύματα — πρὸς ἀπόστασιν ἐξηρέθιστο. τραπέντα δὲ εἰς νεωτερισμὸν, — τὰ νεωτερισθέντα μαθὼν, exercitus *ad* defectionem *irritabatur*; *ideo* que *ad* ſtudium *rerum* novarum *converſi*, — rerum *novatarum* accepto *nuncio*, 1, 18, 5. e. εἰς τὸ νεωτερίζειν ἐπιῤῥεπεῖς, ad *res* novas *propenſos*, pro quo §. 7. ὡς ἂν ἡ στρατιὰ — ἀναστείη πρὸς στάσιν, ut *exercitus* ad *ſeditionem* ſe *commoveret*, it. 1, 20, 5. e. et 1, 25, 3. εἰς δέος καταστὰς (pro qua phraſi Noſter uſus privo v. δεδιὼς, ut et interpr. intellexit,) μή ποτέ τινες τῶν εἰς τὰ πράγματα νεωτερίζειν εἰωθότων, *veritus*, ne, *qui* rerum *novarum* ſtudiis *aaſueti*, tum ap. Phil. in Flacc. p. 752. F. i. εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὰ πάτρια νεωτερίζοντες, *ſi* quid *novaretur* circa *proſeuchas* et *ritus patrios*, pro quo p. ſq. C. i. ἔθη πάτρια κινεῖν, *patrios* ritus *antiquare*, cf. Suid. 2, 612. i. et Heſ. 2, 674. i., reddente Bg. pr. π. per ſyn. ſupra εἰς, deſerto P., a quo tenet ad v. νεωτ. phraſin, ubi, aſſumto v. Lat. alio, mutat adi. comparativi gradus, in Gr. v. latens, in poſitivum, nec in caſum quartum, ſed in ſecundum, a pron. τὶ pendentem, ut tamen *quid — novi* ſit pro uno acc. *quid — novum*, et ſic redeat ſyn. formula Thuc. ſupra μηδὲν νεώτερον ποιεῖν, ſed negligente P. prius ſubſt. κιν., ubi Sch. „populi *molitionem* novarum *rerum*" ad ſenſum non male, cum Noſter ſane videatur hoc ſubſt. per ſq. formulam quodammodo explicare, (ut ſupra ap. Thuc. coniuncta νεωτερίζειν et κινεῖν,) ut tamen copia haec non pariat tautologiam inanem, quia ſtant ſecum univerſum quid et magis finitum, antecedens que ac conſequens, ut populus, concurrens iterum undique, concurſuque facto, tumultu ac ſeditione, imperium novaturus videretur Commodo, novumque imperatorem et alium, quam ſe, electurus; retinente Bg. adeo duplicem rectionem v. δεδιὼς, poſiti non modo cum acc. rei κίνησιν, ſed etiam cum particula μὴ, idque ſine copula quadam; in quo praeſtat, ſubintellexiſſe δὴ, pro Lat. *ſcilicet*, poſt μὴ, quam putaſſe, δὴ intra ſimilia μή τι excidiſſe, aut τὲ copulam ante τὶ ſimile; cum et Lat. habeant aliquid tale ap. G. Th. 276, 97. 102. in v. „Ter. Eun. 3, 5, 61. nunc *metuo* fratrem, *ne* intus *ſit*, — metuo *illum* mihi, *ne* — Plaut. Aſin. 1, 1, 98." ad quae N. tacent, ut et ad ſimilia Ter. Eun. 5, 2, 16. 5, 9, 50. et Phorm. 3, 2, 6., it. in v. *timeo*, (ſilente G. Th.,) ad Ter. Eun. 1, 2, 80., ubi tamen illa v. habent modo acc. perſ., ſequente particula *ne*,

παρορμησάντων αὐτὸν τῶν οἰκείων, κατελθὼν ἐς [r] τὸ ἄστυ, μετὰ πάσης εὐφημίας τε καὶ παραπομπῆς τοῦ δήμου ὑποδεχθεὶς, εἰς τὴν βασίλειον ἐπα-

men incitantibus amicis, reversus in urbem; laetis acclamationibus et comitatu populi exceptus, in aulam princi-

r) Ms. Ba. εἰς τ. ἄ., ut alibi, non patente hic mutationis causa.

et alia ratio valet, cum casus substantivi construitur ad verbum membri primi, proprie ille pertinens et coniiciendus in secundum membrum, mutandusque in casum, quem postremum verbum requirit, pro *metuo*, ne *frater* intus *sit*, etc., ut facimus vulgo in illo, *novi* te, *qui sis*, pro novi, qui tu sis; ad quam rationem Noster modo dicere potuit, δεδιὼς τὸν δῆμον, μὴ λ., cum in eius accusativo rei δεδ. τὴν τ. δ. κιν. non obtineat illa conversio, cui in simili rectione fundus fuerit Hom. Ὀδ. β', 66. θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, *deorum* vero *timete* iram, *ne* quid *rependant* irati *propter* mala *facinora*; ubi pariter silent N., et comparari licet v. δείδειν cum acc. rei s. pronominis τοῦτο, et Lat. *timeo* id, *ne*, quo de alibi; nihil tenente Stp. Th., quam 2, 216. i. sub „κιν de tumultu — plebis, — Herodi. l. 1. δεδ. τοῦ δ. κ., μ. τ. κ. π. αὐτοῦ ἐσωτ. (sine Vs., sed per lectiones alias in omisso artic. τὴν et spiritu pron.) Sic Greg. ὁρῶν τὴν τοῦ δήμου κιν. ἐπ' αὐτὸν, λ. *videns* in *se* motum *populi*" nec praebentibus quid Indd. Lat. in v. *timeo* et *metuo*.

ὅμως δὲ) Post δὲ figendum est comma. Idem est, ac si dixisset, δεδιὼς μὲν κατῆλθε, κατῆλθε δὲ ὅμως, καὶ οὕτω κατελθὼν λ. *Reisk.*

Quae sunt partim in nostram rationem, ad μὲν ante propositam, etiam quoad comma post δὲ, a nobis iam fixum, cf. ad ὁμ. 1, 9, 22. m., omittente Bg. e P. iterum pron. αὐτ., secus ac Sch. „*amicis* suadentibus *ei*, (in v. Lat. cum P.) vel, ut Sb. (Ind.) instigantibus *cum*" quae Lat. utr., ap. G. Th. cum Gr. n., aliunde etiam tenuit Stp. Th., qui et recte „aut etiam simpl. *hortor*" (cf. Ind. Luc. cum Xen. Z. Cyr. et Bach. it. Suid. 3, 54. m., non coll. ad Hes. 2, 884. e.) in v. οἰκ., quanquam dives e Nostro, non tamen huc spectans, ubi Bg. e P. reddit, incertum, quo sensu, de consiliariis, an domesticis ministris, cum et capere possis de propinquis, quam notionem tenet Stp. etiam, atque adeo de Commodi sororibus, vel una etiam tantum, valente plur. etiam hic pro sing., cf. §. 2. et 4. Sed in sq. κατελθ. Bg. partim e P., cf. 1, 9, 6., tacente hinc Stp. Th., etiam in subst. ἄστ., ubi bene Sch. „*urbem*, Romam" cf. 1, 12, 7. et Dem. εἰς ἄ. 238, 16. cf. l. 7. 379. p., sed et cum artic. εἰς τὸ ἄ. 299, ult. Tum in μετὰ π. λ. Bg., ut alibi, per syn abl. nudum, et in omisso adi. πασ. etiam e P., qui in „*ac* laetis *accl.*" non tam prodit copulam aliquam, tanquam τε exciderit intra μετὰ πασ., cf. 1, 9, 6. m., quam sic dedit, quia resolvit pr. particip. κατ. in verbi tempus finitum, cum in Gr. stent iterum duo particip. sine copula; tenente Stp. Th. modo in subst. παραπ. Lat. tum Sb. Ind. „deductio pop." tum Bg. e P., cf. Dem. Ind., cui add. 1212, 21. p. sq. l. 11. Hes. 2, 868. i. sine exemplo in N., Cas. ad Ath. 2, 596. „deductio vel honoris, (ut hic,) vel praesidii causa" Lat. utr. ferente G. Th. cum Gu. al., sed in Bg. „multitudo comitum, — *magno* com. *venire*, — cum *magno* com. *ingredi*, Cic."

ἦλθεν αὐλήν. πειραθεὶς [f] δὲ	14. palem rediit. Expertus
τοσούτων κινδύνων, ἀπίστως	autem tanta pericula, diffiden-
προσεφέρετο πᾶσιν [t], ἀφειδῶς	ter agebat cum omnibus, fine

f) Sic Stp. Sb. Lu. In. et Bc., fed cum fibilante πειραθ. A. rel., v. N.
t) Ms. Ba. hic colon fert, ante particip. iterum.

unde praep. retineri poterat a Bg., qui in fq. e P. partim formulam εἰς τ. β. ἐπ. ἀ. mutat in fyn. ex adi. cum fubft., cf. 1, 5, 27. e.

πειραθεὶς) Ab edd. prioribus, iterum faventibus tacite Mss., difcedit Stp., ne habens quidem varietatem hanc (qua de v. ad 1, 5, 14. m.) in Th., ubi modo Lat. Bg. et rectio noftra cum gen. 3, 156. A. fq., nec tamen cum gen. κινδ., qui eft ap. Ael. Fab. 64, 3., ubi Ind. male „ἐπειρ. κινδύνους" cui fyn. phrafis 102, 3. εἰς κινδύνους περιπίπτειν, ut P alia hic, (libere addentis etiam formulam *ex illo*,) potius in tropo manente Bg., noftratibus etiam noto in *erfahren*, pro quo cum fubft. *Gefahren*, ob ὁμοιοτέλευτον, in poëfi commodius, hic melius illud Vern. rec. *ausftehen*; nifi prius fubft. commutarint cum fyn. *Gefährlichkeiten*; habente G. Th. tantum in v. Bg. 521, 103. e Lucan. *expertus* — pericula *mille*, fine explic., cf. cum gen. κακῶν Ind. R. Or. V. 6. et Dem., fed cum aliis talibus D'Orv. Ch. Eutr. Ael. V. h., ut de utr. forma participii Luc. et Thuc., ubi fimilis V. L. 411, 99., ubi cf. N.; in adi., quoad notionem, difcedente Bg. a P. *tot*, quod dr. de numero ac multitudine femper, ut alterum maxime de gravitate et magnitudine, fed tamen etiam in fenfu prioris; notionem obfcure tantum innuente Stp. Th. 3, 498. e. fq. „plur. τοσοῦτοι, *tanti*, — *tot*, interdum etiam *tot* tanti *que*" quod fane tutiffimum; hic ut intelligamus pericula multa et varia, a populo et Cleandro cap. hoc et pr., a Materno c. 10., a Perenni c. 9. et a Quadrato c. 8. §. 10. fqq., quae fimul et magna ac gravia, ut quae impenderunt vitae atque imperio, ap. Angl. in Heyn. Hift. 4, 1019. m. wegen *der* verfchiedenen *Verfchwörungen*, rel. commemoratis deinde etiam aliquot interfectis.

ἀπίστως πρ.) Adeo quidem, ut *finxiffe etiam quandam contra fe coniurationem* dicatur, quo *multos occideret*, Lampr. (in Comm. c. 8. p. 495. i.) *Boecl.* Admodum familiaris Herodiano eft huius v. ufus. Sic paffim ap. eum obvium eft ἀθύμως, ἀφειδῶς, ἀνάνδρως, βιαίως, ῥαθύμως προσφέρεσθαί τινι. *Stroth.*

Liberiorem P. deferit etiam Sb. Ind. in adv. „nemini *fidebat*" tenente Stp. Th. faltem rectionem et formulam Bg. *agere* cum *aliquo*, qua iterum negligitur vis med., fervata rurfus in aliis ib., ut *fe* gerere, *praeftare*, it. in Sb. Ind. aliunde *fe* alicui *praebere*; in quibus delegerim fimul aliquam Lat. praep., refpondentem Gr., quanquam a v. feparatam, ut *erga* f. *adverfus*, cf. ad Vig. p. 647. b. i., et e noftris *fich* betragen *gegen*; etfi fine pron. recipr. non incommodum *verfahren* gegen *einen*, cf. Bud. C. lib. de V. med., ad N. T. Lexx. cum Obf. ad Ebr. 12, 7. L. Bof. p. 254. Kypk. 2, 409. e. Munth. p. 453. et Loesn., it. ad Diod. S. 1, 296. N. 99. Luc. 2, 197. N. 13., Ind. R. Or. V. 4. 6. Dem. Xen. Mor. et Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. Dion. Caf. Plut. de difcr. ad. cum Gs. Chr. Luc. et Onof., it. Dem. 105, 18. 149, 2. 153, 9. 447, 14. 565, 18. 688, p., fed cum alio πρὸς fimul 1255, 10., tum Thuc. Ind. in

τε φονεύων, καὶ πάσαις δια-βολαῖς ῥαδίως πιϛεύων[u], μηδέ τινα προσιέμενος τῶν λόγου	venia occidens, et omnibus calumniis facile credens, nec quenquam admittens ex hone-

u) Ms. Ba. πιϛεύων· μὴ δέ τινα λ., ut poſt πιϛ. punctum in A. 2., quae et cum ſocia, it. Bs. al. dividit negativam ſimiliter, ſed hic ſine lucro.

Schol., qui per ὁμιλεῖν explicat, et 374, 27. τοῖς κρείσσοσι καλῶς προσφέρονται, πρὸς δὲ τοὺς ἥσσους μέτριοί εἰσι, erga *ſuperiores* recte *ſe* gerunt, *et* inferioribus *ſe* moderatos *praebent*, ſunt verba ſyn., ut ſecundi membri formula verſa eſt, quomodo redditur alias illa primi noſtra, quae adeo mutari poteſt in v. ſubſt. cum praep. et adi. affine, εἶναι ἄπιϛον πρὸς πάντας, commode quidem ad noſtratium rationem, *mistrauiſch* ſeyn *gegen*; ſicut, quod Ind. Gs. Cnr. ponit „quaſi in aliquem ferri“ per ſe bonum, quoad notationem, ſed deſtitutum auctoritate Lat., ut et hoc per vim med., *in aliquem* ſe *ferre*; ut nec aliorum *offerre* ſe *alicui* videtur noſtram notionem tenere, quanquam in hoc v. ap. G. Th. eſt Gr. noſtrum et explicandi cauſa ſubiectum Lat. *exhibere*, (quo Stp. Th. etiam in noſtro v. uſus,) ſed in Bg. adv. cum Gr. n. ib. e Liv. miramini, *cur* diffidenter — *egerit*, quod Gr. adv. cum noſtro v. qui alius daret, non habui, adhibente, credo, Noſtro pro aliorum privo v. ἀπιϛεῖν formulam ſyn. In ſqq. Bg. ad ἀφ. φον. deſerit libertatem P. et ſuam alibi Vs., tacente Stp. Th. etiam in adi. πᾶς, (quod h. l. pro verus, falſus, et a quocunque profectus, etiam a non fide digno,) ſed in ſubſt. διαβ. recte illud Iſocr. τὰς δ. non vertente *calumnias*, ob adiunctum ψευδεῖς, verum *accuſationes*, ubi debuit addere, ut v. διαβάλλειν, ita derivatum inde ſubſt. eſſe generis univerſi, ac ſignificare omnem rumorem, famam, omnia dicta aliorum de aliis, in partem utr., cf. Krb. ad N. T. p. 127. m., ubi ſimile Ioſeph. „διαβ. ψευδ. crimina *falſa*“ bene redditum; tenente G. Th. cum Gr. n. Lat. Bg. ſubſt. tantum de malo et falſo ſermone, ſed non repetente L. Ern. e Stp. illud Bg., ſed aliud hoc (ap. G. Th. cum Gr. n. etiam) „*criminatio*, — accuſatio, — Cic. *criminatio* falſa“ cui adeo aeque hic locus eſt, ac ſuperiori ad Ioſeph., cf. Ind. Dem., et ad Gr. adv. ῥᾳδ., (h. l. ſtatim, ſine cogitatione multa et inveſtigatione, ſine argumentis documentisque multis ac magnis,) ap. G. Th. 586, 90. e Plaut. Rud. 5, 3, 10. *iſthuc* facile *non* credo *tibi*, ſine explic., ut et in N., it. ad Ter. Hec. 1, 1, 4. 5, 4, 29.

μηδέ τινα) Rumpentem P. periodum Noſtri et liberiorem in copulando deſerit Bg., dum Stp. Th. 3, 1546. G. ſq. τὶς habet modo per Lat. *aliquis* et *quiſpiam*, et cum neg. μὴ ſine Vs., ut G. Th. „*quiſpiam*, — ἔνιος, (ſed Bg., ſine Gr., explicatum per) aliquem ſ. unumquemlibet, — et ponitur ſaepe cum negativis“ ſine explic., at Scheil. de ſtylo p. 280. e. 287. m. Nr. 9. „*nec ullus* ſ. *nec quisquam* pro et nemo“ unde variet Noſter pro καὶ οὐδένα 1, 4, 21., cf. ib. §. 20. in., ſilente G. Th. plane de finitione *quam*, nec exponente *piam*, in tenebris palpante Hor. Turſ. p. 913. e. ac p. ſq. m., me quidem ſic exiſtimante, habuiſſe iſtas finitiones ab initio notionem aliquam, v. c. pro prorſus, ſ. omnino, ſ. cunque, et candem cum Gr. οὖν, ut reſponderent illis *quicunque* et *quilibet*, (quo Gs. ante reſpexerit in ſuo compoſ.) quae notio deinde perierit, in primis, ſi talia poſt negativas adhibita; quanquam et tum forte quis vim eorum

ἀξίων x, ἀλλὰ τῆς μὲν περὶ τὰ 15. stioribus: verum ab ho-

x) Hic pro colo Stp. rel., et puncto al., potius est comma A. 1. et rel., ut incommodus numerus novae §., v. N.

tueatur, v. c. und *niemand*, wer *er* auch *will* s. *ist*, vel *und* gar *niemand*, ganz *niemand*; in Gr. quidem ut h. l. nulla sit emphasis, sed τὶς a suo gen. divulsum ad laevitatem. In sq. v. πρ., deserto P., facit Bg. cum Sb. Ind. aliunde, it. Stp. Th. 1, 1672. i. „πρ. admitto, — at multo usitatior est vox pass. πρ." vi tamen med., quam, tacentibus lib. de V. med., respexit P. aliquam in liberiore quanquam formula, pro severis aliorum *ad* se *admittere*, aditum *ad* se *permittere*, cf. ad Luc. 1, 550. N. 74., ubi tamen mox iterum cum Bg. vis illa negligitur, ut a Gs. ad textum, cf. Ael. V. h. 9, 3. i., qualia loca verbi de pers. in notione physica, ignota Stp., v. ib. in Ind. et Dem. Xen. Mor. cum Z., Luc. Arist. Kust. Abr. Dil. Th. p. 580. Suid. 3, 197. i. 199. m. 2, 207. m. Hes. 2, 1047. i., sed G. Th. in Bg. cum Gr. n. med. „facere s. pati, ut aliquid accedat, adeat." Tum in τῶν λ. ἀξ. discedit Bg. a P. liberiori, sed et ipse iterum a Gr. in gradu adi., etiam in adi. cum subst. per solum adi., ut alii; tenente Stp. Th. tantum in adi. 1, 475. i. F. m. ἀξία λ. πόλις e Thuc. sine Vs. et Ind., sed in subst. 2, 623. D. m. „λ. ἀξ., q. d. sermone dignus, mentione, memoratu, (et hinc pro privo) *memorabilis*, quod et compos. (una voce) ἀξιόλογος, Polyb. — Thuc. l. 6." sine Indd. iterum, utque ducas fortassis formulam etiam ab alia notione, cum λόγος est i. q. cogitatio, s. ratio, causa, respectus, ut λ. ἀξ. dicatur dignus, cuius habeatur ratio, respectus, cura, quem respicias, cogites, cures, magni facias, atque adeo magni faciendus, propter qualemcunque virtutem ac praestantiam, et proinde praestans; quo et ipse spectat Stp. Th. p. 625. G. 632. B. „ἀξιόλογος, — dr. etiam de homine, pro non spernendus, qui est alicuius pretii, — Thuc. ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιολογώτατοι, *qui* maximi *fiebant*" quibus fere repetitis 1, 477. i. addit L. Ern. „Philox. honestus, egregius" cum Lat. Bg. adeo, capientis, opinor, pro virtutis studiosis, e P., quem et Sch. deserit in λ. „venerabilis, dignus, cuius ratio habeatur, (nobiscum partim, sed in adi. hinc) *egregiorum*" cf. Wess. ad Diod. S. 1, 5. l. 96. τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀξίους λόγου προσαγορεύομεν, *viros bonos* ἀ. λ. h. e. *sermone* dignos, *appellitamus*, Luc. 1, 858. i. λ. ἄξιοι, digni, *quorum* ratio *habeatur*, sed 2, 862. l. 49. πολλοῦ λ. ἄξιος, vir *commemorabilis*, cui addidissem *in primis* s. *multo* s. *longe*, ob adi. πολ., aut quod libere adiicitur 3, 620. l. 54. οἱ δὲ λ. ἀ., commemoratione *autem* digni *praeter caeteros*, cf. 478. l. 58. Ind. Ael. V. h. Fi. Aesch., Xen. Mor. et Z. Abr. Dil. Th. p. 423. m. Suid. 1, 237. e. 2, 455. c. p. sq. i. λόγου τυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου, laudem *consequi*; ad quam notionem inclinat quoque Ind. Ael. V. h. v. λογ. med., latentem illam in altera pro commemoratione, nec a L. Ern. agnitam, aliter etiam Suidae locum explicante Ind. Dem. v. λ. p. 491. m. Nr. 6., it. ex parte Vs. ad Harpocr. p. 233. i., ut nostrates pro loco reddent *merkwürdig*, *denkwürdig*, etiam liberius *rechtschaffen*, et *würdig* simpl. de pers. maxime, ut Lat. *dignus* pro bono et Diod. ἀγαθός alibi. Caeterum e Xen. Mem. S. 4, 5, 9. e., ubi ἀξιολόγως explicatur mox per ἀξίως μνήμης, potior videtur Stp. supra notatio, et in L. Ern. etiam habetur simpl. „ἀξιολογώτατος, *dignissimus*, Philox." ut in Vs. pereat una vox.

ἀλλὰ) Graphica descriptio corruptissimae aulae, cuius foribus, vice

καλὰ σπουδῆς ἀπῆγεν ἑαυτόν[y]. *ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ* nestatis quidem studiis abducebat se ipsum, subiugabant au-

y) Ms. Bı. ἑαυτόν· δεδουλ., in qua postrema novitate consentit modo Ms. Vi., ferentibus edd. variam hic distinctionem, colon quoque Ox. 2., sed comma Stp. rel., et punctum al., v. N.

elogii, dignum erat inscribi, *exeat* (ex) aula, *Qui volet* esse *bonus*. Herodi. noster, ut passim, mirifice et feliciter χαρακτῆρα πολιτικὸν exprimit in eiusmodi descriptionibus, cf. elegantissimam φαντασίαν, qua Dio Prus. Chrysost. Or. 1. de regno regiam s. aulam tyrannidis figurat. *Boecl.*

Hoc ἀλλὰ non, ut alias, refertur ad pr. negat. μηδὲ, quia illa neg. est cum particip., sed ad sq. verbum finiti temporis ἀπηγ. ἑαυτ., et simul ad pr. verbum tale προσεφ., unde, absente nominativo novo, cohaeret oratio melius per comma post ἀξίων, removendusque olim novae §. numerus, sed post ἀπηγ. ἑαυτ., quia sequitur nova rectio, casusque alius, et transitus a pers. ad rem, saltem obtinet colon, delectum nobis, sed tamen et punctum, quanquam μὲν et δὲ ad se relatis, ut et post ἀξίων, si pron. αὐτὸς extrinsecus sumatur ad ἀπηγ. ἑ., quam formulam, a Sch. fere cum Bg. redditam, deserto P. „abducebat *se* a *studio*“ nec Stp. Th. novit, nec ego aliunde, nixam fortassis aliqua Lat., cf. G. Th. in Bg. v. cum Gr. n. 12, 67. sqq. sine expiic., *se* ab *angoribus* et *molestiis*, — *ab* studio *abducere*, at similem illi 1, 11, 15. e. ἀπείργειν ἑαυτὸν et 1, 8, 3. m. ἀπῆγεν αὐτὸν, quoad rectionem quidem cum gen., sed diversam, qua notionem, ut intelligatur fere sicut 1, 3, 3. e. sq. rerum bonarum, honestarum, magnarum, imperatore dignarum, cogitationem et amorem omittere, opprimere, nec cogitare tales res, nec velle et amare, nec tractare ac suscipere; cum nihil impediat, quo minus τὰ καλὰ sic ampliter capiamus, cf. ad Vig. p. 98. N. 30. Ind. Polb. Ern. et Dem. 295, 16., adhibente Bg. formulam aliam in τῆς περὶ λ., et gen. pro praep. cum subit., non ita severe, ut alibi 3, 13, 4. et 1, 6, 20. i., sed numerum alium e P., unde tenuit omnia Stp. Th. 3, 946. C. e., cuius exemplis in σπ. cum pr. περὶ add. Dem. 90, 10. 469, 13. 341, 1. 534, 13. 688, 9.

ἐδεδούλωντο) Leisn. ad m. Ox. „active. Sic Io. 1, 32. Act. 8, 14. Luc. Hermot. ἤρχσο“ ubi 1, 830. N. 12.“ plusq. pass. formae in hoc v. active valet, veluti τεθέαμαι, *vidi*, Ev. Io. 1, 32. δέδεκται, *accepit*, Act. 8, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodi. 1, 13, 15. ἐδεδουλῶντο active ponit, (isto quidem accentu, sed 2, 99. N. 50. e. post eandem rem de praeter. pass., active positis,) ut Herodi. 1, 13. ἐδεδούλωντο — ἡδ., subiugabant *omnem* eius *animam* aliae *ex* aliis *voluptates*“ sed hinc e P. ap. Drei. de V. med. p. 248. i., ut de lege p. pr. m. passivum severe reddas hic pro med. *subiecerant*, subiugarant *sibi*, cf. 1, 3, 12. m. ad ἐγχειρ., tenente Sch. in v. „pass. — *presserant* servitio *gravissimo* voluptates *animum*“ tempus legitimum, sed e P. impf. Bg., cuius Lat. v. ap. G. Th. „debellare et *imperio* suo *subiicere*“ sed non per optimam Lat., nec de voluptatibus, nec in v. *subiicere*, nec huc respicientibus Bud. C. 457, 5. et Stp. Th., qui modo tenet Bg. Lat., nec aliquid de med. vi, quae tenetur iterum in N. ad Thom. M. p. 249. a. m., cf. ad Diod. S. 1, 255. N. 29. Ind. Dion. Cass. Dion. H. S. T. utr. cum Thuc., it. Hes. 1, 1026. m. sine N., sed de act. et pass. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., ut de augmento simpl. s. duplici, (in quo genere et alibi nostri Mss. sunt inconstantes,)

τὴν ψυχὴν νύκτωρ τὲ [z] καὶ μεθ' tem eius animum noctu et in-

z) Ms. Ba. νύκτωρ καὶ μεθημ. quae verba commatibus includuntur. *Mart.* v. N.

Obs. M. Amst. V. 4. p. 289. et Fi. ad Well. p. 185. m. ex Ael. V. h. 3, 19. p. 255. a. N. 11., cf. ib. 13, 11. i. et 2, 14. p. 108. i. de Xerxe δεδούλωτο πλατάνῳ, καὶ ἐθαύμαζε τὸ δένδρον, servivit *platano*, et (eam) arborem *coluit*, ubi N. modo simile habet δεδούλωται, sed etiam tropice; quo tropo hic remoto de voluptatibus, (quibus aeque Lat., ac Gr., tribuunt imperium, dominatum servitutemque,) remanet hoc, voluptates corporis ita vehementes fuisse, ut Commodus non posset iis resistere, nec eas opprimere ac sibi negare, sed cogeretur eas et cogitare, et appetere atque usurpare, nec posset regere amplius et continere ad rationis sapientiaeque praecepta facultatem animi utr., mentem ac voluntatem, eamque a voluptatibus cogitandis appetendisque avocare; quae est Nostri πᾶσα ἄ. ἡ ψυχὴ, ubi adi., pro totus, olim restituendum in Bg., omittente id iterum e P., qui contra addiderat ad pr. §. e. σπ. *cunctis* libere, sed hic δὲ per *quippe* reddit, pro γὰρ sumens, non quidem contra contextum, sed ut pr. μὲν tum stet solitarium, et post ἑαυτ. punctum requiratur, quod et in Lat. P. comparet.

νύκτωρ) Ms. res utr. iam adsuit, τὲ extrusum ante καὶ vicinum, et μεθ' ἡμ. formula, una voce scripta, quam sic modo reperi ap. D'Orv. Ch. p. 412. m., sed prorsus ut hic copulata utr. ap. Zos. 5, 21, 2. ν. τὲ καὶ μ. ἡ., *interdiu* noctu *que*, et ap. Gat. ad Ant. p. 72. b. E. sine Vs., sed inverso ordine ap. Diod. S. 2, 346. l. 36. μ. ἡ. τὲ κ. ν., *tam* de *nocte*, quam *die*, cf. Stp. Th. pauca in ν. „*noctu*, Hes. ἔργ. οὐδέποτ' ἦμαρ —, οὐδέ τι ν. Plut. — Et ὁ ν. Epigramm. *nocturnus*" ap. Hes. v. 175. *die* aut *nocte*, ubi Moschop. κατ' ἦμαρ, — κατὰ τὴν νύκτα, sed in Plut. locis adv. ν. est absolute positum, ut ap. Dem. 535, 1. 1319, 12. Fi. Pal. 41, 3. Luc. 1, 374. l. 71. *de nocte*, sed 2, 220. l. 76. *noctu*, it. 3, 25. l. 94. 350. l. 28. Soph. Ai. v. 1075. Ind. Xen. Cyr. Z. Suid. 2, 638. e. sine exemplo ν., διὰ τῆς νυκτὸς, *noctu*, Hes. 2, 691. i. ν., νυκτὸς, in N. tantum e LXX., tum Stp. Th. 1, 1458. E. e. modo „μ. ἡ. *interdiu*, (sed 2, 896. B. m.) μ. significationem temporis habet et quum iungitur acc. ἡμ. (quae lex vana est, quia diserte tempus, ut ἡμέρα, adiungitur, sed potius statim ponenda erat Lat. praep., qua tunc Gr. deberet exprimi, nec simpl. ac libere tantum erat vertendum) μ. ἡ., *interdiu*, — Dem. — Arist. Pluto" v. 931., ubi similiter redditur, et iterum absolute ponitur, ut ap. Dem. l. l. it. 526, 21. 1267, 21. Charit. p. 73. l. 17. Luc. 1, 60. e. *in* multum *diem*, 2, 810. l. 18. *interdiu*, quod Bg. habet et Sch. in ἡμ., sed in μ. e. „*nocte* die *que*" fere cum P., per syn. abl. nudum pro adv., ut Bg. *noctu* ap. G. Th. non est separatim, sed modo in v. *nox* 475, 62. „*pro* nocte, (at cum Gr. n) *interdiu*, i. die, s. per diem, (s. inter diem,) s. dum dies est, cui opp. *noctu*." Tum alteram rationem, quam et Glossator Ms. compararit, novimus e Zos. 5, 20, 5. ν. καὶ μ. ἡ., *interdiu* noctu *que*, Luc. 1, 127. l. 83. *noctu* et *interdiu*, (cum Bg., qui, de more, exprimit non dupl. copulam, sed simpl.) 746. l. 35. *noctes* ac *dies*, 3, 103. l. 91. die *pariter* ac *noctu*, quod propius nostro Gr. τὲ καὶ, at rursus alio ordine Phil. μ. ἡ. κ. ν. ap. Loesn. ad N. T. p. 74. e. 79. m. Praeterea Nostri utraque sunt per se ac sine copula diversisque in membris ap. Dem. 735, p. et p. sq. i. Luc.

ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλα- terdiu continuae flagitiosaeque

3. 110. l. 66. 68. Ael. V. h. 3, 11. i. cf. Suid. 2, 537. e. v. μ. Porro eadem aliter secum copulata habet καὶ ν. καὶ μ. ἡ. Anton. 3, 4. e. p. 72. e. ibi que [illegible] N. e Polb., et noctu et interdiu, Luc. 1, 153. e., sed Alciphr. [illegible] p. 252. m. nocte die que, tum ordine alio καὶ μ. ἡ. κ. ν. et interdiu et noctu ap Kypk. 1, 142. m., it. per copulas alias ἢ ν. ἢ μ. ἡ. R. Or. V. 5. [illegible] 153. l. 4., sed ν. ἢ μ. ἡ. Eur. Bacch. v. 485. noctu, an interdiu, tum οὔτε μ. ἡ, οὔτε ν. Plut. de discr. a. §. 199. e., ubi V. L. νυκτὸς glossema est, cf. Hes. supra, it. οὐ ν., οὐ μ. ἡ. Aristaen. 1, 24. p. 59. m., (cf. Abr. [illegible] p. 150. m.) sed ed. Pav. p. 158. l. 6. noctu atque interdiu. Porro alterutrum Nostri, sed simul ab altera parte cum aliquo syn., ap. Heliod. 1, 15. p. 54. l. 3. νύκτα τε καὶ μεθ' ἡμ., ubi in acc. primo desit eadem praep. μετὰ, quae est expressa in secundo membro, aut ἀνὰ, s. διὰ, sed Phil. ap. Kypk. l. l. p. e. μ. ἡ καὶ νύκτα, interdiu et noctu, ubi prior praep. potest regere et secundum acc. ν., tum Ael. V. h. 13, 16. p. 877. m. καὶ νύκτα, καὶ μ. ἡ., diu noctu que, it. Dem. ap. Bg. ad Arist. Plut. v. 931. μ. ἡ., τὴν δὲ νύκτα, interdiu. noctu autem, cum artic. sine discrimine, it. Poss. Call. p. 710. i. et ad Vig. p. 620. N. 13., praeter Ael. l. l., conversum noctes atque dies, e Plut. „καὶ νυκτὸς —, καὶ μ. ἡ., noctu —, et die sequenti, — Plut. οὔτε νυκτὸς —, οὔτε μ. ἡ., neque noctu, neque interdiu, (ubi desit pr. ἐν, s. mox expressa,) καὶ μ. ἡ., καὶ διὰ νυκτὸς, noctes atque dies" sed ap. Munth. p. 97. i. e Diod. S. „συνεχῶς καὶ μ. ἡ., καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτ., continenter, et per diem, et per noctem" quod prodesse potest ad N. T. Marc. 5, 5. διαπαντὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, quo de recte Loesn. p. 74. e. „alterum altero explicari" sed ut pr. δ. sit universum et infinitum, at rel. adiuncta finita, simul cum figura illa ἐκ παραλλήλου, sine copula, quae in Diod. pr. adiicitur; rursus ap. Eur. Bacch. v. 469. νύκτωρ, ἢ κατ' ὄμμ' λ., noctu, an interdiu, cum N., porro simul cum artic. Luc. 1, 649. l. 5. ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμ. μὲν οὐκ οἶδα — ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, diurna eius facinora non novi: quae vero noctibus fecerit, 3, 188. e. εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε καὶ σὺν σκότῳ· τὸ δὲ μεθ' ἡμ., ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον, si vero minus hoc potes, certe noctu et in tenebris fac, quae facis: interdiu enim, apage, nimis ferum est; in quibus suppleas v. πεποιημένα et ποιεῖν, s. subst. πράγματα et πρᾶγμα, it. 118. l. 47. οἷος μέν σου ὁ μεθ' ἡμ. βίος, — ὁποῖαι δὲ νύκτες, qualis sit diurna vita tua, — quae noctes; ubi alia rursus est ratio, et explendum particip. per casum adiuncti subst., v. c. βεβιωμένος, cf. Poss. Call. p. 733. m. p. sq. i. Unde satis apparet bonitas nostrae formulae contra Thom. M. p. 631., ubi v. N. et Schw. Onos. p. 35. N. 17., ut de pr. μετὰ, pro Lat. inter, intra, per s. in, praeter illa ad Nostri 1, 10, 16. e., et. maxime in nostram formulam Schol. Arist. Plut. v. 931. (unde Suid. 2, 519. m.) Bg. ad Alc. l. l. p. 252. e. D'Orv. Ch. p. 412. Fi. ad Well. p. 375. Loesn. p. 79. i., qui p. 74. e. bene comparat καθ' ἡμέραν, quanquam contra Rs. ad Polb. p. 76. i. „μ. ἡ. est de die, interdiu, καθ' ἡ. est quotidie" quod discrimen non est perpetuum, cf. ad Thom. M. p. 631. b. e. e Theophr. — αὐτὴ γὰρ τῆς νυκτὸς ὄζει μᾶλλον, ἢ καθ' ἡμ., pro quo quippe vidimus supra νυκτὸς sine artic. simul cum μεθ' ἡμ., ut ap. Diod. S. 2, 22. l. 8. προσκαρτεροῦντες τοῖς κινδύνοις συνεχῶς, καὶ καθ' ἡ., καὶ νυκτὸς, diem simul ac noctem in certamine perdurantes, ubi iterum praecedit adv. συν., sequente καὶ copula duplici, in Vs. forte per simul expressum, aut non bene neglectum, ut in V. L.

ϛοι σώματος [a] ἡδοναί. καὶ 16. corporis voluptates. at-

a) In Ms. Ba. ἀκ. ἡδοναί. abeſt σώματος. *Mart.* In Ms. Vi. σωμ. deeſt. *Lec.* et in Excp. Ms. Ve. „καὶ ἀκ. ἡδοναί.“ v. N., ut poſt ἡδ. in B. comma, pro rel. puncto, quod et alibi ante καὶ habemus, et hic in Ms. Bg., ſequente elemento brevi.

ἐπάλληλοι) Tacente in hoc adi. Ms. Ba., ſecus ac 1, 12, 14. e., ſed omittente P. copulam καὶ, (forte ob formulam, qua exprimit hoc adi., laudatam a Stp. Th. „ἐπ. plur. numero, crebri, frequentes, alii ſuper alios, ſ. alii ex aliis, ut P. eleganter vertit in Herodi. l. 1. ἐδεδ. — ἡδ.— Poſſumus etiam, ut opinor, interpretari aliae alias excipientes ſ. aliae aliis ſuccedentes“) adhibet Bg. brevius Lat., a Stp. ib. in pr. etiam propoſitum, ap. G. Th. cum Grr. al., nec cum Bg. ſubſt., ſed 1095, 97. perpetua — *voluptas*, et 679, 89. flagitioſae *libidines*, ſine explic., ſed ap. Niz. „foedus, turpis“ ad quae univerſa neſcio utrum Bg. reſpexerit, an ad illa, quae proprie cogitantur in ſubſt. Lat. affini *flagitio*, ut ſit praeſertim crapula, impudicitia et venus inſignis, cf. G. Th. et Cort. ad Sall. Cat. 23, 1., ob quas res ſane in primis male audit Commodus; tenente L. Ern. etiam Bg., non item Stp., qui, e Noſtro plane tacens in ἀκολ., id ampliter tractat de perſ., maxime pro intemperans in cibo ac venere, ſed parcius de rebus, ubi „ἀκ. γλῶσσα, de *effreni* lingua“ quod, non repetitum a L. Ern., affine eſt P. *effrenae* corporis *vol.*, hic pro immoderatus et nimius, cf. 1, 8, 4., pro *effrenis* de iuvenibus accipiente Gr. etiam Ind. Gs. Chr., quod de rebus inveni tantum ap. Foeſ. Oec. p. 12. a. m. it. Longin. 44, 7. Mor. p. 256. m. cum ſyn. τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκ., immodicas *opes*, ut Ind. *immenſae*, pro quo ib. paulo ante πλοῦτον ἀόριστον, immenſas *opes*, it. ap. Ariſt. Lyſ. v. 399. ἀκόλαστ᾽ ᾄσματα, cantiones *impudicas*, quo ſenſu eſt et ap. Schol. ib. Plut. v. 1050., qui reddit αἰσχρὸς, ἀναίσχυντος, cf. Thom. M. p. 520. i., ſed in notiones rel. Suid. 1, 87. i. Heſ. 1, 196. i. Bud. C. 1512, 6. Ind. Xen. Mem. S. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. Ariſt. Kuſt., ut h. l. magis inclinem ad voluptates illas turpes et obſcoenas, cf. in hoc poſtr. Lat. adi. ap. G. Th. et N. mox ſq.

σώματος ἡδ.) Vox σωμ. non legitur in Cod., quam tamen, licet ſalva ſententia a contextu abeſſe poſſit, ab Herodi. profectam puto. *Stroth.*

Etiam P., ut in N. pr. vidimus, agnoſcit illum gen. σωμ., qui hic adiunctus magis definit, quanquam per ſe Gr. ſubſt. ἡδ. etiam abſolute ſumitur de corpore, ut librarius, comparans hunc uſum, deleverit gen., cum non appareat in vicinia, unde exciderit, cf. L. N. T. et G. Th., ubi et cum noſtro gen. 1096, 48. ſed ſyn. ſimul ap. Stp. Th. 1, 1436. C. „Ariſtot. αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ, pro quo Plato αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδ., et Xen. αἱ περὶ τὸ σ. ἡδ., it. αἱ τοῦ σωμ. ἡδ.“ ſine librorum numeris, pro quo poſtr. Noſter dixit ſine artic. omni, ut Aeſch. Fi. 2, 39. e. p. 32. i. τὰ πρὸς ἡδονὰς τὰς διὰ τοῦ σωμ., quae et ipſa formula, ſicut priores, periphraſtica eſt pro gen. Noſtri, qui vel ſic firmatur, vel pro adi. *corporales* ap. G. Th. e Sen., ut intelligamus ſuavitates, quae ſentiuntur in corpore, cumque corpore ac membris eius et ſenſibus percipiuntur, et ab animo per corpus eiusque ſenſus ac membra, ex auribus, oculis, gula et venere.

σώφρων μὲν πᾶς, καὶ παιδείας quae frugi quidem quisquis esset,

καὶ σώφρων λ.) Causam legas ap. Plin. Pan. 68, (3.) *a malo* principe *tanquam successor timetur, quisquis* est *dignior*, v. Schw. ad c. 69. p. 337. *Leisn.*

Sch. „π. omnis, *quilibet*, σ. *quem* probitas *illustrat*" fere cum P. „*neminem* que *non* — quemcunque — *illustraret*" unde et Bg. duxit suam rationem in vertendo adi. π. per pron. interrog. et v. subst. ὅστις — ἦν, quod sane utrumque intelligas per omnis s. quisque, ut solum ὅστις οὖν s. ὁστισοῦν reddas per Bg., cf. Stp. Th. 2, 1504. B. m., qui aliunde 4, 202. E. σ. diserte reddit „vir *frugi*" ap. G. Th. v *fruges* 746, 87. modo pro utilis, sed h. l. a Bg. potius acceptum pro illo ib. „*frugalis*, — homo frugi, in primis temperans, — probus et honestus" quae Lat. et ipsa sunt ap. Stp. l. l., it castus et pudicus; quorum quid h. l. valeat, non certo definiam, ut tamen, (nisi quis capiat Gr. pro sapiens in universum, ob mox sq. παιδείας, copulando genus ac formam,) inclinem magis ad illa probus s. honestus, quo et spectat P. in abstracto suo *probitas*, ut Noster ad pr. §. i. τὰ καλὰ, varians vel sic quodammodo cum §. 14. τῶν λόγου ἀξίων, quanquam proximum §. pr. e. ἀκολ. admittit quoque Stp. temperans, ut castus etiam sq. τῶν αἰσχ. ὑπ.

παιδείας) Cod. inepte κἂν ἐπὶ μετρίως, nisi aliud lateat, quod vero haud absimile est. Porro in Bas. cod. ac Vol. II. Script. Hist. Rom. vitiose exstat μεμημένος. *Stroth.*

Hoc postr. si ibi est nec potius μεμνημ., ut in Bass. nostris, aeque vitiosum sit, cum non repererim particip. pass. a μάω s. μαίομαι, ubi per se sensus esse debeat, *litteras* vel mediocriter *appetens* s. *amans*, tolerabilior ille, quam in altero μεμνημ., *vel mediocriter* litterarum *memor*, in quo facillimus erat lapsus in ν et υ, deprehensus etiam ap. Luc. 1, 485. l. 49. b) et Schol. Arist. Plut. v. 846., tenente Sb. Ind. tantum haec „μεμυημ. etiam Ald. ed. At Bas. μεμνημ." sed Stp. Th. modo 2, 907. B. „μ. *modice*, i. e. paium. Herodi. l. 1. καὶ σ. — κἂν μ. μεμυημένος, τ. ἀ. ἐδ. (e P. cum alia, quam hic in ed., distinctione post μεμ., sed ib. 1653. G. e. in v. μ. pass. modo sic,) saepe cum acc. (rei.) ut ὄργια μεμύηται. — Damasc. autem dixit (cum praep.) ἐκ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς, *a* sacris *literis* hoc *edoctus*. — Latius autem extenditur huius v. significatio, et a sacris ad alia transfertur, — μυεῖσθαι τὰ ἐρωτικὰ" sine Vs., cf. Hs. ad Plut p. 124. e. cum Sch. „μυέω, doceo *sacra*, sacris *initio*, et in genere *instituo*. Pass. — *vel mediocriter* institutus *litteris*, (sed in subst. π.) De loco παιδ. κ. μ. μ. dubitatur, sitne gen. sing., an plur. acc. Politianus videtur accepisse in gen. sing., quem *disciplina* nulla *illustraret*. Et certe frequentius singulariter (subst. π.) reperitur hoc sensu; neque unquam eo utitur Noster pluraliter. Obstat tamen constructio. μυεῖσθαι enim saepius cum acc., neque fortassis uspiam cum gen. construitur. Quae res videtur causam dedisse diversae lectioni μεμνημ." quam causam equidem non intelligo, sed hoc, liberiorem fuisse P. in numero etiam hic, et in suo v. *illustrare* vel sensum dedisse qualemcunque, vel, cum habuisset illud μεμνημ. etiam in suo Gr., deceptum esse potuisse, ut pass. acciperet pro μνημονευόμενος, *memoratus*, celebratus, *nobilitatus*, nisi quid et aliud in animo habuit, ut 4, 3, 5. προσιέμενος τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ ἐπαινουμένους. Tum, quanquam subst. παιδ. adhibuit Noster hoc sensu per sing. alibi, ut alii, (cf. 1, 3, 4. e. it. Ind. R. Or. V. 4. 6. Dem. Xen.

κᾂν μετρίως μεμυημένος [b] τῆς ac eruditione vel mediocriter

b) Ms. Ba. κἂν ἐπιμετρίως μεμνημένος, ſed Mss. Ve. ac Vi. modo „κᾂν ἐπὶ μετρίως“ ut in edd κἂν ſic ſine Iota habuerunt A. al., ſed μεμνημ. etiam B. 2. Par. et Ed., tum poſt μεμ. nihil ubique, ut et poſt αὐλ. et ἐπιβ., v. N.

Z., Luc. Longin., Eutr., Plut. Hſ. et Aeſch. ep. S., ubi „παιδείας τὰ μέτρια φροντίσαι, *operam dediſſe* mediocriter *doctrinae*“ ubi ad τ. μ. deeſt pr. κατὰ, et tota formula pro adv.,) tamen h. l. aeque potuit uti numero plur., tum variandi cauſa, tum auctoritate Ael. V. h. 12, 50. p. 810. ὅτι μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας εἶχον, *doctrinas* non *diligenter* eos *curaſſe*, ubi formula ἔχειν περί τι ſatis demonſtrat eum numerum, qui et habet analogiam Lat. non modo in Lat. iſtius Vs., cf. G. Th. et Cl. Cic. v. e., ſed et adeo in Bg. hic ſubſt., ubi G. Th. cum Gr. n. „plur. *eruditiones* aliquoties dixit Vitr.“ Sed v. μυεῖσθαι, praeter Suid. 2, 530. e. 587. e. Heſ. 2, 572. i. 628. m. et Schol. Ariſt. l. l., cognovi modo ſic, abſolute poſitum ſ. cum acc. rei ap. Ariſt. Kuſt. Luc. Fi. Aeſch. et Th., it. Suic. Th. ubi noſtrum particip. μ. in V. Gl. *imbutus*, ſed cum dat. rei ap. D'Arn. L. Gr. p. 179. e, it. cum pr. ἐν in L. N. T. et Dreſ. de V. med. p. 351. ſq., quorum ille acc. rei eſt cum paſſ., ut in Lat. ſyn. nec tropico, *qui* doctus *erat* ſ. *edoctus*; tenente G. Th. in Bg. ſevero tantum „*initio*, μυέω, τελέω, ſacris imbuere, — ſtudiis *initiari*, — *initiatus*, (ſine Gr.) metaph. Plin. ep. 5, 15, 8. — literis *initiatus*, — vix *primis* quidem *apicibus* ſufficienter *initiatus*“ ſine explic., ut ad Plin. l. l. tantum Catan. exponit per *inſtitutus*, ſed me non habente ſimiliora noſtro ap. Lat., verum adhuc e Zoſ. 5, 15, 8. de Valentino παιδείας μετρίως ἡμμένος, *homo* mediocriter *eruditus*, immo *doctrina* med. *tinctus* ſaltem, (cf. Bud. C. 1488, 41. et G. Th., i. q. imbutus,) cum proprie, ab ἅπτομαι, pro tango ſ. attingo, ſumto paſſ. pro med., fuerit, *qui tetigit*, attigit, *doctrinam*, in quo v. ſolennis eſt gen cf. Poſſ. Call. p. 75. i. 123. e. 568. e. Sed Sch. in adv. „κ. μ. ſaltem *mediocriter*, — κᾂν, — pro καὶ ἐὰν, *quamvis*, modo, *vel*“ cuius de ſcriptura lis et varietas nota eſt, in medio relinquenda mihi, cf. Stp. Th. Dev. p. 197. Vig. p. 509. e. Hoog. Op. p. 617., ad Luc. 2, 347. N. 87. 570. N. 77. L. Ern. et N. T. Ind. Hſ. Fab. Aeſ. et Plut., Fi. Aeſch., Iſ. Ev., Xen. Z. Cyr. v. καὶ e., Ael. V. h. Luc., ſed Heſ. 2, 134. m. κᾂν, καὶ δὴ, ἂν, ἀλλὰ, ſine N., quorum medium ἂν oſtendit, ſumſiſſe illum κᾂν pro ſimpl εἰ, (quod, ut Lat. *ſi*, ponitur pro etſi,) aut requirit, ut e pr. repetatur mente καὶ, ut fiat καὶ ἂν, in quae, (praeter καὶ ἐν,) reſolvunt alii, reddentes cum P. aut Bg. etiam, cf. κᾂν μετρ. ap. Dem. 1393, 14. et pro eo καὶ μ. 1408, ult., quod Ind. add. Iam novitas Mss. proprie una tantum eſt, non differens, niſi ſcriptura iuncta et diviſa, ſed ut in neutra ſit aliquid ſani, verum lateant ibi vel ἐπὶ μετρίοις, (ap. Stp. Th. 2, 906. H. „Thuc. l. 4. οὐκ ἐ. μ., pro *conditionibus* non *moderatis*“ fortaſſis ex 4, 22. e. ſ. 232, 77. οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐ. μ. ποιήσοντας, *neque* Athenienſes *moderate* ſe *geſturos*, quo adv. ſyn. redditur formula e praep. cum adi. etiam ab Ind., non tacta tamen ellipſi ſubſt. συντάξεσι, quo redeat Vs. illa Stp., ſ. ἤθεσι, quomodo in ſing. τὸ μέτριον explet L. Boſ. Ell. p. 131. e., ſ. τρόποις, Lat *moderato modo*,) vel ἐπὶ μετρίῳ, (quod, ortum modo per errorem in Iota poſtſcripto et ς littera iterum, habet ſaltem analogiam multam, cf. Vig. p. 601. m. N. 71. 606. i., et ἐπὶ ματαίῳ ap. LXX Exod. 20, 7. Deut. 5, 11., ſed cum priori tamen nihil eſt, quam

αὐλῆς, ὡς ἐπίβουλος, ἐδιώκετο· initiatus, ex aula ut insidiator

glossa, vocabulo privo ac vulgari formulam substituens exquisitiorem,) vel κἂν εἴ τι μετρίως, (ex εἴτι, vicine scripto per seriem vetustatis unam, facile nato ἐπι,) quod continet exquisitum κἂν εἰ, pro simpl. κἂν, cf. Stp. Th. 2, 8. F. sq. Dev. p. 198. m. Vig. p. 510. e. cum N. et Hoog Op. p. 624. e., ac τὶ post εἰ, ut ap. Lat. *quid* post *si*, quo de, ut et post μὴ etc., it. post *num*, variant sententiae interpretum, vel redundare putantium, vel vim tenere quandam, cf. Hor. Turs. p. 647. e. 808. e. G. Th. v. *quid* e. 38, 60., in *numquid* tacens, Cort. ad Cic. ep. 4, 1, 10.; nihil habente de Gr. Stp. Th. in τὶ et εἰ, nisi in postr. 1, 1102. E. e. exemplum sine Vs., cf. tamen Abr. Dil. Th. p. 73. m. 591. e. L. N. T. Krb. p. 191. e. Schw. p. 407. a. e. Ind. Fi. Pal. v. εἰ e. it. v. τὶς e., ubi et v. Ind. Xen. Z. Cyr. et Ael. V. h. et Vs. ad 12, 64. p. 823. e., nec recte et sine delectu agente Kypk. 1, 250. m.; ut, si, τὶ post εἰ nihil sumatur significare, ad coniecturam hanc tertiam magis inclinem, in primis, cum εἴ τι aliquis librarius, non concilians cum pr. κἂν, mutare potuerit in ἐπὶ, e qua lectione stulta utcunque sese P. expedierit, si tamen habuit, servato tantum κἂν, liberior in rel.; ut ex eiusdem „*ulla — disciplina*" nihil certi hauserim pro τὶ etiam praesente in eius Ms., quasi τὶ copularit cum gen. παιδ., ut Lat. *quid disciplinae*, pro aliqua disciplina, cui illud P. par; tenentibus nostratibus pron. τὶ cum adv quoque in *etwas mittelmässig*, s. *etwa mitt.*, quod redit ad quorundam Lat. *forte*, quo τὶ post εἰ μὴ reddunt, cf. L. N. T. Schw. l. l., aliorum autem Gr. exemplum simile me ignorante, ubi τὶ post κἂν εἰ, it. ubi καὶ simul cum κἂν iunctum

τῆς αὐλ. — ἐδιώκ.) Pro ἐξεδιωκ. *Reisk.* Possitque videri, ob simile ἐδ excidisse pr. ἐξ, a qua pendeat adiunctus gen., nisi hunc petere liceat ex altera pr. διὰ, cum etiam alibi rectio haec reperiatur, cf. Abr. ad Aesch. 1, 428. e. Stp. Th. 1, 1027. E. sq. Hom. „Od. σ', 8. voce pass. (sed vi med., ut et Cl. Vs., etiam in sq.) Il. φ', 602." Suid. 1, 606. m. διώκω σὲ, ἐλαύνω σὲ, τὸ δὲ κατηγορῶ, γενικῇ, quod tamen et in nostram notionem pateat; ubi fortassis et statuatur ellipsis praep. alicuius, ἀπὸ, διὰ, ἐκ, quam sumit in syn. L. Bos. p. 470. m. 475. e. 489. i., ut certum est, in nostro v. nihil valere praep. cum acc. rei, cf. Ind. Xen. Cyr. et Bach., Poll. Synt. p. 96. m. 117. e. cum Call. Ind., it. cum aliis adiunctis, ut ap. D'Arn. An. Cr. p. 37. m. „ὅς με διώκεις Οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἠιθέων ὅμους, *quae* me *pellis* e *domo* ad *iuvenum* frequentes *coetus*" in Bg. ut dubites, utrum divulserit praep. a v., an eam extrinsecus sumserit, ut alibi; tenente Sch. compos. aliquod Lat. „*exigebatur* aula, *submovebatur*" quod extr. cum praep. dederat P. „neminem *que* non *ab* limine — *submovebat*" ubi Bg. potuit sequi per vicinius *aula — expellebatur*; tenente Stp. Th. modo in ἐπιβ. „*insidiosus*, Xen Paed. 1. (sine Ind.) Herodi. 4." et idem Lat. modo L. Ern., sed Bg. quoque Gs. ad Luc. 1, 148. l. 89., ap. quem et superl. ἐπιβουλότατος 292. l. 88., cf. de pers. Ind. Dion. Cas., sed ap. G. Th. cum Gr. n. „Nep. — imperii *insidiator*" quo sensu et ceperit in N. ad §. i. Leisn. id subst., capiendum fortassis et universe cum Hes. 1, 1344. i. ἐπ., ἐχθρὸς, in N. tantum ex LXX. De distinctione post ἐδιωκ., colon fert sane sq. alius numerus, sed tamen et comma idem adhuc nominativus γελ., quod Lat. Bg., e P., aliunde quoque Stp. Th. tenet, cf. Ind. Xen. Bach. Poll. 7, 190. 9, 148. N. 77. „qui, dum dicteriis atque figuris perstringit, aliis risum facit" cum loco nostro sine Vs., ad Dion.

γελωτοποιοὶ δὲ καὶ τῶν αἰσχίστων ὑποκριταὶ εἶχον αὐτὸν pellebatur; scurrae vero et turpissima imitantes mimi habe-

Cas. p. 829. „mimi planipedes" ad Suet. Tib. c. 62. N. Cas. „copreae sunt homines βωμολόχοι, γελωτοποιοὶ et scurrae" Carpz. Par. Stoi. p. 45. e. Nr. 5. „morus s. morio, γελωτοποιός" it. p. 84. i., ubi et Gl. V. Lat. Bg. cum Gr. nostro, etiam inde ap. G. Th. „qui risum ab audientibus captant, non habita verecundiae ratione aut dignitatis, — etiam, qui gestu et imitatione, ut mimi et gesticulatores, risum movere conati sunt" quibuscum comparo hos, qui ap. Buleng. de theatro in Graev. Th. T. 9. p. 905. e. „γελοῖοι, scurrae, genus mimorum, (et p. sq. e.) Ad ridiculos proxime accedunt parasiti, quos et βωμολόχους et γελοίους Gr. appellant" cf. N. sq. et 1, 6, 2. m.

τῶν αἰσχίστων) Poterat pro αἰσχ. ὑπ. dicere παντόμιμοι. Sed vox Gr. non est παντόμιμος, immo, Luciano teste, Italica; id quippe diserte asserit Luc. in l. de saltat. Nec ea usi fuere, nisi qui recentiores sunt, ut Zos. in hist. et Iulian. in suo Misopogone. Hoc enim aliquando fieri certum est, ut duae voces, ex quibus tertia aliqua componitur, Graecae sint, cum tamen compositae Graecae non sint. *Pincerna*, ne longe exempla petantur, Graecam habet originem, a πίνειν κίρνα, et tamen nullus in terra Graecia illam vocem usurpavit. *T. Fab.*

Luc. est 2, 304. l. 44., ut Zos. 1, 6, 2. ἥ τε γὰρ παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσήχθη τοῖς χρόνοις, οὔπω πρότερον οὖσα, nam *et* pantomimorum *saltatio*, prius *incognita*, temporibus *iis* in *usu* esse *coepit*, immo *illis* inducta est *temporibus*, cum *antea* nondum *fuisset*; ubi adeo pro adi. est, nec pro subst. et de pers., quo respiciat Stp. Th. 2, 941. D. e., cf. Suid. 2, 720. e. Carpz. l. l. p. 86. 84. m. 70. i., e cuius aliis, ut p. 69. 81. e. 38. sq. 52. 57. i. N. i) 63. 155. sqq., etiam h. l. simpliciter intelliguntur histriones et *mimi*, quos explicandi causa Bg. interiicit sic sine uncis, quos alibi adhibuit in tali causa, cf. 1, 16, 2. e., quia in id hominum genus omne, ut tum comparatum erat, cadit obscoenitas et imitatio rerum turpissimarum obscoenarumque, cf. 1, 6, 2. e., adiungente hic eos Nostro sive tanquam diversos a pr., sive pro iisdem et ad explicandum, ut ap. Alciphr. 3, 55. e. p. 414. μῖμοι γελοίων, histriones *ridicularii*, cf. Carpz. l. l. p. 84. i., sed ut, sumto discrimine, priores quidem sint, qui risum dictis gestibusque captant tantum in aula, nobis *Hofnarren*, it. *Possenreisser*, s. Gr. vicinius *Lustigmacher*, sed posteriores in scena, ex eaque ducti ad mensas et consuetudinem; nihil edicente Lampr. in Comm., nisi c. 10. p. 501. habuit *in* deliciis *homines* appellatos *nominibus* verendorum *utriusque sexus*, ad quae Cas. comparat Capit. in Pertin. c. 7. p. 545., instrumentum omne aulae Commodianae vendente, *scurras* turpissimorum *nominum* dedecora *praeferentes*, ubi N. 1. „Dio sic, κοπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιοὺς, αἴσχιστα μὲν τὰ εἴδη, αἰσχίω δὲ ὀνόματα" καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἔχοντας, *aliquot* adulatores *et* scurras, *quibus* facies *quidem* deformes, sed *nomina* et *instituta vitae multo erant turpissima*, Xiph. 389, 13. ed. Sb., qui ib. v. ad marg., ut noti sunt *scurrae mimarii*, it. *mimici scurrae*, qui et simpl. *mimarii*, cf. ad Capit. 1, 430. i. 2, 28. i. 529. sq. cum N.; respiciente Sch. in „αἰσχ. rerum *turpissimarum* (ellipsin subst., cf. 1, 6, 2. e., sed cum Bg. partim e P. in) ὑπ. repraesentantes *turpissima*" mutato subst. in particip., cf. Epict. c. 17. i. cum Ind., it. Dem., cui add. 401, 16. 418, 6. Ael. V. h. Luc. et Carpz. l. l. p. 90. 332. e., it. Stp.

ὑποχείριον. ἁρμάτων δὲ ἡνιο- χείας καὶ θηρίων ἐξ ἀντιστάσεως μάχας ἐπαιδεύετο [c], τῶν

17. bant ipsum subiectum. In aurigando etiam et cum bestiis cominus decertando institueba-

c) Colon hic Stp. et al., it. punctum, pro rel. commate, v. N.

Th. v. μῖμος, ubi et μίμους γελοίων sine Vs. e Greg. et Dem. (ubi quoque sine Vs.) sed ap. G. Th. „*mimus*, ὑποκριτής, μίμος, (quae sunt etiam cum eodem accentu ib. v. *histrio*,) — *pantomimus*, παντόμιμος" de pers. tantum. Sed Stp. Th. in „ὑποχ. metaph. ap. Herodi. l. 1. γελ. — ὑπ., eum *sibi* addictum *habebant*. Ita enim malo, quam *quasi* add. *hab*. cum P. Sed et *obnoxium* fortassis interpretari hic possimus" in P. Latt. manente Sch., praeter praemissum subst. aliud „histriones *add*. quasi *sibi* eum *hab*." sed in v. εἰχ. cum Stp. omittente istius voculam *quasi*, etiam Bg. recte, quia non opus tropum hic ita mitigare; tenente G. Th. Bg. cum Gr. al., nec simul cum v. *habere*, nec Stp. „*obnoxius*, — quidquid alteri subiectum, — pro obediente et morigero" quae et h. l. valent, pro posse alicui persuadere omnia, et efficere, ut alter obediat faciatque, quidquid velis; variante Nostro pro privis verbis §. pr. e. δουλώσασθαι et superiori χειρώσασθαι, per phrasin, ubi *subiectum habere* i. q. subiecisse sibi, cf. G. Th. v. *hab*. 855, 10. „habere *cognitum*, i. novisse" s. cognovisse, de re quidem, cf. p. sq. l. 67. 76. 857, 21. 104. p. sq. l. 11. 859, 38. 103. etc. Cort. ad Cic. ep. Ind. et ad Sall. Cat. 23, 4. Iug. 94, 3., tenente Stp. Th. in v. ἐχ. pauca similia per particip. et adi. 1, 1316. B. e. E. m., sed in v. ὑπ. totam Nostri formulam physice ac proprie e Thuc. sine Ind., cf. Dion. H. S. T. 1. 168, 34., sed tropice, ut hic, ap. Luc. 3, 311. l. 19. ἐπείπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με, *ubi* sensisti, *me* tibi *obnoxium*, cf. ad hoc adi. Ind. Xen. Z. et Suid. 3, 564. m., cuius ὑπ., — δούλους, *servos*, nostratibus hic etiam commodum, *hatten ihn zum Sclaven*, pro Bg. *ihn sich unterworfen*; quanquam distinguitur ap. Luc. 2, 240. l. 74. ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους — ἔχοι τοὺς πεπομφότας, *ut* obnoxios *et* tantum *non* servos *sibi* retineret *eos*, qui *miserant*, ut nostrum sit minus ac lenius.

ἁρμάτων) Idem infra l. 4. c. 2. in fine de Caracalla narratur. *Stroth*. sed de Commodo diserte ap. Lampr. c. 2. p. 479. equos *curules* sibi *comparavit*. Aurigae *habitu* currus *rexit*, ad quae Cas. b. m. N. 1. „non publice tamen, nisi forte noctu, luna silente, sed domi, prodire in publicum, cum maxime vellet, non ausus. Dio —" p. 1217. l. 92. s. Xiph. 381, 38., tum ap. Lampr. c. 8. p. 496. i. cum N. Cas., it. ap. Onuphr. P. de lud. Circ. in Graev. Th. T. 9. p. 125., inter reliquos imperatores, qui aurigandi studium habuerint, etiam de Commodo hinc sine Gr. et Vs. et p. 100. N. 36. „Prasinae factioni favit Commodus et Halagabalus, Xiph. teste, (l. l.) Venetae Anton. Caracalla" Sch. reddente in „ἁρμ. *artem* aurigandi *edocebatur*" sed Bg. e P. ducente tum Lat. ad τὲ iterum, tum duo subst. per unum particip. cum assumta praep.; habente tantum Stp. in „ἡν., — construitur interdum etiam cum gen., et simpl. ponitur (tunc) pro agitatio, gubernatio, moderatio. Herodi. l. 1. ἁ. ἡν. curruum *agitatione*" e Nostro tantum, praeter quem nec ipse aliunde habui, ut tamen faveat notio affinis v. ἡνιοχεῖν, aeque positi pro simpl. moderari s.

μὲν κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὰ ὑμνούντων [d], τοῦ δὲ ἀπρε-	tur: adulatoribus quidem haec in fortitudinis ſpeciem celebrantibus, ipſo autem indecen-

d) Ms. Ba. hic habet modo comma nobiscum, ut et edd. al., pro colo Stp. rel., ſed Ms. Ve. ac Vi. ἀνυμνούντων λ., v. N.

agitare, cf. Stp. Th. et Heſ. 1, 1641. e. ſine N., ſed ap. G. Th. „*aurigo*, ἡνιοχέω, currum regere, — *aurigatio*, ἡνιοχεία" ſine explic.

θηρίων ἐξ ἀντις.) i. e. cominus beſtias ferro excipere. *Stroth.* cf. 1, 10, 9. m., ubi formulam quoque explicuimus per unum adv., quod hic Bg. de ſuo adhibet, tenens pro ſubſt. μαχ. iterum particip., partim e P., quem deſerit Sch. in „μ. *pugnas*, cum *beſtiis* cominus *initas*, ἀντ. — μάχαι, pugnae, *quae* cominus *fiunt* cum *feris*" utrinque explens aliquod particip., ut γινομένας, cf. ap. Buleng. de Venat. Circi in Graev. Th. T. 9. p 802. „qui cominus pugnarent, *excipere* apros, *contra* leonem *ſtare* dicuntur. Gr. vocant ἐξ ἀντ. μάχεσθαι, in loco plano cum belluis pugnare, συςάδην μάχεσθαι, Herod. et 1, 13, 17. καὶ θ. — ἐπ., *diſcebat* Commodus *in loco plano* contra *leonem ſtare*, (et p. 806. C ſq.) Commodus ap. Herod. ἐξ ἀντ. μ. ἐπ., *erudiebatur*, ut *contra* beſtias *ſtaret*. ἐξ ἀντ. ἀγωνίζεσθαι dicuntur duces, qui inſtructa acie collatis ſignis cum hoſte pugnant. ἀντιςάναι eſt reſiſtere, contra beſtias ſtare, venabulo irruentes excipere, (poſt quae et de P. Vs. ſic modo iudicatum,) non omnino bene" ponente Stp. Th. in ſubſt. ἀντ. ſine Vs. ac numeris e Noſtro „ἐξ ἀντ. μ. θηρίων ἐπ. (alio ordine, ſed praeterea tantum in) θηρίον, fera, bellua, i. q. θὴρ" ſic bene monente tacite de diminutivo pro primitivo, ſed in ſubſt. μαχ. neſciente mecum exemplum cum gen., adiuvando illo iterum per praep. cum Bg. ac Sch., pro quorum σὺν procedit et πρὸς, Lat. *contra*, ſolennis eadem in affini v. μάχεσθαι, ſequente Sch. partim P. modo in „ἐπ. *exercebatur* in *pugnis*" quoad Lat. in v., non item eiusdem libere adiunctam formulam *ſupra modum* pro adv., ſpretam recte etiam a Bg., cui dux forte Sch. in aſſumta praep. ad particip., tenente G. Th. Bg. Lat. in v. cum Gr. n., ubi Stp. Th. „π. inſtituor, *doceor*, ſequiturque conſtructiones activae vocis" atque adeo paſſ. eſt cum acc. rei, ut ap. Lat. *doceor* et *edoceor*, (quorum alterutro hic uſus eram,) fortaſſis etiam ob oppreſſam pr. κατὰ, cf. Poſſ. Call. p. 339. i. et Synt. p. 138. i. tacente Stp. plane e Noſtro, atque etiam de vi med., et hic valitura, pro ſinere ſe inſtitui, qua de cf. lib. de V. med. ap. Woll. p. 347., ſed de paſſ. in aliam rectionem et notionem Ind. Xen. Mem. S. et Pol. Z.

τῶν μὲν — ὑμν.) Rectius in Cod. ſcriptum eſt αὐτὰ ἀνυμν. *Stroth.* Quod habuimus compoſ. pro ſimpl. in Ms. Ba. alius verbi iam 1, 6, 9., id hic comparet primum in Mss. rel., tenente novitatem Stp. Th. ex uno Luc. 3, 590. i. *decantatur*, quod Lat. cum aliis eſt quoque ap. Stp., cui add. Dion. H. S. T. 2. 34, 32., ubi in μέθοδος γαμηλίων — ὑμνεῖν τε καὶ ἀνυμνεῖν τὸν γάμον plus ſane eſt, quam pr. ſimpl., pro quo etiam eſſe queat in noſtro loco, ut quoque Lat. illud explicatur ap. G. Th. 17, 82. cum Grr. al., nihil iuvante rem novam P. et Ms. Ba., ut e gloſſa ſit, exquiſitius quid ſubſtituente; etſi per ſe in compoſſ. primae ſyllabae praepoſitionum ſaepe perierunt; ducente Bg. Lat. e P., in reliquis liberiore, ſed Sch. in

πέτερον μετιόντες [e], ἢ βασιλεῖ σώφρονι ἥρμοζεν.	tius tractante, quam imperatori modesto conveniebat.

e) Hoc comma fuit modo in A. et B.

„εἰς — pro *virtute* aliquid *laudare*, — ὑμν. adulatoribus *celebrantibus* ea *pro* fortitudinis *gloriosis operibus*" quo in v. Stp. Th. „in prosa simpl. pro praedico, celebro, *decanto*, — laudo. Herodi. l. 1. τῶν — αὐτὸν ὑμν." cum P., unde et aliam tenet lectionem in pron. negligenter, sed rectius reddit pr. εἰς 1, 1156. G. e. sq. in verbis laudis s. vituperationis per Lat. *ob*, cf. Bud. C. 1463, 16. Vig. p. 573. i. L Bos. Obs. Misc. p. 50. Abr. ad Aesch. 1, 663. m. et Dil. Th. p. 795. e., Fi. ad Well. p. 364. i., ad Luc. 1, 580. b. e. 2, 502. b. e. L. N. T. Schw. p. 419. N. 1. Ind. Dem. Nr. 2. Ael. V. h. et Luc. v. e., apud quos semper post εἰς est subst. de genere duplici rerum istarum, quod h. l. secus est, ubi simul aliud δόξαν habemus, capiendum vel cum P. pro *gloriam*, vel cum Bg., cf. 1, 1, 3. e., per aliquam in dicendo brevitatem, ut *praedicabant* ista *per* gloriam *ac* laudem *fortitudinis* s. *ob* gloriam *fortitudinis* sit, quia s. quasi haberent afferrentque laudem et famam fortitudinis, sed *praedicabant* ista *in* speciem *fortitudinis*, i. q. per speciem, sub specie, quia speciem haberent fortitudinis, tanquam per talia cerneretur, cognosceretur, ostenderetur fortitudo quaedam, in contemnendis subeundisque periculis, laboribus ac molestiis, in exserendo animo intrepido et declaranda laboris patientia; non proferente G. Th. similem formulam totam per illa Stp. Lat. verba, sed modo Bg. *in speciem* s. *per speciem* cum gen., in subst. hoc 508, 100. sqq., tum 1022, 36. ista *nunquam* in *culpam*, sed *in* laudem *dicuntur*, in praep. hac et p. sq. l. 31. *in* gloriam *referebantur*, it. l. 89. et in praep. 87, 2. *ad* speciem *honoris*; hic ut in pron. αὐτὰ, sumto cum Bg. pro demonstr. ἐκεῖνα, relatoque ad pr. duo subst. ἡν. et μαχ. sexus fem., fit genus synesis, quae neutrum subiungit, supplendo πράγματα s. ἔργα, sed ut in κολ. respiciantur tum alii aulici, tum maxime §. pr. γελ. et τῶν αἰσχ. ὑπ. Quoad vero distinctionem post ἐπαιδ., genitivi conseq. particip., resolvendi commode per *ita, ut*, nihil requirunt, quam comma, quod et post ὑμν. valet in continuatis gen. conseq. per μὲν et δὲ relata.

τοῦ δὲ ἀ. μετ.) indecentius *persequente*. μετιέναι τι, tractare s. persequi aliquod studium. Sic Xen. Mem. S. 4, 2, 9. Anacr. 6, 15. Hom. Il. ν', 298. Auctor de mundo non longe ab init. (in m. Ox. „A. de m. p. 16.") τὴν τῶν μεγίστων ἱστορίαν μετιέναι, maximarum *rerum* cognitionem *consectari*. Aesch. dial. 2., ubi male Cler. in Ind. μετίεσθαι habet pro μετιέναι. *Leisn.*

Cf. ib. Fisch Ind. et Stp. Th. „eo *post*, — *persequor*, ut dr. venator μ. feras, (Poll. 5, 10. e. inter v. v. venationis cum Lat. *subsequi*, it. 60. 85.) metaph. ut Lat. *persequor*, μ. τὴν σοφίαν Xen. Sed P. ap. Herodi. μ. cum acc. rei vertit etiam *tractare*" sine numeris, unde et Bg. servat, et Sch. partim „μ. αὐτὰ, *tract.* s. *persequente* ea *studia*" recte repetens pron. e pr., in cuius Lat. extr. maneo, et ipso tropico, affini ac compos., qualia et nostra *nachgehen* et *nachhängen*, quae cum syn. *consectari*, it. *sectari* et *sequi*, tropo remoto, sunt i. q. appetere, amare, cf. Stp. ad m. P., it. agere, suscipere, exercere, Bud. C. 131, 21. Ind. Xen. Mem. S. Bach. Pol. Z. et Mor. Hell., Dion. Cas. Poll. 8, 8. cum Schol. Arist.

Ἐγένοντο δέ τινες κατ' ἐκεῖνο καιροῦ καὶ διοσημίαι [f].

Exstitere ea tempestate etiam quaedam in coelo prodigia.

f) Ms. Ba. et Vi. διοσημεῖαι. v. N.

Plut. v. 88., ubi pro τὴν ἀρετὴν μ. mox ἐφίεσθαι τῆς ἀρ. et in pr. ἀρετὴν ἀσκεῖν, G Th. per omnia illa, etiam Bg., cum Grr. al., it. in *obire*, quod saepe pro agere et suscipere dr., sed cum Gr. nostro in v. *ambire* Nr. 2., cf. Poss. Call. p. 367. i. et infra 3, 13, 3. syn. σπουδάζειν περί τι, ubi et reliqua simul, quae mox sequuntur; non novante Bg., quod videatur, αὐτοῦ pro τοῦ, sed tantum capiente hunc articulum, absolute positum ac sine subst., pro pron. τούτου, et hoc deinde mutante in alterum αὐτοῦ, relatis ad se τῶν μὲν — τοῦ δὲ, ad speciem iisdem, sed ut in postremo τοῦ desit subst. Κομμόδου, longe petendum et e §. 13. i., post quod erant mera pron. αὐτὸν ib. m., αὐτοῦ §. 15. m. et αὐτὸν §. pr. e., pro quibus variatur hic per τοῦ, non tenente Stp. Th. in v. ἀρμ. tropicam notionem cum dat. perf., (cf. Poss. Call. Ind. Dem. Xen. Cyr. et Pol. Z. Luc. L. N. T. Schw., lib. de V. med. Woll. p. 103. Suid. 1, 333. e. p. sq. m. 2, 76. m. Hes. 1, 541. m. 1655, m.) sed aliunde, cum L. Ern., Lat. Bg., quod, proprie aliud Gr. προσήκειν s. καθήκειν, in tropo hoc prope necessarium. Sed in Ms. Bg. omissum adi. σωφρ. restituimus e P., pro eo, qui modum tenet in rebus talibus leviculis, non iis utens frequentius, neglectisque gravioribus; quo et redit altera notio pro sapiente s. prudente, delecta a Vern. vet.

ἐγένοντο — διοσ.) Comprehendunt διοσημίαι prodigia omnia, et quidquid fulgur, tonitru et id genus alia, portendunt. *Leisn.*

Qui et ad hoc subst. in m. Ox. „O. M. V. IV p. 73. sq." quas non potui consulere, sed Stp. Th. „διοσημεία s. διοσημία, signum a Iove, prodigiosa tempestas. — P. ap. Herodi. διοσημείας interpr. *prodigia*" sine numeris huc respiciendo, cum alia tamen lectione ac scriptura per ει, altera per simpl. litteram semel deinde subiecta ex Arist. Ach. v. 170., in quam inclinat quoque Iung. ad Poll. 8, 124. N. 64., repertam et ap. Suid. 1, 603. *ostentum*, cum formis aliquot, ἀστραπῆς, πρηστῆρος, κεραυνοῦ, σκηπτοῦ, διάττοντος ἀστέρος, e quo deinde corrigi debet Schol. l. l. τὰς Διὸς ἡμέρας in τὰς διοσημείας, quo non cogitabat Kust. in N. „unus Ms. Par. habet per ει" quod et in Ind. Dion. Cas. et ap. Diod. S. 1, 363. l. 15. (ubi V. L. θεοσημείας, sed in N. ex Hes. 1, 1291. i. N. 2. διοσημείων,) tum ad p. 133. l. 60. Διὸς σημασιῶν αὐτῷ γεγονυιῶν, *prodigiis* Iovis *admonitus*, V. L. διοσημιῶν, et N. „suspicor scripsisse Diod. Διὸς σημείων aut διοσημειῶν, quibus vocabulis terrae motum, tonitru, gravem et subitam tempestatem, (ventum,) procellosum imbrem et id genus prodigia describere adsueverunt" cum loco Plut. ὕδατι, καὶ βρονταῖς, καὶ διοσημείαις ἄλλαις, tenente L. Ern. scripturam utr. cum aliis Lat., sed Spanh. ad Call. h. in Iov. v. 69. etiam notionem „pro bono s. prospero omine. — Nota alioquin διοσημεῖα pro prognosticis s. signis futurorum, quae a Iove scil. s. e coelo desumuntur" quam formam neutrius sexus tamen dubiam facit Iung. l. l., nec L. Ern. e Poll. repetit; ad notationem simul respiciente Bg. e P., dum reddit tribus vocibus, substantivo et praep. cum alio subst. syn., cum illa *in coelo* sint pro adi. *coelestia* s. pro gen. subst. *coeli*, quod i. q. aliorum *Iovis*, positi saepe pro coelo s. aëre, (ut ap. Horat. manet *sub* Iove *frigido*,) unde et substituas *prodigia* in *aëre* s. *aëris*; quanquam melius

ἀστέρες γὰρ ἡμέρισι συνεχῶς ἐβλέποντο, ἕτεροί τε εἰς μῆκος κεχαλασμένοι, ὡς ἐν	Stellae enim per diem perpetuo conspiciebantur, quaedamque ex iis in longum productae, ita

hic illud *Iovis*, cum Noster, de more profanorum historicorum aliorum, subiiciat deinceps etiam talia signa tristia et futurorum malorum, ut habebantur a superstitione temporum illorum, §. 3. 11., a numine divino missa ac permissa, per iram et poenam ob Commodi scelera §. 13., non tantum in coelo et aëre, stellas diurnas ac cometas §. 1., sed et in terra, monstrosa animalia §. 2., tum terrae motum, fulmen et incendium templi Pacis §. 4., qualia comprehenduntur non modo illo Lat. Bg. subst., verum etiam aliis illis, *ostento* ac *monstro*, cf. G. Th. it. Cic. de divin. 1, 93. f. c. 42. m. et de nat. de. 2, 14. f. c. 5. m. Caeterum Bg. duxit e P. tum Lat. iterum ad v. ἐγεν., tum δὲ omissum, (quod h. l. iterum est in transitu ad alias res,) tum ordinem alium in τινὲς ac καὶ, (quod hic sane mirum locum obtinet, positum in enunciatione fere extrema,) tum denique in libere reddita formula κατ' ἐκ. κ., cf. 1, 12, 1.

ἀστέρες γ. ἡμερ.) pro δι' ἡμέρας. Frequens antimeria. *Leisn.* Cuius figurae exemplum supra 1, 6, 1. m. fuit in adi. πανημ. de perf., ut h. l. de re, ubi ad rationem Leisn., per praep. et subst., e P. adi. reddit Bg., etiam Sch. partim in „ἀς. st. p. d. *apparebant*, ἡμ. *diurnae*, p. d. appar." sed Sb. Ind. per syn. adv. *interdiu*, ut et in Lat. v. *stellae* „interdiu visae, quaedam etiam in media regione aëris pendentes" quibus reliquis deinde utemur; nihil ut prosit ad adi. Gr. Hes. 1, 1631. m. sq., sed ad formulam explicandam haec syn. ap. Suid. 1, 59. i. ἡμερινὰ ζῶα, τὰ πᾶσι φαινόμενα καθ' ἡμέραν, *diurna* animalia, *quae* ab *omnibus* interdiu *cernuntur*, quod adi. v. ap. Xen. Cyr., ut nostrum simul in Bach Ind., noscente Stp. Th. pass. v. βλ. tantum e Luc., nec cum Bg., ap. G. Th. „*conspicio*, — praep. auget — significationem" e notatione quidem, non autem ex usu, qui et fert pro simpl., nec tenente Stp. in adv. σ. Bg., h. l. per multos dies deinceps, aut diversis diebus, interiecto temporis intervallo quodam, subinde, crebro, cf. de stellis diurnis sine omine vel Ebert. phys. per epistol. 1, 90., tacente Lampr. et Xiph.

ἕτεροι) Cometam περιφράζει. Lampr. 16. *crinita* stella *apparuit*, ubi de pluribus prodigiis, *imperio eius* et *publice* et *privatim* factis. *Boecl.* Crinita st. *appar.* Lampr., quem pariter et Zonar. consule de caeteris prodigiis. *Oxon.*

Leisn. ad m. Ox. supra ἕτ. adscripsit ἔνιοι, et ad m. Ms. Bg. „quid numerus multitudinis? Forte leg. εἷς τε εἰς μ. κεχαλασμένος λ. Lampr. c. 16. et Zon. de uno loquuntur" quo sensu et hic explicari pluralis queat, ut de una tantum valeat stella; quanquam de dissensu non laboro, cf. Lampr. p. 515. *prodigia* eius *imperio* et *p. et priv. haec facta sunt*, crinita stella *apparuit*, — coelum *arsit*, et *repentina* caligo *et* tenebra *in* circo — *oborta* etc., sed nihil de Nostri reliquis, deinde sequentibus, ubi illud *imperio eius* est aut abl., pro sub eius imperio, f. eo imperante, aut dat., pro in eius imperium, de imperio eius brevi futuro et mox finiendo, quod cometae quidem putati sunt indicia imperantibus infausta et mortem eorum praesignificare, quo Noster respexerit quoque, cf. ad §. 4. m. v. πυρὸς, et Suet. Claud. c. 46. i. *praesagia* mortis *eius* praecipua *fuerunt*, exortus *crinitae* stellae, *quem* cometen *vocant*, Ner. c. 36. i. cum N. et

μέσῳ ἀέρι κρέμασθαι ᵍ δο- ut in medio aëre ſuſpenſae vi-

g) κρεμᾶσθαι Ms. Ba., v. N.

Veſp. c. 23. e. it. Amm. M. 30, 5. e., ad Sext. Emp. p. 36. N. y, de Iul. Caeſ. *ſtella crinita* Suet. c. 88., ap. Ovid. Met. 15, 849. flammiferum *que* trahens *ſpatioſo* limite *crinem* Stella *micat*, ſed ad Lampr. l. l. Caſ. b. m. N. 5. modo „Herodianus quoque, inter alia prodigia, iſtud primo loco recenſet, verum aliter paulo narrat, ἀσ. — ἕτεροί τε — δοκ.“ non ergo ἕτεροι tentans, quod et agnoſcit P. cum Bg. oblique et per ſyn. *quaedam*, quod, in relatione quidem poſitum, cum in pr. ἀσ. poſſit ſubintelligi τινὲς, valebit pro *aliae*, quo ſenſu aliunde Stp. Th. 1, 1287. D. m. „interdum ἕτ. pro ἄλλος, et in plur. et in ſing.“ libere ſupplente Bg., etiam e P., gen. αὐτῶν, (quem habet alibi ἕτ.) explicatum per praep. ἐξ αὐτῶν, cf. 1, 2, 2. i., tum ex eodem ſubſt. μηκ. ſervante per ſyn. adi. neutrum, cf. Stp. Th. in v. „χαλασθῆναι εἰς μ., ex Alex. Aphr. — *in* longum *extendi*, ut ap. Herodi. l. 1. ἀσ. — δοκ.“ cum P., it. Luc. 2, 909. l. 55. et 65. ἐς μ., in *longitudinem*, ſed et ſemel cum Bg., quod ap. G. Th. in praep. 1024, 3. „*continuo* ſpiritu *trahitur* in *longum*, de cantu luſciniae, (ubi ſupple ſubſt. *tempus*, ut h. l. *ſpatium* ſ. *tractum*, ſed in ſubſt. modo) *conſulere* in *longitudinem*, (at in Bg. v.) *prod.* in longum ducere (quaſi hoc iam per ſe inſit in praep., cum tamen ſubiiciatur cum adv. diſerto) longius *produxit*“ ſed in Stp. *extendere* in *proceritatem* et *pugnam in* longum *ſpatium*, quod diſerte expreſſum ſubſt. ibi de tempore valet; cogitante hic Noſtro, ut dixi, de intervallo loci ac continua aëris regione, de caudaque cometarum, quos eloquitur ita periphraſi, non quod proprium privumque vocab. κομήτης improbarit, credo, ſed quod ambiguum id nomen, nec ſatis perſpicuum, cum e multis cometarum generibus maxime voluerit innuere illud caudatorum, et hodie in vulgus magis adſpectu terribile, quos alii aliter videntur appellaſſe, cf. Stp. Th. v. κομ. et G. Th. cum loco Apul. „*ſtativa lux eſt*, quam *ſterigmon* Gr. *vocant*, ſine *curſu* iugi, *ſed* prolixa *lux*, ſtellae *que* fluor *et* ignitus *liquor*, qui *cum* latius *quatitur* cometes *vocatur*, (ut de Plin. explicatione huc pertinere videntur,) *easdem* breviores *et* in *mucronem* faſtigiatas *xiphias* vocavere, — *pogonias*, quibus *inferiore* ex *parte* in *ſpeciem* barbae *longae* promittitur *iuba*“ cf. Gs. Chr. Plin. p. 49. ſqq. ibique e Manil. p. 51. m. In ſq. non cum P. opprimit Bg. praep., pro qua Noſtri vulgari copulatione adi. et ſubſt. exquiſitior eſt per articulum interiectum ap. Luc. 2, 86. l. 12. ἀναστῆσαι ἐν μ. τῷ ἀ. *eam ſtatuant in* medio *aëre*, cf. R. Or. V. 5. p. 415. e. ap. Dinarch. περὶ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μεθ' ἡμέραν, ἡλίου τ' ἐξέχοντος, καὶ οὔσης αἰθρίας, ἀστὴρ ἐπί τινα χρόνον ἐγένετο ἐκφανής, ubi, quod male habuit Rs. ἐν τῷ ἱερῷ, vel reddendum *ſupra templum*, vel potius corruptum ex ἐν τῷ ἀέρι, ſed μεθ' ἡμ. ſimile noſtro in pr. ἡμέριοι, ut ibi diurna ſtella deſcribatur, etiam ob adiuncta.

κρέμασθαι) Forma Ms. alia κρεμᾶσθαι, pendens a librarii arbitrio et vetuſta accentuum in Mss. abſentia, eſt contracti thematis, cogniti etiam Stp. Th., plusque altero, quae et forte altera librario cauſa „κρεμάω, — paſſ. — *pendeo.* — At κρέμαμαι —“ eodem ſenſu, unde Sb. Ind. hinc „κρέμασθαι, *pendere*“ ſed Sch. „κρεμάω, paſſ. — ſtellas *ſuſpenſas* eſſe, *pendere* in *aëre*, — a κρέμαμαι, pendeo“ aliter aliis ſtatuentibus, et Grammaticis libellis, v. Weller. Ind. anomalorum, et Lexicis N. T., cf.

κεῖν. ζῶά τε h παντοῖα, καὶ 2. derentur. Praeterea anima-

h) Ms. Ba. ζῶα τὲ λ.

Hſ. 2, 343. e., ſine N. nec coll. Suid. 2, 372. e., e quo tamen corrigendus Heſ., dum reſpiciunt Hom. Ἰλ. ή, 83. cf. Stp. 2, 418. E. cum Poſſ. Call., noſtra reddente ſupra Sb. Ind. ad v. ἡμερ. ſeverius, quam Bg. e P., ap. G. Th. cum κρεμάω.

ζῶά τε) E P. omnia Bg., primo τὲ iterum, per aliumque ordinem, porro adi. π. per ſyn. formulam adi. cum ſubſt., (pro qua affines modo ſunt ap. Stp. Th. 3, 54. B. ſq. „π. *omnigenus*, (quo de alibi,) — π. σιτία, *cibaria* omnis *generis*" per quam formulam modo alterius caſus explicatur illa Bg. a G. Th. in ſubſt. 795, p., ſed ut cum Lindn. taceat de ellipſi praep. *per*, ſecundum, *quoad*,) tum omiſſum καὶ, quaſi per hendiad., hic in adi. cum particip., ut alibi in duobus particip., cum et adiectivum par ſit participio; quanquam h. l. καὶ capi poteſt ſenſu explicandi, pro eaque, idque, et quidem ſ. atque adeo, ſi παντ. alio ſenſu capitur, quo de mox; ſcribente Leisn. ad τὴν ἔ. φ. μ. τηρ. in m. Ox. unum Lat. „*monſtra*" non male; quanquam et ſqq. pertinent eodem ſimul, cf. G. Th. „*oſtentum*, τέρας, — omne contra naturam cuiusque rei genitum factumque, — quoties quid contra naturam naſcitur, tribus manibus forte aut pedibus, aut qua alia parte corporis, quae naturae contraria eſt, — *monſtrum*, τέρας, aliquid praeter naturam editum ſ. procreatum, — quod praeter naturam aut deficit, aut excedit" Stp. Th. 3, 768. E. m. σημεῖον et 1410. e. τέρας, Ammon. p. 135. Suid. 3, 448. e. τέρας, παράπλασμα, παρὰ φύσιν τεχθὲν, monſtrum, *id quod praeter naturam genitum eſt*, it. ſq. et τεράστια, σημεῖα, — Τὰ γενόμενα (γεννώμενα) βρέφη κράσει θηρίων (θηρείων) τὲ καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων τεράστια ἐδόκει, monſtroſa, *prodigia*, — *Infantes* ob *ferinorum* et *humanorum* corporum *mixtionem* monſtroſi *videbantur*; quae Noſter duplici ratione deſcribit deinde et explicat, quoad formam et membra; reddente Sch. v. φυσ. e. „ζ. φ. ἔ. μ. τηρ. animalia *prodigioſa*, σχ. *figuris* corporis *monſtroſis*, ἀλλ. *prodigioſis* fig. *corporum*" cum P., unde Bg. in ſeveris τὴν — μὴ τηρ., tum in alio numero ad σχ., (quod h. l. late patet ad totumque corpus, ob adiunctum gen. σωμ., aeque ad σχ. pertinentem, ac ad μερ., unde non bene P. praepoſuit hunc gen. in primum membrum,) denique in τὲ — καὶ, praebente Stp. Th. modo notiones tum in v. τηρ. pro conſervare, retinere, nec mutare 3, 1463. D. m. ſq., tum in ſubſt. φυσ. 4, 278. C. m. ſq. „ἀντὶ τῆς ἕξεως, de partium ſtructura compoſitioneque" (ſed G. Th. tantum formulam contrariam, *naturam* — *commutare*,) tum in adi. „ἀλλ. uſus eſt hoc vocabulo, licet alioqui ſit ποιητικώτερον Xen. quoque, (cf. Ind. Z. Cyr.) Xenophontem vero in uſurpanda voce iſta imitatus eſt Herodi. praeſertim" cum loco noſtro e P., nec cum Lat. Bg., ap. G. Th. „quod eſt aliorum" ut h. l. aliorum animalium, cf. Ind. Luc. Diod. S. Heſ. 1, 241. i. ſine N. nec coll. Suid. 1, 120. i. ἀλλοδαπὰ, ξένα, παντοῖα, peregrina, *omnigena*; e quo poſtr. capientur priora Noſtri ζῶα παντ. ſic, ut ſint animantia, non uno ac ſimplici conſtantia corpore ſuo, ſed partim peregrino et alieno, ac membris omni ex genere, tum ſuis, tum aliorum animantium; unde καὶ manebit vulgari ſenſu, vel explicativo illo ſupra, etſi ſubiiciuntur ſqq. explicandi cauſa, et ἀλλοδ. ad variandum cum παντ.; tenente rurſus Stp. Th. aliunde modo notionem 2, 849. D. e. „μ. τοῦ σωμ.

τὴν ἑαυτῶν φύσιν μὴ τηροῦντα [i], σχήμασί τε ἀλλοδαποῖς καὶ μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις, πολλάκις ἀπεκυήθη [k]. μέγιστον δὲ δεινὸν [l]

lia omne genus, ſuam naturam non ſervantia cum figura aliena, tum membris corporis incongruentibus, ſaepe edita ſunt. 3. Maximum autem malum,

i) τεροῦντα A. 2. vitio inſigni. k) Ms. Ba. et Vi. ἀπεκυήθησαν. τὸ μ., ſed Ms. Vc. ἀπεκυήθησαν. Τὸ μ. v. N. l) Ms. Ba. et Vi. δεινὸν, ὃ καὶ τὸν παρ., ſed poſt δειν. comma eſt tantum in Pat. ed. ac Ms. Bg. v. N.

pars *corporis*, membrum" (pro quo Noſter hic ſine artic.,) ſed in adi. ἀναρμ. modo affine *incongruus*, cf. Suid. 1, 179. m. cum Ind. Xen. Mem. S., ap. G. Th. cum Gr. n., hic deformis, nullam rationem ſ. proportionem habens cum reliquo corpore ac caeteris membris, diſſimilis quoad formam et magnitudinem.

ἀπεκυήθη) Ven. ἀπεκυήθησαν. Τὸ μ. Articulum adeſſe debere, caeterum autem eam lectionem, quae ſingularem exhibet, veram puto. *Stroth.*

Rem novam dividentes, hic modo agemus de v. ἀπ., cuius plur. cum ſubſt. neutr. plur. ζῶα Atticus eſt et ipſe, cf. ad Luc. 2, 900. ſq. N. 51. ſq. 905. N. 56. p. ſq. N. 80., ad Diod. S. 1, 337. N. 85. Abr. ad Aeſch. 1, 134. m. v. 715. cum Dil. Th. p. 670. e. D'Orv. Ch. p. 578. i. Fi. ad Well. p. 306. i. ad Xen. Hdb. p. 177. e. cum Z. ad Pol. p. 199. b. §. 6. it. Cyr. p. 620. a. m. et Ind. Mem. S. v. *neutr.*, in qua V. L. fere inclinant eo, ut veriorem magisque Atticum putent plur., nec tamen audent in textum recipere, me quidem in talibus nihil vel novante, vel praeoptante, cum ratio utr. in uſu fuiſſe videatur, et mutatio deberi librariis, pro varia cauſa ſapientiave alterutrum deligentibus numerum; reddente Sch. „*edita ſunt* in lucem *animalia* monſtroſa" ſed Stp. Th. „paſſ. parior, *in* lucem *edor*. — Poteſt et *edor* dici ſine adiectione. — Herodi. ζῶά τε παντοῖα μερ. τοῦ σωμ. ἀν. ἀπ." cum alia lectione in adiecto artic. τοῦ, et ſine Vs. al., per privum v. illud clam reſpiciens P., unde Bg. retinet, ap. G. Th. ſine Gr. 308, 20. p. ſq. l. 4. „*in* lucem *editus*, i. natus" quo Lat. uſus Bg. ſupra 1, 5, 14., hic ut ſit rectio duplex, a Stp. obſcure oſtenſa, per nominativum ſubſt. ζῶα cum adi. παντ., (cui par etiam adiunctum particip. μὴ τηρ. τὴν ἑ. φ.,) ſed et ſimul cum dat. ſ. abl. modi, σχημ. et μερ., ubi ſuppleas pr. σὺν, tacentibus de hac ellipſi L. Boſ. et Lindn., ſed afferente G. Th. rationem utr. 394, 93. *naſci* equinis *pedibus* e Plin. 4, 13. m., ſed p. ſq. l. 9. e Plaut. *natus* cum *virtutibus*; ut tamen fortaſſis aeque dicas, ſubſt. ζῶα habere duplex adiunctum et duplicem rectionem caſumque, nominativum quidem adiectivi pariſque participii, ſed et ablativum modi.

μέγιστον) Mss. tota lectio haec ſit, τὸ μεγ. δὲ δεινὸν, ὃ καὶ λ., ubi τὸ, pro τοῦτο, et poſt δειν. ſuppletum v. ſubſt. ἦν, faciat ſententiam talem, *hoc* vero *maximum* malum *erat*, quod *cum* in *praeſens* dolebat *tempus*, tum *in* futurum — *turbabat*; in quo, praeter δὲ poſt vocem ſecundam a principio, ut alibi, comparabitur formula illa nobiliſſima, ubi poſt ſubſt., v. c. σημεῖον δὲ, it. poſt adi., ut δῆλον δὲ, etiam poſt verba, e. g. ἐδήλωσε δὲ, ſequitur ſimplex γὰρ cauſalis, vel cum neg. οὔτε γὰρ, ut mox ap. Noſtr. §. 4., e qua ratione tamen non neceſſario requiritur artic. τὸ, quem quis putet

καὶ τὸν παρόντα καιρὸν ἐλύ- cum in praeſens dolorem attu-

e finitione σαν ortum, aut a θη affini expulſum; ut tamen, quantumvis exquiſita, Mss. lectio videatur librarii eſſe, ob intruſum ὃ, quod vix a pr. ον exciderit, cum vulg. quoque ſenſum commodum edat, ſi extrinſecus ſumas pron. τοῦτο, ut 1, 8, 16. 1, 10, 13. i., ubi ſimiliter ſuccedit enunciatio per γὰρ cauſalem, cumque P. referat nihil, quam vulg., e quo Bg. conſervat tria, primo Lat. ad καὶ — καὶ, tum v. ἐλ. per phraſin, idque abſolute ac ſine aliquo caſu perſ. quarto, (quem v. Gr. habere ſolet, ut ſuppleas v. c. τοὺς ἀνθρώπους, ſ. τοὺς Ῥωμαίους, ſ. e ſq. membro πάντας,) denique τὸν π. καιρ. converſum non modo per ſolum adi., ſed etiam adeo cum praep., quae Lat. formula reſpondet aliis Gr. cum praep., εἰς τὸ παρὸν ſ. πρὸς τ. παρὸν, aut ſaltem requirit hic in τὸν π. κ. ellipſin praep., v. c. ἀνὰ ſ. κατὰ, quarum poſtr. eſt modo ap. L. Boſ. in ſubſt. καιρ. et affini χρόνον p. 514. e. ſq., ut non opus ſit ſuſpicari, in Gr. fuiſſe καὶ κατὰ τὸν π. κ., quaſi pr. κατὰ exciderit ob pr. καὶ ſimile, aut in hoc καὶ lateat illa praep., et ipſe P. dederit libere modo duplicem copulam; unde hoc membrum magis par ſit alteri ſq. πρὸς τὸ μέλλον, e quo ipſo tamen membro fuerit ducta res P. omnis, per ſtudium concinnitatis, quam cum alibi Noſter negligit, tum maxime in illo τὸ μέλλον, quod ſine ſubſt. aliquo ponit, ſecus ac pr. τὸν παρ. καιρ., quod fortaſſis et ſine ellipſi capias, ſic regendis verbis, δεινὸν ἐλυπ. τὸν π. κ., ut τὸν π. κ. pendeat a v. ἐλ. hoc ſenſu, *malum* hoc *reddidit triſte* tempus *praeſens*, ſicut Sch., quanquam in καιρ. cum P., tamen reddit in ἐλ. „δεινὸν, καιρὸν, *dolore affecit* calamitas *tempus*" quocum conferas ap. G. Th. „*contriſto*, καταλυπέω, triſtem reddere, metaph. — inverſum *contriſtat* aquarius *annum* Hor. Sat. 1, 1, 36." ubi Lambin. „tralatio a re animata ad inanimam, λυπεῖ" ipſum Noſtri v. comparans; ut ſic accipiamus ſcribendi genus h. l. exquiſitius elegantiusque a tropo, quo remoto, tamen ſenſus exiſtat idem cum Bg., qui praeterea diſcedit a P., ut partim Sch. in „δειν., pro ſubſt., *nefas*, malum, *maximum*" recte ſtatuens de adi., quod pro ſubſt. oſtendit additum adi. μεγ., et hic ſine artic. τὸ, ut alias cum eo, v. 1, 13, 10., qua e comparatione per gloſſam etiam Mss. lectio nata ſit; tacente Stp. Th. etiam in ſq. pr. πρὸς 3, 572. e., (ubi tractat oppoſ. „πρ. τὸ παρὸν, in *praeſens*") in v. μελλ. ne habente quidem formulam per neutr., quae in ſing. hic ſimiliter intelligitur ac ſuppletur, ut in plur. 1, 5, 26. e., de que re ſ. tempore, cf. L. N. T. Krb. et Schw. p. 888. Ind. Dem., cui add. 506, ult. 277, 7. 278, 27. 410, 26., ad Vig. p. 259. b. e. Eur. Phoen. v. 1315. cum Schol., tacente L. Boſ. Ell. Sed hoc membrum copulant cum proximo verbo Vern. vet. et Sch. in οἰων. „πρ. τὸ μ. χρ. omine ſ. augurio *in* futurum *utens*, (et ſine Vs. in χρ.) συμβ. πρ. τ. μ." deſerto ita P., qui, in rel. liberior, rectius retulit ad remotum v. ἐταρ. cum Bg., qui propterea et participium videtur reſolvere, et perſpicuitatis cauſa aſſumit pron. αὐτῷ, ac v. χρ., ſic habens duplicem ſuum dat. ſ. abl. rei, per ſyn. Lat. reddit, unum dat. ſubſtantivi adiuvans ſuppleto ὡς, cf. 1, 11, 10. e., ubi etiam tetigimus v. χρ. cum pr. πρὸς, quo de cf. Abr. Dil. Th. p. 179. i. et Ind. Luc. v. m., quae rectio deceperit Vern. illum ac Sch., tenente tantum Stp. Th. in „οἰων. auſpicium, augurium, omen, — fauſtum, — contra Herodi. l. 1. πρὸς — ἐταρ." cum P., nec deinde aliunde, quam ex Dion. Caſ., in cuius Ind. ſaepius reperi, perque Indd. veterum modo οἰωνὸς et ὄρνις, ſed noſtrum ſubſt. iterum ap. Eur. Phoen.

πησε, καὶ πρὸς τὸ μέλλον [m]	lit, tum in futurum eos, qui
οἰωνίσματι [n] καὶ φαύλῳ συμ-	id ut omen et malum auspi-
βόλῳ χρωμένους πάντας ἐτά-	cium acciperent, omnes pertur-

m) Hic et mox post χρωμ. comma fuit in A., sed tantum hic in Bs. 2. al., ut tantum post χρ. in B. 1. L., v. N. n) οἰωνισμ. vitium notamus modo propter numerum sequacem A. B. 2. Par. et Pat.

v. 846. οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν, auguria *avium*, pro quo v. 865. οἰωνὸς, Valck. *omen*, sed Barn. *bonum signum*, ut Schol. ἀγαθὸν σημεῖον, et alius simpl. σημεῖον, at Orest. v. 780. οἰωνὸς, *omen*, Schol. χαλεπὸν τεκμήριον πρὸς τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, cum pr. πρὸς ergo etiam; discedente Bg. in rel a P., ubi adi. eius pro infaustus s. infelix, ut Gr. h. l., et adeo φ. σ. pro signo et indicio rei futurae malae, tristis ac noxiae, s. pro re, quae ostendat et praesignificet, aliam rem futuram esse, quae damnum aliquod inferat. In quo Stp. ante non bene fecit, cum pr. οἰων. hic angusto accepit sensu ac de malo omine, cum, sequente diserte φ. σ., tautologia existat inanis; ut pr. οἰων. debeat potius universe capi, et hic iterum per copiam iungantur genus ac species, et pr. universum a sq. magis definiatur, nobis *Vorbedeutung* und *böses Zeichen* s. *Anzeigen*; quanquam per se syn. sunt οἰων. et σ., cf. Bud. C. 866, 39. „σ. etiam *omen* significat καὶ οἰώνισμα" Suid. 2, 715. e. ὄρνις, — τὸ σύμβολον, e Schol. Arist. Plut. v. 63. (ad quem cf. Bg. et Duk. in Harl. Chr.) sed 3, 396. m. σ., οἰώνισμα, σημεῖον, et Hes. 2, 1294. m. σ., σημεῖον, — ὁρισμὸς, quod postr., sine N relictum, forte depravatum ex οἰωνὸς, ut mox sq σύμβολος, οἰωνὸς. cf. Suid. l. l. et Dion. H. S. T. 1. 150, 41. ἃ οἱ γεινάμενοι πρὸς οἰωνοῦ λαβόντες ἀγαθοῦ καὶ πόλει καὶ οἴκῳ τῷ σφετέρῳ, *quam* parentes, *ut* fausto *domui* patriae*que* natam *omine* rel., quae proprie est Bg. formula, sed ap. Phil. in Flacc. p. 749. E. e. τοὺς μὲν γὰρ εὔνους καὶ μάλιστα φίλους ὑφεωρᾶτο καὶ διωθεῖτο, τοῖς δ' ἐξ ἀρχῆς ἀνομολογηθεῖσιν ἐχθροῖς ἐσπένδετο, καὶ συμβόλοις περὶ πάντων ἐχρῆτο, ut *enim* quisque *fuit* ei *coniunctissimus*, suspectus *repellebatur*, eos *vero*, quos *prius* pro *confessis* inimicis *habuerat*, conciliatos *adhibebat* omnibus *consultationibus*, immo *nam* benevolos *et* maxime *amicos* suspectabat *et* a *se* repellebat, *sed* hostibus *ab initio* confessis *conciliabatur*, et *de* omnibus *rebus*, ut — *utebatur*, ubi Intp. videtur legisse συμβούλοις, de solenni in ο et ου confusione, quod nec plane improbem, quanquam fortassis, ob pr. v. tropicum ἐσπενδ., continuato tropo, sumetur vulg. ibi abstractum pro concreto de *auspice*, i. duce, auctore, suasore, consiliario, cf. G. Th., ubi „*omen*, οἰωνὸς, οἰώνισμα, — id *a* plerisque *in* omen *magni* terroris *acceptum*, — *auspicium*, οἰωνισμὸς, οἰώνισμα, — *augurium*, οἰωνισμὸς, — *accipere*, i. ad se applicare, ut *accipere* omen, (s. h. l. ap. Bg. i. q. iudicare, interpretari, habere, putare, cf. in v. *accip.* 53, i. 35. 59. et v. *interpret.* 1191, 44. 55.) *malus*, κακὸς, φαῦλος, i. infelix, *mala* ales" tacens in v. *uti* et *usurpare*, quorum alterutrum hic adhibuerim, ut *aliqua re* uti *omine* sit, cogitare, putare, eam rem esse significationem alius futurae, et deinde etiam appellare, dicere, commemorare, iactare pro tali; P. deferente Bg. in παντ., (hic de solis Romanis,) quod ad numerum meliorem et laevitatem locatum est post v. χρωμ., post quod non displicet mihi comma, ut nec simul alterum post μελλ., ut rectio iuvetur magis; cf. de re ac superstitione iterum §. 11.

ῥαξεν o). οὔτε γὰρ ὄμβρου 4. bavit. Neque enim imbre
προϋπάρξαντος, οὔτε νεφῶν praecedente, neque nubibus
ἀθροισθέντων, σεισμοῦ δὲ ὀλί- collectis, sed tantum terrae mo-

o) Ms. Ba. comma hic habuit vitiosum.

et Buleng. in Graev. Th. T. 5. p. 506., ubi, agens de incendio prodigioso, p. sq. B. etiam huc respicit modo sic „Herod. 1."

ὄμβρου) Sch. in hoc subst. „imbre *antecedente*" et quoque in v. πρ. deserit P. alium numerum cum Bg., cuius Lat. ad v. πρ. tenet aliunde Stp. Th., etiam in subst., cum alio Lat. *pluvia*, quo explicatur Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., hanc solam me noscente notionem istius subst. Gr., cf. Hes. 2, 748. m. e. 1445. c. N. 12. L. N. T. Ind. Hom. Hes. Orph. Call. Herodt. Xen. Bach. Fi. Aesch. Luc. Geop. cum Arist. Nub. v. 337. 376. coll. v. pr. et Dion. H. S. T. 1. 611, 23., ut h. l. ad incendium et ignem proferendum valeat imber ac pluvia modo, quatenus comitatur tempestatem coeli, tonitru et fulmen, sed ut tamen libentius hic accipiam de universa tempestate, i. vento ac tonitru, si usus scriptorum annuat; in quam rem forte prosint Lat. haec, cum ad Orph. h. 18, 5. ὄμβρους Vs. reddit *nimbos*, quo de G. Th. „repentina et praeceps aëris perturbatio, densa (s. atra) nubes, et ex ea pluvia" cf. Heyn. ad Virg. Aen. 2, 616. 3, 587. it. v. 198., pro quo *imber* v. 193. it. 8, 392. et 354., quo postr. loco tamen *nimbi* etiam sint tonitru et tempestas, ut ib. 6, 590. et 594., ubi ad *immani turbine* Heyn. „pro fulmine, ut solent nimbi, turbines, procellae cum eo esse coniunctae" pro vento quidem ut G. Th. etiam exponat *nimbum* 440, 99., qui et „*procella*, ἄελλα, χειμὼν, vehementior quidam venti impetus, nec ita durans, — Plin. *flatus* vagi *et* ruentes *torrentium* modo, *tonitrua* et *fulgura* edunt, (cient, excitant, per coactas concussasque nubes,) *maiore vero illati pondere* —, *si* ruperint *nubem*, procellam *gignunt*, rel. — de tempestate terrestri est ap. Liv." i. e. de vento vehementi, in aëre inferiori ac terrae propiori, sine tonitru aëris superioris, cuius Gs. postremum Gr. habetur de Romulo ap. Dion. H. S. T. 1. 118, 27. χειμῶνος καταρραγέντος, nimbo *vehemente* cum *fragore* coelitus *effuso*, cf. Liv. 1, 16., sed Eutrop. 1, 1, 4. *orta* subito *tempestate*, Met. χειμὼν λ., nec reperiente me, a quo Noster duxerit formulam sq. νεφ. ἀθρ., ubi Sch. etiam deserit P. „νεφ. nubibus *coactis*, ἀθρ. congregatis *nub.*" nihil tenente Stp. Th., quam in v. Bg. Lat., ubi G. Th. 1010, 102. et ult. it. in subst. cum Gr. n. 478, 61 *collectae* ex *alto* nubes *foedam* glomerant *tempestatem* atris *imbribus* e Virg., cf. N. sq. ad ἐκηπτ. et exemplum recentissimae experientiae simile, quod Ephemerides Lips. huius anni LXXXIV particula CVI. p. 589. sic retulere „*Das Dorf Zöberiz wurde am* 25 *dieses, Nachmittags nach drey Uhr*, von *einem* Wetterstrahl aus *einer* hellen *Wolke*, ohne *Regen* und *mehrere vorhergehende oder folgende Donner betroffen*, rel."

σεισμοῦ) Altera προσγ. lectio hic est e solenni in pr. πρὸ et πρὸς confusione, ut vel sensus suadet, cum nihil praecesserit, ad quod terrae motus *accederet*, ac post quod ille fieret; tenente vulg. cum Mss. rel. etiam P. oblique per contractamque orationem et copiam Nostri in unum modo verbum pr. προϋπ., unde libere additum restringendi adv. *tantum* Bg. servat sine necessitate, non item Sch. „quum *terrae* motus *antecessis*-

γου πϱογενομένου [p] γῆς, εἴτε tu exiguo prius facto, five ful-
σκηπτοῦ νύκτωϱ κατενεχθέν- mine noctu delapfo, five
τος, εἴτε καὶ πυϱός ποθεν [q] etiam igni aliunde ex illo

p) πϱοτγεν. Ms. Ba. cum ed. A. B. Par. 1. et Pat., v. N. q) πυϱὸς ποθὲν his accentibus Stp. Sb. al., fed rel. nobiscum, v. N.

fei" tenens e P. cum Bg. alium ordinem in vicinis σεισμ. et γῆς, a Noftro divulfis vel ob laevitatem, vel ut variaret participium πϱογ. in loco, nec ftaret in membro extremo, ut in enunciatis rel., proferente Stp. Th. modo affine in σ. „γενομένου ap. Thuc. et Xen." fed alia Lat. in v. πϱογ., cf. Ind. Geop. et Luc. 3, 360. l. 19. σ. πϱότεϱον μεγάλου γενομένου, *motu* telluris *magno* cum *mugitu* ante *facto*, ubi adi. μεγ. fit *vehemens*, ut noftrum oppof. ὀλ. levis, cum terra concutitur nutatque tenuiter, ac fic, ut motus non duret diutius nec fit continuus, et alia corpora fupra terram non admodum fentiant, nec moveantur valde, nec corruant franganturve, cf. ad Bg. formulam G. Th. in fubft. utr. 345, 81. et 764. i. *factus* nunciatur *terrae* motus *horribilis*; cogitante me in Gr. γῆς extremam partem protafis in periodo Noftri per participia, fed, praemiffis, qui fequuntur, genitivis confeq., veram apodofin demum in πᾶν — κατεφλ. Tum credo, fq. σκ. ν. κατ. pertinere ad fuperiora duo de imbre ac nubibus, non ad terrae motum; quanquam alias nota funt fulmina quaedam inferna, quum e terra furfum exfiliunt ignes, cf. G. Th. v. *fulm.* 761, 16., quae poffunt ac folent exiftere in terrae vehementibus motibus et illis chafmatiis, cum hiatus telluris fcinduntur; quibus obftant hic pr. σ. ὀλιγ. et quoque v. κατεν., ubi Stp. Th. nec tenet Lat. Bg., (quocum Sch. plane,) fed in σκ. Lat. P. depravata „Herodi. l. 1. σ. ν. κ, *nocturni* cafus *fulminis*" ubi Sch. „fulmine *decidente*" non ferente G. Th. formulam Bg, fed in fubft., cum Gr. n. etiam, modo „ignis, excitatus e nubibus" cum et furgat, ut dictum, e terra, cf. de Gr. σκ. Ind. Dem. cum Hef., 2, 1208. e., non coll. coniectura Kuft. ad Suid. 3, 329. m. cum locis his, σκηπτοὶ κατηνέχθησαν, *fulmina* coelitus *defcendentia*, et νέφη συνέδϱαμε, καὶ ὑετοὶ πολλοὶ καὶ σκηπτοὶ κατώλισθον, coelo *nubibus* obducto, *multae* pluviae *et* fulmina *deciderunt*, qui rectus naturae ordo, a Noftro §. i. defertus per ὕστεϱον πϱότεϱον, tueatur ibi fubft. ὄμβϱου notione vulgari. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad v. σκ. „A. de mundo p. 120."

πυϱός ποθ.) In adv. accentu variant fententiae, encliticam aliis putantibus, aliis minus, cf. Gramm. Well. ed. Fi. noviff. p. 54. m. March. p. 1003. e. Poff. Synt. p. 344. m. Nr. 4. et ad Vig. p. 669. e., inconftanter agente Stp. Th. aliunde, nec proferente Lat. Bg., ut nec L. Ern., ap. G. Th. cum Grr. al., etiam in vulgari „*alicunde*, — ex aliquo loco" quod tenet quoque Sch. ed. Bc. 1., at Bc. 2. differre Bg., in cuius Ms. aliquis fimilem librarii fufpicetur lapfum; etfi fortaffis utrumque tandem ad notionem redeat eandem; hic ut opponatur coelum f. aer, tanquam alius locus, latens fimul in pr. membro σκ. κατ., et alius contra fit templi ipfius folum, vel vicinum circumcirca; ubi, ne Nofter repugnet fibi in pr. σ. ὀλιγ. πϱ. γ, fic adiuves, ut alibi et extra templi regionem motus terrae fuerit modo levis, fed in vicinia templi vehementior et cum hiatu adeo, unde ignis emanaret; aliter rem tradente

ἐκ τοῦ σεισμοῦ διαῤῥυέντος, terrae motu emanante, to-*πᾶν τὸ τῆς Εἰρήνης τέμενος* tum Pacis templum combu-

Xiph. 385, p *πρὸ δὲ τῆς τοῦ Κομμόδου τελευτῆς σημεῖα τάδε ἐγένετο, — πῦρ τε νύκτωρ ἀρθὲν ἐξ οἰκίας τινὸς, καὶ εἰς τὸ Εἰρηναῖον ἐμπεσὸν, τὰς ἀποθήκας τῶν τε Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ἀῤῥαβίων φορτίων ἐπενείματο*, ad quem locum in Dion. Caſ. p. 1224. l. 8. neſcio amplius, an et quomodo Fabr. N. ad §. 161. conciliarit Noſtrum, qui e terrae motu ignem repetit, ibi non memorato, ſed qui, ſi vehemens ſumatur fuiſſe, domum, templo vicinam everterit; unde incendium oriri poſſet: ſupplente hic Bg., partim e P., ſubſt. *γῆς*, (quo omiſſo Noſter hic variat pro pr. pleno, cf. 1, ', 5. c.) ſed et reddente articulum *τοῦ* per pron., in quo illud P. liberius „in *ipſo* terrarum *motu*" neminem decipiat ad ſuſpicandum *αὐτοῦ*, cum et numerum ille mutarit libere, et diſceſſerit in pr. *ἐκ*, ubi Bg. ſevera, pro *per* ſ. propter, ut Gr pro *διὰ* cauſali, arguit, eum *ἐκ τ. σ.* per ſe cepiſſe, copulato v. *διαῤῥ.* modo cum *ποθ.*, nec ſimul cum *ἐκ τ. σ.*, ut tamen Sch. fecit in *δ.* „*π. ἐκ σ.*, *effluente*, elapſo, ſ. *extiito* igne *e* terrae *motu*."

διαῤῥυέντος) Melius, ni fallor, et verius *διαῤῥαγέντος*. *Fab.* Faber mallet *διαῤῥαγ.* igne *erumpente*. Nam, quae *fluere* dicuntur, ea natura ſua deorſum feruntur. Sed, ut fluida dicuntur erumpere: ita ignea dicuntur fluere. De igne non raro adhibentur verba, flúxus ſignificationem habentia. Ap. Call. h. in Di. 118. *φάος Διὸς ἀποστάζουσι κεραυνοὶ*, lucem *deſtillant* ſ. *fundunt* Iovis *fulmina*. Lucr. ait, *ſolem* fundere *radios* per *opaca domorum*, v. An. F. ad Call. l. l. it. Schreiter ad Sacram. diſſ. 2. p. 69. §. 10. et 21. ſqq. Vertas ergo *effluente* igne. *Leisn.* Non opus eſt F. emendatione *διαῤῥαγ.* Caeterum Dio ap. Xiph. diſerte dicit, *πῦρ τε — ἐμπεσ.*, quod Herodianus ſe neſcire fatetur. *Stroth.*

Recte tuemur vulg., praeter Mss. et edd. auctoritatem, etiam e tropo, per uſum loquendi de igne ſatis confirmato, quo de ad Call. l. l. cf. etiam Spanh. cum Ern., qui in Init. rhet. §. 321. i. ad Catulli *tenuis* ſub *artus* flamma *dimanat*, praeclare ſubiicit „igni propter celeritatem motus ac tranſitus *τὸ fluere* propemodum proprie tribui" tacente G. Th. v. *ignis*, at in v. *flam.* habente tantum 683, 98. fundit *terra* egeſtas *flammas* e Sil., ſed in hoc v. 764, 58. 66. „a motu illo naturali liquidorum *fundi* dicuntur, quaecunque dilabuntur, diſſipantur, late ſparguntur, etc. *funditur* fulgor *lucis* in *digitos*, Plin. (et 693, 26. 54.) *fluere* dicuntur liquida omnia non modo, ſed quaecunque motu ita facili et velut lubrico moventur. — *ignis* dr. *fluere*, v. Cerd. ad Virg. Aen. 3, 572 et I. Gron. ad Gell. 17, 10., (tum nihil in v. *manare* et Bg. it) *dimano*, *διαῤῥέω*, — *diffluo*, *διαῤῥυέω*" in quo v. Gr. Stp. Th nihil tenet, quam Lat. *diffluo*, quod et modo in *διαῤῥέω*, a quo aut ab inuſitato *διαῤῥύω* mavult deduci noſtrum particip., ſecus ac L. Ern., diſſidentibus etiam aliis, cf. Fi. ad Well. p. 276. m. ſub *ῥέω* „paſſ part aor. 2. *εἰσρυέντες*" Ind. Dion. Caſ. Luc. Ariſt. Kuſt. *διαῤῥεῖν* cum textus Veſp. v. 11.., *διεῤῥυηκέναι*; nihil profuturis Heſ. 1, 964 e. nec Suid. 1, 565. i., ſed Sch. ſub „*διαῤῥέω* ſ. *διαῤῥύω*, paſſ. aor. 2." quod poſtr. Gr. in ed. Bc. utr. vitiatum ex illo Stp. *διαῤῥυέω*, aut ab alio *ῥύω* themate, quo de cf Stp. Th. 3, 683. F. e. cum L. Ern., hic ut ſtet paſſ. pro med., ſuper praep. tacente Z. ad Vig.

πᾶν τὸ λ.) Damna huius incendii recenſet Xiph. circa finem Commodi.

κατεφλέχθη, μέγιϛον καὶ κάλ- ſtum eſt; quod maximum et

Boecl. Εἰρηναῖον Xiph., qui circa fin. Comm. damnorum, quibus populum Rom. illud affecerat incendium, fuſiorem exhibet ὑποτύπωσιν. *Oxon.* Huius Pacis templi meminit Plin. Suet. Dio, Procop. Pauſ. Xiph. Ioſeph. Gell. Ammian., cf. Fabr. ad Dion. 66. p. 1088. *Leisn.*

Eius templi non diſerte meminit Fabr. in Bibl. ant. p. 403. m. ſqq., ſed forte, qui ibi laudantur, cf. Lipſ. de magnit. Rom. Opp. T. 3. p. 137. e. ſqq. Pancir. deſcript. urb. Rom. in Graev. Th. T. 3. p. 401. B. hinc e P. Vs., p. 735. C. ſq., ad Dion. Caſ. l. l. N. ad §. 89. et Spanh. de pr. et u. n. 1, 648. m. „quo loco haud reticeri debet opus tota urbe Roma, ut de eo Herodi. l. 1. c. 14., maximum atque pulcerrimum, Pacis nempe templum, foro proximum, — inter Commodi — numos a me Romae olim viſum, ac proinde nec dum incendio, quod mox, teſte Herodi. l. 1. ſub illo Imperatore contigit, dirutum, rel.“ ſed de v. τεμ. et Bg e P. ſupra 1, 7, 12., tum Sch. „εἰρ. *Pacis* deae *templum*“ quam brevem litteram hic etiam tulere A. al., tacente Stp. Th., non item Gs. 740, 49. „pax, εἰρήνη, culta ab antiquis. — Templum Pacis Romae fuit magnificentiſſimum, rel.“ cf. a Seelen in Miſc. P. 1. Comment. XV. de Dea pace p. 314. hinc etiam. Sed Stp. Th. in v. κατ. poſt act. cum Bg. et „*exuro* ſ. etiam penitus uro“ tantum affert paſſ. e Suid. 3, 244. i., ut L. Ern. „paſſ. *deflagro*“ ap. Thuc. 4, 133. l. 14. καταφλεχθέντα, *conflagrarint*, praeced. ſyn. ὁ νεὼς τῆς Ἥρας — κατεκαύθη, *templum* Iunonis *crematum eſt*, Ind. Luc. et Ael. V. h., ubi ſimiliter adiunctum adi. πᾶν forte non cogitari ſinit in praep. illud Stp. adv. *penitus*; melior ut ſit notio iſtius praep., cum ad Vig. p. 619. b. i. Nr. 5. dr. in compoſ. ſignificare „conſumtionem“ ſitque Gr. v., ut noſtra *verbrennen*, abbrennen, *wegbrennen*, urere, incendere, uri, incendi ſic, ut pereat res, abſumatur, nec ſit amplius in aliquo loco, cf. Palm. Exerc. p. 711. e., quaerente etiam G. Th. aliquid amplius, quam ſimplicis notionem, in Lat. Bg., cum Grr. al., it. in *exur.* et „*deflagro*, καταφλέγομαι, — vehementer comburi, — *Dianae Epheſiae* templum *deflagravit*“ aſſequente Bg. in ſuo paſſivum Gr., etiam §. 7. et 9. i., at deferente id modo 5, 6, 7. m. (qui locus cum illis huius cap. §. 7. i. et 11. e. propter ναὸς adhibitum pro explicatione fuerit in τεμ.) ſed Sch. diſcedente a P. tantum §. 7. per *concremata*, quod et ipſum ap. G. Th. cum Gr. al. „cremare totum“ Noſtri hunc locum imitato Zoſ. in Maxent. 2, 13, 1. κατὰ δὲ τὴν Ῥώμην ἐκπεσόντος πυρὸς εἴτε ἐξ ἀέρος, εἴτε ἐκ γῆς, (τοῦτο γὰρ ἄδηλον,) ὁ τῆς Τύχης ἐφλέχθη ναὸς, Romae *tunc* orto *igne*, incertum *ex* aëre, an *e* terra, *templum* Fortunae *conflagravit*, ubi Sb. N. „legi etiam poteſt ἐμπεσ. *illapſo*“ ſine cauſa, ut libere hic P. addit formulam adv. *de improviſo*.

μέγιϛον) Praeter participium reſolutum, Bg. e P. liberis retinet modo aſſumtum adi. πάντων, per ſyn. Lat., in Gr. ut deſit part. ὄντων ad ἐν τ. π., cf. Lipſ. l. l. p. 138. e. „grande fuit et longitudo trecentos pedes attigit, latitudo ducentos. — Hac cauſa merito Herodianus id appellat μεγ — ἐργ., *max.* et *pulc.* omnium *in* urbe *operum*. Additque, *ditiſſimum* item *fuiſſe*, ornamentis *auri* et *argenti* excultum, (ſubiiciens e Ioſeph. de Veſpaſ.) *Poſt triumphos — ſtatuit templum facere Paci, fecitque cito admodum*, et *pulcrius* melius *que omni opinione perfecit. Magnis enim opibus in hanc rem uſus*, et *priſcorum* etiam *praeclara* omnia *adhibens*, picturis *et* ſtatuis *pulcerrimis* adornavit. *Omnia enim in hoc tem-*

λιςον γενόμενον τῶν ἐν τῇ πόλει ἔργων. πλουσιώτατον[r] δὲ ἦν πάντων ἱερῶν δι' ἀσφά-

pulcerrimum fuit omnium in urbe operum. Opulentiſſimum etiam erat omnium tem-

r) Ms. Vi. πλουσιώτατον. ἕκαςος δὲ καὶ ἃ εἶχεν ἐκεῖθεν omiſſis intermediis, ut in Ven. *Loc.* ſed Ms. Ve. Exc. ἔργων πλουσιώτατον. "Εκαςος λ, denique Ms. Ba. πλουσιώτατόν τε ἦν, καὶ πολλὴν περὶ αὐτὸ τὴν πίςιν εἶχον ῥωμαῖοι αἰδῶ τε καὶ σέβας. καὶ ἕκαςος λ., tum in edd. poſt ἀσφ. nihil in Ox. cum Par. 2. v. N.

plum collata et diſpoſita ſunt, ob quae homines, videndi cupiditate, antea per totum orbem vagabantur. Poſuit *et* hic *e* Iudaeorum *templo* vaſa *aurea, in iis ſibi placens.* — et Plin. conſonat, qui paſſim pulcerrima aut rariſſima operum adnotat fuiſſe in templo Pacis. — Quod — refero, ut triſtius damnum cognoſcatur, quod factum eſt templi huius incendio ſub Commodo. Tunc enim, ut Herodi. refert, *levi* terrae *motu* praevio, *ſive* ictu *fulminis*, ſive *igne* e *terra* exſpirante, *ſubito* et *improviſo* totum *conflagravit*, itemque porticus et totus eius ambitus: *malo* ſane *augurio*, ut tunc Romani haud vane interpretabantur, periiſſe ſibi Pacem" cf. Ioſeph. 2, 415. e. ſ. 7. τέμενος Εἰρήνης, — γραφῇ τε καὶ πλαςικοῖς ἔργοις — κατεκόσμησε, — ἀνέθηκε δ' ἐνταῦθα καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἰουδαίων χρυσᾶ κατασκευάσματα.

ἔργων) H. l. ἔργα ſunt *opera* ſ. aedificia publica, v. Valeſ. Emend. p. 83. *Leisn.* qui et in m. Ox. „*aedificiorum*" cum Sch. plane, ſeveritatem Bg. obſervante, fere e P., cum et Lat. habeant, cf. G. Th., qui ſemel modo notionem hanc reſpicit 606, 68., Cl. Cic. Ind. Flor., praeter Ind. Xen. Z. Cyr., nihil tale praebentibus rel., nec ad Vig. p. 86. ſqq., nec Stp Th., niſi referas eo 1, 1227. C. e. de operibus quidem militaribus, in quibus et aedificia fuere, ut turres, muſculi, teſtudines, vineae, cf. Lipſ. de magn. Rom. T. 3. p. 103. i. Cort. ad Sall. Iug 57, 1. cum Ind. Corn. N., quam notionem nimis coërcet G. Th. 1 l. 1. 47. ad „munitionum militarium omne genus" cum ab his diſtinguantur interdum *opera*, v. Ind. Iul. C., ſed L. Ern. diſerte „3) aedificium" non tangens militarem illam notionem, quam cum civili etiam noſtrates ſuo *Werk* tribuunt.

πλουσιώτατον) Mss. res ſervabimus ad ſqq., manſuri hic in Bg., cuius Lat. ad adi. πλ., iterum e P., etiam ap. G. Th. cum Gr. n., *opulentum* — templum *donis* e Virg., ſed δὲ, pro τὲ, ut alibi, pro ſyn. Lipſ in N. pr. *item*, ac P. *idem*, quod adi. exquiſite tantum ad ſubſt. Lat. *templum* relatum. pro ſimpl. *etiam*, cf. Hor. Turſ. p. 378. e., quae notio et valet in illis *idemque* ſ. *et idem*, ubi emphaſin vulgo reperiunt, cf. ib. 374. e. G. Th. 958, 68. Cort. ad Sall. Iug. 14, 11. et diſerte Ind. Corn. N. „*idem* — copulae vicem praeſtat eleganter" cum Schell. de ſtylo; pertinente adi. παντ. modo ad proxima pr. τῶν ἐν τῇ π., ſed variante Noſtro in ἱερ. pro pr. τεμ., tum Sch. „ἱερὸς, — ſubſt. pro *templo*" fortaſſis innuente ellipſin, in neutr. v. c. χωρίον, οἴκημα, δῶμα, cf. L. N T. Schw. p. 689. b. i. L. Boſ. p. 233. i. 99. m., ſed dante Bg. in ſevere reddita formula δι' ἀσφ. duo ſubſt. pro uno, hic quidem ob ambiguitatem Gr vocis, (quam rationem ſequuntur et alii Intrp., ut duas ſimul explicationes ponant, v. c. Thalem. ad N. T. Io. 3, 21. e.) afferente Stp. Th. aliunde notionem utr., quanquam cum Lat. alio 3, 1173., ſed p. ſq. i. modo *muni-*

λειαν, ἀναθήμασι κεκοσμη- plorum, propter firmitatem et
μενων [f] χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου. securitatem donariis ornatum

f) κεκοσμημένον Lu. cum Bc. 2., v. N.

tionem, ut Sch. hic, sed G. Th. tantum in secundo cum Gr. n., verum de animo tantum, nec de loco, quo de tamen ib. est affine adi. *securus*.

κεκοσμημένων) Congruentius κεκοσμημένον, ornatum. *Sylb.* Leg. κεκοσμημένον. *Oxon.* δὲ h. l. γὰρ, ut saepe. *Reisk.* De more pecunias in templis securitatis causa deponendi v. Gell. 3, 9. Keuch. ad Nep. Aristid. 3. Schott. ad Nep. Annib. 9. Brod. Misc. 4, 17. (ap. Grut. L. V. 2. p. 519. m., ubi modo „Herodi. l. 1.") Cic. de legg. 2, 16. (ubi et Nostrum universe respicit Turneb., cf. eius Op. T. 3. p. 154. e.) Quintil. 7, 3 *Leisn.* Multa sunt circa hunc locum observanda. Primum in Ven. post πλουσ. punctum positum est, atque caetera omnia a δὲ — ἀργύρου desunt. Quo casu hoc factum sit, ut omitterentur, nescio: genuina tamen esse certo mihi constat. Deinde verba δι' ἀσφ. ἀναθ. neque a librariis, male distinguentibus, neque a Pol., *egregie* (que) *munitum* reddente, neque a Scheid. *munitionem* vertente, neque a Sylb., κεκοσμημένων mutare cupiente, neque a Boecl., hos omnes non castigante, intellecta videntur. Romanos cum merces, tum alias res pretiosas, in templa deorum, maioris securitatis causa, ut ibi asservarentur, comportasse, tam ex h. l., quam ex Xiph. patet. Namque aperte dicit Herodi., ἐκ. ἃ εἰχ. ἐκ. ἰδης., et Xiph. πῦρ τὰς ἀποθήκας — ἐπενείματο. Atque haec ἀναθήματα non fuisse dona, deae dicata, sed privatorum potius bona, ibi deposita, ex eo apparet, quod addit Herodi., τὸ πῦρ πολλοὺς ἐκ πλουσ. πεν ἐπ. Vox ἀνάθημα, quae generatim id, quod sepositum est, quodque loco suo moveri fas non est, decepit Viros doctos, de donis deorum cogitantes. δι' ἀσφ. igitur nihil aliud est, quam securitatis causa. Porro patet ex his, locum aliter distinguendum esse, quam vulgo in edd., et quidem sic, πλ. δὲ ἦν π. ἱερῶν, δι' ἀσφ. ἀν. κεκοσμημένων λ. Sensus est, plura fana κειμελίοις, securitatis causa ibi sepositis, ornata fuisse, plurima vero comportata fuisse in aedem pacis. Denique hinc patet, Sylburgium κεκοσμημένων perperam mutare voluisse in κεκοσμημένον. *Stroth.*

De pecunia rebusque aliis in templo repositis propter securitatem cf. Spanh. de pr. et u. n. 1, 717. c. Alex. Donat. de urbe Rom in Graev. Th. T. 3. p. 668. E., ad Iuv. Sat. 14, 260. Corn. N. 3, 3, 1. N. 9. 23, 9, 3. N. 2., ad Thuc. 1, 96. p. 63. b. N. 4. et Voet. ad h. l., quem et laudat Fabr. in Bibl. ant. p. 410. m., ubi agit de donariis, deo in templa missis, sive ponerentur, s. statuerentur, s. etiam suspenderentur, quo sensu Gr. ἀναθ. praecipue dr., cf. Bud. C. 698, 48. hincque Stp. Th. aliunde, Suic. Th. L N. T., in primis Schw., Kypk. 1, 316., ad Luc. 1, 780. a. N. 50. Ind. Acl. V. h. et Xen. Cyr. Z., de quibus et hic aliquis capiat non modo propter locum Ioseph., supra laud. ad μεγισ., sed etiam ob solenne cum iis v. κεκοσμ., cf. Suic. Th. p. 272. m. et L. N. T. Schw. p. 89. a. i. et N., quod verbum vix cadat in pecunias, merces resque aliorum privatas, nisi improprie sumtum pro instructus, continens, servans, custodiens; ad quem sacrum veluti sensum pertineat quoque ἀναθήμασι adiunctum χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου, ubi duo subst. pro adi. et subst. ἀν. χρυσοῖς τε καὶ ἀργυροῖς ponuntur, ut diserte formulam Gr. iterum commutat Bg. e Stp. ad m. P., quae, de vasis, utensilibus cimeliisque privatorum intel-

ἕκαστος δὲ, ἃ εἶχεν, ἐκεῖσε	5. aureis et argenteis. Quisque enim illic thesaurum conde-

lecta, debeant eo ducere, ut talia non tantum in templis reposita sint securitatis ergo, sed etiam ad utendum, ut quibusdam temporibus producerentur ac proponerentur ad spectandum, s. omnino non inclusa in templis sacellisque servarentur, sed in mensis, aris, parietibus posita atque suspensa; in quam rem nihil habeo, nisi locum Nostri 1, 10, 11., ubi in pompa Matris deum sequuntur talia; ut tamen incertum sit, unde producta, utrum e templo, an e domibus cum civium, tum imperatoris; quo sensu etiam aptum sit v. κεκοσμ., proprie acceptum. Sed donaria illa sacra etiam admittit sq. δὲ post ἕκαστος, pro τὲ sumtum, hoc sensu, *ditissimum* erat *omnium* templorum, *quippe* ornatum *donariis* aureis *et* argenteis; *et* praeterea *quisque*, quae *haberet*, ibi *reponebat*; ubi enunciationes sint per copulam iunctae, vetusto more, quas aliquis hodie sic dederit, ditissimum erat non modo donariis, sed etiam propterea, quia quisque suas res ac facultates ibi reponebat; in quo sane melius est Sb. neutrum κεκοσμημένον sing., expressum adeo in Vs. a Stp. in m. P. cum Bg. e P., quod particip. teneat notionem causae, ac per ἅτε s. ὡς, Lat. *utpote* s. *quippe*, adiuvetur, ut dedimus ante, tendente eodem Stp. in m. P. Tum δι' ἀσφ., recte a Strotho intellectum, severius autem a Bg. redditum, quoad praep., non repugnat, ad priora tractum, maxime, si praeponatur omnibus, *propter* securitatem *vero* ditissimum *erat* rel.; ut Romani donaria in id templum libentius miserint, quam in alia, quia firmissimum erat, in primisque securum, ut dona non essent ita facile exposita furto ac rapinis. Qui autem tueri vult vulg. gen. κεκοσμ., is debet sic regere, *omnium* vero *templorum*, quae *ornata essent* donariis *aureis* et *argenteis*, hoc *erat* ditissimum *propter* securitatem; *et* praeterea etiam *quisque*, quae *haberet*, eo *condebat*, aut sic, *omnium vero* templorum, *ornatorum* instructorumque utensilibus privatorum, hoc *erat* ditissimum, *propter* securitatem. *Quisque* enim, *quae haberet*, eo *recondebat*. In quo extremo sumi explicatio debet, ut ne tautologia existat inanis, si ἀναθ. sic accipiantur de non sacris rebus, et δὲ sane capiendum cum Rs. ac Bg., e syn. *quippe* P., qui a lectione vulg. discedit ita, quod post ἀναθ. ostendit copulam τὲ, quae, ut facile exciderit intra syllabas σι et κε similes, sic neutrum Sb. κεκοσμ. necessarium faciat; ut tamen P. liberior et hic esse potuerit, ob δι' ἀσφ. in peculiare membrum mutatum per particip., sicut adiunctum adv. *egregie*, it. adi. „multo — *auro* et *argento*“ libertatem eius reliquam satis declarant. Porro etiam in Ms. Bg post *templorum* iam fuit diserte distinctio, qua δι' ἀσφ. referretur ad sqq., sicut haec ap. Lips. ad Tac. Ann. 1, 8. i. „more — Romanorum, qui pactiones foedera, testamenta, pecunias etiam deponebant in templis, et saepissime in isto Vestae, quod religione primum. — Dixi et pecunias in templis deponi solere; quod verum adeo, ut quidam omnes fortunas in iis haberent, quasi custodia certa. Herodi. l. 1. de templo Pacis, quod exustum sub Commodo, πλουσ. δὲ ἦν π. ἱερῶν, δι' ἀσφάλειαν· ἕκαστος δὲ — ἐποίησεν. Nec mirum, quia milite haec templa custodiebantur“ qui Lips. adeo et ipse δι' ἀσφ. a pr. seiungit, ut tamen eodem referri queat, de more eorum, qui talia membra, per praep. et sub i. conformata, commate separant, quanquam ad pr. referentes, ut supra vidimus aliquoties etiam in affini dat., v. c. δέει 1, 13, 10. m. it. τῇ ἐμπειρίᾳ

ἐθησαυρίζετο. ἀλλὰ τὸ πῦρ ἐκ τῆς νυκτὸς πολλοὺς ἐκ πλου- | bat. Sed ignis de nocte illa multos ex divitibus pauperes fe-

1, 1, 9. Enimvero quid faciemus de Mſs. lectionibus? In Mſ. Ve. quidem librarius per incuriam omiſerit illa plura forte ob δὲ duplex, ut, verium unum aut duo tranſiens, poſt πλουσ. ſtatim in ἕκαστος pergeret. Verum ita copulatum ἔργων πλουσ. primo laborat ſerie cum prioribus, quae copulam deſiderant aliquam, ut καὶ πλουσ. ſ. πλουσιώτατόν τε, deinde habet nihil, quam documentum Codicis, ſcripti ſine diſtinctione omni ac per ſeriem continuam; in quam lectionem ſtultam incidens aliquis librarius ſagacior, ſupplendo finxit illa Mſ. Ba., murato ſimul δὲ poſt ἐκ. violenter in καὶ, cf. 1, 12, 13. i., quod ipſum, praeter P. ſilentium, arguit eſſe gloſſema et ſupplementum, cui tribuerem aliquid, ſi ſic haberet, πλουσ. δὲ ἦν παντ. ἱερῶν δι' ἀσφάλειαν, καὶ πολλὴν περὶ αὐτὸ τὴν πίστιν εἶχον Ῥωμαῖοι αἰδῶ τε καὶ σέβας, δι' ὃ καὶ ἦν ἀναθ. κεκοσμημένον χρ. τ. κ. ἀργύρου. ἕκ. δὲ λ., *opulentiſſimum* que *erat omnium* templorum *propter* ſecuritatem, *et* multam *erga* id *fidem*, fiduciam, *habebant* Romani *reverentiam* que *ac* pietatem; *quapropter* et *erat donariis ornatum* rel.; quanquam vel ſic carere hic poteramus illis αἰδῶ τ. κ. σεβ., in remque praeſentem ſufficit lectio vulg., contra quam denique Mſ. Ve. duo fert peculiaria, primo poſt δὲ inſertum καὶ, (pro *etiam*, ut alibi, ſed hic e marg., ubi pro vulg. δὲ ſtabat per gloſſam, e quo marg. hic librarius poſuit in textum alio loco, alio autem rurſus ille opifex Mſ. Ba.) deinde aliud adv. ſyn. ἐκεῖθεν, ex gloſſa iterum, varians cum vulg. ἐκεῖσε etiam infra 1, 17, 4. e., quorum illius καὶ nullum eſt ap. P. veſtigium, nec quid in tota lectione vulg. moleſtum, quam iſtud δι' ἀσφ., quod, quanquam olim ſuſpectum mihi de gloſſa, poſita illa ab aliquo in marg. ad ἕκαστ. — ἐθησ., tamen nunc tolero, cum et illo loco P. teneat id, quanquam oblique, ut monſtravimus ſupra. De pecunia quidem χρ. et ἀργ. Noſter iterum uſurpat 2, 6, 11., neſciente Stp. Th., non item L. Ern. Ultimam autem Noſtri partem liberrime tractat Bg., pron. et v. ἃ εἶχ. mutando in ſubſt. remotius ſyn., pro viciniori P. *ſuas divitias*, cum non habeant Lat., qualia noſtrates *Habe* et *Habſeligkeiten*, ad v. Gr. propius accedentia; ut tamen ſevera oſtenderimus ſupra, etiam a Sch. uſurpata in „θησ. *quaſi* in *theſaurum* ibi *congerebat*, quae *habebat*“ cum quibusdam e P., ut Stp. Th. ib. „in theſauris recondo, ſ. ſimpl. recondo et aſſervo, veluti theſaurum, Herodi. l. 1. ἕκαστ. — ἐθησ., univerſi *ferme* ſuas *illic* divitias *quaſi in* theſaurum *congerebant*“ in adv. modo a P. (libero et hic iterum in adiunctis aliis) diſcedens ad Bg. et cum eo negligens vim med., *condebat ſibi*, in ſuos poſt uſus, *illic* ſ. *illuc*, quod utrumque ferunt verba, notionem ponendi habentia, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Geop. L. N. T., ſed Bud. C. 470, 28. hinc ſine Vs. et cum vitioſo „ἕκαστος δὴ.“

ἐκ τῆς ν.) Graece ita dici non poteſt. Legebam μιᾶς νυκτ. Vel unica, inquit, nocte ignis ex ſummis opibus ad inopiam multos redegit. Locum Senecae in rem huic germanam piget referre. *Fab.* Sed non videtur eſſe emendatio neceſſaria, quanquam ſic habeas ἀντίθετον — μιᾶς νυκτὸς πολλούς. Nam ἐκ eſt διὰ, et ἐκ τ. ν. eſt per noctem i. noctu, v. Vig. *Leisn.* Forte πῦρ ἐκείνης νυκτ. *Reisk.* ἐκ τ. ν. adverbialiter dr., atque eſt i. q. νύκτωρ, ut infra c. 15. (1, 15, 13. c.) ἐπὶ σχολῆς. Fabro vero videbatur, ita Graece dici non poſſe. *Stroth.*

σίων πένητας ἐποίησεν [t]. *ὅθεν* cit. Unde deplorabant commu-

t) Colon hic in Stp. al.

Ad Vig. respicitur forte p. 582. e., ubi margo habet „ἐκ pro διὰ, (sed textus,) vel per solum abl. explicatur, vel pro διὰ usurpatur" quae praeceptio sic potius constituenda, ut ἐκ ponatur pro διὰ, et vertatur vel per solum abl. subst., vel per abl. cum praep., vel per praep. cum acc. subst., vel per adv., nec ib. erat pr. ἐκ cum nomine temporis, quale hic, ubi reddetur *nocte*, de *nocte*, per *noctem* s. *noctu*, quorum secundum, proxime accedens ad Gr., quoad praep., recte adhibetur a Bg., sed Sch. „ἐκ, ex, *nocte*, h. e. per noctem, (hoc e P., iterumque in νυκτ.) per *noct.* s. *ab* ea *nocte*, ut sit nota termini temporis, a quo pauperes facti sunt" argutius, sed Fi. ad Well. p. 357. i. „ἐκ adverbialiter cum suo nomine redditur, ἐκ ν., *noctu*" ex hoc ipso loco, at sine auctore Stp. Th. 1, 1161. G. post ἐκ, pro διὰ „ἐκ ν. vel abl. *nocte*, s. adv. *noctu* reddi potest: sed Horatius Graecorum imitatione dixit *de nocte*" respiciens forte illud, *ut iugulent homines*, surgunt *de* nocte *latrones*, quod solum in subst. profert G. Th. 475, 50., cf. in praep. 11, 14. sqq. Lambin. ad Hor. ep. 1, 2, 32. cum Metaphr. R., Stp. Th. 2, 1099. F. e. Ind. Xen. Cyr. cum Z. N. ad 1, 4, 2. e. p. 51. a. i. Theogn. v. 460., hic ut sit i. q. in nocte, aut, cum Bg. sumto artic. pro pron., in illa nocte; unde Rs. emendatione non opus, (cum idem sensus sit in vulg., quam et liberius P. *per noctem* prodit,) ut nec Fabri, quam amplexi sunt Vern. ambo, cum bona sit sententia in vulg.; eodem redeunte, si quis ἐκ, pro διὰ, de causa, pro Lat. *ob*, sumat, quia nox erat; quia tum tenebrae, it. stupor ac torpor e somno, incendium magis noxium facere solent; etsi quoque interdiu res eadem accidit, ut nuper in Gerano incendio; cf. Ind. Luc. „τῆς ν., per *noctem*" ex 1, 211. l. 59. *nocte*, sed νυκτὸς sine Vs. ex 3, 94. l. 63. *noctu*, it. sine Ind. 2, 538. l. 24. τῆς ν., ubi mox l. 27. τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας, — εἰς δὲ τὴν νύκτα, interdiu *enim*, noctu *autem*, quod, nesciente Stp., fuerit Lat. *ad noctem*, quam formulam, pro in nocte, non tenet G. Th., ut Gr. est i. q. Stp. Th. l. l. ἀνὰ νύκτα et ἐν νυκτὶ, pro Senecae loco, quem a Fabro productum cupivissem, habente me Diod. S. 1, 39. l. 46. ἐπέτεινε δὲ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ὁ καιρός. οὐ γὰρ ἡμέρας συνέβη γενέσθαι τὸν σεισμὸν, ἐν ᾗ δυνατὸν ἦν, τοὺς κινδυνεύοντας βοηθεῖν ἑαυτοῖς. ἀλλὰ, νυκτὸς πάθους συμβάντος, — οἱ ἄνθρωποι διά τε τὸ σκότος καὶ τὸ τῆς περιστάσεως ἀπροσδόκητον καὶ παράδοξον ἀδυνάτως εἶχον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς σωτηρίας, — *per* diem — *noctu* rel.; et, quod dicebam, non omne momentum esse in noctis tempore ad Nostri sententiam, (quae est ex illo ap. rhetores νοημάτων genere, v. Ern. rhet. §. 151.) ipse Noster de diurno incendio habet 7, 12, 14. μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήθη, ὡς πολλοὺς μὲν ἐκ πλουσίων ποιῆσαι πένητας, leviter mutata sententia, in ordine vocum ac rectione per inf., ubi ad πολλ. πεν. momentum est in praemissis μεγ. μερ. τῆς πολ., ut hic partim in pr. ἕκαστος λ., cf. de v. ποιεῖν cum acc. pers. dupl. et praep. nostra R. Or. V. 6. e V. 5. p. 676. i. οὐχ οἳ ἂν πλείστους πολίτας ποιῶσιν, — ἀλλ' οἳ ἂν ἐκ πλειόνων ἐλάττους, it. Dem. ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, et cum πολλοὶ quoque 36, 19. 106, 5. 149, 19. 270, ult. 1313, 8. 1459, 10., hic ut, tropo remoto, per incendium multi e divitibus pauperes facti dicantur; quod melius, credo, quam Sch. „ἐκ, ex *uno* alterum *facere*, i. mutare in alterum."

ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες niter quidem omnes publica,

ἔθεν) Hanc voculam ad ſenſum capiente P. de cauſa, ſeverius Bg. reddit, ex eodem retinens Lat. ad v. ὀλ., cf. Exc. ad 1, 4, 17. e. cum Stp. Th. aliunde 2, 1683. E. m. (ap. G. Th. „— ἀποδύρομαι, — lugeo, ὀλοφύρομαι" unde variet Noſter cum 1, 8, 10. e.) ſed 297. A. ſq. „κοινῇ, (cum Bg.) Herodi. l. 1. hinc ſine Vs. al. et exemplo alio in κ. cum adi. πάντες, interdum ſubauditum habens ſubſt. γνώμῃ" cf. p. 295. i. et Dem. 817, 8., ubi ad ſe referuntur κ. πάντες et ἕκαστον, ut 1025, 2. κ. π. et οὗτοι μόνοι, ſed ſolum κ. π. 835, 6., ut Xen. Cyr. Z. 5, 3, 22., tenente G. Th. in Bg., cum κοινῶς, modo 1066, 66. *communiter* omnia *complectar* ſine explic. e Liv. 29, 17. e., ubi in pr oppon. *ſingula*, ſine Ind., ferente praeterea modo Niz. *aurium* iudicium *promiſcue* et *communiter* omnibus *a natura datum*, nihil vero Indd., ſed comparante G. Th l. l. cum adv illo formulam l. 30. *in commune*, (ut et Stp. Th. reddiderat noſtrum Gr.) quod l. 35. *in comm.* omnes *exterrebantur* e Tac. hiſt. 1, 25, 3., quod Ern. Ind. exponit „pari et communi de cauſa" huc non apte, ob pr ἔθεν, ut nec Sch. „κ. publice, (e P.) *univerſis*, opp ἕκαστος" quod potius refertur ad πάντες, et hoc tautologiam parit cum *univerſis*, per ſe vitioſo praeterea, pro *univerſim* ſ. univerſe, ſ. univerſi; me quidem capiente Gr. κ. et Lat. Bg. cum adi. πάντες et *omnes* pro Lat. particula *ſimul*, nobis *alle gemeinſchaftlich* ſ. *zugleich* ſ. *zuſammen* ſ. *insgeſammt*, quod ſit ſuperius Lat. *in commune*, et Vern. vet. contractum *alleſammt*, non plane improbando Vern. rec. *alle überhaupt*, Lat. *omnes univerſe* ſ. *in univerſum*, ſed ut potius comparem πάντες ὁμοίως, et Lat. *omnes pariter*, de quibus alibi, et intelligam π. de civibus Romae tum iis, qui aliquid perdiderant, tum reliquis omnibus, qui nihil ſuarum facultatum amiſerant; ferente nullum Iota ſub κ. L. Ern., cum tamen ſit dat. adi. fem. per ellipſin ſubſt., qua de nihil ib., ſed cum Stp. ap. L. Boſ. p. 68. e., unde h. l. κ. γνώμῃ ſit communi, pari animo ac ſenſu; pro quo et ſuppleas ψυχῇ, it. φωνῇ, ſed et μερίδι et ὁδῷ, unde redeas ad Lat. *pari ratione* ſ. *modo*, it *pariter*, et Gr. ὁμοίως, cf. Ind. Z. Xen. Cyr Fach. et Mem. S., in ſq. τὰ δημ. magis conſentientibus ad ellipſin ſubſt. χρήματα, cf L Boſ. p. 374. m., quanquam aeque procedit κτήματα, ac in τὰ ἑαυτοῦ p. 172. m., cui affine mox Noſtri τὰ ἀ., deſerto P. reddente Sch. „δ opp ἰδ. *publica* bona, (in ἑαυτ.) τὰ ἰδ. ἀ. ſua *propria* bona, (in ἰδ.) αὐτ. (Bc. 2., at 1. αὐτ.) ſua *privata* bona, opp. κοινὰ καὶ δημ." ſed Stp. Th 1, 975. C. „δ. *publicus*, cui opp. ἴδιος, — Herodi. l. 1. (hinc ſine Vs. ac cum vitioſo ἕκαστον, ſed 1107. G. ſq) ἰδ. proprius, *ſuus*, — interdum cum pronominis gen., ut ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν, — in qua ſignif. τῷ ἴδιος ſaepe opp. κοινὸς ſ. δημοσ., ut Lat. *proprius* et *communis*, it. *privatus* et *publ.*" ſine h. l., ubi τὰ δ. ſunt aedificia et ornamenta templi cum pecuniis, mercibus aliorum, ſed τὰ ἰδ. tantum pecuniae ac merces, in templo repoſitae, niſi et aedificia cum ſupellectile vicinorum, de quibus proprie demum §. ſq. agitur, et *deplorare* bona *aliena* ac *ſua* i. q. plorare ob bona erepta aliis ſibique, ob iacturam bonorum alienorum ac ſuorum, quo redit liberum P., unde ſervavit Bg. adv. *privatim*, quo iſte reddebat τὰ ἰδ. potius, quam τὰ ἀ., ob pron. diſertum ſimul „*ſuam* autem *quiſque* privatim *deplorabant*" quod aſperum prodat in Cod. eius; ut de Bg. dubites, quare retinuerit adv. illud, utrum modo, ut aliquid reſponderet pr. κοινῇ, an vertens ſic τὰ ἰδ. et αὐτ. per duplex pron., in quo non opus,

τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια quisque autem privatim ſua αὐτοῦ [u]. καταφλέξαν δὲ τὸ 6. ipſius. Cum autem combuſ- πῦρ τόν τε νεὼν καὶ πάντα ſiſſet ignis et templum et

u) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. et Vi. cum edd. Bs. 2. al., v. N.

ſuſpicari iſtius coniecturam aliam ἰδίᾳ, cum Noſter non ubique ſectetur compar, ſed alterutram partem, proprie reſpondentem priori, negligat; etſi habet G. Th. adv. „*priv.* ἰδίᾳ, ἰδίως, vulgo particulariter, ſ. in particulari, (Vernaculorum hic, *ins beſondere* et *inſonderheit*,) ſ. ſpecialiter" nec tamen cum reliquis Bg., ſed in v. *quisq.* 51, 92. ut *cuique* privatim *aliquid* iuris *adverſus* ſingulos *erat*, e Liv. 2, 44. m., ubi Gron. profert aliud exemplum in *priv* cum *quisque*, ſed ſyn. *ſeparatim* cum eodem pron. G. Th. et Hor. Turſ. p. 921. Nr. 9. *ſeparatim* ſibi *quisque*, ubi et ordo Gr. in praemiſſo pron. ἕκ. p 919. Nr. 2. cum N. et p. ſq Nr. 5., cf. 918. Nr. 1. 920. ſq. et Schell. de ſtylo p. 200. m. Nr. 3.

καταφλέξαν) Liberum P. deſerit quoque Sch. „ubi *conſumſit* ignis *templum*, πῦρ — κατ. νεὼν ἐπεν. καὶ ἄλλα, ignis *combuſto* templo *conſumſit* et *alia*" tenente Stp. Th. 3, 618. E. G. m. modo πυρὶ — καταφλέξαι, et πῦρ cum affinibus φλέγει, ἐπιφλέγει, νέμεται, φλεγέθει, ſed nihil G. Th., niſi 964, 65. peredit *celer* ignis *Aetnam* et p. 35 e. *domos* abſumſit *incendium*. Sed ad περιβ. Leisn. in m. Ox. „Periz. ad Ael. 12, 35. O. M. V. IV. 355. et Gesn. Lex. v. *peribolus*" ex Obſ. illis Miſc. A. me tenente in Adverſariis e p. l. „περίβολον licet interpretari agri portionem aliquam, muro maceriave cinctam et ſecluſam, v. Heſ. in τειχίον" 2, 1359. i., qui et cf. p. 921. ſine N. nec coll. Suid. 3, 83. i. περίβολος ὁ τῆς νηός, *ambitus*, ſ. *ſeptum navis*, ſine N. et tacente Toupio, ubi malim ὁ τοῦ ναοῦ ſ. τοῦ νεὼ, cf. Poll. 1, 10., cuius ſubſt. κύκλος etiam ib. poſt ὁ exciderit, quo et explicatur noſtrum περ. a Schol. Thuc. 107, 60., ubi et de muro eſt l. 53. it. 59, 97. (ubi pr. τὰ τείχη,) ib. l. 11. 61, 87. 179, 97., ut ad p. 291. N. 76. ſ. 77. e. depravate proferuntur Ammon. p. 73. ἱερὰ, τούς τε περ. τῶν ναῶν, cum diſerto adeo gen., reddente Sb. Ind. *ſepta* et *cancellos* e Iul. τῶν ἱερῶν — περιβόλων, cf. ad Herodt. p. 500. b. N. 76., ad Heliod. Schm. p. 163. e. Abr. Dil. Th. p. 458. m. Valck. Eur. Phoen. p. 384. b., ubi ex Eur. Hel. v. 1546. „περίβολον νεωρίων, navium *ſeptum*" de portu, quippe interdum cincto muris, quo neſcio an quis tueatur illa ap. Suid., cf. ap Eur. de ſepimento ſepulcrorum Troad. v. 1141. cum N. Barn., de muro ſimpl. ap. Dion. Caſ. 1080, 27. Poll. 9, 7. 10, 183. e. cum N. 78., de aedificio et aedibus Phil. in Flacc. p. 752. e. οὐκ ἔχοντες ἱεροὺς περιβόλους, non *habentes* ſacra *loca*, (forte proſeuchas, quae praecedunt proxime et D. l. 3.) at p. 760. F. m. στερόμενοι πόλεως καὶ τῶν ἐν πόλει δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν περιβ., *pulſi* (orbati) urbe et urbanis *aedificiis* tum *privatis*, tum *publicis*, Ind. R. Or. V. 8. Lyc. Ael. V. h. Luc. Diod. S. ex 1, 115. l. 15., cui add. 2, 200. l. 80. 535. l. 60., Geop. Ioſeph. cum Obſ. Krb. p. 167. i. Bud. C. et Stp. Th., quem pauperrimum in Latt. locupletat L. Ern., cf. G. Th. cum Gr. n. in Eg. etiam, it. ſupra §. 4. m. ad μεγισ. e Lipſ. et 1, 12, 16. e., hic ut ſint aedificia circa templum vel ſacra, et ad id pertinentia, vel alia civium, nobis *den Temp.* und *alle* Gebäude *umher*, ſ. ſeverius cum Vern. vet., qui gen. αὐτοῦ ſupplet cum Bg., ut Sch. oblique „τ. templi *ambitum*" tacente P., cf. de νεὼν per variatio-

τὸν περίβολον [x], ἐπενεμήθη καὶ τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως καὶ κάλλιστα ἔργα. ὅτε καὶ τῆς	7.	omnem eius ambitum, depastus etiam est pleraque urbis et pulcerrima opera. Quo tem-

x) Ms. Ba. περίβολον ἐπενεμήθη· καὶ λ., sed περίβολον ἐπενεμήθη, καὶ λ. B. 2. L. cum Pat., v. N.

nem §. 4. m. ad τεμ. Tum distinctio Mss. et edd. non post περ., sed post ἐπεν., procederet, si particip. κατ. usurparetur absolute ac sine casu quo et pro epitheto, v. c. absumens s. edax, et καὶ post ἐπεν. sumeretur pro copula mera, non pro *etiam*, quod tamen et refert P. in suo *quoque*, tum sic cum Mss. rel retinens vulg., tum resoluto particip. κατ., negligentior ad v. ἐπ., quo de cf. Bud. C. 1025, 8. „ἐπ. *depascor*, absumo, populor, quod Herodi. de incendio, Thuc. de peste dixit" unde Stp. Th. sub illo Lat. primo hinc sine Vs. al., cf. L. Ern. sub act., sed Ind. Dion. Cas. sub med., it. Sb. hinc, cum Bg., ap. G. Th. „*depasco*, νέμω, pascendo absumere" non vero de igne, quo de, non aliunde tenente Stp., cf. tamen supra ad §. 4. m. πυρὸς λ. et Zos. 5, 24, 11. τοῦ πυρὸς τοίνυν ἐπινεμηθέντος ἅπαν τὸ τέμενος, igitur *ubi* templum *universum* ab *igne* fuisset *absumtum*, ut Sch. „med. *depascit*, absumit 7, 2, 7." quo utr. tropo remoto, remanet notio tollendi, removendi de solo ac conspectu; variante Nostro per copiam pro pr. κατ., cf. §. 4. m. (nobis hic *verbrennen* — *verzehren*,) ap. Thuc. 133, 34. de peste, cum Bg., v. Schol., ad Hes. 1, 1326. N. 21. „Herodt. 5, 101. τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄστυ ἅπαν. Ita passim." 428, 51. αὐτίκα ἀπ' οἰκίης ἐς οἰκίην ἰὸν τὸ πῦρ, ἐπ. τ. ἄ. ἀπ., *repente ignis ab domo in domum* progressus *totam* urbem *absumsit*, sed mox τὰ περιέσχατα νεμομένου τοῦ πυρὸς, vastante *iam* extrema *incendio*, cf. Ind. Geop. cum Lat. *vesci*, pro quali simpl. valet tum Bg., tum Gr., cum notio auferendi ac minuendi, alias tribui solita istis praep., (cf. G. Th. *de* 13, 10. et L. Ern. v. ἐπὶ e.) iam sit in v. ipso; tenente nihil Z. ad Vig. p. 609. m. sqq., sed P. deserente Bg. in rel., ubi intelligemus aedificia, a Pacis templo remotiora, ob §. sq. memoratum Vestae templum, quod, secundum effigiem antiquae Romae ap. Koeler. in descript. orb. ant. Tab. 15. m. ad sinistram a templo Pacis, sub via sacra, quae et §. 8. nominatur, longius abest, cf. Angl. ap. Heyn. Hist. 4, 1020. i.

ὅτε) Reddente Bg. adv. iterum per syn. abl. subst., tenet Stp. Th. 2, 1511. i. modo Latt. vulgaria *quando* et *quum*, (ut Sch. alio ordine,) at nihil de usu, qui hic obtinet, ut ab initio enunciationis, post punctum, ὅτε ponatur pro τότε, quale quid est in pron. ὃς, pro αὐτὸς, et in Lat. pron. rel. *qui*, it. in Bg., pro *eo tempore*, aliisque Lat. formulis, e pron. relat. constantibus, ut *quo magis* s. *minus*, ad orationem magis copulandam, cf. Gr. nostrum, pro tunc, ap. Xiph. 391, 37. in Vs. per syn. *hic*; ut adeo non opus Leisn. ad m. Ox. „s. τότε." Mox Bg. libere omisit ὑπὸ τοῦ πυρ., partim e P., non item Sch. in v. „templo *concremato* ab *igne*" cui affine sine praep. ap. G. Th. „*concremare* — *igni*, it. *fumo* — *combureretur*" de re et incendio huius templi non forte tacentibus, qui laudantur a Fabr. in Bibl. ant. p. 338. e., nec Lips. in syntagm. de Vesta etc. Op. T. 3., (cf. ad Nostr. mox ὅτε πρωτ.) ubi de situ eius p. 9. e., quae conveniunt cum Koeler. tabula.

Ἑστίας τοῦ νεὼ καταφλεχθέντος ὑπὸ τοῦ πυρὸς [y], γυμνωθὲν ὤφθη τὸ τῆς Παλλάδος ἄγαλμα [z], ὃ σέβουσί τε καὶ κρύπτου-

porc etiam Veſtae templo combuſto, detectum apparuit Falladium, (quod et colunt et occultant Romani,) ad-

y) Ms. Ba. ὑπὸ πυρ. ſine articulo. *Mart.* ut ſaepe. z) Ms. Ba. ἄγαλμα· ὃ — ſωμαῖοι, λ., ſed Ms. Ve. κηρύττουσι, mendoſe, ut Ox. 2. θρυπτ., quae cum 1. τὸ omittit e Par., vitioſe; ferentibus ſigna parentheſis Stp. et rel. cum Ms. Bg. v. N.

γυμνωθὲν) Forte γυμν. hic eſt peplo ſpoliatum ſ. nudatum. Simulacra enim peplis velabantur, Aeſchyl. ſept. c. Theb. v. 101. et ibi Schol. *Leisn.*

Deſerto P. iterum, Sch. „γ. nudum, *apertum* conſpectum eſt *Pallad.*, ὤφθ. *conſpectum eſt* Pall., alias occultari ſolitum“ cf. ad pauperem Stp. Th. in γ. paſſ. Abr. Dil. Th. p. 546. m. R. Or. V. 8. Lyc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S., ap. G. Th. „— denudare et aperire, — *detectus*, — pro nudo“ et ſuper re poſt.

τὸ τῆς Παλλ. ἀγ.) Memorabilis de Palladio locus. Adeundi Alex. ab Al. g. d. 5, 12. Freinsh. ad Flor. 1, 2, 3. et Coel. Rhod. 28, 6. *Boecl.* Palladium et dii penates, Troia avecti, fatale pignus imperii colebantur, ad quod nulli hominum, niſi Veſtalibus et Pontificibus adire fas erat. Al. ab Al. l. 1. *Oxon.* De Palladio multa Mezir. ad Ovid. Heroid. v. et Hard. ad Plin. 32, 7. p. 582. *Leisn.* Eundem in modum infra l. 5. c. 6. dicit, τῆς Παλλ. τὸ ἀγ., ὃ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σεβ. Ῥωμ. Male igitur in Cod. legitur κηρυττ. v. de Palladio I. Lipſ. de Veſta et Veſtal. c. 9. *Stroth.*

De Palladio, praeter Camer. hor. ſubceſ. cent. 1. c. 60., cf. Spanh. ad Call. h. Lav. P. in titulum, (ubi dr. Pallas,) it. ad v. 1. et 39., ubi Eur. Παλλάδος σεμνὸν βρέτας, *Palladis* venerandum *ſimulacrum*, cum effigie, (quae et ap. Montef. in ant.) ut ad v. 52. de occulto eius cultu, it. v. ſq., ubi et de peplo, quo involutum erat, ne conſpiceretur, in primis ubi foras et extra aedem educendum, it. in ſignis et numis antiquis non viſi nudum, cf. ad v. 78. 82. it. G. Th. in Bg. e P. „Παλλάδιον, parvula Pallas, — Romae in templo Veſtae aſſervatum eſt, ut pignus imperii“ ad Ov. Faſt. 6, 421. Neap., cf. v. 445., Lipſ. l. l. p. 29. m., ubi ex Euſt. τὰ τῆς Π. εἴδωλα Παλλάδια τοῖς παλαιοῖς ὀνομάζονται, et p. 33. effigies e numis; ut Noſter iterum periphraſi utatur pro privo ſubſt. Παλλάδιον, quod uſurpat Dion. H. S. T. 1. 55, 16. 45. p. ſq. 1. 2. 11., et modo novit Stp. Th., cuius loca ſunt Suid. 3, 4. m. et Schol. Ariſt. Ach. v. 546., ut in v. σεβ. 3, 749. B. ſq. nihil, quam Herodianum quoque eſſe in iis, qui uſi ſint act., cf. Ind. Xen. Z. Bach. et Mem. S., ubi P. libere addit adv., ex eoque fere Bg. ſevere reddit duo v., pro quo quis reperiat hic hendiad. in duobus v., per copulam iunctis, quorum poſtremum reddatur per adv., *quod* colunt *clam* ſ. occulto modo; quo et ſpectat Noſter in altero loco 5, 6, 7., ubi, praeter aliam formulam et rationem in articulis, cuique ſubſtantivo datis, non ſimul, ut hic, praemittendis, mutat v. κρύπτουσι in adi. cum alio adiuncto, in hanc ſententiam, *quod colunt*, ſed *ſic*, ut *occultum ſit* nec *videndum*, ſ. ſic, ut id occultent, nec conſpiciendum praebeant; niſi ibi eſt rectio exquiſita, cum poſt pron. relat. ponitur adi., retrahendum illud ad ſubſt. pr., pro

σι Ῥωμαῖοι, κομισθὲν ἀπὸ Τροίας, ὡς λόγος[a]· ὅτε πρῶτον καὶ μετὰ τὴν ἀπ' Ἰλίου εἰς Ἰτα-

vectum ex Troia, ut fama eſt: quando primum etiam, poſtquam ex Ilio in Italiam

a) Ms. Ba. ἀ. Τροίας ὡς λόγος· ὅτι πρωτ., ſed ὅ τε ſic diviſum in A. 2., at (ὡς λόγος) ſic cum parentheſi et ſine commate poſt Τρ. in Stp. et al., ut mox poſt ἀφ. comma in edd. omnibus, praeter B. 1., v. N.

τῆς Π. τὸ ἀγ. κρ. καὶ ἀπρ., ὃ σ. Ῥ.; hic ut ſit κρύπτειν pro tegere velo et capſa, claudere loco aliquo, penetrali ac penu, cf. Lampr. in Heliog. c. 6. T. 1. p. 802. m., nec dare conſpiciendum, ne rapiatur cum iactura fortunae omnis, ſed maxime imperii ſummi ac per orbem terrarum totum, qua ex cauſa dictum videtur *pignus imperii*. Caeterum parentheſin ſuſtulimus, quia ὃ — κομισθὲν copulari poteſt, ut in altero Noſtri ὃ κρυπτὸν — σεβ. Ῥ., cum, parentheſi ſumta, participia γυμν. — κομ. ſtent ſine copula. In ſq. membro delegit Bg. de ſuo praepoſitionem ſyn., ſed e P. Lat. ad v. κομ., ubi et ap. Stp. Th. aliunde, qui non ponit in v. Τρ. binas notiones, ut ſumatur tum de urbe, ut Lat. vocabulum, (quemodo tamen hic non procedit, ob mox ſq. diſertum Ἰλ.) tum, ut Sch., de „regione Aſiae minoris, cuius metropolis Ilium" quo ſenſu eſt ſane frequenter ap. Hom.; deſerente P. hic Bg. in formula ὡς λ., per ſeveram Vs., quam, etiam ſuppleto v. ſubſt., tenet Stp. Th. 2, 623. C. m. cum noſtro loco ſine Vs. al. ſed cum diverſa diſtinctione „Herodi. l. 1. κ. ἀ. Τροίας, ὡς λ." cf. Bud. C. 236, 31. 1389, 41. L. Boſ. Ell. p. 419. m. 429. e. Ind. Ael. V. h. et Luc. v. λ. i. et ſupra 1, 11, 2.

ὅτε πρῶτον) Ergo Herodianus eorum eſt partis, qui Ilio Romam advectum Palladium fuiſſe ſcribunt, quorum eſt et Ov. Faſt. 6, 435. Sed et aliae urbes fuere, quae idem Palladium ſibi vindicarent, veluti Lavinium, Luceria et Siris, Strab. VI. p. 182. — Dicit ergo Herodi., Palladium nunc primum conſpectum ab mortalibus fuiſſe, peplo nudatum: at, quum Metellus illud raperet, videtur peplo fuiſſe veſtitum et obtectum. Hinc Sen. Exc. Contr. IV, 2. p. 359. habes, *Veſta*, duplex *Pontificis* tui *meritum*: ſervavit *ſacra*, nec *vidit*. Quo loco illud *nec vidit* a dupl. cauſa eſſe poteſt. Aut enim Palladium ita velatum erat, ut videre id ipſum non poſſet: aut Metellus in ipſo ingreſſu in templum vi ignis ſubito excoecatus eſt. — Infra 5, 6, 7. Herodi. dicit hoc tantum, Palladium ante Elagabulum non fuiſſe motum, niſi quum templum Veſtae arderet. Ergo erroris ſuſpicione poteſt Herodi. liberari, quam ei Neap. conatur adferre, ad Ov. Faſt. 6, 437. obſervans, Herodianum in hoc labi, quod incendium Veſtae ſub Commodo primum, non ſecundum putarit, cum dicat expreſſe, Palladium, ex quo in Italiam advectum, hac vice tantum mortali oculo viſum. — Scilicet Veſtae templum iam ſemel antea A. U. C. DXII. Q. Lutatio et A. Manlio Coſſ. arſerat, ut ex Ov. Faſt. l. l. Val. M. 1, 4. Plin. 7, 43. conſtat. Tum vero Metellus Pontif. Max. Palladium ex aede Veſtae rapuerat. Hoc vero ab Herodi. fuiſſe ignoratum, evidenter apparet ex 5, 6, 7., ubi ait, Palladium ſede motum fuiſſe nonniſi bis, primum, quum Veſtae templum conflagrarit, deinde ab Elagabalo. *Leiſn.* Forte λόγος. τοῦτο τότε πρῶτον μετὰ λ. *Reiſk.* Legendum videtur aut ὃ, τε πρῶτον μετὰ, aut ὃ τότε πρ. μετὰ, aut καὶ τότε πρ. μετὰ λ. *Stroth.*

λίαν ἄφιξιν εἶδον οἱ καθ' ἡμᾶς pervenit, id viderunt nostri

Neapolis quidem l. l. Nostri locum inde ab ἔπειν. dedit sic, κομ. ἀ. Τροίας, ὡς λόγος, ὅ τε πρωτ. καὶ μ. τῆς — ἄφιξιν, — ἀνθρ., sed Lipf. in syntagm. l. p. 30. sq. haec. „Itaque nec impune Metello fuit vidisse, ut servaret. Plin. *Metellus orbam luminibus exegit senectutem*, amissis *incendio*, cum *Palladium* raperet *ex* aede *Vestae*. — ita Herodianus ut prodigiosam rem narrat l. 1., quod Commodi imperio *Vestae* templum *arserit*, et *nudum* visum *sit* Palladium, *quod* Romani *et* colunt *maxime* et *celant*: visum, dico, *tunc* primum *post* allatum *ab Ilio* in *Italiam*. Legas et haereas. Ergone tunc primum? Atqui et a Metello Pont. *raptum* ex *incendio*, et conspectum una dicas, — unde enim oculi aliter amissi? — et in Dione scriptum, sub Augusto *Vestam* arsisse *et* Virgines *Palladium* extulisse, *ac posuisse in domo Augusti*. Sed dicere licet ac credere, *nudum* non visum, quod in Herodi. erat, sed velamento suo f. feria obductum.“ Quae videntur sufficere ad rem, etiam ad superius γυμνωθὲν, quod est adeo sine peplo f. velamento, sed et sine feria f dolio, ut Lipf. in prioribus interpretatur, h. e. cista, capsa, theca, operculo, cf. Lampr. l. l. in N. pr. ex Heliog. Tum, quoad lectionem et distinctionem, hic constituendam, nihil novavit Bg., servans ὅτε, pro adv. temporis, quod Lat. ap. G. Th. cum Gr. n.; unde post λογ. distinctio debet fieri maior, saltem colon; quo et tendit Ms. Bg., qui nec καὶ removet. pro *etiam* aliter hic, quam §. i. locatum, post vocem secundam a principio. Sic et ipse P. faveat lectioni vulg., ὅτε pro eodem temporis adv., in syn. τότε mutatum, per *tum* vertens, cf. §. i., sed καὶ, libere praemissum, per meram copulam „*ac* tum *primum*“ quod, ad sensum quidem, nec a Bg., nec a vulg. lectione, multum abit, in qua nihil est, quam quaedam Nostri simplicitas vetusta et grata negligentia illa in vocabulo eodem bis in vicinia usurpando, ac bis in fronte enunciationis, quam ut ne prorsus similiter inciperet per duplex ὅτε καὶ. variavit hic in loco illius καὶ, cum ille alter repetitusque situs per ὅτε καὶ neminem offensurus fuisset, omnesque hoc secundum ὅτε καὶ, si Nostro placuisset, intellecturi fuissent, reddendo cum superiori Bg. *quo* tempore *etiam*, quod est i. q. eo tempore etiam, ut hoc i. q. et tunc f. P. *ac tum*, qui propter suum hoc Lat. non putandus est aliter legisse, sed *ac* cepisse pro *etiam*, ut syn. *et* pro eodem occurrit ab initio sententiae. Unde quaevis correctio non est necessaria; quarum tertia Strothi est ipsa P libertas, sed Rs. violentissima, tum ob καὶ eiectum, tum ob intrusum pron., quod per se extrinsecus suppleri potest, quanquam et a Bg. diserte expressum, perspicuitatis causa, et alio, quam Rs, loco. De Ms. ὅτι vitioso ab ε et ι confusione facile iudicium; ut A. 2. ὅ τε divisum, per merum operarum vitium, quanquam Strotho favens, non requirit aliquis secundum explicationem, a nobis propositam. In rel mutat Bg. e P. formulam praep. cum subst. μετὰ τὴν ἀφ. in enunciationem syn. plenam, e coniunctione et v. affini constantem, ubi P. Lat in verbo est vicinius, quoad praep. in subst., cuius Lat. Sch. *adventum* sunt erem potius, quam Lipf. supra, in severa Vs., cf. cum εἰς, (ut ap. Stp. aliunde,) ap. H. Ev. Fd. p. 28. l. 5., cum Ind. Luc. Dem., cui add. 1162, 6. et Phil in Flacc. p. 750. F. i. et p. e., dante Bg. iterum liberam praep. pro ἀπὸ, cf G. Th. cum Gr. n. Achivi *ita* profecti *sunt* ab *Ilio*, sed ap. Dion H S. T. 1. 125, 27. ἐξ Ἰλίου, ab *Ilio*, aeque libere; quorum nihil ap. Stp. Th., sed

ἄνθρωποι. ἁρπάσασαι γὰρ 8. homines. Abreptum enim

modo poëtica ſyn. Ἰλιόφι et Ἰλιόθεν, reſpiciente Noſtro in v. εἰδ. prius ὤφθη, unde P. iisdem Lat. reddit, negligentior in formula adiuncta ob omiſſum pron., quo ſolo vertit contra Bg., de more quorundam, cf. 1, 4, 18 m. et Stp. Th. aliunde 2, 87. e. ſq. it. 90. F. „ὁ κ. ἡμᾶς, pro ὁ ἡμέτερος, noſter" pro quo altera forma per ſubſt. temporis ſimul hic eſt in Vs. P. emendata „ab hominibus noſtrae aetatis" cf. 1, 8, 16. e.

ἁρπάσασαι) In ſubſt. τὸ ἁγ. licuit et hic articulum, pro pron. acceptum, ſimul addere, quod ſolum ſine ſubſt. dat P., ſervatus a Bg. per participii paſſ. modo in v., quod cum Gr. videtur ſolenne fuiſſe in hoc genere, cum id ſimulacrum celeriter avideque capiebatur, ac rapide auferebatur e loco ſuo, eripiebaturque flammis et periculo; unde Lipſ. ſupra in N. pr. plene „raptum ex incendio, (ſed et ap. eundem Plin.) Metellus cum Palladium raperet ex aede Veſtae" ſed et ſimpliciter de eodem Ov. Faſt. 6, 445. pignora — ſunt — rapienda manu, v. 453. dixit, et irrupit. Factum dea rapta probavit, Pontificisque ſui munere tuta fuit, ut ad v. 143. Neap. affert e Val. M. inſequente noctu aedes Veſtae arſit; quo incendio Metellus inter ipſos ignes raptum Palladium incolume ſervavit, et ad v. 365. vidimus Iliacae transferri pignora Veſtae Sede e Plut. τὸ δὲ πῦρ τῆς Ἑστίας αἱ παρθένοι μετὰ τῶν ἱερῶν ἁρπασάμεναι ἔφυγον, ubi, praeter τῶν ἱερῶν, ut Lat. ſacra, de ſimulacro, v. med. pro Noſtri act., ſupplendo ibi αὐτὰ, ſc. τὰ ἱερὰ, cum ea rapuiſſent, ſed Lipſ. l. l. p. 28. e. „cum templum olim arderet, L. Metellus Pontif., trepidantibus Virginibus, irrupiſſe in ardens penetrale dicitur, et ſacra e flammis eripuiſſe" e Gr. Dion. H. S. T. 1. 126, 32. τὸ συμβὰν περὶ τὴν ἔμπρησιν τοῦ ἱεροῦ, quod in aedis incendio contigit. ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ τεμένους, (variando etiam pro pr.) καὶ τῶν παρθένων φευγουσῶν ἐκ τοῦ πυρὸς, τῶν ἱεροφαντῶν τις — Μέτελλος, — παρεκινδύνευσεν εἰς τὰ καιόμενα βιάσασθαι, καὶ καταλειφθέντα ὑπὸ τῶν παρθένων ἁρπάσας ἱερὰ διέσωσεν ἐκ τοῦ πυρὸς, ſacra que — e flammis eripuit; nihil talium tenente Stp. Th., nec quid e Noſtro, ſed tantum „ἁ. rapio, corripio, Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα, correpto arcu" cf. Ind. Xen. Mor. Ἀνβ., ſed Z. Cyr. et Pol., ap. G. Th. cum Gr. n. „rap. — per vim ſ. cum feſtinatione, ſ. cum furore trahere, evellere, auferre, (ſed Bg. cum Grr. al.) quaſi raptu (raptim) et violenter alicunde auferre, ſ. vi eripere" ſed nihil in rem noſtram, ubi vicinius Bg. noſtratium entreiſſen. Sed in ſq. Sch. „ἱερ. Veſtales virgines ſacerdotes" deſerto P., unde Bg. non tantum ſubſt. duo in adi. cum ſubſt. mutat, ſed etiam omittit ſubſt. ἱερ., ſimiliter additum a Dion. H. S. T. 1. 126, 3. τῆς Ἑστίας, οὐδὲ ἱέρειας ἔταξεν αὐτῆς παρθένους, Veſtae, nec virgines ei ſacerdotes inſtituit, cf. per ſimiles aliasve appellationes ib. 62, 21. 32. 125, 5. 8. 34. ſq. 127, 15. 200, 1. 4. 556, 26. ſq. et ſupra 1, 11, 11. e. 13. e., tacente Stp. Th., niſi quod ſubſt. π. 4, 1607. e. alicubi explicat per adi., quod hic proſit ad noſtratium die iungfräulichen Prieſterinnen der Veſta; quaſi adi. et alibi ex ſubſt. duobus, eodem caſu copulatis, unum redditur; etſi per ſe in hoc dicendi genere ſumetur appoſitio, reſolvenda de more per pron. relat. et v. ſubſt., Veſtae ſacerdotes, quae ſunt virgines adhuc, nec nuptae et caſtae; nihil praebente G. Th., quam Veſtalis, Veſtales, virgo, (quo de ſupra,) et ſacerdotes Veſtales, ſed Lipſ. l. l. praeterea virgines, quas Veſtales vocant p. 8. m. e Plut. ſine Gr., it. virgo Veſtalis p. 15. e., Veſtae ſacerdotes p. 17. e. 45. e. it. Veſtalis antiſtes p.

τὸ ἄγαλμα αἱ τῆς Ἑςίας ἱέρειαι παρθένοι, διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν. κατεφλέχθη δὲ

ſimulacrum Veſtales virgines per mediam ſacram viam in imperatoris aulam transtule-
9. runt. Combuſtae autem

23. e., porro e Dion. Caſ. ταῖς ἀειπαρθένοις, Virginibus *Veſtae* p. 15. i. 37. m., tum 34. i. et m. e Suid. τὰς Ἑςιάδας παρθένους, Virgines *Veſtales*, ſed 37. i. e Sozom. τὰς Ἑςιατικὰς παρθ., Virgines *Veſtales*, quae ſunt proprie Bg. ac prioris explicatio, cum Ἑςιὰς ſevere ſit ſubſt., cf. 1, 11, 13. e. Tum de ſq. *via* Romae *ſacra*, e P., praeter illa ad §. 6. e., cf. G. Th. in adi. 255, 42. Rhodig L. A. l. 10. c. 12. p. 636. C., Caſ. ad Ath. 2, 469. e., quae non procul a Veſta, Lipſ. l. l. p. 15. i., ad Dion. Caſ. p. 1074., Al. Donati de urbe R. in Graev. Th. T. 3. p 673. B., ubi hic locus excitatur e P., tacente Stp. Th. in adi., ſed in ſubſt. memorante tantum 2, 1159. E. m. „ἱερὰ ὁδὸς, ap. Pauſ. — *via ſacra*, quae Eleuſinem ferebat" nihil autem de uſu adi. μεσ., quod, ut Lat. Bg. e P., non capitur ſubtilitate mathematica, ſed tantum craſſe, ut medium ſit, quod non eſt extra rem et locum eiusque extremitates, ſed intra, quavis in parte, etiam ſtatim poſt principia, cf. 1, 5, 3. ad πεδ. G. Th. 237, 101. p. ſq. l. 25. ſqq. Cort. ad Sall. Cat. 60, 5. Ind. Liv. Flor. et Iuſt., ut ad ſenſum nihil referat, ſi omittas adi. cum Dion. Caſ. l. l. διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδ., quanquam et recte retinetur, cf. Ael. V. h. 5, 5. p. 404. m., et in quibusdam oppidis definitur lapidibus certis latioribusque media ipſa pars plateae intra urbem et aedes, qua de platea hic Gr. ὁδὸς cogitabitur, et ſine diſcrimine noſtratium *Straße* ſ. *Weg*.

εἰς τὴν τ.) Iterum] ſub Caracalla in aulam deferebatur ſimulacrum hoc teſte Herodi. l. 5. c. 6. μὴ κινηθὲν λ. *Strotb*.

Locus iam ſupra indicatus eſt ex 5, 6, 7., ſed ſub Heliogabalo; hic monente Sch. in v. „μ. *ſimulacrum* tranſt. *per* viam *in aul*." per adiectum ſubſt. de ſupplendo pron. αὐτὸ, qui in Lat. cum Bg. e P. cum Stp. Th. „μ. pro transporto ſ. transfero in h. l. ap. Herodi. l. 1. ἀπ. — μ., *in aulam* regiam *tranſt*." cf. Ind. Geop. cum Luc. 1, 132. i. *efferre*, et Exc. ad 1, 13, 4. i., ut med. ap. Dem. Ind., ſed cum Grr al. e G. Th alibi Lat. Bg., pro cuius formula ſevera e P. ad εἰς τ. τ. β. ἀ. uſus Stp. ante ſyn. illa ex adi. cum ſubſt. τὴν βαςίλειον ἀ., pro qua hic variatur, cf. 1, 13, 13. e.

κατεφλέχθη) Concinnius καὶ ἄλλα πλ. et *alia* plurima. *Sylb*. Qualis ordo et auctori Mss. placuit, fortaſſis ob hiatum in καὶ ἀλ. leniorem, in diverſis vocalibus, quam in littera eadem; ut tamen nimium hoc ſit faſtidium, cum et v. c. τὰ ἄλλα feramus. Sed altera res Ms., in addito καὶ, ut alibi, pro copula, hic dupliciter aliquem decipiat, quod primo id καὶ ante ſimilem καλ. ſyllabam excidere potuerit, et deinde id etiam oſtendat P. in „*multae* praeterea *pulcerrimae* que *urbis* partes *co buſtae*" qui tamen et libere egerit, ut in rel. hic. reddendo δὲ ad ſenſum, negligendo καὶ, pro *etiam*, adſcendendo gradum alium in adi. πλ., ſed maxime omittendo adi. ἄλλα, forte de Lat ratione, per quam adi. *alius* ſaepe opprimitur, quod recentiores linguae habent cum adi. ſimul aliquo multitudinis, reſtitutum tamen hic iam in emendata Vs. P., qui cum Gloſſatore reſpexerit ad §. 6. e., ubi ſane ſunt eadem eodemque ordine, niſi quod hic praeterea adeſt ἄλλα, quo ipſo addendo variarit Noſter,

καὶ πλεῖστα ἄλλα[b] *τῆς πόλεως μέρη κάλλιστα. ἱκανῶν τε*	sunt etiam plurimae aliae urbis partes pulcerrimae. Multisque

b) Ms. Ba. ἄλλα πλεῖστα τῆς π. μέρη καὶ κάλλιστα. sed Ms. Vi. modo ἄλλα πλεῖστα τῆς λ., v. N.

ſed et omittendo καὶ, cum et, hoc facto, non vitium committeret tribus adiiungendis cum ſubſt. uno, quae tamen arte ſunt diſpoſita, et, ne concurrerent, ante ſubſt. duo πλ. ἀλ., poſt autem unum καλλ., rem hanc etiam tolerante Bg., ſed libere diſtrahente δὲ καὶ per interiectum v. ſubſt., cum et habeant Lat. in vicinia *autem etiam*, it. *vero etiam*, cf. G. Th. in v. *eti.* 418, ult. p. ſq. l. 68., quartum hic repetito v. κ. poſt §. 7. 6. 4. per ſimplicitatem, cf. de re ac partibus illis aliis urbis ſimul combuſtis Xiph. l. l. et Angl. ap. Heyn. Hiſt. 4, 1020. m.

ἱκανῶν) Ignis *depaſcebat.* Igni adſcribi ſolent, quae ſunt hominum, vita, mors, languor, paſtus, cibus, v. Barth. ad Stat. Th. 6, 547. T. 3. p. 546. et Th. 9, 103. p. 959. Timorem iam ignibus adſcribit Stat. Th. 11, 146., diſſenſum 12, 423., vitam 424., animam 10, 111., laſſitudinem 6, 234. *Leisn.*

In v. ἐπεβ. variat Noſter pro §. 6. m. ἐπεν., ubi ex Herodt. dedimus ἀπ' οἰκίης ἐς οἰκίην ἰὸν τὸ πῦρ, ſimile noſtro πάντα ἐπιὸν τὸ π., ſumto verbo, cuius praep. regeret caſum adiunctum, pro ἰὸν ἐπὶ πάντα, quod i. q. illius ἐς, tacente Stp. Th., etiam de Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Grr. al., nec de igne, nec Stp. affine *percurrere*, nec Sch. hoc „ignis *invadens*, omnia *dep.*“ ſic poſito commate, πάντα ad ſq. tracto v. ἐπεβ., ubi Stp. Th. „in paſſ. (med. ſenſu) pro depaſco, abſumo. Herodi l. 1. π. ἐπιὼν (ſic mendoſe) τ. π. ἐπ.“ ſine Vs. al., Lat. illud Bg. adhibente etiam Sb. Ind. ad act., quod Gr. nec Stp. aliunde mecum tenuit, nec adi. ἱκ. cum ſubſt. ἡμ., cf tamen L. N. T. et Ind Fi. Pal., ut in πάντα reſtrictivo ſupplendum ſubſt. οἰκήματα cum χρήμασι, et pron αὐτὰ ad v. ἐπεβ., ut inverſa ſit enunciatio, ac rectio, τὸ πῦρ, πάντα ἐπιὸν, ἐπεβ., quo redit et comma ed. A., retinente Bg. tempora diverſa iterum, impf. ἐπεβ. cum aor. ἐπαυσ., cf. Dion. Caſ. 1224, 17. οὐδὲ γὰρ κατασβεσθῆναι ἀνθρωπίνῃ χειρὶ ἠδυνήθη, καίτοι παμπόλλων μὲν ἰδιωτῶν, παμπόλλων δὲ στρατιωτῶν ὑδροφορούντων, — ἀλλ' ἐπειδὴ πάντα, ὅσα κατέσχε, διέφθειρεν, ἐξαναλωθὲν ἐπαύσατο, quo in v. Stp. Th. 3, 105. A e. „pro quieſcere, in ea ſignif., qua dixit Virg. *flammam quieviſſe* Aen. 6,“ 226, comparans παύσατο φλὸξ Hom. Ἰλ. ψ', 228. ceſſavit *flamma*, quem locum non vidi collatum ad Virg. iſtud, ſed v. 251. ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, *quantum* flamma *pervaſerat*, quod idem cum Noſtri ἐπιὸν, ut et pr. Dion. ὅσα κατέσχε, *quae* occupaverat, *invaſerat*, tenente G. Th. nihil in Bg. ſubſt. et v. cum Gr. n., ſed in Stp. ſubſt., praeter 684, 3. percurrit *trabes* agilis *flamma*, etiam l. 6. illud Virg. et in v. *quieſc.* 41, 5. cum Gr n. pro „ſimpl. deſinere“ cf. de πρὶν ἢ poſt πρότ., pro ſimpl. ἢ, (quoniam ad 1, 11, 11. tacuimus,) Stp. Th. 3, 552. G. e. p. ſq. D., (qui pauperior nec tenet πρότ. — πρὶν e Xen. Cyr. Z. 5, 2, 9. e., nec inverſo ordine πρὶν — πρότ. ib. 2, 2, 10. e., at cum neg. unum ex Antiph., quod verius ap. Poſſ. Call. p. 144. m. e Lyc. R. Or. V. 4. p. 227. l. 2.) Ael V. h. 1, 21. p. 37. i. 1, 15. p. 20. m. 5, 6. p. 405. 5, 18. p. 432. Luc. 2, 586. l. 47. et οὐ πρ. — πρὶν οὐ Dem. 217, 17., et, ut Sch. „πρὶν cum indicat. πρὶν ἢ κατέσχον, (ſic pro Gr. noſtro in ed. Bc. utr.) priusquam *cohibuiſſent*“ ita cum indicat. praeteriti tem-

ἡμερῶν πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ[c] ἐπεβόσκετο, οὐδὲ πρότερον ἐπαύσατο, πρὶν ἢ κατενεχθέντες ὄμβροι[d] ἐπέσχον αὐτοῦ τὴν ὁρμήν. ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἐρ-

diebus omnia pervagatus ignis depascebatur; neque prius cessavit, quam delapsi imbres inhibuerunt eius impetum. 10. Unde et tota res divi-

c) Hic comma in A., sed post ἐπεβ. pro Stp. rel. colo, it puncto A. caet., melius comma Bs. et Ed., in rectione adhuc eadem, et subst. τὸ πῦρ quoque ad ἐπαυσ. pertinente. d) Ms. Ba. et Vi. οἱ ὄμ. cum artic., ut alias.

poris etiam, praecedente syn. μὴ πρότ., Hoog. Op. p. 1095. Nr. 9., Z. ad Vig. p. 429. e. cum Dev. p. 324. c. In sq. κατεν. cum §. 4. m. non variat Noster, nisi in adiunctis, P. liberum deserente Sch. partim „*repente* delapsi *imbres*, (retenta notione secundaria sine necessitate,) ὄμ. imbres *repente* delapsi *extinxerunt* vim *ignis*, ἐπ. *cohibuerunt* imbres *incendium*, h. e. extinxerunt, ὁρμ. imbres *impetum* ignis *cohibuerunt*" ad quod ὁρμ. etiam Leisn. in m. Ms. Bg. scripserat „*vim*" quod i. q. Bg., (a Stp. Th. aliunde cognitum solum,) ut per id etiam explicat G. Th. 1047, 28., cf. I, 38. 50., sed in Bg. cum Gr. n. 1003, 82. inhibere *impetum* e Sen. Med., non tamen de igne, cui tribuant et nostrates *Anfall*, cum ignis incendit res et pergit incendere; ut respiciatur ad pr. ἐπιὸν, cf. G. Th. in Bg. „invasio s. accessio cum tumultu, certe cum vehementia" cum P. facientibus Anglis ap. Heyn. Hist. 4, 1020. m.

ὅθεν) Recte fortasse hunc locum cepit Bg., sed sensum obscurius expressit. Malim, tota res divinitus accidisse existimata est, tota res ad deos auctores relata. ἐκθειάζω divinitus aliquid contigisse dico s. credo, ad deos refero auctores. Hanc esse vim verbi ἐκθ., non poteris dubitare, ubi, quae sequuntur, legeris, πιστευ. λ. Sic videtur vox exponenda 1, 7, 9. 2, 4, 4. 1, 11, 6. Sic ap. Ach. Tat. VII. p. 457. pro ἐπιθειαζόντων legerim ἐκθειαζ. Sic Schw. ad Theophr. Ch. c. 16. §. 5. pro ἐκλύσασθαι legendum putat ἐκθειάσασθαι. *Leisn.*

De Theophr. loco v. Fisch. N. p. 118. a. m. cum Ind. v. ἐκθ., ut idem Leisn. in m. Ms. Bg. „divinitus accidisse credita est" quae formula cum illis pr. longior, ad sensum eadem est cum Bg. breviore, et Versioni, ad latus ponendae, propterea aptiore, a nobis tractata ad 1, 11, 6. m., ducente Sch. hic e P. partim „*imputata est* diis *res*" sed Bud. C. 398, 3. „Herodi. de templo Pacis exusto fulmine, ὅθεν — ἐξεθ. unde *res* tota *in* religionem *tracta est*" pro quo Stp. Th. 1, 1535. F. e. „de templo Pac. ex. fulm et pluvia extincto incendio, ὅθ. — ἐξ. *in* rel. *tractum est*" per multo difficiliorem reddentibus phrasin vocabulum Gr., quod universe a Bg. enunciatum excusat locus hic palmarius, ubi per subiuncta quaedam explicatur, idque per gen. conseq., quorum participium in tali causa resolvitur non tam causali particula, quam modi, v. c. *dum*, nobis *indem*. Mox Sch. tria vocabula in „καιρ. *per* idem *tempus*, (non severe reddit, cf. §. 1., neglecta a P. et Bg., vertentibus modo formulam adiunctam, ut ipse fecit in adv. „*eius* aet. *homines*" at in artic.; οἱ τ., *qui* tunc *vivebant* 3, 8, 18." ubi sic sine subst., hic expresso, sane ellipsis est alicuius particip., ζῶντες, ὄντες, γινόμενοι, tacente Stp. Th. etiam in artic. 2, 1151. A. e., ubi tractat hanc formulam, in qua temporis adver-

γον ἐξεθειάσθη [e], πιστευόντων	nitate donata: credentibus
κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ τῶν τότε	eius aetatis hominibus, vo-
ἀνθρώπων, ὅτι γνώμῃ θεῶν	luntate ac virtute deorum et

e) In Ms. Ba. hic colon iterum ante gen. conſq. cum Ms. Bg.

bium intra artic. et ſubſt. facit ſevere adiectivum, a noſtratibus exprimendum per *die* damaligen *Menſchen*, vel, ubi Latini non poſſunt aſſequi, ut hic, non habentes adi. affine et quod adverbio reſpondeat, exprimitur per formulam ſyn., atque adeo per ſubſt. aliquod temporis et pronomen demonſtrativum, locum adiectivi tenens, et adverbio par notione, idque vel per abl., ut *ea aetate*, vel per gen. cum Bg., etſi proprie eſt alia formula οἱ κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ ἄνθρωποι, et prope illa §. 7. e. οἱ καθ᾽ ἡμᾶς ἄνθρωποι, cf. Ind. Fi. Pal. „οἱ τ. ἄνθρ., aetas *illa*, οἱ τ. ἀνδριαντοποιοὶ, *ſtatuarii* illius *aetatis*" Luc. 3, 546. l. 36. οὐδενὶ τῶν τότε, *neminem* illius *aet.*, ſed 2, 477. l. 7. Ἀθηναίων ἡ τ. πολιτεία, *Athenienſium*, quae *tum* erat, *reſpublica*, per additum reſolutumque particip. οὖσα, ad quam rationem et hic reddetur, *credentibus* hominibus, *qui* tum *erant* ſ. *vivebant*; ubi cum adiunctum adv. τότε iam in pr. κατ᾽ ἐκ. κ. eſſet ſimul: Intep. Lat. vix aliter potuerunt, quam contrahere orationem in unum modo, ut tamen mihi ſuſpectum ſit illud κατ᾽ ἐκ. κ., ac veniſſe putetur e §. 1., cum quis ad τῶν τότε ἀ. comparaſſet id in marg., explicandi cauſa, unde in textum receptum ſimul, nec videatur procedere per illam ἐκ παραλλήλου figuram, ſed facere tautologiam inanem aeque, ac ſi quis dicat v. c. tunc *aetatis* eius *homines*, (a quo diverſum eſt illud v. g. *tunc* temporis *rex*, quia non adeſt ſimul pron. *eius*, quod ſupra dicebam par eſſe illi adv. temporis,) et porro facere tautologiam tamen, etiamſi mente traxeris κατ᾽ ἐκ. κ. propius ad v. pr. πισ., ut in futura editione ſaltem incluſurus ſim uncis illud κατ᾽ ἐκ. κ. In N. T. quidem Marc. 2, 20. καὶ τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις non vidi aliquid monitum, et in ed. Griesb. modo variare ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, qui ſing. adeo ib. receptus eſt in textum, quanquam videri poteſt eſſe gloſſema, cum plur. conveniat magis formulae Hebr., ſed utraque phraſis Gr. ad ſenſum cum pr. τότε, quod et ſolum eſt ap. Matth. 9, 15.

γνώμῃ) Hoc membrum explicat ſimul ſuperius τὸ πᾶν ἔργον, ut adſcripſerint divinae voluntati ac vi, potentiae, efficaciae, tum ignis incendiique initium et ortum, tum finem et oppreſſionem, it. motum terrae fulminisque iactum, ſed et imbres, coelo delapſos; in qua cogitatione et ſententia novimus hodie ineſſe quid veri, (dum in rebus, quamvis naturalibus, ſane cogitatur deus, ut cauſa princeps, eiusque providentia, interceſſio atque gubernatio,) ſed et cernitur quaedam ſuperſtitio, quod imbres ea tantum de cauſa demiſſi habentur, ut ignis opprimatur, quaſi non per ſe deſiturus, abſumtis omnibus, quod ſupra melius additum ap. Dion. Caſ., cuius illud potius pro divino quo valeat, quod ignis ſaeviit tamdiu, ac contra omnem hominum operam; in verbis quidem negligente P. ſubſt. δυν., nec reſtitutum in eius Vs. emendata, nec a Sch. relatum, ubi Bg ap. G. Th. cum Gr. n., non quidem de perſ. pro vi ac potentia, at de re tamen 1045, 12. „diſciplinae *virtus*, Scrib. i. potentia" qui, ducto Lat. ad pr. γν. e P., (a Sb. Ind. redditum „deo volente, divina providentia") ordinem mutat ſubſtantivorum, (cum teneant

καὶ δυνάμει ἤρξατό τε τὸ πῦρ initium et finem habuisse
καὶ ἐπαύσατο. συνεβάλλον- 11. ignem. Coniiciebant
το[f] δέ τινες ἐκ τῶν κατειληφό- autem aliqui ex iis, quae acci-

f) Ms. Vi. συνεβάλλετο δέ τινες ἐκ λ. mendose, per confusas et finitiones et litteras.

et Lat. stantem gen. intra duo subst., qui pertineat ad subst. utrumque, praemittendus ille aut postponendus utrique,) sed denique pro verbis duobus adhibet phrasin unam cum duobus subst. affinibus, mutato et hic in τὸ πῦρ ordine, pro P. (libere adiicientis iterum suum *scilicet*) privis v. v., unde Sch. partim „inchoavit *incendium* et *desiit*“ quibus etiam substituas haec, *et* coepisse *ignem* et *desiisse* s. *finiisse*, quo in extr. v. i. G. Th 671, 35. „Quint. quo *ex* genere *coeperis* translationis, *hoc* desinas. *Multi* enim, *quum* initium *a* tempestate *sumserint*, incendio — *finiunt*, — *coepio*, ἄρχομαι, — melius *coepisti*, quam *desinis*, (quo in v cf. 1:3, 30., ubi l. 15.) *desinere* et *incipere* contraria“ quo in v., ut et in P. *inch.*, utr. cum Gr. n., cf. 1044, 85. 1040, 80. 87., sed formulam Bg. in subst. utr. sine explic., ut ap. Stp. Th. opposita Nostri verba etiam 1, 557 F. m., sed per rectionem aliam. Post haec potuimus simile quid addere ex ephemeridibus Lips. 1784. partic. 155., p. 835. b. „*In den Pontinischen Sümpfen hat sich (man weiß nicht, durch was für einen Zufall) ein großes ausgetrocknetes Moor entzündet, welches über zehntausend Morgen angebautes Feld mit allen darauf stehenden Früchten — in Flammen gesetzt, ohne daß es mit aller angewandten Mühe möglich gewesen wäre, die brennende Erde — zu löschen*; bis *endlich* der *Himmel* sich *der* unglücklichen *Einwohner* erbarmte, *und* durch *einen* Platzregen *das* leistete, *was viele tausend Menschenhände nicht zu Stande bringen konnten*,“ cf. Virg. Aen. 5, 684. sqq.

συνεβάλλοντο) E Bg. Vs. hic quaerere libet, quaenam acciderint, unde haec coniicerent? An iam antea templum Pacis consumtum ignibus bellum portendit? Cuius rei quis est testis? Templum Pacis incensum dicit signum esse habitum bellorum. Quid hoc est aliud, quam templum Pacis combustum locum dedisse coniecturae eorum, qui dicerent, bellum impendere? Dele ergo pr. ἐκ, dele comma post κατειλ., expone: coniiciebant aliqui, consumtionem s. destructionem templi esse signum bellorum, quae supervenerunt. Sic legit Pol., aut certe legendum putavit, quia vertit, *illius* aetatis *mortales* — portendi *bella*, quae *sunt* deinceps *insecuta*, consumto *Pacis* templo, *interpretabantur*. Verbum καταλαμβ. a Gr. poni, ubi sermo est de periculis et casibus, repente alicui et inopinato supervenientibus, docet T. Hemst. ὁ πάνυ ad Luc. T. 1. p. 16. Atque hanc ipsam ei potestatem pluribus locis subiicit Herodi. ipse, velut 1, 5, 5. 1, 12, 6. et 2, 11, 6. Iam antiquissimus porro auctor Herodt. docet 6, 27., magnas civitatum calamitates signis fere praenunciari, v. Cort. ad Sall. Cat. 30, 2. Caeterum eodem sensu act. συμβ. obvium, ut Ael. V. h. 1, 11. ἢ καὶ ἀμφότερον ἰσεσθαι συμβάλωσιν λ. *Leisn.*

Qui, in Progr. v. καταλ. aliter explicans, cf. 1, 3, 1. e., quoque in m. Ox. „τὸ ἐκ dele“ per speciosam coniecturam inde, quod ἐκ e pr. simili ες syllaba per se possit esse repetitum, nec cum praep. ea v. συμβ. compareat ap. alios Gr., cf. Stp. Th. Bud. C., ad N. T. L. et Obs., ad

των [g], πολέμων σημεῖον εἶναι τὴν τοῦ νεὼ τῆς Εἰρήνης ἀπώ-	derant, bellorum signum esse templi Pacis consumtionem.

g) Ms. Ba. et Vi. καταλαβέντων λ.. sed post κατειληφ. nullum comma in edd. A. al., sed post πολ. demum comma in B. 2. L. al., v. N.

Luc. 3, 209. N. 5. a. e., ad Call. h. in Del. v. 190. Vig. p. 287. m., Indd. plures et Suid. 3, 394. e., ut tamen sustineant lectionem rectionemque vulg., praeter Sch. „ἐκ τούτων, coniicieb. ex his" et Sb. Ind. per Lat. coniectare, quoque Mss. cum edd., it. Bg. et Lat. analogia, (cf. G. Th. cum Gr. n. ex oraculo coniicere,) ac fortassis haec explicatio, ut τῶν κατειλ. sumatur universe, suppleto subst. πραγμάτων s. δεινῶν et κακῶν, in quibus sane bella erant, quae proinde mox subiiciuntur definiendi causa; si quidem de futuro accipiamus tempore, adiuvantes per suppletum adv. aliquod, v. c. ex iis, *quae* postea *acciderunt*; cum soleant homines ex eventis demum colligere quaedam et intelligere praegressa, atque haec interpretari e consecutis; unde h. l. e bellis, deinde secutis, fingebant sibi, iacturam templi Pacis fuisse indicium, fore, ut pax quoque interiret, et bella illa orirentur; atque adeo τῶν κατειλ. sint syn. cum sq. §. τὰ ἀκολ., re sententiaque bis allata eadem, sed diverso modo loquendi et ab alia parte. Verum Bg., reddens τῶν κατειλ. per plusqf., videtur non cepisse de futuro tempore, sed de praeterito, ut ex iis, *quae* acciderant *iam* et *adhuc*, (supplendis et hic adv. talibus,) coniecerint, bella instare, et quia Pacis templum interiisset, pacem quoque desituram; unde collegerint non, ut ante, priora e posterioribus, sed, mutata ratione, posteriora e prioribus. Et si Herodianus scripsisset, ut modo scribebamus nos: plana res erat. Sed ille, e lectione et interpunctione quidem Stp., usus est redundantia quadam, ut quoque §. sq., addendo τὴν τοῦ ν. τ. Εἰρ. ἀπωλ., perspicuitatis ergo, opinor, et ut innueret, quid sibi vellet per ista τῶν κατειλ., quae, expressa numero plur., de una re tamen illa sumenda sunt modo, ac de templi iactura, cum ea res una complexa sit simul res alias, secum copulatas, eoque pertinentes simul, terrae motum, fulmen, incendium. Ita dicetur P., utcunque tantum vertisse, ac liberior fuisse iterum, sicut maxime in expleto adv. temporis, quanquam cum Ms. Ve. servans vulg. perf. in κατειλ., pro quo Mss. rel. Glossator affert aor. 2., sensu quidem eodem, sed non tam per lapsum in litteris, quam ad variandum, ut ne §. 13. idem redeat tempus, ubi tamen negligentiam hanc quandam, s. potius simplicitatem in eodem vocab. usurpando, mitigavit Noster addendo subst. δεινῶν, rediens idem per hanc §. ad §. 3., ubi, variata quanquam sententia, dixerat, malum aliquod, templum incensum Pacis, habuisse quosdam pro omine futuri temporis malique, et adeo e priori re collegisse aliam posteriorem; (unde simul firmetur Bg. ratio et lectio vulg.;) ibi quidem universe re proposita, sed hic nominatis bellis, tum, pro συμβόλῳ ib., ad variandum hic adhibito syn. σημεῖον, ubi Sch. partim e P. „portenta *bellorum*, (obscurior ille in) ἐκ, — ex, signo praesagiente, ἀπ. consumtionem *templi*, igne factam" ferente G. Th. tantum Gr. nostrum cum mendo in „*perditio*, ἀπόλεια" sed Stp. Th. modo e N. T., cf. L. Schw. Loesn. p. 58. m. Obs. M. A. T. 3. p. 28. Ind. Geop. Suid. 1, 303. i. cum Zos. 4, 24, 5. e. de pers., at de re quoque 2, 49, 1. τὴν τῶν πόλεων ἀπ., urbium *interitu*, (ut Sb. Ind. hic,) 3, 29, 1. e. 3, 32, 9. Caeterum com-

λειαν. τὰ γοῦν ἀκολουθήσαν- 12. Sane quae secuta sunt,
τα [h], ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς [i] ἐροῦμεν, ut deinceps dicemus, even-

h) Ms. Ba. ἀκολουθήσαντα ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. ἐκ δὲ τῆς ἀποβ. — ἐπιςώσαντο, πολλῶν λ. ita verba iunguntur. *Mart.* Sed in Excp. Ms. Vi. tantum ἐπιςώσαντο, et per edd. (ὡς — ἐροῦμεν) sic in parenthesi, praeter A. et B., v. N. i) ἑξῆς per lenem in una mendosa Par. 1., v. N.

ma quarundam edd. post πολεμ. requirit, ut in σημ. assumatur pron. αὐτῶν, secundum hanc seriem, σ. τιν. ἐκ τ. κ. πολ., τὴν τ. ν. τ. Εἰρ. ἀπ. εἶναι σημ. αὐτῶν, coniiciebant *quidam* e *consecutis* bellis, *interitum* templi *fuisse* (inf. εἶν. praes. sumto pro perf., ut alibi,) signum *eorum*; quae distinctio reducat ad Vs. P., reddatque sententiam planiorem, quam supra dedimus.

τὰ γοῦν ἀκολ.) Ms. Vi. simplex est lectio, plur. v. ἐπιςώσαντο cum neutro plur. τὰ ἀκολ., ut supra, sed Ms. Ba. multiplex, omisso ὡς, puncto post ἐρ. posito, addito δὲ, et mutato etiam numero v. ἐπις., ad hanc sententiam, *quae* saltem *secuta sunt*, deinceps *dicemus*. Ex *eventu* autem *praecedens* omen *comprobarunt*, scil. οἱ τότε ἄνθρωποι s. τινὲς, qui nominativi masc. sexus repetendi sint e §. 10. ad v. ἐπιςώσαντο, cum hoc non amplius cohaereat cum proximo neutro τὰ ἀκολ. post periodum Nostri divulsam ita, ut manifesta sit vis manusque librarii, cui molesta fuerit Nostri quaedam et hic redundantia, quae addidit ἐκ τῆς ἀποβ., quibus facile careamus, sic orationem fingentes, *saltem* quae *secuta sunt* et evenere, *ut deinde* dicemus, *praecedens* omen *comprobarunt*; quo et tendunt P. „quam *deinceps* famam *rerum* eventus *comprobavit*" ubi, praeter alia omissa, et in fronte orationem nexam aliter perque pron., depreh. in *rerum eventus* modo alterutrum, τὰ ἀκολ., aut ἀποβάσεως, quae Noster copulavit per copiam et ut syn. quaedam; nec differunt *ea*, quae *secuta sunt* ab *eventis* s. *eventu*, nisi alio tropo ac dicendi genere; ut tamen Noster cum arte quadam et specie subiecerit ἐκ τῆς ἀπ., primo post parenthesin quasi aliquam et interiecta ὡς — ἐρ., deinde aliter eloquendo variandoque in particip. τὰ ἀκολ. cum subst. τῆς ἀπ., sic, ut, adhibita praepositione, videretur prodere causam s. modum; quae perite Bg. et servavit omnia et sua ratione adiuvit; quo de post; hic ut adiiciamus modo, distinctionem Ms. Ba. minimam post ἐπις. facile pravam agnosci prae puncto, et particulam γοῦν neglexisse P., ubi Sch. „certe, equidem" e Stp. Th., qui nec e Nostro quid habet, nec Lat. Bg., ap. G. Th. „τῷ ὄντι, adv. asseverandi, vel certe cum fiducia quadam concedendi" in sqq. ut modo substituat Lat. *quidem* aut *omnino*, sed in Gr. insint tantum hae notiones, e singulis vocibus, unde componitur, pendentes, 1) severae, pro *quidem*, sensu restringendi, cui par Lat. *certe* s. *saltem*, in γὲ, sed pro *igitur*, in οὖν, latentes, 2) liberiores, cum redditur per causalem aliquam, *quippe* s. *nam*, quae ex οὖν exprimatur, vel cum redditur, ut hic a Bg., quae notio teneatur in γὲ, pro δὴ accepto, sed hic non requiratur, cum et apta sit princeps illa pro *saltem*, nobis *wenigstens*, cf., praeter Stp. Th., Dev. p. 96. m. Vig. p. 476. m. Hoog. Op. p. 232. Abr. Dil. Th. p. 698. c., ad Luc. 3, 403. N. 50. Ind. Xen., Fi. Aesch. et Pal., Ael. V. h. cum Hes. 1, 853. c. sine N., faciente Sch. in ἀκολ. cum Bg. et cum P. *event. rer.*, sed nihil habente Stp. Th. ib. nec 1, 1148. e. nostram pers. ἐρ. sub schemate eodem cum Sch. „ἐρῶ, —

ἐκ τῆς ἀποβάσεως τὴν προϋπάρχουσαν φήμην ἐπιστώσατο. tu suo praecedens omen comprobarunt. Multis ita-

dicemus *postea*, h. e. ego referam *sequentibus* verbis libri, (bene quidem, quoad sensum plur. illius, sed in τοῖς) ἑξ. *sequentibus*, (et separatim in) ἑξ. adv. *deinceps*, cum artic. τὰ ἑξ. *sequentia* in libro" quibus hic non utar, ob iam pr. syn. τὰ ἀκολ., ignorante Stp. Th. formulam hanc in artic. plur. neutr., non item Lat. Bg., ap. G. Th. cum mero Gr. n. ἑξῆς, quo de cf. Ind. Dem. Xen. Z. Pol. Luc. Hes. 1, 1293. e. ἑξ., ἐφεξῆς, sine N. nec coll. Suid. 1, 773. i., sed per variam ellipsin L. Bos. p. 511. c. L. N. T. et Ern., ut, dum meliora cognovero, accipiam et ipse, esse subst. ἑξῆ seriem s. ordinem, ab ἔχεσθαι, proxime sequi, cohaerere, (asperum defendente etiam subst. ἕξις ab eodem v. ἔχειν lenis spiritus,) tum deesse pr. ἐπὶ s. κατὰ, quae diserta in syn. ἐφεξῆς et καθεξῆς coniunctis, quae soluta monstrant praepositionem et subst., e qua formula oritur deinde illud, ut sumi pro adv. queat; in quo comparo Lat. *ex ordine*, cui par abl. nudus *ordine*, it. syn. formula Lat. Gs. ad Luc. 1, 344. l. 91. ἐφεξῆς, per *ordinem*, cf. Heyn. ad Virg. A. 5, 773. Sed ubi articulus aliquis praemittitur: facile quidem supplementum fuerit in artic. fem. sexus, ut ap. Stp. „τῇ ἑξῆς, sub. ἡμέρᾳ, Act. 25, 17. die *sequente*, (qui in pr.) ὁ ἑξῆς, *qui* ordine *sequitur*, (de supplemento tacet, ac) τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς" recte quidem exponit ad sensum, sed non sufficienter, cum debuerit assumere pro ellipsi subst. μέρος. Sic, quod ait L. Bos. Ell. p. 182. m. „deest λόγος — in illo Scholiastarum τὸ ἑξῆς, pro *serie orationis* s. *ordine*, ubi suppl. τοῦ λόγου, ut sit τὸ ἑξ. τοῦ λ., quod ipsum interdum additur" ab una quidem procedit parte, sed non docet tamen, quid desit in artic. neutr. τὸ, ubi, donec melius succurrat, expleverim non modo subst., sed et particip. aliquod, ut fiat τὸ ἑξῆς ἑπόμενον μέρος τοῦ λόγου, scil. ἐστὶ τοῦτο, aut etiam tantum τὸ ἑξῆς λεγόμενον, it. τὸ ἑξῆς σύνταγμα s. σύστημα, sicut h. l. in Nostri plur. suppleas λόγοις s. βιβλίοις, s. μέρεσι τῆς πραγματείας s. τῶν λόγων, ut *in* partibus *operis* s. *historiarum* deinceps *dicemus*, et adeo simul ἑπομένοις, *ut* in *iis*, quae *deinceps* sequentur, *dicemus*; cf. Nostri formulam ap. Schol. Arist. Plut. ad v. 5. e. Hst. ed. p. 11., ap. quem et p. 75. m. ἧς ἑξῆς, pro quo pr. l. 6. μεθ' ἥν, et p. 82. i. τὰ ἐφεξῆς, cf. p. pr. l. 7. et ad Hom. 'Οδ. β', 108. Schol. ποιητικὴ οἰκονομία εἰς τὰ ἑξῆς, quoad *seriem*, s. *per seriem*, ubi similiter valent expleta ἑπόμενα, λεγόμενα, πεποιημένα. Caeterum ad superiora illa P. libera intra *eventus* et *comprobavit* in Vs. emendata illius ap. Stp. interiecta sunt „(*ut* postea *dicemus*)" unde a P. adv. *deinceps* libero adiectum appareat, ut §. pr. ad κατειλ., quasi toto hoc membro ab eo omisso; sicut parenthesis signa cum Ms. Bg. et edd. quibusdam recte reiecerimus.

ἐκ τῆς ἀπ.) Sic φήμη pro omine Xen. Mem. S. 1, 1, 3. *Leisn.* Ibi quidem, quia est simul cum οἰωνοῖς καὶ συμβόλοις, potest proprie valere, ut Lat. *omen*, de iis signis, quae ore ac fando fiunt, cf. Hindb. p. 3. i. Schütz. ed. noviss. append. p. 175. it. rel. Indd. Xen. et Stp. Th., ut contra, quod et vidit Leisn. in Progr., hic universe capietur, variante Nostro pro §. pr. σημεῖον et §. 3. m. οἰων. ac συμβ., sicut Lat. Bg., cf. G. Th., qua Lat. analogia sustinebit se h. l. Gr. nostrum, non alibi repertum ea notione; ut tamen et propriam quis hic teneat, qua homines dixerint ac iactarint inter se, templi interitum portendere quid mali bellumque. Quod vero Leisn. putabat in Progr., cepisse P. φήμην pro

πολλῶν δὴ καὶ δεινῶν συνεχῶς κατειληφότων τὴν πόλιν, οὐκέ- 13. que malis assidue occupantibus civitatem, non

"fama *rerum*:" mecum potius gen. *rerum* ad subst. alterum *eventus* trahens Sch., per se reddit φ. "famam *comprob. ἐπ. comprob.* haec *ex* sequenti *eventu* praecedentem *famam*" qua omissa praep., addit contra Bg. in ἀποβ. pron. possess., perspicuitatis causa; nostra sic proferente Bud. C. 159, 35. "τὰ γ. ἀκολ., ἐκ τῆς— ἐπις., *certe* quidem, *quae* deinde *secuta* sunt, *famae* praecedentis *fidem fecerunt*, s. *famae* praecedenti *fidem astruxerunt*" quae, praeter sublatum post ἀκολ. comma, repetit Stp. Th. 3, 146. A. m., non habens mecum praeterea v. πις. cum pr. ἐκ, ut nec G. Th. in Bg. e P. "undique s. valde probare, (s. simpl., ut hic, pro firmare, vera facere ac credibilia, nobis iterum *bestätigen*, bestärken, *bekräftigen*, nec in Stp. *approbare*, sed tamen in syn. 1137, 10.) confirmare — *ex* rationibus *aliquid*, Lucr., (et in subst. cum Gr. n. 426, 45. 60. 76. 73.) eventus *rerum*, qui *acciderunt*, Cic. (simili redundantia, cum sufficerit *eventus rerum*, quae est P. supra rectio,) *probari ex eventu*, Cic. Att. 9, 8." ed. Graev. T. 2. p. 37. m. consilia *ex* eventu, *non* ex *voluntate* a *plerisque* probari *solent*, ubi N. comparat Ovid. — *careat successibus*, *opto*, Quisquis *ab* eventu *facta* probanda *putat*, per affinem praep., cf. G. Th. in Loc v. 1077, 16. sqq., quibus, de Vern. ratione, substituas etiam Lat. *per*: unde saltem analogia Lat. existit, et Bg. potuit cum Sch. servare praep., tenente Stp. Th. modo Lat. Bg. in ἀποβ., cf. Luc. 3, 244. l. 89. It. Or. V. 4. p. 64. m. l. 14. πᾶς οὖν ἡ φήμη τότε οὖσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι, Ind. V. 8. 470. m. "ἀποβαίνει ἡ φ., *omen* famae *pervulgatae* abit *in exitum*, eventum sortitur," et Virg. A. 5, 522. sq. *hic* oculis *subitum* obiicitur *magno* que *futurum* Augurio *monstrum*. Docuit *post* exitus *ingens*.

πολλῶν) Quasi ferme connexione et sententia Suet. in Ner. 39. *antecesserunt tantis ex principe malis probrisque quaedam et fortuita.* Unde *maledicta* et *convitia hominum* mox irritata, sicut in nostro exemplo. *Boecl.* Hi mores sunt plebis, ut illum summo odio prosequatur, a quo sibi praesentia impendeant incommoda, si vel maxime antea amarunt. Talis plebs ap. Sall. Cat. 48, 1. *Leisn.*

Ibi Cort. huc respicit modo per numeros, ut sine Vs. Bud. C. 783, 26. "Her. πολ. — πολ., pestem et famem significans, quibus urbs afflicta erat, (sed et bellum illud urbanum, it. proximum incendium, ubi agit de v.) κατέλαβέ με τὸ πρᾶγμα τοῦτο, mihi hoc contingit, mihi accidit" sed Stp. Th. 2, 571. D. m. "κ. invado, corripio, incesso. Her. l. 1. π. δ. κ. δ. σ. καταλαβόντων τ. π." cum alia iterum lectione dupl., (cf. §. 11. in V. L. Ms.) deferente Bg. hic etiam P. tum in rel., tum in δὴ servato e sententia nostra, pro istius δὲ, sed in πολλ. cum καὶ faciente, ut alibi, cf. Dem. [illegible], 18. καὶ πολλῶν ἤδη καιρῶν κατειληφότων τὴν π., denique scribente L[illegible] in m. Ox. "deesse videtur subst." non quidem e Bg. ratione, qui [illegible] δεινῶν sumit pro subst., sed e P., qui in gradu adi. liberior iterum, non item in καὶ per syn. "plurimis *maximis* que *incommoditatibus* laborante *civitate*" cuius substantivo Lat. substituas Gr. κακῶν, aut potius, quo Noster mox variat, συμφορῶν, unde sane δειν. pro adi. et Lat. *magnis* capiendum, ut, si pro Lat. *malis* capiatur, sufficiant suppleta illa subst. universa πραγμάτων s. χρημάτων.

τι [k] ὁ Ῥωμαίων δῆμος μετ' εὐνοίας τὸν Κόμμοδον ἐπέβλεπεν [l], ἀλλὰ καὶ τὰς αἰτίας

amplius populus Romanus aequis oculis Commodum adſpiciebat; verum cauſas quoque

k) οὐκ ἔτι diviſum ſic in B. 1., v. N. l) Punctum hic in B. 2, R., ſed colon in Ox. cum Ms. Bg., v. N.

οὐκέτι) De V. L. et diviſa in οὐκ ἔτι ſcriptura novit quid Stp. Th. 2, 1529. C. e. ſine exemplo, at cum eo 1, 1290. e. ex Luc. 1, 780. l. 39., ubi dividitur ſine V. L., ap. Gs. *non iam*, ut h. l. P., cf. 1, 6, 22. et Sch. „interdum et diviſe 2, 10, 8. e." quae quidem ſcriptura prima fuit haud dubie, ut altera cum tempore nata, fortaſſis e Codd ſerie una, ut etiam ſuperſtes tum, cum interiiciuntur quaedam, ut ap. Stp. ex Thuc., cf. L. N. T. Schw. p. 1002. b. i. 1005. a. e. Krb. et Fi. p. 817. i. cum Ind., ſed L. Ern. tantum una voce; ut ſine ſenſus diſcrimine a critico ſervetur, quaecunque reperta ſit loco quovis. Tum ad ὁ Ῥ. δ. ſenſum anguſtiorem ſpectat P. *multitudo*, qui in formula μετ' εὐν. vicinior per adv., quam Bg. per abl. nudum ſubſt. et adi., tacente Th. Stp. et Gs., qui in ſubſt. 552, 85. *adſpicere* aequis *oculis* e Virg. Aen. 4, 372. et in adi. 160, 64. ſine explic. ſubiicit Nr. 5. l. 44. his „aliae formulae, in quibus *aequus* ad mores et animum pertinet, quem (p. pr. e. Nr. 3.) indicare volunt — mitem, benignum adeo et faventem" unde *oculi* quidem *aequi* per tropum ſint benigni, faventes, benevoli, proprie vero recti, nec limi, obliqui et transverſi, quales ſunt invidentium, iraſcentium nec faventium; quomodo et Virg. illud capiendum, nec cum Metaphr. R. *iuſtis*; et habent quoque noſtrates *mit* gleichen *Augen*, pro *günſtigen*, cui propius Vern. vet. *mit* günſtigem *Blicke*; nihil e Noſtro tenente Stp. Th. in v. ἐπ. nec Lat. Bg. e P., cf. Ind. Luc. et L. N. T., quorum Krb. „reſpicio, *oculis* benignis *reſpicio*, — Luc. 1, 48. — *benigno* vultu *reſpexit*" de deo quidem cum effectu et adiuncto, pro bene facere, bona tribuere qualiacunque, ſed ibi honorem humili perſonae.

ἀλλὰ) Scilicet ſupra omnia incommoda et prodigia maximum erat ipſe princeps prodigium; ſicut Xiph., cum de ingenti illa peſtilentia memoraſſet, ſubiicit, ἦν δὲ ἁπάντων νοσημάτων καὶ κακουργημάτων χαλεπώτερος Ῥωμαίοις ὁ Κόμμοδος, (380, 32. quae ſola repetit Oxon. ex hac N.) Quo referemus etiam illam Procopii de concurſu et continuatione publicorum malorum ἐπίκρισιν, ex arcana hiſt. p. 94. μηκυνομένου δὲ κακοῦ, πᾶσιν ἐκμεμαθηκέναι τῷ ἔργῳ ξυνέβη, ὅτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἐπ' ἄπειρον μὲν ἡ πονηρία φύεσθαι εἴωθε. μαθήσει δὲ τῶν προγεγενημένων ἐκτρεφομένη, καὶ τῇ τῆς παρουσίας ἐξουσίᾳ ἐς τοσόνδε ἀεὶ ἐξικνεῖσθαι δοκεῖ, ἐς ὅσον δύναται ἡ τῶν βλαπτομένων σταθμᾶσθαι δόξα, *ſic vero publicis graveſcentibus malis, periculo compertum eſt, nullis circumſcribi certis terminis humanam improbitatem; quae ſi maiorum exemplo coaleſcat, atque dignitatis licentia in ſubditorum perniciem exeratur, quo tandem poſſit evadere, nonniſi afflictorum aerumnis perpendi queat. Boecl.*

Mss. ἀλλεπαλλήλων Gloſſatoris videtur, ad commutandam orationem, cum ob viciniam vix exciderit αλλ ſyllaba; ut nec reperi, niſi ap. Heſ. 1, 239. e. ἀλλεπάλληλα, συνεχῆ, ſine N., et ap. Stp. Th. e Budl. „ἀλλ. *creber*, pro ἐπάλληλος" cui Lat. addit L. Ern. adhuc Bg., quo de alibi; plane id adi. Gr. negligente P., at Sch. reddente, ut 1, 13, 15. e. „alius

τῶν ἐπαλλήλων [m] συμφορῶν	continuarum calamitatum in
εἰς τοὺς ἐκείνου ἀκρίτους φόνους	illius caedes, indicta causa
καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ βίου ἀνέφε-	patratas, et reliqua vitae cri-

m) Ms. Ba. et Vi. τῶν ἀλλεπαλλήλων συμφ., v. N., ſed ἐπ' ἀλλήλ. in A. Bs. et Par., ut alibi.

ex alio, (ad quod, ſ. affine *alius* ſuper *alium*, recentior aetas iſtud Mss. fabricavit, ſed in; σ. calamitatum *frequentium* cauſas *referre* in" deſerto P. etiam in numero mutato ſubſt. σ.; tenente Stp. Th. 1, 336. i. ἀλ. καὶ aut „praecedente οὐ μόνον ſ. μὴ μόνον, ſ. οὐχ ὅτι, (aut) in principio orationis, pro *quin etiam*" nec adeo, ubi, ut hic, praeit οὐκέτι, et in media oratione, poſt comma, quod in eadem hic adhuc rectione melius, quam quarundam edd. alia diſtinctio maior, quae requirit novum extrinſecus nominativum αὐτὸς, reddente Bg. divellendo, fere cum Stp. ad m. P., qui ſuum *ſed* ceperit, ut alibi, pro *ſed etiam*, cf. 1, 12, 14.

ἀκρίτους) *temeraria* eius *homicidia* ſ. *inconſiderata*. Niſi reſpicit ad eos, qui ſupplicio indicta cauſa afficiebantur; quod et inconſiderate ac temerarie ab eo fiebat. *Steph.* Memmius *iniuſtas caedes* vertit. *Sylb.*

Ut et Sch. in φ., ſed in „ἀκρ. *iniquas*, iudicio *non* decretas, *caedes*" deſerens adeo et ipſe P. „iniuſtos *actus*" in quem proprie directa erant illa Stp., tenentis in Th. nihil, quam ſemel plur. φ. ex alio Noſtri loco, et 2, 429. e. „ἀκρ. iniudicatus, indemnatus" cum notionibus rel. ante in N., e Bud. C. 41, 9., ſed non cum noſtro ſubſt., quod habui modo e Zoſ. 1, 13, 7. de Maximino, ἤδη δὲ καὶ εἰς φόνους ἀ. ἐχώρει χρημάτων ἐπιθυμίᾳ, *tandem*, indicta *cauſa*, propter *pecuniae* cupiditatem, *ad* caedes *progrediebatur*, cf. Ind. Fi. Aeſch. „ἄκριτον θάνατον κατεχειροτόνησαν, *indicta cauſa* capitis *damnarunt*" ut et vertunt de perſ., it. adv. ἀκρίτως, cui proprie reſpondet formula Bg. per abl., pro ſeveriori *caedes* ſine *iudicio*, ut Lampr. in Comm. p. 490. i. de temporibus Perennis, *multi* ſenatores *ſine* iudicio *interemti*; quanquam id proprie eſt illud Zoſ. (alibi proferendum) δίχα κρίσεως φονεύειν, at proximum tamen noſtro, hodie *ſine* iudiciali *inquiſitione*; quae formulae omnes requirunt ſane, ut ad ſubſt. aſſumatur participium cum Bg., cuius formulam tenet G. Th. in v. *ind.* cum explic., cf. Liv. 3, 13. m. ac de re caedibusque Commodi Lampr. p. 495. i. 513. m. et Xiph. 376, 38. Sed Mss. ἀνέφερον plur. cum ſing. ὁ Ῥωμ. δῆμος, per ſyntheſin in nomine collectivo procedens, ut Martinus recte iudicabat, poſt Mss. punctum, reperiatur etiam in P. „*ſed* referre *omnes* rel." in primis, cum et alium praemiſerit numerum „*multitudo* — *adſpicere*" ut tamen et libere ille egerit, eoque ipſo, quod adi. *omnes* iterum addit, et error in ε et ο inciderit, aut vis librarii, in ἀλλὰ καὶ haerentis, quod ſic, puncto illo facto, in fronte enunciationis eſſe voluerit. In rel. deſertum P. a Sch. „β. vitae *delicta*" Bg. ſequitur in ſubſt. utr., cuius Lat. ad ἁμ. non tenet Stp. Th., nec cum gen. τ. β., ut ego tantum affinem conſtructionem in Thuc. Ind. γνώμης ἁμάρτημα, et ſimile quid ap. G. Th. Lat. „*erratum*, — Cic. *nullum* ob *totius* vitae *non* dicam *vitium*, ſed *erratum*" unde Noſter duxerit, nobis *Vergebungen* ſ. *Fehler* des *Lebens*, i. e. pravae actiones, commiſſae in vita, ſ. vivendi agendique rationes perverſae, et a lege abhorrentes; ut ipſum plebis iudicium, quod credebat, imperantis vitam ſceleſtam publice puniri, et

ρεν[n] ἁμαρτήματα. οὐδὲ γὰρ ἐλάνθανε τὰ πραττόμενα πάντας[o]· ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸς λανθά- | 14. mina referebat. Neque enim latebant illius facinora quenquam, immo nec ipse la-

n) Ms. Ba. ἀνέφερον, quod ferri potest in Ms., quoniam post ἐπεβλ. est punctum. *Mart.* v. N. o) Hic in al. comma, ut in Ms. Bg.

per calamitates publicas ac civitatis, quanquam non omnino verum, tamen satis vetustum est, nobilitatum vel illo Hor. ep. 1, 2, 14. *quidquid delirant reges*, plectuntur *Achivi*.

οὐδὲ) Nam primum *flagitiis* et *sceleribus* velamenta *quaerunt* eiusmodi tyranni, sicut exemplo Neronis ostendit Tac. 13 A. 47, 1. postea, semel *evulgatus pudor non satietatem, sed incitamentum affert*, ap. eundem 14 A. 14, 5. *gliscuntque flagitia et infamia* (ib. 14, 15. m., ubi sq. *postremo ipse* scenam *inscendit*,) quod mox cap. sq. (ap. Nostr. 1, 15, 15.) Commodi, theatrum gladiatorio ritu ingressi, insania amplius declarat. Neronis insania, Commodi turpitudini per omnes flagitii gradus ἀντίστροφος est, ideoque hic a nobis producta, egregium scil. par, princeps histrio et gladiator. *Boecl.*

Supplens Bg. in τὰ πρ. dativum pronominis αὐτῷ, solennem in pass., debuit deinde abire in genitivum, facto subst. e particip., fere cum P. „scelera *hominis*“ substituente isti pron. iterum subst. pers., sed in rel. discedente nimis, secus ac Sch. „*latebant* haec *omnes*“ quod severum in παντ., hic cum v. *latere* non faciens bonam Lat., ob praemissam neg. οὐδὲ, commutat Bg. perite cum syn., ubi numerus sane alius erat deligendus; plane negligente Stp. Th. usum formulasque adi. π. cum neg., non item L. N. T. Schw. p. 1002. a. m. 1057. b. e., multoque amplius Krb. p. 490. m. Nr. 4., illuc redeunte re, ut neg. simplex οὐ s. μὴ cum adi. π., sive praemisso, s. postposito, in masc. quidem genere, in quo hic manemus, reddatur per Gr. οὐδεὶς, sed Lat. *nemo*, nullus, *non ullus*, non *quisquam*, sed compos. οὐδὲ s. μηδὲ cum eodem adi. π. per Lat. *nec* s. *neque ullus*, it. *nec* s. *neque quisquam*, hocque etiam in plur. πάντες. Sed praeterea, ubi γὰρ simul adest, sumto οὐδὲ pro οὐ, (ut Lat. *neque* et *nec* ante *enim*, cf. 1, 5, 6. et Schell. de stylo p. 290. e. 280. e. 287. m. Nr. 9.) eadem ratio valebit, quae in simpl. οὐ, ut h. l. *nam neminem* — nam *nullum* —, nam *non* latebant *ullum*, — nam *non* lat. *quenquam*; quae deinde iterum modo de civibus ac populo Rom. capiuntur.

ἀλλ' οὐδὲ) Bg. in λ. e P. severe reddit, sed ambigue, cum possis intelligere, *nec* ipse *ignotus esse* s. manere *volebat*, scil. talia faciendo, vel *neque* ipse *ea*, facinora, *ignota* esse *volebat*; quo postr. sensu cepere hic Vern., suppleto pron. αὐτὰ e pr. τὰ πρατ., quod pron. Noster oppresserit ob alterum magis necessarium αὐτὸς post οὐδὲ, pro ne quidem; quam rationem postr. et ipse praefero, quia solennius est Nostro tale supplementum; afferente nihil Stp. Th., quam 2, 697. F. e. simile quid „λ. lateo, celo,— Isocr. Ev. οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, ne *ipse* quidem *clam tulit*“ Wolf. 294, 17. *ne* ipse *quidem* dissimulare *studuit*, sed Find. p. 31. c. 11. i. Ind. v. ζητ. et λ. „*ne* ipse *quidem* id *alios* celare *studuit* s. *voluit*“ suppleto non tantum pron. τοῦτο s. ταῦτα, sed et adi. ἄλλους casum pronominis, qui, solennis in v. λ., et hic valeat per assumtum αὐτοὺς, ad pr. πάντας referendo; severius agente Bg. in οὐδὲ, quam in ἀλλὰ, ubi facit cum aliis, cf. Stp. Th. 1, 335. i. „immo *vero*“ Dev. p. 5. i. cum N., Vig. p. 460. i. Nr. 8. Hoog. Op. p. 14. m. L.

νειν ἤθελεν [p], ἃ δὲ πράττων οἴκοι διεβάλλετο, ταῦτα καὶ δημοσίᾳ δεῖξαι ἐτόλμησεν. εἰς τοσοῦτόν τε [q] μανίας καὶ παροι-	15.	tere volebat, verum, in quibus domi patrandis male audiebat, haec et publice oſtentare auſus eſt. Ac eo uſque inſa-

p) Ms. Ba. ἤθελε. καὶ ἃ δὲ πρ., ſed Ms. Vi. modo „καὶ ἃ δὲ λ." ut in edd. punctum in A. rel., ſed colon in Ed., v. N. q) Ms. Ba. εἰς τοσοῦτον δὲ μαν., v. N.

N. T. Fi. p. 75. e. β) et Krb. p. 36. i. Nr. 3. „ἀλλ' οὐδὲ λ. *immo* ne *quidem*" ap. G. Th. „cum vehementia quadam corrigentis et augentis ea, quae praeceſſerunt, ut *quin* et *potius*" quam vim ut in Lat. non nego, ſic h. l. in Gr. non neceſſariam puto, tum poſt οὐδὲ, ad quod ἀλλ' referri poteſt, ut adverſativa ſimplex, tum quia augendi vis iam in adiunctis οὐδὲ altero cum αὐτὸς adeſt.

ἃ δὲ) Mss. καὶ, pro copula additum, non habet cauſam, unde exciderit, ſed ſuſpicionem de gloſſa, ut quis ad δὲ in marg. id addiderit, unde in textum venit ſimul cum priſtino δὲ, quod refertur (variando pro pr. ἀλλ') ad praec. οὐδὲ, et in hoc latens οὐ, quanquam per ſe καὶ — δὲ, Lat. *et vero*, ſimiliter diremtum uno vocabulo, infra habebimus; ut in vulg. cum Ms. Ve. manet etiam P., quem partim deſerit Sch. in „πρ. *patrans*, δ. *cum infamia* ferebatur *facere*" mutato iſtius *non ſine* bene in ſimpl. ſyn. *cum*, et particip. in inf., ubi Bg., reddito v. δ. iterum per phraſin ſuam, adiungit pr. ἐπὶ, et alibi cum hoc v. ap. Noſtr. occurrentem, cui denique accommodat caſum pron. ἃ et participii, expreſſi per paſſ. fut., pro ſeverioribus, *verum*, quae *facere* domi *ferebatur*, dicebatur, culpabatur; non aliunde cognita mihi rectione v. δ. cum particip., ſed tamen affinium ἀγγέλλομαι et ἐλέγχομαι, v. Poſſ. Synt. p. 200. e., in Call. tacens, etiam de illa, quae, ſumta ellipſi, huc proſit, in N. T. Luc. 16, 1. οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. it. Stp. Th., qui nec ipſe rectionem novit noſtram, nec in οἰκ. oppoſitum δημ., pro quo ad 1, 13, 17. i. e Dione protulimus cum eodem illud ſyn. ἐν τῷ δημοσίῳ, cf. Luc. 2, 769. l. 87. ἑώρων — τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν, video *eorum* facinora, *neque* ea *ſolum*, quae *ſub* divo *fierent*, ſed *quae* domi *etiam*, cum *latere* ſe *putarent*; ubi manifeſto ſupplet Gs. in v. extr. λ. pron. perſ. αὐτοὺς, quanquam et ibi αὐτὰ procedit; faciente Sch. hic in „ἐτολμ. haud *veritus eſt*" ad ſenſum partimque cum P., unde Bg. in Lat. ad δειξ., ap. G. Th. „ſaepe ſ. cum affectu ſ. affectatione adeo, — gloriandi cauſa oſtendere" e vi vulgari frequentativi, ſed ut hoc quoque, ut alia, pro primitivo tantum valeat, cf. Ind. Tac. Ern. „pro oſtendere" Suet. Cort. Sall. et Plin. cum Iuſt. 20, 1, 6. et Virg. Aen 6, 678. 8, 477. tum ap. Lampr. in Comm. p. 514. i. *habuit — morem, ut* omnia, *quae* turpiter, *quae* impune, *quae* crudeliter, *quae* gladiatorie, *quae* lenonice *faceret*, actis *urbis* indi *iuberet*.

εἰς τοσοῦτον) Rectius in Cod. legitur παρανοίας, v. N. ad c. 6. v. παροῦσα. *Stroth*.

Qui innuit 1, 6, 18. e., ubi inter exempla transpoſitionis etiam „παροινία pro παρανοία" ut Leisn. in m. Ms. Bg. „ſ. παρανοίας, (eadem que in m. Ox. cum) v. B. Antiqu. p. 168." cum in Mss. nihil ſit, quam

νίας [r] *προυχώρησεν, ὡς πρῶ-* niae et petulantiae processit, ut
τον μὲν τὴν πατρῴαν προση- primo quidem paternum co-

r) Ms. Ve. ac Vi. παρανοίας v. N., ut et de προυχ. sic sine leni nobiscum in B. 2. L. et Pat.

glossa, ut e sqq. apparebit; reddente Bg. id subst. e P. (ap. G. Th. „ἀσέλγεια, effrenatio immodica ad quodlibet vitium") ut Stp. Th. quoque hinc, cum Bud. C. 97, 42. 1511, 49., cf. ap. Dem. 124, 24. εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας ἢ παρανοίας, quo non moveor, cum ib. sit quoque 424, 23. τοσαύτης μανίας καὶ παροινίας ἐνέπλησε λ., prorsus ut hic, quem locum cum alio 403, 8. non tenet Ind., (nec in v. παροινεῖν haec 992, 25. 1262, 2. 1486, 11.) in loco postr. repudiante etiam Rs. recte V. L. παρανοίας V. 9. p. 468. m. 11. p. 828. m., cf. de subst. ac v. L. Ern. et N. T. Schw. p. 1054. N., Suic. Th. Ind. Xen. Bach., 'Ανβ. Mor. et Pol. Z., Luc. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Ioseph. Zos., Vig. p. 181. i. ad N. T. Krb. p. 352. e. Loesn. p. 396. (ubi locus Phil., et nobis notatus, in Flacc. p. 762. C. i.) Kypk. 2, 355. e., ad Luc. 2, 657. b. 3, 429. b. e. Cas. ad Ath. 2, 738. „non est amentia, ne temulentia quidem, aut vinositas, verum ex temulentia nascens ὕβρις, petulantia et iniuria" unde ap. Nostr. cum ὕβρις copulatur alibi; quemadmodum hic valeat pro amentiae genere ac syn. prioris μαν., ut diserte etiam L. Ern. post extr. Cas. „insania Gl. V." unde non male hic Vern., cf. Thom. M. p. 693. cum N., Suid. 3, 55. e. παρῳνήθη, — ἀντὶ τοῦ μετὰ μέθης ἠλέγχθη, μετὰ μανίας, et mox copulata παρῴνησεν — καὶ ἐξεμάνη, cum p. sq. m. παροινίας, ὕβρεις, *petulantiam*, Hes. 2, 883. e. Poll. 6, 21. proprie, *vini studium*, sed 8, 79. inter vocabula ὕβρεως, ubi non bene redditum *vinolentia*, et 8, 89., ubi in textu et Ms. est παράνοια, v. N. 21., sed Stp. Th. in μαν. cum Lat. Bg. „pro dictis aut factis vecordibus et insanis, — Herodi. l. 1. εἰς — προὐχ." sine Vs., cf. Phil. in Flacc. p. 762. E. e. Hes. 2, 537. e. Suid. 2, 492. m., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. it. in „*furor*, — insania" cum comparatis 776, 9. *furore* atque *dementia*, et in v. *amentia* 293, 14. *furorem* et *insaniam*, quo aliquo usurus eram potius pro Bg. in παρ., ut in nostra lingua *Unsinn* und *Raserey* s. *Wahnwitz*, accipiens utr. de animi impetu ac motu immoderato, qui agit contra rationem, decorum ac dignitatem, tum ex aliis causis, tum et ex ebrietate, proprie in Commodum cadente, qua de opportune Suid. l. l. Ὅμηρος εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα τῇ μανίᾳ τὴν μέθην τίθησιν, *Homerus* ebrietatem *et* insaniam *in eadem lance collocat*, qui et in v. Κομμ. i. servat vulg. παροιν., unde hic modo Vs. damus, *eo* dementiae *simul atque* insolentiae *progressus est*, non severe, quanquam per se copulari possunt, ut ap. G. Th. v. *eo* 371, 46. e Plin. *eo* insolentiae *furoris* que *processit*, quod Lat. postr. e P. servat Bg., cf. 1, 3, 6. e., retinente Stp. Th. in v. πρ. spiritum lenem aliunde, quem nos negligimus, cum nec sit in forma v. non contracta προεχώρησεν, cf. Thuc. 1, 32. i. s. 25, 65., sed cum leni tamen iterum 7, 37. s. 469, 22., et de forma contracta, ut magis Attica, sed soluta, a librariis profecta, ib. l. l. pr. in N., Ern. ad Xen. Mem. S. 2, 9, 5. m. N. 9. et Moer. p. 302. cum N. Denique contra Ms. δὲ tuetur vulg. τὲ cum Mss. rel. etiam P. *eo* que *vecordiae*, severior, quam Bg., hoc Lat. et ordine.

πρῶτον) Gr. generalius sonant, *paternam appellationem*, eoque referri vi-

γοϱίαν παϱαιτήσασθαι [f], ἀντὶ	gnomen repudiaret, pro Com-
δὲ Κομμόδου καὶ Μάϱκου υἱοῦ	modo autem ac Marci filio
Ἡϱακλέα τὲ καὶ Διὸς υἱὸν	Herculem et Iovis filium

f) Colon hic in Ms. Ba. cum ed. Pat., ut punctum in A. al. v. N.

dentur, quae ſequuntur, Commodus Marci filius, ſ. L. Aurel. Comm. Antoninus. *Sylb.*

Quae, proprie in P. directa, pertinent ſimul ad Bg. in ſubſt. πϱ., quocum et Sch. facit, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., quo de alibi, ſed modo illud Sb., it. *nomen*, quod et ipſum hic ſufficiat; Noſtro ſane mox explicante τὴν π. πϱ., ſed dupliciter, per Κομμ., ad quod Ἡϱ. refertur, deinde per M. υἱ., quo reſpicit Δ. υἱ., cum nomen patris (pro quo gen. hic adi. πατϱ. ſtat) fuerit plenum *Marc. Aelius Aurel. Anton.* ap. Freyer. in Hiſt. univ., ſed ap. Capitol. *Marcus Antoninus*, aut alterutrum modo, ut nec ib. *Commodus* nominatur pater, quod nomen tamen geſſerit, cum et fratrem appellaret *Luc. Aur.* Verum *Commodum* T. 1. p. 316., ubi et Caſ. b. N. 3. agit de *Antonini* nomine ſ. cognomine, etiam de *Marc. Anton.*, et de eius aliis nominibus Salm. ib. p. 289. ſq., cf. 307. e. ap. ipſum Capit., qui de cognomine eius, quod proprie dicatur, nihil, quam p. 325. *Armeniaci* et *Parthici*, ut vulgare *philoſophi* negatur ei a Caſ. et Salm. p. 286. ſq., cf. Heyn. Hiſt. V. 4. p. 988. e. Tum πϱῶτον iterum hic non habet relatum ἔπειτα etc., ſed ſequitur modo §. ſq. τὲ, ſicut μὲν dixeris ſtare ſolitarium, ſ. ad proximum δὲ referri, ut tamen loco ſit motum ſuo, pro πϱῶτον τὴν πατϱ. μὲν πϱ., proferente e P. cum Bg. etiam Stp. Th. hinc quaedam v. παϱ. 1, 243. F. e., ſed noſtra liberrime Bud. C. 1456. i. „Attice π. repudiare, vitare, averſarique, Herodi. εἰς τοσ. δὲ μαν. πϱοὐχ., ὡς τὴν πατϱῴαν (ſic ſine Iota) πϱ π., ἀντὶ τοῦ μαϱ. υἱ., ἡϱ. καλέσας αὐτ." cf. L. N. T. cum Obſ. Krb. Loesn. Kypk. T. 1. Ind. Dem. (cui add. 308, 25.) Thuc. Xen. Ἀνβ. Mor. Ael. V. h. Luc. Dion. Caſ. Thom. M. p. 683. Suid. 3, 43. m. ſq. 50. m. e. Dreſ. de V. med. p. 362. m., de vi med. tamen ſilens, ut pro mero act. habuerit, ſed alio ſenſu ac pro ſimpl. Ind. Xen. Z. Mem. S., ap. G. Th. „*deprecor*, — παϱαιτοῦμαι, — *periculum*, averſari, — quaſi deteſtor ſ. exſecror, — abominor, (unde hic forte id ſervaveris, ſed Bg) recuſare, reſpuere, aſpernari" quibus tropis remotis, hic de *nomine* fuerit non uti, nolle adhibere, odiſſe, contemnere, vel etiam interdicere, vetare adhiberi ab aliis in ſe nominando, ut a ſenatu, ex oppoſ. deinde κελεύσας καλεῖσθαι.

Ἡϱακλέα) Lampr. 8. et 9. Commodum *Herculem* et *Deum* ſenatus *appellavit*, et poſtea *accepit ſtatuas* in *Herculis* habitu, *eique immolatum eſt, ut Deo*, et ſubinde, *clava* non *ſolum* leones *in* veſte *muliebri* et *pelle* leonina, *ſed etiam multos homines afflixit.* Hinc menſis September Hercules, et Idus Herculeae Octobris dictae, et caetera eiusdem vanitatis, de quibus mox in Herodi. ſequitur. Caeterum habitus ille Herculis Apollodoro deſcribitur l. 2. bibl. καὶ χειϱωσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δοϱὰν ἠμφιάσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐχϱήσατο κόϱυθι, *cum ſubegiſſet* Hercules *leonem* Cithaeroneum, *pellem eius induit, rictuque loco galeae uſus eſt.* Notum hinc epitheton Herculis λεοντοφόνου. Reges ergo Macedoniae cum ab Hercule genus ſuum repetant, διὸ καὶ ἀντὶ ταινίας, καὶ ϛέμματος καὶ ποϱφύϱας βασιλικῆς τῷ δέϱματι τῆς κεφαλῆς τοῦ λέοντος ἑαυτοὺς ταινιοῦσι, καὶ

αὐτὸν[t] κελεῦσαι[u] καλεῖσθαι. se iuberet vocari. Deposito

t) αὐτ. per lenem A. al., v. N. u) Ms. Ba. κελεύσας etiam habet. *Mart.* tacite etiam Mss. rel., ut edd. omnes, v. N.

σέμμα τοῦτο καὶ κόσμον ἡγοῦνται, καὶ ὑπὲρ πάντα λίθον, ideo pro redimiculo, et corona, et regia purpura leonini capitis exuvie se rediminant, atque hoc gestamen coronam et ornatum esse censent, eoque magis, quam pretiosis lapillis et unionibus se decorari putant. Sunt haec verba Constantini Porphyrogen. l. 2. de them. in th. 2. Maced., ubi numinum Alexandri, tali forma conspicuum, testimonii loco affert, de quo v. eruditam Fed. Morelli annotationem. De Commodo adde Athen. l. 12. *Boecl.* Appellatus est etiam Romanus Hercules, quod feras Lanuvii in amphitheatro occidisset, Lampr. *Oxon.* Athen. 12, 9. p. 537. hoc nomine Commodum cum Alexandro M. confert, qui modo Ammonis filium repraesentare, modo Dianam, modo Mercurium, modo denique Herculem voluit. Sed addit Athen. *τί οὖν θαυμαστὸν, εἰ καὶ καθ' ἡμᾶς Κόμμοδος ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων παρακείμενον εἶχε τὸ Ἡράκλειον ῥόπαλον, ὑπεστρωμένης αὐτῷ λεοντῆς, καὶ Ἡρακλῆς καλεῖσθαι ἤθελεν, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὑτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς, ἀτὰρ τῇ καὶ Ἀρτέμιδι; quid igitur mirum, si Commodus* imperator *apud* nos (*etiam* nostra *aetate*) in *curru* appositam *habuit* clavam *Herculeam*, substrata *ipsi* leonis *pelle*, et *Herculem* vocari *se* voluit, *cum Alexander*, Aristotelis *praeceptis* imbutus, *se ipsum* illis (*tot*) diis *assimilaverit*, atque *adeo* etiam *Dianae*? Quid Plutarchus de Commodi facinore iudicaturus fuisset, nescio: at Alexandri illud facinus prope laudat, de Fort. vel virt. Al. or. 1. p. 332. A. Caeterum, quod hic Commodus Herculem se iubet appellari, *leonis pellem* sibi *substernit*, manu clavam gestat, etc., id et numus declarat ap. Choul. de relig. vet. Rom. p. 165 sq. 163. sq. *Leisn.*

Lampr. sunt p. 495. m. p. sq. e. 498. ut ap. Xiph. 380, 41. ἑαυτῷ δὲ ἄλλας τε παμπόλλας ἐπωνυμίας, καὶ τὴν Ἡρακλέους ἀπήνεγκε, *multa* enim *cognomina* sibi *sumsit* Commodus, *sed* praesertim *Herculis.*

κελεύσας καλεῖσθαι) Scribo κελεῦσαι. *Steph.* Quae emendatio ita est hic certa, ut vel contra libros omnes receperim inf., cum et Bg. cum F. referret hanc lectionem, et sensus eandem requireret seriesque, ὡς quippe superiori non tantum regente proximum inf. παραιτ., sed et hunc remotum κελ., non item alterum καλ., qui pendet potius a pr. κελ., quales dupl. inf. nec per se habent ingrati quid a finitione simili, et occurrunt ap. alios, etiam infra 6, 6, 11. e., sicut contra particip. vulg κελ. non habet, unde pendeat, cum requirat tempus aliquod verbi finitum, quale non est in sqq.. nec in pr. προυχ., cuius formula εἰς τοσ., ὡς non potest regimen suum proferre modo usque ad παραιτ., quia sic res eadem, de qua pergitur deinde, nomen quidem Commodi, divellitur; quod et fit multo magis distinctione illa librorum maiori; unde similiter vulg. participium κελ. non accipit e sqq. verbum finiti temporis, cui innitatur: sed in v. καλ. finit res prima de nominibus, post quam narratur alia de cultu ac vestitu; ut adeo prior res tota sit copulanda, quod fit tantum sic, ut adsit inf. κελ., vidente id iam Vern. vet., qui δὲ coniungit cum κελ., sed per τε reddit e P., regente similiter, ut volumus, at peccante tantum in temporum inconstantia „ut — *repudiaret*, — ac *iussërit*“ quod Bg. correxit perite, lapsu quidem in ς et ι tum facili, tum solenni,

ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων 16. etiam Romanorum et im-

et variantibus nostri verbi temporibus his etiam ap. Theophr. Ch. 12, 1. m., ubi quoque sunt inf. dupl., sed non ita vicini, κελεῦσαι αὐτὸς ἀναδέξασθαι, ubi pr. alius nominativus istud particip. κελ. protulerit, cum pendeat inf. a pr. οἷος, ubi etiam ambigitur de spiritu pronominis, quem asperum hic Bg. e P. refert ob v. κελ., sane rectius de Lat. ratione. De re quidem et Commodi nominibus pluribus cf. Dion. Cas. p. 1215., ubi N. ad §. 85. profertur etiam hic locus ab ἀντὶ — καλ., cum vulg. particip. κελ., ut a Spanh. de pr. et u. n. 2, 495. i. „de Herculis nomine adstruunt itidem — tum Herodi. Ἡρ. — αὐτ. κελεύσας καλ., *Herculem* se *et* Iovis *filium* iussit *appellari*, (e P. fere, nisi quod copulam *et* adiecit, per edd. P. male omissam, etiam in Antw.) Quod luculentius firmant obvii etiamnum huius Commodi numi ac lapides antiqui" subiectis numis duobus, ubi Herculis nomen et Commodus nudus cum clava et pelle leonina, qui in illa nominum vestiumque insania forte imitatus est Caligulam, cf. Dion. C. p. 931.

ἀποδυσάμενος) Deposito que *Romanorum* cultu, *qui* regius *erat* s. *imperatorius*, i. e qui reges decebat s. imperatores. *Steph.* Possis etiam uniusmodi forma legere, τὸ Ῥωμαῖον καὶ β. σχ., *Romanum* pariter *et* Imperatorium *habitum* s. *cultum.* Infra tamen 1, 15, 15. eodem fere modo, τὸν εὐγενῆ καὶ Ῥωμαίων βασιλέα, *nobilem* illum *virum* et *Romanorum* Imperatorem. *Sylb.*

Vel posterior Nostri locus ostendat, nihil hic tentandum esse, cum, alio quanquam ordine, ibi quoque sit subst. in dupl. rectione, simul uti habeat gen. substantivi et alium casum adiectivi, accommodatum princip. substantivo, quorum generum duorum loquendi quodque per se alias occurrens, hic copulatur, quia convenit, ad sententiam, cum τὸ Ῥωμαίων σχ. sit i. q. τὸ Ῥωμαῖον σχ., servante Bg. e P. formam Gr. dupl., cum et Lat. habeant, cf. Cort. ad Sall. Cat. 18, 4. *adolescens* nobilis, — *summae audaciae*, Iug. 70, 2. 95, 3. i. (in Ind. nominans *enallagen* in *partibus*,) et ad Cic. ep. 2, 13, 1. 12, 10, 2. 13, 10, 8. et infra ad Nostr. 2, 15, 1. m. 7, 7, 2. m., sicut nec opus ratione Stp., e P. fere ducta, quae redit ad hendiad. s. appositionem, mutato καὶ in pron. rel. cum v. subst.; quia ponuntur duo plane diversa, τὸ Ῥ. σχ., vestis, qua Romani utebantur, opposita illi Gr., quae Herculis fuit, sed τὸ βασ. σχ. vestitus *imperatorius*, i. quem imperatores Rom. gerere soliti, infra aliquoties nominatus, vel simpl. χλαμύς, s. χλαμύδιον, vel cum epitheto, ut 3, 7. 8. e. τὴν χλαμύδα τὴν βασίλειον, et 4, 7, 5. τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποθέμενος χλαμύδα, cui oppon. ἠμφιέννυτο τὰ Γερμανῶν περιβλήματα, ἔν τε χλαμύσιν, αἷς εἰώθασιν, ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, ἐφαίνετο, ut h. l. oppon. mox ἀμφιέννυτο ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς, poteratque sufficere aliquo pacto unum τὸ Ῥ. σχ., quod et Suidas modo habet in Κομμ., conversum libere, *deposito* cultu *Romano* et *regio*, quae extr. aliquis ex h. l. Nostri addiderit, ubi καὶ βασ. adiiciuntur ad explicandum et definiendum magis, quia de imperatore sermo est, eiusque vestitus a reliquorum civium ac privatorum Rom. habitu diversus; omittente rursus P. extrema καὶ βασ., unde Sch. modo subst. tenet in „β. cultum *regium*:" opinor e Stp. N., qui in Th. nil profert, quam syn. „τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν, (ex 4, 1, 6., quae et alibi occurrit, cf. 1, 5, 14. e., ut et par cum syn. epitheto τῆς βασιλικῆς πορφύρας 1, 16, 8. m. 6, 8, 10. e., cf. Zos. 5, 43, 3. e. βασιλικὴν ἐσθῆτα, imperatoriam *vestem*, sed in subst. σχ.

καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν[x] *ὑπεστρώννυτο*[y], *καὶ ῥόπαλον*

peratorio habitu, leonis pellem ſubſternebat, et clavam

x) λεοντὴν hoc accentu A. 2. B. et Pat., v. N. y) Ms. Ba. ὑπεστρώννυτο· καὶ ῥοπ. — φέρειν. ἀμφ. λ., nihil ut variet cum Mss. rel., niſi in diſtinctione, pro edd. commate poſt ὑπεστρ., ſed poſt φέρειν edd. omnium (praeter φέρει Par. 2.) punctum etiam tenent A. al., at colon Ed., quo neſcio, an ſpectet in Ms. Bg. punctum, ſequente littera parva, v. N.

1, 1327. C.) *cultus*, Herodi. 7. ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα" cum P., e quo et notionem conſtituit ibi 7, 6, 1. m., ubi adeo formula ſyn. per gen. ſubſt. βασιλέως, cui par hic adi. βασίλειον, ubi, praeter veſtitum, intelligatur etiam ornatus, tanquam corona et gemmae, ut 5, 4, 12. m. ἀποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον, καὶ εἴ τι σχ. βασιλικὸν περιέκειτο, ubi iterum aliud adi. ſyn., deſerente Bg. rurſum P. in τὲ, non item in particip. paſſ. ad v. ἀποδ., quod affert Stp. Th. tantum tropice „exuo, i. depono, excutio a me, non ſuſcipio" ſed vel ſic reſpiciens vim med., qua de nihil in lib. de V. med., niſi ap. Woll. alio ſenſu, cf. Ind. Ael. V. h. et Luc.

λεοντ. ὑπεστρ.) Agnoſcit etiam Pol. Vs., *leonis* pellem *ſubſterneret*, et Suidae Collectanea. Alioqui convenientius fortaſſis ἐπεστρ., *inſternebatur* ſ. *inſternebat* ſe. *Sylb.*

Qui in Ind. more ſuo „pro ἐπεστρ. *inſternebat ſe*" ſed Sch. „paſſ. ὑπ. λ. ſubſternebat *ſibi* leonis *pellem*. Steph. (ſic pro Sb.) congruentius fort. ἐπεστρ. *inſt. ſe*" ſine criſi, ſed paſſ. tacite cum Sb. tractans pro med., quo et tendit Bg. act. e P., de med. vi tacentibus lib. de V. med., cumque L. Ern. etiam Stp. Th., qui, non huc ſpectans, praeter exempla duo paſſ., reddit act. cum Bg., afferens 3, 1058. D. e. ſqq. loca, ubi compoſ. hoc pro ſimpl. accipias, redundante adeo pr. ὑπὸ, quae lectionis vulg. vindicandae ratio prima eſt, ut altera per auctoritatem Suid., v. N. ſq., et Athen. ſupra in N. Leisn. §. pr. e. ad Ἡρ., ubi ſimiliter paſſ. ſenſu, ob dat. perſ. adiectum, (quanquam et hic eſt ſubinde cum med.) ὑπεστρωμένης αὐτῷ λεοντῆς, quo loco, etſi, ut verum fateor, non tutiſſimo, quia de curru et ſede in curru intelligi poteſt, tamen eſt etiam uſus Fabr. ad Dion. C. p. 1218. ἡ λεοντῆ τό τε ῥόπαλον ἔν τε ταῖς ὁδοῖς προεφέρετο αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ἐπὶ δίφρου ἐπιχρύσου, εἴτε παρῄει, εἴτε καὶ ἀπῄει, ἐτίθετο, Xiph. 382, 9. *pellis* quidem *leonis* clava *que* geſtabantur *ante eum*, cum *iter* faceret, *in* theatris *autem*, ſive *adeſſet* ipſe *praeſens*, ſ. *abeſſet*, in *ſella* aurea *collocabantur*; ad quae comparantur haec Noſtri, et e numis iterum firmantur, ſed e lect. vulg. quoque, quam porro ſic adiuves, ut ὑπὸ ſit i. q. ἐπὶ, tum per Lat. analogiam in *ſub* pro in ſ. ſuper, cf. ad Virg. Ecl. 1, 46. et G. Th. v. *ſubmittere*, tum per cauſam hanc, quod, quae ſubſternuntur, i. ſubter quasdam res ſternuntur, certa ratione et ab alia parte ſpectata, dici etiam poſſunt inſterni, imponi, apponi: ut comparaverim ὑπενδύεσθαι, ὑπένδυμα et ὑπενδύτης, quae proprie interula eſt, ſed, ubi ſola induitur, pro ἐπενδύτῃ ſuperaria, cf. Rsk. Anthol. Gr. p. 41. e. cum Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 6, 2. e. et ap. Call. h. in Ap. v. 63. κεραοὺς πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους, *parietes* corneos *ſubiecit*, ubi ἐπεβ. et Ms. habet, et Arnald. corrigit, et Loesn. Ind. fere praefert, gloſſam me agnoſcente, ac retinente vulg. pro *adiecit*, in primis ob πέριξ adiunctum; ut ap. Polb. T. 1. p. 883. i. ὄρος ὑπόκειται bene Caſ. „ad propinquitatem refert" intelligens, credo, pro *adiacet*, iuxta ſitus eſt, tacente

μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφι- in manibus geſtabat. indue-

Ind., et ap. Hom. Ὀδ. ά, 130. ὑπὸ λῖτα πετάσσας, ſtragulo *ſubſtrato*, ceperim pro inſtrato, impoſito, ſtrato; nihil ferente G. Th. in Bg., quod proſit, ſed in v. „*inſterno*, ἐπιςρωννύω, — *pelle* leonis *inſternor*, Virg. Aen. 2, 722.“ ad quae Heyn. confert Hom. Ἰλ. κ', 335. ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν — λύκοιο, *induit* que *exterius* pellem *lupi*; qui ſenſus ſane et h. l. noſtro eſſe debet; nec mihi notum eſt, pelles eiusmodi ſub alia veſte indutas eſſe, ſed ſupra eam ſemper; quod et hodie fit; etſi ſcio ruſticos, qui nunc ſupra hirſutam veſtem, e pellibus animantium conſutam, induant aliam veſtem lineam, (*Kittel*;) ad quem morem ſi Commodus tamen pelli ſimplici ſubligatae ſuperinduit veſtem aliam: proprie ſumetur v. ὑπ., cf. Poll. 4, 89 N. 32. ὑπέςρωτο ἄρκτου δορὰ, καὶ λεοντῆν ἐπεβλῆτο, urſinam *ſubſternebat* pellem, *et* leonina *induebatur*, de Herodoro Megarenſi, (ubi nihil monetur, poteſtque intelligi proprie de cubili,) et ad Ael. V. h. 9, 24. e., hic quidem ut cum med. per ſe, ſed cum paſſ. ſtet, ut alibi, acc. ſubſt. e notione veſtimenti λεοντ., ubi Sch. „λεοντέη, et contr. λεοντῆ, ſub. δορὰ, leonina *pellis*, λ. ὑπ., inſtar Herculis“ fere cum Stp. Th. 4, 1369. A. e. ubi et „Herodi. l. 1. ἀποδ. τε — σχῆμα, λ. ἐπεςρ., κ. ρ. — ἔφερεν, Herculis more“ cum duabus lect. aliis, memoriter, opinor, cuius locus e Suid. eſt 2, 424. m., ubi et mox definitio, cf. Poll. 5, 16., (qui locus profuerit ad Heſ. 2, 449. e.) et 4, 115, ſed Palm. Ex. in A. Gr. p. 191. m. „λεοντῆ, leonis ſpolium cum iubis et pilis“ tamen retinente etiam L. Ern. accentum circumflexum una cum ellipſi illa Sch., cf. L. Boſ. p. 91. e., quod ſubſt. e P. ſtatim expleт Bg., ſed per formulam ſyn. e gen. ſubſt., ut nec G. Th. „*leoninus*, λεόντειος“ affert ſine ſubſt., quo ſine tamen redditur ad Ariſtoph. et Luc. 1, 548. l. 28. 30. 600. l. 3. 2, 285. l. 34. 3, 164. l. 59., ubi p. 384. e. etiam editur alio illo accentu τὴν λεοντὴν, leonina *pelle*, etiam ap. Schol., ſed 1, 456. l. 7. λεοντῆ, leonina *pellis*, V. L. „λεοντὴ, pro more veterum edd. Eadem alibi variatio, (et 548. l. 28. λεοντῆν, *leoninam*, V. L.) λεοντὴν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris et edd. ſaepe inſignitur“ ubi l. 29. τὸ ξύλον, *clava*, de Hercule, pro aliorum ibi locorum noſtro, quod nunc ſequitur.

ῥόπαλον) Ἡρακλέους ῥοπάλῳ πάλιν ἀπέκτεινε, Zonar. *Oxon.* Non poſſunt haec cohaerere, niſi ſcribas φέρων. *Steph.* Pro φέρειν aut φέρων legendum, aut ἔφερεν. *Sylb.* Utique cum Stp. et Sb. reponendum eſt ἔφερεν, niſi οἷος intelligi poſſe putes. *Stroth.*

Leisn. in textu Ox. v. φέρειν litteram ει induxit, ω ſupra ſcripto, ut innueret, ſibi quoque videri legendum φέρων, exprimente Bg., fere cum P., ἔφερεν illud Stp., cum καὶ reddiderit per copulam meram, quod, pro *etiam* acceptum, ferat particip. φέρων, quae fuerit medicina leniſſima, nec multum a litteris lectionis vulg. abiens, cum alterum ἔφερεν habeat quidem ſpeciem ab εν et ειν ſ. ε et ει confuſis, ut alias, cf. D'Orv. Ch. p. 669. e., ſed tamen etiam requirat, ut ſtatuatur omiſſum ε augmentum, ob pr. ς litteram, non admodum diſſimilem; qua conceſſo, licet quoque fingere, olim fuiſſe ἐφέρετο, tum quod extrema ετο a finitione vulg. ειν non procul abſit, tum quia ap. Suid. in Κομμ. habeatur λεοντῆν ὑπεςρώννυτο, καὶ ῥόπαλον ἐπεφέρετο, *leonis* exuviis *vice* ſtragulae *ſubſtrati* utebatur, *et* clavam *geſtabat*, ubi, praeter vulg. ὑπεςρ., non bene in Vs. redditum, v. ἐπεφ. putabitur gloſſa noſtrorum μ. χειρ. ἐφέρετο, qua de formula ſupra, ut v. φέρεσθαι in med. exempla habet Stp. Th. 4, 83. i,

ἐννυτό τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσοῦφεῖς [z] ἐσθῆτας [a], ὡς εἶναι | baturque purpureis et auro intextis vestibus: ita, ut es-

z) χρυσαῦφ. B. 2. cum Par. 1. mendose. a) Hic, ante ὡς cum inf., in clausula et iudicio scriptoris, punctum fert Ms. Ba., ut alibi colon, quo tendit Ms. Bg.

quanquam non physico sensu, quo tamen tolerarim, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., cui addiderim Mem. S. 3, 14, 1., ut tamen hic inclinem potius ad φέρων et καὶ, pro *etiam*, cum pro copula mera non id admittat participium, quia hoc tum ad sqq. referendum, quo non pertinet, cum ibi agatur de alio vestitu et repugnet τὲ ibi, cum verbo finiti temporis positum; P. deferente Bg. tantum in praep. et numero μ. χειρ., sed Stp. Th. tenente in ῥ. modo Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Ind. Luc. Xen. Ael. V. h. Fi. Pal. Diod. S. Fab. Aes. Hs. cum Hes. 2, 1121. m., non coll. Suid. 3, 264. m.

ἀμφιέννυτο) Cum augmento supra §. 1. ad τὸ Ῥωμ. protulimus ex 4, 7, 5. ἠμφ., quae comparat etiam Sch., non item Stp. Th., qui modo 1, 1379. G. „Herodi. l. 1. ἀμφ. — ἐσθ., purpureas *sibi* atque *aureas* vestes *circumdabat*" cum P. fere, expressa vi med., cf. lib. de V. med. ed. Fi. et W. per *induere se*, cui par Bg. pass., negligente eam Sb. Ind. ex altero Nostri loco per *induebat*, cf. Ind. Xen. Bach. et Cyr. Z., Luc. Dion. H. Fab. Aes. Hs., L. N. T. Suid. 1, 151. i., ap. G. Th. cum Gr. n. In sqq. Bg. e P., sed Sch. in „ἁλ. ex ἅλς, *mare*, et ἔργον, *opus*, quia ex conchae marinae sanguine fit" qualem notationem et Stp. Th. fert, super colore dubitans cum aliis, cf. Suid. 1, 123. i. 867. m. 3, 81. m., non coll. ad Hes. 1, 248. m. N. 21. 23. Poll. 4, 120. e. cum N. 52. Thom. M. p. 38. Moer. p. 56., ad Ael. V. h. 12, 32. p. 772. N. 5., ad Dion. Cas. p. 581. fere cum Ruben. de re vest. in Graev. Th. T. 6. p. 959. i., Bg. ad Arist. Plut. v. 1200. Cas. ad Ath. 1, 783. D'Arn. An. Cr. p. 234. m. Grut. Lamp. T. 4. p. 352. e. Wess. ad Diod. S. 2, 535. a. N. 34., tum ap. Met. Eutr. 12, 1. Zos. 1, 60. 4. Ἀντιόχῳ περιθέντες ἁλουργὲς ἱμάτιον, *quum* Antiocho *vestem* purpuream *iniecissent*, quod solenne in factis cum vi quadam imperatoribus, etiam ap. Nostr. 2, 8, 10. τὴν βασίλειον πορφύραν περιβαλόντες, 6, 8, 10. e. πορφύραν ἐπιβαλόντες βασιλικὴν, 7, 5, 7. χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι, ubi pallium intelligitur illud imperatorium, quod aut totum purpura tinctum fuit, aut certe purpuram praetextam habuit, nec fuit ridiculum, sed solenne, ut h. l. contra ἁλ. ἐσθ. capio de toga s. stola, super quam induerit Commodus alio tempore βασίλειον σχῆμα, pallium imperatoris purpureum, sed nunc pro eo leoninam; quae toga cum et ipsa esset Romanorum, τὸ Ῥωμαίων σχῆμα, neque adeo per se ridicula, tamen ridicula facta fuerit, quod esset ἁλουργὴς et χρυσοῦφὴς, et maxime posterioris generis; quem ornatum h. l. Noster muliebrem vocat, ut barbarum externumque infra 5, 3, 12. de Heliogabalo, προήει σχήματι βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦφεῖς καὶ ἁλουργεῖς, χειριδωτοὺς καὶ ποδήρεις ἀνεζωσμένος, cf. 5, 5, 6., ubi στολὴ et ἐσθὴς pro se invicem ponuntur, et §. 9. sq. oppon. ἡ Ῥωμαίων στολὴ et βάρβαρον illud σχῆμα. De chlamyde quidem et pallio imperatorio, quin purpureum fuerit simpliciter, nec auro distinctum argentoque, dubitari nequit ex 4, 7, 5. de Caracalla et Germanis, quibus potius talis ornatus tribuitur; ut, ibi de pallio tantum sermonem esse, apparet e sq. cap. e., ubi idem Caracalla deposuisse dr., (quod profecto de toga non cogitandum,) ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τὴν χλαμύδα, ἣν ἔφερεν ἁλουργῆ, — περιελὼν ἑαυτοῦ, ἐπέθηκε

καταγέλαςον αὐτὸν [b], καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι θηλειῶν πολυ- | set deridiculus, dum uno habitu feminarum luxum et

b) Ms. Ba. et Vi. αὐτὸν ὑφ' ἑνὶ σχήματι, καὶ θηλειῶν πολ. λ. v. N.

τῇ ἐκείνου σοφῷ, cf. 5, 4, 13. de Macrino in fuga, qui dr. ἀποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον, retenta tamen toga, super quam induit simul §. sq. ἐσθῆτα ὁδοιπορικήν, pallii genus aliquod et ipsum. Quanquam, quod Noster dicit, ridiculum Commodum esse factum vestitu, non id forte pertinet ad singulas vestes purpureas auroque distinctas, sed tantum eo, quod tales simul cum leonina gesserit, cf. sqq., et ad Dion. C. p. 1218., cum Nostri locus laudatus esset, additum „sericas tamen pariter intellige“ quod etiam muliebrem firmat luxum, hic a Nostro tactum, ut in Heliogabalo 5, 5, 8., et de Commodo ap. Lampr. p. 509. e. *ita, ut eius tumorem per sericas vestes populus Rom. agnosceret*; ad quae Cas. N. 7. b. e. „Dio tamen et dalmaticatum et sericatum fuisse visum scribit, non in publico, sed domi a salutantibus, ἐνέδυσε — χιτῶνα χειριδωτὸν, σηρικὸν, λευκὸν, διάχρυσον“ cf. Xiph. 382, 2. 5. sqq., quo et respicit Ferrar. de re vest. in Graev. Th. T. 6. p. 861. C. „Si ergo imperatorum Rom. chlamys purpurea fuit: cur Dio, Commodi habitum notans, ait, ipsum ingressum esse theatrum purpurea tunica indutum auro insperfa, accepta simili chlamyde more Graeco? εἰσιὼν, χιτῶνα ὁλοπόρφυρον χρυσῷ κατάπαςον, χλαμύδα τε ὁμοίαν τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον λαμβάνων. Herodi. l. 1. idem narrans, ἀμφ. ἁλ. — ἐσθ. λ. Non ergo chlamys purpurea, sed tunica chlamysque serica purpurea auro insperfa s. variegata probro data est. Hae chlamydes Graecanicae dictae — auro distinctae.“ E quo Xiph. loco postr. noster hic accipiat lucem, tum quod χιτῶνα memorat, sed et simul χλαμύδα, (unde patet sententia nostra superior de ἐσθ. pro toga, quae proprie χιτὼν dr.) tum quod ὁλοπόρφυρον potest etiam h. l. innui per ἁλουργ., (ut toga tota fuerit infecta purpura, nec alba, et tantum in ora fimbriaque purpuram praetextam habens; in quam postr. notionem inclinat maxime Wess. l. l.) denique quod χρυσῷ κατάπαςον, sicut et pr. ib. διάχρυσον, pertinet ad nostrum χρυσ., ubi Stp. Th. aliunde habet Bg., cf. Diod. S. 1, 367. l. 29. μίτρας — χρυσοϋφεῖς, mitras *ex* auro *contextas*, cui par χρυσόπαςος et χρυσῷ κατάστικτος, cui intexta acuve picta signa, figurae, clavi ex filis aureis, cf. Salm. ad Lampr. T. 1. p. 978. b. e., ubi et uterque Xiph. locus explicatur, sed aliter διαχρ., quo in v. tamen v. L. Ern., cf. Dion. H. S. T. 1. 268, 26. τὰς ἁλουργεῖς καὶ χρυσοσήμους ἀμπεχόνας, purpureas *auro* intertextas *trabeas*, quorum primum Gr. etiam est ap. G. Th. in Bg., ut sq. καταγ. quoque, cf. 1, 3, 9. e., quo in membro Bg. omittit pron. αὐτ. iterum, ut P. nimium abit.

καὶ ὑφ') Pro καὶ aptius leges ἅτε, *velut*. Nisi forte deesse aliquid existimandum est. *Sylb.* καὶ convenientius staret pone σχήματι. *Reisk.*

Quem ordinem et Mss. praebent; unde membra existunt magis et aequalia et distincta, καὶ θηλ. πολ. — καὶ ἱερ. ἰσχ., ubi participium μιμ. resolvi licet per particulam causae s. modi, v. c. *utpote*, quippe, *dum*, quarum mediam diserte refert P., vel libere additam, nobiscum resolvendo participium, vel habens pro καὶ vulg. illud Sb. ἅτε, aut aliud quod aliud, ὡς s. οἷα, quae omnia sane non longe discedunt a figura litterarum vulgati καὶ, saepe suspecti de mendo, etiam ap. Nostr. Sed Bg., et alibi καὶ reddens suo Lat., quanquam in alia causa, 3, 7, 19. i., quid h. l. fecerit, non certo dicam, magis tamen, resolvisse participium,

τέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμού-μενον. τοιοῦτος μὲν δὴ[c] *προϊὼν* heroum virtutem imitatur. 17. Talis scilicet prodiens

c) Sch. Ms. *μέντοι* minus apte. *Sylb.* v. N.

prorſus deleto *καὶ*, quod violentius, cum nec e pr. finitione *τον* inaniter repetitum videatur *καὶ*, quod duplex, praeter illud *quippe*, oſtendit P., unde vix habuerit in ſuo Cod. aliquam ex prioribus illis particulis, cum et poſt *σχημ.* teneat *καὶ* utrumque cum Mss. duobus, quorum unus Ve., dum ſervat *καὶ* vulgato loco, ſuſpicionem iniiciat, aliquando intra *σχ.* et *θηλ.* elapſum *καὶ*, ob ſyllabas *ατι* et *θηλ* non diſſimiles, et aliquem librarium in marg. notaſſe *καὶ* ex Cod. alio, ſed alium id poſuiſſe in textu, quo nunc eſt loco, ubi ſane non commodam edit ſententiam, nec valens pro *etiam* ſ. *etiam adeo* ſ. Lat. *vel*, nec ſic, ut enunciationes iunctae ſint per *καὶ*, ſed hoc accipiatur pro alia particula, in primis cauſali, aut tanquam redundans, ut intra *πολὺς* et aliud adi., nec ſic, ut a ſcriptore ipſo praemiſſum pro copulativa ſ. diſtributiva particula putetur alio loco, quanquam ſevere debuerit poſt *σχημ.* demum locari; quale genus hyperbati convenientius ſit alii auctori, Thucydidi quidem poëtis ve; quorum exemplo qui tueatur lectionem vulg. hic, leniſſimus fuerit criticus; cum videatur mihi quoque aut accipienda Mss. lectio, aut *καὶ* cum Bg. delendum, ut non ſit obſervata hic a Noſtro concinnitas, alibi quoque eadem neglecta, at Mss. res ab ingenio librarii profecta, iſtam quaerentis concinnitatem; unde, cum res adhuc dubia eſſet et anceps, nunc quidem nihil aliud potui edere. In rel. praep. *ὑπὸ*, a Bg. e P. oppreſſa, non item a Sch. „ſub *habitu*“ (nihil tale tenente G. Th.) valebit pro in, cum, per, ut ſupra habuimus *ſub* et *in armis*,) ſed *σχ.* patebit et hic latius, praeterque veſtes, quoque ad arma et illud *ῥόπαλον μετὰ χειρ.*, quo forte reſpicit Sch. „*habitu* veſtium et corporis“ peccante Bg., ſecus ac P., in temporum conſecutione Lat., dum poſt impf. *eſſet* ponit praeſ. *imitatur*, pro eodem tempore *imitabatur*; cum in Gr. duo praeſentia ſtent pro impf.; non ferente Stp. Th. in ſubſt. *πολ.* Lat. Bg., (quo et reddit Ind. Ael. V. h., cf. Thuc. Dem. Xen. Mem. S. Luc. et Suid. 3, 148. i.) e P., ut partim Sch. „*luxum* in veſtibus *feminarum*“ nihil etiam tenente Stp. Th. in *θηλ.* vel e Noſtro, vel de ellipſi ſubſt. *γυνὴ*, cf. L. Boſ. p. 76. i., ſed, praeter Lat. Bg., modo cum artic. „*ἡ θήλεια*, *femina*“ quo ſine cf. Ind. Luc. L. N. T. Dem. 1067, 2. Xen. Mem. S. 2, 1, 4. e., tum Sch. in *ἰσχ.* „*ἡρ.* Pol. heroum *virtutem*; ubi tamen potius de virtute corporis ſ. robore heroico, quam animi, ſermo eſt, (tamen etiam ſic retinente Bg., cum Lat. dicatur illa notione utr., cf. G. Th. cum Gr. n., non hoc Lat. tenente Stp. Th.) *ἥρ.* *heros*, de viris fortibus defunctis“ pro qua definitione pleniorem dat Stp. Th. aliunde, convenientem et Herculi, qui unus omnium maxime innuitur hic per plur., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Suid. 2, 77. m. 79. m. et Heſ. 1, 1659. m. e. it. G. Th., ut Ages. Mariſcolli de Perſonis in Graev. Th. T. 9. p. 1130. D., agens de iis, qui, feminarum habitu induti, proceſſerint „quae omnia lectori cupido abunde ſuppeditabunt Diod. S. — Herodi.“ ſic ſine numeris ac loco huc ſpectat, ſed et forte ad Heliog. 5, 5, 7. Caeterum ap. Beg. 2, 680. habentur numi hi, quintus quidem, L. Ael. Aurel. Comm. Aug. P. Fel. cum capite Commodi, quod tectum leonina pelle, ſed in altera parte Inſcript. *Herculi* Romano *Aug.* cum arcu, clava et pharetra, ſed ſextus, Ael. Aurel. Comm. et iterum caput, tectum leon. pelle, at in altera parte Inſcript.

ἐφαίνετο. ἤλλαξε δὲ καὶ τῶν conspiciebatur. Mutavit au-

Herculi Romano *Augu.* S. C., quae verba clava secat media, denique septimus, L. Ael. Aurel. Comm. Aug P. Fel. et caput Commodi, hedera revinctum, sed in altera parte *Herculi* Romano *Aug.* et tropaeum, cui manum imponit Hercules, cum clava et pelle leon. adstans. Tum ib. p. sq. est numus secundus, inscriptus *Iupiter exsuperantissimus*, qui putatur esse ipse Commodus, et forsan pertinet ad Nostri §. sq.

τοιοῦτος) Talis, *quum* prodibat, *conspiciebatur*, i. e. tali habitu in publicum prodibat. *Steph.*

Immo et, tali habitu conspiciendum se praebebat, quum prodiret, qua formula altera utitur aliunde Stp. Th. v. φ., liberius agente sane P., etiam addito adv., unde servat Bg. syn. in δὴ, pro quo Ms. τοὶ librarii sic lapsus, s. glossa, acceptum sensu affirmandi; unde redeas ad δὴ pro Lat. Bg., ut G. Th. „*nempe*, μέντοι" et Hoog. Op. p. 211. m. Nr. 12. „γάρ τοι vix differt a γὰρ δὴ" sensu quidem asseverandi, quo de ibi agitur; ut τοὶ notione altera adversante facit Lat. hic alius ordinis, *sed talis quidem*, s. neglecto μὲν, solum *talis vero*; familiare ut sit Nostro μὲν δὴ in clausula et transitu ad alia, ubi δὴ pro Lat. *igitur* capio, quo sensu τοὶ nondum certo scio, cf. 1, 13, 8. ad μέντοι, it. 1, 16, 5.

ἤλλαξε) *Mensium* annuorum *nomina*. Intelligit autem fortasse mensium totius anni. Alioqui supervacaneum illud ἐνιαυτ. nobis videri queat. *Steph.* Possumus etiam reddere *mensium anniversariorum*, i. e. quotannis in orbem recurrentium, qua de re v. Dionis Epitomen et Ael. Lampr., qui mensium nomina recensent. *Sylb.* Lampr. 11. *menses* quoque *in honorem eius* pro *Augusto* Commodum, *pro* Septembri *Herculem*, pro *Octobri* Invictum, *pro* Novembri *Exuperatorium*, pro *Decembri* Amazonium, *ex* signo *ipsius* adulatores *vocabant.* Xiph. ita numerat, Amazonium, Invictum, Felicem, Pium, Lucium, Aelium, Aurelium, Commodum, Augustum, Herculem, Romanum, Superantem. Atque hanc enumerationem veram censet Cl. Salm. in N. ad Lampr., quem ex Xiph. corrigit, ut series ita sibi invicem respondeat, Ἀμαζόνιος, Ianuarius, Ἀνίκητος, Febr., Εὐτυχὴς, Marc., Εὐσεβὴς, Apr., Λούκιος, Mai., Αἴλιος, Iun., Αὐρήλιος, Iul., Κόμμοδος, Aug., Αὔγουστος, Sept., Ἡράκλειος, Oct., Ῥωμαῖος, Nov., Ὑπεραίρων, Dec. Etiam sub Nerone huius insaniae exempla habemus. Ap. Tac. 16, 12. studio adulantium senatorum *mensis*, qui *Aprilem* eundem *que* Neroneum *sequebatur*, Maius *Claudii*, Iunius *Germanici* vocabulis *mutantur.* Et Domitianus, *post duos triumphos*, *Germanici cognomine assumto*, Septembrem *mensem* et Octobrem *ex appellationibus suis* Germanicum *Domitianum* que *transnominavit*, *quod altero suscepisset imperium*, *altero natus esset*, Suet. Dom. 13. Scilicet tanta fuit horum hominum ambitio, ut cuperent *omnia nova* et *de suo nomine dicta*, *tanquam si propterea Principatum accepissent*, *ut novam rebus faciem inducerent.* Vide, quae Procopii arcana hist. p. 49. de talibus propositis tradit, et Nic. Alemannus explicat in N. p. eadem. *Boecl.* Quorum series ita se habet, Ἀμαζόνιος, Ianuarius, et sic deinceps. Quanquam ordinem hunc interturbat Casaubonus, et Commodianum annum a primo praenomine, Lucio sc., auspicari contendit. Dioni et Zonarae secum in hoc calculo magis convenit. *Oxon.* Hic Herodianus testis est, Commodum mensium nomina mutasse, ac pro vetustis appellationibus nova de suis cognominibus imposuisse. Panziroll. Thes. Var. L. 11, 95. sq. *Leisn.*

Ad Lampr. p. 505. Cas. N. „mensium omnium fuisse mutata nomina,

ἐνιαυσιαίων [d] μηνῶν τὰ ὀνόματα, ὅσα μὲν ἀρχαῖα [e] καταλύσας, πάντας δὲ ταῖς ἑαυτοῦ

tem et mensium anni nomina, antiquis abrogatis, omnesque a sui ipsius cogno-

d) Ms. Ba. et Vi. ἐνιαυσίων, sed ἐνιαυσιέων mendose A. cum B. 1., v. N.
e) Nihil hic distinctionis ubique, sed post κατ. comma per edd., ubi in Ms. Ba. colon, it. post ὀνομ., ubi et colon in Sb. cum Ms. Bg., pro commate B. 1. Stp. rel., sed puncto al.

constat inter Dion. et Herodi.: sed quod hic addit, *plerasque* appellationes *ad* Herculem *respexisse*, refellit Dio, qui ipsas appellationes novas recenset solus e veteribus. Sunt autem istae (ed. R. p. 1215. sq. et Sb. 381, 2. οἱ μῆνες ἀπ' αὐτοῦ πάντες ἐπεκλήθησαν, ὥστε καταριθμεῖσθαι αὐτοὺς οὕτως, Ἀμαζόνιος, λ.) Ex istis duodecim nominibus quatuor sunt tantum, quae possint εἰς Ἡρακλέα ἀναφέρεσθαι, ut loquitur Herodi., ἡράκλειος, ὑπεραίρων, ἀμαζόνιος, ἀνίκητος. „Reliqua omnia partim propria Commodo, partim omnibus imperatoribus solennia sunt" quae fere repetuntur ad Dion. l. l. in N. §. 85. sq. et 91., cf. Sb. ad p. 1436. e. ib., unde Zonaras hausit; Nostro quidem, dum αἱ πλεῖσται de paucis tantum, atque adeo quatuor, adhibet, excusando forte sic, quod et G. Th. „plerique, οἱ πλεῖστοι, nonnulli" explicat, et L. Ern. in affini πολὺς diserte edicit „οἱ πολλοὶ — 3) interdum de perpaucis reperitur" tacente Stp. Th., etiam in v. ἠλλ., cf. Ind. Dem. et Luc., P. deserente etiam Sch., qui ib. *immutavit*, sed in μ. cum Bg., ut cum Stp. ac Sb. in adi. ἐν., ubi pauperrimus Stp. Th. „i. q. ἐνιαύσιος" cf. Dion. H. S. T. 1. Geop. Eutr. Met. 1, 9, 3. et ap. Suid. sine χρήσει 1, 747. i. cum Lat. Sch. utr., quo et redditur ap. Stp. Th. alterum, hic a Mss. productum, e lapsu, s. emendatione, (si edd. illud mendosum in Cod. aliquo fuisse sumas, unde aliquis peritior ε vocalem expunxerit,) s. e glossa, idque per comparationem ex alio Nostri loco 1, 16, 7. e., aut propterea, quod ἐνιαύσιος esset tum frequentius, tum auctoritatis vetustioris, v. Ind. Dem. Xen. Z. Pol. et Bach. cum Stp. Th., ubi „Theophr. κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, *certis* anni *temporibus*, ut v. l. interpr." et Bg. hic, mutato adi. in syn. gen. subst., accommodatius ad Vern. rationem, quae et parem fert aliam syn., *die Monathe* im *Iahre*; opprimente P. adi. hoc, nec tenente G. Th. illa Lat. cum subst. *mens.*, quo adiuncto, quanquam non admodum necessario, Noster definit tantum magis; ut debuit Stp. pro *mensibus* totius *anni* argumentum ducere potius tum e sq. mox addito πάντας, tum et e Xiph. l. l., ubi diserte erat πάντες λ.

ὅσα) Turbante Nostro ordinem, (pro καταλύσας μὲν, ὅσα ἀρχαῖα, sc. ἦν, praemissae enunciationi secundariae copulando μὲν, quod pertinebat ad particip. κατ., ut δὲ, isti relatum, stat cum altero particip. ὀνομ.,) non potest sane comma locari in primo membro post ἀρχ., ubi ratio P. multo liberior, quam Bg., qui modo μὲν omittit, et, δὲ mutato in syn. τὲ, servat saltem aliquo pacto participium, sumtis abl. consq., et pron. cum adi., s. truncam enunciationem e pronom. cum adi. vertendo per solum adi., pro severis, *quae quidem* antiqua *abrogans*; ubi et Sch. vicinior „ἀρχ. antiqua *nomina*, κ. quum *abrogasset* nomina mensium" adiecto hoc gen. respiciens ellipsin pron. αὐτῶν, e pr. μηνῶν, nihil tenente Stp. Th. in v. κατ., nec Lat. Bg., quod h. l. pro removere, nolle, vetare, ut amplius adhibeantur in calendario ac scriptis. In sq. Leisn. ad marg. Ms. Bg. „a suis" per simpl. pron. pro dupl. Bg., qui in rel. deserit P., prae-

προσηγορίαις ὀνομάσας, ὧν αἱ πλεῖσται εἰς Ἡρακλέα δῆθεν [f], *ὡς ἀνδρειότατον, ἀνεφέροντο.*	minibus nominans: quorum pleraque in Herculem scilicet ut fortissimum referebantur.

f) Hoc comma, it. post ἀνδρ., nobiscum faciebant Bs. 2. al. v. N.

ter Lat. ad *προσηγ.*, valens hic tum proprie et pro Bg., tum pro simpl. *nomina*, secundum superiora e Xiph., ubi mensium appellationes novae quatuor per vera Commodi nomina, Lucius, Ael., Aurel., Commodus, sed reliquae per Commodi cognomina, quatuor praemissa, quatuor alia subiuncta; non tenente G. Th. in Bg. v. *nominare* formulam cum pr. *a*, sed P. *de* et syn. *ex*, nec Stp. Th. in Gr. v. *ὀνομάζ.* rectionem hanc cum abl., nec mihi aliunde cognitam, nisi e Lat. *nomine appellare*, cf. G. Th. it. Virg. Aen. 1, 530. cognomine *dicere*, sed cum *ἐκ*, cf. L. N. T., it. cum *διὰ*, v. Ind. Diod. S., ut cum *ἀπὸ*, e Bg. ratione, ap. Stp., cf. Censor. de die nat. 22, 17. *postea* vero *multi* Principes *nomina* quaedam *mensium* immutaverunt, *suis* nuncupando *nominibus*, (quam syn. cum Nostri formula tenet G. Th. in v. hoc cum Gr. n.) *quod aut ipsi postmodum mutaverunt, aut post obitum eorum illa nomina pristina suis reddita mensibus fuerunt*; quod postr. et Commodo accidit haud dubie, quanquam de eo postea tacentibus Nostro ac Xiph.

εἰς Ἡρακλ.) Formulam v. in pass. aliunde affert Stp. Th., ubi Bg. deserit praep. P., severior idem in ordine particulae *δηθ.*, ubi Sch. ponit Bg. e P., subiiciens „et ironice" cum aliis Nostri locis, ut adeo hic reperit extra ironiam, tenente Stp. Th. notionem utr. non e Nostro, nec cum praecepto quodam, unde constet, utra notio per loca singula obtineat; in quam rem dederim haec. Cum ironia habeat quid contrarii ac negationis: *δῆθεν*, per ironiam sumtum, valet „de eo, quod secus se habet" ut Ind. Dion. C. praecipit, s. de eo, quod non ita se habet, ut aliquis scribit; unde h. l. sensus sit, ad Herculem quaedam non esse relata nec respexisse; quod tamen falsum, cum nomina mensium aliquot eo spectarint vere; neque adeo hic illi particulae Gr. ac Lat. substitui possunt v. c. minime, s. quod non est ita, s. quod non se ita habet, s. quod secus est, s. quod falsum est, nec illa, si diis placet, si credere licet, si quis vult credere; quae quippe sunt omnia dicentis cum ironia, dubitantis, negantis, nihil certo enunciantis. Contra h. l. valent, quae aiunt, v. c. sane, haud dubie, verosimiliter, manifesto, it. ut credibile est, ut intelligi potest, ut credo, it. quod tenendum est ac sciendum; unde pervenimus ad ipsum illud Lat. Bg., pro scire licet, v. c. hic, ut cuique scire licet, ut quisque scire et cognoscere potest, vel me non monente; e quibus apparet, hic non esse ironiam aliquam, sed scriptorem per istam particulam suum interponere iudicium simpliciter. Sin quis putet, Nostrum id sic facere, ut Commodum rideat, traducat et culpet; quod sane ironiae genus est quoddam: tum substituat haec, e. g., quod erat ridiculum, stultum, ineptum, quod tamen absurdum erat, non consentaneum, cum Commodus ab Hercule nimis distaret; cf. G. Th. in Bg., sed de Gr. nostro Suid. 1, 535. e Hes. 1, 925. i., ubi et *ὡς δῆλον*, par illi Gs. Th. *δηλαδὴ*, Ind. Xen. Cyr. Z., Abr. Dil. Th. p. 342. et L. Arist. p. 77., Dev. p. 112. Hoog. Op. p. 309. sq., Z. ad Vig. p. 484. a. m., it. ap. Thuc. 266, 40. *quasi*, it. Zos. 2, 42, 5., ut etiam

ἔστησε δὲ καὶ ἀνδριάντας αὐτοῦ[g] κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν[h], ἀλλὰ

18. Collocavit etiam ſtatuas ſibi per omnem urbem: quin

g) *αὐτ.* per lenem in Ms. Ba. et Vi. cum edd. Bc. et Ox., v. N. h) Comma hoc nobiſcum habuere B. 1. al., pro Stp. rel. colo, it. puncto al. v. N.

ap. Bg. infra, it. Ind. Luc. ex 1, 774. i., ubi tamen eſt ſimul cum *ὡς* praemiſſo, ut p. 24. i. *perinde ut*, ſed 2, 245. l. 83. in Vs. neglectum, ut ab aliis alibi, quaſi redundans, cum ibi valere poſſit Lat. *ut ſimulabat, fingebat*, et alibi, *ut fingebatur*, dicebatur, *praetexebatur*; quae redeunt ad illa Abr. l. l., it. pro ſpecie, quoad praetextum, etc. In adiuncto *ὡς ἀνδρ.*, (quem gradum ignorat Stp. Th., cf. Heſ. 1, 351. c. Suid. 1, 188 e., ubi forte poſt *ἄφοβος* excidit *εὐχ.*,) ſuppleveris tum particip. *ὄντα*, quippe qui erat, ſ. quia erat fortiſſimus, ſc. ſuo tempore, tum gen. pron. *αὐτῶν*, e ſuperiori *τῶν ἡρώων*. Sed nomina Commodi ac menſium ad Herculem referebantur ſic, tropo remoto, ut continerent revocarentque in memoriam civibus aut ipſum Herculem cum nomine eius, ut *Ἡράκλειος*, aut iſtius facta et fortitudinem, ut *ὑπεραίρων*, *ἀνίκητος* et *Ἀμαζόνιος*.

ἔστησε δὲ) Hoc *δὲ* an Bg. iterum omiſerit e P. „quin *ſtatuas* quoque *ſibi* tota *urbe* poni *iuſſit*“ non dicam, cum iſtius *quin* ſumi queat pro *praeterea*; quo ſenſu *δὲ* notum eſt, ſed non tenet G. Th. illud P., e quo certe Bg. ſervat pron., non modo quoad ſpiritum, (qui aſper cum v. *ἐστ.* melius ſane convenit,) ſed etiam quoad id mutatum eſt in aliud, relato caſu eius non ad ſubſt. *ἀνδρ.*, pro *ſuas*, ſed ad v. *ἐστ.*, ubi Sch. per *ſtatuit* aeque deſerit Bg., ac P., cf. Stp. Th. 1, 1732. C. et p. pr. G. m., Dreſ. de V. med. p. 291. m. hinc cum *αὐτ.* per lenem et e Vs. P., nec monens quid contra Noſtri rationem in act., pro quo quis forte medium expectet, cf. Kuſt. ib. p. 18. i. 62. ſ. 53. it. Woll. p. 84. e., ut tamen excuſetur Noſter, quod non ſibi modo ſtatuas poſuit ille, ſed etiam ſimul aliis populoque, et ob adiunctum gen. pron. *αὐτ.*, quem, ſecundum prius dicta, non tentem e Latt. Intrp. in *αὐτῷ* exquiſitum dat., cum libere egerit P. etiam in rel., ut in formula ſyn. per abl. ad *κατ. π. τ. πολ.*, ad Bg. reſpiciente etiam Sch. in „*κ.* — *per* locum“ de diverſis locis in urbe Roma, quod et arguit adi. *π.*, pro tota, cf. in rem Dion. C. p. 1216. *ἀνδριάντες αὐτοῦ παμπληθεῖς ἐν Ἡρακλέος σχήματι ἔστησαν*, Xiph. 381, 20. pleraeque *ſtatuae* habitu *Herculis* ei *collocatae ſunt*, immo *ſtatuas* eius *complures* in *Herculis* habitu *ſtatuerunt*, ſc. ſenatus et populus, iuſſu Commodi, opinor, ſecundum Gr., quae et affert Caſ. ad Lampr. *accepit* ſtatuas *in* Herculis *habitu* p. 496. b. N. 8., quo neſcio, an quis malit trahere Noſtri haec, tum per lenem in pron., *ſtatuit* vero *et* ſtatuas *eius*, ſc. Herculis, tum de Stp. ed., *poſuit* vero *et* ſtatuas *ſuas* ſ. *ſibi*, ſc. Herculis habitu. In ſq. membro liberum P. deſerit etiam Sch. in *ἀλ.* „*μ.* imo, atqui, ſed et, quin, *μ.* — *ἀ. μ.*, quin, imo“ unde Bg. cum aliis libere *ἀλ. μ.*, pro *at vero*, per figuram *ἐκ παραλλήλου* copulatis, ſed deinde valentibus, ut Lat. iſtis, pro ſimpl. adverſativa, ut, ſervante *καὶ* vim ſuam pro *etiam*, comparetur cum §. 13. in. *ἀλλὰ καὶ*, quocum hic variet Noſter, cf. Bud. C. 1267, 51. Stp. Th. 1, 336. F. m., Dev. p. 30. c. Hoog. ad Vig. p. 460. a. N. 74. et Op. p. 44. c. L. Ern. Ind. Xen. Cyr. Z., Fi. Aeſch., Fd. Iſocr. Ev., et de *μὴν* pro Lat. *vero* Bud. C. 1296, 7. Stp. Th. Dev. Hoog. Op., Z. ad Vig. Indd. Fi. et Z. Xen. l. l. it. Bach., Ael. V. h. Gs.

μὴν καὶ ἀντικρὺ τοῦ τῆς συγκλη- et e regione curiae unam,
τοῦ συνεδρίου τόξον[i] διηγκυλη- quae arcum contenderet.

i) Ms. Ba. τόξον μετὰ βέλων ἔστησε, v. N.

Chr. cum Dem. 71, 15. 77, ult. sine Ind., sed G. Th. „*quin etiam*, ἔτι δὲ, ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, καὶ, particula, maius quiddam his, quae praecedunt, annectendi" nec tamen explicans per Lat. aliud, sed Niz. per haec inter alia „atque etiam, — praeterea" etiam per P. illud antea *quin*, (quo de cf. Ind. Corn. N. et Hor. Turs. p. 910. m.) ut ἀλ. μὴν, pro δὲ simpl. sumtum, possit esse i. q. praeterea s. adhuc, et adeo ἀλ. μ. καὶ i. q. pr. δε καὶ, per variationem; ut ap. Gs. Th. melius sine commate legetur καὶ μὴν καὶ, cf. Hoog. Op. p. 44. e. sq. et Vig. p. 513. m. Nr. 19. „καὶ μ. καὶ, quin *etiam*" quod Lat. equidem interpretor per *praeterea etiam*, et etiam, *sed etiam*.

ἀντικρὺ) *e regione curiae*. Dicitur et ἀντικρὺς, ut μέχρις et μέχρι, it. αὖθις et αὖθι etc. Eust. ad Ἰλ. ε. p. 399. l. 12. et ψ. p. 1444. l. 52. *Leisn.*

De hac voce, sine notatione, per notionem modo, it. cum aliquo discrimine aut sine eo in ὺ et ὺς, v. Schol. Thuc. 100, 88. Suid. 1, 223. e. sq. Hes. 1, 399. e. p. sq. m. Ammon. p. 17. i. cum N., L. Tim. R. p. 26. Vig. p. 373. i. Fi. ad Plat. Symp. p. 202. a. L. N. T., Stp. Th. cum nullo loco e prosaicis, praeter N. T., ut nec in ἀπαντικρὺ e Dem. 133, 22. Ind. Xen. Cyr. Z., deserente P. etiam Sch. „*ex* adverso, *e* reg. *cur.* συν. τ. σ. *curia* Romana" tenente Stp. Th. notionem in συνεδρ. pro loco „in quem conveniunt senatores" et Lat. Bg., non item hunc locum cum gen. τῆς σ., sed alterum e Nostro cum syn. gen. τῆς βουλῆς, cum quibus adiunctis non aliunde notaram, cf. L. N. T. et Ind. Xen. Hell. Mor. it. Hes. 2, 1302. m. cum N., ap. G. Th. cum βουλευτήριον, quod Stp. Th. comparabat.

τόξον) P. et Bg. haec referunt ad statuam. Recte. Laudatur a Lexx. Athenaei locus, ubi legitur ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, i. e. manu tenens fulmen, quasi iam vibraturus, v. Hes. in διηγκυλισθαι. *Leisn.*

Sch. „τοξ. arcum *contentum*, pass. δ. *arcum*, ad iaculandum *contentum*. Pol. accepit active, subaudito ἀνδριάντα, statuam, *quae* arcum *contenderet*" quae sunt ipsa Bg. e P., unde quoque ap. Stp. Th. „διηγκυλέω, — additis acc. τόξον, λ. Herodi. l. 1. de Comm. ἀντικρὺ — συνεδρίου ἔστησεν ἀνδριάντα τοξ. δ., quippe qui vellet suas εἰκόνας φέρειν ἀπειλεῖν, *statuam* pro *curia* statuit, *quae* arcum *contenderet*" qui explet subst. ἀνδρ. sing. e pr. plur., ut Bg. e P. pron. τινὰ s. ἕνα, quod potius sumo, quam ut correxerit, quasi excideret τινὰ ante διηγ syllabam, s. ἕνα ante αντικ. aut intra ειον et εβουλ.; per quam rationem participium passivi v., ab utr. Intp. resolutum, accipit vim med., et statua, res inanima, actionem gestumque personae, ut direxerit arcum, i. tenuerit arcum directum ac contentum adversus curiam, tanquam sagittam arcu iamiam emissura; in quo illud *adversus curiam* e pr. repetendum; nisi statim sic regendum διηγκ. ἀντικρὺ τοῦ λ., ferente G. Th. sine explic. e Virg. Aen. 5, 513. quod rem nostram statuaeque gestum aperte ostendat, *Iam* dudum *arcu* contenta *parato* Tela *tenens*, sc. manu, sagittam unam, positam directamque in arcu tenso; quia sic, ex adiuncto s. consequenti, *contentus* de telis et sagittis dr., nec modo, ut G. Th. in subst. Bg. cum Gr. n. „arcus *contentus*, i. tensus" nobiscum intelligentibus locum hunc etiam

μένον. ἐβούλετο γὰρ δὴ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῷ [k] *φόβον ἀπει-*	19. Volebat nimirum et imagines ſuas terrorem minari.

k) Ms. Ba. *εἰκόνας αὐτοῦ φοβερωτάτας εἶναι καὶ ἐκπληκτικὰς*, ſed Ms. Vi. modo *αὐτῷ* per lenem cum edd. A. al., v. N.

Vern., pro ſeverioribus, *welche* den Bogen *auf* ſ. *gegen* daſſelbe *richtete* ſ. *gerichtet hielt*, cf. de Gr. v. Indd. Xen. Ἀνβ., Schol. ad Luc. 2, 637. l. 64. Heſ. 1, 990. i. Suid. 1, 581. e. 799. m. ἐπηγκ. 746. i. *ἐνηγκυλωμένοι*, *incurvati*, intenti, *parati*, — *τὰ τόξα ἐνηγκυλωμένα φέροντες*, *arcus* intentos *ferre*, *ἀντὶ τοῦ ἐντεταμένα*, *ηὐτρεπισμένα*, quae, in Vs. neglecta, aut non recte loco poſita, a Valeſ. ad Harp. in N. Mauſ. p. 135. a. e. vertuntur, *probe* tenſi *arcus*, cf. ad Diod. S. 1, 663. i. Sed Ms. res meram habet Gloſſatoris ſapientiam; quae moneat lectores, primo e pr. repetendum v. ἐστηα. (quo tamen ne opus quidem, commate poſt *πόλιν* nobiscum locato,) deinde qua notione accipiendum ſubſt. τοξ., quod ut ne pro ſagitta, ſed pro arcu, ſumeremus, debuit efficere pannus ille aſſutus *μετὰ βέλων*, ſive potius *βελῶν* ſ. *βελέων*, cf. Z. ad Xen. Cyr. 3, 3, 58. et 70. it. Heſ. 2, 1401. ſine N., ſed etiam, ut ne cogitaremus ſolum arcum, ſed ſimul ſagittam, ei impoſitam; quod tamen per ſe hic intelligebatur, primum e re ipſa, cum abſurdus eſſet arcus nudus, etiam intenſus directusque, tum et e contextu et e ſq. §., quia ſtatuae eius debebant metum incutere, quod non fiebat arcu mero, ſed intento, ſagitta inſtructo atque directo. Librarii quidem operam arguit etiam tum P. cum Mss. rel. ſilentium, tum maniſeſta violentia, cum non appareat cauſa et vicinitas, unde *μετ. β.* exciderint.

ἐβουλ. γ. δὴ) In hac *δὴ* particula Sch. „nam *ſane*" qua aſſeverandi notione, (cui par *nam profecto* ſ. *utique*,) Noſter iterum inſerit ſuum aliquod iudicium, ut confirmet prius dicta, ubi ſubſtituas etiam haec, v. c. probabiliter, it. quod verum ſ. certum eſt, it. ut credibile eſt de animo eius crudeli et in ſenatum inimico, cf. Hoog. ad Vig. p. 477. a. e. it. in Op. p. 205. e. ſqq., non item p. 193. i. ex Eur. El. v. 82. ubi et Vs. Barn. aliter, *namque — iam*, *δὴ* ſumens de tempore, ſed Hom. Ἰλ. ή, 172. Cl. etiam *enim ſane*; reddentibus aliis cum Bg., ut *δὴ* ſit *ſcilicet*, vel eodem affirmandi ſenſu, cf. §. 17. e. ad *δῆθεν*, vel explicandi notione, ſed *γὰρ* negligatur, quod contra ſolum aliqui reddunt, *δὴ* omiſſo, ut rurſus, quod peſſimum eſt, alii neutram particulam interpretantur, cf. ad Thuc. 8, 37. Xen. Mem. S. 1, 2, 14. ed. Th., Ariſt. Lyſ. v. 557. Ael. V. h. 4, 28. i. Herodt. 132, 92. 18. Stp. Th. 1, 966. E. ſq. 817. i. Bud. C. 1272, 10., ut et P. hic nihil refert, quam *καὶ*, et libere copulat §. hanc cum pr. per *ut*, cf. ſine explic. Ind. Thuc. Ael. V. h. Fab. Aeſ. Hſ., Fi. Pal. v. *δὴ* et ad Plat. Ap. S. p. 94. a. e.

τὰς εἰκ. αὐτῷ) Elegans *αὐτῷ* eſt: poteſt tamen et *αὐτοῦ* legi, caſu gen. *Sylb.* Non quaeritur, qui legi poſſit, ſi non modo bonus, ſed et elegans eſt vulgatus dat., quo de cum ſubſt., etiam per eandem V. L., alibi; variante hic tantum Noſtro pro §. pr. gen. *ἀνδρ. αὐτοῦ*, ſed referente Bg. pronominis aſperum ob v. *ἐβ.* In rel. lectione Ms. Ba. maniſeſta, ſi qua alia, eſt Gloſſatoris opera, ſenſum formulae *φοβ. ἀπειλ.* explicantis per v. ſubſt. et duplex adi., primo vicinius, deinde liberius ſyn., tenente Stp. Th. tantum phraſes ſyn. 4, 73. C. e. E. i. *φόβον παρέχειν* et *φόβους πέμπειν*, it. 3, 196. e., cf. ſupra 1, 4, 11. e. *φόβον — ταῖς τῶν ἀρχομένων*

λεῖν. τὸν μὲν οὖν ἀνδριάντα [1] μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν καθ-

Equidem ſtatuam illam poſt eius obitum demolitus ſena-

1) Ms. Ba. ταῦτα μὲν οὖν πάντα μετὰ λ. v. N.

ψυχαῖς ἐνστάζειν, quo et redeunt Sch. in „ἀπ. imagines *illas* prae *ſe* ferre *terrores*, φ. *imagines* metum *prae* ſe *ferre*" qui e P. modo retinet formulam verbi, non item duo ſubſt., ſeſe invicem explicantia, ſed ut alterum e v. ἀπ. ductum ſit, potius per libertatem ſolennem, quam e conſpiratione cum Ms. Ba.; ſeverius agente Bg., ſed ad ſententiam eandem, pro incutere terrorem per minas ſ. ſpeciem minantem ac terribilem; praebente G. Th. in v. Bg. e. „promittere, — prae ſe ferre, iactare" ex Hor. ep. 1, 8, 3., ubi Lamb. „eadem eſt interdum v. ἀπειλεῖν ap. Gr. ſignificatio" quod non aliunde habui cum ſubſt. φ., capiendo illo de motu animi ac ſenſu triſti, quo cogitantur mala futura, vel etiam de re ipſa terribili, mala, periculoſa, de malis, periculis, damnis, cf. alibi. Sed Sch. in „εἰκ. *imagines* — pictas" male, cum, ut dictum, Noſter varians intelligat easdem cum §. pr. ἀνδρ., qua de notione, pro ſtatua, diſerte quidem nihil tenet Stp. Th., ſed tamen per exemplum ex Aeſch. Or. αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι, cf. Ind. Iſ. Ev. et Sb., qui et ipſe haec duo ſubſt. inter ſe comparat, ut G. Th. in Bg. cum Gr. n. „frequens eſt de ſtatuis."

τὸν μὲν οὖν ἀνδρ.) Is ſcilicet plerumque exitus ſplendoris illius aſcititii, quem tyranni ſuo nomini publice induunt, cum paſſim ſtatuas ſuas, tanquam deorum ſimulacra, proſtituunt. Nimirum, *ſi iudicium poſterorum in odium vertit: pro ſepulcris ſpernuntur* Tac. 4 A. 38, 3. *ſtrageque et ruina publico gaudio litare ſolent* Plin. Pan. 52, (4.) de Domitiani exemplo. Add. Suet. Dom. 23. Xiph. Neron. *Boecl.*

Res Ms. iterum debetur ingenio Gloſſatoris, non ferentis tranſitum a pr. plur. εἰκόνας ad ſing. hic ἀνδρ., nec intelligentis, Noſtrum poſt ſententiam, ἐβουλ. — ἀπειλεῖν, e genere νοημάτων illo ap. rhetores, redire ad principem rem de ſtatua illa ante curiam, etiam ignorantis illud, quod fieri ſolet in talibus pronunciatis, ut univerſum genus aliquod nominemus, quod in plur. quoque ineſt, quanquam proprie unam modo rem reſpicientes praecipue. Cogitabimus tantum in illa §. pr. ſententia Noſtri quandam quaſi parentheſin: et res difficultatem habebit nullam, ſed contra librarii violentia veluti manibus deprehendi poterit; manente cum Mss. rel. etiam P. in vulg., ac Bg. etiam ſuo in more, tum quoad μὲν οὖ., tum quoad artic. τὸν per pron., quod poſtr. monſtrarat quoque P. in ſuo *quam*, pro hanc; quomodo poſt punctum in principio novae periodi et enunciationis mutare ſolemus; unde nemo in P. reperiet Ms. pron. ταῦτα, cum ille nec alterum πάντα referat, ſed in ſuo pron. libere egerit, ut in aliis per hanc §. additis, deſertus et a Sch. in „καθ. ſublata *ſtatua*" pro quo ſyn. abl. ſeverior Bg. per deponens ſuum aſſecutus eſt tempus Gr. praeteritum, ap. G. Th. „diruere, deiicere, — *ſtatuas* Cic." h. l. ſenatus iuſſit deiici, (ut mox ſtatui,) humi proſternere, frangere, in partes comminuere, cf. Plin. l. l. (quae Bc. poterat addere,) *iuvabat* illidere *ſolo* ſuperbiſſimos *vultus*, inſtare *ferro*, ſaevire *ſecuribus* rel., et de Gr. v. Ind. Xen. Cyr. Z. Dem. Heſ. 2, 103. c. 100. in. Suid. 2, 220. c. Stp. Th. aliunde, nec cum Lat. Bg., ſed per ſimile tamen ex Antiph. ſine Ind. Rs. „τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες, quum

ελοῦσα ἡ σύγκλητος, Ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο [m].

tus, Libertatis imaginem reposuit.

Ὁ δὲ Κόμμοδος, μηκέτι κατέχων ἑαυτοῦ [n], δημοσίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, ὑποσχόμενος, τά

Commodus autem, non amplius se continens, publice spectacula nunciavit, pollici-

m) Ms. Ba. et Vi. ἵδρυσεν. v. N. n) Ms. Ba. ἑαυτὸν, sed eadem manus infra notavit, posse etiam esse ἑαυτοῦ. *Mart.* v. N.

deturbassent" e Bud. C. 937, 14., cf. Zos. 4, 41, i. e. τοὺς ἀνδριάντας αὐτοῦ — αἰσχρῶς καθελόντες, ipsius *statuis* foede *deiectis*, sed mitiori sensu, quo „statuam καθελεῖν is dicitur, qui, eraso priori titulo, alium reponit" v. Misc. Obs. A. Nov. T. 5. p. 467.

Ἐλευθ. εἰκ. ἱδρ.) Mss. act. pro med., ut alibi, e glossa est, non modo, ut vis med. perire hic ostendatur, sed et per comparationem aliorum, qui sic in act. utuntur, quanquam plures in med., de statuis quidem, cf. Stp. Th. „act. colloco, (ut Sch., deserto P. „collocavit *imaginem*") it. statuo, (quasi hoc non sit i. q. pr. Lat.) Herodot. ἐλευθ. εἰκ. ἱδρ " sine Vs. al. et hinc per depravatum nomen Nostri, Suid. 2, 97. m., non coll. ad Hes. 2, 22. m. Ind. R. Or. V. 4. 8. Lyc. (add. Dem. 2,6, 25) Arist. Kust. Fi. Aesch. et The., Ael. V. h. Diod. S. Ioseph. Gs. Chr. Orph. et Call., sed Bg. compos. pro simpl. iterum, cf. Niz. „repono, — colloco" vel pro ponere in locum alterius, quo spectat P. per adiuncta „*pro* ea — *reposuit*" melius reddente, quam supra, Sch. „εἰκ. *statuam*, ἐλ. nom. propr. deae Rom." qua de, ut pers. et statua, nihil Stp. Th., sed Montef. Antiqu. ed. Vern. p. 93. T. 39. imag. 3., cf. G. Th. v. e., qui et v. i. cum Gr. n. „*libertas*, — oppon. servituti, — metui" quibus se liberatum, illa statua posita, senatus significabat.

κατέχων ἑ.) Ms. alius cum v. casus, per se procedens, cf. 1, 4, 17., hic fuerit minus glossema, quam lapsus in υ et ν litteris; faciente Sch. cum P. simul et cum Bg., qui ceperit e Sb. Ind. alio ordine, h. l. cum non amplius posset opprimere cupiditatem palam ostendendae artis, cf. 1, 7, 4. m.

δημοσ. θ. ἐπ.) Unde Bg. *nunciavit*? θέας ἐπιτελεῖν non est *nunciare* spectacula, sed *edere*. Nempe pro ἐπετέλεσεν legendum putat ἐπήγγειλε, ut Herodianus loquitur 2, 11, 1. (τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε.) Et hoc v. utique hic est aptius. Pol. etiam sic videtur legisse. *Leisn.*

E P. „edere *professus*" nihil equidem ausim efficere pro ista coniectura, qui forte utcunque se hinc expediverit. Tacente Sb. Ind., modo in θ. refert Sch. „ἐπιτελεῖν, sp. edere" quo Lat. reddit Stp. Th. aliunde etiam formulam illam 3, 1383. B. e., sed 1, 1508. E. e. „θέα dr. id ipsum, quod spectatur s. videtur, i. q. θέαμα. Herodi. l. 1. δημ. θ. ἐπ., *publica* spectacula *edidit*" cum lectione vulg., pro qua Leisn. iterum in m. Ox. „s. ἐπήγγειλε, *denunciavit*, ut 2, 11, 1." quod tamen a litteris vulg. nimis abeat; ut coniecerim olim ἐπέτελλεν, ubi syllaba εσ facile orta ex una λ littera, aut ἐπέτειλεν, *imperabat* s. *imperavit*, quomodo reddit hoc v. semel Stp. Th. 3, 1368. F. i., quod Lat., pro indicere ac denunciare, frequens est cum acc. rei, quanquam non diserte exponente sic G. Th., sed Suid. 1, 835. c. ἐπιτέλλεται, παραγγέλλει, imperat,

τε θηρία πάντα ἰδίᾳ χειρὶ κατακτενεῖν °, *καὶ τοῖς ἀνδρειοτάτοις τῶν νεανιῶν μονομαχή-*

tus, se et feras omnes sua manu occisurum, et cum fortissimis iuvenum singulari cer-

o) Ms. Ba. *κατακτείνειν*, sed eadem prima manus observat, prius *ει* posse etiam esse *ε*. Caeterum in Ms. post hoc verb. est colon. *Mart.* In A. cum B. 2. R. fuit *κατακτείνειν*, quod potest vitium esse pro fut. vel praes., quod tempus postr. et habent B. 2. L. Par. et Ox., v. N.

mandat, cf. p. sq. i., non coll. ad Hes. 1, 1394. i. 1396. m. 1331. m., ubi iterum explicatur per illud Suid., quod supra habuimus de iis, qui aliquid edicunt ac denunciant, ut ap. Hom. Ὀδ. ά, 327. *νόστον, ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς*, reditum, *quem* indixit *Pallas*; quibuscum comparabam etiam *ἐντέλλειν*, quo exponitur *ἐπιτέλλειν*, v. c. Hes. 1, 1394. i. sqq., ut 1260. i. *ἐντέλλεται, παραγγέλλει*, cf. 1233. e., sed Leisn. v. ap. Suid. 1, 783. i. *ἐπαγγέλλει, — ἐντέλλεται*, et 799. i. *ἐπήγγειλα, — ἀντὶ τοῦ παρήγγειλα*, cf. supra 1, 6, 23. e., sicut et in his comparandis monstratur mihi ad Moer. p. 136. b. i. illud Hom. Ὀδ. λ', 621. *ὁ δέ μοι ἐπετέλλετ' ἀέθλους, ille vero mihi graves* imperabat *labores*; ubi adeo ipsum Lat. nostrum superius, et in Gr. med. constructio eadem cum acc. rei, praeter dat. pers.; secundum quae lectorum iudicio permittimus, utram coniecturam probent magis, Leisn., an nostram, cum lectio vulg. non videatur procedere hic per usum loquendi perpetuum, et audacius legatur e P. illis *ἐπιτελέσειν ἐπήγγειλεν*, quasi hoc Leisn. v. exciderit. Ex illa vero nova Bg. lectione, cum Lat. *denunciavit*, (quod compos. prae Bg. simplici malim,) adv. *δημ.* hic fuerit, in publico loco affixo libello, s. publico libello, qui ad omnes perscriptus, it. pro omnibus s. omni populo; ut htp. ante *publice*, nisi operarum est vitium, tamen liberum haberi debet nec subiicere aliam lectionem *δημοσίᾳ*, quasi lora postscriptum et ς sint confusa iterum. Caeterum ludos hos Dio C. diligenter ac per singulos dies persequitur, ipse, ut ait, praesens, p. 1218. sqq. et Xiph. 382, 14. sqq.

τά τε θηρ.) Propter hoc studium feras iaculis confodiendi nimium Amm. M. 31, 10. p. 638. cum Commodo comparat Gratianum imperatorem. *Leisn.*

Locus est ed. Ern. p. 527. e. *quia* perimere *iaculis* plurimas *feras* spectante *consueverat* populo, et centum *leones* in *amphitheatrali* circulo *simul* emissos *telorum* vario *genere*, nullo *geminato* vulnere *contruncavit*, ut ap. Lampr. in Comm. c. 12. e. p. 509. m. ferarum *autem* diversarum *manu sua occidit* multa *millia*, ita, *ut* elephantos *occideret*, (cf. c. sq. p. 510. sq.) *et haec fecit saepe* spectante *populo Rom.*, ubi N. „praeter Dion. et Herodi. narrat et Amm. M. l. 31.“ sed ad c 8. p. 495. *appellatus est etiam Romanus Hercules*, *quod* feras *Lanuvii* in *amphitheatro* occidisset. *Erat enim haec illi consuetudo*, ut *domi* bestias *interficeret*, N. „ille vero et publice, Dio“ p. 1217. et Xiph. 381, 43. *θηρία μέντοι πολλὰ μὲν οἴκοι ἀπέσφαξε, πολλὰ δὲ καὶ ἐν τῷ δημοσίῳ. καὶ μέντοι καὶ ἐμονομάχει ... οἴκοι μὲν, ὥστε καὶ φονεύειν τινὰ, — ἐν δὲ τῷ κοινῷ ἄνευ σιδήρου, καὶ ἄνευ αἵματος ἀνθρωπείου*, e quibus Nostri hic *πάντα*, a Bg. e P. severe reditum, sic vulgari notione accipias, si restrictive valeat de iis, quae tum productae sint et emissae, feris, sed et iterum pro omnis generis; ne teneute

σειν. διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, συνέθεον ἔκ τε τῆς [p] Ἰταλίας πάσης καὶ τῶν ὁμόρων ἐθνῶν, θεασόμενοι [q], ἃ μὴ πρότερον μήτε ἑωράκεσαν [r], μήτε

2. tamine depugnaturum. Divulgata igitur fama, concurrebant ex Italia omni et finitimis gentibus, ſpectaturi, quae prius nec viderant, nec fando

p) In Ms. Ba. τῆς artic. abeſt. *Mart.* v. N. q) Comma hoc in Ms. Ba. recte, ſed nullibi per edd. r) Ms. Ba. ἑωράκεισαν λ., v. N.

quidem Stp. Th. illud ὑποσχομ. tempus, ſed „κ. *interficio.* Sed hoc compoſ. poëtarum eſt potius, quam aliorum ſcriptorum" ſubiecto uno tantum e Xen. loco; ut ſane per Indd. reperi modo ap. Luc. in poëticis locis, et ſemel ap. Ael. V. h. in proſa, cf. Heſ. 2, 172. m. 195. i. Sed Ms. praeſ. cum fut. μονομ. per ſe conſiſtit aeque, ac poteſt eſſe librarii lapſus, cum Mss. rel. maneant in vulg. fut., ad quod Leisn. in m. Ox. „v. Obſ. M. T. 4. p. 286." quas non conferre potui, ſed de re ac venationibus Commodi laudare etiam Onuphr. P. in Graev. Th. T. 9. p. 400. A. „Herodi. l. 1." ut Stp. Th. in ſq. v. „μον. ſingulari certamine pugno, (ut L. Ern., fere cum Bg. e P.) Plut. — Et de gladiatoribus ap. Herodi." nihil amplius, cf. Bud. C. 1176, 25. Ind. Ael. V. h. et Luc., argutante iterum G. Th. in Bg. „pugnare vehementer, pugnam decretoriam" cum et ſtet pro ſimpl., cf. Niz., et ad Noſtri caſus diverſos, e P. quoque ſervatos a Bg., illud Hor. Sat. 1, 1, 100. fortiſſima *Tyndaridarum*, quo G. Th. caret.

διαδραμ.) Aliorſum P. abeunte, oppreſſa plane vocula δὲ, (quam Bg. per δὴ iterum ſumit ſine neceſſitate,) ſed Sch. vicinius reddente, quam Bg. „*quum* diſcurriſſet *fama*" habet Stp. Th. in v., (quod eiusdem tropi cum διαθέειν et διαφοιτᾶν de φήμῃ per variationem uſurpat Noſter,) 3, 1657. e. „δ. δὲ φήμης, didita et vulgata fama, ſ. quum rumor iſte evagatus eſſet" ubi, praeter aliam lectionem in omiſſo τῆς artic., tamen hunc ipſum artic. videtur reddere non male per pron., (etſi, eo neglecto, ſuppleri etiam poteſt aliquis gen., ut τούτου, πράγματος, ſ. τούτων, πραγμάτων,) comparans in φ. 4, 55. F. m. inter alias Lat. formulas etiam Curt. *fama* urbes *diſcurrit*, (unde forte Sch.) non item afferens Gr. noſtram, (nec mihi aliunde notatam,) nec Lat. Bg., quo de alibi, ap. G. Th cum Bg. ſubſt., ſed non ſeverius *percurrere*, quod ad διαθέειν in non diſſimili re adhibet Ind. Xen. Bach., cf. 1, 4, 19. i. Mox omiſſus in Ms. articulus iterum eſt, ſed hic fortaſſis ob pr. τὲ ſimile, per lapſum, ſ. per ingenium Gloſſatoris, ob alia Noſtri loca ſine eodem; tenente Stp. Th. v. συνθ. aliunde cum Bg. e P., cf. Ind. Luc. cum Suid. 3, 401. i., ubi ellipſin ſumas ſubſt. ἄνθρωποι, tacente L. Boſ. Verum Sch. in „ὁμ. *conterminus*" et ſimul cum Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, cf. Zoſ. 3, 6, 2. Ind. Dem., (cui add. 10, 21. 197, 2. 326, 11.) Xen. Z. Cyr. et Pol., Schol. Thuc. 7, 30., unde, tacente Kuſt., hauſit Suid. 3, 207. m., cf. 2, 692. i., non coll. ad Heſ. 2, 755. i. ſine N., ap. G. Th. cum Gr. n. in Bg. it. Sch. et *confinis*, quo alterutro, ut viciniore, uſurus eram, in ἐθν. intelligens terras provinciasque, ut alibi. Tum, omittente P. v. θεασ., pro Sch. *viſuri*, aliter reddit Bg., quam 1, 7, 4. e., varians mox cum Noſtro in ὁρᾷν, dum iterum G. Th. cum Gr. n. argutatur „ſaepe ſ.

ἠκηκόεισαν. καὶ γὰρ διηγγέλλετο αὐτοῦ τῆς χειρὸς τὸ εὔστοχον, καὶ ὅτι ἔμελεν [f] αὐτῷ

3. audiverant. Etenim nunciabatur, quam eius manus eſſet certa, et quod operam daret, ut

f) Ms. Ba. ἔμελλον, ut B. 1. cum Lu. ἔμελλεν, mendoſe, v. 1, 2, 4.

ſixe intueri" pro ſimpl. melius exponente Niz., Noſtro autem in vicinis adhibente formam in finitione plusq. ſimul utramque, ad variandum, et quia alterutra in quibusdam v. uſitatior, ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 23. i. in eadem periodo nec maximo intervallo εἰςήκεισαν et εἰώθεσαν, quae neſciens ſ. non cogitans Gloſſator, in Ms. mutavit priorem; quanquam in ε et ει lapſus facilis etiam erat, cf. Fi. ad Well. p. 83. i. 196. e., ignorante talia Stp. Th., ubi tamen formula Bg. e P. aliunde 1, 284. e. „ἀ. fando audio, ſando accipio" quam notionem non repetit L. Ern., cum non diverſa ſit a privo v. Sch. *audiverant*, cf. idem tempus cum eodem augmento in Luc. Ind. et G. Th. v. *fandus* „ne *quidem* fando *auditum eſt*, i. alio dicente" ſ. dici ſ. narrari, ſ. per narrationem, cf. Heyn. ad Virg. Aen. 2, 81., qua quidem explicatione diſtinguas auditionem alius generis, v. c. ap. oratorem e ſuggeſtu; innuente Noſtro non tam pugnam cum feris, quam cum gladiatoribus, quam et §. 15. in imperatore deplorat Noſter.

καὶ γὰρ) Egregia deſcriptio τῆς εὐστοχίας ſ. εὐχερίας, aliquoties hoc cap. repetita, qualis illa ap. Curt. 7, 5, 41. de Catene, *namque is adeo certo ictu deſtinata feriebat, ut aves quoque exciperet.* Quanquam potius huc facit Cambyſis inſania ap. Herodt. in Thal. (3, 35. p. 212.) ubi itidem *ſagittandi arte omnibus omnino hominibus vult praeſtare*, crudeli ſpecimine edito in Prexaſpis filio. *Boecl.*

Ad definitionem quidem rei artisque pertinent §. 7. ſq. 13. e., ſed ad variationem ac copiam §. 10. τὸ εὔστοχον τῆς χειρὸς αὐτοῦ, per ordinem modo alium, tum ſyn. εὐχειρία §. 4. e., εὐτοξία §. 5. e., εὐστοχία §. 14. e. it. copulata εὐστοχία τὲ καὶ εὐχειρία, quorum primum εὐστοχία par eſt noſtro hic, ap. Sch. „ἡ. certitudo *manus* in iaculando ad ſcopum, χ. certa *manus* ad iaculandum" in poſtr. partim e P. cum Bg., expreſſis ſubſt. per formulam ſyn. ex adi. cum ſubſt., ſed particula εὖ in ſubſt. mutata in adi. ſyn., ut bonus hic ſit i. q. certus; ferente G. Th. tantum 863, 11. ſqq. et 56. „certa *ſagitta*, quae non aberrat a ſcopo" ſed in ſubſt. locum Quintil. me reperiente 4, 5, 12. *ut* certa *manus* uno *telo poſſit eſſe contenta*, incertae *plura ſpargenda ſunt*, tum Stp. Th. 3, 991. F. „τὸ εὔσ. dexteritas attingendi ſcopum, i. q. εὐστοχία. Herodi. l. 1. (ex §. 10.) pro quo ib. dicit non ſolum εὐστοχία, ſed etiam εὐτοξία, (qui adeo recte illa inter ſe comparat nobiscum,) — εὐστοχία, dexteritas in iaculando, certa manus in mittendis ſagittis" cui add. tropico ſenſu Poll 6, 205. 9, 160. Plut. de diſcr. ad. §. 393. e. Dion. H. S. Γ. 2. 30, 36. χειρῶν εὐστοχίας, de pictoribus ac toreutis, (ed. Upt. p. 240. l. 5. *felices manuum ſucceſſus*,) it. 153, 29. cum praep. τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ συγγραφέως εὔστοχον, de Thuc., it. Ind. Longin. Lycophr. v. 528. εὐστόχῳ βολῇ τύψαι, *certo* iactu *ferire*, Xen. Z. Pol. p. 151. §. 14. τὸ ἀκόντιον εὐστοχώτατον, cum Ind., it. Luc. ſine Ind. 3, 77. l. 94. 269. l. 74. Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους, — μάχιμα φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα, *ſagittis* bene *collineantes*, Diod. S. 1, 192. l. 38. de Aethiopibus, θαυμαστοὶ ταῖς εὐστοχίαις ἄνδρες γίνονται, *in*

ἀκοντίζοντι καὶ τοξεύοντι μὴ iaculum ſagittamque mittens ne
πταίειν. συνῆσαν δὲ παι- 4. aberraret. Erant enim cum
δεύοντες αὐτὸν Παρθυαίων οἱ ipſo, qui docebant, Parthorum

ſagittarios *mirae* certitudinis *evadunt*, praec. τοῖς ἐπιτυχοῦσι, ſcopum *tangentibus*, et 344. l. 17. de Ballearibus, κατὰ δὲ τὴν εὐστοχίαν οὕτως ἀκριβεῖς εἰσιν, ὥστε κατὰ τὸ πλεῖστον μὴ ἁμαρτάνειν τοῦ προκειμένου σκοποῦ, *et tam certo* iactus *dirigunt*, rel., cum quadam explic., qualis et hic ap. Noſtr. ſequitur; reddente Bg. in καὶ γ. ſeverius, quam P., etiam in v. διηγγ. rectione duplici cum acc. rei et cum particula ὅτι, dum aſſumit in prima parte particulam *quam* cum v. ſubſt., ſed poſt Lat. v. *nunc*. dat iterum coniunction. *quod*, ſine optima Lat., quam ne tenet quidem G. Th., ubi melius erat *ut*, pro quomodo, poſt dicendi et alia v. v. ſolenne; quam rem notans Leisn. etiam ad Ms. Bg., corrigebat in „eum — dare" partim cum P. reddente Sch. „*dicebatur* vulgo" ſed ſimplex Bg. aliunde etiam adhibente Stp. Th., verum cum notione ſecundaria quadam, cf. 1, 7, 1. Tum in ſq. v. μέλειν cum inf. nudo ſine τοῦ artic., alias adiuncto, pro caſu rei ſecundo, quem hoc v. regit, verſatur Bg. melius, quam in eiusdem v. caſu perſ. tertio, ubi fere cum P. mutat participia in duo ſubſt., dans utrisque unum v. Lat., cum proprie participia reſolvi debeant per Lat. particulam *dum*, quando, *ſi*, poſſintque propius reddi per gerund., *iaculando* et *ſagittando*; nec procedit, quod cenſet Sch. „ἀκ. pro inf. (niſi voluit ita innuere gerundium, quod ſit veroſimile ex eius his in) μ. *operam dabat*, ut *iaculando* non *aberraret* a ſcopo" hic dux Bg. in ſolvendo inf. per ὥστε aeque, ac in Lat. phraſi; nil tenente Stp. Th., quam rectionem 2, 859. A. B. m., (cuius locus e Soph. eſt in Ai. v. 711., cf. Poſſ. Call. p. 281. i e.) ſed 1, 272. D. e Xen. iuncta v. v. ἀκ. et τοξ. (cf. Xen. Cyr. Z. 1, 2, 8. e.) tum 3. 1590. D. e. poſt ſimilem Lat. phraſin et 581. F. e. „affinia πταίειν, ἁμαρτάνειν et ἀτυχεῖν" de ſagittario ſine auctore noſtrum v. πτ., ubi Sch. „aberrare *iaculando* a ſcopo" adhibens Lat. compoſ. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. al., nec de re noſtra, quam phyſicam Gr. v. notionem, ſimulque tropicam, non habui aliunde, cf. L. N. T., in primis Schw., Ind. R. Or. V. 8. Lyc. Dem. (cui add. 156, 5.) Thuc. Herodt. Xen. Cyr., Polb. Ioſeph Luc. Diod. S. Dion. Caſ. Zoſ. 3, 1, 7. Abr. Dil. Th. p. 123. e. 598. m. 821. e. Poſſ. Call. p. 463. m. Suid. 1, 848. e. 3, 221. e. Heſ. 1, 1409. i. 2, 1069. i.
συνῆσαν] Bg. diſcedens in δὲ, pro γὰρ ſumto, a P., qui pro τὲ cepit, cum eodem ad v. σ. explet pron. αὐτῷ, divulſa praep., cf. 1, 6, 1. m., in particip. π., a P. neglecto, pro Sch. „imbuentes *eum*, arte iaculandi" non male verſatus reſolvendo, pro liberioribus, v. c. ad eum docendum, ſ. tanquam magiſtri; ineunte Noſtro contrariam rationem, ut, pro duobus pron., quae danda erant ſingulis verbis, in primo id pron. omiſerit. De Parthorum quidem arte ac laude in hanc partem, praeter illud e Diod. in N. pr., et ad Dion. Caſ. p. 234., cf. infra 4, 10, 7. e. εἶναι Παρθυαίοις τὴν διὰ τόξων εὐστοχίαν ἐμπειρίαν, et de nomine Sb. Ind. „Παρθυαῖοι, *Parthi* 138, 4. (Xiph.) itidemque in Dionis Epitome, Herodi. et Zoſ. paſſim, iidem etiam Πάρθοι 140, 37. 43. more Lat." cf. ad Luc. 3, 218. b. N. 97. e. Suid. 3, 53. i. Stp. Byz. p. 628. i. Zoſ. 1, 18, 1. ſqq., ſed ap. G. Th. modo „*Parthi*, Παρθία, — *ſagittiferi* Catull." tum Sch. pro liberrimo P. „τοξ. ſub. τέχνην, *Parthi*, ſagittariam *artem* accurate

τοξικὴν ἀκριβοῦντες, καὶ Μαυ- ρουσίων οἱ ἀκοντίζειν ἄριστοι t.	peritiſſimi artis ſagittariae, et Mauritanorum in iaculando praeſtantiſſimi : quos omnes

t) Hoc colon fuit in Stp. rel., pro al. puncto aut commate, v. N.

tenentes" ſed in ἀκρ. cum Bg. plane, mutato particip. in adi. ſic, ut latens in v. adverbium *accurate* exprimeretur per ſuperlat., ſuppleto etiam ſtatim ſubſt., ad adi. τοξ. oſtenſo etiam a Sch., cf. L. Boſ. Ell. p. 324. i. „ἡ τοξ., ars *iaculandi*" ex h. l., ſed Stp. Th. 3, 1589. D. e. „τοξ. τέχνη, (cum Bg.) quae ſine adiectione ſubſtantivi frequentius dr. τοξ., Plut. — et Herodi. l. 1. Π. — καὶ Μαυρ. οἱ ἀκοντιςαὶ ἀρ. (ſine Vs. ſed cum lectione al. memoriter, tum 1, 302. B. m.; dr. aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro exacte callere, exacte peritus (peritiſſimus) eius eſſe, — Herodi. de Comm. συν. δὲ αὐτῷ οἱ τοξικὴν ἀρ." iterum per lect. al., notionem perfectionis in v., qua de alibi, exigente hic contextu et ſq. oppoſ. ſ. relato οἱ ἀρ.

Μαυρουσίων) Ad Mauruſiorum iaculatorum praeſtantiam pertinet, quod in odis canit Hor. (1, 22, 2.) *non eget* Mauri *iaculis* nec *arcu*. Turn Adv. l. 17. c. 5. *Sylb.*

Horum infra mentio pluries iniicitur, etiam ut ἀκοντιςῶν, unde in N. pr. ducta eſt Stp. iſta lectio, qui nihil de iis tradit in Th., retinentibus *Mauruſius* Sb. Ind. Lat. et Rhod. L. A. l. 18. c. 28. p. 1037. B. E., ap. G. Th. cum Gr. n., ut in v. *Mauri* ſimul cum Gr. Μαῦροι, unde Sch. „Μαυρουσ. *Maurus*, qui eſt ex Mauritania, regione Afri ae" ex h. l. retinens P., cf. Sall. Iug. 18, 7. ſqq. Suid. 2, 510. m. Luc. 3, 219. e. Μασσινίσσας Μαυρουσίων βασιλεὺς, *Maurorum*, ap. quem et Μαῦροι, *Mauri*, 2, 36. l. 58. 66. p. ſq. l. 84. 38. l. 89., Stp. Byz. p. 541. m. et Cell. n. o. a. 2, 928. e., qui omnes, ut et Car. Stp. in Diction. it. G. Th., ignorant Lat. Bg., notum vel ex illo, *ni Mez, ni Moriz*, *ni* Mauritani, *ni Magd.* Sed Sch. in „ἀκ. iaculando *optimi*, praeſtantiſſimi iaculatores" quod poſtr. repertum mihi etiam in P. Vs. emendata ap. Stp., unde Bg hauſerit adi., cf. Stp. Th. „ἀρ. — ap. Thuc. cum inf. l. 3. ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, maxime *idonei*, qui *fallamini*" ex 3, 38. ſ. 189, 80., ubi dr. alio ſenſu, et Vs. ad latus etiam debuit eſſe libera, *facillime* vobis *imponi ſinitis*, propter ambiguitatem in ſevero, *maxime idonei* ſ. *facillimi* ad *fallendum*; ubi aeque intelligas adi. *alios*, cum tamen ibi dicatur paſſ., non act., et ἄρ. de animo ac moribus ſimplicibus, ſed contra hic de corpore, cf. Poſſ. Synt. p. 168. m., ſufficiente hic ratione Bg. et Sch. cum gerund. nudo ſ. inſtructo a praep., cum ſeverior ratio per inf. in Lat. propria ſit poëtis, cf. G. Th. v. *bonus* 627, 40. In ſq. P. „*quos* ille *tamen*" oſtendit ſuppletam particulam adverſantem, ut μέντοι, δὲ, ὅμως, quam ſenſus quidem aliquo pacto requirit, at pron. iam continere poteſt, ut ap. Lat., ſic poſitum ſaepe poſt diſtinctionem maiorem ſ. minorem in mediaque oratione, ut hic fiat per comma quarundam edd.; libere agente P. etiam in addito adv. in v. ὑπ., quod et Sch. ſervat, deferens in rel. „*longe* ſuperab. *omnes* artificio *iaculandi*" cf. Ind. Xen. Cyr. Z., ſed ſine Ind. Dem. 317, 25., ap. G. Th. cum Gr. n., huc ſpectante Stp. Th. tantum in „εὐχ. manuum dexteritas ſ. agilitas. Herodi. l. 1. οὓς — ὑπ. Idem in alio eiusdem libri loco εὐςοχίαν et εὐχ. copulavit, (cf. ad §. 2.)

οὓς πάντας εὐχειρίᾳ ὑπερέβαλλεν. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον [u] αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο [x]· τῷ δὲ Κομμόδῳ περίδρομος [y] κύκλῳ

manus certitudine superabat. 5. Cum autem adessent spectaculorum dies, amphitheatrum completum fuit: Commodo autem pergula circum-

u) κατέβαλεν B. 1. R. mendose, per solennem confusionem. x) Pro colo hoc Stp. rel., in al. punctum aut comma. y) Ms. Ba. περίμετρος κύκλῳ κατεσκεύατο· ὡς λ. v. N.

Quidam εὐχ. interpr. etiam *certam manum*: at ista interpretatio nomini εὐστοχία magis convenit" ut tamen, deserto P., (quem Sch. partim servat „artificio *manus*, recta ad scopum collimantis") sic reddiderit Bg., recte, cum e contextu nihil aliud significet, Nosterque modo variet, ut Bg. pro §. pr. per syn. formulam e subst. duobus, ad P. rationem, cf. Ind. Poll. Suid. 1, 917. i. (ubi p. pr. e. εὐχέρεια, per se idem, non item usu,) Hes. 1, 1538. i. Wess. ad Diod. S. 1, 589. a. N. 83. 658. b. N. 27. 2, 349. b. N. 12. Rs. ad Polb. p. 550. e. cum Ind. it. Luc.

κατέλαβον) quum *advenissent* spectaculi *dies*. κατ. hic est ἔρχεσθαι s. παραγίνεσθαι. Sic 1, 12, 16. αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, *quum* intellexissent *malum*, quod *advenit*, i. e. praesens. Sic fere 1, 17, 22. καταλαβούσῃ ὥρᾳ, *ubi* tempus *venisset*, it. 1, 5, 5. ἡ ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδὼν, *moeror* ex eo, quod *accidit*, it. 7, 2, 18. χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος, adventante *iam* s. *appetente hieme*. Sic vox κατ. videtur esse accipienda in testamento Aristotelis ap. Diog. L. 5, 12. p. 275. l. 1. Ellipticam esse locutionem, facile patet ex 1 Thess. 5, 4. ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ. *Leisn.*

Ad Diog. v. Cas. et Men., sed de v. Leisn. etiam ad 1, 3, 1. e. it. in Progr. ad h. l., qui et in m. Ox. „ell." respiciens ellipsin, credo, pronominis pers., qualis hic sit αὐτοὺς, sc. τοὺς ἀνθρώπους s. τοὺς Ῥωμαίους, ubi tamen v. non habeat notionem veniendi, sed capiendi, occupandi, opprimendi, deprehendendi, me quidem ellipsin illam nemini invidente, sed manente in notione pro simpl. venire, in quam locus hic est classicus, ut et agnoscunt Bud. C. 783, 38. „ponitur et pro *advenit*, personaliter. Herodi. ἐπεὶ — ἡμ., i. e. spectaculorum vero diebus" liberrimo sensu, sed Stp. Th. 2, 572. B. „κ. pro *advenio*, ut ap. Herodi." hinc sine Vs. al., it. Sb. Ind., unde Sch. in „ἡμ. *dies* spectaculi *advenerunt* κ. *adfuerunt* dies *sp.*" in postr. e P. fere, ut Bg. per syn., cf. alibi; nostrum locum adhibente etiam Abr. Dil. Th. p. 187. m. pro appetere et appropinquare, quae tandem eodem redeunt, sed Stp. Th. 1, 1508. D. m. „θ. interdum pro spectatione ludorum. Herodi. ἐπεὶ ἡμ. λ., *dies* spectationis *ludorum*, quibus ludos populus spectare solet" ut tamen et sufficiat notio Bud. et Sch. e P., cuius numerum iterum deserit Bg. In sq. de amphitheatro firmavit quoque Amm. M. supra §. 1. m., ubi Bg. e P. opprimit μὲν iterum, non item simul δὲ, deserens tempus Gr. in πεπλ., quod cum augmento ἐπ. v. in Dem. Ind., ignorante Stp. Th. nostram formam.

περίδρομος) Pol. retinet Gr., Bg. reddit *pergulam*, de qua v. Scalig. ad Auson. 11, 12. p. 117. sq. *Leisn.* περ. circuitus circa aedes et maxime

κατεσκεύαστο, ὡς μὴ [z], *συστάδην τοῖς θηρίοις μαχόμενος,* circa aedificata fuerat, ut ne, cominus cum beſtiis pugnans,

z) Ms. Vi. *μὴ δὲ συσ.*, v. N., ſed hic nihil in edd., at poſt *μαχ.* comma in unis A.

circa turres, quarum ſingula ſaepe tabulata *περίδρομον* habebant, ut circumiri poſſent. Nos *eine Gallerie*, cf. Salm. Plin. Ex. c. 54. p. 857. *Stroth.*

Illud P. non tenet G. Th., ubi Bg. „*στοὰ*, locus apertus, a multis lateribus aërem excipiens, aliquando extra parietem porrectus, et modo tectus, modo ſub dio expoſitus" quae latius patentia, etiam ad noſtra *Warte*, Altan, *Erker*, non hic cogitanda, ut deinde agnoſcetur, ſed Stp. Th. „locus, circularis figurae, in quo circumcurri poteſt, ut ap. Herodi. l. 1. *τῷ — κινδ.*, ubi Pol. —. *Circum* Lat. vocare poſſis" quod nec ipſum hic ſufficit, in primis quod *circus* etiam poſſit eſſe humi ac in ſolo, cum h. l. ſit ſtructura in altum erecta, nixaque ac fulta quibusdam columnis, conſtans ex lorica orbiculari ſ. cancellis ac clatris, ferreis aut ligneis, cum tabulis ſ. aſſeribus, in quibus iri potuit, it. fortaſſe cum tecto aliquo, contra pluviam ac ſolem, idque intra ſpatium amphitheatri et in medio amphitheatro, ad hanc figuram,

quae forte innuitur his ap. Dion. C. p. 1218. Sb. 382, 15. *ἄρκτους ἑκατὸν αὐτὸς μόνον ἄνωθεν ἀπὸ τῆς περιβολῆς τῆς κρηπῖδος ἀκοντίζων. — διείληπτο γὰρ τὸ θέατρον πᾶν συμπήκτοις τισὶ διαμέτροις, τήν τε στέγην περίδρομον ἔχουσι, καὶ διχῇ τέμνουσι ἄλληλα, ἵν' ἐξ ὀλίγου πανταχόθεν τετραχῇ τὰ θηρία μεμερισμένα ῥᾷον ἀκοντίζηται*, centum *urſos* de *ſuperiore* loco *iaculis confecit. Erat* enim *diviſum* theatrum *omne*, connexis *quibusdam* diametris, *tectum* habentibus, *circum* quod *inambulari* poterat, *ac* ſeſe *bifariam* ſecantibus, *quo facilius* ex *anguſto* loco *belluae* diviſae *in* partes *quatuor* iaculis *traiicerentur*, ad quae ex Reim. ed. modo habui ex N. §. 111. „Herodi. 1, 15, 5. *peridromum* tantum nominat. Sed ex Dione intelligendus eſt peridromus, qui commeatum per medium ſimul praeberet" qualis et apparet in figura noſtra, cum diametris et quatuor regionibus, in quibus *ἐξ ὀλίγου*, ſc. *τόπου* ſ. *διαστήματος*, ex anguſtiori ſpatio, quam ad extremitatem amphitheatri internam, quatuor beſtiarum portiones confodi poterant; intelligente me ib. *τῆς κρηπῖδος* ſenſu architectonico et pro ſyn. cum *τὴν στέγην*, de pegmate quodam fixo ſ. contignatione ſublicia, ſic vertendo iſtum locum, *urſos* centum *ipſe* ſolus *deſuper* e *lorica* crepidinis *confecit iaculis. —* Interceptum *enim* erat *amphitheatrum* totum *compactis* quibusdam *diametris*, tum *contignationem* habentibus *rotundam*, circularem, ſ. in qua circumcurri poterat, (pro adi. ſumto *περίδρομον*,) *tum* bifariam *ſe invicem* ſecantibus, *ut* ex *anguſto* ſpatio *undique* diviſa

κινδυνεύοι [a], ἄνωθεν δὲ καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων, εὐτοξίας [b] μᾶλλον, ἢ ἀνδρείας παρέ-

periclitaretur, verum superne ac de tuto loco tela iaciens, artis potius, quam fortitudinis

a) Ms. Ba. colon cum A. 2., ut punctum A. 1. cum B. b) Ms. Ba. εὐτοξείας — ἀνδρίας λ: v. N.

in *quatuor* partes *animantia* facilius *traiicerentur iaculis*, cf. de περιδρ. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Suid. 3, 84. m. p. sq. et Hes. 2, 923. i. et 921. i. περίβολοι, — περίδρομοι, e quo illic περιβολῆς fere i. q. περίδρομος, pro subst. accipiendo, quibus par Ms. glossa περίμετρος, quo de cf. Stp. Th. per Lat. *ambitus* et *circuitus*, quae et sunt ap. G. Th. in v. *perimetrus*, et Hes. 2, 928. m. περίμετρον, — εὔκυκλον, pro adi., v. N., perspicuitatis causa Nostro adiiciente subst. κύκλῳ, quod iam aliquo pacto inerat in pr. περιδρ., ap. Sch. „in *orbem*" e P. (liberius etiam hic versante et ordinem turbante,) quod monstrat simul ellipsin pr. ἐν, cf. L. Bos. p. 494. e., cui e Nostro infra exemplum plenae formulae adiici potest, Stp. Th. 2, 498. E. G. sqq. (qui non habet sq. plusq. κατ., sed tamen Lat. Bg. simpl.) Bg. ad Arist. Plut. v. 679. Ind. Dem. (cui add. 41, 14. 42, ult.) Luc. Xen. Cyr. Z. cum Phil. in Flacc. p. 751. F. i. 754. D. i. 759. e. 764. e. *circa*, ut Ind. Ael. V. h., per syn. adv. cum Bg.

ὡς μὴ) Ms. μὴ δὲ, ortum aut e lapsu ac repetita δὲ syllaba e sq. συ, aut per arbitrium ingeniumque librarii, variaturi, ut ne §. 8. recurreret idem ὡς μὴ, cum prodant simplicem neg. P. et Mss. rel., (in quibus alioqui δε perierit ob sq. similem συ syllabam,) divisum de more vetusto, proprieque acceptum pro copulante, s. pro simpl. neg., per se consistit cum sq. δὲ, ut, e pr. ratione, referuntur ad se Lat. *nec* — *sed*, it. *neque* — *sed*, cf. G. Th. v. *nec* 411, 56., quanquam modo ab initio enunciationis, sed, ut hic, etiam in oratione media, Hor. Turs. p. 561. i., tacente Stp. Th., it. in rel. hic, (ubi Bg. e P.) sed in v. κινδ. cum Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n. „in periculo versari" s. in periculum venire morsus bestiarum, vulneris, mortis, it. in adv. sq. Bg., qui cum P. etiam δὲ capit transponitque, et in formula ἐξ ἀσφ. supplet statim ellipsin subst., secus ac 1, 12, 17. m., phrasin etiam adhibet in v. ἀκ., pro Sch. „*iaculans*, ἀν. *superne*, e superiori loco" sed Stp. Th. 3, 1172. B. m. in ἀσφ." idem l. 1. ἀνωθ. καὶ — ἀκ., superne *ac* de *loco* tuto *tela iaciens*" e P. partim, δὲ in Gr. omisso, quanquam verso, cf. Suid. 1, 87. e. ἀκοντίζω, ἀκόντιον βάλλω, *iaculor*, ut Buleng. de Venatione Circ. in Graev. Th. T. 9. p. 802. „περιδρ. — *ei* ambitus *in* orbem *exstructus* erat, *ne* (cum P. liberius, cf. 1, 1, 1. m. ὅπως μὴ) cominus *cum* bestiis *pugnans*, periclitaretur, *e* superiore *autem* loco *iaculabatur* in *tuto*" deserit Nostri rectionem in particip. ἀκοντ., forte post κινδ. punctum cum edd. quibusdam sumens periodumque novam inde ab ἀνωθ., quae ratio tamen non procedit ob optat. παρεχ. eundem, qui in pr. membro κινδ., ac pendentem adhuc a pr. ὡς, pro ὥστε; unde et rectius post κινδ. comma.

εὐτοξίας) Forte εὐστοχίας. *Steph.* Hic auctor dicit, Commodum iaculandi potius scientiam ostentasse, quam fortitudinem. Videntur cum his pugnare, quae sub finem huius libri (1, 17, 27.) dicit, *si dicendum* quoque *de* fortitudine *est* Commodi, *ne* in *hoc* quidem *cuiquam*, praesertim *in* destinandis *ictibus*, concessurus *est*. Sed Herodianum excusave-

χειτο δεῖξιν. ἐλάφους μὲν οὖν καὶ δορκάδας, ὅσα τὲ κερασ- 6. praeberet specimen. Equidem cervos et capreas, et quae-

rim facile ex cap. 15. §. 14. ubi dicit, *iaculandi eius* scientiam *ap.* plebem *fuisse* quandam *gratiam* emeritam. *Leisn.*

Forte sic potius tollitur repugnantia, quod in enunciationibus huiusmodi per μᾶλλον — ἤ, altera pars non plane negatur, sed quoque conceditur et stabilitur, quanquam prima praefertur maiorque censetur; ut Noster iterum adhibet inopinatum illud, interiiciens iudicium suum narrationis seriei, cum lectores nihil expectent, quam haec, Commodo exstructum fuisse suggestum cum lorica, ut ne in pugna cum bestiis periculum subiret, sed, e tuto iaculans, artis speciem ederet, pro quibus Noster rem eloquitur comparando; e P. partim ducentibus tum Sch. in „εὐτ. *scientia* bene *iaculandi* arcu" tum Stp. Th. „iaculandi peritia et dexteritas" sine auctore, it. in L. Bas., quem nec ego habui aliunde, ut tamen feram vocabulum, etiam a L. Ern. allatum, per analogiam aliorum ita compositorum subst., et tanquam peculiare aliquod Nostri, ad variandum pro illis supra subst. §. 3. τὸ εὐσ. §. 4. εὐχειρ., etsi per vocabulum formae ac speciei hic, quam Sch. ante diserte exprimebat illo adiuncto subst. *arcu*, nec modo ex notatione, sed quoque secundum §. 3. τοξ. et sq. τοξικ. it. §. 11., quanquam per litteras coniectura Stp. probabilis est, non illa tamen adiuta a Mss., ubi mire scriptura occurrit utraque in vicinia, qualis et in vulg. lectione est, forte ut diversa in plusq. forma §. 2. e., ducente Bg. suum Lat. forte e P. *artificio* ad §. 4. e. εὐχειρία, ubi tamen redditur modo adv. εὖ, s. notio substantivorum, in ια et εια finientium, quae putantur tenere facultatem et artem, quae h. l. e superioribus sane intelligi facile potest; etsi per se ratio vertendi est liberior, pro *artis sagittariae* s. *sagittandi*; faciente Sch. in rel. cum et Bg. et P., qui formulam παρ. δειξ. ad sensum mutarat in privum v. *ostentare*, ut Gr. sit i. q. δεῖξιν ποιεῖσθαι et δεῖξαι, pro quo postr. 1, 14, 14. e. Noster variarit; tenente Stp. Th. modo „π. signif. act. — τεκμήρια, afferre s. proferre argumenta, (cf. Bud. C. 406, 26. lib. de V. med., Ind. Abr. Dil. Th. et Auct. Xen. Z. Ael. V. h. Luc. cum L. N. T. Vig. et Ammon. p. 108., sed) δειξ. ostensio s. potius ostentatio. Herodi. 1. εὐτοξ. — δειξ. (cum P.) it. indicium s. argumentum, ut ap. eundem l. 2. δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας" nihil amplius, nec bene constituendo e P. notionem, cum et hic locus noster pertinere videatur ad posteriorem, ut δειξ. sit pro documento, et i. q. Nostri ib. adiunctum, sicut in N. T. παρέχειν πίστιν huc comparari licet, nec Bg. hic subst. est aliud quid, ap. G. Th. cum Gr. ἐπίδειγμα, sed modo cum v. v. affinibus *adhibere* ac *dare*, et rursus ap. Stp. Th. „ἀπόδειξις, *specimen*, ut ἀπ. δοῦναι, spec. dare s. edere, (et p. pr. e.) ἀπ. ποιεῖσθαι, demonstrare, declarare, — δεῖγμα, indicium, documentum, *specimen*, δ. ἐξενηνόχαμεν, specimen *praebuimus*, — ἐπίδειγμα, indicium, *documentum*, — ἐπίδειξις, — *specimen*, — ἐπ. ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, *sapientiam* ostentare, *sapientiae* specimen *edere*" it. ap. Dion. H. T. S. 2. 40, 39. δεῖγμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ παρέσχε, Ind. „specimen *praebere*" ad quas formulas Noster conformarit suam, non aliunde mihi cognitam, [illegible] subst. δειξ. cf. Suid. 1, 534. i. et Salm. de foen. tr. p. 547., in quo simpl. subst., pro aliorum aliquo compos., fuerit peculiare quid Nostri, adhibentis et v. δεῖξαι pro ἐπιδ., unde non suspicandum, pr. ἀπὸ s. ἐπὶ hic excidisse.

φόρα, πλὴν ταύρων, συνθέων αὐτοῖς καὶ καταδιώκων ἔβαλλε [c], φθάνων τε αὐτῶν τὸν	vis cornigera, praeter tauros, currens pariter cum ipsis et insequens percutiebat, etiam prae-

c) ἔβαλε A. B. Par. 1. et Ed., v. N.

ἐλαφ. μ.) Hoc μὲν ὁ. Bg. iterum suo modo reddit, ubi μὲν refertur ad §. e. λέοντας δὲ λ., sensu distinguendi, et οὖν retinet munus suum in principio demonstrationis, narrationis et exemplorum; cf. ad ὅσεχ. Suid. 1, 619. i. Luc. 2, 414. b. N. 59. et Ind. Xen. Z. Cyr., ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in P., quem liberum in sq. ὅσ. relinquit Bg., liber et ipse, sed ut eius alius ordo ac pronominis inversio nitatur aliqua analogia inter Gr. ὅσ. et Lat. *quivis*, quod, sicut *quicunque*, valet pro omnis, et pro severo *quotquot* cum v. subst., hic omisso, ut ὅσα ἦν, quotquot *erant*, reddi liceat uno *omnia*, cf. G. Th. et Hor. Turs., qui *quotquot* dies *eunt*, it. *quotquot annis*, explicant per *singulis* diebus et annis, quod est i. q. omnibus, in adi. κερ. e P. ducente Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ut omnia Stp. Th., sed solo e Nostro, cf. Poll. 5, 76. N. ad Hes. 2, 232. m. et Ind. Luc., innuente Sch. „*corn.* animalia" ellipsin alicuius subst., θηρία, e §. pr. m., s. ζῷα, quod paulo post exprimitur, tacente L. Bos. p. 130. 144., cf. ad sq. πλὴν, (ap. G. Th. quoque in Bg. e P.) Hoog. Op. L. N. T. Ind. Xen. Z. Pol. ac Cyr., sed sine Ind. Dem. 391, 4. 576, 3., it. cum nominativo 407, 18. Ind. Xen. Z. Bach. et Suid. 2, 736. m., ut Lat. ap. G. Th., servante e P. ad v. συνθ. Bg. adv. quidem, sed Sch. cum Bg. etiam praepositionem, pro *una cum*, quibus alibi solum σὺν reddit, tacentibus G. Th. Cl. Cic. Niz. et Hor. Turs., cf. Ind. Iust. et Cort. ad Sall. Iug. 68, 2., cum severe sit Gr. aliud ἅμα σὺν, nesciente Stp. Th. rectionem v. cum dat., sed in sq. v. κατ. innuente iterum Sch. „*insequens* bestias, ἐβ. *impetebat* damas" repetendum esse pron. αὐτὰ e pr. alterius casus, sed G. Th. tenente „*percut.* — pro interficere" at nihil in v. *iacio* cum Gr. n., ut notionem saltem Stp. Th. 1, 663. e. „βάλλω σὲ, ferio, figo, saucio" cf. Ind. Xen. Z. Cyr., ubi sumas et ellipsin subst. τόξῳ s. ἀκοντίῳ, interdum additi diserte, v. L. Bos. p. 47. m. 179. e. ac supra 1, 12, 13., quanquam hic quoque capietur simplex pro compos., comparato καταβάλλειν et Lat. *deiicere*, quae solennia de bestiis, cum prosternuntur, vulnere accepto letali, quod mox Noster adiungit, et ob quod maneas etiam in universo illo *ferire*, it. *petere*, quo spectabat P. Caeterum, quoniam tacite conspirant Mss. in impf., non id Stp. hic suopte ingenio induxerit forte ob sq. κατηκ., quocum et consistit aor. aliarum edd., variante utr. tempore in hoc v. etiam infra.

φθάνων) Bg. in τὲ et καὶ, ut alibi, deserens etiam in v. φθ. P., quem partim servat Sch. in „δρ. *praeveniens*" ap. G. Th. in Bg. sine Gr. „praeterire, praecedere, antevertere, — *vestigia cervae*, (sed in subst. 1330, 49. 59.) praeterire *bos* cursu, — *superare* canem *cursu*" h. l. velocius currens, quam bestia, ut, ante eius frontem ac pectus semper stans, vulneraret; quod, ut et priora, inde ab ἐλαφ. — ἀναιρῶν, Commodus fecerit non in illa lorica editiore, sed in arena et solo, cf. Xiph. 382, 37. ἐν μὲν οὖν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ταῦτ' ἐγένετο· ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ποτὲ μὲν βοτὰ, κάτω ἐς τὸ τοῦ κύκλου ἔδαφος καταβαίνων ἄνωθεν, — κατέκοπτε, καὶ τίγριν ἔσφαξεν — καὶ ἐλέφαντα, *his igitur rebus primo die confectis*, reliquis *die-*

ἐξόμεον, καὶ πληγαῖς καιρίοις[d] ἀναιρῶν[e], λέοντας δὲ καὶ παρδάλεις, ὅσα τε ζῶα γενναῖα, | vertens eorum curſum ictibusque letalibus interficiens; leones autem et pantheras, et quaevis animantia fortia, cur-

d) καιρίαις Ms. Ba., v. N. e) Hic colon in Stp. rel., aut punctum in al., ſed comma in Ms. Ba., quod et nobis placuit in continua adhuc rectione, nec dum novo intercedente nominativo, qui demum mox poſt κατηκ.

bus deſcendit *de* ſuperiore *loco* in *ſolum* theatri, *manſuetasque beſtias occidit, tigrimque et elephantum interfecit*, hic ut proprie requiras adv. iſtud κάτω ſ. κάτωθεν, etiam ob mox ſq. ἄνωθεν, e quo priores particulas expleas potius, (cum et alibi tales relativae deſint, et alterutra modo diſerte exprimatur,) quam ut corrigas, συνθέων αὐτοῖς κάτω καὶ κατ. λ. ſ. συνθ. αὐτ. καὶ κάτω διώκων ἐβ., cum nihil tale ſubiiciant Mss. et P.

πληγαῖς κ.) Leisn. in m. Ox. „Zoſim. 4, 44." ubi §. 1. e. ἀνάγκη πᾶσα, τὰ κοινὰ πλήττεσθαι καιρίαις πλ. ἀμφοτέρωθεν, *neceſſario* (prorſus ſ. plane) *remp.* in *his* utrimque *letales* plagas *accipere*; tropice adeo, ut hic phyſice ac modo infinite, ſed §. ſq. e. magis finite perque ſyn. τραῦμα — θανατηφόρον, it. §. 8. e. ἅμα τε τρῶσαι καὶ φονεῦσαι, Sch. faciente in ἀναιρ. plane cum Bg., ſed Stp. Th., praeter rectionem ſimilem e Plut. in v. ἀναιρεῖν τινα μιᾷ πληγῇ, in adi. hinc cum P., cf. Suid. 2, 286. e. Heſ. 2, 110. m. Foeſ. Oec. p. 183. b. i. M. Obſ. A. Nov. T. 1. p. 64. Leop. Em. 5, 5. ap. Grut. L. V. 3. p. 90. ſq., ubi quoque P. Vs. hinc affertur, et e Bud. C. 1500, 32. (qui Noſtrum reſpicit ſine numeris ac Vs.) monetur „ap. Herodi. καιρ. eſſe communis generis" quod Ms. Ba. Gloſſator ignorans, ſ. comparans alia aliorum loca, tentat in femininum, ut alibi, cum aliis librariis, cf. Valck. Eur. Ph. v. 1440., ut de adi. praeterea Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., ubi et v. in πλ.

λεοντ. — παρδ.) In poſtr. ſubſt. ſaltem habet Stp. Th. Lat. Bg., e P., ap. G. Th. modo cum πάνθηρ, ſed „*pardalis*, πάρδαλις, alio nomine *panthera*" ubi modo in P. „*nobiles — ferae*" ſed ſine explic., hic, quae non fugiunt ac timent, ſed ſtant, ſe opponunt, habentque animum pugnandi, invadendi ac laedendi; quae et ipſa animalium diſtinctio requirebat in prioribus imbelles timidasque feras, ubi tamen tantum oppon. κερ., et ex hac parte poſteriori cogitari debent iterum ſimul illa contraria; deſerto P. in ὅσα τε, faciente Bg., ut §. 1., ſed Noſtro hic adiungente ſubſt. ζ. exquiſito ordine poſt pron., pro ζῷά τε, ὅσα γενν., ſc. ἦν, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 7. et Plin. Pan. 81, 2. *certare* cum *fugacibus* feris *curſu*, cum *audacibus* robore, *cum* callidis *aſtu*, alia in cauſa, it. Ovid. Met. 10, 537—551. Caeterum ap. Beg. 1, 125. ſq. ad gemmam, ubi Commodus Iaculator, pantheram interficiens, huc reſpicitur e Vs. P. ſed ap. Land. p. 135. laudatur modo „Herodi. l. 1." ad Commodi venationem, ubi numus, in quo eques cum pugione ſ. iaculo, et ſub equo leo, cum Inſcript *Auguſtitrpot.* ſed Subſcript. SC, tum in altera parte clava, quam circum ſunt haec: Hercul.
Roman.
Augu.
S. C.

περιθέων ἄνωθεν κατηκόντιζεν. οὐδέ τις εἶδεν ἀκόντιον δεύτερον, οὐδὲ τραῦμα ἄλλο, πλὴν τοῦ θανατηφόρου. ἅμα γὰρ τῇ

rens in orbem ſuperne iaculis 7. conficiebat, neque quisquam vidit telum ſecundum, nec vulnus aliud, niſi letiferum. Simul

et p. ſq. habetur Vs. P. ex 1, 15, 1. ſqq. In ſq. Bg. e P. omnia, praeter aliam phraſin in v. κατ., ſed Stp. Th. in „π. circumcurro, in orbem curro. Herodi. l. 1. λέοντάς τε καὶ — κατ. (cum P. Vs., in qua tamen omiſit *vero*, quod refert vulg. δὲ, pro quo τὲ ille memoriter affert, ac v. tantum e Noſtro, quod v. in Luc. Ind., ſed ſine Ind. ap. Xen. Mem. S. 2, 1, 30. tum ap. Heſ. 2, 923. m. ſine N., ſed) κατ. iaculis confodio, telis, miſſilibus“ ſolo e Noſtri alio et Greg. loco, cf. Ind. Dem. ſine Vs., ſed Xen. Hell. Mor. 3, 2, 3. e. cum ed. Th. V. 3. p. 141. m. κατηκοντίσθησαν, *iaculis* confecti *fuerunt*, praec. ἠκόντιζον καὶ πολλοὺς — κατέβαλλον, *iaculando* multos *ſternebant*, quae eſt explicatio; ut praepoſitio teneat vim aliquam, et illam pro deorſum et humi, nobis *niederſchießen*, cf. ad Vig. p. 619. a. i. Nr. 2., ſed non in v. noſtro, quod ſine χρήσει ap. Suid. 2, 256. e. κ. σὲ, ἐπὶ πολέμου, μετὰ αἰτιατικῆς, *iaculis* te *conficio*, ſed tropice p. 279. i. τῆς Λυσίου ψυχῆς κατηκόντισε, cum gen., e praep. ſimiliter, *adverſus* Lyſiae *animam* iaculum *direxit*, cf. G. Th. 1132, 69. et Cl. Cic.

οὐδέ τις) Pro vulgari, non bis telum coniecit in unam feram, primo aberrante, ſed uno primoque telo et ictu proſtravit, nec vulneravit inutiliter ac leviter, ſed ſemper, ſtatim, primo ictu ac telo in loco periculoſiſſimo, cf. Amm. M. ad §. 1. m., libere agente P. in copulanda hac §., ſed Sch. in „ἀκ. *iaculum*, telum, (P.) δ. tel. *ſecundum*, ſecunda vice repetendum“ ſ. repetitum, tenente G. Th. 732, 77. ſecunda *tela* alio ſenſu ex Ovid. Met. 3, 307., cf. v. 305., nihil vero ſimile in ſyn. ſubſt. *ſpiculum* et in Sch., in quo utr. eſt Gr. n., quo de cf. Heſ. 1, 197. i. et Ind. Xen. Z. Pol. Tum Sch. in ἀλ. „οὐδέ τι ἄλλο, neque *ullum*“ e pr. τὶς per aliud genus repetens pron., ſine neceſſitate, dum Bg. reddit e P. etiam in ſq. πλὴν, non huc ſpectante Stp. Th. 1, 341. C. et 3, 387. i., ubi de πλὴν poſt ἄλλο, pro ἄλλο, ἢ et modo per Lat. *quam*, cf. Hoog. Op. p. 1061. m. L. N. T. cum Ind. Dem., ut de Lat. *praeter*, poſt *alius*, (pro Bg. aut Stp. illo Lat.) etiam poſt neg., qualis hic quoque, Cl. Cic. cum Graev. ad Cic. p. leg. Man. c. 23. m., tacentibus G. Th. et Hor. Turſ., ſed de adi. θαν., (quod *letalis* reddunt, ut ſyn. pr. §. καιρ.) L. N. T. Kypk. 2, 425. m. Poll. 5, 132. et Ind. Luc.; in Bg., e P., tenente G. Th. nullum Gr., at noſtrum in ſeveriore *mortifer*, etiam cum ſubſt. *vulnus*.

ἅμα γὰρ) Articulum alterum τοῦ malim abeſſe. *Reisk.* Qua vero de cauſa? Nec offendit aures Gr. concurſus ſyllabarum ſimilium, et uſus eſt frequens iſtius formulae, ut intra artic. et ſubſt. ponatur aliud ſubſt. cum artic. ſuo; ad ἅμα cum dat. ſubſt. rei aeque libere hic verſante P., ac 1, 5, 14. m. per inverſum fere ordinem, ubi Stp. Th. tenet modo ſyn. Bg. (qui explevit pr. σὺν,) *una cum* et *pariter cum*, cf. L. Boſ. Ell. p. 539. m. Vig. p. 369. 623. a. i. N. 20. Poſſ. Synt. p. 307. m. L. N. T. Ind. Fab. Aeſ. Hſ., Polb. Ern., Fi. The., Ael. V. h., cum Bg., Xen. Z. Pol. et Cyr., ſed ſine Vs. Thuc., ut ſine Ind. ap. Dem. 284, 27. Phil. in Flacc. p. 749. E. m. 760. E. m. Suid. 1, 129. c. Heſ. 1, 257. Cort. Sall. Iug. 68, 2. Lindn. Ell.

τοῦ ζώου ὁρμῇ κατά τε [f] μετώπου, ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν [g]· καὶ οὐδέποτε [h]

enim cum ferae primo impetu vel in fronte, vel in corde inferebat ictum. et nunquam

f) Ms. Ba. κατά γε μετώπου ἢ κατὰ καρδίαν ἔφ., v. N. g) Hic in Ms. Bg. iterum punctum cum elemento parvo in ſq. voce. h) E regione Stp. ed. καὶ οὐδεπ. erant in Excp. e Ms. Ba. οὐδέποτ' ἐς σκοπ., ſed οὐδέ π. in A. cum B. 1. R., ut οὐ δέ π. in B. 1. L., v. N.

p. 194. m. G. Th. in v. *pariter* e., ſed 449, 95. „*ſimul*, pro cum, (immo potius per ellipſin huius praep. demum) regit abl. — Sic ſuum ἅμα Gr. cum dat. copulare ſolent“ faciente Sch. in ſubſt. ζ. cum Bg., (cuius Lat. ad ὁρμ. h. l. i. q. incurſus,) ſed Stp. Th. plane cum P. 2, 1446. E. per haec „ἅμα — κατά τε — malo κ. τοῦ — μετ. — πλ.“ quo de mox, comparatis etiam e Noſtro τὰς πρώτας ὁρμὰς, ad quam rationem addit Bg. libere adi. hic, fortaſſis e P. illo *ut primum* rel.

κατά τε) Fort. κατὰ τοῦ μετ. *Steph.* Delendum τὲ, aut leg. κατὰ τοῦ μ., ἢ κατὰ τῆς καρδ. *Reisk.*

Stp. Th. v. πληγ. 3, 392. D. „ap. Herodi. φέρειν τὴν πλ., *vulnus* inferre, *vulnerare* ſ. *ſauciare*, ut vertit Pol. l. 1. ἅμα — κατὰ τοῦ μετ. — πληγήν· καὶ ὁ. — ἐσχ.“ ſic ſtatim edito τοῦ, quod, una cum illis Rs., violentius eſt, quam Ms. γὲ, multam habens commendationem tum a ſenſu, pro reſtringente ſ. definiente Lat. *quidem*, tum ab uſu, quippe et alibi poſitum ap. Noſtr. poſt praep., tum denique a perpetua confuſione maiuſcularum litterarum Γ et Τ, nihil tamen ut monſtret in hanc particulam P. et hinc Bg., ſed uterque potius aliam lect., ἢ κατὰ — ἢ κατὰ —, bis poſita diſtinctiva, quaſi prior exciderit ab ultima eadem in praeced. ſubſt. ὁρμῇ littera, ac τὲ inaniter a librario ſit ortum e pr. τα, ſ. e ſq. με ſimilibus, quod τὲ neſcio, an quis ſuſtentet ſic, ut referatur ad ſq. ἢ, pro duplici ἢ — ἢ, cf. 1, 10, 11. e., cum h. l. repetatur pr. κατὰ, rectioque Gr. potius requirat κατά τε μετ., ἢ καρδ., nec repererim *que — aut*, ſed modo *et — aut*; ſicut in Ms. ille acc. καρδίαν prodit errorem, in ς et ν ſolennem, potius, quam exemplum verbi cum praep. eadem in caſu diverſo ac ſenſu eodem, cum, ſi Gloſſator de induſtria quid in caſu mutaturus erat, dediſſet idem in pr. μέτωπον, qui acc. cum verbo motus, quale hic φερ., multo frequentior, quam gen., quem in pr. κατὰ, ignoratum a Stp. Th., v. ap. Fi. ad Well. p. 370. i., cf. quae de ἐπὶ et ὑπὸ ſupra diximus; ſervante Bg. e P. Lat. ad pr. κατὰ, (quod potius eſt aliud Gr. ἐπὶ μετώπου, cf. Ind. Z. Xen. Cyr.) non item in formula ἐφ. τ. πλ., ad quam Stp. Th. l. l. p. pr. E. ſqq., praeter comparata πλ. ἐμβάλλειν et καταφέρειν, (quae ſint potius Bg. compoſ.) affert e Plut. κατὰ τοῦ αὐχένος πληγὴν κατήνεγκεν, pro quo Noſter dat ſimplex v., per ſe id valiturum ſane pro compoſ., ut Stp. l. l. Lat. Bg. ipſe proponit, it. 4, 81. F. e. „φ. *infero*, Heſ. πόλεμον“ e Scut. Herc. v. 150., tropum tenentibus et noſtratibus in *eine* Wunde, *einen* Schuſs *beybringen*; quem ſoluturus, utar potius ſeveriori aliquo v. privo Lat., *icere*, percutere, *ferire*; variante Noſtro per phraſin pro §. pr. m. privo v. ἔβαλλε, ſed nihil praebente G. Th. in v. *ferre*, nec pro inferre, ſed pro afferre, cf. 636, 13., ut modo in Bg. cum ſubſt. *vulnus*, et in hoc ſubſt. *ferre* raſtrorum *vulnera* alio ſenſu, ut et tantum Stp. formulas, non item noſtram, prodidere Indd. Dem. Luc. Dion. H. Diod. S. et Xen. Z. Pol.

σκοπὸν ἄλλον ἔσχεν [i], οὐδὲ ἐπ'	scopum alium tenuit, neque
ἄλλο μέρος ἦλθε τὸ ἀκόντιον τοῦ	in aliam pervenit partem cor-
σώματος, ὡς μὴ ἅμα τε τρῶ-	poris iaculum, quin simul et
σαι καὶ φονεῦσαι. τὰ δὲ παν-	9. vulneraret et occideret. Un-

i) Hic in Bg. Vs. dedimus comma edd. omnium, cum nihil fuisset ibi.

καὶ οὐδεπ.) In lectione Ms. primo dubium est, an καὶ omissum; quo facto, Glossator ceperit particulam pro οὐδέ ποτε, dividendo, cf. 1, 4, 12. e., ubi ille καὶ intrudebat, hic secus faciens, pro inconstantia sua. Tum ἐς σκοπ. potest esse librarii error, (e pr. ε et σ sq. littera ut conflaretur ἐς per seriem vetustam Mss. omnium unam, et quoque per scripturam simplicium modo, unde ς duplicandum putarit,) vel Glossatoris ingenium, fingentis compar aliquod in praep. cum subst., ut responderent sibi ἐς σκοπ. et ἐπ' ἀλ. μ., ubi acceperit v. ἐσχ., ut alibi est, nominatim ap. Hom., pro *tenuit*, physica notione, regens id simul ad sq. subst. τὸ ἀκοντ., hoc sensu, *neque* unquam *ille* iaculum *tenuit* s. direxit *in* scopum *alium*; servante P. cum Mss. rel. etiam lectionem vulg., ubi v. ἐσχ. pertinet ad Commodum solum, repetendo pron. αὐτὸς, quod inde a §. 5. omissum in pluribus deinceps verbis; sed Sch. „ἐσχ habuit *scopum*, h. e. usus est scopo“ quasi facilius sit hoc P. s. magis solenne; neutram formulam tenente G. Th., nec illam Bg., in cuius v. ib. modo sunt affinia subst. *finem* et *propositum*, sine explic., ubi v. Lat. tropice s. proprie de pers. sumitur pro proponere sibi aliquid, sumere, eligere, ad feriendum et assequendum, velle ferire, collineare aliquo, cf. Ind. Corn. N., etiam in v. *propcsit.*, sed de re ac iaculo, (si forte Bg. v. ἐσχ. quoque retulerit ad sq. subst. τὸ ἀκοντ.) pro dirigi aliquo, tanquam ad scopum; valituro post ἐσχ. commate aeque ac colo, sed hoc colo sane severius, si, quod fit et alibi, copulantur in vicinia et brevibus in membris diversa, persona et res, s. enunciatio e pers., oppresso pron. αὐτὸς, cum enunciatione e re s. abstracto; nihil ferente Stp. Th., nisi formulam tropico sensu de pers. 3, 830. e. it. Bud. C. 466, 38., cf. cum severis Lat. Anton. phil. 2, 7. e. cum Gat. ad 2, 16. p. 55. b. D. e. proprie, it. ad 10, 37. p. 315. a. C. Ind. Xen. Bach. cum Z. Cyr. et Luc., mutante Bg., fere e P., ordinem in posteriore membro, ut propius starent μερ. τοῦ σωμ., divulsa a Nostro, incertum, laevitatis, an numeri causa, etiam forte, ut modo vulgaris ordo dialecticorum evitaretur, quanquam et ipse sat laevis, οὐδὲ τὸ ἀκ. ἦλθ. ἐπ' ἀλ. μ. τ. σ., discedente Bg. in praep. a P., sed nihil tenentibus Th. Stp. et Gs. de tropo in τὸ ἀκ. ἦλθ., (ut nec me aliunde,) sed alium Stp. in m. P., quo remoto, *iaculum* dicetur *venire*, cum emissum cadit alicubi. In sq. membro, deserto P., ad huius marg. Stp. plane sequitur Bg., particulas ὡς μὴ reddens per unam syn., ap. G. Th. „ὅπως μὴ, — ut non“ dum ἅμα τε, sequente καὶ intervallo, novit Stp. Th. 1, 379. F. sq., at non per Bg. formulam, cf. sine Ind. Dem. 167, 20. 217, 25. 219, 21., sicut in duobus inf. cum copula καὶ sumas hendiad., pro ut non vulneraret letaliter, s. vulnus letale inferret, ac Nostri enunciata mutes in haec paria, et si quando alio collineavit et iaculum venit, quam in frontem et pectus, sub quo cor, tamen semper ille letali modo vulneravit.

τὰ δὲ) Forte τὰ δὲ ζῶα παντοχ. ἠθρ. *Reisk.* In quem ordinem redegit

ταχόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ. τότε γοῦν εἴδομεν, ὅσα ἐν γραφαῖς ἐθαυμάζομεν [k]. ἀπό

dique autem animalia conquirebantur ipsi. Tunc ergo vidimus, quae in picturis mirabamus, quae in picturis mirabamus

k) In Ms. Ba. hic erat comma pravum.

Bg., fere e P., Nostri formulam, (qua de supra in eodem adv.,) turbantis legitimum situm iterum non laevitatis ergo, sed pro libidine; ubi Bg. e P. reddit v. ἠθρ., non item omittit dat. pron. in pass., qui non tam sit auctoris, pro ὑπ' αὐτοῦ, s. iussu eius, quam commodi et pro in usum eius, qui erat in necando; nec hunc locum tenente Stp. Th., nec Lat. Bg., ap. G. Th. „συζητέω, simul, s. ex pluribus locis, certe diligenter quaerere et investigare" fere cum Niz., hic quidem, ob adiunctum adv. illud, modo pro *simul* et in unum locum, nobis *zusammen bringen*; non tenentibus omnino Lat. semper simplicia, quae respondeant Graecis, ut cogantur Inttp. descendere ad compos., sed per notationem conveniant Lat. *acervare* et *cumulare*, quo spectat Vern. vet. *häufig* herbey *bringen*; quae notio inest etiam in illis voculis Lat. *simul* et *con*; unde, praeter Bg., tolerabuntur quoque haec Lat. *colligere* et *cogere*. Caeterum hic potius, ut in re alia, posuimus novae §. numerum, quam cum Bc. in sq. τότε demum.

τότε γ.) Idem est, ac si dixisset, ὅσα πρότερον ἐν γρ. ἐθ. *Reisk.* Sic et P. „*ac* tum *primum* vidimus, *quae* antea *in* pict. *mir.*" suppletis utroque in membro adv. temporis, quae Noster saepe omittit, cum hic e pr. τότε facile cogites in altero membro contrarium adv. Rs., sicut in primo membro ad plenam sententiam concinnitatemque requiras v. c. vere, s. specie naturali et viva, φύσει, τῷ ὄντι, ζῶντα, etc., e sq. ἐν γρ.; severius reddente Bg. γοῦν, cf. Stp. Th. 4, 694. G. p. sq. B. e. Ind. Thuc. Xen. Pol. Z. et quos alibi laudavimus, sed supplente Sch. demum in v. θαυμ. „mirab. *ante* animalia *in pict.*" subst. ζῶα e pr., cum iam in pr. v. εἰδ. suppleri possit τούτων, τῶν ζώων, τινὰ, ὅσα λ., tum ponente Bg. suum Lat. v. pro admirari, ap. G. Th. cum Gr. n. „de re aliqua commoveri, tanquam incognita et magna" ubi in subst. non diserte pro tabula picta s. figura, quam notionem, praeter pauca Stp. Th., v. ap. Cas. ad Ath. 2, 347. e. cum Ind. Ael. V. h. Mox in τὲ omisso Bg. iterum e P., a quo cum Sch. discedit in praep. et nominibus propriis, quae ille tamen recte intellexerat de terris populorum, quo de non cogitat in Αἰθ. Stp. Th., tacens plane de Ἰνδ. Sed deinde in εἴ τι supplebimus casum subst. ζῶον s. ζώων e contextu, quia de his modo sermo est, quae subst. latent in pr. aut sq. ζῶα §. e., deserente Bg. illud P. syn. *quidquid*, supra tractatum, et per se cum Gr. par illi §. 6. ὅσος, pro quo Noster variarit; ad sq. μεσ. e P. non modo repetente Bg. praepositionem ἀπὸ, hic, interiectis pluribus, totaque adeo enunciatione, regentem inferiora, sed etiam reddente τὲ, quanquam alio ordine, pro Lat. *etiam*, omissaque illius alia copula *que*; ubi illa Sch. „μ. de plaga merid." innuere voluerit Stp. Th. per haec „*meridies*, respondens septentrioni" aliunde, cf. L. N. T. Ind. Luc. et Hes. 2, 576. e., intelligente me in τῆς ἀρκτ. γ. Germaniam, ut alibi ap. Nostr., sed, cum Romanis μεσ. sit Africa, forte etiam India, (cf. in hoc v. G. Th.) nesciente, cur Noster post Ἰνδ. καὶ Αἰθ. iterum posuerit μεσ., cum Aethiopes etiam sint Africae populi;

τε γὰρ Ἰνδῶν καὶ Αἰθιόπων, εἴ τι πρότερον ἄγνωστον ἦν, μεσημβρίας τε καὶ τῆς ἀρκτώας[l] γῆς ζῶα πάντα φονεύων Ῥωμαίοις ἔδειξε [m]. τὸ δ' εὔστο-

mur. Nam ab Indis ac Aethiopibus, ſi quid prius ignotum eſſet, a meridie item et ſeptentrionali terra, animalia omne genus oſtendens Romanis occidit. Certitudinem

10.

l) Praeter ἀρκτ. iterum in edd. ſine Iota, cf. 1, 2, 9. m., poſt γῆς comma fuit in ſolis A., ſed poſt φον. nullum modo in Ox. Par. 2. Pat. et Ed., v. N.
m) ἐπέδειξε Mss. tres, v. N.

niſi velimus copulari partem terrae ac totam regionem, et in μεσ. aſſumere adi. λοιπῆς, ut nec ſufficit, credo, ſic Noſtrum adiuvare, ut in pr. poſuerit populos, at hic regionem, per copiam.

ζῶα — ἔδειξε) Rectius in Ven. ἐπέδειξε. *Stroth.* Nihil hic iterum, quam gloſſa in compoſ. pro ſimpl., quo ſupra §. 5. e. Noſtrum diximus fere uti pro aliquo aliorum compoſ., qui iſtud Ms. ne uſurpat quidem in act., ut noſtrum v. per compoſ. etiam explicant Heſ. 1, 903. m. δεικνύμενος, — ἐπιδεικν., et Suid. 1, 678. m. ἔδειξεν, ὑπεδ., nec hic vicinitate noxia, ut pr. ἐπὶ exciderit; fortaſſis etiam P. referente vulg. in Lat. Bg., quod h. l. pro conſpicienda praebere, Romanorum oculis ſubiicere; in quo reſpicitur ad pr. εἶδομ., et ordo legitimus mutatur a Noſtro, praepoſita enunciatione per particip., ſi comma poſt φον. ſumas, niſi reſolvas cum P. particip. per copulam; etſi melius nihil ſit poſt φον., hocque particip. in notione modi, quaſi in parentheſi, adiunctum putatur; unde et comma poſt γῆς abeſſe poterit, et v. ἔδειξ. etiam melius cohaerebit cum pr. remoto ἀπὸ Ἰνδ. et rel. gen., in qua formula ἔδειξ. ζῶα ἀπὸ Ἰνδ. λ. proprie brevitas eſt et ellipſis particip. ὄντα, προσαγόμενα, ἀθροιζόμενα, ut in ζῶα, relato ad pr. εἴ τι — ἦν, ſyntheſis quaedam numeri, nominatim hic tranſitus a ſing. ad plur., quacunque de cauſa praeponente Noſtro membrum illud εἰ — ἦν, locandum proprie in fronte enunciationis ante ἀπὸ λ., aut etiam poſt πάντα, qua in poſteriore regione id etiam P. oſtendit, invertente Bg. tantum extrema v. in δεικνύων — ἐφόνευσε, quo non opus eſt de noſtra ratione ſuperiori, ſed P. plane opprimente adi. πάντα, quod Bg. vertit, ut ſyn. παντοῖα 1, 14, 2., variante Noſtro hic tantum in ſubſt. eoque ſine artic. pro §. 1. m. τὰ θηρία πάντα, ſed horum animantium aliqua iam memorante §. 6., cui unum addit praeterea §. 11., tribuentibus leones ac pantheras, praeter Syriam, in primis Africae Gesnero in Th. v. *pardalis*, Plin. h. n. 8, 16. Herodt. 4, 191. ſq. ſ. 365, 97., ubi, praeter πάνθηρες l. 9., etiam capreae ζορκάδες l. 3., (Noſtro §. 6. i. δορκάδες,) et ſtruthi ſubterranei στρουθοὶ κατάγχιοι l. 11., cf. ap. Noſtr. §. 11., cumque Plin. tradat l. l., Romae viſos leones eſſe aliquoties, et c. ſq. e. pantheras etiam: Noſtri illa εἴ τι πρότερον ἀγν. ἦν tantum valebunt de hominibus aetatis eius, qua vivebat. Caeterum Noſter quasdam modo beſtias, per hos ludos occiſas a Commodo memoravit, cf. Oiſel. in theſ. ſelect. num. antiq. p. 393. e. ad numum Commodi cum Inſcr. *munificentia Aug.* rel. „cernitur *elephas reticulatus* ſ. lorica indutus, ad munificentiam Commodi in ludis exhibendis indicandam, (et

χον τῆς χειρὸς αὐτοῦ πάντες ἐξεπλήττοντο. λαβὼν οὖν ποτε [n] βέλη, ὧν αἱ ἀκμαὶ ἦσαν

autem manus eius omnes obstupescebant. 11. Sane sumtis aliquando telis, quorum cuspi-

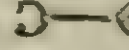
n) Ms. Ba. λαβ. οὖν ἐπίκτητα βέλη λ., v. N., sed ποτὲ sic servato accentu Stp. Sb. Lu. In. Bc. et Ed.

p. sq. e. ubi laudasset Capit. et Xiph. de elephante, a Commodo per ludos interfecto, addit) videantur porro Lampr. et Herodi.«

τὸ δ' εὔσοχ.) Praeter τὸ εὐς. τ. χ., cf. §. 3. i., et πάντ. de iis modo, qui spectaculo interfuere, v. ἐξεπλ., in med. ignoratum a Stp. Th., recte Sch. cepit »ἐ. π. τοῦτο, admirabantur *omnes* rem hanc« cf. 1, 11, 13. e. L. N. T. Fisch. Hes. 1, 1147. e. 1284. m. locumque memorabilem N. T. Luc. 9, 43., ubi mox sq. θαυμάζειν, ad quem L. Schw. e Philostr. etiam cum Sch. reddit, Diod. S. 1, 13. l. 85. Luc. 3, 204. l. 30. Ael. V. h. 14, 47. p. 995. i. (cum Bg., fere e P.) sequente τεθηπώς, *vehementer admirari*, it. θαυμάζει λ., ubi Ind. ellipsin statuit pr. διὰ, quasi sit pass., quod nemini invideo, cf. L. N. T. Schw. et Ind. Xen. Cyr. Z., versante P. per totam §. liberrime.

λαβὼν λ.) Ms. pro ποτὲ adi. ἐπίκτητα, tanquam epitheton ad βέλη, fuerit hic *externa*, peregrina, aliunde quaesita, e terrisque peregrinis, quibus telis usus sit Commodus vel propter magistros peregrinos, forte talia afferentes, §. 4., vel in universum, quia peregrina tela, ut et arcus eiusmodi, quarundam terrarum atque urbium, ob praestantiam celebrarentur, etiam forte ob miram quandam speciem, qualis mox memoratur, novitatem admirationemque haberent ap. plebem, et quia etiam animantia producta peregrina, ut omnia nunc nova essent; qua de notione adi. cf. Stp. Th. Hes. 1, 1362. m. et Valck. ad Ammon. p. 84. N. 8., ut tamen cum Mss. rel. taceat quoque P., qui potius, cum iisdem tacite, vulg. ποτὲ clare profert, quod dixeris excidere in Ms. potuisse, si post ἐπίκτητα staret, et hoc adi. rursus in Mss. aliis omissum esse, quia non intelligeretur a librariis, a quibus tamen id aeque profectum sit, ut removeretur ποτὲ, in §. §. sqq. iterum repetitum; deserto P., sequente Bg. potius Sch. partim in »λ *sumtis* in manus sagittis« sed per Lat. ad οὖν forte decepturo aliquem, ut putet, eum γοῦν legisse, quod similiter reddebat 1, 14, 12., cum et a vocis pr. littera extrema ν, si maiuscula sumatur, facile γ perire potuisse videatur, nisi meminerit, et alios ita libere vulgatum reddere, cf. Stp. Th. 4, 1565. i. »οὖν exponitur etiam *certe*, quidem, utique, ut γοῦν, (quae vero non repetuntur a L. Ern.) Ind. Fi. Th. »ἀλλ' οὖν, at *sane*« Per. ad Ael. V. h. 3, 32. p. 285. b. e. Hoog. Op. p. 51. 104. sq., tacente P. in hanc partem, sed Nostro certae Commodi manus exemplum subiiciente, atque adeo narrante ac demonstrante; quo sensu aeque valet οὖν, cf. §. 9.

ὧν αἱ ἀκ.) Dioscorides quoque folium plantae cuiusdam μηνοειδὲς appellat. Videtur autem figura sagittarum haec fuisse. *Stroth.*

Aut etiam curvae sic in dimidium circulum cuspidis, quae notationi magis convenit, cf. Stp. Th. »Herodi. l. 1. β. ὧν αἱ ἀκμαὶ ἦσ. μ., *spicula* lunatae *cuspidis*« cum lectione alia, forte tamen e vitio operarum, cum P. fere, ut Bg., L. Ern. Suid. 2, 554. i., non coll. ad Hes.

μηνοειδεῖς, ταῖς Μαυρουσίαις des erant lunatae, Mauritanis
στρουθοῖς, ὀξύτατα Φερομέναις ſtruthionibus, qui celerrime fe-

2, 595. i. ſine N., Poll. 4, 157. falcata *luna*, ut nobis *ſichelförmig*, Ind. Dion. Caſ., et Sch. „ſagittae, *quibus* cuſpides *lunatae*, in formam lunae corniculatae" ap. G. Th. modo „καμψὸς, curvatus" ut Sb. Ind. in „ἀ. *cuſpis* iaculi" cf. ad Luc. 1, 655. b. c. Bg. ad Ar. Plut. v. 256. Ind. Iſ. Ev. Diod. S. Suid. 1, 86. i., non coll. ad Heſ. 1, 194. e. ſine N., uſum huius figurae ſagittarum intelligente quovis, ut ſecent colla, ut ſq.

ταῖς Μαυρ. στρ.) Celeritatem ſtruthis pedum tribuit hic et remigium alarum. Explicat utrumque Plin. 10, 1. avium *grandiſſimi* et *paene beſtiarum generis* ſtruthiocameli *Africi* vel *Aethiopici*, altitudinem *equitis*, inſidentis *equo*, excedunt, *celeritate*, videtur in quarto caſu legendum, *vincunt*, ad *hoc* demum *datis* pennis, *ut* currentem *adiuvent*; *caetero non ſunt volucres*, *nec a* terra *tolluntur*. Adde Strab. 16. de ſtruthophagis et praeſertim Diod. S. l. 2. Pertinet huc locus Plauti in Perſ. 2, 2. ubi, cum Toxilus dixiſſet, *vola curriculo*, reſpondet Paegnium, *iſtuc* marinus paſſer *per* circum *ſolet*. Quippe ſtruthiocamelum Feſtus interpretatur *paſſerem marinum*, (et ad Plaut. l. l. v. 17. N. Par. „ſtruthiocamelus. Ita *volat* ſcil., celeriter currit, ut a terra ſe non tollat, ſed alarum paſſis velis una currens remiget.") Quem Turnebus 16 Adv. c. 22. ideo ita dictum arbitratur, quod ex Africa in Italiam mari adveheretur. Adeundi ſunt Ornithologi Geſn. et Ulyſſes Aldrovandus. *Boecl.* Vitruv. 8, 1. *Mauruſia*, quam noſtri Mauritaniam appellant. Euſt. οἱ Μαυρούσιοι, οὓς καὶ Μαύρους οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον. Strab. VII. — Paſſerem marinum eſſe Μαυρουσίαν στρουθὸν, oſtendit Scalig. Lect. Auſon. 2, 7. p. 105. ſ. ſtruthiocamelum ſ. στρουθίον διαπόντιον, quod ſcil. eſſet peregrinus et ultramarinus, v. Voſſ. Inſt. Or. 4, 5. p. 86. ſq. Intp. ad Petron. c. 137. Ariſtoteli de Part. Anim. 4, 14. eſt ὁ στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, Pauſaniae Boet. ſimpliciter στρουθὸς, et ſic *paſſer* Lat. Ael. H. A. 14, 7. στρουθὸς μεγάλη, it. 9, 58. 11, 27. 4, 37. *Leiſn.*

Qui et ad m. Ox. „Plin. 10, 1. 11, 37." Noſtri locum comparantibus Caſ. ad Capit. Gord. c. 3. e. 2, 82. ſtruthiones *Mauri*, et Buleng. de Ven. c. in Graev. Th. T. 9. p. 778. e. E. ſq. „ſtruthiocameli ſ. ſtruthiones in circo exhibiti ſunt Herodi. de Comm. — *Paſſer* ſimpl. dr. ſtruthio ſ. paſſer marinus" cf. Sb. Ind. „στρουθὸς a Commodo truncatus capite, — i. e. ſtruthocamelus, ut docet Lipſ. ep. quaeſt. 4, 9., ſic 415, 18." e Xiph. in Severo, πάνθηρες, λέοντες, στρουθοὶ, pantherae, (leones,) *ſtruthiones*, ſed Sch. „ſtruthis *Mauruſiis*" Poll. 1, 138. *ſtruthius*, Stp. Th. aliunde, Bochart. Hier. P. 2. l. 2. c. 14. p. 221. „ſtruthionem — appellari — ab Herodi. Μαυρούσιον" ſed femin. hic per libros omnes, ad Herodt. 4, 175. p. 358. N. 73. ad Diod. S. 1, 162. l. 62. cf. l. 73. it. 194, 4. τρέχει πάντων ὠκύτατον, *velociſſime* omnium *currit*, ad Heſ. 2, 1280. e. ad Dion. Caſ. p. 1221. ad §. 138., tum noſtratium nuper auctores libelli, qui inſcribitur *Neue Mannigfaltigkeiten* 1 *Iahrg.* 2 V. p. 365. e. Plin. Chr. Gs., qui dicit, recentioribus nominari *ſtruthionem*, nec hoc Lat. habet in Th., (cf. tamen infra ad §. 13. ὑπογ. e Vopiſc.) ſed „*ſtruthos* ſ. *ſtruthus*, στρουθὸς, Graecis *paſſer* eſt. Hinc — *ſtruthiocamelus*, — maxima avium" cum locis Plin., ut in v. *paſſer* cum Feſti, Plaut. et Turn. Mox Sch. „ὀξ. ocyſſime *ferri*, φ. ſtruthis, *quae* celerrime *ferebantur*" partim cum P. et etiam Bg., ubi φ. pro ſe ferre, ſe movere, moveri, i. currere, ut

καὶ ποδῶν τάχει καὶ κολπώσει^o^ πτερῶν, ἐπαφιεὶς τὰ βέλη κατ' ἄκρου τοῦ τραχήλου, ἐκαρατό-	runtur et pedum velocitate et ſinuandis alis, intorquens tela in ſupremum collum, capita

o) Ms. Ba. κομπώσει. v. N.

ante ap. Diod., tacente G. Th. 636, 22. 84,, ſed ſq. ſubſt. ταχ. etiam in Bg. Lat.

κολπώσει πτ.) i. e. curvatione in ſinum. *Stroth.* Sch. „ſinuatione *alarum*, quae, inſtar velorum, in ſinus quaſi curvantur, ad celerrimum curſum promovendum“ ſed Stp. Th. „ſinuatio, in ſinum collectio, ſpecialiter de ea ſinuatione, qua vela in curvos ſinus obliquantur, ut venti flatibus pateant. Unde metaph. κόλπωσις πτερῶν ap. Herodi. de remigio et velificatione alarum, qua in ſinus quaſi curvantur et obliquantur, l. 1. ταῖς — πτερ., alis *quaſi* in *curvos* ſinus *paſſis*“ cui ſyn. eſt Bg. formula in ſubſt. duobus per particip. cum ſubſt., forte propter non ſatis bonam Lat. in ſubſt. Sch., cf. G. Th. „incurvatio, Fulgent. *corniculata* lunae *ſinuatio*, (nec multo meliori auctoritate) *ſinuamen*, — idem, *ſinuamine* ſubter ſubductus *conchae* in *ſpeciem*“ quod oſtendat formam alarum ſtruthi, conchae ſimilem, ſinuoſam, cavam poſt expanſionem ac ſublationem, ſed ut h. l. forte ſit ſimul agitatio et motus alarum, in formam iſtam conformatarum; ſicut et aliae aves, gallinae v. c. anſeresque, ubi currunt ſ. volant, expanſas alas tenent ac movent, cf. Diod. S l. l. poſtr. l. 15. μάλιστα δ', ὅταν κατ' ἀνέμου πνοὰς ἐξαίρῃ τὰς πτέρυγας, ὑπεξάγει, καθαπερεὶ τις ναῦς ἱστιοδρομοῦσα, *maxime* que *ſecundo* ventorum *flatu* alas *tollens*, ceu *navis* extentis *concitata* velis, *procurrit*, et l. 18. ὅταν δ' ἐν νηνεμίᾳ διώκηται, ταχὺ συνιδρουσῶν τῶν πτερύγων, ἀδυνατεῖ χρήσασθαι τοῖς τῆς φύσεως προτερήμασι, καὶ ῥᾳδίως καταλαμβανόμενον ἁλίσκεται, *at cum* ſilente *vento* infeſtatur, *alis* ſubito *defeſſis*, praeſidio *illo* naturae *uti* nequit, *ſed* curſu *facile* ſuperatus *capitur*; neſcientibus Lexx. novitatem Ms., quae potius librarii lapſus fuerit in λ et μ maiuſculis litteris, quam gloſſa, quaſi phyſice accepto vocabulo, pro iactatione et agitatione, nobis *das Schwingen*, ſicut affine, ſed tropicum, ap. Suid. 2, 344. m. κόμπος, — ἔπαρσις, iactantia, *faſtus*; ſed Noſtro concinnitatem hic per compar molliente ab ordine caſuum inverſo, tum in ſq. v. ἐπ. rectionem cum dat. non tenente hinc Stp. Th., cf. 1, 11, 12. m., nec Lat. Bg. e P., ſed Sch. „*immittens* tela *ſecundum* ſummam *cervicem*, ἄκρος, gen. neutr. pro ſubſt. *iuxta* ſummitatem *colli*“ qui ſane dubitare poterat, utrum eſſet adi. ante artic. ſubſt., an pro ſubſt. in regimine, quod aliunde agnoſcit Stp. Th., cf. Thuc. 6, 97. e. ſ. 44, 18. Ael. V. h. 1, 10. p. 14. 12, 1. p. 715. e. Ind. Xen. Cyr. Z. et Geop., et de ellipſi ſubſt. μέρος L. Boſ. p. 196. i. cum L. N. T. Schw. et Krb., ſed in v. ἐκαρ. per phraſin Bg. e P. aliunde Stp. Th. quoque, me id v. tenente tantum ex Ind. Ioſeph., Suid. 2, 242. e. ſine χρήσει et Heſ. 2, 146. e. cum N., ubi dr. vox proba, variante Noſtro cum τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν 1, 13, 9. m. et iterum omittente pron. αὐτῆς e pr. στρουθ., rem vero breviter tantum attingente Xiph. 384, 6. στρουθὸν ἀποκτείνας, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτεμών, *abſciſſo* capite *ſtruthocameli*, quem *occiderat*; ubi ſq. τὸ ξίφος ᾑματωμένον, gladius *cruentus*, pertinet forte potius ad pugnam eodem tempore cum gladiatoribus.

μει, ὡς [p], τῶν κεφαλῶν ἀφῃρημένας, ὁρμῇ τοῦ βέλους ἔτι περιθεῖν αὐτὰς, ὡς μηδὲν παθούσας. παρδάλεως δέ ποτε ὀξυτάτῳ δρόμῳ τὸν ἐκκαλούμενον

amputabat, ita, ut capite privati, impetu teli adhuc discurrerent, quasi nihil ipsis accidisset. 12. Cumque panthera aliquando velocissimo cursu eum,

p) Ms. Ba. ὡς καὶ τῶν κεφ. ἀφῃρημένων ὁρμ., sed Ms. Vi. ὡς καὶ τῶν κεφ. ἀφῃρημένων ἡ ὁρμὴ τοῦ β., ut sine Iota in ἀφῃρ. etiam in ed. Bc., v. N.

ὡς τῶν κεφ.) Mss. res, praeter mendum in ἡ ὁρμὴ apertum, duplex est, una in addito καὶ iterum, pro *etiam*, etiam adeo, haud dubie ab ingenio librarii, volentis ita rem augere diserte, cum per se possit subintelligi, et, praeter Ms. Ve., nec P. ostendat, habens tamen in abl. consq. (nisi et hic liberius versatus) rem Mss. alteram, genitivos consq., qui vero etiam orti sint e pr. finitione ων, vel per vim librarii, ob mox sq. casum eundem αὐτὰς — παθ., quod pron. cum vulg. ἀφ. consistit, si transpositum sumas, pro ὡς αὐτὰς, τῶν κ. ἀφῃρημένας, λ., ubi pass. habet solennem suum gen., regente sic et Sch. „privatas *capitibus*, κεφ. struthi, *capitibus* truncatae“ deferente Bg. pluralem P., sed tacente Stp. Th. tum Lat. Bg., tum rectionem, ut et Poss. in Synt. et Call., ubi modo syn. p. 644. i. „στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, privari *capite*“ sed diserte Abr. ad Aesch. 2, 116. m. ἀφαιρεῖσθαι τῆς δορᾶς, λ., cf. Luc. 1, 337. l. 3. Ael. V. h. 14, 1. p. 927. cum Ind., it. Dem. p. 145. m. Nr. 2. Suid. 1, 392. m. Hes. 1, 642. m. sine N., ap. quos iota servatum, cf. Gramm. March. p. 531. Nr. 4., quae non recte ad solum impf. id refert.

ὁρμῇ) Malim ῥύμῃ. *Reisk.* At sunt syn., cf. Hes. 2, 1126. i. et Foes. Oec., nec audiendus Suid. 3, 270. m. ῥύμη, ὁρμὴ βιαία, violentus *impetus*, motus *celer*, cum repugnet subiectus locus, τοσαύτη τὶς ῥύμη, tanto *impetu*, cf. Schol. Ar. Eccl. v. 2., tentante ab alia parte Leisn. ad m. Ox., ad ὁρ. τ. β. dum signabat „male (sed et simul supra τοῦ β.) δρόμου“ ut maluerit ὁρμῇ τοῦ δρόμου, quod, quanquam per se procedens, tamen est contra libros ac P., ut nec probabilis lapsus in subst. utr., sed quoque teli vis impulsusque iam promovit corpus avis; agente P. iterum liberius in dat. s. abl. mutato in syn. formulam e subst. cum pron. relat. et v. subst., quam rationem alii mutant modo in particulam *pro*, cf. Apin. Lex. p. 455. b. e. Nr. 11. et Cort. ad Cic. ep. 4, 5, 15. 7, 2, 2., sed in abl. quoque Schell. Lex. p. 2311. i. Nr. 3., tum in v. sq. περ. ignorat Stp. Th. Lat. Bg., ap. G. Th., „in diversas partes, huc, illuc, currere“ s. h. l., ut nostrum *herum laufen*, partim ad rectam lineam, ab initio, deinde partim sinistrorsum, partim dextrorsum, ut gallinae, v. c., morti proximae, post ictum. Mox P. deserit quoque Sch. in παθ. ομ. nondum *vulneratas*“ etiam sensum modo praebente Stp. in m. P., qui nihil tale habet in Th., cf. tamen Fab. Aes. Hs. 144, 2. e. ὅτι ἐκ λύκου στόματος — ἐξῆρες κάραν σῶαν, μηδὲν παθοῦσαν, Ind. *illaesum*, pro nihil mali passos, nec vulnus, nec mortem, et severe, *adhuc* nihil *passos*, cf. G. Th. ex Ovid. Her. ep. 17, 26. *excepto* redii *passa* timore *nihil*, ubi N. silent; ponente Bg. iterum pron. αὐτ. alio loco, ut §. 4., et §. sq. δὲ reddente iterum per τὲ, forte e P., ubi de pantherae celeritate aliunde nihil habui, cf. 1, 9, 20. m.

καταλαβούσης, φθάσας τῷ ἀκοντίῳ μέλλουσαν δήξασθαι[q], τὴν μὲν ἀπέκτεινε, τὸν	qui in arenam evocatus fuerat, comprehendiſſet, occupans iaculo iamiam morſuram, hanc

q) Ms. Ba. δήξεσθαι λ. v. N.

τὸν ἐκκαλούμενον) Quid hac voce ſignificetur, neque Pol., nec Sylb., nec Scheid. intellexiſſe videntur. Ille enim vertit *eductum* ad *pugnam*. At ὁ ἐκκαλούμενος nihil áliud eſt, quam *evocatus*. Erant vero evocati ſatellites et cubicularii Imperatorum, de quibus Suet. in Galba c. 10. *delegit et equeſtris ordinis iuvenes, qui manente annulorum aureorum uſu* evocati *appellarentur, excubiasque circa cubiculum ſuum, vice militum agerent*. Alias ii quoque, qui confectis ſtipendiis iam dimiſſi, ad militiam rurſus evocabantur, ita dicebantur. Ex illis fuiſſe puto Baſilidem iſtum, quem Euſeb. H. Eccl. l. 6. c. 5. ἕνα τῶν ἐν ϛρατείαις ἀναφερομένων appellat. Hegeſippus Lat. vocabulum retinuit, et ὁ ἠουόκατος dixit, ap. Euſ. H. E. 3. c. 20. ubi male nonnulli Codd. et Edd. ἰόκατος, peſſimeque in Rufino librarius pro ſuo ingenio ſcripſit *revocatus*. Nicephorus vero H. E. 3. c. 10. recte exhibet ἠουόκατος. Notum eſt, evocatorum miniſterium circa arceſſendos ac puniendos ſontes occupatum fuiſſe, ut paſſim ex Euſ. et aliis patet. Quare non dubito, quin ἐκκαλ. h. l. *evocatus* reddendum ſit. *Stroth*.

Sch. „ἐκκ. P. paſſ. *eductum*, ad *pugnam*, Sb. act. *provocantem*" cum per edd. P. repererim modo „eductum *quendam* in *arenam*" unde et Bg. retinet quaedam, reſpiciens, puto, ad morem Rom., cum aliquis ſceleratus, poenae loco, ſ. etiam mercede conductus, pugnare debuit cum feris, et ab eo, cui id negotii datum, evocatus eſt in arenam e loco vicino; quales homines vocati *beſtiarii*, Gr. θηριομάχοι, cf. ad Suet. Claud. c. 34., unde Commodus, pugnans nunc ipſe cum beſtiis, ſimul produxerit eiusmodi beſtiarium, ſicut, praeter ſe, alios quoque iuſſit pugnare per hos ludos, cf. Xiph. 383, 13. Strothi quidem rationem ita iuves, ut Commodus non ſolus in arena fuerit, (non amplius quippe nunc currens in ſuggeſtu illo,) ſed cum ſatellitibus et cubiculariis, qui miniſtrarent v. c. arcum, ſagittas, iacula, tum hinc, quod Noſter et alia duxit e Latinitate eius aetatis, non addita definitione quadam, in quibus vocabulis fuerit quoque *evocatus* iſta notione, quam non praeteriit G. Th., memorans et tertiam, qua de cf. Ind. Script. Hiſt. aug. T. 2., cf. de v. καταλ., hic pro aſſequi ac prope veniſſe, 1, 3, 1. e., ubi Sch. „*comprehenſo* eo."

φθάσας λ.) ita ferire maturavit, — ut hanc occideret. Ad verbum, *iaculo praevertens*. Viſe P. Leop. Emend. l. 5. c. 5. *Sylb*.

Ibi vero in Grut. L. T. 3. p. 91. 1. nihil Leop., quam „miror, cur P. verterit, *ita* opportuno *vulnere* conſecutus *eſt*" nec meliorem afferens Vs., in qua liberior P. iterum, ſed Sch. „quum *praeveniſſet* morſum *iaculo*" ignorante Stp. Th. hanc Noſtri rectionem in v. φθ. phyſice ſumto cum rei acc. et abl., quam v. ap. Dem. Ind., quanquam et hic Lat. quid ſubſit, ubi Gr. reſolvas per adv. aliquod, ut *prius*, rel., aut etiam ſimul cum v. quodam, v. g. *prius* feriens *iaculo*, caet. Ad ſq. δηξ. aor. cum v. μελλ. in fut. Ms. poteſt videri lapſus librarii ſolennis in α et ε, ſed et, multoque magis, ingenium, vel e locis aliis, ubi v. μ. occur-

δὲ ἐῤῥύσατο [r], φθάσας τῇ τοῦ δόρατος αἰχμῇ τὴν τῶν ὀδόντων ἀκμήν. λεόντων δέ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναῤῥιφθέντων, ἰσαρίθμοις ἀκοντίοις πάν-

quidem occidit, illum autem liberavit, praeveniens hastae cuspide dentium aciem. 13. Leones etiam aliquando ex subterraneis centum submissos toti-

r) Ms. Ba. τὸν δ' ἐῤῥύσατο, φθ., sed colon in Stp. et al.

rit cum fut., cf. 1, 11, 12., vel inde, quod cum aliis dubitarit de v. μ. cum aor., quod tempus, aeque ac praes., praeter fut., hodie confectum est, v. Obs. M. A. V. 3. p. 426. contra Stp., hic quidem tacentem, it. Nov. T. 3. p. 3., ad Ael. V. h. 3, 27. p. 279. N. 3. D'Orv. Ch. p. 38. m. Abr. Dil. Th. p. 558. m. ad Thom. M. p. 607. N. 4. Fisch. ad Plat. Ap. Socr. p. 73. N. 32., ut cum praes. ad Call. in Ap. v. 14., non bene substituto fut. pro aor. ap. Lys. R. Or. V. 5. p. 234. i., suadente Tayl.; sicut v. μ. cum inf. aor. sine ἂν (quo de ipso etiam dubitabatur) vel hic locus vincit; ducente Bg. Lat. adv. e P., (de quo nihil ap. Stp. Th.) ut partim Sch. in „δ. mordere, *laniare*, ut pantherae solent" ap. G. Th. cum Gr. n, „dentibus laedere et corripere" cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Luc. et Ael. V. h., sed tropice Xen. Cyr. cum L. N. T., et sensu utr. Xen. Bach. Mox, ut Ms. apostrophum in δ' alibi vidimus, ita Bg. simul cum τὴν et τὸν exprimit, secus atque alibi, relata μὲν et δὲ, deferens P. in v. v., quorum unum Stp. Th. recte capit „ἀπ. pro simpl. κτείνω" quod simul cum nostro compos. est in Bg. ap. G. Th., ut ap. Suid. 1, 278. i. ἀπ., φονεύω, pro quo §. 9. e. et §. 1. e. κατακτ. variatur hic, non afferente Stp. Th. in v. ῥύω Bg. Lat., quod tamen in eius loco e Soph. Ai. v. 1293. habet Vs. ed. Iohns., et G. Th. cum „ῥύομαι, ἐρύομαι" cf. L. N. T. In sq. nihil tentat Rsk., cf. §. 7., sed Noster v. φθ., proxime iam adhibitum, modo ornat adiunctis, variando non tantum in subst. τοῦ δορ., pro pr. τῷ ἀκ., sed et in subst. αἰχ., pro §. pr. i. ἀκμῇ, recte etiam addente Markl. ad Max. Tyr. p. 656., „ubi lusum historici notabis in vocibus αἰχμῇ et ἀκμὴν" quo de lusu nos alibi, cf. de αἰχ. Poll. 1, 136. et Suid. 1. 664. e., non coll. ad Hes. 1, 178. m., ut hic quoque v. φθ. licet resolvere in *prius percutiens* rel.

ἐξ ὑπογ. — ἀναῤῥ.) Verbum suspectum. Num ἅμα ἀφεθέντων? centum *leonibus* simul *emissis* e *caveis*, quibus inclusi fuerant. *Reisk.*

Speciem haec emendatio habet per Amm. M. locum supra ad §. 1. m., *centum leones* simul *emissos*, ut tamen Noster illud ἅμα s. ὁμοῦ omiserit subintelligendum, sicut Dio Cas. p. 1218., cf. supra §. 5. m. ad περιδρ., quod, praeter libros omnes, nec in P. comparet; ut Noster pro libertate sua potuit aliter rem efferre, usus v. Gr. ἀναῤῥίπτεσθαι s. ἀναῤῥιπτεῖσθαι vel sensu pass., (pro eiici s. proiici, sc. ab aliis, ut ministris, i. e. emitti, sinere exire cum vi, impetu ac velocitate,) vel pass. pro med., i. se eiicere, proiicere, proruere, prodire ferociter rabideque, nobis *hervor stürzen*, s. *sich* hervor *stürzen*; quam lectionis vulg. interpretationem sustinent oblique etiam Bg., (ap. G. Th. explicatum per deiicere 605, 23. sed 32 per immittere, in quo, etiam adhibito infra a Vopisc., 987, 90. 98. „*immittere* se *in* medios *hostes*, i. irruere et sese prorumpere") et P., quem partim retinet Sch. „eductis, *eiectis*, cavea"

τας ἀπέκτεινεν [f], ὡς, ἐπὶ πολὺ [t] dem iaculis omnes occidit: ita,

f) Hic colon in Stp. et al., cf. §. 11. e., ubi et Ms. Bg. comma tenuit rectius, quam hic punctum, pro quo saltem duo fecimus, ut erant 1, 14, 16. m.
t) Ms. Ba. ἐπιπολὺ v. N.

quorum primum P. ap. G. Th. exponitur quoque per emittere; non tenente Stp. Th. v. in pass. physice, nec cum Bg. in act., sed inter alia cum *sursum proiicio*, quod repetit L. Ern. recte sine adv., cum pr. ἀνὰ etiam in hoc v. redundet, aut certe valeat potius Lat. *pro* s. *ex*; unde hic recte adhiberi poterunt illa compos. Lat. *eiici*, emitti, *efferri*, sed et ipsa pro simpl., ut Gr. cum diserta h. l. pr. ἐξ, mihi repertum physice tantum ap. Dion. H. S. T. 1. et Luc. 2, 909. e. ἐκεῖνο ἄνω ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, *illud* sursum *iactant* in *aërem*, bene per simpl., ob adv. simul syn., sed ap. Thom. M. p. 783. ῥιπτοῦμαι, τὸ μετὰ σφοδρότητος, cum N. 4. e Schol. Soph., quam notionem violentiae, impetus celeritatisque non pertinaciter teneam in nostro Gr. aut prioribus Lat., cum v. c. Gr. ἐκβάλλειν et Lat. *eiicere* saepe dicantur pro simpl. exire iubere s. sinere ac dimittere s. emittere. Sed ad ὑπ. Leisn. in m. Ox. „male Burm. ad Petr. p. 510. v. Stp. Th. 1, 803. Salm. ad Solin. p. 849. Grut. p. MCXIV, 3. Fabr. ad Sext. Emp. p. 340." quorum consulere potui modo Stp. l. l. E. „ὑπόγαιος, *subterraneus*. Herodi. l. 1. λε. — ἀν." cum P., nec praeterea aliunde, ut Sb. Ind. plane neglectum, ap. Sch. „ex *subterraneis*, sc. fossis, h. e. caveis" quae explicatio partim e P. ducta est, ut in adi. non male suppletum subst., v. c. ὀρυγμάτων, βόθρων, τάφρων, σπηλαίων, quanquam et sufficiunt χωρίων s. οἰκημάτων, cf. L. Bos. Ell. p. 234. e., ubi non affertur plenum exemplum, quod est ap. Herodt. 148, ult., cf. N. it. 369, 9. ad Poll. 5, 150. N. 78. Suid. 3, 552. e. sine χρήσει, sed ad Hes. 2, 1468. i. N. 17. tantum e LXX. ap. G. Th. modo cum ὑπόγειος, ut sine Gr. aliquo ap. Lips. de amphith. Op. T. 3. p. 19. m. „camerae quaedam et specus subterranei, ad custodiam et receptum ferarum, (p. sq.) de specubus quidem s. cryptis, (med.) caveas ferreas extructas, per quas bestiae *intromitterentur* in arenam, (p. 21. i.) atque ex his caveis *cum* impetu quodam *emittebantur* in arenam. — Vopisc. — in Probo, *immissi* deinde *per* omnes *aditus* struthiones *mille*, mille *cervi*, mille *apri*, (p. sq. e.) in caveis, quarum loco invenerunt antra quaedam coëuntia et deëuntia, quae velut e terra *emitterent* subito *feras*, (p. 23. m. e Dion. Cas. s. Xiph. 415, 14. sqq. in Severo de receptaculo ferarum, in navis speciem constructo in theatro,) — ἀνέθορον — λέοντες λ. exsiliebant *leones*" ut p. 28. in amphitheatri effigie etiam comparent ὑπόγαια, quae sic Lat. quoque proferuntur ad Hes. l. l., cf. G. Th. et alio sensu ap. Spart. in Adrian. T. 1. p. 87. cum N., ut T. 2. p. 674. est locus Vopisc. *addidit alia die in* amphitheatro *una* missione *centum* iubatos *leones*, — qui *omnes* — *interemti sunt*, — neque *erat* bestiarum *impetus* ille, *qui* esse *e caveis* egredientibus *solet*, ubi v. N. p. sq. a. e. de discrimine inter cavos illos subterraneos et caveas „non solum caveae ferreae continendis ac concludendis feris in amphitheatro habebantur, sed etiam cavi *speluncae* que *hypogaeae*, ad hanc rem factae. — Fortasse etiam, priusquam inde exirent, irritabantur, ut maiore cum ferocia et impetu exilirent; quod haud facile fieri poterat in cavis et *hypogaeis* illis" immo tamen fieri poterat v. c. fame aliisve rebus, et in Commodi his ludis factum videtur, si vim

κειμένων τῶν πτωμάτων [u], δι' ut, diu iacentibus cadaveribus
αὐτὸ τοῦτο ἐπὶ σχολῆς [x] πάν- eo fine, per otium omnes ea nu-

u) Ms. Ve. ac Vi. τ. σωμάτων λ., sed post πτωμ. nullum comma fuit modo in B. 1. R., at nullum post τοῦτο ubique, v. N. x) σὺν σχολῆς Par. 1. inscite.

illam v. ἀναῤῥ. violentam teneas; ubi non bene adhibuerit P. illam vocem *cavea*, nisi universe acceptam cum Buleng. de Venat. C. in Gr. Th. T. 9. p. 770. E. sq. „aliae fuere caveae ferreae aut lapideae in ipsa arena amphitheatri sub ipsis gradibus et caveis, quae et cryptae, Herodi. ὑπόγαια l. 1." mutante Bg. iterum δὲ in τὲ, e P. *item*, a quo et servat mutatos gen. consq. in acc., pendentes a v. ἀπεκτ. (in quo Noster cum §. pr. m. non variat,) it. Lat. ad ἴσ., forte de praecepto Stp. Th. „numero *par*, — plur. vero numero signif. *totidem*" aliunde, cf. Ind. Call. Luc. Ael V. h. et Geop., ap. G. Th. „τοσοῦτοι, par numerus s. aequalis." Mox ad ἐπὶ π. κειμ. liberum P., neglecto ἐ. π. (quo de v. ad 1, 11, 11., etiam quoad scripturam Ms.) additoque contra abl. *suo ordine*, recte deseruit Bg., ut Sch. in v. κ.

τῶν πτωμ.) Ven. perperam σωμάτων, facili librarii errore. Pari modo Matth. 14, 12. pro recepta lect. σῶμα reponendum est ex vetustissimis et optimis Codd. πτῶμα, v. N. ad 1, 8, 12. m. μεγ. φ. *Stroth.*

Librarii lapsus sit, an glossa, incertum est, at planum, conspirare hic cum Mss. etiam P., unde Sch. retinuit in πτ., habens in κειμ. severius Bg. cum Sb. Ind. „*cadavera* caesorum" tacente Stp. Th. hinc, non item de σῶμα eiusdem notionis 3, 1212. F., cf. L. N. T., quorum Schw. laudat etiam Nostri loca per numeros tantum, ad Hes. 2, 1335. m. Suid. 3, 353. m. 225. e., ad Thom. M. p. 765. it. Loesn. ad N. T. p. 55. 126. e., ubi et de V. L. recte statuitur, cf. 1, 13, 11. m. τὰ σωμ., e quo per comparationem orta sit Mss. lectio, pro illo hic Nostro variante.

δι' αὐτὸ τ.) Praeter dicta in Progr., illud addo, comma mutandum esse delendumque, quod est post πτωμ., ponendumque post τοῦτο, ut sit, *ut*, diu *iacentibus* cadaveribus *hanc ipsam* ob *causam*, quia sc. diu iacebant, *omnes*, *quibus* otium *esset*, numerarent. *Leisn.* huius ipsius rei gratia, quo posset, quicunque vellet, ipse spectare et dinumerare et leones et vulnera et tela. *Reisk.*

Distinctionem quidem illam aliam clare Bg. demonstrat in sua, tacite probatam et a Rsk., quae mihi quoque potior videtur, ut δι' ἀ. τ. ad pr. trahantur, et totum membrum ἐπὶ — τοῦτο a Nostro praemittatur, proprie ponendum post ἀκοντ. demum et finem enunciationis alterius; ut tamen reliquerim distinctionem vulg., non tam ob Mss., tacite consentientes, quia distinctiones olim non habuere, quam quod tandem res eodem redit; negligente P. formulam δι' ἀ. τ., sed Bg. reddente liberius, cum debuerit saltem *eo* ipso *fine*, addito pron. altero, ut Leisn. et Rsk., (quod non redundat, sed magis definit, ut nostra *in* eben *der Absicht*, s. *aus* eben *der Ursache*, s. *eben desswegen*, quod vicinius est Gr. e notatione, *wegen* eben *dessen*,) it. Sch. in „ἀ. *propter* hoc *ipsum*" e Lat. quidem ordine, cf. G. Th. v. *ipse* 1223, 97. sqq. et Hor. Turs. p. 445. Nr. 7. sqq., ubi Nr. 8. etiam Gr. ordo „in *ipso* illo *malo*" tacente Stp. Th., et Ind. Dem. illud δι' αὐτό γε τοῦτο 264, 14., supplente subst. χρῆμα L. N. T. Krb. p. 111. i. „εἰς αὐτὸ τ., huius *ipsius* rei *causa*" sed αἴτιον L. Bos. Ell. p. 22. m., quibus respondeant illa Lat. *argumentum*,

τας ἀριθμῆσαι [y], καὶ μηδὲν ἰδεῖν περιττὸν ἀκόντιον. μέχρι μὲν [z] τούτων, εἰ καὶ βα- merarent, nec ullum viderent 14. superfluum iaculum. Hactenus quidem etsi ab imperato-

y) B. 2. L. Par. 1. et Pat. ἀριθμεῖσθαι, fed B. 2. R. hinc depravatum ἀριθμίσθαι, ex ἀριθμῆσθαι A. cum B. 1., v. N. z) Ms. Ve. ac Vi. μέχρι μὲν οὖν τουτ. v. N., poft τουτ. autem nihil erat modo in B. 1. R. et Ms. Bg.

negotium, *confilium*, it. Bg., filente Lindn., fed ad ἐπὶ σχ. liberum P. deferente Bg. e Sb. Ind. aut Memm., fine hoc Lat. tenente formulam hanc Stp. Th. ex Aefch., quod ignorat Ind. Rs., etiam illa ap. Dem. 485, 20. 708, 5. 758, 22. fyn. κατὰ σχολὴν, quod proprie Bg. eft Lat., cum noftrum fit potius *in otio*, et i. q. ἐν σχολῇ ap. Stp., cf. ad Vig. p. 596. a. N. 49. et Ind. Luc., tenente G. Th. tantum fubft. cum pr. *in*.

ἀριθμῆσαι) Ad V. L. duces fuere Ald., ubi modo confufae ab operis finitiones σαι et σθαι, unde deinde ει pro η ortum, per vel lapfum, vel ingenium; fcribente Leisn. non tantum in Ox. fupra vulg. illud B. 2. L., fed fupra μηδὲν etiam μηδένα, unde in paff. illo πάντας pertineat iterum, ut ante cum ἀπεκτ., ad leones; in quo fimul exiftat fynefis genus, quo mafc. πάντας, praecedente fubft. neutr. πτωμ., fumendum pro πάντα, refpiciat aliud fubft. λέοντας e §. 1., ficut ἰδεῖν, fubito tranfitu facto a paff. ad act., ftans folitarium, requirat cafum perf. aliquem, v. c. τινὰ, aut Leisn. μηδένα, quibus omnibus non opus eft in vulg. Stp. act., et fi πάντας referamus ad perfonas, fpectatores ludorum, f. alios, qui voluerint id facere; quo fpectant et Leisn. cum Rsk. adiunctiones; ut tamen praeterea cum Bg. extrinfecus fumendum fit pron. αὐτὰ, e pr. πτωμ. f. ἀκοντίοις, regente fua P. tantum ad vicinius πτωμ. „ita — iacentibus *corporibus*, ut *numerari* — fingula *poffent*" unde et elicias illam paff. lectionem, qui tamen liberior fuerit, ut in aliis per hanc §., etfi quoque facit cum eo Memm., non item Sch. „ἀρ. *numerare*" tenente Stp. Th. „ἀριθμοῦμαι fignif. etiam act., pro ἀριθμῶ, ap. Thuc. — ut docet Bud." C. 431, 14., quo nefcio an quis uti hic velit, tanquam fecutum Noftro iterum Thuc., cf. Ind., in quo tamen lectionem Ald. in perf. fine augmento, pro ἠριθμῆσθαι, excufare debeas per aor. ἀριθμήσασθαι ap. Bud. l. l. Mox ratio Bg. in καὶ cum neg. pron. inverfa eft pro μηδέ τι, tenente G. Th. formulam Bg. in v. *ullus* cum Gr. τὶς, fed habentibus Lat. etiam fevera Gr., quibus variat Nofter quodammodo pro §. 7. οὐδέ τις. In fq. περιτ. Stp. Th. aliunde habet Lat. *fupervacaneus*, quod cum illo P. melioris eft Lat., quam Bg., fecundum G. Th.; ubi fine Gr., fed duo rel. cum Gr. n., quo de cf. Ind. Xen. Z., refpiciente Noftro fimul ad pr. ἰσαρ. ἀκοντ., cf. Stp. Th. 3, 251. i. „περισσὸς ἀριθμὸς, impar *numerus*" ut h. l. non funt plura iacula, quam cadavera, nec plura, quam centum, quodvis in cadavere adhuc infixum, nullum praeterea humi iacens. Caeterum in πάντας, pertinente etiam ad hoc membrum, cum καὶ μηδ. valebunt dicta ad 1, 14, 14.

μέχρι μ. τ.) Cod. recte addit οὖν, quod utique in textum recipiendum eft. *Stroth.* Similiter ad Luc. 1, 433. c., cum pro μὲν Cod. habuiffet μὲν οὖν, editor addidit „quod non fperno" et Rsk. ad Polb. p. 154. i. „quod non repudiem" et in Obf. M. A. V. 10. p. 215. ad μὲν Abr. voluit οὖν addi, etiam in Noftri locis quibusdam, retractans idem in L. Arift. p. 142.

σιλείας τὰ πραττόμενα ἦν ἀλλότρια, πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδε- | ria dignitate, quae fiebant, erant aliena, tamen fortitudinis et peritiae iaculandi apud plebeios

m., tuitusque μὲν solum, sed contra μὲν οὖν in Auct. Dil. Th. p. 257. e., cum Olearius e Cod. privum μὲν praetulisset; qualis varietas et ap. Thuc. 208, 78. et in affini 48, 93. μέχρι μὲν οὖν τοῦδε λ., hactenus *igitur*, ubi V. L. „οὖν deest Ar." quo de nihil in N., tacite ut in hanc legem consentiatur, nihil critico in tali caussa mutandum esse, sed standum in repertis, cum varietas videatur tantum e glossa esse et comparatione aliorum locorum, in quibus vel μὲν solum fuerit, vel μὲν οὖν, s. syn. δὴ etc., quae οὖν et δὴ in transitu ad alia et clausulis saepe opprimuntur, cf. 1, 12, 2. m., tum Herodt. 3, 52. μέχρι μὲν ὦν τούτου, V. L. τούτων, *huc* usque *igitur*, Is. Pan. ed. Mor. p. 72. m. c. 29. i. et W. 88. e. μ. μὲν οὖν τούτων, οἶδ' λ. *hactenus* equidem *scio*, Polb. T. 2. p. 274. e. καὶ μ. μ. οὖν τούτων, *et* hactenus *quidem*, Ind. „quoad haec agebantur" et Luc. 1, 7. e. μ. μ. δὴ τούτων γελάσιμα — τὰ εἰρημένα, *hactenus* quidem, *quae* dixi, *ridicula sunt*, Xen. Cyr. Z. 1, 2, 8. e. μέχρι μὲν δὴ ἓξ — ἐτῶν, sed in media oratione ib. 6, 1, 11. ἐγὼ δ' — μ. μ. τοῦδε ἐπαινῶ λ., ed. Th. V. 1. p. 344. l. 6. *ego vero* hactenus *laudo*, ubi Z. Ind. „sc. χρόνου, adhuc" sed ib. Vectig. 4, 21. e. οὐκοῦν μ. μὲν τούτου, ed. Th. V. 2. p. 609. atque *hactenus*, pro *igitur* hactenus *quidem*, inverso adeo ordine, cf. Ind. Z. Pol., sed Sb. Ind. „μὲν pro μὲν οὖν s. μὲν δὴ" de more obscuro, e Xiph. et Nostri quibusdam locis subiectis, quorum in uno inferius corrigit. Sed e P. „hactenus *igitur*" non certum est, eum cum Mss. in suo habuisse etiam οὖν, quia tum μὲν omisit, tum hoc ipsum μὲν per Lat. *igitur* vertit supra 1, 11, 2., tacente Stp. Th. Nostri formulam hanc, et habente tantum 2, 908. C. sq. syn. „μ. τοῦδε, *eatenus*, — et cum adv., ut μέχρις ἐνταῦθα, huc *usque*, ad hunc usque locum, *hactenus*" quae et modo sunt ap. Vig. p. 404. Nr. 6., ubi nec illa Xen. Z. Bach. μ. μὲν τούτου, et μ. μὲν δὴ τούτου, *hactenus*, nec Xen. Mem. S. 4, 7, 2. μ. μὲν τούτου, — ἕως, nec Cyr. 1, 4, 23. m. μ. γὰρ τοσούτου, ὁπότε λ., ubi Ind. „sc. διαστήματος, ad hoc usque intervallum" ut in Nostri aliorumque gen. pron. τούτων varie expleveris, (tacente L. Bos. Ell.) τόπων, s. χρόνων et καιρῶν, it. πραγμάτων, hic ut μὲν non referatur ad proximum πλὴν, (quod respondet potius priori εἰ καὶ,) sed ad §. sq. i. δὲ, tenente G. Th. „*hactenus*, μεχ. τοῦδε" sed non simul cum Lat. *quidem*, nec Hor. Turs., sed εἰ καὶ vertente Bg. aliter, quam 1, 12, 5. cum Sch., ap. G. Th. cum καίτοι, severe quidem aliud Gr. καὶ εἰ, cf. Stp. Th. 1, 1102. A. c., sed Sch. in „ἀλλ. aliena *ab* officio *regio* opera" ubi, deserto P., notionem βασιλ. ponit contra loquendi usum, qui potius fert Bg. cum Stp. ad m. P., cuius concretum pro abstracto nec ipsum improbes; ducente Bg. e P. saltem tempus in τὰ πρ., sed Lat. ad ἀλλ., ubi Stp. Th. „ἀ. alienum, i. abhorrens, non consentaneum" immo indecens, indignum, cf. Ind. Dem., cui add. 228, 12., Z. Xen. Cyr., ap. G. Th. cum Gr. n. 254, 11. 56. et Lampr. in Comm. c. 1. p. 473. *iam in his artifex*, quae *stationis* imperatoriae *non erant*, *ut* calices *fingeret*, saltaret, *cantaret*, sibilaret, *scurram* denique *et* gladiatorem *se perfectum ostenderet*, rel.

πλὴν ἀνδρ.) tamen *apud* vulgus *aliquam*, fortitudinis *ergo* et *peritiae* iaculandi *gratiam* emerebantur. *Steph.*

σιν εἶχέ[a] τινα χάριν. ἐπεὶ δὲ 15. emerebantur aliquam gra-
καὶ γυμνὸς εἰς τὸ ἀμφιθέατρον tiam. Poſtquam vero nudus am-

a) Sic nobiscum Ms. Ba. et edd. A. al., ſed εἶχε τινὰ Stp. Sb. Lu. Bc.

Qui in gen. videatur expleviſſe ἕνεκα, aut modo ad ſenſum reddidiſſe formulam, cum *fortitudinis* gratiam *habere* nihil ſit, quam placere ſ. probari ob fortitudinem et fortitudinis cauſa; quo et redit liberior ratio P., unde partim Bg. et Sch. in „χ. grat. *fort.* emer. *apud* ipſos" quam Lat. formulam non tenet G. Th., ſed modo „*emereor*, — plane merere, et merito ſuo impetrare, (ſed et ſimpl. impetrare ac conſequi, et in ſubſt. Bg. 833, 75.) libelli, — *quamvis* iam *gratiam* novitatis *exuerint*, i. non amplius placeant novitate, (ſ. ob novitatem et proprie ſuavitatem amiſerint, tacentibus N. ad Plin. ep. 1, 2, 6. it. ad Quintil. 4, 5, 4., ſed in v. *hab.* 857, 59.) *rami* apii *in* condimentis *peculiarem* gratiam *habent*, i. iucundi ſunt" ut potuerit Bg. ſeverius verſari hic, ubi formula proprie valet, ſuavitatem continere ſ. efficere et excitare, cf. de Lat. ſubſt. Ind. Amm. M. et de *habere* et Gr. ἐχ. iſta notione alibi, ſed de ſubſt. χ. Dem. 1407, 21. 1419, 16. Luc. 2, 397. l. 6., tenente Stp. Th. tantum 4, 350. A. e. „invenitur ἔχειν χάριν, ſequente etiam gen. rei, ut, quum ſcribit Herodi. l. 1. μ. μ. τούτων εἶ — εἶχέ τ. χ., quae P. ita vertit, —. At ego maluiſſem, coniungendo ea, quae in Gr. ſermone coniuncta ſunt, reddere, *gratiam* ob *fortitudinem emerebantur*. Nam *gratiam fortitudinis* vix poſſe dici crediderim, (ubi, praeter aliam, quam in ed., diſtinctionem poſt τουτ. et accentus rationem in τινα, religioſior eſt in Lat. ſubſt. cum gen., quem recte non fugit Bg. ex analogia Lat., unde Noſter finxerit totam formulam, non aliunde mihi notatam, ſed ex 3, 991. G. e.) πλὴν — εἶχέ τ. χ. *praeterquam quod* fortitudinis *et* dexteritatis *in* deſtinandis *ictibus* ſpecimina *edebat*, popularem *etiam* quandam *gratiam* ſibi *conciliarat*, (per Vs. plane a contextu alienam, de Commodo cum intellexiſſet et de perſ., non de rebus et τὰ πρεαττομ., cf. de εὐσ. §. 3. tum) δημ. plebeius, popularis. Herodi. l. 1. πλὴν — εἶχέ τ. χ." ſine Vs. et auctoritate aliorum, tenente Sch. „abſolute, — apud *plebeios* ſ. plebem" ſenſum quidem, ſed nihil de ellipſi ſubſt., ut Sb. Ind. modo „οἱ δημώδεις, *plebs*" nec L. Boſ., ut in plur. hoc vel neutr. gen., vel maſc., ſuppleam πλήθεσι, cf. 1, 4, 19. m., it. ὄχλοις ſ. ἀνθρώποις, (quod proximum ad Lat. *homines plebeios*, quanquam nec hoc plenum afferente G. Th., nec quid de ellipſi in adi. *plebei*., nec Lindn.) cf. ὁ δημότης ὄχλος, (ubi ſubſt. δημ. pro adi., quod par noſtro,) et δημοτικοὶ ap. Dion. H. S. T. 1. ſed plenum δημοτικοὶ ἄνθρωποι R. Or. V. 4. et Dem. Ind., variante Noſtro pro ſq. aut ſuperiori ὁ δῆμος, it. τοῖς δήμοις, cf. de noſtro adi. Ind. Ael. V. h. Luc. Suid. et Heſ., ſed de re ac ſententia ad §. 5. e.

ἐπεὶ δ. κ.) Omittit Bg. iterum καὶ, pro *etiam*, ſ. etiam adeo, neſcio, an e P. *verum* ubi *iam*, quod extremum reſpiciat καὶ, aut libere, ut alias, acceſſerit; ſumente me γυμν. ſenſu anguſtiori, quo de nihil ap. Stp. Th., ſed in L. Ern. et N. T. Schw. et Krb., quem cf. cum Graev. ad Heſ. ἔργ. v. 389. ſ. 392., it. Klotz. Tyrt. p. 20. e. Harl. Chr. P. G. Th. Ind. Ern. Liv. de eo, qui non habet omnes veſtes, quas plerumque ſolet, ſed aliquas tantum, nec exteriores, at interiores, et h. l. tum propter inferius αἰσχίστῳ σχήματι, tum quia Dio Caſ. p. 1217. e. tradit diſerte, eum ſemper aliqua veſte indutum prodiiſſe, ſive in amphitheatrum, ſ. in thea-

εἰσῆλθεν, ὅπλα τὲ ἀναλαβὼν [b] ἐμονομάχει, τότε [c] σκυθρωπὸν

phitheatrum ingreſſus eſt, armisque ſumtis, ut gladiator de-

b) Ms. Ba. ὅπλα τὲ λαβὼν ἐμ., v. N., ſed poſt ἀναλ. comma in A. et al. cum Ms. Bg. c) Ms. Ba. τοῦτο τὸ σκ. εἶδεν ὁ ἥλιος θέαμα λ., ſed poſt θεαμ. nihil in A. 2. et B. 1., at comma in B. 2. L. al., punctum in B. 2. R., ſed in rel. colon cum Ms. Bg., v. N.

trum; ut adeo depoſuerit hic imperatorias veſtes, easque exteriores, ſed ſumſerit gladiatorias, i. tunicam, ſ. veſtem interiorem, breviorem ac ſine manicis, cf. Lipſ. Saturn. Serm. l. 2. Op. T. 3. p. 78. e. 96. ſq. 102. „Dio, Commodum, ut ſecutorem, adornans, facit eum prodiiſſe ἐν τῷ χιτῶνι καὶ ἀνυπόδετον, in tunica et diſcalceatum" ap. Xiph. 382, 13., ubi proprie haec, ἐν τῷ τοῦ Ἑρμοῦ σχήματι εἰσῄει τὲ εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀποῤῥίψας τὰ ἄλλα, οὕτως ἐν τῷ χιτ. ἀνυπόδετος ἔργου εἴχετο, habitu *Mercurii* introibat *in* theatrum, *abiectis* que *caeteris*, quae *ferebat*, praeter *tunicam*, nudis *pedibus* ad *rem gerendam aggrediebatur*, quae modo pertinent ad pugnam cum animalibus, narratam deinde, at de ſecutore demum ib. e. it. 384, 33., ubi l. 21. εἰς τὸ θέατρον εἰσελθεῖν, *venire* in *theatrum*, et l. ſq. εἰσιόντες εἰς τὸ θ., theatrum *ingredi*, cum Bg. e P. omiſſa praep., ſed ſeverius in primo loco, ut Sch. „*ingreſſus* eſt *in* —" cf. 1, 10, 15., Stp. Th. aliunde cum Bg., quem v. ſuper hac rectione ad Ariſt. Plut. v. 237. it. L. N. T. Z. Xen. Cyr. Ind. ex 1, 2, 12. et 5, 3, 17. cum N., ubi in V. L. ſimpl. ἔρχεσθαι nihil quam gloſſema, quale eſt et hic mox in ſq. v. ἀναλ. Ms. ſimpl., ubi etiam Bg. dat ſimpl. tantum e P., non bene per pron. reſolvente Sch. „*qui* manibus *ſumſit arma*" cum melius ſit reſolvi hic per Lat. *poſtquam* ſ. copulam, pro quibus verbis, ita copulatis, noſtrates dicant, *mit den Waffen in der Hand*, cf. Stp. Th. 2, 560. A. m. „ἀναλαβεῖν ὅπλα, non ſolum pro *reſumere* arma, (vim ſuam retinente praep. pro Lat. *iterum*,) ſed interdum (vacante eadem) ſimpl. pro *ſumere* arma, *capere* a. (ſine auctore, etiam p. pr. e.) ἀν. ſumo, in manus ſumo" quo Sch. reſpexit, ſed 1367. D. m. in ſubſt. ὁ. modo breviter, cf. L. N. T. Kypk. 2, 302. e. Loesn. p. 348. m. Ind. Dion. H. S. T. 1. Xen. Cyr. Z., Zoſ. 4, 40, 5. ἀναλαβὼν τὰ ὁ., ſumtis *armis*, cum artic. ſine diſcrimine, Luc. 3, 77. e. cum Bg., Heſ. 1, 358. m. ἀνειληφότων, λαβόντων, quocum ſimpl. variat Noſter mox et §. 11. i., tacente Stp. Th. in v. μον. etiam formulam Bg., quae habet v. compoſ. et ſubſt. cum particula modi, quaſi mutes in ὡς μονομάχος ἐμαχεῖτο, ad Vern. rationem, deſerto P., cf. §. 1. e. it. Xiph. 383, 3. 6., ut intelligemus plur. ὁ. proprie, de variis armis, gladio, clypeo et galea ſecutorum, cf. Lampr. in Comm. c. 15. p. 513. e. gladiatoria *ſumſit* arma, *panno* purpureo *nudos* humeros *advelans*, (quo non pertineat Noſtri ante γυμνὸς,) cum N. Caſ. „per *glad. arma* cape hic armaturam ſecutorum, cf. Dion. et Victor." qui de Caeſ. 17, 4. ut *gladiatores*, ſpecie *depugnandi*, crebro *trucidaret*, ſed in Epit. 17, 5. *in tantum* depravatus, *ut* gladiatoriis *armis* ſaepiſſime *in* amphitheatro *dimicaverit*, et ad Lampr. p. 519. *galea* eius *bis per portam Libitinenſem elata eſt* Caſ. N. e Dion. τὸ κράνος αὐτοῦ, cf. Xiph. 384, 24. et Lipſ. l. l. p. 76. m. ex eodem 382. e. „ἐχρῆτο τῇ ὁπλίσει τῇ τοῦ Σεκούτωρος καλουμένου, (et ib. e.) *clypeum* adiungit Dio —, idem et *galeam*, quae communis gladiatoribus pleriſque" it. *gladium*, τὴν μὲν ἀσπίδα, — τὸ δὲ ξίφος τὸ ξύλινον, et de galea iterum 383, 12.

εἶδεν ὁ δῆμος θέαμα, τὸν εὐγενῆ καὶ [d] Ῥωμαίων βασιλέα, μετὰ τοσαῦτα τρόπαια πατρός τε καὶ προγόνων, οὐκ ἐπὶ	pugnabat: tunc triſte vidit populus ſpectaculum: illum generoſum et Romanorum imperatorem, poſt tantas victorias parentis et maiorum, non ad-

d) Ms. Ba. τὸν εὐγενῆ ῥωμ. v. N.

τότε) Ms. res prima in ſubſt. ἥλιος ducta fuerit e loco ſimili 1, 5, 15., aliena hic in narratione ſimpl., cum ibi recta ſit, in oratione non tenuis generis, ſed ſublimioris, quod ſurgere poteſt ad formam poëticam, qualis eſt in illa phraſi; praeter Mss. rel., etiam P. ſervante vulg., qui tamen in ſecunda re Ms. conſentiat per haec „*tum* vero *triſte* Rom. populo *ſpectaculum* id *viſum*, nobiliſſimum *imperatorem*" ubi comparet pron. τοῦτο, ſed et adv. *vero*; quae ducant ad lect. hanc, τότε δὲ τὸ σκ. λ., ubi δὲ in apodoſi, ut alibi, et τὸ pro τοῦτο, quod ipſum fluxerit ex illo τὸ per gloſſam, ſi in Ms. aliquo diviſum erat τό τε, ut in ed. Pat., quod τὲ deinde aliquis removerit, ut hic incommodum, contra alius in δὲ mutarit, et alius rurſum ſimul ad τότε addiderit; quanquam et ab ultima eius τε ſyllaba id δὲ exciderit; ſicut Ms. τουτοτο in illo τοτεδετο maiuſcularum litterarum latere poteſt, per ſeriem vetuſtam ſic ſcriptis omnibus, at P. libere iterum egiſſe; procedente lect. vulg. per ſe, tum per Mss. rel. ſuſtentata et faciliima, e qua ap. Stp. Th. nihil, quam adi. cum Lat. Bg. e P. et 1, 1507. E. e. in ſubſt. ſimile quid e Xen. „τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος εἶ, non *vidiſti* rem *omnium* iucundiſſimam, *ſpectaculum* omnium iucundiſſimum" cf. Luc. 2, 154. l. 49. τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θ. ἰδεῖν, nullum *tale* ſpectaculum *videre*, quam formulam G. Th. ignorat, non item adi. cum Gr. n., deſerto P., faciente Sch. cum Bg. in θ. *ſp.* tr. *vidit*, in verbo εἶδ. ter non variante Noſtro, cf. §. 13. e. 7. i., ſed populi indignationem in hac re prodente Dione Caſ. p. 1220. e. ſ. Xiph. 383, 30., denique ſcribente Leisn. in Ox. ſupra θ. „dele colon" bene, ſed ut pro eo tantum ponatur comma, quippe in continua oratione et appoſitione, per Lat. *ſcilicet* explenda, ubi Ms. omittit καὶ, pro copula, iterum, ſed hic in formula illa, cum ſubſt. βασ. habet ſecum et adi. εὐγ. et gen. ſubſt. Ῥωμ., qui par adi., cf. 1, 14, 16., ubi modo per variationem alius ordo, τὸ Ῥωμαίων καὶ βασίλειον σχῆμα, qua e lectione duo indignabatur populus Rom., (ſumendo ὁ δημ. amplo ſenſu et honeſto, etiam de ſenatoribus, cf. Xiph. in N. pr.) quod talia faceret tum vir tam generoſus, i. habens patrem ac proavos illuſtres, (qui utrique mox hic memorantur,) cf. 1, 7, 5. e. ſqq., tum in primis imperator Romanus, qui pro maximo tunc ac ſummo habebatur, atque adeo infra faſtigium tantum delabi videbatur et agere, deſcendens ad res et homines viles, tot capitum et regnorum dominus; unde et poſtea profertur Ῥωμαίων ἀρχὴ et ἀξίωμα, ut res utraque ſumma; quae duo argumenta triſtitiam indignationemque maiorem commovere poterant, quam una modo res Ms. et cauſa, quod talia inſtitueret *Romanorum* imperator *generoſus*, quocum tamen et P. facit, in illis ſupra *nobiliſſ. imper.*, praeter gradum adi. altiorem, omittens gen. Ῥωμ., puto, quod ante iam in ὁ δῆμος dedit „*Romano* populo" quae libertas ſuſpectum eum reddat; ſicut in noſtro

βαρβάρους ὅπλα λαμβάνοντα στρατιωτικά, ἡ Ῥωμαίων ἀρχῇ πρέποντα, καθυβρίζοντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι. ὁ μὲν

versus barbaros arma capere militaria, et Romanorum imperio convenientia, sed contaminare dignitatem suam turpissimo foedissimoque habi- 16.

membro cum Ms. orationem contraxisse potest, sumta figura illa ἓν διὰ δυοῖν, cum nihil in vulg. (a Bg. etiam servata,) insit vitii et plus ponderis, saltem plus evidentiae, si quis etiam eadem illa duo reperire velit in P. ac Ms., cui tamen Mss. rel. non favent, ut καὶ exciderit intra litteras similes. Mox in adi. τοσ. sensum dederat P. pro severo Bg. Lat., sed Stp. Th. in „τροπ. additur interdum gen., qui non de victo, sed de victore dr., et quidem frequentius. Herodi. l. 1. μετὰ — τροπ., *post tot tropaea*, a patre et maioribus excitata, (cum P. Vs., sed nulla alia auctoritate, et mox) *triumphos* Herodianus nonnumquam τρόπαια etiam nominat“ sine aliquo loco, haud dubie e P. ita constituta notione, qui hic sane sic verterat, cf. G. Th. „*tropaeum*, τρόπαιον, victoria, (ut cum Gr. n. etiam in) *mai.* — patres, avi etc.“ cf. Stp. Th. cum Hes. et Ind. Xen. Z. Pol.

(βαρβάρους) Pol. θηρία legisse videtur. Vertit enim *beluas*. Male. *Stroth.* Iam Stp. in m. P. Vs. et Sb. in N. correxerunt errorem P. aut etiam operarum; tenente Stp. Th. in adi. στρ. i. sub „*militaris*, — ὅπλα στρ. Herodi. l. 1.“ nec aliunde, nec G. Th., hic, opposita illis antea gladiatoriis, quae in bello fert miles imperatorque, militiam secutus, diversa forte materia ac forma, cf. Ael. V. h. (Ind. per pravos numeros v. λ.) 3, 43. τὰ ὅ. λαβόντων ἐπ' ἀλλήλους, quum *adversus* se *invicem* arma *caperent*, mutante Bg. ἡ severum P. iterum in copulativam, sine necessitate magna, cum, praeter priora arma, militibus omnibus communia, cogitare liceat diversa, non modo sceptrum v. c., sed et quoad formam et ornatum, ut picta, auroque et argento distincta, quae decuerint ac prodiderint imperatorem Romanum, quo sensu hic iterum Ῥωμ. ἀρχή, per variationem, ut §. pr. i. βασιλεία, capietur, aut de dignitate, si variat cum sq. ἀξ., tenente Stp. Th. aliunde ad adi. πρεπ. Bg. Lat. In sq. δὲ, ad pr. οὐκ relato, pro ἀλλὰ, cf. 1, 2, 6., recte ordinem ostendit Bg. e P., qui tamen non bene post οὐκ cogitavit μὲν, quasi ad id referretur δὲ, cum rectio esset, τὸν βασιλ., οὐκ — λαμβ. ὅπλα, καθ. δὲ λ., in quo v. καθ. Lat. Bg., e P., non est ap. Stp. Th., ubi hic locus sine Vs. 3, 1721. i., sed ap. Bud. C. 398, 37. sub „dedecore afficere, — καθυβρίζων τὸ — σχημ.“ memoriter ita hinc, qui recte comparabat καταισχύνειν, pro quo 1, 3, 6. m. variat Noster, similiter redundante praep., cf. cum acc. rei ap. Dion. Cas. et Luc., sed cum acc. pers. ap. Eur. in Heracl. v. 458. Mox ad τὸ ἀξ. addit Bg. pron. possess. τὸ ἑαυτοῦ libere, ut P. aliud epitheton, quo non opus, cum iam sermo sit de summa civitatis persona, nec per se subst. Gr. valeat de summa dignitate, quia alibi adiungitur diserte tum adi. πᾶν, tum gen. τοῦ βασιλέως, cf. 1, 10, 3. e., tenente Stp. Th. hinc modo 1, 1327. B. e. „huc pertinet σχ., quod redditur *cultus*. Herodi. — καθ. — σχ.“ cum Vs. P., e quo iterum notionem constituit, ut Sch. „*cultu* corporis *turpiss.*“ qui, addito subst., non affundit lucem maiorem, cum h. l. iterum latius videatur dici de vestitu et armis gladiatoris

οὖν μονομαχῶν [e] ῥαδίως τῶν ἀνταγωνιςῶν περιεγένετο [f], καὶ μέχρι τραυμάτων προεχώρει [g],	tu. Ille quidem dimicans facile compares superabat, nec ultra vulnera procedebat, ce-

e) Hic nullum comma in B. 1. R. Stp. rel. et Ms. Bg. Mox ῥαδ. sine Iota in sola Stp. f) Ms. Ba. περιεγίνετο cum ed. Ing., v. N. g) Ms. Ba. προυχώρει v. N.

et secutoris; ut Stp. Th. 2, 930. D. m. modo scit „μ. *profano*, unde μεμιασμένος e Thuc. *profanatus*" ubi Bg. e P. per adi. superlativi gradus, forte ob adiunctum eundem gradum in αἰσχ., dum et alibi cum superlat. copulatur positivus, ut hic syn. cum hoc discrimine fortassis, ut αἰσχ. pertineat ad mores s. moralitatem internam, pro indecorus, sed μεμ. ad externam speciem, oculis displicentem et animo, pro foedus, exsecrabilis, sordidus, forsan et sanguine pollutus, cf. Hes. cum Foes. Oec., et G. Th. „*turpis*, αἰσχρὸς, δυσειδὴς, ἀσχήμων, deforme, contrarium pulcro, — *foedus*, δυσειδὴς, μιαρὸς, deforme, — execrandum" et de re gladiatorumque foeditate atque ignominia Nieup. Ant. R. p. 300. m. cum N. Lips. Saturn. serm. l. 2. Op. T. 3. p. 66. e. sqq. 102. m. e Tertull. de Pall., ad quem v. Salm. p. 473.

μονομαχῶν) Bg. in hoc v. e P. cum Victor., cf. §. pr. i., modo exprimens verbum unamque et extremam partem ac notionem τοῦ μάχεσθαι, secus ac Sch., qui simul alteram et primam respicit „*dimicans* singulari *certamine*" cf. §. 1. e., sensu monstrante ipso, sequens adv. ῥαδ. non pertinere ad pr. v., sed ad postr. περιεγ., unde commate post μονομ. non admodum opus fuerit. Caeterum Bg. in μὲν οὖν libere iterum, ut et P.

ῥαδ. περιεγ.) Scribo περιεγίνετο, ut sequitur προεχώρει. *Steph.* Quae forte caussa et Glossatorem Ms. movit, ut pro aor. 2. daret impf., quod et P. refert, et hinc fortassis etiam Bg., nisi hic cum Ing. indulsit voluntati Stp., cum nulla sit Ms. auctoritas propter inconstantiam, sequentis quippe contrariam partem alibi, cf. 1, 12, 13. e., cumque alias quoque tempus utr. secum copuletur, tum potuerit P. cum Bg. iterum libere versari, ac in Ms. aeque possint esse confusae litterae ε et ι, ut alibi, saepe etiam variantibus γινόμενος et γενομ., ut tamen nihil tentare debeas, cf. If. Ev. Find. p. 11. N. 14., ubi recte „καὶ iungit diversa tempora" manente Sch. in vulg. *superavit*, sed tenente Stp. Th. rectionem v. aliunde, verum modo per Lat. „sum superior, vinco" nec habente L. Ern. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., at Ind. Xen. Z., cf. Dem., cui add. 399, 16., Hes. 2, 921. i. cum N., ut Stp. Th. nec in subst. ἀ. respicit ad Bg. Lat. partim e P., ut Sch. „compares *suos* in certamine se opponentes *superavit*" cum libere addito pron., cf. Hes. 1, 390. e. sine N., nec coll. Suid. 1, 218. m. Ind. Xen. Z., ap. G. Th. non de re nostra, tamen „de socio cuiusvis rei, — *adversarius*, ἀνταγωνιςὴς" quo Lat. usus Z. l. l. Denique ῥαδ. h. l. sine multa arte et opera, sine longa ac pertinaci pugna, cum nemo diutius et acriter resisteret, prae timore, ne capitale esset, praeque reverentia personae, unde sqq. adduntur ὑπεικ. rel.

μέχρι τρ.) sc. μόνον. *Leisn.* Quae ellipsis procedit, cf. 1, 6, 1. m., videturque etiam spectata a P., (qui libere addit *tamen*,) unde partim Bg., adhibita negativa formula syn., cum *non ultra* vulnera *procedere* nihil sit,

ὑπεικόντων ἁπάντων, καὶ τὸν βασιλέα, οὐ [h] τὸν μονομάχον	dentibus ei omnibus, et imperatorem, non gladiatorem

h) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam tacite Mss. rel., ſed τὸν βασιλέα τὸν μον. ἐνν. una ſic ſerie, ſine commate ac ſine οὐ, A. B. Par. 1. et Pat., ut rel. cum οὐ, ſed absque commate, v. N.

quam, modo usque ad vulnera pugnare, et eo usque tantum, donec vulneraveris vel leviter, nec usque ad caedem, ut G. Th. diſerte v. *non* 462, 26. „*non* ultra, *quam*, pro tantum" habente Stp. Th. tantum 4, 678. F. e. „ap. Herodi. dr. aliquis πρ. μ. τρ. in h. l. l. 1. de Comm. ὁ — περιεγένετο· καὶ — ἁπάντων, καὶ τὸν βασιλέα τὸν μ. ἐν. (cum P. it. alia diſtinctione et lect., qua de poſt, et modo 2, 909. B. e. in affini) ἄχρι τοῦ πορθμέως, *usque* ad *portitorem*, ſ. non ulterius, quam ad port. Et ἄ. τραυμάτων, *ad* vulnera *usque*" ſine auctore; nec me tenente, niſi haec ex Obſ. M. A. Nov. T. 6. p. 947. „ἄχρι τραύματος προχωρεῖ τὸ πρᾶγμα, it. μέχρι θανάτου τιτρώσκειν, it. ἐγγὺς θανάτου τραυματίαν τρῶσαι, et μέχρι θανάτου μάχεσθαι" ap. Ael. V. h. 12, 38. p. 784. e. μονομαχοῦσι — ἄχρι νίκης, οὐ μέχρι θανάτου, certant *usque* ad *victoriam*, non *usque* ad *mortem*, et N. T. Ebr. 12, 4. οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε λ., ad quem locum modo Loesn. p. 447. habet e Phil. „ἄχρι καὶ ψυχῆς ἐπιβουλευόμενος, *usque* ad *vitae* periculum *petitus inſidiis*" ignoratum a L. Krb. et Schw., ubi modo ad alium p. 911. b. m. in N. ex Athen. „συνίσταντο μονομαχήσοντες μέχρι θανάτου" in re ut Noſter iterum videatur pugnare cum Dione Caſ. p. 1217. e. (cf. ſupra ad §. 1.) 1219. cum N. ad §. 120. 123. Xiph. 382, e. ſq. et l. 11., quia ibi memorantur modo gladius ligneus ac rudis, cf. Lipſ. Sat. Serm. l. 1. p. 50. i. Lampr. p. 488. cum N. 1. 516. e. Caeterum in Ms. forma verbi πρ. contracta eſt gloſſa vel ex aliis Noſtri locis, vel ex opinione Atticiſmi, cf. 1, 14, 15. Mox adi. ἁπ. iterum arcte capiendum ac modo de praeſentibus perſ., de gladiatoribus et adverſariis, ut reſpiciantur pr. τῶν ἀνταγ., e quo expleas pron. αὐτῶν, ut ſupplet Bg. e pr. ὁ μὲν pron. αὐτῷ ad v. ὑπεικ., ubi per ſimpl. iterum deſerit P. liberum, afferente Stp. Th. id Lat. aliunde, quod G. Th. habet contra etiam cum Gr. compoſ. „εἴκω, ὑπείκω" tropum in aliquot formulis recte explicans 823, 81. ſqq., ut ſit h. l. deſiſtere agere, pugnare, repugnare, ſ. non amplius pugnare ac reſiſtere, et fateri ſe victum, ſed alterum victorem, cf. Ind. Dem. Xen. Luc. Suid. 3, 549. m., non coll. ad Heſ. 2, 1454. m., qui et 38, e. ἵκοντες, pro εἴκοντες, exponit per compoſ. ὑπακούοντες, it. 1, 1103. e. ante Nr. 14. ſqq., cf. Suid. 2, 22. m.

τὸν βασιλ.) Voculam οὐ, ex vet. Cod. additam, agnoſcit et P., licet non vertat, *imperatorem*, non *gladiatorem*, ſed *imperatorem* potius, quam *gladiatorem* rel. *Steph.* Recte a Stp. οὐ eſſe additum, et ipſa ſententia docet, et confirmat ſimilis in Caio locus ſupra 251, 13. *Sylb.* Illud οὐ in quibusdam Codd. deeſt. Poteſt etiam ſalva ſententia abeſſe. Etiam 7, 1, 16. ὁ δὲ Μάγνος ἐλέγετο στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους, ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους λ. movet illud οὐκ Stp., et pro eo μὲν ſubſtituit. Recte. Sunt et cauſae, cur eidem Stp. 6, 7, 1. poſt ἐν εἰρήνῃ excidiſſe τὸ οὐ viſum fuerit. Frequens eſt error librorum in hac voce. Excidit haec negandi particula haud dubie ap. Plut. in Pelop. p. 289. l. 4. Φερεκύδην τε τὸν σοφὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναιρεθέντα. Nam Φερεκύδης ὁ σοφὸς ſ. ὁ θεόλογος phtheiriaſi periit morbo, ut ipſe Plut. tradit in Sylla p. 474. Ap. eundem Plut.

ἐννοούντων. εἰς τοσοῦτον δὲ 17. προεχώρησε μανίας, ὡς μηκέτι βούλεσθαι μηδὲ τὴν βασι-

agnoſcentibus. Eo usque autem proceſſit inſaniae, ut nec amplius vellet imperato-

in eodem Pel. p. 297. B. οὐκ εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀναβήσῃ, pro οὐκ ſcribendum eſſe videtur οὕτως. *Leisn.* Non neceſſe eſt, ut addatur hoc οὐ. Facilis enim eſt nihilominus ſententia: agnoſcebant hunc gladiatorem regem eſſe, cui cedendum ſit. *Stroth.*

Primo Stp. habuit in Th. ſine οὐ ſupra in N. ad μέχρι τῆς., ſed 2, 812. e. v. μον. „Herodi. l. 1. καὶ τὸν βασιλέα οὐ τὸν μ. ἐνν., ſed particula neg. in vulg. ed. omiſſa eſt" ſine Vs., tacens in v. ἐνν., ut hic locus affertur ad Dion. Caſ. p. 1220. in N. ad §. 129. etiam cum οὐ, ſed ſine eo iterum a Caſp. Barth. Adv. l. 25. c. 8. p. 1230. i. „hodie, ſi qui ab aliis ſuperantur, manu data victores agnoſcunt. Traditur, veteres idem conſueviſſe, ap. Herodi. l. 1. ὁ— ἐνν." qui e P. tantum elicit ritum, de quo in Gr. nihil eſt; ſicut et dubites de cauſa, quam ille putat, cur data ſit manus, quae non tam ſignum eſt victoriae, quam pacis atque amicitiae reſtaurandae; ſed laudatus a Sb. locus e Xiph. καὶ τέλος ἔς τε τὴν γῆν κατέπεσε, Δομίτιος, καὶ χαμαὶ κείμενος ἱκέτευσεν, ὡς καὶ τὸν ῥήτορα αὐτοῦ μᾶλλον, ἢ τὸν Καίσαρα φοβούμενος, *quaſi* Caium *oratorem* magis, *quam* Caeſarem *timeret*, pro quo loco, (depravato bis, pro ὡς ἂν ſ. ὡσὰν ſ. ὡσανεὶ, cum ὡς κἂν εἰ dubium ſit ap. Stp. Th., et τὸν ῥήτορα αὐτὸν μᾶλλον λ., niſi in pron. latet nomen Γάϊον, *Caium*,) poterant e Noſtro colligi multo meliora loca, ut 6, 5, 20. e. ῥύεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, οὐ μάχεσθαι ἀγαπητὸν ἦν, it. 4, 13, 15. συστρατιώτην γὰρ καὶ κοινωνὸν τοῦ βίου, ἀλλ' οὐκ ἄρχοντα ᾤοντο ἀποβεβληκέναι, et maxime 2, 4, 1. c. σεμνὸν καὶ ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, οὐ βασιλέα ἕξειν ἐλπίζοντες, quae analogia ipſius ſcriptoris ſane poteſt hic valere, cum Mss. conſentiant clare, ſed P., inſtar Codicis, oblique, cuius *potius*, *quam*, reperiendum in illo Xiph. μᾶλλον, ἢ, ad ſenſum par eſt negativae, cui et ſubſtitui queant enunciationes hae inverſae, *minus* cogitantibus *gladiatorem*, quam *imperatorem*, ſ. *non tam* cog. *glad.*, quam *imp.* Sed in Ald. lectione, ſive ducta e Cod. aliquo, ſive orta per operas, cum οὐ ſaepe exciderit, ſemper agnoſcas errorem felicem, et qui nihil ſenſui nocuerit, cum procedat per ſe, *imperatorem* nunc *eſſe* ſodalem ſuum *ac* gladiatorem, *cogitantibus.* Tamen, quoniam nondum innotuit Ms., habens illam Ald. lectionem, manſerim in lectione Mss. noſtrorum, cum et ipſa ſit commoda, ubi pro Bg Lat. ad v. ἐνν. e P., ſeverius illud *cogitare*, ap. G. Th. cum Gr. n. et a Stp. Th. etiam adhibitum aliunde, pro reputare ac perpendere, eſſe imperatorem, qui pugnet, non gladiatorem proprie; ſicut et οὐ capias pro οὐδὲ et pro illo alterius loci ἀλλ' οὐκ, ut Lat. *non* pro nec ſ. ſed non ſ. non vero, cf. Hor. Turſ. p. 605 m., et ſimile per ordinem alium infra ad §. ſq. ὑπογραψ. e Capit. *natum* Commodum *gladiatorem*, non *principem*, et 7, 1, 5. οὐκ εἰς τὴν παροῦσαν αὐτὴν τύχην ἀφορῶσιν, ἀλλ' εἰς τὰ τῆς γενέσεως εὐτελῆ σπάργανα. Mox, etſi variante Noſtro in v. προεχ. forma cum 1, 14, 15., nec cum pr. προεχώρει, tamen non Ms. Gloſſator variat, quod inconſtantiam eius arguit, et quam fidem mereatur nullam, ſpectante huc Stp. Th. 4, 678. G. e P., liberiore iterum in δὲ, per τὲ reddito, unde partim Sch. „*provectus eſt eo inſaniae.*"

ὡς μηκέτι) Merito *inſaniam* hanc vocat Herodi. Nam nec cogitavit

λειὸν ἑστίαν οἰκεῖν [i]. ἀλλὰ γὰρ μετοικισθῆναι [k] ἐβούλετο εἰς τὸ τῶν μονομάχων καταγώ-

riam aulam habitare, sed migrare in gladiatorum diver-

i) Ms. Ba. et Vi. βασ. οἰκεῖν ἑσ., sed post οἰκ. comma Ms. Bg. fuit etiam in A. cum B. 1., pro puncto al. et colo Stp. rel., v. N. k) Ms. Ba. μετοικισθῆναι τὲ ἐβ. v. N.

homo vecors de arte ac invento prudentiae monarchicae, quo Augustus olim sedem principalis maiestatis, ut sic dicam, in palatio consecraverat, ap. Dion. 53., nec omen translationis veritus est, nec turpitudinem loci, et per haec materiam rumoribus et odiis infestissimis coorituram exhorruit. Quid huic amentiae digne comparari potest, praeter illum Caligulae furorem, qui etiam in aliam urbem transferre sedem imperii moliens, *proposuerat*, *Antium*, *deinde Alexandriam commigrare*, *interemto prius utriusque ordinis electissimo quoque*, Suet. Cal. 49. *Boecl.*

In neg. μηκ. — μηδὲ Bg., reddens iterum unam modo, μηδὲ praeponit, cum ἔτι statim copulatum, alio abeunte P., qui non videtur iuvare inf. Ms., reiectum intra adi. et subst., ut 1, 9, 12. e, alium ipse ostendens ordinem, et servatus a Bg. partim in τ. βασ. ἑσ.

ἀλλὰ γ.) Ms. τὲ fuerit ab initio δὲ, quod pro ἀλ. γὰρ staret in marg., ut glossa, sed deinde corruptum venerit in textum, retentis simul ἀλ. γ., per sensum nullum, nisi referas ad sq. §. δὲ, sic instituta rectione, ἀλ. γ. ἐβούλετό τε μετοικ. — ἑαυτ. δὲ — προσέταξε, *sedenim* et *voluit* — et *iussit* rel., quanquam et otiose repetitum sit e pr. αι syllaba; ostendente P. tantum copulam „*atque* — migrare *institueret*“ libere quidem, et hoc uno verbo Nostri gratam negligentiam et polyptoton, fortuito elapsum, in βούλεσθαι — ἐβούλετο, perimente, unde et Bg. unum severius Lat. *vellet* adhibuit, secutus sensum in ἀλ. γ., (secus, ac Sch. in suo *enimvero*, quod saltem propius, v. 1, 8, 5. m.) sed P. etiam in simpl. Lat. ad v. μετ. cum Stp. Th. aliunde 2, 1230. D. „pass. transferor et migrare cogor, aut (med. sensu, ut hic,) migro“ cf. Bud. C. 278, 39. et Ind. Luc., ubi idem inf. cum eodem Lat., in Vs. Gs., sed Ael. V. h. *demigrare*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., ut Bg. cum solis compos. „ἀπονοσίω, ἀποικίζω“ cf. L. N. T., quorum Krb. adhibet etiam nostrum locum sine Vs., et de re Lampr. p. 480. gladiatoribus *convixit*, 508. i. gladiatorum *etiam* certamen *subiit*, et *nomina* gladiatorum *recepit eo gaudio*, *quasi acciperet triumphalia*. Ludum *semper ingressus est*, *et*, *quoties* ingrederetur, *publicis monumentis indi iussit*; ad quae Cas. utitur Nostri loco sine Vs., sed Dio Cas. p. 1222. e. τὸν οἶκον τὸν πρῶτον παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν ὢν, εἶχε, ubi *cellam* melius habet Vs., quam ad Xiph. 38[illegible], 35., addente Cas. ad Lampr. l. l. „lege Dion., qui *ludum* vocat τὸ χωρίον, ἐν ᾧ οἱ μονομάχοι τρέφονται, (Xiph. 384, 34. *locum*, in *quo* gladiatores *aluntur*.) Herodi. etiam alibi saepius μον. καταγ.“ et Lips. Sat serm. l. 1. p. 44., postquam dixisset, locum nominari etiam *ludum gladiatorium*, (ut hic est in P.) pergit sic „Gr. κατ. μον. appellat Herodi., quasi dicas *diversorium* domiciliumque. De Comm., εἰς τοσ., inquit, προεχ. μ., ὡς μηκ. β. βασ. ἑσ. οἰκεῖν, ἀλ. γ. μ. ἐβ. μον. κατ. (sic memoriter,) i. e. *eo* dementiae *venit*, ut *iam* nec *aulam et palatium* inhabitare *vellet*, sed *migrare* constitueret *in* ludum *gladiatorium*. Quam eandem monstri illius insaniam etiam Lampr.

γιον. ἑαυτὸν δὲ οὐκέτι Ἡρα-	18. sorium. Se ipsum autem
κλέα, ἀλλὰ τῶν μονομαχούν-	non amplius Herculem, sed ex
των ἐνδόξου τινὸς προτετελευ-	gladiatoribus celebris cuiusdam
τηκότος [1] ὀνόματι καλεῖσθαι	olim defuncti nomine appellari
προσέταξε. τοῦ δὲ μεγίστου	19. impeiavit. Maximo autem

1) Ms. Ba. προτετελευτηκότος δὲ, ὀνομ. ut Ms. Vi., qui sine commate post δὲ, v. N.

et Xiph. adnotarunt, (sed modo, ut supra dedimus.) Suid. μονομαχοτροφεῖον dicit" 2, 573. i. cum Lat. illis ad Xiph., non spectante ad Nostri usum Stp. Th. et L. Ern., sed modo ad vulgarem, tamen cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Ind. Luc. Xen. Z. Pol. Ael. V. h. Poll. 3, 59. Thom. M. p. 501. Moer. p. 241. cum N. et Hes. 2, 165. i., ut de ludo illo gladiat. ad Dion. Cas. l. l. N. ad §. 147. cum Salm. ad Lampr. Heliog. T. 1. p. 860. a. e.

ἑαυτὸν) *Appellatus est sane inter caetera* triumphalia *nomina* sexcenties *vicies* Palus primus *secutorum*. Lampr. Quem locum, Dione licet suffragante, ita immutandum censet Salm., ut legi debeat Πρωτόπαλος, qui est is, cuius sors in gladiatorio munere primo exit. *Oxon.*

Lampr. sunt p. 515., ubi Cas. N. 4. b. „Palus hic ille est nobilis gladiator, προτετελευτηκὼς ait Herodi., cuius nomen assumsit Commodus" quo et tendit Lips. l. l. p. 76. m., etiam N. ad Dion. Cas. l. l., contra quae pugnat Salm. l. l., nobis rem in medio relinquentibus, sed variante hic Nostro in neg. οὐκ., etiam in particip. τῶν μον. pro §. pr. subst., in quod propterea mutat Bg., partim e P., qui liberior in gradu adi. ἐνδ., ut Sch. ib. „gladiatorum *nobilissimus*" severior in gen.; ad v. προτ. non tenente Stp. Th. auctorem, (qualem nec ipse alium novi,) nec Lat. Bg., ubi Sch., praeter P. „prius *mortui*" ut nullum extat ap. P. vestigium novitatis in Mss., qui, addendo δὲ, faciunt membrum aliud, posito post τιν. commate, ut δὲ stet sine μὲν praecedente, cf. 1, 8, 11. m. νεανίσκον τινὰ, — προπετῆ δὲ καὶ θρασὺν, sed ut nec δὲ excidisse videatur ob pr. τος syllabam, et modo Glossatori displicuisse ille gen. continuus et illud asyndeton in adi. duobus simul cum particip., quod resolvendo cum P. lenius fit; etsi omnes linguae ac scriptores habent talia, etiam prosaici, nec soli poëtae. In sq. formula ὀν. κ. et v. πρ. ut variat Noster cum 1, 14, 15. e. it. §. 17. m., ita Sch. etiam deserit P. libertatem in „ὀν. *nomine* alicuius *vocari*" tenente Stp. Th. 2, 1322. F. m. „utuntur et dat. ὀν. cum v. καλεῖσθαι vel syn." sine auctore in nostro v., quod sic novi tantum e N. T. Luc. 1, 61. cf. L. Schw. „ὃς καλεῖται τῷ ὀν. τούτῳ, *qui sic appelletur*" cum artic. sine discrimine, cf. Ind. Dem. v. ὀν. e., sed G. Th. in Bg. v. cum Gr. al. formulam Lat., cui par et propior Graecae illa Virg. A. 11, 542. infantem *matris* vocavit *nomine*, ignota G. Th. in v. *voc.*, ubi modo est alio sensu 1105, 53.

τοῦ δὲ μ.) Lampr. Comm. c. 17. Colossi *autem* caput *demsit*, quod *Neronis* esset, *ac* suum *imposuit*. ad quae verba Cas. notat, *Falsum* esse. *Fuerat quidem aliquando, sed iam non erat, verum solis*; idque ex hoc Herodi. loco probat. De colosso illo, Neronis effigiem gerente, v. Suet. Ner. 31., quem Hadrianus loco movit, et *post* Neronis *vultum*, *cui* antea

ἀγάλματος κολοσσιαίου, ὅ illi ſimulacro coloſſeo, quod περ σέβουσι Ῥωμαῖοι, εἰκόνα Romanis venerabile eſt, ſolis

dicatus fuerat, ſoli *conſecravit*, teſte Spartiano in Hadr. 19., quem erroris ob id arceſſit Caſ., a Veſpaſiano iam factum, quod Hadriano ibi tribuitur, contendens. Equidem Xiph. (S. 322, 16.) ὅ τε κολοσσὸς ὠνομασμένος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἱδρύθη. φασὶ δὲ, αὐτὸν τό τε ὕψος ἑκατὸν ποδῶν, καὶ τὸ εἶδος οἱ μὲν τὸ τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου ἔχειν, *coloſſus, quem vocabant, ſacra via collocatus eſt. Dicunt autem, altitudinem eius eſſe pedum C,* — Suet. CXX —, *figuram alii quidem Neronis, alii autem Titi habere aſſerunt.* Qui locus optime pro Spartiano accipi poteſt; add. Suet. Veſp. 18. *Boecl.* Coloſſi *autem — impoſuit, et titulum more ſolito ſubſcripſit*, Lampr., ut merito exiſtimet Caſ., tollendam negativam particulam οὐχ, proxime ſequentem. *Oxon.* Coloſſos vocant moles ſtatuarum, turribus pares. Plin. 34, 7. Schol. Iuven. 8, 230. Inde opera ingentia coloſſicotera dicuntur, Vitruv. 10, 4. Tali mole ſe poni curabant inſani imperatores. Plin. 35, 7. Lampr. Alex. 28. Suet. Ner. 31. Veſp. 23. De coloſſo Neronis, a Zenodoro facto, Plin. 34, 7. *Zenodorus poſtquam ſatis ibi*, in civitate Galliae Arvernis, *artem approbaverat, Romam accitus eſt a Nerone, ubi deſtinatum* illius *principis* ſimulacrum *coloſſum* fecit, *qui* dicatus *ſolis* venerationi *eſt.* Forte a Veſpaſ. imper. dicatus ſolis venerationi eſt. Xiph. LXVI. p. 752. A. ſic: *Veſpaſiano ſextum et Tito quartum conſulibus templum Pacis dedicatum eſt, et coloſſus ſacra via collocatus. Imago Neronis erat, vel Titi, ut ab aliis traditum eſt.* Titus ſcil. hunc coloſſum, cum aurea domo, incendio hauſta, compagibus laxatis, reſtituit in eiusdem domus atrio, ſive parte, a veſtibulo diverſa et magis interiore, v. Martial. 1, 2. et ibi Intrp. Huius caput denique demſit, quod Neronis eſſet, ac ſuum impoſuit Commodus imper., ſi Lampridio 17. fides eſt habenda. Sed errare videtur Lampr., quum Commodi tempore non Neronis fuiſſe ille coloſſus videatur, ſed ſolis, uti ex h. l. Herodi. apparet, v. Pitiſc. ad Suet. Ner. Claud. c. 31. cf. Fabric. ad Dion. l. 66. p. 1088. ſq. *Leisn.*

In rem cf. Grut. Lamp. T. 6. P. 2. p. 929. ſq. Pancir. deſcr. urb. Rom. ap. Graev. Th. T. 3. p. 403. B. ſqq. et Famian. ib. T. 4. p. 1036. e. Dion. Caſ. p. 1222. N. ad §. 148. Fabr. Bibl. Anc. p. 332. e., Caſ. et Salm. ad Spart. Adr. T. 1. p. 181. ſq. it. Ael. Ver. p. 241. a. e. b. e. cum Stp. Th. Luc. Ind. in Not. Heſ. Suid. G. Th. et Chr. Plin. Tum ad Dion. l. l. a Reim. locus Noſtri affertur tantum per numeros, ſed cum Gr. ad Lampr. in Comm. p. 522. in Caſ. N. b. e. „τοῦ μεγ. ἀγ. κ., ὅπ. σ. Ῥ., εἰκ. φέρον Ἡλ., τ. κ. ἀ., ἱδ. ἐ.“ ſed ap. Dion. l. l. poſtr. ſ. Xiph. 384, 37. τοῦ κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἑτέραν ἑαυτοῦ ἀντιθεὶς, eum *abſciſſo* coloſſi *capite*, ſui *capitis* imaginem *repoſuiſſe*, ubi non modo eadem formula τὴν κ. ἀπ., (Bg. e P.) ſed et τοῦ κολ. privum ſubſt., a Noſtro expreſſum per periphraſin, ap. Sch. „coloſſaei maximi *ſimulacri*“ ſervato, ſecus ac P., ſimul adi. μεγ., recte, quod ſunt copulata ſyn., quorum poſteriori definitur magis prius, per ſcripturam Lat., quae proprie pertinet ad aliud Gr. κολοσσαῖος, quod una cum κολοσσικὸς et κολόσσειος, (Bg. e P.) tenet Stp. Th., non item noſtrum, vocali inſerta ι, ut eſt tamen ap. Diod. S. et Luc., ubi contra non habetur, quod inde Stp. profert κολοσσαῖος, varians cum noſtro ib. 2, 740. l. 26., a Gs. converſum cum Sch., ſed ap. Diod. S. 1, 459. l. 22. κολοσσιαῖον ἀνδριάντα, ſtatuam, *ad*

φέρον [m] ἡλίου, τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, ἱδρύσατο ἑαυτοῦ, ὑπογράψας τῇ βάσει [n] οὐχ ἃς	effigiem gerens, capite demto, suum imposuit, subscripsitque in basi, non quos solent

m) Bas. φέρων *Leisn.* Sic modo B. 2. L. cum Pat. mendose. n) Hic comma fuit in A. al. cum Ms. Bg., v. N.

colossi *altitudinem*, ad Spart. Ael. Ver. T. 1. p. 241. b. e. Salm. „colosseae *statuae* κολοσσιαίων Gr." quae Bg. scriptura est etiam ad Suet. Cal. 35; Burm. T. 1. p. 669. prolata, una cum Sch., quam ignorat G. Th., ubi modo „*colosseus*, κολόσσειος, in modum s. formam colossi" servante Bg. τοῦ pro τούτου e P., qui liber in δὲ, it. in sq. formula ὃ π. σ. Ῥ., sequente Bg., non item Sch., qui „σ. *colunt*" ut 1, 14, 7. m., tenente Stp. Th. tantum affine v. Lat. *venerari*, quod ap. G. Th. cum σέβομαι.

εἰκόνα φέρ. ἡλ.) Ordo poscit φέροντος. Sed ferri potest φέρον, et referri ad ὅπερ, et exponi, *quod* colunt *Romani* ideo, quia solis effigiem gerit. *Leisn.*

Qui et in Ox. supra φέρον scripserat φέροντος, recte idem statuens de rectione, ut pendeat vulg. φερ. a proximo v. σεβ. et pron., ubi tamen et aliter rem expedias, non sumto particip. in notione causae, sed sensu narrandi s. modi, ut participium, sicut alibi adi., cui par, stet post pron., cum proprie debeat praemitti, in primis remoto post Ῥωμ. commate; rem me tenente sic, ut colossi caput fuerit radiatum, et sic habuerit similitudinem cum sole; quod est Gr. φέρειν εἰκόνα ἡλ., ut hoc i. q. privum v. ἐοικέναι, similem esse; proprie ut suppleas κατὰ τὴν κεφαλὴν, quoad *caput*, oppressa a Nostro propter mox adiuncta; unde Sch. „φ. simulacrum, factum ad similitudinem solis" nihil ferente Stp. Th., quam Lat. Bg. in subst. εἰκ., sed in v. φ. modo 4, 81. F. m. „afferre s. proferre — εἰκόνας et πίστεις" ex Aristot., sensu rhetorico, sed nec me in nostram notionem habente quid, praeter Lat. analogiam ap. G. Th. in v. 635. i. „Plaut. *huius* illic, *hic* illius *hodie* fert *imaginem*, i. personam gerit, (sed in v. Bg. 802, 61. et p. sq. l. 67.) formam *gerit* imago, — *paternam* speciem *gerunt*" ut Bg. potuerit illo pr. severo v. uti pro P., unde reliqua servat et in ἱδρ. ἑ. ordinem alium; ubi Noster non dixit tantum improprie, *suum* caput *imposuisse* Commodum, pro imaginem sui capitis, (ut supra in Vs. ad Xiph. bene ad sensum erat,) sed etiam brevius, cum e severa ratione debuerit esse ἱδρ. τὴν ἑαυτ. cum artic., ut ante e Xiph. dedimus ἑτέραν ἑαυτοῦ ἀντιθεὶς, in quo, quanquam τὴν ob pr. το syllabam excidere potuit, vel fingi licet, olim fuisse ἱδρυσε τὴν ἑαυτ., tamen, tacentibus libris, potius e pr. repetam artic. τὴν, s. totum τὴν κεφ., sicut praeterea explebitur v. c. ἀντ' αὐτῆς, quo respicit Xiph. illud ἀντιθεὶς, et Vern. vet. diserte, bene idem intelligens v. ἱδρ. per Lat. *iubere*, quo in Gr. Lat. Bg. (e P. et Lampr. l. l.) ignorat Stp. Th.

ὑπογράψας) Lampr. 17. contra: *titulum* more *solito* subscripsit, *ita ut* illum *gladiatorium* (et) *effeminatum* non *praetermitteret*. In eundem sensum Xiph. e Dione scribit. Unde Cas. probabiliter existimat, *codices Herodi. corruptos esse, tollendamque negativam οὐχ*, ut cum caeteris congruat. Alias illa inscriptio, *mille* gladiatorum *victoris*, firmatur loco Lampr. in Comm. 12. *refertur in libros* (litteras) *tantum palmarum gladiatoriarum confecisse, vel victis retiariis*, vel *occisis*, ut *mille* continge-

εἰώθασι [o] βασιλικὰς καὶ πατρῴους προσηγορίας, ἀντὶ δὲ Γερμανικοῦ [p] μονομάχους [q] χιλίους νικήσαντος.

imperatorios ac paternos titulos, verum pro Germanico, Mille gladiatorum victoris.

o) Al. εἰώθασι. *Leisn.* in m. Ox. 2., quae sola habuit εἰώθασε mendosum. p) Nullum comma fuit hic modo in B. 1. R., v. N. q) Ms. Ba. μονομάχου, χιλ. v. N.

ret. *Boecl.* Si vel maxime Lampr. et Xiph. particulam negandi, quam omittunt, addidissent: tamen loco eliminanda esset, tota orationis serie id requirente. Primum enim illud δὲ, quod sequitur, hoc satis innuit. Deinde quoque inepte diceretur, eum se ἀντὶ Γερμανικοῦ appellasse νικήσαντα. Quare enim pro Germanico? Nam si reliqui soliti tituli omnes deessent, poterat quoque pro Sarmatico aut Britannico ita dici. Porro εἰώθασι mihi suspectum est. Mallem igitur pro οὐχ ἃς εἰώθασι legere τὰς εἰωθότας. Caeterum titulos Commodi Xiph. (381, 12.) ita refert: Αὐτοκράτωρ, Καῖσαρ, Λούκιος, Αἴλιος, Αὐρήλιος, Κόμμοδος, Αὔγουστος, Εὐσεβὴς, Εὐτυχὴς, Σαρματικὸς, Γερμανικὸς, Μέγιστος, Βρεττανικὸς, Εἰρηνοποιὸς τῆς οἰκουμένης, Ἀνίκητος, Ῥωμαῖος Ἡρακλῆς, Ἀρχιερεὺς, Πατὴρ Πατρίδος. *Stroth.*

Ad Lampr. l. l. p. 523. Cas. N. a. „emenda Herodi. codices, hac parte corruptos, ὑπογράψας τῇ βάσει οὐχ ἃς εἰώθασι β. κ. π. πρ., ἀντὶ δὲ Γ., μ. χ. ν. Negat, titulum more solito subscriptum, quod affirmat tamen cum Lampr. etiam Dio Cas. (p. 1222. Xiph. 384, 39.) ἐπέγραψε πρὸς τοῖς δηλωθεῖσιν αὐτοῦ ἐπωνύμοις καὶ τοῦτο, (Πρωτόπαλος σεκουτόρων, ἀριστερὸς μόνος νικήσας δωδεκάκις, οἶμαι, χιλίους, praeter *supra dicta* nomina *ita* inscripsisse, *primus* pugnator *inter* secutores, *qui* solus *sinistra manu* vicit *hominum*, ut *opinor*, duodecim *millia.*) Tolle ergo negationem ac scribe, ὑ. τ. β. αὐτοῦ ἃς εἰωθ. Hoc vult Herodi., basi colossi omnes titulos fuisse subscriptos a Commodo, quos vel eius pater usurpasset, vel imperatores caeteri, illo excepto, *Germanicus*, cuius loco scripsit, *Victor* mille *gladiatorum*" contra quae nihil protulit Salm., sed Cas. iterum ib. p. 509. b. N. 4. „auctor est Herodi., Commodum basi Colossi, cui caput suum imposuerat, pro imperatoriis titulis hunc subscripsisse, *Victor* mille *gladiatorum*. Dio ita refert eius basis titulum, μον. νικ. δωδεκάκις οἶμαι χιλ. Ita quidem Xiph. codices: sed absque ullo dubio perperam. Vox enim δωδεκάκις vel penitus inducenda, vel scribendum, ut ap. Herodi., νικ. μονομάχους, οἶμαι χιλ." cf. in numerum illum Capit. in M. Anton. c. 19. p. 361. *quod quum esset factum: solutum quidem amorem, natum vero* Commodum *gladiatorem* esse, *non* principem, *qui* mille prope *pugnas* publice *populo* inspectante *gladiatorias* imperator *exhibuit.* Iam noster locus hic, ubi nec libri variant, et P. refert quoque vulg. cum Bg., videtur interpretando sic adiuvari posse, ut relativae οὐχ — δὲ, severe acceptae, edant sententiam hanc, Commodum iussisse, ut non subscriberentur illi tituli, quos alii imperatores et pater eius adhibuissent in monumentis, sed, v. c. pro isto *Germanici* titulo, hunc *gladiatorum* mille *Victor*; in quo credo, Nostrum voluisse aliquod exemplum afferre qualecunque; ubi liberum Nostro erat, qualem imperatoris titulum proferre vellet; unde e pluribus selegit potissimum *Germanici* titulum, qui et ipse Com

Ἔδει δὲ ἄρα ποτὲ κἀκεῖνον [r] παύσασθαι μεμηνότα, καὶ τὴν | Oportebat ergo aliquando et illum desinere insanire, et Ro-

r) Sine Iota A. cum B. 1., ut in sq. μεμην. Ox. 1., cf. 1, 9, 14.

modi erat, ut vidimus ap. Xiph., cf. Lampr. c. 11. e. p. 508. m., sicut plur. ἃς — προσηγ. sumetur, ut 1, 14, 19. i., adhibitus de universo genere, etsi tantum una res cogitanda, pro non aliquem titulum ex illis imperatoriis et paternis subscribi iussit; nihil ut curem repugnantiam Nostri cum aliis solennem, nec libertatem P. in „*non* quos *consuesset*" (ut habent edd. omnes, praeter Bc. 2. *consuessent*,) ad Commodum relato v. εἰωθ., quod pertinet non tam ad pr. Ῥωμαῖοι, quam ad casum aliquem latentem, v. c. οἱ βασιλεῖς, habetque praeterea ellipsin inf. ὑπογράφειν e pr. particip., ubi Sb. Ind. „pro ἐπιγράψας" inductus forte illo Dion. l. l. ἐπέγραψε, variantibus quidem per se pr. ὑπὸ et ἐπὶ confusisque alibi, nominatim etiam in nostro v. ap. Ael. V. h. 13, 42. p. 918. b. N. 5. et Luc. 2, 227. l. 28., sed hic cum libris omnibus ostendente P. vulg., atque etiam Lampr. l. l., cf. Thuc. 352, 77., sed ad Stp. Th. in subst. βασ. sine auctore Luc. 3, 47. l. 62. cum Ind. Geop., ut Bg. e P. ap. G. Th. Nr. 4. „*tituli*, — honorificae illae appellationes et laudes in inscriptionibus statuarum" cum et suffecisset *nominibus* s. *cognominibus*, ab hoc subst. pendente etiam gen. sqq. Γερμ. et νικησ., quod particip. iterum Bg. e P. mutat in subst., omittente Nostro duo pron., αὐτοῦ ad βάσει, e pr. ἀγαλμ., et ταύτας ante ἃς, post quod pron. relat. iterum stat subst. cum adi. dupl., pro οὐ βασ. κ. π. πρ., ἃς εἰωθ.; in Nostri ordine (ubi et neg. οὐχ ponitur post v. ὑπογρ. et proxime ante pron. relat., ut alibi, pro οὐχ ὑπογρ. λ.) ut ponendum sit comma non tam cum edd. quibusdam et Ms. Bg. post βάσει, quam post οὐχ, etiam post εἰωθ., si quis nolit illud exquisitum genus in subst., post pron. posito; sicut comma post Γερμ. omitti potest, et error in Ms. μονομ. manifestus est, sive ut littera ς mutata sit in comma, sive, cum ς periisset casu, maxime ob pr. finitionem ου similem, ut alius librarius, commate adiuncto, rectionem innuerit, et quid copulandum esset; in qua ratione sensus per se quidem inest aliquis, sed ab h. l. alienus.

Ἔδει) Sic supra ἐχρῆν τὸν Περέννιον διολέσθαι κακῶς. *Steph.* 1, 9, 16., ubi v., etiam dicta in ἄρα, quod Bg. e P. negligit forte, (si δὲ per δὴ reddit, ut alibi, quod P. potius refert in suo *caeterum*,) non item Sch. „adv. cum aliis particulis iungi solet, ut ποτὲ, *utique*, tandem *aliquando*" quae notiones utr. sunt etiam ap. ibi laudatos, fluctuante Stp. Th. 1, 507. F. sqq. in δὲ cum ἄρα, nec huc spectante, tamen ἄρα per Lat. *ergo* etiam exponente; quod si Bg. secutus sit: contra δὲ oppressit, pro severis, *sed* oportebat *utique* s. *sane*. Mox in μεμην. (quod, h. l. improprie sumtum, ad facta pertinet turpia et indecora, estque indecore ac turpiter agere, cf. 1, 9, 14.) Sch. ad suum, e P. partim, *vecordem* debuit addere v. *esse*, deserens P. in „τυρ. imperium, *versans* sub *tyrannide*" ubi Stp. Th. „tyrannidem patior, tyranno subiectus sum et pareo, — Herodi. l. 1. ἔ. δ' ἄρα ποτὲ παυσ. τὴν Ῥ. ἀ. τ." praeter aliam lect. in δ' cum apostropho, e P. Vs., quam Bg. servat, reddito v. παυσ. per duplex Lat. v., act. et pass. simul, *desinere* et *liberari*, sed altero v. τυρ. per subst. affine, reddentibus aliis aliter, cf. Ind. Dem. (cui add. 117, ult. 506, 21.) et Z. Xen. Bach., sed Dion. H. S. sine Ind. T. 2. 161, 28.

Ῥωμαίων ἀρχὴν τυραννουμένην. νέου μὲν [f] γὰρ ἔτους τῆς ἐπιού- | manum imperium tyrannide liberari. Novi autem anni fe-

f) μὴν Par. et Ox. vitiofe.

Thuc. 14, 50. *Graeciae*, quae *tyrannide* preſſa *fuerat*, Luc. 2, 143. l. 66. et p. ſq. (ubi in N. noſter locus tangitur,) it. 873. l. 93. *Athenarum urbem*, tyrannide *oppreſſam*, quam alterutram phraſin hic adhibuiſſem, ubi τὴν Ῥ. ἀρχ. capiemus neceſſario de civibus Rom., in quos qualis tyrannus fuerit Commodus, minus e Noſtro intelligitur, cf. 1, 8, 16. ſq. 1, 13, 14. 1, 14, 13. e. 1, 17, 1. e. ſqq., etiam tyrannus diſerte nominatus 2, 1, 19. cf. 2, 2, 5. ſqq., quam e Lampr. capp. extr. et p. 526. e. ſaevior *Domitiano*, impurior *Nerone*, cuius dictum in Claudium Noſter reſpexerit ap. Suet. Ner. c. 33. i. morari *eum* inter *homines* deſiiſſe — *iocabatur*, cf. G. Th. „*moror*, μαίνειν, inſanire."

νέου) Enorme illud anacoluthum ſi volemus evitare: poterit locus hic ita concipi: νέον μὲν γὰρ ἔτος τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἡμέρας εἰσιέναι ſ. ἄρχεσθαι. σέβουσι δὲ ταύτην ἑορτῇ in dat. Ῥωμ., *proximo* die *novus* annus *erat* initurus. *Romani* autem *hunc* diem *ludis* celebrant *feſtivis*. Huic μὲν reſpondet δὲ §. 7. *Reisk.*

Longe melior ratio eſt in ellipſi illa, quam et vidit Bg., ut ad v. ἔμελλ. finiti temporis aſſumatur inf. e pr. ille ipſe παύσασθαι, aut fut. Leisn. in m. Ox. „ſc. παύσεσθαι" aut praeſ. παύεσθαι, ubi v. ἔμελ. eſt pro Lat. *oportebat*, ut Sch. reddit, ſ. *debebat*, cf. ad Luc. 1, 854. b. e., quod ſyn. illi pr. ἔδει, et ſolenne cum aor., quibuscum convenit ad ſenſum Bg. formula periphraſtica, unde pateat, eum cum Leisn. expleviſſe fut., cf. de ellipſi iſta Bud. C. 1549, 44. Stp. Th. 2, 871. F. e. Vig. p. 255. R. Or. V. 9. p. 370. m. l. 23. ſq. ad Luc. 1, 448. b. Hfth. ad Ar. Pl. v. 1103., ad Thuc. p. 490. a. N. 40. ſ. 7, 69. Bach. ad Xen. Oec. 18, 1. Fiſch. ad Plat. Phaed. p. 199. a. i., it. Thuc. 66, 30. ſ. 1, 103. it. 202, 30. ſ. 3, 55., ap. quem et ad v. μελλ. repetendus eſt inf. aliquis e ſq. v., cf. Schol. ad 87, 83. ſ. 1, 134. it. 454, 20. ſ. 7, 15., ſevere ut ſufficiat Lat. Sch., cum et habeant Lat. eandem ellipſin, cf. G. Th. 596, 22., agente Bg. hic in μὲν γὰρ aliter, quam alibi, ſed in τῆς ἐπ. perſpicue, ſecus ac Sch. „ſequentis *diei*" pro quo gen. ſane requirebatur temporis caſus, Latinis ſolennis, etiam ut rectio appareret, cum in gen. duplici a poſtremo hoc pendeat prior, per ordinem inverſum; nihil tenente Stp. Th. e Noſtro 1, 1139. E. in „ἔ. poſt venio, ſuccedo, ſequor, (inſequor,) ἐπιοῦσα ἡμέρα, Syneſ. pro *craſtinus* dies" per liberam Vs. etiam, qui nec novit alteram formam ellipticam, cum ſolum ponitur particip. cum artic., ἡ ἐπιοῦσα, cf. L. Boſ. p. 135. c. (at ſine exemplo plenae formulae,) Thom. M. p. 352. a. N. 1. (ubi etiam hic locus memoratur,) Herodi. Gr. p. 472. Heſ. 1, 1373. m. 1608. c. Foeſ. Oec. p. 141. a. m. L. N. T., Munth. p. 280. m. cum Olear. ad Matth., Palm. Ex. in A. Gr. p. 669. i. Stolberg. de barb. rel. p. 235. Leisn. in Progr., Ind. Thuc. inſequentem *noctem*, quod ſeverius, quam ſimplex Lat. in Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., non intelligentibus hic Vern., nec valentibus etiam noſtratibus hic ſevere reddere, ut brevitas quidem ſervetur, ſed modo *den Tag* nach *dem* neuen *Iahre*, cf. de ellipſi praep. alicuius ad gen. hunc temporis 1, 4, 18.

σης ἔμελλεν ἡμέρας. σέβουσί τε τὴν ἑορτὴν Ῥωμαῖοι, εἰς θεὸν ἀρχαιότατον[t] τῆς Ἰταλίας ἐπι-

2. cunda die erat deſiturus. Colunt vero hoc feſtum Romani, ad deum vetuſtiſſimum, Italiae

t) Hic fuit comma in B. 2. L. al., quod requirat etiam aliud comma poſt ἐπιχ., ubi modo habuit Ms. Bg., v. N.

σέβουσι) Videtur voluiſſe haec σεβ. τε, niſi potius legendum σεβ. δὲ, et quae ſequuntur, per parentheſin ponere, ſed, haec longius producens, in anantapodoton incidiſſe. Ideoque, tanquam ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, ſubiungitur (§. 6.) ταύτης δὲ τῆς ἑορτῆς προϊούσης, etc. *Steph.* De cohaerentia longae iſtius periodi dictum ſupra ad 1, 3, 2. Planius et ſimplicius haec exponuntur in Dionis epitome. *Sylb.*

Xiph. ſunt haec 384, 31. ὁ γὰρ Κόμμοδος ἐβούλετο ὕπατός τε ἅμα καὶ σεκούτωρ ἐν τῇ νουμηνίᾳ ἐκ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ οἱ μονομάχοι τρέφονται, προελθεῖν, *ſtatuerat* Commodus *ipſe* kalendis *ex eo loco*, *in quo gladiatores aluntur*, una *et* Conſul *et* Secutor *exire*, et l. ult. ἐν γοῦν τῇ τελευταίᾳ τοῦ ἔτους ἡμέρᾳ, ἐν τῇ νυκτὶ, τῶν ἀνθρώπων ἀσχολίαν περὶ τὴν ἑορτὴν ἐχόντων, φάρμακον διὰ τῆς Μαρκίας ἐν κρέασι βοείοις αὐτῷ ἔδωκαν, itaque *poſtremo* die *anni*, cum *homines* in *eo* die *feſto* celebrando *eſſent* occupati, *venenum* ei *noctu* per *Marciam* dant *in* carnibus *bovinis*, ut Lampr. c. 17. p. 520. ſqq. etiam tantum de conſpiratione ac nece Commodi tradit, nec, ut Noſter, per epiſodium de feſto die duplici, uno Saturni ſ. Saturnalium, altero Iani, it. de rebus, ad Saturnum Ianumque pertinentibus, quae, repetitae ex antiquitatibus Rom., hinc ad §. 7. tractantur ita, ut corpori hiſtoriae reliquo intexantur artificioſe, vix ut divellas, nec opus ſit parentheſis aut anantapodoti cogitatione; ſicut, tacente cum Mss. etiam P., aliorſumque flectente orationem, apparet, legere Bg. cum Stp. pro τὲ potius δὲ, quod ut ſaepe cum illo confuſum, ita h. l. ſane aptius eſt, ac Noſtro ſolenne in epiſodiis, v. 1, 11, 1., ut et ipſe potius ad hoc inclinem, nec fulcire auſim vulg. τὲ, niſi vetuſta copulandi enunciationes ratione; in τὴν ἑορτ., quo reſpicitur pr. νέον ἔτος, reddente Bg. artic. τὴν per pron. iterum fere e P., ſed tacente Stp. Th. in v. σεβ. de die eoque feſto, hilari, ſolenni, ubi pro magni facere, magna cum veneratione ac religione, opinione, pompa, magnificentia celebrare atque obſervare; unde eius cultus et opinionis quaedam explicatio mox ſequitur et §. 7., ſervante Bg. e P. Lat. ad ἀρχ., ſed non tenente Stp. Th. ſuperlativum, nec formulam ἀναφ. de noſtra re, ubi, repetendo pron. αὐτὴν e pr. τὴν ἑορτ., *referre* feſtum *ad deum* fuerit, deo id tribuere, ut auctori, ac credere, eum id inſtituiſſe primum, nec modo voluiſſe, ut dies hic primus eſſet, ſed etiam docuiſſe, quae eo die agenda, qui ritus ſacri obeundi; quo de novi anni inſtituto die videtur loqui Ovid. Faſt. 1, 149. ſqq., ſed de rebus, tum peragendis, v. 165. ſqq., cf. Nieup. Ant. R. p. 192. m., ubi Ianus etiam *antiquiſſimus* nominatur *deorum* cum teſtibus, non tamen Noſtro, nec Iuv. Sat. 6, 393., cf. G. Th. v. *Ianus*, quod nomen proprium Bg. inſerit e P., perſpicuitatis tantum ergo, cf. 1, 13, 16. e., etiam alio loco, poſt ἐπιχ., non poſt εἰς, ut ille; e quibus locis quanquam potuit ob vicinitatem litterarum excidere, tamen id, cum et Mss. taceant, non in ipſo textu fuiſſe olim, exiſtimo, ſed Noſtrum omiſiſſe, quod contextus ſatis moneret, de Iano ſermonem eſſe, ob adiuncta

χώριον ἀναφέροντες. Φασὶ γὰρ, αὐτοῦ [u] καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς,	3. patrium, (Ianum,) referentes. Aiunt enim eius et Saturnum ipsum, cum a Iove pulsus

u) Ms. Ba. φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ Κρ. v. N.

maxime θ. ἀρχ. et τῆς Ἰτ. ἐπιχ., ubi Stp. Th. 4, 667. C. m. sub „indigena, — *patrius.* — Sic ap. Herodi. εἰς θ. — ἀναφ." sine alia Vs., quo Lat. Bg. redditur etiam ad Poll. 3, 51., at ap. G. Th. „dî *patrii*" sine explic., cf. Abr. ad Aesch. 1, 113. m. Ind. Xen. Heyn. ad Virg. Aen. 8, 314., ut sit deus, in aliqua terra cultus inde ab initio et in primis, et hinc proprius, quomodo hic reddas, ob adiunctum gen. loci Ἰτ., (ut aliud tale est ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 25. τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια,) quem gen. si sic copulas: procedunt commata post duo adi. ἀρχ. et ἐπιχ., in quo postr. expleveris particip. ὄντα, quanquam et iungere ἐπιχ. licet cum pr. θεόν, ubi deinde sint duo adi. sine copula, ut ap. poëtas saepe, careamusque omni commate, cf. in rem Spanh. de Pr. et u. n. 1, 465. e. „antiquissimis Saliorum carminibus Ianum patrem cani solitum *deorum deum*, observat Macrob. Sat. 1, 9. hoc est, quasi deorum primum et vetustissimum, sicut ille ab Herodi. vocatur."

φασὶ) In Ms. pron. casu alio αὐτὸν pro αὐτοῦ nihil habemus, quam errorem, solennem in ν et υ, aut ingenium librarii, non ferentis genitivum, ita longe semotum a suo subst. ξεν., cum necessarius hic sit gen., (quia γεν. ξεν. ambigue stat sine eo,) et ostendatur cum Mss. rel. etiam a P., unde retinet Bg. additum libere pron. aliud *ipsum*; ut non propterea confingam novam lect. αὐτοῦ καὶ Κρ. αὐτὸν, quanquam et alibi καὶ αὐτὸς copulatur, nec lusus in polyptoto et acumine a pron. diversi sensus a Nostro alienus; cum et alias pateat libertas P., et in simpl. καὶ, pro etiam adeo, iam vis sit sufficiens, (propter quam pron. a P. accesserit,) et καὶ αὐτὸς nihil, quam καὶ ista notione, cf. 1, 6, 12. m. 1, 9, 5. e. Tum, P. deserto, Bg. ad v. φ. e Sch., qui in „ἐκβλ. expulsum *imperio*" pro quo severo tenet Bg. e P.; ferente G. Th. illa Lat. omnia, etiam Bg., sine praep., sed Stp. Th. 1, 677. A. modo „ἐ. eiicio, *expello*, ἐκβ. ἐκ τῆς ἀ. Isocr." cum eadem praep. simul, cf. Ind. Dem. Ael. V. h. et If. Ev., ubi ἐκβ., absolute positum, redditur „regno privatum expellere" quod ibi procedit per contextum, cum h. l. adiunctus sit gen. ille τῆς ἀ., qui valens de terris, sedibus finibusque imperii, et de loco, ubi aliquis imperium habet, qualis et hic de coelo cogitandus, faciet, ut v. ἐκβ. sumatur physice, at tropice, pro privari et eripi, si de dignitate aut potestate; resolvente Bg. e P. Vs. correcta posterius particip. cum alio ordine adiunctorum εἰς γ., in quibus particip., hic iterum cumulatis, non excidit τὲ copula post κατελθ. aut καὶ ante id, ob similes litteras, sed modo postr. membrum κατ. εἰς γ., cum in fine enunciationis post ξεν. locandum esset e dialectica ratione, coniectum est in mediam orationem per artificium conficiendae periodi, quia tempore prius erat; tenente Stp. Th. 1, 1270. E. „κ. *descendo*, Herodi. l. 1. φασὶ — ξεν." tantum e Nostri auctoritate, cf. L. N. T. Ind. Thuc. Luc. et Ael. V. h. per pravos numeros, pro 4, 25. p. 387. i. *migrare*, sed h. l. venire deorsum, devenire, cf. Z. ad Vig. p. 619. a. i. Nr. 2., ap. G. Th. cum Gr. n., it. in sq. Bg. subst. *hosp.*, quod habet Stp. Th. 2, 1117. C. m., sed iterum sine

κατελθόντα εἰς γῆν, γενέσθαι ξένον [x]. δεδιότα δὲ τὴν τοῦ παιδὸς δυναςείαν, παρ' αὐτῷ κρυπτόμενον λαθεῖν [y]. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα δοθῆναι τῷ χώρῳ τῆς Ἰταλίας [z], Λάτιόν τε κλη-

regno in terram descendisset, 4. factum fuisse hospitem: territumque filii dominatu apud ipsum in occulto latuisse: unde et nomen inditum fuisse regioni Italiae: Latiumque voca-

x) Hic comma in B. 2. L. cum Ox., sed colon in B. 1. R. et Ed. cum Ms. Bg. y) Hic comma in B. 1. cum Ing., sed colon in Ed. et Ms. Bg. z) Colon hic in Stp. rel. cum Ms. Bg., sed hinc vitiosius punctum in Bc., in continua adhuc rectione.

Vs. „Herodi. l. 1. φασὶ — ξεν.“ quod, hic pass. sumtum, pro hospitio exceptus, et tanquam subst., cum per se sit adi., admittit ellipsin subst. ἀνὴρ s. ἄνθρωπος, cf. L. N. T. Schw., tacente L. Bos. et Ind. Xen. Pol. Z.

δεδιότα δὲ) Pro quo Bg. τὲ iterum aeque fortassis est e P. ac Stp. m., totum hoc membrum opprimente P., et modo τοῦ παιδ. cum pr. Διὸς statim iungente, ubi Bg. deserit Sch. *metuentem* et Stp. m., mutans act. in pass. cum abl., sed Stp. Th. in δυν. etiam ignorat Lat. Bg., ap. G. Th. „imperium velut in servos“ et durum ac saevum, ut hic, i. q. τυραννὶς, qui sensus melior, quam alter Stp. in m. P., sicut δὲ pro γὰρ ab h. l. non alienum. Sed ad sq. membrum, etiam a P. corruptum, Sch. „κρ. pass. *occultantem* se *ap.* illum *latuisse*, λ. latuisse *occultatum* ap. *ipsum*“ (quod accedit ad Stp. m., mutante Bg. participium κρ. in adi. cum praep., qua formula, pari alicui adi. nudo, ut *occultum*, quanquam et hoc proprie est particip. a v. *occulere*,) respexerit nostra, *sich im* verborgenen *aufhalten*, s. *sich* verborgen *aufhalten*, cf. Exc. ad 1, 1, 1. m. e G. Th. in v. *lat* cum adiuncto Bg. aut simili, quo Noster spectat fortassis cum redundantia eadem, adiungens v. λαθ. maxime, ut muniret sibi viam ad sqq. et etymologiam subiectam, ubi ad v. δοθ. Sch. deserit Bg. e P. „*impositum* esse *nomen*“ quod est potius aliud Gr. illud N. T. Marc. 3, 16. sq., ap. Schw. L. p. 982. b. e. „ἐπέθηκε λ. *indidit* Simoni *cognomen* Petri“ rursus per Bg., ap. G. Th. „ἐντίθημι, — imponere, — *nomen* alicui“ sine alia explic., haud dubie pro simpl., cf. 1, 11, 5. m., ubi §. 3. m. subst. τ. χωρ. Bg. cum Lat. al., quod hic e Sch. et ignotum Stp. Th., ubi dedissem artic. τῷ per pron. *isti* regioni, ubi Saturnus tum ap. Ianum latuisset.

Λάτιον) Putabat igitur, Latium a λανθάνειν, vel potius a Lat. *latere* ita appellatum esse. *Stroth.*

Sic Sch. „Λατ. *Latium*, regio Italiae, cuius caput Roma, sic dicta, quod Saturnus ibi latuerit“ fere cum P., cf. Car. Stp. Dict. Hist., qui laudat „Ovid. l. 1. Fast.“ ubi v. 235. sqq. *Hac* ego *Saturnum* memini *tellure* receptum. *Coelitibus* regnis *ab* Iove *pulsus* erat. *Inde* diu *genti* mansit *Saturnia* nomen. *Dicta* quoque *est* Latium *terra*, latente *deo*, ubi tacent N., sed ad Dion. H. S. T. 1. p. 772. e. in Orig. gentis Rom. laudatur Virg. Aen. 8, 321., ubi *Primus ab* aethereo *venit* Saturnus *olympo*, Arma *Iovis* fugiens, *et* regnis *exul* ademtis. *Is* — Latium *que* vocari *Maluit*, his *quoniam* latuisset *tutus* in *oris*, ubi R. metaphr. *in* hac

θῆναι, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς εἰς τὴν [a] ἐπιχώριον παραχθέν. διὰ ταῦτά τοι καὶ μέχρι νῦν

tum, a Graeca voce in vernaculam facta eius derivatione. 5. Propterea ergo usque adhuc

a) Ms. Vi. εἰς τὸ ἐπιχ. mendose.

regione, et N. „Latium Italiam appellavit, quod in ea contra filii insidias latuisset" cf. G. Th. v. *Latium* cum Varronis alia notatione, quarum priorem modo, Nostri immemor, repetit Cell. in Not. orb. ant. 1, 630. e. Nieup. Ant. R. p. 194. m. Lud. Carr. in Emend. 2, 18. ap. Grut. Lamp. T. 3. P. 2. p. 182. e. cum Cyprian. de idol. vanit. 1, 2. p. 151. i., tacente prorsus Stp. Byz., sed brevius iterum agente P., (ubi Sch. κλ. „appellatum esse" repetendo pron. τοῦτον e pr. τῷ χ.) planeque negligente membrum sq. ἀπὸ λ., ubi Sch. in Ἑλ. et φ. cum Bg., deserto Stp. in m., qui in Th. „Ἑλ. ἡ, adi. interdum pro Ἑλληνική, — ut quum dicunt Ἑλλάδα φωνήν, (sine auctore et Vs., ut 4, 301. C. sqq. in φ. sub Lat. *vox* nihil, at p. sq. A. m.) φ. lingua, ut dr. lingua Graeca, (modo cum Gr. his,) Aesch. ἑλληνίζων τῇ φ. Sic et ap. Herodi." sine loco; tandem ut redeat eodem, si cum Stp. reddas *e* Gr. *sermone*, quanquam hoc est magis perspicuum, ne Bg. sumatur pro Lat. *vocabulo*, cf. de φ. Ind. Xen. Z. Pol. et Mem. S., sed de formula tota Luc. 1, 381. l. 84. 2, 76. l. 48., ap. quem et syn. 107. l. 94. Ἑλληνικῇ φ., Graeca *lingua*, et sine Ind. 139. l. 67. Ἑλλάδα φ., per liberam Vs., sine artic., absque discrimine, quo loco usus Fi. ad Well. p. 297. m., de enallage agens „qualitatis, quum subst. pro adi. ponitur, τὴν Ἑ. φ., linguam *Graecam*" cum artic. tamen proferens, cf. Zos. 4, 36, 2. εἰ πρὸς τὴν Ἑ. φ. ἡ προσηγορία μετενεχθείη, *si* vox *isthaec* Graecam *in* lin. *transferatur*, pro quo Dion. H. S. T. 1. 53, 31. καθ' Ἑλ. γλῶσσαν, *Graeci* sua *lingua*, quod subst. supplent ad N. T. Apoc. 9, 11. ἐν τῇ Ἑλληνικῇ L. Schw. et Krb. cum L. Bos. Ell. p. 68. i., ubi et aliud genus „τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν, Graecam *intelligunt*" ubi tamen aeque suppleas nostrum subst., faciente Sch. cum Bg. in „ἐπ. vernaculam *vocem*" forte e Stp. Th. 4, 667. D. „Luc. φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ, sermone *vern.* s. lingua *vern.*" quod sine Ind. est 3, 82. l. 2. *Galli* sua *lingua*, cf. Bud. C. 106. e., ap. G. Th. sine Gr. „vernacula *putatio*, i. q. Italica" ut hic, s. Romana ac Lat., deserente Sch. denique Stp. m. in v. „π. *nomen* traductum *a* Graeca *voce* in *vern.*" cf. Ind. Sb. infra ad 5, 7, 5. sed tenente Stp. Th. modo notionem 1, 80. G. „pro *deducere*, i. derivare, ea signif., qua usurpant grammatici" a Bg. per phrasin syn. expressa, etiam alio participii casu, it. petito pron. αὐτὸ e pr. Λατ., cum respiciat Sch. potius subst. superius ὄνομα, quorum modus Bg. severior est, ut tamen vel sic in Λατ. assumendum sit subst. aliquod, aut Sch., aut Lat. *vocabulum*, nobis *indem dieser* Name, *dieses* Wort, *aus* der *Gr.* Sprache *in* die *vaterländliche* ist *abgeleitet*, übertragen *worden*, ut sit i. q. Zos. μεταγ. et sensus, dum s. ita, ut e Gr. λανθάνειν s. potius λαθεῖν mutaretur primum in Lat. v. *latere*, et hinc in subst. *Latium* deflecteretur, alia finitione adhibenda, et quibusdam addendis litteris in vocabulo extremo, quae proprie est Graecorum et Grammaticorum *paragoge*, cf. Ind. Xen. Pol. et Cyr. Z.

διὰ ταῦτα) Deserto P., iterum Bg. haec vertit cum Sch. in v. οὗτος e., ut Stp. Th. sine auctore 1, 981. G. 2, 1556. D., nec cum supplemento

Ἰταλιῶται τὰ μὲν Κρόνια [b] Itali Saturnalia quidem prius

b) Ms. Ba. κρόνεια v. N.

fubft., nec ap. L. Bof. Ell., qui tamen eo devenire poterat per fuum affine fing. „δ. τοῦτο, fub. αἴτιον“ p. 22., quanquam aeque fupplebitur πρᾶγμα, cf. G. Th. in Bg. „διὰ τοῦτο, — ob eam caufam“ qui nec ipfe cogitat de ellipfi, nec Lindn., ubi valent Lat. *negotia* f. *momenta*, (vulgo *motiva*,) ut Lat. Bg. melius quoque dividetur; tenente Sch. „τοι, partic. encl., aliis voculis ornatus fere gratia tantum annecti folita, δ. τ. τ. *quocirca*, f. *equidem* propterea“ in pr. e P., qui nihil reddit, quam pr. δ. τ., ut Sch. haurit illud de ornatu e Bud. C. 1271, 22., fed illam vim deminuendi f. coërcendi pro *equidem*, i. quidem, e Dev. p. 352. e., dum Stp. Th. 4, 118. inclinat ad Bud. C., fed Hoog. Op. p. 1152. fqq. ftatuit modo duplicem notionem, affirmandi alteram, pro fane f. re vera, alteram illativam, pro „ob hanc rem, ideo, quare“ quae Lat., proprie fumta, in noftrum locum non cadunt ob pr. difertum διὰ τ., fed tamen pro Lat. *igitur* f. *itaque*, quae funt fyn. illi Bg., ap. G. Th. „οὖν, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι“ in quam notionem comparaverim illud obvium διὰ ταῦτα τοίνυν f. οὖν, et proderunt, quae in iftis Gs. compof. funt ap. Suid. 3, 514. m. et Hef. 2, 1397. e. it. in L. Stp. Ern. et N. T., ut et μέντοι, quod pro οὖν ftare videtur interdum, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 9. i. et e., unde nec opus fit fufpicari, legiffe Bg. δή, quae duo alibi variare vidimus; ficut et h. l. fufficiunt vulgares notiones illae, de quibus in Exc. ad 1, 2, 9. i., adverfandi quidem et affirmandi, cf. totam Noftri formulam ap. Ael. V. h., Ind. „τ. partic. expletiva, δ. τ. τ. *propterea*“ fed in Vs. 2, 41. p. 177. m. *quam* ob *caufam*, at 4, 20. p. 376. propterea *fane*, et 13, 44. p. 923. e. καὶ δ. τ. τ. *atque* ideo *etiam*, ut in ἐγώ τοι, Ind. Xen. Cyr. Z. per *equidem* reddito, aeque valet Lat. *ego vero*. Sed in fq. καὶ μ. ν. Bg. opprimit iterum καὶ, pro fimpl. *etiam*, et pro fevero *etiam* usque *adhuc*, f. *usque* adhuc *etiam*, ut plene noftrates quoque habent *auch* bis *ietzt*; ferente G. Th. tantum „*usque*, μ. — *usque adhuc*, — *adhuc*, μ. τούτου, — ad hoc tempus“ fed Sch. in „μ. etiam *nunc*, νῦν, — etiam *nunc*, usque in praefentem diem“ quorum prius eft e P., ap. G. Th. cum fyn. *etiamnum* fine Grr. 419, 34. fqq. expofitum per „usque nunc, usque ad id tempus“ etc. fed Stp. Th. modo in μ. 2, 908. E. „μ. τοῦ νῦν, fc. χρόνου, q. d. usque ad tempus, quod nunc eft, (pro μ. τοῦ νῦν ὄντος χρ.) μ. iungitur et adverbiis, ut μ. νῦν f. νυνὶ, Dem. pro μ. τοῦ νῦν, (fine Ind., ubi nec affine hoc, ἔτι καὶ νῦν, quo de infra, fed Stp. rurfus p. 1678. B.) μ. τοῦ νῦν, usque ad hoc tempus“ quod folum habet Vig. p. 408. Nr. 6. et Ind. Fi. Pal. „μ. τ. ν., usque adhuc, (fed in v. νῦν) καὶ νῦν, etiam nunc“ ut Ind. Diod. S. καὶ νῦν ἔτι ex 1, 13. l. 82. nunc *quoque*, at 231. l. 8. μ. τοῦ νῦν, *hodieque*, cf. L. N. T. in ἄχρις f. ἕως τοῦ νῦν, quo fine articulo Noftri rationem, non amplius repertam, defendat tamen analogia Lat. in *usque nunc*.

Ἰταλιῶται) Pro hoc P. legit Ῥωμαῖοι, quia fcilicet mox fequitur Ἰταλ. ἔθει. *Sylb.*

An haec caufa fit, non dicam, cum ibi plane nihil expreſſerit ille, e quo Sch. retinet in Ἰτ., fed et partim in „Κρ. *Saturnalia*, feftum Saturni, quod ante initium anni celebratur“ fatis infinite, at ap. G. Th. cum Gr. n. „facra antiquiffima ap. Rom., decembri menfe — per dies ab uno ad feptem diverfo tempore celebrata, memoriam referebant illius

προεορτάζουσι[c] θεῷ τῷ λαθόν- celebrant deo, qui latue-

c) Ms. Ba. προεορτάζουσι· θεῷ δὲ τῷ λαχόντι τήνδε, τοῦ λ., ſed Ms. Vi. modo θεῷ δὲ τῷ λαχόντι, at Ms. Ve. tantum λαχόντι cum edd. A. B. Par. 1., tum poſt λαχ. in A. cum B. 2. L. comma, ſed in rel. Bss. punctum, ut duo puncta in Par., at poſt λαθ. colon in Ox. et Ed., in quibus et honorifice τῷ Λαθ. per elementum grande, v. N.

temporis, quo Saturnus, in regni ſocietatem a Iano receptus, felicem et quaſi auream aetatem Italiae populis, (qui ſunt Noſtri hic Ἰταλιῶται, cf. alibi,) praeſtitit. Igitur vacabant a labore omni, convivia agitabant, dona miſſitabant, rel." cf. §. 7. et Nieup. Ant. R. p. 195. m. „feſtum *Saturnalia* — celebrabatur menſe Decembri, per quinque ſ. ſeptem dies, rel." ubi inter laudatos in N. non eſt Lipſ., a Gs. adhibitus, Op. T. 3. Sat. ſerm., ubi p. 10. c. 12. m. de nomine, p. 15. ſqq. de numero dierum, cf. de Saturnalibus libellus academicus Ge. Theoph. Boerneri, Lipſ. 1751. 4., ubi c. 2. p. 12. ſqq. „de tempore, his feriis dicato" quod optime oſtendet Kalendar. Rom. ap. Nieup. l. l. p. 464.

December

A	17	16.	*Saturnalia* incipiunt, et per tres dies durant, quibus adduntur *Sigillaria*, quae ſeptem dies complent. Macr.
b	18	15.	
c	19	14.	*Opalia* et *Saturnalia*. Macr. Varr.
d	20	13.	
e	21	12.	*Angeronalia*
f	22	11.	*Feriae* Larib. *Dicatae*. Macr. *Compitalia*
g	23	10.	*Feriae* Iovis. *Larentinalia*, caet.
A	24	9.	*Iuvenalis dies* VIII Saturn. additus. Suet.
b	25	8.	
c	26	7.	
d	27	6.	
e	28	5.	
f	29	4.	
g	30	3.	*December*. Saturno Sacer.
A	31		Pridie.

„Unde intelligitur non tantum hoc, Saturnalia duraſſe ad ſummum usque ad IX Kal. Ian. ſ. XXIV Decembr., quem diem ſequuntur modo ſeptem dies usque ad ipſum novum annum, ſed et illud, quo ſenſu capiendum Noſtri v. προεορτ., nec de proximis et ultimis plane diebus menſis Dec. et ante novum annum, ſed paulo latius; quanquam dubitatio mihi eſt quaedam, cur in illo Kalendar. poſt *A* 24 9., qui finis erat Saturnalium, poſtque nudos dies *b*—*f*, redeat deinde *g* 30 3. cum illis *Saturno Sacer*, quae et ipſa poſſint accipi de Saturnalibus, et ſic, quaſi alio tempore celebrata ſint a XVII ad XXIV Dec., alio autem tantum XXX illo die et forte adhuc ſequente XXXI., unde anguſtius ſumetur Noſtri v. προεορτ., prorſus ignoratum a Stp. Th., et a me repertum modo in L. Ern. cum Lat. a„nte ſ. prius ago diem feſtum" ubi Eg. e P. per verbum ſimplicis notionis, cf. 1, 7, 3. e., ſed de ſuo ſervat dat. perſ., qui eſt honoris, et pro in honorem eius dei, qui latuerat. Denique in Ms. ſcripturam iam Sb. Ind. „Κρονείοις, *Saturnalibus*, per ει etiam Pal. 438, 23. (Xiph.) uſitatius Κρόνια" quo modo nos deprehendimus tantum, praeter l. l. ap. Lipſ. p. 10., etiam ap. Stp. Th. aliunde, Ruhnk. T. L.

τι, τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν[d] ἱερομηνίαν ἄγουσι τῷ τῆς Ἰταλίας ἔθει. διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ 6. Bifrons autem eius colloca-

rat, anni autem initium sacrum agitant Italiae deo.

d) Hic comma habuere B. 2. al., v. N.

p. 2. a. N. 4. Poll. 1, 37. Suid. 2, 379. i. Hes. 2, 353. m. cum N. 9. Dion. Caſ. p. 957. l. 13. Luc. 1, 696. l. 69. et 2, 723. l. 88.

θεῷ τ. λαθόντι) In aliorum edd. male λαχόντι. *Steph.* Male in Ven. λαχ., quod et Scheid. in nonnullis Codd. exſtare, notat. Simili errore ap. Euſ. H. E. l. 3. c. 6. exſtat χεῖρας pro θύρας, quod eſt ap. Ioſ. B. Iud. l. 6. c. 27. *Stroth.*

Sch. „λ., *ei*, qui *latuit*. Male in quibusdam Codd. λαχ." credo, e Stp. tantum N., pro huius *edd.* ponens *Codd.*, quos nullos Mss. ille adhibuit, quorum Ven. lectio poteſt habere lapſum in litteris θ et χ ſingulis, e maiuſcula in primis forma, ſed in Mss. rel. aliae ſunt ſimul res, ac, praeter diſtinctionem poſt προεορτ., quoque δὲ inſertum, et τήνδε una voce copulatum cum novaque interpunctione, qua ſublata et poſt ἀρχ. poſita, exiſtat haec ſententia, *deo* autem *ei*, qui *ſortitus* eſt *illud* anni *initium*, ſacrum *agitant* Italo *more*; ubi v. λαγχάνειν cum acc. rei fuerit tropice, ut alias, et *qui* ſortitus *eſt* anni *initium* pro cui aſſignatum anni initium ſ. ſacrum eſt, qui adeptus eſt hoc, ut primus anni dies celebraretur in eius honorem; quod cum §. 2. et mox ſq. conſiſtit per copiam quandam in narrando: ſed moleſtiſſimum eſt τήνδε, non habens commodum ſenſum, niſi pro ſimpl. artic. τὴν, (ſine notione qua,) ſ. pro Lat. *ille*, de re quadam priori, nota, praeſenti; ut ſit, anni initium, quo de hic ſ. nunc agitur, utque referatur ad §. 1. e. νέου ἔτους. Verum, quoniam lectio vulg. ſententiam habet nec abſurdam, ut deinde patebit, et faciliorem minusque impeditam: nihil hic reperio, quam Gloſſatoris ingenium, qui, cum deprehendiſſet primo λαχ. vitioſum, deinde τήνδε ſic copulatum e vetuſta ſerie, adiuturus textum laborantem, diſtinxerit poſt προεορτ., et δὲ inſeruerit, ut alibi; in quo δὲ nec latere puto δὴ, pro Lat. *ſcilicet*, quanquam alias haec duo confunduntur, quaſi fuerit, προεορτάζουσι, θεῷ δὴ τῷ λαθόντι, τὴν δὲ λ., quod δὲ poſtremum agnoſcit P., non item veteris lectionis omnia, ut θεῷ τ. λ., vel quia in ſuo exemplo habuit λαχ., unde ſe non poſſet expedire, vel quia noluit repetere ob §. 4. i., cum ſane hic in Noſtro ſit iterum quaedam narrandi ſimplicitas, quae priora repetit, cum aliqua variatione tamen.

τῷ τῆς Ἰτ. ἔθει) immo vero θεῷ. *Reisk.* Legendum puto θεῷ pro ἔθει. Tam praecedens θεῷ τῷ λαθ., quam ſequens διπρόσωπον αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα id requirere videtur. *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ox. θεῷ adſcripſit, et ad Ms. Bg. „pro τῷ τ. Ἰτ. ἔθει legit τ. τ. Ἰ. θεῷ" praeter ea, quae in Progr. dixit, fere cum Strothi cauſa poſteriore, quam et ſeparatim in m. Ox. notarat „illud αὐτοῦ quorſum referas?" Haud dubie ad aliquam pr. perſonam, non illam remotam θεῷ τῷ λαθ., qua de hic non amplius ſermo poteſt eſſe e lectione vulg., et quia repugnant antiquitates et hiſtoria, quae anni initium non Saturno tribuunt, ſed Iano, qui et mox clare innuitur, et, cum variatione quadam iterum pro §. 2. θεὸν ἀρχ. τῆς Ἰτ. ἐπιχ., pluribus deſigna-

ἵδρυται τὸ ἄγαλμα[e], ἐπειδὴ εἰς tum eſt ſimulacrum, quia ir

e) Ms. Ba. et Vi. αὐτοῦ τὸ ἄγ. ἵδρυται· ἐπ. v. N.

tus, hic breviter ſignificatur per emendationem iſtam τῷ τ. Ἰτ. θεῷ, cuius litterae maiuſculae ΘΕΩΙ ſane non multum diſcrepant a vulg. ΕΘΕΙ, ad quam coniecturam deducunt et illa P. §. ſq. „eſt *que* eius *dei* biceps *imago*" ubi ille potuit orationem contraxiſſe, ut alibi, et illuc transtuliſſe ſubſt. θεῷ, pro quo tamen aliquando coniiciebam potius ἕδει, cum ΕΔΕΙ ſic magnis elementis vicinius vulgato ΕΘΕΙ videretur; in quam rem comparabam duas τοῦ ἕδος notiones, primo cum eſt delubrum ſ. aedes. Nam, ut Lat. *delubrum* pro deo ipſo dr., locusque pro perſ., quae in eo loco eſt, cf. G. Th., ſicut coelum pro deo: ſic ἕδος, proprie locus numinis ac ſimulacri divini, videbatur dici poſſe de perſ. et deo ipſo, variandi cauſa. Tum, quemadmodum ex eodem G. Th. *delubrum* ponitur pro ſimulacro dei, quod in loco aliquo habetur: ita ἕδος, pro ſimulacro acceptum, putabam uſurpatum a Noſtro pro deo ipſo, per tropum et metonymiam illam ſubiecti ſ. adiuncti, maximeque ſigni pro re ſ. perſ. ſignata; ut contra *dea* adhibetur pro eiusdem ſimulacro, cf. v. c. Virg. Aen. 1, 446. ibique Heyn. et Luc. 3, 485. e. περιενείκαντες τὰ ἱερὰ περὶ τὰ δένδρεα, circumlatis *circa* arbores *diis*, ubi Gs. N. „ἱερὰ ſunt ſigna ipſa, antiqua religione ſacrata, dii quaſi ipſi, rel." bene comparans Lat. *ſacra*, et in Th. v. e. 256, 25. de ſimulacris intelligens. Sed iſti analogiae non multum tribuebam, cum non reperirem diſertum exemplum, ubi ἕδος pro deo, nec notionem iſtam ab aliis propoſitam, cf. Stp. Th. L. Ern. Suid. Heſ. Thom. M. p. 265. Ruhnk. T. L. p. 67. cum Mor. Ind. Xen. Hell. et ad Iſ. Pan. p. 112. N. 1. it. Sb. Ind., magisque et ipſe inclinabam in partes Bg., aliter legentis haud dubie, quanquam Sb. in N. per haec „Gr. ſonant, *more* Italico *concelebrant*" nihil novabat, leviter modo corrigens P., qui in hac regione prodit vulg. ἔθει, unde in illis ſq. §. libere addiderit *dei*; praebente Sch. modo in „ἔτ. anni *initium* quod feſtum Rom. ἀρχ. principium *anni*, novum annum, ἄγ. celebrant *feſtum*, ἱερ. dies feſtus, ſtato menſe celebratus, — i. ἄγειν τὴν τοῦ ἔτ. ἀ. *initium* anni *concelebrare*" fere cum P., ſed Stp. Th. 2, 921. B. „ἱερομ. dies menſis, in qua feſtum aliquod celebratur, — etiam generaliter pro die feſto, — Herodi. l. 1. καὶ μεγ. — πρ. θ. τῷ λαχόντι, τὴν δὲ — ἔθει" ſine Vs. cum lect. alia, qui 1, 61. i. v. ἄγειν non tenet per Lat. Bg., (ſed per *celebrare* et *agere*,) nec cum ſubſt. noſtro ἱερ., in hoc ipſo tacens iterum p. 1647. B., dum Bg. hic iterum utitur frequent., pro ſimpl. illo Stp., opinor, ap. G. Th. non explicata formula 226, 45. ſqq. (nec perſpicue ad Ter. Heaut. 4, 4, 11. a Wſth.) nec 215, 24. *feſtos dies* anniverſarios *agunt*, quod h. l. cum Gr. Noſtri valet pro Stp. iſto celebrare ſ. obſervare, cf. Hſth. ad Ar. Pl. p. 202. b. N. 74. Ind. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Abr. Dil. Th. p. 533. i., et i. q. ſupra τελεῖν ſ. ἐπιτελεῖν, cf. Heſ. 1, 64. m. ἄγουσι, — ἐπιτελοῦσιν, ſine N. nec coll. Suid. 1, 35. m. 2, 42. m. ἦγεν, ἐτέλει, γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγεν, *certamina* gymnica *celebravit*, cf. 1, 9, 4., et i. q. ap. Stp. Th. l. l. „ποιήσασαν ἱερομηνίαν, quae *feſtos* dies *inſtituit*" quo ſenſu univerſo et Bg. cepit hic ἱερ., cf. Suid. 2, 101. i. Heſ. Ruhnk. T. L. p. 108. Poll. 1, 34. N. 56. ad Thuc. p. 202. N. 45. et Addend. p. 672. a. i. ad p. 350. cum Abr. Dil. p. 333. m. et D'Orv. Ch. p. 515. m. „hic ἑορτῇ" bene, ut Noſter variet modo cum §. 2. i. 7. i., quocum ſubſt. eſt

αὐτὸν [f] ὁ ἐνιαυτὸς ἄρχεταί τε ipſo annus incipit et deſi-

f) Ms. Ba. αὐτὸ ὁ ἐν. v. N.

etiam ap. Luc. 3, 169. l. 55. ἐν ἑορτῇ καὶ ἱερ. *feſto die* atque *ſacro*, plane cum Bg., Ind. Dion. Caſ., ubi non male per Lat. *feriae*, it. 954, 91. 153, 53. 76. et ſine Ind. ap. Dem. 525, 5. 18. 710, 2. 9. 715, 22. et per Noſtri formulam 709, 16. ἁπάντων ἀγόντων ἱερ., ſq. l. 19. τῆς ἑορτῆς et l. ult. ποιησ. ἱερ., ap. G. Th. „*ſacrum*, — ſubſt. vel (adi.) intellecto nom. opus (ſ. negotium, de qua ellipſi nihil Lindn.) quidquid peragitur aut efficitur — in honorem dei, (quae tamen notio hic ap. Noſtr. eſt iterum in adiuncto dat. perſ.) Frequens in primis eſt de ſacrificiis et cultu externo“ quae talibus feſtis diebus peraguntur, Noſtro hic non ſeparatim tangente ſacrificia, epulas, ludos ac ferias, (ut quae per ſe iam inerant in ἑορτῇ et feſto die,) ſed §. 7. alios ritus quosdam; etſi de Bg. Lat. dubitari poteſt, utrum ceperit pro ſubſt., an pro adi., quod pertineat ad pr. ſubſt. *initium*, ut ap. G. Th. 255, 55. „*ſacra* celebritas *eſt*, vel quum ſacrificia diis offeruntur, vel quum dies divinis epulationibus celebratur, vel quum ludi in honorem aguntur deorum, vel quum feriae obſervantur“ unde *ſacrum* anni *initium* ſit, in quo ſacrae res illae fiunt; me quidem ſumente hic in Gr. τὴν τοῦ ἐν. ἀρχ. acc. in ellipſi pr. κατὰ, ἀνὰ, λ., pro ſub anni auſpicium, it. ad ſ. per anni initium; quo et reſpicere videtur comma in edd. poſt ἀρχ., cf. L. Boſ. p. 514. e. cum N. ad Vig. p. 612. b i., unde Bg. *ſacrum* pro ſubſt. erit, etiam, ubi Lat. *tanquam* ſuppleas, cui reſpondens ὡς ſi ad Gr. ἱερ. expleatur: in membro pr. ellipſi illa non opus fuerit.

διπρόσωπον) Mss. alius ordo, in v. ad extrema reiecto, nihil prodeſt ad laevitatem, ſed modo ad rectionem ac ſitum viciniorem pron. α. cum ſuo ſubſt., gloſſa ut appareat; notante Leisn. in Ox. ſua non modo ſupra αὐτοῦ nomen Ἰανοῦ, ſed et in marg. „Minuc. Fel. p. 206.“ ed. Cell. p. 75. i. Ianus *vero* frontes *duas* geſtat, *quaſi et averſus incedat*, ubi N. ſilet, ut et in ſubiecto ib. lib. Cyprian. de idol. vanit. 1, 4. p. 151. *Hunc*, Saturnum, *fugatum* hoſpitio *Ianus* excepit, *de* cuius *nomine* — menſis *Ianuarius* inſtitutus eſt. *Ipſe* bifrons *exprimitur*, quod, *in medio* conſtitutus, *annum* incipientem *pariter* et *recedentem* ſpectare *videatur*; quae cauſa fere cum Noſtri illa in ſqq. convenit, aliis aliam reddentibus, cf. Nieup. A. R. p. 93. et Ovid. Faſt. 1, 65. *biceps*, (quod hic ap. P.) it. v. 230., ſed v. 89 *biformis*, poſt quae ſequuntur cauſae, etiam v. 133. ſqq. it. Fabr. Bibl. Ant. p 343. et G. Th. v. *Ianus*, ubi in Bg. „qui geminam frontem ac faciem habet“ de Iano tantum e Virg., cf. Ind. Luc., Noſtri totam hanc § tenente Stp. Th. 2, 1403. E. per Lat. P., qui in rel. liberior, ſed Sch. in „ἵδρ. *collocatum eſt* ſ. *ſtat* ſimulacrum“ quorum Bg. Lat. novit Stp. Th., non item paſſ. de ſtatua, cf. Ind. Thuc., hic ut ſit opus ſupplemento, v. c. in templo, cf. Nieup. l. l. „in quo templo ſtatua eius erat bifrons.“ Sed Sch. in „ἐπ. *quandoquidem*, ut, *quod*“ e P. retinet medium Lat., ne noſcente quidem Stp. Th. notionem illam Bg. cauſalem, quanquam certam vel e ſimpl. ἐπεὶ, cui acceſſit δὴ, pro Lat. *ſcilicet* ſ. nempe, quo non reſpicit Hoog Op. p. 411. Nr. 6., ut nec Stp. Th. rectionem in v. utr. cum pr. εἰς, in quam rem tenebam modo e Xiph. 385, 11. ἐς αὐτὸν ἡ οἰκία ἐπαύσατο, *in* quo *domus* principatum *amiſit*, immo *in quo* ſ. *cum quo* domus *finiit* ſ. *deſiit*, pro dupl. praep. P.

καὶ παύεται [g]. ταύτης δὲ τῆς ἑορτῆς προϊούσης [h], ἐν ᾗ μάλιστα 7. nit. Hoc festo procedente, in quo potissimum Ro-

g) παύσεται B. 2. mendose. h) Ms. Ba. προσιουσ. quod Stp. malebat, sed δὴ non item. *Mart.* In Ms. Vi. etiam προσιουσ. cum ed. Ing., v. N.

dante Bg. unam modo, consentaneam utrique v., at proprie aliam Gr. ἐν αὐτῷ, cf. 1, 14, 10. e., nihil praebente G. Th., quam in v. cum Gr. n. 1040, 87. Iuv. *expectandus erit*, qui *lites* inchoet *annus*; ut nec εἰς, pro Lat. *per*, hic alienum, quo redit P. pr. *a*, ut sit, annum per eum aperiri et claudi, cf. Ovid. Fast. 1, 118., primam partem intelligendo sic, ut in eius honorem incipiat annus, et cum nomine ipsius, ob Ianuarium mensem, sed secundam partem, ut annus finitus sit cum eodem, forte quod ultimum anni diem sequeretur primus dies novi anni, Iano sacratus; ut nec certo scio, an huc pertineat eius insigne, clavis in manibus, et nomen *Clusius* s. *Clusivus*, aliter explicante G. Th. Denique in Ms. pron. alius sexus αὐτὸ, ad pr. subst. ἄγ. relato, potius fuerit lapsus in ο et ου, quam mos recens, cum in templis ante simulacra annum et finiunt et incipiunt cultu divino, precibus, caet.

ταύτης — προϊούσης) Scribendum puto προσιούσης. Sed et ταύτης δὴ, quam τ. δὲ, malim, *quum* igitur *festus hic* dies *adventaret*, etc. *Steph.* Schotti Ms. προσιουσ., *accedente*, instante. *Sylb.*

Leisn. in marg. Ms. Bg. „omittit δὲ“ sane non bene, exprimente P. iterum δὴ, unde Stp. tacite hauserit, sed Sch., deserto P., in v. „*die* festo *ineunte*. Stp. mavult προσιουσ.“ dum Obs. M. A. Nov. T. 3. p. 24. e., cum dixissent, multis locis variare et confusa esse v. ista, tamen fluctuare deinde videntur, et utrumque pro eodem habere, cum dicatur v. c. „νὺξ πρόεισι et προσιούσης τῆς ἑσπέρας, quod nec ipsum videri reprobum, quia sic legamus quoque in Herodi.“ prolato nunc hoc loco e Stp. προσιουσ., qui tamen nihil efficit, cum et lectio variet, et semper adhuc ambigi queat, an non discrimen sit ac diversus sensus istarum formularum, aliorsum tendente P., at Leisn. ad 1, 10, 4. m. προηγ. inclinante ad Stp., dum Bg. exprimit vulg., incertum, qua notione, nihil etiam explicante G. Th. v. *dies* 159, 43. et in v. 1079, 31. sqq. it. 60., nec N. ad Virg. Aen. 3, 356. *iam* que *dies* alter *que* dies *processit*, ubi R. met. *abiit*, ut ad Sall. Iug. 21, 2. ubi *plerumque* noctis *processit* Cort. „abiit, exactum est, — Virg. (l. l.) i. exactus est“ sed Ind. Corn. N. „cum *iam* nox *processisset*, i. provecta esset“ et in N. ad 16, 3, 3. modo comparatur τῆς νυκτὸς προϊούσης sine auctore. Omnino, cum *dies*, nox, *tempus* dr. *procedere*, remoto tropo, (qui ductus ab animalibus, quum ab uno loco ad alium eunt ac gradiuntur porro longiusque, et sic abeunt ac transeunt,) tum intelligimus v. c. diem vel plane praeteriisse et finiisse, vel tantum ex parte, ac durare s. continuare sic, ut pergat ad medium aut finem, s. ut sit tum medius dies aut prope vespera. Sed quoniam procedere ac prodire dicuntur etiam vel bruta, vel homines, nominatim reges, dum e loco domoque veniunt in lucem, in publicum ac conspectum aliorum: hinc quoque diem procedere dicas, quum prorumpit, oritur, incipit, conspicitur, it. advenit, accedit, ingruit, it. imminet, instat; unde Gr. προϊέναι et προσιέναι conveniant quodammodo, vereaturque criticus, qui lenis sit ac modestus, aliquid tentare in talibus, sed debeat tamen in dubia vel lect., vel notione con-

Ῥωμαῖοι δεξιοῦνταί [i] τε ἀλλή- mani benigne ſe invicem exci-

i) Ms. Ba. δεξιοῦντες ἀλλ. καὶ προσαγορεύοντες λ., quorum ultimum modo exhibet Ms. Vi., v. N.

ſulere contextum atque hiſtoriam ſimul; quod praeſidium et hic valuerit, ubi non modo *ταύτ. τ. ἑορτ.* capiendum de novo anno et die ipſius primo, ſed ante omnia etiam conſtituendum, quo die Commodus voluerit in ludum gladiatorium abire, ex eoque in publicum prodire, ac quo die ſit interfectus. In quam rem Angli ap. Heyn. Hiſt. T. 4. p. 1021. e. *beſchloſs er*, am *erſten* Tage *des* folgenden *Iahres* als *Conſul* und *zugleich* als *Fechter* zu *erſcheinen*, et p. ſq. m. in marg., *er wird* ermordet *den* XXXI *Dec.* n. *Chr. G.* 192., quae firmari poſſunt tum e Xiph. l. l. ad §. 2. i., tum e Noſtri 2, 2, 3., ubi caedes Commodi et electio Pertinacis ſic confecta traditur, *ἤδη δὲ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει, καὶ τῆς ἑορτῆς ἐνεστώσης, πρὸ ἡμέρας πάντα ἐπράττετο*, unde adeo Commodus interfectus ante novum annum et *τῆς ἑ. ἐνεστώσης*, e quo hic noſtrum *ταύτης τ. ἑ. προϊούσης* ſaltem pro *προσιουσ.* explicari debet, nec feſtus dies anni novi iam coepiſſe poteſt aut continuaſſe, ut hoc cap. §. 8. *πάντων ἑορταζόντων*, reliquis civibus iam id feſtum celebrantibus, *ὁ Κόμμοδος ἐβουλεύετο*, ſtatuerat, decreverat, *οὐκ ἐκ τῆς βασιλείου, ὡς ἔθος, προελθεῖν οἰκίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου*, poſtquam ibi pernoctaſſet §. 12., inde *προελευσόμενος ἐπὶ τὰς θυσίας τῆς ἱερομηνίας*, (quod ſubſt. valet iterum pro *τῆς ἑορτῆς*,) ut ille adeo in ludum abire voluerit ultimo die Decembris, quod tamen impedivit caedes, eo die inſtructa, ad veſperam et ſub noctem primam fortaſſe, in qua deinde reliqua fiebant, quae a Noſtro narrantur libro ſq. §. 2. ſqq., dum §. 12. *πρὸς τὸν Περτίνακα, νυκτὸς ἀκμαζούσης, πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, ἀφικνοῦνται ὁ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος*, quos ea nocte Commodus volebat interfici 1, 17, 1. 9. una cum Marcia, quae §. 13. *ὅρα, ἔφη, ποίαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτήν*, *quod* feſtum *nocte hac* celebraturi *ſumus*, quae diem novi anni praeceſſit; unde apparet, feſtum illud non coepiſſe demum cum luce diei primi illius, ſed iam praecedente nocte, cf. Xiph. l. l. *ἐν τῇ νυκτὶ, τῶν ἀνθρώπων ἀσχολίαν περὶ τὴν ἑορτὴν ἐχόντων*, et Cort. ad Sall. Cat. 18, 5. „alioquin ſollemne erat, diebus feſtis partem noctis, quae diem praecedebat, impendere" ut et hodie fit in terris quibusdam, ſed ap. Romanos forte propterea, quia diem totum numerabant a media nocte. Quibus conſtitutis, manet, quod ante dicebamus, hic *ταύτης τ. ἑορτ. προϊούσης* ſumendum pro *προσιούσης*, dum feſtum hoc appropinquabat, tum quoad noctis partem, qua id anticipatum, tum qua diei lucem, quo pertinent ſuperiora Noſtri *τῆς ἑορτ. ἐνεστώσης, πρὸ ἡμέρας λ.*, ubi Noſter loquitur e populari ratione et de principio feſti, ubi maior populi pars plenoque ritu id celebrabat, cum nocte pauciores id facerent; ante quod matutinum certe tempus Commodus eſt interfectus ſecundum priora. Verum hinc iniicitur difficultas ad Noſtri §. 1. e., ubi *νέου ἔτους τῆς ἐπιούσης ἡμέρας*, *ſecunda die* novi *anni* ille traditur deſiiſſe inſanire et civitas perpeti tyrannidem. Ad quod non credo ſufficere, eum, qui ante novum annum deſierit vivere, etiam deſiiſſe novo anno ipſo eiusque die ſecunda, nec illud, imperatorem novum conſtitutum eſſe demum iſta die, qui leniori imperio oſtenderit, tyrannidem deſiiſſe, cum Pertinax lectus ſit probatusque Senatui, populo exercitibusque adhuc nocte illa 2, 2, 2. ſqq.

λους καὶ προσαγορεύουσι, νομισμάτων τὲ ἀντιδόσεσι καὶ κοι-

piunt et ſalutant, numiſmatisque ultro citroque datis et com-

c. ſq. §. 1. cum Victor. de Caeſ. 17, 10. Fortaſſis licet illa ſic interpretari, *novi anni* adveniente *die*, ut ſit novi anni dies pro novo anno ipſo, quod et noſtrates habent in *der* Tag *des* neuen *Iahres* et *der Neuiahrstag*, et ἐπιούσης i. q. ἐνεστώσης, quod patitur uſus iſtius v., cf. ibi laudatos, et ad noſtrum hic locum Diod. S. 2, 199. l. 56. προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας, *die* hinc *progrediente*, cum N., ſed ap. Poll. 1, 66. προσιοῦσα ἡμέρα, it. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Heſ. 2, 1031. i. πρόϊεται, — προσέρχεται, et m. προΐεμαι, παρέρχομαι, it. 1047. m. προσιοῦσα, παρερχομένη· ἐν ᾗ λ.) Quae de Saturno et Iano hoc cap. memorantur, paſſim obvia ſunt. De votis ſtrenisque, principio anni invicem ex mutuae comitatis officio uſitatis, vel ſolus in 1 Faſt. (v. 175. ſqq.) Ovid. rem expediat. Nobis obiter libet annotare antiquitatem ſtrenarum, quam Symmach. l. 10. ep. 28. ab exortu paene urbis Romae repetit, loco memorabili, ad quem omnino v. Fr. Iureto notata. *Boecl.* Nimirum benigne ſe invicem excipiunt cum nuncupando vota, tum conferendo dona. Controverſiam habet, quo die vota pro imperio et principe nuncuparentur, v. Schwarz. ad Plin. Pan. 67, 3. *Leisn.*

Qui et in Vol. aliquo notarat locum „Panciroll. Var. L. 2, 264. p. 432.“ non hic dandum, cum ſit longior, et teneat res easdem, vota et munera, de quibus cf. Nieup. A. R. p. 192. m. 277. m. Fabr. Bibl. ant. p. 461. e. 628. e. Gs. ad Plin. l. l. et in Th. v. *votum* 1160, 20. et v. *ſtrena.* Sed idem Leisn. explicarat v. δεξ. e Bg., qui, pro privo v. uſus iterum phraſi, id tropico ſenſu capit, incertum tamen, utrum pro excipere ap. ſe ac domi ſuae convivio, an generaliter pro amicum animum declarare occurrenti alicui et ad ſe venienti, cui generi ſubſint ſpecies quaedam, deinceps poſitae; nihil tenente G. Th., quod proſit huc, nec Stp. Th. formulam Bg., ſed fluctuante Sch., partim e P. (qui libere omiſit adv. μαλ.) „*dextras* alter *alteri* porrigunt, *invicem* ſe *colunt*“ cuius prior notio phyſica, non omnino ab h. l. aliena, habeat rem diverſam a rel. ſqq., ut in lectione Mss. nimis manifeſto deprehenditur manus Gloſſatoris violenta, non ferentis cumulata ita finiti temporis verba, et quandam inducentis elegantiam per participia, idque aut per ſe, aut cum depravatum inveniſſet textum, δεξιοῦντες ἀλλ. καὶ προσαγορεύουσι, confuſis ται et τες finitionibus, ac τὲ ob pr. τες omiſſo; unde laborante ſerie, etiam alterum v. πρ. mutatum in particip.; me quidem act. δεξ. plane non reperiente, cf. Exc. ad 1, 2, 5. m., et Stp. Th. 1, 30. e. in πρ. „Herodi. δεξιοῦσθαι et πρ. copulat l. 1. et 2.“ ſub Lat. Bg., ap. G. Th. „ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, δεξιοῦμαι, (unde fortaſſis illa Stp. animadverſio, quaſi copulentur affinia et ſyn.) — alloqui, — bene precari“ et omnis generis bona optare, ut hodie, ſupplente me in hoc v. non tam e ſq. αὐτοὺς, quam e pr. ἀλλήλ., ut hic acc. pron. ſtet intra duo v., adiunctus quidem priori, ſed et ad poſtremum pertinens.

νομισμάτων) Sch. „*nummorum* donis *mutuis*, ά. muneribus *numismatum*, quae alter alteri mittit“ quorum extrema ſunt fere e P. liberiori, ſed prius ſervaſſem, vel hoc *numismatum* donatione *mutua*, pro Bg. ratione, quae mutat unum ſubſt. in particip. cum phraſi; ne tenente quidem Stp. Th. in ἀντ. notionem hanc, ubi tractes praepoſitionem, ut εὖ in compoſ., per adi. reddendo, quod ante dedimus cum Sch.; quo de nihil

νωνίᾳ τῶν γῆς καὶ θαλάττης municatione terrae marisque
καλῶν εὐφραίνουσιν αὑτοὺς [k], bonorum ſeſe exhilarant, magi-
ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε [l] ſtratus etiam, quorum nomini-

k) In Ms. Ba. αὐτοὺς, poſt quod aeque ac ſq. ἐπων. etiam colon eſt. *Mart.* Illud αὐτ. per lenem etiam habent Ms. Vi. cum edd. A. al., ut poſt id comma edd. omnes, v. N. l) Nihil V. L., praeter τό τε diviſum in B. 1. cum Par., v. N.

etiam in L. Ern. et ad Vig., ſed G. Th. v. e. „*ultro*, — loci adv. in formula *ultro* citro *que*, δεῦρο κἀκεῖσε, hinc atque illinc, ſ. utrinque" primo phyſice, ſed deinde etiam tropice pro adv. aliquo modi, ut *mutuo*. Ad membrum ſq., a P. omiſſum, Bg. in κοιν. cum Sb. Ind. ſed cum Sch. in rel., ubi τὰ καλὰ ſunt res bonae, ſalubres, fructus, eſculenta, forte etiam poculenta, vinum, appoſitum domi, ſ. miſſum per lagenas, quo de poſtr. genere nihil ap. Ovid., nec de marinis, quales piſces et oſtreae, ſed modo de terreſtribus Faſt. 1, 185. ſqq., ubi Neap. N. „anni novi initio amici ſuis mella, palmulas et caricas miſſitabant" qui et de pecunia ad v. 189. et ad v. 176. totum producit Noſtri locum „ταύτης — προϊούσης, — αὑτοὺς" qui ſpiritus aſper hic potior ad ſententiam planam prae Mss. leni, variante Noſtro tantum pro pr. ἀλληλ., quod refert Sch. clare in „εὐφρ. *oblectant* alter *alterum* mutuis *donis*" cf. de αὑτοῦ ſ. ἑαυτοῦ illa notione pro ἀλληλ. (tacente Stp. Th. et L. Ern.) Obſ. M. A. V. 10. p. 209., ad Luc. 2, 98. N. 50., ubi laud. Thuc. 253, 55. ἑαυτοῖς ſimiliter V. L. αὐτοῖς, Suid. 1, 665. e. coll. p. 110. e. ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν, it. 667. e., qui ſolus locus coll. ad Heſ. 1, 1059. m. N. 11. et L. N. T. Krb. v. ἑαυτ. p. 184., non explicante G. Th. ſic diſerte Bg. pron., ſimili tamen notione uſurpatum, ſed modo „i. q. ſe ſimplex" ſed tenente Stp. Th. in v. εὐφρ. modo Lat. Bg., ap. G. Th. „paulo plus, quam ſimplex" immo plane idem, cf. Niz. cum L. N. T. et Indd. Xen.

ἀρχαί τ. ἐπ.) et *magiſtratus* eponymi *tum* primum *honorificam* et *annuam* purpuram *induunt*. Sunt autem eponymi magiſtratus Conſules, et πορφύρα eorum, i. e. purpura, eſt ἡ περιπόρφυρος, praetexta *Steph.* Conſules, quorum nomina illo anno faſtis praeſcribebantur. *Oxon.* Τὸ ἀρχαὶ notare magiſtratus et ap. optimos auctores Gr., et etiam ap. ſacros ſcriptores, e. g. Tit. 3, 1. et alibi, tralatitium eſt. *Leisn.*

Quem et v. in Progr., ubi laud. Weſſ. Obſ. „Graecis cum de rebus Rom. ſermo eſt, ἐπώνυμος ἀρχὴ conſulatum ordinarium notat" qui adeo ἀρχ. proprie capit, de dignitate ſ. poteſtate, ut Lat. *imperium conſulare*, ſed improprie et abſtractum pro concreto, h. e. pro ἄρχοντες, Stp. et Bg., qui iterum interſerit explicationem, ſed addita hic etiam particula explicandi ſimul, in ἐπων. periphraſin adhibens, deſerto P., ut Stp. Th. tenet notionem in ſing. ac plur. in „ἀ. magiſtratus" non item epitheton Noſtri ἐπων., nec affine ἐνιαύσιοι ap. Dion. H. Sb. T. 1. 119, e. magiſtratus *annui*, de perſ., ut de re 177, 24. τὴν ἐνιαύσιον ἀρχὴν, cf. Ind. et Dem. (cui add. 264, pen. 266, 2. 400, 26. 403, 20. 419, 24. 801, 3. τοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὄντας, pro quo l. 18. τῶν ἀρχόντων et l. 21. ταῖς ἀρχαῖς, cf. p. ſq. l. 1. 4.) Plut. Hſ. p. 152. m. N. 11. L. N. T. et Ind. Xen. Z. Cyr. et Pol., ſed ἡ ἀρχὴ abſolute de conſulatu ap. Dion. H. ed. Rsk. V. 2. 983, 13. V. 3. 1784, 13. *magiſtratus*, quod Lat. quoque de Conſulibus

πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύ- bus annus ſignatur, nempe con-

uſurpatur, cf. Cort. ad Sall. Cat. 29, 3., ut rurſus Stp. Th. in adi. ἐπων. 2, 1331. i. „Herodi. l. 1. ἀ. — περιτ., i. e. *conſules* que *tum* primum *inſignem* et *annuam* praetextam *induunt*, h. e. τὴν περιπόρφυρον“ fere cum P. e Bud. C. 205, 12., cf. Grut. Lamp. T. 2. p. 533. e. Cam. ad Soph. Ai. v. 430. p. 28. i. Val. ad Polb. T. 3. p. 161. ad 42, 2. e. Stanl. ad Aeſch. Sept. c. Th. v. 138., ad Luc. 1, 310. a. e. 2, 897. N. 27. 29. Weſſ. ad Diod. S. 1, 23. b. e. 313. b. e. Abr. L. Ar. p. 70. m. Krb. Decr. Rom. p. Iud. p. 203. m. 345. i. Poll. 8, 89. N. 26. Suid. et Heſ. cum N., L. Ern., Ind. Polb. et Hi. The., quorum noſtrum locum reſpicit Hemſt. ad Luc. l. l. „ἀ. τε ἐπ. conſules“ ut cum Bg. fere reddit Krb. l. l. „de cuius nomine annus ſignabatur“ noſtratibus non aſſecuturis brevitatem Gr., niſi per P. aut per *die* regierenden *Bürgemeiſter*, praeter Krb. l. l., etiam Nieup. A. R. p. 72. e. in documentis ampliſſimae dignitatis referente hoc, ut „annus a Coſſ. denominaretur“ cf. Roſin. p. 697. e., denique hoc quoque Noſtri loco praebente argumentum pro duratione iſtius honoris, quem deſiiſſe demum ex inſtituto Iuſtiniani a. U. C. 1292. ſ. a. N. C. 541. cenſent.

τότε πρωτ.) Feſtis Saturni diebus ſervatum eſt, magiſtratus purpuram induere, reliquos in veſte candida diem concelebrare, Alex. ab Alex. l. 2. c. 22. ubi de Saturnalibus, (de quibus tamen hic non amplius ſermo eſt,) ſi libet, plura. *Oxon.* De more Kal. Ianuariis conſulatum ineundi, et faſces pridie Kal. Ian. accipiendi etc. v. Cort. ad Sall. Cat. 18, 5. *Leisn.*

Mihi hic quaerendum de τότε, quomodo cum pr. ἐν ᾗ conſiſtat. Ut nunc quidem habet lectio ac diſtinctio: ſumi debet anantapodoton aut parentheſis ab ἀρχαὶ — περιτ., ut tamen τὲ potius corrigatur in δὲ, ſolennem parentheſis indicem, denique τότε copulandum non ad ſq. v. περιτ., ſed ad pr. ἀρχ. ἐτων., pro *conſules* tunc *temporis*, eius anni, per ordinem inverſum ac ſine articulo, pro αἱ τότε ἀρ. ἐπ. ſ. ἀρχ. τε ἐπ. αἱ τότε, quorum poſterius, ſi quis ad corrigendum inclinet, ſeſe commendat eo, quod αἱ facile excidit ob pr. vocabuli finitionem αι, ſicut nec incommodum ſic legere τό γε πρῶτον, cum ſaepe confuſa ſint τὲ et γὲ, tum, de ſerie vetuſta, multa coaluerint, denique ap. Noſtrum γὲ uſitatum ſit poſt artic. ſenſu reſtringendi, pro Lat. *quidem*, ut 4, 3, 4. καὶ τό γε πλεῖστον μέρος, cf. Dem. 17, 6. τοῖς γε σώφροσι, ut τό γε πρῶτον fuerit i. q. τὸ μὲν πρῶτον ſine conſecutione 6, 3, 11. et πρῶτον μὲν, cf. Fab. Aeſ. Hſ. 104, 3. Si Ms. aeque poſt περιτ., ac poſt αὐτοὺς, colon dediſſet: ſuſpicarer, eum parentheſin voluiſſe iterum per cola; ut per duo puncta eandem potuit innuiſſe Stp. ad m. P., in cuius Vs. apparet τὲ ſevere redditum, ſed plane non τότε, a Bg. contra ſervatum cum Scp. et Sch. ſine Vs., dum in adi. ἐνδοξ. deſeritur P. a Stp. et Bg., ap. G. Th. non de veſte ac purpura, ubi ſit celebris ſ. notabilis ob magnificentiam et praeſtantiam, atque hinc magnificus, praeſtans; huc ſpectante tantum Stp. Th. in v. ἐνιαυσ. per Lat. eadem, quae in N. pr. ad ἐπων., ubi et habet haec Sch. vocabula „*anniverſariam*, ſolennem *purpuram*“ in poſtr. e P., cui faveat ſyn. ἐτήσιος ap. G. Th., h. l., quod quotannis producitur, ſumitur, geritur, et per annum unum quibusdam diebus feſtis, non forte diebus aliis ſingulis; ut Stp. Th. in v. πορφ. hinc repetit modo P., ſupra recte intelligens de *praetexta*, qua de cf. Roſin. p. 140. e.

σιον πορφύραν περιτίθενται [m], πάντων ἑορταζόντων, ὁ Κόμμοδος ἐβουλεύετο [n], οὐκ ἐκ τῆς

ſules, tunc primum inclytam illam et annuam purpuram in- 8. duunt: omnibus feſtum celebrantibus, Commodus ſtatuit,

m) Comma hoc in A. cum B. 1., colon in Stp. rel., ſed punctum in al., v. N. n) Mss. tres ἐβούλετο, οὐκ λ., ſed poſt ἐβ. comma in Par. al. et Ms. Bg., v. N.

697. e. Nieup. A. R. p. 70. m. (tacens p. 366. e.) „hanc olim quidem ante deos penates primo magiſtratus ſui die ſumebant, poſtea vero ex templo Iovis Capit., ubi publicitus ſervabatur" Capit. in Gord c. 4 T. 2 p. 82. e. Lampr. in Sev. T. 1. p. 971. m. Ruben. de re veſt. in Graev. Th. T. 6. p. 996., ap. Dion. H. S. T. 1. 268, 31. λευκὴν ἐσθῆτα περιπόρφυρον, *una cum* praetexta *candida*, ſ. potius *albam* ſ. *candidam* togam *cum* purpureo *limbo*. Sed in περιτ. a Bg. non premitur P. vis med., quam novit etiam Stp. Th. 3, 1508. C., etſi ſubiecto h. l. tantum per Lat. ſuperiora ad ἐπων. iterum, ſuppreſſo pron., cf. Bud. C. 721, e. hinc ſine Vs. (cuius locus e Luc. προσωπεῖον περιθέμενος 1, 140. l. 58. *aptata* mihi *perſona*,) Woll. de Verb. med. p. 108. i. e Diod. S 1, 492. l. 95., cf. 2, 445. l. 30. διάδημα περιέθετο, *diadema* ſibi *impoſuit*, Ael. V. h. 12, 1. p. 719 m. (abſolute, ſed mox πῶς — τολμήσω — περιθέσθαι αὐτῇ, *quomodo auſim* mihi *circumdare*, qui dat., pro ἐμαυτῇ, exquiſitior eſt cum med., quam V. L. αὐτῇ,) et de acc. cum paſſ. per ellipſin pr. κατὰ L N. T. Krb. p. 501. e. v. περιβάλλομαι, vel per aliam cauſam ap. Poſſ. Synt. p. 138. m, tacente L. Bot., nec imitante Bg. rationem Lat. in v. v. paſſ. *veſtiendi*, ap. G. Th. ſine animadverſione 1080, 61. galeam *induitur*, p. ſq. l. 51., cf. Heſ. 2, 938. m 925. e. ſine N. nec coll. Suid 3, 87. e. Denique Bg. in artic. τὴν iterum per pron., ſed hic alio ordine ac poſt adi. primum.

πάντων ἑορτ.) Forte πάντων οὖν ἑορτ. *Reisk.* Quod οὖν, additum ut Lat. *igitur*, poſt parentheſin, quanquam excidere potuit ob pr. ων ſimilem ſyllabam, tamen nec a Mss. aut P. agnoſcitur, nec omnino requiritur de more Noſtri aliorumque, cum in apodoſi, quae vera eſt in v. ἐβουλ., praemittitur enunciatio alia adhuc per gen. particip. conſq.; ut ex iis, quae ad §. pr. i. προϊουσ. diſputata in tempus necati Commodi, hic particip. praeſ. ſumendum pro fut., *dum* ſ. *ſi* feſtum *acturi erant* ſ. *eſſent*; neque adeo opus emendatione ἑορτασόντων, quaſi σ et ζ confuſa, ut alibi, cum et P. oſtendat vulg., et praeſ. pro fut. ſaepe ponatur, cf. de Bg in v. Exc. ad 1, 7, 3. e. et alibi de πάντ. pro Romanis ſolis.

ἐβουλεύετο) Agnoſcit etiam P. Vs *ſtatuit*. Sed non minus apte legemus ἐβούλετο, ut in Dion. epit. (Rm. ed p. 1222., ſed Sb. Xiph. v. ad §. 2 i.) praeſertim, cum Herodi. ipſe paulo poſt §. 10. dicat, τὴν ἀπρεπῆ βούλησιν αὐτοῦ. *Sylb.* Xiph. *volebat* Calendis Ianuariis *conſul* pariter *et* ſecutor *e* ludo *gladiatorum* prodire; *quippe* primam *ap.* gladiatores *domum* (oecum ſ. cellam, cf. 1, 15, 17. m. ad ἀλλὰ) *tanquam ſi eſſet ex ipſorum numero unus*, habebat. *Boecl.* Rectius ἐβουλεύετο, quam ἐβούλετο, quae eſt Codicis lectio. *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ox. ſcripſit ἐβούλετο, ſed in m. Ms. Bg ἐβουλεύετο, illud e Sb. forte, ſed per hoc innuens, quid legerit Bg., qui ſane e P. expreſſit vulg., Noſtro variante, opinor, pro 1, 15, 17. μετοικισθῆναι

βασιλείου, ὡς ἔθος, προελθεῖν οἰκίας, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου°, ἀντὶ δὲ τῆς εὐπαρύφου καὶ βασι-

non ex imperatoriis, ut mos erat, prodire aedibus, verum ex gladiatorum diverſorio, ac pro texturae honeſtae impera-

o) Hic, pro colo Ed. et puncto al., rectius comma in Stp. et rel., cum ἐβουλ. regat et inferius v. ἐφθ.

ἐβούλετο εἰς τὸ τῶν μονομάχων καταγώγιον, ad quae et Gloſſator reſpexerit, cf. 1, 17, 3. m., alibi etiam variantibus his v., cf. 1, 13, 1. e., ſed hic, ut ad ſenſum parum interſit; quanquam per ſe diverſa ſunt, et βούλεσθαι quidem velle quid universe ac primo quaſi impetu, nec firmiter, conſtanter, pertinaciterque, ſed βουλεύεσθαι velle quid poſt cogitationem et deliberationem, atque adeo certo ac tenaciter, cf. G. Th. „ſtatuo, — ad animum refertur, in quantum poſt deliberationem conſiſtit, cum ſtat ſententia, et non amplius fluctuat" et illa βούλησις §. 10. quoque eſt deliberatum conſilium certumque propoſitum, et i. q. §. 9. τὴν γνώμην αὐτοῦ, quod ſaepe decretum valet, poſſuntque comparari βούλημα et βουλή, ſic de decreto accepta, cf. L. N. T. et Heſ. 1, 750. m. βουλή, γνώμη, θέλημα, ut Sb. etiam in Ind. „pro βούλεσθαι" unde Sch. „ſtatuebat, — ubi tamen Sb. exponit ἐβούλετο" aut corrigit, e P., exprimente Bg. non modo aor. 2., pro Sch. impf., ſed etiam numerum alium in βασ. οἰκ., quo variat Noſter pro 1, 15, 17. m. τὴν βασ. ἑστίαν, tenente Stp. Th. tantum formulam ſyn. „προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, domo *prodire*" pro qua Noſter hic aliam pr. ἐκ adiungit, ut forte Dion. H. S. T. 1. 483, 14., recte ſervatam a Bg. e P., cf. G. Th. cum Gr. n. „foras ire, in publicum" ut Sch. e P. in πρ. „οἰκ. *prod.* in *publ.* (neglecta praep. tamen Gr., quae forte alibi in v. πρ. cum gen. deficit, cf. L. Boſ. Ell. p. 487. 489., ubi tamen non eſt ſimile v. nec noſtrum, cf. 1, 7, 9. προϊόντι, pro quo variatur hic plene, adiunctis τῆς β. οἰκ., at in) κατ. ludo ſ. contubernio gladiatorum" deſerto partim P. (cf. 1, 15, 17. e.) unde ad ὡς ἔθ. Bg. explet v. ſubſt., quo ſine habetur etiam ap. Luc. 3, 287. l. 15., ſilente Stp. Th.

ἀντὶ δὲ) Bg. τὲ iterum e P., quem deſerit tum in ſq. τῆς — π., adiungens ſubſtantivo diverſi caſus adiectiva, gen. et abl., cf. 1, 14, 16., tum per Lat. in adi. εὐπ., ubi Sch. „praetexta *eleganti* limbo *purpura*" minus cum P., quam cum Stp. Th. „veſtis εὐπ. dr., quae — purpureo et eleganti limbo praetexta eſt, qualem Romae gerebant praetextati et laticlavii (magiſtratus, equites, et imperator hic ipſe,) Herodi. l. 1. ἐβ. ἀντὶ — π., ὅπλα φ. ἐφθ. τ. Ῥ." cum P. et ſic libere cum aliaque poſt πορφ. diſtinctione; variantibus aliis quoque in reddendo adi., ap. Alciphr. 3, 42. i. de perſ., *ſplendide veſtitus*, it. ap. Poll. 4, 148. ſed de re ac veſte 7, 46. *bene* intertexta, *praetextata*, Suid. 1, 901. e. εὐπάρυφα, εὐκατέργαστα, ἢ πλούσια, *pulcro* limbo *praetexta*, eleganter *confecta*, ſ. *ſplendida*, etc. Heſ. 1, 1519. m. εὐπάρυφα, καλῶς ὑφασμένα, cum N., ſed Weſſ. ad Diod. S. 1, 492. N. 95. „παρυφὴ limbus ſ. clavus eſt, veſti adtextus. ἐσθὴς παρυφασμένη ſ. παρυφὴς tunica eſt clavis diſtincta" et hinc εὐπάρυφος proprie laticlavia, latos clavos habens, cf. Cup. Obſ. 2, 12. p. 226. m., qui in ſqq. negat, dici pro ſplendidus et elegans ſ. pulcer in univerſum; in quo ſim lenior cum N. ad Heſ., ut nec Bg. aliter intelligendum, cf. G.

λικῆς πορφύρας p ὅπλα τὲ αὐτὸς φέρων, καὶ συμπροϊόντων τῶν λοιπῶν μονομάχων

toriaque purpura arma gestans comitantibus caeteris gladiatoribus, in conspectum se da-

p) Comma hic defuit in Stp. rel. cum Ms. Bg., cf. 1, 15, 19. e.

Th. „forma *honesta*, i. decora et egregia„ unde variet Noster quodammodo cum §. pr. e. ἔνδοξον — πορφ., ut pro huius §. βασίλειος ad οἰκίας hic per βασιλικὸς, cf. 1, 14, 16. et qui h. l. de limbo cogitet, etiam intelliget latum, ne εὖ redundet, cum ista coniuncta fuerint in vestibus quibusdam, ut in trabea, cui tribuunt clavos coccineos et limbum purpureum, sive hoc, ut habuerit stamen album s. coccineum, at subtemen purpureum cum limbo purpureo, cf. supra 1, 14, 16. ἀλουργ. Nieup. A. R. p. 368. §. 1. e. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. τήβεννα, it. 351, 36. πορφύρας φοινικοπαρύφους — τηβέννας, palmatis *e* purpura *togis*, de equitibus; unde et hic cogites de tunica palmata, quae et ipsa purpurea fuit cum clavis aureis palmi latitudine s. quatuor digitorum, cf. Nieup. p. 370. e. et ad Dion. Cas. p. 1357. N. ad §. 36. „veste triumphali, h. e. purpurea toga picta s. auro intexta et tunica palmata usus — consul. — Ea vel maxime Imperatori et Consuli, praesertim solennibus et festivis diebus, competebat. Nam, ut togae pictae tunicaeque palmatae, omnia denique decora et insignia, quibus imperii dignitas eminet, iam a Tarq. Prisci aetate, sumtae sunt, — ita sequentium temporum Imperatores eundem habitum regium renovarunt, certe, quoties Consules essent, sumserunt. De Alexandro Severo Lampr. c. 40. (T. 1. p. 971. m.) praetextam *et* pictam *togam* nunquam, *nisi* consul, *accepit*. Nam, ut ait Auson. Grat. Act. pro Consulatu p. 543. *iste habitus* (palmatae vestis) *ut* in *pace* consulis *est*, sic *in* victoria *triumphantis*. Maxime vero eo utebantur in sacris, in ludis et solennibus diebus. Unde Herodianus 1, 16, 7. sq. indignum Commodi facinus exagitat, quod Kalendis Ian., cum consuevissent consules, annum aperientes, τὴν ἐνδοξ. κ. ἐ. π. ἐνδύεσθαι, (memoriter, pro περιτίθεσθαι,) ipse consul ἀντὶ τῆς ἐ. κ. β. π. gladiatoris habitu indutus prodire voluerit. Iam, cum περιπόρφυρος, praetexta, omnino a triumphali distincta sit, quae ὁλοπόρφυρος χρυσόπαστος erat, rel.“ Cumque adeo εὐπ. πορφύρα etiam Consulum esset: hinc discriminis causa Noster addiderit καὶ βασ., in quibus liceat etiam hendiad. sumere, ut Vern. vet. fecit, omisso καὶ, quod interiiciunt Gr. et Lat. inter duo adi., ubi hodie omittimus.

ὅπλα) Forte aut ὅπλα τὲ αὐτῶν φ., aut ὅπλα τὲ αὐτὸς αὐτῶν φ. *Reisk.* Cum nec Mss., nec P. quid novent: illud pron. αὐτῶν potius suppleam e pr. μονομ., sicut, cum purpura et arma tantum comparentur, extrinsecus quoque assumo σχῆμα αὐτῶν, vestitum *eorum*, quasi sit ὅπλα τὲ καὶ σχῆμα αὐτῶν λ., quod utr. 1, 15, 15. i. et e. copulatum, Nostro ponente tantum unam partem, ut et §. 12. e. ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, (cui adi. respondet hic per variationem phrasis ὅπλα φέρων,) cum et in pr. ἀντὶ τῆς — πορφ. lateat simul vestitus alius contrariusque ac gladiatorius, et talem diserte tribuat Commodo Xiph. l. l. ad §. 2. Tum in αὐτὸς, quanquam concedi potest lapsus in ος et ων finitionibus, manserim tamen ita, quod Noster videatur noluisse solum ponere particip. φερ. post plura interiecta inde a principe ὁ Κομ. ἐβουλ. parte, ac saepe id pron. addatur sine ne-

ὀφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις. ἐπεὶ δὲ τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην ἀνήνεγκε πρὸς Μαρκίαν [q], ἣν	9. re Romanis. Cum audiret consilium hoc suum retulisset ad Marciam, quam ha-

q) In Ms. Ba. signa ( ) ab ἣν — πυρὸς desunt. *Mart.* etiam in A. al. et Ms. Bg., v. N.

cessitate summa; unde et oppresserint Lat. Intp., qui et negligunt copulas τὲ — καὶ, quarum ratio est haec, ut cum illa parte primaria, ὁ Κομμ. ἐβουλεύετο cum inf. προελθεῖν, iungatur alter inf. remotior per particulam δὲ, copulandi sensu, in ἀντὶ δὲ λ. (quem sensum recte tenet Bg. e P.) et alteri huic enunciationi δὲ — ὀφθ. τῆς Ῥωμ. intertexantur duo membra diversae formae ac rectionis, unum per participii nominativum ὁ φέρων, (qui nominativus, et alias cum inf. solennis, referatur hic simul ad pr. nominativum ὁ Κομμ. ἐβουλ.) alterum per gen. consq συμπρ. — μονομ., qui resolvendi particulis; ut constituerit Commodus conspiciendum se praebere Romanis tum ita, ut arma gladiatorum vestitumque gestaret, tum sic, ut simul cum eo prodirent e ludo reliqui gladiatores; ubi ad v. συμπρ. duplex adhibui supplementum, e pr. αὐτὸς pronomen αὐτῷ, pro προϊόντων σὺν αὐτῷ, et e pr. illud ipsum ἐκ τοῦ τ. μον. κατηγ., cf. §. 12. et Sch. „συμπρ. *una cum* ipso *prodeuntibus*" reddita praep. per dupl. vocem, ut alibi Bg., qui h. l. fere cum P. adhibet privum v., continens notionem compositi Gr., ap. G. Th. saltem cum Gr. similis praep. συνακολουθέω, reddente Stp. Th. aliunde cum L. Ern. „simul *procedo* s. progredior" nec afferente id physice ac de pers., quod nec nos aliunde habemus, variante Nostro hic simul pro pr. προελθ., sed usurpante Bg. in v. φερ iterum suum Lat., hic e Sch., et formulam producente Stp. Th. in subst. 2, 1367. E. aliunde, in quam cf. syn. φορεῖν Hom. Ind. et cum syn. τεύχεα Ἰλ. κ', 441. et G. Th. in v., qui in subst. 1189, 86. „*dare* se *alicui* in *conspectum*, i. videndum se exhibere" tenente Bg. in ὀφθ. P. praef melius, quam Sch. „*in consp.* venisse *Romanis*."

ἐπεὶ) Periodus aliquantum perturbata est, et parenthesi videlicet, et triplicata relativi usurpatione, eaque ipsa figurata, quippe quod secundo in loco pro copula καὶ, tertio in loco pro cognato pron. αὕτη relativo (demonstrativo) sit positum. *Sylb.*

In secundo quidem ἣ οὐδὲν assumenda est copula καὶ, secundum recentiorum linguarum indolem, cum et Lat. habeant copulatum ita bis suum pron. *qui* relat. sine copula: sed de tertio ἣ μαθοῦσα deliberabam adhuc, annon potius legendum ἡ sine accentu, quod et ipsum pro αὕτη accipitur, ut mox §. sq., quod, copulatum cum v. ἐλιπ. finiti temporis, faciat initium apodosis, praemissa adhuc enunciatione μαθ. — αὐτοῦ, unde non opus est parenthesi aut anantapodoto, quod sane alias oritur per ἐπεὶ et ἣ tertium vulg., quod pron., de Sb. sententia, pro αὕτη, tantum procedit post distinctionem maiorem, nec tum, ubi praecedit particula periodi compositae ac consecutivae, qualis ἐπεὶ, sed in periodo simplici s. enunciatione singulari, cf. de τὴν γνωμ. ad §. pr. i. et alibi de pron. αὐτοῦ (hic sine V. L.) pro αὐτ., quem asperum e P. refert iterum Bg., liber in ordine alterius pron. ταυτ.

ἀνήνεγκε) quia habitabat ἐν ὑπερῴῳ. *Leisn.* in m. Ox., respiciens pr. ἀνὰ in sensu physico, pro ἄνω, qua sine antiquitate docta ceperim cum Bg.

εἶχε τῶν παλλακίδων [r] τιμιωτάτην, ἢ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, ἀλλὰ πάντα

bebat concubinam cariſſimam, quaeve nihil diſtabat a nupta uxore, ſed cui omnia praeſta-

r) παλλακιδῶν Ms. Ba. mendoſo accentu.

e P., it. Sch. „*retulit* conſil. *ſuum* ad *ipſam*, h. e. expoſuit ei. Sb. *communicavit* cum *ea*" qui in Ind. praemiſerat quoque P. formulam, retentam ab ipſo Stp. Th. 4, 438. H. „ἀνενέγκω, *refero*, pro renuncio, ſ. defero. Herodi. — τὴν γν. — Μαρτίαν, *ad* Martiam *retulit*" ſub themate, quod et nobis placebat 1, 7, 7., ſed depravato nomine feminae, (qua de cf. ad Dion. Caſ. p. 1206. N. ad §. 31. Lampr. p. 520. *Martia* concubina *eius*, et Vict. epit. 17, 6.) cum nihil contra habet p. 91. in v. ἀναφερ., utrinque ut praepoſitio, Lat. *re*, et Gr., proprie i. q. εἰς, redundet hic, ob adiunctam πρὸς, cf. Dion. Caſ. 774, 21. γνώμην ἐς τὴν βουλὴν ἐσέφερον, pro quo Noſter infra ἀναφέρ. πρὸς τὴν σύγκλητον, Ind. Polb. Ern. „ἀναφ. τῷ δήμῳ περί τινος, *ferre ad populum*" ſed Krb. Decr. R. p. I. p. 243. e. „ἀνενέγκωσι, ut hoc decretum *perferatur* ad Quaeſtores urbanos" et ap. Phil. in Flacc. p. 759. D. e. τοῦτο γὰρ ἐβούλετο τὸ ἀπόῤῥητον ἀνενεγκεῖν, cum *hoc* enim *volebat* ſecretum *communicare*, nobis h. l. *anbringen* ſ. *hinterbringen*, cf. 1, 13, 8. e. ad ἀπηγγελμ. ad Bg. e G. Th.

ἣν εἶχε) Sic Veſpaſianus Caenidem libertam *habuit* etiam *imperator* paene *iuſtae* uxoris *loco*, Suet. 3, 4. ubi v. Marcil. *Leisn.*

Sch. in v. τιμ., praeter P. longinquum, attulit et e Sb. Ind. „*maximo in pretio et* cariſſimam *habebat*" quod poſtr. et Bg. ſequitur, mutans in tota formula Gr. modo diverſum genitivum in eundem acc., ſine neceſſitate, dum pendet gen. a ſuperlat. adi., adiuvandus per Lat. pr. *inter*, cf. Exc. e Suid. et G. Th. in adi. Bg. cum Gr. n. 779, 14. 17. *quam* ego *animo* egregie *caram* (quae eſt periphraſis ſuperlat. Bg.) *pro* uxore *habuerim*, ſine explic., quae eſt aliqua in affini p. pr. l. 88. *quem* tibi *carum* eſſe *gaudes*, unde h. l. quae ei erat cariſſima inter concubinas, ſ. quam inter conc. maxime amabat, cf. Kypk. 1, 72. e Dion. H., ubi S. T. 1. 630, 39. „τίμιον αὐτὸν εἶχον, illum *in* pretio *habebant*, (nobis *werth* haben *einen*, per ellipſin, pro *in einem Werthe*, errans in v. ἐχ., cum vult, eſſe per ſe i. q.) aeſtimare, reputare, *in pretio habere*" cum hoc poſtr. inſit demum in adi. τίμιος ſ. ἔντιμος, nec in illis, nec in his, ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον, et παῖδ' ἔχω σ' ἐμὸν, ſit aliud, quam putare ſ. reputare; quo et noſtrates reſpiciunt in ſyn. *einen* werth *halten*, cf. Xen. Cyr. v. ἐχ. a. e. it. N. T. Act. 20, 24., ad ſuperlativum noſtri adi. cum gen. aliunde ſupplente L. Boſ. Ell. praepoſitionem ἐκ, ſed Stp. Th. nihil tale afferente, et paupere in ſubſt. παλλ., cf. Ind. Xen. Cyr. Z., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. al., ſed cum ſyn. παλλακὴ in „*pallace* ſ. *pallaca*, — concubina, — *pellex*, — mulier concubina, — proprie quidem eius, qui aliam habet iuſtam uxorem" ut Commodus, in quem et plur. proprie convenit, cf. Lampr. p. 487. *hac igitur lege vivens ipſe* cum *trecentis* concubinis, *quas ex matronarum meretricumque delectu ad formae ſpeciem conciliaverat.*

ἢ οὐδ.) Bg. primo καὶ addit, ut ſupra cenſebam, ſed alio ordine ac ſuo more, per *ve* reddens, deinde pron. τὶ poſt adi. et neg. opprimit, denique in v. ἀπ. ſeparat praep., ſed Sch. in οὐδ. „τι, nihil *quicquam*, (tribuens hic vim aliquam iſti τι, pro prorſus, ſed in) ἀπ. *nihil* differebat *al*-

ὑπῆρχεν, ὅσα Σεβαστῇ, πλὴν τοῦ πυρὸς [f], ἡ μαθοῦσα [t] τὴν παράλογον οὕτω καὶ ἀπρεπῆ bantur, quae et Auguſtae, praeter ignem: haec, intellecto tam abſurdo turpique eius con-

f) Quae edd. parentheſis ſigna habuerunt, iis hic nihil diſtinctionis, at comma B. 1., punctum A. al., ſed colon Ox. et Ed. t) παθοῦσα A. 2. mendoſe.

uxore, *uxoris* loco *habebatur*, nihil *erat* ea *inferior*" in poſtr. e Sb. Ind., in medio fere cum P., ſed in primo alio ordine cum Stp. Th. 1, 1338. F. „ἡ — γυν., i. e. *quae* nihil *ab* uxore *differebat*, (ſed p. 814. i.) γαμετή, uxor, (etiam cum γυνή, ſed ſine Vs. et animadverſione, utrum ſubſt., an adi., tum p. 889. E. e.) γαμετὴ γυνή, pro γυνή ſimpl." dum melius innuit adi. Sch. „legitima *uxore*" ſed clarius Bg. ad notationem, cf. L. Boſ. Ell. p. 75. m. Hſ. ad Plut. p. 145. e., huc reſpiciens, et aliunde cum Bg. reddens, L. N. T. Krb. v. ἀδελφή, Ind. Dion. H. S. T. utr. it. T. 1. 271, 26. et ed. Rsk. V. 1. 287, 15. coll. l. 3. 7. 9. p. 289. l. 6. V. 2. 825, 12. Luc. D'Orv. Ch. p. 238. i. Zoſ. p. 235. e. Diod. S. 1, 305. l. 95. ad Vig. p. 147. b. m. N. 11., ubi Noſtri haec redduntur cum Stp., γαμ. oppreſſo, quod, pro ſubſt. acceptum, faciet duo ſubſt. pro adi. cum ſubſt., ut γυνή ſit in appoſitione, cf. ad Diod. S. 1, 124. N. 51., ſicut habemus, quanquam alio accentu, γαμέτης — θυγατρὸς, cf. Ind. Xen. Cyr. In ſq. membro perite ſupplet Bg. pron. ᾗ e pr. caſus alius, quo ſpectat Sch. in „ὑπ. π. αὐτῇ, *tribuebantur* ſ. *deferebantur* ei *omnes honores*, ſ. habebat eos" partim e P. et e Sb. Ind. „tribui, deferri" pro *cui* omnia *erant*, quae omnia habebat, omnibus fruebatur, cf. 1, 4, 5. et alibi de Bg., tenente Stp. Th. nihil, quam „Σεβ. Auguſta, (ut Sb. Ind.) uxor Auguſti, i. e. Caeſaris (et Imperatoris, atque adeo imperatrix;) ap. Strab. et Herodi." ſine loco, cf. G. Th. 547, 99., retinente libere Bg. e P. additam poſt ὅσα particulam καὶ, pro *etiam*, omiſſam alibi, ubi diſerte aderat, cf. 1, 2, 5.

πλὴν τ. π.) Vel deeſſe, vel relictum eſſe ſubaudiendum προπομπεύοντες, aliudve eiusdem ſignif. vocabulum, ſuſpicor. *Steph.* Ignis enim tanquam inſigne praeferebatur coniugi imperatoris, ut patet ex cap. 8. *Stroth.*

Locus, ad quem et Ox. reſpexere, fuit 1, 8, 8. e., ubi tamen de Commodi ſorore tantum eſt ſermo, ut Stp. criſis aliena, quoad corrigit; conſentiente, qua ſupplementum, etiam Sch. in „πυρ. in pompa praelati." Mox patet, cepiſſe Bg. ἡ pro αὕτη, ſed non, quatenus ita ceperit, cf. §. i. ad ἐπεὶ, qui e P. ad μαθ., tenente Stp. Th. tantum 2, 784. F. e. „μ. intelligo, percipio, animadverto" h. l. pro audire, cf. alibi. Idem Bg. in ſqq. e P., praeter reſtitutum pron. α., et alio ordine poſitum, ut et adv., quod a Noſtro datum intra duo adi. ob laevitatem, ſ. pro libidine, ſed ex uſu tamen aliorum, cf. Dem. 556, 21. ἀσελγὴς οὕτω καὶ βίαιος, it. 875, 1., ut omnino in hoc adv. collocando libertas fuit ap. Gr. et variatio, animadverſa etiam a Sb. Ind., ut ſtaret ante, οὕτως ὠμῶς, poſt, συνεχῶς οὕτως, intra adi. et ſubſt., μεγίστοις οὕτως πράγμασι, quanquam hoc quoque referri poteſt ad noſtri loci ordinem, poſt adi. aliquod, cf. Hom. Ἰλ. ω, 726. Dem. 269, 15. coll. 21. it. 833, 4. coll. 10. it. 296, 1., ut Lat. *adeo*, cf. G. Th. 97, 62., tacente Stp. Th. de Gr. poſtpoſito, qui in adi. hinc e P. cum Bg., cf. Suid. 3, 33. e. Schol. Thuc. 53, 74. 153, 69. 462, 59. Heſ. 2, 865. i. Ind. Dem. Xen Z. Pol. et Geop., pendente Vs. a notione Gr. λόγου, pro cogitatione aut ratione, unde rationi non conſentaneus, hodie irrationalis, cf. 1, 6, 21. m.,

βούλησιν αὐτοῦ, τὰ πρῶτα [u] filio, primum orabat, et ad
ἐλιπάρει, καὶ προσπίπτουσα [x] genua accidens lacrymabunda
μετὰ δακρύων ἐδεῖτο, μήτε τὴν rogabat, ut neque Romanum

u) Ms. Ba. τἀπρῶτα et praeterea cum Mss. rel. κατελιπάρει λ. v. N. x) Hic nullum comma modo in A. cum B. 1., ut mox post ἐδ. nullum in Stp. rel.

et h. l. a persona et dignitate abhorrens, et syn. sq. ἀπρ., ubi Bg. e P., sed etiam ap. Stp. Th. aliunde „indignum et turpe" qui in βουλ. nec Lat. fert Bg., iterum e P., cf. §. 8. i. cum Ind. Thuc. Abr. Dil. et Bauer. Or., Luc. V. L. et N. it. Dem., sed Sch. „voluntatem."

τὰ πρῶτα) Forte τὰ πρῶτα μὲν ἐλ. et sic quoque §. 13. οἱ δ' ἱκετ. μὲν καὶ π. λ. *Reisk.* Rectius in Cod. κατελιπάρει. *Stroth.*

Ms. Ba. res prima in iunctis vocibus alibi solennis, cf. 1, 1, 1. e. ad οὐχ ἡκ., sed sine accentu in artic., qui hic servatus ib. demonstrat iterum veterum Cod. seriem unam, ut altera res eiusdem cum Mss. rel., in compos. pro simpl., est e glossa, cf. Gs. ad Luc., fluctuante Stp. Th. in compos. et tribuente vim aliquam praepositioni, ut augeat, pro valde s. constanter, sed Bg. e P., secus ac Sch. per *supplicabat*, fortassis etiam cum emphasi, ap. G. Th. „*supplico*, ἱκετεύω, προσλιπαρέω, humiliter et cum reverentia flexis genibus, precari, (sed in Bg. cum Grr. al.) — videtur vehementius esse, quam rogare, — et plerumque vehementius desiderium notare" ut in Gr. (quo de v. 3, 15, 9. m.) pron. αὐτὸν e pr. alius casus repetendum. Sed Rsk. non sunt necessaria, cum et libri cum P. taceant, et μὲν saepe desit, sequente δὲ, ac τὰ πρ. ponatur etiam sine μὲν, cf. Ael. V. h. 2, 30. i., ut syn. τὸ πρῶτον ap. Hes. ἐργ. v. 289., ubi similiter sq. syn. ἐπὴν δὲ, supplente Bg. e P. ad v. προσπ. plura illa πρὸς τὰ γόνατα s. τοῖς γόνασι, quae et interdum adduntur, ut quoque dat. pers., (qualis h. l. sit αὐτῷ e pr. αὐτοῦ,) it. πρὸς τοὺς πόδας, de quibus supplementis vel omnibus, vel partim, tacent Bud. C. 740, 22. Stp. Th. et L. Bos. Ell., non item Kypk. 1, 156. m., cum simili loco Diod. S. μετὰ δακρ. τοῖς ἑκάστου γόνασιν, cf. L. N. T., quorum Schw. huc respicit sine Vs., Munth. p. 143. Ind. Diod. S., Dion. H. S. T. 1. Xen. Mor. Hell. et Z. Cyr., ellipsin eandem e Lat. non tenente G. Th., sed plenum Bg., (cum Gr. n.) ubi dubius sis, quo retulerit μ. δακρ., copulandum cum pr. v., ut ap. Diod., aut cum sq., (unde in edd. quibusdam comma post πρ.) ut P., a quo discedens Bg., formulam e praep. cum subst. reddit per adi. s. particip., ap. G. Th. cum δακρυχέων, ubi tamen et in subst. 14, 17. e Cic. *haec ita* multis *cum* lacrymis *loquebatur*; unde servassem cum Gs. ad Luc. 2, 87. i. et L. N. T. Fi. ac Schw., ubi et liberum P. e Plat. „μ. πολλῶν δ., *multis* cum *lacr.*" cf. syn. ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 26. i. sine Ind. σὺν πολλοῖς δακρύοις ἀποχωρῆσαι, et μ. δ. etiam ap. Lib. ep. p. 8. e.

μήτε τὴν) Bg. e P., ut Stp. Th. 3, 1721. i. „Herodi. l. 1. de *sorore* Commodi, τὰ πρ. ἐλ., κ. πρ. μετὰ — ἐδ., μήτε — κινδ." cum errore in persona, et alia distinctione duplici, nulla quidem post προσπ., sed aliqua post ἐδ., cf. 1, 15, 15. e. Mox ad μονομ. καὶ ἀπεγν. in Ms. Bg. non comparuit copula, unde hendiad. oriatur aut appositio, gladiatoribus, illis perditis hominibus, s. qui essent homines perditi, forte tantum ipsius scribae tribuenda, cum et P. referat καὶ, quem delerit in rel.

Ῥωμαίων ἀρχὴν καθυβρίσαι, μήθ᾽, ἑαυτὸν ἐπιδόντα μονομάχοις καὶ ἀπεγνωσμένοις ἀνθρώποις, κινδυνεῦσαι [y]. ἐπεὶ δὲ, πολλὰ ἱκετεύουσα [z], οὐκ	imperium contumelia afficeret, neque ſe ipſum committendo gladiatoribus perditis hominibus periclitaretur. 11. Sed cum diu ſupplicando eius com-

y) Hic colon in Stp. rel. z) Hoc comma cum fuiſſet in B. 1. L., etiam in pr. δὲ alterum adiunximus.

liberioribus; tenente Stp. Th. aliunde 1, 997. C. Latt. viciniora „ἐ. ἐμαυτὸν, me trado ſ. dedo alicui ſ. alicuius poteſtati" cf. ad Luc. 2, 613. a. e., h. l. ire ad gladiatores, inter eos eſſe per noctem, cum iis dormire §. 12., ubi et ſufficit Lat. *dare ſe alicui*, ut cum compoſ. comparat quoque ſimplex Vig. p. 179. b. i. „Eur. Ph. (v. 12.) ὁ δ᾽ ἡδονῇ δοὺς, qui *deditus* eſt *voluptati*" ubi proprie deeſt pron. ἑαυτὸν, cf. Schol. et Vs. Barn. *ille* vero *dans* ſe *vol.*, cui act. cum pron. reſpondet libere illud paſſ. Lat., cf. Hom. Ἰλ. ι, 148. (ubi i. q. pr. δώσω,) Hoog. ad Vig. p. 602. b. e. et L. Ern. diſerte „ſimpl. *do*" L. N. T. cum Ind. Xen. Cyr. Z., nihil me tenente e Stp. Th. ſuper ἀπεγν., ſed e Bud. C. 363, e. modo notionem „ἀπογινώσκω, deſpero, — unde νοσοῦντας ἀπεγνωσμένους dicunt pro *deploratis*" ut hic P. ſimul cum illo Bg., cf. Rsk. ad Polb. p. 161. e. Ind. Dem. Xen. Mor. Hell. Dion. H. S. T. utr. Luc. Geop. Suid. 1, 250. e. 271. i. Heſ. 1, 457. e. 431. m. 433. i. ut dicantur ἀπεγνωσμένοι, repudiati, reiecti, relicti, dimiſſi, neglecti, cogitatione aut facto ipſo, quos non amplius curamus, de quibus nihil boni, vel phyſici, vel moralis, amplius cogitamus ac ſperamus, quos putamus perituros, infelices ac peſſimos, et in quaevis ſcelera audaces promtosque, atque adeo ad ipſam imperatoris caedem, cf. Cic. Qu. Tuſc. 2, 17. ſ. 41. i. *gladiatores*, aut *perditi homines*, aut *barbari*, rel.

ἐπεὶ) Bg. e P. nihil ſervat, quam alium in δὲ ordinem, ut Sch. in „*ix. ſupplicando* diu *nihil profecit*" modo phraſin ultimam, dux Bg. in rel. duobus; variante Noſtro cum §. pr. ἐλιπ., ut Suid. explicat per καθικετεύειν, cf. 3, 15, 9.; in πολ. adi., per adv. reddito temporis, eiusque continui ac durantis, procedente notione per analogiam, cum et ſing. πολὺ, (cui par plur. in neutris, cf. Bud. C. 386, i.) ſic dicatur in formula plena ἐπὶ πολὺ, cuius praepoſitio poteſt expleri hic in plur., ut in πολὺ interdum deeſt, v. 1, 11, 5. et Xen. Ind. Cyr. Z. „πολλὰ συνεῖναί τινι, multum *eſſe* cum *aliquo*" ubi tamen et plenum feceris κατὰ πολλὰ πράγματα, it. κατὰ πολλὰ τοῦ χρόνου μέρη, dum alii in plur. hoc ponunt alias notiones, primo temporis, ſed eius quaſi interrupti, pro Lat. *ſaepe*, frequenter, *plerumque* et *ut plurimum*, ubi et cum artic. τὰ π. reperitur, cf. 1, 11, 15. m. ad τὰ πλεῖστα e Suid., cum Ind. Xen. l. l., deinde modi, pro Lat. *valde*, it. *multis modis*, Ind. Xen. l. l. L. Ern. et N. T. Schw. et Fi., ſed indicata ellipſi pr. κατὰ Stp. Th. 3, 483. B. cum Ind. Ael. V. h., denique ſimul cum ellipſi alicuius ſubſt., ut μέρη, L. N. T. Krb. p. 541. m. „plur. πολλὰ, multum, *valde*, pro κατὰ π. μέρη, — παρεκάλει αὐτὸν π., *rogabat* cum *multum*" it. ῥήματα L. Boſ. Ell. p. 297. e. ſqq. 299. m. „π. λισσόμενοι, plene κατὰ π. ῥ., uti Virg. Aen. 9, 24. *multa* deos *orans*" ut Stp. l. l. comparabat aliud eiusdem 11, 471. *multa*

ἐτύγχανεν αὐτοῦ, ἡ μὲν δα- pos fieri non poſſet, ipſa quidem

ſe *incuſat*, ubi Serv. „pro multum. Et eſt Gr. figura" cf. 4, 395. cum N. Heyn., quae non tenet G. Th., ſed 353, 25. „*multa*, i. multa verba, — *multa*, pro multum, nomen (adi.) pro adv. *reluctans* multa Virg. Ge. 4, 301." ubi cf. Heyn. et Serv. cum R. metaphr., quae ad, haud *multa* moratus, *Dat dextram iuveni* Aen. 3, 610. habet „*non* expectans *diutius*" quod iuvet Bg., tenente G. Th. in v. *multum* modo p. ſq. l. 38. 41. „*vivam* tecum *multum*, (ſc. tempus, ſ. ſpatium temporis,) i. frequenter, — *multum*, pro valde" quaſi *ſecundum* multum *modum*, pro quo frequentius *multis modis*, cf. Cort. ad Cic. ep. 3, 3, 2. et ad Sall. Cat. 27, 3, 45, 4. cum Serv. ad Virg Aen. 5, 869. it. Ind. Corn. N. Lindn. Ell. p. 145. m. et ad Heſ. 2, 994. m. N. 16. πολλὰ, πολλαχῆ, — πυκνῶς, συνεχῶς, add. 'Οδ. γ', 264. 267. 293., ſed Suid. 3, 141. c. πολλὸν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, *multum*, ut *plurimum*, — τὸ δὲ πολλὸν — μέμφετο, *plerumque* vero *reprehendebat*, ubi in Suidae interpretamento apparet praep., ſupra ſuppleta; hic ut πολ. ceperim aeque pro valde, ſervaturus idem ſaltem Lat. ſing. *multum*, cf. Dem. 1343, p. πόλλ' ἐμοῦ δεηθέντος, καὶ τοῦτον ἱκετεύσαντος πρὸς τῶν γονάτων, (quem acc. perſ. pron. et h. l. ſuppleas,) 107, 2. 299, 5. Luc. 1, 692. l. 81. καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, *et* niſi *multum* deprecatus *eſſet*, 278. l. 81. π. ἱκετεύοντι, multum *ſupplicanti*, Xen. Cyr. 7, 3, 5. Z. 14. i. et Th. V. 1. p. 425. ἡ δὲ, τροφὸς, πολλὰ ἱκετεύουσα, μὴ ποιεῖν τοῦτο, ἐπεὶ οὐδὲν ἤνυε, — ἐκάθητο κλαίουσα, nutrix *multis* eam *precata* ſuppliciter, *ne facinus id perpetraret*, quum *nihil* proficeret, *lacrymans adſedit*. Caeterum ad Heſ. l. l. πολλὰ χαίρειν φράσας, ap. Suid. 3, 138. i. *longum* valere *iubens*, cf. G. Th. „*longum*, adv. longo tempore, (ſeverius *per* ſ. *ad* longum *tempus*, cf. 1, 14, 1. m.) Virg. ecl. 3, 79. longum — *vale*, vale *inquit*" ubi Serv. „ut *torvum clamat*, *pro* adv. nomen poſuit" ſed R. met. „diu, dixit, vale, vale „Burm. vero cum Heyn. comparat μακρὰ χαῖρε, quod aeque explendum per εἰς ſ. κατὰ μέρη χρόνου μακρὰ, eſtque i. q. πολλὰ ap. Heſ., et utr. i. q. aeternum, ſ. in aeternum, ſemper. Tum ad ſq. membrum Sch. in v. ἐτ. e. Sb. Ind. „*flectebat* eum *precibus*" quod aeque, ac P., liberius converſum, niſi et male intellectum, peritius a Bg. redditur, ut pron. α. non pertineat ad perſ. Commodi, ſed ad rem, quae hic quidem a Noſtro tacetur, ante iam prolata, ut ne contaminaret imperium Rom., nec ſe periculo vitae exponeret, inter gladiatores verſando; quae, per ſe duo, ad unum revocari poſſunt hoc, ut ne faceret ille, quod in animo habebat ac volebat; ut ſaepe pron. demonſtrativum numeri ſing. ſubiicitur pluribus rebus propoſitis per omnes linguas, ut noſtratium *es*, valens pro *dieſes*, ut hic α. pro τούτου ſ. ἐκείνου, deque aliquo priori, quo de actum; etſi ſupplebitur quoque ὃ ἱκέτευε, exprimente Bg. v. τυγχ. per phraſin, ut Stp. Th. aliunde 3, 1441. E. m. „τ. τινὸς, metaph. inde (a ſcopo, qui phyſice dr.) qui aliquid conſequitur, alicuius compos fit" quo de Lat. non ſatis perſpicue tradit G. Th., cum aliquis compos ſit ſ. fiat alicuius rei, ut voti, tum, ubi conſequitur, obtinet, impetrat, adipiſcitur, hic quidem, *da ſie* aber, *ob ſie* gleich *viel*, ſehr *flehete*, es *nicht* erhielt, *erlangte*. Denique ſq. articulum ἡ, pro pron. demonſtr. αὕτη poſitum, mutat Bg. in ſyn. αὐτὴ iterum, ſecutus ad v. ἀπ. ſeveritatem et antiquam Lat., cf. G. Th. 113, 100. „*deſiſto*, ἀφίστημι, — *deſiſtere* ab *aliquo*, i. ſecedere, Plaut. — *abs* te *deſiſtit*, i. recedit" abit, cf. Stp. Th. 1, 1752. D. m. „ἀφίσταμαι, abſcedo, ſecedo, —

κρύουσα ἀπέστη [a]. ὁ δὲ Κόμμοδος, μεταπεμψάμενος Λαῖτον [b], τὸν ἔπαρχον τῶν στρατοπέδων, Ἔκλεκτόν [c] τε, τὸν τοῦ θαλάμου προεστῶτα [d], ἐκέλευεν, αὐτῷ [e] παρασκευασθῆναι, ὡς διανυκτερεύσων ἐν τῷ τῶν μο-

12. lacrymans destitit. Commodus autem cum arcessivisset Laetum praefectum exercitibus et Electum cubiculi custodem, iubebat sibi apparari, ut qui esset pernoctaturus in gladiatorum diversorio, at-

a) Colon hic in Stp. et Sb. cum Ms. Bg. b) Ms. Ba. λαῖτον τὲ τὸν λ. sed Ms. Vi. Λαῖτόν τε τὸν λ., et post Λαιτ. comma erat in B. 2. al., v. N. c) ἐκλεκτόν τε hoc uno accentu tantum in B. 2. L., v. N. d) Mss. tres προεστηκότα v. N. e) Ms. Vi. αὐτῷ per lenem cum A. al. v. N.

Herodi. l. 1. ἡ — ἀπ." sine Vs. alia, sed Sch. in act. „ἀφίστημι, aor. 2. ἀπέστη, *discessit*" e P., sed cum Stp. etiam L. Ern., ubi et diserte „ἀπέστη, *destitit*, Philox." cf. L. N. T. Krb. cum „ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ, *recessit* ab *eo*" quae et hic suppleas, (cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) saltem gen. pron. αὐτοῦ, cf. 1, 10, 6. m., variante Nostro in particip. et privo v. δ. cum pr. §. m. formula μετὰ δακρ., ut diserte Suid. 1, 506. i. δακρυόεντα, μετὰ δ., *lacrymosa*, cf. Hes. 1, 879. m.

Λαῖτον) Mss. τὲ insertum, ut alibi, hic procedit, sequente alio τὲ, pro τὲ — καὶ, ut tamen cum Ms. Ve. maneat in vulg. etiam P., quem deserens Bg. in μετ., servat tamen in τὸν ἐπ. τ. στρ., cf. 1, 8, 2. m. et Lampr. p. 515. *Laetus* praef. *praet.* sed p. 520. Quintus *Aelius* (al. *Aemilius*) Laetus *praefectus*, absolute, ut alibi, tum in Pertinac. c. 4. p. 538. Laetus *praef.* praet. *et* Electus *cubicularius*, cf. ib. p. 559. at in Ant. Carac. c. 3. p. 711. i. *Laetus* simpliciter, ut deinde ap. Nostr., it. *Electus* p. 562., cf. Xiph. 384, 28. pen. 386, 21. etc., ubi secundi nomen etiam tenet accentum nostrum, quem ed. B. 2. L. iterum 1, 17, 2. 9. 14. et 2, 1, 6. in ultima praebet, ut magis vitiatum ἐκλέκτος 2, 2, 11., tenente Stp. Th. tantum verbalia ἐκλεκτὸς et ἔκλεκτα, quorum postremum L. Ern. non repetit.

τὸν τοῦ θαλ. πρ.) Vide, an idem sit ὁ τοῦ θ. προεστὼς, qui ὁ ἐπὶ κοιτῶνος Act. 12, 20. *Leisn.* Cod. Ven. perperam προεστηκότα. *Stroth.*

In Mss. lectione nihil est, quam glossa, Atticam, ut censent, formam mutans in vulgarem, quam ignorat Stp. Th., sed Poss. Call. p. 546. i. habet sine auctore, cf. tamen Ind. Xen. Pol. Z. cum Lat. *praefectus*, in textu sine V. L. et absolute, ut hic, (quod et ipsum nescit Stp. Th.) cum gen., cf. L. N. T., in primis Krb., ut Schw. „προεστηκὼς, Dor. προεστακὼς, Ion. προεστεὼς, et contr. προεστὼς" at Sch. in θ. „cubicularius" Bg. retinente P. remotius, pro vicinioribus, aut illo Zeun. aut hoc *praepositus*, cf. 1, 12, 8. e. et de Leisn. ad 1, 6, 2.

αὐτῷ) Leg. αὐτὼ, in duali, *illos* duos. *Reisk.* At quo sensu tum capietur v. παρ.? Ad Dion. Cas. p. 1222. N. ad §. 147. „hic Commodus parari sibi cellam iussit, ex qua mane prodiret" quam cum iam ibi habuerit propriam, cf. ad 1, 15, 17. m. μετοικ., non potuit nunc demum illa parari, nisi ut lectus ibi sterneretur; unde Leisn. ad m. Ms. Bg. „apparari, sc. lectum" vere haud dubie ellipsin innuens cum L. Bos. p. 176. c. „in

νομάχων καταγωγίῳ, κἀκεῖθεν [f] προελευσόμενος ἐπὶ τὰς θυσίας τῆς ἱερομηνίας [g], ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη. οἱ δ' [h] ἱκέτευον καὶ πείθειν ἐπει-

queinde processurus ad sacrificandum festo die; ut Romanis armatum se ostenderet; Illi ve- 13. ro supplices orabant et persuadere conabantur, ne

f) Sine Iota in A. al. v. N. g) Pro commate hoc omnium edd., aliter modo Ms. Bg. hic et mox post ὀφθ. h) Ms. Ba. οἱ δὲ, ἱκ. cf. 1, 2, 10.

phrasi στρωννύειν ἑαυτῷ, supple κλίνην, it. in παρασκ. ap. Herodi. — Potest etiam subaudiri λέκτρον s. λέχος. Sic ap. Lat. interdum *lectus* subauditur. Plin. ep. 7, 27, 7. iubet *sterni* sibi *prima domus parte*, sc. lectum" ubi v. N., tacente Lindn. et G. Th. in hoc v. et Bg. cum Gr. n., ubi modo „*apparatur*, impers. Ter. Eun. 3, 5, 35. dum *apparatur*, — loquitur de balneo" quod ipsum subst. expleri potest ib., ut et *locus*, at in v. *parare* extr. alia ellipsis erit, cf. Heyn. ad Virg. Aen. 2, 121., ut in Gr. nostro L. Bos. Ell. p. 80. m., lib. de V. med. Woll. p. 43. e. L. N. T. Schw. et Fi. ad Act. 10, 10., tum in affini ἑτοιμάζειν L. Bos. l. l. p. 225. i. Pric. ad N. T. Luc. 9, 52. cum L. Fi. et Krb., cf. Marc. 14, 15. et L. Bos. l. l. p. 58. e. ap. Luc. 2, 575. l. 66. τῷ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο, *puero* stratum *extra* ianuam *erat*, ubi, tacentibus N., etiam suppleas κλίνη, rel., ut ap. Stp. Th. 3, 822. F. modo „παρεσκεύαστο, tanquam impersonaliter positum, Thuc. ἐπειδὴ αὐτοῖς παρ." sine Ind., at Sch. „π. αὐτῷ, *iubet*, ad *dormiendum* parari *sibi*" quod supplementum et ipsum requirit subst. *lectum*, ut eius Lat. pron. arguit vitium operarum in Gr. per lenem, quod et in rel. edd. et Ms. inciderit, cum Mss. rel. consentiant quoque in aspero; unde nec opus est Rsk., ubi pass. sit accipiendum vi med., nostratibus forte hic imitaturis ellipsin, *daß* für *ihn* zubereitet, *zurecht* gemacht *würde*. In sq. ὡς cum particip., ubi P. aliorsum abit, formula Bg. per particulam cum pron. relat. par est illi Lat. *quippe qui*, cf. G. Th. v. *ut* 1118. 36. cum Hor. Turs. p. 1133. Nr. 12. 857. a. e., cf. ad v. διαγ. Hesy. Ind. Diod. S. et L. N. T. cum Bg. Lat.

κἀκεῖθεν) Hoc in adv. Stp. Th., retento Iota, respicit modo ad N. T., cuius Lex. Fi. tantum cum Iota edit, ut in affinibus istius Ind. Aesch. ac Pal., talibus prorsus carente L. Ern., cf. 1, 13, 16., sed P. libere additum adv. temporis recte respuente Bg., at inde servante formulam syn. in ἐπὶ τ. θυσ., mutato subst. in participium, unde gen. τῆς ἱερ., a P. neglectus, quoque mutandus erat, nisi hunc per se ceperit ac pro casu temporis secundo, quem et alibi sexto reddidit, cf. §. 5. e. 7. i., ut de re sacrificiisque hoc festo vel imperatorum, vel consulum, quorum personam tum agebat Commodus, Ovid. Fast. 1, 75. sqq. 127. sqq. 171. sqq. Nieup. A. R. p. 74. sq. ubi in N. laudatur Lampr. in Hel. c. 15. T. 1. p. 822. denique *Kal. Ian.* noluit *cum* consobrino *procedere*, ad quae N. Cas. „loquitur hic de processu Kal. Ian. in curiam et capitolium, qua de re Plin. in Pan. et alii multi" unde supplementa sumemus ad Nostri brevitatem in v. πρ., quo partim variatur cum §. 8. e. συμπροϊόντ., ubi et dictum de variatis ad sq. membrum, cf. Stp. Th. in adi. ἐν., addens „pro quo l. 7. (7, 1, 15.) dicit ἐν ὅπλοις ὤν" cf. Ind. Luc. Dion. Cas. et Poll. 4, 96. N. 91.

ρῶντο μηδὲν ἀνάξιον τῆς βασιλείας ποιεῖν.

Ὁ δὲ Κόμμοδος ἀσχάλλων[i], τοὺς μὲν ἀπεπέμψατο[k], αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον, ὡς[l] δὴ καθευδήσων, (καὶ γὰρ[m] μεσημβρίας εἰώθει τοῦτο ποιεῖν,) λαβὼν γραμματεῖον τού-

quid indignum imperio faceret.

At Commodus indignabundus, illos quidem dimiſit, ipſe autem reverſus in cubiculum, tanquam ſcilicet dormiturus, (etenim meridie ſolebat id facere) ſumto in manus libello eius

i) A. B. 1. L. B. 2. R. ἀσχάλων, cf. 1, 9, 22. k) Ms. Ba. ἀπεπέμψατο· αὐτὸς δ' ἐπ. cf. 1, 16, 13. et 1, 15, 12. e., ſed punctum poſt ἀπ. in A. al. l) Ms. Ba. ὁ δὴ vitioſe, cf. 1, 9, 22. m) In Ms. Ba. ſigna ( ) deſunt. *Marr.* etiam in A. cum B. 1.

οἱ δ' ἱκετ.) Stp. ad m. P. ſequitur Bg. modo in Lat. ad πειθ. et partim ad τῆς β., quo variat Noſter pro §. 8. m. τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν, cf. 1, 15, 14. βασιλείας — ἀλλότρια, pro quo hic cum artic. ſine diſcrimine, ſumente P. iterum abſtractum pro concreto, quem Bg. deſerit in v. ἱκ., nec hic, nec ad πειθ. ſupplens pron. αὐτόν.

εἰς τὸ δωμ.) Bg. e P., ap. G. Th. cum Grr. al., ubi potius, quod Sch. addebat „*conclave*, — δωμάτιον" quo variat Noſter pro §. 7. εἰς τὸν θαλ., cf. Exc. ad 1, 12, 16. e., faciente Sch. cum Bg. in δὴ et v. καθ., quod particip. ignorat Stp. Th., tenente G. Th. Lat. Bg. cum Gr. n., ubi perit praep., nihil praecipiente Z. ad Vig., cf. eius Ind. Xen. Bach. cum L. N. T. et Heſ. 2, 104. m., miſcente reliqua P., unde Sch. (qui in „μεσ. de parte diei" cf. Luc. 2, 77. l. 67.) modo retinet tempus plusq. in „π. facere *hoc* ſolitus *erat*" ad v. εἰ., cf. L. N. T. Schw. et Fi., ſed Krb. per impf. cum Bg. ſub themate ἔθω, ubi Stp. Th. cum L. Ern. id tempus ignorans, habet tamen ſimile quid ſine auctore „εἴαθα τ. π." quae adiuncta expleveris in v. abſolute poſito, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Caeterum pron. αὐτὸς in pr. cum ὁ Κομμ. adiectum eſt modo opponendi cauſa ob τοὺς μὲν, cum per ſe potuiſſet abeſſe.

λαβὼν) Totus hic Noſtri locus a λαβ. — φονευθ. laudatur ad Dion. Caſ. p. 1114. N. ad §. 92. cum commate poſt γραμμ., quod non procedit, ſed poſt δὴ, quod, pro *ſcilicet*, negligit Bg. iterum e P., aliorſum abeunte, unde ille ſervat modo Lat. ad λαβ., cf. 1, 15, 11. At Stp. Th. tantum 2, 1556. C. „Xen. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς λ. *ex eo numero* hominum, *qui*" loco diſſimili tamen, cum in noſtro merum ſit pron. τουτ. ſine ſubſt. et deficiat pron. τὶ, a quo pendet gen. τουτ., non ut τὶ pro δὴ legendum ſit, cf. §. 5., ubi etiam exquiſitum eſt hoc, ut pron. demonſtr. τουτ. ponatur, ſequente particip. aut adi. cum artic. praemiſſo, qui adiunctus facit, ut proprie redundet iſtud pron., cf. ſine Ind. Dem. 240. 6. διὰ τούτων τῶν ἐν ταῖς πρεσβείαις μισθωσάντων ἑαυτοὺς, it. 96, 3. 23. et Mor. Iſ. Pan. p. 11. N. e), ubi „τούτους τιμᾶσθαι, τοὺς ὄντας" cum commate adeo, ut ap. Iſ. Areop. ed. W. 217, 18. pro αὐτοὺς ἐλευθέρως τεθραμμένους legerim αὐτοὺς τοὺς ἐλ. τ., facile elapſo artic. ob pr. initionem eandem, tum Dem. in affini 207, ult. τῶνδ' ἐγὼ τῶν λ., ſed 210, 17. τῶνδε, τῶν λ., cum commate iterum, et cum δὴ Ind. Ael. V. h. et 1, 30. p. 56. it. 13, 2.

των [n] δὴ τῶν ἐκ Φιλύρας εἰς generis, qui de tilia ſubtiliter

n) Ms. Ba. γραμματεῖον, τοῦτο δὴ λ., ut comma poſt γρ. etiam in A., at poſt δὴ in B. 2. L., et in B. 1. τοῦτον δὴ λ. v. N.

p. 853. e. it. ad 2, 12. p. 95. N. 4. et 2, 29. p. 143. N. 2. e., qua in formula Bg. ratio retinet gen., et ipſa admittens ellipſin Lat. pron. *aliquo*, ſed privum pron. exprimit per ſyn. formulam, pro libello eo ſ. tali, cf. G. Th. v. *is* 1232, 37. p. ſq. l. 36. et v. *gen.* 769, 5., ubi et *eodem* genere *potiones*, per alium caſum ſextumque ac per ellipſin praep. *ex* ſ. *de*, cf. 1, 14, 2. ad παντ., unde facile eſt iudicium de lect. Ms. et ed. Baſ., in qua vitium operarum τούτον correxit quis per accentum rectiorem, non inſpecto ipſo Gr. exemplari, ubi haud dubie fuit τούτων, ex quo ω et ο confuſa, etiam in Ms., ubi tamen et ingenium librarii explicarit formulam difficiliorem, caſu diverſo in eundem mutato.

γραμμ. — ἐκ φ.) Vide prolixe diſſerentem de talibus Cl. Salm. ad Vopiſci Firmum, a pag. 444. Turn. Adv. 28, 32. Ad rem totam inſigne exemplum tam fatalium libellorum pertinet ex hiſt. Calig. ap. Suet. 49. *Boecl.* Poſtea ſcribi coeptum in tenuioribus arborum philyris, quae inter ipſam corticem et arboris lignum ſunt, et Lat. *libri* dicuntur. Panciroll. c. de chart. inv. l. 2. *Oxon.* Pro eo Aelian. dicit φιλύριον Var. h. 14, 12. Suid. φίλυρα, εἶδος δένδρου, ἔχον φλοιὸν βίβλῳ παπύρῳ ὅμοιον. *Stroth.*

Sic Leisn. in m. Ox. „O. M. V. 18. 174. Per. ad Ael. 14, 12. p. 883." quorum poſtr. locum Ael. et Noſtri 3, 11, 18. ſqq. adſcripſerat b. Ern. ad marg. Par. etiam, ſed illum ex Obſ. M. A. ipſe notarum cum his „Dion. Caſ. p. 766. E. σανίδιον φιλύρινον δίθυρον, cum quibus Herodi. eſt comparandus 1. c. 17." ut Dion. locum in N. pr. indicavimus, ubi et exemplum ſimile Domitiani et puſionis eius, et in N. agitur de more ſcribendi in tabulis ſ. aſſerculis, praeſertim tiliaceis, ut ap. Grut. Lamp. V. 1. p. 85. Politianus, de philyra agens, eamque eſſe eandem cum tilia, — tuniculas etiam quasdam ex libro ipſo tiliae arboris, vel ad eius imitationem factas, quibus fierent — libelli, Gr. vocabulo peculiariter appellatas philyras, — pag. extr. ſubiicit „quin Herodianus etiam — libro ipſo hiſtoriae primo mentionem *libelli* facit, *e* philyra *tenuiſſima* utroqueverſum *explicabili*" ſed ſine Gr., quae viciata in τούτον et ἐκτυγμ. ap. Caſp. Barth. Adv. l. 35. c. 19. p. 1623. i. „philyra autem facti libri ita ſcite compingebantur, ut eſſent replicabiles, Herod. l. 1. λαβ. —" cf. de philyra Fabr. Bibl. ant. p. 958. m. et Periz. l. l. p. 946. a. e. „praevaluit, ut in tabellis ſcriberetur, quae ex tilia erant formatae. — Herodi. 1, 17. λ. γραμματεῖον, τούτων λ. ſumens *tabellam* ex *eo* genere *tabellarum*, quae *ex* tilia *in* tenues *laminas* ſunt *formatae*" in cuius locis Salm. ad Tert. de pall. p. 209 ſqq. et ad Vopiſc. T. 2. p. 696. b. e. ſqq. non huc reſpicitur, ubi Sch. in „φ. libellus factus de philyra ſ. tilia (e Memm. fere) h. e. membrana tenui inter corticem et lignum tiliae, — ἐκ, *ex*, de materia, ex qua quid fit" in quam praepoſitionis notionem, tacente Stp. Th., cf. Fiſch. Well. Gramm. ed. noviſſ. p. 239. e. Poſſ. Synt. p. 107. m. L. N. T. Fi. p. 367. i. et Krb. p. 201. e. Nr. 4., comparante Sb. Ind. v. γραμμάτιον cum noſtro loco alium e Xiph. 377, 6. de Commodo etiam, δώδεκα γραμμάτια, οἷά γε ἐκ φιλύρας ποιεῖται, *duodecim* tabulas, *quales* ex *tilia* fieri *ſolent*, ſed ap. Suid. 2, 499. i. *duod. tabellas*, quales *ex* philyra *f. ſcl.*, cf. Exc.

λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλωᵒ τὲ ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει p, perpoliti ſunt et iterata plicatura utrinque plicati, ſcribit,

o) In Ms. Ba. verba ἐπαλλ. — ἐπτυγμένων deſiderantur. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N. p) Comma hoc fuit modo in B. 1. R. et B. 2. L., ut mox poſt φεν. in B. 1., ſed colon in Ed. cum Ms. Bg.

εἰς λεπτ.) Poſt ἠσκ. caetera omnia, quae fere στίχον efficiebant, negligentia librarii ab homoeoteleutis ἠσκημένων et ἐπτυγμένων inducti, deſunt in Cod. Ven. Caeterum mens horum verborum, vel me non monente, a quovis facillime perſpicietur. *Stroth.*

De Mss. quidem lacuna iudicium rectum eſt, tenente Sch. in „λ. tenuitatem, *ſubtilitatem* tabellae dolatae, — ἠσκ. tabellis tiliae *tenuiſſime* edolatis" e P. ſummum gradum adv. ſine neceſſitate, at cum Bg. recte explicante formulam e praep. cum ſubſt. εἰς λ., per adv., qua de aliunde Stp. Th., it. de notione v. „ἀσκ. elaboro, concinno, elaborate concinno" cf. ad Luc. 2, 300. N. 60. 3, 477. N. 17. ad Herodt. 2, 130 ſ. p. 166. N. 89. Abr. ad Aeſch. 1, 179. m. Trill. Obſ. Cr. p. 244. Koen. ad Greg. p. 254. N. 53. Suid. 1, 351. m. 2, 81. m. Heſ. 1, 573. i. 1661. e., adhibituro me potius *qui* laborati *ſunt*, aut Sch. in v. „εἰς *ad* aliquid *elaborari*" pro Bg., qui forte ſpectavit illa Per. ad Ael. pr. N l. „tabellae iſtae etiam ſcalpendo et radendo poliebantur" cf. de Mauſoli monumento ap. Luc. 1, 430. l. 43. οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, neque *ita* in *ſpeciem* elegantiſſimam *expolitum*.

ἐπαλλήλῳ) Turn. Adv. l. 28. c. 32. e Lat. ſcriptoribus interpretatur tabellas duplices: ſed fuiſſe tamen et quadruplices et quintuplices, docet ib. *Sylb.* Hic locus eſt de libello plicatili, πτυκτίῳ ſ. πτυκτῷ βιβλίῳ, ut alii vocant, v. C. G. Schwarz. de Ornam. libr. praecipue diſſ. de libris plicatilibus §. 111. ſq. et de Ornam. Cod. §. 1. 12. etc. Ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα ſunt tabellae plicatiles. ἀνακλᾷν hic non eſt frangere, ſed ſurſum attollendo convellere et educere, it. in altum tollere, ſurſum flectere et inflectere, v. Rz. ad Luc. de Gymn. c. 7. T. 2. p. 886. ſq. De tabellis huiusmodi duplicibus, quae et diptycha, (it. diplomata,) quae conſiſtunt duobus foliis, quae complicantur, v. Obſ. M. V. 2. p. 28. capiendus videtur Ovid. A. 1, 12, 27. *Leisn.*

Ad quem Ovid. v. Intp. it. Salm. ad Tert. de pall. p. 371. m. et ad Vopiſc. l. l. p. 702. a. m. „aliter in libris ex membrana: nam ex multiplicibus tabellis et foliis conſtruebantur et compingebantur, haud ſecus ac noſtri libri hodie ſolent, qui ex multis conſtant foliis, aliis ſuper alia ſtructis et inter ſe compactis. — Sic et pugillares componi ſolebant ex pluribus tabellis, quae πτυχία dicunt Gr." G. Th. v. *diptycha* et *diploma*, it. Fabr. Bibl. ant Ind. cum Heſ., ut ad Luc. l. l. p. 887. a. tum de v. ἀν. agitur, tum noſter locus ſimiliter cum Leisn. exponitur, ſed ap. Sch. „ἐπ. *reflexione* voluminis, cuius alia pars alteri continuo involvitur, — ἀν. *reflexione*, de libello, in utramque partem replicabili. Tales tabulas duplices exponit Turn. l. 28. Adv. c. 32. — ἐπτ. libellorum, qui replicari poſſunt in utramque partem" dum Stp. Th. in ſubſt. ἀν. 2, 223. E. m. ſub Lat. Sch. tenet hunc locum e P., it. in v. ἐπτ. 3, 592. G. et p. ſq. C. m. „πτυκτίον, Heſ. πτυκτὸν βιβλίον. Herodi. vocat γραμματεῖον

ὅσους χρὴ τῆς νυκτὸς φονευθῆναι. ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία· q εἵποντο δὲ Λαῖτός τε r καὶ Ἔκλεκτος, ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν s συγκλήτου πρω-

quos oporteat illa nocte occidi: quorum prima erat Marcia, sequentes Laetus et Electus, post hos ingens numerus ex primoribus sena-

q) Comma hic in Stp. rel., pro puncto in A. et al., pro quo colon placuit nobis in verbo εἱπ. alius numeri. r) Ms. Ba. λαῖτος τὲ, ut alibi, sed mox post Ἐκλ. rectum comma in una B. 1. R., pro colo Stp. rel. et puncto A. et al. s) Mss. Ba. et Vi. τῶν τῆς συγκλ. v. N.

τῶν ἐπτυγμένων, (sic sine numeris hinc.) Infra πτυχίον (p. 594. C. m.) libellus s. codicillus plicatilis, pugillares plicatiles" cf. Exc.

γράφει) In hoc v. Sch. „conscribit, in libro" e P., qui et ipse supplebat „in eo" ἐν αὐτῷ, unde Bg. refert artic. sq. τῆς per pron., it. tempus praes. in φον., discedens in ὅσ. et coniunctivo post v. γρ. cum pron. isto ὅσ, quae consecutio temporum in Lat. modo obtinet, concurrentibus hic iterum variis temporibus simul, aor. 2. et praes., λαβὼν — γράφει, cf. de re ac nocte illa 1, 16, 7. Mox negligit Bg. μὲν et δὲ, (quod postr. servarat P. aliquo pacto,) mutans v. εἱπ. finiti temporis in participium, ut conveniat ad pr. ἦν, errante Sch. in „εἱπ. sequebantur alios scriptos in libro" cum, supplendo pron. αὐτὴν, unam Marciam intelligere debeamus, quam reliqui sequebantur, i. e. post quam, in fronte et initio scriptam, caeteri deinceps scripti erant; tradente Dion. Cas. p. 1222. l. 40. sq. s. Xiph. 334, 42. tum nihil de libello, tum rem paulo aliter, quasi Laetus Electusque insidiati sint Commodo aliis de causis, nec propter libellum istum; ut de morte Commodi discrepant scriptores etiam in rel. minutiis, ut appellantur ad Dion. Cas. p. 1223., quem et sequuntur Angli ap. Heyn. Hist. 4, 1022. i.

ἐπὶ) Recte Bg. post hos. Hoc necessarium ob sqq. Sic Luc. in Asino p. 580. T. 2. ubi Rz. plura. *Leisn.*

Ibi b. e. „addo Herodi. 1, 17, 2., ubi necessario quoque ἐπὶ τουτ. valet *post hos*" de pers. adeo accepto pron., ut et P., quam notionem istius formulae neglexit Vig. p. 602. Nr. 13., memorans modo illam de re, pro Lat. *postea* s. *praeterea*, quarum priorem et Stp. Th. tantum cognovit 1, 1212. E. cum illa alia de conditione, cf. ad istam de re Ael. V. h. 12, 1. p. 722. N. 50. Luc. 2, 87. N. 70. 3, 71. b. e. D'Orv. Ch. p. 298. i. Fi. ad. Well. p. 385. m. cum Ind. Pal. v. ἐ. (ubi et alia „ἐ. τ. *iuxta*" physica quidem,) Z. Xen. Mem. S. Hes. 1, 1396. e. sine N., sed ad illam huius loci de perss., quia eaedem praecesserunt, Ind. Dion. H. S. T. 1. ἐ. e. Xen. Hell. Mor. a. e. Z. Pol. b. m. et Cyr. ib., ut et hic sumi possit enallage casuum, etiam hoc, v. ἕπεσθ. hic habere secum pr ἐπὶ, ut Ind. Xen. Cyr. Z. (cui add. et cum quarto casu ἐπί τινα 1, 4, 23.) et ap Hom. Ὀδ. ά, 278. β', 197. cum gen. pers. ἔεδνα, — ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, *dotem*, quantam *par* est *caram* filiam *comitari*, ubi N. silent de rectione, nihil simile tenente Stp. Th., nec in ἐπιέπεσθαι s. ἐφέπεσθαι, quod habet modo cum dat., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. (add. 1, 4, 20.) pro quo per tmesin ap. Hom. esse potest, cf. ἐπακολουθεῖν, sed etiam cum dat. solo; δὲ hic omittente Bg. e P.

τευόντων. τοὺς μὲν γὰρ πρεσ- 3. tus. Nam seniores qui-

πολὺ πλ.) Concinnius geminato articulo legemus τῶν τῆς σ. πρ. *Sylb.* quo et Glossator Mss. tendit, inconstans in hoc genere, cf. 1, 8, 7. m., ut et recta est forma lectionis vulg., in quam adeo unius articuli alteram e duplici tentabat 1, 15, 7. m., faciente Bg. cum P. modo in πολ. πλ., sed tacite etiam Stp. Th. 3, 568. i. in v. πρ. „cum gen. pers. συγκλήτου πρωτεύειν, plurimum auctoritatis in senatu obtinere s. prae ceteris senatoribus auctoritate valere" sine auctore, cf. Ind. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach. Luc. et L. N. T., ut de Lat. Bg. adi. pro particip. alibi, variante Nostro cum 1, 8, 11. τῆς βουλῆς — τινὰς τῶν ἐξεχόντων et §. 16. m. it. 1, 2, 3. ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς τοῖς ἀρίστοις, ac cogitante senatores non modo eminentes honoribus, sed et virtutibus ac divitiis, quo et ducunt sqq.

τοὺς μὲν γ.) In Ald. ed. et aliis male λοιπὸν scriptum est. *Steph.* Hoc λοιπὸν non male ibi scriptum, si adverbialiter pro deinceps s. in summa, accipiatur, quomodo cum a Dione frequentissime usurpatur, tum a Polyb., ut sensus sit, *seniores enim* atque *in* summa *cunctos* amicos *paternos* amoliri *volebat.* Ferri tamen et λοιποὺς potest, si praemittatur articulus, ut cum alibi passim, tum infra §. 9. e. *Sylb.* Hi sunt Cl. Pompeianus 1, 6, 11. Pertinax 2, 1, 9. Victorinus Praefectus urbi Dio 72, 4. Didius etiam Iulianus Spartian. in Iul. c. 2. (i. T. 1. p. 574. m., quo tamen loco non admodum nitar.) Sall. Cat. 7, 2. *regibus boni, quam mali, suspectiores sunt, semperque his aliena virtus formidolosa est,* ubi v. Cort. Poissis hic cum Plin. Pan. 68, (3.) dicere, *quum a malo principe tanquam successor timeatur, quisquis est dignior, quum sit nemo non dignior, omnes timentur,* quum esset nemo non paternorum amicorum dignior, omnes a Commodo timebantur. Tac. A. 14, 13. (e.) se Nero in *omnes libidines effudit, quas male coërcitas qualiscunque matris reverentia tardaverat.* Eandem ob causam οἱ παῖδες τοὺς πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριστα αὐτοῖς, ap. Arist. Plut. v. 577. *Leisn.*

De amicis quidem illis cf. 1, 6, 11. 2, 1, 10., sed de V. L., tenet vulgatam lect. Bg., at P. prorsus nihil, per libertatem, etiam in rel. huius regionis admissam, ut, dum Mss. accedant, hoc modo decerni queat, articulum, quem Sb. requirat, iam esse, in pr. τοὺς μὲν, qui pertinet non magis ad proximum adi. πρ., quam ad rel., quamvis interiecta copula καὶ, cf. 1, 16, 10. τὴν παράλογον οὕτω καὶ ἀπρεπῆ βούλησιν, it. §. 7. e. ib. τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν, ferente Stp. Th. illud λοιπὸν ex h. l. etiam 3, 840. G. m. in v. ἀποσκ., ubi altera V. L. in fut. pro aor. cum v. ἤθελ. habet contra se disertum canonem Thomae M., qui cum edixisset p. 159. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ βούλομαι μετὰ παρῳχημένου καὶ ἐνεστῶτος μόνον τίθεται, οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλλοντος, *sciendum vero*, verbum βούλομαι *cum* praeterito *ac* praesenti *tantum poni*, nunquam *autem* cum *futuro*, (quae Drakenb. in N. non intellexit, haec apponens „si non in futuro usurpatur,") pergit p. sq., ὡσαύτως καὶ τὸ θέλω καὶ ἐθέλω, quae nemo in N. refutavit, ut nec Stp. Th. attulit id v. cum fut., sed modo cum praes., aut perf., aut aor., quae duo praeteriti temporis pro praes. ponuntur, ut hic aor. a Bg. e P. redditur; unde error potius sit in finitionibus εσθαι et ασθαι s. in ε et α, variante Nostro tum in ἠθ. cum sq. ἐβουλ., (ut in hoc pro ἐβουλεύετο 1, 16, 8, pro quibus duobus verbis dat P. modo unum,) tum pro §. 1. φονευθ. hic per ἀποσκ., quo de v. 1, 9, 1., ut Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „amoliri dicuntur ea, quae summoventur et tolluntur e medio,

βυτέρους καὶ λοιποὺς [t] πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι [u] πάντας ἤθελεν, αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας [x]· τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι ἐβούλετο μερίσαι τε [y] εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς [z] μονομαχοῦντας, τοὺς μὲν, ἵνα φυλάττοιεν αὐτὸν, τοὺς δὲ, ἵνα τέρποιεν.

dem et reliquos paternos amicos amoliri cunctos volebat, verens habere turpium facinorum honeſtos inſpectores; divitum autem bona donare cupiebat ac diſtribuere militibus et gladiatoribus, illis, ut cuſtodirent ipſum, his, ut ob-

t) λειπὸν A. B. et Par. 1. v. N. u) ἀποσκευάσεσθαι A. B. Par. 1. et Par. v. N. x) Hoc colon fuit in B. 1. R. Stp. cum Ms. Bg., pro commate Lu. et puncto al. v. N. y) Ms. Ba. μερίσαί τε alio accentu, quam alibi. z) Mss. Ba. et Vi. καὶ μον. v. N.

(ut hic P., ſed ib. cum acc. perſ. tantum e) Curt. 8, 5, 17. *prius* ab *oculis* mortalium *amolita* natura *eſt*, ſc. Herculem Bacchumque, (ubi Cell. N. „prius mors eos a conſpectu hominum abſtulit") *cunctus*, univerſus, (hic P.) omnis" quod adi., h. l. capiendum de iis, qui adhuc ſuperſunt, cf. 1, 9, 1., Noſter ad laevitatem a rel. adi. ſeiunxit.

αἰδούμενος) Adhibitos *cuſtodes* vitae *ſuae* honeſtiores *ferre* non *potuit*. Lamprid. *Oxon.*

Pro quo loco in Comm. c. 2. p. 478. m., proprie pertinente ad patris adhuc vivi aetatem, aptior eſt forte ib. c. 3. p. 480. patris *miniſteria* ſubmovit; *amicos* ſenes *abiecit*; P. deſerente Sch. in „αἰδ. *veritus*, erubeſcens, (cf. 1, 6, 8.) σ. *graves* ſ. *honeſtos* inſpectores, (ut Bg., qui ex opp. pr. αἰσχρ. notionem recte deſinit,) ἐπ. *inſp.*, cenſores *operum*" quo in ſubſt. liberrimum P. totum exhibet Stp. Th. ſub Lat. *ſpectator*, ap. G. Th. cum Gr. n., et quoque ſub Bg., quod ib. cum Gr. al. nec in univerſa notione, qua hic ſumitur, pro eo, qui animadvertit, obſervat, videt, teſtis eſt; ad v. ἐχ. ut deeſſe poſſit pron. τινὰς, vel, ſi des ei duplicem acc. perſ. etiam αὐτοὺς, quo tendat P. *illorum*, quem et deſerit Sch. in ſq. v. μερ., cum Bg. reddens, niſi quod ex eodem mutant formulam v. cum praep. in dat., cum et Lat. habeant cum pr. *in*, pro inter, cf. G. Th. 222, 41. v. *divido* 230. 58. 30. et v. *partior* 710, 44. (ut in *partio* cum Gr. n. ſaltem cum ſyn. *inter*,) quam rectionem tenet Stp. Th. modo in paſſ., huc ſpectans in v. χαρ. 4, 359. E. e. ſine Vs. et cum commate poſt ἐβουλ., ſub Lat. *dilargior*, tacite retento e P., unde Bg. in τοὺς μον., cf. 1, 15, 18., hic locus ut ſit quaſi claſſicus de particip. pro ſubſt., quia copulatur cum pr. alio ſubſt. τοὺς στρ, quos iterum capio anguſto ſenſu de Praetorianis ob ſq. ἵνα φυλ. λ., ut Mss. lectio in omiſſo artic. ante ſecundum ſubſt. a Gloſſatore eſt, reſpiciente ad alteram formam §. i., ubi Sb. tentabat in contrariam partem. In ſq. opprimit Bg. μὲν et δὲ fortaſſis e P., qui in pron. αὐτ. per Lat ſe reſpicit v. ἐβουλ., cum in vulg. omnium librorum leni iudicium Noſter interponat ſuum, quod et Sch. ſervat in „φ. defenderent *ipſum*, τ. oblectarent *eum*" in

γράψας δὴ[a] γραμματεῖον, τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος[b], οἰηθεὶς, μηδένα ἐκεῖθεν[c] εἰσελεύ-

4. lectarent. Cum ſcripſiſſet ergo libellum, ponit in lecto, ratus, neminem illuc introi-

a) δὲ Ms. Ba. v. N. b) σκήμποδος A. hic et §. 7. e. mendoſe, cf. 1, 4, 1. e. c) Mss. tres ἐκεῖσε v. N.

hoc extr. explens pron. non male, ſicut ad τοὺς μὲν et τοὺς δὲ e pr. repetetur pr. εἰς, aut eadem dicetur regere haec interiectis aliis, ut alibi.

γράψας) Pro Ms. δὲ oſtendit P. potius vulg. δὴ per ſuum *igitur*, ſyn. illi Bg., quocum, P. deſerto, fere Sch. in „γρ. *quum* ſcripſiſſet *lib.*" quod v., ſumtum pro inſcribere, i. ſcribendo implere, nobis *beſchreiben*, faciet, ut ſubſt. γραμμ. capiatur iterum, ut §. 1. m., de materia illa tiliacea, at de eo, quod in libello ſignatur, ſ. de ſcriptura, et pro γραφῇ §. 9. (quomodo et uſurpantur Lat. *livellus* et *liber*, v. G. Th., ut contra etiam *litterae* de materia, in qua ſcribuntur,) ſi v. γραφ. ſimpliciter ſumitur; ut certe γραμμ. de materia accipiendum ſimul ob ſq. mox v. τιθ., ubi Sch. partim e P. „libellum *deponit* ſupra *lectulum*." expleto ſic pron. αὐτὸ, in pr. ἐπὶ ſubiiciens noſtrum locum illi 1, 8, 8, m., cum hic ſit alia ratio, et gen. potius pro acc., quanquam in v. *ponendi* etiam obtinet abl. Bg., cuius Lat. ad v. οἰηθ. e P. cf. 1, 1, 2.

ἐκεῖθεν) Fort. ἐκεῖσε. *Steph.* Faber ad Ael. V. h. 14, 33. (p. 975.) Geſnero nil cauſae fuiſſe putat, cur ἐκεῖθεν in ἐκεῖσε mutandum putaret. Nam et ap. Herodi. occurrere ἐκεῖθεν pro *illuc*, et ap. alios, ut οἴκοθεν pro οἴκοι. Fortaſſe ap. Ael. legendum ἐκεῖθι ſ. ἐκεῖ τε ſ. ἐκεῖτ' ſ. ἐκεῖθ', mutato τ in θ ob ſq. aſpiratam. Caeterum ἐκεῖ et ἐκεῖθι etiam notat *illuc*, v. (ibid.) 2, 13, p. 103. *Leisn.* Melius in Cod. exſtat ἐκεῖσε. *Stroth.*

Lapſus in litteris ac ſyllabis in Mss. cogitari poteſt, ſi, ἐκεῖθεν pro ἐκεῖσε ſtare hic, non efficimus tam uſu, quam analogia. Scilicet ap. Ael. l. l. eſt V. L., neque adeo certum quid; et cum Perizonius iſtum locum tuetur e ſolo Noſtri hoc loco, (interpretatus ſic, *ratus*, neminem *eo*, in cubiculum, *introiturum*;) aeque dubium eſt, quia et hic Mss. aliter legunt, quibus per ſe parum fidei a me tribuitur, quia aliunde ſatis conſtat, eſſe a librariis correctos, et habere gloſſas, quo et haec illorum lectio referri poteſt, cum vulgata ſit difficilior; etſi Stp. Th. novit modo duas adv. vulg. notiones, pro *illinc* et *illic*, quae et habentur in L. N. T. Krb., ut prior tantum in L. Frn. et ap. Thom. M. p. 316., nec iuvat quid Suid. 1, 691. i. aut Ind. aliquis in notionem pro *illuc* et pro adv. in locum. Unde reliqua eſt tantum analogia cum Gr., tum Lat., et lex haec univerſa, ducta illa ex uſu ſcriptorum, qua edicitur, adverbia loci inter ſe miſceri, et advv. de loco poni interdum pro advv. in loco, interdum pro advv. in locum; quam legem et ſcripſit Kypk. 1, 126. e., adhibitis exemplis, v. c. ὅθεν pro ὅπου, cum L. N. T. Fi. ac Krb., quibus add. οἴκοθεν pro οἴκοι ad Luc. 3, 510. N. 29., ἔνδοθεν pro ἔνδοθι ib. p. 477. a. e. 633. b. e. (ſed pro *foras* Ind., quanquam fortaſſis prior notio teneri poteſt cum Vs. ed. Th. Xen. V. 1. p. 275. i.) αὐτόθεν pro αὐτοῦ Ruhnk. ad Xen. M. S. p. 232. e., ἐκεῖσε, proprie *illic*, pro *illuc*, ap. Stp. Th. 1, 1165. D. e. Ind. Fi. Aeſch. Thom. M. p. 282. cum N. et Rsk. ad Anthol. Not. p. 186. i., qui ap. Aeſch. Or. V. 3. p. 636. l. 12. pro ἐκεῖσε recepit V. L. ἐκεῖθεν celerius, non item Sammet. p. 78. l. 6., ut tacea-

σεσθαι. ἦν δὲ καὶ [d] παιδίον	5. turum. Erat autem puſio
πάνυ νήπιον [e] τούτων δὴ τῶν	quidam admodum parvulus, ex

d) Ms. Ba. ἦν δὲ παιδ. v. N. e) Hic comma fuit in edd. omnibus, ſed punctum in B. 2. R. v. N.

mus de εἴσω, ἔξω, rel. Quodſi haec commutatio recta eſt: etiam ἐκεῖθεν contra valebit pro ἐκεῖσε, i. *illuc*, cum et utr. ponatur pro ἐκεῖ, h. e. *ibi*, ſed haec ſaepe ſint pro *illuc*, ſicut Lat. *eodem* non tantum adhibetur pro ad eundem locum, ſed etiam pro in loco aliquo ſ. pro ibidem, cf. G. Th. et 1, 14, 5. i., ubi Ms. pro ἐκεῖσε contra ἐκεῖθεν volebat; non certo definiente me, quid Bg. ſecutus ſit, cum tacuerit in N., quanquam notabat Leisn. in m. Ms. Bg. „ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ" quaſi Bg. ſervarit vulg.; quam adeo Ing. dederunt contra Stp., ut et Sch. in adv. cum Lat. Bg. (ap. G Th. cum Gr. al. ἐκεῖσε,) ſed fortaſſis e P. obliquo ſyn. „ad ſe" at in v. „εἰσελθ. introiturum eo" quo in v. non tenet Stp. Th. Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n.

ἦν δὲ) Lampr. c. 9. breviter complectitur, quae hic fuſe memorantur, *multos praeterea* paraverat *interimere*, quod *per* parvulum *quendam* proditum eſt, *qui* tabulam *e* cubiculo *eiecit*, in *qua* occidendorum *erant* nomina *ſcripta*. Porro de talibus puerulis, in aula verſari ſolitis, notabilis eſt locus in Suet. Aug. 83. *ludebat*, Auguſtus, *cum* pueris *minutis*, quos *facie* et *garrulitate* amabiles *undique conquirebat*, praecipue *Mauros* et *Syros*, ubi v. Caſ. notata. *Boecl.* Παιδίον τι τῶν ψιθύρων, οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει, ἀθύρουσαι τρέφουσι. Dio l. 58. de nuptiis Liviae et Auguſti loquens. *Oxon.* Forte tales ſunt *glabri* illi ap. Phaedr. 4, 4, (22.) v. Gud. p. 81. et Palmer. ad Luc. pro merc. cond. p. 482. ſq. Tales Sybaritarum illi puſiones, de quibus Athen. XII, 3. ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς διὰ τὴν τρυφὴν ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκωπαίους, ὥς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς καλουμένους παρά τισι σίλπωνας. *Leisn.* Forte ἦν δέ τι παιδίον λ. *Reisk.*

Primo in Ms. Ba. omiſſum καὶ, pro *etiam*, de uſu Noſtri poſt δὲ in tranſitu ad alia, ſe tuetur per Mss. rel., quanquam nec P. novit, nec hinc Bg., et quanquam poteſt per ſe facile ortum eſſe e ſq. ſimili παι ſyllaba, ob quam tamen exciderit aeque. Tum Rsk. τι, etſi blandiens e loco Dion. Caſ., laudato ab Oxon., non opus habemus, ſecundum dicta ad §. 1. m., quod Bg. libere ſupplet e P. aut Stp. m., ex eodem adiuvans gen. per praep. cum Per. ad Ael. l. l. ib., ut ad Dion. Caſ. l. l. (ubi proprie Gr. ſunt haec, παιδίον τι τῶν γυμνῶν τῶν ψιθ., puſio *quidam* ex eo genere, *qui* nudi *ſunt* et *garruli*,) in N. habentur plura de pueris iſtis, cum loco noſtro, per comma poſt νηπ. etiam, quod alienum, cf. ad §. 1. m.; huc reſpiciente quoque Caſ. ad Lampr. l. l. p. 496. b. N. 10. et ad Suet. l. l., unde Oxon. hauſere, poſt quae ille ſic. „Quod ait Dio nudos ſolitos haberi, intellige nudos a veſte. Nam alias multo auro gemmisque exornabantur. Herodi. in Comm. ἦν — νήπιον, τούτων — κεκοσμημένον, (ita mendoſe,) οἷς — τρ" et ad Luc. 1, 706. N. a. e. Palmer. (cuius cf. Exerc. in Aut. Gr. p. 543. m.) „ſic autem intelligendi ratio eſt, quod Romani divites et luxuriantes pueros, pulcritudine et corporis mollitie inſignes, (etiam garrulitate, ut ap. Dion. l. l.) trimulos vel quadrimos, auro et gemmis ornatos, habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus, Imper. Commodo percarus, de quo Herodi. in Comm. ἦν δὲ

γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ [f] καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων [g], οἷς ἀεὶ χαίρουσι	istis nimirum, qui vestitu quidem nudi, sed auro et lapidibus pretiosis sunt ornati, quibus

f) Ms. Ba. et Vi. χρυσῷ τε καὶ λ. v. N. g) Ms. Ba. κεκοσμημένων· οἷα ἀεὶ χ. ῥωμαῖοι τρυφ., quorum habet etiam extrema Ms. Ve. οἷα ἀεὶ χ. Ῥωμαῖοι τρυφ., etiam Ms. Vi., sed cum Ῥωμαίοι sic mendoso accentu, v. N.

παιδ. π. νήπιον, τουτ. — τρ., erat *autem* puerulus *valde* simplex *ex* iis, *qui* nudi *sine* veste *auro* et *gemmis* ornati, *quibus* delectantur *Romani* luxui *deditis*" sine καὶ adeo etiam, sed male converso adi. νηπ., quod cum subst. nostro diminutivo, iterum occurrens infra, non aliunde tenui, sed e Dem. 1362, 5. παιδίον μικρὸν, et Luc. 3, 6. l. 15. μικρά τινα παιδία, *parvos* (quosdam) *puerulos*, quo Lat. subst., non item Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. „parvus puer") habet Stp. Th. aliunde, it. 2, 1671. C. m. in adi. modo παῖς κομιδῇ νήπιος, sine auctore et Vs. ac Lat. Bg. cf. Hes. 2, 677. e. p. sq. i. sine N. νήπια, μικρὰ παιδία, — νήπιον, μικρὸν, λ. nec coll. Suid. 2, 618. i., omittente P. adv. π., sed contra addente aliud iterum adv. temporis ἔτι, servatum a Sch. in „πάνυ, *admodum* adhuc *infans*, (non item in) παιδ. *pusio* infans *admodum*."

γυμνῶν λ.) Vide, an leg. ἐσθῆτα. *Leisn.* forte cogitans ellipsin κατὰ, quae rectio, quanquam solennis in Lat., v. c. *nudus pedes*, cf. G. Th. 481, 94. sqq. (pro quoad pedes, quo de nihil ib., nec ap. Lindn.) tamen in Gr. adi. mihi non innotuit, sed potius cum eo gen., cf. Poll. Call. et Synt. Stp. Th. 1, 887. F. m. „iungitur gen., ut γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodi." sine numeris et solo e Nostro, Poll. 2, 26. et Diod. S. 1, 12. l. 24. γυμνοὺς μὲν ἐσθῆτος ὄντας, *vestibus* nondum *amictos*, pro quo melius Bg., nec expleto particip. ὄντων, sed alio ordine e P. (qui libere addiderat adi. λοιπῆς,) forte ut sumi possit ellipsis praep., v. c. ἀπὸ, qualis in syn. adi. *indigentiae* et *vacuitatis*, cf. L. Bos. p. 472. e. p. sq. m., cum Lat. habeant quoque *nudus* a *re* quadam, cf. G. Th. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Marcil. ad Suet. Dom. c. 17. p. 105." quem non licuit inspicere, nec ib. in ed. Burm. repertum, quod huc pertineat, sed c. 4. de pusione, (quo de ad §. 1. m. γραμματ.) ubi tacent N., non item ad Aug. l. l. in N. pr. Bc., cf. Iuv. Sat. 6, 34. sq.

χρυσῷ) Mss. τὲ vitiosum est hic et e solenni confusione, cum δὲ, etiam a P. agnitum, requirat pr. μὲν, in quibus ad se relatis, ut distinguant modo aut copulent, severior Bg., quam P., etiam in λιθ. πολ., ubi et Sch. „pretiosissimis *gemmis*" reddens πολὺ per superlat., quod redit ad aliorum rationem e periphrastico superlat., valde pretiosus, multi, magni pretii, cf. L. N. T. et ad Luc. 2, 651. pen., tenente Stp. Th. aliunde cum L. Ern. etiam Bg., ap. G. Th. cum simpl. τίμιος, cf. 5, 2, 10., cum „quod est multi pretii" ut Bg. non plane illud πολὺ neglexerit, cum insit iam in notione Lat., (unde superlat. Lat. debeat cogitari pro, quod est maximi pretii.) cf. Poll. 9, 49. *egregius*; ferente Sch. praeterea in „χρ. *distinctus*, λιθ. *gemmis* praestantissimis ornatum" sed Stp. Th. 2, 391. E. m. in v. κοσμ. „χρ. καὶ λ. πολ. κεκοσμημένος" sic hinc sine Vs., sed nihil in χρ., quod h. l. de auro fuso conflatoque ac de ornamentis ex auro, annulis, armillis, collaribus, de quibus postr. nominatim ap.

Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ [h] ὁ Κόμμοδος, ὡς συγκαθεύδειν πολλάκις·

6. ſemper gaudent Romanorum delicatiores. Nimis autem diligebat eum Commodus, ut

h) Ms. Ba. ὁ κόμοδος αὐτὸ λ., ſed Ms. Vi. δὲ ὁ Κόμοδος αὐτὸ ὡς συγκαθεύδον λ. v. N.

Luc. 1, 705. e., ut lapides illos pretioſiſſimos cogitabimus ſimul in ornamentis illis, ſed et in capite ac crinibus per acus.

οἷς λ.) Male Cod. οἷα; neque audiendus idem, exhibens Ῥωμαῖοι τρυφ. pro multo elegantiore edd. lectione. *Stroth.*

In primo Mss. οἷα pro οἷς lapſus ſit in litteris α et ς potius, quam ingenium librarii, noſcentis uſum v. χαιρ. cum acc., quo de v. Stp. Th. 4, 319. E. m. p. ſq. B., Ind. Dem., et hinc forte ap. Luc. 2, 553. l. 27., cf. Poſſ. Call. cum vitioſo ταῦτα pro ταυτὰ p. 325. m. et L. Boſ. Ell. p. 477. e. ex Hom. Ἰλ. ι, 77., ubi Bg. ſevere e Stp. ad m. P., qui ſenſum modo dedit per phraſin, pro delectari, amare, ſ. ſolere adhibere, cf. Stp. Th. l. l. 319. F. ſq., ut in Mss. reliqua ſunt e gloſſa, cum in formulam vulgarem et caſum eundem (omiſſo item artic., ni exciderit ob ſimilem pr. ſyllabam in Ῥωμαῖοι,) mutatur exquiſitior formula caſuum diverſorum, habens hic medium artic. ante particip., idque per ſexum maſc., cf. 1, 12, 9. m. σιτ. πλ. et 1, 13, 12. e. μ. ὑψ., ubi pro particip. e P. ſumtum adi. Bg. evexit ad gradum iterum altiorem, non item Gs. ad Luc. 1, 706. τρυφόντων πλουσίων, delicatorum *divitum*, tacente Stp. Th. de talibus et e Noſtro, cf. Ind. Xen. Pol. Z., ſed G. Th. „τρυφερὸς, ἁβρὸς, cum nominis epitheton eſt, mollem, deliciis deditum notat, — luxui deditus“ nobis *die Weichlinge*, Wollüſtlinge *unter* den *Römern*, i. divites, qui opes impenderint ad luxuriam et magnificentiam, (unde ornamenta illa,) ſed et voluptatem ſenſumque iucundum petentes in ſpectanda forma corporis, et audienda garrulitate ac leporibus, item in tempore ad luſum cum puſionibus perdendo.

ὑπερηγάπα) Mss. primo alius ordo nihil ad laevitatem prodeſt, vel ſic hiatu manente, quem Noſter cum optimis non refugit: ſed Ms. Vi. res peculiaris in ὡς cum particip. habet errorem in finitione ειν et ον ſ. in ο et ει, quia ὡς in illa rectione non efficit hic ſententiam commodam, cum ea formula cauſam edere ſoleat, ut vertas, nimis diligebat eum, quippe cum eo dormientem ſaepe, ſ. quia is cum Commodo dormiebat ſaepe; quae non ſunt nexa ſecum: at in vulg. ὡς cum inf., pro ὥςε ſ. οὕτως, ὡς, melior ſeries ac notio modi, et cum Mss. rel. etiam conſenſus P. in *ita*, *ut*, pro quibus duobus Bg. adhibet ſevere unum, ſed ex eodem etiam expletum pron. αὐτῷ, divulſa a v. praepoſitione, ut Sch. partim „ut *cum* illo *cubaret*“ tenente Stp. Th. tantum 4, 69. D. „condormio, una dormio“ ſine exemplo, ut L. Ern. „ſimul, una dormio, concumbo“ ap. G. Th. cum Gr. n. „*condormio*, — ſimul dormire“ cum auctoritate non plane contemnenda, ſed ad Luc. 1, 241. e. una *cubant*, et 3, 284. l. 32. noctu *cum* ipſo *cubuiſti*. Sed in v. ὑπεραγ. deſerto P. etiam Sch. „puerulum *ſupra* modum *diligebat*“ et Sb. Ind. „ſupra caeteros amo ſ. vehementer“ tum Stp. Th. „i. q. pr. ἀμφαγαπάω, (deamo, valde amo,) ap. poët., Herodi. l. 1. ὑπ. — Κομ.“ ſine Vs, ap. Poll. 5, 113. *perdiligo*, quod ignorat G. Th., ubi modo „*deamo*, ὑπερφιλέω, valde amare“ qui

Φιλοκόμμοδός [i] τε ἐκαλεῖτο, δεικνυούσης καὶ [k] τῆς προσηγορίας τὴν στοργὴν τὴν εἰς τὸν παῖδα τοῦ βασιλέως. τὸ δὴ παιδίον τοῦτο, ἄλλως ἀθύρον [l],

cum eo dormiret saepe: ac Philocommodus vocabatur, indicante etiam nomine amorem 7. principis erga puerum. Et ecce pusio iste, cum forte ludi-

i) Ms. Ba. φιλοκέροδος de more. k) In Ms. Ba. καὶ abest. *Mart.* v. N. l) Ms. Ba. ἄθυρον προελθόντος δὲ τοῦ κομ., ut accentu illo in ἄθυρ. etiam in edd. A. B. Par. 1. et Pat., v. N.

ad Luc. 3, 312. l. 62. *nimis* illum *amans*, fere cum Bg., mutata praepositione in adv., at 2, 535, 47. *vehementer* illam *amans*, cum Sb. et L. Ern., sed 1, 242. l. 92. οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, *quos* maxime *supra* caeteros *dilexi*, cf. Ind. Dem. cum Z. ad Vig. p. 648. b. e., sed de Sch. ratione conversa alia ap. Bud. C. 397, 16. et supra 1, 7, 2. m.

Φιλοκομμ.) Etiam Spanh. de pr. et u. n. 1, 525. i. respicit ad hoc Nostri nomen, firmaturus nomen Herodis Φιλοκλαυδίου, Gr. servante Bg. e P. cum Sch., qui addit „cognomen infantis, a Comm. Imp. impense amati" innuens sic notationem, et notionem ut sumatur sensu pass., etsi alias quoque in alteram partem et active talia composita valent, v. c. puer, qui Commodum amabat; in sq. v. ἐκαλ. a P. discedente Bg., qui omissum a Ms. καὶ iterum, ut §. pr. i., sed hinc sine causa probabili a vicinitate, refert clare, pro *etiam iam* s. *vel*, at oblique P. „*ipso* indicante *nomine* amorem *pr.*" cum hoc pron. ponatur pro etiam adeo et pro illis antea positis; secus, ac P., servante etiam Sch. illa Gr. εἰς τὸν π. in „στοργ. *amorem* erga *puerum*" ut et Stp. Th. 3, 1015. C. „generaliter, de quovis amoris affectu, ut ap. Herodi. l. 1. Φιλ. — βασ., *ipso* indicante *nomine* amorem *pr.* erga *puerum*" sed solo e Nostro cum Hes. 2, 1275. i. sine N., cf. Ind. Diod. S., variante Nostro in τὸν π. cum §. pr. et mox sq. iterum παιδ. diminutivo per primitivum, ut proinde sint eadem, sed ordinem mutante Bg. cum Stp. in gen. τοῦ β., qui a Nostro distractus a subst. τὴν σ. fortassis ob laevitatem, pro τὴν τοῦ β. σ. εἰς λ., addente Nostro alterum artic. τὴν etiam post subst., cf. Vig. p. 2. i. 20. m. Ind. Ael. V. h. v. ἡ et ὁ, Plut. Hs. v. ὁ Nr. 6. L. N. T. Fi., qui videntur emphasin statuere in eo repetito, h. l. redituram eo, ut alterum τὴν stet pro pron. ἐκείνην, quo forte tendit et Sch. „τὴν postpositum nomini, — eum *amorem* erga *filiam*" (cum stulta Vs. hac in postr., etiam, si mendum inciderit, pro *filium*,) melius aliis simplicem elegantiam s. variationem sumentibus in hoc genere, cf. Ind. Fi. Aesch. v. ὁ i. et The. a. e. Fab. Aes. Hs. et diserte Is. Ev. Fd. „repetitur post nomina, ita, ut nil notet" quia in dum diserte simul adiicitur pron. ἐκεῖνος, ut in Ind. Hs. Plut. v. ὁ Nr. 2. a. ὁ Κράτης ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς 7, 13., ubi Vs. p. 46. m. bene tantum, *antiquus* ille *Crates*, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 24. e.

τὸ δὴ παιδ.) P. reddit δὴ per *itaque*, prorsus de nostra ratione, sed Bg. miro modo per Lat. particulam excitandi, praemissa simul copula *et*, quorum ut postremum est liberrimum, sic prius conveniens aliorum rationi, qui et ipsi statuunt, δὴ esse παρακελευστικὸν, Vig. p. 485. i. Nr. 9. p. sq. b. e. Z. ex Hoog. Op. p. 282. L. N. T. Krb. p. 156. m. Nr. 3. et Fi. p. 288. m. Nr. 3., ut tamen v. c. post φέρε, (in quo proprie, ut syn. cum

προελθόντος τοῦ Κομμόδου ἐπὶ τὰ συνήθη λουτρά τε καὶ κραιπάλας, εἰσδραμὸν [m] εἰς τὸν	bundus, egreſſo Commodo ad conſueta balnea et crapulas, in cubiculum ſe conieciſſet, ut

m) εἰσδραμὼν Bc. 2. v. N.

ἄγε, et Lat. *age*, illa vis ineſt,) aliter δὴ a quibusdam capiatur, v. Dev. p. 108. i. Stp. Th. 1, 965. F. e. ex Bud. C. 1293, 17., ſed G. Th. „*ecce*, — repentinum aliquid inſperatumve ſignificans. — Sic in continuanda enumeratione" ſ. in continuata narratione, in primis ſane in re inopinata, ut ſaepe ap. Virg., ubi ſolemus reddere Lat. *tum* ſ. *tunc*, noſtro *da*, quod et alibi cum Gr. δὴ comparo, ſed per ſe eſt i. q. *dann* ſ. *alsdann*, hic incommodum; ut maneam in P. ſenſu; ſemel tantum Lat. *igitur* explicante G. Th. 963, 26. per Lat. *tum*. Sed adv. ſq. Bg. e P. cepit haud dubie pro fortuito ſ. caſu, nobis *von ohngefähr*, ap. G. Th. „τυχὸν, h. e. caſu" quam notionem ac Vs., praeter Ind. Ael. V. h. Dem. et Dion. Caſ., non vidi, cf. Stp. Th. Suid. Heſ. L. Tim. Pl. p. 143. Ind. Luc. in N. et 1, 488. N. 24. Thuc. cum Abr. Dil. et ad Aeſch. 1, 455. m., Fi. Aeſch., Rsm. ad Dev. p. 42. a. et Z. ad Vig. p. 368., ut tamen ea inſit in illa pro temere et inconſulto, et in Heſ. ὡς ἔτυχεν, cf. G. Th. „*temere*, — caſu" quanquam nec hic incommoda vulgaris pro *alias*, alio modo, nobis *sonſt*, cf. Z. Ind. Xen. Cyr., h. l. in primis alia ex cauſa, alio conſilio. Sic Bg. e P. etiam ſq. ἀθ., (ap. G. Th. „παίζων, ludens") quo de Stp. Th. 1, 1614. E. v. ἄθυρος „falſo in vulg. Lexx. profertur ex Herodi. παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antepen., quaſi nomen adi., et exponitur ex P. puer *ludibundus*. Neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet, ſed ἀθύρον acuta penult., particip. ab ἀθύρω, (ubi p. 1618. C.) ludo, — Bud. — ap. Herodi. π. ἀθύρον exponit *puer* temere *ludibundus*: a P. *p. lud.*, ſine illo adv." recte, ſed ut Bud., forte in Lex., adiecerit prius Gr. adv. ἀλλ., cf. Suid. 1, 75. i., non coll. Heſ. 1, 132. m. e., ubi tamen ſemel, ἀθυρονόμος, ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις, ſine N., quod recte exponunt L. Ern. et Stp. l. l. p. ſq. i., qui et bene cenſet, libere ſic ab Heſ. explicatum eſſe et ad ſenſum, cf. Ind. Ael. V. h.

προελθόντος) Deſerto P., etiam Sch. „πρ. *progreſſo* eo *ad balnea*, λ. ad *conſueta* balnea *procedere*" cf. 1, 16, 8., inſertum a Ms. δὲ, ut alibi in particip. pluribus, non agnoſcente P., ac procedente lectione vulg. ex arte periodi faciendae, cum praemittitur, quod tempore prius eſt, et adeo membrum πρ. — κραιπ., etſi, quoad rectionem, praeponi poteſt particip. εἰσδρ. λ., quo et ſpectat Bg., ex eo reſoluto praemittens particulam ſuam ante adv. ἀλλ., quae ratio commoda eſt quoque ad inferius particip. ἀνελομ., ubi ne putetur deeſſe copula aliqua, membrum εἰσδρ. — εἰώθει quaſi per parentheſin ſumetur.

κραιπάλας) Proprie quidem κραιπάλη eſt dolor capitis quaſi vibrans ex nimio potu. Sed hic et alibi, e. g. §. 22. (cf. Exc. ad 1, 3, 3. e.) κραιπάλη dicuntur ea, quae crapulam efficiunt, ſ. eſculenta, ſ. potulenta. Alciphr. 3, 24. (p. 330. i. e Vs. Bg.) ἡ γαστὴρ τῆς κραιπάλης ἐμπίμπλαται, *venter* crapula *impletur*. Sermo ibi de carnibus caprinis, quibus implevit paſtor ventrem. *Leisn.*

εἰσδραμὸν) V. L. potius error eſt operarum, quam illa enallage generis in particip. maſc. pro neutro, ad παιδίον pr. relato, ubi mente ſub-

θάλαμον, ὥσπερ εἰώθει, τὸ γραμματεῖον, ἐπὶ τοῦ σκίμποδος [n] κείμενον, ἀνελόμενον, ἵνα δὴ παίζειν ἔχοι, πρόεισι τοῦ οἴκου. κατὰ δέ τινα [o] δαίμονα

solebat, libellum, in lecto iacentem, sustulit, ut scilicet haberet ad ludendum, et exit 8. foras. Quadam autem for-

n) σκιμπ. A., cf. §. 4. o) Ms. Vi. τινα γεναδαίμονα συνήντα. Sic invenio in Schedis ill. a Locella. *Stroth.* v. N.

ſtituas παῖς, quanquam ſic habet quoque Sch. Ind. in utr. ed. Bc., ubi Bg. phraſis valet pro ſe conferre celeriter, quod eſt in curſu, cf. 1, 9, 7. e., G. Th. tacente, ut Stp. Th. in θαλ., qui locus eſt claſſicus, cum Noſter variet cum §. 1. εἰς τὸ δωμ., ut et variatur in ὥσπ. εἰ. cum 1, 16, 8. ὡς ἔθος, reddente Bg. iterum, ut §. 1. m., deſerto P., (qui totum omiſerat membrum ſq. ἐπὶ τ. σκ. κειμ., ubi Sch. „libellum, *iacentem* ſupra *lectulum*") etiam in ſq. ἀνελ., ubi Stp. Th. 1, 187. F. ſaltem notionem tenet et Lat. Bg. cf. L. N. T. Loesn. Obſ. p. 187. i. Ind. Xen. cum Ael. V. h. Fi. The. et Pal., reddente Sch. in δὴ cum Bg., ſed „παιζ. *haberet*, quicum *luſitaret*, ἐχ. poſſet *ludere*" reſtituto ſic v. ἐχ., quod P. oppreſſit, fere cum Sb. Ind. „*haberet*, quo *luderet*" ubi proprie opus ſit aliquo ſupplemento, v. c. σὺν αὐτῷ, quod et clarius P. reſpicit, quam Sb., ut quoque Bg. aliud ſupplementum, ὥστε ſ. εἰς τὸ in v. ἐχ. cum inf., ſicut tertium accedere poteſt pron. τὶ, ne quis putet, excidiſſe ob ſimile vicinum, pro ἵνα δή τι παιζ. ἐχ., variante Noſtro in παιζ. cum §. 1. ἀθυρ., et mox quoque in πρόεισι pro προελθ. ib., ubi Sch. in „οἰκ. *e domo exit*" deſerto P., ſed non toto a Bg., cf. Stp. Th. 1, 1140. E. m. hinc ſine Vs. et Lat. Bg., pro quo ſervaſſem *et* exit *domo*, ſaltem *aede*, cum hoc potius etiam Lat. habeant pro parte domus ſ. pro diaeta; variante quippe et hic Noſtro pro pr. θαλ., cf. Exc. ad 1, 12, 16. e.

κατὰ) *Forte fortuna.* δαίμων eſt fortuna, ſ. bona, ſ. mala. Pind. Iſthm. ζ', g. 4. δαίμων ἄϊστος, *fortuna* incognita. *Leisn.*

Quo de loco cf. ed. Heyn. p. 368. l. 60. et Vs. p. 101. Hic in Ms. prima parte eſt nihil, quam lapſus ſcribae in repetitis γενα c. pr. τινὰ, niſi hoc e marg. pro illo depravato γενα ſimul in textum eſt receptum, in quo et comparet iterum vetus ſeries Codd. eadem; reddente in κ. Bg. e P., ſed Sch. in δ. prorſus cum Leisn. e Sb. Ind., quod, una cum Bg., habet Stp. Th. aliunde 1, 895. E. e., cuius e Luc. eſt 1, 866. l. 47. κ. δ. *divinitus*, nobis *durch* einen *Glückszufall*, it. ſimpl. *durch* einen *Zufall*, Lat. *caſu quodam*, it. *fortuito*, cf. ad Herodt. p. 275. N. 11. Bud. C. 1366, 8. Ind. Ael. V. h. v. δ. Dion. H. S. T. 1. v. κ. i. (cui add. 202, 45. 550, 6.) Dem. v. ἀπὸ a) p. 91. c., it. v. utr. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, (per figuram illam ἐκ παραλλήλου iuncta, ut Stp. Th. l. l. cenſet, ſ. potius ut ſyn. et forte per hendiad. pro Noſtri 1, 9, 12. ὑπό τινος δαιμονίου τύχης,) Fab. Aeſ. Hſ. v. κ. e. it. v. τ. „κατά τινα τύχην, (praemiſſis pro lege, praep.) κ. a Lat. non exprimi in hoc" volens, opinor, totam formulam reddi per ſyn. abl., et de v. δαιμ. Schmid. ad Heliod. p. 12. N. 20., reddente Sch. v. συν. e P. cum „Sylb. (Ind.) pro συναντᾷ" in qua eius brevitate nec hic ſcias, utrum voluerit corrigi, an modo paſſ. explicari per med. ſ. act., quo pertineat quoque Ms. impf. in act., quod alibi noſtri Mss. ſub-

συνήντηταί τῇ Μαρκίᾳ [p]. ἡ δὲ [q], (καὶ αὐτὴ [r] γὰρ ἔστεργε τὸ παιδίον,) περιπτύξασα καὶ φιλοῦσα, τὸ γραμματεῖον ἀφαιρεῖται, δεδοικυῖα δὴ [s], μή τι τῶν

te obvius factus est Marciae. Illa vero (nam et ipsa amabat puerulum) complexa ac deosculans, libellum ei adimit, verita scilicet, ne quid necessa-

p) Colon hic in Stp. et Sb. q) In Ms. Ba. signa () desunt, et verba includuntur modo commatibus. *Mart.* ut in A., sed in rel. edd. nihil utrinque cum signis. r) αὕτη in Ox. v. N. s) In Ms. Ba. δὴ abest. *Mart.* etiam in Ms. Vi., v. N.

stituunt pro med., quanquam et lapsus inciderit, absorpta ται finitione ob sq. syllabam similem, et η et α confuso per elementa maiuscula; ut impf. ductum esse potest e sq. ἔσ., et in vulg. per se recte copulantur varia tempora, praes. πρόσεισι, perf. συνηντ. et impf. ἔσ., nec hodie dubitatur de v. σ. in med., ut et aliis compos., ab ἀντάω s. ἄντω derivatis, cf. Stp. Th. „συναντάω, occurro, obvius fio, (per Bg. phrasin, ut mox per P. tacite,) et συναντῶμαι, voce pass. pro eodem. Herodi. l. 1. κατὰ — τῇ M. τὸ παιδίον" e P., sed tantum e Nostro, ut et Bud. C. 965, 6., cf. tamen Abr. L. Ar. p. 63. e. D'Orv. Ch. p. 620. i. Rsk. ad Polb. p. 84. m. Ind. Hom. et Call. cum Eur. Ion. v. 831. et Suid. 3, 399. e., ut Latine quidem redundet praep., quanquam ab ea casus pendet adiunctus.

καὶ ἀ. γὰρ) In parenthesi quidem hic καὶ γὰρ iterum, ut §. 1. m., sed divulsum, Bg. reddit sic iterum, ut non cohaereant istae particulae duae pro una γὰρ, sed καὶ pertineat ad pron., nec sit pro copula mera, sed pro *etiam*, haud dubie e syn. P. „etiam *ipsa*" cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 27. m., tenente G. Th. in Bg. subst. modo παιδάριον, sed obvia alibi quoque V. L. in pron., at hic vitiosa ob pr. ἡ eiusdem sensus.

περιπτύξασα) Ach. Tat. 1. περιπτυξάμενός με πολλὰ κατεφίλει. Alter activo, alter med. utitur. *Leisn.*

Bg. e P., de act. tacente Stp. Th. in hanc notionem, prolato tantum med. cum simili Leisn. loco, cf. tamen Abr. Dil. Th. p. 562. e. D'Orv. Ch. p. 346. m. v. 19. Luc. 1, 212. l. 79. *amplexabor*, it. Exc. ad 1, 4, 12. e., sed de med. Ind. Xen. Cyr. Z. Suid. 3, 94. m., non coll. ad Hes. 2, 934. i., sed act. ib. m. sine exemplo, nec coll. Suid. l. l. p. 85. e., ap. G. Th. „simul s. totum brachiis includere" sed in Lat. ad Suid. *circumplector* cum Gr. n. act., at sine explic., libere addente P. adv. temporis πρότερον.

φιλοῦσα) Inter φιλ. et τὸ excidisse puto αὐτὸ, quod refertur ad παιδίον. *Stroth.* Nos hoc pron., nec a P. agnitum, modo supplemus, adhibente Lat. compos. Bg. e P. etiam Gs. ad Luc. l. l. in N. pr., sed Stp. Th. aliunde tantum simpl. Lat., quod ap. G. Th. etiam cum compos. simul „φιλέω, καταφιλέω" cf. Indd. Xen. L. N. T. Fi. et Krb. cum ellipsi, qua de nihil ap. L. Bos., ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 27. i. cum adiuncto τῷ σόματι, et mox sine eo ad variandum, quo respexerit L. Krb., etiam hic copulato praes. tempore cum pr. aor., desertoque P., (partim etiam a Sch. ad v. sq. „ἀφ. aufert *libellum*") addente Bg. pron. αὐτῷ, ubi non habet Lat. id Stp. Th. cf. Indd. Xen. cum L. N. T. et Hes. 1, 634. i. sine N.

δεδοικυῖα) In Mss. omissum δὴ iterum, non ostendit quidem P., sed

ἀναγκαίων, ὑπὸ νηπιότητος, ἀγνοοῦν, παῖζον διαφθείρῃ. γνωρίσασα δὲ [t] τὴν τοῦ [u] Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδαζε [x] διεξελθεῖν τὴν

rium, prae infantia inſcius, ludendo perderet. Cum au- 9. tem cognoviſſet Commodi manum, tanto magis feſtinavit percurrere ſcriptu-

t) δὴ Bc. ed. v. N. u) Ms. Ba. et Vi. τὴν κομ. χ., v. 1, 8, 7. m. x) Ms. Ba. ἐσπούδασε cum B. 1. v. N.

cum Ms. Ve. quoque Bg., elapſum haud dubie ob ſq. μὴ ſimile, cum et alibi ſit ap. Noſtr. poſt verba quaedam: diſcedente Bg. in ſq. τὶ τῶν ἀν., diverſum caſum mutando in eundem, ſecus ac P., unde Sch. partim, it. e Stp. m. in „ἀν. *ſcriptorum* ſ. *rerum* neceſſariarum, *graviorum*" ſuppleto ſubſt. γραφῶν et πραγμάτων, cf. L. Boſ. Ell. p. 289. e. ſine exemplo, forte huc reſpiciente Stp. Th. per errorem in nomine propr. 1, 420. D. e. „quidam ap. Herodotum τὰ ἀν. expoſuerunt *res graves* et ſerias" quae ſunt et in L. Baſ., at nihil in Herodt. Ind., ut eadem fere ſine auctore ap. Foeſ. Oec. v. ἀνάγκη e. p. 28. b. c., non male comparantem τὰ σπουδαῖα, de quibus alibi, cf. (praeter Ind. Xen. Mem. S. alio ſenſu,) Ind. Luc., ubi ſemel et Gs. numerum cum Bg. mutat, it. Dem. 131, 2. καὶ σπουδαῖα νομίζων καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει, ut copulantur ap. Cic., *quod* mihi *omnium* eſſet *maximum* maximeque *neceſſarium*, cf. G. Th. in Bg. i., ubi in ſq. ſubſt. e P. „νηπιέη, aetas puerilis" cf. Luc. 1, 180. l. 45. per ſyn. praep. διὰ νηπιότητα φρενῶν, ob infantiam *mentis*, reddente Bg. ex eodem P. ſq. particip. ἀγν. per adi. (h. l. cum neſciret, quid eſſet, quod teneret in manibus, ac quocum luderet,) ſed, pro P. libere addito adv. ἴσως et omiſſo particip. παιζ., hoc recte magisque perſpicue per gerund., poſitis a Noſtri etiam hic vicine participiis, ut §. pr. e.; ad v. διαφθ. neſciente Stp. Th. Lat. Bg., h. l., ut noſtrum *verderben*, pro diſcindere ſ. delere, ut non amplius legi poſſet ac utile eſſe, ſ. conculcare pedibus in luto.

γνωρίσασα) De V. L. Bc. ed., etſi ad marg. ſcripſit Leisn. Lat. *nempe*, tamen eſt merum operarum vitium, cum, praeter edd. rel. et Mss., etiam P. agnoſcat vulg. per obliquum ſuum *dein*, δὲ accepto pro continuandi particula et pro Lat. *praeterea*, melius ſervante Bg. notionem vulgarem, deſerto P. etiam ad v. γν., etiam partim a Sch. „*quae* quum *agnoviſſet*, χ. *ſcripturam* alicuius *agnoſcere*" quod P. Lat. etiam aliunde ap. Sb. Ind. et Stp. Th., cf. Ind. Dem. Luc. L. N. T. Loesn. p. 96. e, Suid. 1, 489. i., γν., γινώσκω, *cognoſco*, quod cum Gr. n. ap. G. Th., ſed alio ſenſu Heſ. 1, 843. e. cum Ind. Xen. Pol. Z., notionem tenente Stp. Th. 4, 418. F. m. ſubſt. „χεὶρ, de hominis ſcriptura ſ. chirographo" cum Lat. exemplis, quae partim ap. G. Th. 211, 71., cf. Suid. 3, 666. e, χεῖρα, τὸ χειρόγραφον, *ſcripturam*, ubi Hyperidis locum e Stp. poterat addere Kuſt. in N.

ταύτῃ) In toto hoc membro liberrimum P. deſerit etiam Sch. in v. οὗτος „ντ. cauſaliter, *ea* ratione, *ideo*" ex Ind. Sb., pro ſeveris Lat. *hoc* ſ. *eo*, ut potius eodem ſexu, ut ap. Stp. Th. aliunde, *ea* ſ. *hac*, quae ſupernec in compoſ. Lat. *eatenus* et *hactenus*, atque etiam ſola, maxime ap. ſ. act. ας, per ellipſin ſubſt. Sch. *ratione*, it. *cauſa* ſ. *via*, quo de poſtr. tan-

γραφήν. ἐπεὶ δὲ εὗρεν αὐτὸ [y] θανατηφόρον, καὶ πρὸ ἁπάντων | ram. At ubi comperit, illum esse mortiferum, et ante

y) Mss. Ba. et Vi. αὐτὴν v. N.

tum est ap. Lindn. et G. Th. v. *is* 1232, 57., qui in illis compos. silet, etiam in *eo*, quanquam recte explicans, sine Gr. et 896, 7. „*hoc*, abl. pro propter hoc" ubi deest subst. *fine*, consilio, *argumento* s. *negotio*, cf. Hor. Turs. p. 267. i. 246. m. 331. m. et supra 1, 15, 13. m., ad Gr. quidem varie supplentibus L. Ern. L. Bos. Ell. et Dev. p. 338. e., sed varie reddentibus Schol. Th. 158, 68. Schol. Arist. Plut. v. 572. ed. Hsth. p. 174. a. Suid. 3, 436. e., non coll. ad Hes. 2, 1353. e. cum N., Bud. C., Hindb. ad X. p. 49. §. 3. cum Indd. Xen. Z. Ael. V. h. et sine Ind. ap. Dem. 24, 12. in media oratione, ut hic, ubi Bg. quoque liberior tum in καὶ, pro etiam s. adhuc, omisso iterum ante μᾶλλον, cf. 1, 3, 8., tum in pron., in quo Lat. ap. G. Th. nihil, quod iuvet, at 896, 8. „*hoc*, pro tanto, sequente *quo*" sicut alias *hic*, it. *is*, ponitur pro tantus s. tam magnus, cf. Schell. de stylo p. 312. e., et *eo* saepe cum *magis* pro tanto; ut nostratium *desto* s. *um desto mehr* fuerit pro *dess wegen*, Lat. *ea propter*, par illi *um so viel mehr*; cum Bg. faciente etiam Ind. Ael. V. h. v. μάλα „ταύτῃ μᾶλλον ἡδίων ἔσται, tanto *magis* suavis *erit*" sed Vs. *hoc* suavior *erit*. Tum Ms. in ἐσπουδ. tempus aliud, aor. pro impf., est vel ingenium librarii, ut magis conveniat cum pr. γνωρισ., vel lapsus, ut operarum in ed. Bas.; cum P. partim reddente Stp. Th. 3, 949. C. m. „Herodi. l. 1. γν. — ἐσπούδαζε δ., *magis* satagebat *legere*, s. *maiori legendi* cupiditate *tenebatur*" cum alia iterum lect. et per Latt., etiam in praemissis, quae valent modo pro studere s. cupere, aut Bg., deserto P. etiam a Sch. in sq. „perlegere *scripturam*" iterum e Sb. Ind., sed Stp. Th. 1, 1269. A. e. „pro lego ap. Herodi. l. 1. δ. τ. γρ." nihil amplius, nisi in pr. quoque Lat. Bg., habentibus et nobis tropum in *durchgehen* et *durchlaufen*, pro deinceps legere unaque serie, et h. l. oculis ac mente, ut alias ore et oratione, cf. Ind. Dem. cum 66, 12. Luc. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 2., sed, ut hic, de scripto ac libello, pro percurrere legendo, s. Sch. (ap. G. Th. „*perleg.* τελέως ἀναγινώσκειν, διεξέρχομαι, a principio ad finem usque legere, — *scripta perlegi*, Ovid") non habui aliunde, at analogiam affinium, praeter διεξιέναι et δ. λόγῳ Xen. Bach. et Mem. S., ubi et nostrum v. 4, 6, 1., etiam ἔρχεσθαι et διέρχεσθαι, cui nostrum est syn., cf. Loesn. p. 50. m. D'Orv. Ch. p. 691. m. v. 8. Dion. H. S. T. 2. 195, 19. 31, 9. π. συνθ. ὀν. ed. Upt. p. 242. l. 14. βιβλίον διερχόμεθα, librum *percurrimus*, Z. ad Vig. p. 572. a. e. Nr. 7. „διὰ in comp. auget, διεξιέναι, accurate *exponere*" quod Gr. et est ap. G. Th. in Lat. Bg.

αὐτὸ) Mss. pron. αὐτὴν, ad proximum subst. τὴν γραφ. relatum, glossa est mera librarii, synesin innuentis, aut non intelligentis, quae respicit ad remotius subst. §. pr. m. τὸ γραμματεῖον, latens simul in τὴν γραφ., clare sic statuente etiam Bg., sed alio abeunte P., quocum tamen reddit voculam ἐπεὶ, (ignorante hoc Lat. Stp. Th., ap. G. Th. recte per *postquam*, de tempore, explicatum 931, 35.) sed v. εὑρ. e Stp. m. ad P. liberum, qui Stp. et in Th. 1, 1307. G. notionem hanc aliunde tenet „comperio, reperio" ap. G. Th. „invenire, deprehendere" scil. mente et oculis, dumque legit scriptum, v. c. hos iubeo interficiendos hac

αὐτήν τε[z] μέλλουσαν τεθνήξε-	omnes cum se morituram,
σθαι, Λαῖτόντε[a] καὶ Ἔκλεκ-	Laetumque et Electum, tum
τον[b] ἐπακολουθήσοντας[c], τῶν	caeterorum tantum caedem

z) Solae Ing. αὐτήν γε μέλλουσαν θνήξεσθαι v. N. a) Ms. Ba. λαῖτον τὲ λ. b) Quae sunt ab accus. hoc Ἔκλ. usque ad alterum, qui est eiusdem nominis (§. 11.), desunt in praeced. ed., praeterquam in mea. *Steph.* In Aldina hic omnia desunt, quae ab hoc verbo Ἔκλ. usque ad μεταπέμπεται (§. 11.) leguntur. Male. Nam Marcia Electum modo arcessit, non Laetum, quippe cui Electus tabellas mittit (§. 14.) *Leisn.* Nempe in A. B. et Par. 1. series est haec, τεθνήξεσθαι, Λαῖτόντε, καὶ Ἔκλεκτον μεταπέμπεται, faciente saltum typotheta ob eandem vocem Ἔκλ., cum et P. servarit omnia aeque, ac Mss., et res contextus que requirat omissa. c) Ms. Vi. ἐπακολουθήσαντας vitiose hic, confusis ο et α iterum.

nocte, cf. §. 1. c., in quo v. sensuum (omnium, hic de interno et externo illo oculorum maxime, ut alias quoque de aurium sensu et pro audire, cf. N. T. Io. 11, 17.) cum acc. rei duplici explet Bg. inf. e participio, quod secum habere solet, etiam in loco illo sacro, sed hic a Nostro oppressum; ne quis putet, participium ὂν eum voluisse addi, quasi elapsum post similem finitionem in adi. θαν., ubi Stp. Th. saltem novit Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., h. l. mortem deinde demum afferens, sed nunc modo indicans. In sq. Sch. „πρὸ, ordinis, π. ἁ. prae *omnibus*, s. *se primam* (hoc postr. e P.) ἁπ. masc. s. neutr., prae *omnibus*, h. e. in primis" dubitans adeo, de pers. dicatur, an de re, pro ante omnia, quod mihi magis placet, cum personae mox demum sequantur diserteque, etsi Bg. inclinante quoque in alteram partem, cf. Dem. 343, 26. L. N. T. Schw. et Krb. v. π., ubi tamen nihil de ellipsi, ut nec ap. L. Bos., v. c. πραγμάτων, s. ἀνδρῶν et ἀνθρώπων.

αὐτήν τε μ.) Forte αὐτήν γε μελλ. — Λαῖτον δὲ καὶ Ἔκλ. *Steph.* Nihil opus hac emendatione. *Boecl.*

Praeter Stp. γὲ, dederunt Ing. etiam vitiosum θνήξεσθαι sine τε augmento, quia videbant, credo, id ibi separatum τε θν. cum ed. Bc. ac Pat., putabantque, Stp. voluisse id τε simul sublatum, cuius suspicio inanis est, sive τὲ vulg. post αὐτὴν cum Bg. referas ad τὲ remotius post τῶν — λοιπ., sive etiam, potiusque, ad proximum τὲ post Λαιτ., nemine hic haesituro, qui teneat, verbum εὗρ. regere plures deinceps acc., — αὐτὸ — αὐτήν τε — Λαῖτόν τε — τῶν τε — φόνον, tum, in membro καὶ πρὸ ἁπ. repetendum esse e pr. verbum εὗρ., quanquam et sine hoc procedit καὶ, quod maxime videtur fuisse molestum Stp., sed alibi quoque praemissum post se habet alias copulas τὲ — τὲ, a Bg. bene hic redditas, cf. 1, 9, 2., ut illud mireris, tentasse Stp. non potius αὐτὴν in αὑτὴν per asperum cum P. et Bg. ob illud v. εὗρ., quocum tamen etiam lenis procedit secundum alibi dicta; ad v. sq. μ. τεθν. P. etiam deferente Sch. „*mox* morituram *esse*" sed ignorante hunc inf. Stp. Th. 1, 1564. B. m. „τεθνήξομαι, moriar s. *iamiam moriar*" praeter adv. syn. illi Sch. adiunctum, cf. 1, 15, 12. m., recte statuente cum eodem paulo post futurum, reiecto aliorum ficto v. τεθνήσκομαι, quo de cf. ad Thom. M. p. 835. it. Gatak. ad Ant. p. 54. a. D. sqq., ubi et „ἤδη τεθνήξῃ, *iamiam* moriturus *es*" cum diserto adv. illo, quod adeo non per se inest in isto tempore, it. p. 99. b. ult., ubi iterum tale quod adiunctum, cf. p.

τε λοιπῶν τοιοῦτον [d] φόνον, ἀνοιμώξασα καθ' ἑαυτήν τε [e] | futuram, eiulato edita, secumque sic locuta: *Euge,*

d) In Ms. Ba. τοσοῦτον φ. sed eadem manus notavit, posse etiam τοιοῦτον esse. *Mart.* v. N. e) Ms. Ba. et Vi. καὶ καθ' ἑαυτὴν εἰπ. v. N.

129. a. D. e. Ind. Ael. V. h. Luc. Ioseph. T. 2. p. 248. f. 5. e. et Hoog. Op. p. 196. m.

ἐπακολουθ.) Hoc participium, a P. oblique monstratum, sed clare a Stp. in m. P., et hinc a Sch. servatum „*subsecuturos*, in ordine" cur omiserit Bg., nescio, restituturus id olim, ignotum item Stp. Th. sub „subsequor, s. simpl. *sequor*" quibus repetitis in L. Ern. non additur Lat. vicinius, quoad praepos., *insequor*, ut nec tropico sensu *obsequor*, cf. Ind. Dem. Xen. Z. Pol. et L. N. T., quorum Schw. huc respicit cum Vs. P., ut et h. l. suppleas pron. αὐτῇ e pr. αὐτήν.

τῶν τε) Ms. res in pron. redit ad lapsum, in ς et ι frequentem, aut ad ingenium librarii et glossam ex aliis Nostri locis, ubi τοσ. cum subst. φ. et ὄλεθρος, ut per se utrumque adi., quoad sententiam, hic et alibi convenit, sicut Lat. *talis* et *tantus*, quo postr. reddit Bg. e P., sed Stp. Th. modo τοσ., nostrum τοιουτ. noscens tantum de modo, nec de numero, neutrum vero cum subst. φον., ubi v. Ind. Luc., ut ad V. L. ib. Ind. in Not. v. τοσ., libere addente Bg. e P. participium ἐσόμενον, cum proprie hic casus pendeat a pr. v. ἐυρ., ut dictum. Sed Mss. ratio in sq. membro, τὲ mutato in καὶ, ut 1, 9, 19., hic forte pertinet ad laevitatem; agente P. liberius, non modo in addendo ταῦτα s. τάδε, (unde Bg. adv. οὕτως,) sed etiam in mutanda serie orationis, dum καθ' ἑαυτ. iungit cum pr. verbo, et, omissa copula τὲ, ponit finitum tempus, secus ac Bg.; rem me tenente sic, ut oratio Marciae brevis § 10. per parenthesin quasi capiatur, et participia, hic praemissa, nitantur finito v. μεταπ. §. 11., sic, ut post parenthesin redeat particip. εἰποῦσα, sed cum pron. ταῦτα alio; unde postea Bg. *inquam*; quae ratio cavet anacoluthon, etiam hoc, ut post εὖγε ne sit extrinsecus assumendum v. ἔφη, cf. L. Bos. Ell. p 459. m. Hdb. ad Xen. p. 42. §. 4. 93. §. 5. cum Ind. Xen. Cyr. Z., quod hic fiat alioqui post affine εἰποῦσα, cuius generis exemplum tamen non habui; deserto P. ad v. ἀνοιμ., reddente Sch. „*quum* ea *in* eiulatum *prorupisset*" cui formulae par Bg., ap. G. Th. modo in v. partim exposita 307, 85. edere *clamorem*, sub emittere, (pro quo ad Vern. rationem melius Lat. *extrudere*,) cf. Stp. Th., tacite e P., sine auctore, Suid. 1, 236. i. 218. i., non coll. ad Hes. 1, 387. i. sine N., it. Polb. 4, 54. T. 1. p. 509. e., ut praepositio respondeat isti P. *ingemiscere*, vel his, e pectore sursum in aërem proferens gemitum s. eiulatum; sicut Sch. servat ordinem in καθ. ἑ. cum εἰπ. „*quum* secum *consusurrasset*" tacente Stp. Th. etiam in affini ap. Aes. Fab. Hs. 129, 4. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, quo de Ind. modo in κ. „*apud*, cum, — *secum*, (ubi praec. βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, ex Hebr. fere, de quo Ind. tantum in β.) secum, animo" quae sunt pro cogitare, cum hoc, ap. homines certe, fiat cum verbis, cf. L. N. T. v. ἔπω et καρδ. it. 1, 6, 21. e. supra, cum Abr. Dil. Th. Auct. p. 585. m. sine Vs., at Luc. 3, 96. l. 21. pro *se*, quod potius illud *sola*, cf. ad Nostr. l. l.

εἰποῦσα, „Εὖγε[f], ὦ Κόμμοδε! 10. *Commode*, *haeccine prae-*
„ταῦτα[g] χαριστήρια εὐνοίας τε *mia benevolentiae et amoris*,

f) Hic comma erat solis in Bc. et Pat., sed aberat post Κομμ. modo in Stp. et Sb. v. N. g) Ms. Ba. et Vi. ταῦτα γὰρ χαριστ. v. N.

εὖγε, ὦ Κ.) Bg. e P. omittit iterum exclamationem, reddente Sch. „euge, cum vocat. exprobrantis beneficia" sed Stp. Th. 1, 1297. F. „recte, recte *sane*, adv. laudantis et approbantis s. assentientis. εὖγε ὦ πάνσοφε. — εὖγε, οὕτω ποιεῖτε. — εὖγε. ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Scio tamen, neque hic, neque illic distingui post ε. in vulgatis editionibus: sed ego ex aliis locis distinguendum esse colligo" hic tamen in sua edit. non interpungens, ubi nos comma fecimus ante vocat., postque hunc exclamandi punctum, cum post Κομμ. finiatur sententia, et ε. non cohaereat cum sqq., sed post Κομμ. desit aliquod v., ut ποιεῖς s. ἐποίησας, quale et diserte adest interdum, v. Ind. Luc. et Stp. l. l. H. „εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, *bene fecit Cher sias*, quod *meminerit*" ubi tantum post v. ἐπ. comma ponendum, quod abesse oportet in pr. illo εὖγε, οὕτω ποιεῖτε (ut et editur ap. Luc. 1, 337. l. 6.) si v. per praes. reddatur, *bene sic facitis*, sed adesse, si per imperat. cum Gs., *euge*, ita *instituite*, quod et melius ob sq. quoque imperat., ut alterum Stp. ib. p. 342. l. 55. sic editur, εὖγε, ἄξ. λ., euge, *vili* ista *quidem* pretio *sumsisti*, ubi tamen potius sit punctum Stp., qui l. l. H. „interdum cum gen., ut ap. Luc. εὖγε τῆς προαιρέσεως" ubi vult reddi Lat. *macte*, quod et ipsum iungatur cum gen., qui locus est ib. 1, 548. l. 33. laudo *propositum*, ad sensum quidem, sed ut ibi sit ellipsis duplex, non modo illa verbi, sed et particulae alicuius, unde pendeat gen., pro εὖγε ποιεῖς, τῆς πρ. ἕνεκα s. χάριν, bene *sane* s. *quidem* sc. *facis*, quod *propositum*; unde ibi post ε. comma locandum; nec id ε. cum gen. fiat per se; tacente L. Bos. Ell. et Z. ad Vig. p. 396. ex Hoog. Op. p. 423. sq., ubi Plat. „εὖγ᾽ ἐποίησας, ἀναμνήσας με, *recte* mihi *in* memo*riam* *revocasti*" simile est illi Stp. ε. Χερσ. ἐπ., μν., ubi ille recte resolverat particip.; ad quam rationem et in Plat. verteris, bene *quidem* fecisti, *quod* s. cum *mihi in mem. revoc.*, cf. Theophr. Char. 7, 1. e. εὖγε, ὅτι με ὑπέμνησας, *factum* bene, *quod* mihi *in mem. revoc.*, pro quo Lat. (Gr. πεποίηταί σοι s. ὑπὸ σοῦ,) nobiscum potius ἐποίησας supplet Ind. Fisch. v. εὖ m. „recte *fecisti*, quod *mihi* rem *revoc. in mem.*" non me opprimente γε, sed reddente per Lat. *quidem*, vel *sane*, ut h. l., ubi est ironice positum pro scilicet, (nostrum *freylich*, et totum *vortrefflich freylich*, s. *schön fr.* s. *wohl fr.*! scil. *hast* du *gethan* s. *thust du*,) et pro male s. turpiter sane, sensu contrario, e natura ironiae, quam notionem, ut sit ridentis, improbantis et reprehendentis, innuit forte Stp. l. l. p. sq. i. „insultantis, ap. LXX." cf. L. Ern. Nr. 2. Suid. 1, 882. m. Hes. 1, 1493. m. N. 3., ubi in L. Ms. C. pro λέγει δὲ καὶ ἐπ᾽ εἰρωνείας legendum forte e Suida λέγεται καὶ ἐπ᾽ λ., G. Th. cum Gr. n. „euge, interiectio laudantis, s. exultantis et assentientis, s. congratulantis, — aliter, quasi obstupescentis vox" sed ex ambiguae lectionis loco ap. Plaut., cf. v. *eugepae*, divisuro me potius aliquando Gr. in voces duas.

ταῦτα χαρ.) Mss. γὰρ, ob similem syllabam sq. χαρ. facile elapsum, commodum facit sensum, non hic causale, sed affectus animique commoti, maxime in interrogatione, quod non bene tum redundare censetur, v. Bud. C. 1308, 14. Stp. Th. 1, 817. D. e. Ind. Fa. Aes. Hs., at recte intelligunt L. N. T. Schw. p. 270. N. Ind. Fi. Theophr. et Ael. V. h.

„καὶ ϛοϱγῆς, ὕβϱεώς τε καὶ
„παϱοινίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν [h]

contuméliae item et petulan-
tiaė tuae, tot annis a me to-

h) Ms. Ba. ἧς τοσοῦτον ἠνεσχέμην; quod interrogandi punctum eſt modo in Ox. et Ed. cum Ms. Bg., ut comma in Bc., at ſimplex punctum in rel.

„in ironia ſ. indignatione“ Dev. p. 85. m. Vig. p. 478. cum N. Hoog., qui et in Op. v. p. 194. ſqq. 197. e. ſqq., comparans Lat. *nam* p. 201. e., (quo de cf. G. Th. 390, 44. 87. ſqq. cum Hor. Turſ. p. 534. i.) ſed tacens de *enim*, ubi G. Th. 365, 9. inclinat ad redundantiam, forte tenente P. etiam per Bg. *haeccine*, (quod ap. G. Th. ſine Gr. et per *talis* modo per Lat. *ne* encliticam multis reddentibus Gr. γὰϱ, cf. Bud. C. 1308, 20. 32. Vig. p. 479. i. Hoog. Op p. 201. Nr. 5. p. ſq. Nr. 6. L. N. T. Fi. p. 228. e. „*quaeſo*, — ne, *vero*, aut ſimile“ v. c. *tandem*, aliorſum tendente L. Krb. p. 136. m. Nr. 3. et Z. ad Vig. p. 447. a. N. 41. it. Hoog. ib. p. 479. et in Op. p. 920. m., cf. tamen p. 922. m. Nr. 6. et Z. ad Xen. Cyr. p. 109. b. et Ind. Iam, *ne* ſyllaba detracta, remanens *haecci*, pro haecce, ad Noſtri ταῦτα per ſe nimium fuerit et potius Gr. ταυταὶ ſ. ταυταγὶ, cf. 1, 5, 4. e. τοιάδε, ut P. in hoc pron. libere egerit, ſed Mss. γὰϱ ex eodem, per illa priora de *ne*, poſtea forte reſtituendum. Caeterum ταῦτα plur., pro ſing. τοῦτο, et de uno illo, quod interfici eam voluit, valens, accommodatus eſt ad ſq. ſubſt. χαϱ., cf. 1, 8, 14.

χαϱιϛήϱια) Videntur excidiſſe verba τῆς ἐμῆς. *Leisn.* Ad ϛοϱγ. adde τῆς ἐμῆς. *Reisk.*

Mente potius, quam in textu, cum libri taceant et P. quoque, et talia pron. poſſeſſ. ſaepe omittantur in utr. ſermone, etiam in oppoſ. τῆς σῆς, exprimente etiam Stp. ad m. P. pron. *meae*, non item Bg., cuius notio in ſubſt. χαϱ., e P. ducta, pendet ab illa v. χαϱίζεσθαι pro donare, latens in illa Stp. Th. et L. Ern. „χ. munus, quod datur gratiae cauſa“ ut tamen hic etiam maneas in vulgari pro gratiis ſ. gratia cum Stp. ad m. P., quod noſtrates quoque habent, *iſt* das *der* Dank *für* rel., tantum P. explente v. ſubſt., ut ad χαϱ. hic modo ellipſis ſubſt. δῶϱα valet, cf. 1, 7, 12.; in ſecundo τὲ iterum libere agente Bg., ad cuius Ms. marg. Leisn. „ſ. temulentiae“ cf. 1, 14, 15., hic ut cum ὕβϱ. accipias univerſe, ſed e ſqq. aeque vi propria, ſicut ad Luc. 3, 429. b. e. (ubi in textu proprie eſt) poſt Lat. Vs. *temulentiam* noſter hic locus laudatur, ubi ſubſtantivo articulus cum adi. τῆς σ. ſimplex eſt datus per variationem pro duplici §. 6. e.

ἧς ἐτ.) Ms. res, pro ἐτ. τοσ. afferentis tantum τοσοῦτον, credatur ſic orta, cum, omiſſo ſubſt. ἐτῶν, relictum τοσούτων abſurdum aliquis correxerit, cf. §. 1. m. ad τούτων, ſubintelligens χϱόνον ſ. μέϱος τοῦ χϱόνου cum pr. κατὰ, qua de ellipſi nihil ap. Stp. Th. 3, 499. G. m. et L. Boſ., ut tamen dederimus ad 1, 6, 1. e. Ael. τοῦ χϱόνου τοσοῦτον, ad quam formam reſpiciens aliquis librarius, ab initio etiam ſcripſerit in marg. aut textu ἐτῶν τοσοῦτον, unde deinde ſolum remanſerit τοσ., mutante Bg. res P. in breviora et caſum temporis ſyn., ſed Noſtri formulam in pron. relat. cum v. finiti temporis act. ſ. med. in aliam e particip. paſſ. ſyn., cum contra alias participium in iſtam formulam reſolvatur, non hic neceſſariam, ut nec Stp. aliam ad m. P. per particulam temporis, pro *quam tot annis*, annos *ſuſtinui*; poſt Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., afferente Stp. Th. tantum e Noſtro et Syneſ. rectionem v. cum gen. rei ſ.

„τοσούτων ἠνεσχόμην; ἀλλ' οὐ *leratae? Sed haud impune*
„καταπροΐξῃ i αὐτὸς μεθύων *illuseris, ipse temulentus, in*
„νηφούσης γυναικός.“ Ταῦτα 11. *sobriam mulierem.* Haec,

i) Sine Iota subscr. in Bc. al., ut post αὐτ. comma in Ox. al., at in Ms. Bg. alia commata, v. N.

perf., qua dc, hic a Sch. sumta, cf. Luc. 1, 96. l. 43. L. N. T. Kypk. 2, 93. m. et Loesn. Ind., quorum loca e Dem. ignorat Ind., ut et haec 755, 1. 990, 21. 614, 17. τὰς ὕβρεις ἠνέσχεσθε τὰς τούτου, qualem acc. rei, (obvium et in Ind. Xen. Cyr. Z., ubi et acc. perf., ut in Pol. v. cum particip., cf. Bach. et Mem. S.) quoque statuas, si legitimum ἦν fuerit accommodatum ad casum prioris membri per enallagen, cf. Vig. p. 32. i. cum N. et Fi. ad Well. p. 304. e. De distinctione post ἠνεσχ., quam nos, etiam ante Ms. auctoritatem, dederamus, res confecta est, cum contextus doceat, a ταῦτα inde ad ἠνεσχ. sermonem esse in interrogatione, cuius adeo et signum adesse debet.

ἀλλ' οὐ κ.) Leisn. ad m. Ox. „Schol. ad Arist. Eq. 433.“ Sch. „med. ὁ. κ. γ. Sb. non *praevenies*, tu *ebrius*, sobriam *mulierem.* Pol. — Verbum in comminationibus usitatum ita in fut. Gr. scriptoribus, quum negare volunt, impune progressurum susceptum negotium adversus aliquem“ in quo notionem quidem ac rem videas, non item brevitatem in interpretando, quam tenuit Bg. in formula sua, ap. G. Th. „decipere et circumvenire veluti ludendo, — Ter. Eun. 5, 4. e. *ut ne* impune *in* nos *illuseris*“ agente Stp. in m. P. plenius, quam in Th. aliunde, cf. L. Ern. Nr. 4. „οὐ καταπροίξει pro οὐ καταπροίξῃ, haud impune feceris“ per quae Lat. ut te expedias in rectione cum gen., a praep. in v. pendente, aut mutabis gen. in dat., v. c. *haud imp.* feceris *mulieri mihi* rel., aut cum Stp. in m. P. adhibebis Lat. praepos. *adversus* severam, ut syn. Bg., cuius ratio non modo quoad notationem, (quae respicit cum L. Ern. „κατὰ προῖκα, gratis, *impune*“) sed etiam quoad Lat. v. et sensum convenit cum veteribus Grammaticis, Schol. Arist. Nub. v. 1242. Equ. l. l. Vesp. v. 1387. Thesm. v. 573., qui modo ad Vesp. v. 1357. tacuit, Thom. M. p. 506., ubi N. 5. „Ar. Nub. οὔτοι ἐμοῦ κ. nequaquam *impune* me *illuseris*“ Hes. 2, 181. cum N. Suid. 2, 262. e. sqq. Greg. de dial. p. 252., Spanh. ad Ar. N. et Cas. ad Eq., ad Herodt. Λεξ. p. 175. b. i. Vocab. Ion. p. 14. a. e. it. 3, 36. e. N. 93. ubi „Ar. Vesp. v. 1387. Bg. *tu* non *impune* illuseris *Myrtiae*“ 5, 105. N. 15. 7, 17. N. 55. ad Moer. p. 275. b. m. Toup. ad Suid. P. 2. p. 76. e. et Hs. ad Plut. p. 119. c., in quibus et invenias de scriptura sine punctis diaeret. et Attica per ει finitione pro communi hic, etiam a Mss. tacite probata, ubi sensus, non sine poena decipies me, dum dicis fingisque, me a te amari, nec tamen me amas, ita de me statuens, meque iubens occidendam; libere quidem, at non male adhibente Bg. fut. coniunctivi s. exactum, utpote in comminatione fere a Lat. usurpatum, quod addiderim praeceptis Schell. de stylo p. 171., nec male intelligente Sch. „α. in 2 perf. tu *ipse*“ (quanquam non hic est severa oppositio, non sequente ἐμοῦ,) quod pron., a P. oblique etiam ad v. κ. relatum, Bg. traxit ad sq. particip., quod ap. G. Th. in Lat. *ebrius*, ut ib. v. *mulier* nihil pro concubina, nec in Gr. ap. Stp. Th., qui modo in v. νηφ. (proprie hic valente ex oppos.) tenet similiter

εἰποῦσα, τὸν Ἔκλεκτον μετα-	inquam, locuta Electum ar-
πέμπεται[k]. (ἔθος δὲ ἦν αὐτῷ	12. cessit, (usitatum autem ei
προσιέναι, ἅτε τοῦ θαλάμου	erat accedere, utpote cubicu-

k) Ms. Ba. μεταπέμπεται. ἔθος δ' εἶχεν αὐτῇ προσιέναι, ἅτε τ. θ. φύλαξ. ἔτι — διεβάλλετο. δ. λ., sed Ms. Ve. ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῇ πρ., ἅτε — φύλαξ, ἔτι λ., quocum et Ms. Vi. facit, ut tamen post φυλ. nihil distinctionis attulerit et δ' cum Ms. Ba., non habentibus signa parentheſis quoque A. al., sed post μετ. it. φυλ. et διεβ. variante distinctione in edd., v. N.

copulata 2, 1056. D. 1605. E. m., cf. Dem. 538, 16. coll. l. 11. et Suid. 2, 520. m., non coll. ad Hes. 2, 559. i. it. Cic. Cat. 2, 5. *insidiari* ebrios *sobriis*. Mox de Bg. supplemento per Lat. *inquam* v. §. 9. e., servante P. vim med. v. μετ.

ἔθος λ.) Ven. ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῇ προσιέναι, ἅ τε τοῦ θ. φύλαξ, atque mox abest αὐτοῦ. Verum neutra harum lectionum vera videtur, sed potius legendum aut ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῷ προσιέναι, ἅ τε τοῦ θ. φύλακι, aut ἔθος δὲ ἦν αὐτῷ, προσιέναι αὐτῇ, ἅ τε λ., aut ἔθος δὲ ἦν αὐτῇ πρ., ἅ τε τῷ λ. *Stroth.*

Quarum emendationum prima ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῷ πρ. λ. non videtur habere Graecitatem et sensum, huic loco ac contextui aptum, cum dicatur absolute et sine dat. pers. vel sic, ut Lat. *mos habet*, pro mos est s. moris s. in more, vel de pers., ut *aliquis* dicatur ἔθος ἔχειν, pro in more habere, s. solere, ubi requiritur nominativus pers., ut hic αὐτὸς, cum de Electo clara sit res, nec ad Marciam ἔθος ἦν trahendum cum P. (qui tamen errorem adiuvit additis libere quibusdam,) quia, si ipsa accedebat ad Electum, non opus erat dici in pr., τὸν Ἔκλ. μεταπ., unde nec Sch. repetit, sed v. ἦν „αὐτῷ ἔθ., solebat" resoluta recte formula in v. privum, ut a Bg. in formulam syn. e particip. s. adi., pro severis, *mos* erat *ei*, i. in more habebat, sc. Electus, ad quem dativus ἀ. respicit. Reliqua Strothi duo ad unum redeunt cum Mss., quos, praeter dissensum in δὲ et δ' solennem, videas consentire in lectione, quae, sic distincta, ἔθ. δὲ εἶχεν, αὐτῇ πρ., ἅτε — φύλαξ, sensum hunc facit, suppleto in ἔθ. εἰχ. pronomine αὐτὸς, sc. Electus, *morem* habebat *ille*, eam *adire*, ut *cubicularius*, qui sensus est idem cum lect. vulg., sic distincta expletaque, ἔθ. ἦν αὐτῷ, αὐτῇ προσ., ἅτε — φύλακι, *mos* erat *ipsi*, Electo, eam *adire*, ut *cubiculario*, ubi Noster oppressit pron. fem ob pr., deinde enunciationem ἅτε — φυλ., sc. ὄντι, pro libertate postposuit, non innexuit, ἔθ. δ. ἠ. αὐτῷ, ἅτε τ. θ. φ., προσιέναι αὐτῇ, nec sic ordinavit, προσιέναι δὲ ἔθ. ἦν αὐτῷ, ἅτε — φυλ., ubi casus ille postremus erat propior priori, qui, ut nunc editur, diremtus est parum, sed duobus interiectis αὐτῇ πρ. ille Mss. nominativus φύλαξ, ortus, ut puto, sic, quod aliquis librarius in marg. notaret αὐτῇ, intelligens, id in v. πρ. deesse, sed stultior alius caperet ita, ac si margo moneret, pro αὐτῷ legendum αὐτῇ, quod adeo receptum, αὐτῷ extruso s. correcto; cumque ἔθος δὲ ἦν αὐτῇ πρ., ἅτε — φύλακι, videretur absurdum: dativus φυλ. mutabatur in nominativum, et simul in εἰχ. vulgatum ἦν, forte cum speciem habuisset illius ἦεν, quod cum ἦν etiam alibi confusum, ut quoque cum ἦν, cf. Luc. Ind. Var. L., in primis, quia in Mss. olim aberat accentus; unde manet lectio vulg., variante Nostro in τ. θαλ. φ. cum 1, 16, 12

φύλακι· ἔτι τὲ καὶ ἐπὶ συνουσία αὐτοῦ διεβάλλετο.) δούσα δὲ [l] τὸ γραμματεῖον, „Ὅρα, „ἔφη, ποίαν μέλλομεν [m] παν„νυχίζειν ἑορτήν!" Ὁ δὲ [n] Ἔκλεκτος, ἀναγνούς τε καὶ

li custodi: atque etiam ob consuetudinem stupri cum ipso haec male audiebat:) cumque 13. dedisset ei libellum, *Vide*, inquit, *cuiusmodi sumus hac* 14. *nocte celebraturi festum.* Electus autem, cum legisset, ex-

l) Ms. Ba. δὴ v. N. m) μέλομεν Edinb. cf. 1, 15, 3. Mox post ἑορτ. nostrum est exclamandi punctum pro simplici edd. et Ms. Bg. n) Ms. Ba. ὁ δ' Ἔκλ. cum A. al., contra §. 21. in eadem causa δὲ plene omnes edd., etiam Mss., cf. §. 12.

τὸν τοῦ θ. προεστῶτα, sed huc spectante Stp. Th. 4, 235. E. e. sine Vs., at 1, 1497. G. m. tenente tantum „Herodi. l. 3. (3, 12, 2. τοὺς) τοῦ βασιλικοῦ θ. φύλακας, *regii* (imperatorii) *thalami* s. cubiculi *custodes*" quod epitheton et hic suppleas.

ετι τὲ) Bg. e P. negligit ἔτι, pro *praeterea*, cf. 1, 3, 8., huc cogitante Stp. Th. tantum 1, 1137. B. e. sine Vs. sub „σ. consuetudo venerea" ut Sch. „stupri causa" per syn. formulam, partim e P., ut Bg.; secus ac 1, 8, 10. i., reddito hic subst. cum gen. pers. αὐτ., ut fit in v. affini συνεῖναι cum dat., si divellitur praepositio; pro quo etiam adhibeas illud interpretandi praesidium, quod adiuvat gen. cum subst. per praep., quae hic e contextu fuerit sane illa Bg., etiam de nostratium ratione, *unerlaubtem* Umgange *mit* rel.; supplente Bg. praeterea, etiam e Vern. modo, et perspicuitatis causa, ad v. διεβ. pronomen αὐτὴ s. αὕτη, qui nominativus a Nostro omissus est, quantumvis necessarius ob personam in pr. diversam. Mox pro δὲ etiam alibi habuimus Ms. δὴ, pro οὖν, et Bg. τὲ e P., qui et supplet quid ad v. δ. (servante partim Sch. „*quum* ea *dedisset* in manum *libellum*") ut Bg. pron. αὐτῷ.

ὅρα λ.) In hoc v. Sch. „*vide*, animo" pro cogita et perpende ex his, quae scripta vides, sed et simul tamen physice de oculis, quibus legit, pro vide legendo, vide ac lege in libello hoc. Tum Bg. e P. in sq. addit pron. *hac*, reddens Gr. v. adeo cum abl., qui in v. latet, neglecta notione adi. πᾶν, quam Vs., hic sane commodam, retinet e P. quoque Stp. Th. 2, 1106. D. m. „cum acc. (rei) ap. eundem l. 1. π. μ. π. ἑ." qualem casum iam in pr. produxit ex Ar. Nub. v. 1065. οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, *neque suavis* (esset) *per* totam *noctem* in *lecto*, sic in Vs. neglecto v. aliquo Lat., pro *neque suavis* ad *totam* noct. *in* lecto *transigendam*, cf. Hes. 2, 852. e. παννυχίη, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, at παννυχὶς, ἑορτὴ νυκτερινὴ, simpliciter quoque, ut in L. Ern. „παννυχίζω, — Gl. Vet. *lucubro*, — παναγία, *purificatio*, — πανάγιος, *sanctus*, — παναγὶς, dies *sacra*" Palm. Ex. in A. Gr. p. 479. m. et Ind. „παννύχιος πλοῦς, nocturna *navigatio*" quod non est in L. Ern., sed praeterea „παννυχίδες, *excubiae* — Gl. V." cf. Ind. Luc. in med. huius v. et in rem huius loci supra 1, 16, 7., non tenente Stp. Th. pron. ποι. hac emphasi in malam partem, pro quam triste, funestum festum, ubi Bg. e P., pro severiori Sch. *qualem*.

ἐκπλαγεὶς [o], (ἦν δὲ τὸ γένος Αἰγύπτιος, τολμῆσαί τε ἅμα [p] καὶ δρᾶσαι, θυμῷ τε δουλεῦ- pavefactus (erat autem Aegyptius, ad audendum simul que peragendum, et ad servien-

o) Ms. Ba. ἐκπλαγεὶς, ἦν λ. pertinet ad parenthesin, cuius nullum signum etiam modo in A. cum B. 1., ubi et comma, ut in Ed., pro colo Stp. et al.
p) In Ms. Ba. ἅμα deest. *Mart.* v. N.

ἀναγνούς) Bg. mire, oppressis τὲ καὶ copulis vicinis, resolvit primum particip. cum Sch. „quum *legisset*, libellum" quod supplementum innuit pron. αὐτὸ, e pr. repetendum, sed a P. diserte additum, ut ad ἐκπλ. explebitur iterum τούτῳ s. ἐπὶ τούτῳ. Mox ἦν λ. laudantur ad Dion. Cas. 2, 1222. sic conversa „*erat* genere *quidem* Aegyptius, *homo* non *minus* audax, *quam* promtus *ad* agendum, *et* irae *serviens*" partim cum P., in primis in τὸ γεν., quod, neglectum a Bg. olimque restituendum, melius Sch. dedit „*natione*" cf. alibi, patriam quidem huius hominis non nominante Lampr.

τολμῆσαι) Omissum a Ms. ἅμα sane nec P. ostendit, poteстque ad sententiam abesse, sed habet tamen usum et Nostri et aliorum, v. 1, 12, 2., ubi Bg. severior, hic per suum *simulque* (quod, pro *et simul*, pertinet ad sqq., cf. G. Th. 450, 8. 19. et Hor. Turs. p. 995. e.) negligens τὲ e P., ut appositio exstat, quale quid fecerat in καὶ 1, 16, 10. e., quanquam proprie in v. ἦν deest pron. αὐτὸς, cui deinde a Nostro dantur duo membra, primum adi. Αἰγ., sed alterum particip. πεφ., isti par, quod copulat illud τὲ post τολμ., non vero hunc inf. τολμ. cum sq. καὶ δρ.; huc spectante Hs. ad Plut. p. 113. N. 14. e. fine Vs., ubi modo illustrat Gr. formulam et rectionem v. πεφ. cum inf., comparato Lat. *natus* cum Stp. Th. 4, 265. G. e., quod cum inf. nescit G. Th. ut angustius est 395, 12. „*natus* saepe indicat i. q. natura aptus ad aliquid" cum *natus* dicatur *aliquis* v. c. hic *audere* s. *ad audendum*, cui hoc est naturale et ingenitum, qui hoc habet cum nativitate, per parentes, per naturam s. ingenium, nostris *Naturell* et *Temperament*, qui inclinat et propensus est eo a natura, per impetum naturalem, nec demum doctrina, arte et consuetudine, nec persuasus et coactus, sed per se et sponte, cf. Dem. sine Ind. 100, 5. 135, 5., ad Vig. p. 313. a. m. Heyn. Epict. 3, 3. p. 110. e. Fi. Plat. Phaed. p. 206. b. m. Indd. Xen. Z. Suid. 3, 105. i., reddente Sch. „natura *promtus* ad *iracundiam*, (per abl. simul cum adi., fere ut Bg., etiam in), θ. servire *irae*" cf. G. Th. in Bg. subst. 1226, 10. „servire *iracundiae*, pro obsequi" non opprimere eam, nec posse opprimere, cf. in v. *serv.* 418, 46. L. N. T. Schw. p. 379. a. e. N. „δ. *servio*, i. e. plane deditus sum, — Herodi. — θ. δ. π. irae *per* naturam *deditus*" Nostri πεφ. mutato in solum abl. syn. φύσει, unde adiunctus inf. δ. reddi debuit per tempus verbi finitum; hinc e P. reddente Stp. Th. 3, 1584. D. et 1, 1045. C. m. in v. δουλ. (quo de cf. Ind. Z. Xen. Pol.) sed in v. δρ. tacente de Lat. Bg., hic delecto ad perspicuitatem, pro perficere, (ut G. Th. explicat) et pro exsequi, i. absolvere et ad finem perducere, ex opp. τολμ., quod h. l. tantum inchoare et suscipere.

σαι πεφυκὼς [q],) κατασημηνάμενος [r] οὖν τὸ γραμματεῖον, διά τινος τῶν ἑαυτῷ πιστῶν ἀναγνωσθησόμενον πέμπει τῷ Λαίτῳ. ὁ δὲ, καὶ αὐτὸς ταραχθεὶς, ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, ὡς δὴ συσκεψόμενος αὐτοῖς [ſ] περὶ

dum iracundiae natura factus,) obſignatum libellum per quendam ſibi fidum legendum mittit Laeto. Qui et ipſe per- 15. turbatus venit ad Marciam, tanquam ſcilicet una deliberaturus cum ipſis de iis, quae prin-

q) Hoc comma fuit in A., pro colo Ed. et puncto Stp. et al. v. N. r) Sine Iota ſubſcr. κατασημην. in A. cum B. 1., v. N. ſ) Ms. lia. αὐτοῖς habet etiam, ac pertinet ad Marciam non ſolam, ſed etiam ad Electum, *Mart.* In Excp. rel. Mss. nihil notatum, quam συσκεψάμενος, v. N.

κατασημην.) Otioſa hic eſt iſta particula οὖν. *Steph.* Immo, ut Lat. *igitur*, poſt parentheſin adeſt, ut ſignum reditus ad rem praeſentem et priorem, cf. ad Thuc. 3, 95. N. 59. Hindb. ad Xen. p. 12. Indd. Z. Xen. Hoog. Op. p. 1009. Nr. 2. ſqq., non bene opprimente eam Bg. e P. ſ. Stp. N., cf. G. Th. v. *igitur* Nr. 2. cum Hor. T. p. 383. Nr. 4., dum Stp. Th. in v. κατ., tenens Lat. Bg. (e P., ut partim Sch. „*quum* obſignaſſet *libellum*" ap. G. Th. cum Gr. n.) edit cum Iota ſubſcr. (ut Z. in Xen. Cyr., non item Mor. in Hell.) denique pro ſimpl. capit, cum G. Th. haec in Bg. „ſigni impreſſione occludere et ab alienis oculis manibusve tueri" ducere queant ad pr. κατὰ, cum in compoſ. ad Vig. p. 618. b. e. „ſignificat *contra*" quaſi dicas ſignare contra alios, quale quid in noſtratium *verſiegeln*, non item in altero *zuſiegeln* et *beſiegeln*, cf. Heſ. 2, 184. m. ſine N., at cum Iota. Mox caſum diverſum τινὸς τῶν λ. in eundem mutat Bg. e P., in adi. πισ. nihil e Noſtro tenente Stp. Th. de perſ., nec cum dat. perſ. 3, 145. B. m. in aliam notionem, v. Ind. Ael. V. h. ex 3, 18. e. Z. Xen. Cyr. et Bach. it. L. N. T., quorum Fiſch. magis diſtinguit notionem paſſ. et act., quae hic valet de eo, qui fidem ſervat ac promiſſam taciturnitatem, rem ſibi concreditam uni narrans, ad caeteros tacens, quomodo dr. et abſolute, v. Ind. Fi. Pal. et Xen. Z. l. l., cuius locus ex 5, 4, 1. m. πέμπει τινὰ τῶν ἑαυτοῦ πιστῶν λ. aliam rectionem habet, gen. pendente a πισ., pro ſubſt. ſumto, quod et noſtrates norunt, *einen* ſeiner *Vertrauten*, etiam Lat., cf. G. Th. v. *fidelis* i. et l. 93., ubi et cum tertio caſu l. 91., quem modo profert in Bg., ut in utr. v. Gr. noſtrum. In ſq. v. πεμπ. Sch. „*mittit* libellum" monſtrat iterum pron. αὐτὸ, e pr. repetendum, tacente Stp. Th. uſum eius v. cum particip. (ubi Bg. e P.) pro inf. per ὥστε ſ. εἰς τὸ λ., cf. ad Vig. p. 335. a. i. 213. a. N. 7. Ind. Z. Xen. Pol. et Cyr., neſciente Ind. Dem. locum Poſſ. Call. p. 541. m.

ὁ δὲ) Bg. haec duo iterum reddit ſolo pron. e P., huc ſpectante Stp. Th. 3, 1244. G. e. ſine Vs., et commatibus poſt δὲ et ταρ., ſed Noſtro variante cum §. pr. ἐκπλ., cf. 1, 3, 5., et ad ἀφ. ducente Bg. Lat. e Sch., cf. Stp. Th. 1, 1683. D. m., ad Vig. p. 579. a. e. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., Suid. 1, 396. i., non coll. ad Heſ. 1, 644. m.

ὡς — αὐτοῖς) Scribo αὐτῇ. *Steph.* Plurale αὐτοῖς reſpicit Marciam et

ὧν ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου. προσποιησάμενοι δὲ, περὶ τῶν ἐκείνῳ διαφερόντων σκέπτεσθαι, συντίθενται,

ceps imperaverat, de que gladiatorum diverſorio. Simulantes autem, ſe, quod illius interſit, conſultare, pacto conſentiunt, prius ac potius ali- 16.

Electum, quos conſultandi gratia conveniſſe, manifeſtum eſt e pr. *Sylb.* Cod. male συσκεψαμ., neque opus eſt Stp. emendatione. *Stroth.*

Pro vulg. αὐτοῖς recte Sb. et Mart. cauſam adiunxerunt, et in Mss. συσκ. nihil eſt, quam error ſolennis in α et ο, cum fut. requirat res ipſa, quae nondum praeteriit, ſed, adhuc futura, in ſqq. demum peragitur, ubi, P. deſcendente ad ſyn. Lat. ſupinum, cf. 1, 4, 8. m. κυβ., manet Bg. in ſevero particip., etiam Sch. „*conſultaturus* cum *ipſis* de" hoc v. plane non tenente Stp. Th., at L. Ern. tamen, per Lat. Sch., nec mihi aliunde notatum. Mox Bg., praeter deſertam rel. P. libertatem, ad τοῦ λ. repetit perſpicue pr. περὶ, quae huc ſane pertinet poſt interiecta iterum quaedam, cf. de re, quae reſpicitur, 1, 16, 12.

προσποιησ.) Hoc v., ubi Bg. e P. iterum ſupplet pron., pertinet ad ſermones, quos habuerint, ſi forte ſervus quis diaetam intraret alius, praeter illum ante fidiſſimum, rei verae conſcium; P. liberum deferente etiam Sch. in διαφ. et σκ. „conſultare *de* iis, *quae* proſunt *ei.* Sb. quae *ipſius* intereſt *curari*" unde Bg. partim, cuius et Sch. Lat. adhibent et alii, cf. Stp. Th. 4, 95. G. p. ſq. D. ſqq. e Bud. C. 564, 23. Ind. Polb., pro quo vicinius eſt Lat. *refert*, cf. Bud. et Stp. l. l. F., ſed in aliam notionem Indd. Xen. Z. Ael. V. h. Dem. L. N. T. cum Suic. Th. et Suid. 1, 570. m., non coll. ad Heſ. 1, 973. e. Schol. Thuc. 193, 10. 12. Kypk. T. 2. et Fi. Aeſch., tum G. Th. in Bg. ſine Gr. 1195, 59. „*intereſt*, pro utile eſt, (ſed 114, 95.) *refert*, διαφέρει, utile eſt" hodie ſemibarbare, *die* ihn *intereſſirten*, pro *angiengen* ſ. *beträfen*; tenente Bg. praeſ., copulatum hic cum pr. aor., ſed in numero pronominis neceſſario diſcedente ob Lat. v., cuius Lat. ad v. σκ. modo novit Stp. Th. et rectionem cum pr. περὶ, cf. 1, 8. 10. e. βουλευσ., quo Gr. explicat noſtrum Schol. Thuc. 69, 59., ubi Vs. *deſpicere*, pro diſpicere, quo viciniore et Stp. Th. uſus; variante Noſtro cum §. pr. compoſ. per ſimpl., ubi ſuppleas μετ' ἀλλήλων ſ. σὺν ἀλλήλοις, cf. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z.

συντιθ.) Apprime declarat hanc ὑπόθεσιν deſperationis ſ. irritatae graviore metu audaciae, illud Ariſtotelicum 5 polit. 3. (non procul ab in. p. m. 488. E. m.) στασιάζουσι — καὶ οἱ μέλλοντες ἀδικεῖσθαι, βουλόμενοι φθάσαι, πρὶν ἀδικηθῆναι, *moliuntur res novas inſurguntque etiam ii, qui metuunt iniuriam, praevenire ſcilicet eam, quam expectare aut tolerare* cupientes. *Boecl.*

Sch. „pactum ineunt" poſt P., quod ſervat quoque Stp. Th. 3, 1513. E. ſqq. „Herodi. l. 1. σ. φ. τι — π." ſic ſine accentu in pron., cf. Ind. Polb. cum Lat. phraſi, ſimili illi Bg., Bud. C. 723, 27. Caſ. ad Ath. 2, 961. e. N. T. Obſ. Krb. p. 134. it. Lexx. (quorum Schw. in N. habet „ξυνθέσθαι ἀλλήλοις, *conſentiant* inter *ſe*" quem caſum et hic ſuppleas,) lib. de V. med. Fi. p. 474. e. 50. e. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z. cum Heſ. 2, 1302. m. N. 25. et Thom. M. p. 825.

φθάσαι [t] τὶ δράσαντες, ἢ quid faciendum, quam patien-

t) Ms. Ba. δρᾶσαί τι φθάσαντες, Ve. δράσαι τὶ φθάσαντες, Vi. δράσαι τι φθάσαντες λ., ut φθᾶσαι in A. al., quae et habent pron. reflexo accentu, φθᾶσαί τι, at nobiscum Stp. et al., sed φθάσαί τι Ox. cum Par. 2. et φθεῖσαι pravum B. 1. R., v. N.

φθάσαι) For. scripsit μᾶλλον, ἢ παθ. *Steph.* In isto loquendi genere, φθ. — παθ. inclusa est significatio adverbii πρότερον. Ideo illud addere non est necesse. Idem enim est, ac si dixisset, πρότερον δράσαι τὶ, ἢ παθ., ut cum ex aliis locis est perspicuum, tum ex 3, 2, 10. (φθάσωσί τι κακὸν παθεῖν, ἢ δράσωσιν αὐτοί.) *Sylb.* Steph. citra caussam τὸ μᾶλλον infarcire studet. *Boecl.* Non raro μᾶλλον omittitur, ut necesse nil sit, hoc addi. Sed pro οὐδὲ malim οὐ γὰρ λ. *Reisk.* Rectius sic legitur, quam in Cod. δράσαι τι φθάσαντες. Facilis tamen erat error. *Stroth.*

Sch. „δρ. ἢ π. *facere* potius, *quam* pati *malum*, — ἢ, interdum subintelligitur μᾶλλον, — φθ. δ. ἢ π. *potius* occupandum *esse*, quam *patiendum*, v. Poss. Synt. Gr. p. 31. (extr.) ut non opus sit Stp. crisi, quod et in eo notavit Sb." tum Rz. ad Luc. 2, 730. b. m., agens de ellipsi τοῦ μᾶλλον ante ἢ „ad quam non attendisse videtur Interpres Herodi. 1, 17, 16., dum haec verba, σ. φ. τι δρ. ἢ π. reddit —, cum deberet, *constituunt aliquid* audere *potius*, quam *pati*, s. maluerunt praevenire, quam praeveniri" ubi prior Vs. similis est illi Sch., neglecto v. φθ. et suppleto contra adv. μᾶλλον, pro quibus servans Bg. v. φθ., resolvit in adv. temporis *prius*, adiuncto alio adv. syn. (cf. G. Th. 1068, 48.) perspicuitatis causa, cf. Bud. C. 550, 37. Stp. Th., Ern. L. et ad Xen. M. S. 3, 11, 1. e. cum Ind., Vig. p. 310. sqq., ad Luc. 1, 566. N 6. 2, 509. b sq. 3, 254. N. 30. 378. N. 88. 419. N. 27. 429. N. 53., ad Arist. Plut. v. 485. Kust. cum Bg. ad v. 875. et 1134. Duk., Harl. ad Dem. p. Cor. p. 138. N. 29. Gottl. ad Plat. Phd. p. 83., Herodi. Gramm. post Moer. p. 452. Thom. M. p. 893. Schol. Eur. Orest. v. 934. et Alc. v. 662. it. Valck. ad Phoen. v. 982. Ind. Dem. Xen. Z., quo respexerit Sb. in pronunciato suo, quod planius sic dederim, v. φθ. reddi posse per πρότερον, in quod et mox diserte mutabat, etiam in Ind. „φθάσαί τι δρασ. i. πρότερον δράσαι" ad quod et Nostro ἢ refertur, quocum occurrit v. φθ. alibi, cf. Herodt. 6, 108. l. 73., quo loco utitur Z. ad Xen. Cyr. p. 140. a. m. ex Hoog. ad Vig. p. 311. b. e., ubi legem datam sic mutarim, ut v. φθ., sequente ἢ, valeat i. q. Gr. πρότερον et Lat. *prius* de tempore, sed participium adiunctum commutetur cum v. temporis finiti, sitque ibi adeo φθαίητε *prius* et ἢ *quam*, et utrumque illud deinde loco contracti *priusquam*, sed totus ille locus, *prius* enim *saepe* capiamini, *quam* aliquis *nostrum audiat*; ubi et ἢ cum inf., ut πρὶν et πρὶν ἢ, quae et ipsa sunt interdum cum v. φθ., cf. Bud. C. 550. e. fine Vs. e Plut. ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι, πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν, ubi, praecedente v. ἐφ., est πρὶν ἢ pro simpl. ἢ, *prius* enim *mortuus est*, quam *a me dignam amicitia gratiam acciperet*, cf. Stp. Th. 4, 134. F., ubi post φθ. solum πρὶν, similiter pro ἢ, it. Dem. 1379, 6. Xen. Cyr. Z. p. 327. l. 4. 685. e. 254. m., et πρόσθεν ἔφθασας ἐλθὼν, πρὶν λ., ubi cum ἐφθ. est πρόσθεν et πρὶν, pro simpl. ἢ, it. ἔφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἐκ τῆς νήσου, ἢ σφι ἵλεων γενέσθαι τὸν θεὸν, pro superiori πρὶν ἢ, ut ap. Dem. 70, 15. ἐὰν μὴ πρότερος φθάσῃ ποιήσας masc. pro neutro adiunctum, sed solum, ct. Stp.

παθεῖν [u], οὐδὲ καιρὸν εἶναι dum; neque locum eſſe cuncta-

u) Hic colon in Stp. al., ſed punctum In. et A., quae οὐ δὲ non nihil dividunt, v. N.

l. l. E. m. e Bud. C. 550, 40. ex Athen. περὶ δὲ Καλλίου φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες, ubi illi ſtatuunt, v. φθ. redundare; pro quo quis aeque cenſeat, πρότερον, it. πρόσθεν et πρὶν abundare, et eſſe hic quoque figuram illam aliquam ἐκ παραλλήλου, cf. in ordinem alium Xen. Cyr. Z. p. 271. e. ἢν γὰρ φθάσωμεν, πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι, ἀναβάντες, ubi Vs. ed. Th. V. 1. p. 162. e. recte, *nam ſi* montes *prius*, quam *hoſtes ſe* colligant, *aſcenderimus*; inclinante etiam Memm. ad noſtram rationem, quocum plane vertimus, *conſtituunt*, componunt, *prius* quid *facere*, quam *pati*, ſine ellipſi adeo illa τοῦ μᾶλλον, quae alibi vera et neceſſaria ante ἢ, tacente Stp. Th., cf. Vig. p. 404. Nr. 5. 398. a. e. L. Boſ. Ell. p. 555. e. ad Luc. 2, 26. N. 42. 631. N. 20. ad Diod. S. 1, 412. N. 28. D'Orv. Ch. p. 538. m. Rs. Or. V. 5. p. 383. N. 5. Tum Mss. rem primam in diverſo accentu pron. non tango, ſed de inf., quem utr. profert Stp. Th., ſed δράσαι ſine auctore, et δρᾶσαι tantum ex alio Noſtri loco, cum quo circumflexo editur ſine V. L. ap. Thuc. it. Ael. V. h. 5, 17. e. 2, 16. e., ut δράσαι ap. Luc. 1, 243. i. Heſ. 1, 1030. m., ſed rurſus δρᾶσαι ap. Suid. 1, 627. m., tacentibus in partem utr. libellis Grammat., it. Vig. p. 664. ſqq., etiam de edd. φθάσαι, quod hoc accentu tenet Stp. Th. 4, 134. A. m. B. e., cf. Ind. Thuc. in Schol. et 4, 121. e. l. 3. ſine V. L., it. Diod. S. ex 2, 27. l. 69. Luc. ex 1, 129. l. 17. Ael. V. h. ex 7, 8. e. Altera autem Mss. lectio nova in mutatis verborum modis, in ſe bona illa, nihil eſt, quam gloſſa, cum ſit ad ſenſum eadem cum vulg., quia participium φθ., *praeveniendo*, et ipſum eſt pro illo adv. *prius*, cumque praeterea vulgata multo maiorem habeat difficultatem, quam et P. videtur reddidiſſe, dum prope convenit cum Bg., quanquam prior v. φθ. reſolvit in aliud adv. temporis *quamprimum*, pro valde cito ap. G. Th., ſ. ſtatim, mox, iamiam, quae notio ab h. l. aliena ob adiunctum ἢ, cui ut ſuccurreret ille, etiam primum membrum τὸ δρ. debuit munire alio ἢ, quod recte ad Luc. reprehenſum vidimus. Caeterum Mss. novitas orta videtur e comparatione aliorum infra locorum, ubi v. δρᾶν et πασχ. magis manifeſte componuntur eodem tempore, ut in Mss. δράσαι et παθεῖν, quod utr. recte Sch. cepit in malam partem, ſuppleto κακὸν, quod diſerte ap. Ael. l. l. poſtr. βούλομαι μᾶλλόν τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτὸς, ἢ αὐτός τι ὑμᾶς κακῶς δρᾶσαι, malo *a* vobis *accipere* malum, *quam* ipſe *vobis* malum *dare*, ſed hic ut ſumatur utr. v. de caede, ac δρ. pro interficere, ſed παθ. pro interfici ac mori.

οὐδὲ) Huc ſervata Reiskii coniectura ad pr. N., pro οὐδὲ volentis οὐ γὰρ, non habet rationem idoneam, tum quod contra libros fit, tum quia leviori medicina eandem ſententiam efficere licet, dividendo cum Ald. vocabulo in οὐ δὲ, unde δὲ pro γὰρ ſumi poſſit, ut alibi; quanquam nihil eſt opus eo deſcendere, cum οὐδὲ, e notione vulgari, habeat commodum ſenſum, etiam a P. oblique oſtenſum, aſyndeto facto et neg. particula mutata in pron. neg. affine μηδένα, pro quibus manſit Bg. in particula, ad quam e pr. v. συντιθ. aliud v. petendum, ibi latens, v. c. οἴονται ſ. νομίζουσι, reſolvendo item negativam in δὲ οὐ ſ. τὲ οὐ, *et* cenſent, *non* tempus *eſſe* cunctandi *aut differendi*; unde, cum inf. hic εἶν. pendeat ad-

μελλήσεως ἢ ἀναβολῆς. ἀρέσκει δὴ [x], δοῦναι φάρμακον δηλητήριον τῷ Κομμόδῳ [y]. ὑπέσχετο δ᾽ αὐτὸ [z] ῥᾷστα δώσειν ἡ Μαρκία. Σοσιῶθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶναί τε καὶ

17. tioni aut dilationi. Placet igitur dare venenum Commodo. Quod se facile daturam recepit Marcia. Solebat enim ipsa miscere et

x) B. 2. L. δὴ omittit, commate praemisso post ἀναβ., sed δὲ I.u., v. N. y) Comma hic in B. 1. R. al., sed colon in Stp. rel. z) Ms. Ba. αὐτῷ ῥᾷστα λ., sed adv. hoc sine Iota subscr. etiam A. 2., cf. 1, 3, 15. e., v. N.

huc a pr. v. συντ., rectius post παθ. comma fit; tenente Bg. Lat. ad καιρ. e P. (ut Stp. Th. 2, 10. F. e. tantum alia in notione, ap. G. Th. 114, 76. 83. „utrumque locis utile, i. suo loco, tempore" quo sensu et capiendum, tacentibus N., ap. Ter. Eun. 1, 2, 46. interea *loci*, i. temporis, quod i. q. ib. pr. simpl. *interea*,) delectum, opinor, hic, ut, pro nostris ante gerundiis, servarentur substantiva, sed vel sic casu mutando, cf. de μελλ. Aristaen. p. 77. l. 4. Alciphr. p. 86. i. Suid. 2, 524. e. (non coll. ad Hes.) sed de ἀναβ. 1, 158. e. cum Ind. Thuc. R. Or. V. 7. If. Dem. Luc. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Dion. Caf. Epict. Rs. ad Polb. p. 130. m. cum L. N. T.

ἀρέσκει) Var. L. in δὴ alibi obvia, sed ut δὲ hic etiam P. referat, quem deserit Bg. etiam in v. ἀρ., cf. 1, 5, 1. m. ἔδοξε, quocum hic variatur, ubi forte Lat. quaedam, cum Indd. taceant de hoc usu, ut Stp. Th. cum L. Ern. Mox opprimit Bg. e P. δηλ., cuius notiones Stp. Th., non huc spectans, male disponit, cum proprie sit adi., quod, absolute positum, habet ellipsin subst. φ., hic expressi, cf. L. Bos. Ell. p. 353. m., bene conversum per Lat. *nocivum* ap. Stp. Th. L. Ern. et Poll. 5, 132. cf. Ind. Geop. Valck. ad Amm. p. 222. Foes. Oec. Suid. 1, 537. i. Hes. 1, 926. e. N. 31. ubi Ioseph. 2, 86. f. 10. m. δηλητηρίων φαρμάκων, venenatis *medicamentis*, sed Stp. Th. 4, 43. A. e. „dr. etiam δηλ. φ., quae duo nomina plerumque copulantur ab Herodi., ut l. 1. ἀρ. δὴ — Κομ." sine Vs.

ὑπεσχ.) Ms. rem alius casus in pron. αὐτῷ pro αὐτὸ, non tam e lapsu librarii, quam ingenio, ortam hinc, quod e marg., ubi stabat supplementi causa, in textum veniret, extruso aut correcto vetere, non agnoscit P. (cum e pr. τῷ Κομ. facile queat reperiri pron. casus ille tertius,) nec Bg., qui tamen inde suscepit δὲ cum pron. α., mutatum iterum in pron. relat., it. Lat. ad v. ὑπ., ubi Sch. „*in* se *recepit*" respicit vim med., quam tacet Stp. Th., ut et Bg. Lat. (ap. G. Th. sine Gr. 91, 5. 20. „simpl. promittere") quocum Vs. ad Ael. V. h. 10, 2. p. 645. i., qui Bg. idem e P. iterum gradum adv. ῥ. non ascendit summum, h. l. sine impedimento, opera, arte et suspicione multa; sequente Nostro ordinem suum laevitatis ergo, a Bg. leviter immutatum, ob δὲ αὐτ. alio flexum.

κιρνᾶναι) Bg. e P. cum Sch. „κιρνάω et κίρνημι — κιρνᾶναι, al. κιρνάναι πόσιν" ut Stp. Th. sine Vs. „κιρνάω (ap. G. Th. in Bg.) i. q. κεράω, dr. etiam κίρνημι, — Herodi. l. 1. εἰ. — κιρνάναι τε — ποσ. (alio igitur accentu, quam hic in edit., etiam 4, 156. C. e.) Paulo post vero κεράσαι id vocat" §. sq. e., qui 2, 132. B. sqq. κεράννυμι rel. affert tum pro infundo, tum proprie pro illo Bg. (quod utrumque valeat hic, cf. Hes. 2, 267. i.) sed

διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, ὡς ἥδιον πίοι παρ' ἐρωμένης. ἐλθόντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, ἐμβαλοῦσα [a] εἰς κύλικα τοῦ φαρμάκου, οἴνῳ τε κεράσασα

offerre primum poculum, ut 18. suavius biberet ab amica. Redeunti igitur a balneo iniectum in calicem venenum vinoque mistum fragranti por-

a) Ms. Ba. et Vi. ἐμβαλοῦσά τε εἰς κ. τὸ φάρμακον, sed solus porro Ms. Ba. καὶ οἴνῳ κερ. v. N.

in sq. v. ἡδ. Bg. Lat. e P. hinc servat 1, 988. G. cum aliis rursus accentibus κιρνᾶναί τε, ut hic in ed., ferens subst. ποσ. hac notione, (pro πόμα et eo, quod bibitur, ut Bg. e P. sumitur quoque ap. G. Th. cum Gr. al., at cum nostro contra in Sch. *potio*) tantum ex Hom., cf. Ind. Luc., L. N. T. Hes. 2, 1010. m. Foes. Oec. p. 316. b. e. „de vini potione" ut h. l. etiam, cf. §. sq. οἴνῳ λ. In adi. πρωτ. autem tacite intelligimus, alia pocula secuta esse, quae forte famuli porrigerent; servante Bg. ad sq. ἡδ. et ἐρ. P., non item Sch. „*libentius*, (i. maiori cum voluptate, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) ἐρ. *amata*" ubi Stp. Th. 1, 1225. C. m. „ἐρωμένη, *amasia*" (ignotum G. Th.) modo ex Athen., cf. 4, 963. H. Bud. C. 1202, 34. Poll. 3, 71. D'Orv. Ch. p. 27. m. Ind. Sb., Ael. V. h., Fi. The. et Aesch. Suid. 1, 862. i., non coll. ad Hes. 1, 1453. e., variante Nostro quadam ratione cum 1, 16, 9. τῶν παλλακ., et v. πιν. adhibente per ellipsin quandam, non male expletam a P., v. c. αὐτὴν, τὴν πόσιν, διδομένην, ἐρχομένην, λαμβανομένην, s. λαμβάνων s. λαβὼν, si daretur, si acciperet, s. quia; quo spectat P. *ut* cum particip.; tantum haec ferente G. Th. v. *bib.* 606, 56. *Darius negavit*, unquam *se* bibisse *iucundius*, et, *gratius ex ipso fonte* bibuntur *aquae*, sed v. *a* 2, 30. *quibus ego* a *tali viro* contentus *eram*, sc. profectis, cf. l. 60. it. 4, 7. sq. cum lege 2, 49. „*a* personis iungitur, a quibus quocunque modo aliquid proficisci indicatur" nihil tenente Stp. Th., nisi v. πιν. cum praep. ἐκ et ἀπὸ 2, 301. C. e. ac quod 3, 36. E. et p. sq. B. in formulis quibusdam cum παρὰ aliquod particip. vult subintelligi. Mox Bg. omnia cum P., in omisso pron., in δὲ per δὴ, et in v. ἐρχ. per illud compos., qua de notione, tacentibus Stp. Th. et L. Ern., tamen cf. L. N. T. cum Ind. Fi. Pal. et Xen. Cyr. Z.

ἐμβαλ. λ.) Τὸ φαρμ. et venenatum et salubre medicamentum notat. Herodianus tamen semper addit δηλητήριον et in hoc cap. et alibi. *Leisn.*

Ex Ind. nostro cognoscetur usus subst. huius ap. Nostrum, qui hoc cap. tantum addit δηλ. §. pr., non item §. 23. et 25., quod adi., ubi φ. in malam partem sumitur e contextu, ut hic, supplendum, aut aliud etiam adi., cf. Stp. Th. 4, 42. G. m. sqq. Praeterea hic in gen. τοῦ φ. deest pron. τὶ s. plena cum subst. formula haec τὶ μέρος, aut ista cum praep. τὶ ἐκ τοῦ φ., cf. Barn. ad Eur. Bacch. v. 451. et Cycl. v. 397. Gron. ad Polb. T. 1. p. 901. Markl. ad Lys. R. Or. V. 5. p. 114. m. Abr. Dil. Th. p. 382. Wess. ad Diod. S. 1, 17. N. 32. Bach. ad Xen. Ages. 1, 22. c. Koen. ad Greg. p. 50. sq. N. 88. L. N. T. Krb. v. τὶ c. cum Ind. Xen. Cyr. Z. et L. Bos. Ell. p. 327. 197. m. 199., unde Sch. „ἐμβ. *quum* ea *in* calicem *de* veneno *iniecisset*, (sc. aliquid s. aliquam partem, ut diserte in v. κυλ.) *in cal.* immittere *aliquid* de *veneno*" tacente hinc Stp. Th., praeterquam 2, 132. E. e. „κεράννυμι, *misceo*, ea signif., qua *aquam* vino *miscere* di-

εὐώδει, διδῶσιν b. ὁ δ' ὡς συνήθη φιλοτησίαν, μετὰ πολλὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια τὰ

19. rigit. At ille veluti consuetum benevolentiae poculum post multa lavacra et exercita-

b) Mss. tres διδῶσι πιεῖν. ὁ δ' λ. v. N.

cimur, i. immiscere. Herodi. l. 1. ἐμβ. — εὐ." cum P. Vs., male de aqua, cum de veneno sermo sit, et e pr. τοῦ φ. repetendum pron. αὐτὸ, ut bene Sch. sub eodem themate „*quum* vino *miscuisset* venenum" deferente Bg. in adi. εὐ. gradum P., cf. 1, 12, 4. m. et id cum subst. οἶν. ap. Geop. Ind., ad Thom. M. p. 73. Luc. 1, 360. N. 69. et Heyn. ad Virg. Ge. 4, 279., aliorsum abeunte Bg. tum in participp., partim e P., tum ex eodem in gen. illo partitionis; in quo cum severe hic versari non liceat: tamen aliquid istius saltem retinuerim per *veneni quid*, s. Sch. prius, quod et nos habemus, *warf*, that *vom* Gifte *in den Kelch*. Sed in Mss. novitate varia nihil est, praeter glossam, quae primo formulam exquisitam mutat in vulgarem et gen. in acc. τὸ φ. (e quo non necessario tenuerit eundem casum P., qui libere egerit cum Bg.) deinde violenter non modo τὲ inserit iterum in particip., sed et sq. τὲ vulg. in καὶ mutat, ut pro privo τὲ existat τὲ — καὶ, quorum nihil comparet ap. P., qui modo liberior in oratione contracta omissoque particip. ἐμβ., e quo non colligam, eum non habuisse vulg. τὲ copulam; quanquam haec, elapsa in Cod. quodam ob sq. similem κε syllabam, potuit librarium aliquem inducere ad explendas copulativas. Caeterum Herodianus in perturbatiore ordine, interiectis participiorum nominativis, qui proprie poterant praemitti, respexerit in praeposito dat. ἐλθ. ἀ. hoc, ut ad §. pr. personam Commodi eandem magis conveniret oratio; quanquam et causa quaedam repetatur ex ordine periodi faciendae et reditus Commodiani, tempore praecedentis.

διδῶσιν) Ven. addit πιεῖν, ex ingenio librarii puto. *Strotb.* Recte, cum violentia appareat, abiecto ν ἐφελκ., et nihil tale ap. P., sed et vulg. sine isto inf. procedat ex usu Lat., etsi habet is quoque cum inf. illo, cf. G. Th. v. *dare* 235, 77. sqq. p. sq. l. 44. sqq. et v. *bibere* 606, 68., etiam ipse Gr., cf. N. ad §. 20. εἰς ὕπν. e Luc.; de re ac modo veneni dati discrepante Xiph. cf. 1, 16, 2. f. Dion. Cas. p. 1223. l. 60., Nostrum secutis Anglis ap. Heyn. Hist. 4, 1022., narrante universe Lampr. p. 520. c. 17. i. *ei* venenum *dederunt*, sed Vict. ep. 17, 6. huic *Marcia* egresso *e* balneo *veneni* poculum *obtulit* rel.

ὡς συν. φιλ.) Stp. ad m. P. interpretatur φιλ. fere, ut in Th. 4, 156. C. cum P. Vs. et commate post θηρ., cf. Poll. 6, 30. Suid. 3, 611. i., non coll. ad Hes. 2, 1509. e. Schol. Ar. Ach. v. 982. it. Lys. v. 203. (unde Suidas hausit, quem et v. p. 192. e.) Gat. ad Ant. 11, 13. ad Dion. Cas. p. 877. pocula *amicitiae*, (fere cum Bg., nostratibus placiturum *Freundschaftstrunk*,) R. Or. V. 9. p. 404. cum Ind. Dem., Fi. ad Plat. Phd. p. 213. N. 4. Schm. ad Heliod. p. 195. N. 43. L. Bos. Ell. p. 280., aliis aliter instituentibus eam ellipsin, v. Ind. Ael. V. h. Luc. Ioseph. cum Boerner. Diss. de Saturn. p. 27. m., hic ut pro subst. stet, ob adi. vicinum, nec tam pro calice, quam pro potu, ob sq. ἔπιεν, quod tamen etiam solenne de κύλιξ et ποτήριον, cf. L. N. T. Mox severior Bg. etiam in pr. μ., et Ms. articulus alter, quanquam excidere potuit, ob sq. θη syllabam similem, tamen et glossa fuerit per comparationem ex 1, 15, 1. m. et 5. m., cum

πρὸς θηρία [c] διψῶν, ἔπιεν ἀναισθήτως. εὐθέως δὲ κάρος ἐπέπεσεν αὐτῷ [d]· εἰς ὕπνον

tiones cum feris sitiens, bibit 20. ita, ut nihil sentiret. Statim autem sopor invasit eum,

c) Ms. Ba. τὰ πρὸς τὰ θηρ. v. N. d) Punctum in A. et Lu., sed nihil in Ing. 1.

in locis rel. Noster cum eo subst. articulum non dederit, cf. 7, 8, 11. m. et ad γυμν. Ind. Xen. Pol. Z. (ubi add. L. 12, 6. i. et e.) it. Mem. S., deferente P. etiam Sch. „*exercitia*, quae *fiunt* venando *feras*" suppleto partic. γενόμενα, ostendente etiam Bg., ut P. in oratione quanquam obliqua, comma post διψ., secus ac Stp. supra, quae diversitas ad sententiam nihil nocet.

ἀναισθητ.) ita ebibit, ut nihil sentiret, i. e. ut alium, quam consuetum gustum esse, non sentiret. *Steph.* vel ut nullum subesse dolum sentiret. *Sylb.*

Sch. post P. „nullo veneni sensu" ad sententiam bene, s. sic, ut nihil de veneno sentiret, s. non sentiret, venenum admixtum esse, sed uno verbo modo ap. nos *unbemerkt* s. *unvermerkt*, at vicinius Lat. sine sensu, nihil sentiens, nihil sentiendo, quorum medium vicinum est Bg. e Stp. ad m. P. et proprie Gr. μηδὲν αἰσθόμενος, cum participium resolvamus per illas Bg. particulas, quo sensu Gr. adv. forte pertinet ad Nostri peculiaria, qui non videtur sumsisse tropica cum P. notione, qua augendus Stp. Th. e Thuc. 1, 82. i.

κάρος) Erat ergo venenum καρηβαρικὸν ποτὸν, καρηβαρία Poll. 2, 4. *Leisn.* Stp. Th. „sopor cum gravedine. — Ap. caet. scriptores invenitur generaliter pro sopor, ut etiam Pol. vertit in isto Herodi. loco l. 1. εὐθ. — αὐτῷ, — ἀνεπ." qui de P. errat; ut de somno hic gravi altoque, (quomodo Foes. Oec. aliunde explicat et Lat. Bg. G. Th.) non capi sinunt illa §. 23. ἐπ' ὀλίγον — ἡσύχασε, sed de vehementi cupiditate dormiendi s. propensione ad somnum, cum languore corporis, maxime capitis, a quo nomen habet, cf. Poll. 4, 184. cum N. 45. Suid. 2, 246. e., non coll. ad Hes. 2, 152. i. et m., unde sequitur quaedam mox hic explicatio.

εἰς ὕπν.) Ms. τὲ, in καὶ mutatum, cf. §. 9. e., ipse P. videtur habuisse, nisi libere egit, ut alibi, cf. 1, 9, 19., ut Progr. Leisn. de sensu totius formulae, in qua nihil video difficultatis, sed modo simplicitatem illam vetustam, quae repetit similia in vicinia, cum varietate tamen in eloquendo; ut sit ad somnum cieri, irritari, concitari, propendere in somnum, sentire propensionem ad dormiendum, sintque contra nimia P., tacente Stp. Th., etiam G. Th. in v. *trahi* et *ferri*, quae simplicia pro Gr. compos. non verear adhibere, comparans Luc. 1, 293. i. ubi Cyclops loquitur, ὁ Ὀδυσσεὺς δίδωσί μοι πιεῖν, φάρμακόν τι ἐγχέας, — τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην, denique *in* somnum *devolutus sum*, quae phrasis, (per Lat. et ipsa ignota G. Th.) ut aliae, v. c. εἰς ὕπνον καταφέρεσθαι, aeque de eo capi possunt, qui incipit dormire, sed paulo post iterum evigilat, et de primo veluti nisu ad somnum, etiam illa Bg., (a G. Th. non exposita in v. utr.) quia sequitur οἰηθεὶς, quod, cogitationem et conscientiam sui ostendens, facit, ut εἰς ὕπν. κ. sumatur de levi somno et eius initio tantum; unde et subiicitur ἀνεπ., permittere se somno, (quo spectat P.) nec amplius resistere, sed pergere dormire

τὲ[e] καθελκόμενος, ὑπὸ καμάτου[f] πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο. ὁ δὲ Ἔκλεκτος καὶ Μαρκία, πάντας ἀποστῆναι κε-

somnoque gravatus, ex lassitudine id sibi accidere ratus, re- 21. quievit. Electus autem et Marcia cunctos absistere

e) Mss. Ba. et Vi. καὶ εἰς ὕπνον καθ. v. N.   f) καμάτων Bc. et Pat. v. N.

nobis *einschlafen*, Lat. *obdormiscere*, ap. G. Th. cum Gr. al., sed cum nostro in Bg., per dormire exposito, qua de notione Gr. v. cf. Abr. Dil. Th., lib. de V. med. cum Ind. Xen. Mor. Hell. ac Z. Cyr., quod hic fecerit Commodus statim in grabato s. sella ad mensam in diaetaque communi, vel ut dormitum ierit in vicinum cubiculum, quo cogitare videtur P. §. 24. e. it. Angli ap. Heyn. Hist. 4, 1022. i. *und* begab *sich* bey *Seite* rel.

ὑπὸ καμ.) For. τοῦτο ὑπὸ κ. *Steph.* e P. iterum, unde et Bg. pron. addit, opinor, modo supplendo, fortassis etiam e §. 22., cum Noster variare potuerit, tum opprimendo pron., tum exprimendo, in primis tacentibus Mss., cum alibi a Nostro id omittatur, ubi necessarium videtur, nec causa hic locusve appareat, unde exciderit; faciente Bg. in pr. ὑπὸ cum P., ut Sch. in subst. „ὑ. καμάτου" sic per gen. sing. in Bc. ed. utr., ut operarum modo vitium fuerit pluralis ille in V. L.; in notione a P. discedente Bg., etiam Sb. Ind. „lassitudo e labore" tacente hinc Stp. Th., non item de notione pro fatigatione, cf. Hes. sine N., ut Sch. in v. πάσχειν „ὕπνον ὑ. κ. affici *somno* ex *labore*" pronomen αὐτὸν supplente, relatum ad subst. ὕπν., cum, neutro αὐτὸ expleto, respiciatur ad totum τὸ εἰς ὕπ. καθέλκεσθαι, ut eodem redeat tandem, sed tamen aliquod neutrum in hac formula usitatum sit, cf. Stp. Th. 3, 62. E. e. sqq. „πάσχω τοῦτο, *hoc* mihi *accidit*, rel." (cum Bg, partim e P.) sed G. m. tantum cum pr. διὰ, Bud. C. 109, e. Vig. p. 271. m. Nr. 10. Poss. Call. p. 191. e. 212. m. 527. m. et Synt. p. 151. sq., ubi et cum ἐκ, (proprie illa Bg.) ad Luc. 2, 610. b. 741. N. 59. Kl. Tyrt. p. 46. i. Gottl. ad Pl. Phd. p. 117. e. L. N. T. cum Ind. Fab. Aes. Hs. ex 32, 3. Fi. The. Xen. Mor. Ἀνβ. et Z. Cyr. cum Mem. S., Ael. V. h. Luc. (cui add. 2, 459. l. 9.) cum ὑπὸ Phil. in Flacc. p. 763. i. et sine Ind. ap. Dem. 52, 21. 58, 11. 118, 23., sequente explicatione, 276, 4. 280, 22. 314, p. 940, 26. etc., sed ap. Lat. Gron. Obs. 1, 14. p. 91. m., cf. supra 1, 13, 4. m.; iterum hic enunciatione ὑπὸ — οἰηθ. cum pr. particip. sine copula posita, cum exquisite in medium coniecta sit causa, pertinens proprie post v. ἀνεπ., possitque aliquis putare, prius illud Ms. καὶ e marg. alienum in locum, τὲ remoto, venisse, huc proprie referendum, cum Glossator iterum non concoqueret participia cumulata, hic quoque diversorum temporum.

πάντας) Qui tum aderant in diaeta et ad mensam, comites e balneo ac venatione, etiam domestici quidam; ut ad ἀποστ quoque suppleas (cf. 1, 16, 11. e.) pron. αὐτοῦ, ab eo, s. adv. loci ἐκεῖθεν, ἐντεῦθεν, it. ἐξ οἴκου, nobis *abgehen* s. *abtreten*; modo ad sq. spectante Stp. Th. 2, 1232. B m. „ap. Herodi. in quibusdam locis τὰ οἰκ. P. vertit *domum suam*" ut h. l., ubi Sch. in v. ἀπ. cum Bg. sine pron. illo P., cf. Krb. ad N. T. p. 141., et de supplemento subst. οἰκήματα L. Bos. Ell. p. 234., cf. Luc. 2, 588. l. 90. Ind. Ael. V. h. et supra 1, 6, 16. m. e Suid. et Hes. ad ἐπανελθεῖν

λεύσαντες, εἴς τε [g] τὰ οἰκεῖα ἀπιέναι, ἡσυχίαν δὴ παρε-σκεύαζον αὐτῷ. εἰώθει δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ κραιπάλης. πολ-

iubentes et domum abire, quietem scilicet faciebant ei. 22. Solebat autem et alias id accidere Commodo ex crapula. Cum enim saepius

g) εἰς τὲ cum accentu Ox. 1. al.

οἴκαδε, pro quo ex parte variatur hic, ap. G. Th. in Bg. 258, 91. sqq. οἰκόνδε. Mox δή, neglectum a P., restituit Bg., hic in ironia positum, e contextu, et quia contra eorum consilium erat, aliudque prorsus agebatur; ut reddas *per simulationem*, s. ut simulabant, cf. supra δῆθεν, quocum et comparat hoc sensu Stp. Th. 1, 966. C. m. aliunde, cf. Thuc. Schol. cum Abr. Dil. p. 428. e. it. Lect. Ar. p. 77. Vig. p. 485. e. Nr. 13. Hoog. Op. p. 298. Ind. Dion. Cas. „de ficta specie, quasi, scilicet" et sine Ind. Dem. 566, 27., ut tamen non prorsus reiiciam notionem alteram, qua iudicium Noster interponat et causam veram, pro *ut verosimile erat*, s. *ut facile intelligitur*, quo per quietem venenum magis exsereret vim suam; liberum P. deserente Sch. etiam ad sq. „παρ. remotis expergefacturis, *comparabant* ei *quietem*, — ἡσ. sinere aliquem dormientem quiescere" s. facere ac curare, ut silentium sit et strepitus nullus in vicinia alicuius dormientis, et adeo, per dat. commodi α., parabant silentium per solitudinem in eius gratiam, ut dormire pergeret; sed Stp. Th. 1, 1480. G. e. „ἡσ. quies, in signif. somni. Herodi. l. 1. ἡσ. — αὐτῷ. Alibi autem hac in signif. legere me non memini" nec L. Ern. repetente hanc notionem, nec me reperiente, ut forte e Lat. illo Bg. ducta sit, si quis praeoptat notioni vulgari, cf. Thuc. cum Schol. R. Or. V. 4. 6. Dem., Herodt. Ael. V. h. Isocr. Ev., Fi. Aesch. Luc. Diod. S. Plut. Krg. Fab. Aes. Hs. Dion. H. S. T. 1. Hes. et L. N. T., tenente Stp. Th. modo Bg. Lat. 3, 822. G. sqq., ap. G. Th. 578, 54. e Liv. *donec* quietem *ipse* timor *circumspicientibus* aquam *fecisset*, it. „Lucr. quietem *infestam* alicui *facere*, i. impedire aliquem, ne securus dormiat."

ἐπὶ ἄλλ.) For. ἄλλων δείπνων τουτ. π. *Steph.* Videtur supplendum χρόνων. Ap. Dion. 66, 25. ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις vertitur *occasione* caeterorum. *Leisn.* Forte ἐ. ἀλ. καιρῶν τουτ. π. aut ἐπιεικῶς τουτ. π. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „aliis occasionibus" ut Sch. in „ἀλλ. *in* aliis *occas.*, alias" in hoc postr. cum Bg. e P., per adv. reddita formula, qui rati sunt forsan et ipsi, supplendum alterutrum illud subst., Leisn. aut Rsk., cf. G. Th. „alio tempore" tacente L. Bos. Ell. et Stp. Th. in ἀλλ., qui modo 1, 1209. E. „ἐ. *in*, ut Dem. in Ol. 2. ἐπὶ πολλῶν — ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι. Nam per ἐν dicit, quod dixerat per ἐπί" recte sic comparans, taciteque in pr. ἐ. π. explens subst. πραγμάτων, sine Rsk. Ind., qui tantum in pr. ἐπὶ p. 337. m. „ἐ. τῶν ἄλλων, aliis *in* rebus, locis, temporibus" cum artic., sine discrimine, ap. quem et plene 50, ult. ἐπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν, cf. Fi. Aesch. Ind. in ἐπ. i., ut non opus sit coniicere ἔτι ἄλλως, quod propius ad Bg., quo de, cum supplemento, (neglecto a G. Th. et Lindn.) v. ad Ter. Andr. 3, 2, 49. Don. et Wsth.; P. deserente Bg. in κρ. et πασχ. pro facere, quo de v. laud. ad §. pr. e. it. ad Luc. 2, 73. N. 57. „πεπόνθειν) et facere et pati simul comprehendit

λάκις γὰρ λουσάμενος [h] καὶ πολλάκις ἐσθίων, οὐδένα και-

lotus in balneis, saepius cibum caperet, nullum tempus

h) Comma hic deest in Stp. rel., v. N.

hoc v., v. Herodi. 1, 17, 22. (sine Gr. et Vs., sed p. 196. a. i.) Herodi. 1, 17, 22. εἰ. — κρ., quod ibi *facere* recte vertitur, quia somnum capere, quieti se dare, intelligitur, ubi aeque implicita est faciendi atque patiendi facultas" eodem redeunte Bg., ut somno opprimeretur et dormire inciperet inter coenam, ad mensam, s. cogeretur abire cubitum, somno urgente; unde praesentes tum Commodi fautores nihil de alia causa et veneno suspicabantur, sed somnum obrepsisse ex solito et propter solitam eius ebrietatem, cf. Suet. Claud. c. 8. quoties *post* cibum *addormisceret*, quod *ei* fere *accidebat*, rel. et supra 1, 3, 3. e., ubi et proprium Bg. ἐκ κρ. dedimus.

λουσαμ.) For. λουόμενος. *Steph.* cui hoc e P. iterum sine causa placuit, cum saepe sint simul participia diversi temporis, cf. §. 20., unde Bg. recte ἐσθ. quoque per praet. exprimit, sed per phrasin fere cum Stp. ad m. P., omisso iterum καὶ, pro *etiam*, quia λουσ. non resolvit, ut ἐσθ., sed per se cepit; nisi libere contraxerit orationem, quamvis καὶ pro copula accepto, ut P. quoque fecit, etsi liberius reddens, addito altero καὶ, haec duo in ἢ — ἢ mutans; quae sententia per se est commoda, *quia* saepe *lavabatur* et *edebat*, et tolerat comma quarundam edd. post λουσ., quod contra omittendum, si καὶ sumitur non pro copula mera et participium utrumque diversa notione, λουσ. temporis, sed ἐσθ. causae, *quia* enim, *postquam* saepe *lavasset*, etiam *saepe edebat*; quo spectat Stp. in m. P., liberius tamen et ipse reddens πολ. λουσ., mutato adv. in affine adi. et verbo in affine subst., respiciens ad §. 19. μετὰ πολλὰ λουτρὰ, sensu tandem redituro eodem, ut crebris lavacris et prandiis sibi ademerit tempus legitimum ac certum aliquod dormiendi, quia post prandium, ubi dormire poterat interdiu, (ut faciebat etiam interdum §. 1.) statim ivit in balneum, sed hinc non dormitum, verum ad epulas iterum, quia per balneum ventriculus iterum levatus erat et vacuus factus cupidusque novi cibi, et sic quoque noctu haud dubie; unde obruebatur a somno per reliqua tempora et inter prandendum coenandumque, cf. de re Lampr. p. 504. *lavabat* per *diem* septies *atque* octies, *et* in *ipsis* balneis *edebat*, cum N. et Rs. An. ad Gr. scr. V. 1. e. ad Xiph. p. 153. e. sq. v. 46. (e quo deinde ad §. 24. i. locum damus, huc quoque facturum) tum de ἐσθίειν pro edere ac bibere simul, (quomodo hic capiendum videtur e §. sq. τροφῆς ἅμα ποτῷ λ.) Fi. de vit. L. N. T. Pr. 12. p. 6. sqq., tacente Stp. Th., qui in v. λ. nihil de Bg. supplemento, et „lavor s. lavo me" sic tantum soluto pass. per med., nec diserte assumto medio, nec allato hoc aor., cf. lib. de V. med. L. N. T. Krb., ad Luc. 2, 713. N. 11. cum Fi. Ind. The., sed G. Th. 46, e. „λελουμένος, lavatus" nec diserte pro eo, qui se lavit.

οὐδένα) Sch. „ἀν. *requiem*, somnum" quam notionem, (a Stp. Th. allatam sine auctoritate, sed ex analogia" ut et Lat. *quietem* appellarunt somnum" hic necessariam e contextu, cum variet Noster cum §. pr. ἡσυχία et ὕπνος,) firmaverit affine v. §. 20. e., nihil de Lat. Bg. ferente in hunc sensum G. Th. cum Gr. n.; ut forte Lat. quid est etiam in pr. εἰς, recta illa cum v. ὥρ. s. subst. καιρ., it. in v. ἐχ. cum hoc subst., quae tota

ρὸν εἶχεν εἰς ἀνάπαυσιν ὡρισ- habuit ad requiem definitum,
μένον, ἐπαλλήλοις [i] καὶ δια- dum continuis et multiplici-

i) Legitur etiam ἐπ' ἀλλήλοις, it. ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις: ego ex tribus his vocibus lubenter unum facerem ἀλλεπαλλήλοις. Steph. In Ms. Ba. ὡρισμένον· ἀλλὰ ἀλλεπαλλήλοις λ. sed Ms. Ve. et Vi. tantum extrema habent ἀλλὰ ἀλλεπ., sed ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις edd. A. al. cum commate post ὡρισμ., sed cum colo Ox. et Ed., v. N.

formula, a G. Th. neglecta, bene firmatur a Wsth. ad Ter. Andr. 1, 2, 17., mutanda in syn. e gen. subst. s. gerund., tempus quietis s. quiescendi; sicut *signa* ad *salutem* ap. G. Th. in praep. 89, 59. explicari possunt per signa salutis, et contra *via salutis* per via ad salutem, cf. supra 1, 3, 2., ut non opus sit ellipsi ista Don. ad Ter. Andr. 3, 2, 2. Sed cum εἰς ἀν. ad v. ὡρ. construitur: quanquam G. Th. in Bg. particip. tacente, excusabitur tamen e syn. *destinatus* et *constitutus*; utque ὡρ., ut Lat. Bg. et *status*, erit pro certus et immutabilis, si ad subst. καιρ. regas: sic, si copules ἐχ. ὡρ., existit, quod 1, 13, 16. tractavimus, h. e. aliquod v. privum, tanquam definiisse, constituisse tempus ad quietem s. dormiendum; tenente Stp. Th. 2, 1469. C. m. modo in v. ὁρ. Lat. Bg. et pass. cum syn. ὅρα, cf. Diod. S. 1, 50. e. ὡρισμένοις καιροῖς, certis *temporibus*, et Dem. 282, 20. πρὸς τὸ βουλεύσασθαι δοῦναι χρόνον τῇ πόλει, cf. 1, 10, 11.
ἐπαλλήλοις) Cod. monstrose ἀλλὰ ἀλλεπαλλήλοις, in quo tamen latet vera lectio ἀλλ' ἐπαλλ. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. *dum — tenetur* „non legit ergo ἀλλ' cum Stp." recte, nec adversativam ἀλλὰ admittit series orationis, λουσάμενος — ἐσθίων, — εἶχεν, — συνεχόμενος —, αἷς — ἐβούλευεν, quod pron. αἷς si abesset: bene ἀλλ', cohaerens cum ἐβουλ., responderet negativae οὐδένα, quod non fit in Mss. lect., ubi ἀλλ' cum particip. συνεχ. solum stat et sine relativa quadam, h. e. negativa; quam seriem modo illa ellipsis v. subst. ἦν cum particip. excuset; nec P. firmante satis illud Mss. ἀλλὰ, quia ille insuper periodum habet dissolutam cum causali *etenim*, quae venerit e particip. resoluto, pro *quia* s. Bg. syn. *dum* post punctum; quanquam Lat. *etenim*, pro sedenim s. sed acceptum, v. G. Th., monstrare potest illam Mss. adversativam, sed cum eadem a serie difficultate, quam P. sublaturus utcunque, periodum solverit, quae, de vulg. lect., sic tenebitur, ut princeps enunciatio, v. εἶχεν cum suis adiunctis — ὡρ., sit utrinque instructa participiis e genere causarum, praemissis quidem uno ἐσθ., vel duobus λουσ. καὶ ἐσθ., sed postposito altero συνεχ., quia longius erat membrum hoc, et, per novum membrum αἷς — ἐβουλ. adiunctum, divellebat nimis principalem istam enunciationem. Quae series cum sit elegans Nostroque familiaris, etiam sine copula quadam in postremo participio: potius existimem, illud Mss. ἀλλ' venisse vel a vitiosa repetitione syllabae, vel e marg., cum ad ἐπαλλ. aliquis notasset ibi ἀλλ', volens innuere, in aliis esse Mss. una voce ἀλλεπαλλ., quod, in simili causa 1, 14, 13. m. a Mss. praebitum, tractavimus pro glossa recentioris Graecitatis, cuius sententiae nos nec hic poenitet, cum Ald., idem vocabulum h. l. tenentes diserte, tamen et ipsae ductae esse possint e Cod., per Glossatorem corrupto; Nostro quidem respiciente ad 1, 13, 15. e. cum variatione quadam, tum omisso hic subst. σώματος ad ἡδον., cum adiuncto alio adi. διαφ., ubi Sch. deserit P. gradum alium „*diversis*,

φόροις συνεχόμενος ἡδοναῖς, αἷς δὴ καταλαβούσῃ ὥρα καὶ ἄκων ἐδούλευεν [k]. ἐπ' ὀλίγον μὲν οὖν ἡσύχασε [l]· περὶ στόμαχον δὲ καὶ κοιλίαν τοῦ φαρμά-

bus tenetur voluptatibus, quibus ſcilicet, ut tempus ferebat, 23. etiam invitus ſerviebat. Aliquantisper quidem quievit, ſed cum ad ſtomachum et alvum

k) ἐδούλευσεν B. 1. R. e ſolenni confuſione. l) Comma hic Ms. Bg. fuit etiam in B. 1. R. al., ut punctum in A. rel.

variis *volupt.* (quorum primum etiam aliunde ap. Stp. Th., non item Bg.) *συνεχ.* *qui* conſtringebatur *voluptatibus*" diverſus a Bg. per tempus et compoſ., cf. 1, 4, 19. e. *κατειχ.*, quocum hic Noſter variat et comparat Stp. Th. quoque 1, 1356. C. e. aliunde, adhibens Bg. in ſimilibus animi cupiditatibus, cf. Suid. 3, 403. e. *σ.*, *κρατούμενος*, qui *detinetur*, (quod Lat. ſ. *diſtinetur* etiam hic malim,) non coll. ad Heſ. 2, 1306. e. ante Nr. 31. L. N. T. Ind. Ael. V. h. Xen. Bach. Fab. Aeſ. Hſ. Dem. et Thuc. v. *ξυνεχ.*, ad Luc. 3, 48. N. 90. (ubi comparatur ſimpl. *ἔχεσθαι*, quod eſt Bg.) Rsk. ad Polb. p. 13. m. D'Orv. Ch. p. 216. m. v. 1. qui argutatur in praep., ſed recte etiam confert *κατεχ.*, ut Abr. Dil. Th. p. 227. e.

αἷς λ.) Recte explicuit Leisn. ad 1, 15, 5. formulam *κατ. ὥρα*, eſtque hic locus etiam claſſicus pro notione v. ſimplici et Lat. venire ſ. advenire, (cf. Stp. Th. 2, 572. B.) ut mirum ſit, Bg. liberrime hic vertere, pro *adveniente*, veniente *tempore* eo, quod cuique voluptati et oblectationi definitum erat, cum tamen et Stp. ad m. P. praeluxerit, et Sch. per „incidente *tempore*" huc ſpectante Stp. Th. tantum 1, 1045. C. „*ταῖς ἡδ. δουλεύειν*, pro inſervire et indulgere volupt., dixit Herodi., et ante eum Xen." cf. L. N. T. Kypk. 2, 380. m. Suic. Th. p. 955. e. Nr. 2. i., formulam Bg. tenente G. Th. in *fero* 637, 12. ſqq. ſine explicat., quae h. l. ut tempus ſecum ferebat, dabat, offerebat, ſed alibi, permittebat, it. poſtulabat, cf. Wſth. ad Ter. Andr. 1, 2, 17. et Niz. v. *ferre*, ut in rem Epict. 29, 2. *γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ*, *ex* neceſſitate *exerceri*, conſtituta *hora*; ſumente me *δὴ*, a P. neglectum, pro interpoſita Noſtri ſententia, propriaque notione Bg. Lat., ut taeduerit eum quarundam voluptatum propter crebriorem uſum, quas modo rarior commendat Iuv. Sat. 11. e.

ἐπ' ὀλ.) Bg. deſerit P., praeter *μ. ὀ*, etiam in formula *ἐπ. ὀ.*, ubi Sch. „*paulum*" ut G. Th. in Bg. ſyn. Gr. „*ὀλίγον χρόνον*" cui Stp. Th. 2, 1270. B., per *paulisper* reddito, addit „*ὀλ. ἐπὶ χρόνον*, exiguo *tempore*" plenam formulam, ſi in adi. Noſtri ſumas maſc., cum, neutro ſumto, expleantur illa alia in *ὀλ.* cum *κατὰ* et *πρὸς* ſupra, tacente L. Boſ. Ell., cf. Foeſ. Oec. p. 144. b. i., ad Vig. p. 609. a. m. Abr. Dil. Th. p. 60. i. „*ad* breve *tempus*" L. N. T. in adi., ubi tertia ratio, neutrum *ὀλίγον* abſolute poſitum, ſine omni adiuncto, eadem tamen vi, et in Schw. cum Lat. Bg. Tum Sch. „*ἡσ.* *requievit*, vel ipſe ſomno, vel vis veneni, quae non operata eſt" in poſtr. errans, cum Noſter variet modo pro §. 20. e. *ἀνεπαυ.*, qua de notione, pro dormire, nihil ap. Stp. et Ern. L., nec per Indd., ut et hic Lat. quid ſubeſſe poſſit.

περὶ στομ.) Differentiam, quae eſt *στομάχου* et *κοιλίας*, accipe ex loco Plut.

κου γενομένου, ἴλιγγός τε αὐτὸν venenum ſe inſinuaſſet: ver-

Sympoſ. VII, 1. p. 700. εἴ περ εἰς κοιλίαν ἐχώρει διὰ στομάχου πᾶν τὸ πινόμενον, *ſi omnis potus* per *ſtomachum* in *ventrem*, alvum, *deſcenderet*. Poll. 2, 202. ὁ δὲ στόμαχος ἔγκειται μὲν ἔνδοθεν τῇ ῥάχει, κατατείνει δὲ εἰς πνεύμονα. ὀνομάζεται δὲ καὶ οἰσοφάγος. — ἔνθα δὲ τῇ κοιλίᾳ συνάπτει, καλεῖται τοῦτο μέγα στόμα κοιλίας, ſtomachus *vero inter ſcapulos iacet*, *et ad pulmonem praetenditur. Nominaturque* etiam *gula*. — Ubi *vero* ventrem *contingit ea pars*, magnum *ventris* os *nominatur*. Idem 2, 168. τὸ δὲ ἀπὸ στέρνων ἐπ' αἰδοῖα κατὰ τὸν κενεῶνα, κοιλία καλεῖται καὶ γαστὴρ, *pars a pectore ad pudenda usque iuxta zonam* alvus *vocatur* et *venter*. Latini eandem differentiam duarum vocum obſervant, Plin. 2, 37. Cic. de N. D. 2, 135. Celſ. 4, 1. etſi ſaepe promiſcue ponant ſtomachum et ventriculum. *Leisn.*

P. ſequitur Bg., cuius v., tacente G. Th, phyſice hic valet pro penetrare et venire, quo ſenſu Gr. v. etiam alibi habuimus, procedens quoque in vulgari notione, *cum* eſſet *ad*, ignorante Stp. Th. id hac quidem vi cum Noſtri praep., cuius formulam totam, non aliunde mihi cognitam, excuſet ſyn. εἶναι περί τι infra, ſumente me στομ. h. l. pro orificio ventriculi aut ipſo ventriculo, quatenus alterum ſubſt. κοιλ. capietur vel proprie, ut ſupra ap. Poll., vel de ventriculo ipſo, qua de notione nihil ap. Stp., ſed ap. Ern. L. Foeſ. Oec. p. 210. a. i., quem et cf. in στομ. p. 354. b. m. cum p. ſq. i. ſqq. Heſ. 2, 1274. i. N. 22. L. N. T. v. γαστὴρ, στομ. et κοιλ. Kypk. 2, 363. m. Gat. ad Ant. 10, 31. e. 35. Schol. Thuc. 2, 49. l. 91., unde hauſit Suid. 3, 378. m., non monente Kuſt., ap. G. Th. v. *alv.* pro ventriculo 279, 19. 34. 38. cf. Aur. Vict. §. ſq. e. in N. Boccl. ad ἀκμ., copulante forſan Noſtro utrumque ſubſt. per ſyn. copiam.

ἰλιγ.) E Sch. deſerit Bg. in v. κ. P. „*vert.* occupat *ipſum*" ſed in ſubſt. e P. cum Bg. etiam Sb. Ind., cf. Stp. Th. cum L. Ern., ad Poll. 2, 41. 4, 184. Foeſ. Oec. p. 171. b. m. fere ut G. Th. cum Gr. n., D'Arn. L. Gr. p. 73. m. ad Moer. p. 196. Ind. Bud. C. et Luc. cum Heſ. 2, 43. i. Suid. 2, 114. e. e Schol. Ar. Ach. v. 581. 1216., ut monuit Kuſt., non item ad p. 24. m. Mox ad v. ἐπιγ. Ms. ſcriptura et varietas etiam eſt ad Thuc. 2, 49. l. 90. et Luc. 2, 74. N. 88. et ſaepe obvia in ſimpl., ſic, ut γιγν. cenſeatur commune, ſed γιν. Atticum, nec tamen aliquid videatur tentandum quovis loco, v. ad Luc. 2, 527. N. 48. 3, 452. N. 7. 454. N. 74. 483. N. 99. Valck. ad Eur. Ph. v. 743. 1396., ad Moer. p. 108. Ern. ad Hom. 'Ιλ. ύ, 169. R. Or. V. 3. p. 171. N. 45. Fi. ad Well. p. 252. e. Kl. ad Tyrt. p. 14. m. Harl. Chr. P. p. 21. e. it. Dem. p. Cor. p. 213. N. 87., cum ex uno Dem. appareat, utramque ſcripturam in uſu fuiſſe, niſi in quibusdam temporibus ac modis unam tantum, ut in γίγνηται, γίγνεσθε, γίγνοιτο et γίγνοιντο. Recte hic etiam ſtabunt loco, quae Ill. a Locella de Cod. Vi. ad 1, 5, 19. e. cenſuit. „Monere ſubit hoc loco, formas antiquiores ſ. Atticas, quae in vulgata inveniuntur, mutatas eſſe ſaepe in Ms. in recentiores, ut v. c. γίνομαι pro γιγν." cf. 1, 9, 5. e. it. de Lat. Bg. ad Thuc. l. l. ad Vig. p. 609. b. m. Nr. 2. Ind. Xen. Z. Cyr. et Mem. S. cum Stp. Th., poſt Lat. Bg. etiam recte ponente ſimpl. *ſequi*, non it. L. Ern., ubi aeque rectum Lat. *inſequi*, h. l., (ut noſtrum *erfolgen*,) tropice pro oriri poſtea, inſuper, ſuper priorem vertiginem, cf. ad Luc. l. primo, et de ſubſt. ἰλ. (ap. Stp. Th. ſine auctore, at cum Lat. Bg. e P. ap. G. Th. cum Gr. n.) Ind. Luc. Foeſ. Oec. p. 124. b. e. Suid. 1,

καταλαμβάνει, ἔμετός τε πολὺς ἐπιγίγνεται [m], ἢ τῆς προεγκειμένης τροφῆς ἅμα ποτῷ πολλῷ ἐξωθούσης τὸ φάρμακον [n], ἢ διὰ τὸ προλαμβανόμενον, ὅ περ

tigo eum occupavit vomitusque multus ſubſequitur: ſive cibo, qui inerat cum largo potu, expellente venenum: ſive propter prius acceptum,

m) Ms. Ba. ἐπιγίνεται. v. N. n) Colon hic in Stp. rel. cum Ms. Bg., ubi tamen et poſt *ſubſequ.* fuit, v. N.

723. i., deferente Sch. in adi. π. liberum P. adv. poſt Bg. Lat. per *copioſus*, pro quo hic valeat quoque fortis et vehemens, cf. Abr. Dil. Th. p. 783. m. Suid. 3, 147. m. Stp. Th. 3, 480. G. m. L. Ern. et N. T. Krb. p. 541. i. Nr. 3. Ind. Dion. Caſ. et Dem. 1024, 3.

τῆς προεγκ.) Vino plenos venenum difficilius transmittere, indicat Liv. 26, 14. impletae *cibis* vino *que* venae *minus* efficacem *in* maturanda *morte* vim *veneni* fecerunt. *Leisn.*

P. deferit partim Sch. in „πρ. cibo *ante* largiter *ſumto*, ſ. ante *in* ventriculo *poſito*" in poſtr. innuens ſubſt. pr. στομ. ſ. κοιλ., omiſſo pron. αὐτῷ ſ. αὐτῇ, pendente a pr. ἐν in v., ſervans idem pr. πρὸ, a Bg. neglectam, cf. Stp. Th. 4, 1707. A. m., cum Heſ. 2, 1026. e. ſine N. προϋπάρχειν, L. Ern. Suid. 3, 180. e., non praeterea cognito mihi v., tacente Stp. Th. in adi. πολ. de Lat. Bg.; ſed tenente Sb. Ind. vulg. ποτῷ ſub „πότοι, — potu *multo*" quaſi retulerit ad maſc., nec potius ad neutr., cf. ad Luc. 2, 89. N. 68. 721. N. 43., ut, quoad accentum, ad Diod. S. 2, 460. N. 74. cum Ind. Z. Xen. Pol. et Geop., at pro *mero* P. ſ. vino ſupra ad §. 17. e. ποσ., tenente Stp. Th. in v. ἐξ. tantum Bg. L. (ap. G. Th. cum Gr. n., it. in *extrudere*, quo hic utar propter noſtrates,) cf. Ind. Xen. Z. Cyr.; in ſq. ἅμα ſevere verſante Bg. pro ſimul cum, et noſtro *nebſt*, hic pro καὶ copula et pro καὶ ποτοῦ πολλοῦ λ., quod P. ſequitur, ut venenum extruſerit res utraque, cibus et potus largus, qui ante venenum acceptum in ventriculo erat; unde in Bg. Vs. poſt *inerat* comma cogitandum, ne ſenſus ac ſeries turbetur, quod fit et in edd., quae poſt φαρμ. maiori utuntur diſtinctione, cum exquiſita hic ſit ratio, ad variandum illa pertinens, ubi poſt enunciationem ἐμ. π. ἐπιγ. afferuntur cauſae duplices, una per gen. conſq. ſ. participium, tenens notionem cauſae, ſed altera per pr. διὰ eiusdem notionis; unde comma tantum etiam poſt φαρμ. requiritur; in quo cauſarum reddendarum genere ſeverior eſt Bg., quam P.

τὸ προλαμβ.) Cum regum vita multis ſit expoſita periculis, neque unquam ferme deſint ſcelerati, qui inſidias ſanctiſſimis capitibus ſtruant: varia inventa ſunt munimenta regiae ſalutis, inter quae etiam praegustatio, a Perſis, v. doctiſſ. Briſſon de regno Perſ., ad Romanos, iam ſub Auguſto, translata, ſicut notavit olim Lipſ. ad 12 A. Tac. fin. Hinc etiam antidotorum uſus ab Herodi. annotatur, cuius antiqua conſuetudo paſſim ap. reges. De Mithridate Iuſtin. 37, 2, 6. *antidota* ſaepius *bibit, et ita ſe adverſus inſidias exquiſitis tutioribus remediis ſtagnavit, ut ne volens quidem ſenex veneno mori potuerit.* Caeterum ſicut principibus ipſis uſitata, ita tyrannis in alio ſuſpecta antidota; unde Caligula *Tiberium fratrem repente immiſſo tribuno militum interemit, quod* antidotum

εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κώλυμα δηλητηρίων. πλὴν ἀλλά, 24.

quod ſolent principes ſemper ante quemque cibum accipere, remedium veneni.

oboluiſſet, quaſi *ad* praecavenda *venena* ſua *ſumtum*, cum *tamen is propter aſſiduam et ingraveſcentem tuſſim medicamento uſus eſſet* Suet. 23. Nam et in alios uſus, quam adverſum venena, interdum adhiberi antidota, notum eſt, ſive etiam alia medicamenta antidoti nomine vocari, ſicut in Spartiani Hadriano 23. *Verus accepto largius antidoto, ingraveſcente valetudine periiſſe* dicitur, ubi Caſ antidotum pro acriore cathartico poni obſervat. *Boecl.* Faciebat id etiam M. Antoninus philoſoph., ſed, ut Dio ait 71, 6., quod eſſet infirmo ſtomacho et pectore. De eo et Galen. *περὶ τοῦ προγινώσκειν* T. 3. Opp. p. 460. l. 21. et *περὶ τῆς θηρ. πρὸς Πισ.* T. 2. p. 457. l. 45. Mos ſcil. principibus ſumere ante cibum medicamenta contra venenum, v. Tac. An. 14, 3. et ibi Intrp. Tiberium *fratrem*, Dio vocat Druſi F. Tib. Imp. N. l. 59., *interemit* Caligula, *quod antidotum obol.* rel. Suet. Cal. 23. *Leisn.*

Praeter Iuv. Sat. 14, 255. — *ſi vis aliam decerpere ficum Atque alias tractare roſas*: medicamen *habendum eſt*, Sorbere *ante* cibum *quod* debeat *et pater* et *rex*, et illum locum de M. Anton. ap. Xiph. Sb. 365, 31., etiam de Claudio ib. 265, e. habetur, ap. Dion. Caſ. p. 973. l. 45. *ὡς δὲ ἐκεῖνος οὐδὲν ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὃν πολὺν ἀεί ποτε ἔπινε, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης διαίτης, ᾗ πρὸς φυλακὴν σφῶν οἱ αὐτοκράτορες χρῶνται, κακοῦσθαι ἠδύνατο*, ubi in *τῆς ἀλ. δ.* non ſolos praeguſtatores intelligam, ſed etiam antidota, et *οἱ αὐτοκρ.*, qui Noſtro *βασιλεῖς* ſunt hic, ubi, praeter explicationem, agnoſcas quoque repetitionem illam quorundam in vicinia cum quadam variatione tamen; non tenente v. *λαμβ.* Stp. Th. notione hac phyſica, cf. Krb. Plut. de aud. p. p. 102. m., ſed P. deferente etiam Sch. in „*προλ.* medicamentum, *ante* cibum *aſſumtum*, (quod Lat., ut et ſimpl. *ſumere*, it. Bg., pro edere v. ap. G. Th. et ad 1, 4, 12., ut Gr. *λαμβ.* ap. Foeſ. Oec. p. 225. a. m. v. *λαβή*, quod et valet de *προλ.*, etſi utr. Gr. hic etiam pro bibere poteſt accipi,) *ἑκ.* *ſingulis* vicibus, *ſemper*, (quod adv., a P. oppreſſum, ap. Stp. Th. aliunde quoque cum Bg., cf. L. N. T. et ſine Ind. Dem. 95, 16. 98, 18.) *πρ.* *ante* omnem *cibum*, reges ſolent alexipharmacum *capere*" ubi adeo *πρὸ πασ. τρ.* ſeverius, quam a P., ſervatur, quod nec Bg. videtur neglexiſſe; unde, cum in Ms. eius abfuiſſent, culpa ſcribae, opinor, ſtatim reſtituimus; notante praeterea Leisn. in m. Ox. ad *κωλ. δηλ.* „*ἀντίδοτον*" non male, ut periphraſi Noſter ſit uſus, manente Stp. Th. 2, 529. C. e. in P. ſine Bg. Lat., cf. noſtra ſine Vs. ap. Abr. Dil. Th. p. 703. i. it. Auct. p. 263. e. Suid. 2, 363. i. Ind. Luc. Dion. H. S. T. 1. ſimul cum ſyn. *ἐμπόδιον* et Thuc. cum Bg., qui numerum mutat in *δηλ.*, ubi Stp. Th. 1, 967. E. hinc ſine Vs. et commatibus poſt *προλ.* et *λαμβ.*

πλὴν ἀλλὰ) Nove dictum, pro illo uſitatiore *οὐ μὴν ἀλλὰ*. *Reisk.* Immo et alibi particulae hae duae ponuntur poſt parentheſin quaſi et epiſodium, in reditu ad priora, etiam cum proxime dicta relinquimus nec amplius inquirimus, ſed ad propoſita pergimus ac properamus, ut ſimpl. *πλὴν*, cui par ad ſenſum compoſita noſtra, ſicut Lat. *at vero*, it. *verum enim vero* his ſimpl. *ſed* et P. *caeterum*, pro ſed utcunque ſ. quidquid ſit; et noſtratium *aber* dem *ſey* auch, *wie* ihm *wolle*, pro quibus et valent

πολλοῦ γε ὄντος τοῦ ἐμέτου [o],	Certe cum nimia esset vomi-
φοβηθέντες, μὴ, πᾶν ἐξεμέσας	tio, veriti, ne, ubi omne evo-
τὸ φάρμακον, ἀνανήψῃ, καὶ	muisset venenum, sese collige-
πάντες ἀπόλωνται, νεανίαν τι-	ret, et omnes ipsi perirent: ado-

o) Mss. Ba. et Vi. τοῦ ἐμ. ὄντος λ. v. N.

una *doch* s. *aber*, cf. Stp. Th. pauper, e Bud. C. 1457, 27. Vig. p. 460. Nr. 9. Dev. p. 319. Hoog. Op. p. 1065. sqq. cum Ind. Luc., cui add. 1, 203. l. 29., quorum nemo reddit cum Bg., ap. G. Th. cum Grr. al., ubi nec nostra notione; ut Bg. forte solum γὲ reddiderit, ut Sch. „*quidem* certe, *saltem*" cuius primum Lat., pro *scilicet* sumtum, hic aeque valebit, opprimente P. particulam h. l. istam, ubi ad πολ. Lat. Bg. non profert Stp. Th., sed ad subst., et in verbo ad finem coniecto a Mss. Glossatore, forte cum ante omisisset, nihil ad laevitatem lucramur. Mox ad φοβ. in rem Xiph. 385, 3. s. Dio C. p. 1223. l. 62. ἐπεὶ δ' οὐκ ἠδυνήθη παραχρῆμα ὑπό τε τοῦ οἴνου, ὑπό τε τῶν λουτρῶν, οἷς ἀεὶ ἀπλήστως ἐχρῆτο, φθαρῆναι, ἀλλὰ καὶ ἐξήμεσέ τι, κἀκ τούτου ὑποπτήσας αὐτὸ, ἠπείλει τινὰ, quocum Angli ap. Heyn. Hist. 4, 1022. m., sed et deinde simul cum Nostro, *die Verschwornen* besorgten, *er* möchte *den Gift* wegbrechen *und* davon *kommen*, rel., tenente Stp. Th. sine exemplo „ἐξεμ. evomo, pro ἐμέω, sed addita significationis vehementia et compositione" i. ex praep., quae tamen emphasis nulla est, nec repetita in L. Ern., ut Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. etiam tantum „extra vomere" cf. Niz. cum Ind. Luc. et Dion. Cas., reddente Bg. v. ἀν. e P., ut Sch. praeterea „sobrius fieret" sed Stp. Th. modo 2, 1096. F. e. „ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήψων, *tanquam* ex *vinolentia* s. *ebrietate* me *recolligens*, Luc." ex 1, 828. l. 89. *resipiscens*, cf. Ind. Geop. cum D'Orv. Ch. p. 234. e. 430. e. Cal. ad Ath. 2, 209. Gat. ad Ant. 6, 31. L. N. T., quorum Schw. illud Luc. reddit „*ad* me *rediens*" quod, nostratibus aeque notum in *wieder* zu sich *kommen*, ac Bg. syn. *sich erholen*, tenente G. Th. modo 1010, 66. „se *ex* somno *colligere*, i. ad plenam vigiliam redire" quo de somno, per venenum iniecto, hic etiam capias non minus, quam de ebrietate, cf. §. sq., deserente Sch. liberum P. in v. „ἀπ. *occiderentur*" ubi Bg., deserens adv. P. ἅμα, addit pron., ita simul παντ. restringens ad paucos, qui praesentes erant et circa Commodum nunc quidem et ante, cum bibisset potum illum, quo sumto cum male se habere statim sensisset, sane suspicio cadere potuit in tres illos, quos et spectant Angli supra in primis; non item bene post ἀπολ. claudente Bg. apodosin, cum membrum breve, per particip. φοβ. expressum, nullibi ita quiescat, sed pendeat quasi medium, neutram ad partem pertinens, nec ad pr., nec ad sqq., cum contra, si cum ἐμέτου apodosis aliqua finiatur, cogitatis tantum duobus punctis, dicas, principali πείθουσιν λ. enunciationi praemissam esse aliam illam e genere caussarum φοβ. λ., unde placuit comma post πλ. ἀλλὰ, quia pertinet ad remotum v. πειθ., interiectis rel. praemissisque ex arte periodi faciendae; quanquam in Gr. series manet per commata tantum ob participia mera.

νεανίαν) Talis est Homero 'Ιλ. ψ'. ὁ τῆς ἥβης ἄνθος ἔχων, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον, (quod non reperi, sed simile quid 'Ιλ. ν', 484.) Diodoro S. 2. νέος τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζων, καὶ τῷ σώματι εὔρωστος, Latinis *iuvenis* vegeto *cor-*

νὰ[p], ὀνόματι[q] Νάρκισσον, γενναῖόν τε[r] καὶ ἀκμαστὴν[s] πείθουσιν, εἰσελθόντα τὸν Κόμ-

lescentem quendam nomine Narcissum fortem ac vegetum sollicitant, ut ingressus Com-

p) Mss. Ba. et Vi. νέον τινὰ λ., sed Ve. νέαν τινὰ λ. v. N. q) Mss. Ba. et Vi. ὄνομα Ναρκ. v. N. r) Ms. Ba. γενναῖόν τε λ. s) Ms. Ve. ἀκμηστὴν vitiose aeque ac Ed. ἀχμαστὴν, v. N. Mox post πειθ. comma fuit modo in B. I. R.

pore Virg. (A. 2, 638.) is *cui integer aevi Sanguis adest, solidaeque suo stant robore* vires. *Leisn.* Ven. male νέαν et mox ἀκμηστὴν pro ἀκμαστ. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. ad P. Vs. „robusto et aetate florenti. Reines. V. L. p. 474." Nominis quidem νεαν. compendium dixeris peperisse primo vitiosum Ms. Ven. νέαν, deinde glossam sagacioris librarii illam Mss. rel. νέον, quo et nostrum explicat Suid. 2, 603. i., ex qua tamen glossa etiam error in ο et α inciderit, cum quis pro alterius νέον legeret male νέαν, in quo vix credam latere acc. νεᾶνα a tertiae declinationis nominativo νεὰν, cf. Stp. Th. 2, 1035. F., ut ad ὀνομ. aliud glossema Mss. per alium casum, quartum quidem, ex ellipsi pr. κατὰ, in textum venire potuit e marg., ubi hic casus adscriptus e comparatis Nostri locis supra, aut per sapientiam librarii, ut variaretur pro 1, 15, 18., aut quod putaret, frequentiorem ac magis Gr. esse quartum casum, cum et dat. sit tamen cognitus aliis scriptoribus bonis, tacente Stp. Th., cf. Ind. Fi. Pal. (cuius postr. locus est 35, 3.) L. N. T. Schw. p. 983. a. m., ubi statuitur ellipsis participii καλούμενος, ignota L. Bos.; redeunte in γενν. Bg. forte ad P., pro intrepidus, nihil timens, nullumque periculum, de animo adeo acceptum, ut sq. adi. de corpore, quo de tamen simul, per syn. copiam, vel ab alia parte spectatum, γενν. dicatur pro validus, vires habens ac robur, cf. Vict. N. sq. et Stp. Th. 1, 838. i., qui p. pr. nostrum locum sic prolatum, νεαν. γενν. καὶ ἀκμαστὴν, habet sub „*generosus*, i. strenuus" quod Lat. utr. (ap. G. Th. cum Grr. n., sed postr. cum his „fortis, celer, — et ad res gerendas promtus") de animo ac corpore dr., ut Gr. γενν. omnino pro excellenti, magnoque in suo genere, cf. Cas. ad Ath. 2, 930. e., idque etiam in partem utr., cf. Suid. 1, 472. i. Hes. 1, 816. e. Ind. Schol. Thuc. cum Abr. Dil., Xen. Fi. Aesch. Dion. H. S. T. 1. Longin. Mor. Gs. Chr. Gr. Plut. Hs. et Krg.

ἀκμαστὴν) Suidas ἀμάστην habet, locum hunc sine auctoris nomine et absque interpretatione citans. Sed quidnam sibi eo vocabulo velit, non video, nec vulg. lectio mutatione opus habet. Nisi forte γυμναστὴν aliquis malit, ex Dion. epitome. *Sylb.* ἀκμαστής, vigens *aetate* ac *viribus*, — pro eo γυμναστής 385, 7. in Gr. Ind. *Idem.* Suidas, qui ista describit, hinc corrigendus, cum ἀμάστην pro ἀκμαστὴν ponit. Lampr. *athletam* nominat, *cum quo exerceri* solebat Commodus. Xiph. *Narcissi* nomen addit. In serie autem procurati exitii ipsa variant, (cf. ad §. 13.) Lampr. *venenum ei datum* afferit; *quod cum minus operaretur*, ita enim loquitur, *strangulatum* athletae *opera*. Dio, venenum ei per Marciam in carnibus bovinis datum; cumque non statim posset interire, ob temulentiam et crebrum balnearum usum, — priorem causam explicabit etiam exemplum Claudii ap. Xiph. et Suet. Cl. 44. — adeoque iam inciperet suspicari et minari, missum esse Narcissum, qui lavantem interimeret. Aur. Vict. in

μοδον ἀποπνίξαι[t] μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι. modum ſtrangularet, magna ſe daturos praemia polliciti.

t) Hic colon in Stp. rel., v. N.

Caeſ. c. 17. (§. 8.) refert, *vi veneni fruſtrata* per *cibum*, quo *ſe* caſu *repleverat*, cum *tamen* alvi *dolorem cauſaretur*, auctore *medico*, principe *factionis*, in *palaeſtram perrexiſſe*, ibi *per* miniſtrum *ungendi*, nam *forte is quoque e conſilio erat*, faucibus, *quaſi arte exercitii*, brachiorum *nodo* validius *preſſis*, *expiraſſe*. Quem locum corrigit et explicat Cl. Salm. ad Lampr. Comm. prope finem. Epitome Victoris (17, 7.) *ad extremum* ab *immiſſo* validiſſimo *palaeſtrita*, compreſſis *faucibus* expiravit. *Boecl.*

Videtur Suidas σωμάσκην legiſſe. *Reisk.* Quod quidem, quanquam per ſe in litteris non admodum diſcrepans, tamen non admittit elementorum ſeries et locus ap. Suid. 1, 133. e. ἀμάστης. Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάστην εἰσελθόντα ἀποπνίξαι τὸν Κόμμοδον, ὄνομα Νάρκισσον, Vs. ἀμάστης. *Perſuadent* viro *ſtrenuo* et *robuſto*, nomine *Narciſſo*, ut *ingreſſus* Commodum *ſtrangulet*, ubi Kuſt. in N. „ap. Herodi. recte legitur ἀκμαστὴν, i. e. robuſtum, *valentem*, vel *aetate florentem*, quae vox huic loco reſtituenda eſt, ut iam dudum ante monuerunt Stp. in Lex. Gr. et Reineſ. V. L. 3. p. 474." Ad quae nihil Toup., forte quod eſſent aperta nimis; ut iſta pertinent ad Noſtrum haud dubie, a cuius verbis non diſcrepant, niſi per ordinem et formulam in ὄνομα, quam Mss. Gloſſator ſupra illinc forte duxit. Tum Xiph. 385, 7. ſ. Dion. C. p. 1223. l. 65. locus eſt hic, Νάρκισσόν τινα γυμναστὴν ἔπεμψαν αὐτῷ, καὶ δι' ἐκείνου λουόμενον αὐτὸν ἀπέπνιξαν, *Narciſſum* athletam *ad eum interficiendum mittunt, lavantemque eius opera ſuffocant*, ad quae ed. Reim. §. 154. N. eſt de Commodo extra palatium ſtrangulato, it. ad Lampr. p. 520. Caſ. a. N. 3. et e. Salm., e quo et Vict. nondum tamen equidem vulgatam hic Noſtri lectionem tentarim in γυμναστὴν, non tam ob litteras diverſas, quam quia manet ſenſus homoque idem, modo a diverſis partibus ſpectatus; Stp. Th. 4, 372. G. recte corrigente Suidam ex h. l. ſine Vs., ut et 1, 276. i. ſub „ἀκμαστὴς, *ſtrenuus*, validus, *robuſtus*, Herodi νεανίσκον γενν.— πειθ." e P. tacite conſtituta notione, cum alia lect. in ſubſt. e memoria, ſed et ſine alia auctoritate, quam nec nos novimus; ut forte ſit in Noſtri peculiaribus, tolerandum ex affini ἀκμαῖος, quocum et Stp. comparabat, quia cum Suida etiam Mss. hic ſervant, et in Ms. Ve. tantum error in litteris α et η incidit, ap. G. Th. in Bg. cum „ἀκμάζων, (cf. Ind. Xen. Z. Pol.) quod — ſanum, et ob id ipſum agile, alacre, rel." Sed contra Lat. Bg. in v. πειθ., quod alibi ad ἀναπειθ. habuimus, aliunde pugnat Stp. Th. 3, 127. A. e., nec id adhibente L. Ern. ſed illud P. ſeverius, qui, neglecto v. εἰσελθ., addit contra „in *cubiculo*" quo de loco v. ad §. 20., hic ut ſufficiat explevifſe ἐκεῖ ſ. πρὸς αὐτὸν, ec, ubi erat Commodus, reddente Bg. in v. ἀποπν. e P., etiam aliunde Stp. Th. cum loco ſimillimo „Xen. Hell. 3. εἰσελθὼν ἀπ. αὐτὴν λέγεται" 3, 1, 11. e. ed. Th. V. 3. p. 132. ingreſſus *ad* eam, *ſuffocando* rel., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „ſtringendo gulam ſ. alia compreſſione necare" ſed prius hic, ſecundum Vict. ſupra et ipſum Noſtrum §. ſq, iterum redundante praep., cum et ſimplex iisdem Lat. reddat Stp. cum L. Ern., cf. Ind. Xen. Z. Cyr., et paſſ. tropice de re Ind. Geop. ut alibi de Bg. negligentia in temporum conſecutione,

ὁ δὲ[u], εἰσδραμὼν, παρειμένον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ μέθης, ἀποσφίγξας τὸν τράχηλον, φονεύει. τοιούτῳ μὲν τέλει[x] βίου ὁ Κόμμοδος ἐχρή-	25. Qui intro ſe coniiciens, debilitatum ipſum veneno et ebrictate, conſtricto gutture 26. interficit. Talem exitum vitae Commodus habuit,

u) Ms. Ba. ὁ δ' εἰσδρ. x) Mss. Ba. et Vi. τέλει τοῦ βίου λ. v. N.

hic in impf. poſt praeſ. partim e P., quem deſerit etiam Sch. in „δ. *daturos* eſſe *mercedem*, ἐπ. *praemia* ſe *daturos* eſſe *polliciti*" ubi opprimitur a Noſtro iterum dat. αὐτῷ ad v. δωσ., ſed Stp. Th. „ἐπ. i. q. ἆθλον, — generaliter pro quovis praemio ſ. mercede Herodi. l. 1. v. τινα ὄν. N. γ. — ἀπ., μ. — ὑπ." cum aliis diſtinctionibus, ſed meliori commate poſt ἀποπν., quia a v. πειθ. adhuc pendet inferius ὑποσχ., at porro ſine alia Vs., e P. iterum conſtituta notione tacite, et ſine auctoritate alia, cf. Suid. 1, 785. i. Sb. Ind. e Zoſ. Cell. 5, 37, 9. e. Diod. S. et D'Orv. Ch. p. 294. m., ubi et, ignorante Stp. et L. Ern., in partem deteriorem, pro poena et damno, ut Lat. P. et Bg. at de proprio ſenſu in ludis gymnicis Poll. 3, 143.

ὁ δὲ) Totam hanc §. neglectam a P., ſed in Stp. ed. reſtitutam, partim modo inde reddit Bg., verſatus in ὁ δὲ et in v. εἰσδρ., ut alibi fere, varians in exprimenda praep. Gr., dum Ind. Sb. noſtrum locum comparat cum Zoſ. 3, 7, 3. παρειμένους μέθῃ καὶ ὕπνῳ, *ubi* temulentia *et* ſomno *iam* conſopiti *iacebant*, cum ſyn. rectione per abl., quam utr. aliunde novit Stp. Th. 1, 1669. C. ſq. per viciniora Lat. et Ovid. etiam *reſolutus* ſomno, cf. Bud. C. 763, i. Weſſ. ad Diod. S. 1, 193. N. 71. (cum Bg.) L. N. T. cum Obſ. Krb. p. 392. Loesn. p. 449. Alb. Gloſſ. p. 184. e. Suid. 3, 48. m., non coll. ad Heſ. 2, 875. i., non tenentibus tropum noſtratibus, ut ſufficiat *entkräftet* ſ. *erſchlaffet.*

ὑπὸ) Aut ὑπό τε φ. καὶ μ., aut ὑπὸ τοῦ φ. καὶ τῆς μ. leg. *Reisk.* ſine neceſſitate, cum ſint ap. Noſtr. exempla tum illa, ubi ante ſubſt. diverſi ſexus vel nullus articulus, vel diverſus pro ſexu, tum huius generis noſtri, cum eſt in ſubſt. ſexus diverſi modo unus articulus, primo tantum ſubſt. datus, ubi Mss. etiam interdum tentant, addendo et altero, cf. Exc. Mox in ἀποσφ. manifeſta eſt variatio pro §. pr. v. ἀποπν. privo per phraſin, quae ſimul illud explicat et magis definit, ap. Sch. „*quum* adſtrinxiſſet *collum*" ſed in τρ. cum Bg., cuius Lat. in hoc ſubſt. neſcit Stp. Th., qui in v. ἀπ. non bene dubius eſt, an vacet praepoſitio; bene etiam L. Ern. ponente ſimul ſimplex Lat., pro quo et valet Bg. et pro comprimere, cf. Niz., ſed G. Th. „ἐπισφίγγω, ſtringendo et premendo ſibi propius admovere" ut in Bg. ſubſt. modo *vincire* guttura *alicuius*, qualem gen. perſ. etiam in Gr. hic ſuppleas per pron. αὐτοῦ e pr. αὐτ.

τοιούτῳ) Mss. articulus additus eſt per gloſſam e comparatione cum Noſtri aliis aliorumve locis, v. Ind. Dem. et Luc., ſed ap. Stp. Th. 3, 1370. C. m. „invenitur et τέλος βίου ſ. ζωῆς, pro fine vitae" at ſubiecto loco tantum cum artic. utroque τῷ τ. τοῦ β. ex Aeſch. Fiſch., nec illo N. T. ζωῆς τελ., cf. Lexx., ſtante μὲν, a Bg. e P. oppreſſo, iterum ſine δὲ relativo. Mox ad βασ. de re ac numeris annorum v. ad Dion. C. p. 1223. N. ad §. 155., ap. Anglos Heyn. Hiſt. 4, 1022. e. it. Excerpta ex Euſ.

σατο, βασιλεύσας ἔτη τρισκαί-	cum imperaſſet annos tredeci
δεκα μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τε-	poſt parentis obitum, cui
λευτὴν y), εὐγενέστατός τε τῶν πρὸ	generoſiſſimus omnium ant

y) Colon hic in Stp. al., ſed vitiatum inde punctum in Bc.

Hiſt. eccl., ap. Sch. „imperio *functus*" per phraſin, quae ſyn. illi P ut Stp. Th. in τρ. modo „Herodot." forte pro Noſtri nomine, cum iſtiu Ind. edat nihil, ſed Luc. et Sb. ex Eutr. Met. 2, 16, 5. una cum ignorata Stp. ſcriptura alia τρεισκαίδεκα, cf. ad Thuc. p. 24. N. 20. et 215. N. 69 Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. et ſine Ind. 'Ιλ. κ', 495.

εὐγενεσ.) De re v. 1, 7, 6. ſq. et Spanh. de Pr. et u. n. 2, 357. e. „M Aur. Commodo Antonino Pio Fel. Aug. etc. additur in fine *Nobiliſſimo Principi*, quomodo βασιλεὺς εὐγενέστατος, imper. *Nobiliſſimus* ab Herodi dicitur l. 2. c. 9." ubi nihil eſt, ſed, praeter noſtrum locum, etiam 2, 3. 3. m., tum Cup. Obſ. 4, 1. p. 357. i., qui ait, Commodum „*nobiliſſimum principem* vocari in lapide antiquo ap. Gruter." quod alterum monumentum publicum, poſt prius numorum, defendit P., uſum illo Lat. eodem, pro quo Bg. vicinius eſt, (ap. G. Th. cum Gr. n. ignorante Stp. Th. hunc gradum,) qui e P. adiicit adi. πάντων ſine neceſſitate, et ex eodem refert iterum aſperum in pron., cum tamen non requirat vel adiunctum v. γεν., vel ſeries orationis, quia non ipſe de ſe loquitur Commodus, ſed Herodianus de illo, niſi quod ante in τελ. β. ὁ Κομ. ἐχρ. et βασιλευσ., it. in ſq. §. e. v. κατηρσχ., eſt quaedam ipſius Commodi actio, ad quam aſper referatur, ſervatus idem a Sch. in ἑαυτ. et γεν. „eorum, qui *ante* ſe *fuerunt*" non etiam oppreſſo v. γεν., ut a Bg. e P., pro quo licuit etiam *gener. ante* ſe *viventium* ſ. *natorum imper.*, ut pro aſpero ſit aliquid etiam in ſq. καθ' ἑαυτ., ubi in Gr. quidem libris non eſt diſſenſus, ſed P. lenem refert cum Sch. in ἑαυτ., qui tamen in ἀνθρ. „τ. καθ' αὑτὸν, *eius* aetatis *hominum*" e P. in Lat., at in Gr. adeo tenet Ms. affine pron., (a Bg. et P. 1, 4, 18. m. per lenem redditum,) ſervans contra iterum ἑαυτ. in καλλ., ubi τὲ copulam etiam P. agnoſcit, ſed ſubit. καλ. omittit cum Bg. etiam Stp. Th. 3, 539. i. „εὐπρ. Herodi. cum dat. (ſ. abl.) l. 1. κ. τῶν καθ' αὑτὸν ἀ. ἐ. *omnium* ſuae *aet. hom. form.*" per aliam iterum lectionem et in pron. aſpero cum Bg., in cuius adi. G. Th. „formoſiſſimus *aetatis* ſuae *Alcibiades* Nep. 7, 1, 2." ubi N. comparat „Diod. l. 13. ἦν δὲ τὴν ὄψιν καθ' ὑπερβολὴν εὐπρεπής" e 13, 68. ſ. 1, 595. l. 10. cum Vs. liberrima ad latus, ubi eſt ſuperlativus per ſyn. periphraſin, (κ. ὑπ. poſito pro adv. *valde* pulcer *erat*,) et pro noſtro abl. ſynonymicus acc. elliptice, *facie*, quoad *faciem*, ſed et Noſtri rectio ib. 2, 34. ſ. 1, 147. l. 55. ταύτην τῷ τε κάλλει γενέσθαι πασῶν εὐπρεπεστάτην, καὶ λ. *illam* pulcritudine *prae* omnibus *eminuiſſe*: per quam Vs. nemo erudiatur ad notionem adi., in primis adiuncto ſubſt. κ., quod ib. cum artic. ſine diſcrimine. Scilicet εὐπρεπὴς per notationem et compoſitionem eſt valde decens ſ. decorus, aut, neglecto εὖ, ſimpliciter decens ac decorus, et hinc pulcer, ſpecioſus, honeſtus, idque abſolute poſitum, ſed de re cum dat. perſ., v. c. εὐπρεπές τι θεῷ, priori ſenſu, decorum ſ. valde decorum deo dignumque, at de perſ. cum abl. rei, aut acc. illo elliptico, tantum Lat. eximius ſ. egregius, et adeo cum ſubſt. καλλ. *egregius* ob *pulcritudinem* ſ. ap. G. Th. in ſubſt. 714, 30. „*egregius* forma *iuvenis*" et hinc in ſuperl. *valde* egregius *pulcritudine*, et per liberam Vs. ad

αὐτοῦ [z] γενομένων βασιλέων, ſe imperatorum, tum aeta-
κάλλει τὲ [a] τῶν καθ' ἑαυτὸν [b] tis ſuae hominum formoſiſſi-
ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος [c], εἰ 27. mus: quod ſi quid de
δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας fortitudine etiam dicendum,

z) Ms. Ba. et Vi. αὐτ. qui lenis eſt quoque in edd., etiam in Sb. ſed aſper in Stp. al., v. N. a) Ms. Vi. κάλλει omiſſo τε. Loc. ſed Ms. Ba. diſerte τὲ habet, v. N. b) Ms. Ba. καθ' αὑτὸν λ. v. N. c) Ms. Ba. εὐπρεπέστατός. αὐταρκέστατός τε συμμετρίᾳ σώματος. εἰ δέ τι λ., etiam Mss. rel., ſed hi ſine diſtinctione poſt εὐπρ., ubi comma fuit in ſolis In. 2. et Bc. 2. pro rel. puncto et Ms. Bg. colo, v. N.

ſenſumque uno vocabulo *pulcerrimus*, quo redit Bg., cf. G. Th. in adi. 911, 35. „forma *honeſta*, h. e. decora et egregia" e Ter. Andr. 1, 1, 95. ubi Wſth. „*honeſta*, h. e. decora, pulcra" et de Gr. Stp. Th. aliunde, L. Ern., εὖ quoque oppreſſo, Suid. et Heſ. (etiam in adv.) L. N. T. Moer. p. 149. Thom. M. p. 392. Ind. Schol. Thuc., Sb. e Xiph., Dem. Xen. Mem. S. Mor. Ἀνβ. (cuius locus e N. T. adiuvatur ſimili ap. R. Gr. V. 4.) it. Z. Pol. (cuius primus locus laborat numeris, et in ſecundo praecedit κάλλιστοι,) Plut. Krg. cum Gs. Chr. Gr., Luc. cum 1, 316. N. 95. Abr. Auct. Dil. Th. p. 381. m. et Valck. ad Eur. Ph. v. 171.

εὐπρεπ.) Rectiſſime addit Cod. αὐταρκέστατός τε συμμετρίᾳ σώματος, quod omiſſum negligentia librariorum, quos decepit τὸ ὁμοιοτέλευτον — ατος in vocibus εὐπρεπέστατος et σώματος, utique in textum recipiendum eſt. *Streth.*

Speciem haec habent, cum et alibi ab eadem finium ſimilitudine in Mss. noſtris omiſſa ſint quaedam, et hic cogitari queat verſus totus, quem iſta nova expleverint, ſicut Graecitas iſtorum procedit, non modo per συμμ. σωμ., quod, alio quanquam ordine, σωμ. συμμ., ap. ipſum Noſtr. eſt 1, 7, 8. m., ſed et per adiectivi cum notionem, tum rectionem, qualis eſt ap. Thuc. (unde Noſter mutuatur ſaepe,) 2, 36. ſ. 119, 4. τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην, *urbem* que *rebus* omnibus, *et* ad *bellum* et *ad* pacem *pertinentibus*, inſtructiſſimam *ac* ornatiſſimam *reddidimus*, cf. Stp. Th., ut ſit h. l. *inſtructiſſimus* que *ſymmetria corporis*, i. ſumma corporis praeditus ſymmetria partiumque corporis omnium; quorum tamen primo nihil comparet ap. P. (contra quem hoc modo afferat, etiam illius exemplum ſ. Cod., unde verterit, corruptum fuiſſe.) Deinde iſta ex illo Noſtri loco ipſo per gloſſam orta fuerint, cum putaret librarius aliquis, partem illam de ſymmetria corporis ad plenam Commodi laudem hic quoque requiri; quod ſecus eſt, cum ſaepe omittatur pars aliqua e rebus alibi propoſitis; ſicut ibi ſunt, quae hic tacentur; et poſtremo ſymmetria illa iam aliquo pacto in univerſa hic pulcritudine continetur.

εἰ δέ τι) Hunc locum non cepere, qui poſt εὐπρ. diſtinctionem fecere maximam, ut nec Bg., minorem faciens, et e P. εἰ δὲ reddens per Lat. *quod ſi*, quae particula, ſumta pro ſimplici *ſi*, requirit ſemper ante ſe punctum, cf. Ern. rhet. §. 302. c., quod punctum ab h. l. alienum eſt, cum adi. ἥττων ita divellatur a pr., nominatim a v. ἐχρῆσ., quocum cohaeret aeque, ac εὐπρ. et εὐγεν., participio ὢν ſive ſupplendo, ſive minus, ſic quidem, ut δὲ hic ſit non tam adverſativa, quam pro τὲ copu-

εἰπεῖν, οὐδενὸς ἥττων[d] εὐςοχίᾳ nulli ſecundus peritia iaculandi

d) Ms. Bj. ἥττω, εὐς. quod comma erat quoque in A. cum B. 1. L. v. N.

la iterum, debeatque proprie ante εἰ cogitari, *ac*, ſi *quid* decet *et* de *fortitudine* eius *dicere*; ubi εἰ, ut Lat. *ſi*, eſt pro ſi tamen, ſi alias, ſi quidem, in reſtringendo, excuſando, dubitando; quo et δεῖ, h. l. pro χρὴ, pertinet, valens non Sch. *oportet*, ſed i. q. conſentaneum eſt et dignum decorumque, in laudibus imperatoris ac regnantis, et quia non vera illa fortitudo fuit in animantibus defigendis; quae reſpiciunt ad 1, 15, 14., unde Leisn. in m. Ox. „haec pugnant cum c. 15. p. 37." qua de pugna ib., recte hic etiam Bg. exprimente pron. τὶ, ſecus ac P., cum hic non redundet, ſed cohaereat cum v. εἰπ., cf. de εἰ δὲ ſimili 5, 2, 5. i. 8, 1, 6. m. Dem. 1415, 4. εἰ δὲ δεῖ μὴ παλαιὰ λέγοντας διατρίβειν, et 330, 16. καὶ μὴν (Lat. *et vero*, ſyn. noſtro δὲ, atque adeo in fronte poſitum, quod in δὲ non cadit,) εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα δεῖ με εἰπεῖν λ., it. Iſocr. Nicocl. Or. 3. 3, 10. 7, 8. ed. Krt., tum de εἰ, pro εἴ γε ſ. εἴ περ, obſcure Ind. Ael. V. h. „εἴ τι χρὴ πιστεύειν, formula dubitantis de rei geſtae veritate" ſine Vs. ex 12, 64. p. 833. e., *ſi* credere *par eſt*, cui add. ib. 2,21. p. 122. m. εἰ δέ τι καὶ ἐγὼ ἠθῶν ἐπαΐω, *ſed ſi quid* et *ego de moribus intelligo*, et 13, 1. p. 843. e. εἴ τι μὴ λυπεῖ, *ſi* non *moleſtum eſt*; tum εἰ δὲ, redditum per *quodſi*, (ut melius editur ac ſcribitur, ubi ponitur pro ſimpl. *ſi* conditionali, cum recte dividatur, ubi eſt pro hoc ſi ſ. ſi hoc,) v. L. Ern. v. εἰ Nr. 5. Dev. p. 121. i. Vig. p. 493. m. Nr. 7., ſed aliter Ind. Xen. Z. Pol., ut tamen ibi δὲ poſſit vim propriam ſervare adverſ., at ſane εἰ, ob ſq. ὅμως, pro etſi, ut Lat. *ſi*, capi. Caeterum ante εἰ noſtrum hic olim numerus novae §. removebitur, ut una periodus magis appareat, ubi adeo triplex laus eſt, generis ſ. nobilitatis, pulcrae formae ac fortitudinis alicuius, cum eaque copulatae artis in iaculando; in quibus partibus laudum tribus tres etiam Noſter copulas adhibet τὲ — τὲ — δὲ, uſus in elogio non male polyſyndeto, ad copiam indicandam; quarum copularum potius prima et ſecunda ſimul abeſſe poteſt, quam ſola ſecunda τὲ poſt κάλλει, ubi ergo in Ms. Vi. vitioſe deeſt, elapſa forſan ob pr. λει ſyllabam.

οὐδενὸς) Partim e P. modo Sch. in „ἡτ. εὐς. conceſſurus nulli *in* arte *iaculandi*" ſed in εὐχ. ut 1, 15, 4. e., ubi dedimus et Stp. Th. quaedam, huc pertinentia, coniunctis hic ſubſt. illis per ſyn. copiam, verum cum diſcrimine quodam tamen, quatenus mens et corpus, oculus manusque ſuum faciunt iudicium et officium, ſed partim e P. etiam Stp. 3, 991. G. m. „*nullo* inferior *in* deſtinandis *ictibus*, (at ſine Vs. 1, 1477. D. e. poſt) ἥσσ. *inferior*" quod Lat. ap. G. Th. cum Gr. n., at ſine explicat, etiam ap. Niz., non item ap. Cort. ad Cic. ep. 7, 3, 20. Ind. Iuſt. Corn. N. et Iul. Caeſ., ubi *deterior* et *infirmior* gloſſae ſunt, ut praecepta Stp. ſuper rectione ſic potius conſtituenda, ut ἥττων εἰμὶ dicatur cum acc. rei, τοῦτο, ſubaudita pr. κατὰ, it. cum dat. rei, τούτῳ, ſ. potius abl., qui par eſt illi pr. cum praep. ſ. ſine iſta, ut h. l. etiam, it. cum inf. aliquo, quibus add. ἥττ. cum gen. perſ. ſimul per omnes illas formulas priores, etiam cum gen. rei, cf. Suid. 2, 83. m. Heſ. 1, 1662. m. N. 27. 1665. m. poſt N. 4. Schol. C. D'Orv. ad Ariſt. Plut. v. 945. (per χείρων explicans,) ſed ad v. 363. Bg. cum Ind. Kuſt., it. Sb. Thuc. Xen.

τὲ καὶ εὐχειρίᾳ [e], εἰ μὴ τὴν	ac dexteritate manus: nisi,
τούτων εὐμοιρίαν αἰσχροῖς ἐπι-	quam his rebus nactus fuerat

e) Comma hoc erat in A. al., sed colon in rel. et Ms. Bg., v. N.

Mor. et Z., Ael. V. h. Luc. Plut. Hf. it. Fi. Pal. et Aesch., ubi bene redditur per particip. Lat. *victus*, quocum comparantes, cum et adiectiva participio sint paria, veniamus forsan ad causam, cur regat illos gen., quos tribuunt quidem etiam ei L. Ern. et Poll. Call. p. 725. e., sed non addita ratione, quam putem hanc esse, quod desit pr. ὑπὸ, sicut in v. ἡττᾶσθαι, v. L. Bos. Ell. p. 541. e., cuius participio ἡσσώμενος substitui potest nostrum adi., ut sit proprie h. l. *a* nemine *victus*, superatus *peritia* rel., cf. alibi de Bg. Lat. it. de ν confuso cum commate in Ms. per vitium scribae, quod comma nec per rectionem adiectivi ἡτ. procedit.

εἰ μὴ) Divulsa Nostri a P. periodo, cepit is particulas has pro *sed tamen*, cf. L. N. T., ut Lat. *nisi* interdum videtur esse pro *sed*, v. G. Th. 444, 78. sqq., eodemque Lat. et Gr. ἀλλὰ reddit εἰ μὴ etiam Hoog. Op. p. 354. e. Nr. 6. sqq., quocum p. pr. Nr. 2. capietur pro Lat. *dummodo non*, quod magis convenit ad rectionem istarum particularum cum impf. vel aor., praesente ἂν, i. absente, ut hic, pro plusqpf. coniunctivi, quam Bg. recte tenuit cum rel. Lat. fere omnibus e Stp. ad m. P., non item Sch., deserto P. „aor. 1. *contaminavit* vitam *foedissi. stud.* εὐμ. *felicitatem* bonorum naturae et corporis" ubi addideris *et fortunae*, qualis est nobilitas, ut Stp. Th. 4, 979. F. „*felicitas*, — itidem accipiendum hoc Herodi. l. 1. εὐδ. — εὐχειρίᾳ, (sic meliori distinctione, quam in ed.) εἰ — κ. Ibi enim εὐμοιρίαν vocat animi et ingenii dotes, divinitus ei concessas" immo, quae bona dicebam modo, εὐγενεσ. — κάλλει — εὐπρ. — εὐδ. ἡτ. εὐσ. — καὶ εὐχ., quae sunt in pron. τούτων, propter quem gen. abit Bg. cum Stp. in m. P. ita longe a Gr., ubi exquisitum est hoc, ut pron. s. adi. istud respiciat plura subst., latentia in adiectivis pr., tanquam εὐγένειαν, εὐπρέπειαν et ὑπερβολὴν τῆς εὐσοχίας λ., propter quem eundem gen. (quia Bg. subst. non dicitur cum aliquo gen. secundum G. Th.) εὐμ. reddetur potius per syn. Lat. *prosperitatem*, quod ib. in tali rectione profertur; quanquam hic valet etiam illa observatio, Graecos dare substantivis casum secundum, qui Lat. non usurpetur, sed resolvendus sit per abl. cum praep. quadam; unde fiat h. l. felicitatem in rebus his, in hoc genere, subintellecto subst. χρημάτων, quam et ipsam rationem habent Gr., ut Thuc. 1, 120. s. 76, 23. τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ, *felici* bellorum *successu*; pro severiori Lat. *fortuna belli*; e qua formula deinde rursus efficias aliam syn. per adi., nec ipsam hic incommodam, v. c. τὴν ταύτην εὐμ. s. ταύτην τὴν εὐμ., pro ἐκείνην, illam *felicitatem*; per quam quidem rationem liceat subst. εὐμ. capere cum Stp. de bonis; sicut in pr. ratione et cum gen. melius sumetur de fortunae providentiaeque favore ac benevolentia, it. de commoditate, praestantia, (praerogativa,) quae forte divinitusque contigit; unde non necesse sit, εὐμ. explicare de laude ac gloria, quae fere comitatur bona illa, s. de prospera et secunda fama ob tales res s. ex istis rebus bonisque; quanquam per se compares aliud Gr. εὐημερία, quod et ipsum habet notionem istam, cum proprie sit felicitas s. prosperitas, cf. Stp. et Ern. L., cuius notio-

τηδεύμασι κατήσχυνεν, ὡς προείρηται [f]. | felicitatem, foedissimis studiis contaminasset, sicut dictum est.

f) In Ms. Ba. libro sic finito versus non expletur. Cum pag. sq. incipit liber secundus. *Mart.* Idem fit in edd., sed ut subscriptum teneant maiusculis elementis A. 1. Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βασιλειας βιβλιον πρωτον, sed B. 2. Τελως, vitiose ita, ut aliter Lug. Θελος βιβλιου πρωτου.

nis tamen in nostro subst. non aliunde habui exemplum; ut manserim in vulgari notione, qua de v. Suid. 1, 897. m. *εὐμοιρία, εὐκληρία, felicitas*, Plut. Hist. Ind. cum eodem Lat. et absolute, sed cum gen. ap. Luc. 2, 307. l. 29. *φωνῆς εὐμοιρίαν*, vocis *oblectationem*, quo sensu Stp. Th. ditabitur, si tamen est necessarius, cum aeque reddas *vocis bonitatem*, i. bonam naturam, quae latet in sensu isto vulgari; servante Bg. e P. iterum gradum alium adi., etiam Lat. rel., nominatim in v. *πρ.*, cf. 1, 11, 7., sed Sch. „*ut* ante *in* libro *dictum est*“ qui in *ὡς* e P. severior, pro Bg. compos., quod tamen ap. G. Th. cum Gr. n.

EXCVRSVS AD LIBRVM I.

1, 1, 1. med.

— ὅπως μὴ, σιωπήσαντες, λάθοιεν εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον ἀριθμούμενοι.

Qui verborum λαθ. ἀρ. ambiguitatem agnoſcebant Interpretes, ad eam tollendam inierunt viam ac rationem diverſam. Harum prima eſt, e qua v. λανθ. cum particip. ponitur ita, ut nullo commate divelli debeat ab eo, ſed arctiſſime cum eo cohaereat. Et tum varie reddi et ſolet et poteſt, prout res ac locus ſuaſerint, atque adeo 1) per adv. aliquod, ut *latenter*, clam, inopinato, improviſo, imprudenter, it. *ſenſim*, 2) per formulam, adv. parem, tanquam *per imprudentiam*, ubi eſt ſubſt. cum praep., cui par ſubſt. in abl. ſine praep., v. c. *imprudentia*, 3) per adi., ut *ignarus*, inſcius, imprudens, it. *nec opinus*; quod genus a primo non eſt nimis diverſum, cum adi. ſtent ſaepe pro adv., in primis ap. poëtas, 4) per verbum aliquod, velut *ignorare*, et *non animadvertere*, it. *non ſentire*; qui modus poſtremus, etſi Graeco ſimilior, (quia mutatur modo particip. in inf.) continensque perinde, ac reliqui modi priores, notionem Graeci v. impropriam, (ubi λ., ut Lat. *latere*, dr. de rebus aut perſ., quae ſunt clam nobis, ignotae, occultae,) non is tamen ſaepius adhibetur in vertenda Gr. illa formula, ſed potius aliquis e caeteris, v. Stp. Th. 2, 697. H. ſq. cum L. N. T., it. Ind. Thuc. Dem. Xen. Mor. et Z., Fi. Aeſch., Iſocr. Ev. Diod. S. Luc. Plut. Krg. Fa. Aeſ. Hſ., tum Obſ. Bud. C. 851, 9. et 1262. Vig. p. 252. cum N., L. Boſ. ad N. T. Hebr. 13, 2. Tayl. ad Lyſ. Or. Rsk. V. 5. p. 128. e. R. ad Luc. 2, 265. N. 9. Gottl. ad Pl. Ph. p. 115. m. et Harl. Chr. P. p. 14. v. 59.

Iam, ad hunc modum ſi quis explicare velit locum noſtrum: dicantur ſcriptores quidam eruditionis gloriam aeternam appetiviſſe, *ut ne, ſi tacuiſſent*, clam, *inopinate*, caet. *numerarentur in* plurima *turba*; quod fateor mihi non probari, ut nec probatum eſt Leisnero, quanquam univerſe tantum pronuncianti „ſic Herodianum non videri id accipi voluiſſe" nec adiecta ſui ſenſus aliqua cauſa, quam in eo eſſe exiſtimo, quod ea explicandi ratio repugnet contextui, cum, qui in prioribus dicantur ſcripſiſſe, ut doctrinae laudem immortalem ſibi compararent, pro doctisque adeo haberentur, et, in horum numero poſiti, ap. poſteros praedicarentur, cum, inquam, iidem, ſi contra tacuiſſent, nihilque ſcripſiſſent, debuerint certo ſcire, ſe per tale ſilentium venire in cenſum indoctorum, neque id clam ipſis aut improviſo acciderit.

Porro, cum ipſe Bg. non explicarit, quomodo acciperet hucque transferret illud Epicuri, ut cenſent, λάθε βιώσας: nec equidem dixerim, an ille acquieturus erat Leisneri explicatione ad remque praeſentem accommodatione. Proverbium id magis videntur reſpexiſſe, quam interpretati eſſe poëtae duo Lat., Ovid. Triſt. 3, 4, 25. — *bene* qui *latuit*, bene *vixit*, et Hor. ep. 1, 17, 10. nec *vixit* male, *qui* natus *moriens* que *fefellit*. Erasmus quidem in Adag. Chil. 2. Cent. 10. Nr. 50. negat, id ad verbum commode reddi poſſe; ut neſcio, quomodo Plutarchus in commentario ſuper hac ſententia eiusque Interpres expoſuerit; nec Suidas 2, 409. m. id explicat, niſi per χρῆσιν alicuius ſcriptoris, ſed ib. Verſ. *in* occulto *vive*; quae vertendi ratio in v. λ. par eſt ſuperius propoſitis,

quia praep. cum adi. verti poteſt 1) per adi., ut, cum dicatur *res eſt in incerto*, ſit i. q. res eſt incerta, atque adeo illud *in* occulto *vive* i. q. occultus, ignotus vive, 2) per adv., ut ſupra praep. cum ſubſt., et hinc *in* occulto *vive* per occulte, clam vive; unde redeamus ad priorem repugnantiam; ſicut nec iuvamur alio Noſtri loco 1, 9, 10., ad quem Stp. cum Leisn. reſpexit, cum ſimiliter explicari poſſit ac debeat, ut ibi videbitur.

Aliam exponendi rationem habemus propoſitam a ſolo Stp. Qui cum in textu Gr. ipſo poſt λαϑ. nullum locaſſet comma: id in N. tacens poſuit, at monens „poſſe etiam λαϑ. cum ἀρ. non iungi" quod aliter fieri nequit, niſi commate poſt λαϑ. facto vel diſerte, vel mente. Ibi tum particip. ἀρ. reſolvitur de more; cumque hoc poſſet modo fieri vario: tamen Stp. maluit id facere per *quippe qui*, atque adeo per pron. relat. cum particula, quae notionem continet cauſae, per particip. ſane non raro expreſſae. Et quoniam illud *quippe qui*, ſicut et ſimplex *qui*, valet i. q. quia ii, quanquam G. Th. in hanc rem tacente: ſententia hinc exiſtet, quosdam res antiquas ſcribere inſtituiſſe, eruditionis gloria ſempiterna inductos, *ut ne*, *ſi* tacuiſſent, *ignoti* eſſent, *quia* ii *in* vulgo *numerarentur* ſ. *annumerandi eſſent*. Enimvero neſcio, an quis cauſam hanc expectet hic.

Sed Stephano quaſi duce veniamus ad aliam huius loci interpretationem, quae eſt in hoc, ut, commate poſt λαϑ. aſſumto, ſequens enunciatio cum v. λαϑ. ſic copulata cogitetur, ut vel diverſa ponantur, vel alterum altero explicetur, et utrinque fere idem dicatur monſtreturque, ſed tantum ab alia parte, idque per copiam illam elegantem, qua res eadem exprimitur bis, primum privo v., deinde phraſi; ubi licet particip. per *et* copulam reſolvi, *ut* ne, *ſi* tacuiſſent, *ignoti* eſſent, *et* in *magna* turba *numerarentur*; quam rationem, iam ſupra in N. propoſitam, et commendabilem vel a facilitate ſua, non modo Vern. vetus etiam vidit, ſed quoque Bg. Verſio patitur, cuius illud particip. pariter, ut fecimus, reſolvere queas.

Sed de v. λανϑ., (ubi Bg. ſeverus, ut et ſervato particip. aliquo, de lege interpretandi, quae iubet, in loco ambiguo textus univerſam teneri formam, et ſcriptoris veſtigia premi,) Stp. Th. non videtur habere de perſ., quo ſenſu in N. recte cepit, niſi huc referas 2, 698. F. „λ. dicuntur, quorum nomen obſcurum eſt" qui ignoti ſunt ſ. manent, ex Ariſtid. tantum, ut G. Th. cum Gr. n. modo „in occulto eſſe" i. occultum eſſe, nihil habens in tropicam partem noſtram, nec interpretatus loca cum adiunctis his 36, 36. ſqq. *latere* in *occulto*, in *tenebris*, ubi ſit i. q. ſimpl. eſſe, ſ. poſitum eſſe, ſ. iacere, ut et in Niz. *quae* in *diuturna* obſcuritate *latuerunt*, nec afferens rectionem ſimilem cum particip. ex Amm. Marc. *ut* lateant *id* tentantes, — *ne* lateret *affectans*, praeterito etiam hoc Plauti Trin. 3, 2, 37. *Et poſtremo*, *niſi me auſcultas*, *atque hoc*, *ut dico*, *facis*, Tute *pone* te *latebis* facile, *ne inveniat te honor*, In *occulto* iacebis, *cum te maxime clarum voles*; ubi diſerte, quod ante comparabam, *in* oc. *iac.*, et hoc i. q. pr. *pone* te *lat.*, i. poſt te; quaſi duplex perſona ſit homo, dum ſibi ipſe obſtat nocetque, cf. ib. Par. et Gron. Obſ. 4, 3. p. 545. e. ed. Platen., ſive potius noſtrae.

Tum in forma loquendi ἀρ. εἰς λ. negligentior Bg., non ſolum in v. compoſ. Lat., ſed et cum alia rectione, nec per praep., niſi ſi innexam verbo dicas, quod cum dat. ſane valet i. q. v. cum abl., quaſi nos uti, pro quo ſaltem licuit Bg. e Cic. illo in N. cum praep. reddere, *in* grege

annum., ubi v. eſt pro ſimpl. neceſſario, ob aliam praep., diſerte adiunctam; ut et Sch. *numerari — inter* eſt vicinius, qua Lat. praep. quoque Gr. εἰς ſaepe redditur, cf. G. Th., ubi tamen nihil in totam Noſtri formulam, quae peculiaris ei ſit, cum nec Stp Th. teneat, ſed modo rectionem v. ἀρ. cum pr. εἰς 1, 566. E. c. ſq. e Gregor. (unde ſaltem ad analogiam probetur,) at 2, 1307. B. e. modo „Philo καὶ ὁ πολὺς ὅμ. τῶν ἀπὸ τῆς ϛοᾶς φιλοσόφων, ubi Bud. *ac pleraque* Stoicorum *multitudo*, (melius, quam ap. Phil. ipſum 728. C. m. in Verſ. *Stoicorum* turba *philoſophorum*, ſine adi., tum 3, 479. D. m.) ap. Hom. πουλὺς ὅμ. 'Οδ. ϑ et ρ" quae ſunt ϑ', 109. ἕσπετο π. ὅ. *ſequebatur* ingens *turba*, et ρ', 67. τῶν μὲν — ἀλεύετο πουλὺν ὅμ., *horum* quidem *declinabat* magnum *coetum*, quibus add.'Ιλ. κ', 517. Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμ., Troianorum *ingreſſus eſt* ingentem *exercitum*, et ρ', 462. ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμ. irruebat *confertam* per *turbam*, it. Pind. Νεμ. ζ', 35. p. 284. ed. Heyn. τυφλὸν δ' ἔχει ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖϛος, Verſ. p. 77. e. *dum coecum cor* habet *multitudo* hominum *maxima*; quibus in locis formula, ſive abſolute poſita, ſive cum gen. perſ., adhibetur ſenſu univerſo et honorifico, et bene adi. πολ. redditur per Lat. *magnus*, (ut e Liv. in N. productum iam, *magna* hominum *turba*,) quo ſine adi. Ind. Sb. „ὁ ὅμ., *vulgus*" e Xiph. 242, 4., ubi proprie καὶ αὐτὸς ὁ ὅμ., *plebs* que (*ipſa*,) oppon. in pr. γερουσία, *ſenatus*, et adeo de parte populi et civium Romae urbis, peculiari anguſtoque ſenſu, quo et Lat. *multitudo* dr. Verum hic ap. Noſtrum ὁ π. ὅμ., (ubi Bg. liberius in adi., ut Sch. in N., haud dubie pro communis, cf. G. Th.) aliter ſumitur et in malam partem, ſicut nobis *der* groſse, *meiſte*, gemeine *Hauſe*, pro turba ignobili, vili, imperita, indocta, ignara, pro ingeniis et hominibus vilibus atque indoctis, quales magna pars eorum; unde formula iſta duxit originem et notionem, reperta mihi praeterea ap. Luc. 2, 923. l. 17. ὁ μὲν δὴ π. ὅμ., οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, *vulgus* igitur *promiſcuum*, (cum Bg. etiam,) quos *idiotas* appellant *docti*, quos p. 926. l. 1. dicit τοὺς πολλοὺς, *vulgus*, at 1, 595. l. 85. φύσει τοιοῦτόν ἐϛιν ὁ π. λεὼς, tale *ingenium* eſt *vulgi*, pro quo l. 76. τὰ πλήθη ἀναπείθων, *perſuadeat* multitudini, *ut* rel., et l. 78. μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς καὶ σὲ, *in odium et nos ipſos et te*, philoſophiam, *adduxit*, omiſſis illis πρ. τ. πολ., apud *vulgus*, ap. *plures*, ſ. ſeverius, *fecit*, ut *odio haberemur* a *pluribus*, πρ. accepto pro ὑπὸ, ut alibi, ſed 2, 14. l. 33. ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσαις, *ſi* non *faecem* populi *et* plebem *cogites*, omiſſo iterum adi., ut ſupra ap. Phil., tum Dion. H. π. συνθ. ὀν. Sb. 2, 9. l. 29. ὁ παντοδαπὸς καὶ ἄμουσος ὄχλος, ed. Upt. p. 73. m. confuſa *hominum* multitudo *et* turba *incondita*, pro *turba* promiſcua *et* expers *muſae*, muſarum, muſicae, i. rei litterariae, litterarum, atque adeo indocta, pro quo mox ὑπὸ τοῦ πλήθους, a *plebe*, et εἴ τις κελεύσειε τὸν ἰδιώτην τούτων τὶ — αὐτὸν ποιῆσαι, *aliquem* ex *multitudine* imperitum *ſi quis iuberet*, ut *ipſe* idem *tentaret*, ſ. *ſi quis* iuberet *ignarum* horum *quid* ipſum *facere*, ut ἰδιωτ. ſit i. q. pr. ἄμουσ., quanquam hic anguſtiori ſenſu, pro expers artis muſicae, quae proprie dr., ob ſubiectum citharoedi et tibicinis exemplum, denique Iſocr. Or. 3. Nicocl. ed. Krm. 5, 5. φέρεσθαι μετὰ πλήθους, μὴ γιγνωσκόμενος, ὁποῖος τίς ἐϛιν, per liberam Vs. ap. Wolf. 42, 29. Quibus adiici poſſunt, quae ſubſt. abſolute et ſine adi. quodam etiam in contemtum et partem deteriorem uſurpantur, ut ap. Noſtrum 8, 3, 8. ὁ δὲ — δῆμος —, ἅτε ὄχλος, et ap. Thuc., qui locus notus eſt Stp. Th., non item Ind., 2, 65. i. ὅ περ φιλεῖ ὅμιλος, id quod *vulgus* facere *ſolet*, it. hoc ipſum Lat. et alia, *grex*, Cl.

C. „in contentum dr. — ego *in* grege *annumerer*" it. *multitudo*, (ut nostrum *die Menge*) v. G. Th. 354, 86. sq. et Ind. Corn. N. cum Liv. Ern., it. *turba* ap. Hor. Sat. 1, 10, 73. et Quint. 1, 2, 15. e. *ita* nunquam *erimus* in *turba*, in quem locum G. Th. 892, 15. „*sum* in *t.*, i. unus e multis, homo vulgaris" quorsum forte et pertinent *plebs* et *populus*, quanquam in his tacente G. Th., quae omnia imitantur nostratium *der* Haufen, *der* Pöbel, *das Volk*, cf. Hes. 2, 749. i. 751. i., non coll. Suid. 2, 690. m.

I, I, I. e.

— ἐπεμελήθησαν φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας.

Qui scribere aliquid aut dicere instituunt, aut etiam diiudicare scripta aliorum ac dicta, ii respicere debent atque curare, e disciplina quidem veterum rhetorum, vel duo tantum, sententiam et verba, vel tria, res, elocutionem atque compositionem, vel denique plura, cf. Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 10. e. 14. m. 16. i. Herodianus igitur, cum quosdam scriptores dixisset parum solicitos fuisse de rebus, quas traderent, videatur in loco praesenti reliqua tangere, istisque scriptoribus tribuere aut curam verborum (s. elocutionis) et compositionis sonorae, aut etiam simpliciter diligentiam studiumque elocutionis sonorae, bene compositae ac suavis, prout ista Gr. sumantur vel separatim, vel iuncta per hendiad.

Horum φράσεως quidem vocabulum, a Stp. Th. sine exemplo prolatum, non modo grammaticis, quod ille ait, usurpatur, sed etiam maxime rhetoribus, ut Long. π. ὕψ., v. Ind. Mor., ubi cum Bg. redditur, Demetr. π. ἑρμ. ed. Fisch. p. 14. s. 17. m. et frequentissime Dion. H. π. συνθ. ὀν., tacentibus etsi Ind. Sb. et Upt., cf. ed. Sb. 2, 82, 30. 34. 39. 94, 39. 127, 13. 26. 128, 18. 31. 130, 31., ubi φράσις τῶν ὀνομάτων, 131, 8. 22. 134, 5., pro quo λέξις est l. 13. et λόγος l. 19., et, opinor, διάλεκτος 184, 31. it. 166, 31., ut ap. Aristotel. et Hermog. non memini φράσις, sed potius λέξις, quod ut varie capitur, nec modo de singulis verbis, sed et de formulis dicendi, atque adeo de totis membris enunciatisque, v. Sturm. ad Arist. rhet. p. 349. e. 354. e.: sic etiam dici videtur φράσις, cui utr. exacte respondet Lat. Bg., et ipsum illo sensu triplici usitatum, cf. G. Th., Cl. Cic. et Sturm. ad Hermog. π. ἰδ. p. 25. e., ut nostrum φρ. Stp. Th. recte vertit *elocutio*, etiam Voss. in rhet. 2, 28. i., definiens sic „*quae* non *verba* modo, *sed etiam* διάνοιαν s. *sententiam* respiciat" contra usum rhetorum superiorum, qui perpetuo distinguunt φρ. s. λέξιν a διανοίᾳ aliisque, huic syn.; nisi quod etiam Herm. ita late accipit ἔκφρασιν l. l. p. 70. m., alias angustius adhibens v. ἐκφράζειν ib. p. 230. m. Certe hic ap. Nostrum φρ. dr. tantum de verbis, elocutione et oratione externa, ut Bg. Lat. et sq. εὐφωνία, qua de hic potissimum quaeritur.

Vocabulum id, praeter grammaticos, et ipsum rhetoribus frequentatum, e notatione quidem fuerit suavitas aut vocis, aut soni, aut verborum, cum φωνὴ haec omnia significet, cf. vel unum Dion. H. l. l. ed. Upt., v. c. de sono p. 94. m. 98. i., de voce p. 100. i. 114. m. 156. m. et de verbis p. 82. m., pro quo ὄνομα p. 88. e., cf. p. 108. e. et de tribus simul p. 90., ubi praeterea φωναὶ, a ψόφοις distinctae, tribuuntur modo vocalibus. Quarum notionum h. l. sola habeat locum ista, qua εὐφ. est suavitas soni, a verbis editi, cum de voce loquentis, pronunciantis, legentis minus hic cogitandum videatur ob adiunctum φράσεως s. verborum. Cumque pereat interdum aliqua in compositis notio: εὐφ. possit

etiam capi pro ſuavitate in univerſum, ſi vertas modo εὖ, in primis, ubi Noſtri haec per hendiad. exponas; unde ipſi nos ſupra *elocutionem ſuavem* dedimus, duobus ſubſt. mutatis in ſubſt. cum adi.; quae utr. ratio, ſed prior tamen clarius, apparebit ex iis, quae ſuper εὐφ. nunc dicentur ſecundum veteres rhetores, e quibus notio eruetur paulo amplior, quam ap. Intp. in N.

Omnino veterum, quos habui, rhetorum nemo definit eam ex arte et ſevere, ſed tantum oblique. Demetrius quidem π. ἑρμ. p. 32. e. ſ. 48. δυσφωνίαν συνθέσεως, aſperitatem *compoſitionis*, oſtendit ex illo Hom. Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ, ſic, ut inſit in vocabulis Αἴας, αἰὲν et χαλκ., quorum priora duo efficiant ſonum ingratum per vocales vicinas et concurrentes, αι cum α et ε, ſed poſterius per κο ſyllabam repetitam; ut recte cepit etiam Voſſ. in rhet. 2, 441. i. 453. Nr. 9.; unde contrariam εὐφ. elicias, ut ſit ſonus ſuavis vel e ſyllabis lenioribus, nec ita quaſi latrantibus, vel a vocalibus non continuis, ſed mixtis conſonantibus; quae utr. ratio pertinet modo ad ſingula vocabula, ſyllabasque cum litteris eorum; ut ib. in ſqq. λειότης καὶ τὸ εὐήκοον, *laevor* et *iucundum* auribus *quod eſt*, it. ῥᾷον καὶ ἥδιον, *facilius* et *ſuavius*, quoque indicant illam εὐφ., cf. p. 44. i. 69. ſq., ubi redditur *ſuavitas vocis*, ſed εὐφωνότερόν ἐστι, *ſuaviorem* vocem *habet*, immo *ſuavius* eſt, ut rectius mox εὐφωνότερα, *ſuaviora*, ſed l. l. ſ. 68. e. diſerte εὐφωνίαν —, τὴν γινομένην ἐκ τῆς συγκρούσεως, ſc. φωνηέντων, ut adiectum erat ſect. i., *vocis* dulcedine, *quae oritur* ex *concurſu*, quae referenda ad plura vocabula, inter ſe copulata, ut ſit in oratione laevi vinctaque, ubi ſyllabis in extremis cavetur vocalium concurſus, cf. p. 160. ſ. 322., ut contra p. 100. ſ. 177. εὐφ. quaedam ſtatuitur in conſonantibus ν et λ. Sed Dion. H. l. l. ed. Upt. p. 82. cum dixiſſet, non omnes partes dictionis et vocabuli ſolere a natura ſimiliter afficere auditum ſ. aures, ſed ſonos quosdam eius vel oblectare, vel offendere, et ſuaves eſſe ingratosve, idque non modo propter litterarum naturam, quibus conſtet vocabulum, verum etiam ob ſyllabarum copulationem, addit deinde, ad iucundam auditu reddendam orationem et dictionem relinqui hoc, ut miſcendo κακοφώνοις εὔφωνα, *ſonora* male *ſonantibus*, occultemus aſperitatem quarundam litterarum et ſyllabarum, et p. 86. ταῦτ' οἴομαι χρῆναι φυλάττειν ἐν τῇ συνθέσει τὸν μέλλοντα διαθήσειν τὴν ἀκοὴν ἡδέως, τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα ὀνόματα, ὑφ' ὧν γλυκαίνεταί τε καὶ μαλάττεται καὶ τὸ ὅλον οἰκείως διατίθεται ἡ αἴσθησις, ταῦτα ἀλλήλοις συναρμόττειν, ἢ τὰ μὴ τοιαύτην ἔχοντα φύσιν ἐγκαταπλέκειν τὲ καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις αὐτὴν (τὴν αἴσθησιν) γοητεύειν, ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοτεῖσθαι τὴν τούτων ἀηδίαν, quae, quoniam Interpretem in partibus male habuerunt, videntem tamen hoc, τὴν αἴσθ. hic eſſe audiendi ſenſum, auditum ſ. aures, et i. q. pr. τὴν ἀκοὴν, ſic reddemus, *haec puto oportere obſervare in compoſitione eum, qui aures velit ſuaviter afficere, canora et numeroſa et* ſonora *verba, a quibus delinitur et mulcetur et* omnino *iucunde* afficitur *auditus*, haec, *inquam*, oportere *ſibi invicem coagmentare, aut, quae talem naturam non habeant, implicare atque innectere iis, quae* poſſint *eum*, auditum, *mulcere, ut ab illorum gratia obſcuretur horum inſuavitas*; quod deinde oſtendit in vocalibus p. 94. m. ſqq., ubi φωνὴν ἡδίστην λ. ſonum *ſuaviſſimum*, non Intp. *vocem*, τῶν μακρῶν εὐφωνότατον τὸ α λ., *inter longas* a *ſonantiſſima*, τῶν δὲ βραχέων οὐδέτερον μὲν εὔηχον, ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο, *brevium vero neutra* ſonora *eſt*, *o tamen eſt* minus *abſona*, immo *minus iniucunda*, it. in ſemivocalibus p. 96. e. ſqq., in duplicibus et mutis de-

inde, ut de syllabis p. 108. e., ubi φωναὶ soni, aut voces, i. vocabula, cf. p. 114. e. et de laevi iunctura verborum p. 194. e. de Thuc. εὔφωνον male redditur *rotundum*, sed bene p. 200. i. εὔφωνα — ὀνόματα, *sonora*, sed p. 238. e. εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο, *si et Demosthen**i** curae* fuit *elegantia* verborum *et numerosa concinnitas*, male, cum et hic εὐφ. sit *sonus suavis*, sed e numero et numerosa compositione, de quibus ibi agitur, ut p. 58. i. de compositione membrorum εὐστομίαν, quiddam *rotundius*, intelligo pro εὐφωνία, et pro pr. εὐέπεια et χάρις, vel ex opp. ἄχαρι, cf. p. 70. de iis, quae suavem et pulcram elocutionem faciunt, ubi pro τὸ πιθανὸν forte legendum τὸ περιττὸν, quod fere i. q. pr. ὥραν, cf. p. 27. N. 24. et ed. Sb. 2, 85, 15. τὴν εὐστομίαν — τῆς λέξεως, pro quo l. 5. αἱ χάριτες αἱ τῆς λέξεως, sed 95, 10. τὴν εὐφωνίαν — μουσικὴν, quae est εὐφ. sonusque suavis ex oratione vincta laevique, ut 178, 30. alia in periodo e membris paribus et concinnitate, mox l. 35. χάρις et l. 43. ἥδιον ἀκουσθῆναι, cf. 186, 24. sqq. p. sq. l. 18. sqq. pro loco classico, ἡ δὲ γλαφυρὰ (ἁρμονία) — τὴν εὐφωνίαν θηρωμένη καὶ τὴν εὐμέλειαν, ut sane legendum ex 30, 32., ubi similiter cum εὐφ. est, ἐξ αὐτῶν δὲ τὸ ἡδὺ, aurium animique *voluptatem*; post quae et aliae sunt εὐφωνίας periphrases, ut 190, 11. sqq. ἐν ταῖς τρισὶ περιόδοις ταύταις τὰ μὲν ἄλλα ὀνόματα εὐφώνως τε σύγκειται καὶ ἡδέως, τῷ συγκεῖσθαι σφόδρα λείως, (ut quidem suppleverim,) καὶ μαλακὰς αὐτῶν εἶναι τὰς ἁρμονίας λ.

Unde totum εὐφωνίας ambitum designem ita, ut complectatur suavitatem vel universam, vel maxime soni e litteris ac syllabis, porro e vocabulis aut privis, aut iunctis, it. e membris componendis, periodo struenda, concinnitate ac numero, cf. Ern. rhet. §. 304. i. 364. 367. 395. it. Voss. rhet. 2, 440. e. sq. 444. sq. 450. 453. Nr. 9. 477. 481. e. 485. Nr. 3. 7. 494. e. 496. m. et e. 503. m. 508. m.

De Cresollio quidem, libro absente, nihil liquebat, sed Bg. ratio erat obscura.

I, I, 3. i.

— οἱ πρὸς ἔχθραν ἢ μῖσος τυράννων κολακείαν τε ἢ τιμὴν βασιλέων λ.

Pr. πρὸς cum subst. rei, ubi sermo est de modo s. causa et fine, verti Lat. potest varia ratione, qua de non universe praecipi videtur posse, nisi sic fortasse, ut primo per Lat. aliquam exprimatur praep., eamque proximam, *ad* et *in*, quae similem habent notionem in formulis nonnullis, et forte e Gr., ad Graecorumque imitationem; quibus ad sensum respondent aliae, *per*, ob, *propter*; omnes illae, cum casum regant eundem cum Graeca, eam formulam propius referentes, quam alia illa *ex*, quod casum mutat.

Qui quidem modus varius reddendae pr. πρὸς valet ap. Nostrum, praeter hunc locum, etiam 2, 15, 14. et 4, 12, 7. Interdum autem praestat, unam illarum Lat. praecipue adhibere, ut 3, 7, 8. ὡς δέ τινες ἱστόρησαν, οὐ πρ. χάριν, ἀλλὰ πρ. ἀλήθειαν λέγοντες, ubi Lat. *ad* commodissima sit; quanquam ad sensum etiam ibi bonae illae *secundum* s. *pro*, in primis de Vern. more; sicut de Lat. posterius πρ. ἀλ. quoque verteris per adv. *vere*, aut adi. *vera*; quod et procedat in isto 4, 12, 7. ὑποπτεύων δ' αὐτοὺς, ὡς οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρ. κολακείαν θεσπίζοντας, λ., ubi πρ. κολ. licet ad sensum interpretari *falso* s. *falsa*, it. ficte s. ficta, ob pr. τἀλ., quod adi. aut adv. ibi componitur cum formula nostra e praep. cum subst., quae et alibi pro adv. aut adi. ponitur.

Ita Bud. C. 1386, 16. πρ. ὀργὴν reddit adv. *iracunde*, sed l. 15. πρ. ἔχθραν, *inimico animo*, qui abl. nudus alias substituitur pro adv., tum

l. 14. πρ. ἀπέχθειαν καὶ χάριν, odio *vel* gratia *ducti*, cum et subst. cum particip. sit par pr. abl. nudo, vel habenti comitem praep. aliquam, v. c. *ex* gratia, *ira*. Quae tamen omnia sunt liberiora, ut et hoc, cum l. 4. πρ. χάριν exponit „ἀντὶ τοῦ χάριτος ἕνεκα, it. *ad* emerendam *gratiam*" ut Vig. p. 643. Nr. 9. *ad* gratiam *eblandiendam*; praeter quos formulam exposuerunt Stp. Th. 3, 573. i., maxime suadens Lat. *per*, (Bg. hic,) D'Orv. Ch. p. 554. v. 104. Abr. Dil. Th. p. 320. e., recte comparans πρ. ὀργὴν cum ὑπ' ὀργῆς, et p. 667. e., ut h. l. Vern. vet. *aus Haß*, dum P. in his „privatis *inimicitiis* tyrannorum *que* odio *provecti*" praeter libere additum adi., respicit Bud. supra rationem per particip. cum abl. subst.; tenente Ind. Dem. in subst. tantum ἅπαντα πρ. ἡδονὴν ζητοῦντες, (quod ob sq. χαλεπὰ etiam vertas per adi. *suavia* s. iucunda,) et τούτων — ὃ μέν ἐστι πρ. ἡδ. λ., sq. ὃ δὲ πᾶσιν ἐνοχλεῖ, ubi similiter, praeter vicinius, *quod* voluptati *est*, reddamus, *quod* gratum *est*; quorum prior locus, itidem sine Vers., erat ib. v. πρ. cum acc. Nr. 1.) sub Lat. *ad*, quibus add. 51, 8. πρ. ἡδ. δημηγορεῖν, sq. ἡ τῶν λόγων χάρις, it. 1419, 11. 16. et 34, 15. ἡ ἐν τῷ λέγειν χαρ., tum 98, 13. πρ. ἡδ. ἀκούειν, it. 111, 16., ubi l. 20. opp. χωρὶς κολακείας ἀκούειν, porro 377, 14. Φιλίππῳ τι ποιῆσαι μὴ πρ. ἡδ. coll. l. 10. μηδὲν ἐναντίον λ., cum ad Ind. locum πρ. χάριν δημηγορεῖν 29, 17. add. 54, 26. π. χ. λέγειν, it. 106, ult. et 107, 3., sed 127, 11. π. χ. εἰπεῖν, pro quo mox χαρίζεσθαι, it. l. 17., cf. l. 20., praeterea 900, 11. πρ. ἔχθραν absolute, sed 90, 2. cum opp. π. χάριν, quae Wolf. V. 9. p. 75. i. recte explicat „δι' ἔχθραν ἢ χ., — ἔχθρας ἢ χάριτος ἕνεκα" ut Bud. supra et diserte 275, 3. πρ. ἔ. ἢ φιλονεικίας ἰδίας ἕνεκ', inter se componuntur, sed solitarium stat 58, 19. οὐδεμιᾶς ἕνεκα — ἔχθρας, λ., tum 58, 26. οὐκ ἂν οὕτως οὔτ' ἐκείνου πρ. χάριν, οὔτ' ἐμοῦ πρ. ἀπέχθειαν ἠκούσατε, *non ita audiissetis illum quidem*, ut *favorem* erga *eum* conciperetis, *me* vero, *ut* odium *in me susciperetis*, ad sensum quidem, ubi severa sint Lat. *ad* s. *in*, aut *cum* favore — *odio*, qua et ipsa Lat. praep. interdum Gr. interpreteris, denique 291, 10. τὰ πρὸ τούτων εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, ubi paria quidem sunt copulata subst., ut nostro loco, sed εἰς non videtur Nostri πρός, verum hic potius sensus, *cum* antea *civitates* ad *inimicitiam* et *odium* et *diffidentiam* erga *nos* ab *istis* adductae *essent*, tum Phil. in Flacc. 759. i. de Augusto et Tiberio, τότε γὰρ κοινοὺς παρέχοντες ἑαυτοὺς δικαστὰς, ἐξ ἴσου καὶ τῶν κατηγόρων καὶ τῶν ἀπολογουμένων ἀκροώμενοι, μηδενὸς ἀκρίτου προκαταγινώσκειν ἀξιοῦντες, ἐβράβευον οὔτε πρ. ἔχθραν, οὔτε πρ. χάριν, ἀλλὰ πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἀληθείας, τὰ δόξαντα εἶναι δίκαια, *tunc enim* aequos *se* praebendo *iudices*, et *auditis* examinatis*que* partibus, *de* nemine *iniudicato* ferebant *sententiam*, nec *in* gratiam *nec* odium *pronunciando*, sed *quod* iustum *videretur*, pro severioribus his, *tunc* enim *communes* s. *communiter* se *praebendo* iudices, *ex aequo* s. *pariter* et *accusantes* et *defendentes sese* audiendo, *neminem* iniudicatum *prius* condemnare *statuentes* s. *volentes*, tribuebant *cuique*, neque *per* odium, *neque* per *gratiam*, sed *pro* ratione *veritatis*, pro vera rerum natura, *quae* iusta *esse viderentur*, cf. Krg. Plut. §. 276. cum N. et §. 291. it. πρ. χαρ. λαλεῖν Cic. l. 1. de fin. *ad* voluptatem *loqui*, Niz. p. 1470. i., Ind. Polb. v. χαρ., Suid. 3, 195. m. πρ. βίαν, βιαίως, ἀναγκαστικῶς, *per* vim, *violenter*, explicans adeo formulam per adv., sed Hes. 2, 1054. m. πρ. χάριν, πρ. τέρψιν, ubi N. „piorum vota succedunt ipsis πρ. χαρ., ex *animo*, in *gratiam*, Pind." qui locus in Vers. noviss. p. 16. e. *perficitur* autem *haec* divinatio *in* gratiam *precum* piorum *hominum*, ubi Od. 10, 16. p. 74. e. ὅπα τε κοινὸν λόγον φίλων τίθεμεν ἐς χάριν; Vers.

p. 21. e. *et* quo *deductum* nos *communem* urbi *hymnum* iucundam *ad* gratiam *perſolvemus?* ubi ἐς χ. i. q. πρὸς χ., ſed hoc ſenſu, opinor, *per* iucundam *gratiarum actionem*, ſ. cum iucunda gratiarum actione, ſ. ex iucunda animi gratitudine.

Praeterea ad noſtrum locum quaeritur de interpunctione; ubi ap. Bg. quidem commata reperi tantum poſt *tyrannorum* et *venerationem*, non item deinde poſt *regum* aut *priv. hominum*; unde quis coniiciat, Bg. inſtituere hic novam diſtinguendi rationem etiam in Gr. textu, ut, commate poſito poſt τιμὴν, iſti acc. priores trahantur omnes ad unum τυρ. gen.; quibus contraria eſt interpunctio quarundam edd., qua comma fit poſt βασ. et ἰδ., ut ſit una pars οἱ πρὸς — τυράννων, ſed altera κολ. — ἰδιωτῶν, ad quam et P. reddidit, quanquam oratione inverſa, τιμ. et κολ. loco dimotis ſuo, et diverſo etiam modo expreſſis, *in* laudes — *aſſentationibus effuſi*, atque adeo altero pro cauſa habito, ſenſum, opinor, ille ſecutus magis qualemcunque, quam lectionem aliam, veluti κολακείᾳ τε εἰς τιμὴν λ., qua pereat Noſtri concinnitas in pari accuſativorum, a πρὸς pendentium. Iam, cum utroque in modo, vetere ac novo, τυρ. in prima parte ſtet ſolitarium, et deinde ei opponantur tres gen. illi βασ. — πολ. et ἰδ.: ne id fiat, malim hunc locum ita capere, ut iſti acc. κολ. τε ἢ τιμ. tantum traiecti ſint, proprie cohaerentes cum pr. caſibus eiusdem generis ἐχθ. ἢ μισ., utque ſic etiam gen. τυρ. cum ſociis deinceps copuletur. Traiectio quidem talis, alibi etiam obvia, hic forte a Noſtri elegantia venerit, ne ſimiles caſus ſimul plures concurrerent. Nunc, ut in loco ambiguo, diſtinctionem Stp. ſervare debuimus, pro noſtra coniectura atque etiam Bg. novitate habentes conſentientem etiam Vern. Verſ., e Dano confectam.

Sequitur de vi vocis τύραννος h. l., cum conſtet, dupliciter ſumi, I) in malam partem, non de a) eo ſolum, qui in libera rep. malis artibus, vi ac fraude, invitisque civibus reliquis ad ſummum imperium pervenerit, verum etiam b) de hoc, qui, ſummam rerum adeptus legitime, per hereditatem aut electionem, tamen ſeverius imperet atque crudelius, II) in bonam partem et univerſe de terrae civitatisque principe ac domino, cf. de priori Heſ. 2, 1435. i. et Xen. Bach. Z., ubi opp. ἰδιωτῶν, ſed de poſtr. Stp. Th. 3, 1697. F. Hoer. ad Soph. Ai. v. 760. Schurzfl. An. ad Long. π. ὑψ. p. 43. i. Ammon. p. 138. i. Suid. 3, 518. cum N. 3. Ariſt. Schol. ad Ach. v. 61. ſine Ind. Kuſt., qui ib. comparat Schol. Thuc. (qui tamen 1, 13. de τυραννὶς agit, diſtinguens a βασιλείᾳ, ut Socrates in Mem. Xen., v. Ind. Z., et Schol. β. ad Aeſch. Prom. V. v. 10. Spanh. ad Ariſt. Plut. v. 124., ubi locus Tragici eſt ib. v. 222.) et Nub. v. 564. Gatak. Adv. Miſc. Poſth. p. 173. D. e. Indd. Harl. Chr. Poët., Ael. V. h. Iſocr. Ev. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. Pol., ubi copulat βασιλέας — τυράννους — σατράπας, cf. Longin. l. l. 17, 1. p. 118. i., ut ſecum βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας, oppoſitosque ῥῆγας affert Beckius in ep. ad Zonar. p. 27. m. et p. ſq. m., ſed porro coniunguntur τυραννίδες καὶ βασιλεῖαι in Ceb. tab. c. 7. e., ſed ap. Phil. in Flacc. 758. c. τὴν ἐπιμέλειαν καὶ προστασίαν εἰς δυναστείαν καὶ τυραννίδα μεθαρμοσάμενοι, *qui* poteſtatem *legitimam* in *tyrannicam* potentiam *verterant*, per hendiad., pro ſeveris, *qui curam* et *praefecturam* ſ. adminiſtrationem *in* dominatum *et* tyrannidem *transtulerunt*. Igitur hic Bg. cum P. ſeverum Lat. adhibuit, per ſe quidem aeque late patens, ſed a ſcriptoribus tamen acceptum magis in deteriorem partem, ut h. l. quoque ceperim ob adiuncta ἔχθραν ἢ μῖσος, quae potius cadunt in tyrannos malo ſenſu; unde βασιλεῖς contra hic boni ac

legitimi *principes*, quo uno Lat. fubft. reddit h. l. P., fed Bg. *regum*, notione, opinor, univerfa et latiori, pro adminiftrante rempl. cum honore fummo, ut etiam pertinere queat ad imperatores Romanos, de quibus adhibet alibi Bg. deinceps, cf. ad Luc. 2, 386. N. 14. et Spanh. de Pr. et u. n. T. 2. p. 397. fq. „neque — Herodianus —, qui optimus fcriptor a magno Cafaubono dici meruit, aliis, quam βασιλέως et βασιλείας nominibus, Romanos Imperatores ac Romanum Imperium vocare confuevit. Sic τῷ βασιλεύοντι Μάρκῳ, *imperanti* f. *Imperatori Marco*; alibi βασίλειος οἶκος, domus *Imperatoris* f. *Augufta*, βασιλικαὶ τιμαὶ, *honores* f. *tituli Imperatorii* ab eodem tribuuntur.“ Si quis vero τυράννων etiam hic in bonam partem fumere velit: cum βασιλέων copulabuntur per fyn. copiam. Ap. Dem. quidem fine Ind. 72, 2. βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίος in malam aeque valere poteft, ut 24, 7. 71, 9. fq. et 26., cf. Eran. Phil. poft Ammon. p. 173. e.

Tum contra fing. πόλεως inter reliquos plur. nihil novarim, cum libris omnibus placeat, et alias quoque inter fe iungantur fubft. diverfi numeri, etiam tum, ubi fubft., difcedens in numero a reliquis, per fe alibi ufurpatur eodem cum illis numero, cf. Hindb. ad Xen. p. 115. §. 7., cumque h. l. pofita fubft. comparentur ap. alios varie, per plur. καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν ap. Thuc. 1, 82. et 124. 2, 64. 3, 10. et 82., tum per fing. πόλει καὶ ἰδιώτῃ ib. 1, 144. 4, 61. et 114. 5, 41., fed et diverfo numero ib. 2, 65. τοῖς ἰδιώταις — τῇ πόλει, cf. Stp. Th. 1, 1642. B. fq. Abr. Dil. Th. p. 126. e. Weff. ad Diod. S. 2, 417. N. 35. Obf. Mifc. Amft. V. 3. p. 148., ubi haec. „Si πόλις opponatur ἰδιώτῃ, valere ἰδιώτην i. q. ἕνα ἄνδρα ἰδίᾳ. Parem rationem effe, quando in plur. ἰδιῶται opponantur πόλεσιν, — in qua ftructura minus commode ἰδιώτας exponi *cives*.“ Unde recte hic Bg. e P. *privatos homines* reddit, (qui tamen referuntur fimul ad pr. βασιλέων,) at in πολ., e P. iterum, ambiguo Lat., quale et Gr. eft, accipientibus Vern. arctiori fenfu, de urbe fingulari, cum et intelligi queat latiori, de corpore quafi urbium et focietate, uni parentium, nobis *Staaten*, it. de liberis rebus publ., maxime, quia fermo hic eft de hiftoricis veteribus, quorum maior pars maius quod opus complectuntur animo atque calamo, quam urbium fingularum res geftas, quemadmodum pauci extitere, qui, Plutarchi et Cornelii Nep. more, facta moresque virorum fingulorum traderent, quae potius memorata funt et tractata fimul in totius populi hiftoria, cf. Stp. Th. 3, 469. D. fq. et Rs. Or. V. 3. p. 391. fqq.

Similis diffenfus eft Vern. utriusque in v. ἰδιωτῶν, ubi peius eft veteris *Landesleute*, quam recentis *Privatperfonen*; ficut omnino, quid fit ἰδιώτης, cum multa fignificet, femper diiudicandum eft e contextu, h. e. vel oppofito, vel adiunctis aliis, cf. Ern. de ufu gloff. can. 6. et Lex., it. L. N. T. Fifch., et per plures notiones fimul Stp. Th. Foef. Oec. Suic. Th. L. N. T. Schw. et Krb., Fabr. ad Sext. Emp. p. 728. N. H. Spanh. ad Ar. Ran. v. 460. Ind. Xen. Bach. Mor. Zeun. it. Hef. cum N. Schol. Epict. p. 241. et Dem. Rs. Or. V. 2. p. 87. e., cui fimilia Suidas habet, quorum alter ex altero forte conftituendus, fi non, ut intra ἰδιώτας λέγει inferatur δὲ e Suida, tamen ut ap. hunc ex illo poft παραγωγὴν addatur ἴδιος, ἰδιώτης, it. poft λέγεται adhuc ponatur καὶ, abfumtum a pr. ται fimili; ut Suidas etiam melius ad locum Arift. adiicit ἐν βατράχοις, ubi cf. v. 460. et 918., ubi pro Schol. δύο lego, τινὲς ἐν τῷ θεοῖς ἰδιώταις τὸ ο τιθέασιν, λ., i. e. litteram ο, per compendium, pro obelum, quod erat fignum criticum; fed per fingulas quasdam notiones,

pro privatus Schol. Thuc. 4, 2. Ind. Xen. Mem. S. Rs. Or. V, 9. p. 426 i. V. 10. p. 467. m. Harl. Dem. pro Cor. p. 198. e. N. 48. p. 146. N. 47 Ienſ. L. Luc. p. 90. e., pro plebeius Caſ. ad Ath. T. 2. p. 95. e., quod tamen negare videtur Rsk. l. l., pro civis L. Boſ. ad Io. 1, 11. p. 56. e. it. Obſ. Miſc. Amſt. V. 10. p. 9., ubi dicitur, a πολίτης diſtingui, quod forte adiuvat Thuc. 2, 8., ubi v. N. it. Schol. ad 2, 65., quanquam cum Duk. ed. Verſ. hic locus etiam referri poteſt ad notionem pr. pro privatus, denique pro ignarus et imperitus Gatak. ad Ant. p. 12. a. F. ſq., qui tamen ad p. 193. b. A. errare videtur, ex illa oppoſitorum lege, ad Luc. 1, 484. N. 5. p. 551. N. 86. p. 808. N. 33. p. 825. N. 7., tum 2, 673. N. 68. Ienſ. L. L. l. l. Alb. Gl. N. T. p. 135. N. 26. Krb. Obſ. ad N. T. p. 312. e. it. Epict. Heyn. p. 127. N. ad §. 6., me quidem ſic ſtatuente, eſſe primo ſubſtantivum, et pro adi. cum ſubſt. poni, ut alia ſubſt., tum, ortum ex ἴδιος, habere cum hoc communes notiones maxime duas, ut valeat 1) proprius ſ. peculiaris, oppoſitus alieno, et quidquid alicuius eſt certi tantum, nec alterius; unde Heſ. 2, 21. m. ἴδιος, ἰδιώτης, cf. Suid. 2, 95. i.; quorſum et refero Ariſt. l. l. ἰδ. θεοὺς, proprios *deos*, quos colit unus aliquis, nec alii ſimul; a quo et dr. de familia, (ut ſit i. q. domeſticus et propinquus, Schol. ὁ πρὸς γένος ἴδιος,) aut de urbe et civitate, ut, ξένῳ oppoſitus, ſit civis ſ. ſaltem inquilinus, 2) ſolus ſ. ſingularis; unde dr. a) de re, ut ap. Palaeph. c. 37. clava Herculis, quae ſola eſt, i. foliis nudata et privata, cf. Ind. b) de perſ., ſi eſt ſine munere ac dignitate, et hinc ſaepe in nullo pretio, vilis et contemta, ſed in grege ac plebe, plebeia, vulgaris, vel quoad locum et ordinem, vel quoad ingenium, animum, ſenſum, mores, notitias, cf. Rsk. An. ad Gr. auct. V. 1. ad Dion. Caſ. p. 37. e. 171. e. it. βίος ἰδ. ap. Stp. Th. et Schol. Epict. l. l. ὁ μεμονωμένος, (ut Lat. *privatus* i. q. orbatus, ſolus, derelictus,) it. cum opponitur magiſtratibus, h. e. iis, qui gerunt munus publ., ubi, pro varia munerum natura aut reip. forma, Lat. varie exprimitur, ut, ſummo magiſtratui ac regi univerſe oppoſitus, valeat privatus, ſed praecipue urbano, ſit civis, et militari, vilis gregariusque miles. Quando autem ἰδιῶται civitatibus totis opponuntur: ſunt homines ſinguli ſ. ſingulares, ab eadem manifeſto notione; cum ſoli cogitentur ac ſeparati a reliquo velut corpore civitatis ſ. civium; a quo et derivo, quum oppoſiti militibus, dicuntur pro civibus ſ. plebeiis, ut ap. Xiph. in fine Commodi, cf. infra ad 1, 14, 9.; ſicut denique, quod ἰδ. pro rudis, ignarus, rel., ex hoc eodem altero, cum quis eſt ſolus, in ſolitudine remotusque ab aliis hominibus, unde quid cognoſcere poſſit ac diſcere; ubi interdum opponitur iis, qui ſunt parati a litteris, artibus, uſu experientiaque, ſed interdum eſt ſine manifeſta relatione quadam, et interdum cum aliquo adiuncto rei, per caſum vel gen., ut τῶν τοιούτων, it. τοῦ ἔργου, vel dat. ſ. abl. v. c. τῷ λόγῳ, vel acc., tanquam ἰδ. τὴν φωνὴν, ubi ellipſis eſt praepoſitionum, diſerte interdum additarum, κατὰ, περὶ et ὡς πρὸς, cf. ſupra laudatos.

1, 1, 3. e.

— εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα λόγων ἀρετῇ δόξῃ παρέδωκαν, τῆς ἀληθείας μείζονι.

Super huius loci extremis placet incipere, ubi Stp. in Praef. in Examen Interpr. Pol. pro *ſupra* veri *fidem ſuſtulerunt* vult reddi *ſupra* verum *ſuſtulerunt*, et in Th. 2, 837. E. »μείζων ἀληθείας, maior *veritate*, ſ. *vero*, ſ. *fide veri*, (quanquam extremum hoc mox reiiciens, praefe-

rensque Verſ. noſtri loci hanc,) *ſcribendi* artificio *res* tenues *atque* humiles *in* opinionem *vero* maiorem *adduxerunt*. Sed quia durior haec alia que huiusmodi ad verbum interpretatio videri poſſit: ſatius forraſſe fore, iſta aut ſimili paulo liberiore et faciliore uti, *ſcribendi* artificio *effecerunt*, ut *res illae* maiores *creditae ſint*, quam *re* vera *fuerint*.“ Quae contra Stp. pro P. oppoſuit Boecl. in Animadv. in Exam. Verſ. P., nihil efficiunt, ſed pro Stp. etiam aliquid haec Leisneri, e Vol. diverſo ſumta. „Stp. corrigit haec recte. Differunt omnino *maiora vero* et *maiora* veri *fide*. Illa ſunt falſa, haec incredibilia quidem, vera tamen eſſe poſſunt. Quod Phaedra crimen in Hippolytum conferebat, id erat maius vero, ſed non erat maius fide veri. Comparetur haec Herodiani locutio cum illa Ovid. Triſt. 5, 6, 42. *vero* eſt *noſtra* querela *minor*. Nam eodem modo δόξα ἀληθείας μείζων verti poſſit *gloria* vero *maior*, ſ. τὸ *vero* ſit pro aequo, ſ. pro veritate. Priori ſenſu fuerit gloria iuſto maior. *Verum* pro iuſtum, ἀληθὲς, ἀλήθεια pro iuſtum, paſſim, v. Cort. ad Sall. Cat. 35. p. 212. — δόξα ἀλ. μειζ. eſt δόξα μείζων, ἢ ἐστιν, maior, quam re vera eſt. Sic Xen. Oec. 10, 2. exponit. Aliter accepiſſe locum videtur Bg. et legiſſe προύδωκαν, quum vertat, *viles et parvas res virtute orationis cum* ſpecie *veritatem* ſuperante *tradiderunt*; quanquam non eſt negandum, etiam προδιδόναι interdum abſolute poni pro tradere poſteritati ſ. prodere memoriae. Mihi locus videtur etiam ſic accipi poſſe, *viles et parvas res* dicendi *arte* famae *tradiderunt* iuſto *maiori*, h. e. eas res vero magnificentius praedicarunt. Luc. Qu. H. C. ſ. c. 12. ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας.“

Ap. Xen. l. l. inter ſe permutantur haec, — ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι, ἢ ἦν, — ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας, — ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι, ἢ ἐπεφύκει, λ. ed. Th. V. 1. p. 341. *ut* candidior *etiam* videretur, *quam* eſſet, — *ut*, quam *eſſet* reapſe, *rubicundior* appareret, — *ut* procerior, *quam* eſſet *a* natura, *videretur*, in quibus media formula eſt ſimilis noſtrae, quae prorſus ap. Luc. l. l. 2, 17. l. 87. opera *ſirgeret* vero *maiora*, pro quibus ſeveris, (cf. Ovid. Heroid. 16, 143. *minor* eſt *tua* gloria *vero*, quae in ſqq. explicantur, Met. 1, 215. *minor* fuit *ipſa* infamia *vero*, Tac. An. 4, 21. m. *quod*, ut *atrocius* vero, *tramiſſum*, et Hiſt. 2, 70. m. ſua *quisque* facta *extollentes*, falſa, *vera*, aut *maiora* vero *miſcebant*, ad quae v. Ind. *v. ver.* et Cort. ad Sall. Iug. 105, 3. e. et Cat. 51, 11., ut ad P. *veri fidem*, praeter G. Th. 655, 91., etiam ex Ovid. Heroid. 16, 60. cum N.) quia Lat. neutrum hoc pro ſubſt. valet, Bg. voluit potius ſenſum modo referre, ut cum perſpicuitate omnem diſceptationem dirimeret, ſumto particip. pro Gr. adi., in quam formulam nihil ap. G. Th.

Sed manſiſſe Bg. in vulg. lectione, coniecerim primo hinc, quod adhibuit Lat. *tradere* potius, quam *prodere*, (quod magis reſpondet Gr. Leisn. προδιδόναι, eſtque Latinis frequens in tali contextu, de hiſtoricis et ſcribentibus,) deinde, quod Gr. Leisn. non dr., quod ſciam, hoc ſenſu hiſtorico; quanquam memini, in propria notione de proditoribus uſurpari παραδιδόναι, cf. vel L. N. T. Krb. Obſ. p. 65. m. Stp. Th. 1, 998. F., ubi et Lat. *tradere* eadem vi, cf. G. Th. 826. e. Nr. 4. l. 99. ſqq. Iam porro Bg. primo v. παρ. accipit abſolute et ſine caſu aliquo, et pro Lat. *tradere*, de ſcriptore, pro narrare et memorare; (in quo eum iam Leisn. excuſavit, reſpiciens forte ad Stp. Th. l. l. E., ubi videntur talia exempla eſſe, cf. Ind. Xen. Z. Cyr., ut haec notio v. etiam ſuſtineri poteſt per analogiam Lat., v. G. Th. l. l. Nr. 2. l. 57. ſqq.) deinde δόξῃ

reddit non ut dat., sed ut abl., quem, ut alibi, resolvit per praep., quasi sit in Gr. σὺν δόξῃ, (ut v. c. Tac. in Agr. c. 10. i. (ea) *rerum* fide *traduntur*, i. cum fide, et hinc pro adv. syn. fideliter, cf. G. Th. 654, 13.) denique δόξα vertit Lat. *species*, quod firmes e Stp. Th. 1, 1033. G. i. et Ind. Xen. Z. Cyr. it. Ael. V. h., ut *species*, veritatem *superans*, sit modus ac forma rerum gestarum, quae obiicitur animis audientium et legentium, non vera, sed falsa et maior, quam veritas ipsa patitur, et rerum natura vera, et tota Bg. formula, res viles et parvas narrare sic, ut videantur ac putentur maiores, quam vere sint fuerintque, maioris momenti, utilitatis, artis, sapientiae, virtutis, fortitudinis, utque nominatim tyrannorum illorum male audientium facta quaedam, non illa mala, sed tamen parva in se, scriptores nimis auxerint e locis magnitudinis ap. rhetores, et contra malefacta, nisi plane tacuerint, saltem extenuarint, excusarint, aliter interpretati in partemque honestiorem, cf. Ern. rhet. §. 114.

At Stp. explicatio tenetur his, ut primo δόξα sumatur vulgari notione, de opinione et cogitatione, deinde δόξῃ iungatur cum v. παρ. proque dat. illo obiecti, qualem sane v. habere solet, cf. Stp. Th. l. l. D. sq., in hanc sententiam, *tradere* res *viles* ac *parvas* opinioni *aliorum* maiori *veritate* s. *vero*; e qua severa Vers. existat ambiguitas in vicinitate vocabulorum *maiori* et *veritate*, ut nescias, sitne *maiori* dat., an abl., et quorsum referatur, ad pr. *opinioni*, an ad sq. *veritate*; quod et cadit in Bg. rationem, si quis Gr. severe reddat, *viles et parvas res — cum* specie, *veritate* maiori, *tradere*; quae caussa fuerit, cur ille liberius hic verteret; sicut et ipse Stp. supra severitatem hic deserendam suadebat, at pro formula, *tradere* res *opinioni aliorum*, adhibebat hanc, *res* in op. *adducere*, it. *efficere*, ut *res* creditae *sint*; quasi essent pares; nihil super Gr. habens praeterea, nec firmans ab analogia, Gr. aut Lat.; quam cum nec ipse haberem: peculiare quid Nostri relinquebam iis, qui Stp. probarent, et brevitatem aliquam in dicendo, ut *tradere* quid *opinioni* esset, tradere ac narrare ita, ut opinio oriatur in animo de aliqua re. Forte Stp. cogitabat quoque dat. pro praep. cum subst. εἰς δόξαν.

Ego vero praeterea cogitabam de alia loci huius explicatione, ut δόξα esset Lat. *fama* s. *gloria*, (quae notio satis firmata est a Stp. Th. 1, 1033. e., in primis ex Isocr. Pan. ed. Mor. p. 133. e. Wolf. 116, 24. habetque coniunctionem cum propria, ut Lat. ap. G. Th. 593, 102. „*trahere* opinionem *magnam* ex *compositione*, i. famam“ cf. Cas. ad Adrian. c. 4. T. 1. p. 43. b. m. N. 1. Cort. ad Cic. ep. 16, 21, 3. et Sall. decl. p. 1058. b. e. Ind. Suet. Ern., Iust. ex 23, 1, 12. 25, 2, 7. 31, 6, 10. 41, 4, 7. 44, 3, 2. Liv. et Corn. N.) et tota Gr. formula facta ad Lat., ut ap. G. Th. 598, 22. „Curt. 6, 3, e. *egregium opus* posteritati *famae* que *tradetis*, (sine explic., nec prolatam in v. *trad.*, ubi nec exponuntur, *memoriae* posteris *tradere*, — monumentis *traditur*, — res *gestas* carminibus *tradere*, nec 250, 37. *sermonem* — memoriae *prodamus*, sed 1092, 25.) *prodere* — pro scribere, quod posteri legant, quasi dare posteris“ et i. q. tradere, cf. Cl. Cic. Ind. Iust. Oud. ad Caes. b. G. 5, 12, 1., ut priores formulae sunt eaedem cum his, (mutando dat. in praep. cum subst.) tradere s. prodere ad memoriam, i. ad recordandum et tenendum in mente, cf. Gron. Obs. 1, 12. c. p. 82., quanquam aliorsum abeunte G. Th. l. l. extr. l. 15. et 24. Cl. Cic. v. *prod.* et Ind. Corn. N., vel ad memorandum, i. narrandum; ut posteri de re aliqua dicant, et *memoria* sit i. q. mentio, commemoratio, narratio, cf. G. Th. 249, 53. et p. sq.

l. 80., ubi Corn. N. 23, 8, 2. e. in Ind. pro fama, cf. Cort. ad Sall. Iug. 4, 1., et abl. ille *memoria* proditum eſt i. q. per famam, narrationem, vulgo traditionem, propagatum eſt, vel etiam per hiſtoriam, per libros ſcriptos, cf. Cort. l. l. et G. Th. 250, 81. ſqq., et hinc illud ſuperius Curt. i. q. ad poſteritatem et ad famam. Quibus Lat. phraſibus pares ſunt hae Gr., ut Diod. S. 1, 253. l. 30. de Hercule, τῷ μὲν γὰρ μεγέθει τῶν κατεργασθέντων ὁμολογουμένως οὗτος παραδέδοται πάντας τοὺς ἐξ αἰῶνος ὑπεράραι τῇ μνήμῃ παραδοθέντας, *omnium* enim *res* geſtas, *quascunque* per *omnes* mundi *aetates* memoria *hominum* complexa eſt, *hic* unus *amplitudine* ſua *longe* exceſſiſſe *praedicatur*, immo *nam magnitudine* quidem *rerum* geſtarum *unanimiter*, ſ. omnium confeſſione, *hic traditur* omnes *omni* ex *aevo* ſ. ab omni aetate *ſuperaſſe* memoriae *traditos*; ubi pr. παραδ. abſolutum, pro narratur, ut Lat. *traditur*, deinde efferri videas per formulam τῇ μν. παρ., quae ib. 2, 160. l. 18. de Alexandro, ὑπερβάλετο τῷ μεγέθει τῶν ἔργων πάντας τοὺς ἐξ αἰων. τῇ μν. παραδεδομένους βασιλεῖς, operum *ſuorum* magnitudine — *reges* omnes, *quotquot* ab *omnium* ſaeculorum *memoria* celebrantur, *ſuperavit*, tum, praeter l. 25. et 28., ib. 1, 253. l. 18. Πολύμνιαν δὲ (φασὶν ὠνομάσθαι l. 5.) ἀπὸ τοῦ διὰ πολλῆς ὑμνήσεως ἐπιφανεῖς κατασκευάζειν τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἀπαθανατιζομένους τῇ δόξῃ, *Polymnia*, (aiunt, inde nominatur,) *quod* immortali *per* carmina *gloriae* transſcripti, *multa* hymnorum *decantatione* illuſtres *reddantur*, immo *ab* eo, *quod* per *multam* hymnorum *decantationem* illuſtres *faciat* carminibus *immortali* ſ. *aeternae* famae *traditos*, cf. N. ib. Unde in noſtro loco ἔργα παραδιδόναι τῇ δόξῃ fuerit, *res* tradere *famae* ſ. *gloriae*, ſ. ad famam, ſermonem, gloriam, i. e. eas narrare ita, ut de iis exiſtat fama, ſermo, gloria, ſ. ut memorentur, celebrentur, et totum Noſtri, *viles et parvas res* famae ſ. *gloriae* tradere, *vero* maiori ſ. *veritatem ſuperanti*, i. q. narrare ſic, ut fama, ſermo, gloria de iis exiſtat, maior vero, ut que memorentur ac praedicentur magis, quam vera earum natura requirit, magis, quam merentur; quo profit ſuperius Ovid. *gloria* vero *maior* et *infamia* vero *minor*.

Quicunque modus explicandi huius loci placuerit: ad ſenſum quidem conveniant illa Noſtri 2, 15, 14. διηγήσομαι, οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, λ. Sed ἔργα, ut et Lat. Bg. e P., intelligentur res, domi militiaeque geſtae, fortia facta, inſtituta civilia et actiones vitae ſingulae; licuitque ſervare Lat. ſeverius *opera*, cf. G. Th. cum Gr. n., ad Caeſ. b. Civ. 1, 32, 8. e. Liv. 1, 2. e. 1, 16. i. Ind. Flor., tenente Stp. Th. in hoc v. modo notionem et Lat. Bg., ſed 3, 1384. G. „εὐτ. *vilis*,— *tenuis*. — De re dictum ab Herodi., adiunctum habet μικρὸς aliquoties, (ex aliis locis Noſtri, quem plane non reſpicit in altero adi., ubi 2, 936. F.) μικρὸν dr. etiam, quod eſt parvi pretii ſ. momenti" ut hic copulentur ſyn. per copiam, (cf. G. Th., in Bg. adi. poſtr. 714, 35. cum Gr. n., at cum Grr. al. in primo, ut et in P., ubi 754, 14. e Cic. in *minimis* tenuiſſimis*que* rebus *labi*,) ſed forte cum hoc diſcrimine, ut εὐτ. ἔργα ſint, quibus nihil ſ. parum pretii et honoris ſtatuitur et tribuitur, de quibus non magnifice ſentitur, nec multum boni commodique putatur ineſſe, ſed μ. ἐ., quae requirunt non multas et magnas vires omnis generis, ingenii, corporis, fortunae, quaeque non habent effecta magna et multa, cf. Ern. rhet. §. 22. ſqq.

Reſtat iudicium de lectione tum Mss., tum Strothi. Pro vulg. quidem ſtat P., λόγων ἀρετῇ, ſic copulatum, bene ad ſenſum exprimens, *ſcribendi artificio*, etiam magis e Gr. ordine, quem Bg. mutarit ob ſq.

in ſua alium abl., exactius tamen Gr. elocutus, etiam e Lat. uſu, qui habet v. c. *dicendi virtutem*, it. *formae virtutem*, cf. G. Th. 1045, 42. 50. it. *orationis virtutes* l. 45., ubi *virtutem* cogitamus omnem bonitatem, praeſtantiam, pulcritudinem, perfectionem, cf. ib. l. 37. ſqq. et Cort. ad Sall. Iug. 4, 2. p. 422. a. m., ut in Gr., cf. Stp. Th. 1, 515. F. aliunde, Per. ad Ael. V. h. 10, 22. Mor. Iſocr. P. p. 78. N. i), Klotz. Tyrt. p. 69. Harl. Chr. Gr. P. p. 5. Vs. 5. et ad Dem. p. Cor. p. 157. N. 89., it. Indd. Ael. V. h., Xen. Z. Cyr. et Mem. S., Plut. Hſ. Diod. S. et Luc., deſerente Bg. numerum in λογ., quod cum ἀρ. etiam accipias pro ſubſt. cum adi., ut ſit, oratio excellens, pulcra, rel., nec modo cura illa §. 1. e. φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας, ſed et ſimul rerum ſententiarumque, et maxime, cum dicas copioſe et ornate de rebus tenuibus, ut fiant ac videantur magnae, Noſtro δύναμις λόγων 7, 5, 10., ut Luc. 2, 27. l. 53. alio ordine λ. δυν., dicendi *facultas*, p. 56. l. 75. ἡ τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺς, eloquendi *facultas*, et mox τῆς ῥητορείας δεινότης, vis *oratoria*, p. 66. l. 85. ἡ τῶν λογ. δεινότης, vis *dicendi*, Ael. V. h. 13, 1. λόγων τε ἐμπειρία καὶ τέχνη, orationis *peritia* et *ars*. In qua explicatione e lectione vulg. cum iniit ſententia commoda: tum nulla eſt in illa Mss., ut nunc habet; unde Str. eam corrigit in εὐτελῆ ἔργα λόγῳ ἀρετῶν δόξῃ παρέδωκαν, ut copuletur ἀρ. δόξῃ, ſed λόγῳ per ſe ſtet. Iam, ut in Mss. ἀρετῶν ortum videtur e pr. λόγων finitione ſimili, quae, adhuc in mente praeſens, in calamum ſcribentis ſe clam inſinuarit, qualia quotidie ſcribentibus eveniunt multa, et infra redeunt aliquoties: ita ad Strothi rationem concedi poteſt, λόγῳ e λόγων fieri potuiſſe, cum ſaepe ῳ et ων finitiones confundantur ob Iota, ab initio et in Mss. poſtſcriptum, non ſubſcriptum, et ſimilitudinem ι et ν litterarum; cuius generis exempla quoque deinceps habebimus. Tum in λόγῳ nihil reprehendas, cum poſſit capi pro eloquentia, cf. Exc. ad 1, 3, 12. e. v. πειθοῖ e Luc., et Lat. *oratio* ponatur etiam pro oratione copioſa et diſerta, multaque diſputatione. Verum ἀρετῶν δόξα, etſi per ſe conſiſtit pro *opinio virtutum*, cf. Ind. Corn. N., ut παραδιδόναι ἀρ. δόξῃ ſit, tradere res ita, ut opinio virtutum de iis exiſtat, ſ. ita narrare de rebus, ut appareat credaturque, eas eſſe honeſtas et in numero virtutum: tamen haec ſententia non videtur convenire contextui et adiunctis pr. εὐτ. καὶ μ. ἔ., cum non res viles et parvae narrentur ſic, ut videantur virtutes, ſed potius componantur vitia cum virtutibus, ut, quae vitia creduntur, excuſando leniusque interpretando exiſtimentur virtutes, cumque conferri inter ſe ſoleant res tenues ac magnae, non res tenues et virtutes.

Ita manentes in lectione antiqua, adiungimus ad ſententiam Noſtri loca aliorum affinia, quorum quaedam in partibus pertinent et ad ſuperiora, e Graecis Thuc. 1, 21. ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμοῦντες, et poſt, οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις οὐ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, Dion. H. Sb. T. 1., praeter 4, 32. ſqq., etiam 6, 12. ὅς οὔχι κολακείας χάριν ἐπὶ ταύτην ἀπέκλινα τὴν πραγματείαν, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου προνοούμενος, λ. Ioſeph. Ant. I. prooem. T. 1. p. 1. τινὲς μὲν γὰρ, ἐπιδεικνύμενοι λόγων δεινότητα, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς θηρώμενοι δόξαν, ἐπὶ τοῦτο τῆς παιδείας τὸ μέρος ὁρμῶσιν, ἄλλοι δὲ, χάριν ἐκείνοις φέροντες, περὶ ὧν τὴν ἀναγραφὴν εἶναι συμβέβηκε, λ. et in Bell. I. prooem. T. 2. p. 47. ἐπειδὴ τὸν Ἰουδαίων πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον — οἱ μὲν οὐ παρατυχόντες τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' ἀκοῇ συλλέγοντες εἰκαῖα καὶ ἀσύμφωνα διηγήματα, σοφιστικῶς ἀναγράφουσιν, οἱ παραγενόμενοι δὲ ἢ κολακείᾳ τῇ πρὸς Ῥωμαίους, ἢ μίσει τῷ πρὸς Ἰουδαίους καταψεύδονται τῶν πραγμάτων, cf.

p. sq. f. 2. e. et f. sq. βούλονται γὰρ μεγάλους μὲν τοὺς Ῥωμαίους ἀποδεικνύειν, καταβάλλουσι δὲ ἀεὶ τὰ Ἰουδαίων καὶ ταπεινοῦσιν, et Luc. 2, 9. l. 47. τοὺς μὲν οἰκείους ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ πέρα τοῦ μετρίου καταῤῥίπτοντες, cf. p. 20. l. 47. et p. 35. l. 40. sqq. τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύσουσιν ἐμβραδύνοντες, minima *quaeque* copiose *admodum* studiose *que* enarrant, *diu* que *in* iis *immorantur*, p. 50. i. ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν, — ad *gratiam* aut *ad* inimicitias *mercede* ius *dicentibus*, p. 59. l. 30. ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι, *minime* ad *gratiam* vel *odii* causa *subtrahere* quidquam *rebus gestis* vel *adiicere*, cf. p. 53. i. et p. sq. l. 48. τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, — ἀληθείας φίλος, — οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, p. 61. l. 71. ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτά, quales *acceperit* operum *species*, tales *etiam* illas *ostendat*, et p. 69. l. 35. χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἤ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις, — cum *veri* studio *potius* ad *spem* futuram, *quam* cum *adulatione* ad *suavitatem* ex *praesenti* laude *capiendam*, seu *ad suavitatem* et *voluptatem* eorum, *qui* nunc *laudantur*, ut de pers. potius, quam de rebus, accipiatur, idque ob pr. σ. κολ., et quia facilior solenniorque rectio adi. ἡδ. cum dat. pers., quam Gs. illa e Lat. more cum abl., assumta praep., sed e Lat. Liv. praef. i. *scribendi* arte *rudem vetustatem superaturos*, Sall. Cat. 3, 2. *facta* dictis *exaequanda*, quae Wess. ad Diod. S. 1, 253. N. 33. comparat cum his, τὸν λόγον ἐξισῶσαι τοῖς τηλικούτοις ἔργοις, Tac. An. 1, 1. *temporibus Augusti dicendis non defuere decora ingenia*, *donec*, gliscente *adulatione*, deterrerentur. *Tiberii Caiique res*, *florentibus ipsis*, ob *metum* falsae, *postquam occiderant*, recentibus *odiis* compositae sunt. *Inde consilium mihi*, pauca — *tradere* — sine *ira* et *studio*, et Hist. 1, 1. *prioris aevi annos multi auctores retulerunt*, — pari *eloquentia* ac *libertate*: postquam *bellatum ap. Actium* —, *magna illa ingenia cessere*. Simul *veritas* pluribus *modis* infracta, — *libidine* assentandi, *aut* odio *adversus* dominantes, — *incorruptam fidem professis nec* amore *quisquam* et *sine* odio *dicendus est*, et in Agric. c. 1. *celeberrimus quisque ingenio ad prodendam virtutis memoriam* sine *gratia* aut *ambitione*, bonae *tantum conscientiae pretio ducebatur*, et c. 10. *quae* priores *nondum* comperta, *eloquentia* percoluere, *rerum* fide *traduntur*.

In contrariam partem de oratoribus quibusdam Dem. 178, 4. περὶ γὰρ πραγμάτων ἐπιχειροῦντες λέγειν, ὧν οὐδ᾽ ἂν εἷς ἀξίως ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, αὐτοὶ μὲν τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, τὴν δ᾽ ἐκείνων (τῶν προγόνων) ἀρετὴν ἐλάττω τῆς ὑπειλημμένης παρὰ τοῖς ἀκούουσι φαίνεσθαι ποιοῦσιν, quae verto, *nam de rebus* (eorum, maiorum) *gestis* instituentes *dicere*, quas *nec* unus *digne* assequi *possit* oratione, *ipsi* quidem *gloriam auferunt*, consequuntur, *hanc*, ut *videantur*, putentur, *bene dixisse*, at *faciunt* tamen, *ut istorum virtus apud audientes* videatur *minor* iam *concepta animo*, s. minor, quam concepta iam est animo atque cogitata, cf. R. Or. V. 9. p. 118., ubi Wolf. recte cepit, sed V. 10. p. 375. Rsk. non bene dubitat de δοκεῖν et δόξαν, diversa notione iunctis in vicinia.

1, 1, 4.

Ἐγὼ δ᾽ ἱστορίαν οὐ παρ᾽ ἄλλων ἀποδεξάμενος ἄγνωστόν τε καὶ ἀμάρτυρον, ὑπὸ νεαρᾷ δὲ τῇ — μνήμῃ, — ἤθροισα ἐς συγγραφὴν, λ.

De particip. ἀποδεξ., cum Rsk. corrigit in ὑποδ. aut παραδ., prius quidem lenius est, cum et alibi praep. ἀ. et ὑ. s. vocales ἀ et υ confusae

ſint, ſed neutrum neceſſarium, cum, praeter Mss., in vulg. manſiſſe videatur et P., unde Bg. Lat. tenuit *accipere*, magis illi Gr. vulg. reſpondens, quod praeterea aeque, ac Rsk. duo, aptum eſt contextui huic, parque iſtis vel notione, vel rectione.

Ac de tropica v. ἀποδ. notione, cum dr. de animo, vel pro intelligere, (ut Lat. *accipere*, capere, *percipere*,) vel pro aſſentiri ſ. credere, vel pro probare magnique facere, aut de corpore eiusque parte aliqua, ut ore ac lingua, pro laudare ſ. commendare, v. Schol. Thuc. ad 6, 29. ſine Ind. ed. Duk. ad Schol., Suid. Thom. M. p. 91. Bud. C. 789, i. Stp. Th. 1, 956. E. Rs. Or. V. 5. p. 768. e. Abr. ad Aeſch. 1, 603. m. Krb. Obſ. p. 253. e. 349. e. it. Decr. Ath. p. 433. m. et L. N. T. cum Schw. et Kypk. 2, 351. e. Ind. Fi. Aeſch. Thuc. Dion. H. S. T. 2. Xen. Mem. S., ubi et affinis pro ſequi alicuius diſciplinam, quia probes eum, Polb., ubi rurſus alia pro expectare, quae et erat in Ind. Dion. H. S. T. 1., ut, reiecta quamvis lectione illa in ed. Rs. p. 913. N. t., ſervataque Verſ. vetere partim, tamen vetus lectio ſtabiliri poſſet per analogiam verborum ἀναδεχ. et προσδεχ., cum et pro ὑπέχεσθαι, ibi probato, accipi liceret ἀποδεχ., ut Lat. *recipere*, ſicut ἀναδεχ. et ὑποδεχ., quod poſtr. cum ὑπισχνεῖσθαι gloſſemate variat ib. p. 907. N. l., cf. Rs. ad p. 1280. ad 913., ubi tamen non ἀποδεχ., ſed ὑποδ. iſti placuit, et tacitum plane de illa Var. L., et alibi obvia, ut infra dicetur, et, quod ad Thuc. 8, 81. p. 554. N. 58. affertur ἀποδεχ. pro ſpondere ſ. fideiubere, id vero vitium operarum puto pro ἀναδεχ., ut vel laudati ib. in hanc rem teſtes edicunt; ſicut contra Rs. Or. V. 11. p. 1059. m. non recte pro ὑποδ. mavult ἀποδ. Sed phyſica v. noſtri notio ap. Stp. l. l. videtur firmata tantum exemplo uno Hom. Ἰλ. ά, 95., pro quo eſt ſimpl. δεχ. ib. v. 20. 23. 112. 377., quorſum pertineat Heſ. 1, 431. m., cum Stp. locus e Luc. 2, 14. l. 41. habeat hodie ſine omni Var. παραδεχ., qui locus non eſt in Ind., ſed alia duo 3, 457. l. 39. et 483. l. 76., quae utr., ap. Gs. *in uſum* recepti *ſunt* et ſimpl. *recepti ſunt*, pertinent ad tropicam notionem, cum feſti ſolennesque dies, it. ſacerdotes probantur, eliguntur, conſtituuntur, quanquam et phyſicum quid intercedit, dum in urbem terramve aliunde admittuntur et arceſſuntur, ut ap. Diod. S. 1, 22. l. 2., ſed 2, 435. l. 79. ὑπῆρχεν ἀποδεδεγμένος εἰς τὴν πόλιν, de phyſica ob adiuncta εἰς τ. π., cf. L. N. T. et Loesn. Obſ. p. 112. e., qui et ipſe ad ὑποδεχ. inclinat, cum tamen et Lat. *accipere* et *excipere* uſurpentur de hoſpitibus, quo in loco ſacro forte eſt cupide, libenter accipere ſ. excipere, cf. Rs. loco paulo poſt laudando.

Iam harum poteſtatum hic ap. Noſtrum ſola nec tropica, nec phyſica mihi quidem probatur, cum ſermo ſit de hiſtoria, h. e. re, quae non manu teneri capique poteſt, niſi, quatenus res, quae evenere, facta et dicta, it. viſa, audita et narrata, libris ſcriptisque prodita extant, cumque et pro notitia rerum geſtarum ſumatur, quae et ipſa ſubiecta eſt menti, niſi, quoad hauritur corporis ſenſibus, oculorumque aut aurium; ut adeo h. l. cenſeam eſſe ſignificationem mixtam et phyſicotropicam, et Noſter hiſtoriam non acceperit ab aliis, diſcens et cognoſcens legendo in libris, nec hauriens audiendo ex aliorum narratione ac ſermone, ſed aliunde, i. ſuo ipſius ſenſu, ſuis oculis res percipiens et auribus, ſuo quodam uſu atque experientia in muneribus, quibus functus, publicis, 1, 2, 10. et 2, 15, 12. In quam notionem protuerint diſputata ab ipſo Rs. in An. ad Gr. auct. V. 4. p. 97. e., cum ſenſu quidem metaphorico inter alia interpretatur „magno cum gaudio — arripere dictum alterius,

it. propofita amplecti^cc^ it. in Dem. Ind. ad locum, ἡ νῦν οἰετχή με τυχόντα τῶν δικαίων παρ' ὑμῶν ἀποδέξεσθαι, ad fpeciem noftro fimilem, ubi tamen π. ὑμ. pertinere poteft etiam ad pr. τυχ., ficut in ipfo textu editur παρ' ὑμῖν, et pro ἀπ. in Var. L. V. 11. p. 1274. reperitur ὑποδέξασθαι, qua de nihil monitum, cum, ut praeteream aor. pro fut., haud dubie pofterius fit gloffema ex ufu frequentiori, cf. Thuc. 6, 55. p. 411. l. 79. et 5, 83. p. 366. l. 66., ad quem Abr. Dil. p. 552. m. tamen in ὑποδ. inclinat, cf. ad Hef. 1, 459. N. 3., ficut, fi vel maxime ap. Dem. regas verba fic, ut formula exiftat τυγχάνειν τινὸς παρά τινι, (quo cum dat. 1098, 10. reperitur fane,) tamen idem eft fenfus, et contra quoque cum gen. habetur eadem praep. non modo ap. Noftrum, fed et ib. 549, 4., noftrumque v. ἀποδ., par illi ad fenfum, hinc quoque tuetur fuam rectionem, ut et e fyn. λαμβάνειν τὶ παρά τινος, ap. Noftrum frequenti.

Succedit quaeftio fuper ὑπὸ νεαρᾷ — μν. duplex, prima de loco iftius membri, pertineatne ad pr., an ad pofteriora; quod e vulg. interpunctione non definias. Ad pr. ἱς. refert P. et Leisn., fuppleto participio quodam per hanc feriem, ἐγὼ δ', ἱστορίαν σὺ — ἀμάρτυρον, ὑπὸ — μνήμῃ (οὖσαν,) μετὰ — ἤθροισα (αὐτὴν) ἐς συγγ. Sed Bg., retinens ordinem, nec fupplens participium, commate faltem cogitato poft ἱστορ., fed diferte expreffo poft μνήμῃ, aeque incertam rem relinquit; ut Ms. Ba. ratio, fublato commate poft μνήμῃ, fed locato contra poft ἀκριβ., manifefto trahit ad pr. Ego quidem, facto commate poft ἱστορ., et fuppleto pron. αὐτὴν poft ἀποδεξ., fumo principem enunciationem ἐγὼ δ' ἱστορίαν ἤθρ. ἐς συγγρ. μετὰ — ἀκρ., cui fubfint membra duo, fibi oppofita per οὐ et δὲ, fic, ut enunciationi, per participium expreffae ἀποδεξ. (αὐτὴν,) — ἀμάρτυρον, refpondeat altera enunciatio per praep. cum fubft. ὑπὸ ν. — μνήμῃ, quae adeo potius cohaeret cum fq. ἤθροισα λ. hac ferie, *Ego* vero *hiftoriam*, non *ab* aliis *accipiens* illam, *tanquam* ignotam *et* teftibus *carentem*, collegi, *fed* fub *recenti* lecturorum *memoria*, quod ὡς fuppletum ad illa adi. ἀγν. τ. κ. ἀμ. oftendit et Vern. vet.

Porro iftius partis ὑπὸ ν. — μν. tum fenfum, tum copulationem cum formula ἤθρ. ἐς σ., fufpicor impuliffe Reiskium ad corrigendum; in quo, tacente Stp. Th., ὑπὸ cum dat. perf. f. rei innuit praefentiam rei f. perf. adiunctae, f. comitatum, focietatem, ductum, aufpicium, verțiturque, praeter feverum Lat. *fub*, libere per Lat. *coram*, cf. 1, 5, 22., vel per aliam praep., cf. 1, 12, 8. et ad Luc. 1, 355. N. 92. it. Abr. ad Aefch. 1, 163. et ad Arift. p. 212., fed etiam per fyn. fubft., it. per particip. f. abl. confeq., cf. ad Luc. l. l., unde hic feceris, *recenti* eius, hiftoriae, adhuc exiftente, praefente, *lecturorum memoria*, quafi Gr. fit, νε. οὔσῃ τῇ — μν., f. νεαρᾶς οὔσης τῆς — μνήμης, ex quibus porro formulam, tanquam participium, refolvi licet per eafdem, ut in pr. ἀποδεξ., particulas, ut accipias, quae fupra ftatui, membra, Ego vero hiftoriam collegi, non dum f. non ita, ut ab aliis acciperem eam, fed dum f. ita, ut effet eius adhuc recens lecturorum memoria; ubi apparet, ad τῇ μν. extrinfecus arceffi iterum pron. αὐτῆς, e pr. ἱστορ. remotiori, Noftrumque per hanc periodum bis pron. fem. αὐτὴ oppreffiffe, et, cum formula, ut nunc eft in libris omnibus, fententiam edat commodam, nitaturque etiam ufu loquendi et analogia Gr. et Lat. linguae, non opus effe, ut tentetur, in primis, cum Rsk. coniectura habeat fenfum eundem.

Sed cum Bg. ὑπὸ Lat. *ex* vertit: non equidem negem, hanc vim ei praep. cum dat. effe per fe poffe, cf. ad Vig. p. 651. N. 95., et convenire cum v. ἤθρ. et Bg. Lat. An vero tota formula, *colligere hiftoriam*

ex *recenti* legentium *memoria*, fit perſpicua, et vero etiam ex uſu loquendi petita, id quidem ignoro, nihil repeiiens in G. Th., ſed modo ap. Hor. Turſ. *ex* pro in, p. 301. e. Nr. 2. ſq., ad quam rationem illi Gr. ὑπὸ ſubſtituas quoque aliam pr. ἐν, (pro qua illa ſaepe ponitur, cf. Heſ. 2, 1484. e., ut ap. Suid. 3, 558. i. inter ſe permutantur ὑπὸ παντὶ λίθῳ et ἐν π. λ., ubi noſtratium *bey* ſolenne,) it. σὺν, ut ap. Suid. 3, 553. m. ὑπὸ δακρύοις, σὺν δ., noſtrum *unter*; in quibus tamen ſemper eadem, quae ſupra, manet vis.

Caeterum adi. νεκρ. de memoria, quanquam ap. Gr. alios non repertum, tamen a Lat. analogia procedat, tacente Stp. Th., cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., it. Dion. H. S. T. 2. p. 195, 16. ἅτε νεκρᾶς οὔσης ἔτι τῆς ἕξεως, ubi adiunctum adv. temporis, ut ſupra nobis in Verſ. libere, ſed et a P., tum ap. Luc. 3, 393. l. 37. οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, *qualem* pictores *a* nugacibus *poëtis* acceptum *oſtendunt*, ubi ſyn. particip. cum Bg. e P. convertitur.

1, 1, 5. i.

Ἐξ οὗ περ λ.

De πὲρ particula primo quaeritur, utrum ſeparanda ſit a praecedente voce, an cum ea coniungenda; quod poſtr. facere multi ſolent etiam in aliis encliticis, nec tamen omnibus, ſed nos, relicto cuique ſuo ſenſu ac more, non facimus, praeterquam in paucis, ut καίπερ et ὥσπερ. Alterum eſt de ſenſu et notione iſtius voculae, quam Bg. quidem ap. Noſtrum aut plane non reddit, ut hic, aut per Lat. *quidem*, in ἐπεί περ 1, 12, 12. m. 3, 13, 3. m. *quandoquidem*, et in οἵ περ 7, 9, 14. m. qui *quidem*; ſicut alii eandem vel putant vacare, non reddentes adeo, vel vertunt varie, cf. Stp. Th. 2, 1678. G. et 4. Ind. 1634. A. it. L. N. T. et Ern., it. Ind. Fi. Aeſch. v. ὅς et ib. Fa. Aeſ. Hſ. et Iſ. Ev. et οὖπ., ſed Xen. Cyr. Z. in π., tum Obſ. Cl. ad Hom. Ἰλ. ά, 508. 587., qui obſcuram notionem eius in animo tenet, nec uno Lat. vocabulo reddit, Dev. p. 316. Hoog. Op. p. 1041. ſqq. et hinc Z. ad Vig. p. 428. ſq.

Equidem eam nec redundare credo, nec in omnibus interpretor cum Hoog., quam hic ei vim μειωτικὴν negat, eandem ego tribuens huic maxime et pro principe, ſic, ut in hac notione teneantur caeterae, utque πὲρ in univerſum minuat vel reſtringendo, diſtinguendo, excipiendo, vel per contemtum quaſi, arrogantiam, fiduciam et negligentiam aliarum rerum ac perſ.; quarum notionem priorem exprimere ſoleo per Lat. *quidem*, ſed poſteriorem non ubique per Lat. *cunque*, ſed interdum etiam per Lat. *modo*, noſtrum *nur*, porro per Lat. *igitur*, ut et per Lat. *tandem*; quanquam hoc poſtr. libere tantum adhiberi cenſeo. Sed Lat. *quidem* hic accipio ſenſu reſtringendi ſic, ut alia Lat., *ſcilicet* ſ. *nempe*, it. *ſaltem* aut *certe*, ei ſubſtitui queant, tanquam ſyn., et ad ſenſum ac perſpicuitatem maiorem. Severum autem prius *quidem* aio ubique valere in reddenda πὲρ, praeterquam, ubi ſtet poſt pron. ὅσις et ὅσος, et forte cum aliis quibusdam particulis; ſicut in πὲρ cum particip. concedimus, ut, pro illo ſevero Lat. *quidem*, adhibeantur perſpicuitatis cauſa Lat. coniunctiones *etſi*, quanquam, *quamvis*, rel., it. ſyn. verbum *licet*; ut tamen haec Lat., quibus in arte vim concedendi vulgo damus, habeant illum ipſum, quem hic quaerimus, uſum reſtringendi, diſtinguendi excipiendique.

1, 1, 5. m.

πολέμων ἐμφυλίων τὲ καὶ ξένων λ. ἐθνῶν τε κινήσεις λ.

Nomine *ἐμφυλίων* ipſe Noſter inſignivit bella quaedam et certamina, ut 1, 12, 12. ſqq., coll. 1, 13, 1. 5. et 10., de pugna in urbe equitum Cleandri cum plebe ac peditatu urbano, it. 7, 7, 8., coll. §. 5. ſqq., de civibus, in urbe cives necantibus, et 7, 11. et ſq. cap. 1. coll. 7, 11, 13. et 7, 12, 20., de Praetorianorum cum plebe certamine, quod 8, 1, 1. e. dr. *ἡ ἐν Ῥώμῃ τῶν ϛρατιωτῶν πρὸς τὸν δῆμον διαφορά.* Sed ſine illo titulo diſerto eodem referas et alia, ut rem inter Iulianum et Severum 2, 11. ſq., coll. 2, 11, 17. ſqq., bellum Severi cum Nigro 3, 2. ſqq., it. cum Albino, imperii ſocio 3, 5, 3. ſqq., quo de duplici bello 3, 9, 1. m. dr. Severus *βουλόμενος δόξαν ἄρασθαι νίκης μὴ μόνον ἐμφυλίου τὲ καὶ κατὰ Ῥωμαϊκῶν ϛρατοπέδων*, cf. 3, 15, 6., tum inter Macrinum et Heliogabalum 5, 3, 25. ſqq., it. Alexandrum inter et Maximinum 6, 8, 13. ſqq., it. Carthaginenſium in procuratorem Rom. ſeditionem 7, 4, 2. ſqq., coll. §. 13. et 8. m., it. Capelliani, Mauritaniae procuratoris, bellum cum Gordiano 7, 9. et Maximini cum Italis et Maximo 7, 12. ſqq., ut Zoſ. 1, 8, 2., de Severo cum dixiſſet, *παρελθόντων δὲ εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν Ἀλβίνου καὶ Νίγρου, πόλεμοι συνέϛησαν αὐτοῖς οὐκ ὀλίγοι πρὸς ἀλλήλους ἐμφύλιοι.*

Dubitatio eſt, an eo pertineant quoque haec, Materni latrocinium et inſidiae in Commodum 1, 10., Praetorianorum caedes illae nefariae, Pertinacis 2, 5, 3. ſqq., (quo de Noſter adhibet *ἐμφυλίῳ αἵματι* 2, 5, 9. e. 2, 9, 11. et 2, 13, 16. m.) et Maximi Balbinique 8, 8, 6. ſqq., it. illud Caracallae 4, 6, 10. ſqq., cum exercitus invaſit cives, auriga irriſo, cui ipſe faviſſet, et eiusdem laniena Alexandrina 4, 9., it. Aquileiae oppugnatio per Maximini exercitum 8, 6.

Severi autem cum Britannis quibusdam barbaris bellum 3, 14. quo minus huc traham, impediunt illa 3, 15, 6. *οὔτε ἐμφύλια κατ' ἐχθρῶν, οὔτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις πρὸ αὐτοῦ ἤγειρε τρόπαια*, ubi *ἐμφ. κ. ἐχθρ.* videntur reſpicere Iulianum, Nigrum et Albinum, cf. 3, 7, 16. e. et 19., ſed *ξ. κ. β.* etiam Britannos, qui barbari nominantur quoque 3, 14, 2. 11. e. 18. e. 3, 15, 2., (cf. Caeſ. G. 4, 24, 1. it. 32, 2.) quia rem ſic cogito, Romanis tum nondum paruiſſe totam Britanniam, cuius incolae adhuc liberi vicinos in eadem inſula, Romanis iam ſubiectos, invaſerint atque vexarint, quod querebatur 3, 14, 2. ad Severum Britanniae praefectus, tamen ib. dicens, *ϛασιάζειν τοὺς ἐκεῖ βαρβάρους*, quod *ϛ.* verbum ſane alias uſurpatur de civium parte, obſequium ei negante, qui imperium in eos tenet, ut *ϛάσις, ἡ ἐμφύλιος μάχη, πόλεμος δὲ, ὁ τῶν ἀλλοτρίων*, ap. Suid. 3, 369. i. cum Schol. Thuc. 1, 2. p. 3. l. 39., quanquam v. *ϛασιαζ.* latius interdum videtur ſumi, et pro bellum univerſum excitare ac gerere, cf. Diod. S. 1, 309. l. 66. Ariſt. Eq. v. 587. et Dem. 444, 3., ut ap. Noſtrum 3, 14, 17. m. Severus diſerte narratur *τὸν Γέταν — καταλιπὼν ἐν τῷ ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνει*, in provinciae Britanniae parte ea, quae ſub Romanis erat, *τὸν δὲ Ἀντωνῖνον παραλαβὼν, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἠπείγετο*, tum §. 18. memorantur *τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς*, quod fuerit Romanum imperium ex parte, i. fines Romanorum ac terrae in Britannia, quibus fluvii aggereſque oppoſiti profuerint contra impetum hoſtilem nondum amicorum ſubiectorumque imperio in illa inſula, denique 3, 15, 12. dr. *ὁ Ἀντωνῖνος — σπεισάμενος πρὸς τοὺς βαρβάρους, δούς τε εἰρήνην, τά τε πιϛὰ λαβὼν*, quod non cadat in terram, in provinciae formam iam ante redactam.

Itaque hoc quidem Severi bellum potius annumero externis, quae hic opponuntur, et praeterea ap. Noſtrum ſunt haec, Commodi bellum,

a patre relictum, cum barbaris, i. Germanis, nominatim Marcomannis, Hermunduris, rel. 1, 6, 23. sqq., tum Severi cum regibus Atrenorum, Parthorum, caet. 3, 9., qui et ipsi nominantur barbari ib. §. 19., porro Caracallae cum Parthis iisdem bellum, immo latrocinium 4, 10. sq., it. Macrini cum iisdem 4, 15., deinde Alexandri cum Persis 6, 2. sqq., it. cum Germanis 6, 7, 6. sqq., denique Maximini cum iisdem 7, 1, 13. et 16. it. 7, 2.

Atque his rebus utrisque convenit nomen πολέμου, a Nostro adhibitum, cum dicatur non tantum de bello, quod eximie nominamus proprieque, verum et de belli aliqua parte, atque adeo de pugna et certamine, cf. Caf. ad Polb. T. 1. p. 794. et Klotz. Tyrt. p. 109. m.

Enimvero, ab his quomodo differant statim insequentes ἐθνῶν κινήσεις, quaeritur. Leisnerus quidem, in Progr. huc respiciens per haec „quot — memorat — gentes excitas sedibus suis" vertit partim e P., qui tamen in loco simili 3, 7, 17. m. habet, quae hic Bg. Formula illa est Liv. 32, 12. fere in., nota partim G. Th. v. *exc.* 462, 99., ubi Philippus rex in fuga per Thessaliam *homines*, *qui sequi possent*, sedibus *excibat*, oppida *incendebat*, rel., i. iubebat s. cogebat homines, ut aedes ac patrias relinquerent, alio venturi; unde *gentes*, sedibus *excitae* fuerint, quae iussae s. coactae relinquere domos, urbes terrasque, ut alio irent atque migrarent, sed alio sensu ib. 5, 8. m., ubi Capenates atque Falisci, — Etruriae populi, Romana *castra adorti sunt*, *ingentemque terrorem intulere*; *quia Etruriam* omnem *excitam* sedibus *magna mole adesse Romani crediderunt*, it. ap. Curt. 3, 2, 12. *hic tanti apparatus exercitus*; *haec tot gentium et totius Orientis* excita *sedibus* suis *moles*, finitimis *potest esse terribilis*; ubi *exciri* sedibus *suis* dicuntur, qui ab aliis sollicitantur et rogantur, ut e domibus, urbe ac patria abeant, tanquam socii in bello, et inde egrediuntur ad bellum gerendum atque inferendum; quod et simpl. Lat. *excitari*, moveri, *commoveri* dr. et Gr. κινεῖσθαι, et hinc subst. *motus* et κίνησις, fuerit concursus ad arma, vexilla, duces, et, si res ita fert, etiam discessus e terris suis in alienas belli gerendi causa, et in tumultu, seditione ac defectione, cf. Stp. Th. 2, 215. e. sq. et Cort. Sall. Cat. 42, 1. e.

Iam, quoniam in prioribus memorata sunt a Nostro bella tum civilia, tum externa: ne existat tautologia inanis, hic alia intelligere tenemur, ab iisque diversa, sive bella, proprie dicta, sive genera horum, tumultus, seditiones, defectiones; ad quorum notitiam perveniemus, spero, ductu veluti adiuncti vocabuli ἐθνῶν, cum nequeant significare hic universos populos, nec etiam externos s. non Romanos superiores, neque ipsum populum Rom., cum sic redeatur ad bella civilia, cumque populus Rom. postea non dicatur plures motus civisse, sed narretur modo seditio eius illa 7, 10, 9. sqq., qua senatui, duos creanti imperatores, vi restitit, et altera, quae videatur 1, 12, 12. sqq. in Cleandrum, implicata sit bello civili, et 1, 13, 13. vocetur ἡ τοῦ δήμου κίνησις, non ἐθνῶν, quod subst. inde capiam hic de provinciis Rom., earumque incolis, quo sensu ἔθνος et ἔθνη saepe occurrit deinde ap. Nostrum et alios Romanae historiae scriptores, cf. ad Dion. C. 1, 703. l. 67. cum Ind. et ad Zon. p. 48. b. i.

Tales autem ἐθνῶν κινήσεις Romanarumque provinciarum atque hominum, ibi degentium, motus, suscitati in primis ab iis, qui aut male crudeliterque in provinciis magistratum administrabant, aut imperium Rom. appetebant, invadebant et ad se rapere instituebant, a Nostro dein-

aeps commemorantur, primus eorum, qui cum Nigro faciebant contra Iulianum, ubi 2, 7, 6. sq. Niger Συρίας ἡγεῖτο πάσης — τοῦ Φοινίκων ἔθνους, et §. 12. sq. ἀνεπτόηντο πάντες — φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστώτων ἐπιτήδειον, quae provincia cum sese Nigro adiungebat 2, 8, 1.—12., narratur deinde §. 13. διαπταμένη ἡ φήμη huius rei, πάντα ἐπῆλθεν ἔθνη, ὅσα τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ κατοικεῖ, cuius Asiae gentes postea et ipsae, quatenus parebant Romanis, opinor, ad Nigrum defecerunt, cf. ib. et 2, 14, 14. 3, 7, 19. m. Secundum autem motum ponimus, cum adversus Nigrum Iulianumque Severus sollicitavit hominum animos ad se deligendum imperatorem Rom. 2, 9, 1. διηγγέλλετο τὰ πραττόμενα εἴς τε Παίονας καὶ Ἰλλυριούς, — ἡγεῖτο Παιόνων πάντων Σεβῆρος, cf. §. 3. 9. 16., sed §. 17. διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ὑπ' ἄρκτῳ Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν, λ., accedentibus exercitibus Illyricis 2, 10, 1. 2, 14, 12. c. 2, 15, 10. Contra haec Niger, quem tertium motum ἐθνῶν feceris, cum rescisset 3, 1, 2., et ipse §. 3. διέπεμπε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους, utrique deinde, Nigro ac Severo, faventibus urbibus quibusdam 3, 2, 17. sq. et 3, 3, 3. Qui quidem motus secundus ac tertius, sive tu malis accipere unum modo, omnium fuit maximus. Deinde intervallo nullus extitit, usque ad Maximinum, qui immani crudelitate patientiam omnium exercuit 7, 3., ubi §. 10. pergitur, ἐς ὅσον μὲν οὖν τοὺς καθ' ἕνα ταῦτα ἐπράττετο, καὶ μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορά, οὐ πάνυ τι τοῖς δήμοις τῶν πόλεων ἢ τοῖς ἔθνεσι διέφερε, quo in loco plebs urbium Italiae opponitur, credo, provinciali. Iam idem cum eo progressus esset, ut vim manumque inferret etiam rebus sacris ac publicis 7, 3, 12. sqq.: tum vero res alio spectavit, dum §. 15. ὅ περ καὶ μάλιστα τοὺς δήμους ἐλύπησε, adeo, ut sese opponerent. Ἐντεῦθεν δὴ καὶ μάλιστα κατά τε πόλεις Italiae, καὶ κατὰ ἔθνη διοίδαινον τῶν ὄχλων αἱ ψυχαί, qui nuncii erant maiorum rerum, motuum ac turbarum; causaeque tales 7, 4, 1. εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους παρώξυναν, ut tamen nemo adhuc palam quid auderet, donec §. 2. πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν, ἔς τε ἀπόστασιν — ὥρμησαν Λίβυες. Interfecto igitur procuratore Rom. §. 3. sq., electoque Gordiano 7, 5., πᾶν δὴ §. 19. τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθέως ἐσεσόνητο. Romam autem a Gordiano litteris missis 7, 6, 6., interemtoque Vitaliano per τὸν ταμίαν τοῦ ἔθνους §. 11. sqq., cum Romae oriuntur turbae ingentes 7, 7, 1. sqq., tum ἡ σύγκλητος — φόβῳ τοῦ Μαξιμίνου πάντα ἔπραττεν εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτοῦ τὰ ἔθνη, ubi et P. *provincias* reddit, missisque legatis ac litteris ad praesides earum, rogabat τοὺς ἡγουμένους, συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι, — τὰ δ' ἔθνη πείθεσθαι Ῥωμαίοις, λ., quo facto οἱ πλεῖστοι — τὰ ἔθνη ἀποστήσαντες ῥαδίως, μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος, — προσέθεντο Ῥωμαίοις. Dum vero Maximinus cum exercitu in Italiam movet: in Libya Capellianus quidam, ei amicus, alium concitat motum, quod Gordianus, imperator factus, misso successore, eum τοῦ ἔθνους ἐξελθεῖν ἐκέλευσεν 7, 9, 6. c. Ἡγεῖτο δὲ Μαυρουσίων τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις §. 2. Νομάδων δὲ καλουμένων, τὸ δὲ ἔθνος στρατοπέδοις πέφρακτο λ. Capelliano igitur cum suis bellum suscipiente contra Gordianum, quem Libyes et ipsi Carthaginenses tuentur §. 7. sqq., in una eademque provincia populi Rom. pugnant gentes duae populares pro diversis imperatoribus. Qui motus paulo post sedatur, victo mortuoque Gordiano: sed Maximino, versus Italiam Romamque nitenti, fortiter resistit Aquileia 8, 2, 3. sqq., quem non habeo ἐθνῶν motum, cum fuerit Italiae urbs illa 8, 4, 24., ut nec, quae Romani contra Maximinum instituerunt 8, 5, 10. sqq. Ad id tempus §. 15. φήμη — ἐδίδοντο, ὅτι πᾶς ὁ δῆμος ὁ Ῥω-

μαίων ἐν ὅπλοις εἴη, Ἰταλία τὲ πᾶσα συμπεπνεύκοι, πάντα τὲ ἔθνη Ἰλλυρικὰ καὶ βάρβαρα, τάτε ὑπ' ἀνατολαῖς καὶ μεσημβρίαις ςρατὸν ἀγείρει λ., qui motus novus futurus fuiſſet. Verum rumor erat inanis, tametſi ille moleſtus militibus et ipſi Maximino exitiabilis §. 16. ſqq., quo peremto, exercituque eius Aquileienſibus conciliato 8, 6. et Romanis etiam §. 13., ex urbe Roma ἐς τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο §. 18. e., nec deinde a Noſtro ἐθνῶν κινήσεις memorantur.

Horum autem motuum graviſſimi fuerunt iſti ſub Maximino et poſt Pertinacem interemtum ſub Nigro Severoque, at levior hic, quem Albinus Britannus Severo excitavit 3, 7., quam rem, cum ſupra annumerarim bellis civilibus, tamen et ſimul in hanc claſſem referre placet. Nam Severus quum in Britanniam cum exercitu veniſſet: Albinus 3, 7, 2. ἔπεμψεν εἰς πάντα τὰ γειτνιῶντα ἔθνη, τοῖς τε ἡγουμένοις ἐπέστειλε, χρήματά τε πέμπειν καὶ τροφὰς τῷ ςρατῷ λ. Sed, quamvis fortiter Albino cum ſuis pugnante §. 8., tamen victor ſtetit Severus, cuius cum ſuperioribus ἐθνῶν κινήσεσι nec ille motus ſub Maximino comparari queat, recteque pronunciarit Noſter 3, 7, 17. univerſe de Severo, ὡς μηδὲν ταῖς Σεβήρου μάχαις ἢ νίκαις παραβάλλεσθαι, — μήτε ἐθνῶν κινήσεσιν, qui ad pugnas et victorias ſuas, imperiumque occupandum tot provinciarum gentes ſollicitavit, domibus et patria ſua excivit, ut ad ſe venirent et ad ſocia arma, aut ſaltem effecit, ut, captis armis, pro ipſo domi pugnarent resque ipſius adiuvarent, cum Niger, quanquam adeptus, qui faverent opemque promitterent, pauciores tamen belli ſocios expertus ſit, quod aut nollet ſibi eos adeſſe, aut illi vani eſſent promiſſores 2, 8, 12. ſqq., aut ipſe etiam inertia et ſtultitia ſua multos negligeret §. 16. ſqq., ſicut ex 2, 14, 14. nihil conficitur, niſi faviſſe ei Aſiam, non autem vere auxilia miſiſſe. Cum audiſſet, a Severo Romam eſſe iam occupatam, bellumque ſibi inſtare: tum demum de exercitu parando cogitavit 3, 1, 2. ſq. Cumque Severo res ita proſpere omnes eveniſſent: videntur multi, ante Nigro faventes, metu eſſe perterriti, nihilque pro eo egiſſe, ut de rege Armeniorum clarum eſt ex 3, 1, 4., quemadmodum etiam arte Severus quosdam Nigro eripuerit, in ſuas partes alliciens, ut in Aemiliano, Aſiae praeſide, ſuſpicio eſt 3, 2., et denique res Nigri adverſae animos haud paucorum mutarint, cf. 3, 2, 13. ὡς διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, ad Cyzicum, εὐθὺς ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ςάσις καὶ διάφορος γνώμη ἐνέπεσε ταῖς πόλεσιν. Tum, Nigrianis alia pugna victis fuſisque 3, 2, 19., et eorum ad Taurum montem munitione imbrium impetu diruta, ut iterum eſſet fugiendum 3, 3., Niger, ultimas quaſi colligens vires, atque adeo exercitum quidem magnum et alacrem, ſed imperitum 3, 4, 1. ſqq., ad Iſſicum victus §. 4. ſqq., et deinde occiſus eſt §. 14. Poſt quae iterum terruit haud dubie alios Severus, ſuppliciis ſumtis in Nigri amicis §. 16. Sed Severiani exercitus numerus etſi certo iniri nequit: tamen id conſtat, numeroſum fuiſſe 2, 11, 12. m. 2, 14, 13. et conſtitiſſe Pannoniis, Illyricis, Italis et aliis copiis 2, 9, 1. 17. 2, 10, 1. ſq. 2, 14, 12. ſq.

1, 1, 5. e.

πρότερον ἢ σπανίως, ἢ μήθ' ὅλως μνημονευθέντας.

De μήθ' ὅλως, praeter notionem et Verſ., quaeritur maxime de ſcriptura. In qua primum eſt illud, utrum duo facienda ſint vocabula, an unum; quorum neutrum aliis obtrudo, faciens et hic cum iis, qui ſeparatim ſcribunt. Una quidem voce reperi ſine χρήσει ap. Suid. 2, 550. i. μηδόλως, ἐπίῤῥημα, *nullo modo*, ut affine ib. p. 733. i. οὐδόλως, οὐδαμῶς

nullo modo, *nequaquam*, it. ap. Stp. Th. utrumque, ſed non in L. Ern., at ap. Heſ. modo haec per diverſam ſcripturam 2, 390. m. et 806. i. μηδοτιοῦν — μηδαπλῶς — οὐδ' ὁτιοῦν, quae in L. Ern. eduntur una tantum voce. In quibus etiam animadvertere licet, quod alterum de littera quaeritur, dum lenis δ praebetur, et recte, e contractis μηδὲ et ὅλ., ut contra μηθ' ὅλ., factum e μήτε ὅλ., pro τ littera tenui, aſperatam requirit ob ſq. aſperum, de vulgari Grammaticorum praeceptione. Unde ſimul tertium diiudicabitur in lectionem Bc. 2. μήδ', ubi vitium operarum δ pro θ ſumetur; nec accentus is valet, cum ortum ſit e μηδὲ, voce indeclinabili, nec accentum reclinante; quod ſecus in μήθ', e μήτε facto, quod eſt per ſe iam eiusdem accentus. Quae quidem levia, ut videntur, tamen a perſona ſeveri editoris ac critici non abhorrent.

Sed dabimus etiam maius quid quarto loco, an μηδὲ et μήτε inter ſe commutentur. Igitur μηδὲ et οὐδὲ, ut Lat. *neque* et *nec*, poni pro μὴ et οὐ neg. ſimpl., et in noſtrae formulae ſimilibus illis μηδ' ὅλ. et οὐδ' ὅλ. quoque, vix dubites, cf. Stp. Th. in v. v. l. l. it. 2, 912. i. 4, 1562. E. ſq., ubi, pro οὐδ' ἀρχὴν, plane *non*, alibi eſt ἀρχὴν μὴ, omnino *non*, quae poſtr. ſunt ipſa hic Bg., ſicut pro Lat. *ne quidem* uſurpantur cum μηδὲ, tum οὐδὲ, v. Stp. Th. 2, 1537. F. ſq. p. 911. H. et 4, 1447. E it. Hoog. Op. p. 753. Nr. 8. p. 982. Nr. 10. ſqq., quo ſenſu μηδ' ὅλ. et οὐδ' ὅλ. ſit Lat. *ne* omnino *quidem*, ſ. Stp. ad m. P. hic *ne ullo* quidem *modo*, et utrumque idem, nobisque ſevere *nicht* einmal *überhaupt*, ſ. *überh.* n. *einm.*, ſ. *gar* nicht *einm.* Iam μήτε ſimiliter eſſe Lat. *ne quidem*, quanquam Stp. Th. 2, 912. i. afferat ſine auctoritate, tamen equidem non dubitaverim, cum ſic adhibeatur quoque affine οὔτε, v. Hoog. Op. p. 984. Nr. 14. et οὐχ, v. c. ap. Call. Iov. v. 89., ubi Verſ. Ern. ſtatim ſic exprimit, it. Lat. *neque*, cf. G. Th. 428, 85. et Oud. ad Caeſ. p. 697. N. 1., it. Lat. *nec*, cf. G. Th. 411, 65. et Hor. Turſ. p. 556. Nr. 5., ut μήτε, pro μὴ ſimpl., tacente Stp., v. ap. Abr. Dil. Th. p. 612. m., quod et firmes per Lat. analogiam in *nec* et *neque* pro ſimpl. *non*, cf. G. Th. 411, 20. ſqq. 428, 70. et Hor. Turſ. p. 564. Nr. 23. Ut adeo μηδὲ et μήτε ſit idem, ac perinde, utram litteram, δ, an θ, hic ſequaris, ut tamen prior videatur eſſe uſitatior, cum Stp. nullum habuerit exemplum poſterioris in noſtra formula, et ap. Dem. ſit οὐδ' ὅλ. 121, 4. et μηδ' ὅλ. 720, 5. 1000, 10., ſed ſemel modo μήθ' ὅλ. 728, 19. et οὔθ' ὅλ. 1431, 26., ubi tamen ſemper praecedit relativa ſimilis negans μήτε, ſ. οὔτε, quod hic ap. Noſtrum ſecus eſt, ubi μήθ' ſolitarium. Nec memineram amplius, an μήθ' ὅλ. eſſet etiam in Miſc. Obſ. Amſt. V. 10. p. 361., quem locum univerſe ſignaram in Ind. ad v. ὅλ., cum hoc Sext. Emp. ed. Fabr. p. 491. N. n., οὐδ' ὅλ. ἔσται τὴν ἀρχὴν ὑπάρχον, ubi οὐδ' ὅλ. ſimul cum τὴν ἀ., quod ipſum pro ὅλ. ſupra adhibitum vidimus, ſed quomodo in Verſ. expreſſum, aut in N. conciliatum eſſet, nec ipſum amplius ſciebam, ſed illud, ſaepe ſolere poni adv. ſecum ſyn., per figuram ἐκ παραλλήλου.

Illud addere potui, Schol. Thuc. ad 3, 79. p. 215. l. 72. οὐδὲν μᾶλλον habere οὐδ' ὅλ., quem locum etiam laudat Stp. Th. 2, 775. e. cum Reuſm. ad Dev. p. 289. N. 53., tum eundem Schol. tacere ad ſimilem locum 2, 70. p. 142. l. 32., ſed utr. loco Verſ. ed. Duk. reddere *nihilo magis*, it. Stp. l. l. et οὐδέν τι μᾶλλον Bud. C. 1317, 42., quod, Reuſm. l. l. bene monente, Schol. Eur. Hec. v. 817. explicat οὐδαμῶς, quomodo οὐδὅλως exponit Suidas, qui et 3, 142. m. πολλοῦ γε καὶ δεῖ reddit per οὐδὲ ὅλως, *multum* abeſt, *nullo* prorſus *modo*, ut Heſ. 2, 982. c. idem per οὐδ' ὅλ., ſed p. 995. i. πολλὰ χρὴ, per οὐδαμῶς, quae adeo omnia fuerint ſyn., ut

nec aliud ſignificare videtur Lat. *nihilo magis*, quam minime ſ. prorſus non, ſi quidem ſtet ſolum. Verum, ſi ſequitur relativa alia, v. c. *quam*, ſ. *quam ſi*: tum commodius reddetur per *aeque minus*, cf. Hor. Turſ. p. 590. Nr. 34. et G. Th. v. *nih.* 439, 95. ſqq. Deinde vero liberius οὐδὲν μᾶλλον pro ſimpl. οὐ ſane poteſt accipi, cf. ad Thuc. p. 142. b. N. 31. e. p. 214. b. N. 71. e. Sed eiusdem Schol. ad 5, 15. p. 327. l. 52. οὔπως ἤθελον, nondum *volebant*, habuit οὐδὲ ὅλ. ἤθ., quo de cf. Exc. ad 1, 2, 8.

1, 1, 7.

Εἰσὶ δ᾽, οἳ, μέχρι προσηγορίας καὶ τιμῆς ἐφημέρου μόνης ἐλθόντες, εὐθέως κατελύθησαν.

Facilia ſunt, quae hic de vocabulis addi a me poſſunt; quorum primum eſt de ἐφήμερος, quod Schol. Eur. Ph. l. l. Valck. p. 211. diſerte exponit πρόσκαιρος, it. Suid. 1, 922. i., cf. Heſ. 1, 1549. i. cum N., Gat. ad Ant. p. 122. a. G. 132. b. A. et 271. b. F., noſtrum locum Stp. Th. ſine Vs. referente ad notionem „pro diarius, unicum diem durans" quae ab h. l. aliena et contra hiſtoriam, ut recte monuit Leisn., qui et ad ſenſum bene vertit cum Duk. ed. locum Thuc., cuius alius, noſtro ſimilior, eſt 1, 18. i. οἱ Ἀθηναίων τύραννοι — ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν, Athenienſium *tyrannos* Lacedaemonii *ſuſtulerunt*, it. Xen. Cyr. i. ὅσοι τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν καὶ ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν, λ. ed. Th. V. 1. p. 1. quot *imperio* ſint *deiecti*, quem locum imitatus Noſter videtur Stephano in Th. 2, 756. D., ubi modo Latt. P. ſubiiciuntur, ſed v. κ. cum Bg. etiam reddit, cf. L. Ern. et N. T. Krb., it. Ind. Dem. v. i., verum aliter Bud. C. 1071, 14. aliunde, Ind. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. et Cyr., L. N. T. Schw. Ind. Diod. S. Xen. Pol. Z. Abr. Dil. Th. p. 8. i., add. Luc. 2, 737. l. 72. Schol. ad l. 70. Thuc. 249, 95. et Phil. in Flacc. 766. i. κατελύθησάν τινες, per Flaccum, privati homines, tacente Vs. Hic quidem ap. Noſtrum in v. ſuppleas e pr. τιμῆς pron. αὐτῆς, quem gen. habet v. et alias, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. Luc. l. l. et Stp., ut fuerit, privati ſunt eo, honore iterum, quomodo forte P. accepit, Verſionibus Bg. et Leisn. (ubi v. abſolute ſumitur, nec intellecto illo pron.) eodem redeuntibus; et quia, cum honore, etiam vita privati ſunt: verteris quoque, peremti ſunt, interfecti, rel., cf. Suid. 2, 258. e. Heſ. 2, 175. m. cum N. 4. p. 103. i. cum N. 2., (quocum cf. Suid. l. l. p. 221. m.) p. 100. m. Nr. 23. p. 169. i. Nr. 5. cum N., ut de μέχρι cum v. aliquo, tacente Stp., cf. Abr. Dil. Th. p. 804. i., quam formulam Latt. Inttp. everterunt, ubi tamen Bg. verecundior, quam P., pro his, *qui*, cum *ad*, ſ. *usque ad* — tantum *perveniſſent.*

Enimvero graviora ſunt magisque impedita, quae ad rem ipſam pertinent, ut intelligatur, qui imperatores hac §. a Noſtro innuantur. Is cum iam dixerit §. pr. de brevi quorundam imperio: conſentaneum eſt, non idem hic repeti; et aliud quid memorari, et minus eo, quod antea dictum, vel μόνης adiunctum moneat. Rem, ut mihi fingo, proponam. Cum Noſter §. pr. expoſuerit de imperio quorundam duplicis generis ac temporis, et longiori, et breviori: hic ſequi videtur de tertio quodam genere, de aliorum imperio breviſſimo; ut τιμὴ ἐφήμερος non ſit in univerſum brevis temporis honor et dignitas imperatoria, (cum id iam §. pr. adfuerit in πρόσκαιρον τὴν δυναστείαν,) ſed debuerit eſſe honor breviſſimi temporis, et velut unius diei, durans veluti ad diem ſ. in diem. Itaque intelligo hic iterum particulam ὡς ante adi., et τιμὴ ἐφ. ſit honor velut unius diei, i. breviſſimus ſ. minimi temporis.

Tum, si imperatorum, a Nostro scriptorum, seriem, ad §. 5. m. propositam, accommodare ad hanc et pr. §. debeamus: in iis non laborandum, qui ἐπιμηκέστερον ἔσχον τὴν ἀρχὴν, ut eo referantur Commodus, Severus et Alexander. Sed maior difficultas mihi quidem oblata est in iis, qui πρόσκαιρον τὴν δυναστείαν ἔσχον, *brevem* principatum, *brevis* temporis *dominatum*, et maxima in his, qui hac §. 7. dicuntur ad appellationem et honorem velut unius diei tantum progressi, atque adeo imperasse omnium brevissime, saltem brevius iis, qui §. pr. iam breve imperium tenuisse narrantur. Nam primo, ut magnitudo, sic brevitas censetur in iis rebus atque notionibus, quae nonnisi per comparationem intelliguntur, neque absolute ac per se, sed adhibitis rebus aliis et consideratis, quae tanquam mensura sunt, cf. Ern. rhet. §. 35. et 418. Deinde ex illa ipsa serie et quasi tabula patet non modo hoc, istorum imperatorum in regnando brevitatem diversam esse ac variam, eiusque brevitatis ipsius quasdam veluti classes constitui oportere, sed etiam illud, esse in iisdem imperatoribus etiam aliquos, de quorum imperii duratione ac tempore nihil dicatur, aut saltem nihil certi definiatur vel ap. Nostrum, vel ap. alios, quos quidem ego habuerim. Tamen faciemus periculum, ab iis initium capientes, quos modo diximus temporis infiniti aut non satis certi.

In his primus est Niger, qui saltem plures, quam duos, menses imperarit. An totum annum, mihi non liquet. Spartianus quidem de eo in hanc partem attulit nihil, quam c. 2. i. T. 1. p. 634. e., cum iam occisus esset Iulianus, et Albinus etiam in Gallia sumsisset nomen imperatoris, ab exercitibus Syriacis appellatum esse imperatorem. Atqui factum id esse, vivente adhuc Iuliano, perhibet cum Nostro 2, 7, 5. sqq. etiam Capit. in Alb. c. 1. i. l. l. p. 683., ubi uno eodemque tempore Iulianus a senatu Rom., Severus in Illyrico, Niger in Oriente, Albinus in Gallia, imperatores appellati esse dicuntur. Getam vero Spart. l. l. c. 1. i. p. 734. sq. refert, prius rebus humanis exemtum esse, quam cum fratre teneret imperium, cum Noster scribat, non solum Severi patris iam socium imperii fuisse et negotiorum publicorum 3, 14, 17., sed etiam post mortem parentis cum fratre remp. administrasse, ac quaedam imperatoris obiisse munia 3, 15, 15. 4, 1, 8. 4, 3, 1. 4, 4, 1. Ad quam rationem Getae imperium audeamus circumscribere saltem mensium spatio, duorum aut unius. De Gordiano patre ac filio Capitolinum falsum esse volunt, cum refert c. 16. e. T. 2. p. 101., imperasse *anno uno, mensibus sex*, pro quo scribunt ib. N. 3. Cas. *uno mense, diebus sex*, sed Gatterer. in Enchirid. hist. univ. T. 1. p. 330. i. *vix mense uno.*

Sequuntur tres Nostro Caesares dicti, Albinus, Diadumenus, Macrini filius, et Maximinus filius s. iunior, cf. 2, 15, 5. 5, 4, 24. et 8, 4, 25. m., non autem Imperatores, quos tamen sic alii vocant, quo de infra. Hic non de titulo quaeritur, sed de tempore imperii, quod Albino quidem tribuamus duorum annorum, aut ultra, at Diadumeno anni unius cum duobus fere mensibus e Lamprid. c. 8. i. T. 1. p. 787. et Capitol. in Macrin. c. 8. m. ib. p. 758. m., cui tamen Gatter. l. l. p. 827. i. *vix annum* tribuit, ut Aur. Vict. ep. c. 22. Macrino cum Diadumeno *menses quatuordecim*. Denique Maximino filio cum patre damus imperii annos tres, secundum Nostrum et Aur. V. l. l. c. 25. i.

Dicendum est etiam de illo Quartino, quo de ap. Nostrum 7, 1, 21. sqq., qui post mortem Alexandri Severi ab Osrhoënis militibus dicitur

raptus esse non modo dux, sed etiam ad imperium, at nocte subito, αἰφνιδίως, interfectus; quae Nostri valde infinita sunt; ut et ibi est simpliciter νύκτωρ, non qua nocte, non eadem nocte. Eundem hominem alii vocant Tycum, aut Titum, narrantque imperasse *sex mensibus*, cf. Capit. in Maxim. duob. c. 11. T. 2. p. 31. cum N. 4. Cas. Aliis autem ne numeratur quidem in Rom. imperatoribus.

Quodsi iam omnium horum constituendus sit ordo: tum I) longioris imperii erunt, ut dixi, Commodus, Severus et Alexander, sed II) brevis imperii classes aliquot, ut in classe sit 1) alia Caracalla, sex annorum, 2) alia Heliogabalus et Maximinus uterque, trium annorum, 3) alia Albinus, duorum annorum, 4) alia Macrinus cum Diadum., it. Maximus cum Balbino, unius anni, et ultra, 5) alia Niger, mensium plurium, quam duorum, it. Quartinus, sex mensium, 6) alia Iulianus, mensium duorum, Pertinax, duorum etiam, sed non plenorum, et Geta unius et ultra, denique 7) alia Gordiani duo, unius mensis.

Tum istorum aliqui Romae vixerunt, Commodus, Pertinax, Iulianus, Severus, Caracalla cum Geta, Heliogabalus, Alexander, et Maximus cum Balbino, aliqui autem extra Romam, non eam occupantes, Niger 2, 8, 17. 2, 14, 1. 3, 1, 2., Albinus 2, 15, 1. sqq. 3, 5, 4. sqq. 3, 7, 16., Macrinus cum Diadum. 5, 2, 6. 5, 4, 20. sqq., Maximini duo 7, 2, 19. 7, 3, 9. 7, 7, 4. 7, 8, 12. sqq. 19. 21., maxime 25. it. 7, 12, 18. sqq. 8, 1, 1. sqq. 8, 5, 10. sqq. 20. sqq., Quartinus l. l. supra, Gordianus pater et filius 7, 6, 1. sqq. 9. 21. 7, 9, 9. 20. sqq. Ex iis igitur, qui Romam venerunt, ad §. 7. retulerim certo Pertinacem, et subobscure Getam, sed ex his, qui urbem non viderunt, Gordianos illos, quorum pater Nostro dicitur ἐν εἰκόνι βασιλείας τελευτήσας 7, 9, 22., quale quid de alio nullo; ut ad hunc maxime §. 7. spectare videatur.

Illud reliquum est, an Noster hic res diversas cogitarit, ut alii modo appellati sint imperatores, alii rursus tantum brevissimi temporis honorem adepti. Prioris quidem generis disertum exemplum et testimonium non est ap. Nostrum, nec, quod legerim, ap. alios. Si quis eo referre velit illos superiores Caesares, imperatorumque filios, qui, cum patribus simul interfecti, nomen Caesaris modo nacti sunt, nec deinde ipsi soli imperium: videtur obstare Albinus, nec numerari posse aut in illa classe tertia, quo retulimus ante, aut in §. 7. Quod quo, Caracalla occiso, exercitus Adventum elegit imperatorem 4, 14, 3., atque adeo forte et salutavit imperatorem appellavitque, sed is tamen non mansit imperator, ut ib. exponitur: id huc non pertineat, quia ipse Adventus eum honorem recusavit propter senium, nec est de medio sublatus vi atque interemtus, quod tamen Noster §. 7. addebat. Similiter si quis intelligat tantum de filiis imperatorum Caesaribus, nominatim Diadumeno et Maximino: in eos cadit quidem postremum illud, ut de medio sublati sint vitaque privati cum regno, non item εὐθέως et τιμὴ ἐφήμερος, de nostra quidem expositione et regni temporum supra ratione et classe. Adeoque Noster ibi potius unam modo rem tetigerit, et utraque formula unum hoc complexus sit, fuisse, qui brevissime imperarent, respiciens maxime, quod dicebam, ad Gordianum.

Bergleri autem *appellatio* non videtur alia, quam nomen et titulus, quod eius Lat. exacte Gr. προσηγ. respondet, ap. Stp. Th. fere sine auctoritate, cf. Ind. Dem., cui add. 629, 6. E Nostro autem huc in primis pertinet 6, 1, 20., ubi similiter absolute ponitur et sine gen. aliquo dignitatis imperatoriae; pro quo alibi est ὄνομα, sed nunquam per se,

verum cum gen. vel perf., ut 7, 6, 1. m. ὁ Γορδιανὸς — ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, vel rei, ut 6, 1, 2. τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄν. τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, Alexandro noſtro, et 7, 9, 6. ἐν τῷ τῆς βασ. γενόμενος ὀνόματι, Gordianus, et 7, 10, 12. e., ubi populus Rom. ἠξίουν, τοῦ Γορδιανοῦ γένους βασιλέα αἱρεθῆναι, τό τε τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀρχῆς ὄνομα ἐκείνῳ τῷ οἴκῳ καὶ ὀνόματι μεῖναι, ubi gen. rei additur quoque adi. Talis igitur gen. aliquis etiam hic in ſubſt. προσηγ. ſubintelligi poteſt, quod nobis fuerit *Ernennung*, Namen, *Titel*; ut Gr. etiam latius poteſt patere, neque ad ſolos imperatores, ſed quoque ad Caeſares illos. Nam, etſi προσαγορεύειν, ut et ἀνειπεῖν, ap. Noſtrum de imperatoribus tantum adhibetur: tamen ἀποδεικνύειν de utr. genere Noſter uſurpat, quod, ſive reddas deſignare, ſ. creare et facere cum Stp. Th. 1, 927. D., eodem redeat; ſicut de Caeſaribus Noſtro ſolenne eſt v. ποιεῖν, cf. Heſ. 2, 1045. i. προσηγορία, ὀνομασία, it. 1040, e. προσαγορεύει, ἀσπάζεται, et mox προσαγορεύουσι, καλοῦσι, it. Suid. 3, 198. e. it. 1, 204. m. ἀνεῖπεν, ἀνηγόρευσεν, quo v. et ipſo Noſter utitur de imperatore et de Auguſto ſ. Σεβαστῷ, at de Caeſare nunquam, cf. Beck. ep. ad locum Zon. p. 18. e.

Caeterum ad Theogn. v. 63. ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, *ſed* videaris *quidem* omnibus *lingua* amicus *eſſe*, Seber. Ind. v. ἀπὸ γ. φ. habet „μέχρι προσηγορίας Anthol. 1, 85, 6. verbotenus *amicus*“ ubi adeo noſtra formula alio ſenſu, pro nomine tenus ſ. ſecundum nomen modo, ſed Sb. Ind. e Zoſ. 5, 1, 1. τῆς δὲ τῶν ὅλων ἀρχῆς εἰς Ἀρκάδιον καὶ Ὀνώριον περιστάσης, ἄχρι μὲν ὀνόματος ἐδόκουν ἔχειν τὸ κράτος, ἡ δὲ πᾶσα τῆς ἀρχῆς δύναμις ἦν, κατὰ μὲν τὴν ἑῴαν, παρὰ Ῥουφίνῳ, κατὰ δὲ τὴν ἑσπέραν, ἐν τῇ Στελίχωνος γνώμῃ, nomine *quidem* tenus *id* obtinere *videbantur*.

1, 1, 9.

Οἱ δὲ κομιδῇ νέοι, ῥαθυμότερον βιώσαντες, πολλὰ ἐκαινοτόμησαν.

De κομιδῇ cum quaeritur, an in ultima littera habeat Iota: Stp. Th., ubi ipſe cum eo edidiſſet, ac ſine eo ſcriptum inveniri monuiſſet, rectius ait ſubſcribi Iota „quum Euſt. a dat. κομιδῇ fieri tradat, et eiusdem formae eſſe cum σπουδῇ.“ Quae cauſa eſt bona quidem, ab analogia illa ducta, qualis et in ἡσυχῇ aliisque: ſed et dici oportuit, neceſſario ac ſevere Iota addendum eſſe, quia talia per ſe ſunt dativi ſubſtantivorum ſ. potius abl., qui, ut Lat., deinde liberius pro adv. et habentur et redduntur, cf. L. Ern. Tim. L. Plat. p. 118. cum N. Heſ. 2, 308. e. cum N. 24., ubi explicatur σὺν κομιδῇ, *cum* cura, *accurate*, aſſumta praep. non male, ſed deinde e L. Ms. additur κομιδῇ, πάμπαν, τελείως, ἐπιμέλεια, pro quo ſcribendum ἐπιμελείᾳ, qui dat. ſ. abl. nudus par eſt illi pr. σὺν ἐπιμελείᾳ, qua de notione cf. Stp. Th., a qua porro venit altera pro plane, omnino, prorſus, it. admodum ſ. valde, in quam cf. Suid. 2, 343. i. Schol. Ar. Plut. v. 834. ſq. 839. 1087. Ammon. p. 83. cum N. 1., ſine Iota id edente etiam Kuſt. ap. Ariſt. l. l. et Ind., it. Dem., in cuius textu inconſtanter editur, et ſemel modo ſine Iota, cf. 15, 17. 24. 63, 22. 186, 9. 324, 2. 539, 24. 551, 7., ſed cum adi. Noſtri modoque per ordinem et numerum alium 540, 15. παντάπασιν ἔρημος — καὶ νέος κομ., ubi prius adv. eſt ſyn., ut tota formula, h. e. adv. cum adi. poſitivi gradus, facit periphraſin ſuperlat., cf. Fi. ad Well. p. 153. m. ex h. l. etiam.

Tum ſuper adi. ῥᾴθυμος primo etiam de Iota quaeritur ſub prima ſyllaba, ubi h. l. omnes edd. id negligunt, infra in ſubſt. ῥαθυμίας variantes, ut et ſit in aliis ſcriptoribus, cf. Luc. Ind. et 1, 106. l. 51., Thuc. Dem. et Diod. S., pendente re a notatione, qua de v. Stp. Th.,

etiam a L. Ern. probata, ut ſit „ex ῥᾴδιος et θυμὸς, — ὁ περὶ τὰ ῥᾴδια θυμὸν ἔχων, cuius animus facilia conſectatur, at difficilia, adeoque laborem omnem vitat“ quorſum tendunt et partim Heſ. 2, 1096. e. ῥάθυμος, ὁ μὴ πονητικὸς, ἀλλὰ ἔκλυτος. ἄλλοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου θυμοῦ κέχρηνται τῇ λέξει, quae ratio pertineat ad ῥὰ pro ζὰ ſ. μέγα, qua de notione nihil tenui, ſed ex ῥὰ alia vocabula compoſita vel ſimpliciter explicari, ut ῥαδινὸς ap. Suid. 3, 249. e., vel ſic, ut reſpiceretur ad adi. ῥᾴδιον, ut ap. Heſ. 2, 1095. e. ῥαδινὸν, εὐκίνητον, λ., cf. Stp. Th., ut contra ῥὰ pro ῥᾴδιον firmatur ad Heſ. l. l. p. 1093. N. 11., cenſente Stp. Th., potius ῥᾷ ſic cum Iota et accentu ſcribendum, ut L. Ern., dici pro ῥαὶ et ῥαῖ, quod poſtr. explicatur ap. Heſ. l. l. p. 1097. i. ῥαῖσον, ῥᾳδίως, cf. ib. N. 4. Iam, etſi quoque in ῥᾴδιος varietas eadem infra occurrit, ut Iota edd. addant vel demant, tamen, ſi ῥὰ eſt pro illis Ern., rectius in noſtro adi. ῥᾳθυμ. ſcribetur Iota, ut et in ῥᾴδιος hodie quidem edendo ac ſcribendo cum eodem conſentiunt.

Sed notionem adi. ῥᾳθ. principem agnoſcimus illam Stp., unde altera facile ducitur pro deſes, ſegnis, ignavus, i. laborem moleſtiamque fugiens; unde et alia pro negligens ſ. incurioſus, cf. Suid. 3, 250. e. ῥᾳθυμεῖν, — τὸ ἀργεῖν, — παρὰ τὸ ῥᾷστα τῷ θυμῷ διδόναι, i. e. ἐνδιδόναι, indulgere, dedere ſe, cedere, obſequi animo ſuo et voluntati, cupiditati, affectibus et motibus, quae alia notatio non plane reiicienda, cf. ſq., non coll. ad Heſ. 2, 1096. e. cum N. 24. Thom. M. p. 771., coll. Suid. 2, 636. m. et Heſ. 2, 696. i., unde ſit quoque pro tardus ſ. lentus, de animo, ad cogitandum et deliberandum non celer; quae vis tamen et in illa pro ſegnis latet; quo ſenſu fortaſſis et Heſ. l. l. ſubſt. interpretatur κατήφειαν, ab effectu ſ. adiuncto, quia triſtitia habet aliquam in cogitando, deliberando agendoque tarditatem et difficultatem, cf. ib. p. 203. e., ut eiusdem p. 1282. m. ϛυγνὸν, ἀργὸν, nondum emendarim in ἄγριον, v. N. 27., ut ῥᾳθυμία pro luxuria (tacente Stp. Th., v. ap. Per. ad Ael. V. h. 9, 9. e. et 12, 30., qui veri ſunt numeri) confirmabitur e Suid. ſupra v. ῥᾳθυμεῖν, cum mollities et ignavia ducat ad luxuriam, profuſionem et voluptatem, quod ſubſt., e priori notatione, nobis *Leichtſinn*, ut adi. *leichtſinnig*, quod nec ab h. l. alienum; quanquam procedit et illud *nachläßig* ſ. *ſorglos*, quomodo, P. alio nitente, capio et Bg., ſevere Gr. illud ap. Heſ. ἔκλυτος, ſed ap. Lat. etiam pro negligens acceptum, cf. G. Th., ut ῥ. reſpiciat pr. opp. ἐπιμελέϛερον, narrante Noſtro et culpante talem in rep. adminiſtranda animum in Commodo 1, 8, 3. 1, 11, 15. e. 1, 12, 12. 1, 13, 3. in Caracalla 3, 15, 2. 4, 7, 2. ſqq. (quanquam hic tamen rem militarem curavit et militaris videri maxime voluit 4, 3, 8. 4, 12, 4. m. 4, 7, 8. m. ſqq., quo et retulerim illum Alexandri Achillisque honorem 4, 8.) ſed in Heliogabalo non quidem diſerte, at ſimul ita, dum commemorat iſtius choreas et ſacrificia 5, 6, 1. 5, 7, 8. e. it. aurigationem 5, 6, 23., (quam et profert de Commodo 1, 13, 17. it. 1, 15. et de Caracalla 3, 10, 4. e. 4, 7, 2. e. 4, 11, 15. 4, 12, 11. ſqq.) niſi huc trahas illa 5, 7, 2. ſq., cf. Dem. 112, 2. τῆς ῥᾳθυμίας — καὶ τῆς ἀμελείας it. 133, 12. ἡ ῥᾳϛώνη κ. ῥᾳθυμία, (quorum de differentia v. aliquid ap. Stp. Th. 1, 1608. E. ſq.) et 158, 10. διὰ μαλακίαν ἢ ῥᾳθ.

Tum ad v. καινοτομεῖν et ſubſt. καινοτομίαν cf. Bud. C. 1186, 31. Stp. Th. aliunde et Suic., it Suid. 2, 286. m. καινοτομεῖ, — καινουργεῖ, λ. ex Ariſt. Eccl. v. 582., cf. v. 580. Veſp. v. 871. it. Heſ. 2, 109. m. καινοτομῆσαι, καινὸν ποιῆσαι, cum N. et p. 1363. N. 14. ad Luc. 3. p. 11. N. 10.

Ind. Z. Xen. Pol., ubi Bg. melius, quam P., sensum dedit, qui est ic, ut adolescentes imperatores multa fecerint, quae alii ante eos non ecere, maxime in malam partem, utque superiores vicerit A) volupta- e Commodus 1, 6, 2. sqq. 1, 8, 2. e. 1, 12, 12. 1, 13, 15. 1, 17, 22. He- ogabalus 5, 5, 7. 5, 6, 3. sqq. et 24. it. 5, 8, 2. et Caracalla 3, 10, 4. 3, 3, 3., tum B) crudelitate, saevitia et caedibus Commodus 1, 13, 14. , 14, 13. e. 18. sq. 1, 17, 1. sqq., Caracalla in patrem 3, 15, 4. 9., in ratrem §. 10. e. 4, 1, 2. sq. 4, 3, 2. 4, 4, 3. sqq., in reliquos 3, 15, 8. sq. , 6, 1. sqq., singulis adeo noctibus §. 8., in Alexandrinam iuventutem ., 9., in Parthos 4, 10. sq., Heliogabalus 5, 6, 1. 5, 7, 11. 5, 8, 15., orro C) vesania quadam, stultitia et studio rerum indecentium, ab im- eratorumque persona et dignitate alienarum, Commodus quidem favore curarum et mimorum 1, 6, 2. 1, 13, 16., it. gladiatorum, ut et cum is palam in amphitheatro congrederetur, et ap. eos habitaturus esset 1, 5, 15. sqq. 1, 16, 8. 12. it. imitatione Herculis 1, 14, 15. sqq., sed Ca- acalla studio magiae 4, 12, 5., Heliogabalus ardore sacerdotii 5, 5, 5. 17. 5, 6, 15. sqq. et in muneribus publ. indigne conferendis 5, 7, 12. sqq., quanquam Noster et de senioribus talia nova et insolita narrat, ut Iulia- ni, Praetorianos pecunia primum corrumpentis 2, 6, 21., Severi, mul- ta militibus concedentis, quibus militaris severitas ac modestia concidit 3, 8, 8. sqq. et Maximini, omnium saevissimi 7, 1, 2. sqq. 7, 3., ut bonam in partem nova numero pauca, nec forte nisi in Pertinace 2, 4. et Alexan- dro 6, 1, 14. sqq. et 6, 9, 13. sqq.

Iuventus autem imperatorum Nostri etiam hinc aestimabitur, quod Commodus dr. imperium accepisse anno aetatis XIX, sed amisisse XXXI, ut et Caracalla, natus XXIV annos, cum id susciperet, sed Heliogaba- lus, id adeptus XIV aetatis, iam XVIII iterum reliquisse; Nostro qui- dem Commodi iuventutem memorante tantum infinite 1, 5, 1. 24. sqq. 1, 6, 2. 10. 20. 1, 7, 4. e. 8. 10., etiam Caracallae 3, 10, 1. e. 4. 9. 3, 11, 15. 3, 12, 25. 3, 14, 4. 17. 3, 15, 7. 4, 1, 2. it. Heliogabali 5, 3, 13. 18. 5, 5, 1. m., sed huius tamen etiam finite 5, 3, 7. e. 5, 7, 7. e., in qui- bus indignis imperio iuvenibus excipi debet unus omnium dignissimus Alexander 5, 7, 9. 5, 8, 3. 6, 1, 2. sqq. 6, 9, 13. sqq., cuius iuventutem Noster definit 5, 3, 7. e. 5, 7, 7. e., sed et universe ponit 5, 8, 20. m. 6, 1, 11. sq. 6, 9, 9., cui forte accessuri erant Geta et Gordianus 4, 3, 4. sqq. 7, 10, 1. e., nisi caede fuissent occupati. Contra senum indigni erunt, Iulianus, cui Noster ῥᾳθυμίαν tribuit 2, 7, 1. m. et senium uni- verse 2, 12, 11., alii vero LVII aetatis annum, Severus, quem alii regnum iniisse dicunt natum fere XLVII annos, sed mortuum anno aeta- tis LXV et ultra, pro quibus ap. Nostrum modo senectus eius memora- ta 2, 15, 7. m. 3, 11, 1. 15. 3, 14, 4. e. 3, 15, 1. 4. 9., sed de iis, qui extra Romam vixerunt, Macrinus, quem volunt impetrasse imperium habentem LIII annos, quo de Noster modo prodit, ipsum a se quidem declinasse ῥᾳθυμίαν 5, 1, 5. e., sed vere tamen laborasse isto morbo ac vitio 5, 2, 9. e. 5, 4, 4. m. 5, 5, 3. et, quamvis se suamque vitam lau- darit ipse 5, 1, 3. sqq., tamen mollius vixisse delicatiusque 4, 12, 3. sq. 5, 2, 7. sqq. 5, 3, 1., in Maximini senectutem Nostro tantum obscure scribente 6, 8, 2. sqq. 9. e. 7, 1, 14. m., aliis autem plane nihil, at Ni- gro ap. Nostrum exprobrata ῥᾳθυμία 2, 8, 16. 2, 9, 3. e. 2, 12, 4. e. 2, 14, 11. 3, 4, 15. et de eius aetate allatis modo his, ἦν τὴν ἡλικίαν ἤδη μετρίως πρεσβεβηκώς 2, 7, 8., ut lenitate eiusdem laudata ib. §. 14. et 2, 8, 2. 15. e., denique Albini aetate sic tantum commemorata, ut fuerit τὴν ἡλικίαν ἔτι

ἀκμάζων 2, 15, 7., ubi opponitur Severo feni, fed moribus ac vita non commendatis ib. §. 2. 3, 5, 4. 3, 7, 1., ubi eius ῥαθυμία tangitur, ut tamen quoque de eodem 3, 5, 5. ᾑροῦντο — οἱ εὐπατρίδαι ἐκεῖνον μᾶλλον ἄρχοντα, ἅτε — χρηστὸν τὸ ἦθος εἶναι λεγόμενον.

1, 2, 1. fqq.

Marci imperatoris res fcripfere Capitolinus, Aurel. Victor hift. mifc. Orofius 7, 15. Xiphilinus, Zonaras, Suidas v. Μάρκος, Excerpta Peirefc. ex Dionis LXXI. Ariftides orat. 9. T. 1. et ipfe Marcus in δωδεκαβίβλῳ. Inter recentiores egregium libellum de vita Marci fcripfit fummus vir Conrad. Rittershufius, cui titulum fecit *Speculum principis civiliter boni*, et ante hunc Antonius Guevara, Hifpanus, in Horologio principum, fed licentiae novo genere, ficta narratione ad ideam perfecti imperii adornatum exhibuit. Cum enim Marcus *omnibus omnino virtutibus ftuduiffe, optimeque omnium, qui unquam principatum tenuerunt, creditus fit imperaffe*, notante Xiph., adeo, ut *nec adulatio videatur talem potuiffe confingere*, iudicio Capitolini in Vero 11. (e. T. 1. p. 438.) in primis idoneus vifus eft, qui in exemplum virtutis imperatoriae commendaretur, cuique etiam ea tribuerentur, quae hiftoria diferte et feorfum non tribuerat. *Boecl.*

Marci genus et parentes traduntur a Capit. l. l., uxores p. 310. fqq. it. 289. 360. 362. m. 385. 389. fq. et a Lampr. p. 472. i., tum filiae a Cap. p. 317. 365. e. 389. N. 1. it. a Lampr. p. 489. i. 524. i., denique filii a Cap. p. 367. 377. i. 394. i. 399. e. et a Lampr. p. 472. 475. cum N. 3. Caf.

θυγατέρες — κτλ.) Trium ipfe Herodianus meminit, Lucillae, natu maximae, ab ipfo Commodo interfectae 1, 8, (6 et) 17. it. 4, 6, 7. et alterius, quam non nominat, ab Antonino interfectae 4, 6, 6. Sed 1, 13, 2. idem Herodi. τὴν πρεσβυτάτην τῶν Κομμόδου ἀδελφῶν, maximam natu fororem vocat Fadillam. Intelligendum igitur, Fadillam poft mortem Lucillae hanc compellationem habuiffe, ut natu maxima diceretur, non a natura. *Leisn.* cf. N. ib. et de filiabus Marci ad Dion. Caf. T. 2. p. 1203. N. ad §. 1. e.

ἄρρενες δὲ δύο) Atqui, fi Lampridio fides, alter erat Commodo frater, fcil. Antoninus geminus. *Oxon.* Liberi Antonini funt 1) Lucilla, primo anno, ut ex Capit. c. 6. (T. 1. p. 312. e.) intelligitur, matrimonii fufcepta. Hinc Herodiano πρεσβυτάτη πάντων ἀδελφή (1, 8, 6.) Haec Lucilla nupta fuerat L. Vero, conforti imperii M. Aurelii. Ea mortuo Vero elocabatur a M. Aurelio, virtutis caufa, equiti Rom. Pompeiano, (cf. Capit. p. 317. 365. m. it. Spartian. p. 711. e. Herodi. l. l. et §. fq. 7. it. 1, 6, 11.)

2) Marcus Galerius Antoninus in numophyl. Chriftinae p. 409., et Lampr. in Comm. (i. T. 1. p. 472.) Antoninum Geminum vocat, quia ipfe et Commodus uno partu erant editi, (cf. ad Lampr. p. 475. N. 3. Caf.) Sed hic M. Gal. Antoninus quadrimus mortuus eft, (cf. Lampr. l. l.)

3) Commodus, 4) Verus Caefar, qui feptennis mortuus, Capit. in Anton. c. 21. (p. 367.) Lampridius Commodum fcribit c. 1. Caefarem puerum appellatum cum fratre fuo Severo. Sed Salmafius ad h. l. p. 114. (nobis p. 475.) legendum putat *Vero* pro *Severo*, huncque ab Herodi. nominari Veriffimum, (quod potius dicit Caf. l. l. N. 3.)

5) Fauſtina Auguſta, 6) Fadilla Auguſta, nupta Antiſtio Burrho, cf. Lampr. p. 491. e. cum N. 6. Caſ., it. Cap. in Pert. c. 3. e. p. 537. m. it ap. Noſtrum 1, 13, 2.)

7) Vibia Aurelia Sabina in numoph. Chriſt. p. 108. 8) Sextus. Huius ſaepe meminit Galenus in l. περὶ τοῦ προγινώσκειν T. 3. Opp. p. 459. l. 21. et eadem pag. aliquoties. Unde ſimul illud manifeſtum eſt, tunc Sextum adhuc in vivis fuiſſe, Marco ap. Marcomannos agente. Sunt, qui Sextum eundem, quem Verum, putent: ſed is Verus periit ſub ipſis Germanicae profectionis diebus, Cap. in Anton. c. 21. (p. 366.) Herodianum igitur mentionem nullam feciſſe Antonini Gemini, non mirum, utpote in prima pueritia mortui, (cf. ad Lampr. p. 476. N. 3. Caſ.) Sed hoc mirum, eum meminiſſe Veri, non meminiſſe Sexti, qui Vero ſuperviviſſe videtur. — Hunc Sextum non fuiſſe Antonini filium, ſed Sextum Quintilium Gordianum, Maximi filium, oſtendit Reineſ. V. L. p. 338. — Numi quidem tot liberorum Marci mentionem non faciunt. Sed hoc non mirum. Numi percutiuntur, non ubi omnes liberi nati ſunt, ſed ubi aliquot. Itaque ex numo ap. Beger. p. 675. cave, colligas, Marco non niſi ſex liberos fuiſſe: quemadmodum ex alio ib. non poteſt colligi, ei non fuiſſe, niſi quatuor. Nam alter numus Fauſtinam praefert cum ſex, alter cum quatuor liberis cum inſcr. Fecund. Auguſta et Temporum Felicitas. *Leisn.*

§. 2. ὁ μὲν ἔτ. κομ. ν. τ. β. μετ.) Puerum quadrimum dicit Lampridius. *Sylb.* T. 1. p. 472. m., ſed ubi ſermo eſt de Antonino Gemino. At Capit., de Vero Caeſare loquens, l. l. p. 367. *ſeptennem amiſit*, cf. ad Lampr. p. 476. N. 3. Caſ. et ad Dion. Caſ. T. 2. p. 1203. it. Grut. Lamp. T. 6. P. 2. p. 892. e.

ib. Βηρίσσιμος) Verum Caeſarem appellatum fuiſſe, ex Capit. (l. l. ante) Schottus adnotavit, qua de re in Indice. *Sylb.* Ibi in Gr. quidem nihil, ſed in Lat. v. „*Veriſſimus*, Marci Antonini filius, (ex h. l.) Lampridius Antoninum vocat, et geminum Commodi fratrem fuiſſe refert. Veriſſimus unde appellatus M. Annius Verus 360, 27." e Xiph. ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἀντωνῖνος Μάρκος, ὁ Κατίλιος πρότερον ὀνομαζόμενος, Ἀννίου Βήρου — ἔγγονος. — προετίμησε δὲ τὸν Βῆρον (ὁ Ἀδριανὸς) διά τε τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ὅτι φύσιν ψυχῆς ἐῤῥωμενεστάτην ἤδη ὑπέφαινεν, ἀφ᾽ οὗ καὶ Οὐηρίσσιμον αὐτὸν, πρὸς τὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ῥήματος ἔννοιαν κομψευόμενος, ἀπεκάλει, *erat* porro *M.* Antoninus, *qui* Catilius *ante nominabatur*, filius *Annii Veri.* — *Verum* tamen *maiore* honore *affecit*, cum *propter* ius *ſanguinis*, tum *quod* eum *iam* florentem *aetate* et *ingenio* cognoſceret; *quem etiam ob eam* cauſam *facete* Veriſſimum *nominabat*; quae obſcurius converſa, melius reddentur ſic, *et* quod *indolem* animi *fortiſſimam*, generoſiſſimam, *iam oſtenderet*, et illuſtrantur ad Cap. in Marco c. 1. e. T. 1. p. 290. *M. Antoninus principio avi ſui nomen habuit, et Catilii Severi, materni proavi.* Poſt *exceſſum vero patris ab* Adriano *Annius* Veriſſimus *vocatus eſt*: *poſt virilem autem* togam, *Annius* Verus, *patre mortuo*, *ab avo paterno adoptatus eſt et educatus*, in Caſ. N. 1. a. e. „Ante dicebatur *Annius Verus.* Hadrianus iuſſit dici *Annium Veriſſimum*: quare? πρὸς — ἔννοιαν, inquit Dio, h. e. quod eſſet veritatis amantiſſimus, tenaciſſimus. Magnum rectae indolis argumentum, et animi vere generoſi, amor veritatis, odium falſi. — Marcum iuvenem nominant *Veriſſimum* Iuſtinus, Euſeb., Georg. Monachus et Lampridius quoque" in Antonino Diadum. c. 6. m. p. 784. e., cf. Weſſel. Obſ. Var. p. 93. e., ubi, ut et in prioribus, docet, Marcum etiam poſt tempus, a Capit. poſitum, appellatum

esse aut *Verum*, aut *Verissimum*, quo de superlativo, haud dubie e G illo ἐῤῥώμ. orto, nec de diminutivo intelligendo, it. de scriptura G Βηρίσσιμος et Οὐηρίσσιμος, cf. ad Dion. Cas. T. 2. p. 1168. l. 27. N. ad 162., ubi p. 1203. ad §. 1. monetur, *Verissimi*, ut hic Noster voce nomen in numis non deprehendi; unde et Spanh. de Pr. et u. n. T. p. 340. i. „neque tamen *Verissimum* dictum similiter huius M. Aurel filium, s. Βηρίσσιμον, quod de eo tradit Herodi., sed Βῆρον s. *Verum*, memoratis ante genuinis eius numis cum addita Caesaris appellatione v dimus; ac unde Capitolino (in Marco c. 21. T. 1. p. 367.) fides continu accedit, dicenti, *filium nomine Verum Caesarem, execto sub aure tuberi septennem amisit*" ut tamen Nostrum excusem sic, in nomine hoc usu pato esse secutum non numorum fidem, sed vulgarem consuetudinem

§. 4. m. ἀρετῆς δὲ πάσης ἐμ. ἀ.) De Marci virtutibus cum Capitolinus omnia sine ordine posuerit: placet ea digerere in certa quaedam capita et quasi classes. Igitur ille Marcum ab hac parte laudavit prim universe T. 1. p. 286. 350. 358. 363., deinde, ut plures eius virtute simul memoraret p. 307. i. et 336. m., denique, ut singulas virtutes ali quas afferret; quarum genera facimus haec, primo ut Marcus curarit quae pertinerent ad religionem et res sacras p. 340. 369. 393. et ludos p 368., tum ut fuerit tolerans p. 293. 373., excelsus in luctu p. 367. sq. diligens in re familiari p. 309., parcus ib. et p. 394. e., tamen sine avaritia p. 331. 336. 402., famae studiosus p. 314. e. 365., non avidus gloriae p. 326. aut titulorum p. 325. e. 337., laboris amantissimus p. 298. 324. 329., etiam inter spectacula p. 346. i., etiam in luctu p. 368., porro his officiis erga se ut et addiderit reliqua adversus alios, ante imperium quidem, fidem in magistratu p. 303., modestiam in imperio suscipiendo p. 307. e., it. in eo administrando p. 314., regni socius bonus p. 316. sq. 322. sq. 345. sq., postquam solus imperium adeptus, multo melior p. 350. 364., comis erga omnes p. 307., lenis bonusque erga senatum p. 328. 336. 387. 392., it. erga cives p. 320. sq. 335. 352., it. erga inimicos p. 335. 373. 401., it. in puniendis aliorum peccatis p. 336. 381. sq., aut iisdem celandis p. 346. 390., it. erga stultos p. 342., in regni negotiis assiduus p. 324., etiam cum molestia p. 329., nec sibi sapiens solus p. 372. sq., iuris antiqui tenax p. 334., in iudiciaria re diligentissimus p. 330., in iure dicundo cautus p. 334. et aequissimus p. 382., suffragatoribus non cito credens p. 404., curiosus etiam rerum minutarum, ut viarum et itinerum p. 332., civium amans p. 321. m., eorumque vitae p. 337. e., et deliciarum p. 378. et felicitatis, in sumtibus publicis cavendis p. 330. e. 332. 354. 370. 377. 394. 401., in vectigalibus recte exigendis p. 334., aut remittendis p. 377. e., in alimentis publicis praebendis p. 331., in re frumentaria curanda p. 332., in iuridicis dandis ib., et legibus multis bonisque p. 328. i. 330. sq. 333. 340. 374. 379. 394. m., dux belli providus p. 325. 364. 369. sq., strenuus p. 372. 374., felix p. 325. 343. 354. 372., clemens tamen et aequus in hostes p. 382. 387. 389. 390. e., denique pius erga parentes p. 309. 314. i. 315. i. 320. 403., it. erga magistros p. 290. e. 297. 299., bonus maritus p. 362. sq. 390. it. pater liberis p. 348. 354. m. 363. i. 365. 377. 394., sed infelix idem pater p. 358. e. 395. sqq., liberalis porro erga affines p. 303. 315. e. 326. i. 346. e. 348. 365., it. erga cives p. 317. e. sq. 327. 331. e. 342. 377.

ib. λόγων ἀρχ. ἦν ἐρ.) Ap. Capit. simul cum Marci magistris memorantur et res ac disciplinae, in quibus institutus sit, T. 1. p. 290. musice et geometria, it. grammatice, Gr. Latinique sermonis, sed p. sq. orato-

ria f. rhetorice, itidem utriusque fermonis, tum p. 293. philofophia univerfa, at p. 295. Stoica, it. p. 297., ubi et Peripatetica, porro p. 298. iuris ftudium, it. declamatorum fcholae, praeterea p. 306. pingendi ars, pugilatus, lucta, curfus, tum ut fuerit ftudiorum amantiffimus, etiam inter negotia publ. p. 312. e. et inter fpectacula p. 346. i., fed plurimum tribuerit philofophiae p. 293. 306., in primis Stoicae p. 295, 351., ut philofophus fuerit in imperando p. 394., in vita p. 286. 293. 351. 363. 388. et in morte p. 399., etiam doctus litteras Aegyptias p. 388. c., ubi et dicitur philofophum egiffe in Aegypto, it. in Oriente, cf. Heyn. Hift. T. 4. p. 989. m.

§. 5. δηλοῖ — ἢ λεχθ. ἢ γραφ.) Scriptorum quidem doctrina et fapientia fatis firmatur vel uno illo Antonini ad fe ipfum libro, quem recte laudavit Fabric. Bibl. Gr. V. 4. p. 22. e. Dicta vero eiusdem, ubicunque prolata, quin de fimili genere fuerint, refertaque litteris ac fapientibus fententiis, dubitari nequit; ut tamen oratio eius, quam infra legimus, nihil huc valeat, cum fit a Noftri ingenio conficta, proferente Capitolino haec modo eius dicta, p. 362. *fi uxorem dimittimus: reddamus et dotem*, p. 373. *aequius eft, ut ego tot et talium amicorum confilium fequar, quam, ut tot et tales amici meam unius voluntatem fequantur*, p. 394. *florere civitates, fi aut philofophi imperent, aut imperatores philofophentur*, it. p. 399. alia tria.

Denique de Marci obitu ad 1, 4, 18. i. ὁ μὲν — ἀνεπαύσατο) Etiam Capit. c. 28. (in Marco T. 1. p. 397.) morbo mortuum narrat: at Dio 71, 33. peremtum a medicis, Commodo gratificantibus, tradit. *Leisn.*

E Cap. verbis l. l. p. 399. c. *feptimo die gravatus eft, et folum filium admifit, quem ftatim dimifit, ne* in *eum* morbus *tranfiret*, pefte abfumtum Marcum colligit Salm. N. 6., afferens tamen et Dionis illam de violenta morte fententiam, quam et amplectitur Gatterer. in Enchirid. Hift. univ. T. 1. p. 824. m., de mortis genere Marci plane tacentibus Anglis ap. Heyn. Hift. T. 4. p. 1010.

1, 2, 2. e.

— ἐπὶ λόγοις δοκιμωτάτους ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν κ.

Quod Leifn. in N. fuper pr. ἐπὶ de conditionis notione dicit, univerfe quidem verum eft, cf. Stp. Th. 1, 1211. H. fq. Vig. p. 599. Nr. 11. cum N., Barn. ad Eur. Alc. v. 375. Duck. ad Thuc. p. 516. N. 76. Weff. ad Diod. S. 1, 138. N. 49. Rz. ad Luc. 2, 793. N. 32. it. 3, 44. N. 88. Bach. ad Xen. Ag. 1, 4. m., Fi. ad Well. p. 386. et Indd. Dion. C. cum Xen. Z. At ubi fequitur ipfum vocab. *conditionis* et *pacti*, ut hic et 3, 12, 1.: ibi valere ifta obfervatio nequit, et ἐπὶ in Vs. aut exprimitur Lat. *fub*, ufurpato in fimili caufa, cf. G. Th. 589, 24. fqq. cum Indd. Suet. et Iuft., aut libere opprimitur cum Bg. hic, et altero Noftri loco cum Sb., unde eadem loca duo ad iftam notionem non bene adhibentur ad Luc. 2, 86. N. 99. et unus hic a Vig. p. 601. i., noftratibus h. l. ufurpaturis *unter* f. *mit*, dum ratio P. „maxima *que* propofita *mercede*" fimilis eft illi Bg. in pr. μετὰ τῆς ἀλλ. ἐπιμ., mutata praep. in particip., fed deferto numero plur., et infuper addita copula *que*, forfan inde, quod orationem rel. in abl. confeq. mutaffet, et praepofuiffet particip. *accitis*, ad Noftri haec refpiciente Vig. l. l. fic „*viros* eruditione *clariffimos* (e P. partim) *non contemnendis*, i. e. ἀφθονωτάταις, ampliffimis, *conditionibus* undique *arceffens*. συντάξεις hic *gages* f. *penfions*" ad fenfum bene, fed per barbara et Gallica, pro domefticis *Gehalt* f. *Befoldung*, at Bg. ambigue red-

dente, pro nostris *Bedingungen*, aut exquisite pro commodis, praemiis et pactionibus, cf. Cl. Cic., tacente G. Th. Proprie quidem Gr. σ. est formula et ratio, qua quid paciscimur, componimus et constituimus, sed deinde etiam res ipsa pacta, pacto decreta; unde reliqua derives, quae super hoc v. habent Bud. C. 896, 7., ut sit stipendium, it. annua, quae dantur a principibus, ut h. l., et p. pr. l. 12. 43. it. Stp. Th., ubi, praeter illa Bud., aut affinia, ut tributum „at P. ap. Herodi. reddidit *praemia*, quidam *stipendia*" quorum prius P. respicit 1, 6, 24. e., tum Ind. Z. Xen. Cyr., ad Hes. it. Suid., pro cuius τὸ λαμβάνειν καὶ τὸ ποιεῖν τὰ δέοντα legerim bis in gen. τοῦ λ. — τοῦ π., e Dem., cuius locus p. sq. i. etiam affertur, et in Ind. recte explicatur.

De εὐκαταφρόνητος scriptura quidem per vocem unam consentiunt non modo libri nostri, sed etiam alii; sicut sunt alia quoque ex εὖ composita; ubi tamen eandem scripturam repetas e vetusta illa serie omnium una; sed super interpretatione est observatio Ind. Polb. Ern., esse simpl. *contemtibilis*, quia addatur adv. τελέως, in quo et ipso est notio illius εὖ, ut ib. „οὐκ εὐκ. non levis s. parvus" recte ad sensum, cui par Lat. *magnus* s. *amplus*, quia negat. cum aliis orationis partibus e classe negantium aut minuentium etc. facit oppositum, cf. 1, 1, 1. e. οὐχ ἡκ., per λιτότητα, aut copiam ornatumque orationis variandae, ita, ut nihil insit notionis eius, qua carpimus et minuimus cum contemtu, sed contra notio bonitatis, praestantiae et magnitudinis, (quod hodie scimus in Lat. simili phrasi ap. Liv. de Polybio 30, 45. m. *haudquaquam* spernendus *auctor*, cf. 33, 10. e. G. Th. v. *spernend.*, Ern. rhet. §. 332. 380. e.,) quanquam non ita, ut per Lat. adi. gradum superlat. exprimatur cum P. et Vig., quo tamen inclinat nuperrime Ianus ad Hor. od. 1, 28, 14.; unde bene Ind. Xen. Mor. et Z. simpl. per *contemtus*, cf. Dem. Ind., cui add. absolute 45, 1., sed cum oppositis quibusdam 1244, 9., pro quo l. 12. καταπεφρονημένος ὑπ' αὐτοῦ, it. compositum cum aliis 97, 27. cum ῥαθύμους, opp. pr. φοβεροὺς καὶ χαλεποὺς, 1110, ult. cum βάρβαρον, opp. sq. τῷ κ. οὐδ. λειπ., it. cum praep. 154, 20. et opp. sq. σφαλ., ut ap. Dion. H. Sb. T. 2. 2, 39. copulantur εὐκ. καὶ ταπεινὰ — ὀνόματα, pro quo p. 3. l. 17. syn. εὐτελεῖς κ. ταπειν. et l. 26. μικρὰ κ. φαῦλα ὀνομ. et Ael. V. h. 12, 53. i. oppon. τῶν μεγίστων — εὐκατ. *contemnendas*, cf. Ind., dum Stp. Th. non vult reddi per particip. Lat. *contemtus* et *despiciendus*, sed per adi. *contemtibilis* et *aspernabilis*, quae et L. Ern. modo repetit simul cum *despicabilis*, ut tamen eodem redeant, et verbalia in τὸς verti liceat aeque per illa particip. perf. et fut., sicut ipse deinde Stp. Th. vertit tamen „οὐκ εὐκ. non *poenitendus*" sine exemplo cum negat., cf. Dion. H S. T. 2. 85, 36. de Iphicrate cum syn. et praep. τὰ πολέμια δεινὸς — καὶ ἐν λόγοις οὐκ εὐκ., it. Zos. 4, 6, 6. e. πλῆθος οὐκ ε., *copiae* non *contemnendae* et 5, 37, 2. e. eadem *copias* haud *aspernandas* cum Sb. Ind., it. Luc. 1, 8. i. οὐκέτι εὐκ., non *iam* contemtu *digna*, per syn. rationem adi. *dignus*, cum subst. affini, quae par est illi per particip. fut., etiam usurpatae ib. p. 387. l. 70. et p. 389. l. 10. οὐδὲ οὗτος εὐκ. *ne* ipse *quidem* facile *contemnendus*, severius, quam p. 145. l. 32. οὕτως ἄρα εὐκ. ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' λ., *ita ne* vobis *idonea* Paupertas *visa est*, *in* qua *sic* illudatis, *ut* rel., pro severis *adeo igitur* contemtibilis *vobis* ego *Paup.* videor *et* imbecillis, *ut*; nihil huc profuturis Hes. et Suid., qui modo duo composita talia habet 1, 892. e., non coll. ad Hes. 1, 1508. εὐκατάπρηστον, — εὐχερῶς καιόμενον, quod i. q. εὖ et Lat. illud *facile* Gs. ante. Sed in aliam partem de negat. cum aliqua orationis parte negante etc. Suid. 2, 733. e

οὐκ ἀδύνατοι nugatur e Schol. Thuc. ad 1, 25., (ubi Verſ. rectius *nec parum potentes,*) melius verſans alibi, ut 2, 734. m. οὐκ ἀπεικὸς, οὐκ ἄτοπον, — ἄξιον — non *abſurdum*, — *dignum*, cum diſerto canone. τὸ οὐκ ἀπ. διὰ δύο ἀρνήσεων μία συγκατάθεσις, ὡς τὸ ἥκιστα, οὐδαμῶς, — οὐχ ἥκιστα δὲ, τὸ μάλιστα, — per *duas* negationes *unam* affirmationem *ſignificat*, rel., ſine emphaſi adeo ulla, nec per ſuperlat. gradum, it. mox οὐκ ἀπεικότως, ἀντὶ τοῦ εὐλόγως, et p. 736. i. οὐκ ἐπικῶς, ἀντὶ τοῦ λογίως, cf. Heſ. 2, 807. i. οὐκ ἄκοντες, ἑκόντες, cum N. et ib. m. οὐκ ἀνεύθυνον, εὐκατάκριτον, ubi in N. 11. pro Cyr. Ms. οὐ κατακρ. legendum εὐκατ., p. ſq. i. et m. οὐκ ἀπίθανος, πιθανὸς, it. e. οὐκ ἄσημοι, ἐπιφανεῖς, λ. p. 909. i., et in verbis ib. p. 808. m. οὐκ ἀπηξίωσεν, ἠξίωσεν, et mox οὐκ ἀπορεῖ, — εὐπορεῖ, it. in Hom. οὐδ' ἀπίθησε, Ἰλ. β', 166. 441. etc., it. in adv. p. 815. m. οὐ μετρίως, μεγάλως, p. 818. i. cum N. 18. et p. 822. i.

1, 2, 3. i.

— ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς λ.

Bg. e P. partim exprimit formulam τ. σ. β., non ſevere quidem, tamen referens Graeca ad ſpeciem externam, conſervato adi. et ſubſt., ut Stp. Th. 1, 767. E. e. G. libere per *ſenatus* tantum, at 2, 30. i. per *patres conſcriptos*, nec per ſeverum *convocatus ſenatus*, ad Noſtrum reſpiciens ſine loco et praeterea tantum ad Plut., cf. Bud. C. 768, 27. Harpocr. p. 325. e. Suid. 1, 693. e. 3, 389. m. Rs. Or. V. 9. p. 401. m., quae de Gr. συγκλήτῳ ἐκκλησίᾳ valeant etiam in rem noſtram et Romanam e Suid. illis 2, 402. i. οἱ Πρυτάνεις συνῆγον τὴν βουλὴν λ., quibus ſubſtitui poſſunt *Conſules*, etſi alio tendit Caſ. ad Suet Aug. c. 35 m. „ſenatus *legitimus* opp. ei, qui indicitur a Coſſ. aliove, cui competit id ius. — Haec proprie βουλὴ σύγκλητος Graecis dr. Nam *indicere* dicunt συγκαλεῖν βουλὴν ſ. προσγράφειν β. — At *ſenatus legitimus* Graecis eſt βουλὴ καθήκουσα λ.“ ſed Met. Eutr. 1, 1, 3. σύγκλητον Ἕλληνες ἐκάλεσαν τὸ συνέδριον ἐκ τοῦ πρότερον μὲν τοὺς βασιλεύοντας, μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ὑπάτους, συγκαλεῖν τε αὐτοὺς τοὺς βουλευτὰς, (qui latent in pr. τὸ συνέδριον) ἐπὶ τὰς βουλὰς, καὶ τῶν ψήφων ποιεῖσθαι κυρίους, tribuens nominis originem Gr. ſcriptoribus, ſed tamen ſimul a Romano ritu, et a facto ipſo regum Rom. et poſtea conſulum: ſicut ab Athenienſibus multa venerunt in Rom. civitatem auctore Romulo, nominatimque totum ſenatus inſtitutum, v. Dion. H. Rs. V. 1. p. 252. l. 5. p. 254. l. 8. et p. 261. l. 13., ap. quem deinde occurrunt de rege p. 264. l. 8. βουλήν τε συνάγειν καὶ δῆμον συγκαλεῖν, quae duo v. ponuntur ſyn. et promiſcue ib., de ſenatu et populo etiam, cf. p. 503. l. 7. συναγαγὼν τὸ πλῆθος εἰς ἐκκλησίαν, it. p. 537. l. 10., ſed de rege iterum V. 2. p. 654. l. 16. συγκαλέσας τὸ πλῆθος εἰς ἐκκλ. it. p. 662. l. 14. 667, 3. 692, 5. 703, 15. et mox συναγαγὼν τήν τε Ῥωμαϊκὴν βουλὴν λ. 719, 11. συγκαλέσας τὸ συνέδριον, 736, 16. de Tarquinio, qui, ſtans ante curiam, ἐκέλευε τῷ κήρυκι, τοὺς βουλευτὰς καλεῖν εἰς τὸ συνέδριον, p. ſq. l. 4. 822, 4. ſqq. 844, 9. 865, 6. 905, 13. 989, 12. 15. 1244, 3. it. V. 3. p. 1346. l. 8. et 1933, i. οἱ δὲ ὕπατοι — συνεκάλουν τὴν βουλὴν, quae collecta usque ad libr. 9. non monſtrarunt mihi ap. eundem Noſtro frequens aut ſolum τὴν σύγκλητον, aut hoc cum βουλῇ, ut noſtro loco, ſed ſaepiſſime βουλὴν abſolute, it. ἡ βουλὴ τῶν Ῥωμαίων V. 2. p. 966. ult. et rurſus τὸ συνέδριον ib. p. [illegible]. l. 10. Caeterum Sb. Ind. v. σ. cum β. vertit cum Stp. ſupra *patres conſcriptos*, ut ap. Dion. H. redditur ὦ βουλὴ, v. c. V. 3. p. 1398. l. 8., it. ὦ πατέρες p. 1409.

l. 4. et ὦ βουλευταὶ 1439, 6., quae ratio tamen non est severa, nec affinis saltem, sed Bg. aut Bud. l. l. *senatus Rom.*

1, 2, 3. m.

— τοὺς γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας.

Hoc τῶν εὐπατριδῶν nomen et institutum ab Aegyptiis venisse censetur ad Graecos, et hinc ad Romanos, cf. Diod. S. 1, 33. l. 91. sqq. cum N. Well., qui comparat Isocr. in laud. Busir. p. 328. l. 49., ubi tamen, ut et altero loco Diod. p. 84. l. 71. sqq., non sermo est de εὐπ., sed de ἱερεῦσι, quibuscum illos Diodorus comparavit, ut de εὐπ. ap. Athenienses, ex instituto Thesei, in huius vita locus est Plut., quem excerpsit Stp. Th. 3, 93. A. e., ut de iisdem ap. Romanos, ex instituto Romuli, v. Dion. H. Rs. V. 1. p. 252. l. 5. sqq. ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας — τὸ παράδειγμα λαβών. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ — εὐπατρίδας — ἐκάλουν τοὺς ἐκ τῶν ἐπιφανῶν οἴκων καὶ χρήμασι δυνατοὺς λ. — διὰ ταύτας τὰς αἰτίας κληθῆναί φασι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους Πατέρας, καὶ τοὺς ἐκ γένους αὐτῶν Πατρικίους λ. Sed Stp. l. l. B. m. „idem Plut. et Herodi. aliique, qui Romanam historiam scriptis persecuti sunt, peculiariter εὐπατρίδας vocarunt, quos Romani *patricios* appellabant" e Bud., forte C. 127, 42., ut Sb. Ind. „i. *patricius*" quo Lat., an interdum etiam *nobiles* reddendi, quaesitum est, v. D'Orv. Ch. p. 592. m., qui tamen nihil definit. Equidem in scriptoribus, Rom. historiam tradentibus, nihil video, quod impediat, quo minus εὐπ. vertamus *patricios* proprie, h. e. 1) in vetustissima rep. Rom. patrum s. senatorum primorum filios, 2) eos, qui ab his orti, et sic porro, 3) alios universe, etiam e plebeiis, pro variis temporibus, cf. Tac. Ann. 11, 25. cum N., G. Th. v. *patric.*, cum Gr. n., et ad Dion. C. 1, 693. Porro, ubi εὐπ. copulantur cum alio vocab., quod significat *nobilem* s. *illustrem*: ibi, quod adiunctum est vocab., vel dicetur copiae s. explicationis ergo accessisse, vel etiam discriminis causa, ut εὐπ. sumerentur proprie de iis, qui in gente ac numero patriciorum veterum erant, sed *nobiles*, qui non de illo genere, at et ipsi clari, et e claris orti parentibus, cf. D'Orv. l. l., ubi πολλοὺς εὐπ. καὶ ἐπισήμους ἄνδρας, et ap. Nostrum 4, 2, 9. m. τῶν εὐγενεστάτων καὶ εὐπατριδῶν χορὸς — παίδων, ad quem locum Ind. Gs. Chr. Gr. εὐπ. non bene reddiderit „generosus, patricius" sic simul. Alia res sit, cum in Gr. scriptoribus, non de rebus Rom. agentibus, εὐπ. occurrit; ubi video reddi varie, nobilem, it. nobili ortum genere, it. ex nobili familia ortum, v. Spanh. ad Call. Di. v. 4. Barn. Eur. Hipp. v. 152. 1283. it. Alc. v. 920., sed Ind. Xen. Bach. *nobilis* s. *patricius Atheniensis*, it. tantum *patricius*, denique *Eupatridarum* nomine, Latinitate donato Gr., forte e Vers. ad Diod. S. l. l., mutante quaedam Z. in Bach.; quibus in scriptoribus mihi videtur sufficere Lat. *nobilis*, nobis *edel*, de genere, s. *vornehm*.

Ap. veteres quidem Grammaticos Gr. sunt haec, Suid. 1, 902. i. εὐπατρίδαι, εὐγενεῖς, *nobiles*, ubi Kust. N. 3. non coll. ad Hes. 1, 1519. e. εὐπ., αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες, cum N., interpretatione ducta ab alio subst. πατρὶς, ut ap. Moer. p. 141., coll. ed. Fisch. p. 45. e., et Schol. Soph. ad Electr. v. 25. ἵππος εὐγενὴς — εὐγενὴς, ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. γένος γὰρ (sc. καλεῖται s. ὀνομάζεται) καὶ ἡ πατρὶς καὶ ἡ γενεὰ, *nam* vox γένος significat *tum* patriam, s. locum, ubi quis generatus, (ut in formulis Ἰταλιώτης τὸ γένος etc. cf. 1, 8, 2.) *tum* natales, i. homines, a quibus quis natus. εὐπατρίδαι δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἷον οἱ εὖ ἔχοντες

ἕνεκα τῆς πατρίδος· ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπὶ πλέον τῶν εὐπατριδῶν, λ., cf. Suid. 1, 883. i. et Thom. M. p. 392. εὐπ. καὶ εὖ γεγονὼς λ.

Addimus Noſtri loca quaedam, e ſuperioribus lucem acceptura. Nam primo, ut εὐπατρίδαις tribuit ſupra Dion. H. divitias, ſic Noſter 1, 6, 8. m. τὶς τῶν εὐπ. πλουσίων, quos tamen diſtinguit 2, 6, 8. m. ὅσοι εὐπατρίδαι, ἢ ἔτι πλούσιοι, et per ſyn. 1, 8, 4. m. πλούσιοι — καὶ εὐγενεῖς et §. 10. εὐγενοῦς — καὶ πλουσίου. Tum, ut ap. Dion., ſic ap. Noſtrum εὐπατρίδαις attribuitur εὐγένεια 2, 3, 9. ἦν — εὐγενέστατος πάντων εὐπατριδῶν, quod eſt i. q. noſtro hoc loco, *patricius* per *plures* ſeries *maiorum*, quam alii omnes, cf. 2, 3, 4. 5, 1, 14. 8, 8, 9., qua in cauſa εὐπ. videtur eſſe nomen honoris, loci ac ſtatus, ſed εὐγένεια res, cum eo ſtatu coniuncta, genus et familia. Porro memorantur ap. Noſtrum ſenatores e patricia familia 4, 6, 7. e. εἴ τι γένος — ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον et 2, 15, 2. ἀνὴρ τὸ μὲν γένος τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου εὐπατριδῶν. Similiter, quod Thom. M. attulit ſyn., etiam ap. Noſtrum 3, 5, 5. ᾑροῦντο — οἱ εὐπατρίδαι ἐκεῖνον μᾶλλον ἄρχοντα, ἅτε ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, Albinum, qui et 2, 15, 2. dicitur diſerte fuiſſe τῶν εὐπατριδῶν, cf. 5, 1, 14. 12. e. 8, 8, 1. 2. 8. ſq. Tum 7, 4, 5. m. de Afris, νεανίσκους τινὰς τῶν παρ' ἐκείνους εὖ γεγονότων καὶ πλουσίων, non intelligam patricios Rom., ſed nobiles univerſe, et e familiis claris ortos, forte et ſenatoriis, quales hodie etiam Norimbergae alibique, ut de εὐγενὴς et εὐγένεια cf. Loesn. Obſ. p. 212. m. Denique 5, 6, 1. πλείστους ἀπέκτεινε τῶν ἐνδόξων τε καὶ πλουσίων per ἐνδ. iidem videntur innui, ob ſyn. ἐπιφανῶν ſupra ap. Dion. H.

1, 2, 3. e.

— κοσμίους τὸν τρόπον καὶ σώφρονας τὸν βίον.

In ſubſtantivis hic primum τὸν τρ., i. q. alias τοὺς τρόπους in plur., utterque Lat. intpr. reddit, ut iam Stp. Th. 3, 1636. e. aliunde „τρόπος, *mores*, interdum etiam ingenium, indoles, animus." Sed Lat. *mores*, ut Gr. illa ſing. et plur., dupliciter dicuntur, de externis et internis, ut noſtrorum *Sitten*, ſuntque univerſe in agendi ratione certa et ſolita, et quam quis tenere ſolet ac ſequi, ſ. in eo, quidquid eſt aut ſit in animo et corpore, vel per naturam et nativitatem, vel per conſuetudinem repetitamque actionem, it. per artem, operam et ſtudium, imitationem aut diſciplinam, quorum ſunt externi, qui ad corpus pertinent, eiusque omnem rationem in agendo, quam explicant cum rhetores in loco de *actione*, tum philoſophi in capite de *decoro*, ſed interni, a Lat. ſimpliciter eximieque *mores* vocati ſaepe, referuntur ad totum animum, atque adeo ad modum, quo ſe mens habet et intelligentia, ac quo quis cogitat iudicatque, et ad cogitata, ſententias, opiniones, placita, praecepta, dictata, nobis *Maximen*, Grundſätze, *Geſinnungen*, Meynungen, *Denkungsart*, ſed maxime etiam ad voluntatem eiusque ſtudia, propenſiones, appetitiones et declinationes ſ. horrores, it. affectus et perturbationes ſ. motus, conſtantque iis, quae quis amat vel odit, appetit vel averſatur et fugit, idque vel lenius ac moderate, vel nimis et vehementius, cf. Ern. rhet. c. 9., quod utr. morum internorum genus noſtrates eloquuntur *Charakter* et *Gemüthsart*; quanquam interdum quoque capientes anguſtius et modo de voluntatis moribus, ut et haec *Gemüth* et *Herz*. Iam, quod h. l. ſequitur ſubſt. ὁ βίος, per ſe aeque late patens, ac Lat. *vita*, hic tropice ſumitur, pro ratione vivendi agendique et modo externo, quo quis vivit et agit, non quoad mores corporis, quos ante diximus, verum quoad victum, amictum, cultum, ſupel

lectilem et domicilium, et omnem rationem, qua quis utitur domi foluque, tum extra domum et inter alios, it. in administranda re aut domestica, aut publ.

Cum vero, ut in N. monebamus, Noster in illis ἀνδράσι — τοῖς ἀρίστοις videatur universam nominare honestatem, sed in loco, quem hic tractamus, eius honestatis virtutisque duas partes ac formas, unam animi,. alteram externae vitae: de priori τὸν τρόπον, sed de posteriori τὸν βίον accipio. Nam mores quidem externi illi, etsi non contemnuntur in coniugibus et generis, tamen nec praecipue spectantur, et saepe sunt sine moribus animi internis atque honestis, quos Marcus pro sapientia sua ac virtutis amore respexit praeter caetera, non tamen prorsus fortasse negligens vel genus, vel divitias, maxime, si οὐ et δὲ, ad se relata, non severe capiantur, sed, ut alibi, pro non tam — quam s. quam potius, cf. vel L. N. T., sicut in ipso Marci facto, cum *filiam suam* dedit — *grandaevo* equitis *Rom.* filio *Cl.* Pompeiano, *genere* Antiochensi, *nec* satis *nobili*, tamen quaedam nobilitas apparet, cf. ad Capit. T. 1. p. 462. Caf. N. 5. a. e., ubi *peregrinus* pertinet ad illa *genere Antioch.*, i. e. quoad patriam, ut adeo non fuerit Italus et indigena Romae urbis.

Tum de τρόπ. pro plur. habet aliquid Stp. Th., non item de tota formula, cum in hoc et altero subst. deest pr. κατὰ, de more adi. cum acc. rei, cui par Bg. abl., cf. Dem. 805, 10. τὸν τρ. ἄδικος et l. 18. βάρβαρος τὸν τρ., Nostri ordine, sed 530, 6. φιλάνθρωποι τοὺς τρ., sine Ind., cui add. 314, 21., ut Lys. V. 6. add. 790, 4., cf. V. 7. Ant. et utr. numero Aristoph. Kust. et Plut. v. 246. 630., ubi Cod. pluralis est e glossa, v. 1004. 1050. it. Pac. v. 349. 934., tum L. N. T., (quorum ad Schw. marg. pater notarat „v. Deyling. Obs. P. 2. p. 459. sq.") Ind. Luc. Ael. V. h. cum Per. N. ad 12, 1. Fisch. The. et Pal., it. Isocr. Ev. Xen. Cyr. Z., sed utr. subst. simul etiam Rs. Or. V. 3. p. 641. i. εἰς βίον ἀξιόχρεων καὶ τρόπον σώφρονα, ut hic, sed infra §. 6. σεμνῷ ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι, ubi ἦθος syn. nostro τρόπῳ ut ap. Plut. de ser. n. v. Wyttb. p. 21. i. ἦθος ἀνδρῶν καὶ βίον, hominum *mores* et *vitae*, ubi sq. aliquid de τρόπου notatione, quo respexit Stp. Th. l. l. p. 1637. e., cf. Foes. Oec. p. 375. b. m. Fisch. L. N. T. et Suid. 3, 509. i. τρόπος, ἦθος, *modus*, mos, *ingenium*, non coll. ad Hes. 2, 1425. m. τρ., ἦθος, γνώμη, προαίρεσις, sine N.

Sed adi. κόσμιος intelligitur e primitivo κόσμος, cuius notio princeps est decor, s. convenientia cum alia re, tanquam regula ac lege, unde duae rel., tum ordo, tum ornatus s. pulcritudo, hincque adi. κ. proprie decorus s. decens, conveniens, consentiens cum altero, velut cum lege ac norma, it. ordinatus, ordinem servans et habens, it pulcer, elegans, et dr. magis de pers., quam de re, minusque physice, quam moraliter, et de hominis potius animo, quam corpore, cf. Stp. Th. Suic. L. N. T., nominatim Fisch., Suid. 2, 353. e., in cuius loco aliquo pro αὐτοθελεῖς legendum αὐτοτελεῖς, Hes. 2, 327. m. sine N., cf. 1, 365. m., Gottl. Plat. Ph. p. 30. m., cum Ind. Plut. Hs. et ad affine adv. Z. Xen. Pol. et Cyr., ut ap. Ael. V. h. 13, 27. i. ὅτι τὸ Σωκράτους σῶμα ἐπεπίστευτο κόσμιον καὶ σωφροσύνης ἐγκρατὲς γεγονέναι, intelligo corpus recte constitutum, compositum, et redactum ad leges honestatis, adsuefactum ad virtutem omnem, munitum adversus corporis voluptates et cupiditates, non iis obnoxium et obsequens nec sensuum illecebris, cf. Diog. L. 2, 25. e. et quod ap. Suic. Th. aliquis dr. κόσμιος καὶ φθέγματι, καὶ σχήματι, καὶ βλέμματι καὶ βαδίσματι, *ornatus* et *locutione*, et *habitu* (gestibus), *et aspectu et incessu*: ibi est potius *decorus*, decori studiosus et observans,

cf. Ern. init. iur. n. c. 6. §. 175. sqq. Sed de animo cum vertitur, ut a Stp. Th., *moderatus*, it. *modestus*: res eodem redit, dum *modus*, (quo Lat. et subst. κόσμος reddunt) et ipse est lex quaedam ac formula, ad quam quid sit s. factum est; ubi equidem soleo interpretari Lat. *honestus*, sensu quidem hoc, quo est conveniens cum lege qualicunque, div. s. humana, et nostro *rechtschaffen*, quod est i. q. recte factum et comparatum, i. ex lege decenterque; et cum adi. κ. absolute ponitur, sensu morali, non de animi parte prima et mente, sed de altera potius ac voluntate sumtum: significat mihi eum, qui cupiditates animi motusque ad leges et praecepta virtutis componit s. composuit, iisque convenienter vult, appetit et abhorret; qui est ille vulgo honestus. Verum, ubi adi. κ. habet adiunctum aliquod, ut τὸν τρόπον hic: fit id ex redundanti, et ad vocabulum magis definiendum; qualia et Lat. habent, ut *probus* v. c. *moribus*, cf. G. Th. 1075, 95., fortassis e Plin. ep. 8, 18, 8. m. Sed quoniam ad illam honestatem virtutisque studium requiritur animus magnus, excelsus et quasi virilis, aut quia in hoc est decor et ornatus maximus, isque homines ac viros natos in primis decet: hinc adi. κ. interdum ponitur pro ἀνδρεῖος, cf. locum Plat. ap. Gottl. et Fisch. Ph. c. 34. i. p. 218. m., ubi οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι καὶ ἀνδρεῖοι, quorum κ. reddo *generosi*, et ἀ. *fortes*, utr. capiens pro syn., et iis, qui voluptates et dolores contemnunt, quibus de rebus est sermo ibi, et in quibus cernitur animi magnitudo, sed per clariorem locum Xen. Hier. 5, 1., ubi manifesto prioribus κοσμίους substituit ἀνδρείους, quibus §. sq. opp. ἀνδραποδώδεις, *illiberales*, ut bene Ind. Bach., qui κ. verterat modo „honestos, moderatos" ut ed. Th. Vol. 3. p. 537. *egregii*, pro quibus peritissime nunc Zeunium vidimus plane nobiscum reddere in Ind. *fortes*, et in N. quoque sic demonstrare notionem illam. Sed in Arist. Plut. v. 89. δικαίους, καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους, sufficiet *probos* s. *honestos*, qui, ut genus universum, consistunt bene cum pr. δικ., ut cum forma s. specie, propter quos dixerint nostrates ibi κ. *tugendhafte* potius, quam illud supra *rechtschaffene*; ut ib. v. 565. sq. de re est itidem honestum, legitimum, licitum, decorum, ubi male explicat C. D'Orv., sed v. 563. sq. copulantur iterum σωφροσύνη et κοσμιότης, ut Rs. Or. V. 5. p. 707. l. 21. κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα, cum explic. sq., it. Ael. V. h. 6, 12. e. σωφροσύνην καὶ τρόπου κόσμον, temperantiam *et* morum *honestatem*, sed 9, 4. σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς, *prudenter* et *moderate*, in N. *temperanter* et *continenter*, at 12, 1. i. σ. κ. καρτερῶς, *pudice* et *severe*, in N. e. „*decore* s. *honeste*" ut Arist. Plut. v. 979. κ. κ. καλῶς, *perbelle* atque *egregie*, pro decenter. Sed nostro hic loco, ubi κ. cum σ. copulatur, pro syn. capio, reddens κ. τ. τρ., probos *moribus*, nobis *von* rechtschaffenem *Herzen*, sed σ. τ. β., honestos *vita*, s. honestae vitae, nobis *von* tugendhaftem *Lebenswandel*.

Nempe Bg. *vitae sobriae*, expressum alia forma, per gen., ad Vernaculam rationem aptius fuerit; unde et nos similiter reddebamus. Sed de Lat. Bg. dubitet aliquis, an h. l. sit satis aptum, cum G. Th. modo habeat „νηφαλέος, νηφάλιος, qui in cibo, potu praesertim, temperans est, quasi sine ebrietate, it. qui non est actu ebrius. — *sobrius*, σώφρων, sanae mentis" nec de vita, ut est tamen in Ind. Amm. Marc., ubi ex 22, 16. p. 274. m. proprie accipitur et sensu illo primo ap. Gs., cuius notatio illa Lat. non mihi videtur vera, sed haec, ut Lat. e Gr. nostro σώφρων ductum sit, idque propterea maxime, quod per Gs. notationem vix intelligas, quomodo Lat. acceperit alteram notionem impropriam. Scilicet Gr.

nostrum derivo e σῶς, pro σάος, et φρὴν, cum aliis, cf. Stp. Th., quocum et dico „esse dictum, quasi σῶς τὴν φρένα" sanum, quoad mentem, sanae mentis hominem, quorsum tendunt etiam, quae de σωφροσύνη ap. Stp. tradit Aristot., it. Suid. 3, 358. i. et Plato ap. Suic. Th. p. 1225. m., quae est similiter sana mens, h. e., tropo remoto, recta, recte comparata et sic, ut esse debet pro hominis veri notione, ac conditione legibusque virtutis, et quoad intelligentiam, ut recte ac vere sentias ac cogites de rebus, veram et rectam teneas earum notitiam, verum iudicium, sed quoad voluntatem, ut recte velis, appetas, fugias, ames, oderis, et quae vere expetenda, vere odio digna; e quibus et sequitur extra recta vita et actio per omnes partes; et in his inest simul vulgaris notio pro temperantia, it. moderatio et modestia, de Ciceronis interpretatione Tusc. qu. 3, 8. i., qui et adi. σ. reddit *temperans*; quae sunt tantum formae prioris generis universi, ut et rursus, cum subst. σ. et affinia valent pro castitate, cf. Hes. 2, 1337. m. Suid. 3, 357. e. p. sq. i. Plat. symp. p. 153. e. Schw. L. N. T. p. 1299. Xen. Mem. S. 4, 3, 2. cum praep. περὶ θεοὺς — σώφρονας, de *diis* recte *statuentes*, et 3, 9, 4., qui locus classicus est ob sqq. ἐγκρατεῖς — ἀμαθεῖς, cf. Ind. v. σωφρονεῖν, Thuc., cui add. 26, 81. 188, 40. 385, 1. cum Abr. Dil. p. 574. m. it. Dem., cui add. 1402, 10. p. sq. l. 20. 1406, 8. p. sq. l. 6. 15. 1410, 19. Fisch. Pal., Xen. rel. Mor. et Z., Dion. H. Luc., ap. quem 1, 171. l. 10. περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, de *sobrietate* et *modestia*, (qui Gs. ib. etiam alibi adi. reddit cum Bg.) L. N. T., Valck. Eur. Ph. p. 209. Per. ad Ael. V. h. 3, 35. cum Ind. ex 14, 19., ubi opp. ἄκοσμα, quae mox ἀπρεπῆ, ut σ. sit decorus, decori studiosus, et adeo i. q. κόσμιος, Hindb. ad Xen. p. 345., tum adi. σ. cum subst. nostro ap. Luc. 1, 485. l. 6. ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, idiotarum *optima* est *vita* et *prudentissima*, Dem. 793, 12. τὸν ἑαυτοῦ βίον —, ὡς σώφρονα καὶ μέτριον et Rs. Or. V. 3. p. 560. l. 3. σώφρονα καὶ μέτριον χρὴ πεφυκέναι αὐτὸν πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν, ubi praep. syn. illi, quam supra explebamus, ad quae loca respicit forte Stp. Th. 4, 202. D. m., cuius locus e Soph. Ai. est v. 132. sq., ubi v. Schol.

1, 2, 4. i.

Ταῦτα γὰρ μόνα ψυχῆς ἴδια καὶ ἀναφαίρετα ἡγεῖτο κτήματα.

Huius sententiae in verbis rectio, forte ob orationis laevitatem mutata, proprie sic habet, ταῦτα γὰρ ψυχ. κτημ. μο. ἡγ. ἴδ. κ. ἀναφ., quam et Sch. in v. κτ. per Lat. monstrabat, dum subst. κτ. reddit Bg. e P., sed Stp. Th. 2, 467. G. „κτ. *possessio*, ut quum dr. virtus esse κτ. ἀναφαίρετον" haud dubie huc respiciens, quanquam sine auctore, mox tamen et Bg. Lat. tenens, ubi cum Vern. utr. adi. μον. sane per adv. reddas ob addita duo alia adi., quorum in illo ἴδ. nescit Stp. Th. Lat. P. *certa*, quae notio per se tolerabitur ab analogia Lat. *proprius*, pro perpetuus s. stabilis, syn. illi P., it. a serie et adiuncto sq. ἀναφ., me quidem manente in vulgari sensu, qui et commodus est, et e similibus, deinde proferendis, probabilis, pro nostrorum *eigen* s. *eigenthümlich*, i. quae nostri sunt dominii, in nostraque potestate, quae nobis paravimus ipsi, aut soli, aut maxime; ut res istae duae, §. pr. positae, nobilitas et divitiae, plerumque dantur non per nos, sed a parentibus et fortuna; unde illa poëtarum, Ovid. Met. 13, 140. *genus* et *proavos*, et *quae* non *fecimus* ipsi, *Vix ea* nostra *voco*, Hor. ep. 1, 6, 37. *et* genus *et* formam *regina* pecunia *donat*, et Sen. Herc. F. qui *genus* iactat *suum*, aliena *laudat*; quod secus est in animi bonis, sapientia et virtute, quae deus

nobis vendit ſudore, labore, precibus operisque noſtris; unde et noſtra haec putabimus. Sed de altero adi. Stp. Th. „ἀν. qui ſ. quae auferri non poteſt, ut virtus dr. κτ. ἀναφαίρετον, poſſeſſio, *quae* auferri *nequit*" iterum ſine auctoritate, quae non eſt quidem ap. veterrimos ſcriptores, at recentiores non peſſimae notae, cf. Munth. p. 495. e. (e Diod. S. 2, 271. 1. πάντες — τὰς οὐσίας εἰάθησαν ἔχειν ἀναφαιρέτους, *cunctis* poſſeſſiones *ſuae* integrae *et* intactae *permanſerunt*, pro *omnes ſinebantur* habere *res* ſuas *intactas*, ſ. omnibus conceſſum eſt habere facultates ſuas illaeſas,) tum add. p. 595. l. 16. οὐ κατασκευὴ κτημάτων πολυτελὴς ἀναφαίρετος, ſc. ἦν, *nullas non* opes *per* vim *rapiebat*, pro *nec* ſupellex, *apparatus* praediorum ſ. domuum, *pretioſus* erat *illaeſus*, Ind. Dion. H. S. T. 1. 542, 24. τὰς μὲν πρότερον ὑπαρχούσας ἡμῖν κτήσεις — ἰδίας τὲ καὶ ἀναφαιρέτους ἑκάστοις δεῖ μένειν, poſſeſſiones *proprias* ac *perpetuas* debere *manere* ſuis *dominis*, (etiam in Verſ. ed. R. V. 3. p. 1689.) it. 695, 30. αὗται γάρ εἰσι βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς τιμαὶ καὶ ἀναφαίρετοι, hi *enim* ſunt *veri*, ſtabiles *honores*, plane neglecto adi. noſtro, ſed ad N. T. Luc. 10, 42. comparante Pric. tum Noſtri hunc locum, tum alia, in quibus et ſyn. ἀγαθὸν οἰκεῖον καὶ δυσαφαίρετον, it. ταῦτα μόνα ἐμά ἐστι καὶ ἀναφαίρετα, cf. Plut. Hſ. Suid. 1, 185. ἀναφαιρέτους, μὴ ἀφαιρουμένους, qui *auferri* non *poſſunt*, Heſ. cum N. e Diog. L., ubi v. Menag. p. 290. b. m., reddente hic Bg. per periphraſin quoque, forte e Stp. m. ad P., ſed recte manente in Gr. ταῦτα ψ. λ., quae nihil habent, quo referantur in prioribus, cum nihil horum bonorum diſerte nominatum ſit, ſed ut in concretis κοσμίους — et σώφρονας §. pr. lateant abſtracta ſimul κοσμιότης τοῦ τρόπου et σωφροσύνη τοῦ βίου, in quo eſt genus ſyneſis, cum ſubſtantiva rerum et abſtractorum repetenda ſunt ex adi. perſonarum ac concretorum, idque in pron. demonſtr. ταῦτα cum ſubſt., ut 6, 1, 17. in αὐτὰ nudo. Deinde Bg. καὶ per *ve*, ut alibi, ſed hic pro mera copula, et in v. ἡγ. e P. ſevere, tropico ſenſu, pro putare, cf. pauperam Stp. Th. 1, 1423. E. e. L. N. T., Ind. Thuc. Dion. H. Diod. S. Ael. V. h. Luc. Fiſch. Aeſch. et Pol., Fab. Aeſ. Hſ. it. Plut. cum Krg., Rs. Or. V. 4. Kypk. 2, 315. e., qui p. ſq. in Verſ. exprimit inf. εἶναι, hic, ut alibi, oppreſſum, forte etiam in formulis νομίζειν aut ἡγεῖσθαι θεοὺς, cf. Abr. An. ad Aeſch. T. 1. et Dil. Th., it. Heſ. 1, 1599. i. cum N., Rs. Or. V. 7. p. 559. e. it. Suid. 2, 42. e., quod pertineat ad N. T. Phil. 3, 7., ubi vs. ſq. inf. εἶναι cum v. noſtro, quod et ap. G. Th. in Bg. 279, 40.

1, 2, 5. m.

Παρεῖχε — τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἐπιεικῆ καὶ μέτριον βασιλέα.

Copulata adi. ἐπ. et μ. e Dem. ap. Stp. Th. 1, 1120. G. non reperi, ſed in L. N. T. Schw. p. 910. N. „ἐπιεικής τε καὶ μ. *manſuetus* et *moderatus*" it. ap. Luc. 2, 188. l. 29. de Phalari, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις ἐπιεικῆ κ. μ., *me* praeſtiti *aequum* et *moderatum*, opp. βίαιον — ὑβριστικὸν λ., cf. Koen. ad Gr. p. 246. N. 27., ubi et contrario ordine μ. κ. ἐπ., ſed Ael. V. h. πρᾷος κ. ἐπ. *manſuetus* et *mitis*, Plut. Krg. §. 8. χρηστὰ κ. ἐπιεικῆ, (quocum cf. N. T. 1 Petr. 2, 18. τοῖς ἀγαθοῖς κ. ἐπιεικέσιν, Grot. *bonis* ac *lenibus*,) it. §. 385. καὶ φίλος ἐπ., καὶ πατὴρ χρηστός, et Diod. S. 1, 106. l. 64. τὸν τρόπον ἐπιεικὴς κ. δίκαιος, morum *benignitate* atque *iuſtitia*, tum ap. Stp. Th. l. l. H. ἐπιεικείας κ. πρᾳότητος, (quocum cf. N. T. 2 Cor. 10, 1. πρᾳότητος κ. ἐπιεικ.) — ἐπιείκειαν κ. χρηστότητα, — ἐπ. κ. φιλανθρωπίαν, — ἐπιεικῶς κ. μετρίως, — ἐπ. κ. φιλανθρώπως, ut μέτριος κ. ἰσότιμος, it. μέτριον κ. πρᾷον ib. 2, 906. F. et

Schw. L. N. T. l. l., sed ap. Dem. 556, 24. βίον μ. κ. φιλάνθρωπον, 573, pen. τῶν μετρίων τινα κ. δημοτικῶν ex Ind., cui add. 574, 14. μέτριος κ. φιλάνθρωπος, Arist. Nub. v. 1135. ἐμοῦ μέτρια τε κ. δίκαια αἰτουμένου, *iustum* et *aequum*, immo inverso ordine, Xen. Agef. 11, 11. m. τῶν ὑπεραύχων καταφρονῶν, τῶν μετρίων ταπεινότερος, Th. V. 2. p. 522. mediocribus *humilior*, Dion. H. Rs. V. 2. p. 1160. l. 5. χρηστὸν κ. μέτριον, *frugi* et *modesta*, Luc. 1, 566. l. 93. μέτριος, ἐπιεικής, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, *mediocris*, aequus, *vitae aptus*, et p. 675. i. τὸ μέτριον κ. αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, mediocritatem *tuam*, Thuc. p. 286. l. 6. ἑαυτὸν παρασχὼν δίκαιον κ. μ. ἐς τὰς πόλεις, *quod se* iustum *et* moderatum *erga* civitates *praebuisset*, cum praep., ut ap. Dem. 547, 13. μέτριος πρὸς ἅπαντάς εἰμι λ.

Tum de ἐπιεικής cum affinibus, quoad notionem, cf. Bud. C. 157, 32. 1158, 6. Stp. Th. Foes. Oec., ubi „Gal. ἐπιεικέως exponit μετρίως, h. e. modeste, *moderate*, quemadmodum etiam ὁ ἐπιεικὴς ἄνθρωπος ὁ μέτριος Graecis dr.“ Suic. Th. L. Ern. et N. T. Indd. Dion. H. S. T. 1. Polb. Ern. Rs. Or. V. 7. Dem. et V. 1. An. ad Gr. A. p. 170. m., Plut. Hs., (cuius locus similis illi ap. Rs. Or. V. 3. p. 569. l. 32.) Fisch. Aesch., Xen. Mor. Hell. et Bach., (ubi Oec. 2, 1. m. ἐπιεικῶς i. q. pr. ἀρκούντως et sq. ἱκανῶς, quod partim et Z. Ind. monuit,) Isocr. Ev. et Ael. V. h., tum Vig. p. 394. m. Obs. ad N. T. Grot. et Loesn. p. 357. e. Cas. ad Polb. T. 1. p. 802. m. Graev. L. Hes. p. 71. e., ad Luc. 2, 22. N. 80. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. Chr. p. 126. m. et V. 4. p. 270. m. Abr. Dil. Th. p. 192. m. Ern. ad Hom. Ἰλ. ψ', 246. ad Plat. Ph. Fisch. p. 208. N. 3. et Gottl. p. 108. m. Cas. ad Suet. Claud. c. 21. m. et Bos. ad Corn. N. 1, 8, 4., porro per definitiones, ut Galeni, ἄνθρωπον ἐπιεικῆ καλοῦμεν τὸν μέτριον, ᾧ μηδὲν ἄγαν πράττεται κατὰ τὸν βίον, (quae repetitur a Foes. l. l., sed mendose ap. Cas. ad Polb. et Graev. l. l.) tum aliam ex Aristot. ap. Bud. C. l. l., Stp. Th. 1, 1120. D. e. sq. et per partes etiam ap. Cas. l. l., qui et aliam ex Eustrathrio, Aristotelis interprete, affert, ut Stp. ex Arist. sunt de morib. l. 5. c. 14. e. l. 6. c. 11. e., quibus similia sunt illa in rhet. l. 1. c. 13. e. et Magn. mor. l. 2. c. 21. ἔστι δ' ἡ ἐπιείκεια καὶ ὁ ἐπιεικὴς ὁ ἐλαττωτικὸς τῶν δικαίων τῶν κατὰ νόμον, pro quo mox ὁ ἐν τούτοις παραχωρῶν, quod vicinius est ad notationem, quam v. ap. veteres Grammaticos, ut Etym. M. ap. Suic. l. l., ἐπιεικὴς, παρὰ τὸ εἴκειν καὶ ὑποχωρεῖν. καὶ γὰρ οἱ πρᾳεῖς ὑποχωροῦσι καὶ οὐκ ἀντιτείνουσιν, sed Suid. 1, 808. i. ἐπ., πρᾷος, μέτριος, *lenis*, moderatus, *modestus*, cf. paulo ante v. ἐπιεικὲς, et post v. ἐπιεικῶς, it. 816. i., Hes. 1, 1351. i. sqq. ἐπεοικὸς, — μέτριον, — πρᾷον, ἀγαθὸν, it. mox cum N. 7. et Schol. Luc. 2, 188. l. 29. p. 737. l. 67. it. Schol. Thuc. 52, 38. 170, 71. p. sq. l. 53. 368, 12. 250, 15. ἀλλ' ἦν, παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι πρὸς τὸ ἐπιεικὲς, καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, μετρίως ξυναλλαγῇ, *sed si*, cum *ipsi* liceat *hoc* ipsum *facere* et vi uti, *quamvis* ipse *victoriam virtute* praeter *suam* expectationem *sit adeptus*, tamen *animi* aequitate *adductus*, moderatis *conditionibus* cum hoste *reconcilietur*, ubi Schol. πρ. τ. ἐπ. explicat τῇ φιλανθρωπίᾳ, ut Stp. Th. 1, 1120. E. m. putat, esse i. q. sq. μετρίως, me quidem πρ. τ. ἐπ. copulante cum pr. membro, et, παρὸν accipiente pro ἐξὸν, quo et tendit Schol. liberius δυνάμενος, in hanc sententiam, *sed si*, quanquam liceat *ei* (possit is) *id* ipsum *facere* per *ius* aliquod (cum iure quodam,) *et* quanquam *virtute* ipse *vicerit* praeter *expectationem*, tamen *moderate*, animi usus moderatione, moderatis, aequis conditionibus *reconcilietur* cum *hoste*.

Similiter de adi. μετρ. cum affinibus, praeter Stp. Th. et L. Ern. cum Schw. N. T. p. 910. N., cf. Indd. Dion. H. S. T. utr., Ern. Polb.

et Xen., cum Bach., Mor. 'Ανβ. Z. Pol. et Cyr. Fifch. Aefch. et Pal., Plut. Hf. Rs. Or. V. 4. et Dem., tum Obf. ad Hef. ἐργ. v. 306. Heinf. Graev. et Krb. et hic ad N. T. p. 371., Gron. ad Polb. T. 1. p. 896. Harl. ad Dem. p. Cor. p. 371. N. 29. e., porro ap. vet. Grammat. Schol. Arift. Plut. v. 246., qui in pr. etiam reddit σύμμετρος, Suid. 2, 545. m. μ., τὸ ἦθος ἐπιεικὴς, *moderato* et *modefto* ingenio *praeditus*, etiam in rel. plane cum Schol. ad Luc. l. l. fupra ad ἐπιεικ., non coll. ad Hef. 2, 588. m. μέτριοι, ἐπιεικεῖς, Greg. de dial. §. 116. Schol. Thuc. 30, 31. 250, 16. 286, 4. 258, 18. fed cum praep. 374, 28. πρὸς τοὺς ἥσσους μέτριοι, inferioribus *fe* moderatos *praebent*, δίκαιοι. E quibus omnibus fatis liquet, ifta adi. duo Noftri effe fyn. et per copiam hic copulari, ut tamen per fe differant fic, ut ἐπιεικὴς, ex ἐπὶ et εἴκω, proprie dicatur, qui cedit de iure fuo, neque id fevere fectatur et ufurpat, Lat. *concedens*, et nobis *nachgebend*, fed deinde i. q. lenis, benignus, quia tales libenter cedunt, fed μέτριος, qui modum tenet, Lat. *modeftus* et *moderatus*, nemini nocendo contra leges, et eas ubique obfervando, quod et ipfum eft principis et imperatoris boni benignique, cf. Plin. Pan., qui μετρ. βασ. pingit c. 21. fq. §. 5. c. 23. fq., fed ἐπιεικ. c. 48. fq. §. 4. fqq. c. 50. fq. §. 4. c. 56. §. 6. c. 63. §. 5. e. fq. c. fq. it. 71. 76—78. c. 80. 85. fqq., ubi *modeftia* et *moderatio* de principe dr. eo, qui non eft arrogans, fed fe demittit et cum civibus agit, ut cum paribus, quem nos dicimus *leutfelig*, quo forte potius, quam ad noftratium *befcheiden*, refpexerit Bg. in fuo, ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in pr. *clemens* et affinibus huius, quod et ap. Stp. Th. 1, 1120. G. e. aliunde et ap. Suic. l. l. in gloff., v. c. „ἐπιείκεια, manfuetudo, *clementia*" ap. G. Th., praeter principem notionem pro eo, qui non nimius eft in ira et poenis, fed in his modum tenet, etiam in univerfum pro leni ac benigno, nobis *gnädig*; de Marco quidem, ita modefto ac leni, per exempla narrante Capit. c. 3. p. 297. cum N. Caf. 2. b. m. it. c. 6. p. 314., cf. Exc. ad 1, 2, 1., fed et Noftro mox fubiungente quaedam per participia, dictis prioribus demonftrandis atque explicandis infervientia, quae refolvimus adeo per particulam Lat. *dum*, nobis *indem*, vel per Lat. *quippe* f. *utpote*, aut per pron. fimul *quippe qui*, f. *utpote qui*; quae deinde valent pro quia; ut eodem fpectat P. *ut*, fenfu explicandi acceptum, pro ita, ut, cf. Ern. Ind. Tac., filentibus G. Th. et Hor. Turf., liberius verfante P. in v. πρ., fed Bg. fevere etiam omittente fuppreffum dat. perf. pron. αὑτῷ f. αὐτῷ, cf. ap. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z. v. i.

Tum v. δεξιοῦσθαι med. hic P. accepit phyfice proprieque, pro dextram dare f. porrigere, et hinc forte etiam C. Barth. Adverf. l. 25. c. 8. p. 1229. „Principibus noftris fignum animi clementis dextrae datio, Herodi. l. 1." fubiectis Gr. noftris, fed vitiato τοὺς δὲ, pro τούς τε, fumente contra Bg. translatam notionem, cuius formulam non tenet Stp. Th., fed alias fyn., pro ad fe admittere, pati venire, alloqui, colloqui, audire cum fignis benevolentiae, hilari fronte et oculo, voce et oratione leni comique. Verum de hac ratione, cum Nofter iam praemiferit, Marcum clementem fe praebuiffe, fi nunc addas, *clementer* excipiendo *adeuntes*, videatur quaedam oriri tautologia, nifi in adv. aliquo deligendo prudenter verferis, utendo v. c. comiter, amice, aut Bg., ubi remanet modo tautologia generis ac formae, non illa vitiofa; ut de P. more et porrectae dextrae aut ad ofculandum adeo, ut hodie, cf. Gs. ad Plin. Pan. 23, 1. et Lipf. Elect. 2, 6. Opp. T. 1. p. 466. c., fed, ad Stp. Th. locupletandum, de v. δεξ. in univerfum L. Ern. Ind. Dion. Caf. cum Xen. Cyr. Z.

et Caſ. ad Athen. p. 13. e., ſed deinde 1) in phyſicam notionem, e
perſ., cum acc. perſ. diſerto ſ. oppreſſo, pro dextra manu prehende,
ſ. dextram porrigere Xen. Bach. et Cyr. Th. V. 1. p. 166. m. 380. i.,
pro quo p. 294. i. λαβὼν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, it. p. 517. i. et 357. m. λαβόμενος ;
δεξιᾶς αὐτοῦ, (quam formulam cum Ioſeph. T. 1. p. 77. ſ. 5. i. habet I-
ſter etiam,) Luc. 3, 423. l. 11. illum *ſalutare*, Dion. H. S. T. 1., Pl.
Krg., Rs. Or. V. 4. 6. cum Luc. 1, 156. l. 18., ubi Barl. p. 195. va e
convenit cum Pott. ad Lycophr. v. 51., tum de re ac loco, cum p.
acc. ib. v. 564., ubi i. q. δέχεσθαι ſ. ὑποδέχεσθαι, cf. infra 1, 5, 3. 2)
tropicam vim, de perſ., cum acc. perſ., ad Luc. 2, 130. l. 47. in N.
Longo τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, per oppreſſam pr. κατὰ, *cum* om,
ſumma dexteritate, i. bonitate, humanitate, *accipere*, cf. G. Th. H.
1, 916. i. Suid. 1, 523. m., ut Luc. δεξιῶς capio pro bene, humanit,
comiter, ſicut δεξιὸς, ut Lat. *dexter*, praeter phyſicam notionem, t-
pice eſt 1) aptus ad aliquid, ſolers, bonus, 2) bonus, ſenſu mor,
propitius, benignus, comis, 3) felix, proſper, tum Foeſ. Oec. p.
b. i. „φιλοφρονώτερον τοῦ καιροῦ — ἐδεξιοῦντο, maiori cum comitate, qu
occaſio, (tempus, temporis rationes) *ferret*, homines *excipiebat*" be
ſic ſimpl., ob pr. adv. ſimul; porro cum acc. rei ſ. loci Lycophr. v. 4.
δεξιώσονται τάφους, intrabunt *ſepulcra*, ad ſenſum, ſed melius v. 51. -
lutare, quod et ipſum dr. pro venire in locum, cf. G. Th. cum Gr.,
it. cum acc. perſ. et dat. rei ſ. modi Stp. Th. 1, 962. C. Dion. H. S. T.
422, 25. *excipere*, Rs. ed. V. 3. p. 1326. l. 7. *ſalutans*, i. tropo remo,
declarans, excitans in adventu eius, Ael. V. h. 1, 32. σὲ δεξ. τοῖς δώρ,
exceperunt, i. affecerunt, tibi ea tribuerunt advenienti, it. 3, 19.
αὐτοὺς τιμῇ — καὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν λόγων, *excipiebat*, cum diverſo ſub,
ubi in primo, honorem tribuere, declarare, ſed in poſtr. admittere
ſermones, participem reddere, ut reddiderim, *tribuens* illis cum re
quum honorem, tum vero etiam hunc, ut liceret intereſſe ſermonib
ſuis; cum quibus conveniunt expoſitiones veterum Grammaticor,
Suid. 1, 524. m. δεξιοῦται, προσάγεται, ξενοδοχεῖ, φιλοφρονεῖ, *data d-
xtra* ſalutat, *hoſpitio* excipit, *benevole excipit*, (omiſſo v. πρ., quod ce-
rim non tam pro ad ſe adducere, quam pro amplecti ſ. amplexari,
Dion. H. S. T. 1. 516, 26. Rs. ed. V. 1. p. 1610. l. 7. Suid. 3, 198. m.
Ariſt. Av. v. 161. et Schol.) Heſ. 1, 916. i. cum N. 18., ſed ib. m. δεξ-
ιᾶσθαι, ἐγγίσασθαι γυναικὶ, quod ceperim ſenſu exquiſitiori honeſti
que, pro rem habere cum femina, concumbere, ut noſtratium eleg-
tiores dicunt etiam *umarmen* et *die Umarmungen*, ut et Lat. *amplexu*,
v. G. Th. 314, 75., aliter me locum Aeſch., ibi excitatum, interpr-
gente, νῦν δ', ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους, Ἐλθὼν θεοῖσι πρῶτα, δεξ-
ιώσομαι, accepto ἐς, ut Lat. *ad*, pro apud, in, intra, et recto ἐλθ. cu
dat. perſ., ut ἥκειν, pro *veniens* ad *deos* ante *omnia*, i. ad eorum ſimu-
cra, denique δεξ. abſolute ſumto, ſed ut e pr. repetatur pron. αὐτο
pro *amplexabor* eos, ſ. ea ſimulacra, eorumque genua, cf. ib. Sept.
Theb. v. 97. cum Schol. β'. aut *ſalutabo*, i. adorabo, cf. G. Th.

1, 2, 6.

— σεμνῷ ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι.

Super hoc loco iam aliquid dictum in Exc. ad 1, 2, 3. e., ubi cu
σ. β. reddiderimus *vita honeſta*: prius σ. ἤ. vertamus aut *honeſtos mor*,
aut probos ſ. ſanctos, quae ſunt ſyn., ut Gr. σεμν. et σωφρ., redder
Bg. prima σ. ἤ. per ſubſt. duo e P., non item ſecundum β. σ. membru

fed in Gr. σεμν. per Lat. *gravis*, fecundum exemplum aliorum quidem, at per Lat. ambiguum, ap. G. Th. „eft virtutis nomen, quatenus fe huc, illuc impelli ac demoveri non patitur, (ut fit, de perf. quidem, i. q. conftans, fibique par ac fimilis, nobis *gefetzt*,) quo et tendunt Gs. in fubft. Bg., nihil ut ib. fit in notionem pro honeftus in univerfum, nec alibi, et in Corn. N. Ind. modo cum Gr. n. fine explic.; unde equidem non ufurus eram ifto Lat. hic, ubi ex opp. σωφρ., et adhuc clarius ex illo 1, 2, 3. e. κοσμίους τὸν τρόπον, καὶ σώφρονας τὸν βίον, nihil fit σεμνὸς, quam κόσμιος, et hoc, ut ibi demonftravimus, idem cum Lat. iftis, ab initio pofitis, cf. Suic. Th. p. 148. i. „κόσμιος — poffes etiam *gravem* vertere, ut Theophylactus, qui interpretatur σεμνοπρεπῆ. Greg. N. — κόσμος, ἡ σεμνότης, *gravitas*. Hef. ἐν κόσμῳ, ἐν σεμνότητι" 1, 1247. e.

Omnino σεμνὸς recte videtur derivari a σέβομαι, ut fit, e σεβινὸς contractum, i. q. σεπτὸς, σεβάσμιος, σεβαστὸς, atque adeo, ut Lat. *gravis* ap. G. Th. et Cl. Cic., venerabilis, colendus, magni faciendus, dignus honore, admiratione, it. amore, it. laude, atque hinc etiam laudatus et celebris; quibus affinia Lat. alia, ut, cum vertitur *auguftus*, quod G. Th. „σεβάσμιος, σεβαστὸς, ἱερὸς, fere i. q. magnificus, atque venerabilis ob maieftatem fuam divinam" f. omnino magnitudinem fuam; unde σεμνὸς quoque magnus, praeftans, excelfus, it. honeftus et virtuti deditus, cum univerfae, tum partibus eius; unde fanctus, caftus, pudicus, it. feverus, fine ftudio partium, v. c. de iudicibus et magiftratibus, etiam (propter virtutum ac vitiorum affinitatem, vicinitatem et fimulationem) i. q. rigidus, nimis feverus, morofus, triftis; it. tumidus, inflatus, faftuofus; it. magnificus in malam partem, i. amans magnificentiae in rebus inanibus, profufionis, luxuriae; quorum multa cadunt et *in* Lat. illud *gravis*, cf. G. Th. et de Gr. Bud. C. 964, 37. 1176, 52. Stp. Th. L. Ern. et N. T., Indd. Arift. Kuft., R. Or. V. 6. 7. Dem., Ifocr. Pan. et Ev., Ael. V. h. Diod. S. Xen. Ern. Bach. et Z. Cyr., Fifch. Aefch., Luc. et Plut. Hf., nihil ut profit huc definitio Lex. Schw. ex Ariftot. Eud. l. 3. c. 7. i., nec alia ib. Magn. Mor. l. 1. c. 29., fed magis veterum Grammaticorum ratio, ut Schol. Eur. Ph. v. 989. ed. Valck. σεμνὰ, — σεβάσμια, Hef. 2, 1169. e. σεμνὴ, τιμία, σώφρων, cf. p. fq. i. cum N., Suid. 3, 298. e. (ex Schol. Arift. Nub. v. 48.) it. p. fq. i., cf. copulata Ael. V. h. 1, 15. νεὼς, σεμνός τε καὶ ἅγιος, *venerandum* et *fanctum*, 13, 1. σεμνότατον καὶ σώφρονα παρθενῶνα, 2, 11. μέγα κ. σεμνὸν, R. Or. Is. V. 7. p. 148. l. 4. σεμνὰ κ. εὐσεβῆ γράμματα. et Luc. 3, 229. l. 3. σεμνότερον κ. θειότερον, *auguftius* ac *divinius*, cf. fq. ib.

De ἦθος autem abfolvimus hic, quae 1, 2, 3. e. coepimus, effe i. q. τρόπος, cf. ad Hef. 1, 1611. N. 4. „Etym. ἦθος ὁ τρόπος" at ib. 1613. i. pro ἦθος, γνώριμος τρόπος, ob adiunctum hoc adi. et epitheton malim cum N. τόπος, ut Lat. *nota loca*, it. *notae fedes* dr., pro nido, cubili et commorationis loco. Tum etiam conveniunt duo ifta in hoc, quod in fing. et plur. ἦθος et ἤθη eodem fenfu, ut τρόπος et τρόποι, ufurpantur, v. Stp. Th. 1, 1097. F. m. fqq. R. Or. V. 3. p. 1069. m. Ind. V. 8. p. 663. e. it. Dem. Luc. Plut. Hf. et Fifch. Thc. Cumque ἦθος ductum ab ἔθος, huiusque fyn. effe velint, cf. Stp. l. l. D. e. fq. Hf. l. l. p. 24. N. 16. Wyttb. Plut. de fer. n. v. p. 21. Ariftot. Eth. l. 2. c. 1. i. et Eud. l. 2. c. 2. i.: tamen mireris, praeter L. N. T. Fifch., nullibi nominis ἦθος principem notionem conftitui per Lat. *mos* et *confuetudo*, fed potius illam, cum dr. de loco ac fede, ubi homines f. animantes degere, verfari, effe foleant atque confueverint, quae tamen eft impropria, et ex illa pr. ducta,

e qua et reliquae, in Lexx. reperiendae, derivari poſſunt ad hanc rationem ac veluti ſeriem. Sit enim univerſe Lat. *mos* et *conſuetudo*, ſed vario ſenſu, it. ἤθη Lat. *mores*, tum de hominibus, quoad vel animum, vel corpus eiusque adeo partem aliquam, veluti oris ac vultus, tum de animantibus, v. c. equo, aut de aliis rebus, tanquam de febri, it. de civitate et inſtitutis civilibus, rebusque, more receptis et obſervatis inde a multo tempore. Hinc de loco, in quo quid ſolet ſ. conſuevit eſſe ac commorari, ut de hominibus pro patria ſ. domicilio, ſed de amantibus pro luſtro, it. paſcuis, campis, pratis, ſylvis, ſaltibus, it. nido, porro de rebus aliis, ut de ſole et loco eius conſueto, ubi oritur. Denique ſenſu rhetorico primum Lat. *mores*, ut definivimus ad 1, 2, 3., de toto hominis animo, mente ac voluntate, pro iis, quae ibi ſunt fiuntve per conſuetudinem aliquam, cf. L. Ern., deinde vero de ſola voluntate, nec tantum de univerſis illis motibus et affectibus, ſed et anguſtius de lenibus modo ac moderatis; unde ἦθος dr. lenitas, moderatio, modeſtia, etiam extra rhetorum ſcholas, et omnium aliorum hominum, nec tantum animi illa interna, ſed etiam externa, nominatim vocis et orationis; quanquam haec notio quoque fuerit orta hinc, quod, ſicut τρόπος, cf. Ind. Fiſch. Pal., ita ἦθος de certo tantum genere morum virtutisque ſumeretur, cf. pro more ſ. moribus illis univerſis ante laudatos, ſed de ratione oris ac vultus Ind. Fiſch. The. cum Caſ. p. 106., de civitatis moribus, praeter Stp. l. l., quoque Thom. M. p. 417. et Ind. Dem., pro loco ſolito, praeter Stp. l. l., etiam Suid. 1, 771. i. 2, 49. i. Heſ. 1, 1611. i. cum N., Greg. de dial. p. 236. i. cum N., Ind. Hom. Ern. Herodt. Ael. V. h. D'Orv. Ch. p. 753. Cl. ad Hom. Ὀδ. ξ', 411. Ern. Call. Del. v. 297., ad Plat. Phaed. Fiſch. p. 213. a. N. Gottl. p. 52. i., ſed ſenſu rhetor. Ind. Dion. H. Sb. T. 2. it. Quinct. Inſt. Or. 6, 2, 8. ſqq., quae, quanquam repetita a Stp. Th. l. l. F. m., non tamen recte habent.

Sed quod ἦθος ſubinde vertitur per Lat. *ingenium*, animus, *indoles* et *natura*, cf. Stp. l. l. G. i. et p. 1098. A. e. Cl. Cic. Ind. Grl. it. Ind. Fab. Aeſ. Hſ., in L. N. T. Krb. et ad Plut., ubi veriſſime ἤθους pro εἴδους corrigitur: iſtis Lat. utuntur libere et ad ſenſum, ſed non neceſſario, cum Lat. *mos* et *mores* aeque late pateant, ſimiliterque *mos* v. c. equi dicatur, ut ἦθος ἵππου, ad quam formam ἦθος πυρετοῦ non dubitem reddere *morem febris*, quae et noſtrates habent, *den* Gebrauch, *die Art* des *Pferdes*, des *Fiebers*. Porro cum Thom. M. l. l. ait, καὶ ἦθος ἡ εὔλογος αἰτία, ex Ariſtid. οὐδὲ τὰ τολμήματα τῆς πόλεως ἀσπάσασθαι μᾶλλόν ἐστιν, ἢ τὸ τῶν ἔργων ἦθος, ſufficit ibi ἦθος interpretari per Lat. *ratio*, pro modus, quo Lat. et utitur L. Ern.; et cum Stp. l. l. p. 1097. G. dicit, Ciceronem ap. Plat. ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει vertiſſe, *conſtanter* in *ſuo* manebat *ſtatu*, Cicero libere egit, ut alibi, ad ſenſum reddens, primo κ. τρ. pro adv. Lat. *conſtanter*, quaſi κ. τρ. τὸν αὐτὸν, uno *eodem* que *modo*, ſed deinde ἤθει Lat. *ſtatu*, pro ratione, more, modo, cf. Cl. Cic., quanquam mihi potius videtur κ. τρ. exquiſite poſitum, et praep. cum ſubſt. in periphraſi gen., pro ἐν τῷ — τρόπου ἤθει, *manſit* in *animi* more *ſuo*, quem gen. non poſuerit Plato ob pr. ἑαυτοῦ eundem caſum; ſicut illud Stp. l. l. p. 1098. i. ex Iſocr. p. 1. l. 32. ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξουσι, eſt neque bene ibi vel converſum, vel explicatum in Annot. p. 49. l. 12. ſqq., neque ap. Stp. Th. 3, 1637. D. e., cum ſit, *ut* quoad *animorum* ſ. *animi* mores *videantur* probi *facti eſſe*, ut σπ. τὰ ἤ., pro κατὰ τὰ ἤ., ſit Lat. *probus moribus*, et οἱ τρόποι i. q. animi,

animus, mens, cf. Exc. ad 1, 2, 3. e. it. Stp. l. l. p. 1636. G. e. sq., quanquam et hic reddas, morum rationes, vitae, vivendi agendique rationem; ut in prima Vers. respondet nostrum *Gemüthsart* contractum illis Gr. pluribus τὰ τ. τρ. ἤθη.

Denique formula ἐν ἤθει ponitur p. adv. ἠθικῶς, sed hoc utrumque sensu duplici, primum pro convenienter et accommodate moribus cuiusque personae inductae atque tractatae, (v. c. ap. Plut. de aud. p. p. 26. e., ubi in pr. oppon. ἀτόπως, cf. ib. Krb. p. 129., quo sensu familiare et Scholiastis Gr., cf. Valck. Theocr. p. 328. m. Ind. Arist. Kust. in Schol. v. et Call. Iov. v. 7., ubi verterim *secundum mores*,) deinde, ut in Ind. Plut. Krg. de discr. ad. redditur, *modeste*, i. moderate, s. melius, cum lenitate s. leniter, e §. 386. e. ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας προσφέρεσθαι τοῖς ἁμαρτάνουσιν, ubi ἐν pro σὺν capias, ut alias, et tanquam syn. cum sq. μετὰ, ubi etiam per *placide*, i. q. nostrum antea, versum ait Abr. L. Arist. p. 311. i., it. ἠθικῶς, *blande* ib., qui locus est §. 368., ubi Ind. tacet, et §. 387. oppon. πικρῶς, Lat. *acerbe*, i. cum ira et contumelia, sed §. 388. ἠθικώτερον iterum Ind. „moderatius, aequius" i. lenius, verbis mitioribus. Sed ad Aristaen. l. l. p. 310. e. „ἠθικῶς — notat *graviter*, — *severe*, ut vertit Intp. Philon. p. 429. e. βαθεῖ φῶναι ἤθει, et p. 435. A. ἤθει βαρυτάτῳ φησὶν αὐτοῖς, severe *admodum* respondet *iis*" quorum postr. locus in mea ed. similiter vertitur, sed prior, *pari* oris *gravitate*, quod rectius videtur, cum loco utr. ἦθος sit, ut supra monuimus, sensu angustissimo, pro vultus certa ratione et vultu ipso soloque, ob disertum adi., i. oculis, fronte ac genis, cumque potius modo adi. ista duo significent id, quod Abr. voluit, loquente ibi Iosepho cum fratribus, et affectum opprimente fraternum, cumque vehementer eo moveretur, βαθεῖ ὅμως ἤθει φησὶν, tamen *dicit* ad *eos* vultu *gravi*, i. severo, non commoto, non perturbato, sed constanti et aequabili, vel etiam irato, non benigno et amico; cum utr. sensu dicatur Lat. *gravis*, cui exacte respondet Gr. alterius loci βαρὺς, pro quo in pr. sit βαθὺς, nisi in hoc depravato latet alterum, ut alibi quoque confunduntur. Caeterum hic commode dici poterit, quare ἦθος de vultu sumatur, quia Gr. ea vox proprie de animo valet, sed, ubi hic severus est et iratus, aut aliquo alio affectu commotus, etiam vultus conformatus esse solet similiter, illosque animi motus prodit et prae se fert.

1, 2, 7.

Πολύ τι πλῆθος ἀνδρῶν σοφῶν ἤνεγκεν ἡ τῶν ἐκείνου καιρῶν φορά.

Nostro loco usus est Graev. ad Iust. 13, 1, 12. *neque enim unquam ante* Macedonia, *vel* ulla *gens* alia, *tam* clarorum *virorum* proventu *floruit*, ubi N. „ἀνδρῶν σοφ. φορὰν vocat Herodi. l. 1. sub init." memoriter ac male, ut apparet, et forte e P. „*quo factum est*, ut *magnum* sapientium *virorum* proventum *aetas* illa *extulerit*" tum Kuhn. Ind. Ael. V. h. v. εὐφορία „at 2, 17. (εὐετηρίαν τὴν ἐξ ὡρῶν καὶ εὐφορίαν τὴν παρὰ τὸν τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ χρόνον, *copiosum* ex *anni* partibus *proventum* et *fertilitatem* per *imperii* illius *tempus*,) fertilitas; nec tamen repugnaverim, si quis haec verba, εὐφορίαν χρόνων, (quae proprie ibi non sunt; sed tamen ad sensum et ex illa periphrasi gen. per praep. cum subst., ut Exc. pr., quae iterum orta ex altero gen. τῆς ἀρχ.) interpretetur non de frugum, sed de virorum fortium proventu et copia. Haec enim optima καιρῶν φορὰ est. Herodi. 1, 3." in verbis quidem diligentior, quam Graev., sed obscurus, cum non dicat, quomodo capiat φορὰν, pro fertilitate, an pro copia.

De Bg. non dixerim, unde reddiderit, e P., an e Sb. Ind., ubi ex h. l. „φ. *proventus* ſ. εὐφορία, — φορὰ χρημάτων, affluentia“ ut ap. Poll. 1, 51. redditur φ. *copia*, et 1, 237. *proventus*, ſed ad Sext. E. p. 379. N. 9. „proventus, genus et veluti ſecta, it. aetas, proprie multitudo atque ubertas“ tum Geop. 1, 8, 2. σίτου φορὰ πολλὴ — ἔσται, frumenti *fertilitas* magna *erit*, §. 6. multa *copia*, §. 7. multa *fertilitas*, it. §. 12., ſed §. 10. cum ſyn. σίτου ἐλαχίστου φορὰ καὶ ἐλαίου εὐφορία, *frumenti* copia *exigua*, olei *fertilitas*, at 10, 1, 4. ταχεῖαν φορὰν τῶν καρπῶν, citum *ipſorum* fructuum *proventum*, Bud. C. 539, 37. *ubertas* et *copia*, Stp. Th. 4, 88. F. e. ſqq. *proventus*, nec hunc tenens locum, nec ſimilem, L. Ern. „4) *feracitas*, ubertas, *proventus*“ cf. Thom. M. p. 899. Ind. R. Or. V. 4. et Dem. cum Weſſ. ad Diod. S. 2, 124. N. 19. et Gs. ad Luc. 2, 859. N. 76. Iam Bg. ap. G. Th. „— ortus ſ. reditus non tantum bonarum, ſed etiam malarum rerum, — pro ſucceſſu, — *ſuperioris* temporis *proventus*“ cf. Ind. Iul. Caeſ. Plin. Iuſt. Amm. M. et Liv. „*ſecundarum* rerum *velut* proventus *ſecutus eſt*. Nempe *proventus* in bonam partem dr., Gr. φορὰ“ in quibus nihil eſt ſimile noſtro loco, quam iſtud Caeſ. *ſuper.* temp. *proventus*, ubi quidem cum ſubſt. *temporis* etiam, ſed ut dubites, an eodem ſenſu, tacentibus N. ad Caeſ. b. Civ. 2, 38, 2. e., ſed Ind. Mor. fere cum Gs. Th. explicante, ut ſit pro ſucceſſu bono, i. felicitate ſ. fortuna, rebus et caſibus ſecundis, laetis, bonis; ad quam rationem h. l. fuerit, *illius* temporis *felicitas* ſ. *fortuna*, nobis *die Glückſeligkeit* ſeiner *Zeiten* ſ. *Zeit*, ſeines *Zeitalters*, ſ. per ſubſt. et adi., *tempus* eius *felix*, fortunatum, in quod ille incidit, quo ille vixit et imperavit, *magnum* numerum *virorum* ſapientum *tulit*, quod, tropo remoto, felicibus iſtis temporibus imperii eius, ſ. quibus ille imperavit, multos ſapientes ac doctos extitiſſe, fuiſſe, ortos eſſe ac repertos.

In quo ſane eſt ſententia commoda, ſed dubito, an uſus loquendi ap. Gr. ſcriptores; non me tenente locum alium, ubi φ. ſit i. q. fortuna, felicitas, ſecundus ac felix curſus, ſtatus et conditio, ſed modo haec, Suid. 3, 623. m. φορὰς, ὁρμὰς, ἢ τύχας, *impetus* ſ. *caſus*, Schol. Aeſch. Choeph. v. 351. τάφον — εὐφόρητον, — ἀντὶ τοῦ εὐτυχῆ. φορὰ γὰρ ἡ τύχη, quo de pronunciato Grammatici tamen et ſenſu dubitat Abr. Ann. 2, 432., Pavo etiam alio inclinante T. 2. p. 1020. b. m., ut tamen copulentur quoque ap. Dem. 316, 26. ἀνθρώπων τύχην κοινὴν καὶ φοράν τινα πραγμάτων χαλεπὴν, et ap. Greg. N. αὐτόματον φορὰν et συντυχίαν, cf. Bud. C. 539, 47. et Stp. Th. 4, 88. C. m., ſicut nota ſunt φορὸς et εὔφορος de vento ferente, ſecundo ac felici, v. D'Orv. Ch. p. 661. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 685. N. 86. Abr. Auct. D. Th. p. 319. e. Ind. Fiſch. Pal. et Xen. Hell., unde fortaſſis elicias, φορὰν eſſe poſſe curſum, motum, ſtatum ſecundum felicemque, et adeo in univerſum fortunam et felicitatem.

Alioqui, ſi φορὰ eſt Lat. *aetas*, ut ſupra ad S. Emp. explicabatur, ἡ τῶν κ. φ. poſſit videri noſtratium contractum *Zeitalter*, et Lat. *tempus* ſ. *ſpatium* aetatis, *temporum*, cf. G. Th., ubi et Cic. aetates *ſaeculorum*; ad quam rationem finxeris et *temporum aetatem*, e Gr. magis ordine, qui eſt plane in illo Vern. ante; unde exiſtat idem ſenſus, qui in pr. explicatione, ut *temporum* illius *aetas* multos doctos *tulerit*, multique docti fuerint temporum illius aetate; verum ut et hic uſum loquendi requiram, et an φ. ſit vere alibi pro aetate ſenſu hoc, quo habet notionem temporis; etſi illuc fortaſſis proſint haec, quod φ. dr. de motu ac curſu, ſed in tempore tale quid etiam cogitamus, rerumque ſucceſſionem quan-

dam ac motionem, cf. v. c. Ariftot. Phyf. 4, 12. it. de coelo 1, 9. fere extr., ubi *κίνησις*, noftro φ. fyn., tum quod φ. vidimus effe *proventum*, i. quidquid veniat, oriatur, proferatur ab aliqua re, i. q. *adventus*, et quidquid fuccedit, unde fupra Gs. *fucceffus*, et cum aliquid cadit, accidit, unde fupra ap. Suid. *cafus*, porro quod *γενεὰ* (proprie Lat. *progenies*, i. homines, ab aliis generati ortique, cum Lat. pr. *proventus* quodammodo conveniens,) etiam ufurpatur de aetate ac tempore, quanquam certi generis tantum et certorum quorundam annorum. Quibus tamen non multum tribuo, fufpicans, ad S. Emp. Lat. illud *aetas* non de tempore fumtum effe, fed potius de iis, quae in aetate ac tempore funt, fiunt et generantur, h. e. pro *γενεὰ* de progenie et hominibus alicuius aetatis et temporis, cf. G. Th. 178, 90. fqq. 180, 13. cum Ind. Iuft. et Corn. N.

Iam, cum conftet, *φορὰν* fignificare motum et curfum, it. fucceffionem: hinc ἡ τῶν κ. φ. queat effe noftrum *Zeitlauf*, et Lat. *curfus temporum* f. *temporis*, quibus et dr. *curfus aetatis*, it. *decurfus temporis*, it. *motus temporis*, it. *aetatis flexus* et *ruina*, (quod par fuperiori *cafus*,) it. *tractus temporum* et *aevi*, quod G. Th. 831, 75. fqq. non explicat, fed Cl. Cic. per curfus et motus, cf. alio fenfu Ind. Iuft. Flor. Corn. N. et Cort. Sall. cum Vell. Pat. 1, 6, 4. 1, 7, 2., quorum in primo loco Interpres Vern. in N. recte ad fenfum dedit, *um diefe Zeit*; unde et hic ἡ τῶν ἐκ. κ. φ. libere vertatur et fumatur pro οἱ ἐκείνου καιροὶ et ὁ ἐκ. καιρὸς, quo redit et P. *aetas illa*, nifi quod peccat in pron., pro *aetas illius*; quanquam, quod ap. Vell. fevere valet *um diefe Zeitfolge*, id et noftro loco eft aptum, ut Lat. *tractus* ibi et alias eft i. q. feries et omnino id, quod trahitur, extenditur, fequitur, fuccedit alteri; et quod G. Th. *tractum* aliquo loco explicat *ductum*, non id plane abhorret a Gr. *φορὰ*, cum et v. affine *φέρειν*, ut Lat. *ferre*, fumatur pro ducere, cf. Stp. Th. 4, 81. i., ut adeo ἡ τ. κ. φ. aeque reddi poffit *temporum tractus* f. *curfus*.

Sed fi quis malit *temporis feracitas*, i. fertilitas, fecunditas, ubertas: ob iam praemiffum a Noftro *πολὺ πλῆθος*, ne tautologia exiftat inanis, id Lat. non capiet pro copia, fed fic, ut fit i. q. vis et facultas copiam aliquam rerum proferendi, et *temporum feracitas* ea temporum conditio, qua potuerint producere aliquam copiam, ut *tempora fertilia*, quae ita comparata, ut poffint aliquid copiofe proferre; ficut *agrum fertilem* dicimus, qui valeat proferre magnum numerum, magnam copiam, fegetum ac frugum. Cumque Nofter potuiffet fimpliciter fcribere, *πολὺ πλ. ἀνδρῶν σ. ἤνεγκαν οἱ ἐκείνου καιροὶ* f. *ἤνεγκεν ὁ ἐκ. καιρὸς*, ut 1, 1, 8. ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ — πολλὰ ἤνεγκε, et ap. Corn. N. 25, 12, 4. *L. Iul. Calidum*, quem — *multo* elegantiffimum *poëtam* noftram *tuliffe* aetatem *vere videor poffe contendere*: addito *φορᾶς* fubft. Nofter videatur fimul aliquam adieciffe caufam, ut magnum numerum virorum doctorum protulerint illius tempora, ob fuam in hoc genere fertilitatem, et quia haberent conceffam facultatem et vim talium proferendorum; in quo nihil fit, quam brevitas ifta exquifita, per quam caufa et enunciatio caufalis exprimitur vel per adv., vel per adi. f. epitheton, vel denique per fubft., idque aut fimplex, v. c. condona id meae iuventuti, i. mihi ob iuventutem meam, f. quia iuvenis fum, aut duplex, v. g. parcendum infantum teneritati, i. infantibus teneris f. ob teneritatem et quia teneri funt, cf. Ern. rhet. §. 154. 300. c. 310., maxime, cum Nofter fit in numero fcriptorum non modo elegantium, fed et eorum, qui abundantiam aliquam amant, cum que tum Gr. *φορὰ* iftam notionem certo habeat, ut ab initio demonftra-

tum, tum Plin. ep. 4, 15, 8. dicat *ferax* saeculum *bonis artibus*, similiter tempori tribuens, quod proprie est divinae providentiae, quae facit permittitque, ut aliquo tempore et sub alicuius imperio sint atque exoriantur docti viri, et nascantur ingenia, litterarum studiis apta et incensa, tum parentum magistrorumque bonorum cultura, tum vero etiam regum favore, honore ac praemiis, et, quod his omnibus est potentius, exemplo, quod in Marcum cadere novimus.

Ad quam quidem postremam rationem ut in primis inclino: sic probo pauciores vocabuli φορὰ notiones, quas prae Stp. Th. constituit L. Ern., ut princeps sit physica pro vi actuque ferendi, it. pro re, quae fertur, profertur, editur, datur; in quibus inest 1) latio ac portatio sive personae, ut in humeris, sive rei, ut suffragiorum, 2) motio, motus, impetus, isque omnis generis, cum physicus, ut iactus, lapsus, cursus, descensus rerum naturalium, v. c. fluctuum, fluminis, fulminis, it. disci, tum moralis et animi, ubi valent Lat. *impetus*, studium, *propensio*, idque vel universe ac simpliciter, vel cum aliqua vehementia, 3) latio, collatio, datio, pensio, pensitatio, vel hominum, in primis pecuniae, (unde pro tributum, portorium, vectigal et donum,) vel agrorum, cum ferunt, proferunt fruges; unde pro proventus, annona, copia, it. feracitas, fertilitas; quo et pertineat φορὰ pro genus et secta ad S. Emp., dum, qui ab aliquo doctore instituti sunt, dici possunt eius progenies, genus et familia, quae et ipsa Lat. dr. *secta*; it. foetus, quocum Lat. φ. comparat Stp. Th. et Cl. Cic., quam et cf. in v. *proventus*, ut nominatim pro impetus, motus, cursus Suid. 3, 322. e. Hes. 2, 1519. e. Bud. C. 539, 47. Stp. Th. 4, 88. A. sqq. Ind. R. Or. V. 7. Ant. cum Luc. it. D'Orv. Ch. p. 273. e. 312. e. 661. e. ac pro cursus etiam ap. Diod. S. 2, 42. l. 48. *αἰωνίοις κινήσεσι καὶ φοραῖς ὡρισμέναις*, pro pensio v. c. tributi Ind. Xen. Cyr. Z., pro εἰσφορὰ et ἔρανος, collatio, tributum Thom. M. p. 899. Schol. Thuc. p. 63. l. 62. Bud. C. 539, 35. Stp. Th. l. l. F. Ind. R. Or. V. 6. et pro impetus et studium de animo Stp. l. l. D. Ind. Polb., quo et retulerim Luc. 2, 438. l. 94. p. 684. l. 70. p. 858. l. 76.

1, 2, 8.

Φιλεῖ γὰρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν.

Tria illa φ. γ. π. simul etiam sunt ap. Arist. Nub. v. 810., ubi Schol. v. φιλ. explicat ἔθος ἔχει, it. συμβαίνει, at Suid. 3, 599. i. φ. γ. π., — τέρπεται γ. π., ἢ εἴωθε γ. π., amat *enim*, s. *solet enim*, post quae cum Comici eodem loco est etiam aliquid e Schol., sed inverso ordine, sed Hes. 2, 1507. i. φιλεῖ, εἴωθεν, quomodo et exponit Schol. Eur. Ph v. 854., ut Schol. Thuc. 216, 15. φ. —, ἔθος ἐστὶν λ. quo de Gr. φ., improprie sumto hic pro solere, cf. Bud. C. 1491, 6. Stp. Th. 4, 158. D. sqq. Foes. Oec. p. 394. b. m. L. Ern. et N. T., Ind. Thuc. Ael. V. h., Plut. Hs. cum p. 12. N. 2., Harl. Chr. Xen. Pol. Z., ubi φιλοῦσι δέ πως, tum Barn. ad Eur. El. v. 523. it. Temen. v. 12. Fisch. ad Plat. Phileb. p. 74. N. 2. Piers. ad Moer. p. 382. N. 1. Gat. ad Ant. 10, 21. e., ubi e Nostro comparatur ἐρᾶν 1, 3, 15., ut hic locus noster sine Vs. a Cort. ad Sall. Iug. 34, 1. quae *ira* fieri *amat*, cf. Phil. in Fl. p. 760. B. m. et Dem. sine Ind. 1361, 12.

Bg. e P. ad sensum: at severo interpreti liceat imitari Gr. per Lat. *amare*, in primis hic in historico, cum et Lat., nominatim historici, sic usurpent, v. Bud. C. Stp. Th. Gat. et Cort. l. l., G. Th. 303, 26. sqq. et Ind. Amm. Marc. Verum ad Luc. 2, 406. l. 93. *assolet*, per composi.

redditur, at per syn. tamen; ut ad sensum rectum est, cum reddunt per adv. aliquod affinis notionis, 1) *libenter*, cf. Stp. Th. l. l. E., quod reddit ad illud Suid. τέρπεται, 2) *plerumque*, quod respicit illud alterum eiusdem v. εἴωθε, et Lat. *solere*, quod etiam resolvunt per alia adv. temporis, ut *frequenter*, it. *saepe*, it. *semper*, it. *alias*. Sed, quod Ind. Dion. H. S. T. 1. φ. vertit „plerumque *accidit*" atque adeo dupliciter, per v. *accidit*, respondens superiori ad Aristoph. συμβαίνει, et simul per adv., id nec ipsum improbem, dum, quod accidit, i. fit, non necessario secum copulatum habet hoc, ut plerumque ac frequenter contingat; quod tamen inest in illo Gr. εἴωθε. Illa vero cautio est in v. φ. per adv. explicando, ut id fiat modo tum, cum non adest simul adiunctum, quod idem significat, ut nostro loco ἀεὶ, quod cum πώς Bg. e P. *plerumque* reddit negligenter, pro quo πώς cum v. φ. Ind. Xen. Z. vertit per Lat. *fere*, de nostra ratione, ut πὼς ἀεὶ fit Lat. *fere semper*, i. prope semper, *beynahe immer* s. *stets*; sicut in illo Xen. loco Vs. ed. Th. V. 4. p. 584. S' reddit φιλ. δέ πως *solent* vero *plerumque*, e qua ratione Bg. hic ἀεὶ neglexerit, nisi cogitarit illud G. Th. cum Grr. al. „*plerumque*, i. fere semper" unde expresserit Gr. utr. πὼς ἀεὶ brevius modo.

Omnino de particulae πὼς versione ac sensu videas adhuc dissentire Viros Doctos, et hodie quidem convenire tantum in hoc, ut sit enclitica, nec amplius scribatur cum circumflexo, ne confundatur cum interrogativa similium litterarum, ut saepe olim, v. Fisch. Plat. Soph. p. 23. N. 4. Stp. Th. 3, 652. G. Dev. p. 330. m. Hemst. Arist. Pl. p. 73. a. e., ad Thom. M. p. 732. N. 7., nec cum isto accentu deprehendimus, nisi ap. Vig. p. 431. Nr. 3. (et laudatos ad 4, 13, 15.) praeter quem, super hac enclit. cf. Bud. C. 1547, 17. Stp. Th. l. l. p. 651. B. e. L. Ern. et N. T. Fisch. cum Krb., Ind. Thuc. Xen. Fisch. Aesch. Ael. V. h. ad eumque Per. 2, 12. N. 2. Hoog. Op. p. 1115. e. sqq. ubi Plat. „περιέρχεται γάρ πως ἀεὶ ἡμῖν, semper *enim* nescio *quomodo* obversatur *mihi*" verterim, ut nostro loco, at v. περ. *oberrat*, vagatur incerto loco, i. incertum est, certo definiri nequit; ut patet ex sq. ed. Fisch. Euthy. p. 24. i. καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν, ὅπου αν ἱδρυσάμεθα αὐτὸ, ut ap. eundem Hoog. p. 1116. Nr. 1. illud Hom. „ἀεὶ μέν πως λ. quodammodo *semper*, i. fere" idem puto cum Nostri πὼς ἀεὶ alius ordinis, et recte habere Vs. Cl. *semper* — *fere*, non curans Eustathium, saepe cum errore subtiliorem in talibus, ut nec Schol. cum aliis Nr. 4. ib. in Aristoph. ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἰμ' ἀεὶ, quod similiter verto.

Haec attuli, quia ad Nostri hunc locum pertinebant quam maxime, reliquum Exc., olim ad h. l. super πὼς scriptum, opprimens, ut longiorem, hincque modo afferens haec, primo putari a quibusdam, πὼς interdum vacare, v. Hoog. p. 1113. e. sq. Stp. Th. l. l. p. 651. E. Rs. ad Dev. p. 331. N. 63., quod equidem nolim, sic constituens huius particulae notiones, ut sint principes tantum duae, 1) *quodam modo*, nobis *einiger Massen*, etwas, *etwa*, it. *quo modo*, i. aliquo modo, 2) *fere*, sed triplici sensu, a) pro ferme, prope, propemodum, nobis *beynahe* s. *fast*, b) pro circiter, nobis *ungefähr*, v. c. in ὧδέ πως, Lat. *sicce fere*, c) pro plerumque, nobis *meistens* s. *gemeiniglich*; quae ratio postr. procedit et cum v. φιλεῖ solo et absque adv. ἀεὶ, ut in illo Xen. supra, sed et alibi, et cum aliis v. v., tanquam ap. Ael. V. h. 1, 23. e. ἔοικε γάρ πως ἡ δόξα μὴ πάνυ τι ἀκριβὲς μήτε ὁρᾶν, μήτε ἀκούειν, videtur *enim* fama *non* prorsus *accurate* aut *cernere* aut *audire*, neglecto πὼς, pro *videtur* enim *fere* fama *non* admodum *certi*, veri *quid* vel *videre* vel *audire*, τὶ potius ad sq.

trahendo. A quibus notionibus pendent reliquae, ut cum 1) Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. reddit „τεχνικῶς πως, *cum* quadam *arte*" quod per se est *artificiose quodammodo*, nobis inverso ordine *einiger Maßen* f. *etwas künstlich*, et liberius *artificiose satis*, nobis *ziemlich künstlich*, 2) ib. „ἄλλως πως, *ullo* alio *modo*" pro *aliter quodammodo*, vel, ut Ind. Xen. Cyr. Z., *alio* quodam *modo*, it. *alio* quo *modo*, i. alio aliquo modo f. aliquo alio modo, nobis *auf einige* andre *Art*, it. *etwa anders* f. *sonst anders*, cf. Stp. Th. 1, 342. C. e. „*alio* quodam *modo*, vel simpl. pro *alio* modo, *aliter*, vacante particula πως" quod supra iam negabamus; ut nec probamus Ind. Dem. „ἄλλως, temere, ut fert, fortuito, sine fraude mala, τῶν ἄλλως πως ἐξαμαρτανόντων" ubi saltem πως *quodammodo*, etsi ἄλλως pro temere concedatur, cum opponatur in pr. ἑκουσίᾳ, pro ἑκουσίως, ut illud Ind. Fisch. Aesch. „ἄλλως γέ πως, *temere* quidem *quodammodo*" rectius putamus, quam Hoog. Op. p. 1118. Nr. 5., μὴ potius ad ξυνεπιθέμενος referendo cum Fisch. p. 125. b. m. N. 99., tum alius ordinis hoc Xen. Mem. S. 4, 6, 9. i. τὸ δὲ καλὸν ἔχοιμεν ἄν πως ἄλλως εἰπεῖν, ed. Th. V. 4. p. 254. *an vero* pulcrum *aliter* appellare *possimus*, de Stp. ratione oppresso πως, sed Ind. Ern. „num *forte* aliqua *ratione* dicere *possumus*" ubi πως redditum credo per *forte*, ut alias sit, v. c. in εἴ πως, si *forte*, et μή πως, ne *forte*, pro quo alii severe *si* quo *modo* et *ne* quo *modo*; quae tamen ad sensum redeunt eodem, etiam eo, ut πως sit in his nostrum *etwa*, quod similiter, ut Lat. *forte*, usurpatur pro fortassis; sicut in illo Xen. Ern. aeque procedit *alio* quo *modo*, sed 3) Ind. Xen. Cyr. Z. „μόλις πως, vix aegre, summa cum difficultate" quo Stp. Th. respexerit 4, 1468. G. i. „Xen. μ. πῶς, *cum* quadam *difficultate*" de vetere more in accentu, pro *vix quodammodo*, nobis *kaum* einiger *Maßen*, sed Soph. Ai. v. 306. μόλις πως, Hoer. ed. in Vs. prof. *vix*, at Vs. Scal. *tandem*, sed ap. Camer. p. 24. e. et ap. Iohns. *vix tandem* simul, quod potius est Nostri 3, 15, 5. μόλις ποτέ.

Quod iam nostro in loco sequitur τὸ ὑπήκοον, ignoratum a Stp. Th., habensque formam substantivi illam e neutro adi. cum artic., et faciens subst. vel rei, vel perf., ut hic, per quandam enallagen abstracti pro concreto, reperimus ap. Thuc., de re 296, 6. νομίζοντες, τὴν μὲν Ὠρωπίαν — Ἀθηναίων κατὰ τὸ ὑπ. εἶναι, *existimantes*, *agrum Oropium* — *Atheniensium quidem* esse, *quod* illorum *imperio* subiectus *esset*, pro breviori *Atheniensium esse* quoad *ditionem*, sed de perf. 422, 87. τὸ δ' ὑπ. τῶν ξυμμάχων λ., socii *vero*, qui *aliorum* imperio *parebant*, ubi opp. in pr. l. 84. τῶν ξυμμάχων οἱ αὐτόνομοι, *qui* ex *sociis* liberi *erant*, pro quo 482, 26. sqq. τῶν δὲ ἄλλων οἱ μὲν ὑπήκοοι, οἱ δ' ἀπὸ ξυμμαχίας αὐτόνομοι, *alii*, partim *subditi*, partim *socii*, qui *suis* legibus *vivebant*, et mox καὶ τῶν μὲν ὑπηκόων καὶ φόρου ὑποτελῶν, *atque ex* subditis *quidem* et *tributariis*, sed l. 37. ὑπήκοοι δ' ὄντες λ. *et Atheniensium* imperio *subiecti*, quo Lat. particip. solo Bg. cum Sb. Ind. reddit, utque 1, 1, 9. m. ad τῶν ὑπηκόων, pro quo h. l. variatur, ut et pro τοῖς ἀρχομένοις 1, 1, 5. m. Sed ap. L. Bos. Ell. p. 268. m. sub nom. πλῆθος „idem abesse puto in τὸ ὑπηκ., quod Herodi. habet l. 1. c. 3. φιλεῖ — τῆς (τοῦ) ἀ. γ. β. *solent* enim *cives* aemulatione *imperantis* vitam *instituere*" omissis πῶς ἀεὶ, utque fortassis alia subst. liceat suppleri, γένος, φῦλον, μέρος, quae conveniant in loca, ubi de perf. sermo est, ut in superius Thuc. de re modo τὸ μέρος τῆς γῆς f. χώρας, secundum, *quoad* partem *terrae*, regionis, *quae* paret *iis*.

In reliquis nostri loci sane vix summam diligentiam et severitatem adhibueris; unde et ante ap. L. Bos. libera est Vs., et ap. ipsum Bg., qui

primo usurpat pro simpl. verbo β. phrasin, deinde commutat dat. ζ. cum formula participii illa per praep. *ad* aemulandam *vitam*, quam si mutes in affinem *ad aemulandum*, venias ad eius rationem alibi in praep. εἰς cum subst., unde pro ζήλῳ habeamus εἰς ζῆλον, quae sane inter se permutare licet; ut sit *vitam* componere *ad aemulandam* sententiam *principis*, i. q. vitam ita instituere, ita vivere, ut aemuleris s. imiteris, sententiam principis; quod verius, quam ζήλῳ sumere pro Lat. abl. ex aemulatione et imitatione; quanquam et Lat. habent suum v. *vivere* cum sexto casu, v. c. Ter. Andr. 1, 1, 125. *alieno* more *vivere* et *meo*, pro quo per disertam praep. ib. Heaut. 1, 2, 29. ex *illius* more *vivere*, quod tamen potius resolvas per Lat. *secundum*; sicut ap. G. Th. in praep. 86, 97. „*ad* naturam *vivere*, i. secundum nat. (pro quo ib. in verbo 1063, 34. de sapiente) ut *e* natura *vivat*" praeter quae nihil simile in Lat. reperimus; ut Noster peculiari ratione scripserit, proque breviori ζηλοῦν τὴν τοῦ ἀρχ. γνώμην, s. ζηλοῦν τὸν τοῦ ἀρχ. βίον, quod cum Ind. Diod. infra 2, 7, 8. adhibet Noster et P. hic, et saltem ad analogiam, dum copulatur cum aliis verbis ille casus ζήλῳ, (ut ap. Luc. 3, 114. l. 39. πράττειν τὰ δέοντα ζήλῳ τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων, *ut possit facere*, *quae* oportet, *optimorum* aemulatione *et* fuga *deteriorum*, i. ex amore boni honestique, et odio mali,) tum formula syn. aliqua, ut ap. Ael. V. h. 10, 9. e. χρὴ — τῶν τοιούτων μνημονεύειν, οὐκ εἰς ζῆλον αὐτῶν, ἀλλ' ὥστε φεύγειν αὐτὰ, *oportet talia memorare*, non *ad* imitationem *eorum*, sed *ut* ea *fugiamus*, pro εἰς τὸ ζηλοῦν αὐτὰ s. ὥστε ζηλοῦν αὐτὰ, propterea s. eo consilio, ut imitemur, (cf. ap. Nostrum 3, 8, 17. παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον, ubi Bg. *pervigilia celebrata* ad *Cereris* initiorum *aemulationem*, et 2, 14, 7. πάντα πράξειν εἰς ζ. τῆς Μάρκου ἀρχῆς, *omnia facturum* ad *aemulandum* Marci *imperium*, it. πρὸς s. κατὰ ζῆλον, cf. Sb. Ind. v. ζ. et Suid. 2, 6. m. ex Appiano κατὰ ζῆλον ἀρετῆς, *ob* virtutis *aemulationem*; nihil horum tenente Stp. Th. 1, 1399. E. m. nec in v. ἀρχ. Lat. Bg. e P., ubi variatur cum §. 1. τῷ βασιλεύοντι it. §. 5. sq. βασιλέα et βασιλέων, quod Bg. ibi reddit, ut hic, ubi Noster itidem variet pro τρόπος, ἦθος et βίος §. 3. et 6., quorum postremum diserte P. hic exprimit.

Sed Bg. *sententia*, ut et syn. *sensus*, magis severum et e notatione Gr. vocabuli a v. γινώσκειν, quae pertinent praecipue ad mentem et intelligentiam, ut sint cogitatio, opinio et iudicium de rebus quibusvis, nostratiumque *Gesinnung* et *Denkungsart*, sed quoque vagantur deinde ad voluntatem eiusque studia, cupiditates ac propensiones, et, cum §. pr. sermo fuerit de doctis et sapientibus, hic maxime innuunt opinionem et iudicium de scientiis earumque praestantia et utilitate, tum amorem litterarum; quas res dum palam ostendebat Marcus cum aliis modis, tum favore, honore ac praemiis doctorum virorum: idem hoc faciebant cives suo quisque modo. Sed P. ratio saltem non pertinet ad omnem principis vitam, cum nec Gr. γνώμη sic ample dicatur, sed modo 1) de mente, 2) de voluntate, 3) omnino de iis, quae in utraque illa facultate sunt ac fiunt, 4) de animo in universum, 5) de iis, per quae profertur, declaratur et sentitur animi vis, nominatim de verbis et dictis, tum sensu forensi, de iudicum sententia ac populi suffragio, tum sensu rhetorico, cf. Ern. rhet. §. 150. sq. et G. Th. v. *sensus* 391, 97. sqq. et v. *sententia* cum Gr. n. 393, 12. sqq. Ind. Dion. Cas. et Suid. 1, 488. m., ap. quem et de subst. ζηλ. 2, 7. m. cum Hes. 1, 1583. e. p. s. Nr. 12. 15.

Caeterum Nostri sententiae toti proxima fuerit illa Isocr. Nicocl. Or. 3, 10, 3. c. ed. Krt. γιγνώσκων, ὅτι φιλεῖ τὸ πλῆθος ἐν τούτοις τοῖς ἐπιτηδεύ-

μασι τὸν βίον διάγειν, ἐν οἷς ἂν τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἑαυτῶν ὁρῶσι διατρίβοντας, ed. W. 48, 49.

I, 2, 9. i.

Ὅσα μὲν οὖν — ἃ δὲ λ.

De μὲν et οὖν agetur hic modo, quoad iſtae particulae ſunt aut in vicinia, aut aliis adiunctae particulis, idque maxime ad Noſtri intelligentiam.

Primo igitur de μὲν οὖν in vicinia, quod et μενοῦν ſic una tantum voce ſcribitur, mei quidem Grammatici veteres nihil edicunt, et Heſ. 2, 574. i. obſcura ſunt, v. N. ib. Sed e Lexx. tacet Ern. v. μ., habens in v. οὖν, poſt vulgares notiones, „variis particulis ſubiunctum vacat“ ſine exemplo, ut e L. N. T. modo Krb. p. 455. e. μ. οὖν aliquot locis reddit Lat. *vero*, at Schw. „μενοῦν, igitur, 2) autem, vero, — μὲν οὖν, igitur quidem; et tum ſequitur δὲ“ quod poſtremum reperit Ind. Fab. Aeſ. Hſ., inconſtans hic ib. in v. μ., potiusque faciens cum Vig. p. 524. i. et Rs. ad Dev. p. 210. N. 52., ut omnium maxime fluctuat Stp. Th., de cuius loco e Thuc. 1, 138. ſ. 90, 88. cf. Vig. l. l. Nr. 16. cum Abr. Dil. p. 144., quem et v. in Auct. p. 257. e. it. in Lect. Ar. p. 142. m., ut et Bud. C. 1238, 37. Ind. Dem. Ariſt. Kuſt. Xen. Hell. Mor. et Cyr. Z. v. μ., it. breviter Hoog. ad Vig. l. l. Nr. 17., ſed pluribus in Op. p. 676. e. ſqq. Pro quibus ego, praeterquam in reſpondendo, reddere ſoleo ſevere *quidem igitur* ſ. *igitur quidem*, ut ſuam quaeque illarum particularum vim ſervet, οὖν illam in colligendo, tranſeundo, redeundo, ſed μὲν illam reſtringendi, quae valet non modo, cum δὲ ſequitur, etiam intervallo, ut noſtro loco, ſed et alibi, poſt ſubſt., ut Θαλῆς μ. ὁ., poſt adi., ut ἐκεῖνοι μ. ὁ. (quo et pertinet Noſtri locus,) et poſt alias orationis partes, ut adv., v. c. πρῶτον μ. ὁ., quod reddo *igitur* primum *quidem* ſ. *igitur* primo *quidem*. Sed Bg. ap. Noſtrum varie reddit, at nunquam ſevere, ſed *nempe* 7, 3, 1. *quidem* 1, 8, 5. *equidem* hic et alibi.

Cum hoc μὲν οὖν comparo μὲν ἂν, μέν νυν, μὲν ἄρα, poët. μέν ῥα, et μὲν δὴ, quod Sb. Ind. e Noſtro 3, 12, 26. vertit *igitur*, ſed Hoog. ad Vig. p. 521. a. e. ex 6, 9, 13. *quidem*, tum Bg. primo loco, ut et 1, 8, 14. *ſcilicet*, at poſteriori *nempe*, porro *videlicet* 1, 9, 23. *nimirum* 3, 9, 21., quae ſunt ſyn., ſed *itaque* 1, 9, 14. *igitur* 3, 1, 16. etc., *quidem* 3, 1, 1, etc., *ac quidem* 3, 3, 3. etc., *atque quidem* 7, 9, 25., at *hactenus* 1, 11, 14., plane omittens 1, 17, 26. etc., cf. Bud. C. 1286, 5. Vig. p. 521. Ind. Plut. Hſ. Stp. Th. 2, 1617. C. m. 4, 1115. F. m. L. Ern. v. μ. Nr. 3. Hoog. Op. p. 672. ſqq. Ind. Xen. Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ. In quo μὲν δὴ a nobis, reddentibus ſimiliter, ut pr. μὲν οὖν, alii diſcedere videntur ex eo, quod putatur redundare alterutrum, deinde ob multiplicem iſtius δὴ notionem, quarum aliquam quisque interpres pro ſua opinione deligit loco quovis; ubi ſaltem hoc improbamus, cum utr. μ. δὴ opprimitur, v. c. ad Herodt. p. 153. l. 13., nec capio, quod ſit diſcrimen in μ. οὖν et μ. δὴ, placitum Hoog. Op. p. 677. N. 3. p. 1007., cum δὴ et οὖν valeant *igitur*, ac pro ſe ponantur promiſcue, cf. Heſ. 1, 924. m. 934. m. Nr. 27. it. Xen. Mem. S. 1, 2, 55. ταῦτα οὖν, ſed §. 58. e. ταῦτα δὴ, et modo οὖν, modo ἄρα, modo τοίνυν, adhibeatur variandae orationis cauſa ib. §. 3 m. 29. i. 44. m., ut ipſe Hoog. Op. p. 1164. Nr. 6. fatetur, μὲν τοίνυν et μ. οὖν pro iisdem poni, nec quis diverſa putat πρῶτον μ. οὖν et πρ. μ. δὴ ib. p. 673. Nr. 3. e. 677. e.

Ibi p. 688. Nr. 22. οὖν δὴ f. μὲν οὖν δὴ redditur *age igitur*, fed Nr. 23. μ. δ. ὁ. „*quocirca*, quapropter, *quare*, (fed p. 577. Nr. 13.) καὶ δὴ οὖν, atque *adeo*" ut ap. Herodt. 1, 30. i. f. 13, 25. αὐτῶν δὴ ὦν harum *itaque*, fed p. 123. l. 4. pro textus ἐν ταύτῃ ὦν V. L. ἐν τ. δὴ ὦν male habet Gronovium in Obf. p. 94. b. e. ad 104, 27., non item me, ut nec Noftri 1, 4, 9. γένεσθε δὴ οὖν, ubi, quanquam δὴ poft imperat. poteft fignificare *quaefo*, tamen δὴ οὖν videtur pofitum per figuram illam ἐκ παραλλήλου, ut Lat. *itaque ergo* f. *ergo igitur*, cf. G. Th. v. *itaq.* 1238, 59. et v. *igit.* 963, 39. it. Hor. Turf. p. 468. i. cum Ind. Liv. v. *itaq.*, ubi bene comparatur Ter. Eun. 2, 3, 25., ad quae Wefth. argutatur, fed, praeter Dev. p. 109. i., nobiscum facit dudum Thom. M. p. 663. e. τὸ οὖν, καὶ τὸ δὴ, καὶ μόνα καθ' ἑαυτὰ τίθεται, καὶ ὁμοῦ ἐκ παραλλήλου, θατέρου τούτων ἢ ἡγουμένου, ἢ ἑπομένου, οἷον, ὅσα οὖν δὴ γέγονε, καὶ, ὅσα δὴ οὖν γέγονε, quomodo hic locus conftituendus eft, ut comma ponatur poft παραλ., non item poft τούτων, cum fenfus fit, οὖν et δὴ poni cum *fola per fe*, tum etiam *fimul* in vicinia et fine copula, ita quidem, ut *alterutrum* horum *aut* praecedat *aut* fequatur, *veluti* οὖν δὴ, ubi οὖν praeit, fed δὴ fequitur, et δὴ οὖν, ubi δὴ praemittitur, fequente οὖν, qualia iuncta nemo ad Thom. attulit. Nam, quod Oudend. habet e Phav., minus pertinet ad illuftrandum, quam ad crifin, quae tamen non videtur neceffaria: fed Thomae dicta firmantur Phavorinis, ὅσα οὖν γέγονε, καὶ ὅσα δὴ γέγονε, καὶ πάλιν, ὅσα οὖν δὴ γεγ., καὶ ὅσα δὴ οὖν γεγ., quorum priora, de οὖν et δὴ fimpliciter pofitis, Thomas de induftria omifit, ut per fe facilia et perfpicua.

Cum hoc δὴ οὖν confero quoque Hom. δή ῥα, hic dimittendum, ut pergam modo in Noftri rebus, et in hoc, cum μὲν eft fimul cum γὰρ et τοὶ, quorum prius μὲν γὰρ a Bg. 1, 16, 1. redditur *autem*, fed cum P. 2, 4, 12. feverius *nam — quidem*, quomodo femper vertendum exiftimo, ita quidem, ut μὲν non referatur ad γὰρ, fed ad orationis partem praecedentem, vel fimul ad illam, quae poft γὰρ fequitur; nihil fuper μὲν γὰρ monente Hoog. Op., forte quod nobiscum proprie ac per fe particulam utramque capiebat, tum afferente Dev. nihil, quam duo exempla, fed illa fine Vs., p. 207. i. et p. fq. i., hocque tantum confilio, ut oftenderet, μὲν et δὲ infervire partitioni, praecedentibus articulis, ut ἡ μὲν γὰρ — ἡ δ' ἑτέρη λ. ubi manifefto ad fe referuntur μὲν et δὲ, ut in Noftri 1, 5, 17. fq. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ — ἡμῖν δὲ λ., reliquis fuper μὲν γὰρ varie ftatuentibus, Stp. Th. 2, 1617. B. e. ex Hom. 'Οδ. σ', 131. et Thuc. 7, 55. f. 480, 75. (cf. Abr. ad Aefch. 1, 215.) fed L. Ern. e Stp. in v. μ. „3) μ. γὰρ, *enim*" ut L. N. T. Schw., quod tamen fubiungit „2) *nam — quidem*" Vig. p. 515. e. cum Ind. Plut. Hf. et Fab. Aef., it. Fifch. ad Plat. Apol. p. 103. i. ἐγὼ μὲν γὰρ λ. N. 23. „partic. γὰρ habet vim augendi affirmationem" forte pro fane, profecto, utique, cf. eius L. N. T. Ind. Dem. et Xen. Cyr. Z. cum Vig. p. 479. b. N. 5., ut de μὲν γὰρ per Vs. inconftantem ap. Luc. 1, 673. l. 67. 684. l. 32. 687. l. 89 784. l. 89. σὺ μ. γ. tu *quidem*, at fevere eadem 2, 632. l. 41. *nam* tu *quidem*, ap. Herodt. 110, 85. 445, 1. ap. Ael. V. h. 3, 17. e. ap. Xen. Mem. S. 1, 2, 12. m. ed. Th. V. 4. p. 13. Κριτίας μ. γ. *nam* Critias *quidem*, fed negligentius ib. 1. 27. p. 19. §. 34. e. p. 23. §. 61. m. p. 34. it. ap. Hom. 'Ιλ. δ', 226. ἵππους μ. γ. *equos* quidem *enim*, ε', 877. ἄλλοι μ. γ. πάντες, alii *enim* quidem omnes, fed negligentius ib. δ', 376. 415. χ', 149.

Alterum Noftri μέντοι, vel divifum μέν τοι, (v. ap. Stp. Th. 2, 1619. f. m. fqq., qui p. 1622. G. praefert priorem fcripturam una tantum voce

ut et est ap. Suid. 2, 534. m. μ., ὅμως, *tamen*, quibus utitur quoque Abr. Dil. Th. p. 441. e., sed sine Vs.) redditur varie, cf. Stp. l. l. Ern. v. μὲν et N. T. cum Ind. Xen. Cyr. et 'Αναβ. Ael. V. h. Hs. Plut. et Fab. Aes. Bud. C. 1286, 27. Dev. p. 208. Vig. p. 522. cum Ind. et N. it. Hoog. Op., cuius sensum et versionem nos quidem repetimus, ut sit severe *quidem vero* s. *quidem certe* et *quidem sane*, cf. Hor. T. p. 905., aliove ordine *certe quidem* s. *sane quidem*, aut, alterutra vi et particula modo servata expressaque 1) *quidem* s. *equidem*, 2) pro adversativa quadam, *sed*, vero, *verum*, caeterum, *tamen*, eaque adeo simplici, aut pro duplici, sed per figuram ἐκ παραλλήλου, *at vero* etc. vel diversae notionis, ut *verum* tamen, tamen *vero*, sed *tamen*, at *tamen*, 3) pro affirmativa aliqua, *sane* s. *certe*, quae adeo simplex, oppresso primo vocab. μὲν, quanquam severas quoque Lat. utrasque antea dedi ex Hor. T. et syn. alius ordinis *certe quidem*, rel.

Nempe de particulae τοὶ vi utraque, adversativa aut affirmativa, quam Stp. Th. 4, 118. tenet, non diserte priorem ponit Hoog. Op. p. 1152. sqq., quanquam profuturam in multis, ut γάρ τοι, quod est Lat. *enim vero*, ubi stat solum, cum in καὶ γάρ τοι malim Lat. *etenim sane*. Sed, quod maxime pertinet ad illam notionem μέντοι, ante positam, pro dupl. adversat., μὲν sumi potest pro μὴν, et pro adversativa quadam, non modo per analogiam Lat. *quidem*, (cf. Exc. ad 1, 1, 5. i.) sed et propter testimonia Grammaticorum Gr. diserta, Hes. 2, 804. i. οὐδὲ μὲν, — οὐδὲ μὴν, et ap. Stp. Th. 2, 1624. B. Eust. ad Hom. 'Ιλ. β', 703., qua sumta notione, iuveris intelligentiam locorum Hom. aliorum, etiam Platonis, nec opus habeas vel μὲν in μὴν corrigere, vel cogitare de confusis istis, cf. Fisch. Phaed. p. 154. N. 1. 227. N. 6. cum Ind. v. μ. ad Soph. et Phileb. Tum, quod severe soleo reddere μέντοι, expressa particula utraque, id valet quoque v. c. ap. Xen. Symp. 4, 10. e. κἀγὼ μέν τοι πιστεύω, quod, tacentibus Ind., pro ed. Th. V. 4. p. 450. *ac* fidem *vobis* equidem *habeo*, verto potius *et* ego *quidem* sane *credo*, it. Arist. Pac. v. 1289. σὺ μέν τοι νὴ Δία λ. at *tu* quidem *profecto*, et Equ. v. 168. σύ μ. τ. *tu* quidem *sane*, it. v. 189. cf. Hoog. Op. p. 689. e. sqq. it. Xen. 'Αναβ. Z. 1, 9, 29. 4, 6, 15. quanquam non pugno, si quis aliter reddat, et modo alterutram particulam, in primis, accedente alia adhuc adversativa. ut ib. 4, 6, 16. ἀλλὰ μέντοι, quod Ind. Mor. *enimvero*, pro nostro *at* sane *quidem*, nobis *aber* freylich *wohl*, cf. infra ap. Nostr. 1, 13, 8. c.

Caeterum in nostra §. 9. ordo est, πολλοῖς οὖν καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται ταῦτα μὲν, ὅσα ἀνδρεῖα — ἐκείνῳ πέπρακται· ἐγὼ δὲ ταῦτα συνέγραψα, ἃ μετὰ λ., unde apparet, illa μὲν οὖν separatim et locari et verti posse; sicut eodem redit, si sic regas, ὅσα οὖν ἐκείνῳ μὲν πεπρ. sed ut potior sit prior ordo, ubi, ταῦτα omisso, μὲν debet necessario post ὅσα collocari; ut nemo offenditur hoc ordine dissoluto οὖν, ὅσα μὲν — ἃ δὲ λ. qui Latinus plane sit, *igitur* quae *quidem* — quae *vero*.

1, 2, 10.

ἃ δὲ — εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, ἔστι δ' ὧν λ.

In verbis ἔστι δ' ὧν — γενόμενος si parenthesis statuitur: severam interpretationem consequaris hanc, *sunt* vero *quaedam*, quorum *et* experimento *particeps fui*, i. quae et expertus sum, aut *quaedam vero et expertus sum*, si v. εἶναι cum pron. resolvitur per pron. aliud illud *quidam*, cf. 1, 1, 3. 7., cui syn. est hoc *nonnulla* ap. Lat. nostri loci Interpretes, qui, praeter δὲ, pro τὲ, seriem orationis et ipsi dirimunt, cum eorum *nonnulla* non cohaereant cum praemisso ἃ pron., post quod requiritur

potius ὧν δὲ καὶ π. μετ., sine v. ἐστὶ, aut opus est alia medela, qua de post.

Equidem credo, utrumque Intp. in animo habuisse formulam istam exquisitam, cum v. εἰμὶ cum pron. facit periphrasin illius pron. τὶς, maxime ἐστὶ in tertia sing., qua de cf. Stp. Th. 1, XVI. A. e., e Thuc. in primis, cuius Ind. alia tenet v. εἰν. e., quibus add. alia ad Vig. p. 229. a. e. sq. ex 1, 12. s. 11, 64. 2, 13. s. 107, 55. 2, 26. s. 114, 27. 2, 67. s. 141, 72. 3, 92. s. 224, 18. et 6, 88. s. 434, 32., praeterea l. 41. it. 1, 6. s. 7, 21. it. 2, 89. s. 157, 7. 7, 11. s. 452, 28., quorum in quibusdam locis Schol. explicat per τινὰ s. ἔνια, ut insignis locus est 7, 3. s. 448, 61. ubi ἔστιν ἃ et τὰ δὲ componuntur, pro τὰ μὲν et τὰ δὲ, i. e. τινὰ — τινὰ, Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. v. ἐστὶ, ubi cf. Ind. Mor. cum N. ad p. 76. it. Duk. ad Thuc. 2, 13. p. 107. a. N. 55. et Abr. Auct. p. 358. e., tum per locum mirabilem ap. Xen. Mem. S. 1, 4, 2. e. εἰπέ μοι, — ἔστιν οὕς τινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; ed. Th. V. 4. p. 43. *dic* mihi, *sunt* ne, *quos* ob *sapientiam* sis *admiratus*? ubi post ἐσ. οὓς est adhuc disertum pron. τινὰς, quod, respondens iam illi formulae ἔστιν οὓς, redundet, ut ὅστις pro ὅς habuimus in Exc. ad 1, 1, 5. i. et sic per *aliquos* reddit Bud. C. 1545, 35., cf. Vig. l. l. et Rs. ad Dev. p. 382., nec ap. Xen. est V. L. in hanc partem, ut non de glossa suspicio sit, quasi e marg. τινὰς in textum simul venerit.

Enimvero eo sensu formula haec ponitur

1) continuo et in summa vicinia, v. c. τῆς Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία, ubi inter v. ἐσ. et pron. ἃ nihil interponitur,
2) sic, ut interiiciatur aliquid, una vox, ut nostro loco, (ubi modo δ' intercedit,) vel plures, ut ap. Thuc. ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ λ.
3) in media verborum structura, ut ἀκρίτους καὶ βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν, ἀπέκτειναν πάντας, *indemnatos* et *volentes* quaedam *dicere*, interfecerunt *omnes*, vel ab initio enunciationis, ἔπεμψαν δὲ καὶ ἐς Τυρσηνίαν, ἔστιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων καὶ αὐτῶν ξυμπολεμεῖν, *miserunt* (vero) *etiam in Hetruriam*, quia *nonnullae* civitates *ultro se belli socias fore spopponderunt*, ubi genitivi conseq. perite resoluti sunt per causalem particulam, pro severo *quibusdam* civitatibus *denunciantibus*, professis, *et ipsis* belli *societatem*, s. *se* simul *belligeraturas esse*, vel in fine enunciationis, ἦλθε —, στρατιὰν ἔχων ἐκ Πελοποννήσου καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν, venit *cum* exercitu, *quem* ex *Peloponneso* duxit, *et* ex *quibusdam* Siciliae *civitatibus*, pro severiori *venit* secum *habens* s. *exercitum* ducens e Pelop. *et* e *Siciliae* civitatibus *quibusdam*,
4) sic, ut casus pronominis regatur quidem a parte orationis aliqua, vel antecedente, vel sequente, sed tamen etiam
5) sic, ut pronomen cohaereat cum v. subst. tertiae pers., tanquam pron. relativum, ut v. c. in postremo loco e Xen. supra apparet, si ἔστιν commutatur cum plur. εἰσὶν, ut sit ab Intp. ibi.
6) sic, ut, omisso v. ἐσ., debeas pro pron. ὧν etc. substituere posse pron. τινῶν s. ἐνίων etc.

Atqui hoc secus est in nostri loci lectione vulgata. Nam hic si ὧν refertur ad prius v. ἐστὶ, de forma exquisita: debet ἔστιν ὧν mutari posse in τινῶν l. ἐνίων, quem gen. requirit v. μετέχειν. Verum sic oriuntur haec, ἃ δὲ — εἰσὶν τε καὶ ἤκουσα, τινῶν δὲ πεῖρα μετέσχον, — ταῦτα σ., ubi videas transitum fieri ab ἃ relativo ad indefinitum τινῶν et demonstrativum ταῦτα. At sic nemo scribit severus, sed, quod iam supra ponebam, ἃ —

ὧν δὲ καὶ π. μ. — ταῦτα σ. Itaque, si formula illa exquisita in Nostri loco defendatur: non potest cum Bg. ὧν tractari tanquam pron. relativum, quod ad sq. v. μετ. pertineat, sed debet parenthesis sumi illa superior, per quam ἃ — ἤκουσα referantur ad ταῦτα σ., at caetera ab ἔστι — γενομ. per se stent et extra rectionem reliquorum.

Sed parenthesis ista cum, de meo quidem sensu, sit durior: valde inclino illuc, ut pro ἔστι δ' legatur ἔτι δ', his e caussis, quia primo ἔστι et ἔτι facile potuerunt inter se confundi, deinde ἔτι δὲ tum Nostro est solenne, tum aliis, porro sic melius referuntur ad se illa pron. ἃ et ὧν, atque etiam utraque ad unum ταῦτα, postremo ita manet rectio eadem et series duntaxat una orationis, per hanc interpretationem, *quae vel o* — vidi *et* audivi, *praeterea* que, *quorum* et *experimento* particeps *fui*, — ea *conscripsi*; ubi sane et ipse δὲ pro τὲ accipio, nec καὶ post ὧν, pro *etiam*, negligo, quod facit Bg., ut alibi, sed hic forte, quia δ' iam per *etiam* expressit.

De dicendi autem genere ὧν πεῖρα μετ. tacet Stp. Th., afferens v. μ. 1, 1348. G. modo pro conscium esse, nec pro simpl. Lat. *cognoscere*, ut h. l. sumserim cum subst. πεῖρα, quod ille ib. 3, 151. C. e. pro Lat. *experientia* agnoscit aliunde, etiam e Nostri 8, 7, 8. πεῖρα μεμαθηκέναι, quam formulam hic comparaverim, ut et illam Thuc. 286, 11. τῶν μὲν πεῖρα αἰσθομένων, τῶν δὲ ἀκοῇ νομισάντων, *quod* alii *quidem* re ipsa *experti fuissent*, alii *vero* fama *iudicarent*, it. Dion. H. S. T. 1. 590, 8. ἱστορίᾳ τὲ καὶ πεῖρα παραλαβόντες ἔχομεν, *vel* experientia, *vel* auditu *acceperimus*, et Dem. 1443, 3. (ἃ) πεπειραμένος οἶδα, quibus phrasibus Gr. utuntur potius, quam privo v. πειρᾶσθαι, fortassis ob ambiguitatem eius, cf. Stp. Th. 3, 155. D. e. sqq., ut tamen occurrat id interdum illa notione, ut ap. Dem. 195, 2. ἔργῳ πειραθέντες καὶ διδαχθέντες, ὅτι λ. et 255, 9., proferente G. Th. haec „*experior*, — usu et rebus ipsis cognoscere, (sed in subst. Bg., cum Gr. n., tantum) discat *igitur* Aegyptus *credat* que *experimento*, — deprehendere *experimentis*.“ Cumque dicamur *experiri*, quod sensibus percipiamus, sive externis, sive internis, cf. Ern. Log. §. 131: Noster hac formula ὧν π. μ. idem eloquitur, quod ante in privis v. v. ἃ εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, nec discrimen facit in his, nisi per tempora, quibus suas res viderit, et audierit, et expertus sit, h. e. παρὰ πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον, per *omnem* suam *vitam* reliquam et priorem, ante munera suscepta, et ἐν βασ. ἢ δ. ὑπ. γενόμενος, postquam, dum, quoad esset, constitutus esset, versaretur in muneribus, cf. 1, 2, 3., quo in participio per Lat. Bg. e P. ditabitur Stp. Th., ut G. Th. sic, quod hoc Lat. saepe dr. pro esse, cf. Ind. Corn. N.

Sed de Nostri muneribus his ut nihil mihi constat: sic de primo eorum genere, de *principalibus*, ut habent Lat. Inttp., vel imperatoriis, h. e. iis, quae ab imperatore Rom. acceperit, et in quibus curarit res, ad imperatorem pertinentes maxime et ad eius commoda, quaeritur, quomodo a δημοσίαις, *publicis*, distinxerit? Quod fecerit, si particulam ἢ proprie accipias; quanquam haec vocula saepe non distinguit, nec res diversas innuit, sed est pro copula tantum, ut h. l. diserte Lat. Intp. uterque exprimit; in quo convenit Lat. *aut*, quanquam dubitante G. Th. v. e., cf. Ind. Tac., ut contra *atque* et *aut* ponuntur promiscue et variant, cf. Cort. ad Sall. Iug. 82, 2. Igitur *publica* quidem munera et negotia intelligo, quae suscipiuntur populi ac civium causa, quatenus opponuntur reges et imperatores, et quibus res populi civiumque aguntur, et eorum commoda ac salus praeter caetera curantur. Cum sint

tamen utraque interdum implicata ſibi: non repugno, ſi quis et hic per copiam exiſtimet illa Gr. copulata ſynonymice, at cum hac differentia, quatenus a diverſis ſpectantur partibus, et βασιλικὰ quidem, quoad auctorem, et qua conferuntur ab imperatore, ſed δημόσια, quoad naturam et uſum, cum *publica* quoque dicantur, quae fiunt non noſtra cauſa, ſed pro aliis in univerſum, nec ſunt noſtra, ſed aliorum omnino, in quibus adeo rex et imperator resque horum ſunt aeque, ac civium et populi; tacente Stp. Th. etiam de fem. iſtorum adi., (cf. de δημ. Ind. Xen. Z. Pol. et 'Αγβ.) et tantum e Syneſ. proferente ſubſt. ὑπ., quo de cf. Ind. Dem., a Sb. Ind. hinc converſo *miniſteriis*, quod, noſtrati reſpondens *Dienſte*, redit ad Bg. e P., quod pro dignitate cum laboribus forte reperias ap. G. Th. in his 568, 43. „*officium*, pro magiſtratu videtur accipi" ap. ſcriptores ſerioris aetatis.

I, 3, I. i.

Γηραιὸν ὄντα λ.

De ἡλικία, vocabulo univerſi generis, ut Latt. Inttp. illo *aetas*, et noſtrate *Alter*, deinde tantum pro aetatis aliqua parte, ut hic de ſenili, praeter N. ad 1, 1, 9., cf. Stp. Th. 1, 1452. C. m., cuius locum e Luc. λῆρεῖν ὑφ' ἡλικίας 1, 725. l. 14. Gs. *prae ſenectute* reddit ſevere, conſervata praepoſitione, quam e P. oppreſſerit Bg., non tam, quod abl. Lat. nudus eſt par illi formulae per praep. cum ſubſt., quam potius, quod h. l. pr. ὑπὸ poteſt etiam non *prae* valere, ſed Lat. *ab*, ut alibi cum v. paſſ., quale hic τετρ., et denique quod noluerit imitari inconſtantiam aut varietatem in hoc verbo dupliciter conſtructo, (qua de ratione v. Exc. peculiarem,) forte nec recordatus Lat. verbum cum aliqua praep., de quo infra.

Tum de καμάτοις res eſt expedita, accipi hic non de quibusvis laboribus, ſed ſuſceptis imperii cauſa, in quibus ſunt et bellici, bellique illae moleſtiae, per itinera, in caſtris et tempeſtatibus, quo de utr. laborum genere Noſter id ſubſt. adhibere ſolet; tenente Stp. Th noſtrum locum ſine Vs. alia ſub „labor, fatigatio. — Hac voce utuntur interdum proſae ſcript., licet poëtica ſit potius, quam oratoria, praeſertim autem Herodianus" quae cenſura forte nimia, cf. Ind. Ael. V. h., ſed Heſ. 2, 131. m. ſine N.

Sed de φροντίσι forte dubitatio eſt, utrum ſignificentur aegritudo ac triſtitia, rerumque triſtium cogitationes, ut de filio, quorſum inclinat Bc. in N., et pertinent quaedam ap. Noſtr. in ſqq. §. 3. 5. ſqq., ut et de Germanis §. 12., an univerſe valeant cogitationes rerum, ad imperium pertinentium, deliberationes, conſilia, mente agitata, cum opera corporis quadam; cum et Lat. *curae* ſimiliter dicantur, et ſaepe copulentur *labor* et *cura*, tanquam affinia, ut tamen ille maxime ad corpus, ſed haec ad animum praecipue referatur, cf. G. Th. cum Gr. n., nobis hic ut ſufficiant *Geſchäfte* und *Sorgen*, aeque late patentia.

Porro v. τρυχοῦσθαι, idem cum τρύχεσθαι, (cf. Ind. Xen. Hell. Mor. et Fiſch. Aeſch.) communis eſt notionis cum τρύω, v. Stp. Th. 3, 1323. F. et Foeſ. Oec. p. 377. b., quorum uterque noſtrum locum adhibet, e P. paene, ille G. e. „*laboribus* multis *que curis confectum*" ſed hic ſeverius ſine illo P. adi. „lab. *curis* que *confectus*" ut Bud. C., recte comparato v. τρύω, 1233, 10. cf. p. pr. l. 33. ſqq. it. Stp. ad Schol. Thuc. p. 643. a. i. ad Vs. 5. Suid. 3, 455. i. 513. e., ubi et ſyn. ἐκτετρυχωμένος, *attritus*, afflictus, *vexatus*, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἐκτ. ἦν, *ille* vero *propter*

rerum *inopiam* macie *confectus erat*, cf. p. sq. i. (cum Toup. P. 3. p. 231. so., non tamen memori prioris loci ap. Suid. ad P. 2. p. 79. m.) it. 1, 705. ἐκτρυχωθεὶς, ἐκπιασθεὶς, (vel potius ἐκπιεσθεὶς, ut supra πιεσθεὶς, cf. ad Thuc. l. l.) *attritus*, malis *confectus*, Hes. 1, 1152. m. 1155. e. 1487. e. 2, 1428. e. 1430. m. τρύχειν, — κακοπαθεῖν, (quo de in N. nihil dicitur, cum tamen sic rariori sensu ponatur, nec act., sed neutraliter et pro pass., supplendo pron. ἑαυτὸν, s. *affligere*, et se male habere, mala perpeti, cf. Foes. l. l. v. e.) it. τρύχωσα, (forte τρυχῶσα,) τρύχουσα, 1374. e. 2, 188. m. v. κατατρύχει, ad quae cf. Suid. 2, 268. i. cum Toup. emendatione certissima, (ad quam tamen iam Stp. Th. 3, 1324. C. ducere potuit, in v. diserte explicandi causa habens „ἐλαττῶ, κολούω" quanquam tum de Suida non cogitans,) et per locum, οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν, κατατρύχειν ἑαυτοὺς μερίμναις, *non est virorum*, curis *confici*, quibus firmentur ante posita ad Hes. explicandum.

Succedere nunc quum Schol. s. Bisetus ad Arist. Pac. v. 989. debuisset: pro eo, iam occupato in Leisn. N., monebimus ad ipsa Comici οἵ σου τρυχόμεθ', positum ibi videri v. hoc cum gen. pers. per ellipsin alicuius praep., ὑπὸ s. ἐξ, cf. D'Orv. Ch. p. 414. e., sed ut ὑπὸ praeter, v. Abr. Dil. Th. p. 830. e., quia et supra eadem fuit cum affini v. ἐκτετρ., et per legem illam, si qua praep. desit in v., talem supplendam esse, qualis alibi cum v. diserte occurrat; ut ad Soph. Ai. v. 609. χρόνῳ τρυχόμενος, *attritus*, Schol. ἤγουν ὑπὸ τοῦ χρόνου δαμαζόμενος καὶ κακοπαθῶν, bene dat. s. abl. resolvit per syn. formulam praep. cum gen., sed Sch. Thuc. 224, 12. non recte culpatur a Stp. l. l., cum hic ipse in Th. 1, 908. E. reddat „δαμάω et δαμάζω, — affligo, *conficio*" cf. Ind. Thuc. v. τρυχ. et ἐκτρ., ubi respiciuntur Hom. Ὀδ. ρ', 387. τρύχειν ἑ αὐτὸν, quod et ipsum ad Hes. l. l. prosit, κ', 177. τρυχώμεθα λιμῷ, (cf. Stp. Th. 3, 1323. H.) β', 219. Ind. Herodt. et Polb. it. Luc. 3, 469. l. 8. ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, *manifeste* afflictabat *se*, Zos. 4, 29, 3. πενίᾳ τε καὶ ἀρχόντων κακίᾳ τρυχόμενοι, *qui tam* paupertate, *quam magistratuum* improbitate *affligerentur*, sed physica notione ap. Alc. ep. 1, 14. i. p. 58. παλαιὸν καὶ τετρυχωμένον δίκτυον, vetus *et* lacerum *rete*, sed Bud. C. 1233, 6. „detritum et vetustate consumtum" nobis *abgeführt* s. *abgenützt*, attenuatum, tenue factum et hinc lacerum, it. vile ac inutile; ut nostro loco, tropice positum, de corpore et animo simul, pro viribus privatus, debilitatus, (*entkräftet* s. *geschwächt*,) quibus par Lat. Bg., quod de morbo non reperi ap. G. Th. et alibi, sed modo ap. Foes. l. l., cf. Ind. Flor. Suet. et Cort. Sall. et ad P. Lat. ib. Iug. 11, 5. „morbo *atque* aetate *confectus*, — i. q. viribus exutus, attritus, imminutus, (it. ad Cic. ep. 14, 4, 4. mulierem — *et* corpore *et* animo *confectam*,) attritam et diminutam" sed G. Th. in Bg. „*affligere* et *debilitare* animos *metu*, — *haec duo*, sc. desidia et luxuria, *corpora afflixerunt*, — *non* plane *me* enervavit, *non* afflixit *senectus*" sed cum praep. aliqua modo in affini ib. *afflictari* de *re aliqua*, et Ind. Tac. *afflictari* a *vulneribus*, cf. Ind. Cort. Sall. Liv. Flor. Amm. M. Iul. Caes. Corn. N. et Iust. it. Cas. ad Suet. Cal. 13.

1, 3, 1. e.

Μάρκον — νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει.

Super v. κατ. non hic dicturi universe, sed quatenus eius explicatio prodesse Nostro queat, adhibemus notionum ordinem, in Ind. a nobis propositum, ut primo valeat physice de pers., pro Lat. *deprehendere*, offendere, invenire, v. c. τινὰ, quo de cf. Bud. C. 782, 3. Stp. Th. 2, 570. F.

l. Polb. „κ. τιν., reperire, *von* ohngefehr *antreffen*" Xen. Mem. S. r. et 'Ανβ. Z. Ael. V. h. Fisch. Aesch. R. Or. V. 7. If. et ap. Dem. 298, . 911, 13. 1149, 26. rel. Sed Nostri 1, 15, 2. παρδάλεώς ποτε ὀξυτάτῳ ὁρμῇ τὸν ἐκκαλούμενον καταλαβούσης simpl. interpretamur cum Ind. Z. Xen. νβ. Lat. *assequi* s. invadere, ob diserte adiuncta ὁρμῇ et ὀξ., quae impediunt, quo minus explicare possis aut *assequi cursu* cum Stp. l. l. p. 571. . m., aut de eo, qui, quem persequitur celeri cursu, comprehendit, : ad Luc. aliunde 1, 821. N. 46., quae tamen procedunt alibi, ubi v. potur absolute, cf. Ind. Xen. 'Ανβ. et Cyr. Z. Tum in Nostri 2, 13, 22. ὰ ὅπλα καταλαβόντες severe reddetur Lat. *comprehendere*, sed liberius at. *occupare*, pro simpl. capere ac sumere, vel pro rapere, corripere, racripere, i. rapide, celeriter capere, cf. Ind. Xen. Pol. Z.

De re autem ubi adhibetur, ut h. l. cum Μάρκον dr. νόσος κ., refert oc Stp. Th. l. l. p. 571. D. m. ad notionem pro invadere, corripere, incessere, it. illud 1, 14, 13. πολλῶν καὶ δεινῶν συνεχῶς κατειληφότων τὴν πόλιν, quod Bud. C. 783, 26. contra videtur explicare *contingere* s. accidere, ad sensum non admodum differens, nobis *befallen* s. *betreffen*, cf. Dem. 918, 18. τριῶν ἤδη καιρῶν κατειληφότων τὴν π. it. 804, 2. 301, 27., n quibus similibusque locis alii dicunt, v. κατ. in malam partem usurpari de periculis et casibus, qui inopinati repentino impetu superveniant, Duk. ad Thuc. p. 258. N. 36. et Hemst. ad Luc. 1, 16. N. 78., ubi et Lat. *deprehendere* valere ostendit Abr. Dil. Th. p. 707. m., consentiens et cum Sb. Ind., qui, post exempla aliquot e Nostro, ut 1, 12, 16. αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, subiicit „in quibus loquendi generibus accusativum (pronominis aliquem, v. c. αὐτοὺς) subaudiri, cum ex aliis patet, tum ex hoc, τέλος κατέλαβεν αὐτοὺς τοιοῦτο" quorum primum locum Stp. l. l. p. 571. F. e. habet in notione verbi pro accidere, contingere, evenire, quanquam nec ibi Lat. *invadere* respuens.

Sed cum nominatim de *tempore* adhibetur: varie reddunt, Stp. l. l. p. 572. B. i. *advenire* e Nostro 1, 15, 5. ἐπεὶ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, it. Bud. C. 783, 38. cum Sb. Ind., sed Abr. Dil. Th. p. 187. m. *appetere* et *appropinquare*, tum e Nostro 6, 4, 3. καταλαβούσης τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, *ubi dies — advenit*, e P., ubi adiunctum ὡρ. non admittit notionem inopini aut celeritatis, qui locus est classicus pro simpl. notione veniendi, cf. Abr. l. l. Porro e Nostro 2, 9, 6. ἑσπέρας καταλαβούσης Stp. l. l. fine Vs. modo subiungit priori, at Kypk. 1, 398. ad Io. 12, 35. ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ reddit „quum *vespera* illi *supervenisset*, (putans quippe,) κ. de nocte s. vespera ingruente in primis dici, si illa homines *opinione citius occupet*" ut Ind. Fab. Aes. Hs. simili phrasi „cum *vespera* eos *deprehendisset*, iis *supervenisset*" aliter explicante sacrum locum L. N. T. Kib. p. 326. Nr. 2., sed me in talibus de tempore locis capiente v. κ. nonnisi simpl. pro venire s. advenire, ut et illum N. T. 1 Thess. 5, 4. ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς, ὡς κλέπτης, καταλάβῃ, ubi notio inopini ac celeritatis non est in v. κ., sed in adiuncto ὡς κλ., cumque v. 2. ἡ ἡμέρα — ὡς κλ. — ἔρχεται haud dubie illis respondeat: κατ. v. 4. nihil est, quam pr. ἐρχ. Sed Stp. l. l. denique e Nostro 7, 2, 18. χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος vertit „*quum* hyems *adveniret*" de nostra sententia, qui et notionem violentiae s. impetus, huic v. tributam, habemus suspectam, cum nec tale quid sit in L. Ern., nec in pr. κατὰ in compositis, cf. ad Vig. p. 618. b. c. sqq., nedum ut primam hanc faciamus notionem cum L. N. T. Schw. p. 743. b. c., ad secundariam aliquam nitentibus etiam Schol. Thuc. ad 202, 44. (secus ac 320, 70.) et Suida 2, 257. m., non item p. 278. i. in

pass., in quo breviori Stp. Th. 2, 571. A. sqq. add. Foes. Oec. p. 193. b. i. cum Ind. Xen. Cyr. Z., ubi et semel in med. 4, 2, 6., cf. R. Or. V. 6. 7. Anr. 8. And. (ad quem V. 4. p. 10. N. 33. non cogitatur de Stp. monitis l. l. p. 572. G. e.) Dem. Fisch. Aesch. et L. N. T. Krb.

Sed ad Bg., deserto P., ap. G. Th. cum Gr. n. „*occupare*, vi quadam capere ac tenere, (ubi tamen non est cum subst. nostro, at 332, 31.) morbus *occupat* Cels. (et l. 21. 13.) *invasit*, — *incessit* in *castra*, (sed in loco Iust. 11, 8, 4. tum *repente* tantus *nervos* eius *occupavit* rigor, *ut* rel., adiunctum adv. vetat, quo minus vis illa insit verbo Lat. per se, cf. ad 1, 4, 17. v. *capere* e Iul. Caes., tum ad Lat. Stp.) *invadere*, — aggredi, impetum facere, (1207, 4.) an *dolor* repente *invasit*? (l. 7.) cum *morbus* invasit *gravis*, (ut hic χαλ.) — quibus *invasit* repentinus *rei* magnae *timor*, — *incessere*, aggredi, invadere, — ingruere, accidere, *cura* gravis *patres* incessit, — *corripere*, una, uno impetu rapere s. capere celeriter, (et tamen sq.) *corripere* se *repente*, — ita *corripuit* derepente *tacitus* sese *ad filiam*, i. raptim intulit, (quod est potius in adv. adiecto) — morbi *singula* corpora *corripiunt*, (cf. 1260, p. et 400, 3.) *appetere*, relatum ad temporis nomen, pro appropinquare, instare, adventare, — *advento*, — appropinquare, — de tempore, (1156, 60. sqq.) *insto*, adesse, propinquum s. proximum esse, — *dies instabat*.“

1, 3, 2.

Ἐπεὶ δὲ — ὑπώπτευεν, ἑώρα τε — ἐπιβαίνειν· δεδιὼς, μὴ λ.

Longioris periodi redditio est §. 5. in οἷα δή, quae, cum casus variationem habeat, a nominativo δεδιὼς §. 3. transiliens ad accus. ἄνδρα πολ. §. 5., efficit quoddam σολοικοφανές. Sed eiusmodi ἐναλλαγαὶ huic scriptori non sunt infrequentes, atque adeo paulo post, non multum absimilis usurpata variatio 1, 5, 11. et 1, 16, 2. In quarum posteriore, ob multiplices parentheses, duplex est epanalepsis, prior §. 7. ταύτης δὴ ἐ. προϊούσης, posterior §. 8. πάντων ἑορτ. Itaque recte in talium hyperbatorum redditione usurpatur epanaleptica particula δὴ s. οὖν, sicut ap. Lat. *igitur*. Mox etiam, post hanc ita variatam periodum, sequitur alia, parenthesi et ἀκαταλληλότητι etiam ipsa transfigurata 1, 16, 9. sq. *Sylb.* Pro τὲ aut τότε leg. aut τέως, et apodosis sententiae, hic coeptae, est §. 11. in illis τοιαύτας δὴ λ. *Reisk.* Aut deest aliquod verbum ante δεδ., aut scribendum ἐδεδίει. *Steph.* Sed rescribere tam ex facili aliena opera, vix est consultum. Modestius agit doctissimus Sylb. — *Boecl.* Assentimur Stephano, qui aut verbum aliquod ante δεδ. intercidisse suspicatur, aut legendum censet ἐδεδίει. *Oxon.* Post δεδ. aut excidit ἦν, aut hoc ipsum est subaudiendum. Sic Aesch. Choëph. v. 643. τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες ἀθεμίστως, *omnem Iovis* maiestatem *transgressi sunt*, sc. Aegisthus et Clytaemnestra. Ad h. l. Schol. παρ., ἀντὶ τοῦ παρεξέβησαν. καί ἐστι μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος, ὡς τὸ καρπῷ βριθομένη. Qui locus est ap. Hom. Ἰλ. θ', 307. ubi v. Schol. (Pavo T. 2. p. 1031. e. quaedam contra disputante, sed violenter, more suo.) Sic Luc. in Gallo (2, 714. l. 21. sqq. εἶτά μοι — ὄνειρος ἐπιστὰς, tum *mihi* somnium *superveniens*, i. e. superveniebat, (ubi tamen in textu et Vs. post ἐπισ. sunt puncta ...., signa lacunae aut orationis imperfectae.) Eadem ellipsis verbi subst. est Ebr. 12, 15. (ubi post ὑστερ. sane et Grot. supplet v. subst. ἦ, et Vat. Vs. *sit*, et L. Krb. vertit, eodem subintellecto „*ne quis* destituatur *gratia dei*“) Si ergo in δεδ. subaudias ἦν verbum: non erit, cur cum Stp. scribas aut ἐδ., aut deesse aliquod verbum ante δεδ. statuas. *Leisn.* Verba δεδ. — μετοχ.

§. 3. — §. 4.) parenthesin efficere, adeoque uncinis includenda videntur. *Stroth.*

Tum Tob. Eckhardi Obs. Philol. ex Arist. Plut. p. 41. i., super ellipsi subst. agens, haec habet. „Sed nec profanis scriptoribus haec loquendi ratio est incognita. Herodi. l. 1. n. 3. ὁεὸ. sc. ἦν, pro ἐὸ., ut Stp. legendum, sed sine caussa, censet, *anxius agebat*, v. Boecl. in Annot. ad l. et Luc. T. 2. in Gal. p. 165. εἶτα — ἐπ. sc. ἦν, *tum mihi* somnium *perveniens*, sc. *erat*, et in Tim. T. 1. p. 100. (p. 131. l. 53. πορφυροὶ — ἐριέρχονται,) οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες, οἶμαι, neque *ipsi* credunt, *puto*, (qui locus non est idoneus, cum participium πιστ. cohaereat cum pr. v. περ., nec οὐδὲ sit copula, sed Lat. *ne quidem.*) Elsnerus affert etiam locum ex Aesch. Choeph. — ubi notanda Scholiastae interpretatio, — ubi diserte est, quod participium pro verbo (finito) sit positum, atque hinc illustrat locum 2 Cor. 10, 12. sq., ubi μετροῦντες pro μετροῦμεν, et συγκρίνοντες pro συγκρίνομεν poni observat, et Ebr. 12, 15. ubi ὑστερῶν pro ὑστερῶν ἦν adhibetur. — Hom. Ἰλ. ς', 507. ἥ τε — βριθομένη, *quae* in *horto* fructu *gravata*. Scholia annotant, βρ. ἀντὶ τοῦ βρίθεται λ. additque, quod Attica sit loquendi ratio, si participium pro verbo ponatur" finiti temporis, qua de ellipsi v. subst. post particip. s. enallage temporis modive ac participii pro finito verbo cf. L. Bos. Ell. p. 422. i. D'Orv. Ch. p. 347. i. Abr. ad Aesch. 1, 451. cum Dil. Th. p. 746. Z. Xen. Pol. p. 251. a. i. Cyr. p. 743. a. §. 8. Mem. S. p. 94. b. m. Hom. Ἰλ. ω, 500. et Ὀδ. δ', 231. per quam omnis sane dubitatio sublata videtur de h. l., super quo tamen adhuc quaedam dicimus.

Primo illa Sb. aliorumque parenthesis non bene procedit, quorsumcunque prolata aut contracta, cum nominativus ὁεὸ. non coëat cum §. 5. νόρα — ἐτάραττε μνήμη diversa constructione, neque cum §. 11. τοιαύτας ἡ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τὲ καὶ ἤλπιζεν, ubi et molestum est v. finitum ἐδεὸ., nec convenit res et argumentum, quod demum a §. 5. incipit, non iam hic §. 3. Neque exempla alia, a Sb. subiecta e Nostro, sunt idonea, ut ad illa videbitur loca, quae sine isto adminiculo possunt consistere. Tum correctiones, propositae a Stp. et Rsk., duriores sunt, in primis illa in particip. ὁεὸ., pro quibus, si quid mutandum esset, legerem leniori ratione aut ἑώρα γὲ τὸν π., e perpetua confusione illarum particularum τὲ et γὲ, quam, pro Lat. *quidem*, i. scilicet, reperiat quis in P. *videlicet*, aut ἑωρᾶτο τὸν π., sensu medii accepto pass., quo de v. Stp. Th. 2, 1417. E. m. et Ind. Hom., cum et alia Noster cum historicis poëtica habeat, et ultima το syllaba potuerit separata in τὲ transire; quanquam et pro τὲ legi posset δὲ, et ipsum saepe varians cum τὲ, et hic in apodosi, ut Lat. *vero*, sumendum, aut pro Gr. δὴ, similiter in apodosi occurrens; secundum quas coniecturas, non illas tamen necessarias, subiectum particip. ὁεὸ. bene consisteret, per copulam *et* resolutum; quanquam omnium optimum esset, putare ἦν elapsum ob pr. simile εῖν, quod tamen et ipsum non est necessarium, cum ellipsis istius v. subst. satis sit solennis, per eamque locus hic salvus maneat sine medicina, quae non adhibenda, nisi ubi deficiunt reliqua interpretandi praesidia, in quibus sane et illa ellipsis habetur.

Fuit et, cum putarem, ἐπεὶ hic non esse particulam consecutivam s. temporis, pro Lat. *cum*, quum, *postquam*, sed continuationis s. ordinis, pro ἔπειτα, quo sensu saepe occurrit, cf. Ind. Sb. e Xiph. 197, 19. et ipso e Nostro 2, 3, 6. 2, 10, 7. Abr. Dil. Th. p. 446. e. 719. m. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. Chr. p. 14. i. (ubi ἐπεὶ δὲ λ. deinde *vero*, ut h. l.)

ib. Ind. poſt Xiph. p. 170. m. it. ad Polb. p. 646. e., quanquam videas de hoc dubitari ab aliis, v. c. ad Xen. Cyr. Mor. 1, 3, 12. e. at Z. 1, 3, 14. m. reiectum ἐπεὶ mutatur in ἔπειτα, tum ib. Mor. 1, 6, 17. m. in N. ἐπεὶ δὲ habitum pro ἔπειτα, et in Ind. ἐπεὶ pro ἔπειτα, refutat Z. ad 1, 6, 20. m., ut contra Vig. p. 389. m. Nr. 4. it. Dev. p. 138. N. 34. e. pugnat Hoog. Op. p. 396. Nr. 4., non ſatis idonea, credo, ex cauſa, cf. ad Orph. p. 36. v. 182. p. 98. v. 675. ubi αὐτὰρ ἐπεὶ i. q. proſaicum ἐπεὶ δὲ, quod nec bene tentatur ad Luc. 1, 30. N. 96., ut legatur ἔτι, (quocum tamen illud ἐπεὶ ad ſenſum convenit, cf. Abr. l. l., qui reddit diſerte *praeterea* et *porro*,) ſed 3, 8. N. 54. pro ἐπεὶ δ' non corrigitur ἔπειτ', quanquam et ἐπὶ δ' V. L. ib. procedit, Lat. *inſuper* ſ. *ſuper*, pro praeterea ſ. deinde, ut male ἐπεὶ δὲ in ἐπὶ δὲ mutat L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 15. et Ell. p. 338. e. it. Valck. ad Herodt. p. 607. N. 30., quod forte et valet de loco Xen. Mem. S. 1, 4, 6. e., ad quem Hindb. p. 29. e. ἐπεὶ δὲ, ab initio corrigens in ἐπὶ δὲ, tamen deinde tuetur, ſed ἐπεὶ δὲ ap. Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 22. l. 7. perverſe redditur *quia autem*, pro *tum vero* ſ. *praeterea vero*, quomodo ἐπεὶ et capio ap. Dion. H. S. T. 2. 186, 37., ut et ἐπειδὴ interdum videtur ſtare pro ἔπειτα, v. c. ap. Theophr. Ch. 28, 1. m. ἐπειδὴ δ', it. ap. Thuc. 10, 30., cf. ib. Stp. N. it. 14, 49.

Ad quam rationem noſtro loco ἐπεὶ, per ἔπειτα explicatum, etſi habet ſententiam non incommodam: tamen inclino potius ad δεδιὼς per illam ellipſin, nihil certi conſtituens, quid Bg. legerit, niſi quod, extrinſecus aſſumto v. ἦν, cum P. potuerit formulam illam verbi ſubſt. cum particip. mutare in unum verbum finiti temporis atque adeo imperfecti h. l., dum *agebat* i. q. vivebat ſ. erat, cf. G. Th. 214, 48., non tenente Stp. Th. hanc Lat. phraſin in v.

1, 3, 3. i.

— νεότης ἀκμάζουσα λ.

De v. ἀκμάζειν etſi non commode dici poteſt, niſi et ſimul de cognatis dicatur: tamen diſputatiunculam accommodabimus maxime ad uſum Noſtri, ap. quem ἀκμὴ phyſica notione, de corporum extremitate, (cf. Stp. Th., ad Luc. 1, 656. a. Suid. 1, 86. i. Heſ. 1, 194. e.) ſed tranſlate tantum de aetate, idque vel abſolute, οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, opp. οἱ πρεσβύτεροι, (quorſum habet Stp. Th. 1, 273. G. e. ſine auctore „οἱ ἐν ἀ. ὄντες, ſ. ἔνακμοι, ſ. ἀκμάζοντες, qui ſirma ſunt aetate et vigente, rel." cf. p. ſq. i. e Bud. et Polb.) vel cum adiuncto, ut πρὸς τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, quam formulam Stp. l. l. p. 274. A. m. B. e. leviter modo tangit, ſine Vs. et auctore, ubi ἡ ἀ. vigor, i. ſummum et optimum, it. cum gen. τοῦ βίου, ut Ind. Xen. Cyr. Z. i. q. τοῦ ζῆν ap. Stp. l. l. p. 274. m. it. cum gen. τοῦ σώματος Ind. Xen. Pol. Z., ut contra, ubi ἀκμὴ ſimpliciter ponitur, poteſt valere pro vigor aetatis, integra ſ. ſirma aetas et iuventus, cf. Stp. l. l. p. 273. G. e. L. Ern. Heſ. et Suid. l. l. Foeſ. Oec. p. 11. e. Bud. C. 844, e., quo et refer Orph. h. 86, 7. ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμὰς, *florentes* ſtinguens *aetates* funere *acerbo*, immo *mature* vita *iuvenilia* robora *privans*, i. iuvenes, ut de viris et virili aetate ap. Ael. V. h. 3, 18.

Tum ap. Noſtrum eſt adi., inde ductum, de Heliogabalo 5, 3, 13. ἦν τὴν ἡλικίαν ἀκμαῖος, tum annos fere habente quatuordecim, cf. §. 7. e., quo pertinere poſſunt Stp. Th. haec ſine auctore 1, 275. i. „ἀκμαῖος, vigens aetate, florens aetate, integer aevi, aliquando ἀκμαῖος τὴν ἡλ., aliquando ἀκμαῖος ſimpliciter, et de eo dr. qui aetate viget ſimul et robore,

i. e. cui per aetatem datur robusto esse" sic potius constituenda, ut ἀκ. solum sit vigens s. florens, optime se habens, sed cum acc. elliptico τὴν ἡλ. (oppressa κατα) *vigens* per *aetatem* s. τὸ aetatem, *aetate*, s. habens aetatem optimam, cf. ap. Nostr. 2, 14, 10. m. τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος, ubi maxime iuvenis et maxime robustus, et de aetate simul ac viribus, ut quae plerumque cum iuventute coniunctae, et intelliguntur in vigore hominum ac corporum, cf. Suid. 1, 85. e. per ἀκμάζων recte, sed p. sq. i. cum Hes. 1, 194. e. cum N., at ἀκμαίων, ὀξέων, sine N., physice, ab ἀκμή, pro Lat. *acies*.

Porro v. ἀκμάζειν ap. Nostrum de pers. tam de viris, tum de adolescentibus s. iuvenibus, ut 7, 6, 11. νεανίσκον, τὴν ἡλικίαν ἀκμάζοντα, plane cum Diod. Sic. 1, 136. l. 59. aetate *florens*, oppressa iterum pr. κατὰ, quod i q. pr. τὴν ἡλ. ἀκμαῖον, nihil simile tenente Stp., cf. L. N. T. Foes. Oec. p. 12. i. Ind. Fisch. Aesch. R. Or. V. 4. 6. 7. Anc. Thuc. Xen. 'Αν.β. et Pol. Z. Dio Cas. Polb. cum Ael. V. h. it. Abr. ad Aesch. 1, 464. m. et Dil. Th. p. 182. e. D'Orv. Ch. p. 619. m. 303. i. Harpocr. p. 19. m. Suid. 1, 85. e. 2, 50. e. Hes. 1, 194. m. N. 28. Moer. p. 180. sq. cum N. Luc. 2, 141. l. 3. sed in aliam notionem Ind. Xen. Cyr.

Verum nostro loco res, νεότης, dr. ἀκμάζουσα, de Commodo, quem Noster inter μειράκια ponit, novendecim fere annorum, cf. ad 1, 1, 9., ubi haud dubie est iuventus optima, (quo Bg. tropus respicit pro florens,) et i. q. ap. Stp. Th. 1, 275. D. m. sine auctore „ἀκμάζουσα ἡλικία, aetas iuvenilis, vivida et vegeta" quae forte pertinent ad Nostri 6, 1, 11. de Alexandro, qui dr. κομιδῇ νέος 5, 8, 20. et τοῦ δωδεκάτου ἐπιβαίνων 5, 7, 7. et παῖς aliquoties postea 5, 8, 3. 9. 12. In quibus de aetate locis vulgo retinemus Lat. *vigere* et *florere*, quae, tropo remoto, de re ac pers. dicuntur, cum sunt in conditione optima, et cum quis fruitur aetate optima, firma, robusta, eaque vel iuvenili et adolescentium, vel adultiori ac virorum, cf. Cort. ad Sall. Cat. 15, 2.

Sed idem v. Nostro usurpatur et de aliis rebus, ut, praeterquam de urbe,

1) de plantis ac floribus 1, 7, 4. ἄνθη, τότε ἀκμάζοντα, flores vigentes s. virentes, i. qui tum erant in sua natura et conditione optima, colore, succo, robore et vigore naturali primoque, qui nondum perdiderant colorem, et rel. ista, nec dum contraxerant se in rugas et plicas, nec folia abiecerant, (cf. Ael. V. h. 13, 1.) it. 7, 2, 6. de segete τῶν λῃίων ἀκμαζόντων, quorsum referas Stp. l. l. G. m. „ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, *adultis* iam frugibus, *maturis* iam frugibus" quo Lat. postr. redditur quoque ἀκμαῖος, ut adv. ἀκμαίως *mature*, et subst. ἀκμὴ *maturitas*, it. v. ἀκμάζειν *maturescere*, cf. Stp. l. l. C. L. Ern. et N. T. Fisch. cum Krb.,

2) de tempore 2, 5, 3. ἡμέρας ἀκμαζούσης, quorsum Stp. l. l. F. e. „ἀκμάζουσα ἡμέρα ap. Herodi. (sine numeris) dr. meridies" cum diei tempus est optimum et pars optima, cf. ib. B. i. cum Iens. Lect. Luc. p. 196. i. tum 2, 1, 12. νυκτὸς ἀκμαζούσης, ap. Stp. l. l. F. m. iterum universe „ἀκμ. νυκτὸς, ap. Herodi. *nocte intempesta* Pol., q. d. vigente nocte, tunc videlicet, quum est μεσονύκτιον, i. e. medium noctis s. media nox" it. 5, 6, 13. ἀκμάζοντος θέρους, ut Zos. 3, 10, 1. ἀ. ἤδη τοῦ θερ. *adulta* iam *aestate*, cum artic. sine discrimine, ap. Stp. l. l. p. 274. B. e. „θέρους ἀκμὴν, aestatis *vigorem*, i. illud aestatis tempus, quo maxime viget calor, (sed p. sq. G. i.) ap. Thuc. ἀκμάζον θέρος, adulta *aestas*, ut loquitur Tac." e Thuc. 110, 77. τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, vigente *iam* aestate *maturis* que *frumentis*, ubi Vs. libere addit illud adv. Zos., cf. Abr. Dil. p. 182. e. Tac. An. 11, 31. m. *adulta*

autumno et Lipf. ad eiusdem Ann. 2, 23. *aeftate* iam *adulta*, qui re-fpicit ad Sall., tacente Ind., et ad Serv. ad Virg. Ge. 1, 43. vere *novo* „prima parte veris, — ut primo menfe veris *novum* dicatur ver, fecundo *adultum*, tertio *praeceps* rel." unde et aeftas *adulta* fecundo eius menfe, cf. Poll. 1, 59. 80. ἀκμάζοντος ἔτους, adulto *anno*, πρώτου ἔτους καὶ νέου ἔτους, καὶ ἀκμαζ. τοῦ ἔτους, καὶ μεσοῦντος τοῦ ἔτους λ. cf. Ind. Geop. ἀκμάζοντος ἡλίου.

3) de morbo, pefte ac calamitate 1, 12, 1. τὸ πάθος τῇ Ῥωμαίων πόλει ἤκμασεν et §. 6. ἡ νόσος — ἤκμασε, ut ap. Thuc. in fimili lue 129, 11. ὅσον περ χρόνον καὶ ἡ νόσος — ἤκμασε, *quamdiu* morbus *vigebat*, ap. Stp. l. l. p. 274. B. e. fine Vs. νοσήματος ἀκμή, fed p. fq. E. m. „ἀκμάζον νόσημα f. πάθος, quod eft in ipfo vigore mali, quum dolor ad fummum venit" it. calor, frigus, debilitas, periculumque, ut Foef Oec. p. 12. i. „ἀκμάζειν morbus dr., qui fumme intenditur ac viget" fed in civitate nominatim et urbe, cum ad plures homines diffunditur per contagionem et multos citoque perimit, praefidiaque et remedia omnia eludit ac refpuit, et ap. Noftrum §. 6., propter adiunctum adv. ἐπὶ πλεῖστον (χρόνον f. χρόνου μέρος,) cum durat, nec definit, vel, ut ante, vehemens fuit, multos invafit ac perdidit; non praebente G. Th. aut Ind. v. *vigere* cum fubft. *morbus*.

Tum noftro loco fubft. ὀρφανία ap. Stp. Th. 2, 1692. B. e. cum Bg. e P. et ex Aefch. Or., qui locus fine Ind. eft V. 3. p. 542. p., cf. R. Or. Ind. V. 6. Ael. V. h. 12, 1. i. ap. Suid. 2, 718. m. fine ῥήσει cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. Sed fubft. ἐξουσία perinde eft, utrum reddas cum Bg., an cum Leisn., e P. forte, qui *licentiam* ceperit non in malam partem, ob additum adi. *nimiam*, fed notione fere recentioris aevi pro fimpl. *poteftate* Bg., i. agendi facultate ac libertate, cf. in utr. partem Bud. C. 1462, 36. Stp. Th. aliunde, L. Ern. et N. T. Schw. cum Fi., fupra 1, 1, 10. Dem. 95, 23. 111, 12. 625, 18. 634, 4. 639, 13. 171, 6. τοῦ — ψηφίζεσθαι — ὑμῖν ἐξουσίαν καὶ ἄδειαν παρασκευάσουσι cum affini fubft., cf. 6, 1, 11.

Sed adi. αὐτ. non habui aliunde, at Stp. Th. cum fubft. ἐξ. modo hinc et praeterea cum fubft. alio e Luc. fine Ind. 1, 129. l. 23., ubi redditur cum Bg., qui alterum αὐτ. cepit non pro appellativo et univerfi generis nomine, fed proprio et honoris, qua notione non eft ap. Stp. Th. fed affine αὐτοκρατορικὸς, at e Noftro 7, 10, 12. αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, imperatoria *dignitas*, ubi Bg. contra *abfolutum imperium*, quae notio eft antiquae et melioris Graecitatis, et noftrum, cum fit proprie fubft., ponitur pro adi. valetque i. q. plenus, fummus, nullis limitibus circumfcriptus, cf. Stp. Th. L. Ern. Bud. C. 50, 33. 382, 42. Ind. Sb. Thuc. cui add. 206, 17. Dion. H. S. T. 1. 87, 17. ἡγεμονίαν αὐτοκράτορα ἐν πολέμῳ, fummum *in* bello *imperium*, Dem. fine Ind. 279, 12. στρατηγὸν αὐτοκράτορα, qui *plenam* habet *poteftatem*, fed Diod. S. 1, 618. l. 81. imperator *cum* fumma *poteftate* et Ind. Xen. Hell. *fummus dux*, fed Z. Ἀνβ. *qui* folus *fummum* imperium *obtinet*, ad quorum analogiam Nofter cum fuo fubft. dederit, cf. Suid. 1, 386. m. Hef. 1, 626. m. coll. p. 622. i, fed ap. Dion. H. S. T. 1. 528, 22. τὴν αὐτοκρατορικὴν ἔχοντα ἐσθῆτα, *ornatum* imperatorio *cultu*, quam veftem gerere foliti duces belli, i. q. pr. l. 32. ἐν ἡγεμονικῷ ἀξιώματι, fed h. l. cum ἀπ. fyn., cum liber homo habeat quoque plenam agendi facultatem; unde et Leisn. unum modo reddiderit *licentiam nimiam*, pro *poteftatem plenam* ac *liberam*, in qua et ipfa non eft impedimentum; ut vel fic appareat fyn., at per hanc interpretationem

subst. ἐξ. non debeat reddi *licentia*, cf. de αὐτ. Exc. ad 1, 4, 4. e Diod. S. et pro subst. cum discrimine a βασιλεὺς ap. Cang. Gloss.

1, 3, 3. e.
— μέθαις — καὶ κραιπάλαις λ.

Duo haec subst. ap. Nostrum copulantur quoque 2, 6, 9. in sing., ut hic in plur. sine differentia, quomodo in N. T. Luc. 21, 34., alio quanquam ordine, μή ποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ, it. verba μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν ap. Luc. 2, 810. l. 21. *ebrius*, vino *gravis*, sed ap. Nostr. praeterea τρυφαῖς καὶ κραιπάλαις, it. ἀσωτίαις καὶ κρ. et ap. Dem. 23, 12. τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, it. Plut. de discr. ad. §. 319. ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, et Phil. in Fl. p. 762. C. ἄκρατος καὶ μέθη, καὶ παροινίαι, compotationes, *ebrietates* debacchationes*que*, sed secundum Stp. Th. 2, 1605. A. e. ap. Plut. μέθη et οἴνωσις, it. Athen. μέθας καὶ εὐωχίας.

Iam, quid in talibus locis κραιπάλη sit, iuncta τῇ μέθῃ, quaeritur. Pricaeus quidem ad N. T. l. l. „κρ. non est h. l., quod magistri Gr. χθεσινὴν μέθην vocant, sed πλησμονή, ἀδδηφαγία. Clarum id ex adiuncta μέθῃ" unde mihi nondum satis clarum est, quomodo ille intellexerit πλ. et ἀδδ., intemperantiamne solius cibi et edendi, an simul potus ac bibendi; sicut video, κραιπάλην de utroque victus genere explicari in L. N. T. Fisch. p. 628. e. it. μεθύειν in Krb. p. 385. ex 1 Cor. 11, 21., cui simile fuerit illud Matth. 24, 49., tum Stp. Th. 1, 1441. G. m. e Suida, nescio unde, affert ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης, ubi sane illa intemperantia duplex intelligi queat; et si τρυφὴ est interdum sensu angustiori i. q. πολυφαγία, cf. Stp. Th. l. l. p. 1594. e., ut τρυφηλὸς καὶ τρυφητὸς ap. Suid 3, 513. i. ὁ ἄπληστα τρώγων exponitur: tum in Nostri illis τρυφαῖς καὶ κραιπάλαις etiam aliquid pro duplici ista vitiositate reperiatur. Sed de πλησμονῇ in Lexx. nihil invenio; etsi notatio vocabuli per se patitur, ut capiatur de utraque intemperantia in cibo ac potu, ut diserte Ind. Polb. „πλησμοναί, intemperantia in cibo et potu" e T. 1. p. 173. m. διὰ τὰς ἀλόγους οἰνοφλυγίας καὶ πλ. *ubi* mero *cibo*que *sese ingurgitarunt*, ob quod adiunctum οἰν. potius tamen capias de solo cibo, ut de solo potu videtur esse ap Ael. V. h. 9, 26. e. μή ποτε διαῤῥαγῇ ὑπὸ πλησμονῆς, ne *nimia* saturitate *dirumperetur*, cum in toto illo capite nihil memoretur de cibo, sed modo praecedant τὴν μέθην ἐλέγξας, *temulentiam* eius *redarguens*, it. ὑπερπλησθεὶς οἴνου — ἐπεκώμασεν λ., cf. Plut. de discr. ad. §. 221. ἐν ὑποψίᾳ κραιπάλης τινὸς ἢ πλησμονῆς γενόμενον, Ind. Krg. „repletio ventris, saturitas, κρ. crapula, ebrietas" ut affine v. πληροῦσθαι tantum de vino ac potu memini, pro οἰνοῦσθαι, ut Hes. 2, 558. e. μεθύσκομαι, πληροῦμαι, ubi supplendus gen. οἴνου, qui expressus erat ap. Ael. l. l. in affini compos., cf. Luc. 3, 81. l. 37. ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, *aqua* illa *ebrii*, qui gen. proprie pendeant ex omissa praep. ἀπὸ, ὑπὸ, ἐκ, ut in μεθύσκεσθαι intelligi οἴνῳ vult Fisch. Ind The., qui dat. est diserte cum v. in N. T. Eph. 5, 18., ubi respondet πληροῦσθαι, contra ἀπληστία de sola edendi aviditate dici videtur, cf Suid. 1, 268. m. coll. p. 51. e. it. Stp. Th. 1, 1441. G. et 3, 377. D. m., qui et cum L. Ern. ἀδηφαγίαν novit tantum proprie ac de uno victus genere.

Sed κραιπάλη neque in illo loco N. T., neque ap. Nostr. unquam est in propria notione, pro capitis ex vino offensione s. dolore, cf. Stp. Th. Foes. Oec. L. N. T. Suid. 2, 371. e. Bisct. ad Arist. Plut. v. 298. Hes. 2, 337. m. et Thom. M. p. 553., sed est ibi vitium hominis atque animi,

τῇ μέθῃ cognatum, cuius adeo genus eſt quoddam, etſi obſcurum, quale, cum veteres Grammatici non modo κρ. tanquam μέθην aliquam definiant, ſed et κρ. ſubſt. et v. κραιπαλᾷν et alia e ſubſt. compoſita, per μέθην exponant, cf. ad Alc. ep. 1, 37. p. 169., unde Bg. p. ſq. i. τὴν κρ. reddit *temulentiam*, Ammon. p. 85., ad Heſ. 2, 337. N. 6. Schol. Ariſt. Ach. v. 276. (ubi adv. ἕωθεν refero ad v. ſq., non ad ἐκ κραιπάλης, quod explico *a crapula*, i. poſt crapulam, ubi evanuerit illa, cf. ib. Veſp. v. 1247. it. ἐξ ἀρίστου ap. Stp. Th. 1, 1162. B. i. cum Ind. Dion. Caſ. v. ἐκ — τοῦ δείπνου,) ad Tim. L. Pl. p. 121. N. 25., ad Thom. l. l. (cui proſint Suid. 2, 246. e. Heſ. 2, 152. i. m. cum N. 16. 25.) denique Grot. ad N. T. Luc. l. l., ſicut promiſcue ponitur κρ. et μ., cf. Heſ. 2, 557. m. N. 9. μέθη, κραιπάλη, λ. Suid. 1, 276. m. ἀποκεκραιπαλισμένος, τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης, *cui* crapula *et* ebrietas *deceſſit*, p. 277. e. 2, 371. m. Schol. Ariſt. Ran. v. 218. (quanquam diffidente Biſeto,) Heſ. 2, 337. m. Tim. l. l.; unde κρ. et μ. intelliguntur ſyn., ſed ut per ſe differant, credo, ut minus et maius, levius et gravius, ſitque μέθη uſus vini largior is, ut ſecuta mentis quaedam alia conditio duret breve tempus et eo tantum die, quo vinum ſumtum eſt, ſ. ebrietas quaedam levis ac brevis, at κρ. uſus vini adeo largus, ut conſecuta mentis alia conditio ſit diuturnior duransque etiam in diem alterum, et ultra, ſ. ebrietatis genus maius, nobisque ap. Noſtr. h. l. *Trunkenheit* und *Völlerey*, cf. de μ., ut mitiori, Suic. Th. P. 2. p. 325. m. B., qui bene comparat v. μεθύεσθαι, oblitus loci clariſſimi N. T. Io. 2, 10., ad quem, poſt caeteros, cf. Loesn. et Kühn., et ſimile quid ap. Plut. de diſcr. ad. §. 147., ſed de μ. in peiorem partem, utque ſit par κραιπάλῃ, v. Stp. Th. 2, 1247. i. B. ſqq. e Plut. οἰνώσεως μὲν ἄνεσιν, μέθης δὲ φλυαρίαν, quod interpretor, illius eſſe hilaritatem atque recreationem, at huius garrulitatem nugasque ineptas, tum Plut. de diſcr. §. 320. Plat. Symp. ed. Fiſch. p. 113. e. p. ſq. l. 6. Alc. ep. 3, 32. p. 342. e. Plut. Hſ. 18, e. p. 164. ἦλθέ ποτε χθεζῆς μέθης ἀποπνέων, *venit* aliquando, *heſternam* exhalans *crapulam*, Luc. 1, 725. l. 15. χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον λ. *heſterna* crapula *oppletum*, cum diſertis adeo epithetis, ſed ib. 3, 409. l. 3. ſqq. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν — ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς δυσῶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες, *deinde* enim *vos* neque *gravato* per *ebrietatem* capite *poſtridie* ſurgatis, *neque* ventre *nimis* referto *tetrum* vaporem *eructetis*, cui loco reſpondeat per oppoſita ſuperior e Polb. ſecundum Heſ. 2, 731. i. οἰνοφλυγίαι, μέθαι, ſine N., ut Ind. Polb. caruit illo ſubſt., quod ap. Stp. Th. redditur *vinolentia* et *ebrietas*, ubi et e Philon. οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι, καὶ λαγνεῖαι, λ.

Tum ad v. κραιπαλᾷν cf. Alc. ep. 1, 37. p. 166. m. τέσσαρας — ἑξῆς ἡμέρας ἐν τῷ — κήπῳ μετὰ Θεττάλης — κραιπαλᾷ, *comiſſatur*, Luc. 3, 282. l. 83. μέμηνας — ἢ κραιπαλᾷς; καίτοι χθὲς οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν, *furis*, an *ebria* es? *Certe* (quanquam) *heri* non *plane* fuimus *ebrii*, Plut. Hſ. p. 162. e. δούλων πολλάκις κραιπαλώντων μέθην οὐκ ἐξηλέγξαμεν, *quum* vel *ſervorum* crapulam *ebrietatem* que *ſine* reprehenſione *feramus*, quod ego ſimpliciter, ſine Heuſingeri repetitione, τί θαυμαστὸν, εἰ τέκνων, verterim, *ſervorum* adeo *potorum* ebrietatem *ſaepe* non *caſtigamus*, nobis *verſoffner* Sclaven *Trunkenheit*, Plat. Symp. ed. Fiſch. p. 114. i. κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, ſc. ἡμέρας, capite *gravatum* adhuc *e* priori *die*, ſ. potu prioris diei, pro quo ib. p. 112. e. πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου, quod i. q. ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας ap. Schol. ad Ariſtoph. l. l., cf. p. 113. l. 4. καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων, bene *potorum*, quaſi

vino obrutorum, tectorum, ut nobis *zugedeckt*, cf. Stp. Th. 1, 719. D. sq. Sed ap. Nostrum 2, 1, 3. m. τῶν φυλάκων, ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες λ. est illud κρ. *capite* gravatum *esse*, et hinc teneri sopore, torpore, obtenebratione mentis, ut nihil sentias et videas, pro quo, sine adiuncto illo ἀπὸ μεθ., alii dixerunt simpliciter κρ., ut in Tim. Lex. l. l. κραιπαλῶντα explicatum ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον, sed ut Nostri ratio forte defendatur e similibus, ut supra Luc. καρηβ. ὑπὸ τῆς μεθ., quale quid et ap. Cas. ad Athen. 2, 209. i. πιεζούμενοι καὶ καρ. ὑ. τ. μ. (cf. ap. Nostr. 1, 17, 25. πιεζουμένον ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ μέθης,) Lycophr. v. 384. καρηβαροῦντας ἐκ μέθης, caput *ex* crapula *gravatos*, ubi Schol. comparat Hom. Ὀδ. γ', 139. οἴνῳ βεβαρηότες, cf. τ', 122., tum Poll. 2, 41. ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν, *ebrietate* caput *gravare*, ubi mox sequitur simpl. καρηβαρεῖν ex Aristoph. *crapula laborare*, quo pertinet Stp. Th. 4, 1137. G. e., locum Comici non tenente Ind. Kust., sed alia Suid. 2, 244. i. καρηβαρῶν, τὴν κεφαλὴν βαρούμενος ἀπὸ μέθης (ἢ) οἴνου, cuius *caput* ebrietate *vel* vino *gravatum est*, cf. Hes. 2, 149. i. καρηβαρεῖ, — ἐξ οἴνου μεθύει, ut ap. Diod. S. 2, 96. l. 49. τῆς μέθης μεθύοντες, ab *ingurgitatione* adhuc *ebrii*, ubi in N. recte comparatur N. T. Apoc. 17, 2. ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου, quod i. q. superius μεθύσκεσθαι οἴνῳ, cui simile Luc. 3, 469. l. 15. οἴνῳ ἑαυτὴν μεθύσασα, vino *inebriata*, ut ap. Diod. l. l. ἐκ τ. μεθ. vertas etiam *e vino*, cf. ib. 2, 237. l. 98. παροξυνθεὶς ὑπὸ τ. μ. *ubi* mero *incaluerat*, it. Valck. ad Eur. Diatr. p. 178. e., ut superior Diod. locus respicit p. 96. l. 35., ad quae cf. p. 60. l. 43. et 45., apparetque, promiscue dici in talibus ἀπὸ, ὑπὸ, ἐκ, pro *propter*, cf. ap. Nostr. 1, 17, 22. τοῦτο πάσχειν — ὑπὸ κραιπάλης.

1, 3, 5. e.

Διονυσίου τοῦ Σικελιώτου τυράννου λ.

In locis, a Bc. in N. excitatis, sermo est de Dionysio filio, quem vulgo appellant minorem s. iuniorem, et hunc innui h. l., suadent potius seqq., quae de voluptatibus conquisitis Noster subiungit, quam nomen τοῦ Σικ. τυρ.

Omnino Dionysii utriusque, patris et filii, nomina ap. scriptores sunt haec, ut ap. Graecos vocetur 1) uterque simpliciter Διονύσιος, ap. Diod. S. pater 1, 631. l. 90. etc. 2, 8. l. 22. rel., sed filius 2, 86. l. 44. it. p. 89. l. 65. etc., ap. Polb. T. 3. p. 41. e., ubi tamen in Vs *Dion. tyrannus*, ap. Ael. V. h. pater 4, 8. 12, 46. sed filius 3, 17. 4, 8. cf. Ind., ap. Luc. pater 2, 820. l. 8. 3, 112. l. 7. ubi Vs. *Dion. tyrannum*, sed filius 2, 737. l. 72. it. p. 861. l. 23. 29. 33. it. ap. Dem. 506, 22. ubi Ind. Lat. hist. V. 12. p. 848. m. „*Dion. iunior*" ut uterque Διονύσιοι ap. Luc. 2, 505. l. 21.

2) uterque simpliciter ὁ τύραννος, ap. Diod. S. pater 1, 644. l. 37. 53. 62. rel. 2, 7. l. 12. it. p. sq. l. 15. 47. p. 60. l. 14. sed filius 2, 90. l. 17. p. 92. l. 30. etc.

3) pater per syn. ὁ δυνάστης ib. 2, 14. l. 43. 4) uterque Διον. ὁ τύραννος, ib. pater 2, 13. l. 79. p. 57. l. 84. p. 59 l. 99. sed filius p. 153. l. 13. it. ap. Ael. V. h. pater 2, 41. i. 4, 8. ap. Isocr. Or. ad Nicocl. p. 44. l. 37. sed filius ap. Luc. 2, 860. l. 19.

5) a terra aut urbe pater Δ. ὁ Συρακούσιος ap. Polb. T. 1. p. 204. i. Dion. *Syracusanus*, it. Dion. H. S. T. 1. 417, 35. et Dem. 161, 11., ubi Ind. Lat. hist. V. 12. p. 848. m. „D., Siciliae tyrannus" tum Δ. ὁ Σικελὸς ap. Ael. V. h. 11, 11. i. D. *Siculus*, sed filius ὁ Σικελιώτης Δ. ap. Luc. 1, 474. l. 3. *Siculus D.*, cf. Polb. T. 2. p. 425. e. Ἀγαθοκλεῖ καὶ Διονυσίῳ τοῖς Σικελιώταις, de *Agathocle* aut *D. Siculo*, it. Suid. 1, 601. m. Δ., Σικελίας

τύραννος, *D.* Siciliae *tyr.*, et mox Δ., υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννος καὶ φιλόσοφος, tum pater Δ. ὁ τῆς Σικελίας τυρ. ap. Ael. V. h. 2, 41. i. 13, 18. it. Dion. H. S. T. 1. 418, 12. ὅσις ἦν τύραννος τότε Σικελίας, cf. Polb. T. 3. p. 22. e. Ἀγαθοκλέους τοῦ Σικελίας δυνάσου, *Agathoclem*, Siciliae *tyr.* coll. p. 27. m. Ἀγαθοκλέα τὸν Σικελίας τύραννον,

6) a populis, pater Δ. ὁ τῶν Σικελῶν τύραννος ap. Diod. S. 1, 643. l. 4. *D.* Siculorum *tyr.*, it. Δ. ὁ τῶν Σικελιωτῶν τυρ. ib. p. 653. l. 70. cum eadem Vs., fed per V. L. Σικελῶν, e gloffa, it. Δ. ὁ τῶν Συρακουσίων δυνάστης ib. p. 720. l. 89. *D.* Syracufanorum *princeps*, it. p. 723. l. 13., it. ὁ τῶν Συρ. Διον. p. 718. l. 79. *Syracufiorum* tyrannus *Dion.* it. Δ. ὁ Συρ. τυρ. ib. 2, 66. l. 28. *D.* Syracufanorum *tyr.* it. Δ. ὁ τῶν Συρ. τυρ. ib. 1, 631. l. 71. *D.* Syracufanus *tyr.* it. p. 650. l. 14. *D.* Syracufiorum *tyr.*, fed p. 679. l. 84. D. Syracufarum *tyr.* fed p. 685. l. 45. *D.* Syracufanorum *tyr.*, cf. 2, 7. l. 99. p. 13. l. 49. p. fq. l. 35. fed filius Δ. ὁ τῶν Συρακουσίων τυρ. ὁ νεώτερος ib. p. 85. l. 14. D. *iunior* Syracufanorum *tyr.*, ut

7) ab aetate porro Δ. ὁ πρεσβύτερος et Δ. ὁ νεώτερος ap. Diod. S. 2, 138. l. 68. fqq. D. *fenior* — *iunior*, (cf. Dion. H. S. T. 1. 417, 44.) fed ὁ πρ. Δ. p. 86. l. 32. et Polb. T. 1. p. 8. e., at ὁ νέος Δ. ap. Ael. V. h. 4, 18. i. *D.* ille *iunior*,

8) a tempore, Δ. ὁ δεύτερος ap. Ael. V. h. 6, 12. i. 12, 60. i. D. *iunior*, pro *Dion. fecundus*, ut fupra ad Suid.

9) ab origine, ap. Diod. S. 2, 60. l. 27. fqq. pater Διονύσιος et ὁ υἱὸς Διονύσιος, filius *Dionyfius*, quo de et Agathocle add. Polb. T. 2. p. 426. i. ἀμφότεροι — τύραννοι Συρακουσῶν, πόλεως λ., μετὰ δὲ ταῦτα βασιλεῖς ἁπάσης Σικελίας νομισθέντες λ. Hinc ap. Lat. quoque ufurpatur

1) *Dionyfius*, de patre, a Corn. N. 10, 1, 3. 5. it. 10, 2, 1. 4. it. a Iuft. 20, 1, 1. etc. et a Cic. divin. 1, 33. m. 2, 31. e., fed de filio a Corn. N. 10, 1, 1. etc. 20, 2, 1. fqq. a Iuft. 21, 1, 3. etc.

2) *utrique Dionyfii* a Corn. N. 20, 2, 2. 3) *tyrannus*, de patre ib. 10, 1, 3. fq. Dionyfius *tyrannus* ib. 10, 2, 3. et a Iuft. 20, 5, 1. 21, 1, 1. ap. Cic. de nat. d. 3, 33. m. *Dionyfius* tyrannus *fuit*, et Verr. 5, 55. i. *crudeliffimus* tyr. *Dion.* et de filio ib. ep. ad div. 9, 18. i. Dion. *tyrannus*, quo de filio

4) *Dion.* Siciliae *tyr.* ap. Liv. 24, 3. m. et Iuft. 23, 1, 11. (ubi cf. 22, 1, 1. it. 23, 4, 4. de Agath. et Gelone, fed 23, 1, 1. *Agathocles* rex *Siciliae*, it. 23, 3, 2. de Pyrrho,) ut de patre ap. Cic. Qu. Tufc. 5, 20. i. tyrannus *Syracufanorum* fuit *Dionyfius*, it. divin. 1, 20. i. Dionyfii *eius*, qui *Syracufiorum* tyrannus *fuit*, et de eodem

5) *Dionyfius* ille *fuperior* ap. Corn. N. 10, 1, 1. et *fuperior Dion.* ap. Cic. de off. 2, 7. m. at *Dion. prior* ap. Corn. N. 10, 1, 3.

Quae omnia videntur efficere, ut Noftri titulus, Dionyfio tributus, fit ambiguus, (unde Vern. rec. *König*, fed vet. *Tyrann*, quo fenfu malo hic forte potius capiendum Gr. τυρ., cf. §. 11.) deinde, ut eundem titulum non male, nec fine exemplo, reddiderit Bg. e P., pro feveriori *Dionyfii* Siculi *tyranni*, accipiendo Σικελιώτης pro Σικελὸς, quae et fupra promifcue pofita, et praeterea faepe ap. Diod. S., cum dicantur iidem οἱ Σικελοὶ 1, 687. l. 92. p. fq. l. 28. et Σικελιῶται p. 689. l. 50. *Siculi*, p. 690. l. 97. et 7. it. l. 15. *Siceliotae*, cf. l. 30. et p. 693. l. 94. fed p. fq. l. 6. *Sicilienfes*, p. 695. l. 81. 89. *Siculorum*, deinde iterum οἱ Σικελοὶ p. 700. l. 34. 41. p. 702. l. 54. p. 710. l. 17. 23. 29. p. fq. l. 33. 41. 50. 53. etc., rurfus οἱ Σικελιῶται p. 724. l. 63. *Siculi*, etc., qui, quod viderim, foli occurrunt ap. Polb. T. 1. p. 24. e. *Siculi*, p. 175. c. 20. e. T. 2. p. 521. i. bis et

T. 3. p. 27. e., ſed et aliud adi. τὸ Σικελικὸν πέλαγος, mare *Siculum*, ib. p. 521. et T. 2. p. 197. e. it. τὰς Σικελικὰς πράξεις, res *Siculas* p. 101. e., quanquam ab initio diſcrimen potuit eſſe, ut Σικελοὶ dicerentur *Siculi*, indigenae Siciliae, ſed Σικελιῶται, *Sicilienſes*, advenae in Siciliam, in primis Graeci, ibique habitantes, non nati, ſed deinde Siciliae incolae omnes, v. Thom. M. p. 792. ſqq. cum N., Ammon. p. 77. v. Ἰταλοὶ e., Schol. Thuc. 321, 89., ad Ael. V. h. 11, 13. N. 1. ad Thuc. p. 271. Var. L. r) et N. 48., ad Diod. S. 1, 335. N. 24. p. 420. N. 39., ad Luc. 1, 389. N. 97. Miſc. Obſ. Nov. T. 6. p. 496. e. Ind. Fiſch. Aeſch. Suid. 3, 312. e. nude Σικελιώτης, *Siceliotes*, quod Gr. ap. G. Th. in „*Siculus*, qui e Sicilia eſt, vel incola, vel indigena, — *Siculi tyranni* Hor. ep. 1, 2, 58."

Sed, quod ſupra coeptum eſt, non Dionyſium patrem hic a Noſtro notari, verum filium, pateat e Cic. Qu. T. 5, 20. i. de patre *a bonis auctoribus ſic ſcriptum accepimus*, ſummam *fuiſſe* eius *in* victu *temperantiam*, — eundem *tamen* maleficum *natura* et *iniuſtum*, ut de filii luxuria et voluptate cf. Iuſt. 21, 2, 1. 10. Luc. 2, 861. l. 32. ſqq. Ael. V. h. 9, 8. et 6, 12.

1, 3, 6. i.

— *αἱ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους ὕβρεις τὲ καὶ βίαι* λ.

Copulantur ſubſt. ὑβ. et β. ap. Noſtr. iterum, ſed inverſo ordine 1, 4, 12., atque etiam in ſing. βία καὶ ὑβ., tamen et de imperantibus, ut cognata ὑβριστὴς καὶ βίαιος ap. Lyſ. R. Or. Ind. V. 6. et Xen. Mem. S. 1, 2, 12. e., ſed ap. Luc. 2, 153. l. 25. ὑβριστὴς βιαιότερος, in *facienda* iniuria *violentior*.

Sed utriusque ſubſt. notio hic et diſcrimen forte ſic conſtituatur, ut ſit ὕβρις genus iniuriae levioris, at βία gravioris, tum ὑβ., quatenus honor nullus tribuitur, priſtinusve minuitur, ex animi arrogantia et ſuperbia contemtuque aliorum, ſed β., quoad bona reliqua adimuntur, fortunae, familia, libertas, patria, vita, it. corpori aegre fit manibus, armis, etc., e crudelitate in primis et avaritia, cf. de ὑβ. Bud. C. 397, 31. Stp. Th. L. N. T. Schw. cum definitione Plat., (quacum cf. Ariſtot. de Virt. et Vit. p. 377. A. e. it. Rhet. 2, 2. p. 651. E. m. cum Sturm. p. 158. b. i. et ed. Cantabr. p. 220. ſqq.) Heſ. 2, 1442. i. L. Ern., cuius notatio melior eſt, quam illa ap. Suid. 3, 523. m. cum loco e Soph. Oed. tyr. v. 892. ſqq. (cf. ib. Schol. ad v. 882. e. ad Trachin. v. 904.) Ind. Gs. Chr. Gr. et Theſ. in Lat. Bg. cum Gr. n., Xen. Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ., ad Vig. p. 298. N. 45., Weſſ. ad Herodt. 4, 129. N. 84. Mor. ad Xen. Ἀνβ. 5, 8, 2. cum Ind. v. ἐγγυν., ut ad univerſam notionem in textu ib. 5, 8, 1. ſq. 8. ſq., ſed de β. Ariſtot. Eudem. 2, 7. i. et 8. Stp. Th. 1, 731. E. e. „βίαι, iniuriae, *contumeliae*, quae per violentiam fiunt" e ſolo Hom. hunc plur. afferens, (quem nec aliunde habui,) et per illud ſuum Lat. agnoſcens ſyn., ut ap. G. Th. in altero Bg. eſt ſimul „βία, ὕβρις."

Caeterum ex hiſtoria in rem huc afferri poterunt Demetrius et Andriſcus, ſed in contrariam partem Antigonus Doſon cum Philippo, cf. Heyn. Hiſt. 3, 696. i. 764. e. 733. i. 735. i.

1, 3, 7. e.

— *κισσὸν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ.*

Addentes hic aliquid ſuper καυσία tum per ſe, tum in vicinia διαδ. Μακ., locum Poll., ad quem reſpexerunt N. aliorum, dabimus 10, 162. ἡ δὲ καυσία πῖλος (hoc accentu, non illo edit. Oxon.) Μακεδονικὸς, ὡς τιάρα

Περσικὸς, ad quem in N. 8. „Gloſſ. καυσία, inſula, tegumentum capitis ap. Macedonas, (et ex Euſtath.) καυσία διαδηματοφόρος, cui diadema circumvolutum erat" quorum prioribus ſimilia habet Stp. Th. et praeterea ex Euſt., fuiſſe καυσίαν πῖλον πλατὺν, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες, tum Suid. 2, 284. i. cum epigr. Antipatri cuiusdam, quod ſic carmine reddidimus, Καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον, καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ, *Cauſia, quae quondam Macetum capiti leve pondus, Tegmen ſub pluvia, militibus galea*, rel. it. ex Athen. de Alexandro M. — τὴν καυσίαν, ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικὸν, it. e Bud., cui ſimilia ſunt ap. G. Th. in v. *cauſia* cum Gr. n., cf. Polb. T. 1. p. 435. i.

Iam ſecundum illos ſcriptores, quibus diſtinguitur ipſa cauſia, h. e. pilei genus qualecunque, a diademate, i. e. faſcia, quae circa cauſiam pileumque ligabatur, Noſter per duo ſubſt. cum copula per hendiad. expreſſerit ſuperius ſubſt. cum adi. καυσίαν διαδηματοφόρον, quod et ap. Stp. l. l. e Plut. aſſertur, i. e. cauſiam, quae ferebat ſ. habebat circa ſe ligatum diadema; cum alioqui Noſter potuerit etiam poſuiſſe ſynonyma, quorum prius a poſteriori explicaretur, de more ſcribentium, in primis in vocabulo peregrino, cumque cauſia dici poſſet diadema, quia hoc adiunctum habuit illa; ſicut *vitta* et *infula*, quanquam per ſe diverſa, tamen interdum pro ſe ponuntur, ut unum eorum modo nominetur, cf. G. Th. v. *infula*, utque κίδαρις dr. dupliciter, pro pileo et faſcia, cf. Suid. 2, 312. e. Heſ. 2, 254. e. cum N., ubi Diod. S. dr. κίδαριν vocaſſe Περσικὸν διάδημα, Spanh. de Pr. et u. n. 1, 449. ſqq. cum G. Th. v. *cidar.* ubi locus Curt. 3, 3, 19. ſimilis illi Leisn., Heſ 2, 1384. N. 22., ubi laudata Gat. Adv. Miſc. p. 690. C. e. 692. C. „quod τιάραν Xenophon, idem καυσίαν appellat Ephippius ap. Athen." poſt quae ſunt ex Etymologo quaedam ſuper καυσία, unde Suidas hauſit, ſed p. 693. D. m. de μίτρα, quae et ipſa ab initio fuit diadema, at poſtea latius capitis tegumentum, cf. Diod. S. 1, 250. l. 69. ſqq.

Sed in ſententiam, qua cauſia diverſa eſt a diademate, cf. Hemſt. ad Luc. 1, 478. N. 66. et Xen. Cyr. Z. p. 745. §. 13., ubi tiara et diadema quoque diſtinguitur, et non modo hoc circa illam volutum dr., ſed diſerte etiam „ſimili modo cauſiam regum Macedonum diademate fuiſſe cinctam; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho" ſed in nomen Vernaculum Monteſalc. Antiqu. p. 240. e. et in figuram ib. Tab. 85. fig. 6. 8—12. cf. Suid. 3, 329. e.

1, 3, 8.

— αὐτὸν ἐλύπει τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυον ἔχοντα τὴν μνήμην.

Quo ſenſu hic Noſter ὑπόγυος uſurpat de re ac tempore, etſi Grammatici veteres quidam non ſatis Graecum putant, ut Thom. M. p. 872. et Moer. p. 377., tamen his reſponſum eſt bene in N. et nuper iterum in Ind. Iſocr. Ev., reliquis Grammaticis nec ipſis convenientibus, cf. Etym., ad Moer. laudatus, Heſ. 2, 1468. m. e. cum N. et Suid. 3, 553. m., qui fere explicant ſic cum Stp. Th., ut derivetur a notione τοῦ γυῖον, pro manu, cf. Heſ. 1, 864. e. cum N., Suid. 1, 499. e. Foeſ. Oec. p. 89. a. m. et Ern. Call. h. in Di. v. 177., quanquam et ſumi licet alteram notionem eiusdem ſubſt. pro pede, ac conferri Terent. Ad. 3, 3, 32. *illud eſt ſapere, non*, quod *ante* pedes *modo 'ſt* Videre, *ſed* etiam *illa*, quae *futura* ſunt, *proſpicere*; ubi, *quod ante ped. eſt*, valet i. q. propinquum, vicinum, praeſens; quod et ſignificant illa *ad manum*, in *manibus*, ſub

manus; unde ὑπόγυιος, cum de tempore adhibetur, dicemus de proxime praeterito, aut proxime futuro, ſevere quidem; etſi fortaſſis deinde vis vocabuli ampliata patuit quoque ad remotius utrinque, etiam in noſtro loco, ubi, per hiſtoriae fidem ac tempora, τὰ ὑπ. ἐχ. τ. μν. non ſunt proxime praeterita, ſed paulo remotiora, cum Neronis et Domitiani facta, a Noſtro ſubiecta, plures annos a Marci memoria diſtent; quomodo et Lat. *recens*, quo reddit Bg. cum aliis noſtrum Gr., latius ſumitur, cui reſpondet νεαρὸν, a Noſtro uſurpatum 1, 1, 4. i. in ὑπὸ νεαρᾷ τῇ μνήμῃ, ut νεαρὰ ἡ μνήμη et ὑπόγυος ἡ μνήμη ſint eadem per variationem.

Sed totam Noſtri formulam ὑπ. ἐχ. τ. μν. ſevere reddam, *quae recentem habent memoriam*, cum et Niz. afferat, *habet* aedilitas *eius* memoriam *non ingratam*, i. libenter meminimus eius aedilitatis; unde Noſtri illa vertantur libere, quorum ipſe, Marcus, meminerat e ſuperioribus temporibus, ſ. quae in recenti adhuc memoria habebat, ſ. ei erant; tenente Stp. Th. tantum v. ἐχ. 1, 1316. A. e. exemplum, cum res dr. ἔχειν τὶ, quod eſt alius notionis, cf. ad 1, 2, 9. i., quo et referenda illa ap. Vig. p. 246. Nr. 12. et p. ſq. Nr. 15., nec mihi reperto, quod plane ſimile eſſet formulae noſtrae, quae tamen analogiam habet ab illo Cic. et a reliquis, cum res dr. aliquid habere, vel perſona, cuius generis quaedam ſunt affinia ap. Luc. 2, 402. l. 2. ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω, cuius *memoria* aures *adhuc* perſonare *videtur*, pro ſeveris *adhuc habeo* memoriam *aures* perſonantem, *circumſonantem*, i. recentem, (cf. Schol. et Suid. 1, 735. m. 385. i. Heſ. 1, 1216. m. Thom. M. Tim. L. R. Gottl. Plat. Menex. p. 19. N. 39. et Stp. Th. 1, 620. F. e., ubi ἔναυλοι λόγοι ap. Euſt. per οἱ πρόσφατοι explicantur, quo vocabulo Grammatici ſupra utuntur in noſtro adi., ſed ap. Phil. in Fl. p. 765. C. e. ταῖς ἐναύλοις μνήμαις τῶν κακοπραγιῶν διακναιόμενος, *vexans ſe* ipſum *recenti* calamitatis *memoria*, cf. Krb. ad Plut.) ſed ap. Luc. porro 1, 191. l. 31. ἑωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, *heſternae rei* memoriam *conſervare*, cf. Suid. 1, 781. i., tum ad ſupplendam Stp. penuriam in v. ἐχ. de rebus Dion. H. S. T. 1. 667, 45. ἄλλως τὲ καὶ τῆς εἰς τὰ χρήματα ζημίας εὐδιόρθωτον ἐχούσης τοῖς πεπονθόσι τὴν συμφορὰν, *praeſertim* cum *pecuniarum* iactura *facilius* ſarciri *poſſet*, ubi ad ſenſum bene, etiam in formula ſubſt. cum praep. et ſubſt. ἡ ζημία εἰς τὰ χρήματα, per gen. ἡ ζημία τῶν χρημάτων, pro *iactura* ſ. *damnum* quoad *pecunias*, ſ. ratione, reſpectu pecuniarum, cf. ad 1, 5, 27., ſed caetera ſeverius ſic vertentur, *tum* aliam *ob* cauſam, *tum* propterea, *quod* pecuniarum *iactura* iis, *qui* paſſi *eam* eſſent, *calamitas* eſſet *facile reparabilis*, Aeſch. Or. R. V. 3. p. 172. l. 6. διὰ τί οἴεσθε, — τὰς κρίσεις ἐνίοτε τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἔχειν ἐπιπλήξεις; Ind. V. 4. p. 1065. i. „ἐπίπληξιν ἔχειν, reprehendi, culpari, obiurgari" *ob quid* putatis, *ſententias*, quae *in* iudiciis *fiunt*, interdum *reprehendi*? Lyſ. V. 5. p. 403. l. 5. ταῦτα οὔτε ἔλεγχον, οὔτε βάσανον εἶχεν, Ind. V. 6. p. 817. v. ἐχ. fere extr. „haec neque verbis argui, neque tormentis exprimi poterant" *haec* neque *argumentis*, neque *tormentis* convinci *poterant*, Iſ. V. 7. p. 170. l. 6. τοιαύτας ἀκριβείας ἔχει τὰ δίκαια τὰ παρ' αὐτοῖς, Ind. p. 558. v. ἐχ. i. modo per Vernacula, pro *tanta* cum *diligentia* et *ſeveritate* ſ. adeo ſevere ac diligenter *iura* apud *eos* habentur, *tenentur*, exercentur, obſervantur, cf. v. ἐχ. Ind. Fiſch. Aeſch. et The. cum Abr. Dil. Th. p. 408. m. „ἔχειν πάροδον, παρουσίαν, pro παριέναι, παρεῖναι" reſoluta formula in verbum affine, latens in ſubſt., hic reddentibus forte noſtratibus, *was noch* im *friſchen* Andenken *war*, reddito particip. ἐχ. praeſ. per impf., unde et in pr. τὰ μὴ πρ. π. expleas potius γενόμενα.

1, 3, 11. e.

— ἐδεδίει τε καὶ ἤλπιζεν.

Verbum ἐλπίζειν cum improprie ſumitur: ſignificat vel univerſe Lat. *expectare*, it. *cogitare* et *putare*, vel in malam partem *ſuſpicari*, it. *metuere*; quae notiones tenentur ſimul in propria pro *ſperare*, cum ſpes ſit in expectatione, opinione et cogitatione (repraeſentatione boni futuri, ſed, ubi in partem deteriorem accipitur, h. e. de ſuſpicione aut metu, remota *boni* notione, maneat tantum notio expectandi, opinandi et cogitandi; quae cum cadant in futurum ſive bonum, ſive malum: in hoc poſtremo haeret ſuſpicio ac metus, quibus propria eſt expectatio, opinioque mali, cf. Ern. Init. pſych. §. 73. et in illas notiones v. ἐλπίζειν Stp. Th. L. Ern. et N. T., tum, praeter Suidam, iam in Leisn. N. occupatum, Heſ. 1, 1184. m. Schol. Thuc. 1, 4., unde Suidas hauſit, ſed quaedam immutando, 105, 62. Thom. M. p. 298. (ubi et tranſitive, pro ſpem alicui iniicere et excitare, quo de cf. N. et p. 158. N. Ammon. p. 66. et L. Ern.) Moſchop. ad Thom. M. p. 300. N. 4. Ind. Thuc. Dion. H. Dion. Caſ. R. Or. V. 6. et Dem. cum Ariſtoph. Kuſt. et Xen. Ἀνβ. Z. it. Grut. Lamp. T. 5. ſupplem. p. 331. ſq. Barn. ad Eur. Suppl. v. 790. (e Nicolao ap. Grut. et Stp. Th., etiam cum vitio ap. Noſtr.) ad Helen. v. 1539. ad Ion. v. 348. cum Ind., Weſſ. ad Diod. S. 1, 574. N. 49., ad Luc. 2, 143. N. 30. e. 741. N. 57. Abr. ad Aeſch. 1, 363. e. Kypk. 1, 321. Schw. ad Onoſ. p. 68. N. 10. 126. N. 28. Seybold. Luc. Opuſc. Sel. p. 91. N. 39. „ἐλπίζειν pro φοβεῖν (immo φοβεῖσθαι,) vel ſimili verbo" Vig. p. 191. m. 239. N. 50. ubi locus ex Herodt. 490, 23. et Lyſ. ſine Ind. eſt V. 5. p. 100. l. 2. et ad Hom. Ἰλ. ν', 8. pertinere poteſt Heſ. 1, 1088. e. ἐέλπετο ſine N.

Sed de ſubſt. ἐλπὶς, praeter laudatos, qui ſimul egerunt, cf. Barn. ad Eur. Or. v. 857. Weſſ. ad Diod. S. 2, 463. N. 11. Heinſ. ad Heſ. ἔργ. v. 500. ſ. 498. Caſ. ad Suet. Caeſ. c. 60. (ubi Pindari eſt Nem. od. ά, 48.) Heſ. 1, 1184. m. Suid. 1, 717. e. 3, 195. e. v. προσδοκ. Thom. M. p. 299., tum philoſophi, Plato ap. Vig. p. 240. e. Ariſtot. rhet. 2, 5. i. p. 658. E. (ed. Cant. c. 6. i. p. 247.) p. 660. C. m. (ed. Cant. c. 7. i. p. 254. i. cum Sturm. p. 179. b. i. 181. b. m. 183. b. m. 185. i. e. p. ſq. b. i.) tum per ſingula quaedam loca, Luc. 2, 142. l. 30. τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, *imminentium* ſpe *malorum*, 155. l. 67. τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, terrorem, *futuri* metum *temporis*, Thuc. 436, 71. ἀθυμεῖν δὲ οὐ χρὴ, οὐδὲ πάσχειν, ὅ περ οἱ ἀπειρότατοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ, τοῖς πρώτοις ἀγῶσι σφαλέντες, ἔπειτα διὰ παντὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς ἔχουσιν, *ſed animum* abiicere *non oportet*, nec *idem* pati, *quod* imperitiſſimis *hominibus* accidere ſolet, *qui*, ſi *primis* in *praeliis* rem *infeliciter geſſerint*, deinde *ſimiles calamitates* perpetuo *formidant*, fere e Schol., pro ſeveris, *ſed animum abiicere non oportet*, neque *pati*, facere, ſentire, cogitare, *quod* quidem *imperitiſſimi* hominum, *qui*, cum *primis* praeliis *infelices fuerunt*, deinde *per omne* tempus *ſpem* mali *eandem* ob *clades* priores *habent* ſ. *fovent*, ut dat. ταῖς ξ. non copuletur cum ὁμ., ſed per ſe capiatur, ut dativus ſ. abl. cauſae, per praep. reſolvendus, pro διὰ τὰς ξυμφορὰς, (ubi et ſupplendum adi. προτέραις,) tum τὴν ἐλπ. pro cogitatio ſ. expectatio, ſed τοῦ φ. non de motu ſ. affectu animi, verum de re, quae timetur, re timenda, re mala, ſ. de malo, eventu malo et infelici, ut contra ἐλπὶς et Lat. *ſpes* pro re, quae ſperatur, cf. Bauer. Thuc. Or. Ind., quomodo et capio Apul. *adhuc illis* expectatione *teterrimae* formidinis *torpidis*, pro rei formidandae ſ. formidabilis, quod G. Th. non

protulit, sed Pric. ad N. T. Luc. 21, 26., cf. ad Thuc. locum Abr. Dil. p. 711. m., tum Aesch. Ag. v. 1443. οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, Vs. ed. Pav. *non* mihi *suspicio* est *timoris* specu *ingredi*, quam Vs. non intelligo, ut nec Gs. hanc ap. Luc. fine 2, 149. l. 16. ἓν μόνον ἐξέταζε, — τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν, *illud* (unum modo) *reposce*, *quis impiorum relictus sit*, aut *quae* metus *suspicio*, aut *quod* calamitatis *monumentum*, quae utraque, (ut et Valck. ad Ammon. p. 40. N. 86. ex Heliod. δέει τῶν παρόντων φόβων, ex 2, 12. ed. Schm. p. 112. l. 8., qui in N. tacet,) capio, ut ante illud Thuc., sed Eur. Or. v. 857. Οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις, *hei* mihi, *venit* spes, *quam* metuens *Olim*, propter *futura* contabescebam *luctu*, ubi Barn. modo „ἐλπὶς, ὁ φόβος" pro re timenda, tristi, mala.

Quod vero Leisn. dixit in N. de δέδοικα pro praes., recte habet clarumque est ex Hom. Ἰλ. ω', 435. aliisque locis, nec aliter fere Intrp. reddunt, ut ap Arist. Plut. v. 199. 354. (ubi quoque est cum alio praes., ut ap. Hom.) it. Equ. v. 112., et diserte Grammatici sic explicant, Hes. 1, 901. m. e. δέδοικα, φοβοῦμαι, it. Suid. 1, 518. i. cuius locus e Soph. est in Ai. v. 278., ubi v. Schol. et v. 584. it. Aesch. Sept. c. Th. v. 255. Sch. β'. sed v. 770. Sch. α'., Sylb. Ind. v. ἐλπ. „ἤλπικα, pro ἐλπίζω" repetitum in v. ἠλπ. e Nostri 1, 4, 6., ut poët. ἔολπα Orph. Λιθ. 15, 29. *dubito*, Hes. ἐργ. v. 271. s. 273. *arbitror*, Mosch Idyll. δ', 55. *credo*, Call. h. in Di. v. 221. *spero*, Hes. 1, 1303. m. Ind. Hom. Ern. et ad Vig. p. 208. b. N. 2. tum Schol. α. Aesch. l. l. v. 527. πέποιθα, πιστεύω, cf. Hes. 2, 915. m., de aliorum v. v. perfectis Munth. p. 205. m. Fisch. Pal. Ind. v. πιστεύειν et p. 9. b. N. e), ubi recte praesentis notio dr. „ex iis maxime locis cognosci, ubi praeterita et praes. coniuncta legantur" sed de plusq. pro impf. vel praet. cf. Hes. 1, 1570. m. ἐώλπει, ἤλπιζεν, ut ap. Hom. Ἰλ. τ', 328. et Ὀδ. φ', 96. *sperabat.*

Copulata porro habent Ael. V. h. 13, 17. e. δεδοικότα καὶ ὑποπτήσσοντα, *metuentem* ac *trepidantem*, iterum perf. cum praes., Dem. 314, 24. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, Ioseph. 1, 81. s. 3. i. οἱ δ' ἦσαν ἐν ταραχῇ καὶ φόβῳ, καὶ, κίνδυνον τὸν μέγιστον αὐτοῖς ἐπηρτῆσθαι νομίζοντες, λ. Fa. Aes. 124, 3. ed. Hs. ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ, τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον, κἂν μέγα ὑπάρχῃ, ἐλπίζειν, in quo, etsi nondum constat, utrum sana sit lectio ἐλπίζειν, ut εἰ stet cum inf., quemadmodum ὅτι, ὡς, ἐπεὶ, it πρὶν, an legendum ἐλπίζοιμι cum Hs., aut potius cum Zeun. ad Vig. p. 492. b. e. ἤλπιζον s. ἐλπίσεια, quod ad litteras lectionis vulg. quam proxime accedit, tamen apparet, τὸ προσδ., sc. κέρδος, copulatum cum v. ἐλπιζ., esse simpliciter pro *futurum* s. absens, ex oppos. τὸ ἐν χ. κέρδος, sc. ὂν, *lucrum*, quod *in* manibus *est* i. praesens, ut aperte Ael. V. h. 14, 6. e. μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ προσδοκώμενον, *solum* enim *aiebat* praesens *nostrum esse*, non autem *praeteritum*, neque *futurum*, ad quam rationem interpretor illud N. T. Ebr. 11, 1. ἐλπιζομένων ὑπόστασις, *rerum futurarum* s. absentium *adhuc* expectatio *constans* s. *firma*, sive fiducia firma de rebus futuris, quas sis consecuturus, cum proprie quidem ὑπόστασις ex usu τῶν ό sit expectatio firma rerum futurarum, sed deinde cum gen. illo ἐλπ. tantum expectatio firma et constans, et ἐλπιζόμενα i. q. supra προσδοκώμενα.

Verum ad Nostri hic locum propius accedit sacer ille Luc. 21, 26. ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων, ubi sub-

ſtantiva ſunt eodem ordine, quo ap. Noſtr. verba ἐδεδ. τὲ καὶ ἠλπ., et utraque notionis affinis, primum finitae, deinde infinitae, ſic, ut poſterius πρ. τῶν ἐπ. ſit quaedam explicatio prioris φ., ſed cum diſcrimine hoc, ut πρ. pertineat proprie ad mentem intelligentiamque, in qua eſt cogitatio, ſed φ. maxime ad animum et voluntatem, ut ſenſus ac motus ſ. affectus; recte comparantibus Pricaeo locum Plut. et Kypk. 1, 321. m. locum Thuc. 418, 30. „πρὸς τὸν πρῶτον φόβον καὶ τὴν προσδοκίαν, poſt primum *metum* et *expectationem*" qui Kypk. ſic πρ. melius vertebat, quam deinde *metum*, cum φοβ. diſerte adſit, et πρ. quidem per ſe, ad ſenſum, ita explicari liceat, ubi ſolum ſtat, v. c. ib. 409, 2. et alibi, ſed, ubi ſimul additur ſubſt. affine, ut φόβος, per Lat. reddi debeat vocabulum univerſi generis quoque, quale illud Lat. *expectatio*, cf. Obſ. Krb. p. 132. et Loesn. p. 131. cum L. N. T. Schw. p. 1166 m. et Krb. Iam, quemadmodum in ſacro loco copulantur ſine vitio illa ſubſt. ſyn., ſic et in Noſtri loco verba ſyn. eiusdem generis ac notionis; ſicut e L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 98. in adverſariis habui „copulari φοβεῖσθαι et προσδοκᾷν, verti que *timere* et *expectare*" quae ſunt ſyn. verbis Noſtri.

Quod denique a Leisn. quaeſitum eſt de ἐδ. plusq. ſimul cum impf. ἠλπ., ad id videmur iam ante reſpondiſſe in perfecto poſito cum praeſ. et pro praeſ., cum monſtravimus, plusq. adhibitum pro impf., ut adeo ἐδ. τὲ κ. ἠλπ. ſumi queant pro duobus impf., et ἐδ. quidem pro impf. propterea, quia cum alio impf. ἠλπ. ſimul ſtat, qui canon, ſupra de praeteritis ſ. perf. valens, et huc accommodari poteſt ac debet.

1, 3, 12. m.

— τοὺς μὲν πειθοῖ ἐς συμμαχίαν προσηγάγετο λ.) blanda *perſuaſione* in *ſocietatem* pellexerat. *Memm.*

Pertinet hoc contra P., qui omiſit dat. πειθοῖ, non item Vern. vetus (*durch Güte*), in ſubſt. π. Scp. Th. 3, 134. A. m. reſpiciente huc tantum ſic „προσάγεσθαι πειθοῖ, ap. Herodi." ſine Vs., cum antea in locis aliorum varie reddidiſſet, etiam *perſuadendo*, ut Sch. in π. „προσάγειν εἴς τι, *vi perſuadendi* adſciſcere *in* —, ut ſponte id faciant: opp. vi armorum" pro ſevero *ſuaſu*, aut (quoniam illud G. Th. modo habet e Tertull., ſed *perſuaſione* plane non illa notione, it. *per ſuaſum* modo ex Ulp.) per ſyn. *perſuadendo* et *ſuadendo*, nobis *durch Zureden*, Ueberredung, *Vorſtellung*, it. liberius *durch* gütliche *Vorſchläge*, Anträge, *Anerbiethungen* it. *Verſprechungen*, cum videatur Marcus, miſſis acceptisque legatis, cum iis egiſſe, ne bellum et noxas inferrent, idque vel cauſis afferendis, quibus proprie ſuadetur, vel offerendis commodis ac praemiis, quae potentius verbis loquuntur, promittendaque amicitia et adiumento ad uſus neceſſarios. Omnino enim ſubſt. πειθὼ aeque late videtur accipi, ac v. affine πείθειν, quod non modo eſt verbis precibusque flectere, ſed etiam quacunque ratione ſibi alios conciliare, pacare, in partes pellicere ſuas, etiam pecunia et donis, cf. Obſ. M. A. Nov. T. 3. p. 8. Abr. Dil. Th. p. 165. i. Krb. ad N. T. p. 77. Loesn. p. 68. m. Ind. R. Or. V. 6. 7. Ant. et Dem. it. Xen. Bach. cum Hell. Mor.

Et pecunia quidem an Marcus ad Germanos uſus ſit, neſcio. Commodus ſane 1, 6, 26. et Alexander 6, 7, 21. pacem ab iis atque amicitiam ita redemerunt.

Quoad formulam autem, noſtro loco ſimilia ſunt haec Diod. S. 2, 17. l. 68. τῶν πόλεων ἃς μὲν πειθοῖ προσαγόμενοι, ἃς δὲ — βίᾳ χειρούμενοι, urbium *aliis* perſuaſione, *aliis* vi *ſubactis*, 231. l. 99. τῶν πολ. ἃς μὲν βίᾳ

χειρωσάμενος, ὡς δὲ πειθοῖ προσαγόμενος, urbium *alias* vi, *alias* deditione *subiungit*, at 510. l. 57. πολλὰς δὲ πόλεις τῇ πειθῷ προσηγάγετο, πολλὰς δὲ καὶ καταπολεμήσας, *multasque urbes* perſuaſione *ſibi* adiungit, *multas* etiam *debellat*, ubi dat. τῇ π. non tam ſcribae vitium habeo, quam aliam formam atque declinationem, ut v. c. ἡ ἅλως formatur in declinatione utr., ſecunda et tertia, cf. Stp. Th. 4, 1619. F. m. „πειθώ, — πειθώς quoque dici fertur pro eodem" quanquam hoc nec in v. πειθώ l. l. ſupra repetit, nec L. Ern., ſed τῇ πειθοῖ, quo Weſſ. inclinat, non tamen prolato exemplo, cf. ap. Schol. Muſaei ad v. 164., in quibus articulus ſine diſcrimine additur, ut pro dat. ſ. abl. Noſter 1, 4, 12. dicit per ſyn. formulam e praep. μετὰ πειθοῦς, (quod Stp. Th. 3, 133. G. e reddit e Plat. „cum *perſuadendi* vi, *cum* perſuaſione, *perſuadendo*") ſed in ſimili loco 7, 8, 23. per particip. πείσας, ut alii ſcriptores, cf. Weſſ. ad Diod. S. 1, 449. N. 79., cui vicinius eſt Lat. *perſuadendo*, cf. Suid. 3, 105. e. πειθοῖ nudum, *perſuaſione*, ſed ſubiectis π. τε ὑπαχθέντες λ. *ab* eo *perſuaſi*, et, praeter Orph. h. 54, 9., quoque Luc. 3, 85. l. 82. ſine Ind. τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι, *in univerſum* autem *putamus*, oratione (*et* ipſum) *Herculem* perfeciſſe *omnia*, ſapientem *virum*, et *eloquentiae* viribus *pleraque expugnaſſe*, quo de loco a Stp. l. l. p. 134. E. e. diſputata quaedam contra Bud. negliguntur ad Luc., etſi recte, opinor, interpretatur, inter alia, *eloquentiam*, cum reſpondeat pr. λόγῳ, quod ſimiliter Gs. intelligit ib. p. 84. l. 54. 72.

Porro συμμαχία a Bg. e P. *ſocietas* (ap. G. Th. cum Gr. n.) redditur cum aliis, ut ap. Thuc. 250, 4., ubi quoque, ut alibi ap. Noſtr., eſt cum φιλία, it. 272, 84. 208, 88. Ind. Xen. Pol. Z., ſed *auxilium* ad Luc. 1, 191. l. 21., quorſum et pertinet Diod. S. 1, 379. l. 12., ubi contra p. 78. l. 51. *ſocietatis fedus*, ut ad Luc. 3, 518. l. 25. *mutui* auxilii *fedus*, at Ind. Fab. Aeſ. Hſ. belli *ſocietas*, rel., cf. Stp. Th. Schol. Thuc. 76, 91. cum Abr. Dil. p. 598. pro ipſis ſociis, (per abſtractum pro concreto,) ſed pro quibuscunque copiis auxiliaribus Krb. Decr. R. p. I. p. 35. m., pro ſubmiſſione recentium ſubſidiorum Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Diod. S. p. 32. m. cum Ind., cf. Ioſeph. 1, 472. i. cum praep. τῆς συμμαχίας τῆς πρὸς Ἄχαβον, et mox τῆς πρὸς Ἀχ. σ., ſed ap. Dem. 158, 15. πρὸς τὴν ὑπὲρ ἡμῶν συμμαχίαν, pro ſocietate et pro τὴν ἡμετέραν σ., ſed forte pro federe 165, 6., ut pro ſociis 163, 24. 207, 17. coll. l. 19. et 209, 16. coll. l. 18. ut Iſocr. in Plat. 437, 42., ſed pro ſocietate ib. l. 48. τὴν Λακεδαιμονίων σ., 441, 48. 445, 30. 440, 24. 444, 51. ἀποστάντες τῆς ὑμετέρας σ. et in Pace 273, 21. μετασχεῖν τῆς φιλίας καὶ τῆς σ. τῆς ἡμετέρας.

Hic quidem ap. Noſtr. non fuerit illud ſocietatis fedus, cum σύμμαχοι, ut Lat. ſocii, dicuntur honeſtiori ac leniori ſenſu tituloque de iis, qui parent, et ſunt in ſervitutem ac provinciam redacti, et de incolis provinciarum, cf. Acl. V. h. 10, 10. m. p. 89. N. 5., quia h. l. diſtinguuntur, qui armis ſubiecti ſunt, verum potius aut fedus offenſivum, ut hodie dicunt, per quod ſocio, aliis bellum inferenti, auxilia praeſtari oportet, milites et pecunias, aut ſimul illud noſtrorum temporum fedus defenſivum, quo, praeter ſuperiora, tenearis defendere ſocium, ubi laceſſatur bello, eiusque fines tueri; unde h. l. univerſe explicabitur de federe; niſi quis finite magis, quam ego, ſciat, utrum ex illis duobus federum generibus a Marco cum Germanis ſit initum; quanquam per ſe occurrit σ. duplici illa notione, ut priori ſenſu diſtinguatur ab ἐπιμαχίᾳ, ſed et pro eadem ponatur, cf. Schol. Thuc. 33, 37. 38, 14.

102, 71. Suid. 3, 394. m. (qui hausit e primo istius loco, unde et recte corrigitur in N.) Ammon. p. 55. m. Stp. Th. 2, 813. G. sq. Wolf. ad Isocr. Paneg. N. p. 364. e. Abr. Dil. Th. p. 49. i. Krb. Decr. R. p. I. p. 33. e. Ind. Fisch. Pal. v. συμ. Cup. Obs. p. 201. m., qui frustra se torquet in βοηθὸς, cf. Suid. 1, 814. i. ἐπίκουρος, βοηθὸς, et Hes. 2, 1295. i. σύμμαχος, βοηθὸς, quorsum pertinet in primis Thuc. 38, 14. et Dem. 209, 9.

Sed cum v. προσάγεσθαι in med., sensu improprio, ut hic, exemplum adiuncti nostri ἐς συμμαχίαν non innotuit mihi, ap. Nostr. bis occurrens, ubi Stp. Th., praeter Lat. Bg. e P. 1, 86. C. „Isocr. Plat. πρ. τοὺς Ἕλληνας, *asciscere*, (448, 18. *allicere*, at 445, 48. Graecis *ad* se *pellectis*,) fortasse pro πρ. συμμάχους, ut etiam loquuntur" qualem locum, non ibi subiectum, v. in lib. de V. med. Fi. p. 32. m. p. 39. e. „Xen. l. 3. Ἀπομν. συμ. καὶ βοηθοὺς πρ." qui locus sine Indd. est 3, 4, 9. m., ut alii reddunt v. πρ. iam per se per *adiungere sibi socium et amicum*, cf. Ind. Mor. Isocr. Pan. in ed. W. 81, 24., Nostro fortassis isto adiuncto magis definiente verbum per se late patens, cf. Bud. C. 526, 41. Ind. Polb. Dion. Cas. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. et Dem. cum Xen. Z. et M. (ubi locus ex Ag. 1, 20. e. similis priori Isocr.) Fisch. The. et p. 46. e. (ad quem locum cf. D'Orv. Ch. p. 202. e.) Hs. ad Plut. p. 136. e. Krb. ad N. T. p. 401. i. Valck. ad Herodt. p. 187. N. 29. m. Wess. ad Diod. S. 2, 292. N. 72. 30. N. 18., ubi dr. hoc verbum „sedem habere in gentibus et civitatibus, quas aut armis, aut oratione (Nostri πειθοῖ) victores suae patriaeque ditioni adiiciunt, (et vertitur quoque) *ad* societatem *allicere*" Abr. Dil. Th. p. 616. m., sed ad Luc. 1, 793. l. 14. Nostri locus affertur sine Vs., quem vertissem *ad* societatem *adduxerat*, sed in nostrate lingua *zu einem* Bündnifs *vermocht* s. *gebracht*, sumto med. pro act., vel per hoc Lat. ap. Iul. Caes. b. G. 6, 12, 2. eos *ad* se *magnis* iacturis *pollicitationibus* que *perduxerat*; tenente G. Th. in Bg. cum Gr. n. etiam formulas *sibi* socios *asciscere*, it. *asciscere sibi* societate *aliquem*. Liberius quidem, at vi med. servata, reddas quoque, *suadendo* in *societatem* sibi *conciliaverat*, sed ut sit ubique, tropo remoto, facere, ut societatem ac fedus secum inirent.

Caeterum Hs. ad Plut. l. l. poterat uti Suid. 3, 194. i., ut huius illud p. 198. m. contulissem ad Hes. 2. 1040. m., quod reperi, non item illa ap. Stp. Th. et Abr. Dil. Th.

1, 3, 12. e.

— κρατήσας ἦν) pro κεκράτητο, edomuerat *eos*, (e P.) Sic 1, 10, 8. τὰ προπεπραγμένα — ἦν προχωρήσαντα, it. 2, 3, 2. κινδύνων — ἦν καταφρονήσας, it. 2, 4, 16. τοὺς συκοφάντας — ἦν διώξας, it. 3, 6, 20. 5, 4, 24. 8, 6, 12. Hanc periphrasin Atticam male quidam ad Hebraismos referunt. Sic Io. 11, 1. Luc. 1, 21. Sed et sic Arist. Plut. v. 519. (τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν;) et v. 1082. (ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;) v. Obs. Misc. T. 1. p. 149. *Leisn.*

Comici quidem loca proprie huc non pertinent, quanquam eadem cum illis N. T. habet Eckh. in Obs. Phil. ex Arist. Pl. p. 40. m., sacra ista recte explicans, primum pro ἠσθένει, *aegrotabat*, quod ib. v. 2. diserte per variationem sequitur, tangens quoque Luc. 1, 10. 20., ubi similiter articulus deest ante particip., qui ap. Comicum adiectus est. Sed pro Eckh. lege „participium cum v. subst. poni pro verbo" fiet potius haec, participium cum v. subst. poni pro verbo ipso, quod in participio continetur, sive adsit articulus, sive minus, sicque, ut in resolvenda illa dicendi ratione tempus exprimatur id, quo iam extat verbum subst., ut

plurimum quidem. Nam in Comici illo ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς; tum Schol. exprimit tempus adiecti participii, (cum pro τίς μοὶ ἐπιτρέψῃ videatur legendum ἐπιτρέψει,) tum Eckh. in sua Vs. *quis vero* hoc *permittet*, tum vulg. Vs. *quis* erit, *qui* hoc *permittat*, quae est severa huius formulae cum artic. reddendae ratio, dum alius Schol. τίς αὐτὸν ἐᾷ ἀναχωρῆσαι per hoc praes. respicit haud dubie v. subst. ἐστὶ, in cuius impf. ἦν cum particip. interdum in Vs. retinetur impf., sed interdum ponitur plusq., quod in Nostri hoc loco et exprimit Lat. uterque Intp. cum Leisn., et flagitat pr. ἐκεχείρωτο idem tempus; quanquam simul adest προσηγάγετο aor. 2., qui tamen ad plusq. proxime accedit, et pro illo ipso plusq. saepe ponitur, ut et imperfectum, cf. Exc. ad 1, 3, 11. e., unde forte causa repetetur, cur impf. ἦν cum particip. per plusq. interdum reddendum.

Nos quidem, in Ind. v. εἰμὶ omnia e Nostro dantes et varia eius generis loca, hic addimus, periphrasin hanc verbi per particip. cum v. subst. audire Chalcidicum schema in Obs. M. A. V. 10. p. 216., e Lesbonacte, puto, post Ammon. p. 179., Χαλκιδικὸν, ὡς τὸ Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐστι ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὰρ ὁριστικὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύει μετὰ τοῦ ἐστιν ἢ εἰμὶ, unde Salm. in N. „Chalcidicum — fuit, quo verba *indicativi modi*, praesentis *temporis*, resolvantur in participia cum v. subst. *sum*" pro quorum primis voluit haud dubie *finiti modi*, nec debuit addere *praesentis temporis*, cum et alia tempora hic occurrant, ut fut., manendumque fuit in lege Lesbonactis, e qua *Chalcidicum* schema *finita* verborum *tempora*, (ut ἀπολογεῖται,) *in* participia *resolvit* cum *v. subst.*, cf. ad Thuc. 2, 5. Schol., Stp. Th. 1, 1130. F. e. Bud. C. 181, 15. Wess. ad Diod. S. 1, 117. N. 91., cuius e Soph. Phil. est v. 440. τεθνηκὼς ἦν, mortuus *erat*, L. Bos. Ell. p. 422. N. T. L. Krb. p. 194. Nr. 1), Munth. p. 274. m. Loesn. p. 26. e., ad Luc. 2, 351. N. 23., ubi huc respicitur „κρ. ἦν τ. ὁ. pro ἐκράτησε" ut p. 599. N. a. i. alia proferuntur exempla, quorum Ael. V. h. 2, 4. i. non tenet Ind., sed aliud v. εἰ. ex 5, 14. i., Ind. Xen. v. εἰ. e. Z. Cyr. Mem. S. et 'Αν/β., sed sine Ind. ap. Dem. 37, ult. 9, 15. 132, 10. 15, 18. 21, 13. 36, 21. 72, 20. 54, 27. 52, 14. 11, 16. 4. 13, 13. 54, 22. 30, 13. cum Rsk. ad Nostr. 2, 3, 9. sed ad Orph. p. 335. e. ὃ πρὶν ἔχων ἦσθα, pro quo in textu ἦεν, quod et Vs. exprimit per *habebat* „h. e. εἶχες. Videtur illa paraphrasis (f. periphrasis) continuationem aliquam notare, *diu* habebas" quod vellem non dictum, sed comprobatum.

Subiungimus promissum in N. de constructione v. κρατεῖν, quo de Suid. 2, 371. i. κρατῶ, ἐπὶ τοῦ κυριεύω, γενικῇ, αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε σημαίνει τὸ νικῶ, quum sign. *impero*, genitivo iungitur, accusativo vero, cum sign. *vinco*, ad quam differentiam respexerit nostrorum Mss. auctor, quae tamen non est perpetua, et forte plane nulla, tum ad Arist. Av. v. 419. κρατεῖν τὸν ἐχθρὸν, hostem *superare*, Schol. σημειωτέον δὲ, ὅτι — τὸ κρατεῖν συνέταξεν αἰτιατικῇ, qui adeo miratur hunc casum, tanquam insolentem, quem tamen v. ap. Stp. Th. 2, 412. B. e. sqq., ut ap. Suid. l. l. cum acc. rei, sed p. 370. i. κρατεῖν, νικᾶν, *vincere*, exemplum cum acc. τὸν λαγωὸν λ. convellit illud prius decretum, cum et v. eodem sensu cum gen. pers. sit frequens, cf. Thuc. 45, 19. 220, 28. 142, 14. 164, 97. 192, 79. Isocr. Pan. 76, 22. 80, 13. Xen. Mem. S. 3, 2, 1. e. cum Ind. Z. 'Ανβ., Ael. V. h. 3, 18. 7, 19. Luc. 1, 388. l. 99. 775, 29., ut de aliis rectionibus etiam Poll. Call. et Synt. cum Indd. Xen. et Dem., unde salva adhuc lectio Nostri vulg., et altera Mss. librarii aut errantis in litteris, aut scioli.

1, 4, 1. e.

— ἡσυχῇ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν.

Super ἡσ. fere eadem est res, quae in κομιδῇ 1, 1, 9. m., sine Iota edentibus Stp. Th. hinc cum P. et e Thuc. 546, 60. (ubi in textu et Schol. cum Iota τοῖς δ' ἐν τῇ ξυνωμοσίᾳ εἴρητο ἡσυχῇ λ. *coniurationis* vero *sociis* clam *praeceptum fuerat*, quo sensu, repetendo illo ex ἡσυχῇ, pro *silentium*, quanquam non aliunde sic mihi cognitum, post ἡσ. comma faciendum erat, quo sine aeque trahi potest ad sq. v. περιμένειν, etiam vulgari sensu, pro *quiete*, nemini vim inferendo ante, quam quis se opposuerit et adversatus sit iis, quae fieri debebant,) L. Ern. Foes. Oec. p. 162. b. i., ap Arist. Kust. it. Hemst. Plut. v. 692. 735. cum Schol., Ind Rs. Or. V. 4., sed cum Iota ap. Dev. p 56. N. a. e. „ἡσ. quiete, paululum, Herodi. l. 1. c. 4.“ ap. Luc. 1, 80. l. 25. *sensim*, 473. l. 90. *leniter*, sed 2, 412. l. 6. sine Iota in textu, quanquam in Ind. cum eodem, rectius, cum similiter, ut κομιδῇ, sit per se abl. subst., sed deinde transierit in notionem adv., quam hic dat Bg. e P. Lat., quod nostrum *etwas*, innuat, Marcum, antea in lecto cubantem, tunc corpus superius sustulisse ad situm obliquum, quem deinde ad tempus inter orandum sustinuerit brachium suppositum, respiciente Vern. rec. per *sanft* aliorum illud *leniter* et *placide* etc., quo exprimatur motus non vehemens et subitus, et tempus aliquod, quo Marcus debilis corpus erexerit, ut fecerit lente.

Sed v. κουφ. cum gen. loci non iterum reperi, nec habuit Stp. Th., nisi hinc sine numeris sub Bg. Lat. e P., quam Lat. rectionem cum praep. nec G. Th. tenet, at in simpl. tamen, severiori, quam Bg. compos. 67, 46. 48. *de* caespite *virgo* se *levat*, — e *lectulo* se *levare*, qualem praep. in Gr. assumi licet, ἀπὸ s. ἐκ, cf. L. Bos. Ell. p. 470. i. 489. i. sed cum acc. rei alioque sensu Ind. Geop.

Denique Sb Ind. „σκίμποδα et σκιμπόδιον proprie de lectica s. grabato, δίφρον de sella, usurpatum fuisse, atque illud vetustioris, hoc novioris fuisse inventi, φορεῖον autem fuisse de utroque dictum, tradit Lips. Elect. 1, 19.“ Op. T. 1. p. 412. m., ubi et haec „σκιμπόδιον non aliud, quam grabatus; et grabati nomine ipsa *lectica* Catullo dicta, — in qua — etiam domi iacebant“ cf. Poll. 10, 35. N. 36. 10, 36. N. 48. Hes. 2, 1211. m. σκίμποδα, κράββατον, rel. sine N., sed cum N. sq. σκιμπόδιον, Suid. 3, 330. e., ubi pro καὶ σκίμποδος forte leg. σκιμπόδιον, cum notatione e Schol. Arist. Nub. v. 253., ubi contra quaedam e Suida repetit Biletus, ap. quem τὸ χωλοκράββατον μιᾷ λέξ καλούμενον, vitiose pro λέξει, cf. v. 708., Stp. Th. aliunde, Ael. V. h. 4, 11. cum N. 4. Per., Suet. Aug. c. 78. *a* coena *lucubratoriam* se *in* lecticulam *recipiebat* cum N. Cas., ad quem Ortwynum, qui negat, portatilem fuisse, sed fixam eodem stetisse loco, nec a lecto diversam fuisse alio, refutant vel loca e Dion. Cas. ap. Lips. l. l. it. Stp. Th. et Luc 3, 39. l. 54., Thom. M. p. 799. cum N. Moer. p. 354. Piers. cum ed. Fisch. Rhodig Lect. Ant. l. 27. c. 25. et quoad notationem, praeter Sch. Ind. „ex σκίμπτομαι, *nitor*, et πούς. *pes*“ etiam L. Ern. et Foes. Oec. p. 344. e., sed in Cang. Gloss. modo v. Lat. *scimpodium*, quod ap. G. Th. sine Gr. e Gell., ut Bg. e P. cum Gr. al., denique in Strothi sententiam pro aegrotis reperias aliquid ap. Nostr. 7, 5, 5. sq.

1, 4, 2.

Ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, λ.

Super hoc loco nec Stp crisin valere, nec explicationem, agnovere supra in N. Faber et Rsk., tum Iens. in Lect. Luc. p. 301. e. et ad

Luc. 2, 436. N. 54. b., ubi probatur Fabri ratio, aptior ſane illa, quam Rsk. Res vertitur in oratione contracta et modo eius reſolvendae ac vertendae; quo de ut perſpicue tractemus, ibimus per partes ac claſſes.

Orationem contractam appellamus univerſe, quae parte aliqua ſua truncata ſit atque privata, ſed hic, cum ante artic. poſtpoſ., ſ. pron. relativum, deeſt pron. demonſtrativum, οὗτος, ἐκεῖνος, τοιοῦτος rel.

Hoc ſit primum in articulo, cuius caſus eſt legitimus, et regitur a verbo ſuo, nec alieno; ubi a), cum cogitamus et vertimus, omiſſum pron. non addimus neceſſario, et b) articuli caſus in Vs. dandus eſt, quem rectio et lex Grammatica ſ. ſyntaxis legitima in verbo aliquo flagitat, cf. 3, 13, 15. e. ἀεί τι καινὸν ἐξευρίσκοντες, δι' οὗ εὐφραίνουσι μὲν (τοῦτον ſ. ἐκεῖνον,) ὃν ἐκολάκευον, λ. it. 1, 12, 17. οἱ δὲ ἔπασχον (ταῦτα ſ. ταυτὰ,) ἅ περ δεδράκεσαν, cf. Ind. ſub pron. Sed 1, 9, 23. γενόμενον δὲ αὐτὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, οἷς τοῦτο ἐντέταλτο, διεχρήσαντο, ubi ante οἷς requiritur οὗτοι ſ. ἐκεῖνοι, referas quoque ad ſq. genus, ubi ſimul eſt oratio inverſa, cum ordo fingi queat praepoſito v. διεχρήσαντο (οὗτοι,) οἷς λ.

Similis res eſt, ubi praecedunt aut adſunt non verba, ut in prioribus exemplis, ſed ſubſtantiva, ad quae illud omiſſum pron. pertineat, tanquam 5, 1, 7. e. τὸν γοῦν πρὸς Παρθυαίους πόλεμον, μέγιστόν τε ὄντα. καὶ ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχὴ, κατελύσαμεν, pro καὶ τοῦτον ſ. τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ λ., quanquam et hic poſſumus illud pron. referre ad v. ὄντα, hoc ordine, ὄντα μέγιστόν τε καὶ τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ λ.

Item, cum eſt oratio ſimul inverſa, et poſtpoſita pars orationis et enunciatio aliqua, quae proprie erat praeponenda, ut in ſuperiori 1, 9, 23. et in illis 7, 4, 8. et 10. κρύπτοντες ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσιν, ἃ ἔφερον — ὅπλα, pro ὅπλα ταῦτα, ἃ ἐφ., ubi ſubſtantivum exquiſite ponitur poſt artic. ſ. pron. relat. et cum verbo ſequentis membri, cum proprie ad pr. v. κρ. pertineat, ad quod primi membri verbum et poteſt interdum referri ſubſtantivum, ſi comma fiat poſt verbum ſecundum ante ſubſt., quae varietas quoque reperitur ſubinde in libris editis et Mss., ut huius generis exempla alia praebemus etiam in Ind. in pron.

Sed locus 1, 4, 14. τοιαῦτα δὲ συμβουλεύοντες αὐτῷ, καὶ, ὧν ἀκούει παρὼν, ἀπομιμνήσκοντες λ., requirit ante ὧν ſuppletum τούτων, quia v. ἀπ. regit hunc gen. rei. Quem eundem caſum quia v. ἀκ. quoque habet: articuli ὧν caſum non debeas neceſſario mutare in ἃ accuſ. rei, quanquam eundem adſciſcit v. ἀκ., cf. vel Stp. Th. 1, 283. B. D. e. Verum, ſi mutes, pertineat is locus ad ſq. genus.

Eſt enim ſecundum genus hoc, in quo opprimitur idem pron. demonſtr., ſed in articulo, cuius caſus non eſt conſtructus cum ea orationis parte, quacum proprie debeat, ſed cum alia qua vicina, ſive illa praecedente, ſive etiam ſequente; ubi duplex labor eſt et cautio, ut a) non modo pron. illud expleatur, et quidem eo caſu, quo iam expreſſus eſt articulus, ſed b) etiam articuli caſus mutetur plerumque in caſum alium, quem rectio poſtulat legitima, et verbum, aut ſubſtantivum, aut adiectivum, ad quod proprie articulus pertinet et regendus eſt. Tale exemplum habeas in pr. loco, ſi v. ἀκ. ſumas cum acc. rei, ſed certiora haec,

1) in verbo 1, 6, 23. ἐκπέμψας δὲ γράμματα, καὶ διανείμας οἷς ἐδοκίμασε τῆς ὄχθης τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν, pro τούτοις, οὓς ἐδοκίμασε, τῆς λ., it. 5, 1, 4. ἴστε γάρ με καὶ οἷς ἐκεῖνος ἔπραττεν οὐκ ἀρεσκόμενον, pro τούτοις, ἃ ἐκ. ἔπραττεν, οὐκ λ. et 8, 8, 13. e. ἵν' ἐπὶ πλέον ὧν πάσχουσιν αἴσθοιντο, pro τούτων, ἃ πάσχουσιν, αἰσθ.

2) praecedente caſu adiectivi 3, 10, 13. οὔτε ὠμότητος, οὔτε βίας ἐν πᾶσιν, οἷς ἔπραττεν, ἀπείχετο, pro ἐν πᾶσιν ἐκείνοις, ἃ ἔπρ., ἀπειχ., cf. 4, 3, 9.

3) praemiſſo ſubſt. 2, 2, 20. πεῖρα δὲ ὧν πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι λ., pro τούτων, ἃ πρὸς λ., cf. 2, 14, 8. e. 4, 15, 17. e.

4) cum ſubſt. et adi. ſimul 7, 11, 6. e. παίουσι — ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις, pro τούτοις ξιφ. ὑποκ., ἃ ἐπεφ., ubi et poſt artic. poſitum ſolum adiectivum; niſi comma fiat poſt v. ἐπεφ., ubi vero non opus ſit expleto pron. demonſtr., ξιφ., ἃ ἐπεφέροντο, ὑποκ.

5) ſimul in oratione aliter inverſa 7, 6, 16. e. οἷς εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι, pro φον. τούτοις ὑπ. ξιφ., ἃ εἶχον, niſi et hic omittas pron. demonſtr., it. 4, 8, 13. e. πλὴν ὧν εἶχε τριχῶν ἀπεκείρατο, pro πλὴν ἀπεκείρατό (τινας) τριχῶν τούτων, ἃς εἶχε.

Quibus accedat Xen. Mem. S. 5, 1, 10. m. τῶν ἐθνῶν, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, — ἄρχουσιν λ., pro ἃ ἡμ. λ., quo de Ind. Z. „ὃς, articulus poſtpoſ. ſpectat caſum ſubſtantivi praecedent." cui add. §. 25. m., ubi in oratione inverſa ſimul expreſſum eſt pron. demonſtr., ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζονται, τούτοις σὺ χρήσῃ, pro ἃ ἂν λ., ut de ſimplici et recti ordinis genere cf. Ind. Bach. et in Lat. Liv. Ern. v. *qui*.

Sequitur genus tertium, ubi intercedit aliqua praep., quae ſtat proxime ante articulum, eumque regit; ubi a) non tantum fit, quod in ſuperioribus, ut addatur pron. demonſtr., ſaltem mente, eoque caſu, qui iam comparet in articulo, nec modo b) articuli caſus pariter commutatur cum alio caſu, quem requirit conſtructio legitima; niſi haec fert eundem, qui iam adeſt in Gr., caſum; ſed c) etiam alia videnda ſunt atque facienda, ut apparebit e formis ſubiectis.

Una eſt, eademque facillima, ubi eandem praep. aut ſimilem in Vs. adhibeas, tanquam

1) per verba, 1, 4, 7. e. ὑμῖν — δείξασιν, ὅτι ὑπὲρ ὧν ἐτύχετε, οὐκ ἀμνημονεῖτε, pro ὅτι οὐκ ἀμνημ. ὑπὲρ τούτων, ὧν ἐτυχ., retento hoc articuli caſu gen. eodem, vel ἃ ἐτυχ., mutato eo in acc., quem et ipſum habet v. τυγχάνειν, (cf. Stp. Th. 3, 1440. A. ſqq. H. e. p. ſq. E. m. 1442. A. E., Abr. ad Aeſch. 1, 324. e. 326. e. Valck. Eur. Hipp. p. 257. 1. A.) it. 2, 10, 6. e. ἐξ ὧν ἡγεμονεύσαντες ἐκεῖσε διῳκήσαμεν, pro ἐκ τούτων, ἃ — διωκ., ubi caſus articuli neceſſario mutatur, manens contra in his 6, 1, 21. τῷ μὲν Ἀλεξάνδρῳ χάριν εἰδότα ἐφ' οἷς ἐτιμᾶτο, τὴν δὲ Μαμμαίαν αἰτιώμενον, ἐφ' οἷς ὑβρίζετο, ubi bis formula eſt pro ἐπὶ τούτοις, οἷς λ., cf. 6, 6, 5. e.

2) per ſubſt. 5, 4, 11. e. δεδιότες, — τὴν ἐφ' οἷς ἔδρασαν τιμωρίαν ἀναδέξασθαι, pro τὴν τιμ. ἐπὶ τούτων, ἃ ἔδρ., cf. 7, 9, 25. m. it. 5, 3, 1. e. πρόφασιν — εἰς ἃ ἐβούλοντο λ.

3) ſimul in oratione inverſa 4, 9, 12. e. αὐτὸς μὲν ὑπεξέρχεται μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς περὶ ἑαυτὸν, pro μετὰ ταύτης φρ., ἣν εἶχε π. ἑ. it. 6, 1, 7. ἐφ' οἷς εὐδοκιμήκεσαν ἁμαρτήμασιν, pro ἐπὶ τούτοις ἁμ., οἷς εὐδ.

Altera forma eſt in eo, ut rationem Gr. iſtam non poſſis commode vertere per unam praep. et unum pron. relativum, ſed debeas rem aliquo pacto duplicare, ſic quidem, ut praepoſitionem repetitam iungas cum ſupplendo pron. demonſtr., cuius generis exempla ſunt

1) clara 3, 7, 8. πολύ τε ὑπερέσχεν ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου στρατοῦ, καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο Σεβῆρος, pro κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, καθ' ὃ ἐτετ. Σ. it. 5, 3, 20. καθ' ὃν καιρὸν ἐν τοῖς βασιλείοις — διέτριβεν, pro κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐν τ. β. διετρ., ubi videas, ſimul praeponendum eſſe ſubſt.

a) ambigua 2, 9, 14. εὐμαρῶς αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο, ὑπηγάγετο, pro ταῦτα, ἐφ' ἃ ἐβ., ſc. ὑπάγεσθαι αὐτοὺς, vel ſimpliciter ἐπὶ ταῦτα, ἐφ' ἃ ἐβ., per quam rationem poſtremam pertinet ad formam priorem, cf. ib. 5, 3, 1. in 2), it. 5, 1, 4. προκινδυνεύσαντα ὑμῶν ἐν οἷς, πολλάκις ταῖς τυχούσαις διαβολαῖς πιςεύων, ἀφειδῶς ὑμῖν προσεφέρετο, pro ἐν τούτοις, ſc. τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς λ., ubi deinde ἐν οἷς ſumas, ut ἐν ᾧ, pro temporis particula *quum*, quando, *dum*; ut tamen vel ſic in talibus ſtatui queat ellipſis ſubſt. χρόνοις ſ. χρόνῳ.

Tertia forma eſt propria noſtro loco, ubi a) non modo fit prius, ut duplices praepp adhibeantur, ſed b) etiam pro altera praep. debet ſubſtitui alia aut praepoſitio, aut pars orationis, veluti coniunctio aut adv. Nam in Noſtri ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον Faber ita verſatus eſt, ut praecepimus, dum in eius ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς λ. agnoſcis primo ſuppletum pron. demonſtr. ἐκ., deinde duas praep., ſed ſibi diſſimiles, ἐπὶ et ἐν, quae poſterior ſubſtituta eſt priori ἐπὶ, quia haec non ita, ut ἐν, apta eſt verbo διακ., cum ſic locum liceat perſpicue reddere, *dolere quidem vos ob* ea, *in* quibus *videtis* me *conſtitutum.* Contra, Reiskii rationem meminimus fuiſſe hanc, ut Noſtri illa mutaret in ἐπὶ τούτοις, ἃ διακ. ὁρ. με, ubi formula Gr. reſolvitur non e tertio genere, ſed e ſecundo, ut, adſcito pron. τούτοις, articulus tranſeat in caſum alium ſine alia praep. ſimul; quae tamen ratio non eſt ſatis conſentanea uſui loquendi, cum v. διακ. non adhibeatur ſic cum nudo caſu et articulo ſ. pron. relativo. Sed ſi tamen iſtius rationem amplecti velis: debeas illud ἃ accipere per ellipſin praep. κατὰ, pro καθ' ἃ, ubi ſtatim appareat tertium genus, ut, praeter pr. ἐπὶ, alia κατὰ aſſumatur.

Quod conveniat cum eo modo, quem in hac forma tertia quoque ſequaris, ut formulam Noſtri ſolvas in ἐπὶ τούτοις, καθὼς ὁρ. με δ., ubi particula καθὼς, ſ. coniunctio adverbium ve modi ſubſtituitur illis prioribus formulis e praep. quadam, ἐν οἷς et καθ' ἃ, quod, mutatum in vocem unam καθὰ, vulgo pro adv. ſumimus, cf. Stp. Th. et L. Ern. it. Heſ. 2, 107. m. καθὰς, — καθάπερ, quae ratio hactenus apta eſt noſtro v. διακ., quod et alibi cum adv. aliquo occurrit; et quanquam nemo fortaſſis Gr. ita locutus eſt, ut reſolvimus: tamen ſic ſaltem ad ſenſum loci noſtri venimus.

Similis res eſt in loco 1, 4, 6. ἐκ γὰρ ὧν αὐτὸς διάκειμαι, quem Rsk. explicabat itidem, ἐκ γὰρ τούτων, ἃ δ., quod et ipſum intelligas pro καθ' ἃ, et reſolvas in ἐκ τούτων, καθὼς — δ.

Sed 2, 10, 3. τὸ πιςὸν ὑμῶν — δεδηλώκατε δι' ὧν ἀγανακτεῖτε ἐφ' οἷς οἱ κατὰ τὴν Ῥώμην ςρατιῶται — ἐτόλμησαν, duae ſunt ſimul formulae, una e priori claſſe, ἐφ' οἷς, pro ἐπὶ τούτοις, ἃ ἐτολμ., ſed altera e tertia forma, δι' ὧν, pro διὰ τούτων, δι' ἃ, ſ. διὸ, ſ. διότι, ſ. ὅτι, ubi adeo aut eadem praep. repetitur, aut ſubſtituitur particula ſ. coniunctio, cum δι' ἃ ſit idem cum particulis illis propoſitis; unde δι' ὧν etiam reſolvas in διὰ τοῦτο, διότι, ſ. διὰ τοῦτο, ὅτι. Nam, ſi reſolvas modo ad genus ſecundum, per διὰ τούτων, ἃ ἀγανακτεῖτε: hic acc., tributus verbo ἀγαν, adhuc dubius eſt, cf. Stp. Th. 1, 3. F. m. Abr. L. Ariſt. p. 266. m. et Fiſch. Plat. Phaed. p. 162. e.

Tum 2, 10, 5. e. πλέον ἦν ἐν αὐτῷ τὸ ἐλεούμενον ἐφ' οἷς ἐσφάλλετο, ἢ τὸ μισούμενον, ambiguum eſt, quomodo ſolvatur, utrum per ἐπὶ τούτοις, ἃ ἐσφ., pro καθ' ἃ ἐσφ., an per ἐπὶ τούτοις, ἐν οἷς ἐσφ. ſ. ἐπὶ τούτοις, οἷς ἐσφ., quia v. σφ. reperitur cum acc. nudo, cf. Stp. Th. 3, 1169. A. m. E. i. e. „πολλὰ σφάλλεται, *in* multis *errat*“ pro κατὰ πολλὰ, quod par

deinde alteri ἐν πολλοῖς, Ind. Xen. Cyr. Z. et Hell. Mor. e p. 353. e., ut Ind. Mem. S. Z. cum ἐν, it. ap. Stp. l. l. F. i., ubi et cum dat. simplici E. e.

Quibus accedat novum contractae orationis genus, quod a priori differt in hoc, quod pronomen demonstr. non ita commode potest suppleri, sed tantum duplicari praepositio, et oratio inverti debet, ut 3, 9, 14. e. οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη, pro οὐκ εἰς Ῥωμ. ὄχθ., εἰς ἃς ἐβ., sc. κατενεχθῆναι, ubi simul videas, transponendum esse subst. ὀχθ., quod exquisite post pron. est reiectum.

Caeterum, qui super tali oratione contracta scripserunt aliquid, praeter supra laudatos Ind. Bach. et Zeun. ad Xen., sunt duplicis generis,

1) qui ad Nostrum respexerunt, ut ap. Luc. 2, 436. N. 54. b. ad 1, 4, 2., ubi ratio Stp. reiicitur, probata Fabri contra, tum Bud. C. 1345, e. ad 1, 4, 6., ubi ἐκ γὰρ ὧν dicitur esse pro ἐξ ὧν et „per tmesin solutum elegantiusque" it. 1406, 2. ad 2, 3, 10., ubi δι' ὧν ἀγαν. explicatur „διὰ τοῦτο, ὅτι ἀγ." ut et nos voluimus, sed 1405, 28. ἐξ ὧν resolvit per ἐκ τούτων, ἃ, cf. l. 31. et l. 49. πρὸς ὃ per πρὸς τοῦτο, οὗ, et 1406, 9. ὧν sine praep. per τούτων, οἷς, post quae l. 26. addit „nullum est verbum ap. Gr., nec neutrum, nec pass., quod non accusativum interdum admittat, alicuius actionis significativum" quibus exempli loco subiicit, ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθην, — ὅσα ἠδίκησθε etc., ubi tamen melius sit, sumere ellipsin illius pr. κατὰ,

2) qui in universum hoc genus tractarunt, Bud. C. 1467, 26. Stp. Th. 2, 1502. A. e. sq., ad Luc. 2, 361. N. 8. et l. l. it. Ind. Isocr. Ev. v. ὅς, tum sine praep. aliqua Fisch. ad Well. p. 304. e. Rs. Or. V. 3. p. 415. N. 11., sed per unam praep. Hemst. ad Arist. Plut. p. 436. b. Misc. Obs. A. Nov. T. 3. p. 30., Ind. Fab. Aes. Hs. v. ὅς m., denique cum praep. duplici Bud. C. 1346, 20. et Rs. Or. V. 5. p. 178. N. 40.

Priusquam locum hunc de contracta oratione dimittimus: commemorandum videtur et illud genus, cum volunt suppleri praepositionem, ut Bud. C. 1381, 14. et 1405, 51. „ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε, — ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν, simile, ut ὧν ἔπαθεν, ὀργὴν ἔχει, — ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὧν" ad quem postr. locum canon est ap. Greg. de dial. p. 48., ubi v. N. Koen., qui recte „ὑπὲρ in talibus subaudiatur, an ἕνεκα, perinde esse" sicut in his locis subintelligetur quoque illud χάριν et praep. διὰ s. ἐπὶ, sed et, e nostra ratione, simul pronomen demonstr., et praeterea casus articuli accommodabitur ad verbum legitimum, v. c. ὑπὲρ τούτων, ἃ ἔπαθεν.

Nunc progredimur ad Nostri v. διακεῖσθαι, eiusque primo constructiones, in quibus sane non reperi, nisi semel, illam Rsk. cum nudo acc., ἃ διάκειμαι, (etsi nunc non amplius tenebam auctorem et locum ipsum,) ut nec meam hanc, καθ' ἃ διάκειμαι, quae tamen nititur illo, quod supra dicebam, ut καθ' ἃ sit i. q. καθὼς, quod par est illis ἃς, ὅπως, ὥσπερ, cum v. διακ. solennibus. Scilicet hoc v. occurrit de pers. 1) cum ὡς, v. Stp. Th. 2, 163. A. e. sq. G. m. p. sq. A. m., ap. Arist. Kust. Ind. et Luc. 3, 621. l. 8. 2) cum ὅπως Luc. 1, 317. l. 16. 2, 171. l. 30. et Ael. V. h. 14, 23. 3) cum ὥσπερ Luc. 2, 488. l. 98. 4) cum πῶς et simul cum pr. πρὸς et acc. pers. ap. Dem. 155, 1. aut cum acc. elliptico τὴν ψυχὴν Ind. Xen. Cyr. Z. 5) cum formula, syn. illis particulis ap. Luc. 2, 813. l. 88. ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ, *ut discatis*, quomodo *erga* me *affectus sit*; ubi omnes supplemus pr. κατὰ, 6) cum οὕτω Stp. Th. Ael. V. h. 4, 28. Ind. Xen. Hell. Mor. et Z. Cyr, it. Ἀνβ. ex 3, 1, 3., Fab. Aes.

Hſ., Luc., Rsk. Or. V. 6., it. ap. Dem. 97, 12. p. ſq. l. 11. 111, 18. 230, ult. 7) cum οὕτω et πρὸς ib. 141, 25. (cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) 8) cum οὕτω et acc. elliptico τὰς γνώμας ib. 182, 2. cf. Stp. Th. 2, 163. F. m. p. ſq. D. Rs. Or. Ind. V. 7. Ant. 9) cum οὕτω et ὑπὸ Xen. Hell Mor. it. cum adv. alio Abr. Dil. Th. p. 460. i. 10) cum οὕτω et νῦν Xen. Mem. S. 2, 3, 18. 11) cum ὡς et πρὸς ad Luc. 2, 813. N. a. et Stp. l. l. L. e. G. m. p. ſq. i. 12) cum ὥσπερ et πρὸς Xen. 'Αιβ. Z. ex 2, 6, 12. 13 cum adv. et πρὸς cum acc. rei Luc. l. l. ap. Dem. 138, 24 Ind. Thuc. Xen. Mem. S. 'Αιβ. Mor. et Cyr. Z. Polb. Ern Diod. S. Fiſch. Aeſch. Rs Or. V. 7. Iſ. Ael. V. h. 14) cum adv. et τὴν ψυχὴν Xen. Mem. S. Z. 15) cum adv. et gen. rei Abr. L. Ariſt. p. 112. i. Stp. Th. l. l. p. 164. D. 16) cum adv. et dat. perſ. Dem. 99, 23. Stp. l. l. p. 163. G. e. Ind. Xen. 'Αιβ. Z. 17) cum pr. περὶ Ind. Luc. et Stp. Th. l. l. p. 164. B. m. 18) de re, cum adv. modi ac temporis, it. cum dat. perſ. Xen. Mem. S. Z. ex 3, 5, 5., qua de re 19) etiam abſolute v. ap. Dem. 112, 1., ubi reddimus per paſſ. conſtitutum ſ. comparatum eſſe, it. libere per Lat. ſe habere, cf. ap. Ael. V. h. 4, 28., ut in reliquam notionem L. Ern., cui addiderim, in aliquid inclinatum eſſe.

In Noſtri quidem loco Bg. e P. ad ſenſum, pro quibus ad ſevera illa noſtra, *dolere* vos *ob* ea, *in* quibus *videtis* me *conſtitutum*, noſtrates dicant, *über* den *Zuſtand*, in *welchen* ihr *mich* verſetzt *ſeht*, ſ. *über* die *Umſtände*, Lat. ob ſtatum, in quem videtis me redactum eſſe, cf. ad Luc. l. l., it. ob rationes (circumſtantias), in quibus videtis me conſtitutum, i. morbum, corpus animumque debilitatum, et periculum vitae ac mortis; unde ad illa Gr. ἐφ' οἷς, accommodate in primis ad v. διακ, adhibitum et alibi de aegroto eiusque miſera conditione, (cf. Thuc. 497, 13. Stp. l. l. p. 163. E. et ad Luc. l. l.) ſupplebuntur, praeter communia illa ſubſt. πράγμασι ſ. χρήμασι, quoque alia, ut κακοῖς, δεινοῖς, πάθεσι, παθήμασι, ἀτυχήμασι.

Caeterum videtur Stp. iterum adductus ad corrigendum a P. Vs., quae tamen inſtituta eſt, ut ſaepe, ad ſenſum modo, dum οὕτω latet in ἐφ' οἷς, ſi ſingas, Noſtrum ſic potuiſſe ſcribere, ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς, ὁρῶντάς με διακείμενον ἐν τούτοις, cui ſubſtitui οὕτω poteſt. Sed illud particip. ὁρ. videas reſolviſſe P. per particulam *quum*.

I, 4, 4.

τὰ — δεινὰ, ὑπ' ὄψιν πεσόντα) Generatim, ut Hor. canit (Art. p. v. 180. ſ.) *ſegnius irritant* animos *demiſſa* per *aures*, Quam, *quae* ſunt *oculis* ſubiecta *fidelibus*. Cic. ad Torquat. (ep. ad div. 6, 1. i.) *oculi* augent *dolorem*, (qui *ea*, *quae* caeteri *audiunt*, intueri *coguntur*, *nec avertere a miſeriis cogitationem ſinunt*,) et (ib. 6, 4. m.) in *malis* omnibus *acerbius* eſt *videre*, quam *audire*. Plura v. ap. Pric. ad Apul. p. 97. Lucian. de domo p. 460. *Leisn.*

Cui Luc. 3, 202. l. 70. adde p. pr. l. 62. it. Eur. Elect. v. 290. ſqq. ubi Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ Σοφοῖσιν ἀνδρῶν, corrigentur ex Antiop. v. 50. ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ, Σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν, commate etiam ſublato poſt οἶκτος, in hanc ſententiam, *ineſt enim* commiſeratio *ſtultitiae* (ſtulto, ſtultis) quidem *minime*, *ſed* ſapientibus *virorum*, ubi ſimilis ſententia v. 37., rediens in Androm. v. 421. ſq. (ubi profert eam chorus, cui convenit aor. tempus, hinc forte in pr. locum veniens.)

In Noſtri autem loco Bg. expreſſerit illud Hor., cum et Lat. habeant ſeveram formulam, *ſub* adſpectum *cadentia*, it. *ſub* oculos *cadentia*, cf.

G. Th. v. *cad.* 671, 93., ut noſtrates *in die* Augen *fallen*, pro qua hic melior ſit *vor* Augen *ſeyn* ſ. *ſchweben*, quae omnia ſunt paria privo v., *quae conſpiciuntur*, et aliis phraſibus, ut *quae* oculis *cernuntur*, et exquiſitiori ſyn. P., cf. G. Th. v. *uſurp.* 1128, 59. et in Bg. 598, 100. Sed ſubſt. ὄψις, per ſe variae notionis, hic utrumque valere poteſt, aut oculos, aut adſpectum ſ. viſum, cf. Ind. Xen. Z. Pol. et 'Αβ. Foeſ. Oec. p. 287. a. et Stp. Th., qui nullibi tenet formulam Noſtri ipſam aut ſimilem, ut duxerit e Latinis illis antea, et ſuam conformarit ad alias non diſſimiles, ut, cum v. π. ponitur cum pr. ὑπὸ et dat., v. c. ap. Xen. Cyr. Z. 7, 1, 37. m., it. cum acc., cf. Stp. Th. 3, 311. B. e Polb. (quod non eſt in Ind., ſed per ſyn. praep. „π. — εἰς ἐξουσίαν" e T. 1. p. 257. m., ubi *cadere* ſane pro venire, cf. G. Th. 671, 43.) ap. Diod. S. 2, 323. l. 41. it. 1, 204. l. 73., ſed l. 49. τηλικούτου μεγέθους ὄφεως εἰς ὄψιν κοινὴν κατηντηκότος, cum *anguis* tam *enormis* palam *in* conſpectum *venerit*, pro quo l. 51. ἀποφαίνονται, — ὁρᾶσθαι — ὄφεις λ., *memorant*, angues *conſpectos eſſe*, ſed 2, 186. l. 58. τὸ μέγεθος τῶν ἀκληρημάτων, ἐν ὄψει κείμενον, εὐλόγως τοὺς ὁρῶντας ἐποίει συμπάσχειν τοῖς ἠτυχηκόσι, *calamitatum magnitudo*, oculis *ſubiecta*, rel., ubi, praeter ſententiam, et Vs. ſimilem Bg., quoque adv. εὐλ., par illi εἰκότως, convenit Noſtri φύσει, cf. 1, 1, 10., ſed ib. l. 43. et 1, 208. l. 10., ubi et Noſtri ſubſt. οἰκτ., quo de cf. Ind. Hom. Rs. Or. V. 4. p. 78. i., qui locus ſimilis eſt illi Thuc. 497, 27. *miſericordia*, (ap. G. Th. cum Gr. n.) cum Abr. Dil. p. 733. e., ad Luc. 1, 114. l. 26. cum pr. πρὸς, ſed 2, 899. l. 86. Dion. H. S. T. 1. 210, 37., ſed cum gen. rei 427, 37. *miſeratio*; quod Bg. non eſt ap. Stp. Th., ſed huius locus e Soph. Ai. v. 905., ubi cf. et v. 525. Rs. Or. V. 8. Ind. Din., Ammon. p. 102. i. Heſ. 2, 727. m. οἶκτος, θρῆνος, ἔλεος, συμπάθεια, Suid. 2, 665. m., et ſyn. οἰκτισμὸς Xen. Symp., ap. Stp. ſine auctore.

1, 4, 7.

Νῦν δὲ καιρὸς εὔκαιρος ἐμοί τε λ.

Addenda hic ſunt quaedam primo de adi. εὔκ., quod deprehendimus praeterea ap. Abr. ad Aeſch. 2, 157. e. εὔκ. βοῦς et ναῦς, ſed ap. Ael. V. h. ὕπνος et ἐπιθυμία, utr. loco Vs. *opportunus*, ap. Plut. Hſ. σιγὴ, *tempeſtivum*, ſed pro ſubſt. ap. Anton. Philoſoph. 12, 35. τὸ εὔκαιρον, *quod* tempeſtivum *eſt*, et cum dat. perſ. 4, 23. τὸ σοὶ εὔκ., it. cum dat. rei et adv. 11, 13. e. οὐ δέχῃ τὸ νῦν τῇ τῶν ὅλων φύσει εὔκαιρον, (cui forte ſyn. in pr. τὸ τῇ φύσει σου οἰκεῖον, et in ſqq. τὸ κοινῇ συμφέρον.) ſed ap. Onoſ. c. 39. p. 114. εὔκαιρον ὥραν τῆς νυκτὸς, cf. de notione D'Orv. Ch. p. 583. e. Rs. ad Polb. p. 375. e., ſed ad ſupplendum Stp. Th. de affinibus, praeter L. N. T., εὐκαιρεῖν Moer. p. 145. Thom. M. p. 830. Suid. 1, 893. i. Bud. C. 1114, 50. Rsk. l. l. p. 375. m. Kypk. 2, 88. m. Loesn. p. 213. e. Ind. Polb. et Luc., de εὐκαιρία Suid. 1, 892. e. p. ſq. Ind. Diod. S. Ael. V. h. Polb. Fab. Aeſ. Hſ., Caſ. ad Theophr. c. 12. i. εὐκαιρία χρόνου, cum Gat. ad Ant. p. 363. a. E., de εὐκαίρως D'Orv. Ch. p. 588. Ind. Diod. S. Dem. Ael. V. h. ex 13, 1., ubi pro καιρίως, cf. ἐπίκαιρος Stp. Th. Foeſ. Oec. Suid. 1, 811. Heſ. 1, 1356. e. ἔγκαιρος Suid. 2, 286. e.

Sed luſus verborum, quem in N. tetigi, ſeparatim dabitur, ubi e toto Noſtro omnia collegerimus, ad hanc partem pertinentia.

1, 4, 8.

— δεόμενον, ὥσπερ ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ, τῶν κυβερνησόντων.

Loca, ubi χ. et ζ. copulentur alibi, v. ap. Abr. ad Aeſch. 1, 331., quibus add. Luc. 1, 598. l. 62. καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος, *procella* et

aestu, Plut. ap. Stp. Th. 4, 487. A. m. καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως, Dion. H. S. T. 1. 176, 35. κατά τε ὄμβρον καὶ ζάλην καὶ σκότον, per Vs. ed. Rsk. V. 1. p. 516. i. *imbribus* et *procellis* et *caligine*; ubi adeo ζ. physice dr., ut ap. Luc. 2, 74. l. 95. *tempestatis*, (quae uberius descripta est ib. l. 86. 90.) ut per hoc Lat. et *procella* redditur quoque Ind. Luc. et Ael. V. h., sed eodem modo χ., cf. Stp. Th. 4, 486. e. 1004. e. sqq., quo de, proprie aut improprie sumto, cf. L. N. T. Foes. Oec. p. 406. b. m. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Xen. Bach. cum Z. Mem. S. et 'Ανβ. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. And. Dem. Hf. Plut. et Fab. Aes. cum Fisch. The. Ae. et Pal., it. Obs. Cup. p. 220. Char. 43, 1. cum D'Orv. p. 243. Soph. Ai., Arist. Ach. v. 876. cum Schol. Sed ζ. praeterea v. in Ind. Dion. Caf. Soph. Ai. v. 352. ὑπὸ ζάλης Schol. κινήσεως ἀνέμων, in Vss. recte *turbo* et *tempestas*, Aesch. Prom. V. v. 371. πυρπνόου ζάλης, procellae *flammivomae*, ubi v. Schol. ά, i. q. v. 368. ποταμοὶ πυρὸς pluvia *ignea*, cf. Schol. it. ad v. 367. et Stanl. ad v. 370. πυρὸς ζάλη, sed ad v. 644. θεόσσυτον χειμῶνα, *divinitus* immissa *tempestas*, Schol. ad v. 641. τὴν ἐκ θεῶν ἐπελθοῦσαν ζάλην καὶ τὸν κλύδωνα τῶν συμφορῶν, nihil profuturo Suida in χ. 3, 666. m., sed 2, 2. i. ζάλην, μεγάλην ἅλα, λ. vehementem *procellam*, (haud dubie ex ζα, pro σφόδρα,) ex Etym., cf. Stp. Th., ubi et melior notatio, esse τὴν μεγάλην ἄελλαν, sed Hes. 2, 1546. i. χειμασία, ζάλη, ταραχή, deinde χειμὼν, ἡ ὥρα, (puta hiemis et anni tempus, ut Lat. *tempestas* dr. et de tempore universo, et de peculiari illo, ubi ventus flat vehemens; nisi leg. ἡ αὖρα, aura, *ventus*, cf. 1, 619. m. et Suid. 1, 382. m.) ταραχὴ, ζάλη, λ. it. 1, 1575. i. et p. pr. e. ζάλα, θόρυβος, cf. N. et 1725. m. 116. m. it. 2, 677. i.

Unde ap. Nostr. h. l. χ. et ζ. pro syn. copulabuntur, ut nobis *Sturm* und *Wetter* f. *Ungewitter*, qui, credo, cogitamus in primo ventum vehementiorem, sed in altero tonitru cum pluvia, quae conveniunt mari etiam, a quo, etsi hic non diserte nominato, metaphora ducta est tamen, vel ob adiunctum τῶν κυβ., quae malim prae *Sturm* und *Wellen* f. *Woogen*, et prae *im Sturm* und *Meere*, quo forte respexit Bg., quod ap. G. Th. „*salum*, ἅλς, — mare, quatenus commotum et inquietum fluctuat" quae iuvantur ab Hes. 2, 1144. m. et Suid. 3, 276. e. σάλος, σαλευμὸς, λ. pro quo Kust. malit σαλευσμὸς, forte sine causa, cum et σάλευμα habeamus, cf. L. Ern., tria haec subst. ignorante Stp. Th. Cumque ad σάλος explicandum isti Grammatici adhibeant eadem, quae in ζάλη supra: suspicetur quis, non tantum syn. esse, sed etiam adeo eadem, et a se invicem orta, in primis ob illud supra ζάλα, cui affine σάλα, quo de cf. Suid. 3, 276. e. p. pr. m. Hes. 2, 1142. i. 1, 565. e. N. 13. 2, 1142. e. 1145. m. Nr. 5., quae interpretationes sunt tropicae ac secundariae, non prima propriaque, de qua bene ad Hes. 2, 1142. N. 16. „σάλα, i. e. σάλος, *concussio*." Scilicet σάλα, ζάλα, ζάλη, ut σάλος, σάλευμα, rel., videntur primo et universe esse concussio, agitatio, commotio, quae fit a ventis, (unde supra Schol. Soph. κίνησις ἀνέμων,) deinde orta hinc aquae turbatio, unde ap. Grammaticos superiores, ταραχὴ, θόρυβος, ταραχὴ ὑδάτων,) porro sensu improprio et morali, de animo, solicitudo et cura, sed physico id, unde oritur maris et aquae commotio, f. causa eius, i. ventus vehemens, (unde supra ἄνεμος λάβρος, rel.) tum id, quod a vento movetur, i. mare, it. fluctus, unda fluctuans et commota, mare commotum; et quia ventus est aër motus, hinc ζάλη supra quoque ἡ ταραχὴ τοῦ ἀέρος, et quia venti ferunt ut plurimum pluviam, aut liquidam, aut concretam, i. nivem et grandinem, hinc ζάλη supra μετὰ ὄμβρου πνοὴ et ἡ χάλαζα, et denique

quia venti, tempestates et fluctus maris suscitant pericula, noxas et calamitates, hinc χειμὼν et ζάλη de iisdem effectis, ut supra ap. Aesch. et Schol. it. Suid. 3, 394. i. v. κῦμα, cf. Salm. ad Lamprid. 1, 807. N. 2. qui et recte ad Hes. 2, 1143. e. pro σαλέης, ἄλη, βλάβη, in N. voluit σαλέη, σάλη, βλ., cf. Hes. v. σάλα, non bene mirante Stp. in Th. σάλος pro φροντὶς, cf. G. Th. „*aestus*, κλύδων, *fluctus*, σάλος, — κλύδων, *procella*, ἄελλα, χειμὼν, vehementior quidam venti impetus. — *tempestas*, χειμὼν, ζάλη, καταιγὶς“ quo in Gr. et Hes. 2, 168. m. ἡ τῶν ὑδάτων ζάλη, tum Loesn. p. 109. e. ex Phil. „σάλον καὶ κλύδωνα λ.“ quo forte et respicit p. 454. m. „Philonem κλ. solere coniungere cum σάλος“ cuius generis loca e Phil. v. ap. Abr. L. Arist. p. 48. e., ubi et de tropico horum vocab. sensu, ut ap. Casp. Barth. Adv. l. 25. c. 12. e. p. 1240. ad Pacati *vitiorum turbo*“ eleganti similitudine a fluctibus maritimis dictus. Herodi. l. 1.“ cum Gr. nostris sine Vs.

1, 4, 8. e.

— μή ποι φερόμενος λ.

Ad τὸ δέον et τὰ δέοντα, quod decens s. opus est, et hinc officium, praeter pauca Stp. Th., cf. L. N. T. Ind. Xen. Oec. Ἀνβ. et Cyr. in δεῖ aut δέον, Ael. V. h. (ubi et est explicatio, ἃ δεῖ λέγειν καὶ πράττειν ἐν τῷ βίῳ,) Luc. v. δεῖ et 1, 15. l. 59. loco memorabili, cum N. e Thuc. 1, 70. e. (cf. Ind., ubi Vs. τὸ δ. ea, *quae* sunt *facienda*, sed τὰ δ. rebus, *quae* sunt *faciendae*, bene, ut respiciatur ellipsis subst. πράγματα, χρήματα, ἔργα, sed 90, 86. aliter,) tum ad Luc. l. l. „in plur. frequenter τὰ δ. Demostheni familiaris dictio“ per duo tantum loca, quibus add. τὰ δ. per se 9, 8. 10, p. 14, p. 15, 3. etc. pro quibus τὰ δίκαια 142, 10. 204, 19. 208, 15., sed syn. periphrasis cum pron. et verbo 13, 27. ὅ τι δεῖ ποιεῖν, 144, 5. ὅ τι χρὴ συμβουλεύειν, it. μηδὲν φροντίζειν ἂν ἐχρῆν 42, 3. 43, 2. 130, 1. 191, 8. it. ἃ δεῖ 16, 6. 124, 13. cf. 24, 17. 67, 23. 109, 13. 120, ult. 128, 11. 166, 16. tum per copulata in vicinia 24, ult. — ἂν — προσήκει, — ἃ δεῖ λ., it. 32, 12. ἃ προσήκει, sed l. 20. τὰ δ. et l. 25. ἃ δεῖ, cf. 111, 23. 28. et ult., sed 38, 12. ἃ χρὴ, at l. 22. τῶν δεόντων, et l. 25. τὰ προσήκοντα, cf. 65, 5. b. et ult. τὰ δ., sed 66, 5. τὸ τί χρὴ ποιεῖν, it. 141, 11. τὰ καθήκοντα, sed l. 14. τὰ δ., tum εἰς δέον λέγουσιν 44, 6. cf. Arist. Nub. v. 857. et peculiari sensu τὰ δ. pro τὰ ἐπιτήδεια ap. Fisch. de Vit. L. N. T. Prol. 12. p. 13. i. cum Ind. Xen. Z. ex Hier.

Super προσαρραχθῇ autem, utrum sic duplici ρ scribendum, an uno modo, cum Ms. Ba., habet postremi generis tantum exempla Ind. Sb. quaedam, in quibus et diserte est Nostri hic locus, quo de nihil Stp. Th., sed, praeter 4, 523. E. e. Ind. ἀράσσω, et separatim 536. C. e. ἀῤῥάξαι quoque haec 1, 517. C. „notandum, ἀῤῥάξαι scribi et ἀράξαι, sicut et ἀπαῤῥάξαι, καταῤῥάξαι, etc.“ deinde in v. ἐπαράσσω subiiciens locum, ubi est ἀπήῤῥαξαν, sed in sqq. modo συναρ[illegible] et συῤῥάσσω, tum post ῥάσσω, i. q. ἀράσσω habens compos. ἀποῤῥάττω, ἐπιῤῥάσσω, καταῤῥάσσω, sed tamen cum locis per unum ρ, cf. Bud. C. 1099, [illegible] sqq. 43. 50. p. sq. l. 8. 34. at 1101, 35. nostrum v. modo per ρ unum, ut L[illegible]n., praeter illa Stp., ἐπαράσσω et ἐπαῤῥάσσω, it. „καταράσσω, v. καταῤῥάσσω, (et hic diserte) e κατὰ et ῥάσσω“ tum per Indd. et scriptores cum ρ simplici alia verba, cf. Hom. Ἰλ. π', 116. μ', 384. ψ', 673. Orph. Arg. v. 3[illegible] 396. Call. h. in A. v. 3. Arist. Eccl. v. 969. Equ. v. 638. Nub. v. 1376. Lyco. v. 940. ἀραγμοῖς, sed v. 256. καταῤῥαγαῖς, tum v. 15. ἀράξας cum V. L. ἀῤῥαξ., cf. v. 169. 539., ut in prosaicis Dion. H. S. Ind. v. ἀράττειν et

-ἀπαράττειν, fed in textu 494, 41. ἀπήῤῥαξαν cum N. „vel ἀπηραξ. leg., vel ἀπέῤῥαξ. ab ἀπαράττω, hoc ab ἀποῤῥάττω" cf. 551, 24. et v. καταῤῥ. Ind., it. Diod. S. v. ἀρατ., ubi προσαρατ. per pravos numeros, Polb. καταῤῥάττ., Herodt. ἀπαρασ., fed 660, 51. ἀπήραξαν cum V. L. ἀπήῤῥαξαν, fed in N. probatum unum ῥ, at Ind. „καταράσσειν, — κατέῤῥαξαν, κατήραξαν et κατείραξαν confufa, it. καταρήγνυσθαι, κατέῤῥαξαν et κατήραξαν, κατεῤῥάχθη et κατηράχθη permutantur eadem fignificatione" cf. 723, 79. κατήραξαν, V. L. κατήῤῥ., in N. „perparum intereffe" ut tamen deinde corrigatur Dem. κατέῤῥαξε in κατήραξε e Cod. κατήῤῥαξε, cf. 402, 82. fine Ind., fed Thuc. v. ἀπαρατ. cum 486, 6. it. καταρασ. cum 450, 66., tum Ael. V. h. ἐξαρατ. Luc. ἀρατ., προσαρασσ. et συναρασσ., fed Dem. „καταράττειν, quod eft ab ἀράττειν, vel καταῤῥάττειν, quod eft a ῥάττειν — 675, 19." ubi κατέῤῥαξε, ad quod v. V. 9. p. 743. i. et 11. p. 1102. i.

Tum ap. Poll. 1, 114. de navi eft προσαῤῥάξαι, *impingere*, et περιαῤῥάξαι, it. ἀπαῤῥαχθέντες cum N. 34. e Ms. per ῥ unum, quod et in aliis v. ap. Schol. Aefch. Prom. V. v. 716. Soph. Ai. v. 736. ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, Vs. Iohnf. *maledictis* profcindebant *hinc*, *inde*, immo *irruebant*, impetebant, *petebant*, (cf. Philoct. v. 378. cum Schol. it. Arift. Nub. v. 1376. cum Schol. et Stp. Th. 1, 517. B. e. E. m.) Trach. v. 1032. Thuc. 487, 6. 451, 66. porro Suid. 1, 307. e. p. fq. m., fed 247, m. ἀπαῤῥάξειεν, 264. m. ἀπήῤῥαξεν, (quae duo loca tamen emendantur ad Herodt. p. 660. N. 31. in ῥ fimplex,) 762. m. ἐξαραξ. et e., cf. Toup., it. 2, 73. e., fed 263. e. καταῤῥάκται etc., at 3, 195. i. προσαρασσόμενα, προσρηγνύμενα, προσκρουόμενα, allifa, *collifa*, quae eadem funt ad fimpl. ἀρασσομ., denique 532. e. ὑπαρατт., tum Hef. 1, 512. i. ἀράσσει, — ἀρασσομ., non coll. Suid., deinde ἀράττων — (unde corrigitur Suid. 1, 309. e. ἀῤῥάττων,) p. 550. i. ἀῤῥάξει vel ἀῤῥάσσει, κρατεῖ, ut pro κρατεῖ emendatur, nifi malis κρούει, p. 425. m. ἀπάραξεν, ad quod in N. „Hom. ξ', 497. ἀπέραξεν (in ed. Ern. fine V. L. ἀπηραξ.) quod duplici ῥ effertur ap. Herodt. 8, 90." ubi tamen fupra vidimus corrigi, cf. p. 425. e. 1276. i. cum N. et Toup., p. 1650. m., fed 2, 182. m. καταῤῥάκτης, N. „καταράκτης, quod ordo pofcit, et καταῤῥ. fcribitur; cuiusmodi voces hic et in fqq. mifcentur, ut paffim ap. Suid. etc." mox καταῤῥάξαι, — καταῤῥάσσειν, ubi N. „Gl. Mss. καταρασσ." fed p. 183. i. καταράξαι, m. καταῤῥάσσειν, rel. p. 1041. e. προσαρασσομ., it. 1300. e. συναρασσ.

Denique ap. Loesn. p. 80. i. καταῤῥάττειν et m. „προσαῤῥάττεσθαι, *allidi*" cf. p. 109. et Rs. ad Polb. p. 104. m. „ἐπιῤῥάττειν, aut ex vetufto more fcribendi ἐπιράττειν, fimplici ῥ" quod et in noftrum Cod. convenit; ut ex his omnibus nihil tentandum fit aut definiendum, cum et fignificatio fit eadem, five duxeris ab ἀράττω, f. a ῥάσσω, quorum prius in compof. et derivatis ῥ fimplex retinet, fed pofterius adfcifcit alterum ῥ, hic autem, tropo remoto, εἰς φ. ἐπ. προσαῤῥάττεσθαι nihil valeat, quam deferri, delabi, ruere, i. amare, deditum effe, exfequi, fufcipere, nobis *gefchmiffen*, verfchlagen werden *auf*, cf. cum praep. eadem ap. Luc. 3, 263. l. 87., quae et in affinibus, v. Bud. C. 1097, 27. p. fq. l. 2. 1099, 35. (cf. Stp. Th. 1, 519. E.) 1100, 37. 43. cf. ad Herodt. p. 402. N. 82. 723. N. 79. et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in v. *illido*.

1, 4, 9. e.

— περιέποντές τε καὶ τὰ ἄριστα συμβουλεύοντες.

Verbum περ. altero Noftri loco, quem Leisn. adhibuit, cum acc. rei eft, ut aliunde in Sb. Ind. et ap. Stp. Th. cum Leopard. in Grut. Lamp.

T. 3. p. 131. e. it. Luc. 1, 386. l. 50. cum Gs. Vs. eadem in Ind., sed cum acc. perf. hic et illo loco Leisn. e Xen. Mem. S., quem quis putet eundem esse cum isto Stp. et Leop., forte memoriter allato, quanquam de perf. capiunt Vs. ed. Th. V. 4. p. 126. *eum — observare*, et Indd. Ern. ac Z., ubi et Lat. *colere*, quo casu exemplis Stp. Th. aliis add. Ind. Xen. Cyr., it. simul cum adiuncto et adv. et dat. s. abl. rei s. modi ap. Dion. H. S. T. 1. 59, 19. ἀσπαζόμενον δὲ αὐτὸς Λατῖνον, τῇ τε ἄλλῃ θεραπείᾳ περιέπειν εὖ λ. Ind. *bene tractare*, Vs *educatos liberaliter*, at ed. Rs. 1, 184. l. 12. liberaliter *tractatos*, pro severis, *reliquo* que *cultu*, honore, *prosequi decenter*, cf. Stp. Th., sed ap. Plut. de discr. ad. §. 272. φανερῶς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, sine Ind. Krg., sed ap. Luc. 1, 121. l. 9. τοὺς περιέψοντας, *qui* me *amplectantur*, ubi casus pron. deest, ut h. l., sed in med. Ind. Xen. Hell. Mor., quem locum ignorat Stp. Th., cuius passivo add. aliud exemplum ap. Foes. Oec. p. 299. i., cf. Bud. C. 1035, 25. Abr. ad Aesch. 1, 214. i. et Obs. M. A. V. 9. p. 111. sq. »περ. et ἀμφέπειν proprie cingere, circumire, sed improprie administrare, curare, tueri, obire, instruere, tractare« cf. Hom. ἀμφιβαίνειν et ad hoc Hes. 1, 295. e., sed praeterea ad Soph. El. v. 653. Schol. it. ad Valck. Eur. Phoen. v. 342. 1337. Suid. 1, 578. m. (cf. Ind. Hom. v. διεπ. ex Ἰλ. β', 207.) 3, 85. m. Hes. 1, 292. e. cum N., it. 299. m. (coll. Valck. ad Eur. l. l.) 984. m. cum N., 2, 557. i. 924, i. cum N. e Suid. 3, 87. i., cui similia in Gl. Plat. Tim. p. 154. cum N. ex Herodt., quorum nihil est in Ind., sed tamen valent quaedam ad constituendum Stp. Th., ut 1, 73. s. 36, 98. coll. l. 5. et 57, 10. cum N. et V. L., it. Stp. Proleg. ad Herodt. p. 20. ad p. 738. i. Grut. l. l., ubi ad Stp. Th. pertinet ap. Herodt. locus ultimus ex 8, 27. s. p. 631. e., sed e Xen. Symp. sine Ind. Bach. est §. 38., bene conversus in ed. Th. V. 4. p. 492., cf. Stp. Th., quem auge ex eodem Symp. §. 23. e. ad med. v. usum, quod solum in L. Ern., non item act., quod v. etiam ap. Zos. 2, 31, 4. e. de Rheae simulacro, τὴν πόλιν ἐφορῶσα καὶ περιέπουσα, urbem *inspectans* et *observans*, i. tuens, ut dea tutelaris, sed h. l. ap. Nostr. e notione impropria *curare*, i. pro Commodo et eius commodis facere aliquid, ea cogitare et adiuvare, nobis *für* einen *sorgen*, etiam sic, ut consilio regas et hortatu, ut Noster respexerit ad pr. κυβερνᾷν, quo explicabatur a Schol. supra ad Eur. Ph. (unde et hic sequatur quodammodo syn. et explicatio,) sed ex propria et physica notione i. q. 1, 2, 2. e. συνόντες ἀεὶ αὐτῷ, et 1, 6, 1. m., ubi similiter sq. τὰ βέλτιστα συμβουλεύοντες, reddente Bg. plane e P., (ut Sch. partim *excolentes*,) quod redit ad priorem notionem impropriam, et maxime ad curam animi mentisque, ut instruatur sapientia ac virtute, dignis que imperante sententiis et studiis, i. q. formare ingenium et animum, nobis *einen bilden*.

1, 4, 11. e.

— ὅσοι μὴ φόβον ἐξ ὠμότητος λ.

Lectionem vulg. dubiam fecit Stp. sic, ut legendum putaret, πόθον δὲ ἐκ τῆς αὐτ. χρ., intrusa pr. ἐκ, idque ob P. Vs., ubi sane illa praep. comparet, unde et Bg. servarit, simul ita coniecturam Stp. amplexus forte, quam tamen nec Mss. adiuvant, nec vicinitas; ut dubites, an exciderit ἐκ intra δὲ et τῆς, quanquam, assumta pr. illa, videatur oriri maior concinnitas, Nostro familiaris, quae ut non ubique spectanda ap. Nostr., (et hic forte de industria eidem neglecta, cum §. sq. id artificium adhiberetur, ne nimis appareret,) ita, cum ἐκ intrudendo vis textui Gr.

fiat, leniorem quis medicinam primo afferat illam, quae litteras tantum aliquas mutet, legendo τῇ αὐτῶν χρηςότητι, quia τῆς et τῇ, Iota de more postposito, et ς cum ι facile ac saepe confunduntur, ut et syllabae et finitiones τος et τι, cf. Ern. ep. ad Xen. Bach. Apol. p. 7., quo dat. s. abl. sumto, membrorum aequabilitas haec et concinnitas consit, ut quaedam sibi respondeant non quidem ad externam speciem, sed tamen vi pari, cum ille dat. Gr., ut Lat. abl., componi eodem sensu queat cum gen. pr., instructo praepositione, et, ut pr. ἐξ ὠμ. est *per* s. *propter* suam *crudelitatem*, sic τῇ ἀ. χρ., *sua bonitate*, resolvi liceat in *per* s. *propter* suam *bonitatem*.

Quae cum habeant speciem aliquam: tamen nondum sic correxerim, quia superest alterum critices praesidium, ut explicando lectionem vulg. adiuvemus. In quo varia iniri potest via. Primo dicas, Nostrum neglexisse summam illam concinnitatem, ut aliam elegantiam afferret. Nam, quum potuisset sic scribere, *diu* imperarunt, *non*, qui *terrorem* incuterent *civibus*, sed *amorem* sui *commoverent*: pro postrema parte *amorem sui* dixit potius *amorem* suae *bonitatis*, i. amorem sui propter bonitatem; secundum elegantiam istam Ern. rhet. §. 300. e., ut causa amoris simul afferatur, et pro simplici pron. *sui* ponatur subst. cum pron., quod subst. deinde resolvitur per aliquam praep. causalem, v. c. *propter*; unde sententia oritur toleranda, *qui non* timorem *ex* crudelitate, *sed* amorem *suae* bonitatis *animis* civium *commoverent*, i. amorem sui propter bonitatem. Pro quo acutiori forte placeat magis aliud interpretandi adiumentum, quod ad gen. subst. assumit a) aliquam praep., ut διὰ, cf. D'Orv. Ch. p. 779. e. it. ἐκ, (quam Stp. obtrudit h. l.) cf. ad Vig. p. 220. N. 15. L. Bos. Ell. p. 486. Abr. ad Aesch. 2, 431. e. Bach. ad Xen. Ag. 11, 8. Fisch. ad Well. p. 309. i. 313. i. 357. e. cum Ind. Pal. v. e.

b) aliam particulam, quae vim praepositionis habet, ἕνεκα s. χάριν, cf. Abr. l. l. p. 125. L. Bos. l. l. p. 361. m. 501. et Ind. Xen. Cyr. Z., et utramque, quod hic maxime prosit, pro διὰ, et Lat. *propter*, v. Abr. Dil. Th. p. 804. m., aut pro ἐκ, quod Stp. coniecturam plane enecat, cf. L. Bos. l. l. p. 502., unde habeas *amorem* propter *suam bonitatem*, vel *ex* sua *bonitate*, eodem sensu. Denique hic valere potest modus scribendi atque interpretandi ille, ubi e priori aliqua vox s. pars orationis repeti debet, et nominatim praepositio, quae iam in praeced. membro est, in primis, cum adest eadem verborum rectio in membro seq., quanquam aliae quaedam orationis partes interiiciuntur, sive, ubi praepositio, quae bis ponenda erat, semel tantum ponitur in primo membro, ut πόθον δὲ videas interiectum inter genitivos ἐξ ὠμ. et τῆς ἀ. χρ., qui posterior pendeat adhuc e priori praep. ἐξ, pro φοβ. ἐξ ὠμ. πόθον δὲ ἐκ τῆς ἀ. χρ., cuius generis exemplum suppetit ap. Isocr. Ev. 293, 45. ἐπέδειξεν αὑτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαςότερον, ἢ τοῖς ἄλλοις, se *in* his *longe* admirabiliorem *praebuit*, quam *in* aliis *omnibus*, repetente sic Vs. praepositionem ἐν, ut ad Phil. supra Exc. ad 1, 1, 3. i., cf. Abr. Dil. Th. p. 208. e. 630. e. 770. et in Lat. ap. Ern. init. Ethic. §. 146. e. ad *patientiam* roborant *altitudinem* que *erigunt*; quam quidem explicandi nostri rationem, ut facillimam omnium, prae caeteris probem.

Sed in formula ἐξ ὠμ., de ἐκ in notione modi aut causae, pro Lat. *per* et *propter* s. *ob*, cf. Stp. Th. 1, 1161. F. e. G. e. L. Ern. it. N. T. Schw. p. 228. a. e. Nr. 4. cum Krb. p. 202. Nr. 16., Indd. Thuc. v. m. Plut. [illegible] Or. V 8. Din. et Lyc. it. Dem. [illegible] add. 20, 25.) Isocr. Ev. F. v. m. Xen. Z. Ἀνβ. et Cyr. v. ἐκ [illegible] 3, 37. Vig. p. 582. i.

Nr. 4. Fisch. ad Well. p. 356. m. Abr. ad Aesch. 1, 407. m. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 435. e. Loesn. p. 47. m. Schol. Aesch. Choëph. v. 31. Soph. Trach. v. 729. Thuc. Ind. v. ἐκ, ἀντὶ τοῦ διὰ, Eust. ad Hom. ap. L. Bos. Ell. p. 502. i. Suid. 1, 698. e. ἐκ παντὸς, διόλου, pro δι' ὅλου, cf. ἐξ ἑταιρείας Ind. Fi. Aesch., et ap. Nostr. 7, 1, 4. syn. δι' ὠμότητος, ad quod subst. Ind. Dem. add. 543, 4. 550, 12.

Denique de subst. χρηστ. dubius videtur aliunde Stp. Th., an reddi debeat *bonitas*, ut hic fit a Bg. e P., subiiciens „esse alioqui frequens pro clementia s. benignitas, quo verbo ab eodem (Pol.) reddatur ap. eundem (nostrum) historicum non semel" non allato loco, sed e Plut. et N. T. Per notationem quidem, ductum a χρηστὸς, cum hoc habeat principes notiones duas, physicam, pro utilis, et moralem, pro bonus, sane etiam χρηστότης, sensu postremo, est bonitas universa, nostratium *Güte*, studiumque animi hoc, ut aliis prosis ac benefacias, sed etiam deinde prolata extra animum bonitas, declarataque verbis et factis, hinc beneficentia, it. comitas, it. lenitas et clementia, quatenus in ira et poenis modum tenet, aut peccata aliorum fert patienter; quae bonitas externa patet h. l. ex oppos. ὠμ., in quam notionem nihil est per Indd. antiquiorum scriptorum, sed ap. Dion. H. S. T. 1. 680, 46. cum Bg., ap. Diod. S. 1, 75. l. 27. *benignitas*, pro quo in sq. ἐπιείκεια, quam et Noster cum χρ. copulat 5, 1, 12., cf. Bud. C. 157, 32., Ael. V. h. 1, 30. e. cum Bg., Luc. 1, 114. l. 24. χρ. καὶ φιλανθρωπία, *comitas* atque *humanitas*, (qui locus prosit ad N. T. Tit. 3, 4.) 118. l. 73. ὑπὸ χρηστότητος, *qua* bonitate *est*, s. *pro* bon. *sua*, sed cum gen. pers., ut ap. Nostr. hic, ib. 2, 631. e. χρηστότητι — τινὶ τῶν ἀνθρώπων, *benignitate* quadam *hominum*, sed in N. cum Bg., ubi V. L. mera est glossa, cf. Hes. 1, 1493. e., non coll. Suid. 1, 883. m. Thom. M. p. 921. cum L. N. T.

1, 4, 12.

— ἀνύποπτοι — διατελοῦσιν.

Primo ad adi. ἀνυπ. comparativum Stp. Th. cf. Rs. Or. V. 6. p. 36. l. 751. m. cum Ind. Thuc., sed superlat. v. Ind. Xen. Cyr. Z., ubi et positiv., qui etiam ap. Sb. Ind. et Diod. S. et Poll. 2, 57. de pers., at de re sine Ind. ap. Dem. 191, 24., ut adv. ἀνυπόπτως sine Ind. ap. Thuc. 96, 30. cf. Abr. Dil. p. 622. Hes. 1, 409. m. et ad syn. ἀνυπονόητος Ind. Dem. et Polb.

Tum in sq. formula ἔξω κολ. utitur Bg. non optima Latinitate, cum *citra* dat pro sine, cf. G. Th., quam notionem τοῦ ἔξω novit Stp. Th., sed sine simili loco cum subst. ex abstractorum genere, cf. Schol. Thuc. Ind. it. Addend. p. 665. a. m. ad p. 10. l. 19. (quorsum pertinet etiam Thom. M. p. 329.) Ind. Thuc. ad textum v. et in ἐκτὸς, Abr. ad Aesch. 1, 98. m., ad Vig. p. 226. N. b. Nr. 6. 290. N. 26. e. et de ἔξω cum adi. vel subst., pro sine, Ind. Xen. Cyr. Z. Polb. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 4. 6. 8. Lyc. et Dem., ubi cf. 38, 10. 528, 21. 633, 25. 1328, 27. 1471, 19. et cum inf. pro subst. 49, 25. it. ap. Luc. 3, 413. l. 24., ubi et cum particip., ut h. l., 391, 84. Gs. *extra*.

Sed adi. προσποίητος hoc accentu v. ap. Stp. Th. aliunde, Rs. Or. V. 8. Din. cum syn. ψευδὴς, Dem., sed cum alio accentu προσποιητὸς in L. Ern. Ind. Dion. Cas. et Dion. H. S. T. 1. cum syn. πεπλασμένος, ubi melius Vs. ed. Rs. 3, 1439. i., ut nostro loco Bg. propius ad Gr., quanquam non per optimum Lat., cf. G. Th. cum Gr. al., sed v. *simulatus* cum Gr. n., quod non deprehendi cum subst. κολ., cui alia adiungun-

tur, v. Ind. Rs. Or. V. 4. et Dem., (quae et G. Th. tenet in Bg.) sed ut tamen adulationi, sive aulicae, s. universae, conveniat id epitheton et quaedam simulatio, cf. Theophr. ch. 2. et Plut. de discr. ad. §. 188. sq. e. 249. 356. m., ut Noster per id adi. adulationis naturam pinxerit, vel etiam magis definierit subst. κολ., interdum usurpatum in meliorem partem, et pro Lat. *blanditiis*, quae innoxie adhibentur ac vere atque ex animo, cf. G. Th. cum Gr. n. et affine κολάκευμα ap. Alc. 1, 38. p. 178. m. Xen. Oec. 13, 12. m. cum Ind. Bach. et Abr. L. Arist. p. 108. m., quo Gr. caret Stp. Th., non item L. Ern., nobis h. l. *ohne* verstellte *Schmeicheley*, s. *ohne* angenommene *Heucheley*.

Caeterum, ubi ἀν. per se capias, assumto extrinsecus v. εἰσὶ, ut in N. dicebam, intelliges *non suspectos* de malo animo, perfidia, insidiis. Sin cum sqq. copules: in καὶ ἐξ. κολ. fuerit quaedam explicatio, et angustior notio adi. ἀν., ut sint tantum *non suspecti* de simulatione; qua de posteriori ratione aliquid et in sqq. dicetur, ut priorem spectarunt, qui post ἀν. punctum ediderunt, quod tamen non fert severa distinctio, cum priora subiecta etiam ad extr. verb. ἀχθ. suspendantur, praesertim per eandem constructionem et meros nominativos in §. tota.

Porro in v. πασχ., cum hic in malam partem ponitur, opposito v. δρᾶν, ut alias v. syn. ποιεῖν, etiam cum solum stat, ut in formula εἴ τι πάθοι, recte sumseris ellipsin aut adi. s. subst. κακὸν, κακὰ, s. δεινὸν et δεινὰ, aut adv. κακῶς, quae utraque interdum diserte adiunguntur, ut in partem contrariam εὖ, it. ἀγαθὸν et ἀγαθὰ, cf. L. Bos. Ell. p. 159. e. 554. Bud. C. 109, 46. Stp. Th. 3, 60. E. sq. p. sq. B. E. F. m. G. e. sqq. L. N. T. Ind. Rs. Or. V. 4. 6. cum V. 5. p. 690. N. 91. Indd. Thuc. Xen. Z. Ael. V. h. Fi. Aesch. et Plut. Krg.

Nec difficile est ad intelligendum, cum *cives* a Nostro dicuntur *agere* sine *adulatione simulata*, i. e. tum in sermone non esse mendaces, sed vere loqui, ac quae sentiant, tum in factis, ubi dant v. c. dona ex vero honore atque amore, et, quae sunt signa alia documentaque honoris et amoris, ea praestant ac declarant ex animo. Verum, quod *cives* dicuntur *pati* aliquid *sine* adulatione *simulata*, id fuerit vel hoc, ut doleant de principis malis, incommodis ac morbo non solum vultu, gestu, sermone, sed et ex animo, vel fuerit hoc, ut, cum sub principe et propter eum debent subire incommoda, pericula, iacturas et solvere tributa, ut igitur in talibus prae se ferant hilarem frontem ac vultum, animum promtum, libentem, patientem malorum, principis amantissimum, nec tum fingant, nec pectore aliud clausum teneant, iram, indignationem, diras.

Deinde in totius enunciationis serie et rectione sic verseris, ut 1) participia per se sumas et pro gerundiis, δρ. τε καὶ πασχ. διατ. ἀν. καὶ ἐξ. κολ. πρ., *tum* agendo, *tum* patiendo *semper sunt* sine *suspicione* et *sine* adulatione *simulata*, ubi v. διατ., sumtum vi sua continua, resolutumque in phrasin syn. *semper esse*, habeat secum modo adiectivi nominativum ἀν., et formulam ἐξ. κολ, quae et ipsa pro tali aliquo nominativo adiectivi haberi potest, ut adiectivum ἀν. mutari rursus in talem formulam, quod in Vs. fecimus, cum ad sensum iidem sint, *qui* sunt *non suspecti* et *qui* sunt *sine suspicione*,

2) verbum διατ. referatur non solum ad adi. ἀν. et formulam ἐξ. κολ. πρ., sed et simul ad participia illa, *semper* tum *agunt*, tum *patiuntur* sine *suspicione* et *sine* adulatione *simulata*,

3) sumto adi. ἀν. solo, sed per ellipsin v. subst. εἰσὶ, verbum διατ. coniungatur cum caeteris modo, *suspecti non* sunt, *et* sine *adulatione* simulata *semper* tum *agunt*, tum *patiuntur*.

Quomodo P. et Bg. hic egerint, videbimus deinde, si prius ipsi egerimus de v. διατ., primoque secundum alios, quorum sunt, qui hoc verbum tractarint universe, ac miscendo formulas et rectiones eius diversas, ut Bud. C. 544, 35. Stp. Th. 3, 1382. C. m. Ind. Ael. V. h. Munth. ad Act. 27, 33. p. 290., de cuius e Diod. locis monendum, primo ed. Wess. 1, 42. l. 23. vitiose ἀνθρώπων habere cum Vs. simili, sed reliqua loca a Munth. non accurate et plene exhibita esse, quibus plenis opus est ad totam rectionem perspiciendam p. 53. l. 98. τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους ἅπαντας διατελέσαι βασιλεύοντας τῆς χώρας ἐγχωρίους, p. 398. l. 96. θυσίαις ὡς θεὸν ἐτίμων, ὡς διετέλουν θύοντες μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν, p. 153. l. 3. ἄφωνος διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον, et postremum locum p. 159. l. 71., e Vs. ad latus haustum, potius sic esse reddendum, *Arabes* invicti, *indomiti* sunt *adhuc* s. *adhuc semper*, nobis *unbezwinglich*.

Sed alii super v. διατ. cum participio solo praecipiunt, ut Wolf. ad Isocr. Annot. p. 582. l. 18. et 601. l. 49. ad loca 279, 48. et 289, 3. quorum in primo καὶ κατ' ἐκεῖνόν τε τὸν χρόνον λ. minus hoc τὲ servarim, relatum ad sq. δὲ, quam correxerim in γὲ, Lat. *quidem*, Poss. Synt. p. 201. e., melius reddens, quam in Call. p. 193. e. 596. i., Hoog. ad Vig. p. 227. b. Nr. 1., Krb. Decr. Ath. p. H. p. 386. i. tum per Indd. Gs. Chr., Xen. Mem. S. Ern. (cui add. 3, 1, 4. 4, 2, 4.) et Z., it. Bach., porro Isocr. Ev. F., ad cuius loca tacet Wolf. in Annot. p. 587. l. 31. 297. l. 12. 611. l. 44. 292. l. 34. 605. l. 42. 613. l. 7.

Praeterea non reperimus praecepta in hanc rem, sed v. διατ. cum particip.

1) per Indd. varie redditum, cf. Aesch. Fisch. Xen. Z. omnes et Fab. Aes. Hs.

2) per Vss. ad latera varie tractatum, ut a) servaretur omnis constructio, et participium adeo, ap. Ael. V. h. 4, 25. et 6, 12. secus ac in L. N. T. Schw. p. 346. N. b) participium mutaretur in inf., ut supra praecepit Munthius, ap. Ael. V. h. 2, 41. (secus ac in L. N. T. Schw. l. l.) cf. 3, 4. e. it. ap. Herodt. 1, 32. s. 17, 32. qui est locus ille ap. Gs. Chr. c) v. διατ. mutaretur cum adi. aliquo temporis continui, ut ap. Ael. V. h. 12, 41. i. ἑπτὰ ἔτεσι διατελῶν γράφων λ. *septem annis* continuis *pingens*, cf. Xen. 'Ανβ. ed. Th. V. 2. p. 202. d) v. διατ. plane omitteretur, quasi vacans ap. Luc. 1, 65. l. 38. e) tota formula mire tractaretur ib. 2, 833. l. 90. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι, deos *deas* que *precor* universos, *ut*, quanta *est* semper *que* fuit *mea* adversus *urbem et vos omnes benevolentia*, talis *a vobis* mihi *tribuatur*; ubi v. διατ. per adv. *semper* conversum, sed participium ἐχ. per duplex verbum et verbi tempus *est* et *fuit*. Apud Dem., unde istud prooemium nomine Rhetorices Lucianus duxit, in nostram rem, praeter Ind., exempla sunt verbi διατ. cum participio 1) nudo 84, p. 156, 21. 160, 18. 163, 12. 249, 3. 253, 20. 2) simul cum acc. temporis 295, ult. 3) simul cum adiuncto temporis per praep. 255, 22. ἐν τοῖς προγεγενημένοις καιροῖς εὐνοέων διατελεῖ Βυζαντίοις, it. 266, 26.

Sed ubi cum v. διατ. reperitur disertum adv. ἀεὶ, de eo genere habeo I) per Indd. Polb. Ern. „ταύτας ἀεὶ τὰς χώρας πορθοῦντες διετέλουν. Ex quo loco patet, in hac phrasi non intelligi necessario perpetuitatem actionis, nisi ἀεὶ redundare dicamus. Et sunt alia loca, ubi illa vis non

onvenit" in Vs. T. 1. p. 150. 2, 5. i. *fines* perpetuis *Illyriorum* incursionibus *obnoxios*, neglecto adv. ἀεὶ, et v. διατ. per adi. illud temporis coninui expresso, it. Plut. Krg. „δ. *perficio*. Iungitur participiis verborum, et explicatur per adv., πράττων ἀεὶ διατελεῖ, semper *ac* perpetuo *hoc* facere *solet*" ubi nescias, utrum *semper ac perp.* per copiam iuncta reddant unum adv. ἀεὶ, et v. *solet* unum v. διατ., an *semper* pertineat ad ἀεὶ, et reliqua *ac perp. solet* ad unum v. δ., quod tunc redditum sit a) per adv. *perpet.* b) interiecta *ac* copula, ob ἀεὶ iam adiectum diserte, ne *semper perpetuo* concurrerent cum tautologia inani, et c) simul per v. Lat. *solet*,

II) per Vss. ad latus, ubi vel omittitur alterutrum, ἀεὶ aut διατ., ut ap. Luc. 2, 188. l. 27. ἀεὶ διετέλουν τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, semper *popularem* me *in* civitate *praestiti*; it. 3, 416. l. 82. (cf. sine Ind. Xen. Mem. S. 4, 5, 1. e. ed. Th. V. 4. p. 245.) vel exprimitur utrumque ap. Luc. 1, 575. l. 99. ὡς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα λ. *qui* semper *ita* vixerim, *philosophiam* ut *admirarer*; ubi redditur ἀεὶ per *semper*, et v. δ. per Lat. simpliciter *vivere*, sed participium θαυμ. resolvitur per particulas *ita*, *ut*.

In his sententiarum versionumque divortiis nos quidem 1) statuimus, praepositionem διὰ in v. διατ. aliquid significare, 2) credimus, v. διατ. non vacare, sive positum sit cum nudo particip., sive etiam simul cum adv. ἀεὶ aliove temporis adiuncto, 3) tribuimus verbo διατ. vim illam continuam, sed paulo ampliorem, dividentes perspicuitatis ergo tempus istud continuum a) in universum et infinitum, ubi in v. διατ. vertendo adhibeas Lat. quaedam adv., et ipsa universe infiniteque sumta, ut *semper*, perpetuo, *constanter*, it. *deinceps* et *continuo*, nobis *nach einander*, b) in definitum, idque duplex, ut respiciatur vel tempus prius ac praeteritum, (cui apta sint Lat. *adhuc*, it. *unquam*, it. *inde* ab *aliquo* s. *ab* omni *tempore*,) vel sequens, posterius, futurum tempus, ubi adhiberi queant Lat. *deinde*, postea, *porro*; quae valent omnia in v. διατ. vel cum particip. solo, vel cum adv. ἀεὶ, vel cum adiuncto temporis alio quodam; sicut in v. διατ. sine adv. ἀεὶ procedunt quoque composita Lat. temporis adverbia, quale nostrum supra ad Diod. *adhuc semper*, it. *semper adhuc*, it. Stp. Th. *deinceps perpetuo*, et *semper deinceps*, per quam libertatem modo perspicuitas iuvatur, et additis istis *deinceps*, (pro postea) aut *adhuc*, definiuntur magis illa infinita *semper* et *perpetuo*.

Sed his adv. omnibus interdum non opus est in v. διατ. reddendo: sed possumus contenti esse uno verbo aliquo Lat., composito e praepositione aliqua, in qua sit notio illa continua, ut *permanere*, perseverare, *traducere*, transigere, *exigere*.

Scilicet simplex τελεῖν, praeter reliquas notiones, habet primo hanc, qua est finire, i. ad finem perducere, sed deinde etiam aliam pro agere et facere. E priori compositum Gr. διατ. sit proprie Lat. *perfinire*, quo de G. Th. cum Gr. „ἐπιτελέω, i. q. simplex finire" recte; unde et Gr. διατ. nihil fuerit, quam τελεῖν, et in v. utroque praepositio nihil potest valere et augere. Sed in διατ. a verbi τελεῖν notione posteriori possumus vim aliquam praepositionis cogitare, ut in Lat. verbis, quae severe respondent, *peragere* et *perficere*, aut, quae libere ac pro syn. substitui illis possunt, *exigere* et *transigere*, it. *conficere* et *traducere*; ut in his omnibus sit notio haec, qua dicamur aliquid totum agere et facere, ac plene perpetuoque.

Hinc nascitur verbi διατ. notio illa continua, et perpetuitatis, constantiae continuationisque; nec modo a v. τελεῖν, pro *finire*, (in quo et

ipso est aliquid illius continui, dum in re quadam finienda atque ab- venda incipimus alicubi, pergimus, venimusque ad extremum isti verum et a pr. διὰ, cui vulgo damus notionem hanc, ut significet co nuationem temporis, possitque in compositis inde verbis reddi per l adv. *semper* etc., cf. Zeun. Ind. Xen. Pol. v. διὰ, et ad Vig. p. 511 N. 3. cum Ind. v. διαγίγνεσθαι Xen. Bach. (ed. Th. V. 4. p. 410.) Mem et Cyr. it. v. διατελ. Ind. Isocr. Ev. cum Xen. Bach., tum L. Ern. v. Nr. 7. „cum nominibus temporis exprimitur per *quoque* s. *quaque*, v. διὰ δέκα ἐτῶν, *decimo* quoque *anno*, (quod est i. q. *decimo* anno *semp* ut nostrum *im zehnten* Jahre *allezeit*, et Nr. 14.) notat continuum, διαμένω, permaneo" i. semper maneo, cf. ap. Dem. 107, 21. διαμένω λέγ ubi Ind. „pro διατελῶ λέγων" sine Vs., at in v. διαγιν. cum Vs., po Foes. Oec. p. 98. a. m. v. διὰ τέλεος e. ubi locum καὶ γὰρ οἱ πολλοὶ πλ μοῤῥωγέες ἐόντες, διατελέουσιν, ἕως ἂν ἀποθάνωσι, multi *namque* rupto p mone vitam *trahunt* ad *extremum* usque *spiritum*, potius, commate p ἐοντ. sublato, reddam, *etenim* multi *ruptis* pulmonibus *semper* dein *vivunt*, donec *moriantur*, s. usque ad mortem, s. ruptos pulmones l bent deinde semper, rel.

In verbis autem Lat., quae valere possunt ad Gr. διατ. reddendu cognoscetur notio haec e G. Th. 1) *perduro* „χρονίζομαι, usque finem durare, — *probitas* longum *perdurat* in *aevum* Ovid." quod adiu ctum potius ostendit, esse i. q. simplex, 2) *permaneo* „διαμένω, usq ad finem manere, — *mos* ille *Athenis* iam *a* Cecrope *permansit*, — stat *hic* permansit *in* multos *annos*, — *ira* —, quae *tam* permansit *diu*" quo Ter. loco, ob adiunctum, fuerit modo pro simplici, ut et in priorib (ut in nostro *verbleiben*,) — 3) *persevero*, „διατελέω, διαμένω, cum co stantia animi et quadam fortitudine continuare" quae refutantur per d serte adiuncta syn. adv. e locis his 828, 27. e Cic. persevera *constant* nos *conservare*, et ap. Niz. *Dolabella* iniuriam *facere* fortissime *perseverat*, 4) *pergo*, „πορεύομαι, διατελέω, — perseverare" 798, 51., quod et ipsu sit i. q. simpl. agere s. ire ex illo Cic. l. 69. perge *porro*, — 5) *traduco* sin Gr. in Nr. 2. „tempus *traducere*, i. consumere, — it. *vitam*" quod i. q. simpl. *ducere vitam*, et hoc i. q. privum v. *vivere*, cf. ib. in subs 1053, 42., nisi pro continuare velis ex illo *diem ducere*, cf. Cl. Cic. e Graev. Cic. ep. ad Att. 5, 21. e. it. ex hoc *trahere tempus* et *bellum*, c Cl. Cic. G. Th. 830, 38. Cort. ad Sall. Ind. v. et Iug. 27, 1. — 6) *exig* sine Gr. Nr. 2. „*exigere* — *aetatem*, i. transigere, (sed 498, 59.) *lux* ex acta *solis*, i. finitus dies" sed pro simpl. v. Cort. ad Sall. Iug. 14, 15. it ad Plin. ep. 3, 1, 1. et Ind. Iust. — 7) *transigo* Nr. 2. „ad tempus refer tur, ut *agere*, διάγειν, — adolescentiam *omnem* per *haec* fere *transegit* (quod adiunctum adiectivi etiam faciat pro simpl. notione, ut ipse Gs 218, 54.) *agere* tempora *belli*, i. transigere" ubi procedent nostratium *zubringen* et *hinbringen*, fortassis et poëticum *verbringen*.

Sed in verbi διατελεῖν classibus constituendis primam facimus, ubi habet aliquem acc. casum temporis, qui varius est,

1) ap. Stp. Th. διατετελεκὼς δέκα ἔτη, cum Lat. *peragere*, exigere, *conficere*, pro finire s. absolvere,
2) ib. ex Isocr. τὸν βίον διατελεῖν, ubi Latt. procedunt *vitam* transigere, *traducere*, etc., severe, *vitam* semper *duceremus* s. *ageremus*, ubi Stp. Th. non bene nudum v. διατ. iam per se reddebat *transigere vitam*,
3) cum aliquo adiuncto alio, ut, praeter adv. εὐδαιμόνως in pr. loco Isocr., etiam in eiusdem Ev. ἐν ταύτῃ (τῇ βασιλείᾳ) τὸν β. διατ., per praep.

adeo extra temporis notionem, sed ap. Diod. S. 1, 454. l. 19. διετ. τὸν β. εἰρηνικῶς μέχρι τῆς τελευτῆς, praeter adv., quoque aliud temporis adiunctum, quod male Vs. neglexit, pro *vitam* pacifice (tranquille) peregit *usque* ad *mortem*, f. *semper* egit *deinde* usq. ad *mort.*

i) ap. Foel. l. l. οὐ δυνάμενοι τὰς ἡμέρας διατελέειν, ἄχρις οὗ λ. cum *nequeant* ad *dies* perdurare, *in quibus* rel., seu potius *dies* (sc. vitae, τῆς ζωῆς rel.) *exigere*, ducere *eo*, *donec* rel., vel cum vi quadam praep. *dies porro*, adhuc, *deinde* agere.

Altera classis est, ubi, praeter acc. temporis, simul adest participium, quod in Vs. resolvas per *ita*, *ut*, aut in gerundii ablativum, aut in adi. aliquod, v. c.

1) Isocr. Ev. ὁμονοοῦντες ἅπαντα τὸν χρόνον διετέλεσαν, concordes *omne* tempus *transegerunt*; ubi v. διατ. non possis per adv. *semper* reddere, ob adiunctum ἅπ. τ. χρ., quod, suppleta pr. κατὰ f. διὰ, faciens adv., idem sit, ut quoque nostratium *allezeit*, pro *auf* alle *Zeit*, quanquam v. διατ. licet verti per aliud adv. aliquod temporis posterioris, v. c. *concordes* per *omne tempus* deinde *fuerunt*, f. concordarunt, *consenserunt* deinde *per* omne *tempus*; cui non adversatur ibi praesens simul ἔπειτα, cum hoc pertineat ad pr. πρῶτον, pro Lat. *tum*, in numerando. Sic et eiusdem ib. ἅπ. τὸν χρ. διετέλεσεν οὐδένα μὲν ἀδικῶν, τοὺς δὲ χρηστοὺς τιμῶν, *omne* tempus *exegit* neminem *quidem* laedendo, *sed* bonos *honorando*, colendo, beneficiis afficiendo; it. eiusdem in Paneg. 66, 4. ἀλλ' οὕτω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν, ὥστ', ἐξ ἧς περ ἔφυμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τ. χρ. διατελοῦμεν, αὐτόχθονες ὄντες, sed *ita* bene *ac* genuine *nati sumus*, ut *e* qua *quidem* terra *prognati sumus*, hanc *teneamus* per *omne* tempus *deinceps* f. adhuc, *cum* indigenae *simus*, ubi Wolf. deterior in Vs., quam in Annot. 299, 30., sed nos vertamus quoque, *hanc* tenendo *omne* tempus *exigimus*. Sed ap. Schw. L. N. T. p. 345. N. sine Vs. e Lys. Rs. Or. V. 5. p. 805. l. 24. στασιάζοντες πρὸς αὐτοὺς τὸν ἅ. χρ. διετέλεσαν, *quippe* qui *omni* tempore *adversari* eis *persliterunt*, pro qua Vs. ed. Marb. p. 418. e. (ubi, praeter acc. temporis per syn. abl., mutatum v. διατ. in inf. cum Lat. alio, quam supra ponebamus, ap. G. Th. cum ἐμμένω in utr. *persto* et *persisto* et per perseverare) licuit quoque sic, *rebellare* cum *iis omne* tempus *perseverarunt*, perrexerunt, f. rebellando *cum* iis *omne* tempus *exegerunt*, f. rebellarunt *cum* iis *omne* tempus *deinde* f. deinceps.

2) ex Isocr. ap. Poss. Call. p. 596. i. ἡμεῖς τὸν πλεῖστον χρόνον μεθ' ὑμῶν ὄντες διατετελέκαμεν „*nos* quam *diutissime* vobiscum *perseveravimus*" immo *nos* plurimum tempus *vobiscum* versando *traduximus*, f. *ita*, *ut* vobiscum *essemus*, f. *plurimum* tempus *vobiscum* fuimus *adhuc*,

3) Dem. 295, ult. ἀγωνιζομένη — πάντα τὸν αἰῶνα διατετέλεκε, certando — *omne* aevum *peregit*, f. consumsit, f. *ita*, ut *certaret*, f. *certavit* adhuc *per* omne *aevum*.

4) Plat. Apol. Fi. p. 76. i. εἶτα τὸν λοιπὸν χρόνον καθεύδοντες διατελοῖτε ἄν, *tum* reliquum *tempus* dormiendo *transigatis* f. transigetis, f. *rel. tempus* dormietis *semper*, f. *deinde* per *rel. tempus*, pro libera Vs. Ficini, *reliquum* omne tempus *dormietis*, ubi tamen in adi. *omne* inest notio adv. istius *semper*,

5) Diod. S. 1, 25. l. 29. τὴν Ἶσιν — διατελέσαι — τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον βασιλεύουσαν νομιμώτατα, „*in* aequissima *regni* administratione, *quod* reliquum *erat* vitae, *exegit*" immo *exegisse reliquum* vitae *tempus* iustissime *regnando*, f. *per* rel. *vitae* temp. *semper* f. *deinceps* regnasse *iustiss.*

6) ap. eundem 1, 53. l. 98. τοὺς λοιποὺς χρόνους ἅπαντας διατελέσαι βα-

ειλεύοντας τῆς χώρας ἐγχωρίους, cum Vs. liberrima, pro *reliqua tempora* omnia *transegisse* imperando *illi* regioni *indigenas*, s. *rel. temp.* omn. *deinde*, deinceps *imperasse* illi reg. *indigenas*; quod adv. alterutrum hic adhibueris, non vero *semper*, ob adiunctum *ἀπ.*

7) Ael. V. h. 4, 25. *χρόνους διετέλεσε πολλοὺς συνοικῶν τῷ ἀῤῥωστήματι τούτῳ*, „multos *annos* perseveravit *huic* morbo *implicitus*" fere ad rationem Vern., *er* blieb *behaftet*, pro *annos* transegit *multos* conflictando *cum* morbo *isto*, s. *annos* deinceps *multos conflictavit*, conflictatus est *cum m. isto*.

8) Xen. Ἀνβ. 4, 3, 2. *ἑπτὰ ἡμέρας — πάσας μαχόμενοι διετέλεσαν*, ed. Th. V. 2. p. 202. „*dies* totos *septem* perpetuis *exerciti* proeliis *fuerant*" pro *septem* dies *totos* pugnando *transegerunt*, s. *sept. di. tot.* pugnarunt *semper*, deinceps, continuo; ubi nihil officit adi. *πασ.*, cum alio, quam antea, sensu stet.

In his igitur locis temporis casus quartus regetur aut a verbi *διατ.* praepositione, aut ab extrinsecus sumta praepositione quadam, *κατὰ* et *ἀνὰ*, it. *διὰ*, ut ap. G. Th. 798, 49. in Cic. *Neptunum esse dicis animum cum* intelligentia *per* mare *pergentem*, eadem est praep. separatim adiuncta, quae est in v. ipso.

Secundam verbi *διατ.* classem subiicio cum temporis dativo, qualis ap. Ael. V. h. 12, 41. *τὸν Ἰάλυσον — ἑπτὰ ἔτεσι διατελῶν γράφων ἐξετέλεσεν* „*septem* annis *continuis* pingens *absolvit*" pro *Ialysum*, septem *annis* perpetuo, *continuo*, *deinceps*, (*nach einander*) pingens *absolvit*, s. Ialysum absolvit, postquam pinxisset septem annis deinceps; ubi dat. temporis, par illi acc. in priori classe, pendet ab ellipsi praep. *ἐν*.

Tertia rectio verbi *διατ.* est cum particula temporis, casum regente quendam, h. e. a) praepositione, vel b) adverbio, vicem naturamque praepositionis obtinente, cuius posterioris generis exemplum fuit supra ap. Diod. S. 1, 398. l. 96. *θυσίαις ὡς θεὸν ἐτίμων, ἃς διετέλουν θύοντες μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν*, cum Vs. liberrima, pro *victimis* ut *deum coluerunt*, quas *deind.* s. *semper* deinde *immolarunt* usque *ad* recentiora *tempora*, sed prioris generis exempla, in que praepositionibus cum casu temporis, sunt haec,

1) Dem. 255, 22. *ἐν τοῖς προγενομένοις καιροῖς εὐνοέων διατελεῖ Βυζαντίοις*, in *prioribus* temporibus *favit* semper *Byzantiis*, it. ordine inverso 266, 26. *ἀρετῆς ἕνεκα —, ἧς ἔχων διατελεῖ ἐν παντὶ καιρῷ*, *quam* habet *adhuc* omni *tempore*,

2) Isocr. Ev. *θαυμαστότατος ἐξ ἀρχῆς ὢν διετέλεσεν*, ubi pro Vs. Wolf. 298, 12. admirabilissimus *iam* inde *ab* initio *permansit*, malim sic, *maxime admirabilis* ab *initio* fuit *semper* s. deinde semper, s. inde *ab* rel.

3) eiusdem ap. Poss. Call. p. 596. i. „*ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὀρθῶς καὶ νομίμως πράττοντες διετέλεσαν*, quotidie *haec recte et legitime* constanter *fecerunt*" pro quo ob tautologiam in *quotidie* cum *constanter* malim hoc, *haec* quovis die *recte* fecerunt *deinde*, deinceps, inde ab omni tempore,

4) eiusdem ex Ev. *κατ' ἐκεῖνον χρόνον, ἕως ἦν μετ' ἀνθρώπων, μετὰ καλλίστης δόξης ὢν διετέλεσεν*, Wolf. 279, 48. *is et* dum *vixit*, inter *homines* maxima *semper* gloria *fuit*, pro severioribus, *per* s. *ad* id tempus, *dum* erat *inter* homines, *cum* maxima *gloria*, s. cum *optima* existimatione, *fuit semper*; ubi, praeter praepositionem, etiam adiunctum aliud temporis per coniunctionem, ut ap. Ter. Heaut. 5, 1, 78. *dabo adeo depexum*, ut, *dum* vivat, *meminerit* semper *mei*, it. Ad. 3, 1, 6. *nunquam* unum *intermittit* diem, *quin* semper *veniat*.

Quarta verbi διατ. classis constituetur cum adv. temporis aliquo, ut

1) ἔτι καὶ νῦν ap. Xen. Mem. S. 4, 8, 11. οἱ ἀρετῆς ἐφιέμενοι πάντες ἔτι καὶ νῦν διατελοῦσι πάντων μάλιστα ποθοῦντες ἐκεῖνον, Vs. Th. V. 4. p. 267. *qui virtutis studiosi* sunt, *etiam* nunc *eum* cum *maximo* desiderio *expetunt*, immo *virtutis* studiosi *omnes* adhuc *etiam* nunc *semper* omnium *maxime* desiderant *eum*,

2) ἀεὶ, quo de maxime quaeritur, quia idem significat, quod v. διατ., si de vulgari praeceptione mutatur in adv. temporis continui; unde tautologia oriatur, aut alterutrum redundare videatur, aut verbo διατ. non tribuenda vis illa continua. Ibi

a) facillima res est, si verbum δ. reddas per Lat. *perseverare*, quocum supra e Cic. erat adv. *constanter*, cui par illud *semper*, quo vulgo reddimus ἀεὶ, unde fit nostrum *beständig*, s. *stets fortfahren*; in quibus duplex est continuatio, tum infinita in Vern. *fort*, pro porro, it. in Lat. *per* et Gr. διὰ, tum finita magis per adv. illa *stets*, it. *constanter* etc., dum sane aliquis continuare potest aliquid et facere per aliquod tempus, sed non per omne reliquum tempus deinde, neque adeo semper;

b) aeque facilis res est, si verbum διατ. sumas pro simplici, ut redundet praepositio, quo respiciebat supra Ern. Ind. Polb., etsi non dicens, quid tum significaret remanens simplex v. τελεῖν, quod equidem tunc ceperim aut pro continuare, aut pro agere, aut pro adv. aliquo, ut *porro*, deinde, *deinceps*; quae apta fuerint illi Polb. ταύτας γὰρ ἀεὶ τὰς χώρας Ἰλλυριοὶ πορθοῦντες διετέλουν, sic reddendo, *has* enim *semper* regiones *Illyrii* vastabant *porro* s. deinde, s. deinceps; quod quidem nunc malo, quam ut

c) verbum διατ. cum ἀεὶ et participio reddatur per Lat. adv. *adhuc*, et ἀεὶ — διετ. per *semper — adhuc*, aut alio ordine *adhuc — semper*, propter locum Xen. Mem. S. 4, 5, 1. e. ἀεὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς ἀρετὴν χρησίμων αὐτός τε διετέλει μεμνημένος, καὶ τοὺς συνόντας πάντας ὑπομιμνήσκων, Vs. ed. Th. V. 4. p. 245. *itaque* semper *et* ipse *meminerat* illorum, *quae* ad *virtutem* conducerent, *et* familiares *suos* omnes *commonefaciebat*; ubi opprimitur alterutrum ἀεὶ aut διατ., pro quibus valebit v. διατ. aut per adv. illa *porro*, deinde, *deinceps*, aut per Lat. severum verbum *perseverare* s. *pergere* cum inf., *igitur* semper *quidem* eorum, quae *ad* virtutem *utilia* essent, *tum* ipse *perseverabat*, pergebat *meminisse*, tum *familiares* omnes *commonefacere*.

Quintam ultimamque classem facimus verbi διατ. cum casu aliquo recto vel obliquo nominis

1) substantivi, ut cum nominativo ap. Stp. Th. διετέλει φίλος τοῦ λαβόντος, ubi redditur v. διατ. vel severe, per v. aliquod Lat. respondens, vel per adv., ut *perseverabat*, permanebat *amicus* eius, qui *ceperat*, it. *perpetuo deinde* manebat, erat *amicus* rel., ubi et explere possis acc. τὸν βίον s. τὸν χρόνον, *transegit* vitam *amicus*, i. ut amicus, suppleta particula ὡς,

2) adiectivi, quod genus proprie a superiori in v. διατ. cum particip. non est diversum, quia ad adiectiva etiam participia referimus; ubi valent

a) eadem verba Lat. severa, quae et ipsa sic construuntur, v. c. Ind. Liv. Ern. „*unus* incorruptus *permanserat*, — dr. h. l. de pertinaci constantia“ pro constanter s. semper manserat,

b) supplementum s. ellipsis illa accusativi, ut plene fuit supra ap. Diod. S. 1, 153. l. 3. ἄφωνος διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον „mutus *deinceps* vitam *exigit*“ ap. Mnth. p. 290. m. „*perpetuo* mutus *vivit*“ pro *mutus* perma-

net *per* reliquam *vitam*, cf. per rectum casum, praeter Bud. et Stp. Th. l. l. supra, etiam ad N. T. Act. 27, 33. ἄσιτοι διατελεῖτε Inttp. et L. Fi., sed cum ellipsi Schw. et Krb. cum Obs. p. 264. i. et Kypk. 2, 143. e. et per obliquum casum, ut gen., ap. Stp. Th. l. l. e Thuc. 5, 89. f. 435, 78. διατελοῦντός μου προθύμου, Vs. ad latus et Ind. „cum *in* hoc *ego* studio *perseverarem*" pro *cum* permanerem *studiosus vestri*, propensus in vos, amicus vobis f. hospes, quo de sermo erat in pr.

In qua quidem classe assumunt quidam ellipsin participii v. subst., non tamen necessario, cf. Munth. l. l., Fi. ad Plat. Phaed. p. 238. m. N. b. e. (ἡ δὲ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ, *sed inscitia* haec *mecum* f. *in me* non *permanebit*, it. semper postea manebit f. erit,) ad Aesch. Socr. p. 78. a. N. 54. e. (super Xen. Mem. S. 1, 6, 2. ἀχίτων διατελεῖς, ubi et Ern. cum Valck. inclinatior ad ὢν omissum,) Zeun. ad Xen. Cyr. 1, 5, 10. e. (ἀναγώνιστος διατελέσειεν, Vs. ed. Th. V. 1. p. 53. e. „ac *deinde* nullum *unquam* certamen subeat" fere ut Ind. Z. v. ἀν., omisso tantum adv. *deinde*, pro *sine* certamine *semper* deinde *maneat*,) Hindb. ad Xen. p. 41. e., qui respicit Xen. Ag. 10, 4. ἀήττητος διετέλεσεν, ed. Th. V. 2. p. 517. *perpetuo* invictus *exstitit*, melius, quam ib. 1, 37. e. ἐποίησεν, ὥστ' ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων, ἕως αὐτὸς παρῆν, ὁμονόως πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις διατελέσαι Vs. p. 480. *quod perfecerit*, *ut absque exiliis et* caedibus, *quam* quidem *diu* aderat *ipse*, magna *cum* animorum *concordia* semper *administrarentur* et *felices* essent *civitates*, ubi v. διατ. cum aliquo temporis adiuncto, ἕως α. παρ., et simul particip. πολ. cum adi. εὐδ., utroque casus obliqui, sed Vs. exprimit v. διατ. ad particip. πολ. per adv. *semper*, sed ad adi. εὐδ. per assumtum v. subst., pro *fecit*, *ut* sine *exilio* et *caedibus*, dum *ipse* aderat, *concorditer* viverent *et* felices *civitates* essent *semper*, vel *semper* viverent *concorditer* rel., sumente me illic v. πολ. in med. sic pro Lat. *vivere*, cf. L. Ern.

Laudabat praeterea Hindb. locum Isocr., quem et ipse in Adversariis habui, et quidem in altera classe verbi διατ. cum adi. et simul cum adv. temporis νῦν ἔτι e Pan. τῶν μὲν γὰρ Ἑλληνίδων πόλεων — Ἄργος καὶ Θῆβαι — καὶ τότ' ἦσαν μέγισται, καὶ νῦν ἔτι διατελοῦσι, ubi, ad v. διατ. repetendo e pr. adiectivum μεγ., ne opus quidem habeas supplere participium οὖσαι, (quia et supra v. διατ. sine hoc partic. adfuit cum mero nominativo adiectivi,) cf. Mor. p. 45. e. cum Wolf. Ann. p. 334. l. 10., pro cuius Vs. 78, 4. ut *tum* fuerunt, *sic* etiam *hodie* sunt *maximae*, severius malim, *nam* Graecarum *quidem* civitatum — *Argos* ac *Thebae* et *tum* erant *maximae*, et *nunc* adhuc *permanent*, f. semper manent f. sunt.

Quibus adiicimus, tanquam corollarium

I) affinia quaedam verba, a) διάγειν cum eodem adiectivi nominativo ap. Ael. V. h. 5, 1. Ταχὼς —, ἕως — εὐτελῶς διεβίω, ὑγιεινότατος ἀνθρώπων διῆγεν, *Tachos*, donec *frugaliter* vixit, *maxime* omnium *hominum* fuit *sanus*, sed Ind. „*omnium* maxime *sanus* vitam *transegit*" recte, aut *peregit*, it. *traduxit*, vel *semper* duxit *vitam*, suppleto subst. τὸν βίον, vel, ad ductum versionis ad latus, *semper fuit*, cf. Ind. Xen. 'Ανβ. Z. b) διακαρτερεῖν cum participio ap Xen. Hell. 7, 4, 8. ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες, Ind. „διακαρτερέω ποιῶν, pergo facere" et adeo ib. *si* porro *belligerimus*, proprie Lat. *perdurare*, quod i. q. simpl., sed in Vs. ed. Th. V. 3. p. 482. *si* nos *in* bello *perseveraverimus*, c) καρτερεῖν, quod Wolf. supra cum nostro v. διατ. comparabat universe, sed Kypk. tantum per rectionem cum adi. „ἄσιτοι καρτεροῦμεν, cibo *abstinemus*" liberrime, pro *ieiuni duramus*, quanquam G. Th. 292, 23. modo habet cum „ὑπομένειν, —

perseverare" nec cum adi., ut nec Niz., sed Gr. cum particip. et adiuncto temporis e particula Xen. Hell. 3, 1, 14. e. καὶ μέχρι τεττάρων ἡμερῶν καρτέρει θυόμενος, Ind. „perseverare, non desinere defatigatum" et Vs. ed. Th. V. 3. p. 134. l. 4. „*adeoque* totos *quatuor* dies *exta* consulere *non cessabat*" seu *quatuor dies* sacrificare *pergebat*, s. *porro* deinde *sacrificabat*, cum primo die non litasset,

II) ambigua quaedam nostri v. διατ. loca, a) ap. Luc. 1, 146. l. 46. ὄψεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, — ᾗ συνών, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν (pro αὑτὸν) ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων, sentiet, *qualem* me *reliquerit*, — quocum *degens*, tum *salubri* corpore, *tum* animo *vegetus* fuit, *viri vitam agens*, *et sese* respiciens, *caetera* autem *supervacanea* existimans, *ut* re *ipsa* talia *sunt*; quem locum in partibus sic dedissem, *sanus* quidem *corpore*, valens (cf. G. Th. 914, 96. et v. *animus* 352, 37.) autem *animo* semper *fuit*, — *illa* vero *supervacanea* et *multa* (quae divites habent) aliena, *ut* sunt, *existimans*; ubi illa ὥσπ. ἐστὶν restitui in locum suum et severis Lat., quanquam a Gs. ad sensum recte expressa, cf. Exc. ad 1, 1, 5., sed verbum διατ., a Gs. per simpl. v. *fuit* redditum, sine illo adv. temporis *semper*, secum habet tum adi. ὑγ., tum participium ἐῤῥ., non item certo reliqua participia ζῶν λ., ut quae et per se stare possunt, b) ib. 212. l. 78. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις καὶ περιπτύσσων, usque *enim* deosculabor *te* et *amplexabor*; ubi incertum, quid Gs. reddiderit, utrum, praeter v. διατ. per Lat. *usque*, pro semper, dederit πολλ. in v. Lat. *deosc.* simul, (ubi tamen in Th. modo „καταφιλέω, vehementer et arcte osculari" etsi illam notionem per *saepe* subiecta ibi loca non respuunt,) an oppresserit adv. hoc, quod tamen sic servem, *multoties* te deosculabor *et* amplexabor *semper*, i. quotidie, quavis die et nocte; quanquam de postremo tempore ibi proprie sermo est,

III) e Plut. de lib. educ. 17, 15. ὅ περ γὰρ πολλάκις καὶ πρὸς πολλοὺς τῶν πατέρων διατελῶν λέγω, καὶ νῦν ἂν εἴποιμι, *quod* enim *identidem* et *multis* dicere *patribus* consuevi, *nunc* quoque *affirmo*, generis alius, quod Wolf. tetigit supra alicubi, cum verbum διατ., in participio stans, copulatur cum alio verbo finiti temporis, ubi Interpres non modo novum v. Lat. adhibuit, quo de paulo post, sed etiam formulam, adhuc a nobis tractatam in v. διατ. finiti temporis cum participio, fecit e Graeca alia, ubi proprie participium stat pro adv., ut alibi, (cf. 1, 4, 8. m. it. Exc. ad 1, 1, 1. m. λανθαν., ad Vig. p. 253. b. m. 336. b. m. 341. b. e.) ut tamen vel sic redeatur ad nostram dicendi rationem et v. διατ. pro adv. *semper*, verterimque ibi, *nam* quod *quidem* saepe, *et* ad *multos* patrum *semper* dico, *id* et nunc *dixerim*, s. liberius, quod enim saepe alibi, et apud alios homines, et nominatim ad patres multos semper dico, rel., qua ratione πολλακ. consistit cum v. διατ. pro *semper*, i. e. adhuc semper, inde a multo s. omni tempore.

Iam haec omnia proderunt ad Nostri locum, ubi primo P. in suis „*ii sunt in agendo patiendoque a suspicione* omni *assentationeque vacui*" per Lat. v. subst. *sunt* et adi. *omni* videtur respexisse verbum διατελ., quod supra ap. Plat. quoque Ficinus sic reddebat; unde idem P. verbum διατ. simul ad adi. ἀνυπ. traxit, sed participia δρ. λ. per se cepit, quia adhibuit simul praep. *in*. Contra Bg. in his „*citra adulationem* affectatam *et* agere *et* pati *solent*" praeterquam, quod verbum διατ. retulit ad sola ista participia δρ. λ., nec simul ad pr. adi. ἀνυπ., quod et iam assumto v. εἰσὶ separarat, etiam illa participia per inf. reddidit, ob verbum Lat., quo Gr.

v. διατ. exprimebat, plane cum Ind. Plut. Krg., sed per syn. cum Vs. ad locum Plut. postremum; quam novam verbi διατ. notionem vertendique rationem adiuves dupliciter, primo per caussam philosophicam, quod in verbis istis Lat. *consuescere* et *solere* inest quaedam actio continua, ut in Gr. διατ., cui ipsi tribuebat Wolf. supra diserte *habitum* aliquem, qui tenetur continua actione repetitaque, (cf. Ern. Init. Psych. §. 100. et 103. et G. Th. „*consuesco*, — saepius agendo aliquid agendi facilitatem, quem *habitum* vocant, sibi parare, vel simpliciter est i. q. solere, — *soleo*, — frequenter et ordinarie agere aliquid") deinde quod in Exc. ad 1, 2, 8. diximus, verbum φιλεῖν cum affinibus, et Lat. *solere*, posse commutari cum aliquo adv., in quibus retulimus et ipsum illud *semper*, quo reddimus verbum διατ., et alibi, et in hoc ipso Nostri loco, aut, ut supra propositum, simul cum v. subst. *sunt*.

Unde verbum διατ. cum participio omnino sic reddetur,

I) severe, per duo verba, etiam adeo servato participio, ut supra ad Ael., v. c. perseveravit *agens*, it. *perseveravit — implicitus*,

II) minus severe, verbis quidem servatis duobus, sed participio in infinitivum mutato, ubi solennia sunt Lat. *perseverare*, rel., sed infrequentiora *solere* et *consuescere*,

III) liberius, cum adhibetur adv. temporis, continens notionem praepositionis διά, simul cum verbo, cui inest aliquo pacto notio verbi τελεῖν, ut *semper manere* et *semper esse*, quod postremum tamen non procedit, ubi cum v. διατ. diserte adest participium verbi subst ὤν,

IV) liberrime ad sensumque, per solum adv. temporis aliquod, quorum a) vulgare est *semper*, sed b) severiora sunt *perpetuo* et *continuo*, quia et ipsa habent praepositionem, qualis in v. διατ., ut c) in hoc v. cum diserto adv. ἀεὶ potius adhibentur illa *porro*, deinde, *deinceps*, quam *adhuc*,

V) liberrime omnium per adiectivum e notione temporis continui, ut *perpetuus* et *continuus*.

Sed tota verbi διατ. rectio ad hanc veluti tabulam revocabitur, ut uno intuitu perspiciatur,

I) cum accus. rei
 A) temporis, idque
  a) simpliciter, διατετελεκὼς δέκα ἔτη,
  b) cum adiuncto uno 1) praepositionis, διατ. τὸν βίον ἐν βασιλείᾳ,
   2) adverbii universi ac modi, διατ. τὸν βίον εὐδαιμόνως,
   3) adverbii s. coniunctionis temporis, διατ. τὰς ἡμέρας, ἄχρις οὗ λ.
  c) cum adiuncto duplici, adverbii et particulae cum casu, διατ. τὸν βίον εἰρηνικῶς μέχρι τῆς τελευτῆς,
 B) alius alicuius, quod genus superioribus hic addere licet ex Ind. Fi. Aesch. „διατ. τὸν λόγον, *absolvere*, conficere *sermonem*"

II) cum participio alterius verbi
 A) solo, διατ. ποιῶν, ἀγρυπνῶν, rel. it. ὢν et ὄντες,
 B) sine casu, sed cum temporis adiuncto
  a) uno tantum, 1) per praepos. ἐν παντὶ καιρῷ, it. ἐν τοῖς προγενομένοις καιροῖς, it. ἐξ ἀρχῆς, it. καθ' ἑκάστην ἡμέραν,
   2) per particulam syn. s. adv. temporis, regens casum, μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν,
   3) per adv. temporis universum s. absolutum, idque α) singularis vocis, ut ἀεὶ, β) compositum et plurium vocum, ἔτι καὶ νῦν sed et γ) totius enunciationis, ἕως ἂν ἀποθάνωσι,

b) duplici, per praepos. et adv., κατ' ἐκεῖνον χρόνον, ἕως ἦν μετ' ἀνθρώπων, λ.

C) cum casu temporis

1) quarto a) substantivi cum adiectivo α) uno, πάντα τὸν αἰῶνα, it. ἅπαντα τὸν χρόνον, it. τὸν λοιπὸν χρον. it. τὸν πλεῖστον χρ. it. χρόνους πολλοὺς, β) duplici, ἑπτὰ ἡμέρας πάσας, it. τοὺς λοιποὺς χρόνους ἅπαντας, ubi participium erat in obliquo accusativi casu, διατελέσαι βασιλεύοντας,

b) substantivi et adi., simul cum subst. alio in regimine, τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον,

c) adiectivi neutrius generis cum articulo et cum genitivo alius subst., τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, pro τὴν πλείστην ἡμέραν.

† 2) tertio, ἑπτὰ ἔτεσι διατελῶν γράφων ἐξετέλεσεν λ., quem locum in dubiis supra referentes, hic propterea signum crucis praefiximus numero.

I) cum casu alio s. alius rei ac modi,

1) substantivi, casu recto, διατέλει φίλος,

2) adiectivi a) obliquo casu, διατελοῦντός μου προθύμου, b) recto casu, eoque α) nudo, ἄσιτοι διατελεῖτε, it. διετέλεσε — ἄνοσος, vel β) simul cum accusativo temporis, ἄφωνος διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον, quod subst. hic est una cum adi. aliquo, γ) simul cum adv. temporis, καὶ τότ' ἦσαν μέγισται, καὶ νῦν ἔτι διατελοῦσι, ubi adiectivum non diserte statim cum v. διατ. est, sed e pr. membro repetitur,

3) adiectivi et participii simul, per copulam καὶ vel aliam iuncti, idque a) simpliciter, ὑγιεινὸς μὲν —, ἐῤῥωμένος δὲ — διετελ. vel b) cum adiuncto aliquo,

† α) universo s. modi, per particulam cum casu, ἔξω κολακείας — ἀνύποπτοι — δρῶντες λ. διατ.

β) temporis, per adv. s. coniunctionem, ἕως αὐτὸς παρῆν, ubi et casus obliqui, πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις διατελέσαι,

quanquam secundus et tertius numerus et sic disponetur, forte melius,

II) cum participio

A) solo, διατ. ποιῶν, rel. it. ὤν,

B) simul cum adiuncto temporis,

1) per adv., idque a) singularis vocis, ἀεὶ, b) compositum et plurium vocum, ἔτι καὶ νῦν, c) instructum verbo, per enunciationem singularem, ἕως ἂν ἀποθάνωσι,

2) per casum substantivi, praemissa a) praepositione, ἐν, — ἐξ —, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, et simul b) per adv., instructum verbo, s. coniunctionem, ut fiat enunciatio plena, κατ' ἐκεῖνον χρόνον, ἕως ἦν μετ' ἀνθρώπων, c) particula s. adverbio cum casu, μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν,

3) per casum nudum

a) quartum 1) substantivi, cum adi. α) uno, πάντα τὸν αἰῶνα, it. ἅπαντα τὸν χρ. it. τὸν λοιπ. χρ. it. τὸν πλεῖστον χρ. it. χρόνους πολλοὺς, β) duplici, ἑπτὰ ἡμέρας πάσας, it τοὺς λοιποὺς χρόνους ἅπαντας, ubi et participium obliquo casu, διατ βασιλεύοντας,

2) substantivi et adi. cum alio subst., τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον,

3) adiectivi neutrius generis rel., τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας

† b) tertium, ἑπτὰ ἔτεσι διατ. λ.

III) cum caſu modi, in
A) ſubſt., caſu recto, διετ. φίλος,
B) adi.,
1) obliquo caſu, διατελοῦντος λ.
2) recto caſu, ἄσιτοι διατ., it. alio ordine, διετελ. ἄνοσος,
† 3) ſimul cum acc. temporis, ἄφωνος διετ. τὸν λοιπὸν βίον, ubi et adiunctum adiectivum in ſubſt., tum crux praefixa, ſi quis referat ad Nr. 1).
† 4) ſimul cum adiuncto temporis, per adv. compoſitum, καὶ τότ' ἦσαν μέγισαι, καὶ νῦν ἔ. δ., qui locus iterum crucem habet, quia adiectivum ad v. διατ. repetendum eſt e pr. membro,)
IV) cum participio et adiectivo ſimul, iunctis per copulam aliquam, ut καὶ, it. μὲν — δὲ,
† 1) ſimpliciter, ὑγιεινὸς μὲν, — ἐῤῥωμένος δὲ — διετέλεσεν, ζῶν λ., qui locus crucem habet, quia participium ἐῤῥ. etiam pro adiectivo tractari poteſt, et ſic pertinere poteſt hic locus modo ad pr. Nr. III.
† 2) cum adiuncto modi, per particulam cum caſu, in Noſtri loco dubiae rectionis, ἀνύποπτοι — καὶ — ἔξω κολ. — δρῶντες λ.
3) cum adiuncto temporis per adv., inſtructum verbo, in enunciatione ſingulari, ἕως αὐτὸς παρῆν, per caſum obliquum πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις διατελέσαι,
V) ubi participium verbi διατελεῖν ponitur cum alio verbo finiti temporis, ut tum verbum διατ. tractetur pro adv., et quidem pro Lat. *ſemper*, etc., ap. Plut. ὅπερ — διατελῶν λέγω λ.
VI) ubi verbum διατ. cum participio alius ponitur de re, non, ut ſupra, de perſonis, ap. Stp. Th. ex Phil. de mundo, ἀγέννητος καὶ ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, et ap. Fi. Aeſch. 2, 19. i. τὰ πράγματα —, τοιαῦτα διατελεῖν ὄντα αὐτὰ, Ind. „tales *ſemper* eſſe *eas*" ubi adeo, ut de perſ., recte per ſolum adv. temporis redditur, ob diſerte adiectum particip. verbi ſubſt.

Denique, quo de in Nota etiam promiſi, particulam οὐδέποτε ſic deprehendi, 1) ap. poëtas, Heſ. ἐργ. v. 176. Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐςὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ — οὐδέ τι νύκτωρ, neque *unquam* rel., in ed. Cler. ac Krb. vs. 174., ſed in ed. Heinſ. οὐδέποτ' λ., *nunquam* rel. et ap. Schol. Moſch. varie, diviſum et ſimul, at θεογ. v. 759. θεοί· οὐδέ ποτ' λ. neque *unquam*, Call. Di. v 65. in media oratione ſine diſtinctione, κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ Οὐδέποτ' ἄφρικτοι, *nunquam*, at ib. Del. v. 233. κείνη δ' οὐδέποτε λ. Ern. Vs. *nec unquam*, ſed Stüb. *ipſaque* adeo *nunquam*, ib. v. 237. εὕδει. Οὐδέποτε ζώνην λ., Ern. *nec unquam*, ſed Stüb. οὐδέ ποτε λ. neque *unquam*, et Muſ. de Her. v. 34. in media oratione οὐδέποτε, *nunquam*, at v. 282. γαμοςόλος, οὐδέ ποτ' λ. neque *unquam*,

2) ap. proſaicos, Thuc. 273, 11. τοῖς γὰρ οὐδέποτε λ. *illis* enim *nullum* auxilium *unquam*, it. 344, 91. οὐδὲ λέγουσιν οὐδέποτε ταυτὰ, nec *eadem* unquam *dicerent*, ſed Aeſch. Or. in media oratione οὐδέποτ' Rs. V. 3. p. 539. ante l. 9 et V. 4. p. 1128. i., tum Theophr. Ch. 17, 2. i. ἀλλ' οὐ θησαυρὸν εὕρηκα οὐδέποτε, in ed. Caſ. et Fi., ſed Vs. prioris, *nullus* unquam *reperi*, at Ind. poſterioris *nunquam*, ſimiliter in Ind. Fi. Pal. it. ap. Iſocr. Pan. Mor. p. 96. l. 4. ἐξ ὧν οὐδέποτε παυσόμεθα πολεμοῦντες, etiam ed. Wolf. 97, 46. *nunquam*; pro quo ed. Mor. p. 89. e. πρὸς οὓς οὐδὲ πώποτε ἐπαύσαντο πολεμοῦντες, etiam ed. Wolf. 96, 25. *nunquam*, in qua affini negat. vel copulanda vel ſeparanda etiam alias variatur.

Caeterum, quod Mss. volebant καὶ οὐδέποτε, ipfum eft ap. Lyf. Or. Rs. V. 5. p. 804. m. αἱρούμενοι· καὶ οὐδέποτε αὐτοῖς λ., etiam fic iunctum in edit. Marb. p. 417. e. neque *unquam* rel.

1, 4, 13.

— ὑπηρετούσης ἐξουσίας λ.

Verbum ὑπηρ., e propria vi ac notatione, videatur dici de remigibus, et effe i. q. miniftrare, operam laboremque praeftare gubernatori f. domino navis, ut ea progrediatur atque provehatur; quo tamen fenfu non innotuit mihi, nifi huc referas Xen. Oec. 8, 16., ubi de tempeftate maris, a deo excitata, fermo eft, ἐὰν δὲ καὶ πάνυ καλῶς ὑπηρετοῦντας σώζῃ λ. Ind. cum ed. Th. V. 4. p. 330. quodfi *etiam* rectiffime *omnia* adminiftrantes *fervat*, fed in univerfum pro miniftrare f. miniftrum effe v. abfolute ap. Luc. 2, 440. l. 94. ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν, *miniftrarum*, cum dat. perf. Plut. Hf. 6, 1. N. T. Act. 24, 23., fimul cum praep. et adv. et fyn. Luc. 3, 61. l. 68. ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ὑμῖν, *omnibus* in *rebus* dextre *operam* nobis *dabat* miniftrabat*que*, fimul cum gen. modi, μισθοῦ τινι ὑπ. *mercede* f. *pro mercede*, Xen. Cyr. et 'Αναβ. 2, 5, 14., ubi et fimul cum acc. rei τί, tum pro parere f. obfequi, abfolute Arift. Vefp. v. 516. opp. ἄρχειν et pr. fyn. δουλεύειν, cum adv. καλῶς Xen. Pol. Z., cum dat. perf. ibid. Cyr. e 1, 6, 10., fimul cum adv. et praep. ibid. Mem. S. 3, 5, 18., pr. fyn. πείθεσθαι et fq. πειθαρχεῖν, cum dat. rei et adv. ap. Diod. S. 1, 119. l. 79. μὴ προχείρως ὑπηρετοῦντος τοῖς προστάγμασι, ni *pareat*, pro *non* ftatim, *promte* parente *iuffis*, fed, leniori ratione, abfolute Xen. Hier 1, 37. pr. ὑπουργεῖν et χαρίζεσθαι, cum dat. perf. ibid. Cyr. „fyn. χαρίζ" Dem. 104, 27. coll. pr. τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνῳ, it. 124, 21. pr. τοὺς παρ' ὑμῖν ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας, pro dare, praebere, rel. cum dat. perf. et acc. rei Luc. 1, 133. l. 76. it. 277. l. 66. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα, *oportet* enim *cuncta* morigerari *patri* te *iuvenem*, (ubi Gs. ceperit pro κατὰ πάντα, per *omnia*, in *omnibus*, et pro obfequi,) Xen. 'Αναβ. et Pol. 'Ιππ. 4, 13. (ubi Ind. pro facere, cf. Dem. 125, 8.) fimul cum adv. Rs. Or. V. 7. p. 186. l. 3., fimul cum dat. perf. Xen. Cyr. 6, 2, 2., quorfum refero cum dat. rei ibid. 6, 1, 33. δοκῶν ὑπηρετήσειν τῷ τυχεῖν, ἃ ἠβούλετο, pro *putans*, fe *effecturum*, facturum, *ut* confequeretur *ea*, quae *vellet*, cum dat. alio fimul f. modi, vel potius cum abl. fimul ap. Lyf. Rs. Or. V. 5. p. 78. l. 4. ἔργῳ δὲ τούτοις ὑπηρετεῖν, *re ipfa*, factis, *miniftrare iis*, i. adiuvare, fuftinere, ftabilire, ut in N. *famulari*, unde hic locus ambiguus potius pertineat ad primam fupra claffem, ut dubius hic Xen 'Ιππ. 8, 7. cum pr. πρὸς ἕκαστα τούτων ad illam pro obfequi f. facere aliquid; ut ad phyficam aut tropicam notionem referentur loca, cum adhibetur de equo, cum dat. perf., cum adv. it. cum acc. rei, πάντα et τὸ δέον, Ind. Xen. Pol. Z. it. de avibus, cum dat. perf. et acc. rei ibid. Cyr. 1, 6, 39. e. (*ut* tibi *conducentia* f. *utilia* fubminiftrarent, *fuppeditarent*,) fed tropico fenfu, de perf. cum dat. rei τῇ μοίρᾳ Luc. 1, 451. l. 91. *miniftrare*, i. parere; (opp. pr. ἑκὼν πράττειν,) τοῖς τρόποις Arift. Ran. v. 1480. N. T. Act. 13, 36. Δαβὶδ, ἰδίᾳ γενεᾷ, fua *aetate*, ὑπηρ. τῇ τοῦ θεοῦ βουλῇ, *divino confilio*, voluntati, *fatisfaciens*, obfecutus, explens, exfecutus, adiuvans, tum de re, abfolute Luc. 1, 451. l. 1. ξίφος — ὑπηρετεῖ —, enfem — (inculabis,) *adminifter eft*, i. modo inftrumentum eft caedis, fed cum dat. rei et perf. N. T. Act. 20, 34. ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, manus *has* meas *fubminiftraffe*, i. fuppeditaffe, paraffe *neceffitates* mihi *et* iis

qui mecum *sunt*, cum dat. pers. et acc. rei Xen. Mem. S. 2, 4, 7. ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι, cf. Ind. Z., quibus accedit hic Nostri locus et similis 6, 1, 11. de ἐξουσία, pro adiuvare, praestare auxilium et facultatem, (*behülflich*, beförderlich *seyn* zu *etwas*,) cf. de medio huius v. Bg. ad Alc. 1, 11. e. p. 44. e. cum dat. pers. *inservire*, cui add. ex Heliod p. 55. m. cum dat. pers., praep. et adv. temporis ἐγὼ μέν σοι πρὸς τὸ βούλημα τὸ σὸν ἀεί τε καὶ νῦν ὑπηρετησάμην, ut cum alio adv. ap. Ael Fab. 4, 3. pro auxilium praestare, it cum dat pers. solo ib. 45, 1. pro operam praestare, i. q. sqq. μοχθεῖν et ἀχθοφορεῖν, cf. ad Nostrum 2, 11, 18. tum L. N. T. ad supplendum Stp. Th. et Bud. C. 458, 13. et Hemst. ad Arist. Plut. v. 980.

1, 4, 14.

Τοιαῦτα — συμβουλεύοντες αὐτῷ, — τῇ τε ἐμῇ μνήμῃ χαριεῖσθε τὰ μέγιστα λ.

Formulae Nostri τῇ μν. χαρ. τὰ μεγ. modo vi inas has reperi ap. Luc. 2, 17. l. 85. ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, *putabat enim*, maximam *se* a *rege* gratiam *initurum*, et 474. l. 60. ὡς οὐκ ἔστιν, ὅ τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι, *neque enim* est, *in quo* maiorem *a* me *gratiam* inire *possis*, quorum in priori τὰ μ. est aut adi., subintellecto subst. πράγματα s. χρήματα, aut adv., oppressa pr. κατὰ, quale adv. est μᾶλλον in posteriori, et adeo tota rectio verbi χαρ. in med. cum dat. pers (vel ap. Nostrum cum dat. rei,) et acc. adiectivi, aut adv., quarum rectionum illa cum dat. pers. et acc. rei per adi. non est ap. Bud. C. 1506, 18., nec ap. Stp. Th., nisi huc referas simile Luciano 4, 359. i. τί ἂν σοι ποιήσας χαρίσαιτο, sine Vs. et Ind. e Xen. Cyr., sed illa cum dat. pers. et accusativis rei aliis ap. Dion. H. S. T. 1. 516, 25. Arist. Equ. v 54. Ach. v. 436. Thesm. v. 763. 945. Ael. V. h. 12, 1. 11, 9. Luc. 1, 362. l. 15. 272. l. 81. 865. e. Ind. Dem. cum Poss. Call. p. 423. e., cum pers. et dat. et acc. χαρ. τινὶ ἄνθρωπον L. N. T., Krb. Obs. p. 192. i. Loesn. p. eadem e., sed cum dat. rei solo Arist. Eq. v. 1365. (cf. Ruhnk. Tim. Gl. p. 126. b.) Luc. 2, 863. l. 79., sed absolute Ind. Xen. Cyr. Z. et Mem. S., it. cum dat. pers., it. cum dat. rei, (cf. Ind. 'Ανβ. Z. pro obsequi, indulgere, facere aliquid ob iram v. c.) it. cum particip., pro adv. *comiter*, ib. et Poss. Call. p. 423. i., sed sensu pass. de pers. absolute, it. de re, etiam cum dat. pers. ib. et Poss. l. l. e. ex Plat. ubi sufficit Lat. *gratificari*, s. facere et dare alteri aliquid gratum ac iucundum, et quod benevolentiam alterius paret, quibus par illa formula Gs. ad Luc. l. l., cf. ej. Th. in subst. 834. i. et v. 1084, 70. sqq. et aliorum *facere* s. *dare* in gratiam *alterius*, ut omnino notio et intelligentia verbi χαριζ. pendet ab ista substantivi χάρις, qua de v. supra ad §. 7.

Sed nostro loco dativus τῇ ἐμῇ μνήμῃ non capiendus est de memoria, quoad est mentis facultas et recordatio, etiam in mortuo superstes, sed de memoria, quam alii habent de aliquo mortuo, quum cogitant iterum, qualis fuerit, quid quantumque fecerit, sed et quum id dicunt, narrant iterum aliis, cf. 1, 1, 3. e., et tota Nostri formula reddetur *meae* memoriae *gratificabimini* maxima, *maxime*, sed, tropo remoto, meae memoriae favebitis maxime et proderitis, optime consuletis, prospicietis, i. e. facietis ac curabitis, ut mei memoria ap. alios existat et maneat, ea que optima et gratissima, in animis, ore et scriptis, ut optime libentissimeque de me alii cogitent, loquantur ac scribant. Quae explicatio 1) consistit cum sq. sententia, *ita* que *solum* eam *sempiternam* facere *poteritis*, quae priorem nostram definit magis, addendo tempore, dum Marcus vult, ut memoria sui optima et dulcissima maneat perpetuo et

in omne tempus, 2) firmatur uſu verbi Lat. tum ſeveri, tum aliorum, cf. G. Th. *gratificor* cum Gr. n. „— favere, — *faveo* — augere it. prodeſſe" tacens in v. *conſulere* v. c. *famae* et *irae*, quo de cf. Cort. ad Cic. ep. 7, 11, 3. et Sall. Cat. 37, 8. 51, 7. cum Ind. Corn. N. v. e. „*conſulere* male *patriae*, — noxam afferre" atque adeo *bene conſulere* i. q. prodeſſe, 3) convenit partim cum P. „*memoriam* noſtram *demerebimini*" ad quod ſuppleto adv. *maxime*, cum ille omiſerit Gr. τὰ μεγ., ſenſus orietur, de mea memoria optime merebimini, quod eſt i. q. maxime prodeſſe, quanquam G. Th. in v. P. *dem.* non habet exemplum cum acc. rei.

Verum Bg. *meae memoriae* gratiſſimum *facietis*, (ubi adv. Gr. τὰ μεγ. per ſuperlat. innexum adiectivo et phraſi Lat.) aut eſt i. q. noſtrum, prodeſſe quam maxime, proprie gratiſſimum negotium, officium praeſtare, de perſ. uſurpatum potius, (cf. G. Th. in adi. 837, 2.) quam de re, ut Bg. adhibuit, aut *memoriae meae* i. q. mihi mortuo, ſ. mihi poſt mortem, ut ſumatur Marci ſenſus aliquis rerum humanarum etiam in morte, utque dicat, ſibi mortuo etiam ſic fieri iucundiſſimum quid, cf. cap. ſq. §. 21. ſq., (at Tac. Ann. 3, 2. i. *ut magiſtratus Calabriae*, — ſuprema *erga* memoriam *filii ſui* munera *fungerentur*, et 4, 9. m. *memoriae* Druſi *eadem*, quae *in* Germanicum, *decernuntur*, aliorſum pertinent, et ſiunt nunc *Leopoldo* illi et magno et unico, *quo* non *alius* — *in* mare *purpureum* violentior *influit*,) et 1, 5, 20. e. ubi Commodus ad cives et milites pro concione dicit, τὴν τοῦ κοινοῦ πατρὸς μνήμην χάριτιν ἀξίαις οὕτως ἀμείψεσθε, *communis* patris *memoriae* gratias *dignas* ita *referetis*, i. e. patri meo, qui et veſter quondam fuit pater, gratias decentes refereris, ſ. erga patrem grati eritis, ob memoriam eius, qualis erga vos fuerit, quantumque vobis fecerit; ad quam rationem, ſumendo v. privo χαρίζεσθαι pro illa phraſi χάριτιν ἀμείβεσθαι, fuerit in noſtro loco, *memoriae meae* eritis *gratiſſimi*, i. in meam memoriam, ob meam ſ. mei memoriam demonſtrabitis gratiſſimum animum, ſ. animum gratum maxime declarabitis, quia memores eſtis priſtini mei erga vos amoris meorumque beneficiorum; in quo ſit iterum illa exquiſita brevitas, qua de v. ad 1, 4, 11. e., cum ſubſtantivum abſtractum ponitur loco concreti ſ. perſonae et pronominis perſonalis cum cauſa, et τῇ ἐμῇ μν. pro mihi, ob memoriam mei; ſicut ego non dubito de v. χαρίζεσθαι pro referre alicui gratiam ſ. gratias poſt acceptum beneficium ſ. gratum ſe alteri praeſtare, ſ. gratum alteri declarare animum.

Res quidem ipſa et ſententia Noſtri vera eſt e duabus partibus, cum Marcus dicit, curando filio, eoque reddendo bono imperatore, iſtos aut memoriae ipſius maxime profuturos, aut ſeſe declaraturos gratiſſimos in Marcum, neſcio an et de tertia ratione, maximum ipſi creaturos gaudium vel poſt mortem. Cum quibus ut conſiſtat ſententia ſequens, ita *tantum* memoriam Marci ſempiternam reddituros, quia tamen vel cum indigno et impio filio per hiſtoricos ad omnia tempora venit Marcus, etiam ſua iam virtute ac bonitate: ſumemus, Noſtrum oratorie magis, quam vere dixiſſe in illo adv. μόνως, et inducere Marcum loquentem in aeſtu animi quodam, qualis ſane eſt interdum etiam morientium, et effundit talia enunciata nimia, ut furor poëtarum, aut capiemus illud adv. Gr. pro maxime, praecipue, in primis, ut ſaepe Lat. *unice* et affinia *unicus* et *unus*, cf. Ind. Suet. Burm. Liv. Ern. Cort. ep. Cic. (cui adde p. 193. e.) et ad Sall. p. 1063. b. m. cum Cl. Cic., libere verſantibus Latt. Inttp., pro *ita* que *ſolum* ſ. *tantum*, ſed tenente Stp. Th. formulam affinem e Xen. οὕτως — μόν., quo adv. poſtremo

usus et Thuc, cf. Ind., sed alterum Nostri v. ap. Xen. Mem. S. 1, 5, 5. e. οὕτω γὰρ ἂν μόνως, ubi Z. laudat alium locum e Cyr.

1, 4, 17. e.

— ὡς μηδὲ κατασχόντας τινὰς αὐτῶν εἰς οἰμωγὴν ἀναβοῆσαι.

Extrema εἰς οἰμ. ἀν. Bg. reddit, *cum* eiulatu *exclamarent*, cum Stp. nec emendans, nec intelligens, sed capiens praepositionem εἰς pro *cum*, quo de nihil memini ap. alios, nec ap. Stp. Th., qui et in rel. duobus vocab. nec nostrum habet locum, nec similem, qualis nec mihi per Indd. repertus est. Cum in nostro Ind. v. εἰς ad eandem notionem retulerimus hinc cum alio 5, 8, 1. loco: eius rei hic rationem reddemus sic, quod putamus, εἰς cum acc. rei esse proprie Lat. *per*, in notione modi, quod deinde in quibusdam locis formulisque reddi potest per Lat. *cum*, cf. G. Th. 770, 70. „per *aquam*, i. cum aqua" et Ind. Ern. Tac. „*per* pro cum" ex Ann. 14, 5. m. *per* gaudium *memorabat*; sicut e Graecis habemus in eam notionem exempla ap. Zos. 4, 29, 1. e. τὰς δὲ πόλεις ἀπολελοίπει τὰ χρήματα, τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιτεθέντων φόρων, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον, τὰ δὲ εἰς τὴν τῶν ἀρχόντων ἐκενοῦτο πλεονεξίαν, *urbes* vero *pecunia* destituebat, *quae* partim per *imposita* tributa, *modum* excedentia, *partim* per *avaritiam* magistratuum *exhauriebatur*; ubi Intp. videtur sequi coniecturam Sb., inserentis ὧν post χρημ., quod sane series requirit, ut εἰς recte redditur, ibi i. q. pr. ὑπὸ,' quae propterea eodem Lat. reddebatur, tum 4, 32, 2. e. εἰσπράξοντας τὸ τελούμενον (i. q. τὸ τέλος et pr. φόρος) εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν, qui *omnino* rigide *pensiones* tributarias *exigerent*, pro severis, *qui exigerent* tributum *per* summam *severitatem*, pro cum summa severitate, cui formulae par Intp. adv. *rigide* et adi. π. mutatum in adv. affine *omnino*, in periphrasi superlativi *rigidissime*. quomodo et alii formulam illam invertunt, v. Bud. C. 1461, 27. 1463, 45. Stp. Th. 1, 1157. D. sq. L. Ern. Ind. Thuc. Dion. H. S. T. 1. Polb. Xen. 'Ανβ. Bach. Cyr. utr. (ubi εἰς κάλλος severe reddo *per honestatem*, cum *honestate*,) Ael. V. h. Suid 1, 872. i. 2, 32. e. 34. m. Hes. 1, 1458. e. Vig. p. 578. (qui p. 575. i. παρiέναι s. παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον reddit „*agere* cum *populo*" per non condonandam libertatem, et per consequens pro antecedente, cum Lat. habeant tamen eadem.) Fi. ad Well. p. 364. e. et ad Plat. Symp. p. 109. e. cum Loesn. ad N. T. p. 195. e., tacente G. Th. v. *in* et *ad*, quanquam in postr. 89, 83. in notione instrumenti patet, ut de syn. Gr. πρὸς eodem sensu alibi habemus.

Quae pro Bg. in εἰς ratione si cui minus satisfaciunt: poterit is exponere εἰς οἰμ., ut alibi, per gerundium *eiulando* aut particip. *eiulantes*, (v. G Th., ubi Plauti loca sic constituenda Aul. 2, 4, 39. et 4, 9, 17.) it. per adv. *flebiliter*, (ut ap. Luc. 2, 156. l. 2. ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, *miserabile* quiddam *exclamaret*, reddas, ob pr. κατὰ oppressam, per adv. *miserabiliter*, et Rs. Or. V. 3. p. 278. l. 3. ἀναβοᾷ παμμέγεθες, *validissime*,) cum Lat. non habeant *eiulanter* s. *eiulabiliter*; quae ratio et nostratibus commodior, *kläglich ausruffen*, it. per syn. particip. *wehklagend*, sed de Bg. Vs. *mit* kläglichem *Geheule*; non me probante (quo respexerit Vern. vetus) vim intendendi, quam quidam in pr. ἀνὰ reperiunt, cf. Stp. Th. in v. ἀναβ. Ind. Plut. Krg. L. N. T. Fi., ubi tamen subiicitur Matth. 27, 46. ἀνεβ. φωνῇ μεγάλῃ, ut et in simpl. βοᾶν tamen additur Marc. 15, 34. ἐβ. φωνῇ μεγάλῃ, unde melius L. Krb. sine vi, ut Schw. partim, it. L. Ern. per solum *exclamo*, quod sufficit, etiam a G. Th. non recte cum emphasi expositum, propter adiuncta in locis subiectis *furiose*, it. *maxime*,

it. *maxima voce*, etc., add. Cic. Tusc. Qu. 2, 24. i., ut Gr. nostrum ad Arist. Plut. v. 639. Schol. D'Orv. ed. Hemst. explicat ἀνυμνεῖν, quod i. q. simplex, cf. Suid. 1, 192. i. coll. 2, 740. m. οὐράνιον, ad quod, pro adv. positum, istius interpretationes pertinent, Hes. 2, 818. e. cum N. 27. ex Arist. Ran. v. 791. 793., ubi Schol. ἀναβ. per simpl. βοᾶν exponit, sed Bg. ap. G. Th. „voce sublata flere."

Sed super notione subst. οἰμ. cf. Suid. 2, 666. m. Hes. 2, 728. m. ut Bg. ap. G. Th. cum Gr. al., at cum nostro in v. *fletus* et *ploratus*, (ad quorum Graeca cf. Hes. 1, 1730. e. 718. i. 744. e.) ut Virg. A. 4, 463. *visa bubo* Saepe *queri* et *longas* in *fletum* ducere *voces*, forte sic explices, *longas voces* pro longum cantum, et *ducere* pro facere, sed utrumque pro canere multum s. diu, et *in fletum* pro cum fletu s. flebiliter.

Denique e Stp. coniectura sensus sit, *usque ad* eiulatum *exclamarent*, quod non aliter capio, quam ita exclamare, ut eiulatum facerent simul. At haec ipsa est sententia Bg. et lectionis vulgatae, nec proinde Stp. emendatio necessaria, etsi consentanea esse potest usui loquendi, dum ipse habet in Th. μέχρις πρὸς, sed et solum εἰς pro usque ad, ut Lat. *ad*, cf. Th. 1, 1157. B. m. cum L. N. T.

1, 4, 18. e.

— πόθον τε τοῖς καθ' αὐτὸν ἀνθρώποις ἐγκαταλιπὼν λ.

In verbo ἐγκ. penuria Stp. Th. iuvabitur tum L. N. T., tum Lat. e L. Ern. *derelinquo*, ap. G. Th. „auget aliquantum significationem v. *relinquo*, et respondet fere Gr. ἐγκ. rel." quae sunt diluta, et Lat. nihil, quam simpl., ut et Gr., per simpl. etiam explicatum ab Hes. 1, 1068. e., non coll. Suid., cui propterea simul additur separatim pr. ἐν, cf. Dion. H. S. T. 1. 575, 26., ut simul cum acc. pers. Dem. 1087, 7. (quo respexerit Stp.) it. simul cum acc. rei ap. Poss. Call. p. 248. i., ubi recte modo *relinquo* cum Bg., sed cum dat. pers. et acc. rei, ut h. l., quoque Luc. 1, 46. l. 39., ubi simul cum adv., porro cum rei dat. et acc. Rs. Or. V. 7. p. 738. sq., sed in pass. de re cum dat. rei Dion. H. S. T. 1. 615, 10., at absolute in pass. de pers. Thuc. 148, 50. et Herodt. 644, 70. οἱ δέ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεῦνται, (in N. „hic sunt in stadio relicti, s. cursu superati" quo sensu et simplex dr.) cum acc. pers., de mortuis, Hes. ἐργ. v. 376. s. 378., sed universe Ind. Dem., ut de re iterum de mortuis Rs. Or. V. 4. p. 175. i., cf. V. 8. Lyc., sed in universum ap. Thuc. 167, 6. 286, 15., tum in malam partem, ut Lat. *relinquere*, pro deserere, cum acc. pers. et dat. rei ap. Dion. H. l. l. 676, 3., cum solo acc. vel pers. ib. 214, 14. 369, 36. 514, 8. Rs. Or. V. 4. et Dem., vel rei ap. Dion. H. l. l. 516, 24. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc. Dem. Plut. Krg., Gs. Chr., tum sensu medico ap. Foes. Oec. p. 108. e. per notiones supra principes duas, pro relinqui, in pass., de re cum dat. pers., it. absolute p. 109. 2. m., sed pro deseri, de pers. ib. v. e. it. de re; porro, quoad usum et rectionem in N. T., ubi semper de pers., pro relinquere, cum acc. pers. et praep. Act. 2, 27. οὐκ ἐγκ. τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, pro ἐν, cf. Krb. L. p. 196. v. εἰς Nr. 2., tum pro reliquum facere, reservare, servare, cum pers. dat. et acc. Rom. 9, 29., sed pro deserere, cum acc. pers. Matth. 27, 46. Marc. 15, 34. 2 Tim. 4, 10. 16. Hebr. 13, 5., sed cum acc. rei Hebr. 10, 25., ut per ambiguae notionis loca 2 Cor. 4, 9., ubi de pers. absolute, cf. L. N. T. cum Intrp., et ad Herodt. l. l. Ind. Dem. ex 140, 5. et denique ad crisin, ubi confusa sint aut videantur v. ἐγκ. et ἐγκαταλαμβάνεσθαι in temporibus, quorum vocales ac syllabae mediae sonum haberent eundem in audiendo pronunciandoque, aut in Codd. figuram

affinem, tanquam aor. 1. ἐγκατελήφθησαν et ἐγκατελειφθ. rel., v. Weff. ad Diod. S. 2, 55. N. 92. D'Orv. Ch. p. 563. i. Abr. Dil. Th. p. 686. e. cum Rs. Or. V. 3. p. 483. e.

Caeterum, tropo ademto, hic quidem de mortuo, cum defiderium fui reliquit fuae aetatis hominibus, dicetur mortuus effe fic, ut id defiderium in hominum animis remaneret, ut ap. Luc. l. l. ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, *revera* aculeum *quendam* in *auditorum* mente *reliquit*, Gs. reddit de Lat. ratione, ubi potius dr. cum fubft. rei, quam perf., cf. Cic. in Brut. c. 9. e. f. 38. de eodem Pericle, *cum* delectatione *aculeos* etiam *relinqueret* in *animis* eorum, *a quibus effet auditus*, it. de Orat. 3, 34. f. 138. m. *ut* in *eorum* mentibus, *qui audiffent*, quafi *aculeos* quosdam *relinqueret*, h. e. oratione habita finitaque abiit e concione fic, ut in audientium memoria et pectore remanerent graviter dicta.

1, 4, 21.

— πάντες δ' ὥσπερ ἐκ μιᾶς φωνῆς, οἱ μὲν πατέρα χρηστὸν — ἀνεκάλουν.

In marg. Ox. fignarat Leisn. „ἐκ pro ablativo caufae et pleonaftice, Aelian. 3, 9." ubi nil, nifi haec V. h. p. 214. ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, p. fq. ἐξ Ἄρεος — μανέντα, et ἐξ ἑνὸς περιειλημμένοι δαίμονος, it. p. 216. τὸ ἐξ Ἄρεως — φονῶντι, quorum duo Ind. affert fub „ἐκ caufam notante" quae tamen non fint huius loci, ut alterum de ἐκ pleonaftico modo fic intelligetur, ut tota formula ἐκ μ. φ. fit fyn. illi per dat. f. abl. μιᾷ φωνῇ, qua de infra, unde Sb. Ind. v. ἐκ noftram *una voce* cum P. et Bg. verterit; refpiciente omnino Leisn. ad Rz. ad Luc. 1, 737. N. 11., ubi et Noftri locus adhibetur cum Ael. ultimo.

De mea fententia res fic habet, ut in aliis praepp. cum fubft. aliquo, ut in εἰς, v. 1, 4, 17. e., in ἐν, v. 1, 4, 12. e. et in ipfa ἐκ noftra 1, 4, 12. i., quam h. l. non capio in notione caufae, fed modi, nec puto redundare, fed proprie valere *ex*, deinde *cum* f. *per*, et i. q. Gr. διὰ. ut ἐκ cum fubft., it. cum adi., feyere reddas per talem praep. aliquam; qui vertendi modus in noftra folennis eft lingua, a Vern. hic quoque fervatus, recente *aus* einem *Munde*, affequente etiam praepofitionem Gr., nobis reliquam quoque in illo, *aus* vollem Halfe *fchreyen*, ubi praepofitio non eft in notione caufae, fed modi; quanquam fic exprimitur aliud Gr. ἐξ ἑνὸς στόματος, quo de poft, quam noftrum ἐκ μ. φ., nobis *mit* einer *Stimme*.

Porro tales dicendi formae per pr. ἐκ cum fubft. aut adi. poffunt ad fenfum et ex ufu Lat. fermonis explicari reddique folo abl., cf. 1, 4, 12. i. et e., quam rationem vulgo amplectuntur, v. Stp. Th. 1, 1161. E. m. fqq., ubi et „eft ἐκ pro διὰ" L. Ern. „ἐκ infervit — periphrafi abl." Vig. p. 582. m., unde Noftri ἐκ μ. φ. per nudum abl. reddatur cum Sb. fupra, quafi in Gr. fit μιᾷ φωνῇ, cum Lat. non dicant per praep. et abl., fed folo abl. *una voce*, uno *ore*, cf. G. Th. v. utr. et Wefth. ad Ter. Andr. 1, 1, 69., qui ad *uno ore* confert „μιᾷ φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος."

Denique eandem pr. ἐκ cum fubft. aut adi. licebit etiam libere ad fenfumque interpretari per adv., cf. 1, 4, 12. i., et adeo Noftri ἐκ μ. φ. per *einftimmig*, ut Latini, pro *una mente*, (v. Wefth. l. l.) adhibent interdum adv. *unanimiter*, et Graeci, loco μιᾷ γνώμῃ, etiam ὁμοθυμαδὸν, pro quibus nos habemus *mit* einer *Seele*, et, ex Hebr. opinor, *in* einem *Geifte*, fed et adv. *einmüthig*.

Quae quidem omnia puto plana effe ac vera, feverisque hominibus magis placitura, quam illam aliorum rationem, quae ubique crepat et amat pleonasmum atque redundantiam; quae ratio nihil facit ad loci, verbo-

rum, phrasiumque intelligentiam veram ac iustam, sed ad ignaviam in vertendo deducit, longissimeque avocat ab interiori linguarum subtilique notitia.

Quaeritur post illa, quomodo Nostri formulam ἐκ μ. φ. usu exemploque aliorum Gr. defendamus atque illustremus. Eam nullibi profert Stp. Th., sed modo 1, 1158. e. e N. T. Luc. 14, 18. ἀπὸ μιᾶς — πάντες, cum supplemento φωνῆς, et Lat. *uno ore*, et 3, 1040. E. i. ἀφ' ἑνὸς στόματος, per Lat. eadem, it. ἐξ ἑν. στομ. et πάντες — ὡς ἀφ' ἑνὸς στομ., p. sq. ἐν ἑνὶ στόματι „pro ἀφ' ἑν στομ. s. ἐξ ἑν. στομ. uno *ore*, ad Rom. 15, (6.) ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ σ. δοξάζητε τὸν Θεόν, — Arist. Eq. (v. 667.) οἱ δ' ἐξ ἑν. στομ. ἅπαντες ἀνέκραγον, (ubi Schol. explicat ὁμοθυμαδὸν· καὶ μιᾷ φωνῇ.) Sic Plato μιᾷ δὲ φωνῇ καὶ ἐξ ἑν. στομ. πάντας συμφωνεῖν" ad quem locum supra Westh. respexit, ut illud ἐν ἑ. σ. est proprie ex Hebr pro σὺν ἑ. σ.

Porro ap. L. Bos. Ell. p. 68. m. „vox γλῶσσα subaudienda — in ἀπὸ μιᾶς, (sine auctore, quem v. ante ap. Stp.) Supplet enim expresse Dio l. 58. πάντες ἀ. μ. γλώσσης λ. (ubi particula comparativa ὡς s. ὥσπερ iterum, ut ante in Stp. quibusdam deest, et p. 70. m.) integra oratione — μιᾷ γνώμῃ. Pro eo habet Dion. H. l. 6. p. 348. (l. 28. ed. S. T. 1.) ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν ἅμα, (Vs quasi *uno* ore *conclamarunt*, et sic quoque Rs. ed. 2, 1058 pro *ex* uno *animo*, vel sine praep. *una mente*,) Macarius — ἀπὸ μιᾶς φάσεως, (et p. 359. e. ἀπὸ μιᾶς, ab *una*, pro ἀ. μ. φωνῆς, *ab* una *voce*. — Plene ἀπὸ μιᾶς φωνῆς occurrit ap. Herodi. l. 1. c. 4. (ubi innuitur noster locus, e quo error in ἀπὸ pro ἐκ corrigendus, et p. 394. i.) in ἐκ μιᾶς, (cuius generis exemplum nec ibi subiicitur, nec mihi cognitum,) ἀπὸ μ. supple ψυχῆς, uno *animo*. Addidit Dion. Hal. (in loco superiori,) *tanquam* uno *animo* omnes *exclamarunt*" severius sane, quam ante in Vss. ad latus, nec tamen bene omisso *simul*, cum ibi ἅμα adhuc adesset.

Ut autem per Bos. libellum videas varietatem in ἀπὸ μιᾶς explendo: sic ad N. T. locum, quo ista pertinent, voluit Grot. subticeri ψυχῆς s. καρδίας, non φωνῆς, quod tamen defendit Pric. ibi, comparans Rom. 15, 6. Act. 19, 34. φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, et e Iosepho πάντες διὰ φωνῆς ὁμοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ψυχῆς, εἶπον, Vs. ed. Hvc. 2, 509. i. l. 3. *uno* ore *simul*, quasi *ex* eadem *anima*, sed ap. Krb. Obs. p. 126. i. omnes *uno* ore *simul*, quasi *ex* eodem *animo*; ubi iterum adiungitur adv. aliquod ὁμοῦ, syn. illi ἅμα ap. Dion., sed etiam, pro Nostri ἐκ, syn. διὰ, qua ipsa superius nostram pr. ἐκ reddebam; in quam rem v. clarum exemplum aliud ap. D'Orv. Ch. p. 97. m. ubi, pro ἐκ τοῦ δικαίου, alibi dr. διὰ τοῦ δ.; sicut pron. τῆς αὐτῆς pro pr. numerali μιᾶς. Sed ad sacrum locum Munth. p. 165. i. e Diod. S. utitur (praeter alienum 1, 493. l. 17. ἐποίησε πάντας, ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, ἀποκλῖναι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, *uno* omnes *nutu*, sed ed. Wess. *uno* omnes *impetu*, quod adhibeas simul ad explendum Bos. libellum) 2, 90. l. 30. τὸ δὲ πλῆθος, ὥσπερ ἀπὸ μ. φωνῆς, ἀνεβόησε, una *voce*, comparans et 1, 576. l. 57. οἱ σαλπιγκταὶ δὲ ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος ἤρξαντο σημαίνειν τὸ πολεμικόν, ad *unum* veluti *iussum*, quod ad illud N. T. modo valuerit ob ἀπὸ et ἤρξ., ut ἀφ' ἑνὸς συνθήματος, quo de alibi, componit Loesn. p. 121. e., ut Suic. Th. p. 1040. Nr. 1. e. „malunt subintelligere φωνῆς, s. γνώμης, s. βουλῆς, s. ψυχῆς λ." post quae ib. interpretatio illius ἀπὸ μιᾶς per Gr. μίαν γνώμην adiuvabitur per subintellectam pr. κατὰ, ut non opus sit correctione in μιᾷ γνώμῃ, quod supra adfuit, ut simile exemplum per accus. proferemus infra, cf. L. N. T. Schw. p. 915. b. e. ex Themist. ἐκ μ. γνώμης, *ex* una *eadem*que *sen-*

tentia, sed et *uno animo*, it. e Ioseph. ὁμοῦ πάντας μιᾷ γν. *omnes* una *sententia*, iterum neglecto *simul*, sed p. sq. N. nostro loco „omnes *una* voce *alii* patrem *bonum*, alii *bonum* regem *vocabant*“ oppressa ὥσπερ, ubi syn. in N. sq. e Polb. sine Ind. οἷον ἀ. μ. ὁρμῆς, omnes *tanquam* uno *impetu*, it. N. sq. ἀ. μ. ἀρχῆς, p. 1248. i. ἐν ἑ. σωμ. *magno* omnium *consensu*, per se bene, sed non convenienter ad Rom. 15, 6., ubi simul est ὁμοθυμαδὸν, et statuo figuram ἐκ παραλλήλου, ut, inserta copula, reddamus, *una mente* et *uno ore*, cf. Krb. L. p. 436. e. 627. Nr. 8. tum p. 79. e. Nr. 16. ad Luc. 14, 18. ἀ. μιᾶς „sc. ψυχῆς s. φωνῆς, *unanimiter*“ bene, quoad ellips. ψυχ.

Praeterea e scriptoribus profanis in Nostri formulam habemus Dion. H. S. T. 1. 275, 36. ὥσπερ ἐξ ἑνὸς στομ. ἅπαντες τὴν αὐτὴν φωνὴν ἀνέκραγον, *velut* uno *ore* omnes *exclamarunt*, ut ed. Rs. 2, 838., tacentibus N., per illam iterum figuram ἐκ παραλλήλου, pro *quasi uno* ore *omnes* et *eadem* voce *excl.*, perque accus. ellipticum iterum, ut supra ap. Suic. in μίαν γνωμ., denique per commutationem in syn. ἑνὸς et τὴν αὐτ., sed Dem. 147, 1. ἐὰν μὲν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε, ubi, sicut in loco N. T., simul est adv. ὁμοθ., tacentibus N. et Ind., pro *una* mente *et* una *sententia*, nobis *einmüthig* und *gleichgesinnt*, non bene statuente Stp. Th. 1, 1605. D. in adv. „Dem. quasi ex superabundanti addidit ἐκ μ. γν.“ tum Luc. 1, 53. l. 53. ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, omnes *una* voce — *exclamare*, cf. L. N. T. Schw. p. 916. N. 1., cuius locum e Diod. S. non reperi, sed sine Ind. 1, 425. l. 20. ὥστε μιᾷ φ. πάντας ἀποκαλεῖν εὐεργέτην, καὶ σωτῆρα, καὶ βασιλέα, ut *una* voce *proclamarent*, sed ex Ind. ib. 474. l. 99. ὥσπερ τινὶ μιᾷ φ. — ἅπαντες ἐβόων λ. unanimi *voce*, ut nostri *mit* einmüthiger *Stimme*, ubi N. Wess. affert e 2, 143. l. 14 πάντων δὲ καθάπερ τινὶ μ. φ. βοώντων, *omnes* una *voce* rel., omisso καθ., ubi iterum adiungitur pron. τινὶ, nobis quoque solenne, *gleichsam* mit *einer* einzigen *Stimme*, et e Greg. N. ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος καὶ μιᾶς φωνῆς τὸν τῶν Χριστιανῶν ἀνακαλεῖσθαι, sine Vs., qui locus nostro similis, propter non modo v. ἀνακ., (pro quo med. ap. Nostr. modo est act.) sed et formulam eandem in ἐξ — μ. φ., repetenda pr. ἐκ post interiecta quaedam, tum Phil. in Flacc. p. 763. B. i. ἀνεβόων οἱ μὲν — οἱ δὲ — ὡς ἅπαντας ὁμοθυμαδὸν μιᾷ φωνῇ κεκραγέναι, *denique* cuncti *conclamant*, sed ap. Losn. l. l. ut *cuncti* simul *una* voce *conclamarent*, melius, nisi ut *unanimiter* malim, quod iterum in formula nostra comparet, qua de habui in Adversariis „ad Dion. Cas. p. 576. alia esse exempla, ubi ἀπὸ μιᾶς“ sic minus plene, ut nescirem amplius, quale subst. ibi aut simul esset, aut suppleretur, cf. exempla Lat. ap. G. Th. Westh. l. l. Stp. Th. 3, 1041. A. e. Pric. ad N. T. l. l. L. N. T. Schw. p. 916. N. 1. e. cum L. Bos. Ell. p. 70. e. 1, 5, 2. e.

ὡς — μεγαλόφρονι ἐπιδόσει οἰκειώσηται τὸ στράτευμα.

Adiectivum μεγ. habens Stp. Th. tantum in notione propria, pro magnanimus, de pers., (cf. Ind. Luc.) tamen subiicit in adv. „in vulg. lex. magnifice, *largiter*, e Polluce.“ Nempe, quoniam, qui sunt magno animo atque excelso, iidem inclinant ad magnificentiam, in primis publicam, et ad liberalitatem eam, quae multa et magna dat aliis: inde fit, ut μεγαλόφρων valeat pro magnificus, de pers., cum quis, secundum G. Th. „in magnis (rebus) pro dignitate sumtum (eundemque magnum) facit“ estque etiam erga se ipse sumtuosus, in victu amictuque, deinde pro liberalis, beneficus valde, largiens multa; unde et de re, pro magnificus, it. largus et multus, ut h. l. de ἐπιδ., nobis *durch* eine *freygebige*, ansehnliche *Beschenkung*, ein *freygebiges*, reiches *Geschenk*, et

denique pro magnus, in utramque partem, cf. de adv. ap. Poll. 3, 114. L. Ern. Ind. Ael. V. h. (cf. 1, 25.) ubi et subst. μεγαλοφροσύνη, pro liberalitate, 14, 24. i. it. 1, 25. in titulo, quam notionem ignorat Stp. Th. cum L. Ern., ubi de adi. nostro bene, nec tamen plene, cf. pro liberalis et largus ad Capitol. T. 1. p. 356. b. e. N. Cas. et p. sq. N. Salm. it. Hemst. ad Luc. 1, 452. b. m. Suic. Th. p. 1163. a. i. v. ἐπιδαψ. it. ad Hes. 2, 554. i. Suid. 2, 515. m. λέγεται δὲ καὶ μέγιστος πλοῦτος λ. pro quo lego μεγιστόπλουτος, (ut habemus μεγιστότιμος et μεγιστόφωνος et μεγαλόπλουτος, quod v. ap. Stp. Th. et Thom. M. p. 405.) tum pro fortis s. intrepidus cum praep., de pers., Ind. Xen. Cyr. Z., de equo, pro generosus aut magnus cum acc. elliptico τὴν ψυχὴν, Ind. Xen. Pol. Z., sed in malam partem, de pers., pro arrogans, superbus, elatus, efferens se animo aut verbis, ad Luc. 2, 826. N. 40. Bud. C. 1251, 17., et ad comparandum in notionem pro liberali, vel magno, μεγαλοψυχία L. Ern., it. μεγαλοπρεπὴς cum adv. suo Ind. Fi. Aesch., Xen. Z. Mem. S. Cyr. et Ἀνάβ. cum Plut. Krg.

Sed de subst. ἐπίδοσις, praeter Bud. C. 1197, 44. Stp. Th. et L. Ern., dederim sic, ut sit physice 1) additamentum s. additio, (*Zugabe*, Zulage, *Zuschuß*) 2) donatio, largitio, erogatio, donum, i. q. simpl. δόσις, (ut v. ἐπιδιδόναι pro διδόναι, ad Hes. 1, 1350. i. Suid. 1, 807. m.) in primis cum sit publice et in remp., atque a magistratu, i. donativum et congiarium, sed et a civibus, v. c. exhausto aerario, Fi. The. Ind., Rs. Or. V. 4. 8. p. 625. i. Dem. p. 347. e. p. sq. e. 3) emolumentum quodvis, Ind. Polb., tum improprie 1) incrementum, augmentum, (*Zuwachs*, Zunahme, *Wachsthum*,) omnis generis, hominum, rerum, artium, morbi, rel. Ind. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Polb. Xen. Bach. Isocr. Mor. et Fd. cum Foes. Oec. p. 138. b. i., ad Vig. p. 179. a. e. 2) rerum melior conditio et status Polb. Ind. 3) studium, cura, amor alicuius rei, i. q. ἐπιτήδευσις s. ἐπιτήδευμα, Ind. Dion. H. S. T. 2., a v. ἐπιδοῦναι, pro dedere, dedere se, studiosum esse, cf. ad Vig. l. l. N. 59. e. cum L. Bos. Ell. p. 101. m. Verum ap. Nostr. ubique dr. fieri in milites; unde recte Bg. *donativum*, quod proprie in hac re adhibetur et de dono, quod a principe milites accipiunt, variis temporibus, occasionibus et caussis, interdum, ut hic, sub auspicium imperii; respiciente P. ad aliam partem vocabuli, cum donativum interdum datum est etiam auctoratis in ipso tirocinio, ut militaturis, cf. G. Th., ut h. l., a novo imperatore praebitum, pro *auctoramento* (*Handgeld*) haberi potest; sed ut praestet Bg. ratio. Tum, sicut ap. Nostr. cum hoc subst. est alibi epitheton λαμπρὸς, i. q. h. l. μεγαλόφρων, ita et cum eodem gen. habetur χρημάτων, qui h. l. quoque suppleatur ad plenam vocabuli notionem, ut sit donatio pecuniaria, (*eine Verehrung* s. *Geschenk* am *Gelde*,) cf. §. 27. de eadem re, μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενος τὸ στρατιωτικὸν, ubi manifeste δωρεὰ χρημ. per variationem pro nostro ἐπίδοσις, quae 6, 8, 15. νομὰς καὶ δόσεις μεγίστας ὑπέσχετο, ubi δόσις μεγίστη nostra est μεγαλόφρων ἐπίδοσις, et simplex adeo pro compos., denique nostra §. ipsa paulo ante idem dr. per χρήματα δωρησάμενον.

Tum v. οἰκειοῦσθαι, med. sensu ap. Nostr. frequentatum, ex eoque a Stp. Th. aliquoties allatum, post Bud. C. 1106, 21., pro facere sibi aliquem suum, familiarem, amicum, sibi conciliare, servante vim med. Bg. et Sb. Ind., etiam P. per aliam formulam, (*sich* geneigt, *gewogen machen*,) pro Dion. H. οἰκεῖον αὐτῷ ποιῆσαι, it. οἰκείους ἑαυτῷ καθιστάναι, v. Ind. S. T. utr., non reperi per Indd. cum acc. pers., nisi ap. Dion. Cas.

„οἰκειόομαι, mihi concilio, 2) passive“ nec ap. Poss. Call., nec in lib. de V. med., at in L. Ern. modo activum, quod tamen et ipsum ponitur cum acc. rei, v. c. terrae, pro vindicare sibi aliquid, suum facere ac profiteri, cf. Ind. Herodt. et Thuc. cum Abr. Dil., it. simul cum dat. pers., v. c. ut quis dicatur οἰκειοῦν ἑαυτόν τινι, alicui amicum se facere, praestare, alicui se adiungere, cf. Stp. Th., quam rectionem habet quoque medium Nostri, v. Ind. Luc. et Dem., quo pertineat lex Thomae M. p. 734. m. v. πρέπει, — ὡσαύτως καὶ τὸ οἰκειοῦμαι δοτικῇ πάντοτε, ubi N. silent.

1, 5, 3.

Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν λ.

Haec Hoog. reddit ad Vig. p. 482. N. 6. b. i. „*et* sane *edictum* est *omnibus*, (additis his.) Caeterum τὲ δὴ vel καὶ δὴ passim redditur *igitur* s. *itaque*, ut ab Interprete (vetere P.) h. l. — Utraque particula suam notionem et vim retinere debet. Et καὶ quidem s. τὲ coniunctio suo copulandi fungitur officio: particula vero δὴ non tantum probat s. confirmat praecedentia, — sed etiam, nescio quid, addit et auget.“

Quae quidem postrema τοῦ δὴ vis et emphasis, sentienda illa magis, quam explicanda verbisque expromenda, cf. Ind. Fi. The. et Pal., mihi est nulla; ut notio altera aiens s. confirmans procedit hic quoque per Lat. *sane* aut *vere*, nostratium *wirklich*, ut hic fiat vere eventumque habeat, quod Noster §. 1. dixit, amicis visum esse ac placuisse, ab iisque propositum esse Commodo per consilium, si ei placeret exsequi; unde sane comprobet Noster praecedentia. Verum ego non dubito δὴ hic capere pro Lat. *igitur* s. *adeo*, reddens totum *denunciatum* que *est igitur* s. adeo *omnibus*, qua vi particulae illativae s. consecutivae indicatur, quid post amicorum illud consilium producendi ad castra militesque Commodi factum sit atque evenerit. De ea notione, nobis iam ad 1, 3, 5. producta, dubitarunt Hoog. in Op. p. 301. sqq. et Zeun. ad Vig. p. 487. b. N. 14. e., quanquam iidem similiter per *igitur* vertentes in Op. p. 287. Nr. 1. p. sq. Nr. 2. et *adeo* p. 289. m., sed ad Vig. l. l. N. 14. a. e., et Zeun. per Indd. Xen. Cyr. Pol. Ἀνβ. et Mem. S. ibique ad 2, 1, 24. N e., ut dudum Hes. 1, 924. m. δὴ, οὖν, explicat, et nobiscum reddunt Dev. p. 109. i. Vig. p. 482. i. Stp. Th. 1, 965. G. m. p. sq. G. m. L Ern. et N. T. cum Indd. Xen. Ern. et Mor. Cyr. et Ἀνβ., Fi. Pal. et Hs. Fab. Aes. Et fortassis pugna est tantum de vocabulo ac nomine, quod isti particulae ex arte tribuendum sit, an debeat dici, habere usum ἐπιδοτικὸν, quem, pro Lat. *etiam* capiendo illam δὴ, et ipse nego, non item, ut late accipiatur illud ἐπιδοτικὸν, et pro qualicunque *consecutione*, quae est et in addendo, transeundo, inferendo, colligendo, argumentando, utque usum illum ἐπιδοτ. habeam eundem cum *illativo*, it. *conclusivo*, qui statuitur in Op. p. 300., etiam cum *inchoativo*, παρακελευστικῷ et μεταβατικῷ ib. p. 287. m. 289. Nr. 5. 281. sqq., ubi et δὴ subinde per *adeo* redditur; utque denique credam, notionem illam τοῦ δὴ illativam, pro *igitur*, contineri in illa (quae primaria est sumta ib. p. 276. e.) temporis pro νῦν, Lat. *nunc* s. *iam*, quae quidem Lat., cum nostratium inde facto *nun*, non modo de tempore usurpantur, sed etiam in consecutione universa, in colligendo et transeundo, proque illo *igitur*, cf. de *iam* Hor. Turs. p. 367. m. VII. 1. et 3.

Iam τὲ δὴ cum Hoog. capio sic, ut utraque particula vim obtineat suam, reddens primo severe *que* — *igitur* s. *et* — *adeo*, sed liberius *ita que*, divisis sic vocibus, quia *ita* ad sensum valere potest pro tunc s. nunc

f. igitur, ut nostrum *also*, proprie etiam de modo dictum, sed deinde sensu illativo et consecutivo, quanquam hac ratione invertitur ordo notionum Gr., quae res reliqua est quoque in P. *itaque*, una voce scripto, et in mediam orationem coniecto, ubi sane pro solo *ita* s. *igitur* sumitur, peremto sensu copulae *que*, quae olim vim habuit suam in enunciationis initio, postea vero per negligentiam librariorum et morem scribendi omnia serie una, tandemque per scriptorum usum modo valuit pro unis illis *ita* s. *igitur*, cf. G. Th. et Hor. Turs. p. 457. m. Unde non fit severe satis, cum alii illud Gr. τὲ δὴ similiter per solum *igitur* reddunt, at tamen simul pro mea notione; cum δὴ pro οὖν capiant manifesto, τὲ prorsus neglecto, nec illam vim illativam habente, sed cum δὴ mihi reperto etiam ap. Thuc. 275, 64. τὸ ξύμπαν τὲ δὴ λ. *in* summa *vero*, (ut Ind.) ap. Dion. H. S. T. 1. 339, 9. *quapropter*, (ed. Rs. 2, 1031. l. 4. *quare*) 610, 41. ταῦτά τε δὴ καὶ πολλὰ ὅμοια λ. haec *alia* que *multa*, (cum ed. Rs. 3, 1894. l. 6. oppressis τὲ δὴ,) it. 657, 9. et Arist. Nub. v. 60. in Vs. vulg. oppresso δὴ, quod ibi ad Dev. p. 109. N. 34. Rsm. vult per Lat. *ibi tum*, me quidem reddente sic, *natus* est *filius* hicce *nobis*, mihi *scilicet* et *uxori*, ubi δὴ magis definit et explicat, (ut Lat. *mihi* que *adeo* et *uxori*,) et τὲ non cohaeret cum δὴ, ut nullibi, sed cum sq. καὶ, ut nostro loco pertinet ad pr. v. παρ., quod respicit v. ἔδοξε §. 1., super coniuncto τὲ δὴ nihil me praeterea reperiente, (cum Stp. Th. 4, 105. E. e. Append. e Dem. non extiterit in Rs. Ind.) ut tamen comparem non modo καὶ δὴ cum Hoog. ad Vig. (cf. ad 1, 2, 9.) sed etiam τὲ οὖν, ap. Nostr. et alios, it. δὲ δὴ, quo de v. Bud. C. 1299, 5. Stp. Th. 1, 965. G. i. Dev. p. 102. e. 109. m., ad Luc. 2, 875. N. 59. Fi. ad Plat. Theaet. p. 139. Ind. Xen. Pol. Z. v. δὴ e. Hoog. Op. p. 268. it. δ' οὖν ib. p. 271., sive δὲ proprie capias, (ubi et nostrates habent *aber nun*,) sive pro τὲ, ut alibi.

Quod autem Reusm. l. l. comparabat cum Gr. δὴ nostrum *da*: id per se non improbo, cum ex isto sermone noster duxerit plura, illudque *da*, leviter immutatum in vocali, non modo adhibeatur de loco, sed etiam de tempore, ubi pro Lat. *tum* s. *tunc* ponitur, in primis in apodosi, si stat solum; ut δὴ cum τότε est potius Lat. *demum*, pro tandem, quam Lat. *vero*; unde h. l. esse possit, *denunciatumque* est *tunc*, (*und* da *ist allen angekündiget worden*,) etiam adeo pro νῦν de tempore, Lat. *nunc* s. *iam*, (nunmehr, *ietzt*,) quibus affine prius *tunc*; ut semper, quamcunque notionem eligas, hic aptum sit δὴ, et male a Ms. tentetur, si vis tamen intercesserit, nec casus fortuitus, ut elapsum sit scribae invito.

De v. παραγγ. cf. Bud. C. 103, 7. 845, 52. Stp. Th. (qui notiones sine causa cumulat, commode ad illas in L. Ern. revocandas,) Ind. Thuc. Xen. 'Αγβ. Hell. Pol. et Cyr. it. Diod. S. cum Luc., per variam rectionem, absolute, it. cum acc. rei, it. cum dat. pers. et simul cum inf., it. tantum cum inf., it. cum praep., et pass. de re, sed Ind. Fi. The. „verbum proprium, quod de imperatoribus atque ducibus adhibetur" sive ipsis, maximeque, sive per alios, ap. Lat. vulgo *imperare*, it. *edicere*, (*ansagen*), sed severius *denunciare*, ut h. l. ap. Intrp. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n. et notione eadem „futurum aliquid nunciare, et cum quadam auctoritate, certe asseveratione, praedicere" nobis *ankündiger*, it. *verkündigen*,) cf. Suid. 3, 26. m. sq. p. sq. i. 40. i., (quo uti poterat Stp. Th. 1, 22. i.) ἐθελονταὶ παρήγγελλον εἰς τὸν κατάλογον, sc. ἑαυτοὺς, deferre se, i. nomen suum, ut nostratium *sich* anzeigen, *angeben*.

1, 5, 8.

Ἔχαιρεν οὖν μᾶλλον συστρατιώτην μὲ, ἢ υἱὸν καλῶν.

Super v. χαίρειν cum particip., quomodo explicandum ſit, primo quid praecipit Hoog. ad Vig. p. 313. b. e. „Latini ſolent vel in inf. mutare, vel, mutata verborum ſtructura, per nomen (ſubſt. affine et in verbo latens) efferre, (ſubiectis exemplis cum v. paſſ.) ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος, *unde* gaudet *nominatus*, i. quocunque alio nomine gaudet, ſ. nominari velit, (et v. act.) ὁτιοῦν χαίρεις ὀνομάζειν, ſi *qua* alia *tibi* arridet *appellatio*" ubi v. *arridere* pro placere, cui et ſubſtituas *velle* ac *lubere*, v. c. ſeverius in poſteriori exemplo, *quocunque* igitur *modo* placet, *libet* tibi *nominare*, ſ. *vis*, velis, *nominare*; in quibus Lat. verbis notio eſt ſimul gaudii laetitiaeque, item notio adv. *libenter*, quo de poſtea.

Sed Stp. Th. 4, 339. e. „nonnunquam χ. cum particip. conſtruitur, χαίρω ποιῶν τι, magna *cum* laetitia *facio*, ſ. facere *gaudeo*, ſ. *facere* me *delectat*, ſ. *lubens* facio" ubi v. χ. mutatur tripliciter, 1) in ſubſtantivum affine, idque per abl. cum praep. *cum* laetitia *facio*, (nam a Stp. negligenter additur adi. *magna*, ſicut et licet per abl. nudum, ut in ſuperiore χαίρει ὀνομαζ. nomine *gaudet*,) 2) in infinitivum, ubi verbo Gr. χ. ſubſtituitur Lat. aut privum, *gaudeo*, aut iunctum ſ. phraſis ſyn. *me delectat*, pro quo licet quoque per ſyn. paſſ. privum *delector*, 3) in adi. ſ. adv. affine *lubens*, pro lubenter aut laetus, cf. G. Th. 127, 92., quam rationem per adv. ſequitur h. l. et Bg., dante Stp. l. l., praeter exempla e Lat. ſcriptoribus, eundem Graeciſmum imitantibus, (cf. Hoog. l. l. p. 314. a. m.) alia Gr. cum ſimili Vs., ſed ſine Vs. χαίρω φειδόμενος ex Ariſt. Plut. v. 247., (ubi Kuſt. Ind. gaudeo *parſimonia*, et Eq. v. 1113. per liberrimam Vs. ad latus, pro *libenter* ſinis *te blandiri* ac *decipi*,) tum ex Hom. Ὀδ. μ', 380. (qui locus non huc pertinet, quia participium ἰὼν cum v. χαίρεσκον vulgari modo explicari poteſt per particulam *ſi*, quando, *quoties*, maxime ob adiunctum dat. ſ. abl. ᾖσιν, qui caſus in noſtra formula non ſolennis eſt,) et ex Ἰλ. τ', 185. χαίρω — ἀκούσας, ubi tamen etiam participium per particulam *dum* reſolvi poteſt, ut ſit per ſyn. ap. Poſſ. Call. p. 325. m. „χαίρω ἐπαινούμενος, *gaudeo*, cum *laudor*, rel." in cuius loco e Virg. A. 10, 726. de leone, *gaudet* hians *immane* Heyn. ed. ponit comma poſt *gaudet*.

Praeterea ad Herodt. 616, 77. τρόποισι τοιούτοισι χρώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι, *his* moribus *uti* Graeci *gaudent*, Valck. N. 79. reddit, *iſtiusmodi moribus* ſ. *iſthoc* ingenio *ſolent* eſſe *Graeci*, atque adeo χ. per Lat. *ſolere*, et participium per inf., ut v. χ. accipiatur, ſicut ſupra φιλεῖν et ἐρᾶν, it. διατελεῖν, et ſeverius iſta vertantur, *moribus* talibus *uti* Graeci *ſolent*, cf. Caſ. ad Ath. 2, 302. e., contra quem Valck. non vult illa inverti in χαίροντες χρῶνται, tandem eodem tamen redeunte ſenſu.

Tum Geſnerus, qui magiſtri loco eſſe interdum poteſt in ſuis Vss., ap. Luc. ſic noſtram formulam reddit, 1, 337. i. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτοὺς, gaudeo *propterea*, dum *dolore* eos *afficio*, (ich *mache* mir *ein* Vergnügen, *ſie* zu *kränken*,) 2, 17. l. 3. ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος, ut *ſe* in *talibus* laudari *gaudeat*, it. 3, 121. l. 28. χαίρεις ἐξαπατώμενος, *imponi* tibi *gaudes*, quod ſimile eſt ſuperiori ap. Ariſtoph. ex Equ.

Sed ap. Luc. 3, 662. l. 313. οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας, *nec* rixa *gaudet* Phoebi *Satyrus Marſyas*, mutato participio in ſubſt. affine, cum verbum χ. habet ſecum negativam, ubi et infinitivus pro participio in Lat. procedit, (cf. Virg. A. 6, 392.) qua de peculiari forma cf. Stp. Th. 4, 340. B. m., ſed ut teneatur, eam reperiri

1) fine participio et omnino verbo aliquo, ut ap. Arift. Plut. v. 64. Equ. v. 825. 235. cum Schol., it. Vefp. v. 186.

2) cum verbo aliquo finiti temporis, ut Arift. Ach. v. 562. ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν, per liberam Vs. ad latus, pro *fed* nec *cum* gaudio *haec* audebit *loqui*, i. non fine damno et poena, f. non impune, ut ap. Luc. 1, 146. l. 53. ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, *fed* non *fine* infortunio *eftis* hinc *abituri*, it. 3, 660. i. ὡς οὔτι χαιρήσοντες, ὦ δυσδαίμονες, Ἴσην πάθησθε κόλασιν, οἷς δεδράκατε, *nihil* ergo *gavifuri*, infelicisfimi, *aequam* fubite *poenam* veftris *actibus*, pro feverioribus, *igitur* minime *gavifuri*, o *infelices*, aequam (dignam) *patiamini* poenam *iis*, quae *patraftis*, ubi verbum adiunctum poftponitur, ut interdum praeponitur, v. c. ib. 2, 703. l. 15. ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν, ἀλλ' οὔτι χαίρων γε, *a vefpera* inde *ftatim* clamat: *fed* certe *non* fic *auferet*, pro *fed minime* laetus *fane* f. profecto,

3) cum participio, ut ib. 1, 160. l. 71. οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος, *tibi* male *erit* ob iftam *morum converfionem*, qui *cum* olim *perquam* benignus *fueris* et *comis*, nunc *te* adeo *agreftem* atque inhumanum *praebeas*; pro *tu vero* non *gaudebis*, (tu vero dolebis, te vero poenitebit, tu vero infelix eris et poenas dabis,) *quod* ita *durus* e *comi* factus *es*, it. 2, 630. l. 1. πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε τὰ τοιαῦτα διεξιόντες, verum *non* gaudebunt *impune* fe *auferre* eiusmodi *difputationes*, pro *at* non gaudebunt *fane* f. profecto *talibus difputationibus*, f. at dolebunt profecto, talia differuiffe, cf. ibid. 3, 660. N. 262. In qua formula unum reperi locum fuperiorem οὐκ ἐχαίρησε ἐχάρη, fimillimumque Virg. l. l. extra comminationem, quae non cadit in illud tempus praeteritum, fed in praefens et maxime in fut., per quae tamen tempora omnia valet eadem explicatio formulae legitima, cum fit οὐ χαίρειν a) proprie non gaudere, b) uno verbo dolere, lugere, poenitere, c) quia hoc fit in damnis, malis ac poenis, affici damno, malis, poenis, poenas dare, puniri, non impune ferre f. abire, it. infelicem effe f. fieri; cf. fine negativa Hoog. ad Vig. p. 314. b. i. cum Z., qui et videndus ad Xen. Mem. S. 1, 6, 8., quanquam ibi εὐφραίνονται eft non cum nudo participio, fed cum ὡς εὖ πράττοντες, quam particulam ὡς cum participio non tam reddam cum Vs. ed. Th. V. 4. p. 57. *quafi qui* rebus *utantur profperis*, quam per fimplex Lat. *ut*, vel compofitum *ut qui* f. *quippe qui*, et haec ad fenfum *quia* bene *faciunt*, fc. τούτων τι, quod malim ob fuperius μηδὲν εὖ πράττειν οὐκ εὐφραίνονται, ut εὖ πρ. pro *feliciter gerere*, ad hanc fententiam, delectantur, utpote bono fucceffu utentes, f. quia res et rerum exfecutio bene feliciterque procedit; ut et ib. comparo οἱ μὲν οἰόμενοι et οἱ δὲ ἡγούμενοι, it. καλῶς προχωρεῖν et εὖ πράττειν, ficut ipfe Xen. plane omittere potuit membrum ὡς ε. πρ., adiectum, credo, modo ob multa interiecta poft καλ. προχ. ἑαυτ.

Nam, ut ad formulam verbi χ. cum negat. comparo Hom. Ὀδ. μ', 88. οὐδέ κέ τίς μιν Γηθήσειεν ἰδών, Cl. *neque* quisquam *ipfam* laetaretur *confpicatus*, ubi Lat. *gaudere* propius, e Gr. illo haud dubie ortum, et participium refolvetur quoque per *fi* f. quum: fic nunc adiicio exempla, quae noftrae formulae ap. Noftr. funt confentanea, Atticae illius, ut Kuft. Ind. Arift. cenfebat, et antiquiffimae, cf.

I) ap. poëtas, Hef. ἔργ. Vs. 55. χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας, gaudes *ignem* furatus, *quod* que *animum* meum *deceperis*, participio femel fervato, femel per caufalem refoluto, quae ratio utrinque procedebat, *gaudes*, quod *furatus es* — et *decepifti*, aut potius acc.

cum inf., *gaudes*, te *furatum esse*, rel., tum alius poëtae ap. D'Orv. Ch. p. 758. m. χαίρουσιν — ἐόντες, sine Vs., ubi participium resolvas per *si*, aut per adv. *libenter* verbum χ., quod cum syn. γήθειν, etc. de astris ille ait esse i. q. pollere, vim habere praecipuam ac maiorem, sed non addita causa, unde illa notio veniat, quae videtur esse e tropo metonymiae et antecedenti, cum gaudeat, qui bene se habet et felix est, i. viribus integer et instructus, quas adeo exserere potest atque declarare; quanquam etiam astra et planetae dicentur laetari in suis sedibus, de disciplina veterum superstitiosa, cum libenter ibi sunt, qua de notione verbi e prioribus patet, sicut utraque valet in his ap. G. Th. 788, 54. „*myrrha* gaudet *rastris*, i. melius provenit circumfossa" at sine explic. 19, 13. sqq. frumenta omnia *maxime* laetantur *patenti campo*, — laetantur *beneficio* incendii *loca* sterilia, — *laetatur* vitis *tepore*; patetque res etiam ex illa salutatione χαίρειν et χαῖρε, cui respondet Lat. *valere*,

II) ap. prosaicos, Dem. 1014, 14. sine Ind. τουτονὶ Βοιωτὸν, ἢ Μαντίθεον, ἢ ὅτι ποτ' ἄλλο χαίρει προσαγορευόμενος, ut supra ap. Hoog. e Plat., *quidquid* tandem *aliud* s. *quocunque* tandem *modo alio* vult *appellari*, (*was* s. *wie* er *nur* immer *anders* s. *sonst* will *benennet seyn*,) Aesch. Or. Rs. V. 3. p. 627. e. ἔχαιρε κολακευόμενος, ut supra ap. Aristoph. Eq. v. 1113., nullibi per Ind. conversum, sed a Z. ad Vig. p. 314. a. m. *gavisus* est *adulatione*, et Aesch. Socr. 2, 33. e. p. 28. e. μοὶ δοκεῖς σὺ — οὕτως ἐμοῦ χαίρειν ἀκροώμενος, ὥσπερ τῶν ῥαψῳδῶν; quem locum, non redditum ab Ind., verterim, *mihi* videris tu *sic* gaudere *me* audito, *ut* rhapsodis *auditis*, s. sic me libenter audire, ut rhapsodos, propr. in med. pro act. *me audiens*, s. *si* me *audis*.

III) ap. Hes. 2, 1536. i. χαιρέτω ληρῶν, ἐρυθριάτω, sine N., quod interpretor, *valeat* s. abeat *cum* nugis *suis*, s. *valeat nugator*, abeat hinc, non sit molestus mihi, desinat nugari, nolo audire nugatorem et nugas eius, et, quia loquitur meras nugas, res inanes, falsas, *erubescat* iis nugis, pudeatque eum illarum; ubi adeo tum verbum χ. cum particip. habet alium, quam in superioribus, sensum, quo de aliunde satis constat, tum participium extulimus paulo aliter, quam supra, fortassis et resolvendum per copulam, *abeat* et *nugetur*, quantum velit, ut nos habemus, *geh* und *rede*, was *du willst*.

IV) ap. Nostrum vero tria exempla, sed diversi generis, a) ubi simplex enunciatio, 4, 11, 5. χαίρουσι τοιαύτην τινὰ ὄρχησιν κινούμενοι, ubi Bg. e P. *delectantur* eiusmodi *saltationibus*, oppresso tum pron. τινὰ, tum participio κιν., forte, quod non habent Latini phrasin similem illi Gr. κινεῖσθαι ὄρχησιν, movere *saltationem*, aut *moveri*, movere se *quoad* saltum, *saltatione*, sed potius *choreas ducere*, it. *choreas exercere*, cf. G. Th., pro quibus non verear dicere *choream ciere*, pro saltationem instituere, saltatione uti; unde h. l. fuerit, *libenter* talem *quandam* choream *cient* s. *ducunt*, it. *solent* talem *aliquam* choream *ducere*, b) duo reliqua, similia sibi in hoc, quod habent enunciationem compositam ex μᾶλλον — ἢ et duplici attributo, quorum locorum primus est, super quo hic scribimus, a Latt. et Vern. unanimiter conversus, *libentius* commilitonem *me*, *quam* filium *vocabat*, reddito v. χ. per adv., unde participium abiit in verbum finiti modi, sed alter de Caracalla 4, 1, 11. συστρατιώτης ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον, ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο, ubi, ut supra ap. Luc., participium alium, quam in priori exemplo, locum obtinet, ibi postpositum, hic praemissum, ubi P. negligenter versatur, sed Bg. severius, *si* commilito *ab* ipsis *potius*, quam *imperator* vocaretur, *delectari* se *simulabat*, servato verbo χ. per syn. Lat. pass., sed participio re-

ſoluto per particulam conditionalem vel temporis, pro *quando*, verum ut diverſa ratione utatur in μᾶλλον — ἢ, noſtro loco copulans μαλ. ſtatim cum v. χ., quod quippe, per ſe mutatum in adv. *libenter*, accedente μαλ., Lat. *magis*, comparativum facit et illud *libentius*, contra in altero loco μᾶλλον non regens cum v. χ., ſed cum ſubſt. συςρ. aut cum v. καλ. ſecus faciente P. in his „commilitonem, *quam* principem *vocari* ſe *malle*" per orationem infinitam, hiſtoricorum Lat. more, pro *maluit*, et μαλ. iuncto cum v. χ., cum ſumſiſſet hoc pro velle, ut ex *magis velle* fieret *malle*, retinente hoc Stp. Th. 3, 1076. D. m., cf. ſine Ind. Xen. Ag. 11, 9. ἐπαινούμενος γοῦν ἔχαιρε μᾶλλον, ἢ χρήματα κτώμενος, ed. Th. V. 2. p. 521. m. ſi *laudaretur*, magis *gaudebat*, quam *ſi* opes *adquiſiviſſet*, ſed ib. §. 5. ſimplici in enunciatione ἐπαινούμενος ἔχαιρε λ. *ſi* laudaretur — *gaudebat* rel.

Atque hic quidem videtur commodiſſimum dicere de diſtinctione in noſtro loco poſt μᾶλλον, ubi facientes comma edd. cum Ms. innuerint idem illud, μαλ. potius cum v. χ. copulandum eſſe, quam cum ſubſt. ςρατ., ad quod ſi referatur, ut in Noſtri loco altero, ibi tum comma ſit potius poſt οὖν ſtatim locandum, nobis quidem probantibus cum Bg. hoc, ut neque poſt οὖν, neque poſt μαλ. comma fiat, quoniam adv. *libentius* a ſuo verbo nequit divelli commate, ut et, ſi reddatur v. χ. per Lat. *ſolere*, ubi μαλ. trahi oporteat ad ſq. ſubſt., et per ſe exprimi Lat. *magis* ſ. *potius*; ſi ut in ſevera interpretatione, *gaudebat* ſ. *delectabatur* vocare *me*, ambiguum quidem μαλ. fuerit, trahendum ad v. χ., aut ad v. καλ., aut ad ſubſt., ſed comma in Lat. Vs. nullum valet, quanquam in Vern. poſt *gaudere* et ſyn. ſolenne; propter quam ambiguitatem aliquam nec h. l. uſurus ſim ratione vertendi illa ſeveriore; qui nec in noſtra formula reperi comma intra v. χ. et participium, niſi ap. Luc. l. l. 2, 630. l. 1., ubi editum erat πλὴν σὺ χαίρουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες, quod comma procedit tamen, ubi participium reſolvitur per particulam aliquam, v. c. *ſi*, in primis, cum participium habebit quaedam adiuncta, ut ibi, ut enunciationem ſingularem accipias, non item commode, ubi participium eſt ſolitarium, ut in exemplis ſupra ap. Poſſel., quanquam ſunt, qui et tum interiiciant comma, cf. ad 1, 1, 1. m.

Caeterum et hic, velut in tabula, conſpiciatur ſimul diſputatio omnis ſuperior, ut teneamus, verbum χαίρειν cum participio alterius verbi, ſive activae, ſ. paſſ. formae, reddi

1) ſevere, ſervato participio, Latiniſque verbis ſimplicibus, gaudere, laetari, delectari, oblectari, quanquam haec omnia non reperiuntur in G. Th. et Indd. Lat. cum particip., et ſuperius ap. Poſſel. e Virg. eſt ambiguum,
2) vicinius, mutato participio in infinitivum, ubi et Lat. phraſis, *ſe delectare*, *oblectare*, pro privo v. obtinet,
3) libere, verbo χ. expreſſo iisdem Lat., ſed a) participio reſoluto per particulam *ſi*, dum, *quod* et ſyn. b) participio mutato in cognatum ſubſt. rei, ſeu perſ. in alio ſenſu verbi χ. ap. Heſych. χαιρέτω λῃρῶν, Nr. III.
4) liberius, verbo χ. reddito per Lat. ſyn. lubere, placere, (arridere,) ſolere, velle, it. cum μᾶλλον per Lat. *malle*, ſed per haec omnia participio mutato in infinitivum,
5) liberrime, mutato v. χ. a) in adverbium, *libenter*, et cum μᾶλλον in adv. comparativi gradus *libentius*, b) in participium ſ. adiectivum *libens*, it. *laetus*, ſed tamen eodem adverbii ſenſu, c) in

ſubſtantivum affine una cum praep., *cum gaudio*, cum laetitia, cum oblectatione; quae formula et ipſa valet pro adv., per quae omnia participium mutatur in verbum temporis finiti.

Sicut alia ratio, ubi verbum χ. eſt in participio expreſſum cum alio verbo finiti temporis ſimul, requirit quoque, ut χ mutetur in adverbium. Sed ubi negativa praemittitur verbo χ., poſito vel in participio, vel in finito modo, adhiberi poſſunt et aliae rationes vertendi.

Denique ſubſtantivum συςρ., a Stp. Th. tantum e Noſtro laudatum, v. abſolute poſitum, ut hic, ap. Rs. Or. V. 7. Iſ. et Ael. V. h., ſed cum gen. perſ. ap. Luc. 1, 426. l. 87. συςρ. τῶν Ἀχαιῶν, commilito *Achivorum*, it. cum alio ſubſt. per appoſitionem ib. 448. l. 40. ἄνδρα συςρατιώτην καὶ ἑταῖρον, *commilitonem* et *ſodalem*, (ἄνδρα oppreſſo,) ſed tropico ſenſu in L. N. T., ubi et cum gen. perſ., ut ſaepe ap. Poll., ſed nunquam reprehenſum aut allatum ab iis, qui de compoſitis e σὺν talibus ſubſt. agunt, cf. Thom. M. p. 207. 649. i. 728. Moer. p. 273. Herodi. Gr. p. 475., ad Luc. 3, 562. N. 78. D'Orv. Ch. p. 272. e. 382. m. 523. m. 674. m. vs. 4. et 704. m., e quo genere Noſter adhibuit modo haec praeterea, σύμβουλος, σύμμαχος, συμφοιτητής, σύνεδρος, συνωμότης et σύσκηνος, h. l. *nennte* mich *daher* lieber *Mitſoldat*, als *Sohn*, quod fecerit Marcus maxime in orationibus ad exercitum, (uſus fortaſſis compellatione univerſa *commilitones*, nec filium ſeparatim appellans, v. c. mi fili et vos commilitones,) ſive etiam, ſi res ita ferret, ut, praeſentibus quibusdam militibus, filio aliquid diceret et imperaret, non appellans filium, ſed commilitonem.

1, 5, 8. e.

Τὴν μὲν γὰρ προσηγορίαν ἡγεῖτο φύσεως, τὴν δ' ἀρετῆς κοινωνίαν.

Malim κοινωνίας. *Reisk.* Aliter diſtinguenda eſſe haec verba exiſtimo, ut comma poſt προσηγ. ponatur, ad quod ſequens τὴν δ' refero, ſicut κοινωνίαν ad utrumque genitivum, eo ſenſu, hanc appellationem ſignificare, ſe natura, illam vero ſe virtute coniunctos eſſe. *Stroth.*

Eundem ſenſum efficias etiam ſine commate iſto, quod non videtur commodum in oratione Noſtri obliqua, quia, commate poſt προσηγ. ſuſcepto, aliud quoque poſt ἡγ. inducendum ſit, unde tria commata ſtent in vicinia, et duo poſt ſingulas voces ἡγ. et φυσ., quae diſtinctionum frequentia verear, ut omnibus placeat. Illud apparet, in v. ἡγ. iterum deeſſe inf. εἶναι, ut 1, 2, 4., quo aſſumto, e lectione vulg. rectio verborum eſt, τὴν μ. γ. πρ. ἡγ. εἶναι κοινωνίαν φυσ., τὴν δ' (προσηγορίαν εἶναι κοινωνίαν) ἀρετῆς, ſ. ἡγ. γὰρ, τὴν μ. πρ. εἶναι κοινωνίαν φυσ., τὴν δ' (προσηγορίαν εἶναι κοινωνίαν) ἀρετῆς, ut ſane et ipſe refero acc. κοιν. ad utr. ſubſt. et gen. φ. et ἀρ., et in relatis ad ſe τὴν μὲν et τὴν δὲ, valentibus pro pronomine demonſtr. in notione diſtinguendi, pro Lat. *hanc quidem* et *illam vero*; prius τὴν μ. π. pertinet ad propius υἱὸν, ſed poſterius τὴν δὲ πρ. ad remotius συςρ., cum lectio Ms. Ba. ſit inſulſa, nec digna, quae amplius memoretur. Unde totius enunciationis ſenſus fuerit, putabat, hanc filii appellationem eſſe communionem naturae, ſed illam commilitonis eſſe communionem virtutis; ubi ſane et ipſe capio v. ἡγ. et εἶναι aſſumtum pro Strothi *ſignificare*, quia et alibi hac notione ponitur, et *nomen* filii *ſignificat* communionem *naturae*, pro indicat, aliquem eſſe communem cum altero naturam, aliquem habere eandem, quam alter, naturam, i. non tam easdem animi ac corporis dotes et proprietates, quam potius idem genus, ortum, natales, ſ. indicat,

aliquem cum altero coniunctum esse nativitate, genere, ortu, natalibus, i. sic, ut ab altero genitus sit et ortus, in quam notionem, tacente in φυσ. Stp. Th., v. L. N. T. Krb. p. 724. e. Nr. 3., ubi recte affertur Hes. 2, 1532. i. φύσις, γένος, sine N., cf. Soph. Ai. v. 1276. οὐ, μαθών, ὅς εἶ φύσιν, pro κατὰ φ., quoad *genus* s. *ortum*, et hinc per syn. abl. in Vss. Iohns. *non*, *cum noris*, *qualis es genere*, Hocr. *quis* genere *sis*, sed Scal. ad sensum, *non*, *tuorum* conscius *natalium*, it. v. 1318., quae sunt eadem cum illo v. 1315. τοιᾶδ᾽ ὀνειδίζεις σποράν, mihi *tali* exprobras *genus*, (proprie *satum*, cf. G. Th. eodem sensu,) ubi et Schol. φύσει δὲ ἐπὶ γένους λέγεται κυρίως λ., it. Isocr. Ev. Wolf. 280, 25. περὶ τῆς φύσεως τῆς Εὐαγόρου καὶ τίνων ἦν ἀπόγονος, de *ortu* atque *natalibus*, cum Annot. 579, 17., ubi fluctuat, non videns, vocabuli τῆς φ. mox aliquam subiici explicationem, et postea l. 34. diserte sequi γένος, quo ducere debuit vel ipsa laudandi ap. veteres ratio ac disciplina, ubi semper prima pars est de natalibus ac genere, ad quod et infra in epilogo redit orator 297, 14., ubi deinde indoles animusque distinguitur, ut 282, 44. sqq., quibus in locis intelligenter versatur Ind. Find., etiam in N. p. 8., tum ap. eundem in Pan. Mor. p. 35. §. 13. e. μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας, ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετασχόντας, ubi praecedit τοῦ γένους, et Vs. W. male habet 73, 5. sqq., sed Annot. 327. e. sq. plane tacent, at Ind. Xen. Pol. Z. „ὄντες τοῦ δήμου φύσιν, *e* plebe *oriundi*, plebeii *natura*" in postr. fere cum ed. Th. V. 2. p. 586., sed prius in N. etiam solum magis perspicue positum cum vera causa ob sq., severe exponendum, ut ante ap. Soph., *quum sint e plebe* quoad *ortum* s. *genus*, per constructionem solennem v. εἶναι cum gen. pers., ubi *quis* dr. *esse plebis*, h. e. e plebe.

Quam quidem notionem subst. φυσ. pro *genus*, nobis *Geschlecht*, s. *nativitas* et *ortus*, nostratium *Geburt*, hic necessariam puto, quia illa P. cum Bg. notio, etsi per se vera est, (cum filii nomen declarat, aliquem esse participem cum patre eiusdem essentiae, et fere earundem animi corporisque dotum,) tamen primo non satis pertinet ad rem praesentem, deinde quia animi dotes, si in primis cogitentur, non videntur satis diversae esse a sq. parte, (qua nomen commilitonis communionem virtutis indicare dicitur, atque ostendere, aliquam cum altero communem habere virtutem militarem, esse aliquem aeque fortem militem, pari fortitudine militare ac pugnare,) denique quia animi bona et virtus, sive illa communis aliorum, sive militibus propria, non solent ab oratoribus componi, sed potius animi bona et fortunae bona, in quibus censetur genus et natales, cf. 5, 1, 11. sq. Unde filii nomen deterius est minusque, quam commilitonis, quia illud respicit modo bonum externum ac fortunae donum, h. e. genus, in quo per se nulla est honestas et laus, cum contra appellatio commilitonis contineat virtutis formam aliquam, in qua virtute est honestatis sedes, veraeque laudis ac gloriae materia. Merito igitur, inquit Commodus, pater commilitonis nomen praetulit, eoque libentius usus est.

Sed ut Lat. *natura* non memini hoc sensu, ut sit de vinculo ac serie dictum, quo quis ab altero natus est, ad eumque et eius familiam pertinet, nisi huc referantur quaedam e G. Th. Nr. 8.: sic tamen Lat. *virtus* similiter arctiori sensu et de bellica militarique virtute saepe dr., cf. de Gr. ἀρ. Stp. Th., (qui adeo principem hanc notionem facit cum Hs. Ind. Plut., non item L. Ern.) Krb. Plut. Harl. Dem. pro Cor. p. 157. N. 89. cum Chr. Gr. P. p. 5. vs. 5. Ind. Isocr. Ev. Fd. Xen. Mor. Ἀγβ.,

ſed Z. Pol. et Cyr. it. Ael. V. h., tum ad Thuc. 202, 62. τῶν Ἑλλήνων τινὰ ἀρετὴν, *fortitudinem*, Schol. ἀνδρείαν, tenente G. Th. noſtrum Gr. κοιν. modo in Lat. Pol., quo caret Stp. Th., non item L. Ern. et N. T.

Reiskii autem res et emendatio poteſt accipi dupliciter, vel eodem modo, quo nos cum Strotho facimus, ut κοινωνίας pertineat ſimul ad utr. ſubſt. φ. et ἀρ. ſic, τὴν μ. γ. πρ. ἡγ. (εἶναι) κοινωνίας φύσεως, τὴν δ' (προσηγορίαν εἶναι κοινωνίας) ἀρετῆς, vel aliter, ut κοινωνίας tantum ad ſubſt. ἀρ. referatur per hanc rectionem, τὴν μ. γ. πρ. ἡγ. (εἶναι) φύσεως, τὴν δ' (προσηγορίαν ἡγ. εἶναι) κοινωνίας ἀρετῆς, ubi gen. ille novus tum lapſu ſcribae ſolenni in ς et ν tolerari poſſit, tum quia et alibi ap. Noſtr. concurrunt tales genitivi duplices, qui porro habent non abſurdam rectionem v. εἶναι cum gen. rei, ut in Lat. *eſſe*, cf. G. Th. 641, 34. ſqq. Stp. Th. 1, 1130. B. m. ſqq., ut cum gen. perſ. Bud. C. 108, 10. ſqq. et ad Vig. p. 234. ſq. Nr. 12., ut, de noſtra quidem ſententia, utriusque ſermonis illud verbum cum rei gen. valeat 1) i. q. Lat. *referri*, ſ. *pertinere ad*, et tropo remoto, i. q. oſtendi, declarari, cogitari, v. c. filii nomen putabat referri ad communionem generis, ſed nomen commilitonis ad communionem virtutis, ſ. in filii nomine indicari, cogitari communionem generis, at in commilitonis communionem virtutis, 2) in eadem formula interdum extrinſecus ſumatur ſubſt. aliquod, nominatim pars, genus, ſpecies, it. ſignum ſ. indicium, ut cum dicimus *eſſe* virtutis *hoc*, *ut* rel., quod deinde redit iterum ad ſyn. formulam, v. c. virtutem hoc ſignificat, indicat, prodit, rel., unde h. l. fuerit quoque, filii nomen putabat ſignificare communionem generis, etc. 3) eadem formula reddi poſſit interdum per Lat. requirere, deſiderare, continere, v. c. *hoc* eſt *artis*, i. deſiderat, habet in ſe artem; unde h. l. nomen filii putabat continere communionem generis, quod ipſum, tropo remoto, redeat ad prius *indicare* ſ. *cogitari*, 4) in eadem formula queat genitivus mutari in nominativum, v. c. *hoc* eſt *artis*, i. hoc ſ. haec eſt ars, quod deinde, pro ſerie orationis intelligitur proprie ſ. improprie, ubi eſt i. q. prius *ſignificat*, continet, *requirit* rel.; unde h. l. *nomen filii* putabat *eſſe* communionis *generis*, i. q. eſſe communionem generis, atque adeo indicare et ſignificare communionem generis, etc. Ita ſemper coniectura Reisk. ab ea parte, ſi κοινωνίας referas ad utr. gen. φ. et ἀρ., non eſt neceſſaria, cum e vulg. lectione oriatur idem ſenſus. Si vero Rs. κοινωνίας pertineat tantum ad poſteriorem ἀρ. genitivum: tum membra fient inaequalia, tum ſenſus laborabit, quia *nomen* filii *putabat* eſſe *generis* poteſt ſane reddi, *nomen* filii *putabat* ſignificare *genus*, ſed non commode, *nomen* filii *putabat* ſignificare *communionem generis*; ut nec apparet cauſa, cur Noſter ſic uni tantum nomini tribuat *communionem*.

1, 5, 9.

φέρων — μὲ πολλάκις — ταῖς ὑμετέραις ἐνεχείριζε πίστεσι

Super φέρων participio cum verbi alius tempore finito ſcripturus et ego hodie quidem, ac poſt tot tantosque viros, ut brevis ſim, primo indicabo eos, qui ſuper illa formula egerint, non vero, quomodo eam intellexerint ac verterint, Bud. C. 543, 13. 579, 8. Stp. Th. 4, 82. B. Ind. Ael. V. h. cum N. ad 8, 14. p. 554. ſq., ad Luc. 1, 349. N. 54. a. m. 680. N. 33. 699. N. 2. D'Orv. Ch. p. 520. m. Weſſ. ad Diod. S. 2, 586. N. 91. Ern. L. v. Nr. 7., ad Hom. hymn. in Merc. V. 5. p. 36. v. 63. cum Ind. v. φ. it. Polb. cum Rsk. ad eundem p. 12. m. et Or. V. 4. p. 1205. m. cum N. V. 3. p. 242. 474. N. 32. tum Vig. p. 343. cum N. 99. Hoog. et Z.

p. sq., it. Hſ. Plut. Ind. cum N. p. 40. e. 59. e. it. Toup. ad Suid. P. 1. p. 30.

Tum divido rem et diſcerno loca, in quibus participium φ. vim habere queat ſuam propriam et phyſicam, ab aliis locis, ubi ea non procedat, ſed φ. per tropum ſit capiendum. Quod diſcrimen facile, opinor, deprehendetur e locis ſcriptorum ſingulis et e contextu orationis, oſtendetque cum res ipſa, qua de ſermo eſt, an phyſice poſſit *ferri*, deferri, *portari*, tum adiectum finiti temporis verbum, aut tota phraſis.

Ubi itaque φ. proprie ac phyſice valebit: ibi tum a) ſevere quidem Latine etiam participium exprimetur, ſed b) libere ac perſpicuitatis ergo reſolvetur participium Gr. de more per copulam aliquam *et* ſ. *ac*, ſic tamen, ut, cum forte φ. poſtpoſitum fuerit verbo finito, in verſione praeponatur, c) liberius φ. praeſentis temporis, pro praeterito ἐνεγκὼν ſumtum, mutabitur in formam paſſ., v. c. *delatus*; qui poſtremus tamen modus tantum proderit Latine reddentibus, et in ſenſu exponendo ſemper revocandus erit ad priorem ſolutionem per copulam; ſicut in hac phyſica iſtius φ. notione liberum erit, quod verbum Latine ad reddendum adhibeas, ſive *ferre*, quod exacte reſpondet Gr., ſive alia ſyn. ſimplicia, ſive adeo compoſita, ut ſenſus iuvetur magis.

In exemplis talibus digerere placet verba, quibuscum φ. incedit, per claſſes certas. Igitur eſt φ. cum verbis, notionem habentibus

1) dandi, Hom. Ἰλ. ί, 331. φέρων — δόσκεν, v. Ern. Ind. et Rsk. ad Polb. l. l. it. Ὀδ. ρ́, 345. δὸς — φέρων, v. ad Vig. p. 344. a. e. it. φέρων ἀπέδωκα Alciphr. 3, 3. p. 280. e.

2) iaciendi Luc. 2, 908. l. 30. πῦρ — φέρων — ἐμβάλοι ἐς λ. (ubi Gs. opprimit φ.) it. 1, 699. l. 2. σὲ — ἀποῤῥίψῃ φέρων, it. Hom. Ὀδ. ρ, 91. χέρνιβα — ἐπέχευε φέρουσα,

3) ponendi θῆκε — φέρων Hom. Ἰλ. ψ́, 886. Ὀδ. ύ, 97. cf. ad Vig. p. 344. a. e. it. κατέθηκε — φέρων Hom. h. in Merc. v. 63. Ὀδ. ρ́, 333. et v. 94. σῖτον — παρέθηκε φέρουσα,

4) ſtatuendi ſ. collocandi, quae, quanquam fortaſſis ad pr. referas, tamen ſeparatim damus, quia tenent aliud v. Gr., Hom. Ὀδ. ά, 127. ἔγχος — ἔστησε φέρων, cf. ad Vig. p. 344. i. it. ρ́, 29. cum Ind. Ern.

5) veniendi, ap. Valck. ad Eur. Ph. p. 92. a. e. ἵξεται φέρων, it. ἥκω — φέρων, it. φέρων ἥκω, ubi Schol. ſervat et εἰδῇς recte per ἀκούσῃς, quia miſcentur ſenſuum verba, (aliter reddente Kypk. N. T. 2, 398. e. v. φ. tunc, et pro annunciare, ut ſane ap. Eur. Ph. v. 1082. diſerte ſequitur ἥκεις — ἀγγέλλων, ſed ut nihil inde efficiatur,) add. Call. Di. v. 147. φέρουσα νεῖαι — ἔδεσμα, afferens *venias*, it. in L. Pall. v. 7. φέρουσα — ἦνθ' λ., Heſ. θεογ. v. 481., ad Ael. V. h. p. 555. b. i. Rs. Or. Ind. H. V. 7. p. 594. m., quo et referam verba *eundi*, ut ap. Valck. l. l. b. m. ἥει φέρων, ubi et nos habemus *er gieng* und *trug*, rel.

Sed in tropico participii φέρων ſenſu, ubi (praeter illos, qui redundantiam et ornatum inanem ſtatuunt) fere omnes reddunt vel a) per adv. aliquod, vel b) per formulam, adverbio parem, ut per abl. aut nudum, aut inſtructum aliqua praepoſitione, omnia mihi quidem videntur repetenda e notione v. φέρειν ea, qua adhibetur de impetu, vi ac feſtinatione, et ubi eſt pro ferre cum impetu, vi et feſtinatione, ſ. ferre violenter, feſtinanter, celeriter, it. pro rapere et abripere, cf. Ern. ad Hom. Ἰλ. ό, 405. it. de animo pro inclinare, cupere, velle aut univerſe, aut vehementer; in qua notione ineſt, cum φέρων vertunt praeterea 1) promte, 2) cupide 3) ultro ſ. ſponte, quibus affine 4) prom. *ipſe*, 5) data ope-

ra ſ. dedita opera, quae cum noſtris *mit Fleiß* et *gefliſſentlich* ſunt i. q. cum propoſito ac voluntate, et i. q. pr. cupide, 6) libenter, i. cum voluptate, quia, quae facimus ſic, eadem cum voluntate, ſtudio, celeriter, ultro, ſponte facimus, aut etiam contra, quia, quae cum propenſione fiunt, eadem quoque libenter fiunt, 7) *temere*, credo e notione v. φ., qua habet impetum et feſtinationem, in quibus fere eſt hoc, ut ſine cogitatione, conſilio, conſideratione et deliberatione agamus, nec certa ratione idoneaque; qua notione tamen forte non opus eſt, ut nec 8) pro *contra* ſ. e contrario; quia in locis, ubi has notiones ſumunt quidam, etiam reliquarum una procedit, quae cum principi notione v. φ. magis conveniunt, a qua notione vix ducetur illa pro *contra*, niſi ſumas, φ. eſſe aut eſſe poſſe i. q. transverſum rapere, i. in aliam partem, quod fieri ſane poteſt, ſi quid cum vi et impetu ſit, fertur, auſertur, rapitur.

Huius autem participii φ. tropico ſenſu genus cum non ſit unum, ſed ponatur cum de perſ., tum de re, et vel abſolute, vel cum adiuncto quodam, it. ſic, ut alterum verbum habeat accuſativum aliquem vel minus, isque ipſe acc. varius ſit, ac vel pronominis perſ. ſ. poſſeſſ., vel ſubſtantivi, it. perſonae aut rei: etiam hic per claſſes eundo, ponimus primo φέρων cum pron. ἑαυτὸν, ubi adiunguntur verba

1) dandi, Char. 7, 2. p. 116. l. 4. φέροντες — ἑαυτοὺς δίδομέν σοι φίλους πιστοὺς, Vs. Rs. p. 135. l. 18. ultro — *nos damus tibi fideles amicos*; quo refero etiam affinia verba a) dedendi, tradendi, adiungendi, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρονι τῶν ὁδῶν ad Luc. 1, 350. a., et, praeter locum e Suid. 3, 292. e., etiam ib. m., it. τῷ κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν Bud. C. 543, 16. it. ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν αὐτῷ φέροντες Ael. V. h. 6, 1. p. 444. e. (ubi in Vs. omittendum erat *offerentes*, cf. Ind.) it. Plut. Hſ. p. 41. N. 2 it. φέρων — τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτὸν ad Luc. 1, 349. b. e. b) inferendi ſ. ingerendi, σαυτὸν φέρων — παρενέγραψας ib. 1, 350. a. m. c) permittendi, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι ad Ael. V. h. p. 555. b. i., ad Luc. 1, 349. b. e. 664. l. 64. d) vendendi ib. 1, 680. i. σεαυτὸν φέρων ἀπημπόληκας, Bud. C. 543, 21. cum Ind. Ael. V. h. ubi et ſimul cum acc. rei ᾧ — φέρων αὑτόν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἕξιν ἐκαπήλευσε, cf. ad Luc. 1, 350. a. i.

2) iaciendi, ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ Luc. 3, 348. l. 85. 360. l. 18. ad Ael. V. h. p. 555. a. e. it. Char. 8, 2. ſ. 131, 8. εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας φέροντας αὑτοὺς ἐμβαλεῖν, Rs. Vs. 153, 4. ſponte *dare* nos *in* eius *manus*, it. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων λ. Rs. Or. V. 4. Ind. ex 66, 26., ad Luc. 1, 349. b. m. ad Vig. p. 344. a. m. it. ἑαυτὸν φέρων — ἔῤῥιψε λ. Ael. V. h. 8, 14. i. cum N. e Suid. 2, 527. i. v. Μελ. e. it. Char. 6, 2. ſ. 100, 15. φέρων — σεαυτὸν — ἔῤῥιψας λ. Rs. Vs. 117, 5. *dedita opera*, quorſum et referas verba mittendi et trudendi ad Luc. 1, 349. b. i. φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, it. ἐκτραχηλίσῃ φέρων ἑαυτὸν, it. φέροντα ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, it. ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων, cf. ad Ael. V. h. p. 555. i. e Suid. 1, 899. m. v. εὐνουχ.

3) ponendi, σοὶ ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω ap. Toup. ad Suid. P. 1. p. 30. it. ad Luc. 1, 349. b. e. ubi et ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν παιδείαν, it. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν, it. ταύτῃ φέρων ὑπέθηκεν ἑαυτὸν, cf. Vig. p. 345. i.

Deinde φέρων et alius quis accuſativus reperitur cum verbis

1) dandi, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς Luc. 1, 778. l. 6. *tu* hoc *praereptum* aliis *ad* Stoicos *detuliſti*, oppreſſo ἔδωκ., it. τὸ βασίλειον ἱεράτευμα φέρων παρέδωκας ad Diod. S. 2, 587. N. 91. e. ubi et σοὶ φέρων ἐγχειρίζω τὴν — ἡγεμονίαν, cf. D'Orv. Ch. p. 520. e.

ex Heliod. l. 10. p. 494. c. ἣν (feminam) φέροντες ἐνεχείρισαν, quanquam hic locus fortaſſis et phyſice intelligi poteſt, ut quoque ille Diod. S. 2, 586. l. 91. ταύτην ἅπασαν τὴν κατασκευὴν φέρων ἐδωρήσατο τῇ μητρὶ, cf. N. 91., it. ille εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον ad Luc. 1, 349. b. e., ubi et ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοὶ, ubi φ. fuerit *celeriter* f. *ſtatim*; quo licet referre etiam Luc. 1, 466. l. 82. ἐμοὶ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε, λ. *me vero iſtis* omnino *inſtruxit*, quod novum Gs. *omnino* pro φέρων, vix latens in notione ſuperiori verbi φέρειν, mutatim in Lat. *data opera*, i. curioſe, nobis *ſorgfältig*, non probans illa in N. „φ. redundat.“

2) iaciendi, τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱοὺς ap. Plut. Hſ. l. l. it. ad Ael. V. h. p. 555. a. m. ad Luc. 1, 349. b. m. et ad Vig. p. 343. e.

3) ponendi, τὴν κατὰ γῆν ἡγεμονίαν ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις ad Luc. 1, 349. b. m. cum Ind. Rs. Or. V. 4. it. καὶ γῆν καὶ θάλατταν φέρων εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας ἐνέθηκε — ὁ θεὸς, ad Diod. S. 2, 587. N. 91. it. ἀλλὰ καὶ τὸν ἥπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρὶ ad Luc. 1, 349. a. e. it. εἰς τοῦτο μετέθηκε τὰ πράγματα φέρων ib. b. m. it. μύθοις οὐρανίοισι φέρων παρέθηκα γελοῖα ib. a. e. it. τούτοις φέροντες τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν προσέθηκαν, cf. Bud. C. 543, 20.

4) ſtatuendi, ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα Rs. Or. V. 4. Ind. Bud. C. 543, 25. Vig. p. 343. cum N. et Hſ. Plut. p. 40. e.

† 5) προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει Rs. Or. V. 4. Ind. et ad Luc. 1, 349. b. m., Lat. *admovit*, h. l., tropo remoto, intulit, attulit, excitavit, paravit.

Sequuntur loca, ubi φέρων ſine aliquo accuſativo eſt cum verbis

1) eundi, cum finitimis currendi, it. irruendi, ᾠχόμην φέρων Rs. Or. V. 4. Ind. it. θέει φέρων Luc. 1, 123. l. 80. curriculo *domum contendit*, quo de abl. ſubſt. pro adv. alibi dictum, it. φέροντες προσήρεισαν Ind. Polb.

2) ſtatuendi, ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον Ind. Rs. Or. V. 4. et ad Luc. 1, 349. b. m. quo et referam

† 3) φέρουσα ἐπέγραψεν, data opera *inſcripſit* ad Luc. 1, 680. N. 33. b. i.

De perſona autem φέρων cum adiuncto aliquo habui in his ap. D'Orv. Ch. p. 520. m.

a) ex Heliod. l. 9. p. 440. m. ἀλλὰ μὴ παρὰ τὴν πρώτην ἑκόντι φέροντες αὑτοὺς ἐνεχείρισαν, quae ſic rectius ap. D'Orv. eduntur, quam in ed. Schmid. αὑτοὺς ἐνεχείρησαν, qualem confuſionem v. etiam ap. Xen. Ἀνβ. Z. 3, 2, 8.

b) e Luc. 1, 705. l. 13. ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ — ἐνῆκε, ſua *ſe* ſponte *in* manifeſtam *adeo* ſervitutem *demiſerit*, ubi non modo Gs. opprimit φ., ſed et Rz. in N. nihil, quam ut iubeat legi, quae ſupra dixerit in hanc rem, non monens adeo, hic eſſe quid praecipuum, φ. ſimul cum adi. ἑκὼν, nec quomodo tum debeat explicari. Nam in ſuperioribus nullum exemplum eiusmodi adfuit. Iam, quia adi. ἑκ. pro adv. ſaepe ponitur: manifeſto hic locus eſt ſimilis priori Heliod., ubi diſertum adv. ἑκόντι cum φ.; quod participium cum ſoleat et ipſum per adv. exponi, et inter alia per Lat. *ſponte*: patet, tum, cum illa ἑκὼν et ἑκόντι concurrant, non poſſe φ. ſic accipi. Hinc facile expedient ſe, qui φ. tum quoque, ut alibi, redundare dicunt. Equidem in tali concurſu interpretor illud φ. per Lat. *volens*, et ἑκὼν per Lat. *libens*, quae per figuram illam ἐκ παραλλήλου iungantur et per aſyndeton, ubi vero copula deinde interiicienda, ut fiat noſtratium *willig* und ***gern***, et Lat. *volens*

ac *libens* f. volens libensque; etſi neutrum ſic ſimul G. Th. tenet, et modo ſimile quid in v. *ſp.* 534, 100. e Cic. *ſenes autem*, ſicut *ſua ſponte*, nulla *adhibita* vi *conſumtus ignis exſtinguitur*, ubi poſt *ſua ſponte* illud *nulla adh. vi* ſyn. ſequitur explicandi cauſa quodammodo. Alioqui Gr. φ. ibi ceperim pro *ſtatim*, ut ſupra.

At φέρων de re deprehendi cum verbis

I) ſuperiorum notionum,

a) dandi, ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια ad Luc. 1, 349. b. m.

b) eundi, ἀργύριον — οἴχεται φέρον ib. a. e. ex Dem. 60, 7. ſuper quo, tacente Ind., modo V. 9. p. 56. Wolf. „τὸ φερ. non tam elegante pleonasmo additur, quam celeritatem quandam et impetum ſignificat" et adeo eſt pro adv. celeriter, cito, ſubito.

c) iaciendi, διωκομένη γὰρ (ἡ ναῦς —) ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς, φέρουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ, ad Luc. 1, 349. b. i. ex Herodt. 659, 78. ubi Vs. *in navem* ſociam *impegit*, oppreſſo φ., ſed Weſſ. in N. „adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium φ., alibi eleganter redundans, — Diodor. εἰς ἐμβολὴν φέρουσα, it. ναῦς ἐς ἐμβολὴν φερομένη, de tali impetu" ut ap. Herodt. reddiderim per adv. *impetuoſe*, ſ. ſyn. formula abl. *cum impetu*.

II) propinquis, et a φέρειν primitivo derivatis, ap. Plut. ἡ τύχη, φέρουσα προσήνεγκε, αὐτὸν, τὸν πλοῦτον, cf. N. Heum. et Hſ. p. 59. e., ubi fuerit *ultro*, it. Ariſtid. ὁ λόγος, ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ ap. Bud. C. 579, 5., qui dativum reddebat *vi ſua*, i. per vim ſuam, ſ. pro vi ſua; unde φ. explices per adv. *rapide*, totumque locum ſic, *oratio*, tanquam *flumen*, rapide *me* abſtulit *vi ſua*, (durch *ihre Gewalt* ſ. *Stärke* reiſsend *mit ſich fortgeführt*,) aut ſumetur iterum figura ἐκ παραλλήλου et βίᾳ per adv. etiam, *rapide* abſtulit *violenter*, aut reſolvetur φ. per copulam, *me* rapuit *et* abſtulit *violenter*, (*hat mich* gewaltſam *hingeriſſen* und *fortgeführt*.)

Iam ap. Noſtr. formulae noſtrae loca ſunt tria, primus hic, quem in fronte diſputationis ſcripſimus, ubi φ. eſt cum v. ἐγχειρίζειν, ut ſupra ap. alios, haud dubie tropico ſenſu, pro adv. *ultro* ſ. *ſponte*, vel potius *libenter*, ſtatuente me quippe, φέρειν accipi poſſe ad ſenſum pro ſyn. in prioribus χαίρειν, (quod pro adv. *libenter* ibi demonſtravi,) et ἔχαιρεν et φέρων cum reliquis ſuis adiunctis ſeſe reſpicere, interiecta quaſi per parentheſin enunciatione tota τὴν μὲν — κοινωνίαν, ex hac ſerie, Pater meus vos amavit et veſtram vitam conditionemque militarem. Itaque me libentius commilitonem nominavit, quam filium, et libenter me infantem ſaepe veſtrae fidei commendavit. Noſtra enim ac noſtros ſolemus modo iis committere, quos amamus, quos amicos habemus et credimus. Ex eo igitur, quod pater me iam dudum vobis tradidit, poteſtis eius in vos amorem iudicare atque agnoſcere. — Tamen amorem cum fiducia prodit declaratque hoc etiam, ſi quis filium alicui tradit *ultro* ac ſua ſponte, i. non coactus, non rogatus, ſed ſua voluntate et propenſione. Politianus vero cum Vern. intellexit φ. proprie ac phyſice, (quae res nec hodie ſine omni uſu et exemplo eſt in prole vel recens nata, vel adultiore etiam, quo tempore liberi manu ducuntur, quod et ipſum φέρειν Graeci dicunt,) fortaſſis et Bg. per ſuum *tradens*; quanquam hoc ponitur quoque tropice et pro ſq. Bg. *commendare*, quae utr. copulant interdum Lat., cf. G. Th. Qua ratione ſi Bg. ceperit: ſumenda ſit hic in

Gr. φ. Latinitas quaedam Nostri. At e serie orationis, ante declarata, melior mihi videtur tropica illa verbi φ. notio.

Sed quod Leisn. addidit in Progr., φ. participium verbo, quod commendandi potestatem habeat, atque adeo isti ἐγχειρίζειν, etiam *consuetudinis* vim addere: id, puto, voluit, ut φ. esset pro adv. aliquo, quod substituimus verbo Lat. *solere*, ac Graecis φιλεῖν et ἐρᾶν, ut *plerumque*, frequenter, *saepe*; quibus verbis alibi annumeravimus illud χαίρειν, quocum paulo ante comparatum a nobis nostrum φέρειν. Sed cum priora verba in notione tali habeant secum verbi alius infinitivum aut participium: hic debeat esse ἔφερε — ἐγχειρίζειν aut ἐγχειρίζων, aut comparari oporteat illa διατελῶν ποιῶ 1, 4, 12. et χαίροντες χρῶνται 1, 5, 8. At vel sic adverbium πολλάκις, hic adiunctum, notioni Leisn. repugnabit, faciens tautologiam inanem, accepto φ. pro eodem.

Reliquorum Nostri ex hoc genere locorum est unus 1, 13, 11. τέλος λελωβημένους εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔρριψαν φέροντες, ubi nostrum verbum habetur cum alio iaciendi, ut supra, a Bg. et P. oppressum, sed physice sumendum, ut ibi dicetur, — alter 2, 1, 3. οἱ δὲ φέροντες διὰ μέσων ἐκφέρουσι τῶν φυλάκων, ubi nostrum v. cum agnato iterum, ut in superioribus, comparet, a Bg. acceptum physice, ut tamen et pro adv. Lat. *rapide* s. *celeriter* exponi queat.

Tum de v. ἐγχειρ. Stp. Th. 4, 450. e. „ap. Herodi. cum dat. πίστει l. 1. ubi P. duplicem interpretationem verbo ἐνεχ. dedit. — Ut autem hic ἐγχ. πιστ., sic διὰ πίστεως ἐγχ. ap. Xen. legitur Ἀναβ. l. 2. —" (immo 3, 2, 8., quem locum aliter, quam Stp., interpretatur Ind. Z. v. διὰ,) sed cum dat. rei alio et simul iterum cum acc. pers. Rs. Or. V. 7. Auc. p. 749. ἰδοὺ ἐγὼ τῇ τε ἀτυχίᾳ — ἑκὼν ἐμαυτὸν ἐγχειρίζω τῇ τε τούτων ἔχθρᾳ, ubi adiunctum ἑκὼν syn. nostri supra φέρων, quod inde hac notione firmes, sed cum acc. pers. solo, aut cum dat. pers. et simul acc. aut pers. aut rei Ind. Rs. Or. V. 4. et Dem., Ael. V. h. Luc. Plut. Hl. Xen. Cyr., ubi privum v. ἐγχ., ut Stp. volebat l. l., iam redditur phrasi *committere* s. *tradere* se *fidei alterius*, quod adiunctum Nostro fuerit ad definiendum magis, ut declaretur modus, quo quis se tradat, vel a) per Latinitatem quandam, cf. G. Th. 197, 29. mandare *fidei* alicuius *pecuniam*, quae P. hic est phrasis partim, severior, quam Bg., quae ib. in *fid.* 655, 51. et in v. Bg. 1046, 81. sqq., vel b) per analogiam Gr. hanc ap. Polb. δοῦναι αὐτὸν εἰς πίστιν τινός, cf. Ind. v. πιστ., ubi redditur *fidei* se *dare* s. *permittere*, ex 2, 549. m. p. sq. i. e. 804. m., quanquam et Polb. duxerit e Lat. severa formula *committere* s. *conferre se* in fidem *alicuius*, cf. G. Th. v. *fid.* 655, 55. sq. 60. sqq. et v. *comm.* 1054, 92. it. in v. *permittere se* in *fidem* 813, 2. sqq. (cum Ind. Liv.) it. in v. *tradere* in fidem *se* 826, 12. sq. cum Cort. ad Sall. Jug. 62, 3.

In quibus formulis Lat. et Gr. sensus pendet a notione subst. *fidei* ac πίστεως, quae 1) proprie est animi persuasio et opinio, maxime certa, de re vel pers.; unde tradere se fidei alicuius est, permittere se alteri ex opinione ac fiducia hac, fore, ut faciat nobis aliquid, curando, tuendo, servando, rel., atque propterea, quia scimus, credimus speramusque, aliquem esse nobis amicum, benignum, prudentem, sapientem, potentem, it. diligentem, curiosum, industrium, honestum, integrum, sine dolo ac fraude; unde fides a) opinio de fide alterius, cf. Cl. Cic. it. opinio de fideli cura alicuius, in rem s. pers. impendenda, b) pro ipsa cura alterius, administratione operaque fideli, severa legitimaque;

unde permittere ſe in fidem alterius ſ. fidei eius eſt, permittere ſe eius curae, operae, auxilio, tutelae, benevolentiae,

2) dr. de promiſſo ſ. cura ſtudioque ſervandi promiſſi, atque adeo de ipſa veracitate et promiſſi obſervatione atque impletione; unde tradere ſe in fidem ſ. fidei alterius eſt, ſe alteri committere propter promiſſum, i. promiſſam ſalutem, ſecuritatem, tutelam ac curam, cf. Ind. Liv. in *fidem — peterent*, et Corn. N.

Itaque formula dr. in bonam partem. Sed eſt et, ubi adhibeatur in malam, et per catachreſin, et ſenſu bellico, quem dixerim, ut et illa ſupra ap. Polb., ubi valet permittere ſe alicuius poteſtati atque arbitrio, et ſic ſe tradere, ut alter agat pro libidine, etiam, ut puniat, ulciſcatur, bonis, libertate, vita privet; (cf. ap. Polb. 2, 549. e., qui eſt potius claſſicus locus, non ille Ind. oſtenſus, *παρὰ Ῥωμαίοις ἰσοδυναμεῖ τό τε εἰς τὴν πίστιν αὑτὸν ἐγχειρίσαι, καὶ τὸ τὴν ἐπιτροπὴν δοῦναι περὶ αὑτοῦ τῷ κρατοῦντι*, *fidei* ſe *permittere* et *victoris* arbitrio *ſe permittere*;) ubi formula hinc videtur ducta, quod, qui ſic ſe tradunt, tamen habent opinionem, ſpem, promiſſionem item aliquam, etſi non certam, de ſecuritate ac conditione leniori clementiaque; unde noſtratium *auf* Treue *und* Glauben *ſich ergeben*, it. *auf Willkühr*, it. *auf Gnade* und *Ungnade*; qui h. l. in bonam partem dicent *eurer* Treue *übergeben* ſ. *anbefehlen*, quod convenit in milites, qui fidem dant et promittunt de amore, tutela, una cum obſequio.

1, 5, 14.

— *μὴ πειραθέντα μὲ ἰδιωτικῶν σπαργάνων.*

Super h. l. ap. Stp. Th. modo eſt 3, 913. i. in „*σπάργανον*, faſcia, pannus oblongus, in quo infans involvitur. — Herodi. l. 1. — intactum *me* plebeiis *faſciis*. — Solebant enim nobiles et ſplendidiore familia nati infantes *σπαργάνοις* diſtingui a plebeiis, (et F.) *Ἀριδαῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ*, *purpurea* involvens *faſcia*, rel. Solebant enim regia aut alias nobili ſtirpe prognati infantes a plebeiorum infantibus diſcerni faſciarum genere; ideoque Commodus ap. Herodi. gloriatur, ſe *μὴ πειραθῆναι ἰδ. σ.*, et homini ignobili obiiciuntur *τὰ εὐτελῆ τῆς γενέσεως σπάργανα*“ v. Ind. Noſtri, cuius loca ib. B. laudarat cum P. Vs. (praeter locum e Phil. p. 477. F. m.) etiam cum Bg. Lat. in aliis Noſtri locis, cf. Foeſ. Oec. p. 348. e. it. Salm. ad Vop. T. 2. p. 421. a. e. N. 2. ſqq. cum Capitol. T. 1. p. 692. et Cuper. Obſ. l. 2. c. 9. p. 203. e. ſq. 206. m. Suid. 3, 361. m. Heſ. 2, 1242. i. cum N., ubi pro *οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων δεσμῶν* lego potius *δεσποινῶν*, cf. N. Boecl. ſub textum noſtrum et Suid. 2, 306. m., non coll. a Suic. Th. p. 83. a. i., ſed tentatus a Pric. ad N. T. Luc. 2, 7., tum per loca ſcriptorum ap. poëtas Hom. h. in Merc. v. 151. V. 5. p. 42. it. v. 268. p. 48. Ariſt. Ach. v. 430. coll. v. 413. 417. 422. 425. 431. ſq., ubi pro eo *τῶν ῥακῶν*, et Lyc. v. 1202. cum Schol., ſed ap. proſaicos Luc. 1, 221. i. Ael. V. h. 2, 7. e. *faſciis*, (ubi ap. G. Th. noſtrum Gr.) ſed tropice ib. 8, 8. p. 541. it. 10, 10. p. 660. cum N.

Tum ap. Stp. Th. 1, 1642. F. e. hinc ſine numeris in adi. *ἰδ.* „*σπάργανα*, cunabula privatorum ſ. plebeiorum, ſ. cunabula vulgaria“ in primo per formulam ſyn., mutato adi. in genitivum ſubſtantivi, (cuius rationis ignorantia nubes offudit ſaepe, ut in Plin. Pan. 44, 2. i. *in* privato *iudicio* principem *geris te*, recte ab Ern. explicato,) hic exponendo adi., ut ſubſt. *ἰδιώτης*, e contextu et oppoſito, et adeo h. l., cum loquatur princeps et imperator, pro eo, quod non eſt regium atque impera-

torium, sed quo utuntur cives, populus, plebs, plebeii homines, et hinc, ut Stp. supra ad ἀπ. (nobis *gemeine Windeln*,) qui ib. vertit v. μὴ πειρ. e P., pro quo severius Bg. *non expertum* privata *cunabula*, quod, tropo remoto, dr. de eo, qui non est usus iis fasciis, non in iis iacuit, non iis involutus est, ut sit i. q. supra ap. Ael. ἐν σπαργάνοις εἶναι s. κεῖσθαι, et i. q. χρῆσθαι, ἀπολαύειν, μετέχειν, cf. de v. πειρ. in universum D'Orv. Ch. p. 208. m. v. 11., sed pro cognovisse it. usu cognovisse Ind. Ael. V. h. Polb. Xen. 'Αναβ. Plut. Krg. v. πεῖρα, sicut cum sciendi verbo copulatur Rs. Or. Ind. V. 6. et ap. Abr. L. Ar. p. 289. m. pro ὁμιλίας ἄπειρατος est ἴσμεν ὁμιλίαν, quanquam et *nosse* distinguitur ap. Luc. 1, 651. l. 9. cf. supra 1, 2, 10., tacente G. Th. de formula, et Nostro scribente saltem ad analogiam.

I, 5, 17.

Ὁ μὲν γὰρ πατὴρ — ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρός ἐστι θεῶν.

In primo subst. Stp. Th. „ὀπ. comes, assectator. Philo — ἀλήθεια — ὀπαδὸς θεοῦ, —. Deorum etiam aliquis esse ὀπ. dr., qui cum eis in coelis conversatur, et eos veluti comitatur, quocunque ierint, deorum assectator. Herodi. l. 1." sine Vs., cuius Latt. repetit L. Ern., addens recte articulum fem. ἡ, a Stp. omissum, quanquam subiecisset illud Phil., cf. Eur. Alc. v. 134. Plat. Phileb. Fi. p. 93. i., ubi quaedam explicatio adiuncta, αὐτῇ ξυνακολουθοῦσι πάντη, Soph. Trach. v. 1280. cum Schol. (quem Stp. tacite exscripsit,) Eur. Orest. v. 1126. Med. v. 1119. Hippol. v. 1151. cum Vs. Barn. et Valck. ed. p. 125. it. N. p. 286. 2. C. m., sed e prosaicis Dion. H. S. T. 2. 33, 15. cum 199, 25. Μουσῶν καὶ 'Απόλλωνος ὀπαδοὶ, *assectatores*, i. e. poetae, Luc. 3, 527. l. 68., ubi in N. noster locus sine Vs., cf. Gs. Chr. Ind. Hes. 2, 767. i. p. sq. i. Suid. 2, 703. m. (tum ad Stp. syn. a) ὀπάων Hes. l. l. sine N., Ind. Hom. Eur. Or. v. 1110. Ind. Herodt. cum p. 433. N. 8. e. 716. N. 79. b) ὀπηδὸς Eur. Phoen. Valck. p. 8. N. a. e. Ind. Hom. ex h. in Merc. v. 449. V. 5. p. 58. cum dat. pers. pro gen., de Apolline, μούσῃσιν ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδὸς, *Musarum* olympiacarum *sectator*, quod nomen et Herculi tributum, cf. G. Th. 373, 86. v. *musae*, quae contra et ipsae vocantur Apollinis comites ib. l. 38., cf. ὀπαδεῖν Gs. Chr. et Plut. Krg., ut ὀπηδεῖν ap. Luc. in carmine,) dum rem ipsam de hominibus ὀπαδοῖς θεῶν, (expressam a Latt. Intrp. per *consors*, pro socius haud dubie, cf. G. Th., *Gefährte* s. *Gesellschafter*,) gentiles duxerunt e nostris sacris, cf. N. T. Philip. 1, 23. et 1 Thess. 4, 17., etiam sequentem fortassis e Matth. 19, 28. Luc. 22, 30. Ap. 4, 4. 20, 4. Dan. 4, 17. s. 14., quo in subst. συν. pauper est Stp. Th., nostrum locum afferens e P., auctus in L. Ern., cf. Ind. Polb. Rs. Or. V. 4. Dem., ubi similiter, ut hic, cum gen. pers., it. in Ind. Diod. S., tum pro adi. ap. Soph. Ai. v. 760. (ubi σύνεδρος κύκλος corona *consultatoria* s. *consultantium*) sed ap. Dion. Long. 11, 1. i. σύνεδρός ἐστι ταῖς προεκκειμέναις ἀρετῇ, Mor. Vs. p. 74. cum *virtutibus* orationis *hactenus* expositis *ea* etiam *cohaeret*, pro *est* conveniens, *congruens*, affinis, *similis*, fortassis ex augurali sensu τοῦ συνέδρος, cf. L. Ern. Thom. M. p. 691. Herodi. Gr. p. 473. Hes. 2, 874. i. Suid. 3, 44. m. et de re Salm. ad Spart. T. 1. p. 138. b. m. it. ad Lampr. T. 1. p. 1035. a. e. (unde fere ad verbum ap. Suic. Th. p. 591. a. e.) Spanh. de Pr. et u. n. 2, 334, i., qui sine Vs. huc spectat, ubi nobis *Beysitzer*.

I, 5, 24.

"Οσα δ' ἂν σὺν ἐμοὶ — προθύμως ἐπιδείξησθε, τούτων τὴν δόξαν πίστεώς τε ἀγαθῆς καὶ ἀνδρείας ἀποίσεσθε.

Leg. ἐκ τούτων δόξαν λ. aut, ſi τὴν ſervetur, ἐκ τούτων τὴν γιγνομένην, i. e. neceſſario effloreſcentem, δόξαν λ. *Reisk.*

Praeter quem, in hac τούτων lectione omnium librorum nec haeſitavit Bg. nec alius quis, adeo, ut Bud. C. 229, 46. ex eoque Stp. Th. 4, 94. B. i. afferrent „τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθαι" ſed ſine Vs., et omiſſis rel. ap. Noſtr. genitivis πισ. τε ἀγ. κ. ἀνδρ. Quod comma in Bg. Vs. deprehenditur poſt *gloriam*: forte docet, eum poſt δοξ. quoque voluiſſe comma, hoc ſenſu, *auferetis* gloriam *horum*, ſc. quae alacriter mecum feceritis, *et* praeterea *fidei* et *fortitudinis*; qua particula mente ſaltem addita, habeas tres partes ac res, unde gloriam conſequantur, et in his iſta *ipſa* fortiter *facta*, et deinde iterum *fortitudinem*; quae quanquam diſtingui poſſunt, ut effectus et cauſa: tamen videntur mihi ſubtiliora; et P. exprimit tantum res duas, *fidem* et *fortitudinem*; quae et ſufficere poſſunt; unde ſuſpectus mihi ſemper fuit ille gen. τούτων, in quo Reiskiana ſunt violentiora, in primis poſtrema, (depromta e Reiskii deliciis, cf. Ind. Anim. ad Gr. Auct. V. 1. et 4. it. Dem. v. γιν.) prae quibus primo malim interpretando hunc locum ita iuvare, ut vel pr. ἐκ, a Rs. intruſa, ſubaudiatur, vel ſyn. ἕνεκα ſ. χάριν, cf. 1, 4, 11. e. ad πόθον, vel denique pendeat gen. τούτων a praep. in v. ἀποισ., quod forte et ſtatuas in v. ἀπολαύειν cum gen., ad ſenſum cum noſtro v. partim conveniente, ubi vulgo pr. ἐκ aſſumunt extrinſecus, cf. Ienſ. L. Luc. p. 25. e. it. ad Vig. p. 220. N. 15., ut, quoad ἐκ ſuppletum in v. noſtro, Dion. H. S. T. 1. p. 458. i. μέλλοντες ἀρὰν καὶ ἐπιορκίαν, καὶ μῖσος μὲν παρ' ἀνθρώπων, χόλον δὲ παρὰ θεῶν ἐκ τῆς δίκης ἀποίσεσθαι, *e* litis *eius* diiudicatione *periurium et exſecrationes*, et *tum* hominum *odia*, tum *deorum* iram *relaturi*; ubi adeſt pr. ἐκ diſerta, quae tamen per libertatem ſcribendi omiſſa eſſe a Noſtro poſſit, ut et per analogiam aliorum verborum, quae uſurpantur utroque modo, cum et ſine praep.

Reliqua de v. noſtro ἀποφέρεσθαι reperta ſunt haec, ap. Stp. Th. 4, 93. E. „ἀποφέρεσθαι δόξαν, auferre *laudem* ſ. gloriam, ſ. reportare, (ſine auctore, et p. ſq. A. e.) ἀπ. πολλὴν τιμὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς" e Bud. C. 229, 41. ſqq., ubi et l. 50. e Greg. ἀπ. δόξαν παρὰ βασιλεῖ ſine Vs. et l. 47. ex Hermog. τὸ δὲ ἐνθύμημα δόξαν δριμύτητος ἀποφέρεται, ſed ap. Zoſ. 3, 11, 8. e. ἀχαρίστου παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀποίσεται δόξαν, ap. *multos* opinionem *hominis* ingrati *de* ſe *concitaturus eſſet*; in quibus v. ἀπ. comparet cum pr. aliqua, praeter unum illud Hermog., ubi de re adeo, ut in rel. de perſ.

Sed Lat. *auferre*, noſtro Gr. magis reſpondens, quoad praep., quam *referre* et *reportare*, (ſyn. illa et ſimiliter poſita pro impetrare, conſequi, ſibi parare et acquirere,) ap. G. Th. habet formulas has, p. 534. a) per abl. nudum, ut l. 87. *iudicio* iam pridem *abſtuliſſem*, b) per abl. cum praep. l. 79. *ablato* poſt *a* plebe *conſulatu*, it l. 89. *qui* hoc *non* ex *priore* actione *abſtulerit*, et p. ſq. l. 45. *laudem* ex *aliqua* re *auferre*, c) per particulas, quae valent pro ſecundo antea genere, ut 534, 84. *ſpes ad talem iudicem* veniendi, *unde* eo *plus* opis *auferret*, pro a quo, it. p. ſq. l. 64. *bene merens* hoc *pretium* inde *abſtuli*, pro ab hoc, ſc. homine, aut loco, aut negotio, i. ab hac re.

Per quorum analogiam adducor eo, ut credam, pro vulgato τούτων legendum eſſe aut τούτοις, (Lat. *his*, i. ex his, per haec,) aut τούτῳ, (Lat. *hoc*, i. ex hoc, per hoc, ſ. inde, ſ. ea re, ea ex re,) cum 1) ambo iſta

Gr. in litteris vulgatae lectionis latere poſſint, 2) finitiones ων et οις ſaepe confundantur, etiam infra ap. Noſtr. 3) pro τούτῳ etiam alibi male ſit τούτων, v. c. Rs. Or. V. 3. p. 612. N. 19., a confuſo ν et ι poſtſcripto, 4) τούτῳ pronomen ſingularis numeri, relatum ad plur. pr. ἴσα, per ſe procedat, ſed tamen, quia eſt infrequentius, 5) potius ſit τούτοις, quod pro ἐκ τούτων (Reiskiano adeo par, et coniecturam emendationemque habens leniorem) ſimili notione habetur infra 1, 6, 17. τούτοις — μεγάλοι τε καὶ ἔνδοξοι γεγόνασι, 6) ſententia ita exiſtat planior ac facilior, *quae vero* mecum *fortiter* geſſeritis, *ex* his *gloriam* cum *fidei* bonae, *tum* fortitudinis *auferetis*, 7) eodem ipſe P. ducat, quanquam per orationem obliquam „*ea* ſunt *vobis* ipſis — *paritura*" ubi comparet pron. *ea*, quod referatur ad v. ἀποισ., libere converſum, ſed redeat ad priora noſtra ſecundum emendationem propoſitam, nobis *dadurch* werdet *ihr* davon *tragen* rel.

Quod vero P. addebat pron. perſ. *ipſis*: id videtur feciſſe, (ſicut aliis quoque hic addendis,) ut ſententiam adiuvaret, quae hic videbatur laborare, ob rem univerſe pronunciatam; ubi ſane opus ſit quibusdam adiunctionibus atque ſupplementis. Eorum, inquit Commodus ſ. Noſter, quae ſub patre fortiter egiſtis, ad vos pertinet nihil aut parum, cum militaveritis ſub ſene, experto ac ſapienti duce. Verum poſtea, ubi mecum rem praeclare geſſeritis adverſus hoſtes, ad vos *in primis* redundabit inde gloria et laus, eaque duplex, tum fidei, mihi conſtanter ſervatae ac praeſtitae, tum fortitudinis, cuius laus vobis tribuetur *maxime*, quia ſub me iuvene et rudi rerum bellicarum pugnabitis, remque geretis prope ſoli et ipſi tantum, cum ego iuvenis et ignarus vix numerari haberique poſſim dux, it. quia, quam pugnandi alacritatem, voluntatem et conſtantiam declarabitis, eam a vobis ipſi habebitis, non a me; cuius prudentia et eloquentia non eſt ea, ut illum animum in pugnando vobis inſtillare queat atque commovere. Blanditiae quidem apparent, ſed fortaſſis parum ſapientes, quia contemtum potius concitare poterant ap. milites, quam amorem.

In formula πίστεως ἀγαθῆς nihil habeo neque e Stp. Th., neque ex Indd., ut videatur Noſter expreſſiſſe Lat. *fidem bonam*, quam exponit G. Th. in adi. p. 625. e. ſic „quum, quod promiſſum eſt, praeſtatur" quae mihi quidem non ſufficiunt. Scilicet ſubſt. πίστις et *fides* ſumetur hic de militibus iterum vel de animo, quoad eſt ſtudium ſervandi promiſſi et eius, quod dixeris, vel extra animum de ipſo promiſſo ac dicto, quorum utrumque dicetur *bonum*, ſi eſt verum, ſincerum, nec ſimulatum aut mendax, et πίστις ἀγαθὴ *fides* que *bona* i. q. vera, ſincera, infucata, non ſimulata, (*wahre*, aufrichtige, *ungefärbte*, ungeheuchelte, *unverfälſchte*, unverſtellte *Treue*.) Quae omnia cum ſint certa, firma, conſtantia, perpetua, nec facile movenda, ſolicitanda, corrumpenda: inde πίστις ἀγαθὴ *fides* que *bona* etiam de his explicabitur, cf. G. Th. per illa omnia epitheta, (nobis quoque *zuverläſſige*, beſtändige, *unverbrüchliche Treue*,) in quam partem poſteriorem alii ſcriptores reſpiciunt, ut cum ſubſt. πίστεως ponant adi. 1) σαφὴς, cf. Stp. Th. 3, 138. D., ubi vertitur *certus*, 2) ἰσχυρὰ Ind. Ael. V. h. v. πιστ. ex 2, 31. e. p. 152. *immotus*, (nobis *unverrückte Treue*) et 3) ἀκριβὴς Ind. Luc. v. πιστ. ex 3, 338. l. 83. idoneo *argumento*, i. certo, firmo, quod et Lat. *bonum argumentum* dicimus, ut de ἀγαθ. pro ἀσφαλὴς et βέβαιος v. Foeſ. Oec. p. 1. i., qui paulo poſt et ἀληθὴς interpretatur. Sed ap. milites h. l. nominatim fides bona fuerit vel militaris promiſſi ac iurisiurandi obſervandi ſtudium ſin-

cerum nec ſimulatum, ſed conſtans ac firmum, vel promiſſum ipſum militare, fideliter ſervatum, ſine violatione, conſtanter, firmiter, vere ac ſine mendacio.

1, 5, 25.

Τό τε ἐν ἡμῖν νέον σεμνότητος πληρώσετε τῇ τῶν ὑμετέρων ἔργων ἀνδραγαθίᾳ.

Ab initio τὸ ἐν ἡμ. νέον accipio pro τὴν ἡμετέραν νεότητα, i. e. ἐμὴν, *noſtram*, meam, *iuventutem*, ſupplendo iterum (cf. §. 18. 11. e.) participio ὤν, quod et Bg. refert, dum P. accedit ad noſtram rationem, tenente Stp. Th. tantum in adi. 2, 1028. G. e. „Plato τὸ νέον ἅπαν, *ipſi* etiam *infantes*“ e liberrimo Cic., cf. Luc. 3, 480. l. 7. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι, *adoleſcentiam* rel., ubi etiam poteſt eſſe abſtractum pro concreto, ut et noſtro loco, me iuvenem, me, qui ſ. quia ſum iuvenis; ſemel modo Stp. eodem afferente aliunde e Noſtro ſubſt. σεμν., quo de cf. Ind. Dem. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. Chr. Gs. cum Exc. ad 1, 2, 6.

Verum maxima res eſt in v. πληροῦν. Quod ſi Bg. vertit per *ſupplere* ſenſu vulgari, pro in deficientis locum aliquid ponere, nobis *erſetzen* ſ. *ergänzen*: tum ſane videtur abeſſe poſſe ſubſt. σεμν., afferente Stp. Th. nihil, quam v. πλ. cum gen. rei per duo exempla, cf. L. N. T. Ind. Fab. Aeſ. Hſ. Abr. L. Ar. p. 147. e., qui in An. ad Aeſch. 1, 333. m. etiam habet cum abl. rei. Iam, cum Lat. *implere* etiam cum gen. rei ponatur, (cf. G. Th.) ſevere quidem totum Noſtri locum interpreter ita, *noſtram* iuventutem *gravitatis* implebitis *veſtrorum* factorum *fortitudine*, ſed deinde liberius, noſtram iuventutem auctoritate inſtruetis per veſtra facta fortia, it. meae iuventuti auctoritatem addetis, conciliabitis, parabitis veſtris factis fortibus.

Scilicet Noſter in formula ſua videtur reſpexiſſe illam aliam, quae in re navali uſurpatur etiam infra 2, 14, 13. τὰς τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας, ubi ſimiliter v. eſt cum acc. rei et aliquo gen., ſed perſ., non, ut hic, rei, quem Noſtri alterum locum Stp. Th. tenet ſine Vs. 3, 386. C. m. ſub ſimili Thuc., non reperto mihi in Ind., ſed alio 214, 36. Vs. *explere*, cf. Diod. S. 2, 24. l. 22. ναῦς — πληρῶσαι, naves *implerent*, Ind. Xen. Hell. Mor. et Pol. Z. *nautis* replere *naves*, ſed ed. Th. *explere*, quae Lat., nihil tenentia ap. G. Th., quod huc proſit, paria ſunt iſtis *naves* ſ. claſſem *armare*, inſtruere, *ornare*, quorum medium in primis hic amplector, quaſi ducem ad noſtri loci intelligentiam et explicationes P. ac Leisn. Nam *inſtruere*, et ipſum tropicum, in multis dicendi rationibus nihil eſt, quam dare et impertire, v. c. *inſtruere* milites *ſtipendio*, G. Th. 1158. i., etiam adeo in iſta notione, qua ille ait eſſe *docere* l. 11., ut l. 15. *arte* ſ. *ſcientia* aliquem *inſtruere*, ubi ſubſtituas non modo Lat. *imbuere*, (quod, tropo amoto, i. q. implere,) ſed et tribuere, dare, et noſtratium *mittheilen* et *verſehen*, quod fluxerit e Lat. *providere* et *proſpicere*, quae et ipſa dicuntur pro comparare et procurare, (cf. G. Th. 1140, 73. 1149, 90.) nobis *verſchaffen*, i. quaerendo, curando dare, cum aliis communicare. Unde facile habeas Leisn. *addere*, quod non ſemper eſt inſuper dare, ſed ſaepe i. q. ſimplex dare, ut *alacritatem ſcribendi* alicui *addere*, it. *animos*, i. tribuere, inſtillare, excitare, cf. G. Th. 94, 17. ſqq. Sicut P. *conciliare* extra tropum valet in multis i. q. comparare, procurare, dare, cf. Ind. Iuſt. et Corn. N. Itaque noſtrae formulae, *noſtram iuventutem* auctoritate *inſtruetis* per *veſtra* facta *fortia*, pares

ſunt hae, noſtrae iuventuti conciliabitis, addetis, comparabitis, dabitis auctoritatem per facta fortia veſtra, it. mihi iuveni, mihi, qui ſum iuvenis; ubi ſufficient noſtra *verſchaffen* ſ. *erwerben*.

Sed ſubſt. ἀνδραγ. 1) e notatione ſignificat bonitatem ſ. probitatem viri, ſ. quam quis vir natus habet, exercet, poteſtque ac debet exſerere, atque adeo viri boni ac probi animum, actiones et officium, uno vocab. *virtutem*, (et ipſam dictam a *viro*, cf. G. Th.) in quam notionem locus eſt claſſicus ap. Dem. pro Cor. ſine Ind. 243, 20. ubi eſt cum explicatione, et modo Harl. p. 158. N. 91. aliquid dicit, nobis *Redlichkeit* ſ. *Rechtſchaffenheit*, et Lat. *probitas*, ut et vertitur ab aliis, cf. ad Poll. 4, 10. 6, 134. it. Heſ. 1, 350. e. ἀνδρ., καλοκαγαθία, ἔπαινος, ſine N. Enimvero, ut probi bonique viri multiplex eſt officium: ita etiam ἀνδρ. late patet, ad variasque virtutes, quae ſingulae ſingulis locis agnoſcuntur ex orationis ſerie ac contextu; unde 2) interdum dr. pro bonitate, quae cernitur in *benevolentia*, quorſum pertineant loca Ind. Dem., nec ſolum de animi virtute atque affectione illa bona probaque, ſed 3) quoque de actione eius generis externa; quod et maxime cadit in plur., ut ἀνδραγαθίαι ſint actiones bonae, honeſtae, egregiae, pro quo uſurpatur alias ἀνδραγάθημα, ut ap. Zoſ. 5, 37, 8. εἰ — ὑπὲρ τούτων ἀμείψαιτο τῶν ἀνδραγαθημάτων, *ſi pro* tam *fortibus* factis *remuneraretur*, immo *factis honeſtis*, egregiis, *laudabilibus*; unde intelligitur prius Heſych. ἔπαινος, quod, ut Lat. *laus*, ponitur pro facto laudabili. Tum 4) ἀνδραγαθία maxime valet de *fortitudine*, quae viri eſt propria, ſed et boni viri ac civis, cuius eſt interdum, pericula contemnere ac ſubire, patriamque, ſacra, libertatem defendere; ſicut iam antiquiſſimis temporibus, ut Homeri, etiam adi. ἀγαθὸς et κακὸς nominatim de militibus adhibita ſunt, ut ſubſt. noſtrum eo ſenſu v. per Indd. Dion. Caſ. Xen. Cyr., praeter Stp. Th., idque abſolute, tum ap. Ael. V. h. 3, 47. i. de Timotheo, ἡ φθάνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία ἀλλ᾽ οὐδὲ ὀλίγον ἔσωσεν, *nihil eum* ne *parum* quidem *iuvit* priſtina *fortitudo*, (in titulo capitis *virtus*,) ubi proprie deeſt gen. perſ. pron. αὐτοῦ, qualis caſus habetur diſerte ap. Ioſeph. 1, 2. e. στρατηγῶν ἀνδραγαθίαι, *imperatorum* praeclara *facinora*, et p. 222. e. ὑπὸ τῆς τούτων ἀνδραγαθίας, *horum* egregia *virtute*, pro quo in pr. τόλμῃ καὶ ψυχῆς καὶ σώματος ἀνδρίᾳ, it. ſimpl. ἀρετῆς et τόλμης, quocum primo ſubſt. etiam commutatur ap. Xen. l. l., a quibus Noſtri locus diſcedit in hoc, quod ἀνδρ. eſt cum gen. rei, et quidem τῇ τῶν ὑμετέρων ἔργων, quale quid nullibi deprehendi, niſi ap. Corn. N. 21, 1, 4. m. virtute *belli*; unde, pro ſupra a me verſo *veſtrorum* factorum *fortitudine*, malim potius, de more bonorum Lat., per adi. et ſubſt., *fortia facta*, facinora, *opera*; quae Noſter in animo habens, delegit tamen rationem illam per duo ſubſt. in regimine; unde ſint eius *veſtris* factis *fortibus*, vel de formula ſyn. cum praep. *per* veſtra *facta fortia*, ad noſtratium modum *durch* eure *tapfre Thaten*; quae et eloquaris *fortiter facta*, mutando adi. in adverbium, ut *bonum factum* in *benefactum*; ubi et manet Noſtri pron. poſſeſſ., *veſtris* fortiter *factis*, ut dicimus v. c. *veſtris benefactis*; ſicut ſubſtantivum *facta* commutari licet cum ſyn. formula *res geſtae*; unde h. l. *rebus a vobis* fortiter *geſtis*, mutato pron. poſſeſſ. in aliud affine cum praep. Et ſic perventum eſt ad Latt. Inttp. *rebus* ſtrenue *gerendis*, ubi ſyn. ſunt tum adv., tum participium futuri pro noſtro perfecto, quae duo et alias ponuntur promiſcue, ut *ortus* et *oriundus*; quanquam fortaſſis illi Lat. Inttp. de induſtria uſi ſunt futuro, quia milites auctoritatem iuveni imperatori comparare debuerint non per res prius geſtas et iam peractas,

ſed demum per res adhuc ſequentes et agendas. Verum iidem Lat. debebant etiam ſimul conſervare pron., *rebus* a *vobis* ſtrenue *gerendis*.

Deinde, etſi Noſtri verba illa omnia τῇ τῶν ὑμ. ἐργ. ἀνδρ. ad ſenſum cum Leisn. vertere licet, *veſtra virtute*; quia virtus ſ. fortitudo et fortia facta ſunt copulata ſecum: tamen, cum poſſimus leviter mutando formulam Gr. aſſequi, (ut in ſuperioribus feci,) ſeverius eſt, cum Noſtro commutare orationem, qui, pro §. pr. privo ſubſt. ἀνδρείας, ponit hic formulam τῇ τῶν ὑμ. ἐργ. ἀνδρ. ſ. fortitudinis adiunctum et effectum, qui eſt in factis.

Caeterum, quod diſcrimen affert Ammon. p. 15. e., e ſuperioribus firmari queat, ἀνδραγάθημα μέν ἐστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν, ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη, quae ſic interpretor et intelligo, ut ἀνδραγ. ſit, *ſi* animi *virtutem* habeat *teſtatam*, teſtimonio ac documento firmatam, ſ. ut ſit teſtimonium, documentum externum virtutis internae, et animi fortis ac boni, i. bona, fortis, laudabilis actio, ſed ἀνδρία animi *facultas* et affectio *laudata* illa, celebris, laudabilis, bona, ſ. interna animi virtus et fortitudo. Tamen non eſſe haec perpetua, nec ſemper diſtingui ἀνδραγάθημα et ἀνδραγαθίαν, ſupra quoque vidimus, cf. Abr. Dil. Th. Auct. p. 289. m.

1, 6, 8.

— δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας λ.

Primo ad vindicandam contra Stp. lectionem vulgatam faciat etiam L. Boſ. Ell. p. 269. e. „nominis πλοῦτος ellipſis occurrit ap. Herodi. 1, 6, 8. Plena oratio eſt 1, 2, 3.“ Deinde ſimul ad notionem ſubſt. περιβολῆς ſpectant Bud. C. 648, 12. „Herodi. in primo — i. e. copias et inſtrumentum apparatumque imperatorium“ quae obſcuriora non repetit Stp. Th., agnoſcens tamen pro Lat. *copia* in Noſtri 1, 2, 3., ſecus ac Gat. ad Ant. 12, 2. e. it. L. Ern., at rurſus Rsk. ad Polb. p. 460. m., quae notio apta eſt locis Noſtri, ubi ſubſt. eſt cum gen. πλούτου. Sed noſtro loco, abſolute poſitum et ſolitarium, erit i. q. pecunia ſ. pecuniae vis ac copia iuſta, ſ. divitiae, ut Suid. 3, 83. i. περ., ὁ πλοῦτος, divitiarum *copia*, ſ. opulentia, cf. 1, 476. e., ubi bis in exemplis eſt abſolute, et ap. Noſtr. 1, 9, 11. δύναμιν ἐπί σοι καὶ χρήματα ἀθροίζει, it. 3, 2, 21. στρατὸν ἀθροίζων καὶ χρήματα, haud dubie ſyn. ſunt χρήματα, copulata ſimiliter cum δύναμιν et στρατὸν eiusdem notionis, ut exprimantur opes militares et pecuniariae. Cumque δύναμις ibi et hic ſit exercitus, nec ille nudus tantum, militibus conſtans et capitibus hominum equorumque, ſed et inſtructus habensque arma, veſtitum ac commeatum: non videas, quid ſignificet adiunctum ſubſt. περιβ., ſi reddas univerſe *apparatum*, aut *comitatum*, qui poſterior de exercitu quidem vix alius ſit, quam impedimenta, coqui ac lixae. Ergo planior notio eſt pro pecunia pecuniaeque copia, cuius notionis, ubi abſolute ſtat ſubſt. περιβ., quaeritur ſane in ellipſi illa ſubſtantivi πλούτου, ſed et in analogia aliorum, cum Lat., (ut *opes* et *copiae*, porro in ſing. adeo *abundantia*, cf. Tac. Agr. c. 6. e. Ern. N. et G. Th., ubi et „*opulentia*, πλοῦτος, conditio hominis opulenti, divitiae“) tum Gr. in εὐπορία, (quae ſimiliter ſumitur a) pro univerſa copia, b) etiam cum gen. χρημάτων, c) iterum abſolute pro abundantia bonorum ſ. opulentia, cf. Stp. Th. 3, 172. G. cum L. Ern.) it. in περιουσία, cf. Stp. Th. 1, 1135. F. ſq. et L. Ern. Per quorum uſum reddiderim noſtrum ſubſt. περιβ. Lat. *opes* alibi quidem aut *copias* in plur. (cum poſterioris nominatim ſingularis pro plur. *copiis* de

exercitu dicatur, cf. Cl. Cic., non item de pecunia, quod repererim,) fed h. l., ne ambiguitas fit, *exercitum* et *pecuniam*. Nam Bg. hic interpretatio, *copiis conflatis*, contractis duobus fubft. in unum e P. *collectis viribus*, liberior eft, pro qua faltem licuit *copiis* et *militaribus* et *pecuniariis*.

Caeterum ad notiones fubft. περιβ. cf. fenfu phyfico, pro circuitu f. amplexu, Ind. Z. Pol. et Cyr. it. Dion. H. S. T. 1. (ubi et pro amictu,) porro fenfu tropico, pro conatu ac ftudio rei acquirendae Hell. Mor., it. fenfu rhetorico, pro copia ornatuque, Rsk. ad Polb. l. l. Longin. Mor. et Suid. 3, 83. i., it. fenfu medico, pro excretione qualicunque in corporis ambitu f. fuperficie, Foef. Oec., tum v. περιβάλλεσθαι in med. vel paff., fenfu phyfico, pro indui f. inducere fe, lib. de V. med. p. 373. e., it. pro complecti f. cingere Ind. Gs. Chr. Xen. Cyr. et 'Ανβ. cum Ifocr. Pan. Mor., ubi fortaffe potius eft pro occupare, fibi fubiicere, in poteftatem redigere fuam, fibi acquirere, it. adipifci, confequi, quo de cf. Xen. Hell. 'Ανβ. Cyr. et Mem. S. it. Diod. S. cum Suid. 3, 82. i., quorfum et referam Ind. Eur. Barn., etiam per vim Ind. Dem. cum Kypk. 2, 462. m.

Sed de v. συγκροτεῖν v. D'Orv. Ch. p. 85. e., ad Luc. 2, 911. N. 21. 3, 432. N. 7. ad Polb. Rs. p. 74. e. ad Polyaen. Differt. Kronbiegel. p. 16. e. ad Vig. p. 286. Ind. Xen. Hell. L. Ern et Stp. Th., qui 2, 458. F. fq. aliunde σ. στράτευμα f. δυνάμεις cum Bg. Lat., fed hinc e P. Vs., cum loco e Luc. 2, 738. l. 92. et e Suid. 3, 390. m. συγκροτεῖ, — συνάγει, colligit, *cogit* — *conflat*, Hef. 2, 1288. m. 1309. m. N. 10., fed de exercitu iterum, pro fyn. ἀθροίζειν in Noftri locis fuperioribus, praeter Polyaen. l. l., quoque in Ind. Dion. H. S. T. 1., fed alia notione ib. T. 2., Dem. Xen. Bach. cum Cyr. Z., cf. ad Bg. Lat. G. Th. „*conflare*, — contrahere, — *exercitum*, — *fanguine civili* rem *conflant* divitias*que* conduplicant *avidi*" nobis *zufammen bringen*.

1, 7, 3. e.

— δῆμοις ἑορτάζουσιν ἐπιφανεὶς, ἀσπαστός τε καὶ ποθεινὸς πᾶσιν ὤφθη.

De fubft. δῆμοις cf. 1, 3, 9. e., fed nihil hinc ap. Stp. Th., ut nec in v. ἑορτ., ubi fumma haec modo penuria „ἑ. feftum celebro, (abfolute, ut noftro loco, — e Plut.) ap. quem cum acc. (rei) τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει" qua in rectione iterum ap. Xen. Pol. Z. „ἑ. ἑορτὰς, *dies feftos celebrare*" fed deinde, praeter L. N. T. (ubi explicatur improprie, cf. Loesn. p. 277. m.) tantum proprie et abfolute ap. Luc. 3, 391. l. 84. 410. l. 50. fed fine Ind. 405. l. 9. it. cum praep. 395. l. 69. καθ' αὐτοὺς λ. it. cum adv. 404. l. 64. ἀεὶ, tum iterum cum acc. rei Char. 43, 4. τοὺς γάμους Vs. Rs. 50, 21. cf. p. 244. i. Iofeph. 1, 568. f. 2. e. Luc. 1, 266. l. 76. et cum τὰ ἐπινίκια iterum p. 113. N. 18. fed 2, 147. l. 79. τὴν κοινὴν εὐτυχίαν, Iofeph. 1, 948. i. ἡμέραν αὐτοῦ γενέθλιον, *celebrare*, fq. ὅτε πᾶσιν, ἂν ἦρχεν, εὐφροσύναι καθίσαντο θάλειαι, it. per varia adiuncta, cum abl. temporis p. 563. f. 5. i. τῷ ἑβδόμῳ μηνὶ τὴν σκηνοπηγίαν, fq. explicatione, etiam fimpl. ἑορτάζειν ἤρξαντο, epulari *coeperunt*, it. cum praep. duplici p. 617. f. 7. i. μετὰ τῶν πολιτῶν ἀνάκτησιν — ἐφ' ἡμέρας ὀκτὼ, rurfus explicatione fq., et cum praep. fimpl. τὴν ἀνάκτησιν — ἐφ' ἡμ. ὀ. (in Vs. fuppleto forte fubft. χρημάτων, fed ut malim *ob* facrificia *in* templo *reftituta*, cum in τῶν videatur deeffe fubft. θυσιῶν, ut in loco pr. aderat diferte τῆς π. τ. ν. θυσίας,) fed cum praep. et adv. ap. Luc. 1, 113. e. παρ' ᾧ λαμπρῶς — τὰ Διάσια λ., cum med. cum abl. temporis ἑορτάζεσθαι πολ-

λαῖς ἡμέραις, in nuptiis, ſine Vs. e Xen. Eph. ap. Abr. Dil. Th. p. 66. m. cf. Suid. 1, 782. ἑώρταζον, ἐτέλουν, *diem* feſtum *agebant*, cum Bg. hic, quod proprie eſt ἑορτὴν ἄγειν ap. Luc. 3, 388. e. ubi Gs. cum Bg., quae phraſis, haud dubie ſynonymica noſtro v. privo, ab aliis adhibetur in v. ἑστιᾶν, v. c. ap. Nieup. Ant. R. p. 279. i. „*feriae* dicuntur a Gr. v. ἑστιᾶν, h. e. feſtum diem agere" ſed ap. Noſtrum ipſum cum explicat. quadam 5, 6, 12.

Equidem Lat. *feriae* potius duco a Gr. ſubſt. ἑορτή, cum noſtratium *Feyer*, putoque, v. Gr. ἑορτάζειν eſſe Lat. *feriari*, eodem derivatum, (nobis *feyern*,) atque adeo proprie vacare et ceſſare ab opere, eoque ſolito ac quotidiano, ſive illo privato, ſive publico, idque alius rei aut perſonae cauſa, ut aliud quid agas, interdum in honorem alicuius perſ., etiam cum aliis in coetu quodam, palam, cum omnique genere laetitiae, ſacris, conviviis, ludis, rel., it. per certas formulas, leges, cerimonias, quas et interdum repetas, ac certis temporibus iterum uſurpes, cf. G. Th. „*feriae*, — ἑορτή, — *ferior*, — σχολάζω, — ferias agere, (quod illud ἑορτὰς ἄγειν,) — feriati *dies*, (qui ap. Gr. ἑορτάσιμοι ſ. ἑορταστικαὶ ἡμέραι,) *feſtus*, ἑορταῖος, ἑορτάσιμος, — *feſtum*, ἑορτή, — *feſtivo*, — ἑορτάζω, — *feſtivus* —" i. q. *feſtus*, quod cum derivatis non ab ἑορτή duco, ſed ab ἑστία et ἑστιᾶν, unde et accipio pro laetus, quia in epulis et epulando, inter edendum bibendumque, adhibetur laetitia; unde et convivia Gr. dr. εὐφροσύναι, ab animo laeto, cf. Suid. 1, 873. i. Heſ. 1, 1469. i. it. Nr. 9. ἑστίασεν, ηὔφρανεν, cum N., ut contra dies feſtus ſ. laetus ac feriae coniunctae ſunt cum epulis conviviisque. Sed effecit hinc uſus, ut feſtum ſ. feſtus dies poneretur pro ἑορτή, quanquam per ſe diverſa ſunt, et illud Gr. reddendum ſevere Lat. *feriae*, perque principem notionem, quanquam contra ſentiente Stp. Th. et L. Ern. ubi tamen bene „ἑορτασμὸς, *feriae*, — ἑορταστέον, *feriandum eſt*" cf. G. Th. „*celebritas*, — ἑορτή, — *celebro*, — ἑορτάζω, — *celebratio*, ἑόρτασις, (quo Gr. carent Stp. Th. et L. Ern.) *ſolemnis*, — ἑορτάσιμος, — *ſolemnitas*, ἑορτή, λ."

Igitur ἑορτή et *feriae*, proprie 1) vacationes ab opere vel perſ. vel rei ergo, 2) dies ac tempus, quo ſic vacamus, dei hominumve cauſa, ſive adſint, ſ. adveniant, ſ. diſcedant, cum hilariter vivendi modo vario, 3) hinc de quavis laeta die ac re, et de omni laetitia, et ſimiliter v. ἑορτάζειν 1) *feriari*, et a negotio vacare, 2) cum aliis laetari quavis ratione, et nominatim hic ap. Noſtr. in imperatoris adventu et tranſitu per urbes, ubi faciebant, quod et hodie fit, cf. 4, 8, 19. ſqq. 4, 11, 2. ſqq. utque h. l. participium reſolvatur per pron., *qui* diem *feſtum* ac laetum *agebant*, ſc. propterea, in adventu et tranſitu eius, nobis *die* darüber *feyerten*, ſ. *deſſwegen* Feyertage, *Feſttage*, Feſte, *anſtellten*, begiengen, *hielten*, ſ. *die* ſeinen Durchzug *feyerten*, feſtlich *begiengen*.

Tum v ἐπιφ. in med. cum dat. perſ. Stp. Th. aliunde recte 4, 28. E. e. *dare ſe* in *conſpectum*, et G. e. „ἐπιφανῆναι τῷ δήμῳ, *ſe* populo *oſtendere*" per quam formulam exponas Bg. privum v., h. l. conſpiciendum ſe praebere, inter tranſeundum per urbes, ſive in rheda lecticaque aperta, ſive equo vectum, cf. §. 12., in publico et per plataeas, ſed et fortaſſis in aedibus, diaeta, menſis, per manſiones, cf. G. Th. 565, 51., quod Lat. delegerit Bg. ob ſq. ὤφθη ſyn., ubi illius phraſis eſt pro privo v. ap. Luc. 3, 393. l. 40. ὤ. μοὶ, mihi *viſus eſt*, ut hic, cum dat. perſ. pro praep., *ab omnibus*, i. Romanis tantum, et his, per quorum urbes tranſibat, cf. Heſ. 2, 1600. i. ὤφθη, ὡράθη, ἐθεάθη, ſine N., ſed (prae-

ter Suid. 1, 796. m.) ib. 1, 1333. i. ἐπεφάνη, ἐπ' αὐτοφόρῳ ὤφθη, ubi non modo per Noſtri alterum verbum explicatur, ſed et cum notione ſecundaria, ducta e praep. (cf. L. Ern.) quae ſit pro ἐν, ſicut alibi in eodem v. poteſt eſſe pro εἰς, quae patet in Lat. *apparere*, (quo redditur maxime in L. N. T.) pro advenire ſ. adeſſe; quo et redeas, ſi Gr. praepoſitio reddatur per Lat. *ſuper*, cf. L. Ern. cum Ind. Xen. Pol. Z. *ſupervenire*, ubi abſolute ponitur; in quibus duabus notionibus ego quidem maneo, aliis alio inclinantibus, v. c. ut ſit repente ſ. improviſo, cf. Ind. Dem. et Xen. Cyr. Z. (ex 1, 6, 43. ubi cum dat. perſ., ſed abſolute 2, 4, 17. e. ut cum adi. ἀντίος pro adv. 6, 3, 13. m., ubi Ind. Mor. ſine emphaſi, cf. Ind. Xen. Ἀνβ. Z. it. cum praep. et adv. 8, 5, 15.) quae notio non in v. ipſo eſſe poteſt, quia diſerte additur adv. ἐξαπίνης ap. Xen. Ἀνβ. Z. 3, 5, 2., ut nec noſtro loco Commodus venit *ſubito*, quia fuit nunciatus, cf. lib. de V. med. p. 18. m. 488. i.

Sed cum v. ὠ. nominativi adiectivorum vertentur, ut advv., *libenter* et *cupide*, vel per ſyn. formulam abl., *cum voluptate* et *cum deſiderio*, vel per ambages, et ut in participio per particulas, aſſumto ὤν, *ita ut* eſſet *gratus* rel., cf. ad ἀσπ. Stp. Th. (ab Ern. L. auctus,) cum Ind. Hom. et Heſ., quod videtur numerandum in Noſtri poëticis, cf. Suid. 1, 356. m. ἀσπαστοὶ, ἀσμενοι, grati, *iucundi*, non coll. ad Heſ. 1, 577. m. ſine N., ut 3, 137. m. ποθεινὸς, πεποθημένος, *optatus*, rel., h. l. proprie pro eo, qui iam deſideratus erat, quem deſiderabant, volebant videre et habere ap. ſe, cf. Stp. Th. aliunde, (ab Ern. L. iterum auctus,) hic ut utrumque adi. quodammodo ſit pro ſyn., ut Heſ. ἀσπαστὸν explicat per ἐπιθυμητὸν, et Suid. 1, 894. i. εὐκτὸν, ἐπιθυμητικὸν, it. G. Th. *optato* „venis Ter. i. gratus et deſideratus, *gratus*, ἀσπάσιος" in quo Gr. ap. Heſ. χαρτὸς, ut ἀσπασίως, — ἡδέως, cf. infra 1, 13, 9. τερπνὸν καὶ ποθεινὸν λ. 3, 11, 18. εὐκταῖα καὶ ἀσπαστὰ, it. ap. G. Th. v. *expect.* 514, 101. *carus* omnibus *expectatus* que *venies*, it. adventus *ſuaviſſimus* et *expectatiſſimus*, it. v. *opt.* 605, 26. rumores *grati* et *optati*, quibus Latt. utuntur hic P. et Bg., tum Luc. 1, 215. i. ἡδίων καὶ ποθεινότερος, a Gs. neglecta, pro *ſuavior* et *optabilior*, ſed plura iuncta ap. Xen. Mem. S. 3, 10, 3. τὸ ἥδιστον καὶ φιλικώτατον καὶ ποθεινότατον καὶ ἐρασμιώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος, de re adeo, ut comparat. ποθ. ſolus Rs. Or. Ind. V. 6., ſed poſitiv. ap. Ariſt. Av. v. 697. ſ. 695., at cum dat. perſ. ib. Ran. v. 84. π. τοῖς φίλοις, et Stp. Th. Ind. Xen. Pol. Z., ſed adv. ἀσπαστῶς ap. Lyc. v. 1090. lubentes *venerint*.

1, 7, 9.

— ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι.

Praeter Caſp. Barth. Adv. l. 58. c. 17. p. 2760., quoque Eſchebach. Diſſ. Ac. VII. p. 447., agens de capillis rutilis vel natura, vel arte, ſubiicit haec. „Rutilus color videtur eſſe igneus et flavus ſ. aureus. Hinc Batavi Silio *auricomi* dicti, — quomodo et Vandalos χρυσοειδεῖς i. e. *auricolores* capillos Procopius habere ait, (p. 449.) ſed et Germani, Rheni accolae, ſcobem et ramenta aurea videntur habuiſſe, quae capiti inſpergerent, quo magis coma illuminata flaveſceret. — Ab his autem ad alios etiam iſte mos pervenit. Ita enim refert Herodi., quod non puduerit Antoninum imperatorem *flavam* capiti *caeſariem* aptare, quae mentiretur Germanicae tonſurae modum" ſubiectis Gr. e 4, 7, 6., ubi tamen nihil diſerte de aurea ſcobe, quae eſt antiquior, ut apparet e noſtro hic loco et illo Ioſephi in N., quo de tamen dubitat Bochart. Hier. P. 1. l. 2. c. 9. p. 154., ubi, praeter alia „ita Verus imperator capiti legitur

auri ramenta *inspersisse*, et Commodus fuisse *capillo* semper *fucato*, et *auri* ramentis *illuminato*; quamvis tantum in comis fulgorem illum *a* natura *habuisse* afferat Herodi. l. 1., *ut*, cum *in* sole *ambularet*, τοὺς μ. οἴεσθαι ἐ. χρ. περὶ. ἐπ. quidam *auri* ramentis *euntem* conspergi *putarent*. Gallienus quoque crinibus suis *auri* scobem *aspersit*. Itaque rem suorum temporum videtur Iosephus ad Solomonis aetatem transtulisse" qui et ipse cum Bg. v. συγγεγενῆσθαι proprie accepit, quo de in N. dicebam, cf. Io. Arntzen. Diss. 1. de colore et tinctura comarum p. 22. coma *flava* olim laudatissima s. ξανθή, cum p. 25. ubi coma *flava* i. q. fulva, rutila, rufa, rel., it. p. 52. de totis populis, quibus hic comarum color, ut Germanis p. 55. it. p. 78. de οὔλας κόμας ex Hom. rel., tum p. 115. sect. 5. „inter reliquos etiam ornatus, quos nimia excogitavit labente rep. Romanorum luxuries, non infimum locum obtinet, solitos fuisse crines *scobe* aurea *inspergere*, ut *aureum* acciperent *colorem*, (subiectis exemplis Gallieni et Commodi e Lampr. et) quod de eodem hoc imperatore refert Herodi. 1, 7, 9. — et *coma* natura *flava* et *crispa*, ut, *quando* in *sole* ambularet, *illa* splenderet *veluti* ignis, *adeo*, ut *putaretur*, exeunti *scobe* aurea *inspergi*" ubi ἐκλαμπ. rel. libere redduntur, et ad κόμη relata, sed pro abl. *scobe* fortassis legendum *scobes* s. *scobis* in nominativo, prolatis deinde adhuc aliis exemplis p. 116. laudatisque maxime Voss. et Burm. ad Val. Flacc. 6, 709., ut de pulvere aureo, capillis iniecto, alios laudat Fabric. in bibl. Ant. p. 846., quo de fortassis et habent nominati ib. p. e. sect. VI. i., sicut in Grut. Lamp. T. 4. a p. 482. extat Hadr. Iunii de coma commentarium, sed p. 539. c. 8. de crispatura et contortione capillorum, p. 541. c. 9. de capillitii coloribus, ubi p. sq. m., cum explicuisset ξανθὴν κόμην *rutilam*, deinde „Commodo imp. *statua* (leg. flava) *coma*, velut *auri* scobe *respersa*, divinitatis opinionem attulit, dictitantibus Romanis, coeleste quoddam *iubar* caput eius circumdare, ut scribit oculatus testis Herodi." in c. 7. ne verbo quidem facto super auri scobe, qua de aliquid habet quoque Kypk. 2, 433. m., nihil vero G. Th. in Bg. *scobs* cum Gr. n., ubi Stp. Th. hinc e P., cf. Foes. Oec. p. 534. a. e., ubi ex Hipp. „ῥινήματα χαλκοῦ, aeris *ramenta* et *scobes*" ad quam formam procedit et Nostri ῥιν. cum χρ., pro quo supra ap. Ioseph. ψῆγμα χρυσίου, et ap. Strab. ψ. τοῦ χρυσοῦ, cum articulo sine discrimine, cf. Suid. 3, 260. m. 703. e. non coll. ad Hes. 2, 1576. e. Nr. 30. cum N. et p. 703. i. ξέσμα sine N., quod iuvent tamen illa p. sq. e. Nr. 24. (nobis *Goldstaub*,) sed Stp. Th., praeter ἐπιπάσσω, (quod v. Ind. Xen. Pol. Z. ex Arr. 8, 3.) cum Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n., cui L. Ern. addit bene *adspergo*,) „unde pass. Herodi. l. 1. — ei *scobem* aurem *inspergi*, vel ut Pol." cf. Ind. Ael. V. h. et Luc.

1, 7, 10.

Ἴουλοί τε αὐτοῦ κατιόντες ταῖς παρειαῖς ἐπήνθουν.

Bg. e P. fere in τὲ, et in postremo v. ἐπηνθ. supplet pron. αὐτὰς, quasi Noster id omiserit ob iam praemissum αὐτοῦ alius generis, in quo sane latere potest istud femin. vel quia cum P. participium κατ. cum dat. ταῖς π. copulavit; sicut pronomen αὐτοῦ, a P. neglectum, de Bg. Vs., et cum in Ms. eius nulla plane extiterit distinctio, referre licet aut ad pr. subst. ἴουλ. aut ad sq. ταῖς π, unde illam Bg. Vs. distinguas vel sic, *lanugo etiam* eius, *demissa* genis, *eas* etc., vel *lanugo etiam*, eius *demissa* genis, *eas* rel., et hinc quoque in Gr. vel ἴουλοί τε αὐτοῦ, κατ. ταῖς παρειαῖς, ἐπ., vel ἴουλοί τε, αὐτ. κ. τ. παρειαῖς, ἐπ., vel denique per Var. L.

cum edd. quibusdam, ἴουλοί τε αὐτοῦ κατιόντες, ταῖς παρειαῖς ἐπ., relato pron. ἀ. ad pr. ἴουλ., sed ταῖς π. ad sq. v. ἐπ., ac commate post κατ. facto, quae ultima rectio maxime probabitur, ubi ante de singulis dictum fuerit vocabulis, deserente Sch. partim P. in „ἴουλ. *lanugines* malis *proserpebant*, κ. descendentes *lanugines* ex *genis*, ἐπ. efflorescebant *lanugines* e *malis*.“

Igitur Stp. Th. aliunde modo in subst. ἴουλ. habet, praeter caetera, Xen. Symp. 4, 23. m. οὐχ ὁρᾷς, ὅτι τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει, Κλεινίᾳ δὲ πρὸς τὸ ὄπισθεν ἤδη ἀναβαίνει; Vs. ed. Th. V. 4. p. 455. *non vides*, huic *quidem* lanuginem (*primum*, demum) propter *aurem* serpere, *Cliniae* vero *iam* retrorsum *surgere?* sed ex Hom. Ὀδ. λ', 318. πρὶν σφῶιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ, *antequam* ipsis *sub* temporibus *pili* florerent, *tegerent* que *mentum* florenti *lanugine*, ubi melius regatur πρὶν γένυν πυκάσαι λάχνῃ, priusquam *mentum* lanugine *densum fiat*, densetur, oppleatur; cum pili s. ἴουλοι non bene dicantur *mentum* tegere *lanugine*, quae et ipsa est pilorum genus; unde *pili* pilos *tegere* debeant, s. *pili* pilis *mentum*; variante tantum poëta, et ponente syn. ἰουλ. et λ., ut πυκ. act. sumi potest pro pass., intellecto pron. ἑαυτήν, se *densare*, i. densari, consentiente Suid. 3, 238. m. πυκάζουσι, τουτέστι πεπυκνωμένοις, *densatis*, ap. quem 2, 126. m. est illud Stp. ex epigr. ἄρτιον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Κειράμενος, γενύων ἄρσενος ἀγγελίας, λ. *mature* florentem *sub* temporibus *lanuginem* Detonsam, *mentorum* virilium *indicem*, ubi γεν. pluralis poëtice pro sing., aut mentum utrumque, i. partis utriusque faciei ac genae, cf. infra e Suida; quibus add. e Valck. ad Eur. Ph. p. 50. b. Heliod. 7, 10. e. p. 368. l. 8. Aesch. Th. v. 540. στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων, Ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρὶξ, *huic* commodum *inserpit* per *malas* lanugo, *Creber* nascentis *pubis* exsurgens *pilus*, ubi v. Schol. utr. et Abr. Anim. 1, 109. m. comparat non modo illud Xen. supra et Poll. — παρὰ τὰ ὦτα καθέρποντα τὸν ἴουλον ἔχων, sed p. 650. i. etiam Nostri locum, sed sine Vs. et distinctione ulla; quibus porro addimus e nostris copiolis Call. in Iov. v. 56. ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι, celeriter *puber* factus es, et matura *tibi* venit *lanugo*, it. in Ap. v. 36. οὔποτε Φοίβου θηλείαις, οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς, *nunquam* Phoebi *teneras* lanuginis *quicquam* vestivit *genas*, ap. Klotz. Tyrt. p. 50. i. ex inscript. πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου Δευόμενον φθονερὴ μοῖρα καθεῖλε βίου, quae sic reddo, *Adhuc* puerum *modo* puberem, *adhuc* molli *lanugine* ornatum, *vestitum*, invida *sors* privavit *vita*, (cui simile illud Stp. ex Apoll. Rhod. Διὸς υἱὸς ἔτι χνοάοντας ἰούλους ἀντέλλων,) it. ex Anthol. Εἰ καί σοι τριχόφοιτος ἐπισκίρτησεν ἴουλος, καὶ τρυφερὴ κροτάφων ξανθοφυεῖς ἕλικες, λ. quae partim modo reddimus, *Etsi tibi* villosa, *hirsuta* insiliit *lanugo*, et pro τριχοφ. malumus τριχόφυλλος, quod solum Lexx. tenent, non item alterum, porro Orph. Arg. v. 225. ex emendatione quidem Interpretum, τῷ δ' οὔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηίδας ἁβρὸς ἴουλος, cui *nondum* supra *roscidum* (pulcrum) mentum *candidas* rubefecit *genas* mollis *lanugo*, et Luc. 2, 407. l. 12. πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις παρειαὶ πυκασθῶσιν, λ. *unusquisque prope servus illi imberbis*, qui *nempe*, dum *prima* illos *lanugo* obumbraret, *ap. ipsum manerent*. Cum primum *vero* prima *barba* densarentur *genae*, qui locus similis illi Hom. de nostra explicatione, cf. de ἰουλ. Ind. Call. et Diod. S., tum Poll. 2, 88. cum N.

5. Schol. Apoll. Rhod. l. l. it. Lyco. v. 23. Suid. 2, 126. m. 419. e. 3, 675. e. Hef. 1, 814. e. 2, 55. i. cum N. 436. i. 732. m. fine N. et 1558. m.

Ut videatur id fubft. referendum in Noftri poëticis, ut et alterum παρειὰ, quo de cf. Ind. Hom. Hef. Call. Muf. Orph. Eur. Arift. Kuft. Ael. V. h. et Abr. L. Ar. p. 38., cum et Stp. Th. exempla teneat plura e poëtis, fed tria tantum e profaicis, nec fimul noftrum locum, cf. Ind. Luc. cum Hef. 2, 874. e., non coll. Suid. 3, 47. e.

Tum habet Stp. Th. verbum κατ. nec hinc, nec per fimile quid, fed modo phyfice, tum de perf. cum Lat. *defcendo*, tum de re, ut navi ac vento, cum Lat. *ingruere* et *cooriri*, fequente fere L. Ern., ut Bg. *demitti* ad primam notionem redigi poffit, et *lanugo* per genas *demitti* dicatur, cum defcendit ab oculis, temporibus et auribus ad mentum usque; tenente G. Th. tantum in fubft. *lan.* cum Gr. n. ad Homericum fupra „nunc *primo* opacat *flore* lanugo *genas*, it. *fufcante* lanugine *malas*" quibus add. Amm. Marc. 31, 10. p. 527. e. *dum etiam tum* lanugo *genis* inferperet *fpeciofa*, it. Virg. Aen. 8, 160. *tum* mihi *prima* genas *veftibat* flore *iuventas*, (ubi Heyn. „veftibat *flore*, πύκασεν" comparato etiam fine Vs. loco illo fuperius Hom. 'Οδ. λ', 318. fq.) it. 10, 324. et Ovid. Met. 13, 754. it. 9, 398. ubi v. Gier. et 12, 291. fed me reperiente in Graecum modo ap. Abr. L. Ar. p. 60. „ἡ κόμη συγκατιοῦσα τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς dictum, ut ap. Petron. defcendentes *ab* aure *capilli*, Lucan. *intonfos* rigidam *in* frontem *defcendere* canos *Paffus erat*. — Ariftoph. ἃ 'παθεν Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, (*quid Magnis* iam *canis* venientibus *effet expertus*, i. q. pr. vs. ἅμα τῷ γήρᾳ,) Βοστρύχους ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν Philoftrat. (fine Vs.) Apul. *lanugo* malis *inferpebat*, — id. *vide*, ut *decenter* utrinque *lanugo* malis *deferpat*. κόμας κατιέναι eft Ariftoph." ubi proprie eft τὴν — καθῆσθαι μητέρ' — κόμας καθεῖσαν, federe *matrem* comis *promiffis*, quod potius pertineat ad καθιέναι, cf. Kuft. Ind., ut illa, de *crinibus* univerfis dicta, etiam valeant ad τοὺς ἰούλους et *lanuginem*, ac ratio Bg. hinc ftabiliri queat, et h. l. *lanugo* demitti *genis* fit i. q. ap. Apul. *lanugo* malis *inferpere* et *deferpere*, i. e. in malis ferpere et de malis ferpere, f. per genas defcendere, cf. G. Th. v. *deferpo* fine Gr. „deorfum ferpere (cum Apul. illo et) Stat. *deferpit* que *genis* nec *fe* lanugo *fatetur* Intonfae *fub* nube *comae*, — *inferpo*, ἑρπύζω, ferpendo occupare et obrepere" cum loco Apul., quibuscum conferas illud fupra Xen. Symp. καθέρπει λ., quod, ignoratum a Stp. Th., habet L. Ern. „i. q. καθερπύζω, repo, ferpo, 2) ferpendo defcendo, 3) defcendo fimpl." prout pr. κατὰ vel *deorfum* fignificat, vel redundat, quo et tendit Ind. Xen. „ferpo, — de lanugine, quae primum progerminat."

Quod Lat. fimile illi P. hic „*lanugo* malis *proferpebat*" ap. G. Th. „ἐφερπύζω, ferpendo in confpectum venire" quod ambiguum, et vel adrepere, ad aliquem venire e longinquo, vel i. q. erumpere, i. ex carne et cute, fub qua latebat, e profundo in fummas externasque genas, nobis *hervor brechen* f. *ftechen* f. *kriechen*; in qua poftrema notione adeo fuerit alius modus ferpendi, quam ap. Bg., fed ut tandem utraque interpretatio redeat eodem, et ἴουλοι dicantur κατιέναι, dum oriuntur vel orti funt primi pili in mento; quo fenfu capiatur et fuperius Callim. ἐλθεῖν, cum quoque κατιέναι ponatur fimpliciter pro venire; ficut ἴουλοι dicentur etiam κατιέναι, qui fimpliciter *funt* in *mento*; ut Lat. *venire* pro effe capiunt, v. Heyn. ad Virg. A. 5, 344.

Sed e P. duxit Bg. etiam hoc, ut suum *demissa* construeret cum *genis*, et adeo Gr. v. κατ. cum dat. s. abl. rei s. loci ταῖς παρ., quod nescio, an quis velit comparare cum illis antea ap. Abr. ἡ κόμη συγκατιοῦσα τῷ ἰούλῳ, et βοστρύχους ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν, ubi casus adiunctus potest pendere a praep. alterutra, sed magis a pr. κατὰ, saltem in posteriori loco Philostr., quae rectio per se cadit in nostrum v. κατιέναι, etsi reperi id modo sic,

I) vulgari notione ac prima, pro descendere, et devenire, it. pro simpl. venire

a) de pers. idque absolute, v. Ind. Luc., Ael. V. h. 2, 29. e. p. 143. (ubi oppon. ἀνιόντων,) Fab. Aes. Hs. 28, 2. (ubi pro eo in pr. κάτω κατελθεῖν), tum per adiuncta, cum acc. rei s. loci, v. Call. in Ap. v. 100. et in Di. v. 19. σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν, raro *enim* in *urbem* veniet *Diana*, quae, liberius conversa, non tamen habuere Notam, sed sunt, *rarum* est *enim*, cum *Diana* in urbem *venit*, suppleto v. ἐστὶ, et ὅτ' pro particula temporis ὅτε accepto, aut pro ὅτι sic, *rarum* est *enim*, quod *Diana* in urbem *venit*, quod et in Vern. lingua solenne, cf. G. Th. v. *quod* 56, 55., porro cum pr. εἰς Ind. Fi. Aesch., it. cum pr. πρὸς Ind. Luc., it. cum adv. temporis ἤδη, ib., aut loci, i. in locum, Ael. V. h. 2, 13. p. 103. i. ἐκεῖ κατῄει, cf. Ind. v. utr., porro cum adv. de loco et temporis s. per formulam adverbialem simul ap. Call. in Del. v. 197. σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις, — οὔ τι παλαιὸν, ab *Euboea* descenderas, — *neque* diu *ante*, quod decipiat aliquem ad οὔ τε, cui notioni adiungo illud Fab. Aes. Hs. 129, 5., ubi coquus canem, in furto deprehensum correptum que, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων, extra *fenestram*. ὁ δὲ κατιὼν ἀπῄει μεγάλως κράζων, ubi Ind. bene „*decido*" sed est Lat. *delapsus*, i. deveniens, e superiori loco in inferiorem,

b) de re, cum adiuncto simplici, ut cum praep. ap. Mus. v. 110. κατῄιεν ἐς δύσιν ἠὼς, descendit *ad* occasum *sol*, Schol. κατήρχετο λ. cf. Suid. 2, 280. m. non coll. ad Hes. 2, 194. m. e. cum Bud. C. 760, 47., sed cum adiuncto duplici, ut cum adv. et praep. ap. Hom. Ὀδ. κ', 159. de cervo, ὁ μὲν ποταμόνδε κατῄιεν ἐκ νομοῦ ὕλης, *is quidem* ad *flumen* descendebat *ex* pascuis *sylvae*, it. cum casu temporis et adv. ap. Hes. Θεογ. v. 722. sqq. Ἐννέα — νύκτας — Οὐρανόθεν κατιὼν, *novem noctes* coelitus *delapsa*, — Ἐννέα δ' αὖ νύκτας — Ἐκ γαίης κατιὼν, *ex* terra *descendens*, et cum praep. duplici ib. ἀσπ. v. 254. ψυχὴ — ἄϊδόσδε κατεῖεν τάρταρον ἐς κρυόενθ', anima *ad* orcum *abibat* (al. descendebat) *tartarum* in *frigidum*,

II) notione exquisita, pro redire, (etiam Stp. Th. cognita, sed ut eius loca non licuerit adhibere, absentibus libris et Indd. tacentibus meis,)

a) de pers., universe, cum praep. Dion. H. S. T. 1. 396, 31. de populo Rom. in monte, ἐπὶ τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς κατεῖναι, ut *redeamus* ad *propria*, et simul cum adv. p. pr. l. 4. κατεῖναι πάλιν ἐπὶ τὰ ὑμέτερα, *reverti* ad *vestra*, ubi in Vs. adv. neglectum sine causa, cum omnes linguae habeant id simul, ut Lat. *rursum* cum *redire*, et nostrates *wieder* zurück *gehen*, cf. G. Th. 104. i., sed praecipue de exulibus, et quidem absolute, ap. Aesch. Agam. v. 1292. *adveniet*, cum Abr. Anim. 1, 404. e. et Mor. Isocr. Pan. Ind. e p. 85. e., sed cum adiuncto ap. Thuc. 536, 96. *rediret*.

b) de re, in universum, absolute, ap. Call. in Cer. v. 1. 3. τῶ καλάθω κατιόντος λ. calatho *descendente*, i. deportato, devecto, cf. Harl. Chr. Gr. P. p. 164. vs. 1., tum de vento, pro oriri, venire, flare, aliis

vero *a* tergo *venire*, fine neceffitate, ap. Thuc. 114, 15. 378, 36. cum N. et Abr. Dil. p. 444. e. it. N. ad Moer. Attic. p. 223. a.

De v. ἐπανθεῖν porro in L. Ern. „dr. 1) de rebus, quae aliquid decoris extrinfecus addunt, ut rubor genarum, — colores omnes vividiores, 2) de iis, quae erumpunt, prorumpunt e cute" ut Foef. Oec. p. 136. a. c. „ἐπ. eft in fuperficie efflorefcere, — translatitie eminere, exiftere, fupereminere et emicare, rel." cf. Stp. Th., qui in tropico fenfu addit quoque Lat. *confpicuum effe*, cum locis „Arift. Nub. τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, *lanugo* malis *fuperflorefcebat*, — de colore Luc. τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. ἐπιπρέπειν" 2, 465. l. 5. ruborem *efflorefcere*, cf. 1, 290. l. 36. ἣν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα, *nifi* enitefcat *candori* immixtus *rubor*, quo refpexerit Stp. Th., cuius ex Arift. Nub. v. 974. contractiora funt, quam in textu ipfo, et partim converfa e Bifeto, qui μῆλα inter alia explicabat per τὰς παρειὰς, ut ad Stp. rationem ille locus cum noftro maxime conveniat, fed et de Comici ipfius rectione, quam in v. noftro fic reperimus, ut, femper adhibitum de re, nunquam tamen proprie phyficeque, pro Stp. illo fiorere fuper aliqua re f. in fumma extremaque re ac fuperficie eius, fed tropice poneretur

1) abfolute ap. Foef. l. l. „τραχύτης ἐπήνθει λ. afperitas *exiftebat*" it. ap. Stp. Th. E. e. fq. e Luc. Herodt. et Gal. cum Bud. fine Vs. e Bafil., ubi in τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα, ad φαιδρ. extrinfecus fumas τῆς ὄψεως f. τῶν ὀφθαλμῶν, *eminente* f. confpicua *vultus* hilaritate *fummam* animi *laetitiam* et tranquillitatem *oftendens*, i. e. hilaritate, quae in vultu eius eminebat, confpicua erat, f. fimpliciter *erat*, it. ap. Arift. Vefp. v. 1060. κύκνου — πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχες, *magis* cygno *albicant* nobis *pili*, immo *quam cygni*, candidiores *fane* f. iam *hi* pili *funt*, cf. Suid. 2, 392. m. it. ib. Eccl. v. 13. τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα, pullulantes *pilos*, i. pilos, qui ibi funt; quanquam Lat. illud Vs. vulgatae convenit cum Hef. 1, 1337. e. ἐπήνθησεν, ἐβλάστησεν, fine N., it. Plut. de difcr. adul. §. 106. αἱ τῶν φίλων χάριτες, ἐπὶ καλῷ τινὶ καὶ ὠφελίμῳ τὸ εὐφραῖνον, ὥσπερ ἐπανθοῦν, ἔχουσιν, ubi, tacente Ind. Gs. Chr., modo Krg. bene ad fenfum, pro feveris, *amicorum* mutua *benevolentia* f. *officia*, praeter *honeftatem* et *utilitatem*, fecum habent *fuavitatem*, f. coniunctam habent, *quafi florem*, ornatum quendam; ut participium fit pro fubft. ἐπάνθησιν, ἐπάνθημα, ἄνθος, i. pulcritudo quaedam, color quidam pulcher, i. q. §. pr. ἀνθηρὸν χρῶμα,

2) cum praep. ap. Xen. Venat. 4, 8. αἱ μὲν οὖν πυῤῥαὶ ἔχουσαι ἔστωσαν λευκὴν τρίχα ἐπανθοῦσαν περὶ τὰ πρόσωπα, καὶ αἱ μέλαιναι, αἱ δὲ λευκαὶ πυῤῥάν, ubi Ind. Z. „ἐπανθοῦσα θρὶξ π. πρ. de cane, *in* cuius *fronte* enati funt *villi*" fed Vs. ed. Th. V. 4. p. 612. non bene monftrat rectionem, quae haec eft, αἱ πυρ. ἔστωσαν ἔχουσαι λευκὴν λ., ad haec feveriora, *igitur rufi* quidem *funto* tales, *qui* habeant *album* pilum *efflorefcentem*, eminentem, enatum *ad*, circa *faciem*, f. *in facie* f. *fronte*, ut *et* nigri, f. etiam nigri, *fed* albi *rufum*,

3) cum adv. ap. Stp. Th. ex Arift. Nub. v. 1176. fine Vs. τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, ubi Schol. πλεονάζει, ἀκμάζει, bene per fimplex, Lat. *floret* f. *viget*, fed Vs. vulgata, *in te* palam *illud* populare verbum *effulget*, non male fuppleto *in te*, cum ἐπ. refpiciat pr., ut defit *in vultu tuo*, pro *eft* in *vultu tuo* f. confpicitur ibi; ficut fequitur ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος, et praecedit ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών. Νῦν μέν γ' ἰδεῖν λ.

4) cum dat. aliquo, idque

A) perſonae, abſolute ap. Stp. Th. e Gal. ἔρευθος ἐπ. λ. vel ſimul cum a) adv. ap. Stp. Th. e Luc. τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι, quod (nec a Stp. verſum, nec Ind. monſtratum) verterim *adeo* hoc *apud, inter Graecos floruiſſe*, viguiſſe, fuiſſe uſitatum et conſpicuum, et ib. e Plat. „ὅ περ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις — σύμφυτον ἐπανθεῖ, quod elucet, apparet in illis, ſ. quod prae ſe ferunt“ i. oſtendunt, ſed ut potiora ſint Latt. prima, it. *conſpicitur* ſ. *eſt* in *pueris*, b) cum praep. ap. Stp. e Syn. ſine Vs. εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, quod verto, *ſtatim oritur*, ſuffunditur *mihi* rubor *per genam*; in quibus dat. ille haberi poteſt pro aliquo dat. loci, ut et in verbo cum dat.

B) rei, idque a) abſolute ap. Stp. e Gal. illo ante ἔρευθος ἐπ. λ., ſi ſqq. τοῖς λελουμένοις rel. de rebus ibi ſunt, ubi Bud. vertit „exiſtit ſ. per ſumma ſcatet“ ſed e Strab. „ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ, Bud. per ſumma eminere et *conſpicuum eſſe*“ quod poſtr. nolim ob pr. ὁρ., ſed, praeter prima Lat., lutum in mari eſſe, natare ſupra aquam, innatare mari, oriri in ſummo mari, et ſine Vs. e Luc. 2, 64. l. 30. τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, perſpicuitas *effloreſcat* in *dictione*, i. inſit, conſpiciatur, cf. Dion. H. S. T. 2. 84, 35. p. ſq. l. 28. cum Luc. 2, 466. l. 86. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, quod *autem* in *hiſce* omnibus *floris* inſtar *enitet*, gratia *nempe*, ſ. floris inſtar eſt, it. Longin. Mor. 30, 1. e. p. 164. i. b) cum pr. ἐπὶ ſimul ap. Ariſt. Eccl. v. 898. τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε τοῖς ἁπαλοῖς μηρίοις, Κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ, ubi eſt i. q. pr. ἐμπ. et i. q. ſimpl. ἀνθεῖ,

C) cum dat. rei, qui non ſit loci, ſed modi, ſ. pro abl., ap. Abr. ad Aeſch. 1, 332., qui ad ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος — νεκροῖς monet „ἀνθ. ſimpliciter poni pro πλήθειν, πληροῦσθαι“ non vertens reliqua duo loca, ſed ad hunc „Cononis Narrat. 45., ubi Orphei κεφαλὴν dicit ἐπακμάζουσαν καὶ ζωικῷ αἵματι μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανθοῦσαν, (ſubiiciens,) prorſus ut ἀνθεῖν et ἀκμάζειν ſaepius copulat Hippocrates“ ubi verbum eſt cum adv. temporis et reddo, caput *vigere* ac *florere* adhuc *poſt multum* adeo *tempus* animali *ſanguine*, i. habere ſanguinem, praeditum eo eſſe, ſ. abundare, ut ap. Aeſch. Sept. c. Th. v. 958. ἰὼ πολλοῖς ἐπανθήσαντες πόνοισί γε δόμοι, ad ſenſum in Vs. *heu* multis *abundantes* cladibus *aedes*, ubi ſane haec Vs. procedit, ſed verbum eſt adhibitum in malam partem, pro calamitatibus premi, obrui, in illis verſari, quale quid G. Th. non tenet in *florere* et *effloreſcere*; niſi velis, et ibi eſſe pro eminere, eſſe conſpicuum, inſignem, celebrem.

E quibus omnibus conſtituerim verbi ἐπ. notiones has, ut, 1) praepoſitione ſpectata ſervataque, *florere* aliquid *in re* vel *perſona*, tropo remoto, dicatur, quod in ea eſt, apparet, tanquam flos et ornatus, quod eam ornat, vel quod eſt conſpiciturque in eius extremitate ac ſuperficie, ut flos eſt in plantis ſummis, earumque extrema parte; in quo utroque licebit divellere praepoſitionem, et reddere ἀνθεῖν ἐπὶ ſ. ἔν τινι, 2) ſit i. q. ſimplex ἀνθεῖν, maxime cum alia praep. ſimul, ut ἐπὶ, κατὰ, περί.

Per has notiones ſervari poterit unum Lat. *effloreſcere*, quod ap. G. Th. „ἐξανθέω, flores producere, et per translationem de illis rebus dr., quas provenire, augeri, incrementa laeta habere, gaudemus“ quibus addi debent haec Niz. „ſplendeſco, eluceo, eniteo, exiſto, mano“ it. illa Cl. Cic. „duci, naſci“ ſed et communia iſta, oriri, eſſe, reperiri, conſpici; quanquam, quoad praepoſitionem, viciniora ſunt

1) illud Stp. ap. G. Th. „*super floresco*, ἐπανθέω, Plin. — particulatim *cucumis* floret, *sibi* ipse *superflorescens*, (sine explic., it. sine Gr.)

2) *infloreo* s. *infloresco*, videtur tractum quendam et successionem florum notare. Claud. — *pristina* Romuleis *infloruit* artibus *aetas*" quod fuerit vel *floruit* in *artibus*, vel pro simpl. *floruit artibus*, quam utr. formulam G. Th. tenet 692, 42. 61.

Nostro quidem in loco, ubi videtur Herodianus respexisse Hom. l. l. supra ex Ὀδ. λ', 318., coniungo ταῖς παρ. ἐπήνθουν, pro ἐπὶ ταῖς παρ. ἤνθουν, nobis, *und* sein *hervor* stechendes *Milchhaar* blühete *auf* den *Wangen*, sed Lat. *et* proveniens *lanugo eius* efflorescebat *genis*, i. florebat in genis, erat in genis, tanquam flos s. ornatus quidam, efficiebat quendam ornatum, genas ornabat, pulcriores reddebat, (*verschönerte*, schmückte *die Wangen*;) quo et tendat Bg. phrasis, *eas* quasi floribus *vestiebat*, e P. fere, *eas* quasi floribus *convestiebat*, quae utraque, tropum verbi retinens aliquo pacto, redit huc, ut *floribus* quid *vestire* s. *convestire* sit i. q. aliquid floribus tegere, exornare, instruere, munire, atque hinc simpliciter i. q. aliquid ornare, pulcrum ac iucundum reddere; cum flores additi rebus quibusdam, ut vestibus et cibis, utrumque praestent, tum ornatum et pulcritudinem, tum suavitatem ac voluptatem; cf. G. Th. in v. illo utr.

1, 8, 5.

Ἀλλὰ γὰρ, ὥσπερ τινὸς πονηρᾶς καὶ βασκάνου τύχης ἀνατρεπούσης λ.

Primo in ἀλλὰ γὰρ severior est Bg. per *verum* enim *vero*, quam P. in *dein*; quanquam sufficiunt Lat. alia haec, *verum enim*, it. *at enim*, it. *sed enim*, vocibus Gr. duabus magis respondentia, etiam magis, quam hoc *enimvero*, habens quippe ordinem alium; etsi omnia, quoad sensum quidem, redeunt ad unam aliquam adversativam *sed*, it. *at*, sicut diserte Suid. 1, 97. e. ἀλ. γὰρ, ἀντὶ τοῦ δὲ, λ.

Scilicet in Gr. particula, sive illa sic vicine posita, sive separata, interiectis quibusdam aliis vocibus, porro stante illa sive ab initio orationis, sive in media oratione, sive in relatione, (ut hic, ubi respondet priori μὲν §. 1., ut alias ad se referuntur μὲν et δὲ, it. post οὐ s. μὴ μόνον,) sive etiam sine relatione, cum ἀλ. γὰρ solum comparet, ut Lat. adversativae simplices aut compositae, tanquam in enunciationum initiis, in re nova et transitu ad rem aliam, in reditu ad rem priorem et post parenthesin, in obiectione et occupatione, in ratiocinatione et assumtione, in hac igitur Nostri particula severe quidem statuas illam ἐκ παραλλήλου figuram, dum sumatur γὰρ et ipsa pro δὲ, cf. 1, 5, 17., ut ἀλ. γὰρ sit una ex his Lat. 1) *at vero*, cf. G. Th. v. *at* e. cum Hor. Turs. p. 160. 2) *sed vero*, qua de modo Hor. T. p. 1093. i. Nr. 3. cum N. 3) *verum vero*, ap. G. Th. v. *verum* e. cum Plaut. *verum* hercle *vero* convellere *illos cogito*, quae similiter, ut Gr. ἀλ. γὰρ, divulsa est; ad quam notionem classemque referas quoque 1) *verum tamen*, cf. G. Th. cum ἀλλ' ὅμως, et Hor. T. p. 1095. e. Nr. 5. it. Cl. Cic. „eleganter post parenthesin pro *igitur*" immo pro simpl. *sed*, etc., prorsus ut ἀλ. γὰρ et πλὴν ἀλλὰ, quo de infra, 2) *at tamen*, ap. G. Th. v. *at* e. 505, 44. sqq. „interposita una pluribusve dictionibus, — *at* tu *indignus qui* faceres *tamen*" Hor. T. p. 161. e. p. sq. m. 3) *sed tamen* ib. p. 954. i. ap. G. Th. v. *tamen* 714, 10. sqq. „reditum a parenthesi indicat" plane ut ἀλ. γὰρ et πλὴν ἀλλὰ, 4) *at at*, ap. G. Th. 55, 72. pro interiectione, cum Don. ad Ter. Andr. 1, 1, 98. Eun. 4, 5, 1. Hec. 3, 4, 35., proprie repe-

tita adverfativa per epizeuxin rhetorum, ut noftratium *aber*, *aber*, quod fane cum aliquo animi motu fumunt, ut quidam poftea noftrum ἀλλ. γὰρ, cui extra motum animi par noftrum *aber allein*, e duplicata adverfativa, quales Gr. aliae ἀλλὰ μὴν, ἀλλὰ μὲν et πλὴν ἀλλά.

Sed noftro ἀλλὰ γὰρ e Latinis refpondent

A) fevere ac per totidem voces, i. duas modo, et eodem vocum ordine 1) *at enim* ap. G. Th. v. *at* 504, 98. fqq. p. fq. l. 23. cum Hor. T. p. 158. m. it. Don. ad Ter. Ad. 2, 1, 14. 2) *fed enim* ap. G. Th. modo 365, 47. fqq. 3) *verum enim* ap. G. Th. fine explic. v. *verum* 985, 83. fed Niz. per *atenim*, tacente Hor. T. et N. ad Ter., nifi quod Phorm. 3, 3, 22. habetur Var. L. *verum enimvero*, quae gloffa eft,

B) per totidem quidem voces, fed alio ordine *enimvero*, quo dev. G. Th. Liv. Ind. Ern. Hor. T. p. 259. m. cum N. 257. e. fq. fed melius Niz. per „verum enim, at enim" cum hoc *enim* fit pro adverfativa, ut γὰρ p. δὲ, cf. G. Th. v. *enim* 364, 93. it. Liv. Ind. Ern.

C) per tres voces 1) *verum* enim *vero* ap. G. Th. v. *verum* e. 985, 86. Hor. T. p. 1095. i. Corr. ad Sall. Cat. 2, 9. b) *fed* enim *vero* ap. G. Th. v. *fed* 365, 55. fine explicat., ut Ind. Liv. Ern. et Hor. T. tacent, c) *at* enim *vero* ap. Hor. T. fine explic. it. ap. G. Th. v. *at* 505, 27. e Liv., ubi nihil in Ind.

Sed quod Niz. *fed enim* explicabat per *etenim* et hoc contra pro „nam, *fedenim*" videtur G. Th. in *etenim* dubitare, effe pro adverfativa *at* f. *enimvero*, habens ib. *etenimvero* e Plaut., et exponens pro enimvero, quo de tricompofito nihil ap. Hor. T., fed ut par videatur illi *verum* enim *vero*, fi *et* pro adverfativa capitur, quo de v. G. Th. 415, 101. cum Ind. Liv. Ern., unde quoque alterum *etenim* erit i. q. fed enim, et Gr. καὶ γὰρ i. q. noftrum ἀλλὰ γὰρ, quod alii

1) commemorant, non explicantes per Lat. aliquod, Abr. ad Aefch. 2, 111. e., ubi et exemplum eius divulfi, Ind. Arift. Kuft., Diod. S. ex 1, 299. l. 49. *atqui*, et Dion. H. S. T. 1. 529, 5. ἀλλ' οὐ γὰρ, fed *non*,

2) aliquam notionem indicantes, fed fimiliter fine Vs., Rs. Or. V. 5. p. 237. N. 17. e. „ab his ἀλλὰ Λακεδαιμόνιοι γὰρ incipit obiectio f. interrogatio, per abfurdum concludens. Iftud ἀλλὰ γὰρ per tmefin divulfum eft" cf. Ind. V. 6., it. ad Herodt. p. 685. a. N. 97. cum Ind. dr. „ufurpari in hyperbatis" i. e. poft parenthefin,

3) reddunt Lat. vocibus vel fevere, vel utcunque ac varie, fed ut fileatur, quid hic γὰρ valeat, in quo rei caput eft tamen, Ind. Xen. Z. Pol. *enimvero*, fed Cyr. 'Ανβ. et Mem. S. *verum* enim *vero*, tum Bud. C. 1263, 26. *at enim* „et notam habet interrogationis, (quod non ita eft, fed ut interrogatio aliunde pendeat. — Greg. ἀλλ' οὐ γὰρ, *fed* enim *non*, (diligentius, quam ante ad Dion. H., cf. ib. 1286, 46.) ἀτὰρ, i. q. ἀλλὰ γὰρ, fed *tamen*" quod Lat. et nos fupra comparavimus, cf. Stp. Th. 1, 336. C. e. 817. D. m. 2, 1530. e. fq., ubi οὐ γὰρ ἀλλὰ non eft par illi fupra ἀλλ' οὐ γὰρ, tum L. Ern. „ἀ. γ. *quin*, Philox. *aft enim*" quod Lat. non comparet ap. G. Th. et Hor. T., porro e Bud. quoque Vig. p. 458. m. Nr. 6. cum N. Hoog., qui reddit Lat. *atqui*, et deinde fuper ifta particula differit, ut in Op. p. 18. fqq., ut cuique voci fuam tribuat vim, praeeunte quodammodo Dev. p. 18. fqq., qui et ipfe haufit e Bud., et γὰρ putat reddere caufam aliquam, at p. 20. m. „γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅμως;" fed

4) γὰρ hic redundare putant, praeter Hoog. ad Vig. p. 459. b. m., quoque ad Arift. Plut. v. 2425. ἀλλ' οὐκ ἔχω γὰρ δᾷδας, at *non* geftat *faces*,

Schol. τὸ δὲ γὰρ ἀργὸν, ὡς ὑποτασσόμενον τοῦ ἀλλὰ, *otiosum verum est γὰρ*, utpote particulae ἀλλὰ *subiectum* f. *postpositum*, quae causa nulla est, tacens alibi, cf. Thesm. v. 538. *enimvero*, sed ap. Suid. 1, 122. m. *sed enim*, it. ad Orph. Arg. v. 528. ἀλλ' οὐ γὰρ λ. *verum — non*, Ind. „γὰρ videtur παρέλκειν" ut Dion. H. S. T. 1. 609, 9. νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ, *at* nunc *videtis*, et 614, 44. ἀλλ' οὐ γὰρ, sed *non*, Ind. „γὰρ pleonast." Quorum prius δὲ γὰρ, divulsum et ipsum, respondet nostro ἀλλὰ γὰρ, quo de

5) Per. ad Ael. V. h. 3, 17. p. 241. N. 30. e. varie, a) ut viderit, poni post negat. simplicem οὐ, vel post μὴ μόνον — ἀλλὰ γὰρ καὶ, b) ut putet „intendere emphasin, et notare *sane*, *enimvero*, plane ut — ἐγὼ μὲν γὰρ, *ego* quidem *certe*." In quo postr. si vel maxime concedam, γὰρ esse pro affirmativa: tamen non propterea in nostra formula opus est, ut γὰρ eo sensu sumatur; quanquam Vs. ib. ad 12, 1. similiter ceperit, et illud ἐγὼ μ. γὰρ aliter accipi possit, cf. ad 1, 2, 9. Perturbavit, credo, virum, alioqui Graece doctissimum, quod ἀλλὰ γὰρ esset in media oratione, ubi tamen et Lat. *enimvero* occurrit. Nec ad 14, 5. p. 933. N. 1. recte videtur laudasse 6, 10. 13, 24. cf. Ind. v. utr., ubi locus 6, 8. e. οὐκ — τὸν Ὦχον· ἀλλὰ γ. καὶ λ. non — *Ochum*: sed *etiam* rel. similis illis Per., nisi quod ἀλ. γ. stat post colon.

Caeterum, quod aliquoties dictum est, etiam hic contigisse puto, ut alterutra tantum particula in compositis cogitaretur et verteretur, neglecta altera, quod non modo cadit in Lat. *enimvero*, cum ponitur tantum pro enim, sed quoque in *etenim*, et huic syn. *namque*, (Gr. poëtarum γάρ τε, cf. Hom. Ἰλ. ά, 81.) quod ordine vocum modo discrepat; in quibus fortassis *et* et *que* aliquid significabant olim, ut hodie nostrates habent *und* denn *ist* es *schädlich*, pro *und dann*, f. *und hernach*, f. *und überdieß*, it. *und* was *denn*? Quae deinde populus, linguarum conditor, copulavit extra talem contextum.

In reliquis nostri loci, quod de τύχῃ ad 1, 5, 13. dictum, huc non est commodum, ob epitheta; nec h. l. videtur esse casus, i. e. res, fortuito accidens sine causa, aut per causam nobis ignotam; cum rem *malam*, quae sit, intelligam, non item rem *invidam*; etsi nostrates habent *ein* neidisches *Geschick*, it. *ein* misgünstiges *Schicksal*; ubi poëtice ac tropice res pro persona haberi queat eique tribui invidia, qua quid efficiat, nobisque aut rapiat bonum possessum, aut non concedat detineatve sperandum; ut sit tunc res, quae quasi per invidiam aliquid facit, cf. G. Th. in adi. *invid.* cum Gr. n. *fata* et *fortuna*, it. in subst. *invidia* 1114, 51. sqq. „invidia et invidus in talibus ponuntur non pro affectu, sed pro effectu, cum fieri videntur a deo, quae facere solent, cum invident, homines" ut theologi nostra de ira et motibus animi aliis, nostro deo in SS. tributis, praecipiunt, ἀνθρωποπαθῶς dici, sed intelligi θεοπρεπῶς, nec affective, sed effective; quod tamen de invidia non dixerim, cum taceant litterae sacrae, et per se vitium sit ubique ac semper; quod secus est in ira et aliis; ut hodie quidem in deum talis formula sit impia atque iniuria, stultisque ac perversis gentilium de natura divina sententiis relinquenda, nec amplius inquiram, quid Noster hic in sua τύχῃ cogitarit; nec aliquid lenimenti reperiam in particula ὥσπερ, cum non pertineat ad subst. τ. et attributa eius duo, sed potius ad v. ἀνατρ., relinquens similia Suidae 2, 343. m. v. Κομ. i., nec inveniens ap. alios τύχην πονηρὰν, nec hinc aut aliunde ap. Stp. Th., qui modo in subst. affert contrariam ἀγαθὴν et χρηστὴν, et in adi. „βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, *invidi* cuiuspiam *fascinatione*, (e Plut., sed eadem Gr. postea per Lat.) *invida* quadam *fortuna*, f. invidia quadam fortunae, (recte ad-

dens,) non magis crediderim, nomini *βάσκανος* ullam ſubeſſe hic faſcinationis ſignificationem, quam ineſt v. *βασκαίνω* in illo Herodi. loco (2, 4, 11.) *ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη*" cf. de adi. hic β, alias ſubſt., Dem. 307, 22. *πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ καὶ πανταχόθεν βάσκανον λ.*, ſine Vs. in Ind., tum Luc. 3, 265. l. 50. *ἀποστερηθέντας — ὑπό τινος βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος*, *ab* invido *quodam* ad *talia* daemone *privatos*, ubi cum praep, qualem non protulit G. Th. in adi. Lat., notam tamen et nobis in *neidiſch* auf *etwas*, Euſeb. hiſt. eccl. ed. Read. 1, 239. l. 32. *ἦν δὲ ἄρα τοῦτο τῷ μισοκάλῳ Δαίμονι βασκάνῳ ὄντι τὴν φύσιν οὐκ οἰστόν*, *verum* infeſtiſſimus *bonis* omnibus *Daemon*, et *ſuopte* ingenio *invidus*, iſtud *ferre* non *potuit*, Phil. in Flacc. p. 750. F. cum Loesn. ad N. T. p. 330. m. Fi. Ind. Aeſch. Harl. Chr. P. p. 150. m. vs. 4. Schol. Theocr. Id. 6, 13. Ariſt. Plut. v. 571. Heſ. 1, 701. m. β., *φθονερὸς*, cum N., ſed Suid. 1, 422. m. nude *βασκανία* et *βάσκανος*, faſcinatio, *invidia*, — invidus, *malignus*, quo Lat. reddit Bg. e P. adi. *πον.*, ap. G. Th. „*malignum* proprie eſt attributum animi non bene cupientis, et ſubtrahentis proinde alteri, quidquid in ſe eſt boni, quin detrahentis etiam, quae habet" quae et cadunt in β.; ut Noſter per copiam iunxerit ſyn., ſed proprium cum tropico, quod hic ſtat poſteriori loco, ut priori alias, nobis *ein* ungünſtiges *und* neidiſches *Geſchick*; non tenente G. Th. epitheta Bg. in ſubſt., ſed tantum *facies* invidioſa *fortunae*, it. *iniqua fortuna*, quae tamen et poteſt eſſe i. q. adverſa.

Tum ob Noſtri alterum locum adiungimus v. *βασκαίνειν*, quo de cf. Stp. Th., qui ſub *invideo* (ap. G. Th. cum Gr. n.) 1, 1884. D. habet quoque hunc locum ſine Vs., tum L. N. T. (quorum Fi. breviter repetit, quae L. Boſ. ad Gal. 3, 1. dedit, ſed alia notionum ſerie, quam Stp. et L. Schw.) Loesn. p. 329. e. Schm. ad Heliod. p. 94. N. 8. Gottl. ad Pl. Ph. p. 74. i., tum Heſ. 1, 701. m. β., *φθονεῖ*, non coll. Suid. 1, 422. m., quorum pars ex Harpocr. p. 97. et haec *βασκαίνω σοὶ ἀεί· ὁ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ*, *tibi* ſemper *invideo*, potius ſic capio, *ſemper* dici *alias β. σοὶ cum dat. perſ.*, ſed *Libanium* etiam *cum* acc. *rexiſſe*, ut non ſit *χρῆσις* quaedam ex alio ſcriptore, ſed praeceptum Suidae, quo de caſuum regimine ac diſcrimine v. Thom. M. p. 148. Ammon. p. 29. cum N., Herodi. Gr. p. 470. b. N. 4., ubi Suidas tentatur cum Tayl. ad Dem. V. 9. p. 282 m., cum acc. rei, (quo de nemo dubitat,) ap. Dem. 94, 19. cum *διαλύειν*, (pro quo aliud habet Ind. memoriter,) cum *σκοπεῖν* 207, 4. it. abſolute 327, p., cf. Ind. Ael. V. h. et de notatione Schol. Ariſt. Plut. v. 571. cum G. Th. v. *faſcino*, Heſ. 2, 108. e. Nr. 28. cum N.; abeunte L. Boſ. l. l. ad thema *φάω*, *dico*, pro quo ſtatim ſumam *βάσκω*, per literas convenientius ac notionis eiusdem, cf. Heſ. 1, 702. i., tum Luc. 3, 61. e. *ἐβάσκαινε — αὐτοῦ*, illo — *invidebat*, ubi nihil in N. de rectione cum gen. rei, quem Gs. exprimit per abl., in Lat. verbo ſolitum, ac parem frequentiori acc., ut locus ſit ſalvus, ſi ſuppleas dativum perſ. *μοὶ*, *invidebat* mihi *eo* ſ. id, i. privavit me artificio illo, tacuit hoc, non docuit, cf. Poſſ. Call. p. 8. e. ſine numeris e Luc. et per plenam ſtatim rectionem „*β. σοὶ τούτου*, cum gen., *hoc* tibi invideo" qualis conſtructio eſt ap. Poſſ. etiam in v. ſyn. *φθονεῖν*, forte per ellipſin pr. *διὰ*, *λ.* ſ. *ἕνεκα*.

Sed in altero Noſtri loco, ubi β. eſt de ſola *τύχῃ πονηρᾷ* cum acc. rei *πάντα*, accipias etiam pro invidere, ſed, tropo remoto, pro corrumpere, perdere, adimere, privare, quocum, ut ap. Dem. ſupra *διαλύειν*, per copiam ſyn. eſt v. *ἀνατρέπειν*, quod, non prolatum ex hoc Noſtri primo loco, Stp. Th. tractat negligenter, non ſeparata notione

physica et tropica, qua hic est de animo, pro animi reliquos motus honestos bonosque, sensus et cogitationes opprimere, tollere, adimere; in Bg. Lat. e P. tenente G. Th. modo physicam notionem, at cum Gr. n. „*everto*, vertendo perdere, (et tropice) *totam* evertit *dialecticam*, h. e. corrupit“ cf. Foes. Oec. p. 34. m. L. N. T. Obs. Krb. Kypk. 2, 378. e. Loesn. p. 140. e. Bg. ad Alc. 1, 27. p. 110., ad Luc. 2, 608. N. 30. Abr. Dil. Th. p. 777. Hes. 1, 346. i. cum N., Poll. 1, 12. cum N. it. 1, 114. 167. 3, 155. 4, 35. 5, 79. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z. Cyr. cum Dem., cui add. 275, 15.

1, 8, 8. e.

— *καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς.*

In rem de igne praelato, ad melius intelligendam N. Leisn., cf. Grut. Lamp. T. 5. p. 662. ad locum Anton. ed. Gat. 1, 17. p. 32. i., ubi et huc spectat a §. 6–8 cum depravatis Nostri Gr. e P., sed Gat. ib. in N. non modo ad hunc locum cum Vs. *et ignis* in *pompa* illum *praecedebat*, (fere cum Bg.) sed etiam ad alia Nostri, ut Lips. ad Tac. Ann. 1, 7. cum Exc. l. 1. A. ubi „Ignis originem nescio; nisi quod antiquum video, et a temporibus Antoninorum. Herodianus sane in Comm. statim meminit, ut rei vulgatae, ubi de Lucilla sorore eius, *οὐδὲν — αὐτῆς*, *nihilo secius* Commodus *honores* sorori *suae* servavit. *Nam* et *in* theatris *sella* imperatoria *sedebat*, et *ignis* eam *praecedebat*, it. de Marcia Commodi concubina, *ἣ οὐδὲν*, inquit, *ἀπεῖχε γαμετῆς γυν.*, *ἀλλὰ π. — πυρὸς*, *quae* nihilo *differebat* a *legitima* uxore, *sed* omnia *ut* Augustae *aderant*, praeter *ignem*, et de Pertin. *κατῆλθεν — ἀρθῆναι*, venit *in* Senatum, *neque* ignem *sibi* passus *praeferri*, neque *aliud* ullum *principatus* insigne *attolli*. Nec ambigimus de more. Illud tamen mirum, non alium e Graecis Latque exprimere tam insignitam rem, praeter Herodianum, non Dionem, non Capitol., Spartian., Lamprid., qui eadem scripserunt illi. Nec enim, quod sciam, meminerunt verbo. Quis tamen ille ignis? Non e carbonibus aut ligno, nec qualis ille ap. Hor. *prunae batillus*: lampas tantum fuit. Rem adhuc ignotam doceo, firmoque ex M. Anton. in libris suae vitae. *ὅτι δυνατόν ἐστι*, inquit, *ἐν αὐλῇ βιοῦντα μήτε δορυφορήσεων χρῄζειν, μήτε ἐσθήτων σημειωτῶν, μήτε λαμπάδων καὶ ἀνδριάντων τοιῶνδέ τινων καὶ τοῦ ὁμοίου κόμπου*, (Vs. ed. Gat. *posse in aula ita degi*, *ut* nec *satellitio*, nec *vestitu* insigniore, *nec* funalibus *statuis*que *istiusmodi* atque *apparatu* consimili *opus sit*.) Describit recenserque insignia omnia principatus, et *posse*, ait, *eum*, *qui in aula vivat*, *carere* stipatoribus, *carere* veste *insigni* purpuraque, it. *lampadibus* et *certis* statuis, *simili*que *luxu*. Ut ergo in deorum cultu adhibitae lucernae facesque, ut docui in Elect. 1, 3. (Op. T. 1. p. 356. sqq.) sic Imperatorum. Opinor autem, Romam traductum morem e Persis. Illorum enim regi praelatus ignis, rel.“

Quibus addo, quae Tromlerus meus, orator eximius, excerpsit. „Auszug aus den Betrachtungen über die neuesten historischen Schriften, Altenb. 1769. 8. 1 B. S. 172. Die 15 Abhandlung in den Memoires de l'Acad. des Inscript. et bell. lettr. Tom. 32. ist von dem Gebrauche der Alten, Feuer vor den Kaisern herzutragen. Hr. Bonamy suppliret eine Anmerkung des Lipsius zum Tacitus, wo er von diesem Gebrauche handelt. Er giebt zuerst noch eine Stelle des Herodians an, wo desselben gedacht wird. Dann zeigt er, dass sich Lipsius geirrt habe, wenn er sagt, vor dem Herodian habe kein Schriftsteller etwas davon

gesagt. Lipsius konnte es auch nicht wohl wissen, weil Heinrich von Valois erst Fragmente von Dio Cassius bekannt gemacht hat, worinnen von diesem Gebrauche geredet wird. Was aber unter dem Feuer zu verstehen sey, ob ein Licht, eine Lampe, eine Fackel, eine Kohlpfanne, oder etwas anders, das weiss Hr. Bonamy so wenig, als Hr. Lipsius auszumachen. Er glaubt übrigens, dass die Römer diese Gewohnheit von den Persern gelernet haben."

Dionis quidem loca habet Eschenbacus in diss. §. 4. e. it. 5. e. cf. Nicol. Tract. de phylob. p. 58. §. 4. Apud G. Th. nihil in v. *ignis* et *praelatus*, et in Stp. Th. v. πῦρ ne semel quidem ad Nostrum respicitur, sed in v. προπομπεύω, in solenni pompa praeeo s. praeferor, (quae modo repetit L. Ern.) de animatis pariter et non animatis, (i. e. personis et rebus.) — Herodi. l. 1. ἐπὶ τοῦ — καὶ τὸ π. πρ. ἀ. ignis *ei* de more *praeferebatur*" e P. fere, ut et in aliis deinde Nostri locis, nihil tamen monens nec de constructione verbi cum gen. e praep., nec de Vs., quam ad locum Athen. liberiorem dederat, cf. ap. Luc. 1, 682. l. 86. τινὰ τοῖς προϊοῦσι καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ, *aliquem* praecedentibus *ipsum* et *deducentibus*, ubi cum syn. προϊέναι et simpliciter vertitur sine illo Stp. *in* solenni *pompa*, aut Bg. et Gatak. *in pompa*, quae adiuncta, in v. latentia, sed a P. quoque omissa, rectius intelligas, quam Vern. rec. *bey* grossen *Festen*, cum ignis praelatus sit, ut Eschenbacus recte docet, non modo festis diebus, nec iis magnis, sed etiam quavis alia occasione, cum in publicum procedebatur e domo; comitantibus aliis, qui praecedunt aut sequuntur, aut ad latera eunt; quae dr. pompa, coniuncta fere cum tarditate quadam in eundo aut portando, et dicta tum de actione deducendi, tum de re ac pers., quae ab aliis mittitur, deducitur, praemittitur, quo pertineat praepositio in v. Gr. potius, ut in aliis v., veluti προπέμπειν, cf. Ind. Xen. Z. 'Αν β., quam ut sit h. l. Lat. *pro*, v. c. in *prodire*, i. foras, extra domum, in publicum, in publico, palam, quod nostratium saltem ad brevitatem commodius fuerit, *gieng* s. *zog* vor *ihr* öffentlich *her*.

1, 9, 7. e.

— τῷ — τῆς χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας.

L. Bos. ad Act. 12, 17. Aristophanem citat, quasi alicubi sic locutus esset. Sed Herodianum haud dubie citare voluit. Idem interim hanc locutionem comparat cum illa Lucae, κατασείειν λαῷ τῇ χειρὶ, eamque illustrat ex Heliodoro. — Indicebant et silentium digito salutari aut exerto, aut ad os admoto. Hinc κατασιγάζων δάκτυλος est salutaris ap. Suid. — Apul. Milef. 1. p. 6. Plura v. ad h. l. ap. Pric. p. 24. — Dicturi oratores manus extendere solebant, teste Apul. l. 2. Metam. 2. p. 54. Antiquissimis vero temporibus iidem manus intra pallium continebant, auctore Aeschine in Timarchum p. 174. De utroque ritu lege Elsner. p. 478., de posteriore vero Iac. Dan. Casellum 2, 5. Var. Lect. Adde Ferrar. de ritu sacrarum concionum 1, 13. Haec Wolf. ad Act. 26, 1. Apuleii locus est Met. 2. p. 123. sq. ed. Elmenh. — Itaque non solum capitis est annuere: sed et manu annuere dicimur, etiam Latine. Quintil. 2, 3. de manibus loquens, *annuendi quoque et renuendi ratione demittuntur* aut *elevantur*. (Herodianus, etiam in silentii argumento, τῷ τ. χ. ν. τ. δημ. κ. Haec Pric. ad Act. 12, 17. Sed Leisn. immutavit leviter prima.) Ioseph. b. I. 7, 24. de Vespas. τὸ τῆς σιγῆς ἐποιήσατο, — i. e. τῇ χειρὶ κατέσεισε, — καὶ πολλῆς ἐκ πάντων ἡσυχίας γενομένης, etc. Ovid. *Postquam* voce

manu que *Murmura* compreſſit: *tenuere ſilentia cuncti.* Claudian. *Et* ſacrum *dextra* ſedare *tumultum.* Tac. An. 1. *ſtabat Druſus, ſilentium* manu *poſcens.* Heliodor. τὴν χεῖρα προτείνας πρὸς ἡσυχίαν. (Adde Herodiani locum, ſupra ad Act. 12, 17. adductum." Etiam haec ap. Pric. l. l.) Luc. Iove Trag. ἄμεινον οἶμαι τῇ χειρὶ σημαίνειν καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾷν. Virg. de Turno, Significat *que* manu, *et magno ſimul incipit ore.* Haec Pric. ad Act. 21, 40. v. Voſſ. Inſt. Or. P. 2. c. 6. p. 535. ſq. et Zeibich. Specimen Obſ. in N. T. ex numismatis n. X. p. 29. *Leisn.*

1, 10, 11. et 1, 11, 8. ſqq.

In utrumque locum ſubiicimus ad comparandum, quos ſuper iſtis rebus conſulere potuimus, primum e Lucret. ex ed. Creech., cuius et Nota ſubiecta eſt, lib. 2. v. 598. ſqq.

Quare *magna* Deum *mater*, materque ferarum,
Et noſtri genetrix Haec dicta 'ſt Corporis una.
600. Hanc veteres Graium docti cecinere Poëtae
Sublimem in curru biiugos agitare leones:
Aeris in ſpatio magnam pendere docentes
Tellurem; neque poſſe in Terra ſiſtere Terram.
Adiunxere Feras, quia quamvis effera proles
605. Officiis debet molliri victa parentum.
Muralique caput ſummum cinxere Corona:
Eximiis munita locis quod ſuſtinet Urbeis:
Quo nunc inſigni per magnas praedita terras
Horrifice fertur *divinae Matris* imago.
610. Hanc variae gentes antiquo more ſacrorum
Idaeam vocitant *matrem*, Phrygiasque catervas
Dant comites, quia primum ex illis finibus edunt
Per terrarum orbes Fruges coepiſſe creari.
Gallos attribuunt, quia numen qui violarint
615. Matris, et ingrati Genitoribus inventi ſint,
Significare volunt indignos eſſe putandos,
Vivam progeniem qui in oras luminis edant.
Tympana tenta tonant palmis, et Cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur Cornua cantu,
620. Et Phrygio ſtimulat numero cava Tibia menteis,
Telaque praeportant violenti ſigna furoris,
Ingratos animos, atque impia pectora volgi
Conterrere metu quae poſſint numine *Divae.*
Ergo cum primum magnas invecta per urbeis
625. Munificat tacita Mortaleis muta ſalute:
Aere atque Argento ſternunt iter omne viarum
Largifica ſtipe litantes, ninguntque roſarum
Floribus, umbrantes Matrem, comitumque catervas.
Hic armata manus (Curêtas nomine Graii
630. Quos memorant Phrygios) inter ſe forte catenas
Ludunt, in numerumque exſultant ſanguine laeti,

v. 625. Verſus plane admirabilis, et ſcomma acutiſſimum. *Mater* enim illa *Magna* Lapis rudis, nec dum arte elaboratus, non admodum loquax et garrula, beneficia multa haud dubio contulit, at quae dedit tacebat ipſa.

Terrificas capitum quatientes numine criſtas,
Dictaeos referunt Curetas: qui Iovis illum
Vagitum in Creta quondam occultaſſe feruntur,
635. Cum pueri circum puerum pernice chorea
Armati in numerum pulſarent aeribus aera,
Ne Saturnus eum malis mandaret adeptus,
Aeternumque daret *Matri* ſub pectore volnus;
Propterea *Magnam* armati *Matrem* comitantur:
640. Aut quia ſignificant Divam praedicere, ut armis
Ac virtute velint Patriam defendere terram,
Praeſidioque parent, decorique Parentibus eſſe.
Quae bene et eximie quamvis diſpoſta ferantur,
Longe ſunt tamen a vera ratione repulſa.

deinde ex Ovid. Faſt. lib. 4. cum Notis quibusdam Cioſ. et Burm., ſed maxime Neapolis, quem propterea non nominamus,

181. Protinus inflexo Berecynthia tibia cornu
Flabit, et *Idaeae* feſta *Parentis* erunt.
Ibunt ſemimares, et inania tympana tundent;
Aeraque tinnitus aere repulſa dabunt.
185. Ipſa ſedens molli comitum cervice feretur
Urbis per medias exululata vias.
— — — — —
247. Hoc quoque, dux operis, moneas, precor, unde petita
Venerit. An noſtra ſemper in urbe fuit?
Dindymon et Cybelen, et amoenam fontibus Iden
250. Semper et Iliacas Mater amavit opes.
Cum Troiam Aeneas Italos portaret in agros:
Eſt Dea ſacriferas paene ſecuta rates.
Sed nondum fatis Latio ſua numina poſci
Senſerat, adſuetis ſubſtiteratque locis.
255. Poſt, ut Roma potens opibus iam ſaecula quinque
Vidit, et edomito ſuſtulit orbe caput:

vs. 181. Pridie Nonas Apriles erant Megaleſia feſta magnae Matris Idaeae. Vetus Kalendarium notat hunc diem hiice litteris, LVD. MATRIS MAG. etc.

vs. 183. ſemim.) Velut anteambulones. Igitur quidam e ſacerdotibus ſtatuam Matris Idaeae praeibunt, quidam humeris ſuper impoſitam ferent, neque hi ſolum, ſed, quod in ſupellectile auguſto, ditiſſimum omne lecticam Divae praeibat. Herodi. l. l. ἥρως — μιμούμενοι, (ſine Vs.) Iſta vero ſi capias de Hilariis, ut Critici volunt, nullo modo huc attexenda. Nam illa erant menſe Martio VIII Kalendas Apriles, ſi Macrobio credimus. Nulla enim memoria huius feſti in Kalendariis antiquis. — Megaleſia et Hilaria eadem ſuſpicor. —

vs. 250. Il. op.) Nam omnis Phrygia illi ſacra. Ilium in Troade, Troas in Phrygia minore.

vs. 255. ſaec. q.) A. U. C. DXLV. P. Corn. Scipione et P. Licin. Craſſo Coſſ., ſecundi autem belli Pun. anno XIV Liv. l. 28. ſq. *Cioſ.* Et inſuper annos XLVIII.

Carminis Euboici fatalia verba ſacerdos
Inſpicit. Inſpectum tale fuiſſe ferunt:
Mater abeſt; Matrem iubeo, Romane, requiras.
260. Cum veniet: caſta eſt accipienda manu.
Obſcurae ſortis Patres ambagibus errant,
Quaeve Parens abſit, quove petenda loco.
Conſulitur Paean. *Divum* que arceſſite *Matrem*
Inquit. In Idaeo eſt invenienda iugo.
265. Mittuntur proceres. Phrygiae tum ſceptra tenebat
Attalus. Auſoniis rem negat ille viris.
Mira canam. Longo tremuit cum murmure tellus,
Et ſic eſt adytis Diva locuta ſuis:
Ipſa peti volui. Ne ſit mora. Mitte volentem.
270. Dignus Roma locus, quo Deus omnis eat.
Ille ſoni terrore pavens, Proficiſcere, dixit.
Noſtra eris. In Phrygios Roma refertur avos.
Protinus innumerae caedunt pineta ſecures
Illa, quibus fugiens Phryx pius uſus erat.
275. Mille manus coëunt; et picta coloribus uſtis
Coeleſtum Matrem concava puppis habet.
Illa ſui per aquas fertur tutiſſima nati.
— — — — —
291. Oſtia contigerat, qua ſe Tiberinus in altum
Dividit, et campo liberiore natat.
Omnis eques, mixtaque gravis cum plebe ſenatus,
Obvius ad Thuſci fluminis ora venit.
295. Procedunt pariter matres, nataeque nurusque,
Quaeque colunt ſanctos virginitate focos.
Sedula fune viri contento brachia laſſant.
Vix ſubit adverſas hoſpita navis aquas.
Sicca diu tellus fuerat. Sitis uſſerat herbas.
300. Sedit limoſo preſſa carina vado.

vs. 257. fat. v.) Curae fuit hoc per id tempus Decemviris. Invenies Duumviros inſpexiſſe libros Sibyllinos, invenies Quindecimviros, caet.

v. 258. Inſpicit Cauſam inſpectionis Appianus ſuggerit in Annibalicis. γιγνομένων ἐν Ῥώμῃ σημείων ἐκ Διὸς φοβερῶν, οἱ μὲν τὰ Σιβύλλεια ἐπισκεπτόμενοι δέκα ἄνδρες ἔφασαν, ἐξ οὐρανοῦ τι ἐς Πεσινοῦντα τῆς Φρυγίας, ἔνθα σέβουσιν οἱ Φρύγες θεῶν μητέρα, πεσεῖσθαι τῶνδε τῶν ἡμερῶν, καὶ δεῖν αὐτὸ ἐς τὴν Ῥώμην ἐνεχθῆναι· μετ' οὐ πολὺ δὲ πεσεῖν τε προσηγγέλθη, καὶ ἐς Ῥώμην ἐκομίσθη τὸ βρέτας· καὶ τὴν ἡμέραν ἑορτάζουσι.

v. 263. conſulit.) Mutavit rerum ordinem. Nam prius miſſi legati, poſtea oraculum conſultum Liv. l. 29.

v. 272. In Phryg.) Herodi. l. 1. de Cybeles ſimulacro (1, 11, 9.) ἔτυχον δὲ ῥᾳδίως, συγγ. προβ. λ. Ob hanc forte conſanguinitatem ultimus Attalus, cognomento Philometor, nullo relicto ex ſuis ſuperſtite, heredes nominavit Romanos, caet.

v. 291. Qua ſe Tib.) Hoc tempore uno alveo fluxiſſe, et uno oſtio in mare exiiſſe Tiberim, qui poſtea duobus oſtiis, probat Caſtal. Obſ. Dec. 4. c. 10. *Burm.*

v. 300. limoſo) Naſo tribuit ſiccitati, quod hiſtorici defectui oſtii

Quisquis adeſt operi, plus, quam pro parte, laborat,
Adiuvat et fortes voce ſonante manus.
Illa velut medio ſtabilis ſedet inſula ponto.
Attoniti monſtro, ſtantque paventque viri.
305. Claudia Quinta genus Clauſo referebat ab alto.
Nec facies impar nobilitate fuit.
Caſta quidem, ſed non et credita. Rumor iniquus
Laeſerat; et falſi criminis acta rea eſt.
Cultus et ornatis varie prodiſſe capillis
310. Obfuit, ad rigidos promtaque lingua ſenes.
Conſcia mens recti famae mendacia riſit:
Sed nos in vitium credula turba ſumus.
Haec ubi caſtarum proceſſit ab agmine matrum,
Et manibus puram fluminis hauſit aquam:
315. Ter caput irrorat, ter tollit in aethera palmas.
Quicunque adſpiciunt, mente carere putant.
Submiſſoque genu, vultus in imagine Divae
Figit, et hos edit, crine iacente, ſonos.
Supplicis, alma, tuae, *genetrix* fecunda *deorum*,
320. Accipe ſub certa conditione preces.
Caſta negor. Si tu damnas: meruiſſe fatebor.
Morte luam poenas, iudice victa dea.
Sed, ſi crimen abeſt: tu noſtrae pignora vitae
Re dabis, et caſtas caſta ſequere manus.
325. Dixit, et exiguo funem conamine traxit.
Mira, ſed et ſcena teſtificata loquar.
Mota dea eſt, ſequiturque ducem, laudatque ſequendo.
Index laetitiae fertur in aſtra ſonus.
Fluminis ad flexum veniunt, (Tiberina priores
330. Oſtia dixerunt,) unde ſiniſter abit.
Nox aderat. Querno religant a ſtipite funem,
Dantque levi ſomno corpora, functa cibo.
Lux aderat. Querno ſolvunt a ſtipite funem;
Ante tamen poſito tura dedere foco;
335. Ante coronata puppi ſine labe iuvencam
Mactarunt, operum coniugiique rudem.
Eſt locus, in Tiberim qua lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit ab amne minor.
Illic purpurea canus cum veſte ſacerdos
340. Almonis dominam ſacraque lavit aquis.
Exululant comites, furioſaque tibia flatur,
Et feriunt molles taurea terga manus.

Tiberini. Huc omnino adſcribendus Strabonis locus. Ὤστια, inquit l. 5., πόλις ἀλίμενος διὰ τὴν πρόσχωσιν, ἣν ὁ Τίβερις παρασκευάζει, πληρούμενος ἐκ πολλῶν ποταμῶν. παρακινδύνως μὲν οὖν ὁρμίζονται μετέωρα ἐν τῷ σάλῳ τὰ ναυκλήρια.

v. 305. Clauſo) Claudius ille princeps patriciae huius familiae recens a Sabinis Atta clauſus appellatus, priusquam Appius Claudius diceretur.

v. 340. domin.) *Domina* et *ſacra* nihil aliud, quam parvus lapis, ut didiciſti e Liv.; et hunc facit Arnobius coloris furvi atque atri angulis

Claudia praecedit, laeto celeberrima vultu,
Credita vix tandem tefte pudica dea.
345. Ipfa fedens plauftro porta eft invecta Capena.
Sparguntur iunctae flore recente boves.
Nafica accepit. Templi tunc extitit auctor.
Auguftus nunc eft. Ante Metellus erat.

— — — — — —

361. Cur igitur Gallos, qui fe excidere, vocamus,
Cum tanto Phrygia Gallica diftet humus?
Inter, ait, viridem Cybelen altasque Celaenas
Amnis it infana, nomine Gallus, aqua.
365. Qui bibit inde, furit.

Ex Silii Ital. Pun. l. 17. i.

Hoftis ut Aufoniis difcederet advena terris,
Fatidicae fuerant oracula prifca Sibyllae,
Coelicolum Phrygia *genetricem* fede petitam
Laomedonteae facrandam moenibus urbis,
5. Advectum exciperet numen, qui, lectus ab omni
Concilio Patrum, praefentis degeret aevi
Optimus. Heu nomen melius maiusque triumphis!
Iamque petita aderat, Latia portante Cybelen
Puppe, atque intrepidus, magno cedente fenatu,
10. Obvius accitis properabat Scipio facris.

— — — — — —

Isque ubi longinquo venientia numina ponto
Accepit fupplex palmis, Tufcique fonora
15. Thybridis adducit fublimis ad oftia puppim:
Femineae tum deinde manus fubiere, per amnem
Quae traherent celfam religatis funibus alnum.
Circum arguta cavis tinnitibus aera, fimulque
Certabant rauco refonantia tympana pulfu,
20. Semivirique chori, gemino qui Dindyma monte
Cafta colunt, qui Dictaeo bacchantur in antro,
Quique Idaea iugo et lucos novere filentes.
Hos inter fremitus ac laeto vota tumultu,
Subftitit adductis renuens procedere vinclis
25. Sacra ratis, fubitisque vadis immobilis haefit.
Tum puppe e medio magno clamore facerdos,
Parcite pollutis contingere vincula palmis,
Et procul hinc, moneo, procul hinc, quaecunque profanae,
Ferte gradus, nec vos cafto mifcete labori,
30. Dum fatis eft monuiffe Deae. Quod fi qua pudica
Mente valet, fi qua illaefi fibi corporis aftat
Confcia: vel fola fubeat pia munera dextra.

prominentibus inaequalem; unde magnes vere creditus. Prudent. hymn. 10. Roman. Paffion. v. 156. Lapis nigellus evehendus effedo, Mulieris oris clufus argento fedet, rel.

v. 347. Nafica) A. ab U. C. DXLIX Liv. l. 29. Legendus eft et Valer. l. 11. c. 15. *Ciof.*

v. 361. Qui fe excid.) A Gallo, Phrygiae flumine. Auctor Steph. et Herodi. l. 1. ἐν δὲ — Πεσσινοῦντι, — παραῤῥέοντι, — ἱερωμένοι.

Hic, prisca ducens Clausorum ab origine nomen,
Claudia, non aequa populi mala credita fama,
35. In puppim versis palmis oculisque profatur:
Coelicolum genetrix, numen, quod numina nobis
Cuncta creas, cuius proles terramque fretumque
Sideraque et manes regnorum sorte gubernant,
Si nostrum nullo violatum est crimine corpus,
40. Testis, Diva, veni, et facili me absolve carina.
Tum secura capit funem; fremitusque leonum
Audiri visus subito, et graviora per auras
Nulla pulsa manu sonuerunt tympana Divae.
Fertur prona ratis, (ventos impellere credas,)
45. Contraque adversas ducentem praevenit undas.
Extemplo maior cunctis spes pectora mulcet,
Finem armis tandem, finemque venire periclis.

E Rutil. Itin. 1, 179. sqq.

Tum demum ad naves gradior, qua fronte bicorni
Dividuus Tiberis dexteriora secat.
Laevus inaccessis fluvius vitatur arenis:
Hospitis Aeneae gloria sola manet.

Ex Ovid. ep. ex Ponto 1, 2, 143.

Ipsa sua melior fama, laudantibus istis, Claudia *divina non eguisset ope*. Et sic simpliciter vocatur supra Fast. 4, 343. sed v. 305. Claudia Quinta, it. Liv. 29, 14. e. at inverso ordine Cic. de har. resp. c. 13. i. Q. Claudia, qua de Cl. Cic. Ind. hist. „Claudia, Coel. 14. (e. *Q.* illa *Claudia*, — non *virgo* illa *Vestalis* Claudia, *quae patrem rel.*) Har. 13. (*hac igitur vate suadente quondam, defessa Italica Punico bello, atque ab Annibale vexata, sacra ista maiores nostri ascita ex Phrygia Romae collocaverunt, quae vir is accepit, qui est optimus populi Rom. iudicatus P. Scipio, femina autem*, quae *matronarum* castissima *putabatur*, Q. Claudia,) Appii Caeci progenies, pudicitiam probat. Filiam non fuisse, sed neptem, docet e temporum ratione Abramius ad Or. p. Coel. 14. Vestalem non fuisse, ut nonnulli tradidere vel existimavere, docet Duk. ad Liv. 29, 14. Dicitur Quinta non praenomine, sed cognomine, ut aliae Tertiae, Secundae, etc.“ Sed Abram. l. l. „eam autem fuisse Virginem Vestalem, tradit Herodi. l. 1. Quod si verum est: mirum est, id Tullium h. l. tacuisse.“ Ibi quam Cicero alteram diserte nominat Virginem Vest. Claudiam, eandem memorat Val. Max. 5, 4, 6. et a Suet. l. deinde proferendo innui censet Ursinus in N. ed. Burm. 1, 487. b. e., quam Lipsius in Op. T. 3. de Vest. p. 42. e. quoque Vestalem vocat, e gemmaque adeo demonstrat.

E Sidon. Carm. 2, 4, 41. sqq.

Qualis nec Phrygiae *dicata* Veste, *Quae* contra *satis* Albulam *tumentem* Duxit *virgineo* ratem *capillo*; ad quae ed. Io. Savari ad v. 44.“ duxit) i. e. Claudia Vestalis. Praeter caeteros Tertull. Apol. — Panegyristes in Pan. Constant. et D. Hieron. — Dixit autem *capillo virgineo*, ut et Claudian. — ducens *Claudia* virgineo *cunctantem* crine *Cybelem*.

Sequuntur prosaici,

Liv. 29, 10. m. Civitatem eo tempore repens religio invaserat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de coelo lapidatum inspectis: Quandoque hostis alienigena terrae Italiae bellum intulisset, cum pelli Italia vincique posse, si *mater Idaea* a *Pessinunte*

Romam advecta foret. Id carmen ab Decemviris inventum eo magis Patres movit, quod et legati, qui donum Delphos portaverunt, referebant: et sacrificantes ipsos Pythio Apollini litavisse, et responsum oraculo editum, maiorem multo victoriam, quam cuius ex spoliis dona portarent, adesse populo Rom. In eiusdem spei summam conferebant P. Scipionis velut praesagientem animum de fine belli, quod depoposcisset provinciam Africam. Itaque quo maturius fatis, ominibus, oraculis que portendentis sese victoriae compotes fierent, id cogitare, quae ratio transportandae Romam Deae esset.

ib. 29, 11. Nullasdum in Asia civitates socias habebat populus Rom.: tamen memores, Aesculapium quoque ex Graecia quondam, haud dum ullo federe sociata, valetudinis populi causa arcessitum, et iam cum Attalo rege, propter commune adversus Philippum bellum, coeptam amicitiam esse, facturum eum, quae possit, populi Rom. causa, legatos ad eum decernunt, M. Valer. Laevinum, — M. Caecil. Metellum, rel. — His quinque naves quinqueremes, ut — adirent eas terras, — decernunt. Legati Asiam petentes protinus Delphos quum escendissent, oraculum adierunt, consulentes, ad quod negotium domo missi essent, perficiendi eius quam sibi spem populoque Rom. portenderet. Responsum esse ferunt, Per Attalum regem compotes eius fore, quod peterent. quum Romam Deam devexissent, tum curarent, ut eam, qui vir optimus Romae esset, hospitio exciperet. Pergamum ad regem venerunt. Is legatos comiter acceptos Pessinuntem in Phrygiam deduxit, sacrumque iis lapidem, quam matrem Deum esse incolae dicebant, tradidit ac deportare Romam iussit. Praemissus ab legatis M. Val. Falto nunciavit, Deam adportari. quaerendum virum optimum in civitate esse, qui eam rite hospitio exciperet.

ib. 29, 14. med. Eo accessit consultatio de matre Idaea accipienda, quam praeterquam quod M. Valerius, unus ex legatis praegressus, actutum in Italia fore nunciaverat, recens nuncius aderat, Tarracinae iam esse. Haud parvae rei iudicium Senatum tenebat, qui vir optimus in civitate esset. — P. Scipionem —, adolescentem nondum quaestorium, iudicaverunt in tota civitate virum bonorum optimum esse. — P. Cornelius cum omnibus matronis Ostiam ire iussus obviam Deae, isque eam de nave accipere, et in terram elatam tradere ferendam matronis. Postquam navis ad ostium amnis Tiberini accessit, sicut erat iussus, in salum nave evectus ab sacerdotibus Deam accepit, extulitque in terram. Matronae primores civitatis, inter quas unius Claudiae Quintae insigne est nomen, accepere, cui dubia, ut traditur, antea fama clariorem ad posteros tam religioso ministerio pudicitiam fecit. Eae per manus, succedentes deinceps aliae aliis, omni effusa civitate obviam, thuribulis ante ianuas positis, qua praeferebatur, atque accenso thure, precantibus, ut volens propitiaque urbem Romanam iniret, in aedem Victoriae, quae est in Palatio, pertulere Deam pridie Idus Aprilis; isque dies festus fuit. Populus frequens dona Deae in Palatium tulit, lectisterniumque et ludi fuere, Megalesia adpellata.

ib. 29, 37. i. censores — Romae M. Livius et C. Claudius — aedem Matris Magnae in Palatio faciendam locaverunt.

ib. 34, 54. i. Megalesia, ludos scenicos C. Atilius Serranus, L. Scribonius Libo aediles curules primi fecerunt.

ib. 36, 36. m. Per idem tempus aedes Matris Magnae Idaeae dedicata est; quam Deam is P. Cornelius, advectam ex Asia P. Corn. Scipio-

ne, cui post Africano cognomen, P. Licinio Consulibus, in Palatium a mari detulerat. Locaverant aedem faciendam ex Senatusconsultus M. Livius, C. Claudius censores, M. Cornelio, P. Sempronio Coss. Tredecim annis post, quam locata erat, dedicavit eam M. Iunius Brutus, ludique ob dedicationem eius facti, quos primos scenicos fuisse, Antias Valerius est auctor, Megalesia adpellatos.

Suet. Tib. c. 2. m gentis eiusdem utraque Claudia fuit, et quae navem cum sacris matris deum Idaeae, cohaerentem Tiberino vado, extraxit, precata propalam, ut ita demum sequeretur, si sibi pudicitia constaret, et *quae* rel. Ad quae Torrent. in N. „historiae huius, praeter alios, meminere Tertull. Apol., Hieron. contra Iovin. et Augustin. de civit. l 10. c. 16. Herodi. 1.“ sed Casaub. „Plin. l. 7. c. 25.“ mihi c. 35. sic. *De pudicitia.* Pudicissima femina semel matronarum sententia iudicata est Sulpitia, Paterculi filia, uxor Fulvii Flacci, electa ex centum praecipuis, quae simulacrum Veneris ex Sibyll. libris dedicaret, iterum religionis experimento Claudia, inducta Romam *deorum matre.*

His addimus statim certis de causis

Amm. Marc. 22, 9. m. p. 256. m. *per Nicaeam* venit (Iulianos) ad Gallograeciae fines. unde dextrorsus itinere declinato, *Pessinunta* convertit, visurus vetusta Matris Magnae delubra; a quo oppido bello Pun. secundo, carmine Cumano monente, per Scipionem Nasicam simulacrum translatum est Romam. Cuius super adventu in Italiam pauca cum aliis huic materiae congruentibus in actibus Commodi principis digessimus per excessum: quam autem ob rem hoc nomine oppidum sit adpellatum, variant rerum scriptores. Quidam enim figmento deae coelitus lapso, ἀπὸ τοῦ πεσεῖν, quod *cadere* nos dicimus, urbem adseruere cognominatam. Alii memorant, Ilum, Trois filium, Dardaniae regem, locum sic adpellasse. Theopompus, non Ilum id egisse, sed Midam adfirmat, Phrygiae quondam *potentissimum regem.*

Minuc. Fel. Octav. 7, 3. *Testis* Mater Idaea, quae adventu suo et probavit matronae castitatem, et urbem metu hostili *liberavit.* Ad quae N. Celar. „Claudiae Quintae. Sil. l. 17. v. 34. Lactant. l. 2. c. 7. s. 12.“

Aur. Vict. de Vir. Ill. c. 50. *Livia* Claudia *virgo Vestalis.* Annibale Italiam devastante, ex responso librorum Sibyll., Mater Deum e Pessinunte arcessita, cum adverso Tiberi veheretur, repente in alto stetit, et cum moveri nullis viribus posset, ex libris cognitum, castissimae demum feminae manu moveri posse. Tum Claudia, virgo Vestalis, falso incestus suspecta, Deam oravit, ut, si pudicam sciret, sequeretur, et zona imposita navem movit. Simulacrum Matris Deum, dum templum aedificatur, Nasicae, qui vir optimus iudicabatur, quasi hospiti datum.

Lactant. de orig. error. 2, 7, 12. Claudia quoque proponitur in exemplo miraculi. Nam, cum ex libris Sibyll. Idaea mater esset accita, et in vado Tiberini fluminis navis, qua vehebatur, haesisset, nec ulla vi commoveretur: Claudiam, ferunt, quae semper impudica esset habita ob nimios corporis cultus, deam submissis genibus orasse, ut, si se castam iudicaret, suum cingulum sequeretur. Ita navim, quae ab omni iuventute non valuit commoveri, ab una muliere esse commotam.

ib. 2, 16, 11. m., ubi totum miraculum merito ridet, — *Inde* est, quod — Claudiae manum navis *secuta est.*

Hieronym. l. 1. adversus Iovin. fol. 22. T. 3. ed. Bas. 1516. per Er. Rol. *Claudia* virgo Vestalis cum in suspicionem venisset stupri, et simulacrum matris Idaeae in vado Tiberis haereret, ad comprobandam suam

pudicitiam fertur cingulo duxisse navem, quam multa milia hominum trahere *nequiverant*. Ad quae in N. Erasm. laudantur superiores Liv. Ovid. Suet. Plin. et Vict.

Tertull. in apol. c. 22, p. 141. ed. Cerd. *Quid* ergo de caeteris ingeniis vel etiam viribus fallaciae spiritualis edisseram? Phantasmata Castorum, et aquam cribro gestatam, et navem cingulo *promotam*, — Ad quae extr. Cerda iterum laudat Ovid. Liv. Lact. Minuc. loca duo sine numeris, (quorum unus ille superior ex 7, 3. sed alter „ut cingulum matronae navicula sequeretur" deinde addit, fere cum P. Vs. „Relatum ab Herodi. l. 1. navigium, quo Pessinuntia Dea Tiberi advehebatur, subito divina quadam vi substitisse, nec inde ullis viribus moveri potuisse„ donec astitit sacerdos Vestalis, — ipse non nominat, sed dictam Claudiam Ovidius in Fastis canit, et scribit Liv. l. 29. — Ea cum argueretur virginitatem polluisse, damnationemque metueret, petiit a populo, ut iudicium de se Deae Pessinuntiae committerent. Quo impetrato, clare Deam precata est, ut, si se esse intemeratam Dea sciret, navem progredi iuberet. Quo dicto, zonam recinxit, et navigio illigavit, quod statim ducentem manu virginem consecutum est."

Augustin. de civ. dei l. 10. c. 16. ed. Paris. 1586. *Non* ea miracula deorum gentilium dico, quae historia commendat, quae intervallis temporum occultis ipsius causa mundi, verum tamen sub divina providentia constitutis et ordinatis monstrosa contingunt, — sed ea dico, quae vi ac potestate eorum fieri satis evidenter apparet, ut est, quod effigies deorum penatium, quos de Troia Aeneas fugiens advexit, de loco in locum migrasse referuntur, — quod navim, qua simulacrum matris Phrygiae vehebatur, tantis hominum boumque conatibus immobilem redditam, una muliercula, zona alligata, ad suae pudicitiae testimonium movit et *traxit*. Ad quae in Commentariis Io. Lud. Vivis quidam e superioribus etiam laudantur.

Claudat locum Diod. S. 2 605. l. 99. *ὁ δὲ πάππος αὐτοῦ καὶ κατὰ δόγμα τῆς συγκλήτου τῶν πλείστων ἄριστος ἐκρίθη. ἐν μὲν γὰρ τοῖς τῆς Σιβύλλης χρησμοῖς εὑρέθη γεγραμμένον, ὅτι δεῖ τοὺς Ῥωμαίους ἱδρύσασθαι νεὼν τῆς μεγάλης μητρὸς τῶν θεῶν, καὶ τῶν μὲν ἱερῶν τὴν καταγωγὴν ἐκ Πεσσινοῦντος τῆς Ἀσίας ποιήσασθαι, τὴν δὲ ἐκδοχὴν αὐτῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ γενέσθαι, πανδημεὶ τῆς ἀπαντήσεως γενομένης, καὶ τῶν τε ἀνδρῶν τὸν ἄριστον καὶ γυναικῶν ὁμοίως τὴν ἀγαθωτάτην τούτους ἀφηγεῖσθαι τῆς ἀπαντήσεως, καὶ δέξασθαι τὰ ἱερὰ τῆς θεᾶς. τῆς δὲ συγκλήτου πάντα συντελούσης κατὰ τὸν χρησμὸν, ἐκρίθη τῶν μὲν ἀνδρῶν ἄριστος Πόπλιος Νασικᾶς, τῶν δὲ γυναικῶν Οὐαλερία, avus* praeterea *vir* optimus *a senatu* iudicatus est. *Nam* cum *in* Sibyll. *libris* inventum *carmen* esset, *quo* praecipiebatur *Romanis*, ut *matri* Idaeae *templum* ponerent, *eius* que *simulacrum* Pessinunte *Asiae* adveherent, *et* celeberrimo *omnium* ordinum *occursu* illud *exciperent*, agmen *virorum* praeeunte *viro* optimo, *matronarum* vero *pompam* ducente *optima* femina, *qui* simulacrum *deae* acciperent: *senatus*, omnia *ex* carminis *praescripto* agens, *P. Nasicam* virum *optimum*, Valeriam *vero* optimam *matronam* esse *iudicavit*. Ad quae N. Wess. „de Valeria alii tacent: Claudiam memorant — Liv. 29, 14. Plin. 7, 35. et quos ibi testes produxit Harduin. et ad Sil. 17, 33. Drakb."

I, 12, 16. e.

— *ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, εἴς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς.*

Huius loci ſententia tantum haec eſſe poteſt, ut cives Romani, clauſis aedium ianuis, in equites coniecerint lapides ac tegulas vel ex aedium diaetis altioribus, et e feneſtris partis ſ. contignationis alicuius ſuperioris, (quae pugna et hodie nota,) vel extra diaetas e tecto, tum temporis plano; quo de v. Caſ. ad Ath. 2, 275. „ſoliti antiqui, non Iudaei tantum, ſed et Graeci et Lat., tecta ſuarum domorum ita confecta habere, ut in ea ſpectandi cauſa adſcenderetur, quoties aut pompa ducebatur, aut alia cauſa ſtimularet. — tum fiebant tecta non e tegulis, ſed habebant aggeſtam ſuper trabes terram, ut ibi etiam cubare aliquis poſſet. — at alia tecta, quamvis erant plana et ſine faſtigio, tamen et tegulas habuerunt" quas adeo, ſi h. l. ſumas tecta talia, evulſerint, item lapides, ſi qui forte cum terra ibi aggeſta olim eo veniſſent, ut contra, ſi diaetas ſuperiores hic cogites, aliunde lapides et tegulas ſecum habuerint. Nec opus exiſtimo, ut in λιθ. καὶ κερ. ſtatuatur hendiadys et unum genus modo lapidum coctorum e luto, cum in ſimili loco 7, 12, 12. diſtinguantur diſerte et ſic, ut alio ordine poſita ibi verba non admittant illam figuram, *τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς, τῶν τε ἄλλων ὀστράκων.* Sicut ob v. adiunctum *ἀναβ. τὰ δωμάτια* ſ. Cod. Ven. *τὰ δώματα* hic non de univerſis domibus et pro ſyn. prioris *τῶν οἰκιῶν* ceperis, ſed tandem redire debeas vel ad diaetas ſuperiores, vel ad tecta illa plana; quorum locorum utrum genus inſit in lectione aut vulg., aut nova Ms., nunc amplius videndum.

Ab initio ſunt, qui utrumque vocabulum Gr. pro eodem accipiant, aut utrique notionem tribuentes eandem, cf. L. Ern. „*δῶμα* — 3) tectum planum, — *δωμάτιον* — 2) tectum" aut utrumque ſecum comparantes, alterumque altero explicantes et illuſtrantes, ut L. N. T. Schw. „*δῶμα*, tectum, ſuperior pars domus, (ad quae in N.) Hanc ſignificationem non ineptam eſſe, docet elegans Herodianus 1, 12, 16. *ἀπ.* — *δωμάτια* — *ἔβαλον* (ſic, non per λλ) *τ. ἱπ.* *clauſis domibus*, quum *in* culmina *evaſiſſent*, lapidibus *tegulis*que *equites* deſuper *inceſſebant.* Sic vertit Pol. (non plane, ut poſt videbitur) id. 2, 6, 19. *μή που καὶ λίθων τὶς βολὴ ἀπὸ τῶν δωμάτων ἐπὶ τῇ πομπῇ γένοιτο*, *ne iacerentur* lapides *e* tectis, *interea dum* imperator *duceretur*, (non e P.) id. 7, 12, 12. *ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ λ.* aſcendentes *tecta*, teſtis *et* lapidibus *coniectis* eos *perdebant*, (nec hoc e P.) Ioſeph. XIII. c. 5. ſ. 4. p. 646. *τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ δώματος ἐπὶ δῶμα διαπηδώντων*, Iudaeis *e* tecto *in* tectum *inſilientibus*, rel." it. L. Krb. „*δῶμα*, — 2) tectum planum. Matth. 10, 27. 24, 17. Herodi. 1, 12. *εἴς τε τὰ δωμάτια* — *ἱπ.* (ſine Vs., tum in Obſ. ad Act. 10, 9. p. 206. e. ad *ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα*,) eſt ſane is ſignificatus, quo *δ.* tectum domus denotat, ap. profanos paulo rarior, neque tamen non obvius, (ubi deinde, prolatis e Ioſepho *ἐπὶ τοῦ δώματος* et *παρὰ τὸ δωμάτιον*, it. *εἰς τὸ δωμάτιον* addit.) Quod hic dr. *ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ δῶμα*, id Ioſeph. l. l. *παρελθεῖν εἰς τὸ δωμάτιον*, nulla utriusque loquendi rationis diverſitate. Nec ſatis accurate idem Vir doctus in eo, quod ſcribit, *τὸ ὑπερῷον* a *δώματι* — diſtingui."

Sed de utroque vocabulo incertus eſſe videtur Stp. Th., qui in „*δωμάτιον*, dimin. domuncula, (ut et vertitur ad Poll. 1, 78.) it. cubiculum, thalamus, Plut. — Pol. interpretatur etiam *tectum* et *culmen* ap. Herodi. l. 1." hinc, ubi ſane P. duplici Lat., ut alibi, unum *τὰ δωμάτια*

tecta et *culmina* reddit, sequente Sch., sed retinente inde Bg. modo *tecta*. Scilicet δωμάτιον, vi eius principe, qua pertinet ad diminutiva, neglecta, cf. Fisch. de vit. L. N. T. Prol. 10., potest esse i. q. δῶμα, it. poëticum δόμος, et syn. οἶκος, atque adeo valere tum de toto aedificio aliquo, tum de parte tantum aliqua eius, sive illa sit intra aedificium, sive etiam extra, et in primis supra aedificium, atque adeo de tecto. Enimvero cum in notionibus vocum inveniendis non sufficiat illa philosophia aliqua: tum accedere debet usus loquendi, aut saltem analogia vocum earumque synonymicarum. Ita δωμάτιον esse potest i. q. tectum, quia ap. Ioseph. non modo syn. eius δῶμα sic vidimus usurpatum, sed et ipsum δωμάτιον, cui add. 2, 212. f. 5. i. φθάσαντος εἰς τὸ δωμάτιον, cum *ille* semet *in* tectum *iam* ante *recepisset*. Verum, an Iosephi haec auctoritas sufficiat, quaeritur.

Mihi quidem reperta sunt modo haec, ap. Suid. 1, 623. m. δῶμα, ὁ οἶκος, καὶ δωμάτιον, οἰκημάτιον, domus, — *cubiculum*, ubi Vs. cepit sensu arctiori pro loco intra aedificium, ubi dormitur, de qua notione, ut et pro loco, ubi habitatur, vel viri, vel uxoris, v. Ammon. p. 45. Phryn. in Ind. Plut. Krg., Hes. in Ind. Fisch. Theophr. T. 2. p. 296. e., Schol. Arist. Lys. v. 160. f. 159., (ad Ran. v. 100. modo comparans recte οἴκησιν, pro domo et habitatione universa, tacens plane cum N. ad v. 313.) Cas. ad The. Fisch. p. 154. D'Orv. Ch. p. 441., ad Luc. 2, 570. N. 49. ut principem adeo Atticamque velint notionem pro cubiculo ad Poll. 1, 79. N. 44. cf. Rs. Or. Ind. V. 6., quorum postremus de gynaeceo intelligendus fuerit, (in quo et ipso convenit cum δῶμα, ut infra dicetur,) etsi is Lys. locus ad Dion. H. S. T. 2. 89, 30. et in Ind. redditur per *cubiculum*, ut in Ind. T. 1. modo e duobus locis, quibus adde 210, 38., ubi et sic in Vs ad latus, ut et ad Luc. 2, 581. l. 16. it. ap. Krb. Obs. ad Io. 6, 25. in quibus locis δωμάτιον absolute positum est, ut aliquoties ap. Nostr., qui tamen et 3, 11, 12., de Severo loquens patre et filio eius, εἰσιέναι — μέχρι τοῦ δωματίου, ἔνθα ἀναπαύονται, cum adiuncto adhibet aliquo, quale etiam ex Ind. Dion. Cas. (ubi *conclave* vertitur, ut a Sb. Ind. e Nostro,) notaram „δ., ἐν ᾧ ἐκάθευδεν" ut ap. Luc. 2, 580. l. 86. δ., ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον, cubiculi, *ubi* illi *quiescebant*, it. ap. Dion. H. S. T. 1. 262, 7. δ., ἐν ᾧ τὴν Λουκρητίαν ᾔδει καθεύδουσαν, *in* cubiculum, *in* quo *Lucretiam* dormire *norat*, (ubi mox sq absolute iterum, ut et l. 13.) sed ap. Nostr. 1, 17, 1. ἐπανελθὼν εἰς τὸ δ., ὡς δὴ καθευδήσων, per quae adiuncta dixeris vocabulum definiri magis, per se latius patens, nec proprie ab initio dictum de isto loco, ubi dormitur, sed de domus parte qualicunque, cf. Ind. Dion. Cas. ex 880, 96. δ., ἐν ᾧ ἠσπάζετο, et Luc. 2, 407. l. 16. πᾶν τὸ δ. tota *domus*, ubi tamen agitur de convivio, cf. l. 2. et 4. et adeo potius videtur esse triclinium s. coenaculum, quo Lat. postr. est ad Poll. 4, 129. N. 37., par in eo alteri Gr. ὑπερῷον, (v. Suid. 3, 545. e., non coll. ad Hes. 2, 1464. m. sq.) sed et illis δῶμα et δόμος, ut postea patebit.

Sed super subst. δῶμα L. N. T. Fisch. „synecd. tectum, s. superius illud planum, quod in suprema domus parte est, h. e. solarium. — Verum haec signif. non Graeca, sed Hellenistica, est. Nam auctores Gr. veteres et probi notionem *tecti* vocabulo δῶμα nusquam subiecere, sed Alexandrini contra Intpp.— Locus ex Aesopo — itemque loca Xen. Thuc. et Herodiani (cuius nullus subiectus) manifesto ἀπροσδιόνυσα sunt" cf. Ind. Fab. Aes. Hs. tum ad Matth. 10, 27. Cas. cum Grot., sed hic quoque ad Matth. 24, 17., ut Drus. ad Luc. 5, 19., ubi ille inclinat ad

plana tecta potiſſimum, aut ad tectum univerſum, cum reliquis nihil dicens ſuper adiectis, διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν, quae iuvent ſuperiora e Caſ. ad Athen., ut in plano tecto tegulae fuerint, quibus ſublatis, erutis, remotis, et facto ſic foramine, per id demiſerint lectum cum aegroto in locum, ubi Ieſus docebat. Sed idem Druſ. ad Luc. 12, 3. iterum tecta plana ſumit et ſolarium, it. ib. 5, 19., ut ad Act. 10, 9. Caſ. δῶμα *tectum* intelligit, ſed ſine auctoritate veteris bonaeque Graecitatis, e qua etiam nihil eſt ad Heſ. 1, 1020. e. N. 32. nec 1054. i. nec in N., nec ap. Salm. ad Spart. T. 1. p. 676. a. e. ſqq.

Tum ſuper δῶμα ap. ſcriptores profanos reperimus

I) ap. proſaicos, praeter Fab. Aeſ. loca ſuperiora, a) ap. Ariſtaen. ep. 1, 10. e. ed. Abr. p. 28. i. ἔκαον δὲ κατὰ δώματα δαΐδες λ. ed. Pav. p. 72. m. *ardere* interea *in* aedibus *taedae ture accenſae*, qui locus ſubiiciebatur ad Heſ. l. l. „δώματα de una domo" ut tamen et de gynaeceo intelligi queat, b) ex nobiliſſimo Ael. V. h. 3, 14. p. 224. i. τῶν οἰκιῶν τῶν ἰδίων καὶ τῶν δωμάτων ἐξοικισθέντας, *ſuis* aedibus *et* domibus *demigrantes*, ubi, tacente N, tantum Ind. „δ. iunguntur οἰκίαις λ." ſed Fi. The. Ind. v. δωμάτιον „etiam ap. Ael. — δ. dicuntur conclavia, cubicula. Diſtinguuntur enim diſerte ab οἰκίαις" et Ern. ad Call. h. in Cer. v. 55. „ſic dixit Theocr. Id. 17, 17. χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ Δέδμηται, aureum *cubiculum*, et ap. Ael. — οἰκ. καὶ δ. iunguntur, ut totum et pars" quibus fortaſſis uſus eſt noviſſimae editionis auctor Kuhnius, non item nuperus Intp. Vernaculus, ponens unum modo ſubſt. *ihre eignen* Wohnungen *verlaſſen*, pro *Häuſer* und *Wohnungen*, quod poſtr. et noſtrates pro ſingulis diaetis capiunt; unde ibi reddiderim Lat. *aedibus* et *domiciliis*, vel inverſo ordine, it. *domibus* et *aedibus*, cf. in hoc poſtr. G. Th. et Cort. ad Cic. ep. 13, 4, 9. e Caeſ. b. G. 1, 31, 14. ut *domo* emigrent, *aliud* domicilium, *alias* ſedes — *petant*, ubi *ſedem* de terra capio, urbe, pago, campo, ſed *domicilium* pro habitatione et peculiari loco in domo tota; non ſufficiente G. Th. in v. *domic.*, nec in v. *ſed.*, ubi cf. Ind. Tac. et Iuſt.

II) ap. poetas, a) Hom., unde pauca loca nunc quidem praebemus, praeter ea in Stp. Th. et Ind. Ern., quae omnia habent plur. δώματα, cum N. Ern. ad 'Οδ. α', 313. „δ. et μέγαρον v. 315. cape de ὑπερώῳ, gynaeceo" Cl. Vs. *aedes*, quorſum et referas ex h. in Merc. v. 60. δ. νύμφης, *domos*, quibus Lat. utitur eadem Vs. per loca rel., praeter 'Οδ. δ', 72. καδδώματα, per *domum*, ubi ſit coenaculum, aut latius e v. 44. κατὰ δῶμα, et v. pr. δόμον, cf. v. 46. et v. 15. ad ὣς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, *domum*, Ern. „δ. accipi poteſt de triclinio ſ. oeco, in quo epulae nuptiales factae, rel." pro quo v. 4. ἐνὶ οἴκῳ, in *domo*, et diſtinguitur v. 2. δώματα, *domum*, it. v. 20. δόμων, *aedium*, ut amplioris notionis, ſed v. 24. δώματα, *aedes*, iterum pro coenaculo, quo de v. 37. capitur quoque ἐκ μεγάροιο, ex *domo*, et v. 238. ἐν μεγάροισι, in *aedibus*, ſed v. 97. iterum ampliter τριτάτην ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν, *tertiam* habens *in* aedibus *partem*, ac rurſus de coenac. v. 621. ἐς δώματ', in *domum*, pro quo v. 624. ἐν μεγάροισι, in *aedibus*, ſed ampliter rurſum v. 657. πρὸς δώματα, ad *domum*, ſed de gynaec. v. 679. ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ, *per* domum *Penelopae*, at v. 715. κατὰ δῶμ' 'Οδυσῆος, *per* domum *Ulyſſis*, it. v. 674. δόμον εἰς 'Οδυσῆος, *in* domum *Ul.*, de diaeta, ante Ulyſſi propria, ut v. 720. κατὰ δώματ', in *domo*, de gynaec. Penelopes, i. q. v. 718. θαλάμοιο, *thalami*, quanquam et ampliter ibi valere poteſt, ut v. 799. πρὸς δώματ' 'Οδ. *ad* do-

mum *Ul.*, cf. v. 811. δώματα, *domum*, et v. 755. δώματα ὑψερεφέα, domos *excelsas*; quae vel unius libri varietatem produnt magnam, sed non notionem pro tecto, quam nec postea ap. Hom. reperi, sed superiores notiones quoque ap. b) reliquos, Hes. ἔργ. v. 8. 81. θεογ. v. 114. 463. 410. Mus. v. 28. Orph. Λιθ προοιμ. v. 66. et sine Ind. Arg. v. 592. Call. h. in Iov. v. 61. δώματα, *sedes*, pro quo v. 59. οἶκον, *sedes*, pro habitatione universa, sed h. in Di. v. 68. δώματος ἐκ μυχάτοιο, *ex* interiori *domo*, pro certa domus parte ac diaeta, et h. in Cer. v. 64. τεύχεο δῶμα, strue *triclinium*, cf. Ern. ad v. 55. στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας — ἀξῶ, ubi δομ. recte intelligit *triclinium*, sed ut, ob diserta illa adiuncta ᾧ — ἀξῶ, res sit eadem, quae supra in adiunctis cum δωμάτιον, quanquam hoc certum, δόμον ibi non esse totam domum sed partem eius aliquam modo, tum Aesch. Ag. v. 616. δωμάτων κύνα ἐσθλὴν, *aedium* canem *benignam*, i. q. pr. vs. ἐν δόμοις, *domi*, et Eum. v. 743. δωμάτων, *aedium*, i. q. v. 757. δόμους, *aedes*, Soph. Ai. v. 580. δῶμ' ἀπάκτου, domum *abducito*, Eur. Ph. v. 820. κατὰ δώματα, in *aedibus*, et Andr. v. 990. δῶμα, ad *domum*, cf. Barn. ad Herc. F. v. 825. „nisi familiam per δώματα intelligas, quod raro invenias, (mihi vero plane non repertum,) licet δόμος id aliquando significet" et Lyc. v. 181., ubi non opus, δῶμα capere de nido vesparum, sed proprie de domo, cuius in pariete aut tecto s. tigno intra domum pendent vespae in nido suo, prorepentes e cavernis suis, domo impleta fumo.

Quibus corollarii loco addimus Ern. ad Hom. 'Οδ. ά, 333. τέγεος πύκα ποιητοῖο, *domus* affabre *structae* „τέγος non *domum*, sed triclinium, in quo convivabantur proci, intelligam. Sic et δόμος ap. Call. h. in Cer. v. 55. (et v. 356. εἰς οἶκον ἰοῦσα, *in* domum *profecta*,) οἶκος h. l. est gynaeceum, ex quo venerat, ὑπερῷον v. 328. et mox v. 362. (it. θ', 56. Βὰν ῥ' ἐς μέγα δῶμα. Πλῆντο — δόμοι ἀνδρῶν, *perrexerunt ad magnam* domum. *Implebantur autem* domus *viris*,) δόμοι, triclinia, diaetae, oeci, (qui locus est insignis, quia δῶμα et δόμοι simul sunt cum discrimine, per se eadem, ut δῶμα sit tota domus, sed δόμοι certae tantum istius partes, it. χ', 494. εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, *bene* suffivit *aedes* et *domum* et *aulam*,) μ. est triclinium, δ. est πρόθυρον v. 474." cf. ad ύ, 355. tum ad comparationem reliquorum Heins. ad Hes. ἔργ. v. 96. ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι „locum, in quo ante nuptiarum tempus puellae solent παρθενεύεσθαι, Hes. δόμον et οἶκον vocavit, — Hom. μυχὸν δόμου et μυχὸν θαλάμου posuit, pro δόμῳ et θαλάμῳ, (immo ut supra ad Call. Di. v. 68. pro interiori domus parte s. diaeta.) Idem enim illis est δόμος et θάλαμος, quia pars intima erat" quae caussa nulla est, sed nostra superior, quia δόμος, vocabulum generis, ponitur pro specie ac parte; tacente Ind. Hom. de illis locis, sed ap. Harl. Chr. Gr. P. p. 115. ad ὑψωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι „*dormiens* in *aedibus*, quae *sub* tecto *sunt*, i. e. in parte aedium superiore, (N. v. 6.) ὑψ. δ. periphrasis est θαλάμου, uti infra v. 22. — θάλαμος enim a veteribus dicebatur cubile mariti et uxoris, quae in editiore aedium parte solebat habitare. Apoll. Rh. dicit ὑπωρόφιον θαλάμου" ut Hom. 'Ιλ. γ', 423. ὑψόροφον θάλαμον, Helenae quidem, cui par Telemachi θάλαμος ὑψηλὸς 'Οδ. ά, 425. β', 5. cf. vel Feith. Ant. H. 3, 11, 8. sq. et de οἶκος praeterea Krb. ad N. T. p. 165. e. sqq. it. Ind. Xen. Hell. Mor., ut in partem criticam de confusis δῶμα, σῶμα et ὄμμα Piers. Verif. p. 146. m. sq., ubi bene οἶκος cum δῶμα comparatur.

Igitur in Nostri loco, nisi in Ms. lectione alia scribae lapsus inciderit in finibus τια et τα, aliquis Glossator ad vulg. δωμάτια comparaverit

δώματα vel aliorum ſcriptorum, vel Noſtri ex aliis locis, et in vulg. lectione nihil novandum, ſive capiatur de tectis planis, ex auctoritate Ioſephi, quem et alibi Noſter novit, ſive de diaetis, ex uſu bonae Graecitatis, ad quam poſtr. notionem fortaſſis et reſpexit Gloſſator Ven., et refero ipſe Noſtri loca illa per δώματα, niſi et haec de tectis illis et Ioſephi exemplo ſupra intelligas.

1, 13, 4.

Οἴχεται δέ σοι ὅ τε δῆμος λ.

Verbum οἴχεσθαι ſatis ampliter quidem tractavit Stp. Th., nec tamen ordine optimo, ſed L. Ern. modo ſic „abeo, diſcedo, proficiſcor, decedo, pereo, diſſipor, ut pecunia" neque adeo cum notione illa, diſerte quidem, qua de in N. dubitatum meminimus, cognita illa tamen iam Stp. Th. 2, 1256. E. „aliquando etiam οἴχεσθαι dicuntur, quae evanuerunt, quae perierunt, de quibus actum eſt. — Herodi. l. 1. οἴχ. — σεατ. (non bene huc, ubi de rebus agere coepit, noſtrum referens locum, credo, ob praemiſſam formulam Lat. e P., cum pertineat ad ſq. claſſem de perſ.) Homo etiam aliquis οἴχεσθαι dr., quum ex hac vita diſcedit, quum e vivis excedit, quum moritur, (praeter Euſt., tantum ſubiiciens tria loca haec.) Sic interpretantur nonnulli ap. Hom. Ὀδ. ξ', (144.) οἰχομένοιο, *mortui*, — alii contra *abſentis*, (cf. Cl. N.) it. eodem libro (v. 376.) οἰχομένοιο, i. e. ἀπόντος, (ubi Cl. N. tacet, ſed Vs. *abſente*.) itidemque ap. Plat. διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, de eo loqui, tanquam qui non adeſſet; ubi etiam reddi poſſet, loqui de eo, velut qui abiiſſet, niſi malles, qui mortuus eſſet" quo de loco, abſente libro, non liquet.

Rem ego ſic diſpono, ut principem verbi medii notionem ſumam pro ire ſ. abire, ſenſu phyſico, quo reperitur de perſ., cum adiuncto aliquo,

1) cum praep. ſimpl., ap. Stp. l. l. A. „Xen. Paed. 3. ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἄγγελος, *abiit*, ivit, *ad*" (qui locus non eſt in Indd.) it. antea cum εἰς ſ. ἐς, quo de cf. Poſſ. Call. p. 600. m., Rs. Or. V. 5. p. 142, Nr. 21. ſine Ind. ᾠχόμην εἰς Πειραιᾶ, *in* Piraeum *abii*, it. Ind. Xen. Z. Ἀνβ., ubi et cum ἐν, ſed ap. Ariſt. Av. v. 1270. Ind. „παρά τινα, aliquem *adire*" it. ſine Indd. Xen. Cyr. 3, 2, 27. c. ᾤχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους, Th. V. 1. p. 171. ſ. 13. *ad* hoſtes *abiiſſe*, it. Hom. Ἰλ. ξ', 371. cum Lat. eodem, at cum praep. dupl. ib. ή, 460. et ό, 490. οἴχωνται σὺν νηυσὶν φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, *abierint*, 2) cum adv. Luc. 3, 304. e. ὡς μηδὲ, ὅποι οἴχησθε, ἔχοιτε εἰδέναι, *ut neque*, quorſum *effugiendum* ſit, *reperiatis*, it. ap. Ammon. p. 20. i. οἶδα γὰρ, ὅπου οἴχονται, e Xen. Ἀνβ. 1, 4, 8. Th. V. 2. p. 28. quo *receſſerint*, 3) cum praep. et adv. Call. ep. 43, 3. ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο, profecto *ad* puerorum *quempiam* rurſus *abiit*, 4) cum dat. perſ. Ariſt. Plut. v. 619. αὕτη μὲν ἡμῖν — οἴχεται, *abit* haec *anus*, ubi Schol. Cod. D'Orv. ed. Hſth. p. 202. a. m. explicat ἀπῆλθεν, per praeter., aeque bene.

Phyſice autem ſic de perſ. reperitur etiam cum participio alterius verbi, cuius generis exempla mera habent Ind. Ael. V. h. et D'Orv. ad Ch. p. 661. v. 17. e., ſed diverſam vertendi rationem Stp. Th. l. l. B., (qui partim omittit, v. c. Hom. Ἰλ. β', 71. ᾤχετ' ἀποπτάμενος, *avolabat*, partim reddit, ut „Xen. Paed. 5. πρὸς τὸν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο, legatus *abierat* ad *regem*" ut Vs. ed. Th. V. 1. p. 263. i. ſine Ind. Cyr. Z.

5, 1, 2., ſed alio modo „οἴχομαι φεύγων, auſugio, ſ. *fuga* me *proripio*“ et rurſus alio „Plut. ᾤχετ' ἐξαναστὰς, *ſurrexit* et *abiit*“ ſine Vs. proferens alia loca, ut e Xen. „Hell. 1. τὰς δὲ ναῦς οἱ Ἀθηναῖοι ᾤχοντο ἄγοντες εἰς Προικόννησον“ qui eſt ſine Ind. in ed. Mor. 1, 1, 12. Vs. Th. V. 3. p. 6. naves *univerſas* Athenienſes *ad* Proeconneſum *deducere*, Ind. Tayl. Lyſ. Rs. Or. V. 6. p. 925. m. „exprimit participium quandoque *modum*, ᾤχετο φεύγων, — ἐκπλέων. — Ad quam formam ſaepe *redundare* videtur, ut ἀπιὼν ᾤχετο“ quam poſteriorem rationem ſequi videntur, qui ſine praecepto aliquo formulam reddunt per unum duntaxat verbum Lat., ut Indd. Xen. Ἀνβ. „ᾤχετο — ἀπιὼν, *abiit*, — ἀποδρὰς ᾤχετο, *aufugit*“ praelucente quaſi Suida, qui, quanquam nihil ſuper hoc genere praecipiens 1, 273. e. in ἀποδρὰς, ἀποφυγὼν, tamen p. 267. m. poſt ἀπιὼν ᾤχετο, φεύγων, ἀποδιδράσκων, abiit, *diſceſſit*, Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν, εἰς Ἰταλίαν ᾤχετο ἀπιὼν, *ille* vero, *Peloponneſo* relicta, *in* Italiam *abiit*, diſerte addit, συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς, *hic* pleonasmus *Atticis* eſt *familiaris*, et 2, 774. m. ᾤχετο, ἀπῄει, ἐπορεύετο, diſceſſit, *abiit*, cum ῥήσει eadem, ſed leviter immutata, quo de N. tacuit, Ὁ δὲ τὴν Π. κ., εἰς Αἰτωλίαν ᾤχ. ἀπ., *ille* vero, *relicta* P., *in* Aetoliam *abiit*, mox ſeparatim ᾤχετο ἀπιὼν, diſceſſit, *abiit*, ἐπαγγειλάμενος δὲ, πάλιν ἐπανήξειν, ᾤχετο ἀπιὼν, ἀντὶ τοῦ ἐς τουπίσω ἀπεχώρησε, *pollicitus autem*, *ſe reverſurum*, inde *diſceſſit*, melius, quam *retro ivit*, de Grammatici praecepto non vero, qui addit iterum, συνήθης ὁ πλεον. τοῖς Ἀττ. *bic pleon. eſt Att. familiaris*, ſine N., ut de hoc Attico more nihil ap. Greg. Koen., nec ap. alios Grammaticos veteres aliquid habui.

Sed huic quaſi ſectae ac redundantiae repugnant

1) Fi. ad Plat. Phaed. p. 257. a. e. „v. οἰχ., iunctum aliis verbis, indicat celeritatem actionis, (et Ind. Pal.) οἰχ. *abire* 16, 3. (Εὐφράτην Ταῦρος ἔχων ᾤχετο.) — aliis verbis iunctum, indicat fere celeritatem actionis agentisque ſtudium, — ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν οἰκείαν, celeriter *ſe* receperunt *domum*, — ᾤχετο ἀπιὼν, continuo *abiit*, — ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον ᾤχοντο, *Seriphum* ſtatim *reliquerunt*“

2) Loesn. Ind. Call. „οἰχ., aliis v. iunctum, non, ut quibusdam viſum eſt, merae periphraſi inſervit, ſed celeritatem actionis agentisque ſtudium denotat. Ergo ᾤχετ' ἔχουσα, celeriter *abſtulit*“

3) Harl. Chr. Gr. P. ad Theocr. Id. 11, 23. οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, recedis *vero* ſtatim *abiens*, in N. p. 75. e. „*ſtatim* vero, *quam* celerrime *aufugis*. ἰὼν, ἐλθὼν, cum alio v. iunctum, indicat celeritatem actionis et animi promtitudinem“

4) idem ad Dem. p. Cor. p. 139. τοιγαροῦν ἐκ τούτων ᾤχετο ἐκείνους λαβὼν, *ubi* igitur *hoc factum eſt*, cum *primum* eos *aggrederetur*, adeo *ſibi* omnes *ſubiecit*, rel. „pari modo Herodt. 1, 189. (Weſſ. 89, 26.) ὁ δέ μιν συμψήσας ὑποβρύγιον οἰχώκεε φέρων, *hunc* fluvius *contorquens*, ſubmerſum *abripuit*, (et p. 171. ad εἰ μὲν; ὡς ἐκράτησε, Φίλιππος ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιὼν, *ſi Philippus*, *ut primum eſſet victoria potitus*, continuo *abiiſſet*,) ᾤχ. ἀ. *celeriter*, continuo *abiiſſet*. ἰὼν enim et ἐλθὼν, cum alio v. iunctum, animi promtitudinem et celeritatem actionis eleganter indicat“

5) poſt haec Vig. p. 340. „participia quaedam eleganter in oratione παρέλκουσιν, atque uni decoro ſerviunt, ut ἀνύσας, ἀπιὼν, ἔχων, λαβὼν, φέρων, — ᾤχετο ἀπιὼν, abiit *diſcedens*, i. e. diſceſſit. Satis enim eſſet ᾤχετο, ſine particip. „cumque Hoog. in N. repugnaſſet redundantiae,

at in sq. N. tamen vertisset „ᾤχ. ἀπ. pro *obiit*, utitur Arist. εἰ ἐπεβίω Περικλῆς, καὶ μὴ πρότερον ᾤχ. ἀπ. *si Pericles superstes fuisset*, *nec* prius *e* vita *decessisset*" Zeun. „Hoog. non male negat, illa participia abundare. Nam v. c. ἀπιὼν, uti simplex ἰὼν et ἐλθὼν, et similia, habent vim celeritatis et impetus, e. g. Ael. V. h. 13, 33. aquila dr. devolasse et ancillis — erepto calceo ἀπιὼν οἴχεσθαι, h. e. statim, celeriter abiisse. Hinc quoque ap. Dem. p. Cor. εὐθὺς, ut orationi maior concilietur vis, additur, ὡς ἐκρ. Φ., ᾤχ. εὐθὺς ἀπιὼν, h. e. *simulatque* rerum *potitus est* Phil., *confestim* sine *mora* interposita *abiit*. Atque pro ἀπιὼν Pausanias — eidem verbo iungit φεύγων, ut οἴχεται φεύγων, h. e. extemplo aufugit" qui

6) idem Zeun. unus omnium diserto perspicuoque praecepto hoc usus est in Xen. Cyr. Ind. „οἴχ. — servit periphrasi adverbii *statim*, ut οἴχομαι παραφέρων, statim *ad* alios *fero*, 2, 2, 4. (Th. V. 1. p. 102. m. ᾤχετο περιφέρων, discedens *circumferebat*,) — λαβὼν, statim *sumsi* 5, 5, 32. (cuius de Vs. infra,) — φεύγων, celeriter *aufugio* 6, 2, 19." Th. p. 366. p. φ. ᾤχετο, *fuga* se *subduceret*, praeced. ἔφυγον, *fugerent*.

Nos quidem nunc, rem formulamque digerendo, facimus classem primam hanc, cum verbo οἴχεσθαι adiunctum est participium alicuius verbi, quod non habeat notionem, in v. οἰχ. contentam; ubi valebunt modi vulgares in participio tractando vertendoque, ut cognoscetur per exempla, quae ponimus duplicis generis, primum, ubi v. οἰχ. est cum uno tantum eiusmodi participio, eoque

a) praeposito, ut ap. Dem. sine Ind. 59, 6. οὐσίαν — πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο, it. ap. Stp. Th. l. l. πρεσβεύων ᾤχ., quod vertebat *legatus abierat*, mutato participio in subst. affine, pro tanquam leg., cui par *ad regem* abierat *legatione fungens* s. *functurus*, sumto praes. pro fut., ut ap. Arist. Plut. v. 32. ἐπερησόμενος σὺν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, interrogaturus *igitur* adivi *hunc deum*, v. οἰχ. est cum fut. particip., et cum praep., ut Schol. πρὸς τὸν θ., sed ap. Poss. Call. p. 502. e Dem. „κληθέντες οὗτοι πρὸς Ξενόφρονα, ᾤχοντο, λ. *invitati isti ad* Xen., *abierunt*" sine Ind. 402, 15. it. Xen. Cyr. 2, 4, 9. i. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούσαντες ᾤχοντο, Th. V. 1. p. 130. i. *his illi* auditis *abierunt*, pro severis, *igitur* illi *quidem* haec *cum* audissent, *abierunt*,

b) postposito, ap. Stp. l. l. e Plut. ᾤχετο ἐξαναστὰς, quod bene reddebat *surrexit* et *abiit*, praemisso participio et per copulam resoluto, pro vulgari, *abiit*, postquam *surrexisset*, sed idem in Soph. illo pleno Ai. v. 754. ἀλλ' οἴχεταί τοι πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης, negligenter *conversus est*, oppresso v. οἰχ., ut in Vs. Scal. poët., pro quo Vs. Iohns. *sed* abit *sane* conversus *ad optimum consilium*, (ex ordine Schol. ad vs. sq. οἰχ. σὺν τρ. πρ. λ. qui adeo cum Schol. Tricl. tacet de Suidae illo pleonasmo,) et Hoer. *sed* abiit *sane*, conversus *ad utilissimum consilium*, recte commate facto post τοὶ, et v. οἰχ. per pers. reddito, tum ap. Xen. Cyr. sine Ind. 5, 5, 2. ἄγγελος ᾤχετο ταῦτ' ἀπαγγέλλων, Th. V. 1. p. 323. e. *nuncius*, qui *haec* exponeret, *abibat*, participio resoluto per pron., it. Luc. 1, 871. l. 55. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, *si vero* (vel) *locutus solum fuerit*, ilicet *auribus te* devincto *abibit*, ubi Gs. illud Lat. *ilicet*, cum diserto *abibit* otiosum, male excusat in N., quae habet similia cum Rs. illis ad Dem. p. Cor. et Ind. v, porro Xen. Cyr. sine Ind. 5, 5, 4. e. αὐθήμερον ᾤχετο πρὸς αὐτὸν ἄγων τὸ στράτευμα, Th. V. 1. p. 324. e. *eodem die ad* Cyrum *pergebat*, exercitum

ductitans, quo Lat. *perg.* in v. οἰχ. etiam alii utuntur, me tolerante, maxime pro ſimpl. ire, cf. G. Th., denique Dem. ſine Ind. 49, 27. αἰχμαλώτους πολίτας ὑμετέρους ᾤχετ' ἄγων, et 50, 1. τὴν ἱερὰν ἀπὸ τῆς χώρας ᾤχετ' ἔχων τριήρη, ubi fortaſſis eſt et cum praep.

Alterum huius claſſis genus eſt, ubi v. οἰχ. ſecum habet tale participium multiplex, ut ap. Theocr. Id. 13, 36. 39. Κᾤχεθ' Ὕλας —, ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἴσων, — Χάλκεον ἄγγος ἔχων, et *abiit* Hylas, *aquam* ad *coenam* allaturus, *aereum* vas *ferens*, ubi v. οἰχ. cum particip. fut. et praeſ., pro rei notionisque diverſitate, et Schol. ἐπορεύθη, κομίσων ὕδ. λ. cum Suida noſtrum v. vertens, (cf. ſupra ex 2, 774. m. it. 674. i.) ſed deinde in κρατῶν ξίφος σιδηροῦν, ad v. 39. pertinentibus, recte quidem ἔχων explicans per κρατ., Lat. *tenens*, ſed in ξιφ. habens aliam lect., v. c. ἔγγος, alienam tamen ab h. l., aut corruptam e σκεῦος, cf. v. 46. ubi κρωσσὸν, ap. Schol. τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λ., quorum uſus erat ad Heſ. 1, 39. e. ἄγγος, ἀγγεῖον; ſine N.

Claſſis ſecunda habet v. οἰχ. cum participio verbi alicuius e ſimili notione, h. e. motum pariter continentis; quae claſſis eſt et ipſa duplicis formae, quarum prima cum v. οἰχ. adiunctum fert tale participium modo unum, idque ut

1) praeponatur, ut Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 164. e. ἐκ τῆς πόλεως ἀποδρὰς ᾤχετο, Luc. 3, 33. l. 95. μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην, *in* media *eorum* enarratione *diſceſſi*, at Rs. Or. V. 5. Lyſ. p. 127. l. 3. ἀπιὼν ᾤχετο, Vs. p. 12. m. *abiit*, Dem. ſine Ind. 81, 22. σιωπῇ ἀπιόντες ᾤχοντο, cf. Ind. Fi. Pal.

2) poſtponatur, ap. D'Orv. Ch. p. 661. m. ᾤχετο πλέων, ſine Vs. it. Rs. Or. V. 7. Ant. p. 716. e. ſed Dem. 899, 5. ᾤχετο ἐνθένδε ἀποπλέων, Ariſt. Plut. v. 934. οἴχεται φεύγων, arripuit *fugam*, quod nihil quam privum Lat. *fugit*, tacente G. Th., qui modo in ſubſt. habet formulam ſyn. *capere fugam*, Luc. 2, 325. l. 78. ἀγρόνδε ᾠχόμην, ψύτταν κατατείνας, rus *abieram*, cito *percurrens*, cf. Stp. Th. l. l. B. e. ᾤχοντο ἀπιόντες λ.

Sed in altera forma hic cum v. οἰχ. participium eſt eiusmodi, ſed et ſimul aliud alius notionis, et quidem

1) multiplex, ap. Ael. V. h. 13, 33. p. 902. ἀετὸς καταπτὰς, τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων ἁρπάσας, ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν, *aquila* devolans, *alterum calceorum* quum *rapuiſſet*, abiit *et* deportavit *Memphin*, oppreſſo alterutro v., ἀπ. aut ᾠχ.

2) duplex modo, Ael. V. h. 12, 51. e. p. 813. ἐξαναστὰς ἀπιὼν ᾤχετο, conſurgens *diſcedebat*. Sed Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 148. l. 5. διὰ τῆς πυλίδος ἐξελθὼν, πρὸς τὴν ναῦν προσέπλευσε, καὶ ᾤχετο φεύγων, referetur adhuc ad priorem formam, quia ἐξελθ. cohaeret cum v. finito προσεπλ. et hoc per copulam cum finito etiam ᾤχ.

Melius vero converſa ſunt haec exempla per easdem claſſes ſuperiores, cum participio verbi e ſimili notione, A) ubi unum adeſt participium

1) praepoſitum, Ariſt. Thesm. v. 660. ὅπως μὴ διαφυγὼν οἴχεται, ne *fuga* hinc *elabatur*, ubi, praeter libere additum adv. loci, participium mutatur in abl. ſubſt., in quo G. Th. tenet modo formulam parem *fuga abire*, quae proprie alia eſt Gr. ap. Call. h. in L. P. v. 39. φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα ᾤχετ' ἔχων, fuga *ſacrum tuum ſimulacrum* abiit *ferens*, etiam noſtratibus nota, *mit* der *Flucht*, ſ. *durch* die *Flucht* davon *gehen*, ut Comici illud v. Gr. compoſ. i. q. ſimplex φυγών ſ. φεύγων οἰχ., quod

poſtr. ſupra e Xen. bene converſum *fuga* ſe *ſubducebat*, quae phraſis, ignorata G. Th., par eſt privo v. *abire*, ſed Rs. Or. V. 5. Lyſ. p. 154. l. 6. ἐγὼ δὲ ἑτέραν ἀπελθὼν ὁδὸν ᾠχόμην, Vs. p. 37. m. *ego* (vero) *aliam viam* ingreſſus *abii*, nobis *ich* aber *nahm* einen *andern* Weg, *und* gieng *davon*, ſ. *ich aber* gieng *einen* andern *Weg*, und *machte* mich *davon*, i. q. infra ap. eundem ἑτέραν ὁδὸν ᾠχόμην ἀπιών,

2) poſtpoſitum, ap. Stp. Th. οἴχομαι φεύγων, fuga *me proripio*, quae formula ignota eſt G. Th., tum per interiecta quaedam, ap. Luc. 1, 624. l. 69. κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών, (vel nos) fuga *evaſerat*, nobis *ſo würde er* auch *uns* durch *die* Flucht *entgangen ſeyn*, it. ap. Xen. Ἀνβ. 4, 7, 19. e. ſ. Z. 4, 7, 27. e. ἐπεὶ ἑσπέρα ἐγένετο, ᾤχετο τῆς νυκτὸς ἀπιών, Th. V. 2. p. 243. *ſub* veſperam *diſcedit*, et *noctu* iter *facit*, pro quo malim, *cum* veſpera *adeſſet* ſ. veniſſet, *diſcedens*, nocte *proficiſcebatur*, cf. 3, 3, 5. e. ᾠχ. ἀπ. νυκτός,

B) ubi ſimul adeſt participium non affinis notionis, idque

1) multiplex, ap. Fab. Aeſ. Hſ. 39, 3. διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο, Ind. „celeriter *abiit*“ reddito participio per adv., quo de mox,

2) duplex, Rs. Or. V. 5. Lyſ. p. 679. l. 2. οὐκ ἄν ποτε ἐν ὀκτὼ ἡμέραις εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον, ᾤχετο ἐκπλέων, Vs. p. 331. i. nunquam *profecto* octo *dierum* ſpatio, *quibus ſenatui ſui copiam fecerat*, hinc *enavigaſſet*, ſed melius Rs. in N. „die, *ex* quo *curiam* frequentare *coepiſſet*, octavo *in* nave *abiit*, participio reddito per abl. ſubſt. cum praep., ap. Hom. Ὀδ. θ', 356. εἴ περ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας οἴχηται φεύγων, *etiamſi* enim *Mars* debitum *renuens* abierit *fugiens*, ſed ap. Luc. 1, 294. i. μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο φεύγοντες, *atra me bile percitum putantes*, confeſtim *abierunt*, participio praepoſito mutatoque in ſyn. adv., cum in Lat. *fugere*, ut in Gr. φ., inſit notio celeritatis et celeris motus, cf. G. Th., quae ratio forte melior, quam prior ſevera per Lat. *fugiens*, etſi hoc participio, ut ſubſt. abl. *fuga*, per ſe tantum modus exprimitur, quo quis abeat, et illi abl. (non expoſito a G. Th. e Virg. A. 4, 281. pro per fugam, ſ. cum fuga,) ſubſtitui poteſt adv. celeriter, etc. cf. ad Theocr. Id. 2, 152. ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων, *tandem* fugiens *abierit*, Schol. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε, quod Gr. τρ., ut Lat. *currere*, (cf. G. Th.) quoque vim illam celeritatis habet; unde formulam ſupra ap. Lycurg. ἀποδρὰς ᾤχετο reddiderim, *curſim*, curriculo, *abiit*, ſed ap. Lyſ. Rs. V. 5. p. 143. l. 9. ῥίψας τὸ ἱμάτιον, ᾤχετο φεύγων, Vs. p. 29. m. *rejecto pallio*, fuga *diſceſſit*, ut p. 154. l. 5. τὸ γὰρ μειράκιον ὡς ἔγνω, ῥίψαν θοἰμάτιον, φεύγων ᾤχετο, Vs p. 37. m. *adoleſcens enim*, ut *ipſe* novit, *abiecto* pallio, *fuga* ſe *ſubduxit*, et p. 143. l. 12. ταῦτα δὴ διανοηθεὶς, ἑτέραν ὁδὸν ᾠχόμην ἀπιών, Vs. p. 29. m. *haec*, inquam, (igitur) *animo volvens* (cogitans,) *aliam viam* ingreſſus *abii*.

Separatim ponimus verba, a Gr. λείπω et praep. aliqua compoſita, ubi, per easdem claſſes eundo, deprehendimus v. οἰχ. cum A) participio talis verbi ſolo

1) praepoſito, in Fi. Ind. Pal. ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον, ᾤχοντο, quod Vs. Phaſ. ſeverius *Seriphon* relinquentes *abierunt*, quam Velar. *relicta* Seripho, *abierunt*, et Toll. *relicta* Ser., *diſceſſerunt*, nobis reſolvendo, *verließen* Ser. *und* giengen *davon*,

2) postposito, Theogn. v. 1098. ὅστις — σ' ἐκέλευσεν Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην, *quisquis te iussit* abire, *relinquentem* nostram *amicitiam*, ubi Camer. ὑπομν. bene, ὁ συμβουλεύσας σοὶ, ἀπολιπόντα ἐμὲ φοιτᾷν σε πρὸς ἄλλον, et poëtice προλ. i. q. simplex, it. Dion. H. S. T. 1. 217, e. τὰ μὲν παιδία οἰχήσεται, τὴν πόλιν ὑμῶν καταλιπόντα, *pueri* quidem *isti*, relicta *patria*, proficiscentur *in exsilium*,

B) cum aliis participiis simul, Arist. Eccl. v. 533. Ἀλλ' ἐμ' ἀποδύσασ', ἐπιλαβοῦσά τε τοὔγκυκλον, Ὤχου, καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον, sed *postquam* me *exueras*, et *vestem* insuper *tuam* sumseras, *abiisti*, relinquens *me*, ut *mortuum*, ubi verior coniectura Kust. in N. ἐπιβαλοῦσα, de confusione istorum verborum solenni, et *iniiciens mihi* tuam *vestem*, cf. Suid. 2, 774. e. it. Luc. 1, 115. l. 36. γυμνώσαντες — περιτράγοντες — ἐκμυζήσαντες — ᾤχοντο — ἀπολιπόντες, *nudatis* Timonis *ossibus* et *circumrosis*, ac *medulla* exsucta, *aridum* relinquentes, *abierunt*,

C) cum participio affinis notionis, Xen. Ἀνβ. sine Ind. 4, 6, 2. Z. 4, 6, 3. ἀπὸ δὲ τούτου ἐκεῖνος τῆς νυκτὸς ἀποδρὰς ᾤχετο, καταλιπὼν τὸν υἱὸν, Th. V. 2. p. 228. tum *ille* noctu, *relicto* filio, *profugit*, pro severis, exinde *vero* ille *nocte* curriculo *abiit*, relicto *filio*, cf. supra ap. Suid. τὴν Πελ. καταλιπὼν, εἰς Ἰταλ. ᾤχ. ἀπιών.

Quae quidem verba propterea separavimus, quod in iis notio videretur ambigua, ut in Lat. *relinquere*, quod est tum nostrum *zurück lassen* s. *hinter* sich *lassen*, aliquem hominem non secum ducere, tum *verlassen*, quod de pers. et re s. loco i. q. discedere inde, qua in postr. notione v. οἰχ. habeat; iterum participium ex affini notione.

Separatim quoque inserimus illum locum Dion. H. S. T. 1. 674, 7. sqq. οὐδ' ἂν ἀπολειφθείη τοῦ πατρὸς, τόσῳ δὲ μᾶλλον, ὅσῳ γε ἀποθανούμενος οἴχεται, *et* patrem *tanto* minus *deserturum*, quanto *certiorem* mortem *peteret*, pro severis, *neque* se *relicturum* patrem, *tanto* que *id* magis, *quanto* scilicet *certius* abiret *moriturus*, s. *in mortem*, ut p. pr. e. ὡς ἐπὶ θάνατον ἐξιόντα μετὰ τοῦ πατρὸς, ubi v. οἰχ. iterum cum particip. fut., sed et cum v. ἀπολ., sed finiti temporis ac modi, non infiniti, ut ante ap. Luc. Nr. B).

Aliis vero de caussis seiungemus v. οἰχ. cum participio λαβὼν, quod per classes superiores A) solum est, et

1) praeponitur, ap. Rs. Or. V. 5. Lys. p. 142. m. ὥστε ἔδοξέ μοι, κράτιστον εἶναι, ἀποδημῆσαι ἐκ τῆς πόλεως. λαβὼν δὴ τὸ μειράκιον, — ᾠχόμην ἐκ τῆς πόλεως, Vs. p. 28. m. adolescente *igitur* accepto, *egressus* sum *civitate*, sed in L. N. T. Schw. p. 828. N. *arrepto* adol., *abibam* ex *urbe*, ubi v. οἰχ. i. q. pr. ἀποδ., sed λαβ. nihil, quam *mecum sumens*, it. ap. Xen. Cyr. 5, 5, 33. m. λαβὼν ᾤχου πᾶσαν μου τὴν δύναμιν, reddente Z. modo in N. „*tu* eo *progressus* es, *ut* omnes *abduceres* copias *meas*" tropico adeo sensu et pro προχωρεῖν s. χωρεῖν μέχρι τοῦ λαβεῖν, manente me in propria notione cum Vs. Th. V. 1. p. 334. m. *discessisse* te *ita*, *ut* omnes *meas* copias *acciperes*, resoluto participio per particulas modi, pro quo et procedit *sumsisti tecum* et *abiisti*, s. *duxisti tecum*, quae respiciunt §. 21. e. sq., ubi τούτους λαβὼν ἐπορευόμην, Th. p. 331. i. eos *accepi* atque *abii*; quomodo et capio §. 32. εἴ τις τῶν φίλων, φιλοφρόνως σου εἰπόντος, λαμβάνειν ὁπόσα ἐθέλοι, εἶτ' αὐτὸς τοῦτο ἀκούσας οἴχοιτο λαβὼν ἅπαντα λ. ubi, propter pr. inf. λαμβαν., qui proprie physiceque sumitur, etiam sq. particip. λαβὼν sic sumo, cum Vs. Th. V. 1. p.

334. i. si, *postcaquam* id *audiisset*, iret *atque* omnia *acciperet*, nec cum Ind., quanquam hic locus proprie pertinet ad sq., ubi v. οἴχ. cum particip. λαβὼν, quod

2) postponitur, quo de Stp. Th. l. l. „Eur. οἴχου λαβὼν αὐτὴν, *abiisti*, ea *abrepta*, f. *abripuisti eam* et *discessisti*" tum ap. Ioseph. 1, 109. l. 2. m. τὸν Μωϋσῆν ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς οἴχεσθαι, τοὺς Ἑβραίους λαβόντα, *Moysem* cum *Hebraeis* discedere, *iubebat rex*, ubi particip. mutatum in praep. Lat. *cum*, ut facimus in v. ἔχων cum v. aliquo, cf. Fi. Ind. Pal. v. ἐχ. b. c., ubi diserte, quanquam per numeros modo, locus superior 16, 3. Εὐρώπην Ταῦρος ἔχων ᾤχετο, ad quam rationem et locum e Xen. in pr. numero reddas, *cum* omnibus *copiis* meis *abiisti*, sicut in Iosephi loco, praeter liberiora, *Hebraeis* sumtis, *assumtis*, ductis *secum*, severa sunt, *postquam* sumsisset, *duxisset* secum *Hebraeos*; ad quam rationem aliquam verser equidem etiam in illis duobus Dem. 347, 10. εἶπε δὲ τοιούτους λόγους, καὶ τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἔχοντας ἀγαθὰ, ὥσθ' ἅπαντας ὑμᾶς λαβὼν ᾤχετο, hoc sensu, *habuit* vero *eiusmodi* orationem, *et* tanta *et* tot *continentem*, promittentem, *bona*, ut, *universis* vobis *captis*, occupatis ea oratione, *abiret*, discederet e suggestu et concione; qui locus, planus ut puto, recteque captus a Wolf. Rs. Or. V. 9. p 357. i. „λαβ.) ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, ταῦθ' οὕτως ἔχειν" debuit adhiberi ad alterum 239, 16. τοιγαροῦν ἐκ τούτων ᾤχετο ἐκείνους λαβὼν, εἰς τὸ μηδοτιοῦν τῶν μετὰ ταῦτα προορᾶν, μηδ' αἰσθάνεσθαι, ἀλλ' ἐᾶσαι πάντα τὰ πράγματα ἐκεῖνον ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι, in hanc sententiam, *abiit* igitur *exinde*, vel *per haec*, per litteras scriptas, blanditias, *illis* adeo *captis*, occupatis, *ut* nihil prorsus *eorum*, quae *postea* futura essent et consecutura, (supplendo γινομένων f. γενησομένων,) *praeviderent* ac *sentirent*, sed *sinerent illum* omnia *negotia* sibi *subiicere* atque vindicare; ubi res omnis versatur non tam in v. οἴχ., quam potius in particip. λαβ., quod neque per aliam lect. tentandum, neque physice capiendum, sed tropice cum Schol. e Cod. Aug. Rs. Or. V. 2. p. 145. m. „λαβ.) ἀντὶ τοῦ καταδουλωσάμενος" quod Gr., cum Lat. *capere* et *occupare*, de animo acceptum, i. e. de intelligentia et voluntate, est i. q. quod Wolf. supra πείθειν et ἀναπείθειν, in suas partes et sententias pertrahere, et alicui aliquid persuadere et approbare, et i. q. Gr. κατέχειν et Lat. *tenere*, ex consequenti, aliquem quasi occupasse, et in sua potestate habere, posse agere cum eo pro arbitrio, regere ac ducere, quo velis, et per eum efficere, quae velis; quo et redeunt Rsk. in Dem. Ind. v. λ. p. 480. m. ex h. l., ubi v. οἴχ., sicut et 416, 25. ᾠχόμην τὸ πρᾶγμα αὐτῶν ὑφελόμενος, sumo physice iterum, et de Aeschine oratore potius, quam de rege Philippo, quo de tamen et ipso procedat, si cogitetur *ex aliqua* urbe *abiens*, post propositam sententiam voluntatemque coram paucis apud se, quam iis pro eloquentia sua approbarit ac persuaserit adeo, ut coeci veluti permitterent ei sua omnia negotia; quanquam fortassis utroque loco τὸ πρᾶγμα et τὰ πράγματα capi licet pro rep. et civitate. Sed ap. Theocr. Id. 13, 55. Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα, *Hercules* vero, *animo* perturbatus *ob* puerum, *ibat* incurvo *arcu* accepto *Maeotice*, ubi Sch. iterum ἐπορεύθη — λαβὼν τὰ τόξα.

B) cum alio participio simul ap. Arist. Ran. v. 471. κἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν, et *hinc* abduxisti *Cerberum* fuga *dilapsus*, participio λ. mutato in

tempus finitum, sed contra Gr. οἴχ. finito tempore in participium, pro severioribus, *capto eo*, fuga *abiisti*, s. cursim s. curriculo.

Addimus quaedam ad vertendi rationem, ut priora vel illustrentur, vel confirmentur.

1) si quis in formula ἀπιὼν ᾤχετο versetur quoque resolvendo, v. c. *discessit* et *abiit*, it. in altera φεύγων ᾤχετο, *fugit* et *abiit*: is copulaverit synonymica rhetorice, quae aliquo pacto differunt tamen, cum *abire* habeat motum e loco simplicem, at *fugere* celeriorem, ut in *discessit* et *abiit* tropus diversus apparet; unde tautologia inanis non admittatur, sed modo copia quaedam, qualis est et in illis nostratium, v. c. *er gieng* und *machte* sich *davon*, s. *trug* sich *davon*; quae potius comparo, quam Cic. illa *abiit*, *excessit*, *evasit*, *erupit*, quod asyndeton severo interpreti non permissum, etsi sibi idem Cic. permisit in Plat. illo ap. Stp. Th. i. l. „οἰχήσεται ἀπιών, hinc *excedam*, hinc *evolabo*" si tamen Cicero illuc respexit.

2) in illis participiis ἰὼν et ἐλθὼν non ab omnibus sumitur vis illa celeritatis et impetus, cf. Abr. ad Aesch. 1, 167. e. sq., ubi et ᾤχετ' ἰὼν μαντευσόμενος e Pind. 'Ολ. 6, 63. ed. Heyn. Vs. p. 11. *abiit* oraculum *consulturus*, pro severis *abiit* et *profectus* est *consulturus oraculum*; quia *abire* est, simpliciter se movere ab aliquo loco, sed *proficisci* i. q. porro se movere, quasi proficere in itinere, motum continuare, ac fere i. q. *pergere*.

3) copia illa Gr. in copulandis verbis talibus habet aliquid simile in Hebraeorum formula *moriendo mori*, it. *ivit* et *crevit*, quarum in prima hodie quidem non quaerunt emphasin, et alteram resolvunt per adv. temporis ac modi, v. c. semper, continuo crevit, quod et commode fit in Gr. participio cum finito tempore, ut in N. T. 1 Petr. 3, 19. πορευθεὶς ἐκήρυξεν, cf. Lex. Krb., quo et referas Hom. βῆ ἰέναι,

4) quod Fisch. in Pal. Ind. v. οἴχ., comparans Hom. illud βῆ φεύγων, vertebat: „celeriter *aufugit*": eundem sensum nos efficimus sic reddendo *abiit celeriter*, quaerentes vim hanc celeritatis in v. φευγ., quam per se habere potest.

5) si v. οἴχ. cum alio verbo redditur per adv. *statim*, continuo, *celeriter*: difficultas oritur, cum additur diserte adverbium eius notionis, ut supra ap. Dem. ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών, et de Zeun. ratione ad Vig., cum, addito εὐθὺς, dicebat, orationi maiorem conciliari vim, et reddebat „confestim sine mora interposita" sic sine copula interiecta, saltem oritur illa figura ἐκ παραλλήλου, quam et Servius statuit ad Virg. A. 3, 548. *haud* mora *continuo*, cf. 5, 368. et Ge. 4, 548. Sed in Harl. ratione supra ad Theocr. „οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, *statim* vero, *quam* celerrime *aufugis*" eadem dubitatio est, nisi *statim* sumatur de tempore, nobis *sogleich*, sed *quam celerrime* de modo, ut v. c., cum quis, ad mensam sedens, audierit, hospitem venisse ad fores, *statim* surgat, nec maneat amplius ad mensam, sed deinde ad hospitem eat *celeriter*, gradu incitato, nec lente; ad quam rationem expediat se fortassis aliquis in Hom. adv. poëtico, quod par illi prosaico εὐθὺς, 'Οδ. ά, 410. οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, ubi, de nostra ratione, sensus est, *quam surgens* statim *abiit*, sed Cl. Vs. *ut facto impetu* statim *abiit*, obscurius, quam *surgens* 'Ιλ. ά, 584., quo et ducere potuit Schol. ἀναστὰς, qui locus noster Hom. addendus in N. ad Hes. 1, 325. i., e cuius p. 635. e. ἄφαρ, ταχέως, ἢ εὐθέως, (quod extr. modo p. sq. i.) et e Suidae syn. 1, 391. i. ἀφαρεὶ, ἐσπουδασμέ-

νως λ., dubites quoque de sensu adv. et utrum ibi pertineat ad pr. v. ἀν., an ad sq. οἰχ., v. c. *wie* stand er *sogleich* auf, *und* gieng *davon*, aut *wie* stand er *auf*, und *gieng* sogleich *davon*, vel *gieng schnell*, eilfertig *davon*. In Theocr. quidem loco obscurior erat Vs. vulgata *recedis* statim *abiens*, sed melior haec ad Arist. Eccl. v. 196. εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο, *statim* fugiens *abiit*, i. e. de superiore ratione, post illud factum, nullo intervallo temporis interveniente, abiit celeriter, celeri gressu.

6) qui putant, verbo οἰχ. inesse *promtitudinem animi* et *agentis studium*, laborarint, ubi cum eo verbo reperiant participium φέρων, tropico sensu positum, quo sensu alibi reddimus per adv. promte, studiose, rel., ut Rs. Or. V. 3. p. 242. e. τὴν ἐκκλησίαν εὐημερήσας ᾠχόμην φέρων, ubi Wolf. in N. „φ) πλεονάζειν δοκεῖ“ secto sic nodo, non soluto, at tacente Rs. ibi et in Ind. v. οἰχ., verum in v. φ. i. diserte hunc locum subiiciente his, ubi participium φ. notat „cito, expedite, alacriter, agiliter, magna cum contentione“ quae et ipsa insunt in *promtitudine* illa *animi*, et *agentis* illo *studio*; unde existent eaedem in utroque v. οἰχ. et φ. notiones.

Sed in illo Harl. loco ex Herodt. de fluvio, μὲν — ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων, Vs. ad latus, *hunc* submersum *abripuit*, nihil exprimit, quam v. φερ. physico sensu, pro Lat. *rapere*, ubi v. οἰχ. act., pro med. ᾤχετο positum, (cf. Lex. Voc. Ion. p. 15. b. m.) hanc potius edat sententiam, de nostra ratione, *fluvius* eum *contorquens*, submersum *ferens* secum *abiit*, i. e. defluxit, decurrit, *der Fluss* gieng *davon*, s. *der Strom* floss *dahin*, und *trug* s. *riss* ihn *mit* sich *fort*, ubi fluvius ponitur pro aqua in alveo eius, diciturque abire, i. movere se ex loco uno in alterum.

Proprie quidem hic locus pertinet ad classem illam, cum v. οἰχ. dr. tropice de rebus, ad quam nunc progredimur in medio nostro, quod ita reperitur vario sensu ac modo,

A) cum participio 1) simplici, ut in Stp. illo, quod plenum ponimus ex Hom. Ἰλ. ζ', 346. Ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ubi primum pron. με traho ad particip. προφ. (hoc sumens pro simpl.) et v. ὀφελ. ad subst. θυελ., ut sit, *quam* procella *venti* debuit *abire* ferens *me*, s. quam debuit abire mecum et ferre me in montem rel. s. utinam abiisset mecum et tulisset me in montem; in quo illud pron. *mecum* libere adiicio ad sensum planiorem, cui loco similis est hic Ὀδ. ύ, 64. 2) cum participio dupl. Ἄρτεμι, — αἴθε μοὶ ἤδη Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο Αὐτίκα νῦν, ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα, Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψορρόου Ὠκεανοῖο, Vs. Cl. *Diana*, utinam *mihi iam sagitta pectoribus* immissa *animum* (animam, vitam) eximeres *statim nunc*, vel *postea* me *raptam* procella *iverit* portans *per* aëreas *vias* (per aëris vias, i. per aërem, ut Schol. τὸν ἀέρα, cf. Hes. 1, 1609. e. fine N.) *fluentis* que *iniiciat* reflui *Oceani*; quae Vs., melior, quam illa ap. Clav. Schauf., propter disertum participium ἀν. (ut supra ap. Ael. V. h. 13, 33. et ap. Palaeph. 30, 3. simpl. ἁρπάσας, cui par Hom. compos.) exprimit severe v. οἰχ., et recte participium προφ. per simplex, eadem servans bene rectionem Gr. in ἐν προχ. βάλοι, ubi dativus est pro acc. cum praep. εἰς προχοὰς, et hoc par illis in priori loco εἰς κῦμα π. θαλ., sed pro Cl. *iverit* malim iterum in imperf. *abiret* mecum *et* ferret *me*, quo tempore iam coeperat illa in *eximeres*, rectione repetenda a pr. αἴθε, unde et post νῦν modo comma dedimus pro

colo ed. Ern., ubi adeo *vento* f. turbini tribuitur verbo οἰχ. per tropum, a perſ. ductum, ut *ventus* dicatur *ire*, non modo cum flat, (quo ſenſu alias et noſtrates habent *der* Wind *geht*,) ſed omnino, hicque potiſſimum, cum ſe movet ex uno loco in alium, quod et cadit in locum Hom. Ἰλ. ά, 53., ubi verbum οἰχ. eſt

B) ſine participio, at 1) cum adv. temporis et cum praep. ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ ϛρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, quo de Stp. Th. l. l. „οἰχ. ἀνὰ pro *obire*, ire *per*" comparatis Schol ἐπήει, ἐπήρχετο, quae reſpondent illi compoſ. ib. v. 50. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, ſc. αὐτὸς, ὁ ἰὸς v. 48., ubi Cl. Vs. *mulos quidem* primum *invaſit*, bene, pro ᾠχ. ἐπ' οὐρ., ubi et commodum Lat. *pervadere*; quae, de ſagitta tropice dicta, ut et Lat. *volare*, valent pro eo, cum ſagitta movet ſe ab aliquo loco in alium, et ab aliquo coniicitur et immittitur; unde ib. v. 48. μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε, et v. 51. βέλος — ἐφιεὶς, 2) cum dat. perſ. et praep. ap. Luc. 1, 506. l. 33. οἴχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος, abeat *tibi* aurum *in* Perſidem *captivum*, i. e. mittatur a te, 3) cum adv. modi, ap. Ioſeph. 2, 493. m. τὰ μὲν οὖν Ἀθηναίων ᾤχετο καλῶς, tam *bene* ſcilicet *adminiſtrabatur* Athenienſium *reſpublica*; quae libera Vs. ſic adiuvanda, *igitur* res *quidem* Athenienſium *cedebant*, procedebant, *bene*, ubi v. οἰχ. per illa Lat. reddimus, pro ire et pro Gr. χωρεῖν ſ. προχωρεῖν, non tropico illo ſenſu, quo ſupra vidimus ap. Zeun. ad Xen., ſed pro noſtratium *von* Statten *gehen*, it. *vor* ſich *gehen*, pro quibus et habemus ſimplex *die* Sache *geht*, cum res aliqua poteſt fieri, agi, (quo ſenſu et dr. Lat. illud Vs. *adminiſtrari*, pro quo proinde Cic. ap. G. Th. in v. *confeſtim* adhibet *geri*,) it. cum res poteſt perfici et ad finem perduci; it. cum res iam acta eſt, perfecta et abſoluta, nec aliquid in ea reprehendimus et vitioſum deprehendimus, ſed eam probamus et laudamus, pro bonaque agnoſcimus ac profitemur; unde ap. Ioſeph. fuerit, Athenienſium inſtituta (de quibus expoſitum in prioribus) bene comparata erant, bene ſe habebant, bona et laudabilia erant, it. res Athenienſium bene comparatae erant, bene geſtae et adminiſtratae, bonae erant, cf. G. Th. 374, 85. „res *it*, pro ſuccedit" et locum ſimilem Herodt. 1, 30. ſ. 14, 44. τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης, *rep.* bene *inſtituta*, ad ſenſum iterum, ubi tacet Ind.

Separatim autem dabimus v. οἰχ. ex hac claſſe de re, pro Lat. *abire*, praeterire, *interire*, obire, *perire*, i. e. evaneſcere, non amplius adeſſe et comparere, it. tolli de medio, auferri, abripi, abſumi, it. perdi, everti, deſtrui; ubi v. οἰχ. ponitur

A) abſolute, praeter Stp. Th. ſupra e Syneſ. „πάντα οἴχεται, πάντα ἀνῄρηται, *perierunt*, interierunt *omnia*" quoque ap. Luc. 1, 278. l. 85. ubi Iupiter reprehendit ſolem de curru, Phaëthonti permiſſo, οὐκ ᾔδεις, ὡς οἴχεται πάντα; non *tu* ſciebas, *actum eſſe* de *omnibus*? quibus reſpondent l. 74. διαφθαρῆναι, et p. pr. ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, it. 3, 286. l. 5. ἅπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, *abierunt* iſta *omnia*, cum Charino amatore, amor, voluptas, felicitas illa,

B) cum adiuncto quodam, ut 1) cum adv., ap. Ioſeph. 2, 273. ſ. 2. l. ὡς ἤδη τῆς πόλεως οἰχομένης, quaſi *iam* in *eo* eſſet *urbs*, ut *periret*, de Hieroſolymis occupandis et evertendis, 2) ſimul cum participio, ap. Luc. 1, 604. l. 91. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, multae *autem* illae *de* amicitia *diſputationes*, et *virtus*, et *honeſtum*, neſcio, *quo* abie-

re; *omnia* quidem *avolarunt*; ubi Vs. colon adeo habet post οἰχ., pro commate in ed. textu Gr., aeque male, cum cohaereant οἰχ. ἀποπτ., ut supra ap. Stp. Th. ex Hom. Ἰλ. β', 71. et infra ap. Plat., hoc sensu, *nescio*, *quo* tandem *omnia* ista *abierint* et *avolarint*, s. abierint *celeriter*, quoniam in v. *volare*, in primis tropice sumto, inest celeritatis notio, cf. G. Th. Nr. 2., unde et hic participium mutabitur in adv. illud, manente vi τοῦ οἰχ. illa, quam proposui, quocum verbo copulatur ibi alterum ἀποπτ. alius tropi, et sine vitio adeo et tautologia inani, 3) cum solo participio, eoque multiplici, ap. Luc. 1, 512. l. 16. αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, *hae spes vero capitibus imminentes*, *ubi maxime quis putat se prehensurum* eas, *avolant* repente, *biantes* que *destituunt*, ubi recte nullum comma interiectum, sed v. οἰχ. conversum e vulgari praecepto per adv., pro nostrae rationis *repente abeunt*, etsi dixerim severius *volantes abeunt*, secundum Virg. A. 6, 191. *coelo* venere *volantes*, 4) cum dat. pers., ap. Stp. Th. l. l. C. e. „res etiam aliquae οἰχ. dicuntur, quum a nobis recedunt, aut etiam, quum nos deserunt et destituunt, Hom. Ἰλ. ε, 472. Ἕκτορ, πῆ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; quo *tibi* abiit" ut Cl. Vs., nobis *wo ist* dein *Muth* hin *gekommen*, vel simpliciter, *wo ist* d. M. *hin*, quo de infra, sed sine Vs. loca sqq. ex Ἰλ. ω, 201. Ὤ μοι, πῆ δή τοι φρένες οἴχονθ', Cl. Vs. *quo* iam *tibi* prudentia *abiit*, et ν', 220. ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται, Vs. Cl. *quo tandem* minae *abierunt*, quae τοὶ non pro dat., sed pro adv. priorum locorum illo δὴ cepit, sine necessitate, ut Stp. l. l. forte oppressum putavit dativum istum pers. in hoc subiecto ibidem e Muson. ap. Gell. „ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει, quae ib. Cat. Latine ita, *Si quid* vos *per* laborem *recte* feceritis, *labor* ille *a vobis* cito *recedet*, benefactum *a vobis*, dum vivetis, *non* abscedet." Satis libere, pro severis, *si quid* feceris *bonum* cum *labore* (i. molesta opera, molestia,) *labor* quidem *abit*, (praeterit, transit, non amplius postea adest ac sentitur,) *sed* bonum *manet*; secus ac in illis, *periit* labor; *pereant* et *nummi*; ubi valet potius, opera molesta frustra est impensa, nec cum digno magnoque fructu ac praemio.

Ponimus iam huius classis loca quaedam ambigua

1) cum participio simplici, ap. Luc. 1, 363. l. 29. de scaphula Charontis, ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν, *si inclinaverit* in *alterutram* partem, *pessum* ibit *eversa*, quam formulam Gs. Th. in v. *pessum* exponit per perire, quod de scapha in isto quidem loco fuerit, descendens in fundum maris s. submersa mihi adimetur, nec amplius possidebitur; sicut ap. Herodt. 2, 29. s. 115, 45. τὸ πλοῖον οἴχεται φερόμενον ὑπὸ ἰσχύος τοῦ ῥόου, *abire* navigium, *raptum* fluxus *impetu*, dicitur, cum, non submersum, in superficie aquae manet, cum flumine decurrens.

2) cum participio multiplici, Call. ep. 38, 2. Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς Ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ, profundum *vini* potorem *Erasixenum* bis *porro* vini *epotus* abstulit *calix*, pro quo malim *magnum* vini *potorem* Erasixenum *habens* calix *meri* bis *deinceps* epotus *abiit*, s. cum magno vini potore Erasixeno calix meri bis deinceps epotus abiit, i. periit, perditus est, mihi s. nobis ademtus est; statuoque, Erasixeno, forti potori, si bis calicem, mero repletum, epotasset deinceps s. continuo, (*zwey* Mal *nach einander* s. *hinter einander*,) ab hospite s. compotoribus constitutum esse pro mercede hoc, ut

cederet ei calix, et victor cum hoc calice abiret domum, et adeo, ut ipse calix cum viro illo abiret, dominoque periret, et poëtam rem convertisse, cum dicendum esset plane et extra tropum, Erasixenus, cum ebibisset bis deinceps, abiit cum calice; ubi v. προπίνειν pro simplici sumsi, cf. Harl. Chr. P. p. 45. e., quanquam, proprie sumtum, in pass. *propinatus*, qua notione locum Stp. Th. ex Athen. sine Vs. affert, non multum diversam a proposita sententiam edet, accepto v. ἐχ. iterum, ut supra, cum alio verbo per praep. Lat. *cum*,

3) simul cum dat. pers. et adv., ap. Theocr. Id. 2, 6. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ ᾯχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα, nimirum *illi* alio *abiit* habens *Amor* levem *animum* et *Venus*; ubi participium ἐχ. sit pro continens, coniunctum habens secum, i. amor, levis ille per se et natura instabilis, amor, inquam, eius conversus est ad aliam feminam; quod malim, quam ἐχ. iterum per praep., amor et voluptas cum animo levi abiit alio,

4) cum adv. solo, Rs. Or. V. 4. Andoc. p. 72. e. ἐάν με νυνὶ διαφθείρητε, οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἔτι λοιπὸς τοῦ γένους ἡμετέρου οὐδεὶς, ἀλλ' (αὐτὸ, τὸ γένος,) οἴχεται πᾶν πρόῤῥιζον, cf. sine Vs. Ind. V. 7. p. 508. 517. m. 476. e., ubi a subst., sumto pro re s. familia, aut pro personis, pendet notio verbi οἰχ., pro perire, i. desinere, finiri, vel tolli, interimi, ut, de personis quidem, sit fere i. q. pr. διαφθείρεσθαι, ut πρ., adi. neutr. pro adv, Lat. *stirpitus* s. *radicitus*, i. q. prorsus, (cf. Suid. 3, 193. e. ad Hes. 2, 1040. i. et Soph. El. v. 767. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι Πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος, totum *ergo* (iam s. sane) veterum *dominorum* radicitus, *ut videtur*, interiit *genus*, cum Schol. v. 514.) tum Arist. Lys. v. 31. Λυ. Οὕτω γε λεπτὸν, ὥστ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος Ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία, *adeo* est *minutum*, *ut universae Graeciae* in *feminis* iam *tota* versetur *salus*. Κα. Ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ ᾤχετο, *in* feminis *ne? quippe* paulatim *perit*, ad quae extr. discrepat Schol. (qui ᾤχ. refert ad subst. ἡ σωτ.) a Bis., qui ad prius τῆς Ἑλ. refert, ἡ Ἑλλὰς — σχεδὸν ἀπόλωλεν, qua de Graecia sumtum v. οἰχ., erit non modo de re, ut de terris occupandis, fortunis, libertate, legibus adimendis, sed etiam simul de pers., ac Graeciae incolis, qui proprie pereunt, cum moriuntur et interficiuntur, sed tropice, cum vivi fiunt infelices, bona perdunt omnis generis, iisque privantur; sicut v. οἰχ. de σωτ. erit pro adimi etc.

Cum classe hac coniuncta venit nunc ultima de pers. et hominibus, maxime illa in Nota ad nostrum locum tentata, de v. οἰχ. pro mori, in quam notionem, praeter superiores quosdam, ut Stp. Th., Camerar. ad Soph. et Eust. ap. Schol. ad Arist. Lys. v. 31., habemus quoque ex Ind. Dion. Cas. „οἱ οἰχόμενοι, *mortui*" sed et alia haec, dum Gr. verbum sic usurpatur

1) absolute, non tantum ap. scriptores dubiae fidei, sed et optimae, Orph. Arg. v. 593. Κυζίκου οἰχομένου, Cyzici *interemti*, Luc. 3, 527. l. 66. de Demosthene, ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις, at *ille* quidem *discessit*, rel. e quo loco Gs. Chr. „οἴχομαι, *abii*" et 643. l. 62. βοᾷ —, Νέρωνα οἴχεσθαι, Neronem *periisse*, sed ap. Ioseph. 2, 392. e. Νέρωνος οἰχομένου, Nerone *e* vita *excedente*, Plat. ap. Bg. ad Alc. p. 173. „ἐπειδὰν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ, τότε οἰχήσεται, *ubi ad cor ei* pervenerit *frigus cicutae*, alsdenn *wird* er *verscheiden*" ed.

Fi. Phaed. p. 304. i., Vs. *cum ad cor* eius *pervenerit*, *tunc* esse *decessurum*, ubi iam p. 239. l. 4. Socrates ipse de se, οἰχήσομαι, Vs. *abeam*, Xen. Cyr. 3, 1, 13. m. αἱ δὲ γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο, ὡς οἰχομένου τοῦ πατρὸς, Th. V. 1. p. 146. e. *feminae vero sublato eiulatu ora sua* dilaniabant, *quasi* pater *periisset*, cum Ind. Z. „οἰχ. per euphemismum, pro mori" ubi et alius locus

2) cum quodam adiuncto universo et relato, unde colligi ista notio queat; e 7, 3, 8. φεῦ, ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή; οἴχῃ δὴ, ἀπολιπὼν ἡμᾶς, Th. p. 423. f. 2. e. *heu fortem ac fidam animam*, itane *nobis* relictis *abiisti*, cum participio e notione affini, ut supra, ubi praecedunt proxime ἐπεὶ εἶδε — τὸν νεκρὸν κείμενον, sed et §. 3. οὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν, et §. 5. τῷ τελευτήσαντι,

it. per alia simul relata s. opposita Xen. Ἀνβ. 3, 1, 22. f. Z. 32. οἱ δ' ἄλλοι, παρὰ τὰς τάξεις ἰόντες, ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶος εἴη, τὸν στρατηγὸν παρεκάλουν, ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο, τὸν ὑποστρατηγὸν, λ. ubi Ind. Mor. „οἰχ. mori" sed Z. cum ed. Th. V. 2. p. 140. „periisse, opp. σῶον εἶναι" sed ib. §. 22. f. Z. 38. εἰ ἐπιμεληθείητε, ὅπως, ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων, ὡς τάχιστα στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ καταστάθωσιν, λ. Th. p. 142. *in locum eorum*, qui *perierunt*, it. 3, 2, 2. Z. 3. καλῶς νικῶντες σωζώμεθα, — καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, λ. it. §. 7. εἴτε νίκην διδοῖεν οἱ θεοὶ, — εἴτε τελευτᾷν δέοι. Th. p. 146. e. *sin* moriendum *esset*,

it. Cyr. 5, 4, 11. e. οὕτως ἐμοὶ προθύμως ἐβοήθησας, ὡς νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι, Th. V. 1. p. 309. l. 6. *usque adeo alacriter opem tulisti*, *ut* iam, *me* quod *attinet*, perierim, *quod te*, salvus *sim*, Ind. utr. „οἴχομαι, *perii*" sed Z. in N. „οἰχ. per euph. pro ἀπόλωλα s. τέθνηκα" ubi cum adv. temporis et cum adiuncto modi, omisso κατὰ,

it. Soph. Ai. v. 1147. Με. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; *iustum ne est* igitur, *mei* occisorem *feliciter agere*? Τευ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, *occisorem*? Rem *sane* atrocem *narras*, si *quidem* vivis *mortuus*. Με. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι, *deus* (enim, quippe, sane) me *servavit*: quantum (vero) *in illo* erat, *periissem*, ubi, secundum Schol. ὅσον τὸ ἐπὶ τούτῳ, v. οἰχ. fuerit cum dat. pers., oppressa pr. ἐπὶ, ut

cum adv. modi ap. Ioseph. 2, 361. f. 3. τὸ πλῆθος ἐπέσχεν ἀθυμία, πεπεισμένους οἴχεσθαι τῷ ὄντι, λ. multitudinem *moeror* tenuit, *vere* periisse *credentem*, praeced. οἱ στασιασταὶ δὲ, ὡς ἀνελόντες, — μετὰ χαρᾶς ἀνεβόων, tanquam *interfecto*,

it. cum adv. temporis et cum participio affini supra ex Aristid. ap. Vig. εἰ ἐπεβίω Περικλῆς, καὶ μὴ πρότερον ᾤχετο ἀπιὼν, quae extr., ob oppositum ἐπεβ., sane non physice capienda, sed de tropico discessu per mortem,

3) cum adiuncto tali, quod ostendat, unde verbum οἰχ. generis ac late patens sumtumque pro *abire*, acceperit notionem illam secundariam et angustiorem ac speciei, pro mori, ut

a) cum nominativo participii, ap. Soph. Ai. v. 1018. Ὀξεῖα γάρ σου βάξις διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχῃ θανὼν, *acuta* (clara) *enim de te fama* pervasit *omnes* Achivos, *quod* periisses *mortuus*, pro quo malim aut *ut* abieris *mortuus*, aut participium θ. mutare in ablativum affinis subst., *ut* perieris *morte*, vel *ut* abieris *morte*, s. in parem formulam e praep., *discesseris* per *mortem*, ut nostrates habent *mit* Tode *ab-*

geben, it. *durch* den Tod *verscheiden*, it. *im* Tode *verscheiden*, et *des* Todes *verfahren*,

b) cum nominativo adiectivi s. subst., ap. Eur. Ph. v. 1733. ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς, Vs. ed. Valck., *qui* fraudatus *iure* sepulcri, *etiam* patria *post* fata *caret*, sed Barn., *qui* mortuus *periit* insepultus *extra* paternas *aedes*, quod νεκ. comparo cum priori θανὼν ap. Soph., cf. Suid. 2, 605. in. νεκ., νεκρὸς, non coll. ad Hes. 2, 664. e. sq., ut illa ἐκ δομ. respiciunt v. 1621. sqq., pro quo v. 1332. δόμων ἔξω, ex *aedibus*, cf. ed. Barn. P. 2. p. 508. v. 208. ὅταν τὶς ἐκ δόμων ἔλθῃ θανὼν, cum *funus* effertur *domo*, v. et Valck. Diatr. post Hipp. p. 237. e.

c) cum praep., ap. Plat. Phaed. p. 299. l. 8. ἐπειδὰν πίω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, *ad* beatorum *certas* profecturum *felicitates*, et mox μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε, ἐπειδὰν ἀποθάνω, ἀλλὰ οἰχήσεσθαι ἀπιόντα, *non mansurum me spondete*, cum *obiero*, sed *abiturum*, oppresso alterutro v., οἰχ. s. ἀπ. it. ap. Bg. ad Alc. p. 172. ex Theocr. epigr. 6, 3. „quasi de homine mortuo, οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν, *abiit* capella, *pulcra* soboles, *abiit* ad *inferos*, (p. sq.) Plenius Apoll. Tyan. ep. 13. i. Στράτων μὲν ἐξ ἀνθρώπων οἴχεται, πᾶν, ὅσον ἦν αὐτῷ θνητὸν, ἐπὶ γῆς καταλιπών, *Strato* quidem *ex* hominibus *abiit*, quidquid *erat ei mortale*, *in terris relicto*" ut L. Bos. Ell. p. 32. e. „in οἰχ. abire, *mori*, subint. ἐξ ἀνθρώπων. Liban. ep. 3. λέγεται γάρ τι περὶ τῶν οἰχομένων καὶ τοιοῦτο, de *mortuis*. Ellipsin suppiet Apoll. ep. 13. per οἰχ. ἐξ ἀνθρ." ubi non recte satis una haec agnoscitur ellipsis, quae et alia cogitari potest, ut supra θανὼν et νέκυς, utque supplebant supra Intrp., v. c. ap. Ioseph. Hoog. ad Vig. et Stp. Th., *e* vita *excedere*, it. *e* vita *discedere*, it. e vivis *excedere*, v. c. ἐκ τῆς ζωῆς, it. ἐκ τοῦ βίου.

Qualia supplementa alia etiam colligi licet e Lat. verbis, quae nunc comparandi causa e G. Th. ponimus in classem verbi οἰχ. utramque, de rebus ac pers.,

1) abeo, — οἴχομαι, discedere, — *nunc quidem* abiit *pestilentia*, (desiit, non amplius ibi est,) *tu* missus *abibis*, i. dimitteris, (cum participio adeo,) spes *abit*, i. perit, effluit, (evanescit,) tempus *abit*, i. praeterit, — *sublimis abiit*, de Romulo, (in altum, coelum, v. *sublim.*) Ter. Phorm. 5, 8, 30. ea *mortem* obiit, *e* medio *abiit*, (quae copulata non sunt eadem, sed extrema non valent de morte, sed de ea, quae non amplius impedit nuptias, et quasi ex loco illo, ubi erat, cessit,) Cic. Tusc. *Cato autem* sic *abiit* e *vita*" sed

cum dat. pers. modo sic ib. 14, 52. *non* hoc *tibi* sic *abibit*, nec adeo ad Gr. rationem in nostro v. οἰχ., et

praeterea ap. Phaedr. F. 4, 19, 16. *abiturus* illuc, *quo* priores *abierunt*, Ind. Amm. M. inter *abeuntis* anhelitus *animae*, Sall. Iug. 35, 1. e. profugus *ex* Africa *abierat*, qua nova ratione supra Gr. φεύγων ᾤχετο exprimas, participio mutato in adiectivum, quod ei et alias par est, ubi Cortius, de lectione tantum sollicitus, comparat 10, 8. e. *haud* repulsus *abibis*, ubi in N. „haud repulsam feres, haud repelleris. Solent enim optimi Latinorum verba geminare" non vero per redundantiam, quo inclinabat et Gs. in illo *tu* missus *abibis*, sed sic, ut modum exprimant per participium, quo quis abeat, ut supra ad Gr. exempla monitum, cum et hic resolvas, abibis, postquam missus s. dimissus es, s. si

dimiſſus fueris, ſ. poſt dimiſſionem, it. non abibis cum repulſa, ſ. ut repulſam tecum feras,

it. ap. Plin. ep. 5, 9, 5. c. *quae* nunc *omnia* cum *ipſo* ſine *fructu* poſteritatis *abierunt*, ubi Cort. recte defendit lectionem, addens in N. „*ab.* eſt occiderunt, extincta ſunt, — evanuerunt. Hauſit ab Tullio ſuo, qui ep. fam. 9, 20, 3. *illa* mea, *quae* ſolebas *antea* laudare, — *abierunt*" ad quem locum tacetur, etiam in Cl. Cic., ubi modo „*abeo*, Caec. 7. abiturum *eum* non *eſſe*, i. interfectum iri" aliter tamen explicante Graev. N., ſc. impune aut vivum, nobis *nicht* lebendig, *mit* dem *Leben* davon *kommen*; quod tamen tandem redeat ad Ern.

2) in v. *interire* nihil ap. G. Th., ſed Ind. Corn. N. „interit *pecunia*, i. prodigitur" ad ſenſum, ex 2, 2, 2., ubi N. comparat modo ἀποσβέννυται, cum propius ſit noſtrum οἴχεται, quod de pecunia infra aderit,

3) in v. *obire* tantum 508, 38. morte *obire*, e Suet. Aug. c. 4., quae formula, in ed. Burm. N. non firmata exemplis, facile tamen ſuſtinet ſe ex ſq.

4) *pereo*, — οἴχομαι, ἔῤῥω, ut *interire*, plane abire, ut nunquam redeas, (ex etymologia quidem,) quod tum de morte, tum de alio fine, corruptione, interitu adhibetur, — labor *irritus* anni *perit*, — pecunia *periit*, — *puppis* hauſta *perit*, — *urbes* funditus *pereunt*, *leto* praecipiti *perire*, — morte *merita*, — perit *tibi*, i. tuo periculo (ſ. damno, cf. N. ad Noſtri locum,) Ulpian. — utrum *mihi*, an *tibi* perierit, *quaeſtionis eſt*" cuius ad Gr. v. Phil. in Fl. p. 749. e. ἔῤῥει μέν σοι τὰ ἀπὸ Τιβερίου Νέρωνος τοῦ παιδὸς, καὶ ἔῤῥει δὲ καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον ἐλπὶς ἑταῖρός σοι Μάκρων, *periit* rel.

5) *occidere*, — morte *aeterna* Valer. — *domus* una *occidit* Ovid. *ſpes* noſtra *occidit*, h. e. de ſpe decidimus" cf. in ſubſt. hoc 519, 58. et Cl. Cic. ſine explic. occidit *vita*, — ſententiae *occidunt*,

6) *evaneſco*, ἀφανίζομαι, (e quo forte Lat. ortum,) inanem fieri, et in nihilum redigi, certe e conſpectu ſubduci" quod Gr. illi vicinius,

7) *cedo*, — abire, Hor. *Inde fit*, *ut raro*, qui *exacto contentus tempore vitae* cedat, *uti conviva ſatur*, *reperire queamus*, — e *corpore* ceſſit *anima* Lucr. — *in* auras *cedere*. — Pſeudo — Cic. *cedam vita*, — honeſte dictum, pro eo, quod eſt, ultro ad mortem accedam, mortem mihi conſciſcam, (quo et inclinat Ern. ad Cic. Qu. Tuſc. 1, 15. ſ. 35. *qui* vita *ceſſerint* „quaedam edd. *e vita*. Sed haec phraſis dr. proprie de iis, qui ſe ipſi interfecere. Igitur malim *exceſſerint*" quod tamen eſt nihil aliud, quam *ceſſerint* ex *vita*, ut gloſſa mera illud *e vita* per additam praep., quae ſaepe omittitur, poſitoque ſimplici pro compoſ., ut ap. G. Th. antea, ut non modo in *patria cedere*, ſed et deinde ib. ap. Tac. hiſt. 2, 55. *ceſſiſſe* vita *Othonem*, quae formula tum ibi, tum per ſe univerſe dr., deque omni, qui e vita abeat, quocunque modo, ſive naturaliter, ſive vi; unde melius Cl. Cic. v. e. „*cedere* interdum eſt ſimpliciter pro abire, ut in illo *cedere vita*,) Cic. — *ceſſit* e *vita*, i. mortuus eſt. Simpliciter (ſine ſupplemento illius abl. vel nudi, vel cum praep.) Plin. Pan. — *ceſſerit* parum *gratus*; i. mortuus ſit, — *cedere fato*, i. mori, Liv. — cum quodam euphemiſmo, de voluntaria morte, (tacente Ind. Ern., ubi *fato* eſt i. q. morte ſ. per mortem, et deeſt iterum *e vita*,) — formulae, ubi *cedere* dicuntur non perſonae, — *horae* quidem *cedunt* et *dies*, menſes — *anni*, i. paulatim abeunt, (immo ſimpl. praetereunt, quae ſine explic. ſunt in Cl.

Cic.) — Valer. et *labor* et *dulces* cedunt *e* pectore *nati*, i. oblivioni dantur" proprie e memoria et animo abeunt, evanefcunt.

8) *abfcedo*, — abfceffit e confpectu *meo*, — *Pallada* nonne *vides* — abfceffiffe *mihi*, — de pecunia Plaut. Perf. 4, 4, 120. *decem* — minae — *abfcedent*, (fine explic., etiam in N., pro noftro *abgehen*, i. non dabuntur, non addentur, ex opp. *accedent* et *non accedent*,) aegritudo *abfcefferit*, — cito *ab* eo *haec* ira *abfcedat*"

9) *difcedo*, — abire, — *difcedere* dr., qui facile abit e medio, (immo et fimpliciter,) animus *difcedit* Cic. Tufc. — difceffum animi a corpore intelligit, (bene et modo fubintelligitur illud *a corpore*, vel *e corpore*,) — *difcedit* in *auras* (*et gelidos artus in leti frigore linquit*) Lucr. 3, 401. de vi animae loquitur, (immo de ipfa anima, cum ibi v. pr. *vis animai* ponatur e Gr. pro anima mera, ut v. 400. fequitur, it. v. 405.) *a* vita *difcedere*, — *ex* vita *difcedo*, tanquam *ex hofpitio*, non tanquam *e domo*, (hinc tropo ducto,) cf. Manut. ad Cic. fam. 2, 2, 1." ubi, tacente Cort., proferuntur et *de* vita *decedere*, it. *vita excedere*, de quibus et ap. G. Th. in v.

10) *decedere* 18, 102., ubi et *de* vitae *flatione*, et p. fq. „*decedere*, fine appofitione, pro mori, quafi a cuftodia et gubernatione corporis proficifci, (immo, ut fupra in fimpl. *cedere*, per ellipfin illorum abl.) Cic. ad Att. 1, 4. (1, 6. ubi N. tacent,) *pater* nobis *deceffit*, (cum dat. perf., fed abfolute) id. 1, 12. (e. Sofitheus *decefferat*,) Nep. 20, 1, 6. ((*quibus rebus ille adeo eft commotus*, *ut* nonnunquam *vitae* finem *facere* voluerit, *atque* ex *ingratorum* hominum *confpectu* morte *decedere*, ubi eft cum rectione duplici, i. e. per abl. cum praep. et per abl. nudum, quorum extremus profit nobis ad fuperius *cedere* — *fato*, et ad Gr. οἴχη θανὼν, in Ind. „*decedere*, pro mori, 3, 3, 3. (ubi abfolute, cf. N. it.) 21, 2, 3. fubint. de vita. *Decedere* morte *e* confpectu *hominum*, fignificanter (fcilicet) de morte voluntaria" quod ibi potius praeceffit in *vitae finem* facere *voluerit*, cf. Ind. Iuft., Amm. Marc. et Suet. „*dec.*, mori")) De *catello* pofuit Val. Max. — reprehenfus hoc nomine a Ruperto „non recte, cum de animali et capella etiam Gr. οἴχ. e Theocr. fupra habuerimus,

11) *excedo*, — locum relinquere — Cic. Catil. 2, 1. *abiit*, exceffit, *ev.*, *er.* (fine animadverfione, cf. N. Muret. argutantem, cum in noftro Lat. modo fit tropus alius,) *de* medio *excedere*, i. mori, (quo poffis uti ad fuperius e Ter. in v. *abire* e *medio*, ut de morte valeat tamen per tropum alium) e *corpore* animus *excedit* Cic. Tufc. — e *vita* vel *vita*, pro mori" tacente Cl. Cic., quae fi funt eadem et proba: profecto et illa funt fuperiora *cedere vita* et *ex vita*, cf. Ind. Suet. „*exc.* mori" in fubiectis locis ftans abfolute, tacentibus N. et modo ad Claud. c. 45. comparato Gr. μετήλλαξε, fed Ind. Tac. „*exced.* obitu *miti*" i. q. fupra *fato* et *morte*.

Quibus omnibus firmatur fimul verbi noftri Gr. οἴχ. notio illa per analogiam Lat., ut poftea, nulla, opinor, relinquatur dubitatio, quae forte nec fuiffet ante, fi quis monuiffet, non poni per fe pro mori, fed per ellipfin aliquam, quam variam demonftravimus, et per tropum e confequenti f. adiuncto, cum, qui moriuntur, i. e. fenfu et actione privantur, non amplius adfint inter alios viventes, locumque mutent, ut recte dicantur *abiiffe*, ficut, tropice id dici, per fe patet, five cogites

corpus, utpote in ſepultura modo portatum, ſive animum, quo de noſtrum v. *οἰχ.* ſervavimus huc e Plat. Phaed. vario ſenſu,

1) p. 205. m. *ὅταν δέ γε αὐτὴ καθ' αὑτὴν σκοπῇ, ἐκεῖσε οἴχεται εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ ἀεὶ ὂν καὶ ἀθάνατον*, *at vero cum* ipſa *per* ſe *ipſam* (ſola, ſine corpore) res *conſiderat*, illuc *ſe confert* ad *purum*, rel., ubi de animo, verſante adhuc in corpore, valet pro intelligere, cognoſcere, reperire, deprehendere; quo ſenſu nec Lat. illam Vs. formulam memini, nec privum aliquod verbum, *ire*, abire, *vadere*, pervadere, *penetrare*, (quanquam hoc poſtremum Galli ſic dicunt,) nec *venire* aut *pervenire*, quorum tamen alterutro utar ad illum Plat. locum, ut noſtrate *gelangen*,

2) p. 209. i. *ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδὲς, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, — εἰς ᾅδου, — οἷ — αὐτίκα καὶ τῇ ἐμῇ ἰτέον*, anima *vero*, quae *inviſibile quiddam* eſt, *in* ſimilem *quendam* alium *que* locum *migrans*, — in *ᾅδην*, — quo *paulo poſt* meae *quoque* animae *migrandum eſt*, ubi Vs. bene eodem Lat. utitur in utroque v., cum poſterius *ἰτ.* ſit i. q. pr. *οἰχ.*, pro quo p. 210. i. *εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ θεῖον ἀπέρχεται*, *ad* divinum, *quod ſibi eſt* ſimile, *abit*, et p. 218. l. 6. *εἰς ᾅδου — ἀφικέσθαι*, in *ᾅδην proficiſci*, it. p. 219. l. 5. ſed

p. 276. l. 9. *ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸ μὲν θνητὸν — αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τὸ δ' ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιὸν, ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ*, *immortale* ſalvum *incorruptum* que *diſcedit*, morti *que* ſe *ſubtrahit*, pro quo rurſus p. 278. i. *εἰς ᾅδου ἡ ψυχὴ ἔρχεται*, *migrat* in *ᾅδην*, ſed

p. 279. l. 6. *βίᾳ καὶ μόλις ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος οἴχεται ἀγομένη*, vix *tandem* vi *praefecti* daemonis *abducitur*, ſed

p. 180. i. *εὐθὺς ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, καὶ ἐκβαίνουσα, ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα, οἴχηται διαπταμένη*, *ſtatimque* ac *ſeiungitur* a *corpore* et *egreditur*, ſicut *ſpiritus* (nobis *Hauch*, *Athem*,) aut fumus *diſſipata* (anima) *pervolet*, it. p. 219. l. 8. *ὅπως μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος, ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσηθεῖσα καὶ διαπταμένη οἴχηται*, *ne* in *ſeiunctione* a *corpore* diſtrahatur, *et* a *ventis* diſſletur, *et* avolans *pereat*.

Addimus porro ſeparatim e Cl. Cic. Ind. Gr. L. „argentum *οἴχεται*, i. diſparet, (quo de Lat. alibi,) evaneſcit" ex in Piſ. c. 25. e., ubi N. non explicant, ſed et ex Att. 6, 1. i. ed. Graev. p. 566., ubi *non οἴχεται tua induſtria*, quod vereris, *ſed* praeclare *ponitur*, (i. impenditur, ut nobis Fleiſs *anlegen*, pro *anwenden*, non explicante Cl. Cic. hoc v.) ad quae Corr. *perit*, ſed Popma „non periit, et evanuit" et uterque monet, ſumtum eſſe e Plaut. Trin. 2, 4, 17., ubi et N. Par. in marg. „periit, abiit, evanuit, proficiſcitur" ſed Corr. praeterea, hunc cepiſſe ex Ariſt. Veſp. v. 1058. *πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεταί γε*, *ſed* fuerunt *haec* prius: *nunc* quidem *exoleta ſunt*, pro quibus malim *prius* aliquando (ut noſtrates *vormals einmal*, per figuram *ἐκ παραλλήλου*) *fuere* haec, *prius*: nunc *vero* abierunt *ſane*, ubi Schol. *τὰ πρὶν κατορθώματα ἀπώλετο*, unde ap. Cic. eſt ſenſus idem, qui ſupra in illo *periit* labor, *pereant* etc. i. e. induſtria non ſine fructu et utilitate inſumitur, ſed de *pecunia*, cum dr. *periiſſe*, valet i. q. non amplius adeſſe, profuſam eſſe, expenſam, noſtris dicentibus in priori *der Fleiſs* iſt *umſonſt* ſ. *vergeblich*, ſed in altero *das Geld* iſt *fort*, ſ. *weg*, ſ. *dahin*, ſ. *hin*, in quibus fortaſſis eſt ellipſis verbi *gegangen*.

Unde nostratibus permiserim, si in v. οἴχ. cum participio affini utantur verbo suo subst., aut alio, una cum particula illa priori quadam, it. hac *davon*, ut in quibus est aliquis motus e loco, v. c. οἴχεται ἀπιών, *er* ist *weg*, sc. *gegangen*, vel plene *er ist* davon *gegangen*, it. οἴχεται ἀναπτάμενος, *er* fliegt *davon* s. *auf davon*; sicut nostrates habent in tropico sensu ac de mortuo, *er* ist *dahin*. Et forte respexerunt illuc et quidam e Latt. Intp., ut ad Lys. supra ᾤχετο ἐκπλέων, hinc *enavigasset*, ubi particulam loci traxerint mente ad v. ᾤχ., it. ad Aristoph. διαφυγὼν οἴχεται, *fuga* hinc *elabatur*, quanquam hic nimium, cum *fuga* teneatur in διαφ. et *elabatur* in οἴχ., sufficiatque *fugiat hinc*; quod et uno Lat. *aufugere* assequare, in quo est praep. *ab*, nobis *davon* s. *weg fliehen*.

Placet quoque adiicere e G. Th. 14, 56. v. *abeo* „Plaut. Truc. 2, 2, 12. *nisi* abis *actutum*, ac *dicis*, quid *quaeras*, ubi videtur παρέλκειν" ubi, tacentibus N., comparo nostrum *wenn* du *nicht* gleich *anbist* und *sagest* rel. (quod antiquum verbum valet i. q. *adesse*, s. *in eo esse*, reliquum etiam in *da* war *er* an *und machte* rel., ubi et substituas Lat. *parare aliquid* s. *se* ad *aliquid*, s. *accingere se* ad *aliquid*, it. *occupari* aliqua re,) it. *wenn* du *nicht* gleich *kömmst* und *sagest*, quod etiam de eo dicimus, qui non proprie *venit*, nec locum mutat, sed etiam stat sedetve, quanquam ab initio forte usurpatum de eo, qui vere *venit* et *abit* ad aliquid agendum; unde et fluxit illud *er gieng* und *machte*, quo supra iam utebar, hic concessurus adeo, ut quis improprie haec adhibeat ad superius Dem. ᾤχετο ἐκείνους λαβών.

Supersunt loca quaedam ambigua, ad classem verbi οἴχ. de pers. pertinentia

1) Heliod. 2, 1. p. 91. e. οἴχεται Χαρίκλεια, Θεαγένης ἀπόλωλε, quae videntur eadem esse, cf. N. ib.

2) Eur. Ph. v. 983. ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, Barn. *si vero cunctatus eris*, perimus, *occideris*, et eadem v. 1288. *si vero tardius veneris*, periimus, *morieris*, quo posteriori loco, ut spurio, reiecto in ed. Valck., primus redditur ad latus p. 359. *sin praevenimur*, morte *me* perdis *tua*, sed in N. p. 432. a. e. morieris, *si abitum tuum Tiresias anteverterit*, oppresso v. οἴχ., non item ap. Schol. p. 358. ἐὰν δὲ ὑστερηθῇς, ἀπολλόμεθα, ἀποθανῇ γάρ, pro quo statuerim potius asyndeton, pro *nos* periimus *et tu morieris* s. *peribis simul*, quam ut legam divisis vocibus κᾆτ' pro κᾆτα, i. καὶ εἶτα, *et deinde*, aut καὶ θανῇ.

3) Arist. Ach. v. 207. Ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος, *fugit*, evanuit, *transiit*, ubi, tacente Schol., verbum οἴχ. est non modo cum affini verbo finiti temporis sine copula, sed et simul cum nominativo adi. φρ., quod per verbum Lat. aliquod redditur quoque ad Soph. Ai. v. 746. Οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, non *est* intus, *sed* modo *abiit*, ad quae e vs. 744. repetendum est v. subst. ἐστὶ, pertinens non solum ad ἐνδ., sed etiam ad φρ., quocum saepe est ap. Aristoph., v. Ind. Kust., qui adiectivi nominativus, ut alibi, pro adv. tractari potest reddique Lat. *procul* s. *extra*, et nostrate *fort* aut *weg*, (er *ist* nicht *drinnen*, sondern *nur* ietzt *fort* s. *weg*,) quod postremum convenit quoque notationi illius Gr. ap. veteres Grammaticos, Suid. 3, 634. m. φρ. — πρὸ ὁδοῦ, οἱονεὶ ἀπεληλυθώς, *qui* procul *a* nobis *est*, qui *abiit*, ἢ ἤδη ἔξω ὤν, (aut *qui iam* extra *est*,) non coll. ad Hes. 2, 1526. i. φρ., πρόοδος, λ., Thom. M. p. 902. Moer. p. 383. Schol. Arist. Ran. ap. Kust. Ind., it. Soph. Phil. v. 568.

φροῦδοι διώκοντές σε, abiere, *qui persequuntur te*, it. cum dat. perf. v. 430. ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, poſtquam *mortuus* Antilochus *ab* eo *diſceſſit*, immo *mortuus* ab *eo* procul *eſt*, it. Eur. Rheſ. v. 662. Ἕκτωρ δὲ φροῦδος, *abeſt*, quod idem cum noſtro *procul eſt*, una cum participio fut. κοσμήσων στρατὸν, ut ſupra noſtrum v. οἴχ., et cum praep. ib. Cycl. v. 130. φροῦδος πρὸς Αἴτνη, *abiit* ad *Aetnam*, pro *procul eſt* ad *Aetnam*, unde et primum Comici reddo, *effugit*, abiit, *procul eſt*, per aſyndeton ſimile illi Cic., cf. Spanh. ad Ariſt. Nub. v. 716., qui tamen magis colligit alia loca, quam ſollicitus eſt de notione, quae in L. Ern. traditur fere cum Stp. Th., ut ſupra in Vs. ad Suid., per pron. relat. cum verbo aliquo Lat., ſed et per adi. ſ. participium aliquod, ubi commoda abſens, remotus, ablatus, (v. Ind. Liv. Ern.) it. *longinquus*, ſicut praeterea reddetur tum per adv. aliquod ſuperius cum v. ſubſt., tum per unum Lat. verbum ſyn., ut *abeſt*, abiit, *evanuit*, rel., cf. Soph. Antig. v. 15. ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείος στρατὸς Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, *poſtquam* vero *pulſus* evanuit *Argivorum* exercitus *hac* ipſa *nocte*, cum praep., et ib. El. v. 809. ἀλλ' ἐγγελῶσα, φροῦδος, ſed *irridens*, intus *ſe abripuit*, v. 854. φροῦδος ἀναρπασθεὶς, evanuit *vi abreptus*, ſed v. 1157. οἴχεται πατήρ· τέθνηκ' ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών, periit *pater*; ego *quoque* tibi *ſum* mortua; *tu quoque* ipſe *nullus* es *mortuus*, ad quod comparo ſuperius οἴχῃ θανών, et per copiam in commoto animo iſta tria habeo pro ſyn., pro *periit* pater, *perii* ego, *periiſti tu*; e quo et reddo ſupra illud Philoct. *poſtquam* ſ. *quia* ſ. *nam* morte *Antilochus* ei *periit*, commate poſt Ἀντιλ. ſublato, quod et abeſt in hoc poſtremo loco, ſed referendo pron. ibi αὐτῷ potius ad φρ., quam ad θαν.,

4) Eur. El. v. 811. ὥς μ' ἀπώλεσας θανών! *ut* me *tua* perdidiſti *morte*! Ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς, Αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι, Avulſa *enim* prius *ex* animo *meo* abis, *Quae* mihi *ſola* aderat *iam* reliqua, *ſpe*, pro οἴχῃ γὰρ, ἀποσπάσας τῆς ἐμ. φρ. ἐλπίδας, αἵ μοι μ. παρ. ἔτι, periiſti *enim*, ſ. *mortuus es*, et ita *avulſiſti* ſ. ademiſti ſimul *ex* animo *meo* ſpes, *quae* mihi *ſolae* adhuc *aderant*, ubi in *quae ſpes* rel. ſubſtantivum poſt pron. relat. reiectum eſt, ut alibi.

Ad quae loca, ſed et alia, utilis eſt animadverſio G. Th. 337, 96. „mortuus *eſſes*, i. prope mortem fuiſſes. Sic *mori* dr. is, qui in periculo mortis eſt, (aut ſe eſſe credit,) etſi deinde eripiatur“ nec mors vere conſequitur; ſicut Gallus clamare ſolet *je ſuis mort*, et Lat. etiam perfectis temporibus *perii* et *occidi*, morte et periculo mortis cogitato iam certo, praeſenti, aut proximo; unde eadem perfecta, it. *periiſti* et *occidiſti*, per fut. explicari poſſunt, cf. Not. ad Noſtr. §. pr. e.

5) ap. Heſ. 2, 735. m. et e., praeter alia, convenientia cum ſuperioribus ap. Suid. et Scholl., ſunt haec, οἴχεσθαι, οἰχνεῖν, πορεύεσθαι, τρέχειν, quod extremum, non habens ibi N., adhibere poſſint, qui in v. noſtro οἰχ. vim illam celeritatis ſtatuunt, comparando L. Ern. „ἔρχομαι, — 3) invado, *impetum facio*, — 5) particip. ἐλθὼν indicat ſtudium, feſtinationem, ut ἰὼν“ quo de nihil in v. εἶμι ib., ſed ap. Heſ. 2, 90. e. ἰών, -- συντόνως ἐλθών, quae, in N. recte ſervata, ſint *cum contentione*, feſtinanter, celeriter, veniens, it. cum impetu, quo et redit illud L. Ern. Nr. 3., cf. G. Th. „*invado*, -- impetum facere, involare, irruere, (cf. Niz. et 372, 91.) ire *in hominem cupiebam*, i. invadere, -- (p. ſq. l. 4.) iret *in* ora *deae*, i. irrueret infeſtis manibus“ nobis *ins* Geſicht *fahren*, cf. Ind. Flor. „*invadere*, -- aliquid vi aut fraude occupare, ut *invadere*

gubernacula *urbis*, rel.“ et Ind. Tac. „invasit *eos*, cur *nunc silerent*, i. tumultuose interrogavit“ nostrum *anfahren*.

6) ap. Plat. Phaed. p. 257. f. 47. i. ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς — ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, ἐπειδὴ προϊὼν καὶ ἀναγινώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, ubi Fisch., recte reiecto Stp. ὑπὸ, post alia „v. οἰχ., iunctum aliis verbis, indicat celeritatem actionis. Itaque ἀπὸ ἐλπ. ᾠχ. φερ. est, *statim* vidi et intellexi, spem istam et opinionem me fefellisse“ pro severioribus, *igitur* ab *hac* praeclara *spe* statim *abripiebar*, avocabar, abstrahebar, i. hac spe destituebar, f. hanc spem dimittebam, *postquam* f. *quum* progrediens *ac* legens *video*, rel., contra sumente Gottleb. p. 77. sq. maiorem distinctionem post φερ., et pro ἐπειδὴ legente σπουδῇ δὲ „ab hac mirifica spe sane iusto celerius abripiebar: studiosa lectione vero ulterius progressus, video, rel.“ quod, de severa ratione, fit, *ab* hac *igitur* mira *spe* celeriter *abripiebar*: studiose *vero* progressus *ac* legens, *video*, rel., ut tamen mihi sufficiat lectio vulg. et Ficini in φ. notio, *hac* igitur *mirabili* spe *ductus*, pergebam, *quum* inter *progrediendum* et *legendum video*; ubi φερ. ἀπὸ sumo pro Herodt. supra φερ. ὑπὸ cum nostro v. οἰχ. etiam, (quia saepe nulla differentia est in ἀπὸ et ὑπὸ, in primis cum pass.) et, tropo remoto, φ. ἀπ. ἐλπ. pro habens hanc spem egregiam de libris Anaxagorae, tum οἰχ. pro Lat. *pergere* f. *progredi*, et pro syn. sq. πρ., deprehendens in vicinia quandam repetitionem, ut alibi, familiarem ipsi Plat., v. c. p. 150. e. ἔτριψε τῇ χειρὶ, καὶ τρίβων λ. it. p. 162. l. 3. sqq., hic tamen ut scriptor per copiam variarit diversis v. οἰχ. et πρ., posteriori forte prius explicaturus.

Fuit tamen, cum legebam ibi ὠχούμην, ab ὀχέω, cum ο et ου saepe sint confusa, hoc sensu, *ab* hac *igitur* magnifica *spe* vehebar *sublatus* f. sublimis, it. suspensus vehebar, sublimis ferebar f. tenebar, (i. e., tropo remoto, hanc spem habebam f. animo ferebam,) *quum* progressus *in legendo* (per hendiad.) *video*, dum occurrit alias phrasis ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος, v. Arist. Eq. v. 1251. Valck. Diatr. post Eur. Hipp. p. 240. C. et Hsth. ad Luc. 1, 32. a. e. „Plato — ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa* spe *vecti* et *confisi*“ quo Lat., ut et syn. *freti*, (iisdem tamen cum superioribus nostris *habentes* f. *foventes*,) sane etiam resolvas tropum, a physica notione verbi ductum, v. c. ὀχεῖσθαι ἐφ' ἵππου, cf. Ind. Fi. Th. et Pal., Xen. Z. Cyr. et 'Αvβ. Diod. S. Luc. Arist. Kust. cum Stp. Th. 2, 1579. e. sq. „mec. Plato dixit ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, spe evehi attollique“ qui dat. par priori gen., ut his formulis par illa ὀχεῖσθαι ἀπ' ἐλπ., ut syn. sunt Lat. *vehi* spe, *a* spe, *in spe*; quanquam Lat. non tenent tropum hunc de spe secundum G. Th. et Indd.

Sed Plato ibi adiunxerit participium pass. φερ. similis tropi ex usu aliquo aliorum, ut Luc. 3, 655. e., in carmine tamen, ὅτε ἐπὶ λουτρὰ φερόμενος βαστάζεται, *dum* defertur *gestatione* ad *balneas*, it. Rs. Or. V. 4. And. p. 30. i. ἀναβὰς ἔπεσον, — φερόμενός τε ἐπὶ κλίνης ἀπεκομίσθην οἴκαδε, V. 8. p. 471. m. „referebar *domum*“ oppresso v. alterutro, cf. D'Orv. Ch. p. 304. m. „φερόμενος i. q. βασταζόμενος, ὑπολαμβανόμενος, in sella f. lectica, f. etiam sublevatus aliorum brachiis et humeris. Theodor. ἀχθεὶς φοράδην εἰς κλίνην ἐπερρίφη, — Eur. Bacch. v. 966. φερόμενος ἥξεις“ Barn. redibis *gestatus*; quorum illud ἀχθ. φορ. cum formulis prioribus comparari licet, ut et hoc Herodiani de Severo 3, 14, 6. τὰ πλεῖστα γοῦν καὶ φοράδην φερόμενος τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, in quo adeo derivata ex se copulantur, cf. Suid. 3, 623. m. φοράδην, ὑφ' ἑτέρων βασταζόμενος, it. Hes. 2,

1519. e. φοράδην, ὁ φερόμενος βασταγμῷ, (cum sq. sine N.) quod conveniat cum pr. Luc. φερομ. βαστάζεται, tenente Stp. Th. nihil in β. et φερ., sed 1, 209. e. sq. ex Eur. Alc. v. 608. φέρουσιν ἄρδην, quod adv. Eust. et Schol. explicat per φοράδην, (quod proximum illi Herodiano in pass.) et φορ. ἐκκομίζεσθαι, quo de 4, 89. i et Bud. C. 600, 26. it. e Luc. 1, 397. Gs. *portatum* praelio *efferri*, it. Vig. p. 366. i. tum Luc. 3, 450. i. 2, 716. l. 59., sed 3, 409. l. 15. μὴ φορ. ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, *non* quatuor *hominum* humeris *invectum*, (quod ad sensum, quanquam physice modo, proximum est illi Platon. ὠχ. φερομ.) Phil. in Fl. p. 755. E. e. ὡς ἐκ τῶν πληγῶν τοὺς μὲν φορ. ἐκκομισθέντας αὐτίκα τελευτῆσαι, per liberam Vs., pro *ut* a *plagis*, s. propter verbera, *nonnulli quidem* sublimes *ablati* statim *morerentur*, s. sublimes exportati, cf. Loesn. ad N. T. p. 110. i., it. Ioseph. 1, 938. e. ἦγον (αὐτὸν) ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου φορ. ἀναβαστάσαντες, sublimem *in* castra *perferebant*, cum N. e Suet. in Claud. c. 10., ubi Cas. potuit aeque hunc Ios. respicere locum, ac alium s. 2. l. 10., cf. L. N. T. Schw. p. 244. e Ioseph. antiq. 8, 4, 1. T. 1. p. 428. i. βαστάσαντες — μετεκόμιζον λ. *sublatam* arcam *transferebant*, it. ex 8, 2, 2. m. p. 417. βαστάσασα — μεταφέρει, iisd. Lat. it. 5, 8, 6. m. p. 301. βαστάσας — κομίσειεν λ. *asportarit*, pro quo sect. i. ἀνελόμενος — σὺν τοῖς λοιποῖς δώροις, οἷς ἐκόμιζε, δίδωσι λ. auferens *una cum reliquis*, quae *portabat*, muneribus *dono dat*, it. Zos. 3, 29, 1. de Iuliano in pugna vulnerato, ἐπιτεθεὶς ἀσπίδι, φοράδην — ἄγεται, *deportatur*, Ind. „φ. ἀγ. gestari" ut Sb. Ind. *gestatur*, et ap. Suid. l. l. et 1, 480. e. it. ap. Luc. 1, 132. i. φοράδην ἀράμενοι, μετακομίζουσι, *domo* me *baiulorum* opera *efferunt*, quocum adv. recte Stp. Th. comparat φοράδην.

Sed separatim stent, praecipientes aliquid super hoc genere, Hs. ad Plut. 8, 5. φέρουσα προσήνεγκε „delectantur omnino Gr. eiusmodi *pleonasmis*, Soph. El. v. 1218. φέροντες κομίζοντες, (non ibi repertum,) Herodi. 3, 2, 11. (immo 4, 2, 11.) βαστάσαντες τὴν κλίνην φέρουσιν, Ael. V. h. 3, 33. (immo 3, 22.) et Iulian. Mis. ἀπιὼν ᾤχετο" sed ad Ael. l. l. p. 263. ἐν τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον, *in* humeros *sublatum* secum *auferrent*, Per. N. 2. „vocab. ἀρ. in Vs. ratio habita erat nulla, quum tamen *emphasis* in eo haereat *vel praecipua*. — mox dr. βαστάσας ἔφερεν, et ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν. Sic Herodi. 7, 10, 15. ἀράμενοι, — ἐπὶ τῶν ὤμων — ἀνάγουσι et 4, 2, 8. τὴν κλίνην ἀράμενοι — κατακομίζουσι. Eadem est vis vocis βαστάσας" sed Ind. Kuhn. v. φ. m. a. e. „ἐφ. β. 3, 22. pleonasmus *Atticus*. Exempla alia ex Herodi. — Notis in Poll. notavi" denique ad Luc. 1, 680. i. φέρων ἀπημπόληκας N. 33. a. e. „Kuhn. in Ael. — quoque pleonasmum Attic. statuit: sed verius Per. — ait, significare *sublatum auferre*" quod probo, ut nec pleonasmus sit, nec emphasis, sed tantum modus exprimatur finite.

Unde dederim haec praecepta

1) super φοράδην, reddi non uno posse ac simplici modo, sed ut semper respiciatur verbum, ei adiunctum, quod est a) vel quodcunque aliud, ut ap. Suid. l. l. φορ. ἐφοίτα, vel b) e notione affini, ut φορ. φερόμενος etc. atque adeo pro loco ac contextu reddendum, et raro cum Stp. Vs. ad Suid. et L. Ern. per abl. gerundii *portando*, nec semper per abl. *in lectica*, cum et ad *scutum* in superioribus patuerit, tum saepius intelligi de hominum manibus, humeris ac dorso, et plerumque tractari posse pro participio, si adsit verbum finiti temporis, ut illa ἐφοίτα et ἧκε, reddique ut pass. aliquod, tanquam βασταζόμενος, ἀράμενος, ὑπολαμβανό-

μενος, ſed, ubi ſit cum quodam participio, reddi per abl. ſuperiores ſubſt. in lectica, manibus, humeris, dorſo, it. per adi. *ſublimis*,

2) de verbis ſecum poſitis illis affinibus; cum alterum effertur participio, alterum finito tempore, ut a) participium ſervetur, vel b) reſolvatur in copulam *et*, vel c) mutetur in adi. illud *ſublimis*, cf. in v. βαστάζ. Krb. Obſ. p. 153. m. L. N. T. Schw. l. l. cum Kypk. 1, 409. e.

Sed nominatim participium φερόμενος incerta vagatur notione et interpretatione, dum 1) in loco Andoc. φερ. ἀπεκομίσθην ſtat pro βασταζόμενος et pro φοράδην, ſed 2) proprie ap. Luc. φερ. βαστάζεται, modo ut partes mutatae ſint ſ. modi verborum, pro βασταζόμενος φέρεται, quod et ſit in aliis participiis, ut in verſione debeant talia loca et dicendi genera commutari, ac participium fieri tempus verbi finitum, et contra, cf. N. ad 1, 13, 11. e. ad Vig. p. 335. b. e. Nr. 5. et in Lat. Ind. Cort. Sall. v. *particip.*

Tum in tropico ſenſu et loco Plat. e noſtra quidem coniectura, ὠχούμην φερόμενος, comparatum iam ſupra cum Luc. φοράδην ὀχούμενος, fuerit *invehebar latus* ſ. inſidebam *latus*, item, mutatis modis, *vectus*, invectus *ferebar*, it. reſolvendo *invehebar* et *ferebar*, ſed, iunctis ſyn., i. q. huic ſpei invehebar, inſidebam, innitebar, i. e. hanc ſpem fovebam et habebam; quo et redit *ſublimis* ſ. *ſuſpenſus vehebar* ſ. *ferebar*, cf. Heſ. 2, 827. e. cum N. et p. ſq. e. ſine N. (cui ſimile ap. Hom. Ἰλ. ώ, 731.) it. p. 404. i.

Caeterum ad v. act. ὀχεῖν, phyſica notione, pro portare, cf. Ind. Xen. Cyr. (ut de Lat. *vehere* Gron. Obſ.) et alio ſenſu Xen. Z. Pol., ſed de paſſ. ὀχεῖσθαι tropice Ind. Orph., ut de act. οἰχεῖν rurſus phyſice de re Aeſch. Perſ. v. 12. cum Schol., praeter locum ſupra ex Herodt., tum de perſ. tropice Soph. Ai. v. 906. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι, interii, *perii*, vaſtata ſum, *amici*, ſed Vs. Hoer. proſ. *abii*, interii, *perii*, cf. Suid. 2, 674. i. cum Dion. H. S. T. 1. 273. e. de Lucretia, ᾤχηκας, ἀπέλωλας, abiiſti, *periiſti.*